DẠY ĐỒ VẠN LẦN TRẢ VỀ, VI SƯ CHƯA TỪNG TÀNG TƯ

Tác giả: Tố Dữ

Thể loại: Xuyên Không, Cổ Đại, Tiên Hiệp, Hệ Thống, Hài Hước

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#HotConvert #VôSỉ #HàiHước #MainBá #NữĐệTử #ĐạiTác

Truyện do Team Mật Mã Thế Gian biên dịch.

Giới thiệu:

Diệp Thu xuyên qua đến Đại Hoang thế giới, thu hoạch được vạn lần trả về hệ thống.

Truyền thụ hoặc đưa tặng đồ vật cho đồ đệ thì liền có thể thu hoạch được bội số bạo kích trả về.

"Đinh, ngươi đưa cho đệ tử một viên Tẩy Tủy đan, phát động nghìn lần bạo kích, thu hoạch được một viên thần tủy đan."

"Đinh, ngươi truyền mười năm công lực cho đệ tử, phát động gấp trăm lần bạo kích, thu hoạch được ngàn năm công lực."

"Đinh, ngươi ban cho đệ tử cực phẩm bảo khí Tử Hà kiếm, phát động vạn lần bạo kích, thu hoạch được một thanh Tiên kiếm Vân Tiêu."

Chúng đệ tử: "Sư tôn thực sự quá hào phóng, đối với đệ tử xưa nay không tàng tư, cái gì tốt cũng cho!"

Mục lục

Chương 1 - Vạn Lần Trả Về Hệ Thống
Chương 2 - Diệp Sư Thúc
Chương 3 - Lâm Thanh Trúc
Chương 4 - Bái Sư Nhận Đồ
Chương 5 - Tẩy Tuỷ Đan
Chương 6 - Tiên Tuỷ Đan
Chương 7 - Nguyên Thuỷ Chân Giải
Chương 8 - Trời Sinh Đạo Thể
Chương 9 - Huyền Băng Cốt
Chương 10 - Huyền Thiên Chân Nhân
Chương 11 - Thất Mạch Hội Võ
Chương 12 - Diệp Thu Xuất Quan
Chương 13 - Hố Người
Chương 14 - Rời Đi
Chương 15 - Kiểm Tra
Chương 16 - Truyền Công
Chương 17 - Không Được Chống Cự
Chương 18 - Ngàn Năm Công Lực
Chương 19 - Đột Phá Cảnh Giới
Chương 20 - Tử Hà Kiếm Pháp
Chương 21 - Minh Nguyệt Chân Nhân
Chương 22 - Cự Tuyệt
Chương 23 - Ban Tặng Tử Hà Kiếm
Chương 24 - Chấn Kinh
Chương 25 - Tâm Tĩnh
Chương 26 - Vân Tiêu Tiên Kiếm
Chương 27 - Đừng Vội
Chương 28 - Liễu Như Yên
Chương 29 - Tề Hạo
Chương 30 - Lý Tài Tư
Chương 31 - Kiếm Ý
Chương 32 - Thảo Tự Kiếm Quyết
Chương 33 - Huyền Linh Ngọc
Chương 34 - Ly Dương Cổ Tộc
Chương 35 - Tiêu Gia

Chương 36 - Hiếu Tử Đến Cùng
Chương 37 - Bái Kiến
Chương 38 - Liên Hoa Điếu Trụy
Chương 39 - Tiên Thiên Linh Ngọc
Chương 40 - Thái Cổ Di Chủng
Chương 41 - Âm Thầm Cười Trộm
Chương 42 - Lâm Gia
Chương 43 - Đánh Trọng Thương
Chương 44 - Lấy Đi Bảo Cốt
Chương 45 - Chớ Có Chọc Hắn
Chương 46 - Triệu Uyển Nhi
Chương 47 - Xích Luyện Xà
Chương 48 - Duyên Phận
Chương 49 - Hỏa Diễm Thần Cốt
Chương 50 - Giảng Đạo
Chương 51 - Thẳng Tiến Không Lùi
Chương 52 - Quyết Định Đúng Đắn
Chương 53 - Tàn Cốt Chân Long
Chương 54 - Giáo Chủ Cảnh
Chương 55 - Tư Chất Đại Đế
Chương 56 - Đều Có Khả Năng
Chương 57 - Cứ Để Ta
Chương 58 - Cửu U Hàn Băng Thuật
Chương 59 - Đúng Nhận Sai Cãi
Chương 60 - Xinh Đẹp Nhất
Chương 61 - Ôm Một Cái
Chương 62 - Ý Đồ
Chương 63 - Đối Phó Tiêu Chiến
Chương 64 - Bàn Chính Sự
Chương 65 - Sự Lựa Chọn Rất Khôn Ngoan
Chương 66 - Bị Bao Vây
Chương 67 - Tranh Đấu Kịch Liệt
Chương 68 - Uy Hiếp
Chương 69 - Hối Hận Không Thôi
Chương 70 - Hạc Vô Song
Chương 71 - Phù Diêu Tiên Tử
Chương 72 - Tuyên Chiến
Chương 73 - Diệp Thu Tới
Chương 74 - Không Tự Lượng Sức
Chương 75 - Tề Vô Hối Nhượng Bộ

Chương 76 - Anh Tài Bái Kiến
Chương 77 - Tạ Lỗi
Chương 78 - Phẫn Nộ
Chương 79 - Quỷ Dị Chi Nguyên
Chương 80 - Khảo Nghiệm
Chương 81 - Làm Tốt Lắm
Chương 82 - Chiết Mai Thủ
Chương 83 - Rất Có Lòng Thành
Chương 84 - Khởi Công Trùng Tu
Chương 85 - Hâm Mộ
Chương 86 - Dò Hỏi
Chương 87 - Thiên Địa Luân Hồi
Chương 88 - Nghi Hoặc
Chương 89 - Chấn Động Nhân Tâm
Chương 90 - Liễu Thanh Phong Đột Phá
Chương 91 - Hài Lòng
Chương 92 - Đến Lượt Ta!
Chương 93 - Thể Chất Vạn Cổ Đệ Nhất
Chương 94 - Càn Khôn Vô Cực Thủ Đại Thành
Chương 95 - Đả Kích Nặng Nề
Chương 96 - Rời Đi
Chương 97 - Lại Là Tử Hà Phong Sao?
Chương 98 - Chuẩn Bị
Chương 99 - Tu La Trảm
Chương 100 - Lại Truyền Công
Chương 101 - Giáo Chủ Hậu Kỳ
Chương 102 - Tiến Đến Hội Võ
Chương 103 - Toàn Giáo Tề Tụ
Chương 104 - Tức Giận Không Thôi
Chương 105 - Cảm Giác Quen Thuộc
Chương 106 - Ngộ Đạo Quả
Chương 107 - Âm Thầm Ra Tay
Chương 108 - Có Lòng Tin Là Được
Chương 109 - Bổ Thiên Giáo Sắp Quật Khởi
Chương 110 - Quá Khen
Chương 111 - Trận Đầu
Chương 112 - Ta Chưa Từng Tàng Tư Với Đệ Tử
Chương 113 - Kết Thúc Trận Đấu
Chương 114 - Trận Đấu Thứ Hai
Chương 115 - Tới Đi!

Chương 116 - Quá Thô Bạo
Chương 117 - Tề Vô Hối Bất Tỉnh
Chương 118 - Trở Về Trước
Chương 119 - Có Tình Ý
Chương 120 - Hâm Mộ
Chương 121 - Cường Giả Vi Tôn
Chương 122 - Mất Hết Mặt Mũi
Chương 123 - Chỗ Tốt
Chương 124 - Tiến Vào Bát Cường
Chương 125 - Một Mình Ta Chấp Hết!
Chương 126 - Ngươi Làm Tốt Lắm!
Chương 127 - Quan Chiến
Chương 128 - Bí Thuật Địa Giai, Long Sĩ Đầu
Chương 129 - Đả Bại
Chương 130 - Tâm Sự
Chương 131 - Bỏ Chạy
Chương 132 - Đa Mưu Túc Trí
Chương 133 - Song Đấu
Chương 134 - Lộ Diện Sát Chiêu
Chương 135 - Hành Vi Tiểu Nhân
Chương 136 - Hậu Chiêu
Chương 137 - Lộ Tu Vi
Chương 138 - Thi Triển Tu La Trảm
Chương 139 - Ý Nghĩ Mới
Chương 140 - 10 Viên Tiên Đan
Chương 141 - Giao Hảo
Chương 142 - Đưa Tặng Ngộ Đạo Quả
Chương 143 - Kiếm Lời Lớn
Chương 144 - Hung Thú Bạo Động
Chương 145 - Lập Tức Xuống Núi
Chương 146 - Chiến Hỏa Hỗn Loạn
Chương 147 - Gặp Lại Người Quen
Chương 148 - Dương Dương Tự Đắc
Chương 149 - Tỉnh Ngộ
Chương 150 - Vương Triều Hãn Hải
Chương 151 - Thác Bạt Tuấn
Chương 152 - Khí Vận Chi Tử
Chương 153 - Dò Hỏi
Chương 154 - Khiêu Khích
Chương 155 - Kẻ Mạnh Mới Được Tôn Trọng

Chương 156 - Tán Thưởng
Chương 157 - Đề Nghị
Chương 158 - Lão Quy Xuất Hiện
Chương 159 - Ra Tay Tương Trợ
Chương 160 - Diệp Thu Muốn Động Thủ
Chương 161 - Bạch Y Kiếm Tiên
Chương 162 - Chém Rụng Thôn Thiên Tước
Chương 163 - Thân Thể Chí Tôn
Chương 164 - Ma Viên Chu Yếm
Chương 165 - Càng Ngày Càng Thú Vị
Chương 166 - Quan Chiến
Chương 167 - Thiên Cơ Tử
Chương 168 - Sinh Mệnh Bổn Nguyên
Chương 169 - Ám Thủ
Chương 170 - Gặp Mặt Đại Trưởng Lão
Chương 171 - Thăm Dò
Chương 172 - Nhân Thủ Tới
Chương 173 - Tán Thưởng
Chương 174 - Đối Mặt Thiên Cơ Tử
Chương 175 - Che Giấu Sát Ý
Chương 176 - Hắn Điên Rồi Sao?
Chương 177 - Thái Hư Kiếm Pháp
Chương 178 - Kiếm Trận
Chương 179 - Hoài Nghi Nhân Sinh
Chương 180 - Nhất Kiếm Thành Danh
Chương 181 - Phù Dao Nhìn Lén
Chương 182 - Vội Vàng
Chương 183 - Đế Mộ Xuất Thế
Chương 184 - Động Thiên Phúc Địa
Chương 185 - Tìm Kiếm Diệp Thu
Chương 186 - Lục Ngôn, Chí Tôn Điện
Chương 187 - Giằng Co
Chương 188 - Ngươi Có Bao Nhiêu Đảm Lượng?
Chương 189 - Du Long Trảm
Chương 190 - Không Còn Ngạo Mạn
Chương 191 - Thật Bất Ngờ
Chương 192 - Không Sợ Phiền Phức
Chương 193 - Thanh Diệu Chân Nhân
Chương 194 - Các Ngươi Nghĩ Nhiều Rồi!
Chương 195 - Dò Hỏi

Chương 196 - Chênh Lệch Quá Lớn
Chương 197 - Đột Phá Chí Tôn Cảnh
Chương 198 - Chiếm Tiện Nghi
Chương 199 - Phát Hiện
Chương 200 - Nhân Sâm Quả
Chương 201 - Rơi Vào Lưới Tình
Chương 202 - Bàn Đào Thụ
Chương 203 - Cứ Để Ta!
Chương 204 - Thanh Liên Bảo Thuật
Chương 205 - Thiên Cơ Tử Cuồng Hóa
Chương 206 - Còn Có Ta!
Chương 207 - Vân Tiêu Tiên Kiếm Thị Uy
Chương 208 - Đoạt Bảo, Tái Sinh
Chương 209 - Tô Triết
Chương 210 - Nghe Danh Liền Sợ
Chương 211 - Nàng Rốt Cuộc Là Ai?
Chương 212 - Dò Hỏi
Chương 213 - Ngươi Chỉ Nên Tự Trách Mình!
Chương 214 - Ta Mặc Kệ!
Chương 215 - Tứ Tượng Đỉnh
Chương 216 - Nghịch Cảnh Phạt Thượng
Chương 217 - Thiên Cương Kiếm
Chương 218 - Một Kiếm Liền Xong
Chương 219 - Càn Khôn Đỉnh
Chương 220 - Lão Già Háo Sắc
Chương 221 - Nổi Lên Sát Tâm
Chương 222 - Quỷ Vương Châm
Chương 223 - Ta Xin Chiến!
Chương 224 - Càn Khôn Vô Cực Thủ Thị Uy
Chương 225 - Tru Tiên Xích
Chương 226 - Bạo Vũ Lê Hoa Châm
Chương 227 - Chẳng Lẽ Hắn Thích Ta?
Chương 228 - Kết Làm Đạo Lữ
Chương 229 - Mở Khoá Hệ Thống Tình Duyên
Chương 230 - Tuyệt Đại Song Kiêu
Chương 231 - Khí Tức Đại Đế
Chương 232 - Kẻ Si Tình Hoa Phi Vũ
Chương 233 - Hắn Là Nam Nhân Của Ta!
Chương 234 - Nhìn Ra Mánh Khoé
Chương 235 - Diệp Thu Ra Tay

Chương 236 - Trào Phúng
Chương 237 - Bảo Cốt Thôn Thiên Tước
Chương 238 - Côn Bằng Bảo Thuật
Chương 239 - Bộc Phát Đại Chiến
Chương 240 - Tiên Kiếm Tái Hiện
Chương 241 - Nhất Kiếm Khai Thiên Môn
Chương 242 - Tử Thương Vô Số
Chương 243 - Đã Có Đáp Án
Chương 244 - Trang Bị Tình Duyên
Chương 245 - Hỗn Độn Thanh Liên
Chương 246 - Hứa Hẹn
Chương 247 - Đế Kiếm
Chương 248 - Các Ngươi Muốn Khai Chiến Sao?
Chương 249 - Thiên Cơ Tử Hắc Hóa
Chương 250 - Chiến Đấu Đến Cùng
Chương 251 - Ngăn Cản Bằng Mọi Giá
Chương 252 - Không Thể Ngăn Cản
Chương 253 - Tề Vô Hối Vẫn Lạc?
Chương 254 - Cường Giả Tề Tụ
Chương 255 - Không Còn Che Dấu
Chương 256 - Chỉ Có Thể Động Thủ
Chương 257 - Hủy Diệt Thiên Cơ Tử
Chương 258 - Trảm Thảo Trừ Căn
Chương 259 - Tin Đồn Thất Thiệt
Chương 260 - Khởi Tử Hồi Sinh
Chương 261 - Thiên Đại Ân Tình
Chương 262 - Đại Hội Luận Đạo
Chương 263 - Vạn Chúng Chú Mục
Chương 264 - Đông Hoang Đệ Nhất Nhân
Chương 265 - Nhân Vật Hung Ác
Chương 266 - Tự Chém Một Tay
Chương 267 - Lại Đến Tầm Dương Lâu
Chương 268 - Cơ Hội Giao Hảo
Chương 269 - Thuật Luyện Đan
Chương 270 - Vị Sư Tôn Tốt Nhất
Chương 271 - Ta Vĩnh Viễn Có Lời Không Lỗ!
Chương 272 - Hai Kiện Nội Giáp
Chương 273 - Thượng Cổ Tiên Khí, Tru Tiên Kiếm
Chương 274 - Tiến Vào Tàng Bảo Các
Chương 275 - Chấn Kinh

Chương 276 - Thân Vương Triệu Phu
Chương 277 - May Là Còn Kịp
Chương 278 - Thăm Dò
Chương 279 - Ra Giá Một Tỷ
Chương 280 - Ta Không Ngại Mất Mặt!
Chương 281 - Loạn Ảnh Cửu Tiết Tiên
Chương 282 - Hoa Bỉ Ngạn
Chương 283 - Triệu Tập Quân Đội
Chương 284 - Uy Hiếp Nhầm Người
Chương 285 - Đả Kích Nặng Nề
Chương 286 - Cầu Xin Tha Thứ
Chương 287 - Giảng Đạo
Chương 288 - Đền Tội
Chương 289 - Tạm Thời Tha Mạng
Chương 290 - Muốn Chọi Cứng
Chương 291 - Chấn Động Nhân Tâm
Chương 292 - Cá Chết Lưới Rách
Chương 293 - Tru Tiên Kiếm Hiện Thế
Chương 294 - Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn
Chương 295 - Sỉ Nhục
Chương 296 - Đã Đến Lúc Ta Kết Thúc Ngươi!
Chương 297 - Kẻ Làm Nền
Chương 298 - Điên Cuồng Cắn Nuốt
Chương 299 - Tiên Y Thị Hiện
Chương 300 - Người Thắng Trận Sẽ Là Chính Nghĩa
Chương 301 - Báo Thù Rửa Hận
Chương 302 - Tiềm Lực Vô Hạn
Chương 303 - Tiểu Trấn Tru Tiên
Chương 304 - Trời Sinh Thần Lực
Chương 305 - Hãy Bái Ta Làm Thầy
Chương 306 - Đại Năng Chuyển Thế
Chương 307 - Đại Đế Chi Tư
Chương 308 - Vương Ấn
Chương 309 - Là Ai Đánh Ngươi Mập Mình?
Chương 310 - Không Thể So Sánh
Chương 311 - Càn Thanh Điện
Chương 312 - Phong Linh Thụ
Chương 313 - Kế Hoạch Bồi Dưỡng
Chương 314 - Hạo Thiên Chùy
Chương 315 - Uy Năng Của Bàn Đào Thụ

Chương 316 - Toàn Giáo Tề Tụ
Chương 317 - Bức Cách
Chương 318 - Thần Hiệu
Chương 319 - Mưu Tính Của Diệp Thu
Chương 320 - Dọa Chạy
Chương 321 - Bí Pháp Mới
Chương 322 - Theo Ta Ngươi Sẽ Có Đại Thu Hoạch!
Chương 323 - Luyện Thể Chi Thuật
Chương 324 - Đến Học Đường
Chương 325 - Thần Ma Luyện Thể Thuật
Chương 326 - Hi Vọng Hợp Nhất
Chương 327 - Tất Cả Đều Bị Đánh
Chương 328 - Lươn Lẹo
Chương 329 - Chờ Mong
Chương 330 - Đền Bù
Chương 331 - Gặp Ai Cũng Muốn Đánh?
Chương 332 - Hấp Thu Tàn Cốt Côn Bằng
Chương 333 - Liên Tục Đột Phá
Chương 334 - Nhận Hàng
Chương 335 - Bắt Đầu Luyện Thể
Chương 336 - Tu Vi Tiến Nhanh
Chương 337 - Không Hề Liên Quan Đến Ta!
Chương 338 - Hai Đạo Đồng Tu
Chương 339 - Lên Tinh Thần
Chương 340 - Lòng Người Hiểm Ác
Chương 341 - Chân Thân Xuất Hiện
Chương 342 - Vô Căn Phong Linh Thảo
Chương 343 - Bí Pháp Thuấn Ảnh Sát
Chương 344 - Hứa Hẹn
Chương 345 - Diễn Kịch
Chương 346 - Bạo Kích Trả Về Liên Tiếp
Chương 347 - Luyện Đan
Chương 348 - Tiên Thiên Đại Hoàn Đan
Chương 349 - Lén Lút
Chương 350 - Đòi Công Đạo
Chương 351 - Phát Hiện Bug
Chương 352 - Ngụy Tiên Đan
Chương 353 - Nàng Vì Ta Mà Tới Ư?
Chương 354 - Giở Trò
Chương 355 - Hố Người

Chương 356 - Chỉ Bằng Một Chùy
Chương 357 - Đại Đột Phá
Chương 358 - Đại Hội Luận Đạo Bắt Đầu
Chương 359 - Trang Bức Nhằm Người
Chương 360 - Chiêu Thức Kỳ Quái
Chương 361 - Ngươi Cứ Buông Tay Mà Chiến!
Chương 362 - Tử Dương Chân Nhân
Chương 363 - Cảm Thấy Hứng Thú
Chương 364 - Mùi Vị Quen Thuộc
Chương 365 - Cố Sự
Chương 366 - Cáo Mượn Oai Hùm
Chương 367 - Nổi Lên Sát Tâm
Chương 368 - Diệp Thu Tới
Chương 369 - Chí Tôn Cảnh Đỉnh Phong Giao Chiến
Chương 370 - Lấy Thủy Sinh Hoa
Chương 371 - Sinh Mệnh Chi Kiếm
Chương 372 - Lĩnh Vực Thời Gian
Chương 373 - Chờ Ngày Báo Thù
Chương 374 - Một Đạo Phong Ấn
Chương 375 - Tán Thưởng
Chương 376 - Hai Kiện Linh Khí
Chương 377 - Chiến Ý
Chương 378 - Tiên Thiên Cực Linh Đan
Chương 379 - Trào Phúng
Chương 380 - Mạnh Miệng
Chương 381 - Tiểu Linh Lung Thị Uy
Chương 382 - Cùng Lên Hết Đi!
Chương 383 - Tiến Vào Kết Giới
Chương 384 - Bắt Đầu Hành Động
Chương 385 - Vây Công
Chương 386 - Đi Theo Diệp Thu Trang Bức
Chương 387 - Vãn Phong Thần Bí
Chương 388 - Ẩn Giả
Chương 389 - Thực Lực Chân Chính
Chương 390 - Diệp Thu Chấn Nhiếp Toàn Trường
Chương 391 - Không Ai Dám Đối Nghịch
Chương 392 - Dằn Mặt Cảnh Cáo
Chương 393 - Một Kẻ Điên Cuồng
Chương 394 - Không Phân Địch Ta
Chương 395 - Chấn Động Nhân Tâm

Chương 396 - Không Chịu Nổi Một Kích
Chương 397 - Tiêu Sái Rời Đi
Chương 398 - Lửa Giận Công Tâm
Chương 399 - Hình Như Ta Chơi Có Chút Lớn!
Chương 400 - Phong Phạm Trang Bức
Chương 401 - Khí Vận Nhân Gian
Chương 402 - Leo Lên Tiềm Long Bảng
Chương 403 - Cửa Ải Vấn Đạo Tâm
Chương 404 - Động Thủ
Chương 405 - Cửa Ải Cao Nhất
Chương 406 - Một Sự Bất Ngờ
Chương 407 - Kẻ Điếc Không Sợ Súng
Chương 408 - Nghịch Đồ
Chương 409 - Ta Biết Rồi!
Chương 410 - Ta Chính Là Đạo, Đạo Chính Là Ta!
Chương 411 - Người Thứ Hai Mươi
Chương 412 - Tranh Giành Đối Thủ
Chương 413 - Hậu Chiêu Của Diệp Thu
Chương 414 - Thế Không Thể Đỡ
Chương 415 - Chấn Nhiếp Toàn Trường
Chương 416 - Ám Thủ
Chương 417 - Bại Tướng
Chương 418 - Sảng Khoái
Chương 419 - Chọn Nhầm Đối Thủ
Chương 420 - Diễn Kịch
Chương 421 - Tiên Y Tái Hiện
Chương 422 - Đánh Cho Hả Giận
Chương 423 - Dự Tính Của Lâm Thanh Trúc
Chương 424 - Chia Ba Chiến Tuyến
Chương 425 - Ta Muốn Đánh Năm Tên!
Chương 426 - Huyền Thủy Kiếm
Chương 427 - Không Giảng Võ Đức
Chương 428 - Ngươi Bật Hack!
Chương 429 - Vạn Kiếm Quy Tông
Chương 430 - Hạc Vô Song Bại Trận
Chương 431 - Tiểu Linh Lung Lại Nổi Điên
Chương 432 - Chơi Tất Tay
Chương 433 - Phượng Hoàng Di Thiên
Chương 434 - Mười Phần Chắc Chín
Chương 435 - Tinh Quang Cổ Lộ

Chương 436 - Chính Quả
Chương 437 - Đồng Quy Vu Tận
Chương 438 - Định Tâm
Chương 439 - Quả Cầu Kỳ Lạ
Chương 440 - Năng Lượng Tinh Thạch
Chương 441 - Phá Cực
Chương 442 - Lay Chuyển Thành Công
Chương 443 - Luận Đạo Kết Thúc
Chương 444 - Tặng Lễ Vật
Chương 445 - Vua Màn Ảnh
Chương 446 - Năng Lượng Tử Thủy Tinh
Chương 447 - Bội Phục
Chương 448 - Hẹn Ngày Tái Đấu
Chương 449 - Đưa Tặng Khí Vận Nhân Gian
Chương 450 - Một Trăm Đạo Tiên Thiên Khí Vận
Chương 451 - Chấn Động Nhân Tâm
Chương 452 - Đưa Tặng Tiên Đan
Chương 453 - Tình Duyên Mới
Chương 454 - Hôn Lén
Chương 455 - Hương Vị Yêu Đương
Chương 456 - Tiểu Kê Biến Phượng Hoàng
Chương 457 - Thế Sự Khó Lường
Chương 458 - Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người
Chương 459 - Giao Phó
Chương 460 - Ta Phải Bế Quan!
Chương 461 - Động Phủ Tử Hà
Chương 462 - Sinh Cơ Bừng Bừng
Chương 463 - Trở Tay Không Kịp
Chương 464 - Hội Nghị Thủ Tọa Thất Mạch
Chương 465 - Ích Lợi Không Nhỏ
Chương 466 - Đại Kiếp Nạn
Chương 467 - Mở Ra Hộ Sơn Đại Trận
Chương 468 - Hạ Quyết Tâm
Chương 469 - Khô Lâu Huyết Sắc
Chương 470 - Lòng Người Bàng Hoàng
Chương 471 - Tìm Chỗ Dựa
Chương 472 - Chuẩn Bị Đường Lui
Chương 473 - Cầu Nguyện
Chương 474 - Tiêu Dật Bị Ngăn Cản
Chương 475 - Quả Là Một Tên Thú Vị!

Chương 476 - Chính Là Nàng
Chương 477 - Lâm Chân Nhân
Chương 478 - Tam Hoa Tụ Đỉnh
Chương 479 - Đột Phá Phong Vương Cảnh
Chương 480 - Náo Động Cả Đông Hoang
Chương 481 - Trường Sinh Chi Lực
Chương 482 - Nghìn Lần Quà Tặng
Chương 483 - Năng Lực Mới
Chương 484 - Mở Ra Thu Đồ Đại Điển
Chương 485 - Vương Đằng
Chương 486 - Tiểu Linh Lung Bị Theo Dõi
Chương 487 - Nhân Quả Khó Nhận
Chương 488 - Bách Tính Cầu Cứu
Chương 489 - Cơ Hội Khó Được
Chương 490 - Át Chủ Bài
Chương 491 - Chấn Nhiếp Toàn Trường
Chương 492 - Toàn Giáo Xuất Động
Chương 493 - Vấn Đề Không Lớn
Chương 494 - Chính Đạo Nhân Gian
Chương 495 - Đồng Loạt Xuất Động
Chương 496 - Âm Thầm Tranh Đấu
Chương 497 - Nghênh Đón Hạo Kiếp
Chương 498 - Hồng Y Nữ Tử Thần Bí
Chương 499 - Quyết Định Khó Khăn
Chương 500 - Hung Thú Vây Quanh
Chương 501 - Đả Kích Nặng Nề
Chương 502 - Thiên Mộng
Chương 503 - Nữ Đế
Chương 504 - Thôn Thiên Ma Công
Chương 505 - Cố Sự Năm Xưa
Chương 506 - Nữ Ma Đầu
Chương 507 - Giữ Vững Lý Niệm
Chương 508 - Diệp Thu Xuất Quan
Chương 509 - Âm Thầm Ra Tay
Chương 510 - Sinh Vật Quỷ Dị
Chương 511 - Đã Từng Nghe Qua
Chương 512 - Tiên Cốt
Chương 513 - Hắn Phải Tiếp Ta!
Chương 514 - Tái Sinh Cốt
Chương 515 - Tiền Căn Hậu Quả

Chương 516 - Huyết Mạch Đại Đế
Chương 517 - Mộng Tưởng Lúc Ban Đầu
Chương 518 - Liên Tục Đột Phá
Chương 519 - Sinh Vật Quỷ Dị
Chương 520 - Nắm Bắt Cơ Hội
Chương 521 - Thị Huyết Thú
Chương 522 - Cự Đầu Quỷ Dị Xuất Thủ
Chương 523 - Cứu Hồng Nhan
Chương 524 - Hỗn Độn Thanh Liên Xuất Thế
Chương 525 - Quỷ Dị Chi Chủ
Chương 526 - Một Kiếm Trảm Đoạn
Chương 527 - Bẫy Rập Lĩnh Vực Không Gian
Chương 528 - Thế Cục Thay Đổi
Chương 529 - Công Đức Chi Lực
Chương 530 - Thiên Nhân Cảnh Đều Có Thể
Chương 531 - Chí Tôn Điện Bị Phá Hủy
Chương 532 - Lục Ngôn Cầu Cứu
Chương 533 - Đầu Nhập Bổ Thiên Giáo
Chương 534 - Cao Cao Tại Thượng
Chương 535 - Thất Vương Quỷ Dị
Chương 536 - Một Tên Cuồng Vọng
Chương 537 - Vô Tận Lĩnh Vực
Chương 538 - Vô Lượng Giới
Chương 539 - Ta Nhớ Ngươi!
Chương 540 - Cơ Duyên Tới
Chương 541 - Không Ngại Biệt Khuất
Chương 542 - Cứ Để Bọn Hắn Tới!
Chương 543 - Nàng Đã Đột Phá Rồi Sao?
Chương 544 - Thất Vương Giáng Lâm
Chương 545 - Thăm Dò Thực Lực
Chương 546 - Các Ngươi Cùng Lên Hết Đi!
Chương 547 - Chênh Lệch Quá Xa
Chương 548 - Không Xứng Làm Đối Thủ
Chương 549 - Hắn Có Lai Lịch Gì?
Chương 550 - Chiêu Hồn Phiên
Chương 551 - Toàn Lực Chặn Đánh Hung Linh
Chương 552 - Thập Nhị Phẩm Hắc Liên
Chương 553 - Phong Vương Cảnh Tự Bạo
Chương 554 - Hắn Lừa Ta!
Chương 555 - Luân Hồi Chi Đạo

Chương 556 - Đại Tạo Hóa
Chương 557 - Thiên Mộng Hiện Thân
Chương 558 - Ta Trúng Kế Rồi!
Chương 559 - Dáng Dấp Đẹp Trai Là Chân Lý
Chương 560 - Kẻ Bóp Team
Chương 561 - Điểm Mấu Chốt
Chương 562 - Diệp Thu Ra Tay
Chương 563 - Lễ Vật Đằng Sau
Chương 564 - Đại Chiến Kinh Thiên Động Địa
Chương 565 - Bên Kia Giới Bích
Chương 566 - Một Bông Hoa Một Thế Giới
Chương 567 - Diệp Thu Ẩn Giấu Sát Chiêu
Chương 568 - Nhược Điểm Trí Mạng
Chương 569 - Song Vương Chiến Đại Đế
Chương 570 - Thôn Thiên Ma Công Hiện Thế
Chương 571 - Khí Tức Kỳ Dị
Chương 572 - Thời Gian Kiếm Pháp
Chương 573 - Lưỡng Bại Câu Thương
Chương 574 - Diệp Thu Phục Sinh
Chương 575 - Ba Đạo Đều Mở
Chương 576 - Thiên Địa Khảo Nghiệm
Chương 577 - Lão Già Biến Thái
Chương 578 - Diệp Thu Ngộ Đạo
Chương 579 - Thành Đế
Chương 580 - Luân Hồi Chuyển Thế
Chương 581 - Tranh Phong Tiên Lộ
Chương 582 - Hắn Cố Ý!
Chương 583 - Chính Là Nàng!
Chương 584 - Tiểu Thạch Hầu
Chương 585 - Đại Ma Vương
Chương 586 - Bồ Đề Tổ Sư
Chương 587 - Người Kế Vị
Chương 588 - Ý Này Ta Đã Quyết!
Chương 589 - Chức Vị Chấp Kiếm Trưởng Lão
Chương 590 - Vạn Tộc Chi Tranh
Chương 591 - Chỉ Nhìn Duyên Phận
Chương 592 - Khí Vận Thiên Địa
Chương 593 - Hunter Ngộ Không
Chương 594 - Hỗn Nguyên Tiên Pháp - Vạn Cổ Trường Thanh Lục
Chương 595 - Con Đường Trường Sinh

Chương 596 - Ngươi Không Được Khai Ra Ta!
Chương 597 - Tiên Thuật Gia Thân
Chương 598 - Giới Vực Mâu Thuẫn
Chương 599 - Âm Thầm Cười Trộm
Chương 600 - Tiên Cổ Di Chủng - Tỳ Hưu Nhất Tộc
Chương 601 - Thôn Phệ
Chương 602 - Tên Tạp Chủng
Chương 603 - Tam Thập Lục Kế, Tẩu Vi Thượng Sách
Chương 604 - Ngọa Hổ Tàng Long
Chương 605 - Khôi Hài Chi Tổ
Chương 606 - Cường Giả Thần Bí
Chương 607 - Danh Truyền Bát Hoang
Chương 608 - Âm Dương Thái Cực Đồ
Chương 609 - Điên Cuồng Công Kích
Chương 610 - Tỳ Hưu Lão Tổ Không Muốn Mặt
Chương 611 - Diệp Thu Xuất Thủ
Chương 612 - Liên Phong Truyền Âm
Chương 613 - Ái Thê Hỗ Trợ
Chương 614 - Thiên Nhân Giáng Thế
Chương 615 - Dụ Dỗ
Chương 616 - Ta Muốn Chiến Thiên!
Chương 617 - Diệp Thu Ngả Bài
Chương 618 - Thiên Địa Khai Nhất Tuyến
Chương 619 - Người Thứ Nhất Tru Tiên
Chương 620 - Tên Này Quá Da Trâu!
Chương 621 - Bạo Vũ Lê Hoa Châm Tái Xuất
Chương 622 - Chuẩn Bị Trước Khi Phi Thăng Thượng Giới
Chương 623 - Đăng Thiên Lộ
Chương 624 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn
Chương 625 - Cơ Hội Duy Nhất
Chương 626 - Mười Vạn Năm Công Lực
Chương 627 - Truyền Công Giảng Đạo
Chương 628 - Đây Là Một Trò Chơi!
Chương 629 - Đồng Loạt Đột Phá
Chương 630 - Vạn Lần Bạo Kích Trả Về
Chương 631 - Báo Đáp Ân Sư
Chương 632 - Lại Đến Lúc Ta Trang Bức!
Chương 633 - Cửu Chuyển Thành Tiên Đế
Chương 634 - Chuyện Khó Tin
Chương 635 - Thật Là Vãi Đạn!

Chương 636 - Hung Uy Của Diệp Thu
Chương 637 - Bổ Sung Công Pháp
Chương 638 - Bội Phục
Chương 639 - Bất Ngờ Xuất Thủ
Chương 640 - Âm Thanh Quen Thuộc
Chương 641 - Phúc Tinh Của Diệp Thu
Chương 642 - Đồng Loạt Tấn Vị Tiên Thuật
Chương 643 - Ngươi Chuẩn Bị Được Ta Yêu Mến!
Chương 644 - Người Quan Trọng Nhất
Chương 645 - Ta Sắp Có Được Ngươi Rồi!
Chương 646 - Chênh Lệch Quá Lớn
Chương 647 - Chấn Động Nhân Tâm
Chương 648 - Thoát Thai Hoán Cốt
Chương 649 - Diệp Thu Lĩnh Ngộ Ý Cảnh
Chương 650 - Kẻ Nào Đánh Lén Ta?
Chương 651 - Diệp Thu Ta Không Cần Ẩn Giấu!
Chương 652 - Một Cái Bug
Chương 653 - Tiên Đế Chi Thể
Chương 654 - Diệp Thu Ban Phúc
Chương 655 - Toàn Giáo Tề Tụ
Chương 656 - Âm Thầm Cười Trộm
Chương 657 - Trang Bức Thành Công
Chương 658 - Chiến Ý Hừng Hực
Chương 659 - Tăng Cường Thực Lực Cho Bổ Thiên Giáo
Chương 660 - Ba Trăm Lão Già Không Muốn Mặt
Chương 661 - Ngươi Đi Theo Ta!
Chương 662 - Lại Lần Nữa Sáo Lộ
Chương 663 - Hệ Thống Không Có Lừa Ta!
Chương 664 - Hỗn Nguyên Đạo Thể Hoàn Mỹ
Chương 665 - Băng Hoả Lưỡng Trọng Thiên
Chương 666 - Nắm Giữ Thiên Địa Vạn Pháp
Chương 667 - Truyền Thụ Kiếm Pháp
Chương 668 - Siêu Tiên Kỹ - Nhất Kiếm Cách Thế
Chương 669 - Đồng Loạt Đột Phá
Chương 670 - Mạnh Thiên Chính Quy Tiên?
Chương 671 - Cầu Cứu Diệp Thu
Chương 672 - Pháp Khí Truyền Tin
Chương 673 - Tiền Căn Hậu Quả
Chương 674 - Hắn Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Tiên Đan?
Chương 675 - Tin Tức Loạn Truyền

Chương 676 - Tiên Cung Xuất Thế
Chương 677 - Đông Hoang Trở Thành Chiến Trường
Chương 678 - Tiên Duyên
Chương 679 - Thầy Nào Trò Nấy
Chương 680 - Ta Sẽ Tặng Cho Ngươi Một Phen Tạo Hóa!
Chương 681 - Không Hổ Là Nam Nhân Mà Ta Coi Trọng!
Chương 682 - Đến Lượt Minh Nguyệt Nhận Hàng
Chương 683 - Huyết Mạch Hoàng Kim
Chương 684 - Lửa Giận Ngút Trời
Chương 685 - Triệu Uyển Nhi Xuất Chiến
Chương 686 - Tà Mục
Chương 687 - Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người
Chương 688 - Hoa Phi Vũ Hiện Thân
Chương 689 - Bạch Hổ Tộc Trưởng
Chương 690 - Khai Chiến
Chương 691 - Áp Chế Ly Uyên
Chương 692 - Chênh Lệch Quá Lớn
Chương 693 - Vân Tiêu Tiên Kiếm Tái Xuất
Chương 694 - Tiên Kỹ Hiện Thế
Chương 695 - Nghịch Cảnh Phạt Thượng
Chương 696 - Bảy Vị Chân Tiên Giáng Thế
Chương 697 - Liên Phong Xuất Thủ
Chương 698 - Lấy Một Chọi Bảy?
Chương 699 - Liên Phong Bị Vây Công
Chương 700 - Các Ngươi Đứng Đắn Lại Cho Ta!
Chương 701 - Cưỡng Ép Phá Cảnh
Chương 702 - Nguy Cơ Ẩn Giấu
Chương 703 - Sư Nương Tặng Lễ
Chương 704 - Bạch Hổ Thủy Tổ Giáng Lâm
Chương 705 - Tiên Cổ Hành Giả
Chương 706 - Diệp Thu Đến
Chương 707 - Tà Kiếm
Chương 708 - Dụ Dỗ Không Thành
Chương 709 - Trảm Ly Thiên
Chương 710 - Ly Thiên Đầu Phục Ma Tộc?
Chương 711 - Huyết Tộc Địa Ngục Giới
Chương 712 - Một Tên Cuồng Vọng
Chương 713 - Diệp Thu Ta Muốn Chém Cả Hai Ngươi!
Chương 714 - Giương Cung Bạt Kiếm
Chương 715 - Diệp Thu Ta Chỉ Cần Mười Năm Để Thành Tiên!

Chương 716 - Ngươi Nhìn Cho Kỹ Mà Học Hỏi!
Chương 717 - Cuộc Chiến Không Cân Sức
Chương 718 - Ngươi Đợi Đấy!
Chương 719 - Hoa Đã Có Chủ
Chương 720 - Viễn Cổ Thiên Đình
Chương 721 - Tiến Vào Tiên Cung
Chương 722 - Phong Đồ Vương
Chương 723 - Đại Đế Cảnh Hỗn Chiến
Chương 724 - Trảm Phong Đồ Vương
Chương 725 - Hoa Phi Vũ Bỏ Chạy
Chương 726 - Thượng Phẩm Trường Sinh Dược Xuất Hiện
Chương 727 - Tiên Thú Xuống Nhân Gian, Tử Điện Thôn Vân Thú
Chương 728 - Lôi Pháp Không Gian
Chương 729 - Giằng Co Quyết Liệt
Chương 730 - Đại Chiến Bộc Phát
Chương 731 - Đến Hay Lắm!
Chương 732 - Tử Điện Thôn Vân Thú Bỏ Chạy
Chương 733 - Thất Phu Vô Tội, Nhưng Mang Ngọc Có Tội
Chương 734 - Thu Làm Tiểu Đệ
Chương 735 - Lật Mặt
Chương 736 - Ta Sẽ Tìm Cho Ngươi Một Cô Nương Xinh Đẹp!
Chương 737 - Ta Không Hề Háo Sắc A!
Chương 738 - Để Đại Ca Dạy Ngươi Kỹ Năng Tán Gái!
Chương 739 - Ta Ngộ Ra Rồi!
Chương 740 - Kẻ Phá Đám
Chương 741 - Không Có Nam Nhân Sợ Vợ, Chỉ Có Nam Nhân Sợ Vợ Mình Đau!
Chương 742 - Đại Bảo Vật Nghịch Thiên Cải Mệnh
Chương 743 - Huyết Thống Chân Long, Giao Long Xuất Thế
Chương 744 - Công Chúa Khổng Tước
Chương 745 - Nghi Ngờ
Chương 746 - Sức Mạnh Của Tình Yêu
Chương 747 - Diệp Thu Ra Sân
Chương 748 - Vô Ý Tán Đổ Thải Linh
Chương 749 - Diệp Thu Phán Xử
Chương 750 - Ta Chủ Quan A!
Chương 751 - Thần Mục
Chương 752 - Thử Tay
Chương 753 - Nhất Kích Tất Sát
Chương 754 - Vật Quy Nguyên Chủ

Chương 755 - Không Cần Cảm Ơn Ta!
Chương 756 - Thải Linh Rời Đi
Chương 757 - Định Hải Thần Châm
Chương 758 - Trân Bảo Hiếm Thấy
Chương 759 - Phi Thăng Chi Lộ
Chương 760 - Lại Gặp Bất Lão Sơn
Chương 761 - Hunter Ngộ Không Lộ Diện
Chương 762 - Hoang Đồ
Chương 763 - Nhìn Thấu
Chương 764 - Thầy Nào Trò Nấy
Chương 766 - Thiên Mệnh Chi Tử
Chương 767 - Hàn Băng Cực Địa
Chương 768 - Diệp Thu Tới
Chương 769 - Bẫy Rập
Chương 770 - Khu Rừng Tà Dị
Chương 771 - Thượng Cổ Ma Linh
Chương 772 - Bí Mật Của Tề Vô Hối
Chương 773 - Ám Chiêu
Chương 774 - Các Ngươi Quá Không Có Đạo Đức!
Chương 775 - Cứ Để Hắn Cho Ta!
Chương 776 - Thông Đạo Bị Ngăn Chặn
Chương 777 - Cấm Khu Chi Chủ, Trường Sinh Kiếp
Chương 778 - Bách Thế Luân Hồi
Chương 779 - Ta Sẽ Giúp Ngươi Thành Tiên!
Chương 780 - Tam Trảm Nhập Đạo
Chương 781 - Tam Hoa Tụ Đỉnh
Chương 782 - Luân Hồi Chi Đạo
Chương 783 - Thẳng Tiến Không Lùi
Chương 784 - Với Ta Chỉ Là Chuyện Nhỏ!
Chương 785 - Huyết Thống Chi Tranh
Chương 786 - Tiên Cổ Thí Luyện
Chương 787 - Không Chịu Nổi Một Kích
Chương 788 - Lâm Thanh Trúc Xuất Chiến
Chương 789 - Thiên Kiêu Chi Chiến

Chương 1 - Vạn Lần Trả Về Hệ Thống

Đông Hoang.

Bổ Thiên giáo.

Bên trên Tử Hà Phong, trong một gian nhà gỗ nhỏ cũ nát, Diệp Thu lẳng lặng ngồi ngẩn người trên giường.

“Hết rồi, tiệc BBQ kết thúc rồi…”

“Hình như ta… xuyên qua rồi.”

Mở cửa sổ bên cạnh nhìn ra, bầu trời bên ngoài được bao phủ bởi một vầng hào quang màu tím. Xa xa phía chân trời thỉnh thoảng lại có người bay qua bay lại, đây đúng là cảnh tượng phồn thịnh của một thánh địa tu tiên.

Sau nửa ngày, Diệp Thu cuối cùng cũng chấp nhận tình hình hiện tại.

Hắn đúng là xuyên không rồi, nhưng lại là xuyên đến một thế giới gọi là Đại Hoang.

Thân phận của hắn bây giờ chính là một trong bảy vị thủ toạ của Bổ Thiên giáo, thủ toạ đời thứ mười tám của Tử Hà phong.

“Thân phận có vẻ rất cao quý, đáng tiếc chỉ là một tên thủ toạ chỉ có cái danh bên ngoài.” Diệp Thu lắc đầu, lẩm bẩm một mình.

Sư phụ của hắn là Huyền Thiên chân nhân, cả đời chỉ điên cuồng tu luyện, một lòng theo đuổi Tiên đạo, hao hết tâm huyết

một đời, cuối cùng cũng không thể thành tiên. Trước khi chết bởi vì không đành lòng nhìn Tử Hà phong không có người kế thừa, cho nên đã nhận Diệp Thu làm đồ đệ.

Kỳ thật trong lòng Diệp Thu cũng hiểu rõ, tư chất của hắn chỉ có thể coi là bình thường, sư phụ nhận hắn làm đồ đệ là bởi vì không có lựa chọn nào khác, không thể không nhận mà thôi.

Sau đó ngài ấy cũng không dạy Diệp Thu được mấy ngày thì liền đi về cõi tiên, chỉ để lại một đống truyền thừa của Tử Hà phong và một cái ghế thủ toạ.

Diệp Thu thành công kế nhiệm, mặc dù địa vị cao quý đứng hàng thủ toạ, nhưng đáng tiếc đây lại là một thế giới coi trọng thực lực.

Lúc sư phụ hắn còn tại thế thì tất cả mọi người đều nể mặt hắn, nhưng sư phụ đi rồi thì cũng không còn ai quan tâm đến hắn nữa.

"Ừm, không có sức mạnh đúng là thiệt thòi, sau này ta phải nghĩ biện pháp bù đắp mới được!"

Sau khi suy nghĩ rõ ràng điểm này, trong lòng Diệp Thu liền run lên một cái.

[Đinh!]

[Vạn lần trả về hệ thống đang thiết lập.]

"Hả? Hệ thống…"

Hai mắt Diệp Thu toả sáng, ngay lập tức ổn định lại tâm trạng, cẩn thận nghiên cứu một chút.

[Vạn lần trả về hệ thống, nếu ký chủ truyền thụ hoặc tặng cho đệ tử linh đan diệu dược, công pháp bí tịch, hoặc là tu vi, thì sẽ

nhận được tỷ lệ hoàn trả về gấp nhiều lần, tỷ lệ hoàn trả là ngẫu nhiên, cao nhất có thể lên tới một vạn lần.]

Nghe hệ thống giới thiệu xong, Diệp Thu đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

“Thật thú vị! Hoàn trả vạn lần, giống như là đánh bạc vậy…”

“Cái này có phải nghĩa là, ta đi nhận đồ đệ xong truyền cho hắn mấy chục năm tu vi thì liền có thể nhận lại được mấy trăm, thậm chí là mấy ngàn năm tu vi không nhỉ?”

Nghĩ đến đây Diệp Thu liền cảm thấy thoải mái.

[Kiểm tra hệ thống]

[Ký chủ: Diệp Thu…]

[Tu vi: Huyền Chỉ nhị phẩm. Tu vi thấp, là một tu sĩ tầm thường, có ném vào đám đông cũng không tìm ra.]

[Thần kỹ: Không…]

[Tư chất: Tư chất ngu dốt, khó thành cao thủ.]

[Giá trị nhan sắc: 99 điểm, cái này vẫn có thể nhìn được.]

Diệp Thu: “…”

Đột nhiên hắn muốn xách cái hệ thống này ra đánh một trận.

[Chúc mừng ký chủ đã nhận được một phần quà tân thủ, có muốn mở ra hay không?]

“Mở ra đi.”

[Mở quà thành công, thu hoạch được một viên Tẩy Tuỷ Đan thượng phẩm, thu hoạch được 10 năm tu vi.]

Theo âm thanh lạnh lùng của hệ thống truyền đến, một luồng sức mạnh thần kỳ đột nhiên tràn vào cơ thể Diệp Thu.

“Thật tuyệt!”

Sau khi tiến vào cơ thể, luồng sức mạnh này rất nhanh đã dung nhập vào bên trong linh tuyền, tu vi của Diệp Thu cũng nhanh chóng tăng lên Huyền Chỉ tam phẩm.

“Mới tam phẩm sao? Hệ thống, ngươi có lầm hay không, mười năm tu vi mà mới đạt đến tam phẩm thôi à?”

[Trả về ký chủ, không có sai lầm.

Bất kể khi nào tu vi được hoàn lại theo số năm đều không được tính dựa trên tốc độ tu luyện của ngươi, mà nó được tính toán dựa trên tốc độ tu luyện của một người bình thường.]

Diệp Thu: “…”

Mười năm tu vi mới thăng một cấp, đây là vô dụng đến mức nào chứ?

Nhưng nghĩ kĩ lại thấy cũng đúng, tu vi càng cao thì mỗi lần tăng lên một cảnh giới càng cần tiêu tốn nhiều thời gian hơn.

Chuyện này cũng rất bình thường vì ở thế giới này không có gì nhiều bằng thời gian. Mỗi một lần bế quan, ngắn thì vài tháng, lâu thì vài năm, loại chuyện này đều hết sức bình thường.

[Mời ký chủ mau chóng thu một đồ đệ càng sớm càng tốt và hoàn thành nhiệm vụ để có thể nhận được tỷ lệ hoàn trả càng cao.]

Cầm viên Tẩy Tuỷ đan trong tay, Diệp Thu cũng không có ý định sử dụng. Trước tiên hắn cứ giữ lại đã, biết đâu sau này sẽ có ích.

Đúng lúc này…

Cộc cộc cộc…

“Diệp sư thúc, ngài đang ở bên trong hả?”

Bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Diệp Thu sửng sốt một chút rồi nói: “Mời vào!”

Cánh cửa gỗ cũ nát bị người đẩy ra, sau đó một thanh niên có ngoại hình tuấn tú tiến vào.

Diệp Thu nhận ra người này, đây chính là đại đồ đệ của Ngọc Thanh điện, Liễu Thanh Phong, có tu vi Thiên Tướng tam phẩm, so với Diệp Thu còn cao hơn hẳn một đại cảnh giới, là một trong các đệ tử xuất sắc nhất của thế hệ này.

Tính cách của hắn cũng khá tốt, thân thiện dễ gần, không hề kiêu ngạo.

Có lẽ bởi vì hắn là người kế thừa chức vị chưởng môn trong tương lai, cho nên ngày thường quan hệ giữa hắn cùng với các vị trưởng bối, trưởng lão và các sư huynh đệ đều rất tốt.

Theo quan điểm của Diệp Thu thì Liễu Thanh Phong chính là một người thông minh, dù hắn còn chưa chính thức nắm quyền nhưng cũng đã tạo dựng tốt các mối quan hệ rồi.

Chương 2 - Diệp Sư Thúc

“Diệp sư thúc, chưởng môn sư phụ bảo ta đến thông báo với ngươi một tiếng, để ngươi ngay lập tức đứng dậy đi Ngọc Thanh điện nghị sự.”

Bởi vì sư phụ của Diệp Thu có thân phận tương đối cao, cho nên thân phận của hắn cùng với chưởng môn và đa số thủ toạ là ngang hàng, do đó Liễu Thanh Phong gọi hắn một tiếng sư thúc cũng không có gì quá đáng.

“Chưởng môn sư huynh có nói là chuyện gì không?” Diệp Thu khó hiểu hỏi.

Ở chỗ này của hắn đến chim còn không thèm ỉa, ngày thường chẳng có ai qua lại, nhưng hôm nay tại sao lại có người đến thông báo hắn đi họp cơ chứ?

Liễu Thanh Phong hơi do dự một chút rồi nói: “Là vì hôm qua thôn trang dưới chân núi xuất hiện nhiều dã thú bạo động. Những đứa trẻ mồ côi may mắn sống sót hiện tại đã tỉnh lại, cho nên sư phụ tổ chức hội nghị các thủ toạ để thảo luận về nguyên nhân và hậu quả của sự việc dã thú bạo động lần này cùng với việc thu xếp cho những đứa trẻ kia.”

“Ừm, thì ra là thế...” Diệp Thu gật gù nói.

Thì ra là chuyện liên quan đến vụ việc bạo động dưới núi hôm qua, hắn cũng có một chút ấn tượng nhưng mà không nhiều.

Còn vấn đề thu xếp cho những đứa trẻ mồ côi gặp rủi ro mà bọn họ nói tới kia chẳng qua chỉ là một buổi lễ thu nhận đồ đệ đơn giản mà thôi.

“Ừm, vừa đúng lúc, ta sẽ đi xem một chút coi có thể thuận tay thu được đồ đệ nào về thử nghiệm hay không?”

Bởi vì có Vạn lần trả về hệ thống, cho nên hiện tại Diệp Thu đang rất nóng lòng muốn nhận một vị đồ đệ. Thật đúng lúc cơ hội lại tự tìm đến cửa.

“Được, ta biết rồi! Ngươi về trước đi.”

“Vậy nhé sư thúc, Thanh Phong cáo lui.”

Liễu Thanh Phong hành lễ rồi yên lặng rời khỏi gian nhà gỗ, trước khi đi hắn còn nhìn thoáng qua mấy gian nhà gỗ nhỏ trên Tử Hà phong mà có chút lắc đầu.

Vài phút sau, Diệp Thu vung quạt xếp lên và thong thả bước ra khỏi gian nhà gỗ. Trông hắn không còn chút bộ dáng lười biếng lúc trước, giữa hai đầu lông mày phảng phất như có một cỗ thần vận, khí chất bất phàm.

Người không biết nhìn vào còn tưởng hắn là cao nhân nào đó, trên thực tế thì hắn chỉ là một tu sĩ có tu vi Huyền Chỉ nhị phẩm nho nhỏ mà thôi.

Diệp Thu tiện tay triệu ra Tử Hà kiếm và thi triển Ngự Kiếm Thuật mà mình mới tự học được mấy ngày trước rồi bay về hướng Ngọc Thanh điện.

Tử Hà kiếm là do sư phụ trước khi về cõi tiên truyền lại cho hắn, đây là một kiện pháp khí cực phẩm vô cùng quý giá, và nó cũng có khả năng là vật đáng giá duy nhất trên người Diệp Thu.

Có được không dễ, có được không dễ!

Chỉ một lát sau Diệp Thu đã bay tới Ngọc Thanh điện, vừa tiến vào đại điện hắn liền trông thấy phía dưới có một đám người đang đứng. đây chắc hẳn là những đứa trẻ may mắn sống sót lần này.

“Diệp sư đệ, ngươi thật là khoa trương khi để cho bao nhiêu người chúng ta phải chờ một mình ngươi?” Diệp Thu còn chưa đi đến chỗ ngồi của mình thì thủ toạ Tàng Kiếm phong và cũng là chấp sự trưởng lão của Bổ Thiên phái - Tề Vô Hối đã dùng ngữ điệu kỳ quái nói ra.

Diệp Thu liếc hắn một cái, lão già này xem ra không phải là người tốt lành gì.

Trong lòng hắn cũng hiểu rõ đám thủ toạ còn lại cũng không để hắn vào mắt. Sở dĩ chờ hắn đến chẳng qua là không muốn phá vỡ quy củ mà thôi.

Trong các thủ toạ của bảy mạch, ngoại trừ lão già cổ quái Tề Vô Hối và chưởng môn ra thì những người còn lại đều ngẩng mặt lên trời, ngay cả chào hỏi Diệp Thu cũng không thèm chào.

Diệp Thu quyết định không để ý bọn hắn mà nói với chưởng môn Mạnh Thiên Chính: “Chưởng môn sư huynh, thật có lỗi, Tử Hà phong đường xá xa xôi cho nên ta mới đến chậm một chút! Xin thứ lỗi!”

“Không sao!” Mạnh Thiên Chính khoát tay nói.

Hắn thân là chưởng môn của Bổ Thiên phái, mặc dù hắn cũng xem thường Diệp Thu, nhưng vì sự hoà hợp của môn phái nên hắn vẫn đáp lại một câu.

Còn Tề Vô Hối bị Diệp Thu phớt lờ nên đã thẹn quá hoá giận thầm mắng: “Hừ, ngươi chỉ là một tu sĩ Huyền Chỉ nhị phẩm nhỏ nhoi, tu vi không cao nhưng tính cách thì lại quá ngạo mạn! Nếu không phải gặp may được Huyền Thiên sư thúc nhận làm đệ tử và sau đó đúng lý hợp tình tiếp quản Tử Hà Phong, vậy ngay cả tư cách đứng trước mặt ta nói chuyện cũng không có đâu!”

Đám thủ toạ ở đây đều biết rõ chức vị thủ toạ của Diệp Thu là

từ đâu mà có, cho nên trong lòng bọn hắn càng thêm xem thường Diệp Thu.

Tất cả chư vị thủ toạ đều đã ngồi vào vị trí của mình, phía dưới là một đám thiếu niên ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn lên thủ toạ của các mạch.

Đối với con dân của Đại Hoang thì tu tiên là ước mong cả đời của mỗi người, ai cũng đều mong ước có một ngày nào đó bản thân mình được chân chính bái nhập tiên môn.

Chương 3 - Lâm Thanh Trúc

“Chân nhân, xin chân nhân hãy làm chủ cho chúng ta…” Trong đại điện yên tĩnh, có một thiếu niên từ trong đám người bước ra, quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc thảm thiết.

Có hắn dẫn đầu nên những người còn lại cũng lần lượt bước ra và khẩn cầu Mạnh Thiên Chính làm chủ cho bọn hắn.

Dù sao bọn hắn cũng vừa mới trải qua một trận đại nạn nhà tan cửa nát nên trong lòng bọn hắn đều hết sức đau khổ.

Thiếu niên kia đau khổ khóc lóc, trong lúc không kiềm chế được cảm xúc lại vô tình để lộ ra một tia thần vận ẩn ẩn xuất hiện ở giữa hai đầu lông mày, nếu không chú ý thì khó mà nhìn ra được.

Nhóm thủ toạ phía trên phát hiện ra điều này thì lập tức hai mắt toả sáng, giống như phát hiện một khối ngọc thô mà ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

“Aiii, đứa trẻ đáng thương, các ngươi đứng lên trước đi.” Mạnh Thiên Chính thở dài nói vì hắn đã tra xét cả một ngày về những thứ liên quan đến sự việc dã thú dưới chân núi bạo động nhưng cũng không tra ra được cái gì.

Mạnh Thiên Chính gọi thủ toạ các mạch tới đây vào lúc này đơn giản chỉ là để thảo luận về việc thu xếp cho những đứa trẻ này mà thôi.

“Chuyện của các ngươi ta đã biết! Các ngươi cứ yên tâm, chuyện này phát sinh ở dưới chân núi Bổ Thiên phái chúng ta nên Bổ Thiên phái chúng ta nhất định sẽ điều tra đến cùng.” Mạnh

Thiên Chính nói xong liền quay đầu nhìn xem thủ toạ các mạch ở phía sau và tiếp tục nói: “Nhưng các ngươi cũng đừng sốt ruột, muốn tra rõ ràng chuyện này cần phải có thời gian. Các ngươi trước tiên có thể ở lại núi tu hành, nếu sau này có tin tức gì ta nhất định sẽ thông báo cho các ngươi.”

Nghe được mấy lời nói qua loa của Mạnh Thiên Chính mà Lâm Thanh Trúc đứng trong đám người cảm thấy mất hết hi vọng, tâm tình như tro tàn. Nghĩ tới tình cảnh của cha mẹ mình trước khi chết mà trong lòng nàng liền dâng lên cảm giác xót xa và bi phẫn.

Lâm Thanh Trúc muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nàng muốn báo thù cho cha mẹ mình. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, những thủ toạ cao cao tại thượng phía trên kia sẽ chẳng có mấy người thật lòng giúp đỡ nàng, nếu muốn báo thù thì chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Bây giờ trước mặt Lâm Thanh Trúc chỉ có một con đường duy nhất là bái sư học nghệ, sau khi thực lực của bản thân trở nên cường đại thì mới đi báo thù.

“Các vị sư đệ nhìn rõ chưa?” Mạnh Thiên Chính nhìn về hướng thủ toạ các mạch hỏi.

Người sáng suốt đều hiểu rõ tiếp sau đó chính là thời gian cho các vị chủ toạ chọn lựa đệ tử. Những người có thiên phú và tư chất tốt sẽ được chọn trước, thậm chí là bị tranh giành. Còn những người tư chất kém thì xác suất được chọn gần như là bằng không. Bọn hắn chỉ có thể bị đưa đi làm đệ tử tạp dịch từ tầng dưới chót nhất đi lên.

Trước khi đến đây, Liễu Thanh Phong đã giải thích qua cho bọn hắn nên trong lòng ai nấy đều hiểu rõ ràng mà vô cùng mong chờ các vị thủ toạ này sẽ chọn mình.

“Ha ha ha, chưởng môn sư huynh đã nói như vậy thì sư đệ đây

cũng không khách khí nữa." Tề Vô Hối dẫn đầu lên tiếng vì hắn đã nhìn trúng thiếu niên bước ra đầu tiên vừa rồi.

Người này có tư chất tốt, trời sinh thần cốt, thiên phú dị bẩm, có thể gọi là kỳ tài hiếm gặp.

Mắt thấy Tề Vô Hối đi thẳng đến chỗ thiếu niên kia mà thủ toạ Dương Vô Địch của Thí Kiếm phong lập tức không ngồi yên được nữa mà nhanh chóng di chuyển thân thể mập mạp của mình. Hắn thừa dịp Tề Vô Hối còn chưa mở lời mà giành nói trước: "Chưởng môn sư huynh, ta thấy đứa nhỏ này rất có duyên với ta, nếu không thì để cho hắn đến bái nhập môn hạ của ta đi."

Mọi người nghe vậy thì không khỏi trợn trắng mắt, bởi vì Dương Vô Địch đã sử dụng thủ đoạn này không biết bao nhiêu lần rồi, vậy ai lại có thể mắc mưu của hắn nữa chứ?

"Dương sư đệ, là ta nhìn thấy trước!" Tề Vô Hối bất mãn nói.

"Ngươi nhìn thấy trước thì là của ngươi sao? Đây là đạo lý gì vậy?"

"Ngươi…"

"Làm sao? Nếu không thì ra ngoài chúng ta so chiêu một trận nhé?"

"So chiêu thì so chiêu! Ta sợ ngươi chắc?"

Tề Vô Hối có tính tình nóng nảy, toàn bộ môn phái từ trên xuống dưới ngoại trừ chưởng môn và Huyền Thiên chân nhân đã quy tiên ra thì hắn chẳng sợ ai cả.

Hai người này vì tranh giành một tên đệ tử mà suýt chút nữa thì đánh nhau. Những thủ toạ còn lại trong lòng biết là không tranh được với bọn hắn nên đành lui một bước mà chọn lựa người khác.

Rất nhanh sau đó đám trẻ mồ côi phía dưới đều được chọn hết và chỉ còn một mình Lâm Thanh Trúc bất lực đứng đó.

Nàng không hiểu mình có chỗ nào kém cỏi mà lại không có ai chọn mình. Trong lòng nàng tràn ngập sự không cam lòng và xấu hổ, bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

Thực tế tát cho nàng một cái thật mạnh, ảo tưởng trở nên mạnh mẽ của nàng cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Hiện tại không có ai chọn nàng nên nàng chỉ còn lại một con đường duy nhất là từ đệ tử tạp dịch mà đi lên.

Nhưng mà không có ai chọn nàng cũng đồng nghĩa với việc tư chất của nàng kém cỏi, vậy dù muốn từ đệ tử tạp dịch mà đi lên thì cũng nói dễ hơn làm.

Ngay vào lúc Thanh Trúc đang tuyệt vọng thì một bóng người màu trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng giống như trong bóng đêm vô tận bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng bình minh.

Lâm Thanh Trúc vô cùng ngạc nhiên mà ngẩng đầu lên, hoá ra đó là vị thủ toạ trẻ tuổi vừa tới và ngồi ở trong góc kia.

Chương 4 - Bái Sư Nhận Đồ

“Ngươi có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?” Diệp Thu mang ngữ khí bình thản hỏi.

“Ta nguyện ý! Đệ tử Lâm Thanh Trúc bái kiến sư phụ!” Giờ phút này, Lâm Thanh Trúc làm sao còn dám do dự gì nữa mà lập tức quỳ xuống hành lễ bái sư với Diệp Thu.

Trong tình huống cực kỳ xấu hổ vừa rồi, chính Diệp Thu là người đã cho nàng một chút tự trọng cuối cùng, và cũng là cho nàng một tia hy vọng. Bởi vì chỉ cần có thể bái sư thì nàng sẽ có cơ hội báo thù.

Mặc dù đối phương nhìn qua rất trẻ tuổi và cũng không biết thực lực như thế nào, nhưng ít nhất hắn cũng là một vị thủ toạ. Nếu bây giờ Lâm Thanh Trúc không bái sư thì còn chờ đến khi nào nữa?

“Ừm, đi theo ta!” Diệp Thu nhàn nhạt nói một câu rồi đi ra khỏi đại điện trước.

Lâm Thanh Trúc vội vàng đi theo hắn, ngay trước khi nàng rời đi thì liền nghe được một lời châm chọc, đó là giọng nói của Tề Vô Hối.

“Ha ha ha, sư phụ vô dụng thu nhận một đồ đệ vô dụng, thật đúng là hợp nhau.”

“Có câu nói vật họp theo loài, người phân theo nhóm quả nhiên không sai.”

“Thật đáng tiếc, truyền thừa ngàn năm của Tử Hà phong sợ là

sẽ bị huỷ hoại trong tay hai kẻ tầm thường này.”

Nghe được mấy lời này mà sắc mặt Lâm Thanh Trúc lập tức trầm xuống, Diệp Thu đi phía trước có thể cảm giác được dao động trong lòng nàng.

Đi được một đoạn hắn đột nhiên dừng lại.

“Sư phụ?” Lâm Thanh Trúc giật mình và theo bản năng hô lên một tiếng.

Diệp Thu quay đầu nhìn nàng, nói: “Lời vừa rồi ngươi cũng nghe thấy rồi chứ? Ngươi nghĩ thế nào?”

Lâm Thanh Trúc do dự một chút, lúc này nàng cảm thấy rất khó hiểu và cũng rất tức giận tại sao Tề Vô Hối lại châm chọc hai sư đồ bọn họ như vậy. Tuy nàng chỉ vừa mới bái sư nhưng trong lòng nàng đã nhận người sư phụ Diệp Thu này rồi.

Mặc kệ thực lực đối phương như thế nào thì cũng đã là sư phụ của nàng, là người đã cho nàng chút tôn nghiêm cuối cùng vào lúc nàng cảm thấy tuyệt vọng nhất.

Người khác nói nàng như thế nào cũng được, nhưng không được phép động đến sư phụ của nàng.

“Sư phụ, ta không biết đạo lý to lớn gì cả, nhưng ta hiểu một điều là một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Khi mà tất cả mọi người đều không muốn nhận Thanh Trúc làm đồ đệ mà sư phụ đã cho ta một tia hy vọng, cho nên Thanh Trúc nguyện dùng cả đời để giữ vững thanh danh cho sư phụ, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa ta cũng sẽ không khiến cho sư phụ phải thất vọng.”

“Sư phụ, người yên tâm, ta sẽ cố gắng! Nhất định sẽ có một ngày ta chứng minh cho bọn hắn thấy sư phụ không phải là người tầm thường và ta cũng không phải là kẻ vô dụng!”

Lâm Thanh Trúc nắm chặt nắm đấm và lạnh lùng nói ra, trong lúc vô tình toàn thân nàng dường như tản ra một loại hơi thở lạnh lẽo.

Nghe được lời này mà trong lòng Diệp Thu hết sức vui mừng.

Không tồi, đồ đệ này ta nhận đúng người rồi! Nàng không chỉ có tấm lòng lương thiện mà còn rất tôn trọng sư phụ, đây là kiểu người có ơn tất báo!

Vừa rồi trong đại điện Diệp Thu chỉ ngồi bí mật quan sát, không cùng những người khác tranh giành đồ đệ, bởi vì hắn biết rõ mình có tranh cũng không được, cho nên hắn mới dứt khoát quyết định chọn người cuối cùng không có ai chọn.

Thông thường vào thời điểm này, người không được chọn nhất định sẽ cảm thấy rất thất vọng, nếu ngươi lại vừa hay chọn người đó thì chỉ cần là người bình thường thì trong lòng người đó sẽ cực kỳ cảm kích ngươi, chỉ thiếu điều lấy thân báo đáp mà thôi.

“Rất tốt! Đi thôi!” Diệp Thu không giải thích gì nhiều mà tiện tay gọi ra Tử Hà Kiếm, sau đó kéo tay Lâm Thanh Trúc hướng về phía Tử Hà phong mà bay đi.

Trên đường đến Tử Hà phong, trong lòng Lâm Thanh Trúc cực kỳ hồi hộp và mong chờ.

Đối mặt với con đường tu tiên phía trước, dù có là ai thì cũng đều hồi hộp cả.

Nhìn vị sư phụ trẻ tuổi tuấn mỹ đang ngự kiếm trước mặt mà Lâm Thanh Trúc tự nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp một cách kỳ lạ.

Vị sư phụ này không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai tuấn tú mà tính cách còn rất dịu dàng, không giống như những thủ toạ khác lúc nào cũng nghiêm mặt giống như có ai đang nợ họ mấy trăm vạn

lượng vậy.

Hơn nữa vị sư phụ này còn rất quan tâm đến vấn đề tâm lý của đồ đệ, thỉnh thoảng lại quay sang an ủi nàng.

Mà điều càng khó có thể tưởng tượng hơn nữa chính là tấm lòng bao dung của hắn. Mặc kệ cho các thủ toạ khác châm chọc, chế giễu, thậm chí xa lánh như thế nào thì từ đầu đến cuối hắn vẫn có thể duy trì được sự bình tĩnh thản nhiên.

Lâm Thanh Trúc cực kỳ ngưỡng mộ loại tính cách này của hắn mà trong lòng âm thầm thề.

“Ta nhất định phải cố gắng để không thế khiến cho sư phụ bị mất mặt!”

…

Chương 5 - Tẩy Tuỷ Đan

Một lát sau, trên Tử Hà phong, một luồng ánh sáng tím chợt loé lên, hai người chậm rãi đáp xuống trước mấy gian nhà gỗ nhỏ.

Đi tới trước căn nhà gỗ, Diệp Thu mặt không đỏ tim không đập nhanh, nghiêm túc nói: "Tới rồi. Người tu tiên chúng ta chú ý tuỳ tâm tuỳ tính, ăn ở đều có thể tuỳ ý một chút, không nên quá coi trọng. Điều kiện ở đây mặc dù đơn sơ, nhưng lại có thể rèn luyện tâm tính con người, càng có lợi cho con đường tu tiên sau này."

Nói những lời này Diệp Thu cũng tự mình cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng may là da mặt hắn dày cho nên biểu hiện vẫn rất tự nhiên.

Tử Hà phong nghèo như bây giờ có liên quan rất lớn đến Huyền Thiên chân nhân, dù sao thì lão già này chính là kiểu người một mình ăn no và toàn bộ Tử Hà Phong không đói là được.

"Sư phụ, đệ tử hiểu rồi!" Lâm Thanh Trúc mang ngữ khí kiên định trả lời.

"Mấy gian nhà gỗ này ngoại trừ gian ở giữa thì ngươi có thể tuỳ ý chọn một gian để ở."

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đại đồ đệ đời thứ mười chín của Tử Hà phong, tương lai cũng chính là người kế thừa của Tử Hà phong."

"Thân là đại đồ đệ nên ngươi phải chăm chỉ cố gắng, nghiêm túc tu luyện để làm gương cho các sư đệ sư muội của ngươi sau này."

Diệp Thu nói lại nguyên văn những lời mà Huyền Thiên chân nhân từng nói lúc hắn mới bắt đầu nhập môn.

Lâm Thanh Trúc nghe mà nhiệt huyết dâng trào, nàng không nghĩ mình lại may mắn như vậy, vừa mới bái sư mà đã được trực tiếp đào tạo trở thành người thừa kế.

Nàng lập tức nói: "Sư phụ, người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức."

"Rất tốt!" Diệp Thu thở phào nhẹ nhõm, hắn không sợ điều gì mà chỉ sợ Lâm Thanh Trúc bỏ cuộc không ở.

Dù sao trước đây lúc hắn lên núi, vừa nhìn thấy khung cảnh Tử Hà phong thì hắn cũng không muốn ở.

"Được! Ngươi đã bái ta làm thầy thì ta cũng không giấu giếm ngươi điều gì."

"Cái này là Tẩy Tuỷ Đan, ta cho ngươi."

"Đây tuy chỉ là đan dược cấp thấp nhưng lại có hiệu quả cực kỳ tốt, nó có thể tẩy đi tạp chất trên người ngươi để ngươi có thể nhanh chóng cảm nhận được linh khí."

Vừa nói Diệp Thu vừa thong thả lấy ra Tẩy Tuỷ Đan mà lúc trước hệ thống đã tặng thưởng và đưa cho Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc nhận lấy đan dược từ trong tay hắn mà trong lòng vô cùng cảm động.

"Sư phụ, cái này…"

Nàng vừa mới bái sư vậy mà Diệp Thu đã ngay lập tức thưởng cho nàng một viên Tẩy Tuỷ Đan.

Trước đó Liễu Thanh Phong đã giới thiệu qua với bọn nàng là ngoại trừ tư chất và thiên phú ra thì còn có một điều vô cùng quan

trọng khác trên con đường tu tiên đó chính là bảo vật và đan dược.

Những thứ này phần lớn đều nằm trong tay của thủ toạ các mạch, nhưng mà bọn họ rất kén chọn nên sẽ không muốn lãng phí những loại đan dược hiếm có này. Do đó đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn hắn lại phải tranh đoạt các đồ đệ có thiên phú cao.

Lâm Thanh Trúc không ngờ sư phụ mình lại hào phóng như vậy, vừa vào cửa liền ban thưởng một viên đan dược thượng đẳng cho nàng. Nàng cảm động đến muốn khóc, chỉ thiếu nước lấy thân báo đáp nữa thôi.

“Đa tạ sư phụ! Đệ tử nhất định sẽ không làm sư phụ thất vọng…”

Lâm Thanh Trúc không hề do dự mà lập tức nuốt xuống Tẩy Tuỷ Đan.

Nàng chỉ cảm thấy thân thể rất ấm áp, một luồng lực lượng thần kỳ tràn vào cơ thể, trong chốc lát đã đem tạp chất trong cơ thể nàng bài trừ hết ra ngoài.

Cảm giác được trên mặt dính dính tạp chất, Lâm Thanh Trúc đỏ mặt và có chút ngượng ngùng không dám đối mặt với người khác.

“Ha ha ha, đi thôi, phía sau núi có một suối nước nóng, ngươi có thể tới đó tắm rửa.” Diệp Thu cười nói.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, đó là điều dễ hiểu. Huống chi bản thân Lâm Thanh Trúc cũng cực kỳ xinh đẹp, nàng thuộc kiểu nữ thần xinh đẹp lạnh lùng, làn da trắng nõn, cao khoảng 1m75, vừa cao vừa gầy.

Đặc biệt là sau khi ăn Tẩy Tuỷ Đan, những tạp chất trong cơ thể nàng đã được loại bỏ, toàn bộ khí chất trên người nàng đều phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Điều này nếu được đặt trong các bộ tiểu thuyết khác thì sẽ thích hợp với bối cảnh nữ anh hùng, hoặc là một vị Thánh Nữ ở thánh địa nào đó.

“Đa tạ sư phụ, đệ tử xin phép cáo lui trước.”

Lâm Thanh Trúc đi nhanh như đang chạy trốn. Diệp Thu trông thấy nàng như vậy thì vẻ mặt hơi thay đổi và khoé miệng khẽ nhếch lên.

“Hệ thống!”

“Ra đây mau lên, mau hoàn trả lại cho ta!”

Hắn hiện tại không thể chờ đợi được nữa mà vội vàng đi xác nhận.

[Đinh!]

[Ký chủ tặng cho đệ tử một viên Tẩy Tuỷ Đan, đã đáp ứng điều kiện.]

[Khởi động vạn lần trả về, tăng đột biến ngẫu nhiên, có muốn mở ra hay không?]

“Mở ra!”

[Mở ra thành công, chúc mừng ký chủ đột biến tăng lên một ngàn lần, thu hoạch được một viên linh đan cực phẩm, Thần Tuỷ Đan.

“Vãi!”

Diệp Thu kinh ngạc bật dậy khỏi ghế.

Lần đầu tiên mà đã được hoàn trả gấp một ngàn lần, hơn nữa còn thu hoạch được một viên Thần Tuỷ Đan, thứ này hiệu quả hơn Tẩy Tuỷ Đan cả ngàn lần, đúng lúc có thể giải quyết vấn đề tư

chất bình thường của hắn.

“Há há há…”

“Không tồi, không tồi, không hổ là đồ đệ tốt của ta, nàng đúng là ngôi sao may mắn, vừa đến đã kích hoạt được ngàn lần bạo kích!”

Cầm viên Thần Tuỷ Đan vừa được hệ thống trả về trong tay mà Diệp Thu vui đến mức miệng cũng không khép lại được và đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Chương 6 - Tiên Tuỷ Đan

Không lâu sau, Lâm Thanh Trúc đã tắm rửa sạch sẽ trở về.

Tóc nàng ướt sũng, xoã ra tự nhiên, nhìn qua có cảm giác như một đoá hoa phù dung đẫm sương để cho Diệp Thu nhìn đến ngây người.

“Trời! Nha đầu này mê người như vậy sao?”

“Không được, ta dù sao cũng là sư phụ của nàng, sao ta có thể có ý đồ bậy bạ như vậy chứ? Đạo đức luân thường ở đâu?”

Diệp Thu lắc đầu cho quên đi ý nghĩ xấu xa vừa rồi và nhanh chóng hồi phục lại.

“Sư phụ! Ta về rồi!” Lâm Thanh Trúc có chút ngượng ngùng trở về.

Diệp Thu nhẹ gật đầu nói:

“Ừm, vi sư vừa mới suy nghĩ một chút! Một viên Tẩy Tuỷ Đan tuy nói có thể giúp ngươi sớm cảm nhận được linh khí, nhưng nếu muốn vượt qua những người khác trong tông môn thì chỉ sợ là không thể làm được.”

“Hay là như vậy đi, ở chỗ này của vi sư còn có một viên Thần Tuỷ Đan, ngươi ăn vào đi, chỉ một lát thôi tư chất của ngươi nhất định có thể phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất.”

“A...”

Lâm Thanh Trúc nghe xong mà lập tức cảm thấy mơ hồ.

Sư phụ như vậy có phải là quá hào phóng rồi không?

Ngài có đan dược quý như vậy nhưng không hề ăn mà lại đưa hết cho mình.

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Thanh Trúc cảm động muốn khóc, nước mắt lưng tròng.

Có lẽ sư phụ vì không muốn để cho nàng bị những đồng môn khác coi thường, và cũng muốn giúp nàng mau chóng trở nên mạnh mẽ hơn để báo thù cho cha mẹ mình, thế nên mới liên tục dốc hết vốn liếng.

Nhớ lại chuyện vừa xảy ra ở Ngọc Thanh điện mà trong lòng Lâm Thanh Trúc chợt lạnh lẽo và siết chặt nắm đấm.

“Hừ, các ngươi cứ chờ đấy, mối nhục ngày hôm nay sẽ có một ngày ta thay sư phụ trả lại cho các ngươi gấp trăm gấp ngàn lần.” Lâm Thanh Trúc âm thầm thề trong lòng và lập tức thi hành đại lễ với Diệp Thu.

“Đại ân của sư phụ Thanh Trúc đời này khắc sâu trong tim, xin sư phụ nhận của Thanh Trúc một lạy.”

“Ừm, mau đứng dậy đi! Ăn cái này trước đã!” Diệp Thu không quan tâm trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, hắn chỉ quan tâm đến việc chút nữa có còn được hoàn trả lần nữa hay không?

Đây là một ý nghĩ hết sức điên rồ, nếu như có thể thì ta sẽ vô hạn sử dụng rồi.

Lâm Thanh Trúc nhận lấy Thần Tuỷ Đan và nhanh chóng nuốt xuống.

Ngay lập tức một luồng năng lượng mạnh mẽ gấp mấy lần lúc trước liền tràn vào cơ thể nàng.

Bởi vì trước đó đã tẩy hết tạp chất, cho nên Thần Tuỷ Đan không tiếp tục tẩy rửa nữa mà trực tiếp cải tạo kinh mạch của Lâm Thanh Trúc.

Trong chốc lát, trong cơ thể nàng vậy mà mơ hồ sinh ra một khối thần cốt.

"Ồ! Huyền Băng Cốt trời sinh!" Diệp Thu nhìn mà trong lòng kinh hãi, đây là cực phẩm thần cốt và thậm chí so với thần cốt của thiếu niên trong đại điện lúc trước còn có phẩm cấp cao hơn.

Thần Tuỷ Đan này thật quá kinh khủng!

[Đinh!]

[Chúc mừng ký chủ đã tặng Thần Tuỷ Đan cho đệ tử, kích hoạt bạo kích trả về, có mở ra hay không?]

"Mở ra!"

[Mở ra thành công, tăng đột biến gấp trăm lần, thu hoạch được một viên Tiên Tuỷ Đan.]

[Chú ý: Hệ thống phát hiện ký chủ cố ý lợi dụng sơ hở khi đưa vật phẩm để kích hoạt trả lại lần nữa, lần này hệ thống bỏ qua, cảnh cáo lần một.]

[Vì vậy thông báo, vật phẩm mà hệ thống trả về sau khi đem tặng sẽ vẫn được kích hoạt trả về lần nữa.]

Nghe thấy cảnh cáo mà trong lòng Diệp Thu liền cảm thấy căng thẳng, nhưng sau khi biết được đó chỉ là cảnh cáo thì hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May mắn hắn đặt cược không sai, mặc dù không thể vô hạn xếp chồng nhưng ít ra cũng thành công được một lần.

Đánh liều cược một phen vậy mà xe đạp lại biến thành motor,

cực phẩm linh đan Thần Tuỷ Đan trực tiếp biến thành tiên đan, hơn nữa còn là Tiên Tuỷ Đan.

Đây chính là loại đan dược cao cấp nhất!

“Ha ha ha, lão tử phát tài rồi!”

Diệp Thu suýt chút nữa thì phát ra tiếng cười điên cuồng, nhưng mà hiện tại đồ đệ vẫn còn đang ở trước mặt nên hắn làm sao có thể không chú ý hình tượng như vậy mà lập tức khôi phục lại.

“Khụ khụ…”

Bình tĩnh, bình tĩnh…

Tiên đan chỉ là sự khởi đầu mà thôi.

Sau khi Lâm Thanh Trúc tỉnh táo lại và cảm nhận được biến hoá trong cơ thể mình, trong lòng nàng liền rung động không thôi.

Trước khi tới đây, Liễu Thanh Phong đã nói qua với nhóm người bọn nàng là trong thế gian phân chia mọi người thành quý tộc và dân chúng bình thường, còn trong giới tu tiên cũng phân chia thành thiên tài và phế vật.

Mà thứ đại biểu rõ nhất cho một người có khả năng tu tiên hay không chính là thần cốt.

Bổ Thiên phái từ khi khai sơn lập phái đã mấy ngàn năm nhưng tất cả chỉ mới có mười mấy vị thiên tài trời sinh thần cốt. Những người này nào có ai không phải là rồng phượng trong loài người?

Về phần thần cốt, ngoại trừ tự nhiên trời sinh mà có thì còn có thể dùng thiên tài địa bảo để đạt được, chỉ là cái giá phải trả rất lớn, đại đa số tông môn đều không bằng lòng bỏ ra.

Lâm Thanh Trúc thực sự không ngờ rằng mình chỉ vừa mới nhập môn vậy mà Diệp Thu lại bằng lòng dùng một viên Thần Tuỷ Đan để đánh thức một khối thần cốt trong người nàng.

Phần ân tình này nàng phải làm sao mới có thể báo đáp được đây?

Chương 7 - Nguyên Thuỷ Chân Giải

“Đa tạ sư phụ đã ban cho đệ tử đan dược!”

Dù có dùng bao nhiêu lời cảm tạ thì cũng khó có thể diễn đạt được sự cảm kích trong lòng Lâm Thanh Trúc lúc này.

Hiện tại trong lòng nàng, hình tượng của Diệp Thu giống như là thần tiên sừng sững ở trên Cửu Trùng Thiên vậy.

Đi theo sư phụ như vậy thì lo gì đại thù không được báo? Lo gì về con đường tu tiên phía trước?

Nhìn Lâm Thanh Trúc quỳ trên mặt đất mà Diệp Thu thản nhiên nói.

“Ừm, đứng lên đi!”

“Ba tháng sau chính là đại hội tỷ võ của Thất Mạch Đại Hội do Bổ Thiên phái tổ chức mười hai năm một lần.

Ngươi thân là đại đệ tử của Tử Hà phong, ta hy vọng ba tháng sau ngươi có thể giành lấy một thứ hạng tốt để giúp cho Tử Hà phong chúng ta lấy lại thể diện.

Diệp Thu nói ra rất thong thả. Nếu là ngày trước thì hắn thực sự không dám nghĩ đến Thất Mạch Đại Hội, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Khà khà, với cái Vạn lần trả về hệ thống này thì còn có gì là không thể chứ?

Cứ chờ xem, ba tháng là đủ rồi!

“Sư phụ yên tâm, ta nhất định không làm mất thể diện của Tử Hà phong.” Lâm Thanh Trúc mang vẻ mặt kiên định nói.

Sư phụ coi trọng Thất Mạch Đại Hội như thế thì sao nàng có thể khiến cho sư phụ thất vọng được?

Bằng bất cứ giá nào Lâm Thanh Trúc cũng phải giành lấy vị trí hạng nhất trong đại hội tỷ võ, để cho Tử Hà phong nở mày nở mặt một lần.

Nếu là trước đó thì nàng còn có chút căng thẳng, nhưng bây giờ đã có Huyền Băng Cốt đang không ngừng truyền linh lực cho nàng, khiến cho sự tự tin của nàng tăng vọt.

Cho đến bây giờ Lâm Thanh Trúc vẫn không thể quên được lúc trước tại Ngọc Thanh điện Tề Vô Hối đã sỉ nhục sư đồ nàng như thế nào.

Lần này bất luận ra sao nàng cũng phải chứng minh cho bọn hắn thấy Tử Hà phong không phải toàn là những kẻ phế vật.

Diệp Thu hài lòng nhìn nàng một cái và tiếp tục nói: “Rất tốt! Hiện tại ngươi đã thức tỉnh thần cốt, tự mình bước vào Luyện Khí nhất phẩm, do đó cũng không cần cảm nhận khí tức nữa.”

Vừa nói hắn vừa từ sau lưng lấy ra một quyển sách đưa cho Lâm Thanh Trúc rồi lại nói: “Quyển sách này chính là tâm pháp truyền thừa của Tử Hà phong chúng ta, Tử Hà Bảo Điển. Ngươi chỉ cần học cách vận hành Chu Thiên dựa theo nội dung trong sách là được, có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi ta.”

“Đệ tử hiểu rồi.” Lâm Thanh Trúc nhận lấy Tử Hà Bảo Điển như thể nhặt được bảo vật, vì đây mới là bước chân chính thức đầu tiên mà nàng bước lên con đường tu tiên.

“Tốt! Ngươi trở về nghỉ ngơi đi, bắt đầu từ sáng sớm ngày mai thức dậy đến chỗ vách núi, mỗi ngày tập ba bài, không được mải chơi bỏ bê việc học, đợi khi nào tu vi của ngươi đạt đến Huyền Chỉ cảnh thì vi sư sẽ dạy cho ngươi Tử Hà Kiếm Pháp!”

Lam Thanh Trúc nhu thuận đáp: “Đệ tử ghi nhớ.”

Diệp Thu khoát tay và tiếp tục nói: “Vi sư muốn bế quan mấy ngày, nếu trong quá trình tu luyện có gặp vấn đề gì không hiểu thì đừng có làm bừa, đợi đến khi vi sư xuất quan sẽ giải đáp cho ngươi.”

“Sư phụ cứ yên tâm bế quan, Thanh Trúc nhất định sẽ không bỏ bê bài tập, chăm chỉ tu luyện.”

“Ừm, người về đi.”

Lâm Thanh Trúc hành lễ một cái rồi rời khỏi đạo tràng trở lại gian nhà gỗ nhỏ.

Nàng không chờ đợi được nữa mà lập tức mở ra Tử Hà Bảo Điển để xem qua một chút các thuật pháp thần tiên trong đó.

Chỉ sau vài phút nàng vậy mà có thể điều động khí tức trong cơ thể mình khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

“Thần cốt này không ngờ lại có hiệu quả thần kì như vậy. Thật không tưởng tượng nổi, không ngờ sư phụ lại chịu bỏ ra tất cả vốn liếng chỉ để cho ta thức tỉnh thần cốt.”

“Bất kể như thế nào ta tuyệt đối không thể phụ sự kỳ vọng của sư phụ đối với mình mà nỗ lực tu luyện. Đợi đến Thất Mạch Đại Hội vào ba tháng sau ta sẽ mang về một thứ hạng tốt nhất cho ngài ấy.”

Sau khi hạ quyết tâm, Lâm Thanh Trúc lập tức tiến vào trạng thái tu luyện mà không cần chờ đến ngày mai.

Điều nàng muốn làm nhất bây giờ chính là mau chóng đột phá vào Huyền Chỉ cảnh, đợi đến khi Diệp Thu xuất quan nàng sẽ cho hắn một sự bất ngờ.

Mà lúc này Diệp thu cũng đã rời khỏi đạo tràng và tiến vào sơn động sau núi. Sơn động này chính là nơi chuyên để bế quan của Tử Hà phong.

Trong trí nhớ của Diệp Thu, sư phụ hắn lúc còn tại thế đã giành hơn nửa cuộc đời của mình ở trong sơn động này. Bây giờ hắn cũng muốn tới đây vì dù sao nơi này cũng rất yên tĩnh, không có người quấy rầy, vô cùng thích hợp để bế quan.

Vừa bước vào sơn động và đóng cửa lại thì Diệp Thu đã không chờ đợi được mà hô lên.

“Hệ thống, mở ra trả về.”

[Đinh!]

[Ngươi truyền thụ cho đệ tử Tử Hà Công Pháp, kích hoạt bạo kích trả về, có mở ra hay không?]

“Mở ra!”

[Chúc mừng ký chủ, kích hoạt bạo kích một vạn lần, thu hoạch được tâm pháp thần cấp, một bản Nguyên Thuỷ Chân Giải.]

“Wow! Tâm pháp thần cấp cơ à!”

“Bà mẹ nó, lần này ta trúng số thật rồi!”

Không đến một lát, một loạt các bản khắc bằng xương với hàng trăm đoạn diễn giải cùng với một đống kinh văn khó hiểu tối nghĩa đã tràn vào trong đầu Diệp Thu.

[Ngươi có muốn học không?]

[Học!]

Chỉ sau một lúc, Diệp Thu đã hiểu được đống kinh văn tối nghĩa kia, tiếp theo hắn chỉ cần từ từ lĩnh ngộ những ảo diệu trong đó là có thể nắm được hoàn toàn triệt để.

Đúng lúc kết hợp điều này cùng với tác dụng của một viên Tiên Tuỷ Đan thì có khi Diệp Thu có thể một bước vượt qua Huyền Chỉ cảnh mà trực tiếp đạt tới Thiên Tướng cảnh cũng nên.

…

Chương 8 - Trời Sinh Đạo Thể

Diệp Thu từ trong ngực lấy ra viên Tiên Tuỷ Đan mà hệ thống vừa mới trả về kia và cười lên một cách điên cuồng.

“Ha ha ha, ta muốn ăn ngươi! Yên tâm đi, ta sẽ nhẹ nhàng thôi!”

Diệp Thu vừa mới ăn vào, trong nháy mắt một luồng lực lượng khổng lồ tràn vào khắp cơ thể hắn.

Việc phải tiếp nhận quá nhiều tiên lực cùng một lúc suýt chút nữa đã khiến cho cơ thể Diệp Thu không chịu nổi mà nổ tung.

“Mẹ kiếp! Tiên đan này uy lực mạnh như vậy sao? Ta đã quá chủ quan rồi!”

Quả nhiên đường dài thì phải đi từng bước một, muốn một bước lên trời thì sẽ phải trả giá thật đắt. Diệp Thu hiện tại đang phải trả cái giá đắt này.

Sức mạnh của đan dược không ngừng quanh quẩn tác động khắp toàn thân hắn, máu thấm ra nhuộm đỏ quần áo và khuôn mặt Diệp Thu tràn ngập vẻ đau đớn.

Sau khi tẩy rửa hết những tạp chất bên trong cơ thể, tiên lực liền tràn vào thức hải và tại chỗ sâu nhất trong thức hải kết thành một đoá hoa sen.

Trông thấy cảnh này mà Diệp Thu vô cùng kinh ngạc. Hắn cũng không phải là một người mới ngây ngô giống như Lâm Thanh Trúc không biết gì về chuyện tu tiên. Vừa nhìn thấy đoá hoa là hắn lập tức hiểu rõ nó có ý nghĩa gì.

“Đại Đạo Chi Hoa!”

“Trời sinh đạo thể!”

Nếu như nói thần cốt là trong vạn người mới có một, vậy trời sinh đạo thể chính là trong vạn vạn người không có một!

Loại thể chất này có thể coi là một trong những thể chất mạnh nhất của con người.

Diệp Thu không ngờ tới, một viên Tiên Tuỷ Đan lại có thể khiến cho hắn trực tiếp mở ra đạo thể.

Loại đãi ngộ này cho dù có là tộc Hoang Cổ hùng mạnh ngày trước dùng hết lực lượng của toàn tộc thì cũng chưa chắc có thể có được.

Có sự tồn tại của Đại Đạo Chi Hoa nên Diệp Thu tự nhiên sẽ có khả năng tiếp cận đại đạo.

Bất kể tiên pháp thâm sâu ảo diệu như thế nào thì chỉ cần nhìn lướt qua là hắn đều có thể nhìn thấu được hết sự tinh diệu trong đó.

Hơn nữa đoá đạo hoa này được trời đất nuôi dưỡng rồi tác động lại Diệp Thu, giúp cho hắn thăng cấp tu vi một cách thần tốc.

Loại năng lực này thần cốt nào có thể so sánh được!

“Tuyệt vời! Quá tuyệt vời! Điều này thật sự vô cùng tuyệt vời!” Giờ khắc này Diệp Thu rốt cuộc không thể duy trì bình tĩnh được nữa mà la lên.

Sức mạnh của Tiên Tuỷ Đan còn chưa tan hết, sau khi đoá đạo hoa thành hình thì Diệp Thu lập tức bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Dựa theo dự đoán ban đầu, hắn cho rằng mình nhiều nhất chỉ

có thể đột phá đến Thiên Tướng cảnh, nhưng hiện tại hắn nhìn thấy tiên lực vẫn còn lưu lại bên trong cơ thể mình.

Diệp Thu rơi vào trầm tư…

“Ừm, không có giới hạn!”

“…”

Trong những ngày vừa qua, Lâm Thanh Trúc cũng đã dần dần quen thuộc với sự yên tĩnh của Tử Hà phong.

Cái nơi mà ngay cả chim cũng không thèm ỉa này đến một người để trò chuyện cùng đều không có, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ là tu luyện mà thôi.

Cũng chính bởi vì như vậy nên mấy ngày qua tu vi của Lâm Thanh Trúc cứ thế tăng vọt lên. Chưa đến ba ngày mà nàng đã đột phá đến Luyện Khí tam phẩm, gần như là một ngày thăng một cấp.

Sáng nay, khi bình minh vừa mới bắt đầu và mặt trời còn chưa lên, thân ảnh màu trắng của Lâm Thanh Trúc đã xuất hiện bên trên vách đá và bắt đầu luyện tập ba bài tập mà Diệp Thu giao cho nàng.

Ngộ Đạo, Luyện Khí, Vấn Tâm.

Nàng rửa sạch một thân tục khí để chân chính bước lên con đường tu hành.

Một cô nương vốn đã xinh đẹp quyến rũ hiện tại trông càng thêm mấy phần phiêu diêu thoát tục.

Dung nhan mỹ mạo động lòng người và toàn thân toát lên khí chất lạnh lùng của Lâm Thanh Trúc được phát ra từ sâu bên trong thân thể nàng, lạnh đến mức không để cho người khác đến gần.

Và đặc biệt sau khi trải qua cảnh nhà tan cửa nát, ánh mắt của

nàng càng trở nên lạnh nhạt, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, phảng phất như một vị Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ có thể nhìn ngắm từ xa.

Lâm Thanh Trúc đi tới vách núi và quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng phía sau núi mà tự mình lẩm bẩm: "Cũng không biết khi nào sư phụ sẽ xuất quan? Mấy ngày không nhìn thấy thì ta đột nhiên có chút nhớ ngài ấy!"

"Thôi, quên đi! Bài tập hôm nay còn chưa làm nên vẫn phải đi luyện tập thôi!"

Nhìn phía sau núi một chút và vẫn không thấy có động tĩnh gì, Lâm Thanh Trúc ngồi xếp bằng trên tảng đá nhìn xem phía dưới đỉnh núi rồi tiến vào trạng thái nhập định. Cho đến tận giữa trưa nàng mới chậm rãi mở mắt ra.

"Luyện Khí tứ phẩm!"

"Bốn ngày qua ta gần như là mỗi ngày đột phá một cảnh giới, cứ theo tình hình này thì không cần đến ba tháng là ta nhất định có thể đạt tới Huyền Chỉ cảnh."

Lâm Thanh Trúc vô cùng tự tin, mặc dù nàng cũng hiểu rất rõ ràng càng về sau thì việc đột phá cảnh giới sẽ càng khó khăn, nhưng lúc này bất kể tư chất hay thiên phú của nàng đều đã vượt xa các đệ tử thiên tài của các mạch khác trong Bổ Thiên phái.

Đương nhiên trong lòng Lâm Thanh Trúc cũng hiểu rõ tất cả những thứ mà nàng có bây giờ đều là do Diệp Thu ban cho.

Chương 9 - Huyền Băng Cốt

Lúc này, một đám mây bay ngang qua bầu trời, một thân ảnh lão nhân tiên phong đạo cốt xuất hiện phía bên kia vách đá.

Trông thấy lão nhân này mà trong lòng Lâm Thanh Trúc liền run lên rồi vội vàng hành lễ nói: "Đệ tử Lâm Thanh Trúc bái kiến chưởng môn chân nhân."

Người vừa tới không phải ai khác mà chính là Mạnh Thiên Chính, đi cùng với ông ta còn có Tề Vô Hối.

Mạnh Thiên Chính khoát tay, nói: "Không cần đa lễ."

Còn Tề Vô Hối thì vội vàng hỏi: "Sư phụ ngươi ở đâu? Chưởng môn chân nhân đến thăm mà sao không ra nghênh đón?"

Lâm Thanh Trúc nhìn Tề Vô Hối một cái thật sâu và nàng vẫn chưa quên cảnh tượng ở Ngọc Thanh điện mấy ngày trước mà mang ngữ khí bình thản nói: "Thưa Tề sư thúc, sư phụ ta đang bế quan."

"Bế quan ư?"

"Ha ha ha..."

Vừa nghe đến chuyện Diệp Thu bế quan là Tề Vô Hối lập tức cười lớn, như thể đây là chuyện buồn cười nhất mà hắn nghe được trong ngày hôm nay.

"Hắn mà cũng bế quan sao?"

"Với cái tư chất đó của hắn thì có bế quan đến mười năm cũng chẳng đột phá được cái cảnh giới nho nhỏ nào đâu."

Cũng không phải là Tề Vô Hối coi thường Diệp Thu, mà là toàn bộ trên dưới Bổ Thiên phái ai mà không biết trên Tử Hà phong có một thủ toạ phế vật cơ chứ. Tu luyện mười năm mới chỉ đạt tới cảnh giới Huyền Chỉ nhị phẩm.

Mười năm dù có là một con heo thì cũng phải đạt đến cửu phẩm rồi chứ?

Lâm Thanh Trúc thấy Tề Vô Hối sỉ nhục sư phụ mình như vậy mà lòng nàng liền lạnh lẽo và nổi lên sát tâm.

Thần cốt trong cơ thể nàng yên lặng chuyển động, toàn thân im hơi lặng tiếng tản mát ra một luồng khí lạnh thấu xương.

Mạnh Thiên Chính đang muốn quát Tề Vô Hối một tiếng để cho hắn đừng có quá đáng thì đột nhiên cảm nhận được luồng hàn khí kia. Ông ta quay người lại và vô cùng kinh ngạc nhìn xem Lâm Thanh Trúc.

“Huyền Băng Cốt trời sinh!”

“Cái gì?”

Tề Vô Hối nghe vậy liền giật mình, vẻ mặt hắn mơ hồ nhìn xem Mạnh Thiên Chính rồi lại nhìn sang Lâm Thanh Trúc.

Chỉ thấy trên trán nàng có một ấn ký, đó chính là ấn ký trời sinh thần cốt.

“Không thể nào, lúc đầu ở đại điện chúng ta đều đã kiểm tra và nhận thấy nàng căn bản không có thần cốt.” Tề Vô Hối lập tức phủ nhận vì hắn không tin đây là sự thực.

Dù sao thì lúc trước hắn cũng đã kiểm tra kỹ càng, trong tất cả các đệ tử chỉ có duy nhất một người có thần cốt thì đã được hắn thu nhận rồi.

Mà Lâm Thanh Trúc ở bên trong đám người đó thậm chí còn không thấy có tư chất gì, thủ toạ các mạch đều không thèm tuyển, cũng chỉ có Diệp Thu phế vật mới chọn lựa nàng.

Vậy Lâm Thanh Trúc làm sao có thể có thần cốt được?

Tề Vô Hối lập tức không thể ngồi yên, hắn đang muốn tự mình xem xét thì bị Mạnh Thiên Chính ngăn lại.

“Đúng là thần cốt rồi, hơn nữa còn cực kỳ thuần khiết, đoán chừng có thể phát triển thành tiên cốt.”

“Ha ha ha… Quá tốt, thật không ngờ Bổ Thiên phái chúng ta vậy mà lại có thêm một vị thiên tài, quả thật là sự may mắn của môn phái chúng ta.”

Nhưng cũng thật đáng tiếc, tại sao nàng lại là đệ tử của Tử Hà phong cơ chứ?

Mạnh Thiên Chính thật sự không đành lòng giao một vị thiên tài như vậy cho Diệp Thu bồi dưỡng, đây quả thực quá lãng phí.

Mà Tề Vô Hối lúc này sắc mặt còn tệ hơn việc ăn phải phân. Vì hắn không thể chấp nhận được một người luôn thông minh như hắn sao lại có thể nhìn nhầm được.

“Con gái, ngươi có nguyện ý theo ta quay về Ngọc Thanh điện bái nhập môn hạ của ta hay không?”

“Ngươi yên tâm, lấy tư chất của ngươi nếu như bái nhập môn hạ của ta thì ta sẽ cho ngươi tài nguyên tốt nhất, đãi ngộ và các thành tựu trong tương lai nhất định đều không thể tưởng tượng nổi.”

Mạnh Thiên Chính lập tức ném ra một cành ô liu, Lâm Thanh Trúc nghe xong mà khoé miệng có chút giương lên lộ ra một tia cười lạnh.

Lúc trước tất cả mọi người không chịu nhận nàng, chỉ có Diệp Thu là nguyện ý nhận nàng nhập môn. Hiện tại dưới sự giúp đỡ của sư phụ nàng đã thức tỉnh thần cốt thì bọn hắn lại ngay lập tức trở mặt và còn không biết xấu hổ mà đến dụ dỗ nàng.

Các ngươi định đào góc tường của sư phụ ta sao?

“Đa tạ ý tốt của chưởng môn chân nhân, đệ tử vô cùng cảm kích, chỉ là một mình sư phụ ta ở Tử Hà phong không thể không có người chăm sóc, cho nên đệ tử không thể đáp ứng được.” Lâm Thanh Trúc ngay lập tức từ chối, Mạnh Thiên Chính chỉ biết hậm hực thu tay lại.

Ông ta đa mưu túc trí nên sao có thể không nhận ra Lâm Thanh Trúc đang nói bóng nói gió cơ chứ.

Diệp Thu cũng không phải là người tàn tật, một mình hắn ở Tử Hà phong mười năm nay cũng có làm sao đâu mà cần phải có Lâm Thanh Trúc chăm sóc.

“Ừm, vậy cũng được! Sư đồ các ngươi đã có tình cảm tốt như vậy thì lão phu cũng không làm khó ngươi.”

“Đúng rồi, sư phụ ngươi trước khi bế quan có dạy cho ngươi phương pháp tu luyện gì không?”

“Người tu tiên chúng ta bế quan ngắn thì vài tháng, lâu thì nửa năm, mà ngươi cũng không thể chậm trễ việc tu hành gây lãng phí thần cốt này được.”

Mạnh Thiên Chính hỏi nàng nếu như Diệp Thu không dạy thì ông ta cũng không ngại thay Diệp Thu dạy cho nàng một chút.

Dù nói thế nào thì Lâm Thanh Trúc cũng là đệ tử của Bổ Thiên phái, cho nên ông ta cũng không đành lòng nhìn nàng bị Diệp Thu dạy hỏng.

Chương 10 - Huyền Thiên Chân Nhân

Lâm Thanh Trúc nói: “Thưa chưởng môn chân nhân, sư phụ đã dạy ta phương pháp tu luyện rồi.”

Vừa nghe được lời này thì Tề Vô Hối liền khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Ha ha ha... Hắn thì có thể dạy được thuật pháp gì chứ? Đáng tiếc cho một thân thần cốt như ngươi lại bị huỷ hoại trong tay của một kẻ tầm thường.”

Mạnh Thiên Chính liếc Tề Vô Hối một cái rồi nhìn Lâm Thanh Trúc nói: “Con gái, có thể để cho ta nhìn xem ngươi tu luyện đến đâu rồi không?”

Lâm Thanh Trúc không phản đối mà hơi gật nhẹ đầu và cười thầm trong lòng.

Mạnh Thiên Chính vừa mới bắt mạch một cái thì sắc mặt ông ta lập tức thay đổi.

Tề Vô Hối sửng sốt mà nghi ngờ hỏi: “Chưởng môn sư huynh, thế nào rồi?”

“Luyện Khí tứ phẩm!”

“Điều này sao có thể được? Chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi vậy mà từ một người không có chút tu vi nào đã đột phá đến tận Luyện Khí tứ phẩm ư?”

Trên mặt Mạnh Thiên Chính cũng tràn đầy vẻ không thể tin nổi, sắc mặt Tề Vô Hối thì càng thêm tái nhợt.

Lúc trước tại đại điện hắn đã cùng Dương Vô Địch đánh một trận thừa sống thiếu chết mới tranh được một vị đệ tử trời sinh thần cốt, nhưng bây giờ hắn cũng mới chỉ cảm nhận được linh khí, vậy mà người không ai muốn như Lâm Thanh Trúc lại đột phá đến Luyện Khí tứ phẩm.

“Không thể nào ! Để cho ta xem...” Tề Vô Hối không cách nào tin đây là sự thật mà lập tức kiểm tra một chút, sau đó vẻ mặt hắn ngay lập tức trở nên xám xịt.

“Đây là...”

“Không, đây không phải là sự thực, ta nhất định là đang nằm mơ.”

Tề Vô Hối không thể tin được mà nhìn Lâm Thanh Trúc đang đứng trước mặt, trong lòng hắn tức giận không thôi.

Mấy ngày qua bởi vì hắn giành được vị đệ tử thiên tài trời sinh thần cốt kia mà đã vô cùng đắc ý, trước mặt các mạch thủ toạ hắn đều dương dương tự đắc.

Thế nhưng Tề Vô Hối thật sự không nghĩ tới, hôm nay đến Tử Hà phong một chuyến lại bị Diệp Thu tát thẳng một cái vào mặt.

Người mà hắn đã từng hết sức xem thường vậy mà lại dạy ra một vị đệ tử còn lợi hại hơn cả hắn. Đây là điều mà Tề Vô Hối không thể chấp nhận nổi!

"Tề sư bá có vấn đề gì sao?" Lâm Thanh Trúc cười lạnh trong lòng và mang ý vị thâm trường nhìn xem Tề Vô Hối hỏi.

Không biết vì điều gì mà khi nhìn thấy hắn có biểu hiện như ăn phân thì trong lòng nàng có cảm giác đại thù đã báo.

Quá thoải mái!

Trong lòng Lâm Thanh Trúc thầm mắng.

"Hừ, đồ mắt chó coi thường người khác, ngươi nào biết rõ sư tôn ta đã làm điều gì cho ta chứ."

"Còn tốt trước đây ngươi không có tuyển chọn ta, nếu không ta làm sao có thể bái sư tôn làm sư phụ và đạt được những tiên đan diệu dược mà biết bao nhiêu người tha thiết mơ ước nhưng không được kia."

"Sư tôn ta có năng lực như thế nào thì đám phàm phu tục tử các ngươi có thể nhìn thấy được sao ?"

"Đến bây giờ, ta rốt cuộc đã minh bạch, trước đây khi ly khai khỏi đại điện vì sao sư tôn đối mặt với việc bị nhiều người nhục nhã như vậy nhưng vẫn còn có thể bảo trì bộ dáng nước chảy mây trôi. Đây mới chính là tâm thái của một cao nhân nên có."

Trong nội tâm Lâm Thanh Trúc rất rõ ràng, nàng sở dĩ tu luyện nhanh như vậy hoàn toàn là nhờ dược hiệu của Thần Tủy đan.

Sau khi thức tỉnh thần cốt dược hiệu cũng không hề được hấp thụ hoàn toàn. Vì dù sao nó cũng là cực phẩm linh đan, thế gian chỉ có Tiên phẩm linh đan mới có thể so sánh được.

Cho dù là Tề Vô Hối đứng đầu một mạch nhưng trong tay cũng không có nổi một viên, chớ nói chi là cho đệ tử của hắn. Mà Diệp Thu thì lại thoải mái lấy ra, hơn nữa còn cho nàng dùng.

Đây chính là sự chênh lệch giữa bọn họ!

Lúc này trong lòng Tề Vô Hối tức giận không thôi, nhưng gặp Mạnh Thiên Chính ở đây nên hắn cũng không dám phát tác. Hắn đưa ánh mắt băng lãnh nhìn xem Lâm Thanh Trúc như đang nói.

"Ngươi chờ đó cho ta, hai sư đồ các ngươi chỉ là những kẻ phế vật, coi như gặp phải vận khí cứt chó thì cũng không cải biến

được nổi địa vị của các ngươi tại Bổ Thiên Giáo đâu."

Tề Vô Hối tức giận nhưng Mạnh Thiên Chính nhiều hơn là sự kinh ngạc.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ Diệp sư đệ cũng không phải giống như ngoại giới đã nói chỉ là một người tầm thường?"

"Ừm. . . Việc này còn phải chờ xem."

Ngoài nghi hoặc ra thì Mạnh Thiên Chính còn có sự mừng rỡ mà quay đầu nhìn thoáng qua Tề Vô Hối. Trong lòng của ông ta rất rõ ràng Tề Vô Hối có thành kiến rất lớn đối với Tử Hà Phong. Bởi vì Tàng Kiếm phong và Tử Hà phong đời trước liền kết ân oán với nhau.

Trước đây lúc Huyền Thiên Chân Nhân còn tại thế thì Tề Vô Hối còn không dám trắng trợn đối phó Tử Hà phong. Nhưng sau khi Huyền Thiên Chân Nhân đi về cõi tiên thì Tề Vô Hối dần dần bắt đầu hiển lộ địch ý đối với Tử Hà phong và một mực nhằm vào Diệp Thu.

Nhưng còn tốt là Diệp Thu đối với chuyện này chưa từng có bất kỳ sự để tâm nào, bởi vậy đến một cơ hội gây khó dễ mà Tề Vô Hối cũng không có.

Bây giờ khi nhìn thấy Lâm Thanh Trúc biểu hiện ra thiên phú kinh người như vậy thì Mạnh Thiên Chính liền rõ ràng trong lòng cuộc tranh đấu giữa Tử Hà phong và Tàng Kiếm phong cũng sắp bắt đầu.

Dù sao thân phận của Lâm Thanh Trúc chính là đại đệ tử của Tử Hà Phong. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì nàng khẳng định chính là người thừa kế tương lai của Tử Hà Phong.

Lại thêm cái thiên phú kinh người này của nàng thì Tề Vô Hối

làm sao có thể ngồi yên được.

Nếu như lại để cho Tử Hà phong xuất hiện một cường giả như Huyền Thiên Chân Nhân, vậy Tàng Kiếm phong của Tề Vô Hối làm thế nào đè ép nổi Tử Hà phong.

Mạnh Thiên Chính vừa liếc mắt liền thấy được ngọn ngành trong này. Nhưng ông ta rất tình nguyện trông thấy loại tràng cảnh đó vì chỉ có đấu tranh thì mới có phát triển.

Đệ tử của hai mạch tranh đấu, hiển lộ thần thông, cuối cùng bên được lợi ích nhất khẳng định thuộc về tông môn.

Chương 11 - Thất Mạch Hội Võ

"Hài tử, sư tôn ngươi bế quan mấy ngày rồi? Hắn có từng thông báo khi nào xuất quan không?" Mạnh Thiên Chính mở miệng hỏi, mục đích ông ta lần này tới Tử Hà phong cũng không phải vì nhìn Lâm Thanh Trúc tu hành.

Lâm Thanh Trúc do dự một chút rồi nói: "Sư tôn chưa hề nói, không biết chưởng giáo chân nhân có chuyện gì thì có thể nói cho đệ tử, đệ tử sẽ bẩm báo lại với sư tôn sau khi ngài ấy xuất quan."

"Ừm, cũng không có sự tình gì đặc biệt quan trọng, chính là ba tháng sau thất mạch hội võ. Lão phu muốn hỏi sư tôn ngươi lần này Tử Hà phong có muốn tham gia hay không?"

Trước mắt Tử Hà phong chỉ có một người đệ tử, nhưng danh ngạch tham gia phải là bảy cái, số người xác thực không đủ.

Tuy nhiên Tử Hà phong thân là một mạch của Bổ Thiên phái, cho dù chỉ có một vị đệ tử thì cũng phải hỏi Diệp Thu có muốn tham gia hay không. Đây là trức trách của chưởng giáo nên Mạnh Thiên Chính không thể bỏ sót bất luận một mạch nào.

"Thất mạch hội võ. . ."

Vừa nghe đến từ cái này thì hai mắt Lâm Thanh Trúc liền tỏa sáng, Diệp Thu trước khi bế quan cũng đã nói qua với nàng chuyện này nên nàng lập tức trả lời: "Chưởng giáo chân nhân, sư tôn ta đã nói với ta chuyện này, Tử Hà phong ta sẽ tham gia."

"Ừm, rất tốt!" Mạnh Thiên Chính nhẹ gật đầu, biểu thị rất hài lòng.

Ông ta cũng rất chờ mong ba tháng sau Lâm Thanh Trúc đến cùng có thể tăng lên tới một bước nào.

Còn Tề Vô Hối thì lại mở miệng trào phúng: "Ha ha ha, xem ra sư tôn ngươi đối với thất mạch hội võ lần này rất có lòng tin nha."

"Tề sư bá chê cười rồi, ngươi yên tâm, thất mạch hội võ lần này nếu như ta gặp phải đệ tử của Tàng Kiếm phong thì ta nhất định sẽ hạ thủ lưu tình." Lâm Thanh Trúc cười lạnh một tiếng và mang ý vị thâm trường nói ra.

Tề Vô Hối nghe xong lập tức giận dữ.

"Hừ, hoàng mao tiểu nha đầu khẩu xuất cuồng ngôn, quả nhiên là sư tôn thế nào thì dạy ra đệ tử thế đấy."

"Ngươi thật sự cho rằng đi theo tên sư tôn phế vật kia là thật sự có thể học được bản lãnh gì sao?"

Lâm Thanh Trúc nhướng mày nói: "Chuyện này cũng không nhọc đến Tề sư bá phí tâm để ý, Tề sư bá vẫn nên lo lắng cho mình trước đi. Nếu như tại thất mạch hội võ mà học trò do ngươi dạy dỗ bị thất bại dưới tay ta thì coi như đã đánh vào mặt lão nhân gia ngươi rồi."

"Ngươi. . ."

Tề Vô Hối kém chút nữa đã phun ra một ngụm lão huyết, nha đầu này bình thường lạnh như băng không hay nói chuyện, nhưng lúc này vừa nói thì kém chút đã khiến hắn tức chết, cùng một dạng với sư tôn của nàng.

"Hừ, hoàng mao tiểu nha đầu quá không biết lễ phép, dám phạm thượng! Hôm nay ta phải thay sư tôn ngươi dạy bảo ngươi thật tốt, để cho ngươi biết rõ cái gì gọi là tôn sư trọng đạo."

Tề Vô Hối lên cơn giận dữ và đang muốn xuất thủ, lúc này

phía sau núi bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

"Hả? Đây là. . ."

Mạnh Thiên Chính giật mình và mơ hồ có thể cảm giác được một cỗ khí tức cường đại từ sau núi truyền đến, cỗ lực lượng này vô cùng kinh người.

"Chẳng lẽ Tử Hà phong còn có trưởng bối không có đi về cõi tiên sao?" Mạnh Thiên Chính kinh hãi thốt lên, Tề Vô Hối cũng nghĩ như thế mà sắc mặt xanh xám một mảnh.

"Sư tôn đã xuất quan!" Lâm Thanh Trúc không kinh ngạc giống như hai người mà lập tức vui mừng hô lên.

Nàng vừa rồi đã bị hù dọa, vì nàng không nghĩ tới câu nói của mình vậy mà để cho Tề Vô Hối xuất thủ muốn đánh nàng.

Lâm Thanh Trúc bây giờ làm sao có thể là đối thủ của Tề Vô Hối được. Nhưng thật không ngờ tại thời khắc mấu chốt này Diệp Thu vậy mà đã xuất quan.

Lâm Thanh Trúc có thể cảm giác được cỗ khí tức cường đại kia hết sức quen thuộc. Đó chính là sư tôn đã đi bế quan của nàng.

"Cái gì? Diệp Thu sao?" Nghe được tiếng nói vui mừng của Lâm Thanh Trúc mà hai người liền nhướng mày, trong lòng mười phần chấn kinh.

Không có khả năng!

Cỗ khí tức này ít nhất cũng là cường giả Vô Cự cảnh mới có được, mà Diệp Thu không phải chỉ mới là Huyền Chỉ nhị phẩm thôi sao?

Hai người nhìn xem mà nghi hoặc, tại chân trời cũng dần xuất hiện một đạo mây trôi. Trong chốc lát bên cạnh bọn hắn đã xuất

hiện một thân ảnh màu trắng.

Thân ảnh này áo trắng tung bay, đi bộ nhàn nhã, toàn thân tỏa ra một cỗ tiên uẩn, trong lúc vô hình để cho người ta một loại cảm giac không thể thăm dò.

"Ấy. . ."

Mạnh Thiên Chính vô cùng kinh hãi vì người tới đúng là Diệp Thu.

Nếu như bọn hắn không có nhìn lầm thì Diệp Thu đã thuấn di mà tới.

Cái thần thông này cũng chỉ có cường giả Vô Cự cảnh mới có thể có được.

Mà từ phía sau núi đến nơi này ít nhất cũng có cự ly vạn mét, nhưng hắn vậy mà có thể một bước đến đây.

Bởi vậy có thể nhìn ra tu vi của Diệp Thu tuyệt đối không chỉ là Vô Cự cảnh đơn giản như vậy.

So với Mạnh Thiên Chính bị giật mình thì lúc này sắc mặt của Tề Vô Hối đã trắng bệch. Hắn thực sự không thể tin được Diệp Thu vậy mà đã đột phá vào Vô Cự cảnh, vả lại xem xét cự ly thuấn di thì tu vi của Diệp Thu chỉ sợ đã tiếp cận Thần Tàng cảnh rồi.

Tề Vô Hối không dám tin đây là sự thực!

Rõ ràng mới bốn ngày trước Diệp Thu chỉ là 1 tiểu tu sĩ Huyền Chỉ nhị phẩm mà thôi. Trong bốn ngày ngắn ngủi như thế thì làm sao Diệp Thu có thể đột phá đến Vô Cự cảnh được?

Không lẽ hắn đã một mực ẩn giấu thực lực?

Nghĩ tới đây mà sắc mặt Tề Vô Hối đã hoàn toàn trắng bệch.

Nhất định là như vậy, Diệp Thu đã một mực ẩn giấu thực lực, nếu như hắn đúng như lời đồn chỉ là một tên phế vật thì tại sao cường giả như Huyền Thiên sư thúc lại thu hắn làm đồ đệ được chứ?

Chương 12 - Diệp Thu Xuất Quan

"Đệ tử cung nghênh sư tôn xuất quan." Sau khi trông thấy Diệp Thu, Lâm Thanh Trúc phảng phất như tìm được chỗ dựa mà lập tức cung kính hành lễ.

"Ừm, đứng lên đi." Diệp Thu cười nhạt một tiếng và đưa nàng đỡ nàng dậy.

Vừa rồi nơi này phát sinh sự tình gì thì hắn đều biết được mà quay đầu lại nhìn thoáng qua Tề Vô Hối và lộ ra nụ cười mang ý vị thâm trường hỏi: "Tề sư huynh, nghe nói ngươi muốn thay ta dạy bảo đồ nhi của ta phải không?"

Đối mặt sự chất vấn của Diệp Thu, nội tâm Tề Vô Hối chột dạ, tuy nhiên hắn rất nhanh kịp phản ứng lại.

"Diệp sư đệ, vị đồ đệ này của ngươi quá tâm cao khí ngạo, không biết lễ phép, nếu như không quản giáo thật tốt thì tương lai nhất định sẽ gây ra đại họa."

"Sư huynh thấy ngươi bế quan không có thời gian quản giáo nên ta cũng là có hảo ý quản giáo thay ngươi. Sư đệ tuyệt đối đừng trách móc ta."

Diệp Thu cười cười, nói: "Ồ? Có đúng vậy không? Vị đồ đệ này của ta cho dù có lỗi như thế nào thì cũng là việc nhà của Tử Hà Phong, ta sẽ tự quản giáo còn chưa tới phiên ngươi ở chỗ này khoa tay múa chân. Người của Tử Hà phong chúng ta còn chưa chết hết đâu."

Vừa dứt lời thì một cỗ khí tức cường đại trên thân Diệp Thu trong nháy mắt đã tản ra làm cho ba người kia lập tức biến sắc.

"Ấy. . ."

"Sư tôn vậy mà mạnh như thế sao?"

Nội tâm Lâm Thanh Trúc kinh hãi, ngay từ đầu nàng thật sự cho là sư tôn đúng như những lời mà người ngoài đồn chỉ có thực lực Huyền Chỉ nhị phẩm. Nhưng bây giờ sau khi nàng cảm giác được cỗ khí thế kinh khủng này thì nội tâm mười phần rung động.

Điều càng làm cho Lâm Thanh Trúc cảm động là Diệp Thu vì làm chỗ dựa cho nàng mà trực tiếp cứng rắn với Tề Vô Hối.

Nên biết là cái lão gia hỏa này trong toàn bộ Bổ Thiên giáo nếu không có Mạnh Thiên Chính thì lão chính là người mạnh nhất.

"Sư tôn!"

Lâm Thanh Trúc hết sức cảm động nhìn về phía thân ảnh áo trắng tung bay trước mắt, trong lúc vô hình nàng cảm thấy hắn cao lớn thêm mấy phần.

Lâm Thanh Trúc thật không nghĩ tới, sau khi trải qua cảnh tan cửa nát nhà và vốn cho rằng trong thế gian này không có người thật sự quan tâm đến nàng. Nhưng hiện tại nàng lại gặp một người nguyện ý bảo hộ và làm chỗ dựa cho nàng.

Lâm Thanh Trúc há to miệng muốn khuyên bảo Diệp Thu, vừa rồi nàng chịu chỗ ủy khuất này kì thật không có gì nên không cần thiết vì nàng mà đắc tội với Tề Vô Hối. Thế mà nàng mở miệng ra thì không nói ra được.

Vào lúc này, khi Diệp Thu bộc phát khí tràng, Mạnh Thiên Chính nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

"Cỗ khí tràng này lại mơ hồ ẩn chứa một tia tiên uẩn, giờ phút này Diệp sư đệ đến cùng là tu vi gì?"

"Không thể tin được, thực lực của hắn lại không giống như những lời đồn kia, thế nhưng hắn đã chịu nhục nhã mười năm qua mà chưa hề giải thích điều gì."

"Tâm tính Diệp sư đệ thực sự quá mức đáng sợ, nếu không phải vì đồ đệ thì chỉ sợ hắn sẽ còn tiếp tục ẩn giấu đi."

Mạnh Thiên Chính nhìn thật sâu Diệp Thu một chút và cũng không có mở miệng ngăn cản.

Đây là mâu thuẫn giữa các thế hệ của Tàng Kiếm phong và Tử Hà phong với nhau, ông ta thân là chưởng giáo nên bị kẹp ở giữa không thể thiên vị bên nào.

Tề Vô Hối lúc này sắc mặt đã tái xanh, vẻ mặt hắn không chút biểu tình mà nhìn xem Diệp Thu.

Giờ phút này hắn đã minh bạch thực lực của Diệp Thu không hề chỉ có Huyền Chỉ nhị phẩm giống như trong lời đồn.

Hiện tại từ khí tràng mà Diệp Thu bạo phát ra thì thực lực của hắn chí ít cũng là Vô Cự cảnh. Tuy nhiên điều này không có nghĩa là Tề Vô Hối sẽ sợ hãi.

"Hừ, Diệp sư đệ, vị đồ đệ này của ngươi không biết lễ phép, trong mắt nàng căn bản không có môn quy. Ta thân là chấp pháp trưởng lão thì chẳng lẽ không thể quản được nàng sao?" Tề Vô Hối lạnh lùng nói, khí tràng trên thân hắn cũng dần dần bộc phát để triệt tiêu lực lượng từ khí tràng mà Diệp Thu phát ra.

"Ha ha ha, môn quy ư?" Diệp Thu tản hết khí tràng và đi bộ nhàn nhã đến bên cạnh vách núi, hắn nhìn về phía phương hướng của Tàng Kiếm phong mà cười nói. "Nếu Tề sư huynh đã đề cập tới môn quy thì chúng ta liền đến nói về môn quy."

"Ngươi có ý tứ gì?" Tề Vô Hối liền mang sắc mặt âm trầm vì hắn không biết rõ trong lời nói của Diệp Thu đang ẩn chứa ý gì.

"Tề sư huynh, ngươi làm chấp pháp trưởng lão thì khẳng định cũng đã học thuộc lòng điều lệ của môn quy đúng không?"

"Không biết nếu đệ tử của bản môn ức hiếp bách tính, trắng trợn cướp đoạt dân nữ, sát hại dân chúng vô tội thì dựa theo môn quy sẽ nên xử trí như thế nào đây?"

Tề Vô Hối không chút suy nghĩ mà mở miệng nói: "Theo thường lệ mà làm chính là huỷ bỏ tu vi, trục xuất khỏi sư môn."

Nghe được như thế mà khóe miệng Diệp Thu có chút giương lên và lộ ra một nụ cười mang ý vị thâm trường.

Trông thấy một màn này thì Tề Vô Hối đột nhiên có dự cảm không lành.

Quả nhiên sau khi nghe hắn câu nói này Diệp Thu liền cười nhạt một tiếng rồi nói:

"Chà, xem ra Tề sư huynh vẫn là rất rõ ràng môn quy nha. Nếu như ta không có nhớ lầm thì môn hạ trong Tàng Kiếm phong của ngươi có một tên đệ tử đã ỷ vào thực lực cường đại để ức hiếp bách tính, nhiều lần cướp đoạt dân nữ dưới núi và đùa bỡn đến chết, có thể nói hắn rất tâm ngoan thủ lạt."

"Nếu dựa theo môn quy thì có phải nên huỷ bỏ tu vi và trục xuất hắn khỏi sư môn không nhỉ?"

"A, ta nhớ ra rồi! Tên đệ tử này hình như là con trai của Tề sư huynh thì phải? Khó trách ại sao tên tiểu tử này có thể sống ung dung ngoài vòng pháp luật như vậy."

"Chuyện này cũng không kỳ quái mà."

Diệp Thu mang bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

"Phốc. . ." Lâm Thanh Trúc kém chút nhịn không được mà cười ra tiếng, nàng không nghĩ tới sư tôn của mình lại có một mặt vô sỉ như vậy.

Chương 13 - Hố Người

Rõ ràng Diệp Thu đã dụ Tề Vô Hối tự đào cái hố rồi lại tự mình nhảy xuống.

Nghe được lời nói này thì Tề Vô Hối chỗ nào còn đoán không ra Diệp Thu đang cố ý hố hắn. Chỉ là để hắn không cách nào phản bác lại được vì mỗi một câu Diệp Thu nói ra đều là sự thật.

Tề Vô Hối về già mới có một mụn đứa con tên là Tề Hạo nên bình thường hết mực thương yêu, đối với con trai mình thì hắn rất là bao che.

Tề Hạo thấy vậy thì càng ỷ vào cha mình là chấp pháp trưởng lão, đồng thời hắn lại là người thừa kế của Tàng Kiếm phong nên tâm lý càng lúc càng biến thái. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà hắn đã xuống dưới núi cưỡng đoạt vài vị tiểu thư khuê các rồi đem lên núi đùa bỡn đến chết.

Cái sự tình này tại thế giới cường giả vi tôn thì thực sự quá đỗi bình thường nên mọi người đều là mắt nhắm mắt mở, dù sao phụ thân Tề Hạo chính là Tề Vô Hối nên không người nào dám nói gì hắn.

Chuyện này đã gián tiếp cổ vũ cho bản tính càn rỡ của Tề Hạo khiến cho tâm lý của hắn càng ngày càng biến thái.

"Ngươi. . ."

Mắt thấy mồi lửa dẫn tới đứa còn trai mà mình yêu thương nhất khiến cho trong lòng Tề Vô Hối lập tức đại loạn.

"Diệp sư đệ, nói chuyện là phải có chứng cớ, mặc dù mạch của

hai chúng ta từ trước đến nay bất hòa, nhưng ngươi cũng không được vu oan hãm hại."

"Chứng cứ sao?" Nhìn đối phương mang sắc mặt âm hiểm thì Diệp Thu cười lạnh nói. "Chứng cứ ấy hả? Vậy nếu như ta tìm ra chứng cứ thì sao? Tề sư huynh thân là chấp pháp trưởng lão sẽ không vì việc tư mà bao che chứ?"

Lời này vừa nói ra Tề Vô Hối lập tức chảy mồ hôi lạnh mà nhìn về phía Mạnh Thiên Chính cầu cứu.

Gặp Tề Vô Hối trong lòng đại loạn thì Mạnh Thiên Chính liền thất vọng lắc đầu. Ông ta thật không nghĩ tới, Tề Vô Hối thân là chấp pháp trưởng lão chuyên đùa nghịch tâm cơ mà còn chơi không lại vị thủ tọa chừng hai mươi tuổi kia.

Mà Mạnh Thiên Chính lại không thể không bội phục Diệp Thu vì ngoài mặt thể hiện dáng vẻ thành thật nhưng bên trong vậy mà lại giảo hoạt như thế.

Liên quan tới sự tình của Tề Hạo thì Mạnh Thiên Chính hiển nhiên là biết đến, tuy nhiên bởi vì thân phận đặc thù đặc thù của hắn mà Mạnh Thiên Chính cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua. Dù sao trong mắt người tu đạo việc tử vong của phàm nhân căn bản bọn hắn sẽ không để ý đến.

Đây là một cái thế giới vạn tộc tranh bá, khôn sống ngốc chết, chỉ có cường giả mới có được quyền nói chuyện.

Mạnh Thiên Chính đưa mắt nhìn về đám mây trên bầu trời Tử Hà phong và đột nhiên mở miệng nói: "Diệp sư đệ, Tử Hà phong này của ngươi có phong cảnh tú lệ, linh khí dồi dào, dưới đáy nơi này chỉ sợ là có chôn một đầu Linh Mạch. Khó trách tại sao Huyền Thiên sư thúc nhiều năm như vậy mà chưa hề rời đi Tử Hà phong, thì ra là như thế. . ."

Diệp Thu nhìn Mạnh Thiên Chính thật sâu vià biết rõ ông ta đưa ra chủ đề này là cố ý đè xuống chuyện của Tề Hạo. Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng và cảm giác cũng không xê xích gì nhiều.

Lúc này việc chọc giận Tề Vô Hối thì đối với Diệp Thu mà nói cũng không dành được chỗ tốt gì, dù sao đối phương cũng là một vị cường giả, nếu thật sự đánh nhau thì hiện tại hắn còn không phải là đối thủ của đối phương. Vậy không bằng thuận nước đẩy thuyền mà cho Mạnh Thiên Chính một bộ mặt.

Vả lại chỉ cần Diệp Thu nắm việc này trong tay thì liền có thể nắm lấy mệnh môn của Tề Vô Hối.

"Không hổ là chưởng giáo sư huynh, vừa nhìn một chút liền nhận ra huyền cơ của Tử Hà phong. Sư đệ bội phục!" Diệp Thu cười nói.

Mạnh Thiên Chính hài lòng nhìn Diệp Thu một cái và tiếp tục nói: "Bây giờ này đã không còn sớm, chúng ta trở lại nói chuyện chính đi. Diệp sư đệ, nhóm chúng ta lần này đến đây là vì thất mạch hội võ vào ba tháng sau, không biết Tử Hà phong của sư đệ có tham gia hay không?"

Diệp Thu ngay từ đầu đã đoán được bọn hắn hôm nay tới đây là vì đại hội luận võ. Dù sao đây cũng là sự kiện mà Bổ Thiên giáo cực kỳ coi trọng.

Trong trí nhớ của hắn, Tử Hà phong hình như đã hai năm rồi không có tham gia đại hội. Bởi vì Huyền Thiên chân nhân mà Tử Hà phong không có đệ tử tham gia thi đấu.

Mà lần này Diệp Thu chính là thủ toạ cao quý, vậy đương nhiên hắn sẽ không tham gia thi đấu, cho nên người duy nhất có thể tham gia cũng chỉ còn có Lâm Thanh Trúc mà thôi.

Diệp Thu quay đầu nhìn thoáng qua đệ tử của mình phía sau

rồi thản nhiên nói: “Chưởng môn sư huynh, Tử Hà phong chúng ta sẽ tham gia!”

“Ha ha ha…” Tề Vô Hối khinh thường cười lạnh một tiếng.

…

Chương 14 - Rời Đi

Trong tất cả bảy mạch thì chỉ có Tử Hà phong là nhân khẩu thưa thớt. Các mạch còn lại muốn cử người tham gia thi đấu thì đều phải thông qua sự tuyển chọn kỹ lưỡng bằng cách đấu loại trực tiếp từng vòng một để lựa chọn ra những vị đệ tử xuất sắc nhất. Bởi vậy thực lực của bọn hắn đương nhiên đều không yếu và có thể nói là thiên tài tụ hội.

Mà Tử Hà Phong chỉ có duy nhất một vị đệ tử là Lâm Thanh Trúc, cho nên không cần phải lựa chọn và cũng không thể lựa chọn. Hơn nữa nàng còn là đệ tử mới nhập môn, cứ coi như là có tham gia thì nào có thể giành được thứ hạng gì tốt?

Theo Tề Vô Hối dự đoán, các đệ tử tham gia đại hội lần này cảnh giới thấp nhất cũng là Huyền Chỉ cảnh. Những người có thiên phú cao hơn sợ là đã đạt tới Thiên Tướng cảnh.

Mà Lâm Thanh Trúc hiện tại mới đạt tới tu vi gì chứ?

Nàng chỉ mới là Luyện Khí cấp bốn, cho nên hắn không tin Lâm Thanh Trúc có thể đột phá Huyền Chỉ cảnh trong vòng ba tháng. Kể cả nàng có thể đột phá thì cũng chỉ là sơ kỳ mà thôi.

Tử Hà phong dám tới tham gia thì Tề Vô Hối cũng dám chắc để cho Tử Hà Phong mất hết thể diện mà ra về. Lúc này hắn đã âm thầm vui mừng trong lòng mà bắt đầu chờ mong đại hội tỷ thí vào ba tháng sau.

Đợi đến lúc thi đấu thật sự Tề Vô Hối sẽ âm thầm dùng chút thủ đoạn cho các đệ tử động tay động chân nhằm loại Lâm Thanh Trúc ra khỏi trận đấu. Đến lúc đó hắn có thể thoải mái mà trào phúng Diệp Thu để trả mối thù vừa rồi.

Nghe được tiếng cười lạnh của Tề Vô Hối mà Diệp Thu liếc hắn một cái và mang ý vị thâm trường nói: "Tề sư huynh có vẻ như không hề xem trọng ta và Tử Hà phong thì phải? Hay là chúng ta đánh cược nhé?"

"Đánh cược gì?" Thấy Diệp Thu tự mình chui vào bẫy nên Tề Vô Hối lập tức cảm thấy hứng thú hỏi.

"Chúng ta cược xem cuộc thi đấu lần này đệ tử hai phong chúng ta ai sẽ có vị trí cao hơn và dùng một kiện pháp khí cực phẩm làm tiền đặt cược. Chưởng môn sư huynh làm chứng được chứ?"

Nghe đến đó Tề Vô Hối liền mừng thầm trong lòng: Tên tiểu tử này có phải là điên rồi không? Đây không phải là chủ động dâng pháp bảo cho ta hay sao?

Sợ Diệp Thu đổi ý nên Tề Vô Hối đáp ứng ngay lập tức: "Tốt, nếu sư đệ đã có nhã hứng như vậy thì sư huynh làm sao có thể từ chối."

"Chưởng môn sư huynh, phiền ngươi làm chứng giúp chúng ta để miễn cho sau này có người nuốt lời." Diệp Thu quay sang nói với Mạnh Thiên Chính.

Mạnh Thiên Chính trông thấy hết thảy một màn này mà gật đầu đáp ứng.

Ông ta không biết Diệp Thu lấy đâu ra tự tin mà lại dám cùng Tề Vô Hối đánh cược chuyện này.

Phải biết là để giành được chiến thắng thì Tề Vô Hối nhất định sẽ cử con trai mình ra thi đấu.

Tề Hạo đã là Thiên Tướng cấp một, trong toàn bộ Bổ Thiên giáo ngoại trừ Liễu Thanh Phong ra thì hắn là người có thực lực mạnh nhất.

Mà đại hội năm nay Liễu Thanh Phong lại không tham gia, cho nên Tề Hạo có thể coi như đã nắm chắc ngôi vị quán quân trong tay.

“Diệp sư đệ, lần này chỉ sợ sẽ khiến ngươi thất vọng rồi, Tàng Kiếm phong của ta nhất định sẽ giành được vị trí quán quân.” Mắt thấy mưu kế đã thành, Tề Vô Hối ngay lập tức hiện nguyên hình mà lộ ra vẻ mặt dương dương tự đắc.

Diệp Thu liếc hắn một cái rồi quay đầu nhìn sang Lâm Thanh Trúc nói: “Thanh Trúc, ngươi nhìn xem Tề sư bá đối với ngươi thực sự không có chút lòng tin nào cả. Ngươi phải tu luyện cho tốt và nhất định không được để cho Tề sư bá thất vọng đâu đấy.”

“Vâng…” Đột nhiên bị sư phụ chỉ đích danh làm cho Lâm Thanh Trúc lập tức khẩn trương, trong lòng nàng hiểu rõ lần này Diệp Thu đã đặt hết tất cả hi vọng ở trên người nàng, do đó áp lực của nàng lập tức tăng lên gấp bội.

Nếu như ta thua thì chẳng phải sư phụ sẽ mất hết mặt mũi rồi sao?

“Sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng không để cho Tề sư bá phải thất vọng.” Lâm Thanh Trúc mang ngữ khí kiên định nói ra.

Lần này Diệp Thu chính là vì nàng nên mới cùng Tề Vô Hối đối đầu trực tiếp như vậy, do đó nàng không thể khiến cho Diệp Thu mất mặt ngay tại thời điểm quan trọng này được.

Thể diện của sư phụ cũng chính là thể diện của nàng, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải lấy lại vinh quang thuộc về Tử Hà phong.

“Ha ha ha, vậy thì chúng ta cùng chờ ba tháng sau xem kết quả.” Tề Vô Hối hoàn toàn không để tâm vì từ đầu đến cuối hắn

đều không tin Lâm Thanh Trúc có thể giành được thứ hạng gì cao trong đại hội luận võ lần này.

“Được, ba tháng sau cùng xem kết quả.” Diệp Thu tự tin đáp lại một câu.

Mạnh Thiên Chính cũng không nói gì thêm, sau khi giải quyết xong mọi việc thì ông ta liền cùng Tề Vô Hối hướng về một đỉnh núi khác mà bay đi.

Chương 15 - Kiểm Tra

Đợi hai ngươi Mạnh Thiên Chính rời đi hết, rốt cuộc Lâm Thanh Trúc cũng không thể ngồi yên được nữa mà đi đến sau lưng Diệp Thu.

Lúc này trong lòng nàng hết sức cảm động vì không nghĩ tới Diệp Thu sẽ vì nàng mà không ngại đắc tội với Tề Vô Hối, thậm chí còn cùng hắn đánh cược.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc rất khó chịu và có chút hối hận, không hiểu vì sao trước đó nàng lại muốn đắc tội với Tề Vô Hối làm hại sư phụ phải ra mặt thay nàng.

“Sư phụ, Thanh Trúc sai rồi! Thanh Trúc đã khiến sư phụ phải ra mặt giúp ta và còn cùng với Tề sư bá đánh cược pháp khí! Thanh Trúc xin thề, sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa.”

Diệp Thu quay đầu nhìn thoáng qua mỹ nhân đã khóc đến hoa lê đái vũ mà buồn cười nói: “Nha đầu chết tiệt này, ai vì ngươi mà ra mặt chứ, đừng có tự mình đa tình như vậy.”

“A…” Lâm Thanh Trúc liền bối rối.

Không phải sư phụ ra mặt vì ta sao?

Thế mà vừa rồi ta còn cảm động thật lâu, vậy là ta đã khóc lóc vô ích rồi!

Trong lòng Lâm Thanh Trúc có chút tủi thân, nhưng sau khi nghĩ lại thì bỗng lộ ra một nụ cười.

“Không đúng, nhất định là sư phụ vì không muốn ta cảm thấy khó chịu nên mới cố ý nói như vậy. Đúng, nhất định là như thế.”

“Hì hì, đúng là nam nhân miệng cứng lòng mềm. Đáng ghét.”

Trong lòng Lâm Thanh Trúc không tin mấy mời nói nhảm của Diệp Thu, vừa rồi rõ ràng hắn là vì bảo vệ nàng nên mới tranh chấp cùng với Tề Vô Hối.

Nghĩ đi nghĩ lại mà Lâm Thanh Trúc liền cảm thấy ấm áp.

Đây chính là cảm giác được người khác quan tâm che chở sao?

Thật ra thì có một vị sư phụ trẻ tuổi, anh tuấn lại còn rất có bản lĩnh quả là một chuyện thật tuyệt vời!

Cuộc sống tu hành buồn tẻ, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì còn có thể ngắn người ngắm vị sư phụ đẹp trai tuấn tú này cơ mà!

“Sư phụ, trong lòng Thanh Trúc hiểu rõ, với phong cách hành xử của ngài thì nhất định sẽ không thèm để ý tới Tề sư bá. Sở dĩ ngài làm như vậy hoàn toàn là vì Thanh Trúc. Lần này ta sai thật rồi khi khiến cho sư phụ phải ra mặt bảo vệ ta.”

“Sư phụ đối tốt với Thanh Trúc như vậy nên Thanh Trúc mãi khắc sâu trong lòng. Sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để giành lấy một thứ hạng tốt. Ta sẽ không để cho sư phụ thua một cách thảm hại đâu.”

Nghe vậy mà sắc mặt Diệp Thu liền tối sầm lại.

Nha đầu này điên rồi à? Vi sư đem hết mặt mũi đặt trên người ngươi mà ngươi còn chưa thi đấu nhưng đã nói đến chuyện thua cuộc là sao?

“Ngươi mau ngừng lại!”

“Nhớ kỹ! Truyền thống của Tử Hà phong chúng ta chính là biết sai thì sửa, chứ tuyệt đối không nhận lỗi. Có chết thì miệng

cũng nhất định không được nhận lỗi! Rõ chưa?”

Lâm Thanh Trúc: “…”

Tử Hà phong còn có loại truyền thống này sao?

Vịt chết mà còn cứng mỏ ư?

Nhưng mà loại truyền thống này hình như cũng rất tốt!

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Lâm Thanh Trúc mà Diệp Thu chỉ cảm thấy buồn cười.

Cái truyền thống này thật ra là do Huyền Thiên chân nhân truyền lại cho hắn.

Lão đầu này vốn là một người không thèm nói đạo lý, vậy ông ta thì có lời gì tốt để mà truyền lại cơ chứ?

“Tốt! Ngươi cũng không cần phải cảm thấy có gánh nặng tâm lý, cứ cố gắng hết sức là được.”

“Vi sư ném hết thể diện đi cũng không sao, vì dù sao ta cũng không có thể diện gì để ném.”

Nghĩ đến mười năm vừa qua mà khoé miệng Diệp Thu liền giật giật.

Hắn ở Bổ Thiên giáo đâu còn thứ gì gọi là thể diện.

Ai mà không biết trên Tử Hà phong có một vị chủ toạ phế vật ăn rồi chờ chết?

Nhưng mà cũng không phải là không có chút hy vọng nào.

Từ giờ đến lúc đại hội còn ba tháng nữa, trong ba tháng này Diệp Thu tự tin có thể dạy dỗ Lâm Thanh Trúc tu luyện thật tốt.

“Thất mạch hội võ.”

“Ha ha ha, rất thú vị! Lần này ta sẽ khiến cho tất cả mọi người phải ngạc nhiên.”

Diệp Thu đứng trên vách đá, khóe miệng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười tự tin.

Áo trắng bồng bềnh, bóng dáng hắn mười phần tiên uẩn để cho Lâm Thanh Trúc nhìn mê say.

Trong nhân gian lại có nam nhân đẹp trai như thế sao, hơn nữa người này còn là sư tôn của ta!

Trong lòng nàng nhất thời đẹp vô cùng.

Lâm Thanh Trúc đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ điên cuồng, nếu như nàng tiến công chiếm đóng sư tôn thì sẽ phát sinh chuyện gì?

Diệp Thu quay đầu lại nhìn thấy Lâm Thanh Trúc đang nhìn mình đến ngẩn người, vẻ mặt kia giống như si nữ mà liền sửng sốt một chút và thân thiết hỏi: “Đồ nhi, ngươi làm sao vậy, thân thể không thoải mái à?”

Lâm Thanh Trúc lập tức phục hồi tinh thần lại, khi nhớ tới ý nghĩ điên cuồng vừa rồi mà nhất thời sắc mặt nàng đỏ bừng.

“Không… không có! Sư tôn, nơi này gió lớn nên chúng ta trở về đi!” Lâm Thanh Trúc đề nghị.

“Ừm, đi thôi. Tìm một chỗ để ta kiểm tra ngươi một chút xem mấy ngày qua có bỏ bài tập nào không?” Diệp Thu cũng không có phát hiện điều gì khác thường mà trước một bước rời đi và hướng về Đạo Tràng.

Lâm Thanh Trúc theo sát phía sau hắn và hai người rất nhanh

liền về tới Đạo Tràng.

Trở lại vị trí của mình, Lâm Thanh Trúc vô cùng khẩn trương đứng ở trung tâm Đạo Tràng để chờ đợi Diệp Thu kiểm tra.

Nàng không biết tiến độ của mình mấy ngày qua có thể để cho sư tôn hài lòng hay không?

Chương 16 - Truyền Công

Diệp Thu nói: “Đưa tay ra!”

Lâm Thanh Trúc mang tâm tình thấp thỏm đi tới trước, nhìn Diệp Thu nhẹ nhàng khoác tay lên tay mình mà thân thể nàng tê rần, có cảm giác như bị điện giật.

Diệp Thu không có phát hiện sắc mặt của Lâm Thanh Trúc thay đổi, sau khi kiểm tra một chút tiến triển tu luyện của nàng thì hắn nhướng mày một cái.

“Luyện khí tứ phẩm sao?”

Thời gian bốn ngày mà tại sao nàng có thể đạt đến luyện khí tứ phẩm?

Suy nghĩ một chút thì đây cũng là hiệu quả của Thần Tủy Đan, dù sao Thần Tủy Đan đã cải tạo thể chất của nàng, dược hiệu của nó vẫn chưa hoàn toàn bị hấp thu.

Tiên Tủy Đan mà Diệp Thu sử dụng cũng là như thế, hắn hao phí thời gian bốn ngày và dưới tình huống toàn lực hấp thu thì rốt cục đã đạt tới cảnh giới Vô Cự Tứ Phẩm.

Tuy là Tứ Phẩm nhưng lực lượng của nó hết sức thuần túy, dưới sự tinh lọc của tiên dược thì cảnh giới Tứ Phẩm của hắn đủ để sánh vai với Cửu Phẩm, thậm chí là Thần Tàng Nhất Phẩm. Hơn nữa khí tức của hắn vô cùng phức tạp, Linh lực xen lẫn Tiên lực làm cho người ta không nghĩ ra.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Diệp Thu vừa rồi dám bạo khí với Tề Vô Hối, bởi vì Tề Vô Hối căn bản không thể phán đoán hắn

rốt cuộc là cảnh giới gì.

“Sư tôn, Thanh Trúc tư chất ngu dốt nên không thể đạt tới sự kỳ vọng của sư tôn khi chỉ có thực lực Luyện khí Tứ Phẩm.” Thấy Diệp Thu mặt không đổi sắc mà Lâm Thanh Trúc hơi có chút mất mát vì nàng cho rằng mình chưa có đạt tới cảnh giới lý tưởng của Diệp Thu mà vô cùng chán nản nói ra.

Ai ngờ Diệp Thu đột nhiên liếc nàng nói.

“Bốn ngày liền đột phá đến luyện khí Tứ Phẩm mà ngươi còn muốn gì nữa?”

“Ngươi nói lời này cũng chỉ có thể ở trước mặt ta mà nói, về sau đi ra ngoài đừng có nói lung tung, bằng không người ta sẽ đánh chết ngươi đấy.”

Quá tức giận đi! Bốn ngày trước vị đệ tử thần cốt trời sinh kia của Tàng Kiếm Phong đến bây giờ đều không có đạt tới luyện khí Nhất Phẩm nhưng nàng cũng đã Tứ Phẩm rồi. Vậy mà nàng còn không thỏa mãn hơn nữa còn nói mình tư chất ngu dốt.

Ngươi quá tư chất ngu dốt.

Lão tử năm đó nếu có loại tốc độ tu luyện này thì còn có thể bị người ta làm nhục nhiều năm như vậy sao?

“A……”

Vừa thấy sự tương phản đột nhiên này của Diệp Thu mà Lâm Thanh Trúc liền mơ màng.

Nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thu xuất hiện loại biểu cảm này, như có loại cảm giác phát hiện Tân Đại Lục.

Thì ra sư tôn cũng không nghiêm túc như vậy.

“Hì hì, ta đột nhiên cảm thấy… Sư tôn như vậy rất thú vị.”

Lâm Thanh Trúc mừng thầm trong lòng và còn tưởng rằng biểu hiện của mình đã làm cho sư tôn rất thất vọng.

Thì ra không phải nên nàng yên tâm rồi.

“Ừm, luyện khí Tứ Phẩm muốn đạt tới cảnh giới Huyền Chỉ ít nhất cũng phải cần thời gian mấy tháng, như vậy sợ là không còn kịp.”

Diệp Thu thì thầm trong miệng và đột nhiên toát ra một ý niệm.

Đúng rồi! Ta có thể truyền công cho nàng mà!

Làm sao ta lại quên được chuyện này nhỉ?

Diệp Thu đột nhiên bừng tỉnh, hắn có vạn lần trả lại hệ thống nên không giống những người khác. Người khác không dám tùy ý truyền công vì sợ tu vi của mình giảm xuống.

“Sư tôn, ngươi làm sao vậy?” Thấy Diệp Thu sững sờ tại chỗ nên Lâm Thanh Trúc tò mò hỏi.

Diệp Thu rất nhanh liền phản ứng lại và lập tức nở nụ cười tà ác nhìn Lâm Thanh Trúc không chớp mắt từ trên xuống dưới.

Lâm Thanh Trúc thấy vậy mà trong lòng run lên, thân thể cũng bắt đầu khẩn trương.

Nụ cười này! Ánh mắt này!

Sư tôn không phải là có ý tứ gì với ta chứ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu sư tôn muốn thì ta có cho hay không?

Nếu cho thì ngài ấy có cảm thấy ta quá dễ dãi không nhỉ?

Còn nếu ta không cho thì sư tôn đối với ta tốt như vậy, hơn nữa ngài còn đẹp trai như thế thì ta làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ?

Một giây ngắn ngủi này mà trong đầu Lâm Thanh Trúc đã xuất hiện vô số ảo tưởng.

Diệp Thu thấy nàng thất thần nên khóe miệng co rút vì không biết nha đầu chết tiệt này lại nghĩ đi đâu rồi.

“Đồ Nhi, vi sư vừa rồi suy nghĩ một chút xem ngươi có thể gánh vác tôn nghiêm Tử Hà Phong của ta, hội võ lần này ngươi nhất định phải lấy quán quân trở về.”

“Nhưng mà thời gian ba tháng thật sự quá mức vội vàng, lấy tiến độ hiện tại của ngươi chỉ sợ là không còn kịp rồi.”

"Vi sư suy đi nghĩ lại và quyết định truyền công cho ngươi!”

“Hả?”

Nghe nói như thế mà Lâm Thanh Trúc đột nhiên có chút thất vọng và không tình nguyện.

Ta mong chờ suông rồi…

Còn tưởng rằng là cái gì đó nhưng kết quả lại là truyền công!

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nàng mà khóe miệng Diệp Thu giật giật, đầu đầy hắc tuyến.

Đây là biểu hiện gì? Ta truyền công cho ngươi mà ngươi còn không vui sao?

Đây là chuyện bao nhiêu người cầu nhưng còn không được đấy!

Chương 17 - Không Được Chống Cự

Một lát sau Lâm Thanh Trúc đột nhiên tỉnh táo lại nói: “Chờ một chút sư tôn, ngài nói là muốn truyền công cho ta ư?”

Nàng vừa rồi đang suy nghĩ chuyện khác nên không chú ý lắng nghe, sau khi phản ứng lại mà trong nháy mắt liền khiếp sợ.

Sư tôn muốn truyền công cho ta sao?

Nàng không thể tin được vì phải biết rằng, tu tiên giả đối với tu vi đạo hạnh của mình xem còn nặng hơn cả tính mạng.

Nếu như không phải người thân cận nhất của mình thì tu tiên giả tuyệt đối không có khả năng xuất hiện loại chuyện truyền công này.

Lâm Thanh Trúc không ngờ Diệp Thu lại có thể truyền công cho nàng. Vậy chẳng phải nói trong lòng Diệp Thu nàng chính là người thân cận nhất với hắn hay sao?

Nghĩ tới đây mà Lâm Thanh Trúc liền vui vẻ và vô cùng cảm động.

Thật không nghĩ tới sư tôn lại quan tâm ta đến như vậy, thật cảm động quá đi!

Ngài ấy một ngụm nói vì tôn nghiêm của Tử Hà Phong chẳng qua chỉ là tìm cớ mà thôi! Vì chỉ là tôn nghiêm thì làm sao có thể so sánh với nhiều năm công lực cơ chứ?

Diệp Thu lạnh nhạt nói: “Đúng vậy! Vi sư suy đi nghĩ lại và

thấy chỉ có con đường truyền công mới có thể giúp cho ngươi tại thời gian ngắn nhất trưởng thành lên. Hội võ lần này có liên quan đến tôn nghiêm của Tử Hà Phong chúng ta nên vi sư không hi vọng ngươi thua. Ngươi hiểu không?"

Lâm Thanh Trúc trịnh trọng gật đầu.

Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng đây đâu phải là vì thể diện của Tử Hà Phong. Rõ ràng sư tôn đang lo lắng nàng bị thương ở trong hội võ cho nên mới truyền công cho nàng.

Đàn ông tuy mạnh miệng nhưng rất mềm lòng! Rõ ràng là lo lắng cho ta nhưng hết lần này tới lần khác lại cứ nói là vì Tử Hà Phong!

"Được rồi! Ngươi lại đây ngồi trước mặt ta và tiến vào trạng thái tĩnh tọa."

"Vâng!"

Lâm Thanh Trúc không chút do dự mà hết sức nhu thuận đi tới.

Nàng vừa tới gần thì Diệp Thu liền cảm giác được trên người nàng tản mát ra khí lạnh cùng với mùi hương thơm ngát nhàn nhạt mà không nhịn được hít một hơi.

Trong lòng hắn cũng không nhịn được mà tán thưởng.

"Nha đầu này tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã duyên dáng yêu kiều, trước sau lồi lõm, chỗ nên có đều có."

"Chà, thật không biết tương lai sẽ tiện nghi cho nhân vật chính ngốc ngếch nào đây?"

Sau khi Lâm Thanh Trúc đi vào trạng thái tĩnh tọa thì Diệp Thu mới thầm hỏi.

"Hệ thống, một lần truyền công có thể truyền cao nhất bao nhiêu năm công lực?"

Đây là lần thứ nhất hắn truyền công nên không có kinh nghiệm gì, vì sợ sai nên bèn vội vàng hỏi hệ thống.

"Kiểm tra tu vi kí chủ lúc này chỉ có Vô Cự cảnh, có thể truyền mười năm công lực là cao nhất."

"Số năm truyền được có hạn nhưng tu vi tăng lên theo bản thân. Tu vi càng cao thì công lực truyền thụ càng nhiều."

"Chú thích: Mỗi một lần truyền công sẽ tiến vào một đoạn thời kỳ truyền công lạnh. Truyền công trong thời kỳ này sẽ không được phản hồi."

"Ồ, mười năm sao? Vậy cũng đủ rồi."

Nghe hệ thống giải thích xong Diệp Thu nhẹ gật đầu biểu thị đã nằm trong phạm vi tính toán của hắn.

Dựa theo dự đoán lúc đầu, Diệp Thu dự định truyền trăm năm công lực, nhưng có điều cân nhắc đến hiện tại thân thể Lâm Thanh Trúc chỉ sợ không tiếp nhận nổi phần công lực cực mạnh này, cho nên mười năm đã là hạn mức cao nhất của nàng.

Sau khi tính toán xong Diệp Thu nhẹ nói.

"Đồ nhi, thả lỏng người, không cần căng thẳng."

"Truyền công là một chuyện vô cùng nghiêm túc nên không được có nửa điểm sai lầm."

"Hôm nay vi sư truyền cho ngươi mười năm công lực, khi luồng sức mạnh này tiến vào cơ thể ngươi chỉ cần đưa vào Phù Hải rồi dung luyện là đủ."

"Nhớ rõ không được chống cự."

Công lực không thể truyền một cách tùy tiện, trong thời gian này sẽ khảo nghiệm rất nhiều thứ. Dù chỉ một chút sai lầm thôi nhưng cả hai người đều sẽ bị ảnh hưởng.

Trước lúc truyền công Diệp Thu không thể không nhắc nhở Lâm Thanh Trúc một phen để tránh cho nàng gây ra sai lầm gì.

"Sư tôn, ta hiểu rồi!"

"Ừm. . ."

Diệp Thu nhẹ nhàng giơ hai tay áp sát vào lưng Lâm Thanh Trúc, sau đó vận công truyền vào người nàng.

Lâm Thanh Trúc cảm nhận được sức mạnh từ hai tay Diệp Thu truyền đến và không ngừng tán loạn tuỳ ý bên trong thân thể nàng.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc run lên nhưng khi nghĩ tới lời dặn dò vừa rồi của Diệp Thu thì lập tức thả lỏng.

Nàng dựa theo chỉ dẫn của Diệp Thu mà dẫn nguồn công lực này vào Phù Hải.

Tu vi của nàng lúc này còn kẹt tại Luyện khí tứ phẩm, chỉ đợi sau khi nguồn lực này tiến vào trong Phù Hải thì Lâm Thanh Trúc bắt đầu thử hấp thu để dung nạp vào người luồng sức mạnh này.

Không đến chốc lát, tu vi của nàng bắt đầu tăng vọt lên.

"A..."

Lâm Thanh Trúc càng lúc càng cảm thấy giật mình, trong giây lát nàng vậy mà đã từ Luyện Khí tứ phẩm nhảy vọt tới Luyện Khí cửu phẩm.

"Mười năm công lực của sư tôn lại mãnh liệt đến thế sao. . ."

Chương 18 - Ngàn Năm Công Lực

Sức mạnh đạt được khi truyền công không giống với tu luyện bình thường. Ngươi mất thời gian mười năm để có thể đột phá tới Huyền Chỉ cảnh, nhưng nếu như người khác truyền cho ngươi mười năm công lực thì chưa chắc ngươi có thể đột phá đến Huyền Chỉ cảnh.

Bởi vì trong quá trình truyền công sẽ có một lượng lớn công lực bị hao mòn và kết hợp với ảnh hưởng từ tư chất thân thể nên trong khi hấp thụ cũng sẽ trôi mất, gián tiếp khiến cho công lực bị giảm xuống.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho người ta không bằng lòng truyền công lực, cũng vì nó thực sự quá lãng phí. Hiếm có ai chịu lãng phí phần công lực nhiều như vậy chỉ để cho ngươi tăng thêm cảnh giới.

Cũng chính vì điều này mà Lâm Thanh Trúc hết sức cảm động khi Diệp Thu nguyện ý vì nàng mà lựa chọn lãng phí nhiều năm công lực như thế.

Chỉ là nàng nào biết Diệp Thu đã có vạn lần trả về hệ thống, nên sau khi hắn truyền cho nàng bao nhiêu thì không chỉ được trả về bấy nhiêu mà còn kiếm được đầy bát đầy bình.

Dùng lời của Diệp Thu để nói thì đây chính là: Ngươi tuy kiếm được ít nhưng ta sẽ mãi mãi không thua thiệt.

Vả lại thủ pháp truyền công lực của Diệp Thu dưới sự hiệp trợ của hệ thống gần như không bị hao mòn.

Chỉ nghe Phù Hải run rẩy một trận, Lâm Thanh Trúc cảm nhận được một sự biến hóa trong cơ thể. Nàng phát hiện bản thân vậy mà đã đột phá vào Huyền chỉ cảnh.

"Huyền Chỉ nhất phẩm!"

Giờ khắc này, nội tâm Lâm Thanh Trúc vô cùng kích động, nhập môn bốn ngày mà nàng đã đột phá đến Huyền Chỉ nhất phẩm.

Phải biết rằng những người kia cùng nhập môn với nàng bây giờ vẫn còn đang quanh quẩn ở Luyện Khí nhất phẩm.

"Phù..."

Đã truyền xong mười năm công lực, Diệp Thu chậm rãi thu hồi hai tay và dặn dò: "Đừng ngây người nữa, tranh thủ thời gian củng cố căn cơ nhằm tránh căn cơ bất ổn, ảnh hưởng đến tu hành sau này!"

"Vâng, đệ tử hiểu rồi."

Lâm Thanh Trúc vội vàng đáp lại và trong nháy mắt thi triển Tử Hà Bảo Điển, bắt đầu vận chuyển nội khí trong cơ thể từng chu thiên.

Sau khi chuyển đổi vài lần Chu Thiên đã đồng hoá công lực hơn phân nửa, tâm cảnh nàng cũng dần dần ổn định lại.

Thấy Lâm Thanh Trúc đang củng cố tu vi nên Diệp Thu cũng không quấy rầy mà lẳng lặng đứng dậy trở lại chỗ ngồi.

"Hệ thống!"

"Đinh!"

"Ngươi truyền thụ cho đệ tử mười năm công lực, phát động trả về."

"Mở khoá bạo kích trả về hay không?"

"Mở khoá!"

"Chúc mừng kí chủ, phát động gấp trăm lần bạo kích, thu được ngàn năm công lực."

"Ngàn năm công lực!!!"

Diệp Thu nghe xong mà hít sâu một hơi, mười năm vừa chuyển liền biến thành ngàn năm, đi đâu để mua được thứ tốt như vậy chứ?

"Ha ha ha, không tệ không tệ! Gia tăng ngàn năm công lực! Dựa vào thể chất hiện giờ của ta đoán chừng có thể phá 5 tiểu cảnh để tiến vào Thần Tàng cảnh."

Trong lòng hắn mừng thầm, dựa theo phương pháp tính toán trước đó của hệ thống mà nói thì ngàn năm công lực này hắn là đủ để giúp hắn siêu việt Vô Cự cảnh nhập Thần Tàng cảnh.

"Tới đi, ta chuẩn bị xong rồi!"

Diệp Thu Ttừ từ nhắm mắt lại để tiến vào trạng thái tĩnh tọa. Không đến một lát sau, một luồng sức mạnh mãnh liệt trong nháy mắt đã tràn vào trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó, toàn thân Diệp Thu liền phát sinh nghịch chuyển, tu vi bắt đầu cực tốc tăng lên.

"A, đau đớn đến tê liệt."

"Đây là sức mạnh đang bị nén lại..."

Diệp Thu cố nén thống khổ, nén luồng sức mạnh to lớn kia vào Phù Hải và đưa đi tẩy luyện Đại Đạo Chi Hoa.

Một lát sau, Đại Đạo Chi Hoa bắt đầu điên cuồng đáp trả lại

luồng sức mạnh thuần tuý kia và tu vi của Diệp Thu bắt đầu tăng vọt lên.

Vô Cự ngũ phẩm.

Vô Cự lục phẩm.

Vô Cự thất phẩm.

Vô Cự bát phẩm.

Vô Cự cửu phẩm.

"Nhanh, nhanh, lập tức phá 5 tiểu cảnh cho ta."

Tu vi của Diệp Thu đến gần vô hạn Thần Tàng cảnh thì linh tuyền bên trong phủ hải bắt đầu tan rã, lực lượng trong cơ thể hắn đã mất đi sự khống chế.

Diệp Thu cố nén thống khổ để tiếp tục áp chế. Không lâu sau, lục phủ ngũ tạng của hắn hoá ra một đầu mệnh tuyền hút hết tất cả sức mạnh vào bên trong.

"Ầm!!!"

Trong cơ thể Diệp Thu xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất và chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn. Diệp Thu giống như con nhộng phá kén thành bướm mà thành công bước vào Thần Tàng cảnh.

Ngũ tạng trong cơ thể hắn từ hôm nay trở đi đã hoàn toàn biến thành nơi phát ra sức mạnh của hắn. Đây là khí tức nội liễm, thần vận tàng tuyền!

"Chà. . ."

"Quá thoải mái!"

Tu vi đột phá để Diệp Thu thở phào một hơi.

Giờ khắc này hắn không còn là thủ tọa phế vật mặc người chém giết của Tử Hà phong nữa, mà hắn đã là một vị cường giả Thần Tàng cảnh. Bây giờ Diệp Thu chỉ cách Giáo Chủ cảnh một bước lớn.

Diệp Thu hoàn toàn dựa vào dự đoán trước đó mà ngàn năm công lực kia vừa đủ để cho hắn phá 5 tiểu cảnh giới để nhập Thần Tàng cảnh. Mặc dù còn không thể tăng thẳng tới Giáo Chủ cảnh nhưng Diệp Thu đã rất thỏa mãn.

Dù sao cơm còn phải nhai từng miếng một và có thời điểm ăn quá nhiều sẽ dễ dàng tức bụng.

Chương 19 - Đột Phá Cảnh Giới

Sau khi thức tỉnh, Diệp Thu rực rỡ hẳn lên, toàn bộ khí chất trên người đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu như nói trước đó hắn có chút tài hoa bộc lộ thì hiện tại khí tức của hắn đã hoàn toàn thu lại, có vẻ không khác người bình thường là bao.

Thế nhưng điều khác biệt giữa Diệp Thu và người bình thường chính là quanh người hắn luôn có một luồng tiên khí mờ ảo, giống như tiên nhân trên trời xuống trần gian du ngoạn vậy.

Dựa theo hiệu quả của Thần Tàng, loại khí chất này vốn không tồn tại. Khí chất này hoàn toàn là do Tiên Tuỷ mang lại.

"Ừm, sau khi đột phá Thần Tàng cảnh thì cảm giác thật không đồng dạng." Diệp Thu cẩn thận cảm thụ lực lượng cường đại trong thể nội mà cười nói.

Tất cả sự tự tin đều đến từ lực lượng cường đại. Có lực lượng cường đại thì cảm giác đi đường đều nhẹ nhàng, toàn thân tự tại.

Rất nhanh sau đó Lâm Thanh Trúc cũng dần dần tỉnh lại, nàng mở ra hai tay và cảm thụ lực lượng trong cơ thể rồi mừng rỡ như điên.

"Đây chính là lực lượng mà Huyền Chỉ nhất phẩm mang đến sao? Quả nhiên quá kinh khủng!"

Sau khi kích động một hồi, Lâm Thanh Trúc lại nghĩ tới một sự kiện.

"Hì hì, sư tôn đã từng nói chỉ cần ta đột phá đến Huyền Chỉ

cảnh thì liền dạy ta kiếm pháp. Vậy chẳng phải là ngày mai ta liền có thể học kiếm pháp cường đại rồi ư?"

Nghĩ tới đây mà nàng lại mừng rỡ thêm một trận và vội vàng đứng lên quay đầu nhìn xem Diệp Thu rồi đột nhiên sửng sốt một cái.

"A! Tại sao ta lại có cảm giác sư tôn giống như đã biến thành người khác vậy? Ngài ấy càng ngày càng có tiên khí. . ."

"Mới chỉ trong chốc lát thì làm sao lại có thể có sự biến hóa to lớn như vậy được?"

Lâm Thanh Trúc không nghĩ ra, tuy nhiên nàng cũng không có để ý, vì thay đổi như thế nào thì Diệp Thu vẫn là sư tôn của nàng.

"Đa tạ sư tôn đã truyền công, đệ tử đã đột phá đến Huyền Chỉ cảnh." Lâm Thanh Trúc đi tới quỳ gối trước mặt Diệp Thu làm ra một cái đại lễ cảm kích xuất phát từ nội tâm.

Nàng cảm thấy rất may mắn vì ban đầu ở Ngọc Thanh điện những thủ tọa kia không có chọn nàng, nếu không nàng làm sao có thể bái một vị sư tôn tốt như Diệp Thu được chứ.

Từ khi nàng nhập môn cho tới hôm nay chỉ mới bốn ngày mà Diệp Thu đã giúp đỡ nàng nhiều như vậy. Nào là cho tiên đan diệu dược rồi đến truyền công.

Dưới gầm trời này đi đâu mới tìm được một vị sư tôn tốt như Diệp Thu?

Trong nội tâm Lâm Thanh Trúc trân quý mười phần và cũng rất vui mừng vì mình có thể được Diệp Thu dạy bảo, đây chính là sự kiện đúng đắn nhất của nàng trong kiếp này.

"Ừm, đứng lên đi. Ta và ngươi là sư đồ nên không cần nói lời cảm kích. Ta chỉ mong trong tương lai ngươi có thể nhớ đến vi sư

là tốt rồi." Diệp Thu cười nhạt nói.

Lâm Thanh Trúc chân thành nói: "Sư tôn yên tâm, sư tôn đối xử tốt với Thanh Trúc thì Thanh Trúc cả một đời cũng sẽ không quên. Cả đời Thanh Trúc không có lý tưởng lớn lao mà trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là báo thù cho cha mẹ. Chờ đệ tử báo được thù thì liền quay trở lại Tử Hà phong vĩnh viễn lưu lại bên người sư tôn để hầu hạ báo đáp ngài."

Nhắc tới cha mẹ mình là nữ hài liền nhìn xuống phía dưới với đôi mắt ảm đạm vô quang, sau đó là một trận lệ nóng doanh tròng khiến cho nội tâm Diệp Thu trở nên nhu hòa.

Đối với sự tình hung thú bạo động dưới núi cho đến ngày hôm nay vẫn không tra được bất luận dấu vết gì để lại.

Ngay từ đầu Diệp Thu cũng không muốn quản chuyện này bởi vì nguyên nhân thực lực. Nhưng bây giờ hắn đã có năng lực thì có lẽ nên giúp Lâm Thanh Trúc tìm ra hung thủ thật sự.

Diệp Thu suy tư một chốc rồi nói: "Ừm, đợi sau khi thất mạch võ hội qua đi vi sư sẽ mang ngươi xuống núi lịch luyện một phen, cũng thuận tiện giúp ngươi điều tra rõ kẻ cầm đầu đã sát hại cha mẹ ngươi."

Nghe đến đây mà trong lòng Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên run lên, đôi mắt nàng ngấn lệ im lặng không nói gì.

Trong nội tâm nàng đã rõ ràng, trên đời này duy chỉ có Diệp Thu là thật tâm đối xử tốt với nàng.

Ngài ấy không chỉ ban thưởng cho nàng đan dược và truyền cho nàng công lực, mà lại còn nguyện ý giúp nàng báo thù.

"Sư tôn. . ."

Trong lòng cảm động không kìm lòng được nên Lâm Thanh

Trúc liền bổ nhào vào trong ngực Diệp Thu và khóc rống lên như một đứa bé.

Nàng một mực rất hiếu thắng, từ khi lên núi cho đến bây giờ chưa từng khóc như thế, bởi vì nàng biết rõ sẽ không có ai để ý đến tâm tình của nàng. Duy chỉ có sư tôn yêu thương nàng mới là chỗ dựa duy nhất của nàng

"Được rồi, đừng khóc nữa. Nhìn ngươi khóc đến thật khó xem." Diệp Thu chậm rãi an ủi Lâm Thanh Trúc một hồi và rốt cuộc nàng cũng điều chỉnh lại cảm xúc.

Lâm Thanh Trúc phát hiện mình thế mà to gan như vậy khi dám nhào vào trong ngực sư tôn, sắc mặt nàng lập tức đỏ bừng và nhanh chóng thoát khỏi lồng ngực Diệp Thu.

"Sẽ không đâu, sư tôn chỉ biết hù dọa ta." Lâm Thanh Trúc vừa lau nước mắt vừa nói.

Nghĩ tới sự tình điên cuồng vừa rồi mà sắc mặt nàng lại hiện lên một mảnh đỏ bừng.

Diệp Thu nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng thì trong lòng cũng vui mừng.

Hắn không hi vọng đệ tử mình suốt ngày mang bộ dạng lạnh như băng, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài. Vì dạng này cùng cái xác không hồn không khác nhau là mấy, hoàn toàn mất hết đi linh hồn.

Chương 20 - Tử Hà Kiếm Pháp

Sỡ dĩ vừa rồi Diệp Thu làm như vậy hoàn toàn là vì thức tỉnh nội tâm của Lâm Thanh Trúc, để nàng một lần nữa trở lại như trước kia.

Tuy nhiên dường như chỉ khi có hắn thì nàng mới thể hiện ra bộ dạng này, còn đối những người khác thì nàng vẫn là lạnh như băng.

Có khả năng chuyện này có quan hệ đến khối Huyền Băng Cốt trong thể nội Lâm Thanh Trúc, vì dù sao khối xương này sinh ra cùng nàng.

Tại trong quá trình Lâm Thanh Trúc tu luyện, Huyền Băng Cốt sẽ phát huy tác dụng cực lớn, theo tu vi nàng được đề cao thì nàng có thể sẽ trở nên càng ngày càng băng lãnh.

Tuy nhiên điều này cũng không trọng yếu, chỉ cần trong lòng Lâm Thanh Trúc không còn ý nghĩ tìm chết hay chịu đựng sự thống khổ bên trong là được.

Bộ dáng băng lãnh một chút cũng không sao, vì loại băng lãnh này giúp Lâm Thanh Trúc càng có khí chất hơn, giống như một vị Cửu Thiên Huyền Nữ có khuôn mặt xinh đẹp, khí chất băng lãnh, tạo cho người ta một loại cảm giác thiêng liêng thần thánh không thể xâm phạm.

Thánh khiết không tì vết, áo trắng tuyệt trần, đây mới là tạo hình đệ tử hoàn mỹ của Diệp Thu.

Diệp Thu vui mừng nhìn xem Lâm Thanh Trúc và bình thản nói ra:

"Tốt! Trở lại chuyện chính! Tu vi của ngươi bây giờ đã là Huyền Chỉ cảnh, bắt đầu từ ngày mai vi sư sẽ dạy ngươi Tử Hà Kiếm Pháp."

"Thời điểm cũng không còn sớm, ngươi đi về nghỉ ngơi trước, nhớ kỹ khổ nhàn kết hợp! Mặc dù tu luyện rất trọng yếu nhưng cũng không thể không nghỉ ngơi, vì thân thể mới là vốn liếng để tu luyện. Ngươi hiểu chưa?"

Lâm Thanh Trúc trịnh trọng gật nhẹ đầu, nói: "Sư tôn, đệ tử đã hiểu."

Mặc kệ cái gì, chỉ cần là lời Diệp Thu nói thì nàng đều cảm thấy đúng, dựa theo mà làm là được rồi.

"Vậy sư tôn có muốn ăn chút đồ ăn gì không, đệ tử sẽ đi nấu cho ngài. . ." Lâm Thanh Trúc nhìn sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, cái bụng cũng có chút đói nên liền hỏi thăm Diệp Thu.

Diệp Thu sửng sốt một chút.

"Ồ, dường như ta quên mất chuyện này. Nha đầu này mới chỉ là Huyền Chỉ cảnh nên không có hoàn toàn tích cốc mà còn cần phải ăn cơm"

"Haizz. . ."

Diệp Thu cảm thấy xấu hổ, mấy ngày trước bế quan lại hoàn toàn không nhớ rõ mình còn có đồ đệ ở trên núi. Cũng không biết rõ mấy ngày này nàng sinh hoạt ra sao

Tử Hà phong không giống với các mạch khác, không có đệ tử đông đảo hay quá nhiều đệ tử tạp dịch.

Một mạch Tử Hà Phong chỉ có hai người, bình thường ăn ở chỉ có thể dựa vào tự mình giải quyết.

Diệp Thu nhiều năm như vậy đều là tự mình nấu cơm ăn.

Đột nhiên xuất hiện một vị đồ đệ vậy mà hắn không có bàn giao rõ ràng thì liền đi bế quan.

Còn tốt là nha đầu này rất lanh lẹ, biết tự mình nấu ăn, nếu không thì chết đói thật.

Thường thường cách một đoạn thời gian, người của sơn môn phụ trách mua sắm nguyên liệu nấu ăn đều sẽ đưa tới một phần để chồng chất tại trong phòng bếp. Lâm Thanh Trúc có khả năng cũng là chịu đói mà tự mình tìm tới phòng bếp mới phát hiện ra.

"Ừm, cũng được! Tùy tiện làm chút đồ ăn đi!"

Diệp Thu ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười và cũng có chút hiếu kì tay nghề của đồ đệ mình như thế nào.

Kỳ thật tu vi hiện tại của hắn đã không cần ăn cơm, chỉ cần tu vi đạt tới Thiên Tướng cảnh thì liền có thể sơ bộ tích cốc. Mà tiến vào Vô Cự cảnh về sau thì hoàn toàn không cần ăn cơm. Nhưng mà chuyện thèm muốn ăn cũng không sao vì sẽ không ảnh hưởng gì.

"Vâng, sư tôn đợi chút, đệ tử sẽ lập tức đi làm."

Nghe được Diệp Thu muốn ăn thì Lâm Thanh Trúc lập tức hưng phấn chạy vào phòng bếp để chuẩn bị trổ tài trù nghệ.

Nàng hôm nay phải bộc lộ tài năng thật tốt cho sư tôn xem, nhằm thể hiện ra trù nghệ tuyệt hảo của mình để báo đáp sư tôn.

Trông thấy nàng hưng phấn rời đi mà Diệp Thu có một dự cảm bất thường.

"Nha đầu này thật sự biết nấu ăn sao?"

"Ăn vào sẽ không chết người chứ?"

Hắn đột nhiên có chút hối hận.

Ngồi bên trong đại sảnh Diệp Thu càng lúc càng có cảm giác bất an.

Không biết qua bao lâu, Lâm Thanh Trúc đem từng món lại từng món đặt lên bàn.

Nhìn các món ăn trang trí bắt mắt, hương vị cũng rất thơm.

Diệp Thu thầm nghĩ: "Ừm, nhìn qua rất hấp dẫn, hẳn là ăn được!"

Nhưng hắn vẫn có chút do dự.

"Sư tôn, đồ ăn đã lên đủ, ngài mau nếm thử đi."

Lâm Thanh Trúc ngồi ở bên cạnh, hai tay chống cằm, dáng vẻ rất mong chờ.

Nhìn thấy thế Diệp Thu cũng không đành lòng, nếu hắn không ăn thì chẳng phải là cô phụ tấm lòng của đồ đệ mình rồi sao?

"Ừm, liều mạng vậy. . ."

Diệp Thu khẽ cắn môi và gắp lên một miếng thịt, sau đó nhắm mắt lại đưa vào miệng.

"Ồ. . ."

Vừa cắn một cái là hai mắt Diệp Thu liền tỏa sáng.

Thật ngon a! Nước thịt và mùi thơm tỏa ra khắp khoang miệng, cảm giác phi thường ngon!

Hoàn toàn không có như hắn tưởng tượng mà ngược lại còn đặc biệt thơm ngon.

Diệp Thu có hơi kinh ngạc, tiểu nha đầu này lại có được tay nghề nấu ăn cao như thế sao?

Vậy chẳng phải về sau ta sẽ có thể thường xuyên thưởng thức các món ăn ngon rồi ư?

Chương 21 - Minh Nguyệt Chân Nhân

"Sư tôn, thế nào! Ăn có ngon không?" Lâm Thanh Trúc vội vàng hỏi, đây là lần đầu tiên nàng xuất thủ trổ tài nấu nướng.

"Ừm, tay nghề không tệ! Vô luận là cảm quan hay hương vị đều rất không tệ."

"Vi sư thật không nghĩ tới trù nghệ của ngươi lại tốt như vậy, ta thật sự đã thay đổi cách nhìn về ngươi."

Diệp Thu nghiêm túc bình luận, Lâm Thanh Trúc lập tức vui mừng mà khoe khoang.

"Thời điểm đệ tử còn ở nhà đã cùng mẫu thân chuyên chú học tập rất lâu, nên tay nghề khẳng định không thể chê được."

"Mẫu thân nói muốn bắt lấy tâm của một nam nhân thì điều đầu tiên phải bắt được dạ dày của nam nhân đó."

"Mẫu thân để cho ta học tốt trù nghệ để về sau có thể nấu cho người trong lòng mình ăn."

Diệp Thu nghe vậy liền sững sờ, khóe miệng hắn có chút giương lên, biểu lộ ra nụ cười tà ác.

"Ừm, xem ra mẫu thân ngươi cũng dạy ngươi không ít đồ vật hữu dụng."

"Tuy nhiên ngươi cũng không nên vì thế mà kiêu ngạo, phải biết khiêm tốn."

"Từ hôm nay trở đi, một ngày ba bữa ở Tử Hà Phong đều do ngươi phụ trách."

"Mỗi ngày củng cố một chút, nhìn xem còn có thể tiến bộ hay không?"

He he, không nghĩ tới thu một người đồ đệ mà còn có thể hời thêm một tay đầu bếp đỉnh cấp.

Không tệ không tệ! Xem ra sau này ta thật có phúc ăn!

Lâm Thanh Trúc nghe vậy cũng không có cảm thấy có việc gì dị thường.

Chí ít sư tôn tán thành tài nấu nướng của nàng khiến cho nàng thật sự rất vui vẻ.

Xem ra mẫu thân nàng nói không sai.

"Chỉ cần sư tôn ưa thích thì đệ tử mỗi ngày đều có thể nấu đồ ăn ngon cho sư tôn! Ta còn có rất nhiều món ăn ngon chưa có trổ tài đây đâu đó."

Diệp Thu hài lòng nhẹ gật đầu và cũng có chút chờ mong. Nàng còn có món ăn ngon chưa làm nữa sao?

"Ừm, ăn cơm đi, ăn xong sớm còn đi về nghỉ ngơi, ngày mai còn phải tu luyện."

"Vâng!"

Lâm Thanh Trúc cũng cầm lấy đũa, tu luyện suốt một ngày nên bụng nàng cũng cảm thấy đói.

Hai người lập tức bắt đầu điên cuồng ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Thanh Trúc dọn dẹp đồ ăn gọn gàng rồi quay về nghỉ ngơi.

Một đêm vô sự, sáng ngày hôm sau, Lâm Thanh Trúc vặn eo ưỡn người rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bước ra

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tu vi của nàng đã triệt để ổn định.

Ngày hôm qua nàng cũng không có tu luyện nên tu vi vẫn là Huyền Chỉ nhất phẩm.

Nàng nhìn thoáng qua cửa phòng Diệp Thu vẫn còn đóng chặt.

"Sư tôn giống như không còn chưa rời giường."

Lâm Thanh Trúc cũng không có suy nghĩ nhiều mà trực tiếp đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho Diệp Thu.

Đợi mặt trời ló dạng hoàn toàn, Lâm Thanh Trúc đã làm xong bữa sáng và chuẩn bị đi đánh thức Diệp Thu. Đột nhiên bầu trời xuất hiện một đạo ánh sáng đang tiến tới.

Lâm Thanh Trúc sửng sốt vì lúc sáng sớm làm sao lại có người đến bái phỏng Tử Hà phong? Chẳng lẽ lại là Tề Vô Hối?

Khi đạo ánh sáng kia tiến đến càng ngày càng gần, Lâm Thanh Trúc rốt cuộc thấy rõ người tới là ai.

Đó là một vị tuyệt thế mỹ nữ áo đỏ đang nhẹ nhàng đáp xuống, ánh mắt Lâm Thanh Trúc vô tình dừng lại trên đôi gò bồng đào ngạo nghễ trên thân người tới mà vô ý thức sinh ra một tia tự ti.

Bên trong miệng Lâm Thanh Trúc còn vụng trộm lẩm bẩm: "Người này rốt cuộc ăn linh dan diệu dược gì mà nơi đó có thể lớn đến như thế? Không lẽ nàng đến để câu dẫn sư tôn? Không được, nữ nhân này rất nguy hiểm, chỉ sợ sư tôn nghe lời nói của nàng rồi sẽ bị câu dẫn đi, ta tuyệt đối không thể để cho nàng trông thấy sư tôn."

Lúc này Lâm Thanh Trúc chú ý tới phía sau người tới còn đi theo một vị tiểu cô nương.

"Nhã Nhã. . ."

Lâm Thanh Trúc nhận biết tiểu cô nương kia, đó chính là cô bé Tô Nhã ở cùng thôn, cả hai chơi với nhau từ nhỏ đến lớn nên rất là thân thiết.

Từ sau khi từ biệt ở Ngọc Thanh Điện thì nàng liền chưa từng nhìn thấy qua Tô Nhã.

"Thanh Thanh, ta tới thăm ngươi. . ." Vừa trông thấy Lâm Thanh Trúc thì Tô Nhã liền chạy thật nhanh tới và nhào vào trong ngực nàng.

Lâm Thanh Trúc cũng không có kháng cự, vì một lần nữa trông thấy Tô Nhã nên trong lòng nàng hết sức kích động mà lập tức ôm nhau.

"Nhã Nhã, sao ngươi lại tới đây?" Sau khi ôn lại chiện xưa, Lâm Thanh Trúc liền hỏi.

"Hì hì, là ta cầu sư tôn dẫn ta tới đó!" Tô Nhã chỉ về Minh Nguyệt ở phía sau và vui vẻ nói.

Lâm Thanh Trúc nghe thấy vậy liền quay đầu lại nhìn xem nữ tử tuyệt sắc sau lung mình mà cảm thấy có chút ấn tượng.

Ban đầu lúc ở Ngọc Thanh điện chính người này đã nhận Tô Nhã làm đệ tử, nghe Liễu Thanh Phong nói nàng chính là thủ tọa của Thiên Thủy Phong, là nơi duy nhất trong thất mạch chỉ nhận nữ đệ tử.

Minh Nguyệt là một nữ nhân lòng dạ rộng lớn và tài trí tuyệt thế.

"Bái kiến Minh Nguyệt chân nhân!" Lâm Thanh Trúc vội vàng đi tới hành lễ.

Nàng làm văn bối và đặc biệt còn là đại đệ tử của Tử Hà Phong nên nàng không thể đánh mất đi lễ nghĩa.

Chương 22 - Cự Tuyệt

Minh Nguyệt chỉ mỉm cười gật đầu. Nàng nhìn Lâm Thanh Trúc trước mắt mà trong lòng có chút ngượng ngùng.

Trước đây Minh Nguyệt vốn có thể thu nhận Lâm Thanh Trúc, tuy nhiên khi nàng phát hiện tư chất của Lâm Thanh Trúc quá thấp mà nàng không muốn hao phí thời gian nên chỉ chọn một đệ tử và cũng chính là Tô Nhã.

Khi Minh Nguyệt trông thấy Lâm Thanh Trúc đứng bất lực ở nơi đó thì nàng cũng sinh lòng hối hận, nhớ đến lúc trước mình đã từng như vậy nên không đành lòng mà chuẩn bị thu Lâm Thanh Trúc làm đồ đệ. Nhưng nàng thật không nghĩ tới đã bị Diệp Thu đoạt trước nên liền không có ý định xen vào nữa.

Chỉ cần Lâm Thanh Trúc không luân lạc đi làm đệ tử tạp dịch là được.

Mặc dù Lâm Thanh Trúc bái nhập vào môn hạ của Diệp Thu nhưng kỳ thật cũng không có gì khác biệt so với đệ tử tạp dịch, nhưng ít ra nàng cũng có thân phận là đệ tử thân truyền của thủ tọa, thân phận địa vị cũng không thấp kém như làm đệ tử tạp dịch.

Bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy Lâm Thanh Trúc nên Minh Nguyệt cũng có chút ngượng ngùng, dù sao lúc ấy cuối cùng nàng vẫn không thu nhận Lâm Thanh Trúc làm đệ tử.

"Aiii. . ." Minh Nguyệt thở dài một hơi rồi nói: "Không cần đa lễ, ta lần này đến Tử Hà phong là bởi vì Nhã Nhã mỗi ngày đều nói với ta rằng nhớ ngươi, căn bản không có tâm tư tu luyện. Hôm nay ta không có việc gì nên liền mang nàng tới đây để hai ngươi tâm sự thật tốt một phen."

Lâm Thanh Trúc nghe như thế thì có chút ngoài ý muốn, nàng không nghĩ tới Tô Nhã luôn nhớ nghĩ đến mình.

Tuy nhiên nghĩ lại cũng đúng, sau khi trải qua cảnh tượng tan nhà nát cửa, cả hai chính là người thân thuộc nhất của nhau ở trên đời này, do đó trong lòng cả hai có chút ỷ lại vào nhau cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Tô Nhã đi tới nói: "Sư tôn, không phải ngài đã nói là muốn dẫn Thanh Thanh trở về cùng chúng ta hay sao?"

Trong mấy ngày qua Tô Nhã cũng nghe nói đến sự tình liên quan đến Diệp Thu. Nàng nghĩ tới tỷ muội tốt của mình bái vào môn hạ của Diệp Thu thì về sau cả hai sẽ ít có cơ hội ở cạnh nhau, cho nên mấy ngày nay nàng đã cầu xin Minh Nguyệt và Minh Nguyệt cũng đáp ứng đi cùng nàng đến Tử Hà phong để xem Lâm Thanh Trúc có nguyện ý về núi cùng với nàng hay không?

Minh Nguyệt cười nhạt một tiếng rồi nói: "Ngươi hỏi nàng xem có nguyện ý hay không?"

Nghe nói như vậy mà vẻ mặt Lâm Thanh Trúc liền biến sắc hỏi: "Nhã Nhã, ngươi có ý tứ gì, ngươi muốn dẫn ta trở về sao?"

Tô Nhã đi đến bên cạnh Lâm Thanh Trúc và nhỏ giọng nói bên tai:

"Ta đã cầu xin sư tôn mấy ngày nay và sư tôn cũng đã đáp ứng đi cùng ta đến đây đón ngươi. Ngươi có thể cùng chúng ta quay về, sư tôn ta là Thần Tàng ngũ phẩm nên ngài có thể dạy ngươi rất nhiều đồ vật."

"Ta nghe nói Thủ Tọa Tử Hà Phong chỉ là một vị tiểu tu sĩ Huyền Chỉ nhị phẩm, hắn căn bản không dạy được cho ngươi bản lãnh gì đâu. Nếu như ngươi lưu lại nơi này thì sẽ làm chậm tiền đồ của ngươi đó."

Nghe đến đây mà sắc mặt Lâm Thanh Trúc lạnh xuống. Dù nàng biết Tô Nhã làm như thế chỉ vì muốn tốt cho nàng nên nàng cũng không tiện phát tác. Thế nhưng khi nghe được Tô Nhã nói sư tôn mình như vậy thì trong lòng nàng lại mười phần khó chịu.

"Nhã Nhã, tâm ý của ngươi ta xin ghi nhớ, tuy nhiên hiện tại ta đã bái sư nên không có khả năng đi cùng ngươi!"

"Sư tôn đối với ta rất tốt, ta cũng rất ưa thích Tử Hà phong, nơi này chính là nhà của ta!"

Lâm Thanh Trúc mang ngữ khí kiên định nói ra.

Nghe vậy mà Minh Nguyệt liền mang sắc mặt lạnh lẽo. Nàng hôm nay buông xuống bộ mặt để cùng Tô Nhã tới đây chính là muốn cho Lâm Thanh Trúc thêm một lần cơ hội.

Phải biết có rất nhiều người muốn bái nàng làm sư phụ nhưng nàng chưa từng để ý tới. Vậy mà Lâm Thanh Trúc lại dám cự tuyệt nàng?

Minh Nguyệt rất tức giận trong lòng, nhưng vì xem Lâm Thanh Trúc như tiểu bối nên cũng không so đo với nàng.

Trong lòng Minh Nguyệt càng nhiều hơn là sự kinh ngạc, vì Diệp Thu đến cùng đã cho Lâm Thanh Trúc uống Mê Hồn Thang gì mà nàng lại từ bỏ cơ hội tốt như thế?

Sắc mặt Minh Nguyệt hơi khó coi, Tô Nhã bên kia thấy thế liền trở nên gấp gáp.

"Thanh Thanh, ngươi làm sao thế? Ta đã cầu khẩn sư tôn rất lâu thì ngài mới đồng ý đến đây đó."

"Bình thường ngươi luôn rất thông minh, nhưng làm sao bây giờ lại không hiểu chuyện? Nếu ngươi hôm nay không đi cùng chúng ta trở về thì sẽ có một ngày ngươi phải hối hận đấy."

Lâm Thanh Trúc bình tĩnh nhìn xem Tô Nhã. Tại trong lòng người ta sư tôn của nàng luôn là trò cười của Bổ Thiên giáo, nhưng thật tình bọn họ không biết thằng hề trong mắt bọn họ chính là vị sư tôn đối tốt với nàng nhất trên đời.

Thử hỏi có vị sư tôn nào làm được như Diệp Thu, nào là ban tiên đan diệu dược rồi truyền công không?

Vị Minh Nguyệt chân nhân kia nào có thể làm được như hắn!

Chương 23 - Ban Tặng Tử Hà Kiếm

Mặc dù trong lòng rõ ràng, tuy nhiên Lâm Thanh Trúc không có ý định giải thích mà chỉ lãnh đạm nói: "Ta sẽ không bao giờ hối hận, đa tạ hảo ý của chân nhân. Chỉ tiếc ta cùng chân nhân không có duyên phận sư đồ."

"Aiii, ngươi. . ." Tô Nhã gấp gáp đến dậm chân, nhưng trong lòng nàng đã minh bạch, một khi Lâm Thanh Trúc quyết định sự tình gì thì vô luận ai nói thế nào nàng cũng không thay đổi.

Tô Nhã đang muốn thuyết phục lại Minh Nguyệt thì ai ngờ đối phương đã trực tiếp đánh gãy mà khoát tay áo, nói: "Nếu ngươi đã không nguyện ý thì ta cũng không cưỡng cầu."

Phút cuối cùng nàng lại nhìn một chút mấy gian nhà gỗ trước mặt, hỏi: "Sư tôn ngươi đâu?"

"Sư tôn còn chưa có tỉnh dậy!" Lâm Thanh Trúc bối rối đáp.

Lúc này cửa phòng Diệp Thu nhẹ nhàng mở ra, hắn cầm một thanh kiếm chậm rãi đi ra. Thanh kiếm kia chính là Tử Hà kiếm.

"Sư tôn. . ."

Vừa trông thấy Diệp Thu thì Lâm Thanh Trúc lập tức đi lên hành lễ, Diệp Thu chỉ nhẹ gật đầu.

Sau đó mày mắt hắn nhướng lên vì có chút ngoài ý muốn phát hiện Minh Nguyệt đang đứng ở xa.

"Ồ, cái bà nương này thế nào lại chạy tới Tử Hà Phong của ta

vậy?"

Trong lúc Diệp Thu đang ngây người vì không hiểu chuyện gì xảy ra ở đây thì Minh Nguyệt đã đi tới, trên mặt nàng lộ ra vẻ ý vị thâm trường nà mỉm cười nói: "Diệp sư đệ, mấy ngày không gặp thật khiến cho người ta nhớ ngươi.”

Khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái, hắn thân là thủ tọa của Tử Hà phong và đã là cộng sự nhiều năm cùng với Minh Nguyệt, cho nên hắn mười phần rõ ràng thủ đoạn của nữ nhân này.

Đừng nhìn nàng bên ngoài mang bộ mặt thiện lương, trên thực tế tâm cơ của nàng cực sâu, tính toán không bỏ sót. Ngay cả lão già Tề Vô Hối cũng phải nhún nhường nàng ba phần.

"Ta nói mới vừa buổi sáng hôm nay làm sao lại có chim khách đậu bên cửa sổ hót líu lo ríu rít, thì ra là có khách quý tới cửa. Thanh Trúc, dâng trà!" Diệp Thu nhàn nhạt nói và khí thế không thua kém Minh Nguyệt, từ đầu đến cuối hắn đều mang sắc mặt như một.

.

"Vâng, sư tôn!" Lâm Thanh Trúc đáp lại và lập tức đi chuẩn bị nước trà.

Đối với việc Minh Nguyệt đến thì Diệp Thu ít nhiều có chút không hiểu. Vì bản thân hắn với nữ nhân này tựa như không có việc gì để gặp nhau.

Mười năm làm cộng sự nhưng cả hai tổng cộng không có nói qua mấy câu, ngày bình thường chạm mặt chỉ đơn giản là gật nhẹ đầu xem như lễ tiết giữa các thủ tọa mà thôi.

Vậy tại sao hôm nay nàng đột nhiên chạy tới Tử Hà phong?

Diệp Thu liếc nhìn một chút đôi tuyết phong hùng vĩ của Minh

Nguyệt mà trong lòng nổi lên một tia tà ác.

Nữ nhân Minh Nguyệt này mặc dù có chút tâm cơ nhưng mà nhan sắc thật sự tuyệt vời.

Ưu nhã, thành thục, dáng người bốc lửa, không giống như Lâm Thanh Trúc ngây thơ, trong sáng.

Tại bên trong Bổ Thiên giáo Minh Nguyệt là người tình trong mộng của biết bao nhiêu người.

Trong đạo trường, Diệp Thu sau khi ngồi xuống liền hỏi: "Sư tỷ, hôm nay làm sao có thời gian rảnh mà đến Tử Hà phong của ta vậy?"

Minh Nguyệt nhìn xem hoàn cảnh xung quanh đạo tràng Tử Hà phong một lần rồi âm thầm lắc đầu.

Điều kiện nơi này cũng quá đơn sơ, dù sao cũng là một trong thất mạch mà thể diện cho đạo tràng cũng không có.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, nhìn đến thủ tọa Tử Hà Phong kỳ hoa như vậy nên trong đạo tràng có vài căn nhà gỗ nhỏ cũng xem như không tệ.

"Diệp sư đệ, ta lần này tới đây chủ yếu là muốn mang theo tiểu đồ đệ đến tìm người thân."

"Đồ nhi này của ta và đồ nhi của ngươi là hảo hữu, cho nên ta mới thuận tiện cho các nàng gặp nhau ôn chuyện ấy mà."

"Ồ, thì ra là vậy!" Diệp Thu lập tức hiểu ra.

Rất nhanh sau đó, Lâm Thanh Trúc liền bưng trà đi tới, Tô Nhã thấy thế mà trong lòng phi thường không thoải mái.

Tỷ muội tốt của mình tại Tử Hà Phong vậy mà phải làm công việc bưng trà rót nước. Những công việc này chẳng lẽ không thể

để cho đệ tử tạp dịch làm hay sao?

"Sư tôn, chân nhân, mời hai ngài uống trà!" Lâm Thanh Trúc bưng lên nước trà và cung kính nói.

Nàng không có làm mất đi lễ nghĩa để cho Minh Nguyệt âm thầm gật đầu tán thưởng.

Lúc này Diệp Thu đột nhiên cầm lấy Tử Hà Kiếm trong tay đưa cho Lâm Thanh Trúc, nói:

"Hôm nay ta vốn định dạy cho ngươi kiếm pháp, tuy nhiên hình như hôm nay không phải thời điểm tốt. Hôm nay hảo hữu của ngươi đến chơi nên vi sư cho phép ngươi nghỉ ngơi một ngày để ôn chuyện cùng với nàng."

"Thanh kiếm này ngươi cầm đi chơi đi, từ hôm nay trở đi nó sẽ thuộc về ngươi."

"Thanh kiếm này có tên là Tử Hà, chính là lịch đại thủ tọa của Tử Hà Phong truyền lại. Ta hi vọng ngươi không làm mai một uy danh của nó."

Diệp Thu ung dung nói ra những lời này để cho hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh lại.

"Tử Hà kiếm!"

Minh Nguyệt liền biến sắc mà nhìn sang Diệp Thu, sau đó lại nhìn sang Lâm Thanh Trúc mà trong lòng rất chấn kinh.

Nàng đương nhiên biết rõ về Tử Hà kiếm, đây là bảo kiếm do lịch đại thủ tọa của Tử Hà Phong truyền thừa cho đến nay.

Tại Tử Hà Phong nó thuộc về trân bảo hiếm thấy và còn là cực phẩm bảo khí, chỉ có thủ tọa của mạch mới có thể giữ nó. Nhưng Diệp Thu vậy mà lại đem nó truyền cho đệ tử của mình.

"Ấy. . . Cái tên này có bị điên không vậy?"

Minh Nguyệt thầm hỏi có phải Diệp Thu đang cố ý làm cho nàng thấy hay là thật sự muốn truyền Tư Hà kiếm cho Lâm Thanh Trúc.

Tô Nhã lúc này cũng thấy mông lung.

Không phải ai cũng nói Tử Hà phong nghèo trắng hai tay, nếu gia nhập vào Tử Hà Phong là chuyện không may cả đời sao?

Nhưng tại sao bây giờ mình lại thấy không giống chút nào như trong tưởng tượng nhỉ?

Trong lòng Tô Nhã vừa ước ao vừa ghen tị, vì nàng hiện tại đến một thanh bảo khí phổ thông cũng không có, nhưng Lâm Thanh Trúc thì đã có được cực phẩm bảo khí.

Chương 24 - Chấn Kinh

"Sư. . . Sư tôn, cái này. . ."

Lâm Thanh Trúc lúc này cũng có chút phát mộng, run rẩy tiếp nhận Tử Hà kiếm.

Nội tâm nàng biết rõ, sư tôn của nàng chưa từng trêu đùa kiểu này. Nếu Diệp Thu đã nói cho nàng thì đó sẽ thật sự đưa cho nàng.

Linh đan diệu dược và mười năm công lực không thể so sánh được với Tử Hà Kiếm.

"Đa tạ sư tôn ban kiếm! Đệ tử nhất định sẽ không để mai một uy danh của thanh kiếm này! Tương lai đệ tử nhất định sẽ dùng thanh kiếm này đúc lại uy danh của Tử Hà phong!"

Suy nghĩ rõ ràng về sau, Lâm Thanh Trúc chấp thuận tiếp nhận bảo kiếm.

Cầm bảo kiếm trong tay và tiện thể thi triển vài chiêu kiếm nước chảy mây trôi, khí định thần nhàn.

Trong lúc vô tình nàng đã để lộ ra ngoài linh khí trong thể nội, giờ khắc này Minh Nguyệt đã triệt để chấn kinh.

"Huyền Chỉ cảnh!"

"Chuyện. . . Chuyện này sao có thể!"

"Nàng mới nhập môn năm ngày thì tu vi làm sao có thể đột phá đến Huyền Chỉ cảnh được?"

Minh Nguyệt trợn tròn mắt, hiện tại nàng đã chính thức

nghiêm túc nhìn vào Lâm Thanh Trúc.

Vừa nhìn qua thì Minh Nguyệt liền phát giác trong cơ thể Lâm Thanh Trúc vậy mà có một khối thần cốt khiến cho nàng càng thêm kinh hãi.

"Trời sinh Huyền Băng Cốt, thứ này. . ."

Minh Nguyệt đã hoàn toàn mông lung, miệng há to và từ trên chỗ ngồi bật người đứng dậy.

Trong lòng nàng mười phần hoang mang, vì lúc trước mọi người rõ ràng đã tra xét và thấy thể nội của Lâm Thanh Trúc căn bản không có thần cốt.

Vậy làm sao bây giờ trong thể nội của Lâm Thanh Trúc lại đột nhiên xuất hiện một khối thần cốt?

Chẳng lẽ đây là một khối thần cốt ẩn tàng được Diệp Thu kích hoạt lên?

Hay là Diệp Thu đã dùng loại tiên đan diệu dược gì để giúp nàng tạo ra nó?

Trong lòng Minh Nguyệt nghiêng về nghi vấn phía trước, bởi vì Tử Hà phong từ trước giờ rất nghèo, nên không có khả năng có loại này tiên đan diệu dược này.

Không đúng, gia hỏa này đang giả heo ăn thịt hổ!

"Trời sinh Huyền Băng Cốt! Ha ha, Diệp sư đệ, ngươi thật sự nhặt được bảo rồi nha." Minh Nguyệt khẽ cười tán thưởng, nhưng trong lòng nàng đã bắt đầu hối hận.

Nếu như trước đây Minh Nguyệt kiên định tuyển chọn Lâm Thanh Trúc, vậy vị đồ đệ thiên tài này không phải sẽ là của nàng hay sao?

Đáng tiếc là khối thần cốt này lại tiện nghi cho Diệp Thu.

Minh Nguyệt rất bất mãn trong lòng vì Diệp Thu có năng lực ra sao nàng cũng rõ ràng. Nếu lưu lại khối thần cốt này ở đây thì hoàn toàn là bị chà đạp.

Thế nhưng hiện tại Lâm Thanh Trúc giống như đã bị Diệp Thu mê hoặc, căn bản là nàng không muốn rời khỏi Tử Hà Phong.

Minh Nguyệt càng nghĩ càng tức giận không thôi.

Thật đáng hận! Tại sao lúc ở đại điện nhiều người như vậy mà không ai có thể phát hiện ra khối thần cốt trong người nàng chứ?

Đối với Minh Nguyệt thì Diệp Thu chỉ khẽ nheo mắt chứ cũng không giải thích. Bởi vì từ đầu đến cuối hắn lười giải thích những chuyện như vậy.

"Chỉ là ta có một chuyện chưa rõ, tại sao nàng mới nhập môn có năm ngày mà tu vi lại có thể tăng tiến đến Huyền Chỉ cảnh?" Minh Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

Thần cốt đích xác là rất mạnh, nhưng cũng không thể trong năm ngày liền tăng tiến đến Huyền Chỉ cảnh được.

Chuyện này nhất định có điều bí ẩn bên trong nên nàng mới thuận tiện muốn hỏi cho rõ.

"Huyền Chỉ cảnh!" Tô Nhã kinh hãi thốt lên, vì nàng tuy mất thời gian năm ngày mà khó khăn lắm mới đạt được Luyện Khí nhất phẩm, trong lòng nàng vốn còn muốn khoe khoang với Lâm Thanh Trúc một hồi nhưng lần này đã triệt để mất mặt.

Lúc này mà Tô Nhã còn khoe khoang thì không biết giấu mặt vào đâu. Hiện tại sắc mặt của nàng đã trở nên rất khó coi.

Nguyên bản Tô Nhã còn đang kiêu ngạo vì có thể bái sư vào

Thiên Thủy Phong, nhưng bây giờ ngẫm lại nàng giống như là đang làm trò hề vậy.

Không, ta không tin đây là sự thực!

Vì cái gì mà từ nhỏ đến lớn Lâm Thanh Trúc luôn đi trước ta một bước?

Tô Nhã vốn tưởng rằng lần này nàng cuối cùng cũng vượt qua được Lâm Thanh Trúc, đã thế còn nghĩ sẽ mang Lâm Thanh Trúc trở về để cùng tu luyện, nhưng nàng thật không nghĩ tới mình lại thua triệt để đến như vậy.

"Thanh Thanh, ngươi thật sự đã đột phá đến Huyền Chỉ cảnh sao?" Tô Nhã mang theo vẻ kinh ngạc mà vội chạy tới nắm lấy tay Lâm Thanh Trúc hỏi han.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tô Nhã mà Lâm Thanh Trúc cười thầm trong lòng.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Lâm Thanh Trúc ta gia nhập Tử Hà Phong thì cả đời này sẽ bị hủy. Nhưng bọn hắn nào biết rõ nơi này có một vị sư tôn đáng giá để cho chúng đệ tử phải tôn kính!

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu và chậm rãi nói: "Sư tôn đối xử với ta rất tốt, ngày hôm qua ngài còn truyền mười năm công lực cho ta, giúp ta nhất cử đột phá Huyền chỉ cảnh cấp một!"

"Điều này. . . Làm sao có thể?" Tô Nhã thật sự không dám tin mà sắc mặt đã hết sức khó coi.

"Cái gì! Truyền công sao?" Nghe được những lời ấy mà Minh Nguyệt liền nhướng mày thốt lên, sau đó nàng liền quay đầu nhìn xem Diệp Thu mà nội tâm cực kỳ chấn động.

Hắn vậy mà bỏ ra mười năm công lực cho đệ tử!

Chờ đã, không phải hắn chỉ có tu vi Huyền Chỉ cấp hai thôi sao?

Một khi hắn truyền đi mười năm công lực thì khác nào mười năm tu luyện này đều uổng công!

Ổn định tâm thần, Minh Nguyệt mở ra tuệ nhãn muốn nhìn thử tu vi của Diệp Thu đến cùng là gì?

Đang trong lúc xem xét thì bỗng nhiên có một cỗ lực lượng cường đại bắn ngược trở về khiến cho Minh Nguyệt lập tức kinh hãi. Cỗ lực lượng này thậm chí không kém cạnh gì nàng.

Giờ phút này cho dù Minh Nguyệt có ngốc thì cũng đã xác định rõ ràng thực lực của Diệp Thu.

Chương 25 - Tâm Tĩnh

"Diệp sư đệ thật đúng là chân nhân bất lộ tướng! Sư tỷ ta kém chút đã bị ngươi lừa!"

"Vốn tưởng rằng tu vi của ngươi chỉ có Huyền Chỉ cấp hai, ngươi gạt ta thật thê thảm nha!"

Diệp Thu cười nhạt nói: "Ta chưa bao giờ nói tu vi của mình là Huyền Chỉ cấp hai, do chính các ngươi tự nói chứ liên quan gì đến ta!"

Khóe miệng Minh Nguyệt khẽ giật, tựa như là đúng như vậy.

Nói như thế hôm nay nàng tự mình đến đây thật sự đúng là dư thừa.

Tiền đồ của Lâm Thanh Trúc thì nàng không cần phải quan tâm nữa.

Cũng khó trách người ta không đồng ý đi theo mình, có một vị sư tôn cường đại đến thế đã vậy còn rất ưu ái nàng, nếu mà nàng từ bỏ thì dĩ nhiên đầu óc thật có bệnh.

Minh Nguyệt càng nghĩ càng giận và đưa ánh mắt u oán nhìn xem Tô Nhã.

Đều là do cái nha đầu chết tiệt kia, nếu không cầu xin ta đến Tử Hà phong thì sao ta lại tự đi tìm nhục nhã như vậy?

Người ta đâu cần lòng thương hại của ta chứ?

Căn bản người ta không cần vì đã tìm được sư tôn chịu truyền công cho mình thì cầu tám đời cũng không được.

Một lúc sau Minh Nguyệt mới bình tĩnh lại.

Không biết nghĩ đến điều gì mà Minh Nguyệt bỗng lộ ra nụ cười ý vị thâm trường tiến lại gần Diệp Thu. Trong tầm mắt Diệp Thu là quang cảnh bộ ngực vĩ đại của nàng, làm cho hắn kém chút nữa phun máu mũi ra ngoài.

Còn tốt là Diệp Thu vẫn mặt mày bình tĩnh, sau khi thưởng thức xong thì hắn vẫn còn có thể bảo trì bộ dạng bình tĩnh ung dung.

"Không tệ, không tệ! không thể không nói vẻ đẹp và sự phong tình này của Minh Nguuệt sư tỷ thật sự rất hấp dẫn." Diệp Thu cười thầm trong lòng nhưng vẻ mặt bên ngoài vẫn không thay đổi.

Trông thấy một màn này mà nội tâm Lâm Thanh Trúc lập tức xiết chặt.

Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy nữ nhân Minh Nguyệt này rất nguy hiểm, quả nhiên nàng ta lại dùng cặp tuyết phong vĩ đại của mình để mê hoặc sư tôn.

"Sư tôn, ngươi tuyệt đối không thể bị nàng mê hoặc, nếu ngài thật sự ưa thích như vậy thì ta cũng có thể mà. . ." Trong lòng Lâm Thanh Trúc rất gấp gáp nhưng không thể nói ra.

Ánh mắt Minh Nguyệt nhìn thẳng Diệp Thu, khóe miệng nhếch lên để lộ ra nụ cười mê hoặc chúng sinh.

"Diệp sư đệ, bây giờ tu vi của ngươi là gì vậy?"

"Nói với sư tỷ một chút đi, sẽ có chỗ tốt đó nha!"

Giọng nói của Minh Nguyệt rất ngọt ngào, thậm chí không tiếc hi sinh nhan sắc xinh đẹp của mình. Nếu là nam nhân bình thường thì rất ít ai có thể chống lại nàng mê hoặc.

Dựa theo dự đoán của Minh Nguyệt thì Diệp Thu sẽ nghe theo nàng mà nói ra tu vi của hắn. Nhưng nàng ngờ đến Diệp Thu lại không hề đổi sắc mà vẫn duy trì bộ dạng thong dong nhàn hạ, thậm chí trên mặt còn nổi lên một chút ý cười.

Trông thấy một màn này mà nội tâm Minh Nguyệt liền trầm xuống, vì nàng biết rõ sắc đẹp của mình đã không có chút hấp dẫn nào với Diệp Thu.

"Đáng chết. . ."

"Từ khi nào mà gia hỏa này lại luyện được tâm cảnh phẳng như mặt nước vậy?"

"Đối mặt với dáng vẻ phong tình của ta mà hắn lại có thể bảo trì bộ dạng thờ ơ sao? Hắn có còn là nam nhân hay không?"

Minh Nguyệt mắng thầm trong lòng và tâm tình có chút sụp đổ.

Đây là thủ tọa của Tử Hà Phong mà ta từng quen biết ư? Thế nào mà hắn và lời đồn lại không giống nhau chứ?

Không đúng, hắn quang minh chính đại nhìn ta nhưng lại không nói câu nào. Loại ý tứ này tựa như là chơi gái xong mà không muốn trả tiền, bộ dạng thể hiện đều là do ta tự nguyện.

Không nhận được câu trả lời nên sắc mặt Minh Nguyệt trở nên tức giận mà quay về chỗ ngồi của mình.

Lúc này Diệp Thu mĩm cười mang ý vị thâm trường, nói: "Sư tỷ, cơ thể ngươi không thoải mái hay sao mà sắc mặt kỳ lạ thế? Ta từng học qua một chút y thuật, nếu được thì để ta giúp ngươi kiểm tra một chút xem sao nhé?"

Khóe miệng Minh Nguyệt khẽ giật, gia hỏa này nhìn cũng đã nhìn mà giờ còn muốn đụng tay nữa sao?

Ngươi không có cửa đâu!

Thật là tức chết ta mà!

"Không cần!" Minh Nguyệt lạnh nhạt trả lời, đây là lần đầu tiên trong đời nàng có cảm giác thất bại, và cũng là lần đầu tiên nàng hoài nghi đối với dung mạo của mình.

Tuy vậy ánh mắt Minh Nguyệt khi nhìn về phía Lâm Thanh Trúc thì trong lòng vẫn chấn động như cũ.

Gia hỏa này đến cùng đã suy nghĩ như thế nào mà lại truyền mười năm công lực cho đồ đệ? Hắn thật sự từ bỏ được sao?

Cái sự tình này ở Bổ Thiên Giáo còn chưa từng xảy ra. Dù sao đấu tranh giữa thất mạch với nhau rất là kịch liệt, thủ tọa các mạch luôn minh tranh ám đấu, đọ sức với nhau. Do đó bọn hắn xem tu vi của mình còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Ấy vậy mà Diệp thu truyền công cho đệ tử, có thể nói hắn là người đầu tiên.

Thấy Diệp Thu có thể chống đỡ được bộ dáng phong tình của Minh Nguyệt thì Lâm Thanh Trúc rốt cuộc thở phào một hơi trong lòng.

"Phù, đúng như ta dự đoán, sư tôn không phải loại người như vậy! Nếu ngài muốn nhìn thì ta cũng có mà!"

"Nữ nhân này thật xấu xa, nàng vậy mà dùng đến loại phương pháp này để gài bẫy sư tôn."

"May mắn sư tôn là một người chính nhân quân tử, không bị sắc đẹp mê hoặc."

Sau khi thở phào một hơi, Lâm Thanh Trúc thuận lợi tiếp nhận Tử Hà kiếm và nội tâm nàng hết sức vui vẻ.

Nàng đã được Diệp Thu ban cho Tẩy Tủy đan, Thần Tủy đan và truyền công, sau đó hắn lại đưa cho nàng một kiện cực phẩm bảo khí. Đối với sự cảm kích và kính mến Diệp Thu thì trong lòng nàng biểu đạt nhiều đến không thể nói hết.

Chương 26 - Vân Tiêu Tiên Kiếm

Chỉ là hiện tại Lâm Thanh Trúc có chút lo lắng, nếu Diệp Thu đưa Tử Hà Kiếm nàng vậy hắn sẽ sử dụng cái gì?

Thanh Tử Hà Kiếm này được bên ngoài đồn rằng là bảo bối duy nhất của Tử Hà Phong. Bây giờ Diệp Thu đã đưa cho nàng thì cũng có nghĩa là Diệp Thu không còn thanh kiếm nào để sử dụng.

Lâm Thanh Trúc đem theo nghi hoặc trong lòng mà tiến đến bên cạnh Diệp Thu nói: "Đa tạ sư tôn đã ban kiếm, thanh kiếm này đệ tử sử dụng rất vừa tay. Chỉ là sư tôn ban bảo kiếm cho ta thì về sau ngài sẽ sử dụng cái gì?"

Lâm Thanh Trúc vừa nói ra nghi vấn trong lòng mình thì Minh Nguyệt ở bên cạnh cũng tò mò nhìn qua Diệp Thu.

Tại Tử Hà Phong thì Tử Hà Kiếm đã là bảo kiếm lợi hại nhất, lúc trước Huyền Thiên sư thúc đã xem nó như tính mạng của mình.

Nếu như Diệp Thu đưa Tử Hà Kiếm cho đồ đệ sử dụng vậy còn hắn sẽ sử dụng cái gì?

Nếu Diệp Thu không có bảo kiếm trong tay thì về sau hắn làm sao có thể đối đầu cùng với thủ tọa các mạch khác?

Diệp Thu nghe vậy mà sững sờ hỏi: "Ta sao?"

Lúc này. . .

【 Đinh! 】

【 Ngươi tặng cho đồ đệ một thanh cực phẩm bảo khí Tử Hà Kiếm, phát động bạo kích trả về. 】

【 Có muốn mở ra hay không? 】

Diệp Thu mỉm cười vì rốt cuộc hệ thống cũng đã tới.

"Mở ra!"

【 Đinh! 】

【 Chúc mừng ngươi phát động được bội số lớn nhất vạn lần trả về, thu hoạch được một thanh Vân Tiêu Tiên Kiếm】

Diệp Thu liền ngẩn người nhìn vào thanh Tiên Kiếm hệ thống trả về mà cảm thấy khiếp sợ.

"Vạn lần!"

"Tiên Kiếm!"

"Lời to rồi!"

Lần này trực tiếp được 1 thanh Tiên Kiếm sao? Đây chính là bảo khí cao cấp nhất rồi!

Tất cả đám người đều nhìn về phía Diệp Thu để chờ đợi câu trả lời từ hắn.

Mất một hồi lâu Diệp Thu mới định thần lại và nhìn về phía đám người và cười nhẹ, nói: "Ta sao? À. . . Ta thì tùy tiện thôi!"

Nói xong hắn liền từ trong hệ thống lấy ra thanh Tiên Kiếm kia, trong nháy mắt từng luồng tiên khí kinh người đã bạo phát ra, khắp nơi trong đạo trường đâu đâu cũng có kiếm ý cuồng bạo.

Dưới cỗ lực lượng này đám người đều bị đè ép đến hô hấp không thông mà chỉ có thể thở dốc.

"Cái này. . ." Trong tích tắc, Minh Nguyệt từ chỗ ngồi đứng thẳng dậy, trên khuôn mặt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng.

"Đây là Tiên Kiếm!"

Sao có thể như vậy được?

Vì sao trong tay hắn lại có được 1 thanh Tiên Kiếm?

Không những thế mà từ cường độ mà nó thể hiện ra thì đây chính là một thanh cực phẩm Tiên Kiếm.

Trời ạ!

Thế giới quan của Minh Nguyệt đã sụp đổ hoàn toàn, nàng một mực xem thường thủ tọa của Tử Hà Phong nhưng trong tay hắn lại có được cực phẩm trân bảo như vậy, vả lại tu vi của hắn cũng không phế vật như trong tưởng tượng của nàng.

Gia hỏa này có còn là người không?

Trong suốt mười năm nay, những lời đồn đại tai tiếng nhục nhã Diệp Thu, nhưng hắn lại khinh thường việc phản bác mà yên lặng tiếp nhận.

Gia hỏa này đến cùng là nghĩ cái gì trong đầu?

Minh Nguyệt không khỏi bội phục tâm tính của Diệp Thu, hắn có tâm tính thật sự quá kinh khủng!

Đây chính là tâm tính mà người tu đạo nên có!

Lấy bản thân quan sát thế gian, tâm tính bao dung chúng sinh, bỏ ngoài tai và không để ý đến những ô ngôn phế ngữ.

Đây là sự bao dung với những kẻ phàm phu dung tục mà trực tiếp xem nhẹ đi.

Quá đáng ở chỗ là trong tay Diệp Thu đang cầm 1 thanh Tiên Kiếm, nhưng hắn thế mà còn làm ra bộ dáng chững chạc đàng hoàng nói với các nàng rằng hắn tùy tiện là được rồi.

Bà mẹ nó, đây mà gọi là tùy tiện được sao?

Vậy ngươi tùy tiện cho ta một thanh Tiên Kiếm đi!

Đây chính là một thanh Tiên Kiếm đó, cho dù là thánh địa truyền thừa từ thời thượng cổ hoặc các đại tộc từ hoang cổ đến nay cũng không lấy ra nổi tiên bảo.

Vậy ngươi làm sao có thể nói ra những lời chững chạc là mình tùy tiện như thế chứ?

Tam quan của Minh Nguyệt lại sụp đổ một lần nữa, nàng tức giận đến nổi muốn chửi ầm lên.

So với Minh Nguyệt biết kìm chế thì Lâm Thanh Trúc và Tô Nhã lại biểu hiện càng thêm khoa trương.

Đặc biệt sau khi các nàng nghe thấy Minh Nguyệt nói đây là một thanh Tiên Kiếm thì liền há hốc mồm.

"Trời ạ! Đây chính là thanh kiếm có thể trảm sát đại đế, tiên vương sao?

"Trong tay ngài ấy sao có thể có được thanh Tiên Kiếm này chứ?"

Tô Nhã mang vẻ mặt khiếp sợ thốt lên.

Còn Lâm Thanh Trúc thì lại mừng rỡ, bởi vì mặc kệ Diệp Thu có trân bảo gì thì cũng là sư tôn của nàng. Sư tôn của nàng như thế thì nàng càng cảm thấy cao hứng và tự hào.

Nhưng mà vừa rồi nghe Diệp Thu nói ra câu ta tùy tiện là được thì khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật một cái, vì nàng không

nghĩ tới tính tình của sư tôn cũng thật là thú vị, mà như vậy nàng càng thêm ưa thích hắn.

"Hì hì, sư tôn, ngài có thể cho ta nhìn xem thanh Tiên Kiếm này một chút được không?" Lâm Thanh Trúc hiếu kì đi tới, Diệp Thu liền đưa thanh Tiên Kiếm này cho nàng chơi đùa một chút.

Dù thế nào thì Lâm Thanh Trúc cũng là đồ nhi của hắn, nếu hắn không sủng ái nàng thì còn ai sủng ái nàng, hơn nữa nàng chỉ nhìn thôi cũng đâu có tổn hại gì.

Chương 27 - Đừng Vội

Lâm Thanh Trúc cẩn thận vuốt ve bề mặt Vân Tiêu Tiên Kiếm và cảm nhận được kiếm ý lăng lệ phát ra, trong lòng nàng mười phần rung động.

Chỉ với thanh Tiên Kiếm này trong tay thì uy lực của nó cũng đủ để nghiền ép bất cứ vị cường giả Giáo Chủ cảnh nào.

Thưởng thức thanh kiếm trong chốc lát, Lâm Thanh Trúc liền đem kiếm trả lại cho Diệp Thu.

Đây là đồ vật của sư tôn nàng, nếu mà sư tôn cho nàng thì nàng cũng sẽ không nhận.

Nhận được Tử Hà Kiếm từ sư tôn là nội tâm Lâm Thanh Trúc đã thõa mãn rồi nên nàng cũng không mong ước gì hơn nữa.

Sau khi thu hồi Vân Tiêu Tiên Kiếm, Diệp Thu vẫn không thay đổi sắc mặt, điều này càng khiến cho Minh Nguyệt nhìn hắn nhiều thêm mấy phần.

Tin tức hiện giờ càng ngày càng giả mạo, không thể tin được.

Về sau ai đứng trước mặt lão nương nói thủ tọa của Tử Hà Phong là phế vật thì để xem lão nương có một tay đánh chết hắn không?

Với thực lực bây giờ của hắn thì lão nương cũng không biết mình có thể giao đấu nổi mười chiêu với hắn được hay không nữa?

"Trước kia ta nghe nói Tử Hà phong là nơi địa linh nhân kiệt, bảo vật vô số, hiện tại xem ra không phải là giả! Diệp sư đệ, sư tỷ

tại đây chúc mừng ngươi có được thanh Tiên Kiếm này!"

"Cầm trong tay thanh Tiên Kiếm này thực lực của sư đệ trong toàn Bổ Thiên giáo chỉ sợ là không tìm ra ai có thể địch lại được!"

"Hi vọng về sau sư đệ nhớ che chở cho sư tỷ!"

Minh Nguyệt mập mờ nói ra để cho Diệp Thu cười nhạt một tiếng.

"Sư tỷ thật là khiêm tốn! Lấy thực lực hiện giờ của ngươi thì làm sao cần ta che chở."

"Chưởng giáo sư huynh đều nể trọng ngươi ba phần nên ta cũng không dám tỏ vẻ trước mặt ngươi."

Nghe vậy mà ánh mắt Minh Nguyệt liền ảm đạm, đây là lần thứ hai nàng sinh ra nghi ngờ đối với dung mạo của mình. Bởi vì Diệp Thu vẫn lạnh nhạt giữ khoảng cách đối với nàng chứ không hề bị nàng lay động.

Trong lòng Minh Nguyệt không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ nam nhân như hắn không ưa thích nữ nhân sao?

Trở lại chuyện chính mà Diệp Thu thản nhiên nói.

"Đồ nhi, bằng hữu của ngươi không ngại đường xa đến thăm ngươi, vậy ngươi cần phải chiêu đãi thật tốt nàng đấy."

"Các ngươi đi chơi đi, ngươi mang nàng ra ngoài đi dạo ôn chuyện với nhau, và nhớ dẫn nàng đi xem phong cảnh tuyệt mỹ ở Tử Hà Phong chúng ta."

"Việc tu luyện không thể trong một ngày mà thành, ngày mai ta lại dạy ngươi, đừng vội."

Lâm Thanh Trúc nhẹ đầu gật, nói: "Đệ tử biết rõ thưa sư tôn! Đi thôi Nhã Nhã, ta mang ngươi ra ngoài dạo chơi."

Tô Nhã lúc này vẫn còn đang trong trạng thái mất hồn, sau khi bị Lâm Thanh Trúc dẫn ra khỏi đạo trường thì nàng mới bất giác tỉnh táo lại.

Sau khi đi được một đoạn, Tô Nhã liền không giữ được bình tĩnh mà nắm lấy tay Lâm Thanh Trúc hỏi han: "Thanh Thanh, ngươi phải nói cho ta biết sự thật, có phải ngươi đã sớm biết rõ thực lực của sư tôn ngươi nhưng lại không thích bại lộ nên mới đồng ý bái sư đúng không?"

"Không phải vậy đâu!" Lâm Thanh Trúc lắc đầu phủ định.

"Vậy sao ngươi lại. . ."

Tô Nhã thật không nghĩ ra được trước đó Liễu Thanh Phong cũng giới thiệu qua sự tình về thủ tọa của thất mạch, thanh danh bên ngoài của Diệp Thu bị đồn đại như thế mà vì sao nàng còn đồng ý nhận hắn làm sư phụ.

Lâm Thanh Trúc tiết lộ sự tình mà tiếp tục nói.

"Lúc đấy tất cả mọi người đều được thu nhận, chỉ riêng mình ta đơn độc khiến cho lòng ta nguội lạnh. Duy chỉ có sư tôn đem hi vọng đến cho ta, cũng có khả năng do sư tôn nhìn ta đáng thương nên mới chứa chấp ta."

"Sao ngươi biết rõ được thời điểm đó lòng ta tuyệt vọng như nào, nếu không phải sư tôn mang ta về núi thì chỉ sợ hiện tại ta chỉ là một tên đệ tử tạp dịch."

"Lúc trên đường về Tử Hà phong ta liền suy nghĩ, lúc ta tuyệt vọng nhất sư tôn đã đem đến hi vọng cho ta, vậy đời này của ta vô luận như thế nào cũng đều thật tâm muốn báo đáp sư tôn."

"Sau khi lên núi sư tôn thấy ta tư chất ngu dốt, cho nên đã lấy ra linh đan diệu dược mà chính ngài còn không nỡ dùng để thay đổi thể chất của ta."

"Không chỉ có như thế mà sư tôn còn truyền cho ta mười năm công lực, rồi hiện tại lại đem Tử Hà Kiếm trao cho ta."

"Đến bây giờ ta cứ nghĩ mình đang nằm mơ, ta thật sự cảm thấy mình rất may mắn vì đã gặp được một vị sư tôn yêu thương bảo bọc ta đến vậy."

Nghe vậy mà thần sắc Tô Nhã trở nên ảm đạm, mặc dù nàng nhìn thấy hảo hữu của mình gặp được kì ngộ như thế mà vui vẻ thay cho nàng, thế nhưng không hiểu sao trong lòng nàng lại cảm thấy mình có chút thất bại.

Sư tôn Minh Nguyệt đối với nàng cũng đã rất tốt, thế nhưng so sánh với Diệp Thu thì như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Thậm chí Tô Nhã còn nảy sinh ý nghĩ vì sao trước đây Diệp Thu không thu nhận mình mà lại là Lâm Thanh Trúc?

Chương 28 - Liễu Như Yên

Thời gian một ngày liền đi qua rất nhanh.

Minh Nguyệt mang theo Tô Nhã về tới Thiên Thủy phong.

"Sư tôn, hai người đã trở về rồi!"

Thiên Thủy phong là một nơi thanh tịnh, một đám nữ nhân xinh đẹp trang điểm lộng lẫy đang chơi đùa tại khe suối, gặp Minh Nguyệt mang Tô Nhã trở về thì liền vội vàng đứng lên hành lễ.

Thường ngày tại Thiên Thủy phong đều rất bình thường, nhưng sau khi trải qua một chuyến Tử Hà phong thì tâm tính của Minh Nguyệt dần dần có chút biến hóa.

Đặc biệt là lúc trông thấy Lâm Thanh Trúc đã đột phá đến Huyền Chỉ nhất phẩm thì nàng càng là áp lực tăng gấp bội.

Một vị đệ tử mới nhập môn đều đã là Huyền Chỉ nhất phẩm, mà những đồ nhi bảo bối của nàng ngoại trừ mấy vị lớn tuổi thì còn lại đều không có thành tựu.

"Các ngươi đều đã làm xong sao bài tu luyện chưa?" Minh Nguyệt mang ngữ khí nghiêm túc hỏi.

Đại đệ tử Liễu Như Yên liền run lên thân thể, mười phần không hiểu.

Vì bình thường nhóm các nàng đều không phải như vậy sao?

"Sư. . . Sư tôn! Các đệ tử đều đã làm xong. . ." Liễu Như Yên run run rẩy rẩy nói, trong lòng nàng có chút sợ hãi, vì nàng rất ít khi trông thấy Minh Nguyệt nghiêm túc như vậy.

Trong lòng Liễu Như Yên biết rõ sư tôn có thể là đã thụ đả kích nên tâm tình không tốt.

"Từng đứa chỉ biết dạo chơi, còn có ba tháng nữa chính là thất mạch hội võ, có phải các ngươi đã cảm thấy ổn nên không cần tu luyện nữa đúng không?"

"Đệ tử của sơn mạch khác đều đang vì thất mạch hội võ mà làm ra chuẩn bị, chỉ có các ngươi là mỗi ngày dạo chơi."

"Có phải các ngươi đều cảm thấy mình có thiên phú dị bẩm nên không cần tu luyện nữa phải không?"

"Từng đứa tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì, thật tình không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân."

"Luận thiên phú thì Thủ phong có Liễu Thanh Phong, Tàng Phong có cái Tề Hạo, trong các ngươi ai có thể so sánh được với bọn hắn?"

"Ngay cả Tử Hà phong chính là kém nhất mà đệ tử mới nhập môn năm ngày nhưng hiện tại cũng đã là Huyền Chỉ nhất phẩm."

"Còn các ngươi thì sao? Các ngươi vẫn còn có tâm tư dạo chơi hả?"

Minh Nguyệt càng nói càng tức, càng nghĩ càng ủy khuất.

Nàng chưa từng nhận qua loại ủy khuất này, năm đó nàng và một đám đệ tử người nào không từng bị các nàng giẫm tại bên dưới lòng bàn chân?

Bây giờ các đệ tử của nàng ngược lại so không nổi với người ta, mà nàng luôn có lòng tự tôn cực mạnh nên có chút tiếp nhận không được.

"Sư tôn, các đệ tử biết sai rồi! Chúng ta sẽ lập tức đi tu luyện. .

." Liễu Như Yên ủy khuất nói.

"Như Yên, ngươi thân là đại đệ tử, ta hi vọng ngươi có thể tự giác làm tốt việc dẫn đầu để làm tấm gương cho các sư muội."

"Vi sư cũng không yêu cầu xa vời ngươi có thể cầm về vị trí thứ nhất, chỉ cần không để cho ta mất thể diện là được."

Nói xong Minh Nguyệt liền lặng yên ly khai, chỉ để lại một mình Tô Nhã đứng tại chỗ.

Gặp sư tôn đi xa về sau thì chúng đệ tử mới lập tức xông tới hỏi.

"Tiểu sư muội, đã xảy ra chuyện gì mà sư tôn lại đột nhiên phát đại hỏa như thế?"

"Ta nhập môn lâu như vậy mà cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy sư tôn nổi giận lớn như thế! Ngài đã thụ đã kích gì rồi?"

Nhìn xem bóng lưng cô đơn của Minh Nguyệt rời đi, Tô Nhã thất lạc nói ra: "Hôm nay sư tôn mang ta đi tới Tử Hà phong, ngài chưa từng nghĩ tới vị thủ tọa kia của Tử Hà phong cũng không phải phế vật giống như trong truyền thuyết, mà thực lực của hắn phi thường cường đại. Vả lại đệ tử của hắn vừa mới nhập môn năm ngày mà giờ phút này đã là Huyền Chỉ nhất phẩm."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra thì toàn trường liền rung động.

Đạt tới Huyền Chỉ nhất phẩm chỉ trong năm ngày thôi sao?

Đây là khái niệm gì?

Có sư tỷ nhập môn đã ba năm mà đến nay vẫn còn ở tại Luyện Khí cảnh ngay lập tức bồi hồi, cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

"Chuyện này sao có thể?" Tất cả mọi người đều bị khiếp sợ.

Tại bên trong nhận biết của các nàng, Tử Hà phong vẫn luôn là nơi có thực lực yếu nhất bên trong bảy mạch, mà thủ tọa của Tử Hà phong càng là một tên phế vật.

Nhưng ai có thể nghĩ tới hôm nay đột nhiên nghe được một cái tin tức làm cho người ta khiếp sợ, phá vỡ tất cả nhận biết của các nàng từ dĩ vãng đối với Tử Hà phong.

Liễu Như Yên nghiêm túc suy tư một chút rồi nói: "Ngay Tử Hà phong là hạng chót trong bảy mạch mà hiện tại cũng đã muốn vượt qua nhóm chúng ta, khó trách tại sao sư tôn lại phát đại hỏa như thế. Các sư muội, xem ra sau này nhóm chúng ta phải nỗ lực hơn, không thể để cho sư tôn bị mất mặt trước các vị sư thúc sư bá khác được."

"Bắt đầu từ ngày mai, tất cả mọi người nhất định phải nghiêm túc tu luyện cho ta."

"Cách hội võ còn có thời gian ba tháng, ba tháng này mỗi người chí ít phải tăng lên một cảnh giới."

"A. . ."

Nghe vậy mà đám người lập tức phiền muộn, vì cái mục tiêu này có chút lớn.

Tuy nhiên khi trông thấy ánh mắt lạnh băng băng của Liễu Như Yên thì đám người lập tức ngăn chặn nội tâm bất mãn.

Đại sư tỷ vẫn rất có uy nghiêm, toàn bộ Thiên Thủy phong ngoại trừ Minh Nguyệt ra thì cũng chỉ có nàng là có quyền nói chuyện nhất.

Chương 29 - Tề Hạo

Không giống với không khí khẩn trương tại Thiên Thủy phong, lúc này tại Tàng Kiếm phong từ ngày hôm qua trở về sau, trong lòng Tề Vô Hối đã bắt đầu nghĩ đến ba tháng sau nên làm như thế nào để nhục nhã Diệp Thu.

"Ha ha ha, đúng là 1 tên vô tri ngu ngốc khi dám đánh cược với ta chuyện này! Đây không phải là hắn tự rước lấy nhục hay sao?" Trong đạo trường, Tề Vô Hối mang sắc mặt âm trầm nói.

Lúc này, một nam tử tướng mạo tuấn dật, khí độ phi phàm đi đến.

"Phụ thân, ngài gọi ta đến có chuyện gì?"

Người này chính là Tề Hạo, Đại sư huynh của Tàng Kiếm phong, con trai bảo bối của Tề Vô Hối.

Đối với đứa con trai này Tề Vô Hối vẫn là rất sủng ái, vả lại bản thân hắn cũng rất ưu tú, tư chất tuyệt hảo. Nếu như hắn nghiêm túc tu luyện thì hắn là sẽ không bại bởi Liễu Thanh Phong.

Nhưng không có biện pháp, vì tâm tư của tên tiểu tử này hoàn toàn không đặt trên việc tu luyện, mỗi ngày hắn chỉ nghĩ đến nữ nhân.

Vì thế mà Tề Vô Hối rất đau đầu, hắn không nghĩ ra mình có phẩm đức chính trực như thế mà tại sao lại sinh ra một đứa con trai háo sắc như vậy. Có phải chỗ đó của hắn có vấn đề rồi không?

Nhìn xem Tề Hạo đứng bên dưới mà Tề Vô Hối lại nghĩ tới trước đó Diệp Thu đã gài hắn nên lập tức giận không có chỗ phát

tiết.

"Ngươi gần nhất thu liễm một chút cho ta, tâm trí của ngươi tốt nhất hãy dùng tại bên trên thất mạch hội võ."

"Ta thế nhưng đã cùng Diệp Thu lập xuống đổ ước, nếu như ba tháng sau ngươi thua Tử Hà phong thì khi trở về xem ta thu thập ngươi như thế nào."

Tề Hạo lơ đễnh cười lạnh một tiếng, nói:

"Diệp Thu sao? Chính là tên thủ tọa phế vật của Tử Hà phong kia ấy hả?"

"Phụ thân quá lo lắng rồi. Tên phế vật kia ngay cả ta cũng đều đánh không lại, vậy đệ tử do hắn dạy dỗ có thể lợi hại đến cỡ nào?"

"Phụ thân vẫn nên nới lỏng tâm tư đi, lần này ta quyết định được chức quán quân của hội võ."

Tề Hạo rất có tự tin, thậm chí là tự phụ.

Toàn bộ Bổ Thiên giáo ngoại trừ Liễu Thanh Phong ra thì hắn thật sự không sợ bất luận kẻ nào.

Chớ nhìn Tề Hạo mỗi ngày đều trầm mê ở bên trong sắc đẹp, nhưng thực lực của bản thân hắn cũng không thấp, nếu không nào có nhiều cô nương như vậy bị hắn hấp dẫn.

Tề Hạo nhìn qua một bộ công tử hai tay áo gió, ôn tồn lễ độ nhẹ nhàng, nhưng trong đầu lại cất giấu một bụng ý nghĩ xấu. Mấy năm qua không biết hắn đã gây tai họa cho bao nhiêu phụ nữ đàng hoàng.

Đối với hành động của Tề Hạo thì Tề Vô Hối bình thường đều là mở một con mắt, nhắm một con mắt. Nhưng bây giờ hắn không

muốn bởi vì Tề Hạo mà bị Diệp Thu bắt lấy mệnh môn mà nghiêm khắc nói:

"Mới có một chút thành tích mà ngươi liền đắc chí rồi sao? Thu hồi tự mãn của ngươi cho ta! Ngươi cho rằng tên Diệp Thu kia đúng như lời đồn sao?"

"Thực lực của tên tiểu tử Diệp Thu kia ngay cả ta đều nhìn không thấu! Ngươi gần đây tốt nhất hãy thu liễm một chút, Tàng Kiếm phong chúng ta và Tử Hà phong từ trước đã có bất hòa, nếu để cho hắn bắt được cái chuôi thì ta cũng không bảo vệ được ngươi đâu."

Nụ cười của Tề Hạo lập tức biến mất mà dần dần trở nên âm trầm.

"Phụ thân có ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn lại còn dám kết tội bắt ta sao?"

Một cỗ sát ý lập tức dâng lên từ trên thân Tề Hạo, hắn không nghĩ ra tên thủ tọa phế vật của Tử Hà phong kia lấy dũng khí từ đâu tới?

Phụ thân hắn thế nhưng chính là Tề Vô Hối, là chấp pháp trưởng lão của Bổ Thiên giáo, là thủ tọa của Tàng Kiếm phong.

Có thể nói tại Bổ Thiên giáo Tề Vô Hối là dưới một người trên vạn người, có được quyền sinh sát trong tay.

Vậy Diệp Thu làm sao dám kết tội Tề Hạo hắn?

"Hừ, nếu không phải hôm qua ta cùng chưởng giáo đi tới Tử Hà phong một chuyến thì ta còn không biết rõ tên tiểu tử kia giấu sâu như vậy."

"Vẫn luôn là nhóm chúng ta xem thường hắn! Hắn dã chịu mười năm nhục nhã mà vô thanh vô tức trưởng thành đến mức

nhóm chúng ta không cách nào khống chế."

"Tuy nhiên mặc cho hắn giấu dốt ra sao thì cũng không làm nên chuyện gì! Lần đổ ước này ta muốn để hắn trước mặt đệ tử các mạch bị hung hăng nhục nhã mất hết thể diện một phen."

"Chỉ còn có ba tháng thời gian là hội võ sẽ bắt đầu, ba tháng này ngươi không được đi đâu mà phải nghiêm túc tu hành."

Tề Hạo nhẹ gật đầu, mặc kệ hắn lại tùy hứng thế nào nhưng đây cũng là việc nhà của hắn.

…

Bây giờ có người ngoài muốn kết tội hắn mà người này còn là người mà hắn xem thường nhất, vậy hắn đương nhiên không có khả năng để cho đối phương có cơ hội này.

"Phụ thân yên tâm, nhóm chúng ta thắng chắc. . ."

Chương 30 - Lý Tài Tư

“Tốt! Ngươi lui xuống đi!”

Tề Vô Hối phất phất tay, ra hiệu cho Tề Hạo đi ra ngoài.

Sau khi Tề Hạo rời đi thì một thiếu niên hào hứng bước vào và cúi đầu hành lễ với Tề Vô Hối.

“Sư phụ, ta đã đột phá Luyện Khí nhị phẩm!” Thiếu niên nói ra giống như tranh công, trong lòng vô cùng vui vẻ vì hắn vừa mới đột phá, nên muốn chia sẻ niềm vui cùng với sư phụ của mình.

Nhưng hắn không ngờ tới Tề Vô Hối lại tỏ ra chán ghét mà trừng hắn một cái, khi nghĩ tới Lâm Thanh Trúc mà ánh mắt Tề Vô Hối càng thêm ghét bỏ.

Thiếu niên này không phải ai khác mà chính là vị đệ tử mà trước đó Tề Vô Hối đã tranh giành cùng với Dương Vô Địch tới mức đánh nhau, hắn tên là Lý Tài Tư.

Lúc đó Tề Vô Hối còn cảm thấy mình đã nhặt được bảo vật, nhưng bây giờ so sánh lại thì hắn khó chịu như nuốt phải phân.

Năm ngày mà ngươi chỉ mới Luyện Khí nhị phẩm, Lâm Thanh Trúc nhà người ta đã Luyện Khí tứ phẩm rồi kìa!

“Cái này thì có gì mà tự hào hả?” Tề Vô Hối lạnh lùng nói, Lý Tài Tư nghe xong thì trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng thất vọng.

Hắn không hiểu sao chỉ mới một ngày ngắn ngủi mà thái độ của sư phụ trong nháy mắt đã thay đổi một trăm tám mươi độ và trở nên kỳ lạ như thế.

Chẳng lẽ là biểu hiện của hắn đã khiến cho sư phụ thất vọng rồi sao?

“Mới có một chút thành tích mà ngươi liền đắc ý, tính tình như thế thì sao có thể làm được việc lớn.” Tề Vô Hối tiếp tục quở trách.

Vì sao cùng là trời sinh thần cốt mà đệ tử nhà người ta trong vòng năm ngày đã đạt tới Luyện Khí tứ phẩm. Còn đệ tử của ta thì khó khăn lắm mới đạt tới Luyện Khí nhị phẩm?

Chẳng lẽ ta không bằng Diệp Thu sao?

Không thể nào, ta thà nghĩ rằng mình nhận phải một tên đệ tử vô dụng chứ cũng không tin là Diệp Thu dạy dỗ đồ đệ tốt hơn ta!

Trong lòng Lý Tài Tư vô cùng chán nản, hắn cứ tưởng rằng đem tin tức mình đột phá nói cho sư phụ nghe thì sư phụ sẽ vui vẻ. Nhưng hắn không ngờ được là Tề Vô Hối không những không vui vẻ mà ngược lại còn rất tức giận.

“Sư phụ, đệ tử biết mình sai rồi! Đệ tử nhất định sẽ cố gắng gấp bội để đạt được mức độ mà sư phụ mong đợi càng sớm càng tốt!”

“Ừm, đi xuống đi!” Tề Vô Hối không có biểu cảm gì mà chỉ bình thản nói.

Bởi vì hắn đối với vị đệ tử này của mình đã không còn hy vọng gì nữa mà hắn chỉ hy vọng Tề Hạo có thể giành chiến thắng.

Dù sao Tề Hạo cũng là con trai ruột của hắn nên tương lai sẽ là người kế thừa hắn.

Ngày hôm sau, vào sáng sớm tinh mơ, mặt trời từ từ mọc lên, tại bên trong Tử Hà phong.

“Buổi sáng là thời điểm vàng trong ngày vì thân thể có khí lực tràn đầy, đây là thời gian thích hợp nhất để tu luyện.”

“Đồ nhi, ngươi phải hiểu rõ, ở Đại Hoang này nếu muốn sống sót thì ngươi chỉ có thể dựa vào thanh kiếm ở trong tay ngươi.”

“Chỉ khi ngươi có đủ sức mạnh thì lời ngươi nói mới có người nghe.”

Ở bên trong rừng trúc, Diệp Thu chậm rãi nói ra, còn Lâm Thanh Trúc lắng nghe cực kỳ nghiêm túc.

“Hôm nay vi sư sẽ dạy cho ngươi Tử Hà Kiếm Pháp. Kiếm pháp này chính là kiếm pháp truyền thừa của Tử Hà phong chúng ta. Đây là kiếm pháp được phát triển từ bộ kiếm pháp chung của Bổ Thiên phái, sau đó được sư tổ của ngươi cải tiến và đem uy lực của kiếm pháp phát huy đến mức độ tối đa.”

“Kiếm pháp rất thâm ảo, không phải ngày một ngày hai là có thể thành thạo, cho nên mỗi ngày ngươi đều phải chăm chỉ tu luyện không được lười biếng.”

Lâm Thanh Trúc lắng nghe vô cùng cẩn thận và nghiêm túc gật đầu, nói: “Sư phụ, đệ tử hiểu rõ, đệ tử nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện để sớm ngày thành thạo Tử Hà Kiếm Pháp.”

“Rất tốt, Tử Hà Kiếm Pháp quan trọng ở chỗ thoắt ẩn thoắt hiện, động tác uyển chuyển. Nhìn như múa kiếm nhưng thực ra càng giống như là một điệu nhảy chậm trong mây, nhìn có vẻ nhẹ nhàng tinh tế nhưng sức mạnh lại cực kỳ to lớn. Chỉ cần một kiếm chém ra là đã có thể khiến cho đối phương vứt mũ giáp mà bỏ chạy.” Diệp Thu vừa nói vừa tiện tay nhặt một đoạn trúc rồi nói tiếp: “Ta sẽ biểu diễn cho ngươi xem một lần, sau đó ta sẽ dạy ngươi kiếm phổ, đến lúc đó ngươi cứ dựa vào kiếm phổ để tự mình luyện tập là được. Nếu như gặp vấn đề gì khó hiểu thì có thể trực tiếp tới hỏi ta.”

Diệp Thu không dùng Vân Tiêu tiên kiếm chủ yếu là do uy lực của thanh kiếm này quá lớn, hắn sợ sẽ phá hỏng mấy gian nhà của mình.

Với sức mạnh hiện tại của Thần Tàng cảnh cộng thêm Vân Tiêu tiên kiếm, vậy cho dù là cao thủ Giáo chủ cảnh cũng không phải là đối thủ của hắn.

Diệp Thu tự tin như vậy cũng nhờ vào tâm pháp mà hắn tu luyện, đó chính là tâm pháp thần cấp có linh lực thuần khiết và uy lực vô cùng kinh người, huống hồ hắn còn có thêm Tiên Kiếm.

Nếu ngay cả một vị Giáo chủ cảnh mà Diệp Thu cũng không đánh thắng được thì thực sự quá mất mặt.

Chương 31 - Kiếm Ý

Lâm Thanh Trúc mang vẻ mặt căng thẳng, mắt cũng không chớp mà nhìn xem Diệp Thu nói: “Sư phụ, đệ tử chuẩn bị xong rồi!”

Diệp Thu gật nhẹ đầu và bắt đầu diễn luyện Tử Hà Kiếm Pháp.

Chỉ thấy đoạn trúc kia ở trong tay hắn xoay chuyển một cái, một đạo kiếm hoa xinh đẹp trong nháy mắt nở rộ ra, dưới chân hắn xuất hiện một hoạ tiết hình hoa sen.

Trong chốc lát, Diệp Thu tung người nhảy lên và múa kiếm ngay giữa không trung. Áo trắng của hắn bay bay, phảng phất như Cửu Thiên Kiếm Tiên vậy.

Nơi kiếm khí quét qua thì những cây trúc đều lay động dữ dội rồi bật ngược lại.

Lâm Thanh Trúc nhìn như si như say, vì kiếm pháp huyền ảo bậc này và còn có khí chất bạch y phiêu dật của Diệp Thu quả thực khiến cho người ta không cách nào thoát ra được.

Chẳng mấy chốc Lâm Thanh Trúc đã đắm chìm vào trong đó, thông qua màn diễn luyện kiếm pháp của Diệp Thu mà nàng dần dần nhìn ra được một chút manh mối.

Đột nhiên kiếm chiêu vốn dĩ bình thường không có gì lạ mà trong nháy mắt trở nên hung hãn, sát ý tăng vọt.

Đoạn trúc trong tay Diệp Thu múa ra một chiêu thức kinh khủng và sau đó chém xuống.

Mặt đất đột nhiên xuất hiện một vết nứt!

“Cái này...”

Lâm Thanh Trúc lập tức kinh hãi, nàng hoàn toàn không thể ngờ được bên trong kiếm pháp nhìn như nhẹ nhàng tinh tế này lại ẩn chứa một chiêu thức đáng sợ như vậy.

Rất nhanh sau đó Diệp Thu đã thi triển xong một bộ Tử Hà Kiếm Pháp và từ trên không trung chậm rãi đáp xuống. Đoạn trúc trong tay hắn dựng thẳng sau lưng, thật sự có cảm giác giống như một vị Cửu Thiên Kiếm Tiên.

“Đồ nhi, ngươi nhìn rõ chưa?” Diệp Thu hơi chột dạ hỏi.

Hắn cũng chỉ là mấy hôm trước mới vội vàng nhồi nhét học được.

Bởi vì có Đại Đạo Chi Hoa khiến cho khả năng học hỏi của hắn tăng lên nên hắn học cái gì cũng rất nhanh, chỉ mấy ngày mà hắn đã hiểu hết được sự ảo diệu của Tử Hà Kiếm Pháp.

Cũng không biết là Lâm Thanh Trúc có thể nhìn hiểu được hay không, nếu không hiểu được thì thật là xấu hổ.

Dù sao thì người sư phụ là hắn cũng chỉ vừa mới học được mà vẫn còn đang tự tìm hiểu thêm.

Nhưng điều khiến Diệp Thu bất ngờ chính là Lâm Thanh Trúc nghiêm túc gật nhẹ đầu và vui vẻ nói: “Vâng, sư phụ, đệ tử đã nhìn rõ. Mặc dù sư phụ chỉ biểu diễn một lượt nhưng đệ tử đã nhớ kỹ rồi.”

Diệp Thu hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nha đầu này còn có bản lĩnh thấy qua là không thể quên?

Cái này cũng có thể nhớ rõ được sao?

“Ngươi thật sự nhớ kỹ toàn bộ ư?" Diệp Thu không tin tưởng

mà hỏi lại.

Lâm Thanh Trúc đắc ý cười nói.

“Hì hì, sư phụ, cái này có gì khó đâu? Đừng có nói là mấy chiêu thức kiếm pháp, cho dù là một bản kinh văn dày cộm thì đệ tử chỉ cần nhìn qua một lượt là đã có thể nhớ được đại ý.”

Hai mắt Diệp Thu liền phát sáng, nha đầu này thật sự có bản lĩnh thấy qua là không thể quên sao? Đúng là ta đã đánh giá thấp nàng rồi! Nhiều ngày như vậy mà ta cũng không hề phát hiện ra!

“Rất tốt! Nếu như ngươi đã thấy rõ thì hãy cầm lấy kiếm phổ này và dựa vào trong đó cùng với màn biểu diễn vừa rồi của ta mà tự luyện tập. Có chỗ nào không hiểu thì có thể đến hỏi ta bất cứ lúc nào.”

Diệp Thu hài lòng mỉm cười và tiếp tục nói:

“Tuy trí nhớ của ngươi không tệ, nhưng đối với kiếm pháp mà nói thì càng coi trọng ngộ tính hơn. Có rất nhiều loại kiếm pháp trên thế gian nhưng dù là dạng kiếm pháp gì thì đều hướng đến một mục tiêu cuối cùng chính là kiếm ý! Chỉ có lĩnh ngộ được kiếm ý thì mới có thể đem kiếm chiêu phát huy ra được sức mạnh chân chính.”

“Để lĩnh ngộ được kiếm ý cũng không phải là một việc đơn giản, kể cả là thiên tài có ngộ tính cực cao cũng phải mất ít nhất một năm, thậm chí là vài năm thì mới có thể làm được.”

“Những người ngộ tính kém cỏi thì có khi là cả đời cũng không lĩnh ngộ được kiếm ý.”

Lâm Thanh Trúc lắng nghe rất nghiêm túc, nghe sư phụ nói đến kiếm ý khó đạt được như vậy mà trong lòng nàng lập tức có mục tiêu.

“Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ nghiêm túc tu luyện, cố gắng ngộ ra được kiếm ý càng sớm càng tốt.”

“Ừm, ngươi về đi! Vi sư rất yên tâm về ngươi !”

Lâm Thanh Trúc vui vẻ trong lòng và hào hứng ôm kiếm phổ rời đi.

Sư phụ nói rất yên tâm về ta thì có nghĩa là ngài rất hài lòng đối với ta. Xem ra ta đã không làm sư phụ thất vọng rồi.

Truyền thụ xong kiếm pháp thì Diệp Thu quay trở lại đạo trường.

“Hệ thống!”

[Đinh!]

[Ngươi truyền thụ cho đệ tử Tử Hà Kiếm Pháp, kích hoạt hệ thống hoàn trả.]

[Có mở ra hay không?]

“Mở ra!”

[Đinh, chúc mừng túc chủ kích hoạt trả về gấp một trăm lần, thu hoạch được kiếm quyết thần cấp, Thảo Tự Kiếm Quyết.]

“Thảo Tự Kiếm Quyết?”

Diệp Thu hơi ngạc nhiên, vì nghe cái tên này có vẻ như không mạnh lắm.

[Có muốn học tập hay không?]

“Học tập!”

Cùng với câu nói học tập vang lên, một bộ kinh văn màu vàng

tràn vào trong đầu Diệp Thu.

Cẩn thận xem xét một chút thif Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi.

“Gió thét mưa gào, cỏ cây đều là vũ khí!”

Vừa nhìn thấy điều này thif Diệp Thu ngay lập tức bỏ đi suy nghĩ vừa rồi.

Kiếm pháp này nghe có vẻ không mạnh nhưng trên thực tế uy lực của nó còn đáng sợ hơn những gì Diệp Thu tưởng tượng.

Chương 32 - Thảo Tự Kiếm Quyết

“Lưỡi kiếm sắc bén trên đời chẳng qua cũng chỉ là cỏ cây! Khi tươi khi héo, bất kể không gian thời gian, lúc nào cũng có thể chém giết đich nhân!”

Sát khí nồng đậm của Thảo Tự Kiếm Quyết khiến cho Diệp Thu toát mồ hôi lạnh.

Tuy là Thảo Tự Kiếm Quyết chỉ có ba chiêu, nhưng uy lực của mỗi chiêu đều là không thể tưởng tượng nổi.

Kiếm thứ nhất: Thảo Lý Sát Liễu Loạn!

Kiếm thứ hai: Loạn Vũ Kích Trường Không!

Kiếm thứ ba: Nhất Tuế Nhất Khô Vinh.

Ba chiêu thức này, mỗi một chiêu đều là sát chiêu, uy lực cực kỳ đáng sợ. Kiếm quyết lại bá đạo vô cùng, khiến cho người ta khó mà chống lại được.

Trong đó kiếm thứ ba Nhất Tuế Nhất Khô Vinh càng là một chiêu thần kỹ.

Nó có thể vượt qua không gian thời gian, thậm chí là cả khoảng cách về sức mạnh và đạt đến giới hạn của tình trạng một đổi một.

Cho dù là tiên nhân trên trời gặp phải một kiếm này cũng phải sợ chết khiếp.

Đây có thể coi là con át chủ bài của Diệp Thu.

Bất kể đối thủ của hắn là ai, sức mạnh như thế nào, chỉ cần có thể ép Diệp Thu sử dụng đến một chiêu này thì chắc chắn đó chính là tình huống cá chết lưới rách.

“Wow, thật là trâu bò!”

Lần này Diệp Thu đã hoàn toàn kích động.

Ba thần kỹ xuất hiện cùng một lúc, ngoại trừ chiêu thứ ba không thể dùng trừ khi gặp phải tình huống bất khả kháng thì hai chiêu còn lại cũng đủ để cho Diệp Thu có chỗ đứng tại tu tiên giới rồi.

Trong toàn bộ Bổ Thiên phái hay thậm chí là cả Đông Hoang này cũng không có kiếm chiêu nào đáng sợ như vậy.

Lần này ta lãi to rồi!

Sau vài ngày, Tử Hà phong lại quay về vẻ yên bình vốn có.

Lâm Thanh Trúc luyện tập Tử Hà Kiếm Pháp càng ngày càng thuần thục, thực lực của nàng cũng theo đó mà dần dần mạnh lên.

Đồng thời tu vi của Lâm Thanh Trúc cũng nhanh chóng đột phá đến Huyền Chỉ nhị phẩm.

Đối với tốc độ tu luyện của nàng thì lúc đầu Diệp Thu cũng giật mình, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại thì hắn liền cảm thấy bình thường.

Lâm Thanh Trúc có thần cốt hỗ trợ, cộng thêm tinh thần khổ luyện thì nàng muốn không đột phá cũng khó.

Diệp Thu thì đang đắm chìm trong việc tu luyện Thảo Tự Kiếm Quyết và không ngừng lý giải các chiêu thức trong đó.

Nhờ có sự giúp đỡ của Đại Đạo Chi Hoa nên hắn nhanh chóng nắm giữ được sự ảo diệu của Thảo Tự Kiếm Quyết, đồng thời tu luyện thành công bộ kiếm pháp này.

Có bộ kiếm thuật này làm niềm tin nên hiện tại bước đi của Diệp Thu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Quá thoải mái!

Theo như tình huống hiện tại, với Thảo Tự Kiếm Quyết và Vân Tiêu Tiên Kiếm thì đã có rất ít người có thể được coi là đối thủ của Diệp Thu.

Hắn bây giờ không bay lên là đã may rồi!

Vào sáng sớm hôm sau, Diệp Thu đã rời khỏi Tử Hà phong và đi về hướng Ngọc Thanh điện.

Bên trong Ngọc Thanh điện, Mạnh Thiên Chính đang thông báo cho bọn hắn một tin xấu. Đó chính là sự việc có liên quan đến vụ hung thú bạo động lần trước.

Sự việc lần này tạo thành ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với Đông Hoang, dường như tất cả các Tiên gia Thánh địa trong toàn bộ Đông Hoang đều chịu ảnh hưởng không ít thì nhiều.

Hiện tại hung thú dưới chân núi vẫn chưa ngừng làm loạn, trăm dặm bình nguyên khắp nơi đều có hung thú bạo động, khắp nơi đều bị bọn chúng phóng hoả giết người.

Dân chúng lầm than, cuộc sống trôi qua vô cùng gian khổ.

Đứng trước chuyện này, vương triều Ly Dương, vương triều Liệt Hoả cùng với vương triều Hãn Hải đều phát thiếp mời đến các tông môn thánh địa ở Đông Hoang để mời đệ tử của bọn họ cùng nhau xuống núi dẹp loạn.

Bổ Thiên giáo thuộc địa phận của vương triều Ly Dương, là một trong những tiên gia thánh địa nổi danh nhất nên đương nhiên cũng nhận được thiệp mời, cho nên Mạnh Thiên Chính mới mở một hội nghị thủ toạ Thất Mạch nhằm hỏi ý kiến của các vị thủ toạ.

Mọi người đều đồng ý sẵn sàng xuống núi dẹp loạn, Diệp Thu đương nhiên cũng không có ý kiến gì. Vốn dĩ kế hoạch của hắn là đợi Thất Mạch Hội Võ xong xuôi thì cũng sẽ xuống núi. Nhưng mà bây giờ có vẻ như hắn không cần phải đợi đến lúc đó nữa.

Vừa đúng lúc Diệp Thu sẽ tranh thủ lần xuống núi này để cho đệ tử của hắn rèn luyện thật tốt, nhân tiện điều tra thêm về vấn đề nguyên nhân hung thú bạo động.

Bên trong Ngọc Thanh điện, Mạnh Thiên Chính đưa ra quyết định cuối cùng:

“Tốt! Nếu như tất cả mọi người đều không có ý kiến khác thì các vị hãy trở về chuẩn bị đi.”

“Lần xuống núi này các mạch sẽ phải hành động riêng lẻ, tông môn chúng ta sẽ không can thiệp.”

“Chỉ còn hơn hai tháng nữa là Thất Mạch Hội Võ sẽ bắt đầu nên các vị cũng không cần phải đi quá sâu, hãy cố gắng trở về trước khi hội võ diễn ra.”

“Được rồi, tất cả về đi!”

Mọi người không ai phản đối mà bắt đầu giải tán để trở về chuẩn bị.

Diệp Thu cũng nhanh chóng trở về Tử Hà phong và Lâm Thanh Trúc đang đợi hắn ở đạo trường.

Chương 33 - Huyền Linh Ngọc

“Sư tôn, chưởng môn sư bá vội vàng gọi người đi Ngọc Thanh điện nghị sự có phải là đã tra ra được tin tức gì rồi phải không?”

Điều khiến Lâm Thanh Trúc quan tâm nhất vẫn là mối thù của cha mẹ mình, nhìn thấy Diệp Thu quay về nên nàng lập tức không chờ đợi được mà hỏi.

Diệp Thu quay về chỗ ngồi, bình tĩnh uống một ngụm trà và lắc đầu nói: “Không có. Ngươi cũng không cần phải vội, khi nào có tin tức ta sẽ lập tức nói cho ngươi biết.”

Lâm Thanh Trúc có chút thất vọng, nàng còn tưởng rằng Mạnh Thiên Chính vội vàng gọi Diệp Thu tới Ngọc Thanh điện là vì tra ra được tin tức gì.

Nhưng ngay lập tức nàng liền tỉnh táo lại, vì hiện tại việc cấp bách trước mắt của nàng chính là tu luyện.

Cứ cho là hiện tại tra ra được thì nàng cũng không thể báo được thù, còn không bằng cứ ngoan ngoãn đợi ở trên núi tu luyện cùng sư tôn.

Chờ đến ngày nàng trở nên thực sự mạnh mẽ thì nàng sẽ tự mình đi điều tra chuyện này.

Diệp Thu nhìn thấy nàng chán nản mà mỉm cười nói ra:

“Được rồi! Ngươi chuẩn bị một chút đi, ngày mai vi sư sẽ tự mình mang ngươi xuống núi để truy tìm nguyên nhân hung thú bao động, nhân tiện cũng cho ngươi đi trải nghiệm luôn. Bây giờ ngươi đã là Huyền Chỉ nhị phẩm, kiếm pháp cũng học được kha khá, nên

cũng đã đến lúc phải thực chiến một trận."

"Sự việc hung thú bạo động lần này ảnh hưởng quá rộng lớn, toàn bộ Đông Hoang đều phải gánh chịu thiệt hại. Những đệ tử thiên tài của các đại tiên môn thánh địa đã xuống núi trước nhóm chúng ta một bước. Nhân cơ hội này ngươi cũng có thể nhìn xem một chút những thiên tài của các thánh địa khác rốt cuộc có phong thái như thế nào, để biết mình và bọn hắn có gì thua kém hay thiếu sót gì không, khi quay trở về làm thành một bản tổng kết."

Hai mắt Lâm Thanh Trúc toả sáng, nói: "Thật sao? Sư tôn không lừa đệ tử đấy chứ?"

"Ta đã lừa ngươi bao giờ chưa ?" Diệp Thu liếc nàng một cái, Lâm Thanh Trúc nghe mà cực kỳ cảm động.

"Hì hì, đệ tử biết mà, sư tôn đối tốt với ta nhất."

"Vậy bây giờ ngươi đi chuẩn bị?"

"Vâng, thưa sư tôn!"

Lâm Thanh Trúc cực kì vui vẻ, bởi vì nàng có thể xuống núi, hơn nữa là được xuống núi cùng với sư tôn.

Từ sau khi lên núi, mặc dù mỗi ngày của Lâm Thanh Trúc đều rất thú vị và sư tôn cũng đối xử với nàng rất tốt. Thế nhưng trong lòng nàng vẫn luôn có một nút thắt đó là mối thù của cha mẹ nàng cùng với chỗ ở cũ đã bị phá huỷ hiện tại không biết như thế nào rồi.

Biết được Diệp Thu muốn dẫn nàng xuống núi trải nghiệm và còn muốn giúp nàng điều tra kẻ cầm đầu đã hại chết cha mẹ nàng mà trong lòng Lâm Thanh Trúc vô cùng cảm động, thiếu chút nữa là muốn lấy thân báo đáp luôn.

Sau khi về phòng, Lâm Thanh Trúc lập tức thu dọn hành lý để

chuẩn bị sáng sớm hôm sau cùng Diệp Thu xuống núi. Kỳ thật nàng cũng không có cái gì để thu dọn cả, một người một kiếm là đủ rồi.

…

Sáng sớm hôm sau, ở bãi đất trống trước căn nhà gỗ trên Tử Hà phong, Lâm Thanh Trúc đã đợi ở đây từ sớm và cuối cùng cũng thấy Diệp Thu bước ra mà vội vàng chào hỏi.

“Sư tôn, chào buổi sáng!”

“Ừm…”

Diệp Thu mặc một bộ đạo bào màu trắng, bên hông treo một khối ngọc bội, trong tay hắn cầm một cây quạt, phong độ nhẹ nhàng, ngập tràn tiên khí.

Diệp Thu đưa tay lấy xuống khối ngọc bội, nói:

“Đây là một khối ngọc trữ vật, bên trong có không gian rất lớn có thể giúp ngươi cất giữ đồ vật. Những người tu tiên chúng ta khi đi lại mang nhiều hành lý rất bất tiện, cho nên đa số mọi người đều sẽ có một pháp bảo chứa đồ như vậy.”

“Hôm nay là lần đầu tiên ngươi xuống núi nên vi sư cũng không có pháp bảo gì có thể cho ngươi mà chỉ có khối ngọc bội này. Ngươi cầm đi!”

Sau khi đưa ngọc bội cho Lâm Thanh Trúc xong, Diệp Thu lại dạy cho nàng cách sử dụng khối ngọc trữ vật này.

Lâm Thanh Trúc vô cùng cảm kích nói: “Đa tạ sư tôn ban cho pháp bảo, Thanh Trúc rất ưa thích!”

Mới sáng sớm mà sư tôn đã cho ta một kiện pháp bảo, ngài thật là hào phóng!

Ngày nào sư tôn cũng cho đệ tử pháp bảo, đúng là ngài không

hề giấu thứ gì làm của riêng.

Diệp Thu mỉm cười và trong lòng thầm gọi.

“Hệ thống!”

[Đinh!]

[Ngươi đã đưa cho đệ tử một cái pháp khí chứa đồ thượng đẳng, kích hoạt hoàn trả.]

[Có mở ra hay không?]

“Mở ra!”

[Xin chúc mừng túc chủ kích hoạt bạo kích gấp một trăm lần, thu hoạch được một khối Huyền Linh Ngọc cực phẩm.]

Tay phải Diệp Thu vừa động và trong tay đã xuất hiện một khối ngọc bội mới.

Hắn cẩn thận nghiên cứu một chút thì thấy khối ngọc bội này không chỉ có không gian chứa đồ lớn hơn rất nhiều so với cái vừa rồi hắn đưa cho Lâm Thanh Trúc, mà nó còn có một tác dụng rất thần kỳ dó là có thể cất giữ vật sống!

“Chà, đây đúng là một bảo bối tốt!”

Diệp Thu cười xấu xa một tiếng và dần dần trở nên ngang ngược.

Mặc dù không kích hoạt được vạn lần hoặc nghìn lần trả về, nhưng gấp trăm lần thôi là Diệp Thu đã rất hài lòng rồi.

Dù sao cũng không phải lúc nào cũng gặp may như vậy mà gấp trăm lần trả về đã là rất cao rồi.

Chương 34 - Ly Dương Cổ Tộc

“Sư tôn, khi nào chúng ta xuất phát?” Sau khi nghịch chiếc ngọc trữ vật mà Diệp Thu tặng một lúc, Lâm Thanh Trúc cẩn thận treo nó ở bên hông và hỏi.

Diệp Thu không trả lời mà nhìn về hướng các đỉnh núi khác.

Bỗng nhiên có vô số vệt ánh sáng từ các mạch bay ra chi chít một mảng lớn.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng rồi nói: “Đi thôi!”

Lần này hầu như tất cả bảy mạch đều phái ra một lượng lớn đệ tử xuống núi, và tất cả đều do các thủ tọa đích thân dẫn đầu, ngay cả Tử Hà phong cũng được phái đi toàn bộ.

Mặc dù Tử Hà phong chỉ có hai người, nhưng dùng từ toàn bộ này để cho người ta cảm giác là nơi này có rất nhiều người.

Hành động tiêu diệt toàn bộ hung thú lần này thì các thánh địa lớn đều ra tay, đây giống như là một hiện trường của một cuộc đụng độ quy mô lớn giữa các thánh địa vậy.

Diệp Thu tiện tay gọi ra một thanh trường kiếm và khẽ hô: “Đi!”

Hắn không dùng Vân Tiêu tiên kiếm, bởi vì thanh tiên kiếm này quá doạ người và cũng có cảm giác quá mức kiêu căng, không phù hợp với tính cách của hắn. Mà hắn vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Lâm Thanh Trúc cũng lên tiếng gọi ra Tử Hà kiếm, và nàng cũng học theo dáng vẻ của Diệp Thu mà ngự kiếm đuổi theo hắn.

Mấy ngày vừa rồi Diệp Thu cũng đã dạy Ngự Kiếm Thuật cho Lâm Thanh Trúc, khả năng học hỏi của nàng rất cao nên chẳng mấy chốc đã học được. Lâm Thanh Trúc không giống với Diệp Thu học mất một năm trời mới đại thành.

Hơn mười phút sau, trên cánh đồng hoang rộng hàng trăm dặm, có hai bóng người từ không trung chậm rãi đáp xuống.

Mặt đất đầy những đống đổ nát và phế tích, trấn nhỏ Hoang Nguyên từng phồn hoa một thời bây giờ đã bị hung thú san thành bình địa.

Dấu vết khói lửa còn chưa tan hết và trên mặt đất xương cốt thi thể chất thành núi.

Nhìn thấy cảnh này mà Lâm Thanh Trúc lập tức cảm thấy khó chịu buồn nôn, suýt chút nữa thì nàng đã không nhịn được mà nôn ra.

“Xem ra lần này hung thú bạo động đúng là tạo thành ảnh hưởng rất lớn.”

“Một cái trấn nhỏ cứ như vậy mà bị huỷ đi, là do có ai đó cản trở hay là có nguyên nhân khác?”

Trong lòng Diệp Thu thầm nghĩ, đây là Đông Hoang và còn là địa bàn của nhân loại, ngay dưới sự quản lý của các đại thánh địa và các vương triều mà lại có thể xảy ra loại chuyện như vậy thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lộp bộp, lộp bộp, lộp bộp,…

Đằng sau truyền đến mấy tiếng bước chân, Lâm Thanh Trúc quay đầu nhìn và thấy bên trên phế tích phía sau bỗng nhiên xuất hiện một đám người.

Dẫn đầu là một nam tử mặc áo bào màu xanh, cả khuôn mặt

tràn đầy vẻ ngạo mạn.

“Chậc chậc, thảm quá, thật sự là quá thảm! Tất cả đều chết hết rồi!”

“Aizzz, đáng tiếc một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc thế này lại không được bản công tử yêu chiều nâng niu mà lại bị chết dưới chân hung thú.”

Tiêu Dật đi đến trước một thi thể nữ nhân và táy máy dùng cây gậy trong tay lật lật quần áo của thi thể, đồng thời còn tỏ vẻ cực kỳ đáng tiếc.

“Thiếu gia, người nhìn kìa, không phải bên kia còn có một tiểu mỹ nhân sao?” Tiêu Dật còn đang vì thi thể nữ nhân trên mặt đất này mà cảm thấy tiếc hận thì tên sai vặt sau lưng hắn đột nhiên chỉ về phía Lâm Thanh Trúc nói.

Nghe vậy thì Tiêu Dật liền ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt hắn chính là hình ảnh vạt áo trắng tung bay của Lâm Thanh Trúc, ngay lập tức hắn dã bị bóng dáng xinh đẹp lạnh lùng của nàng hấp dẫn.

Tiêu Dật chính là đệ tử dòng chính của Tiêu gia thuộc Ly Dương Cổ Tộc, bởi vậy hắn có thân phận rất cao quý và đã gặp qua không ít mỹ nhân. Nhưng hắn chưa từng gặp qua người nào có khí chất nữ thần lạnh lùng như Lâm Thanh Trúc nên lập tức cảm thấy hứng thú.

“Ừm, thật là thú vị! Không ngờ được ở cái cổ trấn Hoang Nguyên nho nhỏ này mà lại có thể gặp được một vị mỹ nhân tuyệt thế như vậy! Xem ra vận may của bản công tử vẫn chưa hết!” Tiêu Dật ngả ngớn nói ra, khoé miệng hắn khẽ nhếch lên và thong thả đi tới.

“Chào tiên tử, tại hạ là Tiêu Dật của Tiêu gia thuộc Ly Dương

Cổ Tộc, mạn phép được hỏi tôn tính đại danh của tiên tử. Có thể cho ta làm quen một chút được không?”

Lâm Thanh Trúc nhíu mày và cảm thấy buồn nôn mà lạnh lùng nói: “Cút!”

Bởi vì tất cả hành động vừa rồi của đối phương nàng đều nhìn thấy hết. Ban đầu nàng còn tưởng rằng tất cả những nam nhân tuấn tú đẹp trai trên đời này đều sẽ giống như sư tôn của mình luôn khiêm tốn, lương thiện, chính trực. Bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

Tất cả hành vi của đối phương đều khiến nàng cảm thấy chán ghét, buồn nôn, thật đúng là một tên súc sinh.

Lâm Thanh Trúc vừa lạnh lùng nói ra một từ ‘cút’ thì Tiêu Dật lập tức nhíu mày, sắc mặt trở nên u ám.

Nhiều năm như vậy Lâm Thanh Trúc là người đầu tiên dám nói chuyện như thế với hắn.

Nhưng mà Tiêu Dật đột nhiên lại có chút tán thưởng, vì hắn thích cảm giác bị cự tuyệt này, nó làm cho khát vọng chinh phục của hắn trở nên mãnh liệt hơn.

Chương 35 - Tiêu Gia

“Nha đầu hoang dã này, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không hả? Ngươi dám ăn nói như vậy với thiếu gia nhà chúng ta là đang muốn tìm chết sao?” Tiêu Dật vốn không dự định so đo, nhưng tên sai vặt phía sau lưng hắn lại không có ý định bỏ qua cho nàng như vậy mà lập tức muốn ra tay.

“Này, không được động thủ, nếu ngươi làm tiên tử bị thương thì không tốt đâu.” Tiêu Dật khẽ cười và xua tay ra hiệu cho đám thủ hạ dừng lại, vì mỹ nhân thú vị như vậy nếu chẳng may bị thương thì sẽ không hay.

“Hì hì, thiếu gia, trách ta trách ta, là ta suy nghĩ không kỹ.” Tên sai vặt liền cười hi hi nói ra.

Bọn người Tiêu Dật hoàn toàn không để ý đến Diệp Thu đang đứng ngay trước mặt mình, giống như Lâm Thanh Trúc đã hoàn toàn bị bọn hắn nắm trong tay vậy.

Lâm Thanh Trúc cực kỳ tức giận, nhưng sau khi nghe thấy đối phương vừa tự xưng tên họ hình như là cái gì mà Tiêu gia Ly Dương thì thầm nghĩ đó hẳn là 1 gia tộc lớn nào đó, cho nên nàng lập tức đè xuống sát ý trong lòng.

Lâm Thanh Trúc không có bối cảnh mạnh mẽ gì cả, người duy nhất nàng có thể dựa vào cũng chỉ có một mình sư tôn Diệp Thu.

Lâm Thanh Trúc không muốn gây thêm phiền phức cho sư tôn của mình, cho nên nàng chỉ có thể nhịn ở trong lòng.

Lúc này Diệp Thu đang thăm dò tình hình ở phía trước mà đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Tiêu gia của Ly Dương Cổ Tộc sao?”

Tiêu Dật hơi giật mình, bây giờ hắn mới để ý đến Diệp Thu ở trước mặt, còn Lâm Thanh Trúc thì ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn.

Trong lòng Tiêu Dật bất chợt lạnh đi, nàng chính là nữ nhân mà hắn để ý thì làm sao có thể để cho người khác giành mất được.

Nhìn kỹ Diệp Thu một chút, Tiêu Dật phát hiện người này còn rất trẻ, nhìn qua cũng không mạnh. Hơn nữa hắn cũng không biết người này nên nghĩ rằng Diệp Thu chắc hẳn cũng không phải là đệ tử của thế gia nào cả.

Vậy Tiêu Dật chỉ cần tuỳ tiện đe doạ một câu thì chắc chắc Diệp Thu sẽ tự động bỏ đi, dù sao thì không phải ai cũng có thể đắc tội Tiêu gia được. Huống chi sau lưng hắn còn có mấy tên cao thủ hộ vệ.

Nghĩ đến đây Tiêu Dật liền cân nhắc hỏi: “Ồ, ngươi cũng biết đến uy danh của Tiêu gia à?”

Diệp Thu suy nghĩ một chút và tỏ ra chân thành nói: “À, ta không biết!”

Vẻ mặt của Tiêu Dật thay đổi ngay lập tức, tên tiểu tử này đang cố ý gây chuyện với ta sao? Hay là hắn đang muốn gây chuyện với Tiêu gia?

"Làm càn!" Tên sai vặt sau lưng Tiêu Dật nghe vậy thì lập tức giận dữ, trong nháy mắt liền rút kiếm ra quát lên và muốn xuất thủ.

Tiêu Dật lại một lần nữa ngăn hắn lại và nghiêm túc quan sát Diệp Thu một chút.

Tiêu Dật muốn nhìn rõ ràng Diệp Thu đến cùng có lai lịch gì?

Tại cảnh nội của Đông Hoang xác thực có rất nhiều gia tộc và

thế lực cường đại. Tiêu Dật nhìn kỹ Diệp Thu vài lần và xác định chính mình cũng không nhận ra Diệp Thu và cũng chưa từng gặp qua nên hỏi : "Xin hỏi các hạ là truyền nhân của gia tộc nào? Có thể cho ta nhận biết một chút được chứ?"

Diệp Thu cười nhạt nói: "Ta xuất thân bần hàn, chỗ nào có thể đánh đồng cùng Tiêu công tử?"

Lời này vừa nói ra thì trong lòng Tiêu Dật đã có quyết sách, hắn lập tức thay đổi một cái sắc mặt.

"Rất tốt! Tiểu tử ngươi chuẩn bị nghênh đón lửa giận của bản công tử đi!"

"Các ngươi hãy cho hắn ghi nhớ thật lâu!"

Tiêu Dật vung tay lên, mấy vị cao thủ sau lưng hắn liền xuất động trong nháy mắt.

Hai tên cường giả Thiên Tướng cảnh dẫn đầu xuất động, bại lộ khí tức.

Tiêu Dật mười phần tự tin đối với hai tên hộ vệ này, dù sao bọn hắn chính là cận vệ mà cha hắn đã cấp cho hắn.

Những năm gần đây bọn hắn đã giúp đỡ Tiêu Dật đi làm rất nhiều chuyện xấu.

"Thiên Tướng cảnh thôi à?" Diệp Thu còn tưởng rằng là cao thủ cỡ nào nhưng kết quả chỉ là như vậy.

Hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào mà chỉ đứng ở nơi đó cười lạnh.

Lâm Thanh Trúc từ đầu đến cuối đều đứng tại sau lưng Diệp Thu, trên mặt nàng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Lâm Thanh Trúc cũng cảm thấy khí tức của đối phương mà

trong lòng cười thầm. Hai tên hộ vệ này chỉ sợ còn không biết rõ chính mình đã đá vào tấm sắt,

Trong chốc lát, hai tên hộ vệ đã giết tới và bỗng nhiên. . . Lúc hai thanh đao cách Diệp Thu chỉ có năm centimet thì đột nhiên dừng lại.

"Các ngươi dừng lại làm gì vậy hả? Động thủ đi chứ!" Tiêu Dật giận dữ la lên, hắn còn tưởng rằng hai tên hộ vệ của mình đã nổi lên lòng thương hại Diệp Thu.

Lúc này một cỗ lực lượng kinh người từ thể nội của Diệp Thu bạo phát ra.

Trong chốc lát hai tên hộ vệ kia đã bay ngược ra sau, quanh thân bọn hắn còn bị một cỗ kiếm khí vây quanh và thân thể bị xuyên thủng trăm lỗ.

Toàn trường tĩnh lặng!

Bầu không khí an tĩnh đến mức đáng sợ!

Mặt mũi Tiêu Dật tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem hai tên hộ vệ của mình trên mặt đất đã chết đến mức không thể chết thêm, sau đó hắn lại nhìn Diệp Thu vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào.

Chương 36 - Hiếu Tử Đến Cùng

"Cường giả Thần Tàng ngũ cảnh!" Một lão giả áo đen hoảng sợ nói ra, vì vừa rồi một sát na kia ông ta đã có thể cảm giác được rõ ràng lực lượng mà trên thân Diệp Thu phát tán ra.

Đó chính là lực lượng mà Thần Tàng ngũ cảnh mới có!

"Từ lão, ngươi đang nói cái gì vậy?"

"Thần Tàng ngũ cảnh sao?"

Mặt mũi Tiêu Dật tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, hắn không thể tin được Diệp Thu lại là một vị Cường giả Thần Tàng ngũ cảnh.

Ngay cả Tiêu gia của hắn là dạng gia tộc to lớn, nhưng cũng khó khăn lắm mới có được hai vị Cường giả Thần Tàng ngũ cảnh.

Diệp Thu còn trẻ như vậy mà lại hắn cũng chính miệng tự nói là mình xuất thân bần hàn, vậy hắn làm sao có thể là Cường giả Thần Tàng ngũ cảnh được?

"Thiếu gia, nhóm chúng ta lần này sợ là đã gây ra đại hoạ rồi." Sắc mặt Từ lão trắng bệch nói ra.

Tu vi của ông ta mặc dù là Vô Cự cảnh và tại Tiêu gia có địa vị cực cao. Nhưng khi đối mặt với loại đối thủ kinh khủng Thần Tàng ngũ cảnh thì đừng nói là ông ta, mà ngay cả gia chủ của Tiêu gia cũng không dám tuỳ tiện trêu chọc.

Từ lão không nghĩ ra tại bên trong cái tiểu trấn Hoang Nguyên nho nhỏ này mà lại có thể có một vị Cường giả Thần Tàng ngũ cảnh.

Mà lại đối phương vừa rồi phát ra cỗ kiếm ý mang tính hủy diệt kia cho dù là gia chủ của Tiêu gia thì chỉ sợ cũng khó mà ngăn cản.

Quá mạnh!

Nghe Từ lão nói xong thì sắc mặt Tiêu Dật lập tức hoàn toàn trắng bệch. Cho dù hắn đã nghiêm túc dò xét qua nhưng vẫn không nghĩ tới chính mình đã trêu chọc người không nên dây vào.

"Tiêu công tử, ngươi sao đấy? Ngươi mới vừa nói cái gì ta không có chú ý nghe, ngươi lặp lại lần nữa xem nào?" Lúc này trên mặt Diệp Thu lộ ra một nụ cười ngoạn vị hỏi.

Sắc mặt Tiêu Dật đã hoàn toàn trắng bệch và trong lòng thầm mắng.

Nói lại cái con mẹ ngươi!

Bà mẹ nó ngươi đang cố ý giả heo ăn thịt hổ phải không? Còn để cho ta lặp lại lần nữa là sao? Ngươi nghĩ ta bị ngớ ngẩn à?

Vãi thật, hiện tại cao thủ đều ưa thích chơi trò núp lùm như vậy ư?

Tiêu Dật hối hận đến ruột đều xanh. Trước khi ra cửa phụ thân hắn đã dặn dò qua, lần hung thú bạo động này các đại tiên sơn thánh địa đều xuất động rất nhiều cường giả, nên hắn cần phải khiêm tốn một chút. Nếu hắn đắc tội những cao nhân kia thì gia tộc hắn cũng đảm đương không nổi trách nhiệm.

Ngay từ đầu Tiêu Dật còn không tin và coi là phụ thân hắn đang chuyện bé xé ra to nên mới cố ý nói ra lời như vậy để hù dọa hắn. Thẳng đến khi đi tới toà cổ trấn Hoang Nguyên này thì Tiêu Dật mới ý thức được lão phụ thân của hắn không có nói sai.

Nhìn Diệp Thu trước mắt đang ngoạn vị nhìn mình mà nội tâm

Tiêu Dật mười phần tuyệt vọng.

Ngay từ đầu hắn chỉ coi đối phương là một cái thằng hề mặc người chém giết, kết quả đến cuối cùng mới phát hiện hắn mới là cái thằng hề kia.

Nghĩ tới đây Tiêu Dật hận không thể tát cho mình một bàn tay.

Cái mao bệnh háo sắc của hắn đến bao giờ mới có thể thay đổi đây? Loại nữ tử có khí chất tuyệt trần kia là người bình thường như hắn có thể có được sao?

Trong lòng Tiêu Dật thầm mắng chính mình, mắt thấy Diệp Thu càng ngày càng tới gần thì trong nháy mắt hắn liền đảo ngược một trăm tám mươi độ mà lập tức quỳ xuống.

"Tiền bối, là ta có mắt không thấy Thái Sơn nên đã mạo phạm tiền bối! Mong rằng tiền bối xem ta tuổi còn nhỏ, trong nhà còn có lão song thân cần phải chiếu cố mà tha cho ta một mạng!"

"Phụt!"

Cái tình thế đảo ngược vội vàng không kịp chuẩn bị này đã trực tiếp để cho Lâm Thanh Trúc phì cười.

Đây chính là cảm giác áp bách do cường giả mang tới sao?

Sư tôn cũng quá vô sỉ đi, nhưng mà ta thích!

Hì hì, ta cảm giác tràn đầy an toàn!

Nhìn xem Tiêu Dật quỳ trên đất mà khóe miệng Diệp Thu giật một cái và có chút thất vọng.

Hắn vốn cho rằng tên tiểu tử này còn có thể quật cường một điểm mà tiếp tục đe dọa hắn, thậm chí có thể dời ra lão tổ tông nhà mình để hù dọa hắn. Nhưng kết quả chênh lệch quá lớn.

Tên đệ tử hoàn khố này cũng quá kém đi!

"Xem ra Tiêu công tử vẫn rất hiếu thuận nha!"

"Ừm, không tệ! Riêng ta thì rất thưởng thức loại người hiếu thuận trưởng bối như ngươi!"

"Được rồi, lần này ta liền không so đo với ngươi!"

Nghe được Diệp Thu nói vậy mà nội tâm Tiêu Dật lập tức kích động và thở phào một hơi, cuối cùng hắn cũng trốn qua một kiếp.

Nhưng Tiêu Dật thật không nghĩ tới Diệp Thu đột nhiên lại nói: "Ta sẽ dành thời gian tự mình đi Tiêu gia của Ly Dương Cổ Tộc một chuyến để nhìn xem Tiêu công tử hiếu thuận lão song thân như thế nào!"

"Cái gì?!!" Tiêu Dật giật mình một cái và trực tiếp ngồi liệt trên mặt đất.

Cái này… cái này… cái này…

"Tiêu công tử tốt nhất đừng gạt ta, nếu như ta đi Tiêu gia mà phát hiện sự tình không hề giống như Tiêu công tử đã nói thì… Ha ha ha, vậy chính là ngươi đã lừa gạt ta, mà ta đời này ghét nhất bị người khác lừa gạt."

"Vả lại ta đối với loại người này sẽ lấy thủ đoạn không phải dành cho người thường để dằn vặt hắn đến chết."

Lời này vừa nói ra thì nội tâm Tiêu Dật lập tức lạnh thật lạnh.

Xong! Ta xong!

"Phụt! Ha ha ha!"

Giờ khắc này, Lâm Thanh Trúc đã nhịn không được nữa mà trực tiếp cười ra tiếng.

Đây vẫn là lần đầu nàng phát hiện sư tôn của mình còn có một mặt xấu bụng như thế.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi mà đã có thể để lại cho Tiêu Dật bóng ma tâm lý cả đời. Bởi vì hắn căn bản không biết rõ Diệp Thu sẽ tại thời điểm nào đi tới Tiêu gia.

Coi như Tiêu Dật muốn làm hí kịch thì cũng không làm được mà chỉ có thể một mực đem chính mình làm thành một vị hiếu tử đến cùng.

Chương 37 - Bái Kiến

"Được rồi Tiêu công tử, nếu như ngươi không có sự tình khác thì nhanh đi về hiếu thuận phụ mẫu đi!" Diệp Thu ngoạn vị cười nói.

Tiêu Dật liền mang sắc mặt tái nhợt mà chạy trối chết, thẳng đến khi chạy đi rất xa thì hắn mới tỉnh hồn lại la lên: "Đáng chết! Lần này ta thật sự chết chắc. . ."

Từ lão bên cạnh nhìn xem Tiêu Dật mang thần sắc hối hận, nói: "Công tử, ta cảm thấy ngươi vẫn nên dựa theo lời hắn nói mà làm mới tốt. Ta vừa rồi có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của hắn còn kinh khủng hơn so với gia chủ, mà lại cỗ kiếm ý kinh người kia... Chỉ sợ là cường giả Giáo chủ cảnh cũng không phải là đối thủ của hắn. Lần này công tử đã trêu chọc người không thể trêu chọc nổi rồi."

Nghe xong câu nói này của Từ lão thì nội tâm Tiêu Dật càng thêm tuyệt vọng hơn, bởi vì Từ lão chưa từng nói dối hắn. Ông ta nói đối phương rất mạnh thì đó đối phương mạnh thật.

Trong tiểu trấn, Lâm Thanh Trúc nhìn xem Tiêu Dật chạy trối chết mà nhịn không được cười nói: "Sư tôn, ngài cũng quá xấu bụng đi, tại sao ngài có thể hù dọa người ta như thế chứ?"

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, nói: "Nha đầu chết tiệt này, ngươi nói bậy bạ cái gì đấy? Vi sư vừa rồi thế nhưng là vì giúp ngươi mà xuất ra khí lực, vậy ngươi làm sao còn giúp người ta nói chuyện hả?"

"Vâng, sư tôn là người tốt nhất! Thanh Trúc liền biết rõ sư tôn sẽ không để cho người khác khi dễ Thanh Trúc mà!" Lâm Thanh

Trúc làm nũng ôm lấy cánh tay Diệp Thu và trong lòng mười phần vui vẻ.

Kỳ thật nàng rất rõ ràng, vừa rồi Diệp Thu sở dĩ làm như vậy chỉ đơn thuần là phát tiết thay nàng.

Nguyên bản Lâm Thanh Trúc còn đang suy nghĩ Tiêu Dật có địa vị lớn như vậy, nàng coi như lại nhận ủy khuất gì thì cũng không thể cho sư tôn thêm phiền phức.

Trên thực tế Lâm Thanh Trúc đã suy nghĩ nhiều, bởi vì Diệp Thu rất quý đồ đệ nên hắn làm sao có thể để cho nàng nhận ủy khuất được.

Diệp Thu vui vẻ cười lên một tiếng rồi lại nói: "Ngươi biết rõ liền tốt! Được rồi, đi thôi! Không phải ngươi muốn về nhà ngươi nhìn xem sao, vậy ngươi đi trước dẫn đường đi! Lần này ngươi được trở về chứ lần tiếp theo liền không biết rõ là tới khi nào đâu!"

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu và nhu thuận nói: "Vâng, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thu đi theo thân ảnh uyển chuyển của nàng, một đường hướng về chỗ sâu tiểu trấn mà đi.

Rất nhanh sau đó bọn hắn liền đi tới một khu phế tích, Lâm Thanh Trúc đứng dưới góc tường nhìn xem phía trên dùng bút mực vẽ xấu một mảnh đen như mực mà ngẩn người. Diệp Thu có thể nhìn ra đây chính là kiệt tác của nàng lúc tuổi còn nhỏ.

Hắn không có quấy rầy Lâm Thanh Trúc mà đi quan sát tình huống chung quanh một phen, rồi hắn bỗng nhiên gặp được một đạo khí tức lưu động và mấy thân ảnh rơi xuống phía sau.

"Ồ?"

Diệp Thu sửng sốt một chút, vì những người vừa tới không phải là người khác mà chính là Minh Nguyệt cùng với Tô Nhã và mấy vị nữ đệ tử của Thiên Thủy phong.

"Nhã Nhã, đây chính là nhà của ngươi sao?" Liễu Như Yên nhìn xem phế tích bừa bộn đầy đất mà hiếu kì hỏi.

Tô Nhã chảy nước mắt và vội vã đi tới nhà mình tìm kiếm cái gì đó.

"Ấy. . ."

Lúc này Minh Nguyệt mới chú ý tới Diệp Thu đang đứng cách đó không xa trong khu phế tích mà hiếu kì đi tới.

"Diệp sư đệ, làm sao ngươi cũng ở nơi đây?" Minh Nguyệt nghi ngờ hỏi, tuy nhiên sau khi trông thấy Lâm Thanh Trúc thì nàng lập tức hiểu ra.

Liễu Như Yên đi theo phía sau Minh Nguyệt cũng hiếu kì vụng trộm xem xét Diệp Thu vài lần.

"Đây chính là thủ tọa của Tử Hà phong, là sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo sao?"

"Quả nhiên soái khí giống như lời đồn!"

Từ sau khi Minh Nguyệt quát lớn nhóm các nàng lần trước và từ trong miệng Tô Nhã moi ra một chút sự tình liên quan tới Diệp Thu, trong lòng Liễu Như Yên đối với vị sư thúc này luôn một mực rất xa lạ và cực kỳ hiếu kỳ.

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn các nàng một chút rồi nói: "Ta mang đồ nhi xuống núi để lịch lãm và thuận tiện đến xem thử nhà của nàng."

"Đệ tử Liễu Như Yên bái kiến Diệp sư thúc. . ." Liễu Như Yên

từ sau lưng Minh Nguyệt tiến lên một bước hành lễ.

Diệp Thu nhìn nàng một chút và đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

"Vãi! Nữ đệ tử của Thiên Thủy phong đều tươi ngon mọng nước như thế sao?"

Trong lòng Diệp Thu âm thầm giật mình, cô nàng Liễu Như Yên này cũng quá tạo cảm giác thư hương, khuê tú đi.

Nàng mặc một thân áo bào đỏ, tính cách ôn nhu, dáng người bốc lửa, khuôn mặt vũ mị, thậm chí so với Minh Nguyệt đều không rơi vào thế hạ phong.

Khó trách tại sao đệ tử của các sơn mạch khác tại Bổ Thiên giáo khi không có việc gì thì đều ưa thích chạy tới Thiên Thủy phong.

Bởi vì nơi đó nhiều mỹ nữ quá mà!

Chương 38 - Liên Hoa Điếu Trụy

Diệp Thu nội tâm chấn kinh nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh mà nhàn nhạt nói:

"Ừm, ngươi chính là đại đệ tử của thủ tịch Thiên Thủy phong đúng không? Trước kia ta đã có chỗ nghe thấy!"

"Trong thế hệ bảy mạch tuổi của bảy mạch thì ngươi và Thanh Phong cùng Tề Hạo của Tàng Kiếm phong là kinh diễm nhất. Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền."

Tại cái tuổi này mà có thể đạt tới tu vi Thiên Tướng nhất phẩm đã đủ để chứng minh thiên phú của Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên nghe thấy Diệp Thu khích lệ thì nội tâm rất vui mừng nhưng khiêm tốn nói: "Sư thúc quá khen! Như Yên tư chất ngu dốt, nào có thể đánh đồng cùng với ca ca ta được!"

Diệp Thu sửng sốt một chút và nghe thấy Minh Nguyệt lên tiếng giải thích: "Thanh Phong sư điệt chính là thân ca ca của Như Yên."

"Ồ, thì ra là thế!" Diệp Thu liền bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc này Minh Nguyệt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường nói: "Như Yên, xem ra Diệp sư thúc của ngươi có chờ đợi rất cao đối với ngươi! Diệp sư thúc của ngươi rất giỏi, ngươi phải tâm sự nhiều cùng với hắn. Nếu như ngươi biểu hiện tốt thì nói không chừng Diệp sư thúc của ngươi cao hứng mà tiện tay dạy cho ngươi một bộ tuyệt thế kiếm pháp, hoặc là ban thưởng cho ngươi

một kiện bảo khí đấy."

Diệp Thu âm thầm run lên.

Hả? Nàng có ý tứ gì?

Cái nữ nhân này muốn chơi lén ta sao?

Liễu Như Yên tựa như nghe hiểu mà nói ra: "Sư tôn, đệ tử hiểu mà! Hì hì, về sau đệ tử khẳng định sẽ hướng Tử Hà phong đi nhiều một chút để tìm Diệp sư thúc tâm sự tâm đắc tu luyện! Diệp sư thúc sẽ không từ chối ta chứ?"

Khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái, nói:

"Không sao, Tử Hà phong ít người nên rất thanh nhàn, nếu có thêm một người thì cũng náo nhiệt hơn một chút. Nếu Liễu sư điệt muốn đến bái nhập môn hạ của ta thì cũng chưa hẳn là chuyện không thể."

"Tử Hà phong của ta đối với đệ tử chưa từng tàng tư! Bí pháp hay bảo khí cũng không phải là không thể đưa!"

Liễu Như Yên nghe xong lập tức hai mắt tỏa sáng. Nàng đã nghe Tô Nhã nói qua tỷ muội tốt Lâm Thanh Trúc của Tô Nhã vừa tiến vào Tử Hà phong thì đã được Diệp Thu ban cho linh đan diệu dược, sau đó lại còn ban cho bảo khí. Mà càng quá đáng hơn là hắn lại còn truyền công cho đệ tử.

Nếu đúng như lời Diệp Thu nói hắn đối với đệ tử thật không có tàng tư thì nàng đi đâu để tìm ra một vị sư tôn tốt như vậy?

Nhìn biểu tình của Liễu Như Yên mà nội tâm Minh Nguyệt lập tức xiết chặt.

Gia hỏa này được, ta chỉ là thuận miệng nói ra để nhìn xem có thể từ trong tay Diệp Thu kiếm về chút chỗ tốt cho đồ nhi của

mình hay không, nhưng làm sao kém chút nữa đã đem đồ nhi bảo bối đưa tặng cho hắn rồi?

Chuyện này là không thể được, vì Liễu Như Yên chính là đồ nhi bảo bối, là hi vọng duy nhất của Minh Nguyệt. Nếu như nàng bị Diệp Thu nói dăm ba câu mà rời đi thì chẳng phải nàng đã mất cả chì lẫn chai rồi sao?

"Ghê tởm! Gia hỏa này vậy mà dám thu phục quân ta!"

Minh Nguyệt cảm thấy chột dạ nên ho khan nói: "Khụ khụ. . . Như Yên, kỳ hạn hội võ đã tới gần nên thời gian vội vàng, nếu ngươi không có việc gì thì đừng có chạy loạn tới Tử Hà phong, phải lưu tại trên núi tu luyện thật tốt đi."

Liễu Như Yên nghe xong thì còn có chút thất vọng mà chu chu mỏ nói: "Vâng, đệ tử ghi khắc lời dạy của sư tôn."

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng nàng cũng sẽ không làm như vậy. Mặc dù Diệp Thu vô tư dâng tặng đối với đệ tử của hắn, nhưng nàng từ khi nhập môn thì Minh Nguyệt đã có ơn với nàng, vậy nàng làm sao có thể làm ra sự tình rời bỏ sư môn được.

Đáng tiếc là nếu như ngay từ đầu Liễu Như Yên ở tại Tử Hà phong thì nàng sẽ chẳng có loại phiền não này.

Gặp Liễu Như Yên cuối cùng đã bình phục xuống thì Minh Nguyệt mới thở phào một hơi và trừng Diệp Thu một cái.

"Xem như ngươi lợi hại!"

"Về sau ta không cho phép ngươi lại đánh tâm tư vào đồ nhi bảo bối của ta, ngoại trừ nàng ra thì những người khác ngươi tùy ý chọn, nếu không ta sẽ liều mạng cùng ngươi."

Diệp Thu chỉ cười không nói, khi nhìn xem Minh Nguyệt vụng trộm uy hiếp mình thì trong lòng hắn thầm nghĩ.

"Thôi đi, mới một vị đồ đệ thì tính là gì! Sớm có một ngày ta đem toàn bộ Thiên Thủy phong của ngươi và liên đới cả ngươi cũng cùng một chỗ thu hết."

"Ngươi còn dám âm ta sao? Ngươi đã lấy tảng đá nện lên chân của mình rồi đó!"

Diệp Thu âm thầm cười trộm trong lòng nhưng mặt ngoài tỏ ra rất vô tội, nói: "Sư tỷ à, đây không phải là chính ngươi đã đưa nàng tới cửa cho ta sao? Ta nghe ngươi nói kiểu này làm ta cảm giác như ta đang muốn cứng rắn đoạt đi đệ tử của ngươi vậy! Ngươi có chút không giảng đạo lý nha!"

Minh Nguyệt dứt khoát nói: "Ta mặc kệ! Dù sao ngươi không thể động vào Như Yên!"

Diệp Thu lại âm thầm cười trộm.

Ngươi bảo ta không động nàng thì ta liền không động nàng sao?

Vậy chẳng phải ta quá mất mặt rồi ư?

Nghĩ tới đây mà Diệp Thu nghiền ngẫm cười lên một tiếng, sau đó chậm rãi móc ra một đóa Liên Hoa Điếu Trụy.

"Như Yên sư điệt, lần đầu gặp mặt sư thúc cũng không có đồ tốt gì đưa tặng, cái Liên Hoa Điếu Trụy này coi như là quà ra mắt đi."

"Đây chínhlà một kiện thượng đẳng bảo khí, mang ở trên người sẽ có sự trợ giúp phi thường đối với việc tu hành."

Hắn vừa dứt lời thì Minh Nguyệt lập tức quăng cho hắn ánh mắt giết chết người.

Gia hỏa này đã không phải là vụng trộm cướp đoạt nữa mà là

ở trước mặt ta quang minh chính đại nạy đi đồ đệ của ta mà!

Chương 39 - Tiên Thiên Linh Ngọc

Lúc này Liễu Như Yên đã bị choáng váng, nàng mơ mơ hồ hồ tiếp nhận Liên Hoa Điếu Trụy mà Diệp Thu đưa tới.

Liễu Như Yên cẩn thận cảm thụ một phen, xác thực như Diệp Thu nói đây là một kiện bảo khí đối với tu luyện có trợ giúp cực cao.

"Cái này. . ."

"Đa tạ sư thúc. . ."

Liễu Như Yên không có tâm tư phức tạp, nàng mừng rỡ tiếp nhận mặt dây chuyền và nhìn xem gương mặt anh tuấn của Diệp Thu mà hận không thể hôn một cái để biểu thị cảm tạ.

Diệp sư thúc cũng quá hào phóng đi, vừa gặp mặt liền đưa tặng cho ta thượng đẳng bảo khí, quả nhiên ngài giống như trong truyền thuyết, vô tư dâng tặng đối với đệ tử.

A a a, ta yêu ngài chết mất!

Ta cũng muốn có một vị sư tôn như vậy!

"Sư tỷ, ngươi sao thế? Sắc mặt ngươi không tốt lắm, ngươi không thoải mái sao?" Diệp Thu biết rõ mà còn cố hỏi.

Khi trông thấy Minh Nguyệt kinh ngạc thì trong lòng hắn lập tức cực kỳ thoải mái.

Không thể không nói Huyền Thiên Chân Nhân mặc dù rất hố,

ông ta chỉ dạy Diệp Thu ba ngày rồi liền ợ ra cái rắm, tuy nhiên những bảo bối mà ông ta lưu lại vẫn dùng rất tốt.

Cái mặt dây chuyền này nhìn như Diệp Thu đưa tặng Liễu Như Yên cho vui, vì cái đồ chơi này không có tác dụng thực tế quá lớn đối với Diệp Thu, nhưng mà dùng để tán gái hay đưa tặng đồ đệ thì dường như còn không tệ.

Minh Nguyệt hung dữ trừng mắt Diệp Thu một cái, nàng bị tức giận đến bỏ đi.

Liễu Như Yên mừng rỡ như điên nhìn sư tôn mình rời đi, sau đó lưu luyến không rời nói: "Diệp sư thúc, sư điệt đi trước! Về sau nếu có thời gian sư điệt sẽ đến Tử Hà phong tham quan! Đến thời điểm đó sư thúc sẽ không từ chối ta chứ?"

Liễu Như Yên dùng ánh mắt hoạt bát nhìn xem Diệp Thu, bộ dáng kia vô cùng khả ái.

"Ừm, ta rất hoan nghênh! Ngươi đã muốn đến thì tùy thời có thể đến Tử Hà phong tham quan." Diệp Thu bình tĩnh nhẹ gật đầu nói.

Liễu Như Yên cuối cùng nới lỏng một hơi, nói: "Vậy trước tiên như thế nhé! Sư điệt xin phép đi trước, hẹn gặp lại Diệp sư thúc!"

Diệp Thu phất phất tay, Liễu Như Yên nhanh chóng đuổi theo bộ pháp của Minh Nguyệt.

Lúc này. . .

【 Đinh! 】

【 Ngươi đưa tặng đệ tử một cái thượng đẳng bảo khí Liên Hoa Điếu Trụy, phát động vạn lần trả về. 】

"Ồ, cái này cũng được sao?"

Diệp Thu liền vui vẻ, vì Liễu Như Yên không phải đồ đệ của hắn mà làm sao cũng có thể phát động trả về?

"Hệ thống, có phải ngươi đã sai lầm rồi không?"

【 Thưa túc chủ, hệ thống không có lầm. 】

【 Liễu Như Yên chính là đệ tử của Bổ Thiên giáo, mà khi túc chủ khóa lại hệ thống cũng tại Bổ Thiên giáo. Phàm là đệ tử trong Bổ Thiên giáo thì đều có thể phát động vạn lần trả về. 】

"Ồ, thì ra là dạng này!"

Nghe hệ thống giải thích xong Diệp Thu cuối cùng cũng hiểu ra.

Còn có thể chơi như vậy sao?

Đây chẳng phải là nói về sau ta sẽ có thể đi tới sơn mạch khác để đào đồ đệ ư?

Dù sao mặc kệ là đào được hay không, nhưng ta đều có thể phát động trả về để ổn định kiếm lời không lỗ.

Nhưng mà Diệp Thu cũng không phải dạng người mà loại đồ đệ gì cũng đều thu, chí ít bởi vì nhân phẩm và hắn cũng không muốn thu một cái bạch nhãn lang, như vậy về sau hắn sẽ phải tự đi thanh lý môn hộ thì quá phiền toái.

【 Phải chăng mở ra trả về? 】

"Ừm, mở đi!"

【 Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động gấp trăm lần bạo kích, thu hoạch được một khối Tiên Thiên Linh Ngọc. 】

"Ấy. . . Tiên Thiên Linh Ngọc sao?"

Từ trong hệ thống hiện ra một khối linh ngọc, Diệp Thu cẩn thận cảm thụ một phen và thấy ở trong đó ẩn chứa một cỗ linh khí rất khủng bố.

Khi mang khối linh ngọc này ở trên người thì sẽ có thể thu hoạch được bội số tăng thêm tốc độ tu luyện, mà lại linh ngọc còn có công hiệu giải độc.

"Thật dó ý tứ! Công phu cua gái mà còn có thể kiếm về một khối linh ngọc tốt như vậy! Không tệ, không tệ!"

Diệp Thu hài lòng treo linh ngọc ở trên thân sau đó duỗi ra cái lưng mỏi.

Tại cách đó không xa, Lâm Thanh Trúc tìm kiếm trong nhà nửa ngày và rốt cuộc đã tìm ra một chút vật phẩm.

Mặc dù không phải là đồ vật gì đáng tiền, nhưng chúng đều bảo lưu ký ức của nàng đối với phụ mẫu, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Lâm Thanh Trúc đã tìm kiếm đủ rồi mà dừng bước quay đầu nhìn xem ngôi nhà của mình lần nữa, sau đó nàng trở lại bên người Diệp Thu.

"Sư tôn, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thu không vội đi mà hỏi: "Ngươi không còn tiếp tục nhìn nó nữa sao? Lần này ngươi rời đi thì lần tiếp theo trở về liền không biết rõ là thời điểm nào đâu!"

Lâm Thanh Trúc lại liếc nhìn nhà mình một chút rồi mang ngữ khí kiên định nói ra:

"Không sao, song thân của đệ tử đều đã rời đi, cho nên cái nhà này cũng không còn ý nghĩa gì nữa."

"Vô luận đệ tử lại thế nào nhìn xem thì song thân của đệ tử cũng sẽ không trở về, đơn giản chỉ là tăng thêm ưu thương mà thôi."

"Ừm, vậy thì đi thôi!" Diệp Thu không nói gì thêm, bởi vì tu tiên liền mang ý nghĩa rời xa thế tục.

Kiếp tu tiên dài dằng dặc, thời gian sẽ hòa tan hết thảy tình cảm.

Chương 40 - Thái Cổ Di Chủng

Xa xa, đội ngũ Minh Nguyệt cũng chuẩn bị rời đi, Diệp Thu còn nghĩ qua hỏi một chút nhóm các nàng tính toán bước kế tiếp đến đâu rồi thì lúc này, một đám nạn dân từ cổ trấn Hoang Nguyên hốt hoảng chạy trốn tới.

Diệp Thu thuận thế bắt lấy một vị lão đầu, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đừng hỏi nữa, chạy mau đi, đằng sau có hung thú!" Sắc mặt lão đầu đã hoàn toàn trắng bệch, vạn phần hoảng sợ nói.

Dựa vào nét mặt của ông ta thì không khó nhận ra đám hung thú sau lưng kia hẳn là mười phần tàn nhẫn, bằng không ông ta sẽ không có khả năng sợ hãi như thế.

Diệp Thu vừa thả lão đầu ra thì vèo một cái ông ta đã biến mất khỏi hiện trường.

Tốc độ kia. . . Hoàn toàn không giống như là một vị lão đầu có thể có được.

Quả nhiên con người ta tại thời điểm sinh tử tồn vong thường thường sẽ có thể bộc phát ra tiềm lực kinh người.

Diệp Thu đưa mắt nhìn về phía sau, hắn mơ hồ có thể trông thấy bụi bặm đầy trời và mặt đất đang rung động một hồi.

Diệp Thu nhướng mày, ổn định lại tâm thần để cảm thụ một phen, sau đó hắn bỗng nhiên mở ra hai mắt.

"Thần Tàng ngũ cảnh!"

"Từ khí tức mà phán đoán hẳn là một con Thái Cổ di chủng!"

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra thì Minh Nguyệt vừa mới đi tới chuẩn bị hỏi thăm tình huống lập tức giật nảy mình.

Những người khác không hiểu nên hỏi: "Sư tôn, Thái Cổ di chủng là cái gì?"

Minh Nguyệt giải thích: "Trong thế giới Đại Hoang, vạn tộc mọc như rừng, chỗ Đông Hoang chúng ta chỉ là một góc của băng sơn. Tại chỗ sâu của Hoang Nguyên rộng lớn vô ngần ẩn giấu đi rất nhiều hậu đại của đại hung vật thời kỳ Thái Cổ. Những con Thái Cổ di chủng này có thực lực mười phần cường đại, chúng dựa vào huyết mạch cường thịnh của bản thân mà cùng cảnh giới, nhóm tu sĩ Nhân tộc chúng ta cùng chúng đối đầu sẽ không có bất kỳ ưu thế nào."

Đám người nghe xong thì nội tâm mười phần rung động, bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương lên.

Diệp Thu thu hồi tâm thần, ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời, có vô số đạo ánh sáng đang hướng về phía Thái Cổ di chủng mà bay đi.

"Đi!"

Diệp Thu không có bất cứ chút do dự nào mà thuận thế nắm lấy tay Lâm Thanh Trúc, trong nháy mắt đã hướng về phía nơi đó bay đi.

Minh Nguyệt cũng không cam chịu bị bỏ lại phía sau mà quay đầu nói với Liễu Như Yên: "Mấy người các ngươi hãy nhanh chóng đuổi theo! Thật vất vả mới đụng phải một con Thái Cổ di chủng nên cũng không thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy được!"

Sau khi nói xong nàng liền mang Tô Nhã dẫn đầu rời đi, mấy người Liễu Như Yên cũng lần lượt đuổi theo.

Lúc này tại phía trên Hoang Nguyên rộng hàng trăm dặm, biển lửa đầy trời đang thiêu đốt, một con Cự Viên hung ác đập ngực hướng mặt lên trời mà gầm thét.

Phía trên nó đang tụ tập mấy trăm người đều là từng vị cường giả của Tiên Môn thánh địa cùng đệ tử xuống núi lịch luyện.

"Ha ha ha, Thái Cổ di chủng này phải để bản công tử bắt được! Vương lão, Từ lão, một hồi nữa các ngươi hãy cơ linh một chút! Thời điểm con Cự Viên này bị vây công trọng thương thì các ngươi hãy nhìn chuẩn cơ hội để đoạt đi bảo cốt của nó cho ta!" Nhìn xem Cự Viên phía dưới, Tiêu Dật hung hãn nói.

Vừa rồi hắn ăn quả đắng tại chỗ Diệp Thu khiến cho cả người hắn đều tê dại.

Vì lý do an toàn nên hắn đã cố ý đưa tin về nhà mời tới Vương Hải là cường giả Thần Tàng ngũ cảnh trong Tiêu gia ngoại trừ phụ thân hắn ra.

Sau khi Vương Hải đến, Tiêu Dật cảm giác chính mình lại khôi phục tác phong công tử trong dĩ vãng.

"Ừm, ta sẽ tận lực!"

Thân là cường giả Thần Tàng ngũ cảnh nên Vương Hải vẫn tương đối bình tĩnh.

Hắn nhìn quanh một chút và phát hiện ở đây xác thực có không ít cường giả nên cũng có chút áp lực.

"Ồ, đây không phải là Tiêu công tử sao, mới mấy ngày không gặp mà ngươi đã tàn tạ như thế ư?" Lúc này bên tai Tiêu Dật truyền đến một giọng nói âm âm dương quái khí để cho hắn lập

tức nhướng mày.

Tiêu Dật khẽ quay đầu nhìn lại, quả nhiên là gương mặt mà hắn ghét nhất. Đó là Lâm Phong của Lâm gia tại Ly Dương, là kẻ đối đầu của hắn.

Cũng khó trách tại sao Lâm Phong vừa thấy mặt Tiêu Dật thì liền châm chọc, chủ yếu là do bộ trang phục của Tiêu Dật hiện tại xác thực không dễ nhìn.

Tiêu Dật mới vừa bị Diệp Thu hù dọa, kém chút nữa đã tè ra quần, bụi đất đầy người, quần áo đều bị kiếm khí của Diệp Thu xé nát, trông vô cùng chật vật.

Tiêu Dật nhìn thật sâu hai tên lão giả bên người Lâm Phong một chút mà nhịn được lửa giận công tâm.

"Chuyện nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu! Bản công tử rất vững vàng nên không thể chấp nhặt cùng với loại đệ tử hoàn khố này!" Trong lòng Tiêu Dật tự an ủi chính mình một phen rồi không them nhìn Lâm Phong nữa.

Chương 41 - Âm Thầm Cười Trộm

Thấy Tiêu Dật không để ý tới mình, Lâm Phong lập tức khó chịu mà tiếp tục âm dương quái khí, nói: “Có chuyện gì xảy ra thế? Là ai mà không nể mặt như vậy khi khiến cho Tiêu công tử của chúng ta mất hết mặt mũi? Tiêu công tử, ngươi nói cho ta biết là ai để ta giúp ngươi trút giận!”

Tiêu Dật khinh thường liếc LâmPhong một cái.

“Ngừng…”

Đúng lúc Tiêu Dật đang muốn phản bác thì có hai bóng người màu trắng chậm rãi từ bên cạnh bước tới và đi ngang qua bọn hắn.

Tiêu Dật vừa quay đầu nhìn một cái thì trong lòng đột nhiên giật thót.

“Chết tiệt! Lại là hắn!”

Từ lão bên cạnh cũng giật mình giống như Tiêu Dật mà thì thầm giải thích bên tai Vương Hải.

Vương Hải nghe xong liền quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Thu vừa tới, trong lòng hắn trầm xuống và muốn điều tra một chút về Diệp Thu.

Đột nhiên một luồng kiếm khí im lặng đánh tới để cho Vương Hải suýt chút nữa thì bị luồng kiếm khí đó đả thương.

“A…”

“Đạo kiếm khí này có sức mạnh thật kinh người! Trình độ kiếm pháp của người này vậy mà đã đạt tới cảnh giới cao như thế!”

Vương Hải đã hoàn toàn chấn kinh.

Lúc này Diệp Thu đã hoàn toàn thông thạo kiếm pháp, cả người giống như một thanh kiếm, nhìn qua không có chút dao động nào, và cũng không có bất kì khí tức nào lưu động. Tuy nhiên, nếu như ngươi dám mạo hiểm tấn công thì chắc chắn sẽ rơi vào sự phản kích của kiếm khí.

Mà điều đáng sợ nhất chính là loại kiếm khí này có thể tự chủ phát động không cần Diệp Thu điều khiển.

“Thái Cổ di chủng, Luyện Ngục Cự Viên!” Nhìn con quái vật khổng lồ phía dưới mà Diệp Thu lẩm bẩm nói.

Bên trong Nguyên Thuỷ Chân Giải có ghi chép về loại quái vật này, những vấn đề liên quan đến bảo vật truyền thừa cùng với các loại điểm mạnh và điểm yếu của nó đều có sơ đồ giải thích rõ ràng.

Lúc này Cự Viên đã đánh mất lý trí, nó giống như bị một lực lượng quỷ dị nào đó tác động mà hoá thành Ma Viên, điên cuồng chém giết ở bên trong Hoang Nguyên.

Lâm Phong hô lên: “Tiêu công tử, các ngươi muốn đi đâu vậy?”

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói để cho Diệp Thu tò mò nhìn sang.

“Ồ!”

Cách đó hơn mười mét có hai lão nhân cùng với một thanh niên khôi ngô tuấn tú đang quay lưng về phía Diệp Thu và lén lút chuẩn bị rời đi. Diệp Thu vừa nhìn liền phát hiện ra thân phận của

đối phương vì đây chẳng phải là Tiêu công tử hay sao.

“Mẹ kiếp!” Sắc mặt Tiêu Dật bây giờ còn khó nhìn hơn so với nuốt phải phân. Hắn mang ánh mắt sát khí bừng bừng mà nhìn xem Lâm Phong.

Bà mẹ nó, lão tử với ngươi thân quen lắm sao?

Ta đi đâu mà cần phải giải thích với ngươi à?

Xong rồi! Tàn đời rồi!

Lần này Tiêu Dật trốn không thoát vì Diệp Thu đã phát hiện ra hắn.

“Hi hi, tiền bối, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Đoán chừng có chạy cũng không thoát nên Tiêu Dật dứt khoát to gan quay lại chào hỏi Diệp Thu, vừa nói vừa cười bỉ ổi.

“Hừ, đây không phải là người con hiếu thảo Tiêu công tử sao? Thật trùng hợp khi chúng ta lại gặp nhau nhỉ?” Diệp Thu gian xảo cười một tiếng, không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy, mới đi một vòng mà lại gặp nhau. “Tiêu công tử đang muốn đi đâu vậy? Vừa nhìn thấy ta mà đã vội bỏ đi thế à? Trông ta đáng sợ lắm sao?”

“Tiền bối nói gì vậy chứ? Ngài ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, khí độ phi phàm, cho dù là thời điểm ta đỉnh cao nhất thì cũng phải thua kém ba phần! Không biết có bao nhiêu mỹ nhân say đắm ngài thì sao ngài lại có thể đáng sợ được?” Tiêu Dật tâng bốc Diệp Thu lên tận mây xanh.

Chỉ cần còn mạng thì hắn còn cần gì mặt mũi, tôn nghiêm nữa, bỏ hết ra sau đi thôi.

Diệp Thu tuy buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn mang bộ dáng ung dung thong thả, có một loại khí chất uy nghiêm điềm tĩnh,

Tiêu Dật nhìn thấy mà không khỏi toàn thân ớn lạnh.

Cũng không biết Vương Hải có thể đánh thắng hắn hay không? Bà mẹ nó, tại sao ta đi đến đâu cũng gặp tên này nhỉ? Đúng là xui xẻo tám kiếp mà!

Lúc này bên tai Tiêu Dật lại truyền đến một giọng nói âm dương quái khí, không cần nghĩ cũng biết là Lâm Phong.

“Chậc chậc… Ngươi thật không có tiền đồ! Đường đường là đại thiếu gia của Tiêu gia thế mà lại phải đi nịnh nọt tâng bốc người khác!”

Lâm Phong kiêu ngạo bước tới và nhìn thẳng về phía Diệp Thu.

Hắn không lùi một bước nào vì sau lưng hắn còn có hai vị Thần Tàng ngũ cảnh, vậy sao hắn cần phải sợ ai chứ?

Chủ yếu là khi Lâm Phong trông thấy Tiêu Dật sợ hãi Diệp Thu như thế thì liền muốn giả vờ giả vịt trước mặt Tiêu Dật để lên mặt.

Diệp Thu liếc nhìn Lâm Phong một cái rồi nhíu mày nói: “Ồ, nói như vậy có nghĩa là ngươi rất dũng cảm đúng không?”

“Làm ơn đi, ta vô cùng vô cùng dũng cảm đó có được không?” Lâm Phong kiêu ngạo nói.

Nhìn thấy cảnh này thì Tiêu Dật liền cảm thấy vui vẻ, trong lòng hắn âm thầm cười trộm.

“Ha ha ha, ngươi nói như vậy thì sẽ chọc giận hắn là cái chắc! Ha ha ha ha…”

“Ta sẽ chống mắt lên xem ngươi chết như thế nào!”

Ngay lúc này lại có một luồng khí tức dao động, bên cạnh Diệp

Thu bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người xinh đẹp thướt tha.

Sự xuất hiện của nàng ngay lập tức thu hút ánh mắt của Lâm Phong và Tiêu Dật.

“Chết tiệt! Đại ma đầu tới!”

“Lại thêm một đại mỹ nhân đến nữa, nhưng đáng tiếc bản công tử lại không có duyên với nàng!”

Trong lòng Tiêu Dật hiểu rõ vị mỹ nữ này hắn không trêu chọc nổi, nhưng mà hắn lại rất vui lòng để cho Lâm Phong đi trêu chọc, tốt nhất là đắc tội với cả hai người bọn họ, vì đến lúc đó cả cái Lâm gia sẽ coi như xong.

Chương 42 - Lâm Gia

Lúc này Lâm phong như thể đã đánh mất lý trí, đặc biệt là sau khi Minh Nguyệt xuất hiện thì hắn càng vội vàng muốn thể hiện mình mà hướng về phía Diệp Thu nói ra với ngữ khí quái gở.

“Ta nhìn ngươi cũng chẳng ra làm sao, chỉ là một tên thư sinh mặt trắng, ngươi vẫn chưa biết ta là ai đúng không?”

“Ta chính là đại thiếu gia của Lâm gia ở Ly Dương, tên là Lâm Phong! Ngươi biết điều thì mau lại đây bái kiến, nếu để cho bản thiếu gia vui vẻ thì biết đâu ta còn có thể thu ngươi làm tiểu đệ.”

Lâm Phong mang vẻ mặt tràn đầy tự tin, hắn nghĩ rằng người mà Tiêu Dật không chọc nổi cũng không có nghĩa là hắn không thể đụng vào.

Lâm Phong cảm thấy Diệp Thu cũng không có vẻ gì là đệ tử của tiên môn thế gia, cùng lắm chỉ là 1 tên đệ tử bình thường của một tiên sơn thánh địa nào đó, cho nên hắn không có gì phải sợ.

Đứng trước mặt mỹ nhân thì hắn không thể đánh mất khí thế được.

“Ngươi muốn thu ta là tiểu đệ sao?” Diệp Thu có chút buồn cười hỏi.

Trước kia hắn từng nghe nói những tên công tử ăn chơi trong tiểu thuyết mạng tên nào tên nấy đều ngông cuồng không có điểm dừng. Lúc đầu hắn còn không tin nhưng bây giờ thì tin rồi.

Dù sao ai lớn lên trong hoàn cảnh vừa sinh ra đã đứng trên vạch đích và chưa từng trải qua sự vùi dập của xã hội thì trong

lòng lúc nào cũng tự tin nghĩ rằng thế lực của gia tộc mình rất mạnh, chuyện gì cũng có thể giúp bọn hắn giải quyết và không ai dám động vào bọn hắn.

Mà sự tự tin mù quáng này sẽ sinh ra loại tình huống như bây giờ.

"Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?" Giọng điệu của Diệp Thu bỗng trở nên lạnh lùng.

Hắn vẫn luôn chú ý đến hành động của Cự Viên bên dưới, nhưng bên cạnh lại có một con ruồi cứ vo vo ve ve để hắn thật là khó chịu.

Minh Nguyệt lùi về sau một bước vì nàng không có ý định nhúng tay vào chuyện này. Và nàng muốn nhân cơ hội này để xem bản lĩnh của Diệp Thu.

Nếu như Diệp Thu không đánh lại bọn kia thì đến lúc đó nàng lại ra tay giúp đỡ cũng không muộn.

"Ngươi không đồng ý sao?" Nghe vậy mà sắc mặt Lâm Phong liền lạnh lẽo, trước mặt mỹ nữ sao hắn có thể đánh mất thể diện được.

Đúng lúc này Minh Nguyệt còn đổ thêm dầu vào lửa : "Ôi chao, thật là đáng sợ! Tiểu soái ca sẽ không sợ hãi đấy chứ?"

Lời này vừa nói ra thì khoé miệng Diệp Thu liền giật một cái.

Nữ nhân này đúng là chỉ sợ chuyện không lớn!

Quả nhiên một câu nói kia của Minh Nguyệt giống như là một mồi lửa đốt đống củi khô mà để cho nội tâm Lâm Phong cháy hừng hực.

Lâm Phong mang vẻ mặt âm trầm, nói:

“Ta mà sợ hắn sao? Nói đùa gì chứ? Xem ra hôm nay ta nhất định phải thể hiện một chút bản lĩnh thực sự rồi! Ta ngược lại thật muốn nhìn xem ngươi đến cùng là thần thánh phương nào mà có thể khiến cho Tiêu Dật đến cái rắm cũng không dám thả.”

“Tiểu tử kia, ta cho ngươi biết, Tiêu Dật sợ ngươi cũng không có nghĩa là ta cũng không dám động vào ngươi. Cả đời Lâm Phong ta chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là sợ hãi. Có gan thì xưng tên ra!”

Diệp Thu suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta sao? Bổ Thiên giáo, Diệp Thu!”

Lâm Phong vừa nghe xong thì liền hít sâu một hơi, những người còn lại ai cũng chấn kinh.

Bổ Thiên giáo là một thế lực to lớn tại Đông Hoang, cho dù là vương triều Ly Dương là bá chủ một phương nhưng cũng không dám tuỳ tiện trêu vào.

Làm sao bây giờ? Hiện tại đâm lao thì phải theo lao rồi!

Nhưng mà Bổ Thiên giáo ta không động vào được!

Chẳng lẽ cứ bỏ đi như vậy sao?

Không được, nếu ta nhát gan như vậy thì nhất định Tiêu Dật sẽ mang chuyện này đi rêu rao khắp nơi để cho ta không ngẩng đầu lên được!

Huống chi ở đây còn có hai vị mỹ nữ thì sao ta có thể mất mặt trước mỹ nữ được chứ?

Lâm Phong cảm thấy hơi hối hận, nhưng hắn vẫn còn có chút mong đợi vào vận may.

Nếu như đối phương chỉ là một tên đệ tử bình thường thì cho

dù hắn có giết chét nhưng Bổ Thiên giáo cũng sẽ không truy cứu đến cùng.

“Hừ! Ngươi cho rằng mang ra danh tiếng của Bổ Thiên giáo là có thể hù doạ được ta sao? Ngươi cùng lắm cũng chỉ là một tên đệ tử nho nhỏ bình thường mà thôi, ngươi có chết thì Bổ Thiên giáo căn bản cũng sẽ không để ý.”

Lúc này âm thanh không lớn không nhỏ của Minh Nguyệt lại truyền tới bên tai Lâm Phong : “Không phải đâu tiểu soái ca! Hắn không phải là đệ tử nho nhỏ bình thường, mà hắn là một trong bảy thủ toạ của Bổ Thiên giáo, là thủ toạ của Tử Hà phong đấy!”

Lời này vừa nói ra thì trong nháy mắt Lâm Phong liền chảy mồ hôi lạnh khắp cả người.

Tiêu rồi!

“Hả, hắn là thủ toạ của một trong bảy mạch sao?” Tiêu Dật cũng hít sâu một hơi và trong lòng thầm vui mừng, may mắn là người ở trong tình huống này không phải là hắn.

“Ha ha ha, Lâm Phong, lần này ngươi chết chắc rồi!”

“Thủ toạ bảy mạch là thân phận tôn quý nhất của Bổ Thiên giáo, chỉ đứng sau vị trí Chưởng môn. Ngươi động vào hắn thì chẳng khác nào động vào toàn bộ Bổ Thiên giáo.”

“Cái Lâm gia nho nhỏ của ngươi còn chưa đủ cho người ta lót kẽ răng đâu.”

Tuy là trong lòng mừng thầm nhưng Tiêu Dật cũng rất lo lắng.

Bối cảnh của đối phương càng đáng sợ thì hắn càng phải ổn định làm người con hiếu thảo. Nếu hắn không hiếu thuận được thì lỡ như có một ngày đầu óc đối phương có vấn đề mà thật sự đến Tiêu gia xem xét thì hắn coi như xong.

Đến tận bây giờ Tiêu Dật vẫn chưa quên trước đây Diệp Thu đã nói những gì với hắn mà trong lòng còn sợ muốn chết.

Chương 43 - Đánh Trọng Thương

“Thiếu gia!”

Nghe thấy Diệp Thu là thủ toạ Thất Mạch của Bổ Thiên giáo, hai vị lão giả sau lưng Lâm Phong lập tức đi ra nắm tay Lâm Phong kéo về.

Một trong hai người mang theo sắc mặt nghiêm túc và giọng điệu áy náy nói: “Đạo hữu, thiếu gia nhà ta tuổi nhỏ vô tri nên mới mạo phạm các hạ, mong rằng các hạ đại nhân không chấp tiểu nhân mà tha thứ cho hắn lần này.”

Diệp Thu giả bộ suy nghĩ nói: “Ồ? Không đúng, câu này không phải là ta nên nói mới đúng sao? Ta còn đang suy nghĩ làm sao để cầu xin Lâm đại công tử tha thứ cho ta mà, vậy tại sao bây giờ lại đổi ngược lại rồi?”

Lão giả kia lập tức sầm mặt lại trong vô cùng khó coi, vì ông ta đương nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Thu.

Lúc này, lão giả bên cạnh lại tỏ ra không vui nói: “Các hạ không nên quá đáng! Chúng ta đã hạ mình xin lỗi mà Lâm gia chúng ta cũng không phải là dạng dễ bắt nạt để cho ngươi được đằng chân lân đằng đầu!”

Diệp Thu nghe vậy liền vui vẻ mà giơ tay ra hiệu cho Lâm Thanh Trúc lui lại, nói: “Vậy là không có gì để nói nữa rồi! Rất tốt, rất có khí chất! Ta thích!”

Hắn vừa dứt lời thì khí tức trong nháy mắt tăng vọt, lực lượng

của Thần Tàng ngũ cảnh lập tức hoàn toàn bộc phát.

Hai tên lão giả liền biến sắc và ngay lập tức đẩy Lâm Phong về phía sau, đồng thời hai người cũng tiến lên ngăn cản.

Trận chiến căng thẳng nổ ra, Diệp Thu đơn độc đứng giữa không trung, tay phải nhẹ nhàng phẩy một cái, tất cả cây cối xung quanh lay động dữ dội, gió thét mưa gào.

“A…”

“Kiếm khí thật ghê gớm!”

Minh Nguyệt âm thầm giật mình, mặc dù nàng đã sớm đoán được thực lực của Diệp Thu không phải tầm thường, nhưng lại không nghĩ tới kiếm pháp của hắn đã đạt đến trình độ này.

Cảm nhận được kiếm khí sắc bén lưu động xung quanh mà Minh Nguyệt càng thêm kinh ngạc.

Bên này lộ ra kiếm khí khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều chú ý tới. Đám người đều vô cùng nghi hoặc mà nhao nhao nghị luận.

“Người nào đang đánh nhau ở đó vậy?”

“Hình như là hai vị cường giả của Lâm Gia đang đánh nhau cùng với một người trẻ tuổi!”

“Người kia là ai thế?”

Tuy là mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng từ khí tức là có thể cảm nhận được kiếm khí của người trẻ kia vô cùng khủng khiếp.

Cỏ cây xung quanh đều theo kiếm khí của hắn mà lắc lư, vô cùng sắc bén, cuồng phong càn quét. Chỉ cần hơi không cẩn thận một chút sẽ thì lập tức sẽ bị cỏ cây làm cho bị thương.

Cỗ kiếm khí này lộ ra để cho Cự Viên phía dưới cũng lập tức trở nên nóng nảy.

“Gràooooooo…”

Cự Viên gầm lên một tiếng giận dữ và bắt đầu hướng về các tu sĩ xung quanh mà điên cuồng đánh giết.

Giữa không trung, Diệp Thu từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn chằm chằm động tĩnh của Cự Viên. Mắt thấy Cự Viên đã sắp trốn thoát khỏi vòng vây thì hắn liền không muốn dây dưa cùng với hai lão đầu kia nữa.

“Thời gian của ta có hạn, để ta thử xem một kiếm của ta có thể giết chết các ngươi hay không? Nếu như các ngươi không chết thì chuyện này coi như bỏ qua!”

Diệp Thu nói xong và chỉ một tay lên trời, một thanh kiếm ảo ảnh khổng lồ trong nháy mắt từ trên cao chém xuống.

Giống như có cuồng phong mưa rào mà cỏ cây trong vòng trăm dặm Hoang Nguyên đều lay động dữ dội.

Hai tên lão giả như gặp phải đại địch mà sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không dám lui về bởi vì một khi bọn hắn lui về thì Lâm Phong sẽ chết chắc.

“Lên!”

Hai người nhìn nhau và quyết định cùng nhau chống đỡ một kiếm này.

Đối phương cũng đã nói chỉ dùng một kiếm nên chỉ cần bọn hắn đỡ được là có thể sống sót.

Trong nháy mắt, hai luồng sức mạnh cường đại bộc phát ra, hai tên lão giả chống đỡ uy lực của thanh kiếm ảo ảnh khổng lồ

kia đến nổi bảo khí đều bị lấy ra, đó là một cái đĩa hình tròn bay lên đón lấy hư kiếm.

Ầm!!!

Bầu trời dường như rơi xuống một trận mưa kiếm, hai cỗ lực lượng khổng lồ va vào nhau làm cho hai tên lão giả Thần Tàng ngũ cảnh trực tiếp văng ngược ra sau.

“Phụt!”

Hai lão giả phun ra một ngụm máu, chỉ dưới một chiêu mà bọn hắn đã bị trọng thương.

“Chuyện này sao có thể như vậy được? Ngay cả một kiếm cũng không chống đỡ nổi sao?” Trong lòng Lâm Phong vô cùng hoảng sợ mà sắc mặt tái nhợt.

Sức mạnh của hư kiếm kia nghiền ép xuống suýt chút nữa bọn hắn đã mất mạng.

“Ừm, xem ra ta vẫn chưa thuần thục lắm!” Trông thấy đối phương chưa chết nên Diệp Thu thất vọng lắc đầu, nhưng hắn cũng không tiếp tục xuất chiêu.

Vừa rồi hắn chỉ sử dụng một chiêu Thảo Lý Sát Liễu Loạn mà đã có thể dễ dàng khiến cho hai tên cao thủ Thần Tàng ngũ cảnh bị trọng thương.

Mặc dù không thể giết chết được đối phương nhưng Diệp Thu vẫn rất hài lòng đối với hiệu quả của chiêu thức này.

Dù sao đối phương cũng đã sử dụng pháp bảo, nếu không thì bọn hắn chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Huống chi ngay cả Vân Tiêu tiên kiếm mà hắn cũng chưa dùng đến.

Trông thấy Diệp Thu đại hiển thần uy, thể hiện sức mạnh của

mình mà Lâm Thanh Trúc và Minh Nguyệt cùng với đám đệ tử mới tới của Thiên Thuỷ phong đều cực kỳ kinh hãi.

Chương 44 - Lấy Đi Bảo Cốt

“Diệp sư thúc đáng sợ như vậy sao?” Liễu Như Yên mang ngữ khí run rẩy nói.

Trong lòng các nàng Diệp sư thúc lúc nào cũng nhẹ nhàng tao nhã, không ngờ tới hắn còn có một mặt bá đạo như vậy, thật là khiến cho các nàng quá ngạc nhiên.

“Xem ra tất cả tin đồn đều là giả! Vị sư thúc này của chúng ta không phải là một kẻ vô dụng như trong truyền thuyết, mà là một vị cường giả chân chính!”

“Quá bá đạo! Uy lực của kiếm thức lại có thể mạnh như vậy sao?”

“Tử Hà phong có kiếm thức lợi hại như vậy từ bao giờ?”

Đám người không khỏi tò mò, Minh Nguyệt cũng nhíu mày, trong lòng nàng cũng có rất nhiều câu hỏi.

Nhưng mà đây cũng không phải là lúc để nghĩ đến mấy chuyện này, vì Cự Viên phía dưới đã sắp thoát khỏi vòng vây.

Minh Nguyệt không hề do dự mà ngay lập tức đánh xuống một chưởng.

“Ngươi chạy đi đâu?”

Sức mạnh của Thần Tàng ngũ cảnh trong nháy mắt đã bộc phát, trong chốc lát tất cả mọi người có mặt ở đây đều bị khiếp sợ lần nữa.

Ai có thể ngờ được một mỹ nhân nhìn qua yếu ớt như vậy

cũng là một vị cao thủ Thần Tàng ngũ cảnh.

“Đi!”

Khung cảnh trong nháy mắt hỗn loạn cả lên, lợi dụng dịp này mà hai tên lão giả vừa rồi bị Diệp Thu trọng thương đã mang Lâm Phong rời đi.

Diệp Thu cũng không đuổi theo mà quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Thanh Trúc, nói: “Ngươi đứng đây chờ và đừng nhúc nhích, ta đi một chút rồi về ngay!”

“Vâng…” Lâm Thanh Trúc không dám động đậy mà chỉ có thể đứng sau Liễu Như Yên, vì cảnh tượng bây giờ thực sự quá hỗn loạn.

Nếu không cẩn thận một chút thôi là sẽ bị tập kích, mà những tiểu tu sĩ như nàng chỉ có thể làm gánh nặng cho người khác.

Diệp Thu hạ xuống và đi thẳng đến chỗ Cự Viên.

“Gràoooooo…”

Cự Viên bị nhiều người như vậy vây đánh thì vô cùng tức giận, nó gầm lên một tiếng đầy giận dữ.

“Ha ha ha, bảo cốt này là của ta!” Một tên lão giả mặc đạo bào màu xám cười to nói ra, đồng thời thanh đao nhuốm máu trong tay ông ta cũng chém về phía Cự Viên.

Người này là trưởng lão của thánh địa Bất Lão sơn, tu vi cũng là Thần Tàng ngũ cảnh, hơn nữa còn nhận ra Minh Nguyệt.

Một chưởng của Minh Nguyệt không có tác dụng gì, vì lực phòng ngự của Cự Viên quá mức kinh người, khó mà tạo thành đả kích trí mạng đối với nó.

“Chết tiệt! Không thể để cho lão già này lấy đi bảo cốt được!”

Trong lòng Minh Nguyệt cuống lên, khi nhìn lại thì phát hiện Diệp Thu đã đến trước mặt.

Nàng vừa mới định nói gì đó thì Diệp Thu đã tiến lên một bước.

“Bảo cốt này sợ là ngươi không cầm đi được!” Diệp Thu lạnh lùng cười nói, tay phải của hắn nhẹ nhàng khẽ động, một cỗ kiếm khí ngưng tụ trong tay và đột ngột chém về phía Cự Viên.

“Không ổn! Ngăn hắn lại!” Lý Trường Không giật mình, vì hiện tại Cự Viên đang bị mấy vị cao thủ Thần Tàng ngũ cảnh chế trụ, nên khi hắn thấy Diệp Thu thừa dịp này ra tay và sắp lấy đi bảo cốt thì lập tức hét lớn.

Trong nháy mắt đã có một người từ bên cạnh Lý Trường Không lao ra muốn ngăn cản Diệp Thu, nhưng không ngờ Diệp Thu đã nhanh chóng né được mà tránh thoát một kích, sau đó một kiếm kia chính xác chém vào trên thân Cự Viên.

“Gràoooooo…”

Dưới cơn đau kịch liệt, Cự Viên gào thét điên cuồng, toàn thân nó bắt đầu mất đi sức lực và máu phun ồ ạt.

Trước đó Cự Viên đã bị thương nặng cho nên tất cả mọi người đều đứng ngồi không yên, trong nháy mắt cả đám đã đồng loạt ra tay để lấy đi bảo cốt. Nhưng không ai ngờ tới Diệp Thu đã lặng lẽ tới đâm một kiếm vào cơ thể của Cự Viên và lấy đi bảo cốt.

“Chết tiệt!” Lý Trường Không giận dữ mắng một tiếng, ánh mắt ông ta nhanh chóng xoay chuyển và nghĩ đến việc thừa dịp Diệp Thu không để ý mà đánh lén hắn.

Lý Trường Không vừa định ra tay thì đột nhiên phát hiện khí tức của Minh Nguyệt đã trói chặt lấy mình.

“Hai người này là cùng một đội...” Lý Trường Không lập tức hiểu rõ nên việc đánh lén Diệp Thu là chuyện không thể nào.

Với lại lấy sức mạnh kinh khủng mà Diệp Thu vừa mới phát ra để phán đoán thì thực lực của hắn có khi còn cao hơn cả ông ta. Nếu như đánh nhau thật thì chắc chắn ông ta sẽ chịu thiệt thòi, vậy nên ông ta chỉ có thể từ bỏ.

"Người này rốt cuộc là ai?"

Tất cả mọi người đều chất vấn bóng người áo trắng trên không trung.

Nhưng không ai dám tiến tới đoạt bảo cốt dưới kiếm thế khủng bố của hắn.

Đám đông vô cùng nghi hoặc.

Người này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Trông còn trẻ như vậy mà đã là cường giả Thần Tàng ngũ cảnh rồi ư?

Nếu cho hắn thêm vài năm nữa thì có phải sẽ trở thành Giáo Chủ cảnh hay không?

Giáo chủ cảnh chính là cấp bậc bá chủ một phương. Cho dù là nhân vật khủng nhất của vương triều thì cũng chưa chắc có thể chạm tới.

"Ta biết rõ hắn! Người này chính là vị sư thúc trẻ tuổi nhất Bổ Thiên giáo, thủ toạ Tử Hà Phong, Diệp Thu!" Lúc này có người nói ra.

Người này cũng là đệ tử của Bổ Thiên giáo, cho nên vừa nhìn đã nhận ra Diệp Thu.

"Cái gì?!!"

"Hắn là thủ toạ của Tử Hà Phong sao?"

Đám người liền sửng sốt, nhưng sau khi nghe Diệp Thu xuất thân từ Bổ Thiên giáo thì cũng không còn cảm thấy kinh ngạc nữa. Bởi vì cũng chỉ có Bổ Thiên giáo là tiên gia chính thống từ thời viễn cổ tới nay nên mới có thể xuất hiện dạng người vô cùng xuất chúng như thế.

"Quá mạnh! Một kiếm đánh trọng thương hai tên cường giả Thần Tàng ngũ cảnh, sau đó lại dứt khoát chiếm lấy bảo cốt."

"Sức chiến đấu cỡ này có thể xưng là Thần Tàng ngũ cảnh tuyệt đỉnh!"

Đám người cảm thán không thôi vì những hành động vừa rồi của Diệp Thu khiến cho bọn họ sáng mắt ra và không thể không khiếp sợ.

Chương 45 - Chớ Có Chọc Hắn

"Bổ Thiên giáo sao?"

Lý Trường Không trầm tư một lát thì bỗng nhiên cười lên một cách thống khoái: "Ha ha ha, ta tưởng là ai có bản lĩnh lớn như vậy, hoá ra là đạo hữu của Bổ Thiên giáo! Hân hạnh hân hạnh!"

Diệp Thu cho bảo cốt tiến nhập vào Huyền Linh Ngọc rồi quay đầu nhìn thoáng qua Lý Trường Không hỏi: "Ngươi là ai?"

"Lão phu tên là Lý Trường Không đến từ Bất Lão Sơn! Ta với đạo hữu Tề Vô Hối của Bổ Thiên giáo các người là bạn cũ! Hôm nay trông thấy phong thái của đạo hữu thật khiến cho lão phu kinh ngạc! Nếu như đạo hữu không ngại thì chúng ta kết giao bằng hữu được không?" Lý Trường Không khách khí nói ra, vì nếu đã không đoạt được bảo bối thì vẫn có thể kết giao bằng hữu.

Nhưng mà ông ta không biết rằng mình ngàn vạn lần không nên nhắc đến cái tên Tề Vô Hối, nếu không Diệp Thu cũng không ngần ngại mà kết giao bằng hữu với ông ta.

"Tề Vô Hối sao?"

"Ta thấy không cần thiết!"

Diệp Thu nhàn nhạt nói một câu rồi trực tiếp xoay người bỏ đi.

Cự Viên đã chết nên chuyện này liền kết thúc tại đây, hắn có ở lại cũng không ích gì.

Thấy phản ứng của Diệp Thu mà Lý Trường Không vô cùng khó hiểu. Ông ta không hiểu vì sao Diệp Thu trước đó còn cười ha

hả mà sau một thoáng liền thay đổi sắc mặt.

"Chẳng lẽ người này có khúc mắc với Tề Vô Hối?" Lý Trường Không thầm nghĩ và bỗng nhiên có chút hối hận. Vì đang yên đang lành mà lại nhắc tới tên Tề Vô Hối làm cái gì chứ?

Sau khi quay lại đội ngũ một lần nữa, Minh Nguyệt trông thấy Diệp Thu mà cười tủm tỉm, nói: "Diệp sư đệ, chúc mừng ngươi thu hoạch được Cự Viên bảo cốt! Khối bảo cốt này chính là bảo cốt còn lại của Thần Tàng ngũ cảnh nên chắc hẳn ngươi sẽ rất nhanh có thể đột phá vào Giáo chủ cảnh."

Minh Nguyệt có chút ngưỡng mộ nhưng Diệp Thu cứ vậy dễ dàng lấy đi bảo cốt thì nàng cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Chỉ có thể nói là vận khí của nàn không tốt và thực lực không đủ, nếu không sao nàng có thể để cho Diệp Thu đoạt được khối bảo cốt này.

Diệp Thu có thể nhìn ra vẻ mất mát trong mắt Minh Nguyệt, có điều hắn không thể cho nàng khối bảo cốt này được vì hắn cần đến nó để gia tăng thực lực.

Diệp Thu khách khí nói: "Ừm, mong là như vậy! Nếu không nhờ sư tỷ tận lực giúp đỡ thì ta cũng không có khả năng lấy được bảo cốt một cách nhẹ nhàng. Sư tỷ, còn chuyện này! Ta muốn mang theo đệ tử đi rèn luyện nên xin cáo từ trước!"

"Ừm!" Minh Nguyệt cũng không giữ hắn lại.

Nàng nhìn thân ảnh Diệp Thu và Lâm Thanh Trúc từ từ đi xa mà có một cảm giác bị ghẻ lạnh.

Diệp Thu đã từng bị Minh Nguyệt xem thường nhưng bây giờ thực lực và tu vi của hắn đã vượt xa nàng.

Minh Nguyệt có một loại dự cảm rằng về sau Diệp Thu sẽ có

thể biến thành kiểu người mà nàng chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa.

Mấy người đệ tử sau lưng Minh Nguyệt đã bắt đầu nghị luận.

"Diệp sư thúc cũng quá mạnh đi!"

"Kiếm quyết kia vô cùng bá đạo làm ta có cảm giác Diệp sư thúc cử thế vô địch! Hơn nữa dáng vẻ của ngài còn đẹp trai như vậy, hoàn toàn là nam thần hoàn mỹ lý tưởng!"

"Mà các ngươi có phát hiện ra Diệp sư thúc từ đầu đến cuối đều không sử dụng bảo khí không, ngài chỉ động ngón tay mà cũng có thể trấn áp tất cả mọi người!"

"Bá khí quá!"

"Oa, ta thích Diệp sư thúc quá đi!"

Liễu Như Yên nghe vậy mà khoé miệng khẽ giật một cái. Các tiểu cô nương hiện giờ đều khẩn trương như vậy sao?

Có điều nàng cũng có thể hiểu được tâm lý bọn họ, bởi vì với một người tu hành ở Thiên Thuỷ phong sống trong núi sâu lâu năm, thường ngày ngay cả một nam nhân cũng không thể bắt gặp. Huống hồ Diệp sư thúc ưu tú như vậy nên bọn họ bị hấp dẫn bởi phong thái của hắn cũng là chuyện thường tình.

Một khắc vừa rồi trong đầu Liễu Như Yên cũng đã xuất hiện cảm giác động tâm. Nghĩ tới đây mà gương mặt xinh đẹp của Liễu Như Yên hơi ửng đỏ và có chút xấu hổ.

Minh Nguyệt rất nhanh liền đưa nhóm bọn họ rời đi.

Trải qua lần này thanh danh của Diệp Thu đã vang dội khắp Hoang Nguyên.

Rất nhiều người lần đầu biết được, thì ra Bổ Thiên giáo ngoại trừ có Mạnh Thiên Chính và Tề Vô Hối ra thì còn có một vị thủ toạ

mạnh như vậy.

Lúc này bên trong cổ trấn Hoang Nguyên, trong một gian tửu lâu đang tụ tập không ít người.

"Này, các ngươi nghe nói gì chưa? Bổ Thiên giáo lại xuất hiện một vị cường giả tuyệt thế đấy! Thực lực của hắn không thể coi thường!"

"Hắn chỉ xuất ra một kiếm mà liền làm trọng thương hai vị cao thủ Thần Tàng ngũ cảnh của Lâm gia! Mà hai vị cao thủ đó cũng là số 1 số 2 trong toàn bộ Ly Dương rồi đấy, nhưng bọn hắn ngay cả một kiếm của người kia cũng không đỡ được! Thật sự là quá kinh khủng!"

Tiếng thảo luận bên trong tửu lâu ngày càng kịch liệt.

"Đó chính là thủ toạ Diệp Thu của Tử Hà phong, hình như còn rất trẻ! Hắn mặc một thân áo bào trắng và còn mang theo bên mình một vị mỹ nữ tuyệt thế nữa! Trên y phục của hắn có treo một khối linh ngọc và một mặt dây truyền nên rất dễ nhận biết!"

"Nếu như các người gặp được thì nhớ thông minh cơ trí một chút mà chớ có chọc hắn kẻo không giữ được mạng!"

Chương 46 - Triệu Uyển Nhi

Bên trong phòng riêng trên tầng hai, một vị nữ tử tuyệt sắc giai nhân mặc áo bào đỏ, đeo khăn lụa đang không nhanh không chậm ngắm nghía cái chén trong tay và trong miệng lẩm bẩm: "Bổ Thiên giáo, Diệp Thu..."

"Công chúa! Ngài đang suy tính điều gì vậy?" Triệu Uyển Nhi đang suy nghĩ thì thị nữ bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

Trên gương mặt hoàn mỹ của Triệu Uyển Nhi nở một nụ cười, cử chỉ ưu nhã, ngón tay thon dài nõn nà trượt theo ấm trà.

Nếu không phải có tấm bình phong che chắn thì chắc hẳn toàn bộ nam nhân trong tửu lâu đều sẽ mê đắm nàng đến thần hồn điên đảo.

Đây là một bị nữ tử vô cùng ưu nhã, kiểu ưu nhã này thực chất đã khắc tận sâu bên trong người nàng.

Triệu Uyển Nhi mang ngữ khí bình thản nói: "Không có gì, ta chỉ là rất hiếu kì người tên Diệp Thu kia có kinh khủng như lời bọn họ nói hay không?"

Tiểu Linh nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp:

"Chúng ta đã gặp qua hai vị cao thủ của Lâm gia, quả thực đều rất mạnh! Nhưng hắn đã có thể khiến cho hai người họ trọng thương chỉ bằng một chiêu thì ắt hẳn phải có chút thủ đoạn."

"Công chúa, không phải ngài vẫn luôn phiền muộn muốn đến tu hành ở một toà tiên sơn nào đó hay sao? Ta thấy Bổ Thiên giáo cũng không tệ!"

Hai mắt Triệu Uyển Nhi lấp lánh nói: "Ừm, ý kiến này cũng không tồi!"

Lần này nàng xuất cung hoàn toàn là vì muốn bỏ trốn, bởi vì phụ hoàng muốn nàng liên hôn với vương tử Hãn Hải mà nàng không nguyện ý. Cho nên nàng liền nghĩ đến chuyện tu hành tại thánh địa tiên sơn để nhờ đó thoát khỏi cảnh liên hôn.

Triệu Uyển Nhi thân là công chúa vương triều, do đó việc liên hôn là vận mệnh mà nàng không thể tránh khỏi. Chỉ là nàng không muốn phải khuất phục theo.

Suốt một tháng qua Triệu Uyển Nhi đã ghé thăm không ít thánh địa tiên sơn, nhưng đáng tiếc nàng đều không hài lòng.

Hiện giờ nghe được cái tên Bổ Thiên giáo này đã khiến cho nàng bỗng nhiên hứng thú. Đặc biệt là vị thủ toạ Diệp Thu của Tử Hà phong kia.

"Ta cảm thấy mình có thể tới đó xem sao!" Triệu Uyển Nhi đặt xuống chén trong tay và kéo lên áo bào đỏ.

"Đi thôi!"

Hai người rời khỏi quán rượu. Vì lần này là chạy trốn cho nên nàng chỉ dẫn theo thị nữ Tiểu Linh bên người, ngay cả một tên hộ vệ cũng không có. Cho nên để tránh phiền toái không cần thiết thì nàng luôn phải mang khăn lụa che kín mặt.

Nếu không một khi dung nhan khuynh thành của nàng lộ ra thì chỉ sợ không ra được tửu lâu này.

Sau một tiếng, xe ngựa của Triệu Uyển Nhi dừng lại một vùng đồng bằng, Tiểu Linh hoảng sợ nhìn xem Hoang Nguyên trước mặt nói: "Công chúa, hình như chúng ta gặp phiền phức rồi!"

Triệu Uyển Nhi từ bên trong xe ngựa ló đầu ra và nhìn thấy

một cặp mắt đỏ ngầu nơi Hoang Nguyên đang nhìn chằm chằm bọn họ.

"Nơi này sao có thể có hung thú chứ?" Triệu Uyển Nhi cũng rất hoang mang, vì các thánh địa tiên môn và cao thủ của ba đại vương triều đều đã bắt đầu càn quét hung thú khắp Đông Hoang rồi mà.

Dưới sự càn quét của nhiều cao thủ như vậy thì theo lí mà nói nơi đây sẽ không thể còn sót lại hung thú được.

Dọc đường bọn họ cũng chưa từng gặp chuyện này cho nên ngay lập tức liền cảm thấy hoảng sợ.

Lần này Triệu Uyển Nhi xuất cung mà không đem theo thị vệ, bên người nàng chỉ có một mình Tiểu Linh nhưng tu vi của Tiểu Linh chỉ mới đạt tới Luyện khí cửu phẩm, còn nàng thì vẫn chưa bắt đầu tu luyện.

Vì ngay từ đầu Triệu Uyển Nhi đã bị xem như công cụ liên hôn, cho nên nàng căn bản không có cơ hội tu luyện, chỉ có mấy người ca ca của nàng mới được tu luyện mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Triệu Uyển Nhi muốn đi tới thánh địa tiên môn để bái sư tu hành.

"Xích Luyện Xà sao?"

Hung thú ở trong Hoang Nguyên là một con mãng xà màu đỏ đang liên tục lè lưỡi và lạnh lùng nhìn bọn họ. Nội tâm Triệu Uyển Nhi liền run rẩy và thầm biết đại sự không ổn.

"Công chúa đi mau! Để ta đến ngăn nó lại!" Tiểu Linh mang ngữ khí kiên định nói ra. Mặc dù nàng biết mình đánh không lại Xích Luyện Xà nhưng vẫn phải bảo hộ công chúa thật an toàn.

Từ khi Tiểu Linh bị người nhà đưa vào Hoàng cung thì đã một

mực đi theo Triệu Uyển Nhi. Triệu Uyển Nhi cũng coi nàng như chị em ruột thịt nên vô cùng che chở nàng.

Trong lòng Tiểu Linh rất cảm kích Triệu Uyển Nhi, bây giờ chính là lúc báo để nàng đáp tấm lòng của công chúa nên không thể lùi bước.

"Công chúa, đi mau!" Tiểu Linh rút ra bảo kiếm bên hông và nhảy từ trên xe xuống rồi quay đầu nói với Triệu Uyển Nhi.

Nhưng Triệu Uyển Nhi lại không có bất kỳ hành động gì mà chỉ nhàn nhạt cười, giống như nàng đã thông suốt mà mang ngữ khí bình thản nói: "Ta không thể bỏ ngươi mà đi được! Vả lại con Xích Luyện Xà kia vô cùng ác độc và có tốc độ rất nhanh, con mồi nào bị nó để mắt tới thì đề không thể trốn nổi!"

Triệu Uyển Nhi không có nửa điểm hối hận, bởi vì so với việc phải trở về nơi hoàng cung lạnh lẽo và khuất phục vận mệnh liên hôn thì có lẽ cái chết sẽ là một loại giải thoát cho nàng.

Triệu Uyển Nhi hô lên: "Tiểu Linh, ngươi đi đi, không cần để ý đến ta!"

Tiểu Linh có tu vi Luyện Khí cửu phẩm, nếu nàng dùng hết sức để chạy trốn thì xem ra còn có chút cơ hội, mà Triệu Uyển Nhi dường như không có khả năng này nên đã dứt khoát chặn lại Xích Luyện Xà để tranh thủ thời gian cho Tiểu Linh thoát thân vì cũng không uổng công nàng theo mình lâu như vậy.

"Không được, công chúa! Tiểu Linh cho dù có chết cũng sẽ không mặc kệ công chúa!" Tiểu Linh hơi mất kiềm chế cảm xúc mà thanh kiếm trong tay trở nên run rẩy, tuy nàng rất sợ hãi nhưng vẫn đứng chặn ở phía trước.

Chương 47 - Xích Luyện Xà

Vèo!

Trên bãi cỏ phát ra một tiếng vèo, Xích Luyện Xà đã trườn nhanh về phía bọn họ.

Sắc mặt Tiểu Linh lập tức nghiêm túc, nàng vừa định chém tới một kiếm thì đột nhiên có một luồng ánh sáng trắng từ xa đánh tới, chuẩn xác chém về phía Xích Luyện Xà.

"Hả?"

Triệu Uyển Nhi vừa định nhắm mắt chờ chết thì bỗng nhiên nhìn thấy một luồng sáng màu trắng ẩn hiện đang rất nhanh bay tới đây. Lúc nó đến gần thì nàng mới phát hiện đó là một mỹ nữ, nhan sắc không kém nàng chút nào.

Hai mắt Triệu Uyển Nhi lập tức phát sáng, trên người mỹ nữ này mang vẻ lạnh lẽo vô cùng thuần tuý, so với nàng là hai phong cách khác biệt.

Mỹ nữ này một tay cầm kiếm một tay chắp sau lưng, tư thế hiên ngang giống như một vị nữ kiếm tiên, khiến cho Triệu Uyển Nhi nhìn mà chấn động.

"Xem ra chúng ta không phải chết nữa rồi..." Triệu Uyển Nhi mỉm cười nói ra.

Gần đây vốn có không ít đệ tử tiên gia, có thể bọn họ đã cảm nhận được bên này có hung khí nên mới chạy tới.

Xích Luyện Xà bị kiếm khí đánh trúng mà phát ra âm thanh phì phò biểu thị sự phẫn nộ.

Nó nhìn chằm chằm Lâm Thanh Trúc vừa ra tay, trong nháy mắt liền phun ra một ngọn lửa.

Lâm Thanh Trúc không biểu lộ gì, Tử Hà kiếm trong tay nàng xoay tròn, trong nháy mắt đã hình thành một ấn ký hoa sen ngăn chặn lại ngọn lửa.

Xích Luyện Xà nhận thấy mình tấn công thất bại thì liền chui vào bụi cỏ hòng bỏ trốn.

Nhưng Lâm Thanh Trúc làm sao có thể để cho nó tuỳ tiện bỏ đi được. Đây là đối thủ đầu tiên từ khi nàng tu luyện đến nay, nó là bài kiểm tra của sư tôn dành cho nàng.

"Ngươi chạy đi đâu?" Lâm Thanh Trúc quát lên một tiếng và xông lên.

Kiếm khí của nàng phát ra giao chiến cùng với Xích Luyện Xà.

Cùng lúc đó có một thân ảnh ẩn hiện đi đến bên cạnh xe ngựa và tỏ ra vô cùng hứng thú khi nhìn xem trận chiến trước mặt.

Triệu Uyển Nhi ngạc nhiên nhìn thoáng qua đối phương và bỗng nghĩ đến điều gì đó.

"Người mặc áo trắng mang theo bên mình một vị mỹ nhân tuyệt sắc, bên hông còn đeo một khối ngọc bội và một mặt dây chuyền..."

"Lẽ nào… Thật sự là hắn?"

Thế giới này cũng quá kì diệu đi!

Vừa rồi bọn họ mới thảo luận về Diệp Thu, nhưng vậy mà bây giờ liền gặp.

"Vị công tử này hẳn là Diệp Thu, thủ toạ của Tử Hà phong tại Bổ thiên giáo!" Triệu Uyển Nhi ưu nhã lấy xuống khăn che mặt và

mỉm cười hiếu kỳ hỏi han.

Diệp Thu quay đầu nhìn nàng mà hoài nghi hỏi: "Cô nương biết ta sao?"

Đúng thật là hắn!

Trong lòng Triệu Uyển Nhi liền mừng thầm, vì vừa rồi chỉ là suy đoán của nàng, nhưng không ngờ vậy mà lại thật sự là Diệp Thu.

Triệu Uyển Nhi cẩn thận quan sát Diệp Thu một phen, và nàng càng nhìn thì càng giật mình.

Bởi vì hắn hoàn toàn giống như trong truyền thuyết, tướng mạo tuấn dật, khí chất phi phàm, giống như cửu thiên tiên nhân, tiêu diêu tự tại.

Triệu Uyển Nhi hiểu ý mà cười một tiếng và ưu nhã vén tóc, nói:

"Ta không biết, chỉ có điều ta đã được nghe nói về cố sự của ngài!"

"Trong truyền thuyết thủ toạ của Tử Hà phong tại Bổ Thiên giáo là một vị thủ toạ trẻ tuổi có tướng mạo tuấn dật, khí chất phi phàm, từng một kiếm đánh trọng thương hai vị cường giả Thần Tàng ngũ cảnh, lại còn chém chết hung thú Cự Viên, lấy đi Cự Viên bảo cốt. Có thể nói là chấn kinh tứ phương, danh chấn Đại Hoang."

"Có lẽ là do ta sợ hãi quá lâu nên vẫn luôn nghĩ làm thế nào mới có thể thật sự gặp mặt chiêm ngưỡng phong thái của ngài một lần."

Diệp Thu hơi chút sửng sốt.

Tin tức hiện giờ truyền đi nhanh như vậy sao?

Mới qua mấy ngày mà đã truyền đến nơi này rồi à?

"Ừm vậy giờ ngươi gặp được rồi thì có cảm nghĩ thế nào?" Diệp Thu bình thản hỏi, từ đầu tới cuối hắn đều không để lộ nửa điểm vui mừng.

Điều này không khỏi để cho Triệu Uyển Nhi phải nhìn hắn bằng con mắt khác. Vì người bình thường khi được tán dương như thế thì ít nhiều cũng có chút mừng thầm, nhưng Diệp Thu vậy mà lại không có.

Có thể thấy được tâm tình của hắn rất trầm ổn, đã đạt tới cảnh giới tâm lặng như nước.

Nghĩ tới đây mà trong lòng Triệu Uyển Nhi liền phát run.

Đây chẳng phải là vị sư tôn mà ta muốn tìm hay sao?

Triệu Uyển Nhi đã bái kiến qua không ít cường giả, ngay cả trong hoàng cung cũng có rất nhiều. Chỉ có điều nàng luôn càng coi trọng tâm tính con người cho nên vẫn chưa có tìm được người để bái sư. Bây giờ vừa trông thấy Diệp Thu thì nàng đột nhiên lại có suy nghĩ muốn bái sư.

Triệu Uyển Nhi chớp chớp đôi mắt đẹp và thong thả nói: "Cảm nghĩ sao? Quả thực ngài giống như trong truyền thuyết, khiến cho người ta phải kinh diễm! Không biết tiền bối có ý định thu nhận đồ đệ hay không?"

Diệp Thu nghe vậy liền ngạc nhiên, nghiêm túc nhìn vào mắt của Triệu Uyển Nhi hỏi: "Ngươi muốn bái ta làm sư phụ sao?"

"Đúng là như vậy!" Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười nói.

Thánh địa tiên môn nào có thể đến thì nàng đều đã đến, nhưng

từ đầu tới cuối lại không có nơi nào khiến cho nàng hài lòng.

Triệu Uyển Nhi vốn đang dự định đến nốt Bổ Thiên giáo một chuyến, nếu như không tìm được 1 vị sư tôn vừa ý thì sẽ tuỳ tiện bái sư là được.

Nhưng trùng hợp chính là nàng vừa khéo gặp được một người xem như vừa ý, nếu như nàng bỏ lỡ người này thì há chẳng phải là rất đáng tiếc hay sao?

Diệp Thu nghiêm túc quan sát Triệu Uyển Nhi.

Cô nương này đoan trang ưu nhã, tính cách ôn hoà, có tư chất chim sa cá lặn, thậm chí trong một số phương diện còn áp đảo cả Lâm Thanh Trúc.

Tư chất xem như không tệ! Cải thiện một chút thì vẫn có thể dạy tốt!

Chương 48 - Duyên Phận

Diệp Thu nhàn nhạt nói: "Ừm, có thể! Mặc dù tư chất ngươi rất bình thường nhưng cũng không phải là không thể dạy!"

Triệu Uyển Nhi liền mừng rỡ trong lòng mà không rõ nghĩ đến điều gì nên lại hỏi: "Vậy ngài không hỏi về thân thế của ta sao?"

Nàng rất hoang mang tại sao Diệp Thu thu nhận đồ đệ mà lại không hỏi đến xuất thân. Vả lại hắn có vẻ như không coi trọng tư chất.

Diệp Thu đáp: "Ta thu nhận đồ đệ chưa từng để ý đến xuất thân mà chỉ xem duyên phận! Cho dù đối phương có xuất thân thấp hèn, nhưng chỉ cần có lòng hiếu học thì ta vẫn sẽ dạy dỗ!"

Lời này vừa nói ra càng khiến cho nội tâm Triệu Uyển Nhi thêm khâm phục hắn.

Suốt dọc đường nàng đã chứng kiến không ít vẻ mặt của những cao thủ. Những người đó nếu không coi trọng thân thế thì cũng coi trọng tư chất. Duy chỉ có Diệp Thu là không xem trọng hai thứ này.

Triệu Uyển Nhi quyết định nàng phải bái Diệp Thu làm thầy.

"Đệ tử Triệu Uyển Nhi bái kiến sư tôn!" Triệu Uyển Nhi lập tức hành lễ bái sư vì sợ Diệp Thu đổi ý.

Tiểu Linh nhất thời kinh ngạc, nhưng nàng vốn hiểu cách làm người của công chúa nhà mình, mỗi chuyện công chúa làm đều được suy tính rất kĩ. Nhưng hiện giờ công chúa bái sư một cách vội vàng như thế để cho Tiểu Linh lần đầu thấy được.

"Ừm, đứng lên đi!" Trong lòng Diệp Thu mừng thầm mà ngoài mặt vẫn thong dong, nói.

Hắn đã sớm suy nghĩ thu nhận thêm nhiều đồ đệ, dù sao chỉ dựa vào một mình Lâm Thanh Trúc cũng thật lãng phí hệ thống phản hồi.

Không ngờ hôm nay hắn chỉ tản bộ một vòng mà đã tiện tay thu được một người đệ tử.

Không tệ, không tệ! Vận khí này rất tuyệt!

"Từ hôm nay trở đi ngươi sẽ là đệ tử thứ hai của vi sư! Người phía trước là đại sư tỷ, lát nữa hãy tự giới thiệu với nàng."

"Ngươi đứng lên đi đã! Lễ bái sư hãy để về đến sơn môn lại nói tiếp."

"Đa tạ sư tôn!" Triệu Uyển Nhi chậm rãi đứng dậy, khí chất ưu nhã và cốt cách quý tộc của nàng vẫn luôn bộc lộ ra.

"Hì hì, chúc mừng công chúa cuối cùng cũng tìm được vị sư tôn hợp ý." Tiểu Linh thật lòng chúc mừng Triệu Uyển Nhi.

Diệp Thu bỗng nhiên sửng sốt.

Công chúa sao?

Vị đệ tử thứ hai này của ta có vẻ không đơn giản!

Mặc dù nghi ngờ trong lòng nhưng Diệp Thu cũng không hỏi, vì chính hắn đã nói hắn thu nhận đồ đệ không xem trọng thân thế.

Trận chiến trước mặt đã đến hồi kết thúc, Xích Luyện Xà mặc dù có tốc độ rất nhanh nhưng vẫn khó thoát khỏi cái chết từ tay Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc đã chém chết Xích Luyện Xà và lấy đi bảo cốt

trong người nó rồi thong dong trở về.

"Sư tôn, biểu hiện vừa rồi của đệ tử thế nào?" Sau khi hành lễ một cái, Lâm Thanh Trúc nhìn xem Diệp Thu một cách đầy mong đợi, hỏi.

Biểu hiện vừa rồi của ta tốt như vậy thì sư tôn chắc chắn sẽ rất hài lòng.

"Ừm, kiếm pháp học được không tệ, có điều kinh nghiệm chiến đấu còn chưa đủ nên nhiều lần bỏ lỡ cơ hội tốt."

"Nhưng đây không phải là vấn đề lớn, trở về sơn môn ta sẽ tìm thêm một vài hung thú để cho ngươi tập luyện dần dần thành quen."

Diệp Thu nghiêm túc phê bình một câu khiến cho Lâm Thanh Trúc có chút thất vọng, có điều Diệp Thu nói vậy cũng khiến nàng nhớ kỹ được sai sót của bản thân.

"Được rồi, vi sư giới thiệu cho ngươi vị đệ tử mà ta vừa mới thu nhận, sau này nàng sẽ là sư muội của ngươi!"

Nói đến đây Diệp Thu bỗng nhiên quay đầu nhìn Triệu Uyển Nhi hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Vừa rồi nàng đã từng nói nhưng Diệp Thu không chú ý nên đã quên.

"Ấy..." Triệu Uyển Nhi che miệng muốn cười nhưng vẫn gắng kìm lại, nói: "Chào sư tỷ, ta tên Triệu Uyển Nhi. Lần đầu gặp mặt mong được sư tỷ chiếu cố nhiều hơn."

Lâm Thanh Trúc ngoài ý muốn nhìn lướt qua Triệu Uyển Nhi, trong lòng nàng nhịn không được mà tán thưởng một câu.

Cô nương này cũng quá đẹp đi!

Nàng lập tức có cảm giác áp lực to lớn. Nhưng nghĩ lại dường như cũng không sai.

Ở Tử Hà phong quá nhàn rỗi, toàn bộ sơn mạch không thể tìm được một người thứ ba, mà Diệp Thu lại thường xuyên bế quan tu luyện, căn bản không có thời gian cùng nàng nói chuyện phiếm.

Bỗng nhiên có một vị sư muội để cho Lâm Thanh Trúc rất vui, vì rốt cuộc nàng cũng có được một người để trò chuyện.

Nghĩ tới đây mà Lâm Thanh Trúc liền vui vẻ cười nói: "Hì hì, ta rốt cuộc cũng có sư muội rồi!"

"Chào sư muội, ta tên là Lâm Thanh Trúc. Về sau nếu có gì không hiểu thì có thể tới hỏi ta."

Hai cô nương vừa gặp đã thân, vui vẻ trò truyện với nhau.

Khoé miệng Diệp Thu khẽ giật, cảm thấy bản thân mình giống như bị lạnh nhạt.

Hai nàng hàn huyên hồi lâu mới dừng lại và dần dần nhớ ra Diệp Thu đã bị mình lạnh nhạt mà đang đứng cô đơn trong gió.

Cả hai đều có chút ngại ngùng, Triệu Uyển Nhi vẫn không hiểu rõ Diệp Thu nên sợ hắn tức giận.

Nàng vừa định nói gì đó thì Lâm Thanh Trúc đã an ủi: "Sư muội đừng lo lắng, sư tôn đối xử với đồ đệ vô cùng tốt, ngài chưa từng nổi giận với đệ tử. Về sau ngươi tiếp xúc hồi lâu thì sẽ rõ. Sư tôn là người đối xử với đệ tử tốt nhất trong số những người mà ta từng gặp."

Triệu Uyển Nhi nghe xong những lời này thì rất kinh ngạc.

Trong lòng nàng càng thêm khẳng định bản thân mình không có bái sư sai người.

Trên đời này lại có 1 vị sư tôn tốt đến vậy sao?

Chương 49 - Hỏa Diễm Thần Cốt

"Được rồi! Có gì thì trên đường đi hẵn nói!" Nhìn lên sắc trời và thấy màn đêm chuẩn bị kéo tới, Diệp Thu xem ra đêm nay phải đóng quân bên ngoài nên nói.

"Vâng, sư tôn lên xe đi, bên ngoài gió lớn." Triệu Uyển Nhi chỉ vào xe ngựa màu đỏ sau lưng và mời Diệp Thu ngồi lên, Diệp Thu cũng không có khách khí mà đáp ứng.

Không thể không nói khung xe của công chúa toát lên môt vẻ hào hoa, còn thoải mái hơn so với gian nhà gỗ nhỏ của Diệp Thu.

Ba người ngồi bên trong lại không chật chội chút nào.

Tiểu Linh ở ngoài đánh xe và xe ngựa một lần nữa di chuyển.

Thẳng đến khi màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, đoàn người của Diệp Thu cũng dừng lại ven hồ.

Sau khi dựng trại và dàn xếp xong xuôi, Diệp Thu gọi Triệu Uyển Nhi đến bàn giao.

"Đồ nhi, sư tỷ của ngươi ra ngoài đi săn, thừa dịp thời gian còn lại vi sư sẽ chỉ dạy ngươi tu hành."

"Vâng!"

Triệu Uyển Nhi đoan trang ngồi đối diện Diệp Thu, trông thấy gương mặt anh tuấn của hắn khiến cho nàng hơi đỏ mặt và có chút căng thẳng.

Có điều vừa nghĩ tới việc mình cũng có thể tu luyện thì nàng liền cảm thấy vui vẻ.

Diệp Thu nói: "Trước hết vi sư sẽ giúp ngươi tăng thêm tư chất. Đây là bảo cốt của Luyện Ngục Cự Viên mà vi sư đã lấy được lúc trước, nó có thuộc tính hoả. Hôm nay vi sư sẽ để cho ngươi hấp thu khối bảo cốt này."

"A..." Triệu Uyển Nhi lập tức giật mình khi nhìn xem khối bảo cốt trong tay Diệp Thu.

Đây không phải là bảo cốt của con Thái Cổ Di Chủng là Thần Tàng ngũ cảnh trước đây sao?

Sư tôn đã mất rất nhiều sức lực mới giành được nó thì sao có thể đưa bảo cốt cho mình hấp thu được?

Trước đó khi nghe Lâm Thanh Trúc nói sư tôn đối xử rất tốt với đồ đệ thì Triệu Uyển Nhi còn có chút bán tín bán nghi, nhưng hiện giờ nàng cuối cùng cũng đã tin.

Như vậy cũng quá hào phóng đi!

Bảo cốt mà nói đưa liền đưa sao?

Nàng nào biết thời điểm Diệp Thu giành được bảo cốt thì đã muốn đưa cho Lâm Thanh Trúc hấp thu. Có điều khối Huyền băng Cốt trong người nàng lại xung khắc với bảo cốt này cho nên nàng sẽ không thể hấp thu.

Nếu như cưỡng ép Lâm Thanh Trúc phải hấp thu thì e rằng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của thần cốt. Do đó Diệp Thu vẫn luôn giữ khối bảo cốt này bên người và không biết nên xử lý ra sao.

Tự hấp thu ư?

Quá lãng phí!

Hay là không hấp thu? Nhưng để đó mãi cũng không được!

Vừa khéo Diệp Thu lại thu nhận Triệu Uyển Nhi làm đồ đệ, cuối cùng hắn cũng biết phải xử lý bảo cốt này như thế nào.

"Sư tôn, ngài không nói đùa chứ? Đây là bảo cốt còn sót lại của Thần Tàng ngũ cảnh mà ngài lại tặng cho đệ tử thật sao?" Triệu Uyển Nhi khó tin mà hỏi ra, nàng cảm thấy Diệp Thu chỉ đang khảo nghiệm mình mà thôi.

Chỉ thấy Diệp Thu mang ngữ khí bình thản, nói:

"Bảo cốt thì cũng chỉ có thể sinh ra giá trị ở đúng chỗ. Nếu như nó không có giá trị gì thì cũng chỉ là một cục xương bỏ đi."

"Ngươi cứ việc hấp thu nó là được, không cần thương tiếc cho ta. Ngươi đã chọn ta để bái sư thì vi sư tuyệt đối sẽ không tàng tư với ngươi."

Nghe vậy mà nội tâm Triệu Uyển Nhi hết sức cảm động, nàng càng thêm khẳng định bản thân đã không bái sư nhầm người.

"Tạ ơn sư tôn!" Nàng lập tức không từ chối mà tiếp nhận bảo cốt rồi làm theo phương pháp hấp thụ bảo cốt mà Diệp Thu dạy nàng.

Không đến một lát, trong cơ thể Triệu Uyển Nhi giống như nổi lên một ngọn lửa lớn, toàn thân nàng trở nên khô nóng, nóng đến mức nàng phải cởi bỏ chiếc áo bào đỏ trên người cho mát.

Vóc dáng hoàn mỹ của Triệu Uyển Nhi lập tức hiện ra trước mắt khiến cho ánh mắt Diệp Thu run lên.

Mồ hôi chảy qua da thịt trắng nõn của nàng toả ra một hương thơm nhàn nhạt, hormone của Diệp Thu lập tức tăng vọt.

"Trời ạ, dạy một đồ đệ mà suýt chút nữa khiến lão tử đạo tâm

bất ổn rồi!" Trong lòng Diệp Thu thầm mắng bản thân và cố gắng không nhìn nàng nữa, nhưng hắn lại không kìm được mà liếc qua vài lần.

Lúc này Triệu Uyển Nhi vẫn đang thấy cả người nóng như thiêu đốt, y phục cứ cởi ra lần lượt mà vẫn cảm thấy nóng.

Khi nàng vừa định cởi nốt mảnh y phục cuối cùng thì đột nhiên nhớ tới sư tôn vẫn ở đây nên nàng lập tức dừng lại.

Thế nhưng điều này đã làm Diệp Thu thất vọng.

Ài, còn thiếu một chút thôi mà!

Thiếu chút nữa thôi!

Triệu Uyển Nhi bình tâm lại và bắt đầu hấp thu bảo cốt. Một lát sau, một khối Hỏa Diễm Thần Cốt chậm rãi đản sinh bên trong phù hải của nàng.

Sau khi bảo cốt của thái cổ di chủng được nàng hấp thụ, kết hợp với huyết thống nguyên bản trong người nàng mà một lần nữa hoá thành thần cốt.

Triệu Uyển Nhi vốn có huyết mạch Hoàng tộc, huyết thống này đương nhiên rất cao quý, sau khi hấp thụ bảo cốt thì cũng tương đương với việc dung nhập bảo cốt vào trong cơ thể. Hai loại kết hợp tạo ra một loại thần cốt mới.

Nhìn từ góc độ phẩm cấp có vẻ cũng không yếu hơn Huyền Băng Cốt của Lâm Thanh Trúc.

Thần cốt vừa xuất hiện thì trên mặt Diệp Thu lập tức lộ ra ý cười.

"Ưm..."

Một tiếng rên nhẹ vang lên, Triệu Uyển Nhi có vẻ như đang

hết sức thống khổ. Khí tức của Hỏa diễm thần cốt bắt đầu lan ra khắp thân thể nàng, để nàng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy một cách kỳ lạ mà không ngừng lại được.

Nàng vừa không xem chừng thì xuân quang chợt hiện.

"Ấy..."

"Ta hình như đã nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy!"

"Đạo tâm ta bất ổn rồi!"

Chương 50 - Giảng Đạo

Không biết qua bao lâu Triệu Uyển Nhi mới trằn trọc tỉnh dậy. Tu vi nàng lúc này đã thành công đạt đến Huyền Chỉ nhất phẩm.

Đồng thời dung hợp luyện ngục chi hỏa của Luyện Ngục Cự Viên, thành công luyện ra được thần cốt thuộc về nàng.

Sức mạnh của bảo cốt vẫn chưa được nàng hấp thu hoàn toàn. Thời gian sau nàng chỉ cần chuyển hoá sức mạnh bảo cốt thành năng lượng tự thân thì liền có thể gia tăng tu vi.

Đây chính là sức mạnh cường đại của bảo cốt, đặc biệt lại là một khối di chủng bảo cốt của Thần Tàng ngũ cảnh. Sức mạnh của nó đủ để ngươi tu luyện tới Thần Tàng ngũ cảnh.

Bởi vậy bảo cốt trong Đại Hoang giống như là tiên đan diệu dược, vô cùng trân quý.

Đây cũng là lí do trước đó nhiều người muốn giành lấy bảo cốt như vậy.

Một lát sau, Triệu Uyển Nhi chậm rãi mở mắt, lúc này nàng đó khó che giấu được sự vui mừng trong lòng.

Vừa mở mắt đã thấy Diệp Thu ngồi phía trước, nàng kích động muốn tiến đến ôm. Chợt có luồng gió lạnh thổi tới khiến nàng run rẩy.

Cúi xuống xem xét chưa đầy một giây, khuôn mặt nàng bỗng đỏ ửng lên.

Nàng vội vàng khoác áo bào đỏ dưới đất lên, chắn lại khung cảnh trắng nõn như ngọc.

"A..."

"Xấu hổ chết mất..."

"Cũng không biết vừa rồi sư tôn có trông thấy gì không, a a... Ta muốn chết quá."

Xấu hổ cùng cực, Triệu Uyển Nhi hận không thể mau chóng tìm một cái lỗ chui vào.

"Sư... Sư tôn?"

Triệu Uyển Nhi thẹn thùng kêu lên.

"Ừm, ta không thấy gì cả."

Diệp Thu thản nhiên nói, càng nói lại khiến Triệu Uyển Nhi càng đỏ mặt.

Không nhìn thấy thì sẽ không cố ý nhấn mạnh.

"Hu hu... Về sau ta gặp ngài như thế nào đây?"

Triệu Uyển Nhi có ý muốn tự sát, thân là công chúa vương triều, nàng từ trước đến nay đều làm việc cẩn trọng, cử chỉ ưu nhã, chính là khí chất quý tộc đã khắc tận sâu vào bên trong. Nàng không nghĩ tới hôm nay bản thân lại làm vậy trước mặt sư tôn.

Hình tượng của ta trong lòng sư tôn nhất định đã rơi xuống đáy vực rồi!

Chủ yếu là lửa đốt khi tu luyện quá nóng khiến cho nàng bất tri bất giác cởi hết y phục, chỉ để lại một mảnh áo trong.

Mồ hôi tăng càng nhiều, y phục dán chặt vào cơ thể làm áo mỏng càng giống như trong suốt.

Sư tôn đều nhìn thấy hết rồi, về sau ta còn mặt mũi nào gặp sư

tôn nữa.

Diệp Thu quay người sang chỗ khác, tầm mắt liếc trộm sang đôi chân dài trắng nõn lộ ra của nàng mà nuốt một ngụm nước bọt.

"Đồ nhi, ngươi đã hấp thụ Cự Viên bảo cốt cũng như dung hợp với nó, tạo ra thần cốt chỉ thuộc về bản thân."

"Kể từ hôm nay, ngươi chính thức bước vào hành trình tu tiên."

"Ngươi chỉ vừa mới bước vào hành trình tu tiên nên khả năng chưa đủ kiến thức tu luyện."

"Vừa khéo sư tỷ của ngươi đi săn chưa về nên nhân dịp này vi sư sẽ giảng giải cho ngươi biết."

Đôi mắt Triệu Uyển Nhi khẽ động, ngẩng đầu phát hiện Diệp Thu không biểu lộ cảm xúc dị thường nào mà lại vô cùng lạnh nhạt. Bỗng nhiên nàng có cảm giác mất mát kỳ lạ, mà trong lòng càng trở nên hiếu kì.

Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ sư tôn không thích nữ nhân sao?

Vừa rồi ta đều cởi hết ra mà ngài lại không có phản ứng gì.

Chẳng lẽ nhan sắc của ta còn chưa đủ để hấp dẫn sư tôn ư?

"A, ta đang suy nghĩ gì vậy? Đó là sư tôn của ta mà!"

Triệu Uyển Nhi lắc đầu cố gắng áp chế ý nghĩ tà ma trong lòng rồi cuối cùng cũng bình tâm lại.

"Vâng, sư tôn cứ nói, Uyển Nhi xin nghe."

Triệu Uyển Nhi ưu nhã lấy áo bào đỏ choàng lên cơ thể, nhưng

lại cố ý lộ ra ngoài đôi chân thon dài, khiến cho đạo tâm của Diệp Thu càng trở nên bất ổn.

Nha đầu này... Tâm thuật bất chính, muốn hại vi sư đây mà!

"Hít..." Diệp Thu khẽ hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Chúng ta là người tu đạo, lấy Luyện khí cảnh là nhập môn, tiến vào Huyền Chỉ cảnh là nhập vi. Chỉ khi đạt tới cảnh giới này thì mới có thể học tập chút tiên pháp mạnh hơn."

"Cảnh giới bây giờ của ngươi là Huyền Chỉ nhất phẩm. Huyền Chỉ có chín phẩm, mỗi phẩm là 1 tiểu cảnh giới, sau đó sẽ là Thiên Tướng cảnh."

"Thiên Tướng cảnh có tên khác là Thông Huyền cảnh. Khi đạt tới cảnh giới này tức là ngươi đã tự khống chế được khí tức của bản thân, đạt tới trạng thái lô hoả thuần thanh. Có thể cảm nhận rõ khí tức biến động cách đây vài dặm, ngũ thức minh mẫn, nhìn thấu tứ phương. Cảnh giới này cũng được chia thành chín tiểu cảnh."

Triệu Uyển Nhi nghe mà vô cùng chăm chú. Mặc dù ở trong Hoàng gia nhưng nàng từ nhỏ đã bị xem như công cụ liên hôn, nên vốn không có cơ hội học những kiến thức này. Đa số đều được nghe người khác nói nhưng có điều cũng không quá tỉ mỉ.

"Phía trên Thiên Tướng cảnh chính là Vô Cự cảnh."

"Vô Cự cảnh có ý nghĩa giống như tên gọi, nghĩa là không có cự ly."

"Không có cự ly tức là có thể di chuyển đến khoảng cách vô cùng xa trong chớp mắt, và cũng có thể đánh tới từ khoảng cách xa, vượt qua cả thời gian và không gian cực xa."

"Đây là một kiểu trật tự phép tắc. Đến khi ngươi đạt tới cảnh giới này thì sẽ hiểu. Hiện giờ ta nói với ngươi những thứ này vẫn

là quá sớm."

"Vô Cự cảnh cũng được phân thành chín tiểu cảnh giống như ba cảnh giới trước."

"Cảnh giới phía sau là Thần Tàng cảnh, khác biệt với tất cả cảnh giới phía trước, vì tại cảnh giới này chỉ có năm tiểu cảnh, bởi vậy nó còn có tên là Thần Tàng ngũ cảnh."

"Trong ngũ tạng là tâm, can, tỳ, phổi, thận có năm Mệnh Tuyền, thần vận ẩn trong thân, từ xưa đã có tên gọi là Thần Tàng."

"Đạt tới Thần Tàng cảnh thì liền có thể khắc chế khí tức, trở về ý nghĩa nguyên bản."

"Khí lực và tài năng giấu trong tâm chứ không hiện ra ngoài, Thần Tàng nội liễm, bồi dưỡng tinh thần."

"Hiện giờ vi sư đang ở cảnh giới này."

Chương 51 - Thẳng Tiến Không Lùi

Triệu Uyển Nhi nghe Diệp Thu giảng đạo vô cùng nhập tâm, chớp chớp mắt nhìn Diệp Thu chăm chú khiến cho hắn có chút ngượng ngùng.

Diệp Thu nghiêm trong hoài nghi người đồ đệ này đang có ý thử hắn.

Triệu Uyển Nhi để lộ đôi chân trắng nõn thon dài, còn biểu lộ bộ dạng mê người quyến rũ khiến cho người ta không nhịn được muốn hôn một cái.

Thật là một cảm giác tội lỗi!

Nàng còn muốn mê người hơn cả Lâm Thanh Trúc!

Lâm Thanh Trúc cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương, cho dù ngươi sa vào đó thì cũng sẽ thanh tỉnh rất nhanh.

Mà Triệu Uyển Nhi lại thuộc thể loại nhu tình như lửa, ôn nhu động lòng người, làm nội tâm người nhìn phảng phất như có một đám lửa đang thiêu đốt đến hỗn loạn muốn động.

"Sư tôn, phía trên Thần Tàng ngũ cảnh là gì?" Triệu Uyển Nhi hai tay chống cằm, khẽ hỏi.

Diệp Thu hít sâu một hơi và tỏ vẻ ung dung bình tĩnh nói:

"Bên trên Thần Tàng ngũ cảnh chính là Giáo Chủ cảnh, có tên khác là Tôn Giả. Người có thể đạt tới cảnh giới này sẽ là người cầm quyền cả một phương của tông môn."

"Bổ Thiên giáo chúng ta có hai vị Giáo Chủ cảnh, người đầu tiên là chưởng giáo Mạnh Thiên Chính, người thứ hai là Tề Vô Hối, là thủ toạ của Tàng Kiếm phong kiêm chấp pháp trưởng lão của Bổ Thiên giáo."

"Đạt đến cấp bậc này sẽ có thể đạt đến trình độ đại đạo hoá giản. Nhìn một mũi kiếm đơn giản mà cũng có thể chứa đựng vô vàn ý nghĩa sâu xa."

"Dùng thân nhập đạo, thuận theo tinh thần, hình thành hệ thống bản thân, ta chính là đạo."

Triệu Uyển Nhi hỏi: "Sư tôn, vậy phía trên Giáo Chủ cảnh còn có cảnh giới khác không?"

Trông thấy dáng vẻ hiếu kì của nàng mà Diệp Thu chậm rãi giải thích:

"Có, trên Giáo chủ cảnh còn có Chí Tôn cảnh."

"Người đạt tới Chí Tôn cảnh sẽ là Chí Tôn Vô Song trong thiên hạ! Lúc này đã có thể nói là vô cùng tuyệt đỉnh!"

"Đương nhiên trên Chí Tôn cảnh còn có Phong Vương cảnh. Trên Phong Vương cảnh còn có Đại Đế cảnh."

"Có điều những cảnh giới này rất ít người đạt được, thuộc về sự tồn tại hiếm có, gần như là không có."

"Nhân tộc chúng ta đã vạn năm không có người vào được Đại Đế cảnh. Vì muốn đạt đến Đại Đế cảnh thì phải trải qua rất nhiều gian nan trắc trở mà ngươi không cách nào tưởng tượng nổi. Cho nên tu tiên cũng không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu."

"Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, bất luận tương lai gặp khó khăn thế nào thì ngươi đều có thể làm được. Chỉ có kiên trì xông lên phía trước và cho dù là bị thương ngàn chỗ nhưng cũng không thể

lùi bước."

"Tu tiên vốn là chuyện nghịch thiên cải mệnh, nếu như lùi lại một bước thì sẽ gặp vực sâu vạn trượng!"

"Ngươi hiểu không?"

Diệp Thu mang ngữ khí ngưng trọng nói ra, trái tim Triệu Uyển Nhi run lên và kiên định nói: "Sư tôn, đệ tử hiểu rồi!"

Triệu Uyển Nhi không phải là thiếu nữ ngây thơ gì cả, nàng xuất thân từ chốn hoàng cung nên vốn hiểu rõ sự hiểm ác của nhân gian.

So với trăm ngàn đấu đá chốn hậu cung thì nàng càng muốn tu nhập tiên đạo, nếm trải trăm ngàn khổ cực của việc tu tiên.

Nàng muốn sống vì bản thân chứ không phải là công cụ liên hôn, gả cho một nam nhân đến mặt còn chưa từng biết.

Mọi oán hận bất bình, bi thương âu sầu đến đây đều tan biến.

"Ừm, rất tốt."

Diệp Thu gật đầu hài lòng với người đồ đệ này.

"Tốt, những kiến thức vỡ lòng này ngươi hiểu chút ít là được rồi, không cần quá mức."

Nhìn màn đêm đã hoàn toàn buông xuống nhưng vẫn chưa thấy Lâm Thanh Trúc và Tiểu Linh đi săn về, Diệp Thu nghĩ thầm có nên dạy Triệu Uyển Nhi tiên pháp luôn không?

Nghĩ ngợi một hồi thì Diệp Thu lại từ bỏ, vì Triệu Uyển Nhi chỉ vừa đột phá vào Huyền Chỉ nhất phẩm nên tâm cảnh còn chưa ổn định. Hiện giờ mà dạy nàng thì hơi có chút nóng vội.

Diệp Thu nói:

"Khối bảo cốt này đã hoàn toàn dung hợp lại với ngươi. Từ hôm nay trở đi ngươi hãy làm theo phương thức mà vi sư dạy để hấp thu nó là được."

"Về phần tiên pháp thì chờ tâm cảnh ngươi ổn định rồi nói tiếp, không cần nóng vội."

"Bảo cốt này là của Thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng ngũ cảnh, được ưu ái cho hấp thụ linh khí đất trời vô cùng nồng đậm, có thể giúp ngươi gia tăng tu vi."

"Vâng sư tôn, đệ tử hiểu rồi." Triệu Uyển Nhi nghiêm túc gật đầu, nàng có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn của bảo cốt đang quanh quẩn trong cơ thể nàng.

Có lẽ chỉ cần hấp thu nguồn sức mạnh này thì ta sẽ có thể mau đột phá vào Thiên tướng cảnh.

Nghĩ đến đây làm Triệu Uyển Nhi không khỏi mừng thầm, vận khí của nàng thật sự quá tốt khi có thể bái được một vị sư tôn tốt như Diệp Thu, nàng vừa đến liền đưa tặng nàng bảo cốt.

Dù sao đây cũng là bảo cốt của Thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng ngũ cảnh, cho dù là phụ hoàng của nàng thì cũng không dám tuỳ tiện lấy ra một khối cho các huynh đệ nàng hấp thu.

Sư tôn đối với đồ đệ quá tốt, giống với Lâm Thanh Trúc đã nói trước đó, hắn chưa từng tàng tư với đệ tử.

Trệu Uyển Nhi càng nghĩ càng mừng, ánh mắt nàng cũng bắt đầu say mê khi nhìn Diệp Thu, có cảm giác như động ý xuân.

Mà sư tôn nàng không những là người ổn trọng, dáng vẻ còn đẹp mắt, và quan trọng là năng lực vô cùng mạnh, đồng thời còn không tàng tư với đệ tử, hắn chính là vị sư tôn tốt nhất trên đời.

Triệu Uyển Nhi cảm thấy vô cùng may mắn vì trước đó nàng

không quyết định bái người khác làm sư, nếu không nàng sẽ bỏ lỡ vị sư tôn tốt như Diệp Thu.

Chương 52 - Quyết Định Đúng Đắn

Diệp Thu khoát tay nói: "Được rồi, ngươi tranh thủ thời gian củng cố tu vi trước đi, để tâm cảnh bình ổn lại. Sư tỷ và bạn của ngươi chắc cũng sắp về rồi."

Triệu Uyển Nhi gật đầu nói: “Vâng, sư tôn.”

Sau đó nàng ưu nhã vén mái tóc thẳng dài, kéo áo bào đỏ vào người, trong nháy mắt nàng tiến vào trạng thái minh tưởng.

Thấy nàng bắt đầu tiến vào trạng thái, Diệp Thu cuối cùng thả lỏng một hơi.

"Phù..."

"Nha đầu này quá tà ác! Không được, vi sư sớm muộn cũng có ngày bị ngươi làm hỏng đạo tâm."

"Nha đầu này để cho ta nhìn ngươi đến muốn động a."

Trong lòng Diệp Thu âm thầm suy nghĩ và bình tĩnh lại.

"Hệ thống."

"Đinh..."

"Ngươi tặng đệ tử một khối bảo cốt của Thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng ngũ cảnh, phát động bạo kích phản hồi."

"Có mở ra không?"

"Mở đi."

"Đinh, chúc mừng ngươi thu hoạch được vạn lần bạo kích. Lấy được thập hung Tiên Cổ và một khối tàn cốt Chân Long.”

"Cái gì?!!"

"Chân Long bảo cốt sao?"

"Trời đất!"

"Đâylà… Hệ thống, ngươi có nhầm lẫn không vậy? Thật sự là Chân Long bảo cốt sao?"

"Hồi bẩm kí chủ, đây chỉ là tàn cốt của Chân Long, là bảo cốt không hoàn chỉnh."

Hệ thống nghiêm túc cường điệu nói, có điều cho dù chỉ là tàn cốt thì vẫn khiến Diệp Thu rất kích động.

Bà mẹ nó! Đây là Chân Long đó!

Cho dù nó chỉ nhổ một cục đờm thì cũng có thể giết chết sự tồn tại của ngươi. Một khối tàn cốt cũng đã là sự tồn tại như kho báu của thượng tiên.

"Ha ha ha, giàu rồi, giàu rồi! Không uổng công ta thu nhận vị đồ đệ này, càng nhìn càng thấy thích! Ngươi đúng thật là tiểu bảo bối ân cần của vi sư!"

Diệp Thu khó kìm được sự vui sướng trong lòng mà lấy Tàn cốt Chân Long từ trong hệ thống.

Một luồng khí tức kinh người liền đập thẳng vào mặt hắn, gần như không có bất cứ do dự nào.

Để tránh đêm dài lắm mộng nên Diệp Thu liền bắt đầu hấp thu nó.

Khí tức Chân Long tràn vào cơ thể Diệp Thu, trong nháy mắt

liền xuất hiện một đạo phù văn màu vàng óng chuyển động bên ngoài thân thể hắn.

"A..."

"Đau quá!"

Ngay sau đó cơ thể Diệp Thu giống như bị va đập mạnh mà toàn thân suýt chút nữa đã bị vỡ tung.

Tàn cốt Chân Long này quả thật đúng như lời đồn, khí tức của nó vừa tràn vào thì suýt nữa đã khiến cho Diệp Thu bạo thể.

Phù văn không ngừng tỏa ra khí tức Chân Long, thân thể Diệp Thu giống như bị đè ép đến mức giãn ra.

Hắn không dám ngây ra đó mà lập tức thi triển Nguyên Thuỷ Chân Giải để luyện hoá nguồn lực lượng này.

Diệp Thu đưa Chân Long chi lực vào năm vị trí Thần Tàng, không đến một lát tu vi của hắn đã bắt đầu tăng vọt.

Diệp Thu vượt qua Thần Tàng ngũ cảnh và sắp bước vào Giáo Chủ cảnh.

Đồng thời trong lúc dung luyện Chân Long chi lực, cơ thể hắn cũng có sự chuyển hoá về chất. Làm da hắn chuyển thành màu vàng kim trông vô cùng cứng rắn.

"Kim thân Chân Long?"

Diệp Thu hít sâu một hơi, sau khi hấp thu tàn cốt Chân Long thì thân thể hắn đã dần trở nên cứng rắn.

Dưới nguồn lực lượng này sức mạnh của hắn cũng nhanh chóng tăng lên.

Mà Diệp Thu cũng cảm nhận được rõ rệt lực lượng đặc biệt

này đang dần dần tăng lên.

Sau khi không ngừng luyện hoá thì tinh lực, khí lực, thần lực của hắn cũng đạt được trạng thái vô cùng thuần tuý.

Diệp Thu cẩn thận cảm nhận sự biến hoá của cơ thể mình mà nội tâm mừng rỡ như điên. Hắn chưa từng có cảm giác mình mạnh mẽ như thế này bao giờ.

Nếu như quay lại lúc đối đầu với hai vị cường giả của Lâm gia, Diệp Thu có thể không cần dùng kiếm mà chỉ cần dùng cơ thể thì cũng đủ để nghiền nát bọn hắn.

Nguồn lực lượng cường đại này dung nhập vào năm vị trí Thần Tàng, sau đó Diệp Thu đưa nó chảy vào Đại Đạo Chi Hoa để lấy thân nhập đạo, hái được thành quả.

Hắn đã đến Thần Tàng ngũ cảnh đỉnh phong, chỉ còn kém một bước nữa là có thể tiến vào Giáo Chủ cảnh.

Sau hồi lâu, Lâm Thanh Trúc cũng trở về cùng với Tiểu Linh.

Bọn họ mang về một con hươu Hoang Nguyên, đang chuẩn bị giao lại cho Diệp Thu thì phát hiện trên đỉnh đầu Diệp Thu đang nở rộ một đoá đạo hoa.

Thiên địa linh khí bắt đầu tập kết liên tục, trong cơn gió cuồng phong này cả hai người đều không thể đứng yên.

"Sư... Sư tôn làm sao vậy?"

Lâm Thanh Trúc bối rối nhìn thân ảnh Diệp Thu bên trong cơn bão cuồng phong kia mà không biết nên làm thế nào.

Lúc này Triệu Uyển Nhi cũng bị tiếng động đánh thức, nàng nghi ngờ mở mắt ra mà bỗng cứng đơ tại chỗ.

"Đây là... Lấy thân nhập đạo sao?"

Tình huống hiện giờ không phải là thứ mà vừa rồi Diệp Thu mới nói với nàng ư?

"Sư muội, rốt cục đã có chuyện gì?" Lâm Thanh Trúc đỡ Triệu Uyển Nhi dậy và gấp gáp hỏi.

Triệu Uyển Nhi cũng vô cùng kích động, có điều tâm tính nàng trầm ổn nên rất nhanh đã có thể bình tĩnh lại.

"Sư tôn dường như đang đột phá!"

"Đột phá sao?"

Lâm Thanh Trúc không hiểu mà rơi vào trầm tư rồi bỗng dưng lĩnh ngộ ra.

"Đây là... Sư tôn đang tiến nhập Giáo chủ cảnh!"

"Sao có thể? Sư tôn còn trẻ như vậy mà đã tiến nhập Giáo chủ cảnh ư?

Lần đầu nàng được nghe nói tới có vị Giáo Chủ cảnh trẻ như vậy! Thật khó có thể tin nổi!

Phải biết rằng thủ toạ của các sơn mạch khác trong toàn bộ Bổ Thiên giáo đều hơn Diệp Thu cả trăm tuổi nhưng vẫn chưa tiến nhập Giáo Chủ cảnh.

Từ khi Diệp Thu kế thừa Tử Hà phong mà bắt đầu tính toán thì hắn chỉ mất mười năm để có thể tiến nhập Giáo Chủ cảnh.

Thiên phú này có thể nói là vô địch thiên hạ cũng không đủ!

Đây mới thật sự là bậc Chí Tôn trời sinh! Vương giả hay di chủng trên cơ bản không có cách nào so sánh với hắn!

Đừng nói là Lâm Thanh Trúc mơ hồ, mà ngay cả Triệu Uyển Nhi cũng vậy.

Vừa rồi rõ ràng sư tôn vẫn còn đang chỉ dạy cho nàng, nhưng mới quanh đi quẩn lại mà hắn ngược lại đã đột phá.

Chương 53 - Tàn Cốt Chân Long

Tuy rằng rất khiếp sợ, nhưng Triệu Uyển Nhi vẫn là rất nhanh liền phản ứng lại mà mừng thầm nói: "Sư tỷ, xem ra sau này chúng ta cũng có một vị Giáo Chủ cảnh làm hậu phương rồi. Ta thấy sau này sẽ không còn có ai dám khi dễ chúng ta nữa."

Lâm Thanh Trúc cũng rất vui mừng, vì nàng biết rõ Diệp Thu là người có tính cách bao che đồ đệ của mình, nếu thấy các nàng bị người khi dễ thì mặc kệ đối phương là ai nhưng hắn nhất định sẽ ra tay trấn áp.

Lúc trước nàng còn có chút lo lắng Diệp Thu sẽ bị Lâm gia trả thù, dù sao trước đó hắn đã để cho Lâm gia mất hết mặt mũi.

Lâm gia với tư cách đại gia tộc của Ly Dương thì bọn hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng bây giờ Diệp Thu đã tấn nhập Giáo Chủ cảnh thì chỉ sợ Lâm gia sẽ vô vọng trả thù.

Đây chính là Giáo Chủ cảnh, là Tôn Giả đang tồn tại, có quyền uy rất lớn! Cho dù là thiên tử trong hoàng cung thì cũng đều phải coi là cấp bậc hiền giả để mà đối đãi. Chỉ là Lâm gia thì căn bản không đáng giá nhắc tới.

Lâm Thanh Trúc chỉ có thể nghĩ được như vậy, nhưng Triệu Uyển Nhi thì có phần toan tính hơn một chút.

Nàng bái một vị Giáo Chủ cảnh làm sư tôn thì chắc hẳn khi phụ hoàng nàng biết nàng ở Bổ Thiên giáo, vậy chỉ sợ ông ta cũng không dám phái người tới mang nàng trở về.

Trái tim Triệu Uyển Nhi đang treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống. Lần này nàng rốt cuộc đã có thể an tâm mà tu hành

ở dưới môn hạ của Diệp Thu, vì mình mà sống, làm chuyện mình muốn làm.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thu cũng chậm rãi ngừng luyện công, lực lượng quanh thân hắn bắt đầu hội tụ, đạo hoa trên đỉnh đầu cũng nội liễm phong mang.

Trong cơ thể hắn thình lình sinh ra hai đóa Đạo Hoa giống nhau như đúc, cùng đóa Đạo Hoa trước kia y hệt nhau.

Tuy nhiên hai đóa Đạo Hoa này chỉ có hình thái ban đầu chứ cũng không có nở rộ.

"Tam hoa tụ đỉnh sao?" Sau khi tấn nhập Giáo Chủ cảnh, Diệp Thu cũng thành công ngộ ra hệ thống tu luyện của mình.

Hệ thống tu luyện của hầu hết tu tiên giả đều được quyết định dựa trên năng lực của chính họ.

Bởi vì thân thể Diệp Thu vốn có một đóa Đạo Hoa, bởi vậy con đường tu luyện của hắn chính là tam hoa tụ đỉnh.

Hai đóa Đạo Hoa này đối ứng với hai cảnh giới Chí Tôn, Phong Vương. Thẳng đến khi Tam Hoa tụ đỉnh thì hắn liền có thể trùng kích Đại Đế cảnh.

"Chà..... Chẳng lẽ ta cũng có tư chất Đại Đế?"

Ngầm hiểu rõ những chuyện này mà Diệp Thu vô cùng kích động.

Chẳng lẽ ta thật sự có thể đánh vỡ truyền thuyết nhân tộc không Đại Đế suốt vạn năm qua?

Trước mắt xem ra Diệp Thu thật đúng là có loại cơ hội này, huống hồ hắn còn có vạn lần trả về hệ thống tương trợ.

Tuy nhiên, bây giờ nói những điều này vẫn còn quá sớm, vì

đây là một con đường rất dài, không phải ngày một ngày hai là có thể làm được.

Sau khi hấp thu tàn cốt Chân Long, Diệp Thu đã thành công tiến vào Giáo Chủ cảnh.

Giáo Chủ cảnh không giống với các cảnh giới phía trước mà chỉ chia làm ba tiểu cảnhgồm sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ.

Trước mắt Diệp Thu đang ở tại Giáo Chủ sơ kỳ, tu vi đột phá quá nhanh nên hắn còn chưa hoàn toàn đánh xuống căn cơ vững chắc.

Mặc dù sức mạnh của tàn cốt Chân Long chưa được Diệp Thu hoàn toàn hấp thu, nhưng hắn cũng đã rất thỏa mãn.

Thời gian kế tiếp hắn dự định củng cố một chút tâm cảnh để miễn cho đến lúc đó bởi vì tâm cảnh có vấn đề mà tu luyện xảy ra sai lầm, vậy thì có khi mất nhiều hơn được.

Sự vui sướng trong lòng hiện rõ trên khuôn mặt Diệp Thu, điều này hắn đã sớm hình thành thói quen.

Diệp Thu chậm rãi mở ra hai mắt, phía trước đã đứng đó ba vị cô nương trong veo như nước, ánh mắt chớp chớp nhìn hắn.

"Chà, thật thoải mái!"

Phù văn màu vàng kim trên người Diệp Thu đã rút đi, làm cỗ cảm giác áp bách đến từ Giáo Chủ cảnh trở lại trong cơ thể hắn, ba người Triệu Uyển Nhi nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi cỗ cảm giác áp bách kia đã để cho các nàng thật sự quá khó chịu.

Thấy áp lực biến mất nên cả ba lập tức ngồi phịch xuống đất đến đau cả mông.

“A..... Đau muốn chết!"

Triệu Uyển Nhi bĩu môi oán giận nhìn Diệp Thu một cái. Sau đó nàng rất nhanh lại đứng dậy mà đi tới trước mặt hắn chúc mừng: "Chúc mừng sư tôn thành công tấn nhập Giáo Chủ cảnh.”

“Chúc mừng sư tôn.” Lâm Thanh Trúc cũng phản ứng kịp mà cũng lập tức đi lên chúc mừng.

Tiểu Linh thì đứng tại chỗ, trong ánh mắt nàng tràn đầy sự ngưỡng mộ và cũng vội vàng đi tới chúc mừng Diệp Thu: “Chúc mừng tiền bối đã tấn nhập Giáo Chủ cảnh.”

Diệp Thu cười nói: "Ừm, các ngươi đều đứng lên hết đi! Chút chuyện nhỏ này cũng không đáng để chúc mừng, về sau các ngươi mà siêng năng tu luyện thì tiến nhập Giáo Chủ cảnh cũng là chuyện sớm muộn thôi."

Nội tâm hai nàng đệ tử liền vui vẻ vì các nàng cũng có cơ hội tấn nhập Giáo Chủ cảnh sao?

Đây chính là cảnh giới mà biết bao nhiêu tu tiên giả tha thiết ước mơ.

Trên con đường tu tiên này tỷ lệ bị Tiên đạo đào thải quá cao, rất nhiều người cả đời đều kẹt tại bình cảnh mà không thể đột phá.

Chương 54 - Giáo Chủ Cảnh

Triệu Uyển Nhi hỏi thăm: "Sư tôn, ngài cảm thấy chúng ta cũng có hi vọng đột phá Giáo Chủ cảnh sao?"

Diệp Thu đáp: “Chỉ cần các ngươi chăm chỉ cố gắng tu luyện thì Giáo Chủ cảnh cũng không đáng giá nhắc đến.”

Triệu Uyển Nhi liền vui vẻ nói: "Đa tạ sư tôn, chúng đệ tử nhất định sẽ nghiêm túc tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá Giáo Chủ cảnh.”

Nhìn vào ánh mắt Diệp Thu mà nàng bỗng nhớ tới cái gì mà đột nhiên đỏ mặt.

Đoán chừng nàng lại nhớ tới chuyện vừa rồi nên có chút ngượng ngùng.

Diệp Thu cũng đoán được nhưng hắn không có chọc thủng để miễn cho hai người đều xấu hổ.

Lâm Thanh Trúc nghi hoặc nhìn xem Triệu Uyển Nhi và tò mò hỏi: "Sư muội, ngươi làm sao vậy?

Khụ khụ.....

Triệu Uyển Nhi ho nhẹ một tiếng và liếc nhìn Diệp Thu một cái, nàng phát hiện hắn cũng không có nhìn mình mà nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nàng lập tức khôi phục lại khí chất ưu nhã trước kia mà thong dong nói: "Không, ta chỉ vì sư tôn đột phá mà cảm thấy cao hứng thôi, sư tỷ suy nghĩ nhiều rồi.”

"Thế à?" Lâm Thanh Trúc nhìn nàng rồi lại nhìn Diệp Thu mà cảm giác trong lòng hai người này có quỷ.

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian ta rời đi thì hai thầy trò này đã xảy ra chuyện gì không thể miêu tả?

A..... Không có khả năng! Sư tôn là người chính trực như vậy thì làm sao có thể làm ra loại chuyện đó được? Chắc là ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi! Làm sao ta có thể nghi ngờ nhân phẩm của sư tôn như thế chứ?

Lâm Thanh Trúc thổi bay suy nghĩ vặn vẹo trong đầu mà phục hồi tinh thần, nói: "Sư tôn, đệ tử và Tiểu Linh ở phụ cận đã thành công săn bắn được một con hươu hoang nguyên, ngài có muốn bây giờ chúng ta nướng nó hay không?"

Nghe vậy mà Diệp Thu đứng lên nhìn quanh bốn phía một chút. Vừa rồi bởi vì hắn đột phá mà phạm vi vài dặm liền trở thành một mảnh hỗn độn.

Khóe miệng Diệp Thu hơi co rút, hắn đột nhiên có 1 ý nghĩ kỳ quái.

Ta phá hư môi trường sinh thái thì có thể sẽ bị người ta phạt tiền hay không nhỉ?

Diệp Thu gật đầu nói: “Ừm, đi thôi, sắc trời đã tối rồi, các ngươi xử lý nó mau một chút để ăn rồi đi nghỉ ngơi sớm. Sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải đi sâu vào trong hoang nguyên."

Lâm Thanh Trúc cung kính đáp: "Vâng, đệ tử sẽ lập tức đi xử lý.”

“Sư tỷ, để ta giúp ngươi.” Triệu Uyển Nhi đề nghị

Nhưng Lâm Thanh Trúc liền cự tuyệt: "Ta tới làm là được rồi! Sư muội, ngươi ở lâu trong hoàng cung thì làm sao biết cách làm những thứ này! Mà ngươi chỉ vừa mới nhập môn nên còn có rất nhiều điều không biết, vừa vặn thừa dịp chút thời gian này mà để sư tôn giảng giải cho ngươi thật tốt đi!"

Triệu Uyển Nhi cũng không có phản bác, vì nàng quả thật không biết. Nhưng nàng có chút không dám đối mặt với Diệp Thu cho nên mới muốn đi hỗ trợ Lâm Thanh Trúc. Nàng lại nhớ tới chuyện vừa rồi mà liền đỏ mặt.

A..... Ta xấu hổ chết mất!

Vừa nhập môn ngày đầu tiên mà đã bị sư tôn nhìn thấy hết rồi, sau này thầy trò làm sao sống chung được?

Nhưng mà Triệu Uyển Nhi không hổ là công chúa nên năng lực chịu đựng của nàng vẫn rất cường đại.

Lâm Thanh Trúc và Tiểu Linh đi xử lý thịt hươu, Triệu Uyển Nhi thì đứng ngồi không yên ngồi ở phía trước Diệp Thu. Nàng bất tri bất giác lại lộ ra đôi chân dài kia.

Khóe miệng Diệp Thu liền co rút, hắn nghiêm trọng hoài nghi vị đồ nhi này của mình đang câu dẫn hắn.

Lần đầu tiên có thể là do nàng không cẩn thận, nhưng lần thứ hai thì rất có thể là cố ý!

Triệu Uyển Nhi mỉm cười, trong nụ cười cất giấu thâm ý mà nhìn chăm chú vào ánh mắt Diệp Thu.

Đúng như Diệp Thu đã dự đoán, nàng chính là đang cố ý, chủ yếu là do nàng muốn nhìn xem sư tôn mình có phải thật sự trong lòng không loạn hay không?

Kết quả đã để nàng thất vọng vì Diệp Thu vẫn không có biểu tình gì!

“Đồ nhi, ngươi có tâm sự gì sao?” Nhìn ánh mắt ưu thương của Triệu Uyển Nhi mà Diệp Thu nghi hoặc hỏi.

“Tâm sự ư?” Triệu Uyển Nhi cúi đầu và nhớ tới cảnh ngộ của

mình mà nội tâm có chút thất lạc.

Nàng xuất thân hoàng cung, từ nhỏ đã bị xem như công cụ thông gia, mẫu thân lại chết sớm.

Trước khi gặp Diệp Thu nàng chưa từng được ai thật lòng đối tốt với nàng. Người duy nhất có thể xưng là bằng hữu của nàng cũng chỉ có một mình Tiểu Linh.

Nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Diệp Thu mà Triệu Uyển Nhi cảm nhận được sự quan tâm, ấm áp; làm cho nàng không tự giác được mà hưởng thụ trong đó.

Triệu Uyển Nhi ngồi trên tảng đá, mái tóc dài đen nhánh tung bay theo gió mát, không lúc nào là không thể hiện ra khí chất ưu nhã đến từ hoàng tộc.

Nàng là một cô gái rất hoàn hảo, nhưng mà trong lòng nàng chỉ có khát vọng được một lần nếm trải mùi vị của sự yêu thương.

“Sư phụ... Kỳ thật đệ tử có một việc vẫn luôn dối gạt ngài, vì đệ tử sợ sau khi nói cho ngài biết thì ngài sẽ không thu đệ tử làm đồ đệ.”

“Nội tâm đệ tử đã trăn trở thật lâu vì sư tôn đối với đệ tử tốt như vậy mà. Ngài không những chỉ dẫn đệ tử trên con đường tu tiên mà còn đưa tặng bảo cốt cho đệ tử.”

“Uyển Nhi rất xấu hổ trong lòng vì mình không nên dối gạt sư tôn, để cho sư tôn dưới tình huống không biết mà bị cuốn vào trong vương triềuđầy quyền mưu này.”

“Sư tôn, đệ tử sai rồi, đệ tử có lỗi với ngài!”

Giờ khắc này, Triệu Uyển Nhi rốt cuộc đã lựa chọn thẳng thắn thành khẩn, giọng nói của nàng mang theo vài tia nức nở.

Nghe vậy mà Diệp Thu chỉ cười nhạt và yên lặng gật đầu, vì hắn đã sớm đoán được Triệu Uyển Nhi có chuyện giấu diếm. Tuy nhiên hắn cũng không để ý đến nó nên cũng không gặn hỏi nàng.

Nếu như nàng muốn nói thì chính nàng sẽ tự nói ra cho hắn biết thôi.

Chương 55 - Tư Chất Đại Đế

Thấy Diệp Thu biểu tình bình thản như thế mà Triệu Uyển Nhi nghi hoặc hỏi: “Sư tôn, ngài không tức giận sao?”

Nàng đã như vậy rồi thì tại sao Diệp Thu còn trách nàng nữa chứ?

Diệp Thu hỏi ngược lại:

“Tại sao ta phải tức giận ngươi? Vi sư chưa bao giờ hỏi đến việc riêng của các ngươi, nếu các ngươi muốn nói thì sẽ chủ động nói ra.”

“Ta thu đồ đệ cũng không nhìn xem thân thế đối phương, hay đối phương đã từng trải qua cái gì, mà chỉ bằng duyên phận.”

“Nếu như duyên phận đến thì cho dù đối phương trên đời đều có địch thì ta cũng không quan tâm?”

“Ta chỉ biết đó là đồ đệ của ta, vô luận người đó đã từng làm ra chuyện thương thiên hại lý gì thì đó cũng là đồ nhi của ta, chỉ có ta mới có thể quản giáo, còn những người khác thì không được.”

Lời nói của Diệp Thu khí phách như thế để cho nội tâm Triệu Uyển Nhi nhất thời bị chấn động, trong lòng nàng ấm áp như ánh nắng mùa xuân.

Gặp được 1 vị sư tôn như vậy thì làm sao có thể không khiến cho lòng người sinh ra hảo cảm chứ?

A..... Ta tràn đầy cảm giác an toàn, ấm áp! Thật là thích!

Trái tim Triệu Uyển Nhi đập lên thình thịch, chỉ vài câu nói của Dệp Thu mà đã làm cho nàng khó có thể chống cự.

Triệu Uyển Nhi trầm tư một lát và tựa như nghĩ tới chính mình còn có giấu diếm nên hổ thẹn cúi đầu, nói: “Sư tôn, đồ nhi biết sai rồi, về sau đồ nhi sẽ không bao giờ giấu diếm sư tôn nữa.”

Diệp Thu nhìn nàng cúi đầu nhận sai nhưng không có an ủi mà chỉ bình thản nói.

“Lúc sư tỷ ngươi nhập môn thì ta đã nói với nàng rằng, Tử Hà nhất mạch của ta có một truyền thống tốt đẹp, đó chính là đúng nhận sai cãi, biết sai biết sửa nhưng không nhận sai.”

“Truyền thống này là do sư tổ của các ngươi truyền lại cho ta, sau này các ngươi cũng phải truyền lại cho thế hệ sau.”

“Vi sư về sau sẽ không muốn lại nghe thấy các ngươi nhận sai, cho dù các ngươi thật sự sai lầm thì có đánh chết cũng không nhận.”

Triệu Uyển Nhi che miệng cười một tiếng, câu nói phía trước nàng còn cảm động đến muốn khóc, nhưng câu nói tiếp theo thì thiếu chút nữa chọc cười nàng.

"Đúng nhận sai cãi, biết sai biết sửa nhưng không nhận sai sao?"

"Ý của sư tôn chính là bảo đệ tử mạnh miệng ư?"

Triệu Uyển Nhi đột nhiên có chút tò mò vị sư tổ chưa từng gặp kia đã từng có loại phong thái như thế nào mà lại có thể nói ra được những lời này.

Diệp Thu nói: “Đúng vậy!”

“Vâng, sư tôn, đệ tử sẽ nhớ kỹ.” Triệu Uyển Nhi gật đầu đáp.

Sư tôn đối xử với nàng tốt như vậy thì nàng sẽ không thể tiếp tục giấu diếm nữa.

“Sư tôn, kỳ thật đệ tử chính là hoàng thất công chúa của vương triều Ly Dương. Mẫu thân ta chết sớm, từ nhỏ đã bị phụ hoàng xem như công cụ thông gia để kết thân cùng với hoàng tử của vương triều Hãn Hải.”

“Từ lâu đệ tử đã bị nhồi nhét ý nghĩ này, nhưng ta không muốn trở thành công cụ mưu lợi quyền uy của người khác, bởi vì kết hôn với một người không có cảm xúc thì ta không chịu được nên đã bỏ trốn.”

“Sư tôn đối với Uyển nhi rất tốt, trong lòng Uyển nhi rất cảm động, chỉ là hiện tại… người của Thiên Ba phủ đã truy lùng ta khắp đại lục rồi.”

“Nếu như bọn họ đuổi tới thì chỉ sợ Uyển Nhi sẽ phải cáo biệt sư tôn thôi.”

Nói đến đây mà vẻ mặt Triệu Uyển Nhi liền trở nên ủ rũ, vì nàng không muốn trở về và lại càng không muốn rời bỏ Diệp Thu.

Nàng thật vất vả mới kiếm được một vị sư tôn chân tình như Diệp Thu, nếu cứ như vậy mất đi thì cả đời nàng đều là sự tiếc nuối.

Diệp Thu dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt nàng và an ủi nói: “Yên tâm! Có vi sư ở đây thì ai cũng không thể mang ngươi về.”

Triệu Uyển Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy ánh mắt Diệp Thu tràn ngập sự kiên định.

Nàng liền nở nụ cười, nụ cười này như gió xuân, làm ấm áp tâm hồn.

Nàng quyến rũ động lòng người, cười lên phi thường đẹp đẽ,

làm cho người ta nhịn không được mà muốn ôm nàng vào lòng.

"Vâng, về sau đệ tử chỉ nghe sư tôn. Sư tôn bảo ta làm cái gì thì ta sẽ làm cái đó." Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười nói, nàng nhìn Diệp Thu mà trong ánh mắt tràn đầy tình yêu, nàng đã động tâm.

Sư tôn trẻ tuổi lại đẹp trai này làm cho nàng lần đầu tiên có cảm giác an toàn mãnh liệt đến như vậy.

Dù cho nàng cuối cùng vẫn sẽ bị người của Thiên Ba phủ mang về nhưng nàng cũng không có tiếc nuối.

“Được rồi, đừng khóc, chỉ cần vi sư còn sống một ngày thì sẽ không có người dám ép buộc các ngươi làm chuyện mà các ngươi không muốn làm. Vi sư sẽ vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cố nhất của các ngươi.” Diệp Thu nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía phương xa vì lại có thêm một phần trách nhiệm nặng nề.

Thiên Ba phủ sao?

Diệp Thu đại khái đã hiểu rõ một chút, đây là một tổ chức cường đại của vương triều Ly Dương, ý nghĩa tồn tại của nó chính là để xử lý một số chuyện mà vương triều khó ra mặt giải quyết.

Ở Đông Hoang, Thiên Ba phủ có lực uy hiếp cực cao, nhưng loại lực uy hiếp này ở trước mặt Diệp Thu không đáng giá nhắc tới.

Chương 56 - Đều Có Khả Năng

Đừng nói Thiên Ba phủ không thể trêu vào Bổ Thiên giáo, mà chỉ riêng một mình Diệp Thu thì bọn hắn cũng không thể dễ dàng trêu chọc.

Vì hắn hiện tại chính là Giáo Chủ cảnh, là một vị cường giả Tôn Giả sơ kỳ.

Thân dưỡng Đạo Hoa, tay cầm tiên kiếm, khống chế Thảo Tự Kiếm Quyết, dưới Chí Tôn cảnh đến một người giết một người. Diệp Thu có tự tin như vậy.

Trong lòng Triệu Uyển Nhi thập phần cảm động mà nhịn không được nói ra: "Sư tôn, đệ tử có thể... có thể ôm ngài một cái được không?"

Khi nói ra những lời này thì nàng cũng có chút ngượng ngùng.

Là một nữ nhân chẳng lẽ không có một chút rụt rè hay sao?

Nhưng mà nàng thật sự rất muốn ôm sư tôn của mình một cái, vì hắn tạo cho nàng cảm giác rất an toàn mà nàng chưa từng trải qua.

Lời này vừa nói ra thì khóe miệng Diệp Thu liền giật giật mà đầu đầy hắc tuyến.

Đây là yêu cầu gì?

"Khụ khụ..... Có thể!" Diệp Thu cũng ngượng ngịu nói ra, hắn phi thường chủ động mà giang ra hai tay.

Triệu Uyển Nhi thấy vậy liền vui vẻ mà lập tức nhào tới, thân

thể mềm mại ấm nóng của nàng gắt gao ôm lấy Diệp Thu và rúc vào trong ngực hắn.

“Thật ấm áp, cảm giác này thật kỳ lạ, ta như muốn cả đời đều ở trong lòng sư tôn vậy.” Triệu Uyển Nhi thầm nghĩ, thân thể nàng không tự giác mà loạn động, không cẩn thận chạm vào dây thần kinh nào đó của Diệp Thu mà khiến cho hắn thiếu chút nữa đạo tâm bất ổn.

Nha đầu này nhất định là đang cố ý!

Ta thật vất vả mới ổn định đạo tâm mà lại lần nữa bị nàng phá rồi!

Nhưng mà……

Cảm nhận được giai nhân dịu dàng xinh đẹp trong lòng nên Diệp Thu vẫn vui vẻ nở nụ cười.

Tuyệt vời! Thật sự quá tuyệt vời!

Dáng người và đường cong hoàn mỹ nhu tình như nước, lại còn nóng bỏng nồng nhiệt rất câu dẫn tâm thần người ta!

Diệp Thu sống hai đời mà ngay cả tay của một cô gái cũng chưa từng chạm vào, hắn không ngờ hôm nay lại có thể ôm được một vị mỹ nhân tuyệt thế như vậy.

Ta không thua thiệt!

Cái gì? Ngươi nói ta giả vờ đứng đắn sao? Ngay cả đồ đệ của mình mà cũng xuống tay được ư?

Ta khuyên các ngươi không nên xen vào việc của người khác!

…

Vài ngày sau, trên một mảnh sa mạc rộng lớn có hài cốt trắng

xóa chồng chất thành núi, khắp nơi đều hoang vu tĩnh mịch, oán khí ngút trời.

Ẩn núp ở dưới lớp cát sa mạc là một con Xích Hỏa Thằn Lằn đang chậm rãi nhô ra cái đầu. Nó vừa định đi ra hít một hơi thì đột nhiên có một thanh kiếm từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chém vào đầu của nó.

Xích Hỏa Thằn Lằn chết một cách khó hiểu, hết thảy phát sinh thật sự quá nhanh, nó ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Thẳng đến khi tử vong thì nó mới nhìn thấy kẻ giết chết nó là một vị nữ tử cầm trong tay trường kiếm, bạch y tuyệt trần.

Lộp bộp , lộp bộp, lộp bộp...

Tiếng giày giẫm lên cát vang lên, một phút sau ba người từ từ xuất hiện trước xác con Xích Hỏa Thằn Lằn kia.

"Sư tôn, giống với phỏng đoán lúc trước của ngài, con Xích Hỏa Thằn Lằn này cũng có được cỗ thần bí quỷ dị chi nguyên." Triệu Uyển Nhi ngồi xổm trên mặt đất quan sát một chút rồi đứng lên giải thích.

Từ ngày đó về sau, nàng giống như là thay đổi thành một người khác, không còn tâm sự nặng nề như trước đó. Khi nàng đối mặt với sư tôn sủng ái và sư tỷ thân như tỷ muội của nàng thì trên mặt đã xuất hiện nhiều hơn một chút tươi cười.

Lâm Thanh Trúc từ không trung chậm rãi hạ xuống, đi tới trước mặt Diệp Thu mà không nói gì.

Trải qua hơn một tháng rèn luyện, tu vi của nàng đã thành công đột phá vào Thiên Tướng nhất phẩm. Tốc độ tăng lên khủng bố này khiến cho Diệp Thu rất chấn động.

Tuy nhiên ngẫm lại việc chính hắn mở ra hệ thống mà tu vi

cũng vùn vụt tăng lên thì cũng liền tiêu tan oán khí.

"Ừm, xem ra bạo động lần này hẳn là có liên quan đến nguồn gốc quỷ dị kia. Đó là loại điềm báo chẳng lành." Diệp Thu gật đầu nói.

Một tháng qua, hắn vẫn mang theo Lâm Thanh Trúc đi điều tra nguyên nhân hung thú bạo động.

Từ đầu hắn liền phát hiện, những mãnh thú này sở dĩ không khống chế được hoàn toàn là do trong cơ thể chúng có một cỗ khí tức hắc ám ép buộc.

Sau khi liên tiếp chém giết mấy trăm con hung thú thì hắn cũng đã chứng thực được điểm này.

"Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?" Diệp Thu trầm tư hồi lâu nhưng thủy chung không có nghĩ ra được cỗ khí tức hắc ám này rốt cuộc từ đâu mà đến.

Xem ra muốn điều tra rõ chuyện này để báo thù cho Lâm Thanh Trúc cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Ít nhất hiện tại xem ra muốn thực hiện là không có khả năng.

Thôi được rồi, khoảng cách thời gian Thất Mạch hội võ chỉ còn lại có một tháng. Hôm nay Lâm Thanh Trúc không phụ sự mong đợi của mọi người và dưới sự trợ giúp của Diệp Thu mà rốt cục đã đột phá tới Thiên Tướng Nhất Phẩm.

Về Tử Hà kiếm pháp thì nàng đã tu luyện đến trình độ lô hỏa thuần thanh, kinh nghiệm chiến đấu cũng đã đủ rồi.

Diệp Thu cũng không quên vụ đánh cược với Tề Vô Hối, ngẫm lại với thực lực hiện tại của Lâm Thanh Trúc thì việc đánh bại gã thận hư Tề Hạo chắc chắn là đã đủ.

Chờ đến khi trở về núi, phỏng chừng lúc bọn hắn nhìn thấy tốc độ tăng lên của Lâm Thanh Trúc thì đều sẽ chấn kinh.

Nghĩ đến nàng đã từng là người bị bọn hắn không có nhìn qua dù chỉ một mắt, nhưng nay đã được chính mình bồi dưỡng thành một vị thiên kiêu hoàn toàn nổi trội, phỏng chừng cả đám bọn hắn đều sẽ hối hận đến phát điên.

Về phần nhị đệ tử Triệu Uyển Nhi, bởi vì nàng chỉ vừa mới nhập môn nên còn không có bắt đầu tu luyện tiên pháp, muốn thể hiện một chút năng lực vẫn là có chút khó khăn.

Tuy nhiên mấy ngày nay nàng không ngừng hấp thu lực lượng của bảo cốt nên tu vi cũng đang tăng lên. Hiện tại đã đạt đến Huyền Chỉ tam phẩm.

Đây cũng là thời điểm dạy nàng một ít tiên pháp bí thuật.

Chương 57 - Cứ Để Ta

"Sư tôn, tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

Lâm Thanh Trúc cũng biết báo thù vô vọng nên trong lòng có chút ủ rũ, nhưng thâm tâm nàng hiểu rõ sư tôn đã rất cố gắng truy tìm.

Diệp Thu suy nghĩ một chút mới nói.

"Chà, không để ý tới vậy mà ban đêm lại buông xuống nhanh như vậy. Các ngươi tại chỗ này dựng trại nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu tiến hành kế hoạch rèn luyện mới."

"Uyển Nhi, hôm nay vi sư sẽ dạy ngươi Liệt Diễm Phần Thiên Thuật. Loại tiên thuật này là do thủ tọa mấy đời trước của Tử Hà Phong tham ngộ ra."

“Trong thân thể ngươi vốn có Luyện Ngục chi hỏa, vậy tu luyện tiên thuật này là thích hợp nhất.”

"Vậy thì tốt quá rồi." Vừa nghe đến mình rốt cuộc có thể tu luyện tiên thuật thì nội tâm Triệu Uyển Nhi liền kích động vô cùng.

Mấy ngày nay nàng nhìn xem Lâm Thanh Trúc đại sát tứ phương mà thâm tâm đã rất hâm mộ.

Chỉ là bởi vì sư tôn nhận thấy tâm tình nàng chưa ổn định nên vẫn trì hoãn chưa có dạy nàng.

Hôm nay nghe được sư tôn đã chịu dạy thì nàng liền rất vui vẻ.

Diệp Thu nói: "Ngươi ngồi xuống đi."

Lâm Thanh Trúc không có quấy rầy hai người mà chỉ đứng xa xa nhìn Diệp Thu truyền đạo pháp cho Triệu Uyển Nhi.

Rất nhanh sau đó Diệp Thu đã truyền thụ Liệt Diễm Phần Thiên Thuật cho Triệu Uyển Nhi.

Nàng rất thông minh, mặc dù không được thông tuệ như Lâm Thanh Trúc có được bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, nhưng nàng có ngộ tính cực cao nên tốc độ nắm giữ tiên thuật cũng phi thường nhanh.

Không đến một hồi mà Triệu Uyển Nhi đã có thể khống chế Luyện Ngục chi hỏa trong thân thể, khiến cho nàng vui vẻ ra mặt.

[Đinh……]

[Ký chủ đã truyền thụ cho đệ tử công pháp Huyền giai Liệt Diễm Phần Thiên Thuật, kích phát bạo kích trả lại.]

[Có mở không?]

"Đến rồi!"

Khóe miệng Diệp Thu hơi nhếch lên vì âm thanh này đã lâu không gặp.

"Mở!"

[Đinh……]

[Chúc mừng ký chủ đã kích phát bạo kích gấp trăm lần, đạt được công pháp Thiên giai Hồng Liên Nghiệp Hỏa.]

"Hả? Hồng Liên Nghiệp Hỏa sao?"

[Phải chăng học tập?]

"Học!"

Trong nháy mắt, một luồng phù văn liền tràn vào trong đầu Diệp Thu, sau đó hắn đã hiểu rõ phương pháp tu luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng với hiệu quả cụ thể của tiên thuật này.

Diệp Thu hơi có chút thất vọng vì hắn đã có thần cấp công pháp Thảo Tự Kiếm Quyết, bây giờ có thêm Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì có vẻ hơi dư thừa.

Hơn nữa trong thân thể hắn cũng không có hỏa diễm, nếu tu luyện thì hiệu quả sẽ có chỗ khiếm khuyết.

Tuy nhiên bộ tiên pháp này nếu như để cho Triệu Uyển Nhi tu luyện thì ý nghĩa lại không giống nhau.

Đầu tiên bản thân nàng liền có hỏa chủng, hơn nữa còn là Luyện Ngục chi hỏa vô cùng cường đại. Cộng thêm tu luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì uy lực của nó sẽ tăng lên rất lớn.

Cho dù là đối mặt với người có tu vi cao hơn mình một chút thì nàng cũng có năng lực đánh một trận.

Diệp Thu cẩn thận nghĩ lại rồi nhìn xem Triệu Uyển Nhi, nói: "Uyển Nhi, ngươi lại đây, vi sư vừa rồi suy nghĩ một chút và đã quyết định dạy ngươi một bí pháp."

"Sao ạ?" Triệu Uyển Nhi sửng sốt một chút rồi lập tức vui vẻ đi tới hỏi. "Sư phụ, đó là bí pháp gì?"

Nàng rất tò mò vì nàng cảm giác Liệt Diễm Phần Thiên Thuật đã rất cường đại, chẳng lẽ Diệp Thu còn muốn dạy nàng bí pháp cường đại hơn?

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Ta sẽ dạy cho ngươi Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật."

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật sao?" Triệu Uyển Nhi thốt lên.

Nàng đã nghe nói qua loại bí thuật này vì trong cung có một vị lão tướng quân từng nhắc tới. Đây là một loại bí thuật phi thường khủng bố, phẩm cấp ít nhất cũng là thiên giai.

Sư tôn thế mà lại dạy cho mình bí thuật cường đại như vậy ư?

"Đa tạ sư tôn!" Triệu Uyển Nhi mừng rỡ như điên, nàng hận không thể ôm hôn Diệp Thu một cái vì nàng thật sự quá cảm động.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng mà Diệp Thu hài lòng cười nói: "Được rồi! Ngươi ngồi xuống đi! Bí pháp này vô cùng cường đại, nếu có thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất thì sẽ có thể so với thần cấp tồn tại."

"Vâng, Uyển Nhi nhất định sẽ cố gắng tu luyện!" Triệu Uyển Nhi ngoan ngoãn ngồi đối diện Diệp Thu.

Rất nhanh sau đó Diệp Thu đã truyền thụ Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật cho Triệu Uyển Nhi dựa theo bộ kinh văn vừa tràn vào trong đầu kia.

Giờ phút này Triệu Uyển Nhi khó có thể che giấu sự vui sướng trong lòng. Bí pháp này không ngờ thật sự là bí pháp Thiên giai!

Tuy nhiên bí pháp này thâm ảo vô cùng, muốn thông hiểu đạo lí cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Bằng không mỗi người đều có thể tu luyện bí pháp Thần cấp.

May mắn chính là Triệu Uyển Nhi đã có Liệt Diễm Phần Thiên Thuật làm căn cơ giúp nàng đánh chắc nền tảng, về sau muốn lĩnh ngộ Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì sẽ đơn giản hơn.

Vả lại năng lực thích ứng cường đại của hỏa diễm thần cốt trong cơ thể nàng cũng khiến nàng có cảm ngộ rất nhanh.

Một lát sau, chỉ thấy một ngọn lửa màu đỏ vây quanh người Triệu Uyển Nhi, một cảm giác nóng rực khiến cho người ta khó có thể chống cự liền tỏa ra.

Lâm Thanh Trúc và Tiểu Linh ở xa xa đều sợ đến ngây người.

"Cái này... Ngọn lửa của sư muội làm ta có cảm giác áp bức lại mãnh liệt như vậy sao?" Lâm Thanh Trúc có chút khiếp sợ vì nàng hoàn toàn không nghĩ tới Triệu Uyển Nhi mới lần đầu tu luyện tiên thuật mà lại có thể bộc phát ra khí tức khủng bố như thế.

Nếu như Triệu Uyển Nhi và nàng giao thủ thì Lâm Thanh Trúc cũng có chút áp lực, dù sao ngọn lửa này thật sự rất khó để ngăn cản.

Chương 58 - Cửu U Hàn Băng Thuật

Diệp Thu tựa hồ phát hiện ở nàng có chút cảm giác mất mát, có phải hay không nghĩ mình thu nhị đệ tử về sau sẽ lạnh nhạt với nàng ?

Ừm.....

Không ổn rồi.

Nhưng là, trong tay hắn tạm thời còn không có phù hợp băng hệ bí pháp để tu luyện Huyền Băng Cốt .

Đau đầu quá...

Đúng lúc này...

Đinh...

[Ngươi truyền thụ cho đệ tử bí pháp Thiên giai Hồng Liên Nghiệp Hỏa, ngẫu nhiên kích phát một lần cơ chế rút thưởng trả lại.]

[Bởi vì bí pháp này là bí pháp trả lại của hệ thống, bởi vậy không cách nào kích phát bạo kích trả lại, chỉ có thể trả lại vật phẩm cùng giai.]

[Phải chăng mở ra vật phẩm ?]

"Hả?"

"Hệ thống, có ý gì?"

Diệp Thu không hiểu cái gì gọi là cơ chế ngẫu nhiên kích hoạt một lần rút thưởng trả lại ?

Không phải nói vật phẩm hệ thống trả lại, sẽ không kích hoạt bạo kích trả lại theo cách tặng hoặc trao nữa sao?

[Hồi kí chủ, là ta không có giải thích rõ ràng, ta xin lại giải thích một lần nữa.]

【 Hệ thống cấp lại vật phẩm sẽ không kích hoạt bạo kích trả lại, bất quá nếu như là công pháp bí thuật truyền thụ cho đệ tử, sẽ có xác suất nhất định kích phát một lần ngẫu nhiên rút thưởng. 】

[Chú thích: ngẫu nhiên rút thưởng, chỉ có thể ở trong phẩm giai công pháp truyền thụ, rút thăm cùng giai.]

A, nguyên lai là như vậy.....

Diệp Thu bừng tỉnh đại ngộ, cho rằng lại có thể vô hạn lấy công pháp trao cho đệ tử, kết quả chính là kích trả ngẫu nhiên .

Bất quá cũng tốt, công pháp bí thuật loại này, cho dù truyền thụ cho đệ tử, cũng không có bất kỳ tổn thất nào.

"Bắt đầu rút thăm trúng thưởng."

Đinh.....

[Chúc mừng ngươi, thành công rút ra bí pháp Thiên giai trung phẩm, Cửu U Hàn Băng Thuật.]

A.....

Diệp Thu sửng sốt một chút nhìn Lâm Thanh Trúc, đột nhiên có chút hoài nghi.

Hệ thống này có phải hay không cố ý không? Biết hắn thiếu cái gì, liền cho cái đó.

Cái này, gọi là ngẫu nhiên kích phát một lần rút thưởng trả lại phải chăng mục đích chân chính là vì để cho hắn tán gái?

"Thanh Trúc, ngươi lại đây."

Tiếp nhận Cửu U Băng Sương Thuật, Diệp Thu không chút do dự, trực tiếp gọi Lâm Thanh Trúc tới.

Đại đệ tử này, là hắn tại khó khăn nhất thời kỳ, để cho hắn vô hạn chỗ dựa, mới có hôm nay hết thảy Diệp Thu, chính mình làm sao có thể bạc đãi nàng đây.

Vừa rồi Diệp Thu cũng muốn dạy nàng Thảo Tự Kiếm Quyết , bất quá... kiếm quyết thần cấp này, cũng không phải người thường muốn tu luyện là có thể tu luyện.

Nếu không phải có tiên thiên lĩnh ngộ Đại Đạo Chi Hoa trợ giúp, Diệp Thu chỉ sợ cũng khó có thể tu luyện thành công, chớ nói chi là nàng.

Bởi vậy, Thiên giai đã là cực hạn của nàng! Vừa vặn, hôm nay lấy được bí pháp Thiên giai thích hợp với nàng, Diệp Thu đã có được thì làm sao không dạy.

"Sư tôn, người gọi ta có chuyện gì..."

Lâm Thanh Trúc có chút câu nệ, tò mò đi tới.

Nhìn thiếu nữ có vẻ dè dặt này tiến tới, nội tâm Diệp Thu mềm nhũn, nói: "Ngươi ngồi xuống đi. "

"Hôm nay ngươi Tử Hà kiếm pháp, đã tu luyện đến trình độ lô hỏa thuần thanh , vi sư suy nghĩ một chút cũng nên dạy ngươi những bí pháp khác."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy hai mắt sáng ngời, trong lòng vui vẻ.

Xem ra sư tôn cũng không có quên mình, trong lòng hụt hẫng

trước đây nhất thời bị quét sạch.

"Ân, tạ ơn sư tôn. "

Lâm Thanh Trúc trên mặt nhất thời xuất hiện vẻ tươi cười, vui vẻ ngồi xuống.

Diệp Thu nhàn nhạt cười cười, hắn có thể cảm giác được Lâm Thanh Trúc trong lòng phiền muộn đã tan đi, bây giờ nhìn thấy nàng cười vui vẻ, chính mình cũng rất vui vẻ.

Nàng cùng Triệu Uyển Nhi không giống nhau, Triệu Uyển Nhi còn có nhà, chỉ là cái nhà kia không yêu nàng, nàng không muốn trở về cái nhà kia.

Lâm Thanh Trúc là người đã không còn nhà, chính mình chính là chỗ dựa duy nhất của nàng,có lẽ là ngôi nhà duy nhất của nàng, nếu hắn lại lạnh nhạt với nàng đồng nghĩa với đẩy nàng vào cùng đường mạt lộ.

"Hôm nay vi sư truyền cho ngươi Cửu U Hàn Băng Thuật, bí pháp này là bí pháp Thiên giai. "

"Công pháp này thâm ảo vô cùng, ngươi chăm chỉ tu luyện, nếu như có chỗ không hiểu, liền tới hỏi ta, không thể bậy bạ tu luyện."

Diệp Thu dặn dò.

"Ưm, sư tôn yên tâm, đệ tử nhớ kỹ."

Diệp Thu gật đầu, thuận tiện đem Cửu U Hàn Băng Thuật truyền thụ cho nàng, rất nhanh nàng liền tiếp thu toàn bộ kinh văn bí pháp này.

Lần đầu trải nghiệm, Huyền Băng Cốt trong cơ thể trong nháy mắt trở nên mãnh liệt, giống như bị kích thích vậy.

Lâm Thanh Trúc vui vẻ, ngồi xuống tại chỗ bắt đầu tu luyện.

Không biết qua bao lâu, khí lạnh quanh thân nàng càng ngày càng bạo phát, cả người giống như một tòa băng sơn, tỏa ra trong ngàn dặm khí tức bức người càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc này nàng như một nữ hài trong trắng , thanh bạch, tâm tư đơn thuần, không có bất kỳ tâm cơ nào tựa như một bông tuyết trắng không tỳ vết.

Bí thuật này rất phù hợp với nàng.

Chương 59 - Đúng Nhận Sai Cãi

Rất nhanh sau đó, Lâm Thanh Trúc liền nắm giữ ảo diệu của Cửu U Hàn Băng Thuật, đem nó dung nhập vào trong Tử Hà kiếm pháp, kiếm pháp vì đó trở nên càng thêm cường đại.

Nhìn các nàng đã tiến vào trạng thái tu luyện, Diệp Thu không quấy rầy, mà lẳng lặng ngồi bên cạnh hộ pháp.

Hai đệ tử này, một người lạnh lùng như băng, một người nhu tình như lửa, hoàn toàn là hai thái cực tồn tại.

Và quan trọng nhất, đều mê người quyễn rũ.

Để cho Diệp Thu tương đối thất vọng chính là, lúc này đây cũng không có kích phát ngẫu nhiên rút thưởng trả lại, bất quá hắn cũng không thèm để ý.

Cái gọi là bí thuật công pháp, một cái Thảo Tự Kiếm Quyết cũng đã đủ dùng.

Thời gian một đêm trôi qua thật nhanh.

Sáng sớm hôm sau, trong thành Quảng Lăng, ba bóng dáng diễm lệ xuất hiện ở đầu đường Quảng Lăng.

"Sư tỷ, Tiểu Linh, các ngươi mau đến xem, cây trâm này có đẹp không?"

Triệu Uyển Nhi ưu nhã cầm lấy một cây trâm trên quầy hàng, ở trong tay thưởng thức một hồi.

"Đẹp, cài lên Uyển Nhi nhà chúng ta là đẹp nhất. "

Lâm Thanh Trúc cũng là vui vẻ nói, các nàng ba người ở trên đường cái quanh đi quẩn lại nửa ngày, vừa đụng tới cái gì mới mẻ đồ chơi, đều muốn đi lên nhìn một chút.

Triệu Uyển Nhi từ nhỏ ở trong cung, làm sao mà gặp qua được những thứ này mới mẻ đồ chơi, trong lòng tự nhiên rất tò mò.

Đang lúc ba người bọn họ đang chơi vui vẻ thì một âm thanh vô cùng không thích hợp vang lên.

"Ta cảm thấy cây trâm này rất thích hợp với vị tiên nữ xinh đẹp này, nếu ngươi mang theo chắc chắn sẽ rất đẹp."

Nghe vậy, ba nữ quay đầu lại nhìn, phía sau không biết bắt đầu từ lúc nào, đứng đó một nam tử trẻ tuổi đẹp trai.

Ánh mắt Lâm Thanh Trúc lạnh như băng nhìn nam tử phía trước, bởi vì nàng có thể cảm giác được, ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của đối phương.

Nàng rất ghét ánh mắt này.

So với sự lãnh đạm của nàng, Triệu Uyển Nhi lại có vẻ ưu nhã hơn một chút.

Chỉ nhàn nhạt cười cười, buông trâm xuống, nói: "Ngươi nói đúng, sư tỷ ta trời sinh lệ chất, khẳng định mang cái gì cũng đẹp mắt. "

"Bất quá, chuyện này hình như không liên quan đến ngươi. "

Dương Tiêu không có tức giận, mà quay đầu nhìn về phía Triệu Uyển Nhi, hai mắt lại sáng ngời.

Trong lòng vô cùng kích động, hôm nay rảnh rỗi không có việc gì đi dạo phố, vậy mà thoáng cái ngẫu nhiên gặp được hai cái nữ thần cấp độ mỹ nhân.

Là đại thiếu gia Dương gia thành Quảng Lăng, đại đệ tử môn hạ của Bất Lão Sơn Lý Trường Không, Dương Tiêu bẩm sinh đã có tự tin cực độ.

Chính xác mà nói, đó là một loại kiêu ngạo bản chất.

Vô luận là ở Quảng Lăng thành, hay là ở Bất Lão sơn, chỉ cần là thứ hắn muốn, thì không có thứ gì hắn không chiếm được.

Cho dù là nữ nhân ưu tú hơn nữa, cũng không ngoại lệ.

"Tại hạ Quảng Lăng Dương gia, Dương Tiêu, Bất Lão Sơn thánh địa, Lý Trường Không môn hạ đại đệ tử. "

"Hai vị mỹ nhân, xin hỏi tôn tính đại danh, tu hành ở Tiên Sơn nào? Có hứng thú hay không tìm cái ngày tốt cảnh đẹp , cùng uống một chén thì như thế nào?"

Dương Tiêu tự giới thiệu, chuẩn bị thể hiện ưu thế bẩm sinh của mình.

Bình thường nữ nhân nghe nói hắn địa vị này, đại đa số đều sẽ lộ ra ái mộ chi tình.

Bất quá, hắn lần này gặp hai người này lại có vẻ không chút nể nang gì.

Lâm Thanh Trúc mặt không chút thay đổi không nói gì, Triệu Uyển Nhi kéo kéo hồng bào, nghiền ngẫm cười mà nói.

"Ta xem không cần đi, chúng ta không quen không biết, huống hồ... Trước khi ra cửa, sư tôn đã dặn dò chúng ta, nam nhân bên ngoài không có một người tốt, để cho chúng ta tránh xa một chút."

"Vị công tử này, nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta đi trước.

Ngươi cái danh xưng này, cũng chỉ hù dọa người khác, ở trước

mặt tỷ tỷ ngươi còn chưa đủ tư cách."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Dương Tiêu lộ ra vẻ không vui, hai nữ nhân này, lại không nể mặt hắn như vậy.

Người bình thường nghe được hắn dạng này xuất thân bối cảnh, sớm đều đã nói lời yêu thương nhung nhớ.

"Nói ta không đủ tư cách?"

Dương Tiêu nghiến răng nghiến lợi, ở Quảng Lăng thành này, thật đúng là không ai dám nói những lời này.

Lập tức quay đầu lại nói với người hầu phía sau: "Đi tra cho ta, ta muốn xem, các nàng có lai lịch gì. "

"Hừ..... Nữ nhân bản công tử nhìn trúng , chưa từng thất bại. "

Hài tử càng lớn càng hiếu thuận

Tầm Dương lâu, trong một nhã phòng ở lầu hai, sau khi ba người ngồi xuống.

Triệu Uyển Nhi nhịn không được tò mò nói: "Sư tỷ, vừa rồi người nọ nói Bất Lão sơn Lý Trường Không, ngươi biết không?

Nàng lần trước đi qua Bất Lão sơn, bất quá chưa từng gặp qua Lý Trường Không, bởi vì hắn lúc ấy đã xuống núi.

Lý Trường Không...

Lâm Thanh Trúc trầm tư một chút nói: "Ừ, gặp qua, là một lão già bỉ ổi , dáng dấp tương đối hèn mọn, râu ria thì xồm xoàm. "

"Lần trước bao vây diệt trừ Luyện Ngục Cự Viên, hắn đã ở đó, đồng thời ở đó còn có Minh Nguyệt chân nhân thủ tọa của Bổ Thiên Giáo Thiên Thủy Phong chúng ta.

"Cùng với cao thủ mấy đại gia tộc, trong đông đảo cao thủ vây đánh, sư tôn lấy đi bảo cốt mà không mất một sợi tóc , thân thể hoàn hảo mà quay trở ra. "

"Lão nhân kia thấy sư tôn thực lực kinh người, còn muốn làm quen, bất quá sư tôn không cho hắn sắc mặt tốt, quay đầu bước đi, lúc ấy làm cho lão nhân kia tức giận, mặt đều đen. "

Nghe đến đó, Triệu Uyển Nhi che miệng, cười nở hoa.

Nàng nghe nói qua trận chiến đấu kia chỉ tiếc không có ở đó, không thể tận mắt nhìn thấy phong thái tuyệt đại của sư tôn.

Đáng tiếc.

Chương 60 - Xinh Đẹp Nhất

Lúc này, tại Tiêu gia thành Quảng Lăng.

"Cha, mẹ, uống trà..."

"Lại đây, để ta rửa chân cho các ngươi, các ngươi vất vả rồi."

Vẻ mặt mơ hồ nhìn nhi tử hiếu thuận trước mặt, Tiêu Chiến cả người ngây ngẩn .

Đây vẫn là con trai hắn sao?

Làm sao đi ra ngoài vòng vo một tháng, trở về tựa như biến thành một người khác đồng dạng?

Biết thương cha yêu mẹ như vậy sao?

"Dật nhi, ngươi có phải hay không ở bên ngoài gây họa gì?"

Tiêu Chiến ngữ khí nghiêm túc hỏi.

Chuyện xảy ra khác thường tất có quỷ quái, hắn cảm thấy nhất định là Tiêu Dật ở bên ngoài gây họa gì, cố ý giả bộ hiếu thuận, để cho hắn ra mặt giải quyết.

Nói như thế nào cũng là con ruột mình nếu hắn thật gây chuyện gì, Tiêu Chiến cũng không có khả năng mặc kệ.

Đối mặt lão cha nghi ngờ, Tiêu Dật lúc ấy liền đứng lên.

"Cha, cha coi ta là ai, ta biết cha vất vả, vì ta làm nhiều chuyện như vậy."

Ta chính là muốn hiếu kính các ngươi, ngươi lại nghĩ ta như

vậy, ta thương tâm a. "

Nhìn vẻ mặt thương hại của Tiêu Dật, trong lòng Tiêu Chiến run lên.

"Chẳng lẽ thật sự là ta hiểu lầm hắn? .Đi ra ngoài một chuyến, hắn trở nên hiểu chuyện? "

Ngô Vưu vỗ Tiêu Chiến một cái, oán giận nói: "Ngươi lão già hồ đồ, nhi tử thật vất vả mới hiểu chuyện một lần, ngươi cứ chọn một ít lời mất hứng mà nói.

Tiêu Chiến ủy khuất, giận mà không dám nói gì nhưng hiểu nhi tử không ai bằng phụ thân, lấy hiểu biết của hắn đối với thằng con nhà mình, hắn không thể nào là cái dạng này a.

"Đúng vậy, đúng vậy."

Tiêu Dật nhếch miệng cười, vội vàng ngồi xổm xuống, nói: "Vẫn là mẫu thân hiểu ta nhất, không giống cha ta, mỗi ngày chỉ biết hoài nghi ta."

"Đến đây, nương, ta rửa chân cho người, người vất vả rồi. "

Đối với con trai đột nhiên hiếu thuận, Ngô Vưu thụ sủng nhược kinh, vui mừng để cho hắn tận tình tỏ một phần hiếu tâm.

"Hảo nhi tử, nương không uổng công thương ngươi. "

"Hắc hắc, nếu nương thích, sau này ta mỗi ngày đều rửa chân cho nương. "

Tiêu Dật đề nghị.

"Nói mê sảng cái gì, con ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, là người muốn làm đại sự, sao có thể mỗi ngày ở nhà rửa chân cho nương. Ngươi có phần tâm ý này, nương đã rất thỏa mãn, con ta rốt cục đã trưởng thành. "

Trong ánh mắt Ngô Vưu tràn đầy tình yêu, đối với sự hiếu thuận của con trai mình, rất cảm động.

Thấy hắn tẩy rửa nghiêm túc như vậy, Tiêu Chiến sờ sờ râu, âm thầm gật đầu.

Xem ra không giống như là giả, đứa nhỏ này rốt cục hiểu chuyện.

"Ừ, xem ra chuyến đi này, hắn cuối cùng cũng trưởng thành. "

Bọn họ nào biết, Tiêu Dật sở dĩ hiếu thuận như vậy, hoàn toàn là bởi vì một người.

Đường đường là Tiêu đại công tử, mấy ngày không gặp, vậy mà lại trở thành như vậy.Quả thực mất hết thể diện thanh danh của Ly Dương công tử bột.

"Được rồi, cha, ta cũng rửa chân cho ngươi, ta vì Tiêu gia chúng con, khổ nhọc vất vả nhiều năm như vậy, nhi tử cũng nên hảo hảo hiếu kính cha."

Tiêu Chiến hài lòng cười một cái, gật gật đầu, rất hưởng thụ được nhi tử phục vụ.

"Ừ, con trai ta cuối cùng cũng trưởng thành. "

Giày vừa cởi ra, mùi gay mũi kia lập tức truyền đến, Tiêu Dật thiếu chút nữa ngất đi.

A.....

Ta và Diệp Thu, không đội trời chung.

Trong lòng mắng to, lại không nể nề hà khó chịu.

Tiêu Dật chỉ có thể kiên trì rửa chân cho lão cha, hắn nghĩ đến tận hiếu chắc cũng chỉ giới hạn ở đây.

Sau khi rửa chân xong, Tiêu Dật bưng chậu lên, nói: "Cha, mẹ, con về phòng tu luyện trước.

"Ừ, đi đi. Con trai ngoan... "

Lần đầu tiên nghe được Tiêu Dật vậy mà muốn chủ động trở về tu luyện, Tiêu Chiến nội tâm nở nụ cười như hoa.

Trước kia đều là hắn ép buộc nhi tử mới bằng lòng tu luyện, hôm nay lại phá lệ chủ động yêu cầu tu luyện.

Thật không biết hắn lần này đi ra ngoài, đến cùng đã trải qua cái gì, lại có thể để cho một cái chỉ biết ăn uống vui chơi , không có việc gì ăn chơi trác táng, trong một đêm trưởng thành.

Tiêu Dật sau khi rời đi, Tiêu Chiến hết sức tò mò hắn một tháng này đã trải qua những gì liền cho gọi tới Vương Hải, cùng với Từ lão.

Khi nghe được hai người bọn họ hướng hắn giải thích Tiêu Dật lúc trước gặp phải Diệp Thu sự tình về sau.

Họ không chỉ không tức giận, ngược lại còn rất vui mừng.

"Lại có chuyện như vậy?"

"Ha ha, phu nhân, chúng ta xem có phải hay không muốn tận tình cảm tạ người ta?"

Hắn biết, Diệp Thu nói sẽ đến Tiêu gia xem hắn nói hiếu thuận có phải là giả hay không, hoàn toàn chỉ là một câu nói đùa.

Người ta đường đường thủ tọa, ngũ cảnh cường giả, nào có phần này thời gian thanh thản đến chứng thực những chuyện nhỏ này.

Đồng dạng thân là ngũ cảnh cường giả Tiêu Chiến, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấu Diệp Thu ý đồ.

Xét cho cùng, chẳng qua là cho Tiêu Dật một cơ hội làm người lần nữa.

Hiển nhiên, ý đồ của Diệp Thu đã đạt được, Tiêu Dật quả thật bị dọa ra bóng ma, đang cố gắng đi vào bên trong thiết lập của Diệp Thu.

Chương 61 - Ôm Một Cái

Trước kia, con trai của hắn chỉ là một tên ăn chơi trác táng không hơn không kém, kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ biết gây chuyện.

Thế nhưng lần này sau khi trở về, không chỉ thu liễm rất nhiều, trở nên hiếu thuận, thậm chí cũng không đi ra ngoài tản bộ.

Tiêu Chiến trong lòng rất cảm kích, không nghĩ tới Diệp Thu một câu nói, tương đương với cứu con trai hắn nửa đời sau, cứu hắn Tiêu gia.

Nếu hắn tiếp tục ăn chơi trác táng như vậy, tương lai nếu hắn qua đời về cõi tiên, Tiêu gia giao cho Tiêu Dật, Ly Dương Tiêu gia này, sợ là sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt.

Vì vấn đề kế thừa này, Tiêu Chiến khổ tư hồi lâu, thủy chung không biết nên làm thế nào để cho nhi tử thay đổi.

Không nghĩ tới, Diệp Thu chỉ dùng một câu nói, đã làm cho hắn biến đổi lại.

Ngô Vưu đề nghị: "Ân, ta cảm thấy rất cần thiết.Lão gia, tháng sau chính là Bổ Thiên giáo một giáp một lần Thất Mạch đại hội.Chúng ta có nên bày tỏ, chuẩn bị vài phần hậu lễ đưa lên núi, thật tốt cảm tạ người ta một chút hay không?"

Tiêu Chiến sờ sờ râu mép, khẽ mỉm cười, nói: "Tốt, cứ quyết định như vậy!"

"Diệp chân nhân đối với con ta có ân tái tạo, chúng ta nói đi nói lại cũng phải nồng nhiệt biểu thị."

"Huống hồ, Bổ Thiên giáo là Tiên Sơn thánh địa nổi danh của

Ly Dương cảnh nội ta, đối phương lại là thủ tọa nhất mạch, thân phận hiển hách.Có thể nhân cơ hội lần này, cùng đối phương biểu đạt hảo ý của Tiêu gia ta một chút. "

"Hiện giờ trong Quảng Lăng thành, các đại gia tộc đều có tông môn ủng hộ, Dương gia có Bất Lão Sơn, Lâm gia có Trục Lộc thư viện."

"Duy chỉ có Tiêu gia chúng ta, đến nay không có một đồng minh tông môn nào có thể dựa vào, ta thấy Bổ Thiên Giáo vô cùng thích hợp. "

Không hổ là gia chủ, Tiêu Chiến dăm ba câu liền phân tích ra tất cả lợi hại.

Lập tức đối với Vương Hải nói ra: "Vương lão, ngươi đi chuẩn bị mấy phần trân quý lễ vật, đưa lên Tử Hà phong đi."

"Chúng ta những này hứa lễ vật, có lẽ đối với Diệp chân nhân cao nhân như vậy không có tác dụng gì, bất quá đối với hắn môn hạ đệ tử vẫn là có một chút tác dụng."

Đây coi như là một lần lấy lòng của Tiêu gia ta đi.

Đây không phải Tiêu công tử sao? Thật trùng hợp.

"Rõ, gia chủ, ta liền lập tức chuẩn bị. "

Vương Hải gật đầu, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Đối với quyết sách của Tiêu Chiến, hắn không có bất kỳ dị nghị nào, bởi vì lúc ấy hắn tự mình cảm thụ được sự đáng sợ của Diệp Thu.

Biết rõ sự lợi hại của người này, cùng người như vậy làm địch nhân đối với bọn họ không có bất kỳ chỗ lợi nào.

Cho nên lấy lòng là vô cùng cần thiết.

Sau khi an bài xong những việc này, Tiêu Chiến cùng Ngô Vưu đã cảm thấy hài lòng liền rời khỏi đại sảnh, đi về phía phòng Tiêu Dật.

Xuyên thấu qua cửa sổ, có thể rõ ràng nhìn thấy hắn tại bên trong chăm chú tu luyện, thay đổi một trời một vực so với lúc trước lười nhác.

Có thể là lần này sau khi đi ra ngoài, thấy được nhiều người cùng thế hệ như vậy đều lợi hại hơn hắn, hơn nữa càng là do Diệp Thu để lại tâm ma mà trong lòng đả liền bắt đầu điên cuồng tu luyện.

"Ha ha, phu nhân, có thấy không, con ta thật sự thay đổi rồi. "

Ngô Vưu gật gật đầu, nội tâm vui mừng song cũng rất lo lắng, Tiêu Dật điên cuồng tu luyện như vậy, không đi ra ngoài khuây khỏa, tâm lý có thể xảy ra vấn đề gì hay không?

Liền đề nghị nói: "Lão gia, Dật nhi từ sau khi trở về, cơ hồ mỗi ngày trốn ở trong phòng tu luyện, có thể hay không sinh bệnh?"

Tiêu Chiến suy nghĩ một chút, cũng là một trận đau lòng, nhân tiện nói: "Cũng được, tu luyện cũng không phải ngày một ngày hai, thong thả đi ra ngoài một chút, đối với việc mở rộng tâm cảnh có trợ giúp cực cao."

Nói tới đây, Tiêu Chiến đẩy cửa phòng ra, nghe thấy động tĩnh, Tiêu Dật lập tức mở mắt.

"Cha, mẹ, các ngươi làm sao tới đây?"

Tiêu Dật lập tức đứng lên mà nghênh đón .

Thật ra thì, sau khi hắn trở về cũng suy nghĩ rất nhiều, không hoàn toàn xuất phát từ áp bức của Diệp Thu.

Hồi tưởng lại mấy năm nay cha hắn vì hắn làm nhiều chuyện như vậy, cùng với sự yêu thương vô bờ bến của mẹ hắn, trong lòng thập phần cảm động.

Bởi vậy, hắn tận hiếu, cũng không phải tất cả đều là diễn trò, mà là chân tình biểu lộ.

"Dật nhi, tu tiên chính là một dạng lao nhàn cùng kết hợp, ngươi cả ngày ở nhà bế quan khổ luyện, cũng khó có thể đạt được thành tựu gì.

Ngươi cũng phải thỉnh thoảng đi ra ngoài cho khuây khỏa, nhìn phong thái thiên tài thế gian một chút, bù đắp thiếu sót của mình. "

Tiêu Dật nội tâm run lên, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được phụ thân chủ động yêu cầu hắn đi ra ngoài.

Trước kia hắn chỉ vì đi ra ngoài chơi, hao tâm tổn sức mà cha hắn cũng không đồng ý.

Hôm nay lại chủ động yêu cầu hắn đi ra ngoài.

Xem ra, chính mình chuyển biến, cũng làm cho phụ thân trong lòng trấn an rất nhiều, đối với mình có một cái nhận thức mới.

Chương 62 - Ý Đồ

Tiêu Dật nội tâm ấm áp, mỉm cười nói: "Ân, cha, hài nhi đã biết. "

"Ừ, đi đi, ta bảo lão Từ bồi ngươi đi dạo. "

Tiêu Dật không có cự tuyệt, vừa vặn hắn cũng đã lâu không có đi ra ngoài.

Từ sau khi trở về, bởi vì trong lòng đối với Diệp Thu tạo ra bóng ma, hắn vẫn không dám ra khỏi cửa.

Hôm nay có lão cha cổ vũ, Tiêu Dật nhựa sống lại quay trở lại.

Vài phút sau, Tiêu Dật tay cầm cây quạt, một thân trường bào lụa đỏ, mỉm cười tiêu sái đi ra khỏi nhà.

Phía sau hắn chỉ có một mình Từ lão đi theo, dạo chơi ở đầu đường Quảng Lăng, không kiêu ngạo ngang ngược như ngày thường, mà là khiêm tốn hơn rất nhiều.

Tầm Dương Lâu?

Đi tới trước mặt một gian tửu lâu, Tiêu Dật dừng bước.

Đây là một gian tửu lâu có trật tự nhất Quảng Lăng thành, lão bản tửu lâu, là một vị cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh.

Bởi vậy, nơi này cũng thành địa phương nơi các đại gia tộc ghé thăm, Tiêu Dật trước kia cũng rất thích tới nơi này.

Lê hoa nhưỡng của Tầm Dương lâu uống rất ngon, hầu như người tới đây đều là vì vò rượu này mà tới.

"Công tử, có muốn đi vào ngồi một chút không?"

Thấy Tiêu Dật đứng tại chỗ, Từ lão nhịn không được đề nghị.

Hắn ở bên người Tiêu Dật làm việc nhiều năm, biết rõ sở thích của hắn, đơn giản chính là nữ nhân xinh đẹp cùng rượu ngon.

Hôm nay nữ nhân xinh đẹp chắc không dám nghĩ nữa, cũng chỉ còn lại có rượu ngon.

"Ừm... đi uống rượu đi."

Tiêu Dật nghĩ nghĩ, dù sao hắn không tin mình xui xẻo như vậy, ra ngoài uống rượu một lần chả nhẽ lại gặp Diệp Thu.

Vừa mới vào cửa, liền có tiểu nhị chạy vội lên nghênh đón.

"Tiểu nhị, an bài cho ta gian phòng lầu hai. "

"Được, Tiêu công tử mời lên lầu. "

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, Tiêu Dật tràn đầy tự tin đi lên lầu.

"Tiêu công tử, ngươi đã lâu không tới, căn phòng dành riêng cho ngươi đều bị người đặt đi rồi. "

Tiểu nhị giải thích, Tiêu Dật bất mãn nói: "Ai lớn mật như vậy, dám cướp vị trí của ta?"

Tiêu Dật tự tin lên lầu, đi tới căn phòng hay ngồi của hắn, vén rèm nhìn vào bên trong.

Khi hắn nhìn thấy bên trong lúc này có ba cái nữ nhân xinh đẹp đang nói chuyện, đột nhiên khóe miệng co rút liền rứt khoát quay đầu.

Tiểu nhị vừa định giải thích cho hắn một chút, chưa từng nghĩ

hắn sẽ nhanh như thế mà chuồn xuống lầu.

Từ lão không hiểu, nói: "Công tử, ngươi làm sao vậy?

"Đi mau, đi mau, cái tên đáng chém ngàn đao kia cũng ở đây."

Tiêu Dật nghĩ đến mà sợ vội vàng nói ra mà Từ lão vừa nghe, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Hắn đương nhiên biết tên đáng chém ngàn đao trong miệng Tiêu Dật là ai.

Không chút do dự, hai người trực tiếp chạy ra ngoài.

Lúc này, cửa sổ lầu hai từ từ truyền đến một thanh âm lạnh như băng.

"Đây không phải là Tiêu đại công tử sao, sao vừa nhìn thấy ta liền chạy?"

Nghe thấy thanh âm này, Tiêu Dật cả người cứng ngắc tại chỗ.

Xong rồi.

Mẹ nó.

Ai bảo lão tử hôm nay ra ngoài?

Sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện vào giờ này.

Sao ta lại xui xẻo như vậy.

Thật vất vả mới dám đi ra một lần, lại gặp được các ngươi.

Tiêu Dật trong lòng như muốn khóc, thanh âm lạnh như băng kia không phải ai khác, chính là Lâm Thanh Trúc.

Nghe được Lâm Thanh Trúc kêu, Tiêu Dật đi cũng không được,

mà không đi càng không được, chỉ có thể cười hà hà quay lại, nhìn về phía trên.

"Hắc hắc, tiên tử, đã lâu không gặp, không nghĩ tới ngươi cũng ở chỗ này a. "

Lâm Thanh Trúc nghiền ngẫm cười, nói: "Tiêu công tử vội vã chẳng hay là muốn đi đâu? Sẽ không phải là cố ý trốn tránh chúng ta chứ.

"Nói gì vậy, tiên tử hiểu lầm, ta chỉ là đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có chút chuyện, cần trở về xử lý một chút."

"Ta làm sao có thể trốn tránh tiên tử, tiên tử trách lầm ta rồi. "

Tiêu Dật chột dạ nói, mồ hôi lạnh chảy ròng. Cũng không biết Diệp Thu trốn ở góc nào, trong lòng rất hoang mang.

"Xong rồi, hắn đến thật rồi. "

"Làm sao bây giờ, chẳng lẽ ta thật sự sắp chết sao? "

"Không, ta còn trẻ, ta không muốn chết. "

Chỉ thấy ở ô cửa sổ kia lại lộ ra một cái hồng bào tuyệt sắc nữ tử.

"Sư tỷ, đây là ai?"

Triệu Uyển Nhi tò mò nói, vừa rồi người này đột nhiên xông vào phòng trà của các nàng, nàng còn tưởng rằng là Dương Tiêu tìm người đến trả thù đây.

Nhắc tới Tiêu Dật, Lâm Thanh Trúc vừa nghĩ đến đã cười, giải thích với nàng chuyện lúc trước.

Sau khi biết được chuyện này, Triệu Uyển Nhi cũng nở nụ cười, nàng không nghĩ tới sư tôn của mình lại còn có một mặt xấu

xa như vậy.

Đáng thương Tiêu đại công tử hiện tại trong tâm đều có bóng ma, vừa nhìn thấy các nàng liền chạy.

Lâm Thanh Trúc nhìn phía dưới Tiêu Dật, càng cảm thấy hứng thú với trò đùa này liền muốn trêu chọc hắn một chút.

"Tiêu công tử, nếu không phải trốn tránh chúng ta, vì sao không lên đây ngồi một chút?"

"Ách... Cái này phải chăng có chút không thích hợp ?"

Tiêu Dật nhìn bốn phía một chút, hắn muốn xác định liệu Diệp Thu rốt cuộc có núp ở đâu đó hay không.

Hiện tại cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám đánh chủ ý lên người Lâm Thanh Trúc.

Chương 63 - Đối Phó Tiêu Chiến

Lúc này, Từ lão đề nghị: "Công tử, ta cảm thấy có thể đi lên ngồi một chút, người này là đồ đệ của Diệp chân nhân, nếu giao hảo với nàng, nói không chừng có thể hòa hoãn mối quan hệ một chút.

"Hả?"

Lời này vừa nói ra, Tiêu công tử nhất thời cảm thấy có đạo lý, ta làm sao lại không nghĩ tới đây.

"Khụ khụ..... Nếu tiên tử không chê, ta đây cũng không khách khí. "

Tiêu Dật lộ ra nụ cười tự tin, một lần nữa đi lên lầu.

Hắn không biết chính là, lúc này tửu lâu bên kia, mấy cái mặc hắc y nam tử đang nhìn chăm chú nơi này.

Một gã đại hán trong đó nói: "Nhanh, bẩm báo công tử, ba người này có quan hệ với tiểu tử Tiêu Dật. "

Tiến vào gian phòng, Tiêu Dật khiêm tốn hành lễ, không chút nào mất đi phong thái của thế gia vọng tộc.

"Tiểu sinh cung kính gặp qua các vị tiên tử. "

Triệu Uyển Nhi che miệng cười một cái, người này lễ tiết ngược lại hiểu biết một chút, chính là động tác có chút cứng ngắc, vừa nhìn chính là không thường xuyên đụng tới.

"Không nghĩ tới Tiêu công tử còn rất hiểu lễ nghĩa, thật khiến chúng ta phải lau mắt mà nhìn theo a. "

Tiêu Dật nội tâm vui vẻ, nói: "Nào có, nào có, khiêm tốn, khiêm tốn. "

"Hai vị này là?"

Nhìn thấy hai gương mặt lạ, Tiêu Dật không khỏi tò mò mà hỏi.

Lâm Thanh Trúc thì hắn biết, nàng là đồ đệ của Diệp Thu, Tiêu Dật gặp qua không chỉ một lần.

Nhưng Triệu Uyển Nhi và Tiểu Linh bên cạnh lại có chút lạ lẫm.

Lâm Thanh Trúc liền giải thích: "Đây là sư muội ta, Triệu Uyển Nhi.

"Ồ? Thì ra là cao đồ của Diệp chân nhân,vinh hạnh vinh hạnh. "

Vừa nghe lại là đồ đệ của Diệp Thu, Tiêu Dật lập tức hoảng sợ, vội vàng chào hỏi.

Trong lòng càng hâm mộ, những đồ đệ của tên Diệp Thu này như thế nào người sau so với người trước càng đẹp hơn.

Ai, tại sao tiểu gia ta lại không có loại diễm phúc này.

"Đúng rồi, mạn phép cho hỏi lệnh sư đang ở đâu?"

Tiêu Dật cẩn thận hỏi.

Lâm Thanh Trúc âm thầm cười trộm, giải thích: "Ngươi yên tâm đi, sư tôn ta không có ở đây. "

Ồ...

Nghe Diệp Thu không có ở đây, Tiêu Dật nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Làm ta sợ muốn chết.

Không có ở đây là tốt rồi, không có ở đây là tốt rồi.

Nghe được Diệp Thu không ở đây, Tiêu Dật lập tức khôi phục phong thái tự tin ngày xưa, chậm rãi mà nói, thay đổi phong cách ăn chơi trác táng lúc trước.

Lúc này...

Bên kia tửu lâu, trong một gian phòng, Dương Tiêu đang một mình uống rượu giải sầu, một tên hạ nhân liền vội vàng chạy vào báo cáo.

"Công tử, tra được rồi! Ba nữ nhân kia cùng Tiêu gia đại thiếu gia Tiêu Dật hình như quen biết."

"Mấy người bọn họ đang uống rượu trong sương phòng lầu hai. "

"Cái gì?"

Nghe vậy, Dương Tiêu nhất thời giận dữ.

"Là Tiêu Dật tên kia phế vật?"

Dương Tiêu nổi giận, hắn luôn luôn khinh thường tên hoàn khố Tiêu Dật chỉ biết ăn nhậu chơi bời.

Nếu không phải ỷ vào lão gia tử nhà hắn là cường giả ngũ cảnh, Dương Tiêu căn bản không để hắn vào mắt.

Biết rằng tuy hắn bị ba người Triệu Uyển Nhi thiên phú cao

hơn hắn cự tuyệt nhưng hắn không thể chấp nhận vậy mà họ cùng Tiêu Dật tên phế vật kia ngồi cùng một chỗ.

Dương Tiêu hoàn toàn phẫn nộ.

"Mẹ nó, tiểu tử thối này, ta còn tưởng rằng là cái gì thân phận hiển hách đại nhân vật để khiến các nàng cự tuyệt bổn thiếu gia ta đây, vậy mà cùng tên phế vật Tiêu Dật kia đi cùng một chỗ."

Hừ...

"Hôm nay ta nhất định phải trút ngụm uất khí này mới được, để cho các nàng biết, Quảng Lăng thành này, đến cùng ai mới là đệ nhất công tử."

Nói xong, Dương Tiêu hướng cửa xông ra, đi thẳng lên lầu hai.

Phẫn nộ, đã làm đầu óc hắn lu mờ đi, cũng không để ý tới mọi thứ nhiều lắm.

Lúc này Tiêu Dật còn đang lo lắng làm sao thu hẹp quan hệ với các nàng, giảm bớt ân oán lúc trước đắc tội Diệp Thu.

Đột nhiên, Dương Tiêu mang theo mấy tiểu đệ xông vào.

"Hả?"

Tiêu Dật nhướng mày, phát hiện người tới là Dương Tiêu, trong lòng nghi hoặc.

"Tiểu tử này, không phải bị bệnh chứ? "

"Lão tử lại không có chọc hắn, chạy loạn đến ta nơi này làm gì? "

Đi vào sương phòng Dương Tiêu âm dương quái khí nói với Triệu Uyển Nhi: "Thì ra ngươi thích loại phế vật này a?

Triệu Uyển Nhi cười mà không nói, Lâm Thanh Trúc vừa định rút kiếm, bị nàng ngăn cản.

Nàng nhìn ra, Dương Tiêu đoán chừng là cho rằng các nàng coi trọng Tiêu Dật, trong lòng khó chịu.

Những thế gia công tử này, ngày thường ai cũng không phục ai.

Chính hắn nhận vô vàn đả kích trước đó ,hôm nay nhìn Tiêu Dật vậy mà cùng các nàng ngồi cùng một chỗ, làm sao có thể không tức giận.

Nhìn ra điểm này, Triệu Uyển Nhi lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Thú vị đấy!

Chỉ nghe nàng nghiền ngẫm cười nói: "Tiêu công tử, hắn nói ngươi là phế vật kìa. "

Khóe miệng Tiêu Dật giật giật, nghiến răng nghiến lợi.

Mẹ nó! Cái dạng a miêu a cẩu ,à cũng dám nói ta là phế vật sao?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Chính mình thật vất vả mới tại các vị mỹ nữ trước mặt cứu vớt lại vài phần mặt mũi, bị hắn bắn một câu nói làm cho tan tành hình tượng xây dựng nãy giờ.

Chương 64 - Bàn Chính Sự

Lúc này, Từ lão ghé vào tai Tiêu Dật nhỏ giọng nói: "Công tử, Dương Tiêu này hẳn là hướng ba người bọn họ tới. "

"Vừa lúc chúng ta có thể mượn cơ hội này, giúp các nàng xử lý phiền toái, lấy lòng Diệp tiên sinh."

Hai mắt Tiêu Dật sáng ngời, hắn làm sao lại không nghĩ tới điểm này.

Cũng may có Từ lão nhắc nhở.

Lúc trước hắn đắc tội Diệp Thu, bây giờ nếu giúp các nàng xử lý phiền toái này, nói không chừng Diệp Thu sẽ khoan hồng cho hắn.

Đây là một cơ hội.

Nghĩ tới đây, Tiêu Dật cười nói với Triệu Uyển Nhi: "Hai vị tiên tử yên tâm, tên hỗn đản này liền để cho ta xử lý. "

"A, vậy xin nhờ Tiêu công tử, Tiêu công tử cố lên! "

Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng cười mà nói, từ đầu đến cuối nàng đều không có nửa điểm hoảng hốt.

Lúc này, Tiêu Dật đã nổi giận lôi đình, thận trọng từ chỗ ngồi đứng lên.

"Ta tưởng là ai đây, nguyên lai là Dương công tử a! Như thế nào, có chuyện gì sao?"

Hừ.....

Nhìn thấy bộ dáng anh hùng cứu mỹ nhân của Tiêu Dật, Dương Tiêu khinh thường cười, nói: "Tiêu Dật, ngươi nếu thức thời, lập tức biến mất ngay trước mắt ta, chuyện này không liên quan đến ngươi.

Nếu khư khư cố chấp, đừng trách ta không nể tình. "

Tiêu Dật không hề nhân nhượng, chỉ nói: "Được, ta ngược lại là muốn nhìn xem, ngươi có thể làm gì ta?"

"Hừ!Tiêu Dật ta đời này, còn chưa bao giờ biết chữ sợ viết như thế nào. "

Dương gia ngươi không tầm thường, nhưng Tiêu gia ta cũng không phải ăn chay.

Dương Tiêu nghe vậy sửng sốt, nhìn chằm chằm Tiêu Dật, trong lòng thập phần khó hiểu.

Tên phế vật này, bình thường nhìn thấy chính mình đều trốn như trốn tà, hôm nay như thế nào đột nhiên như vậy dũng cảm?

Thật ra thì, đừng tưởng rằng Tiêu Dật thật sự ngốc, trong lòng hắn tự nhiên hiểu được, thực lực của Tiêu gia, còn chưa đủ để đối kháng với Dương gia.

Nhưng đừng quên, hắn giờ này lớn tiếng bảo hộ ba vị tiên tử này, phía sau thế nhưng là đứng đấy một tôn quái vật khổng lồ.

Hơn nữa, các nàng cũng không phải hạng đệ tử bình thường, mà là Tử Hà Phong, Diệp Thu môn hạ đệ tử.

Tiêu Dật hiểu sâu sắc bản tính bao che đồ đệ của Diệp Thu, nếu biết Dương gia dám động đến đồ đệ của hắn, tuyệt đối hắn sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc hai người giương cung bạt kiếm, Từ lão bí mật trốn ở phía

sau liền sai sử vài tên lâu la, bảo bọn hắn nhanh chóng trở về bẩm báo gia chủ.

Người nọ cũng không dám do dự, lặng lẽ rời khỏi tửu lâu.

"Tiêu Dật, vài ngày không gặp! Dũng khí bạo tăng a, trước kia ngươi cũng không cứng rắn như vậy. "

Dương Tiêu không giận mà cười, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, hôm nay hắn nhất định phải giải nỗi sỉ nhục này.

Ít nhất, không thể để Tiêu Dật phế vật này,vượt qua hắn.

"Ha ha, sau này ta sẽ càng cứng rắn hơn cho ngươi xem. "

Tiêu Dật biến đổi khác thường, làm cho Dương Tiêu có chút hoang mang, hắn có phải uống nhầm thuốc hay không?

"Tiểu tử, ngươi thành công chọc giận ta! Hôm nay nếu ta không giáo huấn ngươi một chút, ta sẽ không gọi là Dương Tiêu. "

Lửa giận công tâm, hắn đã không để ý nhiều, đang muốn để cho tùy tùng phía sau ra tay.

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

"Dương công tử, muốn động thủ ở tửu lâu này của ta, chẳng lẽ... không để ta vào mắt?"

Một gã áo xám trung niên nam tử lạnh như băng đi tới, người này chính là Tầm Dương lâu chủ nhân, một vị lai lịch không rõ, thực lực cường đại ngũ cảnh cường giả.

Thấy hắn đến, Dương Tiêu cho dù trong lòng tức giận, cũng không dám động thủ.

Vị chủ nhân Tầm Dương lâu này, họ Tư Đồ, tên là Trường Phong. Nghe nói là đến từ một cổ tộc vô cùng thần bí.

Tầm Dương Lâu sản nghiệp trải rộng toàn bộ Đông Hoang, thế lực không phải hạng tầm thường, Dương Tiêu cho dù nổi giận, cũng không dám ở trước mặt hắn lỗ mãng.

"Tư Đồ tiền bối, vừa rồi là ta thất thố, có chút thiếu suy nghĩ, kính xin Tư Đồ tiền bối chớ trách. "

Dương Tiêu sợ hãi liếc mắt nhìn Tư Đồ Trường Phong cung kính có thừa mà nói.

Tư Đồ Trường Phong cười lạnh một tiếng, chỉ nói: "Hừ, ta mặc kệ các ngươi có khúc mắc gì, muốn gây sự ở chỗ ta, cho dù là phụ thân ngươi, cũng không có tư cách này.

Cút đi....

Một tiếng hừ lạnh lập tức hạ xuống, trong phút chốc hơi thở của Ngũ Cảnh đè xuống, Dương Tiêu vận khí ngăn cản, nhưng đối mặt với sự áp bức của Ngũ Cảnh, vẫn cúi đầu cao ngạo xuống.

Nửa quỳ trên mặt đất, cả người đổ mồ hôi chảy toàn thân, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Uy hiếp qua đi, Tư Đồ Trường Phong thu áp bức lại, Dương Tiêu nhìn hắn một cái thật sâu, nói : “Đa tạ ơn tiền bối đã ân huệ không giết.”

“Chúng ta đi thôi.”

Thân thể suy yếu từ trên mặt đất đứng lên, cả đời này Dương Tiêu còn chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy.

Lúc sắp đi nhìn Tiêu Dật, cùng với ánh mắt ba người Triệu Uyển Nhi đều mang theo sát ý.

Chương 65 - Sự Lựa Chọn Rất Khôn Ngoan

“Ha ha ha, xem ra tên này vẫn không có ý định buông tha chúng ta.” Triệu Uyển Nhi kéo hồng bào trên người một cái và nghiền ngẫm cười nói.

Lâm Thanh Trúc thì mang sắc mặt nặng nề, nói: “Uyển Nhi, một mình Dương Tiêu không đáng sợ, nhưng ta chỉ sợ trưởng bối phía sau hắn...”

Lời nói có chút dừng lại mang ngụ ý đã rất rõ ràng, mà Lâm Thanh Trúc lo lắng không phải là không có lý.

Dù sao đây cũng là Quảng Lăng thành, mà thực lực của Dương gia vẫn là rất đáng sợ.

Hơn nữa đối phương hình như còn là đệ tử của thánh địa Bất Lão Sơn, Bổ Thiên Giáo mặc dù không sợ Bất Lão Sơn nhưng vẫn duy trì thái độ bằng hữu.

Hôm nay các nàng làm như vậy thì sẽ có thể gián tiếp khiến cho hai đại thánh địa chiến tranh hay không đây?

Thấy Lâm Thanh Trúc có chút lo lắng mà Tiêu Dật liền vỗ ngực nói: “Tiên Tử yên tâm, chỉ cần có ta ở đây thì Dương Tiêu sẽ không dám làm ra hành động quá đáng đâu. Dương gia của hắn có người thì Tiêu gia của ta cũng không phải ăn chay. Nếu như hai vị Tiên Tử không chê thì có thể theo ta về Tiêu gia ở tạm vài ngày.”

Đối với đề nghị này của Tiêu Dật thì Lâm Thanh Trúc hết sức bất ngờ, nàng thật sự không hiểu nổi Tiêu Dật vì sao muốn giúp

các nàng?

Đôi bên chỉ tình cờ gặp nhau, giao tình qua lại rất bình thường, thậm chí còn có chút ân oán. Tiêu Dật thế mà lại giúp các nàng mà đi đối nghịch với Dương Tiêu, hắn thật sự làm cho các nàng xem không hiểu.

Nghe được lời này của Tiêu Dật thì ngay cả Tư Đồ Trường Phong cũng có chút bất ngờ.

“Tiêu công tử quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, dám vì hồng nhan mà nổi giận. Lòng dạ như thế thật để cho lão phu bội phục.” Tư Đồ Trường Phong nói.

Nghe vậy mà Tiêu Dật cũng có chút chột dạ nên lại gần nhỏ giọng nói vào bên tai Tư Đồ Trường Phong.

“Tư Đồ tiền bối, ngài cũng đừng giễu cợt ta, ta chẳng phải vì hồng nhan mà nổi giận, ta vì sợ sư tôn của các nàng mà thôi.”

“Tên kia căn bản cũng không phải là người, nếu ta không chiếu cố các nàng thật tốt thì ta sợ đến lúc hắn đến Quảng Lăng thành thì ta sẽ qua đời ngay tại chỗ.”

“Hả?” Tư Đồ Trường Phong liền sửng sốt nhìn xem Tiêu Dật một cái, trong lòng hắn hết sức tò mò.

Rốt cuộc là vị đại nhân vật nào mà có thể dọa cho Tiêu công tử ngang ngược trở thành cái bộ dạng này? Hơn nữa tại Quảng Lăng thành còn có Tiêu Chiến cha hắn làm chỗ dựa. Chẳng lẽ đối phương thật sự là có thể giết được Tiêu Dật sao?

“Tiêu công tử, ngươi nói người kia rất lợi hại sao?”

“Hắn đâu chỉ là lợi hại mà quả thực là mạnh biến thái!”

“Hai tên cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh kia của Lâm Gia thì

ngươi hẳn là hiểu rõ. Tên kia thế mà chỉ đánh ra một kiếm nhẹ nhàng nhưng suýt nữa đã lấy đi mạng già của hai lão đầu đó."

"Má ơi! Đời này ta chưa từng thấy ai mạnh mẽ đến vậy!"

"Ồ? Ngươi nói như vậy để ta đột nhiên có chút hứng thú!"

Hai tên cường giả kia của Lâm gia thì Tư Đồ Trường Phong vẫn là hiểu rõ vô cùng, vì hắn đã từng giao thủ qua.

Nhưng sư tôn của hai tiểu cô nương này vậy mà chỉ đánh ra một kiếm thì liền trọng thương được bọn họ.

Đông Hoang lúc nào xuất hiện một vị Cường Giả như vậy, thế mà một chút tin tức mà hắn cũng không có.

Nếu đúng như Tiêu Dật nói thì sư tôn của hai cô nương này tuyệt đối là một vị đáng giá kết giao bằng hữu sâu sắc.

"Hừ, Tiêu công tử, ngươi nói người này có tôn tính đại danh là gì, tu hành ở tòa Tiên Sơn nào?"

"Bổ Thiên Giáo, thủ tọa của Tử Hà Phong, Diệp Thu!"

"Bổ Thiên Giáo, Tử Hà Phong!"

Sau khi bình tĩnh lại, Tư Đồ Trường Phong đột nhiên nhớ tới một người, đó là một lão giả Tiên Phong Đạo Cốt, dùng lực một người đè ép toàn bộ Tiên Môn Thánh Địa ở Đông Hoang không thể ngẩng đầu lên được.

Ông ta được xưng là cường giả tuyệt đỉnh dưới Phong Vương cảnh, hiệu là Huyền Thiên đạo nhân.

Chẳng lẽ người này là cao đồ của Huyền Thiên đạo nhân?

"Hóa ra là vậy! Khó trách a!"

Tư Đồ Trường Phong nhớ rất rõ ràng, Huyền Thiên đạo nhân chính là thủ tọa đời trước của Tử Hà Phong tại Bổ Thiên Giáo.

Hắn nhìn Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi một cái thật sâu và liền phát hiện trên người các nàng phát ra khí tức của Thần Cốt.

"Ồ, hai khối Tiên Thiên Thần Cốt sao?"

Tư Đồ Trường Phong hít một hơi khí lạnh, thần sắc hắn trở nên có chút khẩn trương.

Bản thân Thần Cốt chính là thể chất tu tiên vô cùng khó có được, vậymà hai người các nàng mỗi người lại có một khối. Hơn nữa thuộc tính hoàn toàn tương phản gồm một băng một hỏa, vả lại phẩm cấp còn cực cao.

Lâm Thanh Trúc có thực lực mạnh nhất, giờ phút này nàng đã là Thiên Tướng nhất phẩm. Còn Triệu Uyển Nhi mặc dù chỉ là Huyền Chỉ nhị phẩm nhưng khí tức nghiệp hỏa nóng rực trên người nàng làm ông ta vô cùng kinh ngạc, xem ra sức chiến đấu cũng không yếu.

Hai nhân tài ngút trời như vậy mà đều là đồ đệ của Diệp Thu sao? Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thế gian này lại có kỳ nhân như thế ư? Dương gia lần này sợ là đá trúng thiết bản rồi!"

Tư Đồ Trường Phong nhỏ giọng nói thầm rồi nhìn Tiêu Dật một chút.

Ông ta nhất thời hiểu được tại sao Tiêu Dật phải đắc tội với Dương Tiêu để cố gắng bảo vệ hai cô nương này. Thì ra Tiêu gia muốn ôm bắp đùi này của Bổ Thiên Giáo.

Chà, đây là một sự lựa chọn rất khôn ngoan!

Chương 66 - Bị Bao Vây

“Tiên Tử, như thế nào? Muốn hay không đi nhà ta ở vài ngày? Các ngươi yên tâm, Tiêu Dật ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ xúc phạm nào.”

“Lúc trước là ta không hiểu chuyện nên mới đắc tội lệnh sư, ta hiện tại chỉ muốn chuộc tội để khẩn cầu có thể đạt được sự tha thứ của lệnh sư.”

“Chỉ cần các ngươi chịu theo ta trở về Tiêu gia của ta thì Dương Tiêu tuyệt đối không dám làm gì các ngươi.”

Nghe xong đề nghị của Tiêu Dật, Lâm Thanh Trúc có chút do dự.

Chủ yếu nàng không muốn đem sự tình làm lớn chuyện, bởi vì sau lưng Dương Tiêu còn có Bất Lão sơn. Chuyện này một khi lớn lên sẽ dẫn tới mâu thuẫn giữa các tông môn. Các nàng có thể sẽ gây họa cho sư tôn mà nàng lại không muốn như vậy.

“Sư tỷ, ta cảm thấy ngược lại là có thể tới Tiêu gia ở hai ngày. Sư tôn hôm qua đã đi sâu vào chỗ không người rồi, khi nào trở về cũng không có tin chính xác. Chúng ta thay vì đi bộ khắp nơi thì còn không bằng ở chỗ này chờ sư tôn.” Triệu Uyển Nhi cũng phụ họa nói.

Nàng cũng không lo lắng sự trả thù của Dương gia, nhưng nếu như có thể tránh khỏi loại phiền toái này thì đó là chuyện không thể tốt hơn nữa.

Dù sao thân phận của nàng rất đặc thù, không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ tận lực không bại lộ.

“Ừ, cũng được! Vậy theo ý ngươi đi.” Lâm Thanh Trúc suy đi nghĩ lại và vẫn gật đầu đáp ứng.

Trong lòng nàng có chút lo lắng sư tôn ở sâu trong chỗ không người thì có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không?

Lấy thực lực Giáo Chủ cảnh của Diệp Thu, chỉ cần không gặp phải hung thú cấp bậc Giáo Chủ cảnh thì cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng hơi thở hắc ám thần bí kia quả thật quá quỷ dị. Nếu nhiễm phải nó thì cho dù là Đại La thần tiên cũng chạy trời không khỏi nắng.

Lâm Thanh Trúc thậm chí có chút hối hận tại sao lại để cho Diệp Thu thay nàng đi điều tra chuyện hung thú bạo động. Nếu không phải như thế thì sư tôn của nàng cũng sẽ không mạo hiểm tiến vào nơi nguy hiểm như vậy.

Nàng chỉ có thể khẩn cầu ở trong lòng Diệp Thu không nên gặp bất cứ nguy hiểm gì, nếu không cả đời nàng đều khó có thể tha thứ cho mình.

Đạt được sự đồng ý của Lâm Thanh Trúc, Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười nói với Tiêu Dật: “Vậy làm phiền Tiêu công tử nhé.”

“Khà khà, không có gì, không có gì! Một cái nhấc tay mà thôi! Chư vị tiên tử không chê là tốt rồi!”

“Chúng ta vẫn nên nhanh đi thôi, cẩn thận Dương Tiêu trở về trả thù. Tên này có tâm trả thù rất mạnh, không thể không đề phòng.”

Tiêu Dật thúc giục và đi trước một bước xuống lầu.

Lúc này, trong tửu lầu đối diện Tầm Dương lâu, Dương Tiêu đã bị lửa giận công tâm, càng nghĩ càng cảm thấy bực bội mà hung

hăng ném nát một cái chén rượu, quát ro: “Theo dõi chặt chẽ bọn hắn cho ta! Hừ, Tư Đồ Trường Phong chỉ tạm thời bảo vệ được các ngươi chứ bảo vệ không được các ngươi cả đời! Ta cũng không tin các ngươi sẽ không đi ra ngoài. Tại Tầm Dương lâu ta không dám động thủ, nhưng ở bên ngoài thì ta xem ngươi còn lấy cớ gì để ngăn cản ta ra tay.”

“Công tử, chuyện này liên quan đến Tiêu Dật thì chúng ta có nên trở về bẩm báo gia chủ một chút hay không?” Người hầu đi theo dò hỏi.

Dương Tiêu trái lo phải nghĩ, vì chút chuyện này hắn còn không muốn kinh động đến phụ thân hắn.

Nhưng mà chuyện này nếu Tiêu Dật chủ động cuốn vào thì cũng đừng trách hắn không khách khí.

Dương gia và Tiêu gia vẫn luôn bất hòa, phụ thân hắn vẫn không có cớ ra tay chèn ép Tiêu gia, nếu như Tiêu Dật vừa vặn cho cơ hội này thì quá tốt.

“Hừ, ngươi trở về một chuyến đem chuyện nơi này bẩm báo cho phụ thân ta.”

“Vâng, tiểu nhân sẽ lập tức trở về.”

Trong phòng có một vị mỹ nữ đang hầu hạ Dương Tiêu để giúp hắn hạ hỏa.

Thời gian trôi qua từng chút một, dòng người cứ tràn qua đường phố dường như không nhận ra rằng một mối nguy hiểm vô hình đang đến gần.

Tại Tầm Dương lâu, trong lòng Tiêu Dật tràn đầy vui mừng mà đi xuống lầu, phía sau hắn đi theo mấy người Triệu Uyển Nhi.

Cả đám đang chuẩn bị đi về Tiêu gia thì bỗng nhiên một đám

người áo đen vây quanh, chặn lại bọn hắn ngay trên đường phố.

Nhìn thấy tình thế này thì Tiêu Dật liền căng thẳng trong lòng, hắn lập tức biết được là do Dương Tiêu giở trò quỷ.

Tiêu Dật đang muốn nói cái gì thì...

"Ha ha ha, tới còn rất nhanh." Triệu Uyển Nhi dẫn đầu đi ra đưa mắt nhìn về phía trước cười nói.

Chỉ thấy một nam nhân áo xanh chậm rãi đi tới. Người này chính là Dương Tiêu.

Sau khi cơn giận qua đi, hỏa khí của hắn đã giảm xuống không ít mà khôi phục phong thái ngày xưa.

Dương Tiêu cười nói: "Hai tiện nhân kia, hôm nay ta muốn xem các ngươi có thể đi đâu? Có phải các ngươi đang cảm thấy tên phế vật Tiêu Dật này thật sự có thể bảo vệ các ngươi hay không?"

Triệu Uyển Nhi mặt không đổi sắc mà liếc mắt nhìn xem những người mặc áo đen xung quanh.

Từ lão nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, trong những người này có không ít cao thủ, trong đó người có thực lực cao nhất có tu vi là Vô Cự Lục Phẩm."

"Chỉ mới Vô Cự Lục Phẩm mà thôi! Từ lão, ngươi chính là cao thủ Vô Cự Cửu Phẩm thì sợ hắn làm gì?" Tiêu Dật bất mãn nói.

Từ lão lắc đầu mà không có phản bác, nếu như đối phương chỉ có một vị cao thủ Vô Cự Lục Phẩm thì ông ta khẳng định không sợ. Nhưng vấn đề là liệu điều này có thể sao?

Dương Tiêu biết rõ dưới tình huống ông ta ở đây thì làm sao có thể chỉ gọi tới một tên cao thủ Vô Cự Lục Phẩm?

Trong phạm vi mấy dặm của đường phố này khẳng định còn

ẩn giấu rất nhiều cao thủ!

Chương 67 - Tranh Đấu Kịch Liệt

Mấy người bị vây chặt ở góc đường, Dương Tiêu lúc này vui vẻ cực kỳ nói với Triệu Uyển Nhi: "Tiện nhân, ngươi không phải rất cuồng khi nói lão tử không đủ tư cách sao? Hôm nay ta xem ai có thể cứu được ngươi."

Triệu Uyển Nhi không có phản bác, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ biểu hiện gì, thậm chí sắc mặt cũng không có lộ ra nửa điểm sợ hãi.

Thân là công chúa hoàng gia, nếu như bị tình cảnh nhỏ này dọa cho kinh hoàng thất thố thì nàng cũng không dám bỏ trốn như trước kia.

"Láo xược!"

"Mở mắt chó của ngươi ra nhìn, dám cùng công chúa nhà ta nói chuyện như vậy, ngươi ăn gan hùm mật gấu à?" Thấy đối phương sỉ nhục Triệu Uyển Nhi như thế, Tiểu Linh lập tức nổi giận quát lớn.

"Công chúa?" Lời này vừa nói ra thì toàn trường liền khiếp sợ.

"Nàng là công chúa sao? Công chúa của vương triều Ly Dương sao?" Dương Tiêu mang vẻ mặt không tin nhìn Triệu Uyển Nhi.

Nếu như đối phương thật sự là công chúa của vương triều Ly Dương, như vậy Dương gia của hắn ở trước mặt nàng quả thật không đủ tư cách.

Dương gia dù lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một gia tộc dưới

sự thống trị của vương triều Ly Dương, làm sao có thể đánh đồng với vương triều.

Luận về thành Quảng Lăng mà nói, đại tướng quân của phủ thành chủ cũng không phải là người mà Dương gia của hắn có thể chọc tới.

So với sự khiếp sợ của Dương Tiêu, Tiêu Dật càng nhiều hơn là ngạc nhiên và mừng rỡ.

“Mẹ nó! Nàng dĩ nhiên là công chúa sao?”

“Khà khà, lần này ta thật sự ôm đến bắp đùi to rồi! Lão tử thật sự là quá thông minh, vậy mà liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng không giống người bình thường, ngay từ đầu liền lấy lòng nàng.”

Tiêu Dật mừng rỡ như điên mà nhìn xem Dương Tiêu kia, lúc này sắc mặt Dương Tiêu khó chịu giống như là ăn phải phân vậy.

“Không, ta không tin đây là sự thật! Hừ, ngươi làm sao chứng minh ngươi là công chúa?”

Triệu Uyển Nhi khẽ mỉm cười, lộ ra khí chất ưu nhã nói ra: “Dương công tử, ngươi muốn ta làm sao chứng minh đây?”

“Ít nhất, ngươi phải lấy ra tín vật có thể chứng minh thân phận hoàng gia của ngươi.”

“Xin thứ lỗi cho ta không thể xuất trình.” Triệu Uyển Nhi tiếc nuối nói ra.

Nàng lần này là trốn ra ngoài nên trên người căn bản không có mang theo tín vật hoàng gia gì.

“Ha ha ha, nếu không thể chứng minh vậy thì đừng trách ta không khách khí. Giả mạo công chúa hoàng gia thì tội ngươi càng tăng thêm một bậc, hôm nay ta xem ai có thể bảo vệ nổi ngươi?”

Nghe Triệu Uyển Nhi không thể chứng minh mà Dương Tiêu lập tức cười to.

Mặc kệ Triệu Uyển Nhi rốt cuộc có phải là công chúa hay không, chủ yếu nàng không thể chứng minh thì Dương Tiêu sẽ coi hết thảy là giả mạo mà xử lý, coi như hoàng gia thật sự truy cứu xuống thì hắn cũng có thể kiếm cớ.

“Khà khà, công chúa xinh đẹp như thiên tiên thì chắc hẳn sẽ có cảm giác chinh phục.” Trong lòng Dương Tiêu vui như nở hoa, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của dục vọng chinh phục mà giơ tay hô lên: “Làm đi!”

“Ta xem ai dám!” Tiêu Dật trong nháy mắt chắn ở phía trước, trông rất có diễn xuất anh hùng.

“Hừ, ngay cả hắn cũng bắt đi cho ta!” Dương Tiêu cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, hiện tại chuyện duy nhất mà hắn muốn làm chính là bắt đi Triệu Uyển Nhi.

Chỉ nghe Dương Tiêu ra lệnh một tiếng, hơn mười người phía sau lập tức xuất thủ.

Từ lão làm việc nhân đức không nhường ai mà chắn ở phía trước nhất, ông ta lấy sức một mình nỗ lực che chở cho đám người.

Lúc này, từ trong đường phố sau lưng đồng thời giết ra hai tên lão già áo đen, dĩ nhiên tất cả đều là cường giả Vô Cự Cửu Phẩm.

Từ lão lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp bội, vì đúng như hắn dự đoán lúc trước, Dương Tiêu đã có chuẩn bị mà đến.

Lúc này, trên bệ cửa sổ lầu hai của Tầm Dương lâu, Tư Đồ Trường Phong đang nhìn chăm chú một màn này nhưng cũng không có nhúng tay vào. Bởi vì hắn đã cảm giác được một hơi thở kinh người đang hướng bên này chạy tới.

“Công tử, để ta tới ngăn cản bọn họ, các ngươi mau chạy đi!” Từ lão dùng sức một mình ngăn trở sự tấn công của cả đám cao thủ và cao giọng nói.

Cho dù đối mặt với hai vị cường giả Vô Cự Cửu Phẩm vây đánh mà ông ta vẫn không rơi vào thế hạ phong.

“Ha ha ha, các ngươi đi không nổi!” Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng ngông cuồng từ xa truyền đến, chỉ thấy một nam nhân trung niên dáng người cao lớn dùng long hành hổ bộ chạy như bay mà đến.

“Dương Hạc!” Từ lão liền sợ hãi trong lòng, người này chính là gia chủ của Dương gia, là cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh.

“Hôm nay ai tới cũng không cứu được các ngươi! Đều lưu lại cho lão phu đi!” Dương Hạc vừa ra sân thì trong nháy mắt đã đánh ra một chưởng, trong nháy mắt Từ lão đã bị đánh trọng thương và suýt nữa mất mạng.

Vào lúc này...

“Dương gia các ngươi thật không biết xấu hổ, ta xem hôm nay ai dám động đến con ta?” Một giọng nói khác vang lên, trong phút chốc bầu không khí trên con đường của thành Quảng Lăng liền bị đè nén lại.

Nhìn lại là một nam nhân trung niên tay cầm đao lớn, không giận tự uy đang chậm rãi đi tới.

“Cha!” Nhìn thấy người tới thì Tiêu Dật liền mừng rỡ giống như tìm được người tâm phúc.

“Dật nhi không cần sợ, đã có cha ở đây thì ta xem hôm nay ai dám động đến ngươi?” Tiêu Chiến hào khí ngút trời nói ra, trong lòng hắn lửa giận vạn trượng.

Còn có người dám đứng trước mặt ta ăn hiếp con trai ta sao?

Đây không phải là đang đánh vào mặt của Tiêu Chiến ta sao?

Trong phút chốc, Tiêu Chiến đã đi tới trước mặt đám người. Ông ta xem xét một chút thương thế của Từ lão thì càng là hỏa nộ ngút trời.

“Các ngươi ba người đánh một người thật không biết xấu hổ!”

Tiêu Chiến mở hết hỏa lực mà chém tới đao lớn trong tay, vừa thấy mặt liền cùng Dương Hạc chiến đấu kịch liệt cùng một chỗ.

Hai người đều là cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh, lại là người cùng thế hệ, tranh đấu cả đời mà vẫn luôn không phân cao thấp.

Hôm nay dưới sự gia trì của cơn thịnh nộ thì Tiêu Chiến lại mơ hồ chiếm ưu thế.

Chương 68 - Uy Hiếp

Lúc Tiêu Chiến và Dương Hạc đại chiến, những người còn lại cũng không nhàn rỗi.

Từ lão đã trọng thương nên không có sức chiến đấu tiếp, Dương Tiêu nhìn thấy cơ hội và đang muốn ra tay.

Lúc này, một lão giả mặc áo bào màu tro vững vàng rơi ở bên cạnh Tiêu Dật, người này chính là Vương Hải.

“Lại là một vị Cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh.”

“Đáng chết! Hai vị Cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh của Tiêu Gia vậy mà toàn bộ ra trận rồi.”

Dương Tiêu thầm mắng và lập tức lui về phía sau đám người. Bây giờ quyền quyết định của trận tranh đấu này toàn bộ ở trên thân đám cao thủ kia.

Cuộc chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, đánh cho toàn bộ đường phố hôn thiên ám địa, tất cả mọi người đều bị dọa gần chết mà trốn ở trong nhà không dám đi ra.

“Dương Hạc, qua mấy thập niên mà ngươi chỉ có chút bản lĩnh này sao?” Tiêu Chiến càng đánh càng hăng, một tay lại có thể đè ép Dương Hạc, đánh cho Dương Hạc liên tục tháo chạy.

Tiêu gia tuy rằng nội tình không lợi hại bằng Dương gia, nhưng lại có Tiêu Chiến là người mang thuộc tính gặp mạnh thì mạnh, có chiến tích cho dù đồng thời đối mặt với hai vị Cường giả Thần Tàng Ngũ Cảnh mà cũng không rơi vào thế hạ phong.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Tiêu gia có thể

đặt chân ở thành Quảng Lăng.

“Hừ, Tiêu Chiến, ngươi thật sự vì ba cái nữ oa kia mà là địch với Dương gia của ta sao?” Trong lòng Dương Hạc biết mình không địch lại nên lập tức đánh trống lui đường mà uy hiếp.

Trước khi ông ta đến thì vốn là muốn dùng Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc để làm khó Tiêu gia. Nhưng ông ta thật không nghĩ tới Tiêu gia vẫn luôn nhượng bộ mà hôm nay lại đột nhiên mãnh liệt đứng lên. Điều này có chút không phù hợp với lẽ thường.

“Buồn cười! Con trai ta bị người khác khinh dễ thì kẻ làm cha như ta còn có thể im hơi lặng tiếng ư?” Tiêu Chiến vừa nói vừa chém mạnh xuống một đao trông giống như một tôn Chiến Thần, uy nguy bất khuất.

Trong nháy mắt Dương Hạc đã bị đánh rơi xuống từ trên trời.

Dương Hạc phun ra một ngụm máu tươi và lập tức sử dụng truyền tống phù.

Trong phút chốc, mấy cái bóng đen lóe lên, không đến một lát mà toàn bộ đường phố đã đứng kín mít người. Tất cả đều là cao thủ của Dương gia.

Nhìn thấy một màn như vậy thì Tiêu Chiến lập tức hiểu được chính mình đã trúng kế rồi.

“Tiêu Chiến, ta cho ngươi một cơ hội rời khỏi nơi này và đem ba nữ oa kia giao cho Dương gia của ta xử trí, chuyện hôm nay ta có thể coi như chưa từng xảy ra.” Dương Hạc một lần nữa đứng lên, ánh mắt ông ta âm u lạnh lẽo nói ra.

Dương Tiêu đã nói với Dương Hạc rằng hai nữ oa này căn bản không coi Dương gia của ông ta ra gì, cho nên hôm nay bất kể như thế nào ông ta đều phải trừng phạt các nàng một chút, để cho

người đời nhìn xem kết cục khi đắc tội Dương gia thê thảm đến mức nào.

Hơn nữa vừa rồi Dương Hạc đã chú ý tới Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi dĩ nhiên đều là trời sinh Thần Cốt.

Loại thể chất này trong một vạn không có một, nhưng thoáng một cái đã để cho ông ta gặp được hai ngươi.

Lúc đó Dương Hạc đã nổi lên tâm địa hiểm độc mà muốn đào đi Thần Cốt của hai nàng và ghép lên trên thân con trai của mình.

Nếu không Dương Hạc làm sao có thể bỏ ra công phu này để ẩu đả cùng Tiêu Chiến chỉ vì hai cái nữ oa.

Tuy nhiên cục diện hiện tại đang có tên hỗn đản Tiêu Chiến kia nên Dương Hạc quả thật không quá dễ xử lý. Cho nên ông ta dự định lui lại mà thỉnh cầu lần hai, trước tiên bắt về Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc rồi lại nói. Về phần Tiêu gia thì về sau còn có rất nhiều cơ hội ra tay.

Lúc này sắc mặt Tiêu Chiến đã có chút cứng lại, vì ông ta không biết mình làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không?

Tiêu Chiến cũng không biết hai cô nương này trong lòng Diệp Thu có địa vị như thế nào?

Nếu như các nàng chỉ là đệ tử bình thường thì Tiêu gia của ông ta bây giờ có liều hết tính mạng cả nhà thì có thể cũng không đổi lại được cái gì.

Vào lúc này Triệu Uyển Nhi đột nhiên ung dung đi ra, nàng nhìn mọi người đều mang vẻ mặt căng thẳng mà nói với Tiêu Chiến:

“Tiêu thúc thúc, ý tốt của ngài chúng ta xin lĩnh tấm lòng. Tuy nhiên nếu vì chúng ta mà bỏ qua nhiều mạng người của Tiêu gia

như vậy thì chúng ta thật sự không đành lòng.”

“Sinh tử đều có thiên mệnh, hôm nay hết thảy những gì Tiêu gia đã làm chúng ta đều thấy được. Nếu như hôm nay chúng ta có thể sống sót rời đi thì tương lai khẳng định sẽ báo đáp ân tình của Tiêu thúc thúc.”

Nghe được những lời này mà trong lòng Tiêu Chiến vô cùng cảm động, ít nhất đối phương còn có thể lo lắng cho nhà mình, chứ không phải dạng người vong ân phụ nghĩa. Đã như vậy thì Tiêu Chiến càng không thể mặc kệ đứng nhìn.

“Tiểu cô nương, việc hôm nay Tiêu mỗ ta đã định sẽ quản rồi.”

“Hừ, đúng là một tên ngoan cố không chịu thay đổi.” Dương Hạc giận dữ nói.

Ông ta đang muốn hạ lệnh xuất thủ thì lúc này, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên rút ra Tử Hà kiếm.

Trong phút chốc ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn.

“Đây là...”

“Tử Hà kiếm!”

“Đây không phải là bội kiếm của Huyền Thiên Chân Nhân ư? Sao nó lại ở trong tay cô nương này?”

Chương 69 - Hối Hận Không Thôi

Dương Hạc trong lòng run lên, thân là Cường Giả thế hệ trước cơ hồ là không ai không biết thanh kiếm này.

Bởi vì chủ nhân của nó là một sự tồn tại đã từng khiến cho các đại gia tộc và Tiên Môn Thánh Địa đều sinh lòng sợ hãi.

Đó là Huyền Thiên Chân Nhân, thủ tọa tiền nhiệm của Tử Hà phong, tại mười năm trước cũng đã là cao thủ Chí Tôn tuyệt đỉnh.

“Ha ha ha, vậy mà thật sự là Tử Hà kiếm.” Tiêu Chiến cười to nói ra.

Vừa nhìn thấy Tử Hà Kiếm thì trong nháy mắt ông ta liền hiểu được thân phận của Lâm Thanh Trúc rốt cuộc có bao nhiêu đặc thù.

Tử Hà kiếm chính là thứ tượng trưng cho thân phận, ý nói nàng là người thừa kế chức vị thủ tọa của Tử Hà phong.

Nàng có thể được Diệp Thu coi như người thừa kế mà bồi dưỡng thì có thể thấy được địa vị của nàng trong lòng Diệp Thu.

Lúc trước Tiêu Chiến còn đang suy nghĩ hai cô nương này rốt cuộc có đáng bảo vệ hay không, bây giờ vừa nhìn liền thấy rất đáng.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Giờ khắc này cho dù là Dương Hạc thì cũng lộ ra ba phần sợ hãi nên hỏi.

Lâm Thanh Trúc lạnh lùng đi ra khỏi đám người, kiếm dài đặt

trước người, nói: “Ta là đại đệ tử của thủ tọa Diệp Thu trong Tử Hà Phong thuộc Bổ Thiên Giáo, tên là Lâm Thanh Trúc.”

Lời này vừa nói ra thì toàn trường liền khiếp sợ.

“Diệp Thu!”

“Không… không thể nào!”

Lúc này sắc mặt Dương Tiêu đã trắng bệch, lòng như tro tàn.

Ông ta không tin đây là sự thật, nhưng Tử Hà kiếm trong tay Lâm Thanh Trúc lại không cách nào là giả được.

Người khác có thể rất xa lạ với cái tên này nhưng Dương Hạc lại khắc sâu trí nhớ. Bởi vì sư tôn của ông ta chính là Lý Trường Không, là trưởng lão của thánh địa Bất Lão Sơn đã từng giao thủ với Diệp Thu.

Thời điểm ban đầu Diệp Thu một kiếm đánh lui hai vị Cường Giả Thần Tàng Ngũ Cảnh thì Dương Hạc cũng ở đây.

Đối với tình cảnh kia cho tới bây giờ ký ức của ông ta vẫn còn rất mới mẻ, phảng phất như ác mộng vậy.

Chỉ tiếc lúc ấy Dương Hạc không có chú ý tới Lâm Thanh Trúc ở phía sau Diệp Thu, nếu không ông ta nào dám đánh chủ ý lên thân Lâm Thanh Trúc.

Hôm nay vừa nghe nàng là đồ đệ của Diệp Thu thì sắc mặt Dương Hạc lập tức trắng bệch.

Bổ Thiên Giáo cũng không hề kém so với Bất Lão Sơn, hơn nữa luận thực lực thì chỉ sợ còn ở trên Bất Lão Sơn.

Nghe được Lâm Thanh Trúc là đồ đệ của Diệp Thu mà sắc mặt đám người Dương gia cũng đã xanh lét.

Dương Hạc nhìn về phía Dương Tiêu mà trong mắt đều là lửa giận. Tên này thành sự không đủ mà bại sự có thừa, dĩ nhiên dám lừa gạt ta đối phương chỉ là người bình thường.

“Tộc trưởng, bây giờ phải làm sao?” Hai gã cao thủ bất tri bất giác đi tới phía sau Dương Hạc hỏi thăm, bọn hắn đều nghe nói qua chuyện về hai vị cao thủ Lâm gia kia.

Bây giờ mà đắc tội Diệp Thu thì chuyện này sợ là khó có thể làm tốt.

Đáng ghét! Khó trách cái tên hỗn đản Tiêu Chiến kia sẽ ra sức bảo vệ các nàng. Lúc đầu hắn đã biết các nàng là bảo vật của Bổ Thiên Giáo rồi.

“Quá đáng hận!”

Thấy sắc mặt đám ngươi Dương gia cứng lại, ngay cả Triệu Uyển Nhi cũng bất ngờ mà tò mò hỏi: “Sư tỷ, thanh kiếm này có lai lịch gì mà khiến cho bọn họ đều sợ hãi như thế?”

Lâm Thanh Trúc cũng không hiểu mà chỉ nói:

“Ta cũng không biết! Ta nghe sư tôn nói đây là Tử Hà kiếm này, là bội kiếm đầu tiên của các đời thủ tọa tại Tử Hà Phong chúng ta. Thanh danh của nó phần lớn đều đến từ sư tổ Huyền Thiên Chân Nhân. Nhưng mà chuyện về sư tổ thì sư tôn chưa bao giờ nói với ta. Sư tôn chỉ nói với ta là về sau nếu gặp phải những tên khó xử như này thì chỉ cần lấy ra Tử Hà kiếm là sẽ có thể bảo vệ ta bình an vô sự.”

“Xem ra sư tổ hẳn là một vị tuyệt thế cao nhân, nếu không bọn hắn không có khả năng sợ hãi như vậy.”

“Thì ra là thế! Không nghĩ tới Tử Hà Phong chúng ta ngoại trừ sư tôn ra lại còn có vị sư tổ lợi hại như vậy!” Triệu Uyển Nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ mà trong lòng lập tức vui mừng.

Xem ra tai họa hôm nay là có thể tránh được. Không ngờ sư tôn lại để cho Thanh Trúc sư tỷ thủ đoạn như vậy.

Tử Hà kiếm vừa ra quả nhiên cả đám cao thủ của Dương gia đều không dám động đậy.

“Cha, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Không khí hiện trường có chút áp lực, Dương Tiêu đi tới bên cạnh cha hắn và nhỏ giọng hỏi.

“Hừ, ngươi đúng là tên nghịch tử, còn không biết xấu hổ mà hỏi ta vậy à?”

“Ta đã sớm nói với ngươi là gần đây phải khiêm tốn một chút. Ngươi chẳng những không nghe mà còn làm trầm trọng thêm. Hiện tại càng chọc phải quái vật khổng lồ của Bổ Thiên Giáo.”

“Bây giờ ngươi còn hỏi ta nên làm cái gì ư? May mà sư tôn của hai người các nàng không có ở đây, nếu không Bất Lão Sơn cũng chưa chắc giữ được ngươi đâu.”

Dương Hạc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Nghe cha mình nói như vậy thì Dương Tiêu đã bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, hối hận không thôi.

Chương 70 - Hạc Vô Song

Đối với hành động của con trai mình thì Dương Hạc cũng lười đi thuyết giáo, hiện tại chủ yếu nhất là làm sao bình ổn chuyện này.

Nói thế nào ông ta cũng là người đứng đầu một nhà, nên da mặt của Dương Hạc cũng là đủ dày.

Chỉ thấy khuôn mặt căng thẳng của ông ta bỗng nhiên nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Thì ra là đồ đệ giỏi của Bổ Thiên Giáo! Thật sự là lũ lụt xông vào miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra người một nhà!"

"Lão phu cùng thủ tọa Tề Vô Hối của Bổ Thiên Giáo các ngươi có giao tình thâm hậu. Các ngươi nếu sớm nói mình là đệ tử của Bổ Thiên Giáo thì chúng ta cũng không đến mức gây hiểu lầm lớn như vậy."

"Chỉ trách lão phu ánh mắt vụng về, thiếu chút nữa gây thành đại họa."

Dương Hạc giả mang vẻ mặt hối hận, diễn xuất kia quả thực tuyệt đỉnh. Ngay cả Tiêu Chiến nhìn thấy mà cũng âm thầm bội phục. Da mặt này ông ta thừa nhận mình không sánh bằng.

Thấy Dương Hạc tự tìm cho mình bậc thang đi xuống, Lâm Thanh Trúc cũng không muốn tính toán nữa, dù sao nàng cũng không muốn đem sự tình làm lớn chuyện.

Hiện tại Diệp Thu còn chưa trở về, nếu chọc giận đối phương thì đối với các nàng không có lợi gì.

“Bốp, bốp, bốp, bốp,……”

Vào lúc này, trên mái hiên cách đó không xa đột nhiên vang lên một tràng vỗ tay.

Mọi người tò mò nhìn lại, chẳng biết từ khi nào trên mái hiên kia lại có ba người, gồm một nam tử trẻ tuổi tao nhã ngồi trên mái hiên và phía sau hắn là hai lão giả đang đứng.

Nam tử này mặc áo xanh trắng, khí chất phi phàm, tóc mái lắc lư theo gió, không lúc nào là không lộ ra một tia bất cần.

“Tuyệt vời, tuyệt vời! Thật đặc sắc! Không nghĩ tới hôm nay ở thành Quảng Lăng nho nhỏ này lại có thể tận mắt chứng kiến một trò hay như vậy.” Nam tử mỉm cười trêu chọc, hắn còn đặc biệt làm ra ngón tay cái khen ngợi đối với ngôn hành cử chỉ vừa rồi của Dương Hạc.

Nhưng điều làm người ta tương đối tò mò chính là, đối với loại hành vi khiêu khích này của nam tử này mà Dương Hạc dĩ nhiên không có nửa điểm tức giận, ngược lại ông ta còn lộ ra vẻ sợ hãi.

Triệu Uyển Nhi vô cùng hoang mang, nói: “Người này là ai?”

Lâm Thanh Trúc lắc đầu vì nàng cũng không nhận ra hắn, tuy nhiên Tiêu Dật đứng bên cạnh nàng lại lộ ra vẻ sợ hãi nói: “Vãi nồi! Thánh Tử của trời, Hạc Vô Song!”

“Ngươi có ý gì?” Lâm Thanh Trúc nhướng mày hỏi vì danh tiếng này nghe có chút dọa người.

Tiêu Dật vội vàng giải thích: “Người này xuất thân từ đại tộc thượng cổ, Hạc Thị cổ tộc, trời sinh thánh thể. Hắn chính là thánh tử đương nhiệm duy nhất của thánh địa Thiên Sơn, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới Thiên Tướng Cửu Phẩm. Hắn có thiên tư lỗi lạc, kinh tài diễm lệ, được khen là thánh tử của trời, có hy

vọng thành tựu Đại Đế cảnh nhất. Cùng hắn nổi danh còn có thánh nữ của thánh địa Dao Trì tên là Phù Dao Tiên Tử, Lục Ngôn của cung điện Chí Tôn."

Lần đầu tiên nghe nói chuyện như vậy nên Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đều liếc mắt nhìn nhau.

"Thiên Tướng Cửu Phẩm ư?"

"Khó trách! Ngay cả đại sư huynh thủ lĩnh của Bổ Thiên Giáo chúng ta là Liễu Thanh Phong mà cho tới bây giờ cũng chỉ mới là Thiên Tướng Ngũ Phẩm, còn hắn dĩ nhiên đã đạt tới Thiên Tướng Cửu Phẩm."

Lâm Thanh Trúc đột nhiên có cảm giác áp lực tăng gấp bội.

Vào sáng sớm trước khi xuống núi, Diệp Thu đã dặn dò nàng lần này xuống núi ngoài rèn luyện ra thì phần nhiều là để cho nàng mở rộng tầm mắt, có cơ hội biết một chút phong thái của những thiên kiêu cùng thế hệ với nàng.

Không nên vì một chút thành tích của mình mà đắc chí, vì phải hiểu được người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, cho nên người ưu tú hơn nàng còn có rất nhiều.

So với áp lực của Lâm Thanh Trúc thì áp lực của Triệu Uyển Nhi lại nhỏ hơn rất nhiều.

Bởi vì Lâm Thanh Trúc là đệ tử của thủ tọa Tử Hà Phong, nàng tiêu biểu cho thể diện của Tử Hà Phong cho nên áp lực sẽ rất lớn. Còn nàng lại khác, ngoài ngạc nhiên ra thì còn tò mò hơn.

Hạc Vô Song đột nhiên trình diện làm phá vỡ sự yên tĩnh vốn có, tất cả mọi người đều hô hấp không thông, khẩn trương nhìn xem ba người phía trên kia.

Để cho bọn họ cảm thấy sợ hãi cũng không phải là Hạc Vô

Song mà là hai lão giả phía sau hắn.

Từ trên khí tức mà phán đoán, thậm chí có một vị đã đạt tới Giáo Chủ cảnh.

“Giáo Chủ cảnh! Không hổ là truyền nhân đích hệ của Hạc Thị cổ tộc, thánh tử của trời khi xuất hành đều có cường giả Giáo Chủ cảnh bảo hộ.” Tiêu Chiến âm thầm hít một hơi khí lạnh, ông ta tuy có thuộc tính gặp mạnh thì mạnh, nhưng nếu gặp phải Giáo Chủ cảnh thì cũng phải thua. Bởi vì cả hai hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Đối với loại thánh tử của trời này mà nói, việc có cường giả như vậy bảo vệ chỉ là chuyện bình thường.

Xem ra vị cường giả Giáo Chủ cảnh kia hẳn là một vị trưởng lão nào đó của thánh địa Thiên Trì.

Lúc này Dương Hạc đã bị dọa cho mất hồn mất vía, ông ta hoàn toàn không biết nên làm sao để ứng đối với lời châm chọc của Hạc Vô Song.

Chương 71 - Phù Diêu Tiên Tử

Vào lúc này, lại có một đạo cực quang hiện lên, phía lầu các bên kia cũng xuất hiện vài bóng người.

Mọi người nhao nhao nhìn lại và càng thêm chấn động.

Chỉ thấy trên mái hiên kia là một vị mỹ nhân khuynh thành, đi chân trần không chạm đất, chậm rãi bay giữa không trung.

Mọi người có thể cảm giác được lực lượng pháp tắc quanh thân nàng chính là khí tức tới gần Vô Cự cảnh.

"Vãi chưởng! Phù Diêu Tiên Tử! Nàng như thế nào cũng tới đây?" Tiêu Dật lại chửi bậy một câu làm đánh vỡ hiện trường đang yên tĩnh.

Mỹ nhân trên mái hiên kia chính là Phù Diêu Tiên Tử của thánh địa Dao Trì, là nữ thần trong mộng của ngàn vạn nam tử.

Dung mạo của nàng không kém Lâm Thanh Trúc chút nào, có lẽ chỉ có Triệu Uyển Nhi mới có thể miễn cưỡng phân cao thấp. Bởi vì trên người nàng mang theo khí chất quý tộc thật sự quá mãnh liệt.

Lâm Thanh Trúc xuất thân bần hàn nên bẩm sinh đã có cảm giác tự ti, vì vậy nàng có chút tự rút lui.

"Hôm nay là thế nào đây? Thành Quảng Lăng như thế nào lại đột nhiên đi tới nhiều nhân vật trong truyền thuyết như vậy?" Giờ khắc này, Tiêu Dật đã hoàn toàn bị dọa cho choáng váng.

Hắn dù có kiêu ngạo phách lối như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể kiêu ngạo ở bên trong thành Quảng Lăng. Nhưng một khi

gặp phải những người này thì đều phải nhượng bộ ba phần.

Nhìn thấy Phù Dao tiến đến, Hạc Vô Song chỉ nhìn thoáng qua rồi sau đó nói với Dương Hạc: “Hôm nay tộc trưởng Dương đã nói cho chúng ta biết thế nào mới gọi là không biết xấu hổ! Hổ thẹn, hổ thẹn! So với tộc trưởng Dương thì chúng ta còn quá trẻ tuổi!”

Khóe miệng Dương Hạc co rút, ông ta biết Hạc Vô Song đang cố ý gài bẫy hắn, nhưng cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Hiện tại Dương Hạc có chút không nắm chắc mấy tiểu thái gia này làm sao đột nhiên có hứng thú chạy đến cái thành Quảng Lăng này?

Tất cả mọi người ở đây để cho áp lực của mọi người tăng gấp bội, người duy nhất có thể duy trì bình tĩnh cũng chỉ có Triệu Uyển Nhi. Dù sao xuất thân của nàng rất không đơn giản.

“Hạc công tử nói đùa gì vậy? Lão phu nào dám giở trò xấu trước mặt công tử!” Dương Hạc còn muốn giải thích thì Hạc Vô Song liền khoát tay một cái cắt đứt một cách không nể tình.

Hắn không muốn nghe Dương Hạc nói gì thêm, và cũng không muốn phản ứng với ông ta.

Hạc Vô Song đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Thanh Trúc. Đầu tiên là hắn thán phục đối với khí chất lạnh lùng đẹp tuyệt trần của nàng, nhưng cũng chỉ là thán phục vẻ đẹp mà thôi.

Hạc Vô Song chính là một vị thánh tử cao quý, cũng không phải là loại con nhà giàu như Dương Tiêu và Tiêu Dật có thể so sánh, cho nên tầm mắt của hắn rất cao.

Người có thể lọt vào pháp nhãn của hắn ngoại trừ sắc đẹp ra thì còn phải có thực lực.

“Tử Hà kiếm!”

“Năm đó Huyền Thiên Chân Nhân đã mang phong thái tuyệt đỉnh cỡ nào? Sau nhiều năm thật không nghĩ tới bội kiếm của ông ta vậy mà xuất hiện ở trong tay một vị tiểu bối. Cô nương, ngươi có thể cho ta mượn kiếm xem thử không?” Hạc Vô Song lộ ra vẻ mặt đáng tiếc nói.

Lâm Thanh Trúc không hiểu Tử Hà kiếm trong tay nàng có cái gì đẹp đẽ nên nói: “Đây chỉ là một thanh bảo khí bình thường, thậm chí ngay cả linh khí cũng không tính.”

Hạc Vô Song không có phản bác mà chỉ nói:

“Thanh kiếm này tuy rằng có phẩm giai không cao, nhưng chủ nhân của nó đã từng là tồn tại mà bao nhiêu người theo không kịp.”

“Đối với kẻ yếu mà nói càng nhiều hơn chính là ỷ lại vào sự cường đại của bảo khí, mhưng mà đối với cao thủ kiếm đạo tuyệt đỉnh chân chính mà nói, cho dù là thiết kiếm bình thường thì cũng có thể vô địch thế gian.”

“Lúc ta còn nhỏ đã từng nghe nói, Huyền Thiên Chân Nhân của Bổ Thiên Giáo chỉ một thân một mình đi vào khu không người và dùng một kiếm càn quét sáu ngàn dặm, đem vạn tộc chặn ở ngoài rãnh trời. Đó là sự kiện kinh khủng đến cỡ nào?”

“Thanh kiếm này có quá nhiều truyền thuyết, mặc dù nó chỉ là một cái bảo khí cực phẩm mà ngay cả linh khí cũng không tính.”

Nghe Hạc Vô Song giải thích như vậy mà Lâm Thanh Trúc lập tức hiểu được.

Lúc trước khi Diệp Thu đem thanh kiếm này tặng cho nàng thì tại sao Minh Nguyệt Chân Nhân lại lộ ra biểu cảm ngạc nhiên. Thì ra thanh kiếm này còn có một cái truyền thuyết như vậy.

Nghĩ tới đây mà trong lòng Lâm Thanh Trúc vô cùng vui vẻ, thì

ra nàng ở trong lòng sư tôn lại quan trọng đến thế. Ngay cả loại bảo bối này mà hắn cũng truyền cho nàng.

Lâm Thanh Trúc rất cảm động, nàng có thể cảm giác được Diệp Thu rất yêu thương nàng. Diệp Thu là người duy nhất thật lòng đối với nàng sau khi cha mẹ nàng qua đời.

“Lấy đi!” Lâm Thanh Trúc cũng không keo kiệt mà ném Tử Hà kiếm lên.

Hạc Vô Song mỉm cười tiếp nhận Tử Hà kiếm và nhìn xem tường tận một phen.

Hắn vẫn có thể cảm giác được tia kinh thiên kiếm ý mà năm đó Huyền Thiên Chân Nhân đã lưu lại ở phía trên Tử Hà kiếm.

Hạc Vô Song là một thiên tài kiếm đạo, hắn càng là kẻ yêu kiếm thành ma, cho nên mỗi khi gặp được một thanh kiếm tốt thì hắn đều muốn thưởng thức một chút.

Chương 72 - Tuyên Chiến

“Vô Song công tử thật sự có nhã hứng đến nổi chạy đến thành Quảng Lăng này xem kiếm.”

Bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói lạnh như băng, Hạc Vô Song liếc mắt nhìn lại.

“Ồ? Cố Hải Đường! Ngươi cũng tới góp vui sao?” Hạc Vô Song một bên thưởng thức kiếm trong tay và một bên thờ ơ nói.

Cố Hải Đường không có phản ứng với Hạc Vô Song vì sau khi nhìn thấy Phù Dao thì lập tức cười ha hả bay qua.

“Khà khà, Phù Dao Tiên Tử, không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy, lại gặp mặt ở đây rồi.”

Khóe miệng Phù Dao giật giật, nàng hận không thể cho tên này một cái tát.

Cái gì mà hữu duyên chứ? Ngươi đuổi theo phía sau mông ta suốt một tháng mà còn cho là ta không biết sao?

“Cố công tử, xin tự trọng!” Phù Dao chỉ lạnh lùng trả lời một câu và đem mặt xoay qua chỗ khác, nàng không muốn nhìn thấy tên đáng ghét này.

Hạc Vô Song bên kia cẩn thận đánh giá Tử Hà kiếm một phen rồi đem kiếm trả lại cho Lâm Thanh Trúc.

“Kiếm tốt! Không hổ là bội kiếm mà lúc trước Huyền Thiên Chân Nhân đã sử dụng! Cô nương, xin hãy bảo vệ thanh kiếm đã từng uy danh này thật tốt, đừng để cho nó mai một.”

Lâm Thanh Trúc không trả lời mà chỉ gật đầu.

Sau khi nói xong, Hạc Vô Song đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Dương Hạc, vì hắn bình sinh không ưa hạng người cậy già lên mặt.

Lúc Hạc Vô Song đang muốn xuất thủ thì vài lão già áo xám bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống và rơi vào bên người Dương Tiêu.

Thấy người tới Dương Tiêu liền vui vẻ nói: "Đệ tử bái kiến sư tôn! Bái kiến hai vị sư bá!"

Vừa mới một giây trước Dương Tiêu còn cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng hắn thật không nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt Lý Trường Không cùng hai vị sư bá của Bất Lão Sơn cũng đã tới.

Lý Trường Không nhìn xem đồ nhi bảo bối của mình rồi lại nhìn xem Hạc Vô Song phía trên, nói: "Vô Song công tử, hôm nay đồ nhi của ta không hiểu chuyện nên mới chọc giận các hạ, mong các hạ nể mặt ta mà tha lỗi cho hắn lần này."

"Ha ha ha, hình như ngươi lầm rồi, người mà hắn chọc không phải là ta." Hạc Vô Song cười nói.

Nếu không phải Lý Trường Không đột nhiên xuất hiện thì hắn ngược lại là không ngại giúp Lâm Thanh Trúc hả giận.

Tuy nhiên nếu như người của Bất Lão Sơn đã tới thì hắn cũng không cần phải liều chết với đối phương.

Nghe vậy thì Lý Trường Không liền sửng sốt, ông ta vừa mới đến đây và phát hiện Hạc Vô Song giống như muốn ra tay với Dương gia nên mới khẩn cấp đi xuống, chứ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đồ nhi, nơi đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Lý

Trường Không trầm xuống, hỏi.

Dương Tiêu liền ấp úng giải thích cho ông ta tất cả chân tướng.

Sau khi nghe xong thì sắc mặt Lý Trường Không lập tức lạnh lẽo và đưa mắt nhìn về phía Lâm Thanh Trúc mà trong lòng run lên.

“Nghịch đồ!” Lý Trường Không tức giận cho Dương Tiêu một cái tát, trong nháy mắt Dương Tiêu đã bị đánh ngã xuống đất.

Mà bên kia vẻ mặt Dương Hạc lại mơ hồ, vì sao ngay cả Lý Trường Không cũng sợ Diệp Thu vậy.

Chẳng lẽ người đó thật sự rất mạnh?

Thấy con mình bị đánh nhưng Dương Hạc cũng không dám lên tiếng, dù sao đối phương cũng là Lý Trường Không.

Sau khi trừng phạt Dương Tiêu xong, Lý Trường Không vội vàng đi lên tạ lỗi: “Hai vị cô nương, là ta quản giáo không nghiêm nên đã để cho tên nghịch đồ này mạo phạm các ngươi. Mong rằng các ngươi nể mặt ta mà tha thứ cho hắn lần này đã lỗ mãng. Sau khi trở về ta nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo hắn để sau này không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Lâm Thanh Trúc không có biểu thị gì vì nàng cũng không muốn làm lớn chuyện.

Triệu Uyển Nhi thì lại nghiền ngẫm cười nói: “Lý trưởng lão, chỉ một hai câu mà ngươi đã muốn đem chúng ta đuổi đi thì sợ là có chút không ổn.”

Lời này vừa nói ra làm cho nội tâm Lý Trường Không trầm xuống, tuy nhiên vì ngại Diệp Thu gây áp lực trước đó nên ông ta không muốn làm cho sự tình trở nên gay gắt.

Nhưng mà hai lão giả phía sau Lý Trường Không cũng không phải là kẻ có tính tình tốt.

“Hừ, đứa con nít không biết trời cao đất rộng này, cho ngươi bậc thang thì ngươi liền thuận theo đi xuống là được rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

“Ngươi cho rằng Bất Lão Sơn chúng ta thật sự sợ Bổ Thiên giáo của ngươi sao?”

Lời này vừa nói ra thì bầu không khí hiện trường liền ngưng đọng trong nháy mắt.

Mọi người mang một bộ dạng xem kịch vui mà đến vây xem.

“Thú vị! Bất Lão sơn đang muốn chính diện tuyên chiến với Bổ Thiên Giáo sao?”

“Nếu ta không chịu thì sao?” Giờ khắc này, cho dù là Triệu Uyển Nhi giỏi nhịn đến đâu thì cũng rốt cuộc cũng nhịn không được.

Cho dù nàng bị Dương Tiêu làm nhục như vậy nhưng nàng cũng chưa từng nói gì. Hôm nay đối phương dĩ nhiên lại nói thẳng đến Bổ Thiên giáo thì có nghĩa là đang nói đến Diệp Thu.

Đây chính là vị sư tôn đối đãi với nàng như người thân, cho nên nàng không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu Diệp Thu.

“Ha ha ha, tiểu nha đầu này thật đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ!”

“Đừng nói là ngươi, cho dù là Mạnh Chưởng Giáo của Bổ Thiên Giáo các ngươi thì khi thấy ta cũng phải khách sáo ba phần đấy.”

Triệu Uyển Nhi nghe vậy liền biến sắc, nàng yên lặng lấy từ

trong ngực ra ấn tín để chuẩn bị báo cho đại tướng quân của thành Quảng Lăng.

Trên người nàng vẫn luôn mang theo một cái ấn tín đưa tin đặc biệt của hoàng thất, ấn tín đưa tin này có thể truyền tin cho tất cả thống lĩnh quân đội trong cảnh nội của vương triều Ly Dương, để cho bọn họ đến đây tương trợ.

Lúc trước Triệu Uyển Nhi không muốn bại lộ thân phận nên vẫn không có sử dụng nó, bây giờ xem tình thế này thì nàng không dùng là không được.

Chương 73 - Diệp Thu Tới

Đang chuẩn bị khởi động thì bỗng nhiên...

“Khẩu khí thật lớn!”

Mọi người lập tức sợ hãi, đạo âm thanh kia tựa hồ là từ mấy dặm bên ngoài truyền đến, giống như âm thanh cổ xưa truyền tới, quanh quẩn xung quanh khiến cho tất cả mọi người đều ù tai.

Giọng nói này vừa ra, lão giả áo xám Lý Đạo Nguyên liền run lên trong lòng, ông ta có thể cảm giác được khí tức Giáo Chủ cảnh trên người đối phương quá kinh khủng.

“Lại là cường giả Giáo Chủ cảnh!” Trên mái hiên, lão giả ở phía sau Hạc Vô Song cùng với hai lão giả ở phía sau Phù Dao đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Hàn thúc, người này rất mạnh sao?” Phù Dao nhỏ giọng hỏi, trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc, vì vừa rồi nàng cũng có cảm giác run lên do giọng nói kia đánh thẳng vào linh hồn nàng.

Hàn Sinh Dịch mang sắc mặt ngưng trọng, nói: “Ừm, hắn rất mạnh! Khí thế đang thịnh giống như một thanh lợi kiếm xuyên thẳng linh hồn vậy!”

Trong phút chốc, một đạo bạch quang từ chân trời lao tới giống như một thanh lợi kiếm xuyên thẳng qua đám người và hướng về Lý Đạo Nguyên mà giết tới.

“Sư huynh cẩn thận!” Lý Trường Không lập tức kinh hãi mà vội vàng cùng Lý Tam Tư xuất thủ tương trợ. Ba người cùng nhau ngăn cản một kiếm này.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên, gạch đá trên mặt đất đều bay ngược, đình lầu đều bị hủy, kiếm khí tàn sát tứ phương.

Ba người đồng loạt ngăn cản nhưng chỉ có thể miễn cưỡng cản được một kiếm này.

Chỉ thấy trên bầu trời có một người đạp kiếm bay đến.

“Sư tôn! Sư tôn đã trở lại!” Nhìn thấy bóng người trên trời kia mà Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc đều vô cùng kích động, vì đó thật sự là sư tôn của các nàng, Diệp Thu!

Hiện trường thở than một trận, dưới một kiếm kia mà ba vị cường giả của Bất Lão Sơn đều trực tiếp bị đánh lui. Phải biết rằng trong ba người này có thể còn có một vị Giáo Chủ cảnh.

“Đây chính là Diệp Thu, thủ tọa Tử Hà Phong của Bổ Thiên Giáo đã xôn xao thời gian trước sao?”

“Quả nhiên hắn trẻ tuổi như trong truyền thuyết!”

Phù Dao khen ngợi không dứt miệng. Trước kia nàng đã nghe nói về cố sự của Diệp Thu. Ngay từ đầu nàng còn không quá tin tưởng, nhưng hôm nay vừa thấy Diệp Thu dung một kiếm nhẹ nhàng đánh lui ba người Lý Đạo Nguyên thì trong lòng vô cùng chấn động.

“Tuy nhiên không phải nói hắn chỉ có tu vi Thần Tàng Ngũ Cảnh thôi sao? Tại sao hắn bỗng nhiên lại đạt đến Giáo Chủ cảnh rồi?”

Hàn Sinh Dịch cũng lắc đầu, ông ta đối với Diệp Thu không hiểu rõ lắm nên chỉ biết thở dài.

“Bổ Thiên Giáo lại xuất hiện một vị cường giả Giáo Chủ cảnh

rồi, khí vận đang thịnh nên sẽ có hi vọng quật khởi lần nữa."

"Người này có kiếm thuật thông thiên, cho dù là ta cũng khó có thể địch nổi."

Nghe thấy lời này thì Phù Dao liền dùng ánh mắt kinh ngạc, nói: "Không thể nào! Hàn thúc, chẳng lẽ hắn chỉ là Giáo Chủ cảnh sơ kỳ mà có thể ngang hàng với Giáo Chủ cảnh trung kỳ như ngươi sao?"

"Ta thấy không chỉ như thế đâu, vì kiếm ý của hắn thực sự quá kinh khủng! Đừng nói là ta, ngươi xem mấy tên đối diện kia không tên nào là không lộ vẻ sợ hãi."

Nghe Hàn Sinh Dịch nhắc nhở như vậy mà Phù Dao liền tò mò nhìn lại, quả nhiên đúng như lời ông ta dã nói, Hạc Vô Song cùng với mấy tên cường giả phía sau Cố Hải Đường đều lộ ra vẻ sợ hãi. Hiển nhiên tất cả đều bị một kiếm vừa rồi của Diệp Thu làm cho khiếp sợ.

Lúc này Phù Dao lại nhìn xem Diệp Thu, trông hắn như một vị kiếm tiên trên trời, tiêu diêu tuyệt thế.

Cái cảm giác áp bách kinh người kia đè ép tất cả mọi người khó có thể ngẩng đầu, đem tất cả mọi người kéo về sự sợ hãi năm đó khi bị Huyền Thiên Chân Nhân chi phối.

"Mẹ ơi, không hổ là Diệp thần tiên! Thần tượng của ta quá mạnh đi!" Tiêu Dật trực tiếp vỗ mông ngựa nói ra khi thấy Diệp Thu xuất hiện, trái tim treo lơ lửng của hắn cũng buông xuống.

"Đây mới là cao nhân chân chính! Nhìn phong độ này, khí chất này, cảm giác áp bách này... Ha ha ha, còn ai dám trêu chọc chúng ta nữa chứ?"

Sau khi Diệp Thu đến thì người vui vẻ nhất không phải là Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc, mà ngược lại là Tiêu Dật.

Triệu Uyển Nhi che miệng cười trộm, Lâm Thanh Trúc thì lại ghét bỏ liếc Tiêu Dật một cái rồi lập tức hướng phía trên quỳ xuống nói: “Đệ tử bái kiến sư tôn!”

Diệp Thu gật đầu, đáp: “Ừm, đứng lên đi!”

Diệp Thu lạnh lung nhìn chăm chú ba người Lý Trường Không, trong lòng hắn rất phẫn nộ.

Hắn chỉ mới rời đi một hồi mà không nghĩ tới đồ nhi của mình liền bị loại ức hiếp này. Hơn nữa đối phương lại dám nói khoác ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng không bị để vào mắt.

“Vừa rồi chính là ngươi nói ngay cả chưởng giáo chân nhân của Bổ Thiên Giáo chúng ta ở đây thì cũng phải nhún nhường ngươi ba phần đúng không?”

“Ta có thể cho rằng đây là thánh địa Bất Lão Sơn của ngươi đang hướng về Bổ Thiên Giáo chúng ta mà khởi xướng khiêu khích chứ?”

Diệp Thu mặt không chút thay đổi nói.

Lời này vừa nói ra thì trong lòng Lý Trường Không liền biết đại sự không ổn. Mà Lý Đạo Nguyên thì đã sắc mặt xanh lét, ông ta vừa rồi chỉ là giả bộ nhưng không nghĩ tới đã bị Diệp Thu lợi dụng, nhưng lúc này ông ta có chút không xuống đài được.

Lý Đạo Nguyên nào dám để cho Mạnh Thiên Chính nhún nhường ông ta ba phần, vì Mạnh Thiên Chính là ai chứ?

Đó chính là cường giả Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, có thể xưng là sự tồn tại tuyệt đỉnh dưới Chí Tôn cảnh.

Chương 74 - Không Tự Lượng Sức

“Diệp đạo hữu, đây đều là hiểu lầm.”

“Sư huynh của ta không có ý đó, hắn chỉ thuận miệng nói nên ngươi đừng để ở trong lòng.”

Lý Trường Không vội vàng giải thích, trong lòng ông ta đã sớm mắng Lý Đạo Nguyên mấy lần.

Chuyện này vốn là Lý Trường Không có thể tự mình giải quyết, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng ông ta nào nghĩ tới Lý Đạo Nguyên đột nhiên nói ra một câu như vậy. Chuyện này nếu để cho Mạnh Thiên Chính biết thì có quỷ mới biết hắn có thể giết tới Bất Lão Sơn và đem ba người bọn họ ra chà đạp hay không?

Phải biết rằng Mạnh Thiên Chính thời niên thiếu cũng là kẻ có tính tình nóng nảy, chẳng qua là sau khi tiếp quản Bổ Thiên Giáo thì tính tình mới bớt phóng túng một chút chứ không phải là người tốt gì.

Diệp Thu cười lạnh một tiếng, và từ phía trên chậm rãi hạ xuống.

“Hiểu lầm ư? Ta thấy không phải thế!”

"Hôm nay nếu ta không đến thì hai đồ nhi này của ta chẳng phải sẽ bị các ngươi hạ độc thủ rồi sao?”

“Ba người các ngươi cũng không biết xấu hổ khi lấy lớn hiếp

nhỏ, trưởng bối làm bậy.”

Chỉ vài ba câu mà Lý Trường Không đã bị nói cho xấu hổ không chịu nổi, ông ta thật sự không có lấy lớn hiếp nhỏ, hoàn toàn là Lý Đạo Nguyên đầu óc rút gân nên nhất định phải giả ra bộ dạng kia.

Lý Trường Không còn đang suy nghĩ nên kết thúc như thế nào, nhưng ai ngờ Lý Đạo Nguyên lại nói thẳng ra: “Hôm nay chúng ta đã ức hiếp các nàng thì như thế nào?”

Thân là Giáo Chủ cảnh thì ông ta cũng có kiêu ngạo của chính mình, vì ông ta không tin đều là Giáo Chủ cảnh mà chính mình sẽ bại bởi Diệp Thu.

“Tốt! Tốt lắm!”

“Vậy là các ngươi không thể nói chuyện!”

Diệp Thu giang hai tay ra nói.

Nếu đã không có gì để nói thì chỉ có thể đánh. Đệ tử bị người ta ức hiếp mà hắn thân là sư tôn nếu ngay cả tôn nghiêm đều không tìm về được thì hắn còn làm sư tôn cái gì nữa?

Vừa dứt lời, trong phút chốc cỏ cây trong phạm vi mấy chục dặm đều chuyển động. Một luồng kiếm ý kinh thiên tự nhiên sinh ra, không khí bốn phương thiên địa trở nên đọng lại.

Dưới luồng áp bức này tất cả mọi người đều chảy mồ hôi đầm đìa.

Hạc Vô Song với tư cách là si kiếm thành ma, sau khi cảm giác được luồng kiếm ý này hắn lập tức từ trên mái hiên đứng lên.

“Người này có thành tựu kiếm đạo vậy mà đạt tới loại trình độ này, hắn không kém Huyền Thiên Chân Nhân năm đó chút nào.”

“Càng ngày càng có ý tứ! Các ngươi có cảm giác được cỏ cây bốn phía đều tản ra một luồng kiếm ý kinh người không?”

“Giống như ở trong lĩnh vực này thì kiếm của hắn không chỗ nào không có vậy.”

Lão giả phía sau Hạc Vô Song mỉm cười giải thích.

Khi nhìn thấy cường giả như vậy thì ông ta cũng không nhịn được mà muốn đi lên đọ sức với Diệp Thu một chút. Tuy nhiên sau một trận chiến mô phỏng tâm lý ngắn ngủi thì ông ta đã bỏ cuộc vì biết mình đánh không lại Diệp Thu.

Đối mặt kiếm ý này mà ba người Lý Trường Không đều sắc mặt trắng bệch, trong lòng hai người còn lại đã thầm mắng Lý Đạo Nguyên mấy trăm lần.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ đã không thể vãn hồi nên bọn hắn đành trực tiếp toàn lực ngăn cản.

“Kết trận!”

Ba người có sự ăn ý rất mạnh, chỉ cần một ánh mắt mà đã đạt thành nhận thức chung.

Trong phút chốc, một cái trận pháp Thiên Địa Tam Tài đã hình thành, một luồng năng lượng kinh thiên hướng ra phía ngoài, phẫn nộ ngăn cản kiếm khí của Diệp Thu.

Trong cuồng phong loạn vũ, Diệp Thu vẫn không nhúc nhích và thậm chí còn có chút thờ ơ.

Từ đầu đến cuối hắn đều không có vận dụng binh khí mà chỉ dựa vào cỏ cây là đã có thể khống chế chiến cuộc. Lực khống chế như vậy liền làm kinh sợ tất cả mọi người ở đây.

Tay phải Diệp Thu đặt ngang ngực và lập tức phát động tiến

đánh một cách quyết đoán.

Trong phút chốc, ngàn vạn kiếm khí chém tới, ở trên bầu trời có một thanh cự kiếm hung hăng nện xuống.

“Giết hắn cho ta!” Lý Đạo Nguyên rống giận một tiếng, lực lượng Giáo Chủ cảnh bộc phát toàn lực.

Phía sau ông ta có Lý Trường Không và Lý Tam Tư hỗ trợ toàn lực ngăn cản một kiếm này.

Uy lực của một kiếm này để cho tất cả mọi người đều đứng lên, ánh mắt tràn đầy sự kính sợ.

“Trời ạ! Đây mới thật sự là Vô Thượng Kiếm Quyết!”

Ầm!!!

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, trong chốc lát bụi bặm cuồn cuộn, Diệp Thu từ không trung hạ xuống.

Đợi đến khi bụi bặm tản đi, có ba bóng người chật vật ngã trên mặt đất.

Phụt! Phụt! Phụt!

Ba ngụm máu tươi phun ra, từ lúc này trong lòng Lý Đạo Nguyên chỉ còn sự sợ hãi và đã không còn sự kiêu ngạo như lúc trước.

Cùng là Giáo Chủ cảnh nhưng ngay cả một kiếm của đối phương mà ông ta đều không thể ngăn cản, lòng tin bị thương, đạo tâm bất ổn, mơ hồ có nguy hiểm rơi cảnh.

“Sư phụ!” Thấy Lý Trường Không ngã xuống đất, Dương Tiêu lòng nóng như lửa đốt mà căm tức nhìn Diệp Thu hét lên: “Ta liều mạng với ngươi!”

Hắn rút kiếm ra chạy thẳng về phía Diệp Thu. Bảo kiếm của hắn hướng vào ngực Diệp Thu mà đâm tới, nhưng hắn lại không nghĩ ngay khoảng cách một tấc mà đã ngừng lại.

Diệp Thu lạnh lùng nhìn Dương Tiêu rồi phất tay một cái, Dương Tiêu liền bay ngược ra ngoài.

“Ha ha ha, tiểu tử này thật đúng là không biết trời cao đất rộng, đó chính là Giáo Chủ cảnh đấy!”

“Một tên tiểu tu sĩ ngay cả Thiên Tướng cảnh cũng không đạt tới như hắn vậy mà ngu ngốc dám đi công kích Giáo Chủ cảnh!”

“Nhìn như khoảng cách một tấc nhưng lại giống như chân trời góc biển, đi theo không kịp.”

“Đây chính là lĩnh vực không gian sau khi đạt tới Vô Cự cảnh.”

Trên gác lửng, Hạc Vô Song mỉm cười châm chọc giải thích.

Hắn cũng đã tới gần Vô Cự cảnh bởi vậy vô cùng mẫn cảm đối với loại lĩnh vực này.

Có thể nói Thiên Tướng cảnh và Vô Cự cảnh là một đường ranh giới rất lớn.

Chương 75 - Tề Vô Hối Nhượng Bộ

“Ngươi... Ngươi dám đả thương con trai ta.” Thấy con trai bị đánh như vậy, Dương Hạc tức giận công tâm mà lập tức rút thương đánh tới.

Nhưng vẫn giống như lúc trước, Diệp Thu chỉ nhẹ nhàng vung tay một cái liền đem hắn đánh bay ra ngoài.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ chiêu thức hoa lệ gì đều là múa rìu qua mắt thợ.

“Phụt!”

Chỉ một kích mà đã bị thương nặng, Dương Hạc lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong lòng ông ta hối hận không thôi.

Một ý nghĩ sai lầm mang đến tính hủy diệt không thể vãn hồi cho Dương gia, ông ta chính là tội nhân của Dương gia.

“Đây chính là đại tộc của thành Quảng Lăng sao? Đúng là ếch ngồi đáy giếng! Quá buồn cười!” Diệp Thu bình thản nhìn xem Dương Hạc châm chọc.

Hắn đang muốn xử tử ông ta thì lúc này...

“Diệp sư đệ, hạ thủ lưu tình!”

“Ai?” Diệp Thu nghi hoặc nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy một luồng ánh sáng lóe lên, một vị nam nhân trung niên mặc áo bào đang hoành không mà đến.

“Người tới là ai?” Mọi người ở đây đều tò mò nhìn lại.

Ánh mắt Hàn Sinh Dịch vô cùng sắc bén, liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của người tới.

“Là Tề Vô Hối của Bổ Thiên Giáo! Sao hắn lại tới đây?”

“Cái gì? Tề Vô Hối sao? Chính là vị thủ tọa Tàng Kiếm Phong của Bổ Thiên Giáo, là cường giả Giáo Chủ cảnh đó ư?” Phù Dao tò mò hỏi, nàng không nghĩ tới hôm nay hai vị Giáo Chủ cảnh của Bổ Thiên Giáo đều xuất hiện ở chỗ này.

Hàn Sinh Dịch gật đầu, nói: “Ừm, chính là hắn! Người này có thực lực phi thường mạnh mẽ, tâm tính kỳ quái, có thù tất báo.”

Phù Dao thận trọng gật đầu.

“Tề Vô Hối!” Diệp Thu nhướng mày một cái và chậm rãi buông bàn tay đang chuẩn bị tụ khí xuống.

Sao hắn lại tới đây nhỉ?

“Tề sư huynh, ngươi có chuyện gì à?” Diệp Thu bất mãn hỏi, vì hắn và Tề Vô Hối vốn có bất hòa, tuy nhiên ở bên ngoài bọn hắn đều là người đại diện của Bổ Thiên Giáo nên vẫn phải cho nhau chút mặt mũi.

Giữa thủ tọa thất mạch thì ai cũng không phục ai, đọ sức lẫn nhau là chuyện rất bình thường. Tuy nhiên một khi gặp phải chuyện liên quan đến danh tiếng của Bổ Thiên Giáo thì bọn hắn vẫn sẽ một lòng.

Tề Vô Hối hoành không mà đến, vững vàng hạ xuống bên cạnh Diệp Thu và Dương Hạc.

Thấy Tề Vô Hối đến thì Dương Hạc liền mừng rỡ nói: “Tề thủ tọa, cứu ta...”

Sắc mặt Tề Vô Hối không có gì tốt mà ghét bỏ liếc Dương Hạc một cái. Lúc này trong lòng Tề Vô Hối đều muốn chửi con mẹ nó.

Tên ngốc Dương Hạc này chọc ai không chọc mà lại đi chọc Diệp Thu.

Diệp Thu vốn không có đối phó với ta, nếu như hắn lấy chuyện này ra làm mồi dẫn thì chẳng phải ta sẽ chịu thiệt rồi sao?

Tuy rằng trong lòng rất khó chịu nhưng Tề Vô Hối cũng không thể mặc kệ được, dù sao hắn còn phải dựa vào sản nghiệp của Dương gia để thu lợi.

Giữa Thất Mạch và các đại gia tộc tại Đông Hoang đều có mối quan hệ về vật tư, tài sản cần thiết nhằm vận hành thuận lợi. Ngoại trừ Tử Hà Phong bởi vì ít người cho nên không tốn tiền.

“Diệp Sư Đệ, người này là bạn tốt nhiều năm của ta, không biết hắn đã đắc tội sư đệ như thế nào nhưng nếu ngươi không ngại nể mặt sư huynh mà tha cho hắn một mạng được chứ?” Tề Vô Hối thành khẩn nói ra, cho tới hôm nay hắn mới biết thì ra Diệp Thu đã có thể ngồi ngang hàng với hắn.

Vừa rồi ở trên trời quan sát cuộc chiến hồi lâu, Tề Vô Hối càng nhìn càng kinh hãi.

Vị sư đệ mà hắn một mực khinh thường dưới tình hình tất cả mọi người không hay biết mà đã đột phá Giáo Chủ cảnh.

Trong lòng Tề Vô Hối đã có cảm giác căng thẳng thâm sâu, nếu cho Diệp Thu thêm một chút thời gian thì có thể sẽ vượt qua mình hay không?

Chẳng lẽ Tàng Kiếm Phong nhất định sẽ bị Tử Hà Phong giẫm dưới lòng bàn chân sao?

Tề Vô Hối vốn tưởng rằng sau khi Huyền Thiên đạo nhân chết

đi thì Tàng Kiếm Phong của hắn rốt cuộc đã có thể hãnh diện, nhưng Diệp Thu quật khởi lại một lần cho hắn một cái tát đau đớn.

Sắc mặt Diệp Thu lạnh lùng, nói: “Thể diện à? Chuyện hôm nay Tề sư huynh nghĩ rằng chỉ nói hai, ba câu mà liền đuổi ta đi chỉ sợ là không ổn rồi. Đệ tử của Tử Hà Phong nào phải là dạng a miêu a cẩu mà có thể tùy tiện bị người ức hiếp chứ hả?”

Sắc mặt Tề Vô Hối trở nên tái mét vì hắn biết Diệp Thu không dễ nói chuyện như vậy.

Đáng chết! Xem ra hôm nay ta không bỏ ra chút vốn liếng thì sẽ không giữ được Dương gia rồi!

Con mẹ nó! Cái tên ngu ngốc này, không có việc gì mà lại đi true chọc tên này làm gì? Đây không phải là cố ý kéo thắt lưng ta sao?

“Sư đệ nói đúng! Đợi sư huynh hiểu rõ chân tướng chuyện này thì nhất định sẽ cho sư đệ một lời giải thích hoàn mỹ.” Tề Vô Hối nghiến răng nghiến lợi nói, sau đó xoay người đi tìm hiểu tình huống với Dương Hạc.

Diệp Thu cũng không vội mà mang vẻ mặt bình tĩnh trở lại bên cạnh hai đồ nhi. Hắn ngược lại là muốn nhìn xem Tề Vô Hối muốn làm cái gì.

Chương 76 - Anh Tài Bái Kiến

“Đây không phải là Tiêu công tử sao, vài ngày không gặp để ta nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa đó.” Diệp Thu vừa trở lại bên cạnh các đồ nhi, liếc mắt một cái liền thấy Tiêu Dật đang cả người run rẩy bên cạnh mà nhịn không được trêu chọc một câu.

Bị Diệp Thu chỉ đích danh làm cho Tiêu Dật giật mình một cái rồi vội vàng cười khà khà nói: “Khà khà..... Tiền bối nói đùa gì vậy, đây đều là việc ta nên làm mà.”

Diệp Thu chỉ cười mà không nói, vừa rồi Lâm Thanh Trúc đã nói cho hắn biết chuyện xảy ra trước đó, cho nên hắn thật đúng là có chút ngoài ý muốn đối với sự trượng nghĩa ra tay của Tiêu Dật.

Tuy nhiên sau khi ngẫm lại Diệp Thu cũng liền hiểu được Tiêu Dật đang muốn lấy công chuộc tội.

Ừm, bản thân Tiêu Dật cũng không phạm phải tội ác tày trời gì, xem hắn biểu hiện tốt như vậy thì trước hết ta cứ tha thứ cho hắn rồi lại tính.

“Tại hạ là Tiêu Chiến, tộc trưởng của Tiêu gia, xin bái kiến Diệp chân nhân.” Vào lúc này, Tiêu Chiến cười ha hả đi tới và cung kính chào hỏi Diệp Thu.

Vừa rồi ông ta đã nhìn thấy Dương Hạc bị Diệp Thu nhẹ nhàng tát một bay rớt ra ngoài, cho nên trong lòng ông ta bây giờ chỉ còn lại sự kính sợ đối với thực lực của Diệp Thu.

Đối mặt với loại cường giả như vậy thì kẻ ngốc đều biết nên làm như thế nào.

Cái bắp đùi này Tiêu Chiến ta chắc hẳn phải ôm rồi!

“Ừm, ngươi đã làm rất tốt! Vừa rồi nhờ có ngươi trượng nghĩa xuất thủ mới bảo vệ được hai đồ nhi của ta! Tiêu gia của ngươi ta sẽ nhớ kỹ!” Diệp Thu gật đầu nói.

Nghe vậy mà trong lòng Tiêu Chiến liền vui vẻ, vì những lời này của Diệp Thu đã ngầm thừa nhận Tiêu gia của ông ta đã ôm được cái đùi Tử Hà Phong.

“Diệp chân nhân cứ nói đùa, đây đều là việc mà ta nên làm. Lúc trước Tiểu Nhi nhà ta không hiểu chuyện nên đắc tội ngài, mong rằng ngài không so đo với hắn.” Tiêu Chiến cười nói.

Diệp Thu cũng cười và lại nhìn Tiêu Dật một chút rồi hỏi, để cho Tiêu Dật cảm thấy khẩn trương: “Ừm, ta nghe nói con trai của ngươi rất có hiếu, không biết có phải là sự thật hay không?”

Vừa nghe lời này mà trong lòng Tiêu Dật liền căng thẳng giống như bị đưa lên pháp trường mà vội vàng nhìn về phía Tiêu Chiến.

Cha à, lúc này ngươi đừng có trêu ta! Ta rất có hiếu mà!

“Ha ha ha, ý đồ của Diệp chân nhân thì trong lòng Tiêu mỗ đã sớm biết rõ. Con trai ta sau khi trải qua một phen giáo huấn của ngài thì đã hiểu chuyện hơn rất nhiều.” Tiêu Chiến làm sao nghe không ra ý nói bóng gió của Diệp Thu mà cười ha hả nói.

“Ừm, vậy là tốt rồi!” Diệp Thu vui vẻ gật đầu nói.

Sau khi nói chuyện phiếm một lát, trên mái hiên lại có vài bóng người chậm rãi bay tới.

“Hạc Vô Song của thánh địa Thiên Trì bái kiến Diệp chân nhân!”

“Phù Dao của thánh địa Dao Trì bái kiến Diệp chân nhân!”

“Cố Hải Đường của thư viện Trục Lộc bái kiến Diệp chân nhân!”

Diệp Thu sửng sốt một chút mà nhìn xem mấy vị tuấn nam mỹ nữ đối diện.

Lâm Thanh Trúc nhỏ giọng ghé vào tai hắn nói: “Sư tôn, Hạc Vô Song lúc trước đã giúp đỡ chúng ta.”

Diệp Thu bất ngờ nhìn Hạc Vô Song mà trong lòng run lên. “Ồ? Trời sinh Thánh Thể!”

Diệp Thu rất kinh ngạc, đối với những người trẻ tuổi nổi bật thì hắn vẫn có nghe thấy.

Đặc biệt là Hạc Vô Song đúng là tuổi trẻ tài cao, làm người cởi mở, tính cách hiền hòa, rất có tư thái của Đại Đế. Nếu đặt hắn ở trong tiểu thuyết khác thì nhân vật nam chính liền được thiết lập ổn thỏa cho hắn.

Hạc Vô Song mới thật sự là con cháu đại tộc, vừa có phong thái vừa có tài năng, lại còn có phẩm đức. Có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết.

Diệp Thu đưa mắt nhìn về phía Phù Dao mà lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Vãi! Quá tà mị! Nàng có thể so với trăng sáng a!

Dung mạo của Phù Dao không hề kém cạnh so với Triệu Uyển Nhi, nếu thành thục hơn một chút thì phỏng chừng nàng có thể khiêu chiến địa vị của Minh Nguyệt.

Diệp Thu đã được mở rộng tầm mắt mà âm thầm thưởng thức bọn họ một chút, tuy nhiên hắn che dấu cảm xúc rất sâu, không có bị đối phương phát hiện.

Sau đó Diệp Thu lại nhìn về phía Cố Hải Đường, thiên tư người này cũng không tệ.

Ánh mắt Diệp Thu trở lại trên người Hạc Vô Song, hỏi: “Ngươi chính là thánh tử của trời, Hạc Vô Song sao? Trước kia ta đã nghe nói qua về ngươi, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao!”

“Ha ha ha, Diệp chân nhân nói đùa rồi, tại hạ sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Diệp chân nhân chứ?” Hạc Vô Song khiêm tốn cười nói.

Vừa rồi Diệp Thu thi triển kiếm pháp quả thật làm hắn quá kinh sợ. Đây mới là kiếm pháp mà hắn thật sự muốn học, chỉ tiếc là thánh địa Thiên Trì cũng không có loại kiếm pháp này.

Đối với một vị thiên tài kiếm đạo yêu kiếm thành si như Hạc Vô Song mà nói, loại kiếm pháp này có lực hấp dẫn cực lớn đối với hắn. Cho nên sự tình vừa kết thúc thì hắn liền khẩn cấp muốn đi xuống trao đổi một phen cùng Diệp Thu, để nhìn xem mình có thể học được một ít cái gì hay không.

Chương 77 - Tạ Lỗi

"Không thể nghĩ đến, vừa rồi tiền bối thi triển kiếm quyết, lại có uy lực như thế, Vô Song thập phần bội phục."

Hạc Vô Song nói ra tiếng lòng phát ra từ nội tâm.

Đối mặt Hạc Vô Song tán dương, Diệp Thu biểu lộ hết sức bình tĩnh, không có biểu hiện ra mình có bất luận sự biến hóa gì trong lòng, nói: "Ừm, tư chất của ngươi không tệ, là một vị kiếm đạo kỳ tài, chỉ cần nhất tâm kiên định, siêng năng tu luyện, vậy tương lai ngươi cũng có thể đạt tới cảnh giới này."

Hạc Vô Song nghe vậy liền vui mừng, có thể được dạng cường giả như Diệp Thu tán dương thì đã là vinh dự lớn nhất của hắn.

"Đa tạ tiền bối đã tán dương!"

Diệp Thu hài lòng nhẹ gật đầu, cái tên Hạc Vô Song này có thiên phú xác thực rất không tệ.

Trời sinh thánh thể so với thần cốt có lẽ còn cao cấp hơn, nhân vật bực này tương lai thành tựu chắc chắn sẽ không thấp. Chỉ đáng tiếc hắn vậy mà không phải đệ tử của ta.

Người ta là Thiên Trì Thánh Tử cao quý nên cũng không có khả năng quay gót mà bay đến bên cạnh Diệp Thu, cho nên dù xuất hiên ý nghĩ mời chào thì hắn cũng liền nhanh chóng từ bỏ.

Diệp Thu đưa mắt nhìn về phía Phù Dao, tiểu nữ tử này có bộ mặt khuynh quốc khuynh thành, hoàn toàn không thua Triệu Uyển Nhi mang khí tức quý tộc.Thiên phú tư chất có thể xưng tuyệt đỉnh, không kém Hạc Vô Song chút nào, chỉ tiếc... nàng cũng không

phải đồ đệ của ta.

"Các ngươi là?" Diệp Thu giật mình nhìn về phía mấy vị lão giả đằng sau bọn họ.

Hàn Sinh Dịch dẫn đầu đi ra, cười ha hả chào hỏi: "Diệp đạo hữu, nghe danh đã lâu, hôm nay mới được toại nguyện thấy một lần, quả nhiên danh bất hư truyền. Lão phu là chấp pháp trưởng lão của thánh địa Dao Trì, tên là Hàn Sinh Dịch."

"Hân hạnh, hân hạnh!" Diệp Thu cũng nể tình mà đáp lễ lại, hắn còn chưa có đến mức làm mình làm mẩy mà ai đến cũng xem thường.

Nghĩ lại sau này nếu hắn muốn có một cuộc sống dễ chịu tại cái Đại Hoang này thì bằng hữu nhiều vẫn là có chỗ tốt.

Dù sao Diệp Thu không có khả năng luôn một mực ở bên người đồ đệ để bảo hộ các nàng, cho nên việc kết giao nhiều bằng hữu một chút thì tương lai các nàng hành tẩu Đại Hoang cũng có một chút bảo hộ.

Hàn huyên qua loa vài câu, Tề Vô Hối bên kia chậm rãi đi tới với sắc mặt hơi khó coi.

Hắn đã hiểu rõ hết thảy chân tướng nên trong lòng đã sớm mắng Dương Hạc trăm lần. Nhưng có mắng Dương Hạc thì cũng không giải quyết được vấn đề, vì cuối cùng vẫn phải đối mặt với Diệp Thu.

"Diệp sư đệ, sự tình lúc trước ta đều đã hiểu rõ. Ta ở chỗ này trước tiên thay Dương gia hướng hai vị sư điệt nhận lỗi." Tề Vô Hối chậm rãi tạ lỗi.

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi cũng không dám tỏ vẻ ra mặt, dù sao Tề Vô Hối cũng là trưởng bối của các nàng.

"Diệp sư đệ, như vậy đi, ở chỗ ta có một kiện cực phẩm bảo khí Tam Xích Hồng Lăng và một kiện cực phẩm bảo khí Tơ Tằm Nội Giáp cùng với một chút đan dược, đây coi như là bồi lễ cho hai vị sư điệt."

"Ngươi hãy nể mặt mũi của vị sư huynh này mà bỏ qua cho Dương gia lần này đi."

Tề Vô Hối thành khẩn nhìn xem Diệp Thu, hắn đã xuất ra thành ý lớn nhất.

Nói thật, nếu không phải là bởi vì Dương gia những năm này cống nạp cho Tàng Kiếm phong nhiều tài phú như vậy thì Tề Vô Hối sẽ không muốn quản chuyện này. Huống chi đây là do bọn hắn tự mình chọc lấy tên khủng bố Diệp Thu kia.

Nhưng hắn thật không có biện pháp vì há miệng mắc quai khi đã lấy đi của Dương gia nhiều đồ tốt thì cũng nên bảo hộ bọn hắn.

Tề Vô Hối chỉ có thể xệ mặt xuống nhận lỗi với Diệp Thu, đây đã là thành ý lớn nhất.

Đối mặt sự tạ lỗi sâu sắc như vậy của Tề Vô Hối thì Diệp Thu cười thầm trong lòng. Hắn có thể cảm giác được nội tâm Tề Vô Hối đang rất biệt khuất mà trong lòng lập tức thoải mái.

A... Mười năm rồi! Ngươi có biết mười năm nay ta đã trải qua như thế nào không?

Diệp Thu ta làm việc tùy tâm sở dục, chỉ cần ta hài lòng là được.

Về phần Dương gia sao? Ha ha ha, nếu như bọn hắn có chút thông minh thì hẳn là nên biết phải làm sao!

"Nếu Tề sư huynh đều đã nói như vậy thì ta mà không nể nang mặt mũi của Tề sư huynh thì chẳng phải người ta sẽ nói nội bộ Bổ

Thiên giáo chúng ta lục đục rồi sao? Mấy món bảo khí này ta cố mà nhận lấy vậy!" Diệp Thu làm ra bộ dạng miễn cưỡng mà nhận lấy đống bảo vật của Tề Vô Hối bỏ vào trong túi.

Nhìn sắc mặt khó chịu của Tề Vô Hối như đang ăn mười cân phân mà trong lòng Diệp Thu vui như nở hoa.

Gặp Diệp Thu cuối cùng cũng xuống nước thì Tề Vô Hối cũng nới lỏng một hơi.

Hắn ném đi mấy món bảo khí cũng không tính là gì vì về sau còn có thể kiếm về. Chủ yếu là hắn xin lỗi Diệp Thu một cách quá oan uổng.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, xem như của đi thay người!

Tề Vô Hối biết rõ Diệp Thu rất kinh khủng, nếu như không trấn an được Diệp Thu thì có quỷ mới biết rõ hắn có thể mạnh bạo diệt cả Dương gia hay không? Mà Tề Vô Hối cũng không muốn mất đi đầu tài lộ này.

Giải quyết xong chuyện này hắn quyết định trở về chỉnh đốn một phen.

Chương 78 - Phẫn Nộ

Lúc này, Diệp Thu đột nhiên nói ra: "Chờ đã!"

"Hả? Diệp sư đệ, ngươi còn có chuyện gì à?" Tề Vô Hối nhướng mày hỏi.

Xin lỗi thì ta đã xin lỗi rồi, quà thì ta cũng đã đưa rồi, vậy tên quỷ này còn muốn cái gì nữa đây?

"Sự tình của Dương gia có thể xem như xong, tuy nhiên mấy lão đầu của Bất Lão sơn kia ta sợ là không dễ dàng bỏ qua như vậy." Diệp Thu nói.

"Bọn hắn thì sao?" Tề Vô Hối không hiểu mà hỏi lại.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đi đến trên mặt đất Lý Đạo Nguyên đang nằm trên mặt đất nói.

"Ngươi lúc trước đã buông lời vũ nhục chưởng giáo của Bổ Thiên giáo chúng ta, vậy ngươi còn không có ý định cấp cho ta một lời giải thích sao?"

"Cái gì?" Nghe được lời này mà đôi lông mày của Tề Vô Hối chợt nhíu lại như tia lửa.

"Ngươi muốn thế nào?" Lý Đạo Nguyên xanh mặt hỏi.

"Lý đạo hữu, Bổ Thiên giáo chúng ta cùng Bất Lão sơn của ngươi từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng. Các hạ dám nói năng lỗ mãng làm nhục thanh danh của sư huynh ta thì sợ là có chút không được." Tề Vô Hối cũng đi tới nói.

Lý Trường Không liền vội vàng đứng lên giải thích: "Tề đạo

hữu, đây đều là hiểu lầm, Lý sư huynh của ta cũng chỉ nói vu vơ mà thôi. Bất Lão sơn chúng ta cùng Bổ Thiên giáo của các ngươi có tình giao hữu nhiều năm như vậy nên cũng không thể bởi vì một chút hiểu lầm nho nhỏ mà phá hủy đi sự hữu nghị của hai bên phải không?"

"Hiểu lầm sao?" Diệp Thu cười hỏi và lười nhác nói tiếp.

Hắn nói ra sự tình này vì có Tề Vô Hối ở đây, bởi thanh danh của Bổ Thiên giáo thì hắn không thèm quan tâm, mà Tề Vô Hối sẽ biết rõ nên làm như thế nào.

"Tề sư huynh, chính ngươi tự mình xử lý đi, ta còn có việc nên xin được cáo lui trước." Diệp Thu khoát tay áo thong dong quay người rời đi, hắn sẽ không cần phải căn dặn Tề Vô Hối nên làm như thế nào.

Coi như có đem việc này kích phát đến mức lớn nhất là Bổ Thiên giáo và Bất Lão sơn khai chiến thì Diệp Thu cũng không màng quan tâm, muốn đánh thì đánh chứ sao?

Mạnh Thiên Chính tương đương với bộ mặt của Bổ Thiên giáo, ai vũ nhục hắn thì tương đương với vũ nhục toàn bộ Bổ Thiên giáo.

Huống chi xuất thân của đối phương chỉ là trưởng lão của Bất Lão sơn, vậy là hiểu được sự chênh lệch địa vị rồi. Chứng tỏ Bất Lão sơn đã hoàn toàn không đem Bổ Thiên giáo để vào mắt!

"Hừ, hiểu lầm sao? Lý Trường Không, ngươi hẳn là coi ta là đồ đần chăng?" Tề Vô Hối mang vẻ mặt không hề dễ chịu, trong nháy mắt khí tức tăng vọt, uy áp của Giáo Chủ cảnh lập tức bộc phát.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, vì khí tức của Tề Vô Hối dường như không kém Diệp Thu vừa rồi chút nào.

Cho đến giờ phút này mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Bổ

Thiên giáo chính là nơi cường thịnh nhất một thời Viễn Cổ.

"Tề chân nhân, đây quả thật là hiểu lầm, chúng ta một chút cũng không có ý tứ sỉ nhục Mạnh chân nhân." Lý Trong lòng Trường Không lúc này đã muốn phát khóc mà vội vã nói.

Một tên ôn thần Diệp Thu mà đã khó xơi, nay lại thêm một tên Tề Vô Hối nữa. Hiện tại bọn hắn nơi nào còn có sức đánh một trận? Trong lòng ông ta thầm chửi rủa một trận nhưng tiếng chửi rủa chỉ phát ra đến đầu môi chứ cũng không dám phát ra tiếng mà quay ngược nuốt vào trong bụng.

"Có phải hiểu lầm hay không thì ta tự có năng lục hiểu rõ. Chuyện hôm nay còn chưa xong đâu."

"Bổ Thiên giáo chúng ta chưa từng có ân oán cùng với bất luận danh sơn thánh địa nào nhưng cũng không có nghĩa là Bổ Thiên giáo chúng ta sẽ sợ các ngươi."

"Nếu như Bất Lão sơn các ngươi muốn chiến thì Bổ Thiên giáo chúng ta liền tiếp."

Tề Vô Hối bá khí nói ra. Vừa rồi hắn vốn đang kìm nén lửa giận trong bụng mà bây giờ mới có chỗ phát tiết nên cảm thấy thoải mái vô cùng.

"Cái này. . ." Lý Trường Không khóc không ra nước mắt, ông ta biết mình bây giờ há miệng giải thích không rõ nên chỉ có thể hồi sơn rồi lại cùng Đại trưởng lão thương nghị về chuyện này.

Bây giờ bởi vì một câu nói của Lý Đạo Nguyên mà bọn hắn đã triệt để chọc giận Bổ Thiên giáo, không biết rõ tiếp xuống người ta sẽ làm cái gì?

"Hừ!" Tề Vô Hối vẩy vẩy tay áo quay người rời đi, chỉ để lại ba người chật vật không chịu nổi nhìn nhau mà không biết phải làm sao.

Tề Vô Hối lúc đến tâm trạng còn vui vẻ, nhưng lúc về thì mang bộ mặt tức giận.

Hôm nay hắn đến thành Quảng Lăng vốn còn muốn bớt chút thời gian để đến Dương gia vớt chút chất béo, nhưng bây giờ xem ra một cái vỏ ốc cũng không vớt được mà ngược lại hắn còn phải góp vào một chút.

"Ha ha ha, đi thôi, hết trò hay để xem rồi." Sau khi Tề Vô Hối rời đi, đám đông bắt đầu giải tán, mọi người ai về nhà nấy.

Trước khi rời đi Hạc Vô Song vẫn không quên chào hỏi Diệp Thu.

Hàn Sinh Dịch nhìn đám người Hạc Vô Song rời đi mà lắc đầu nói: "Dao nhi, chúng ta cũng đi thôi. "

"Vâng, Hàn thúc." Phù Dao gật đầu đáp.

Trước khi rời đi thì Phù Dao còn nhìn xem Diệp Thu thật sâu nhưng cũng không nói gì thêm mà liền lặng lẽ rời đi.

Rất nhanh sau đó, trên đường phố cũng chỉ còn lại Diệp Thu và Tiêu gia, Dương gia cùng với ba lão đạo sĩ của Bất Lão Sơn.

Chương 79 - Quỷ Dị Chi Nguyên

"Sư tôn, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?" Triệu Uyển Nhi kéo kéo hồng bào và nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Chiến lúc này đề nghị: "Diệp chân nhân, ngài có muốn tới chỗ ta đàm đạo một chút hay không?"

"Hảo ý của Tiêu tộc trưởng ta xin nhận, tuy nhiên lần này ta xuống núi cũng đã trì hoãn không ít thời gian. Thời điểm thất mạch đại hội đã sắp tới gần nên ta phải tranh thủ trở về." Diệp Thu nói ra và mang ý vị thâm trường nhìn Tiêu Dật nói: "Tiêu công tử, lần này biểu hiện của ngươi rất không tệ!

"He he, tiền bối, ta nào dám lừa ngài. Về độ hiếu thuận thì toàn bộ thành Quảng Lăng này ai mà không biết Tiêu Dật ta là số hai thì không có ai dám nói số một chứ?" Tiêu Dật chột dạ lau mồ hôi lạnh nói.

Diệp Thu cười nói: "Tốt, cứ tiếp tục duy trì đi! Được rồi, chuyện ở đây đã xong thì chúng ta liền đi thôi!"

Diệp Thu nhàn nhạt lưu lại một câu và mang theo Lâm Thanh Trúc cùng với Triệu Uyển Nhi trở về Tử Hà Phong.

Tiểu Linh vốn cũng muốn đi theo công chúa lên núi nhưng Triệu Uyển Nhi lại bảo nàng trở về nhà. Sự tự do vốn nên thuộc về nàng chứ không phải cả đời làm một nha hoàn để phụng dưỡng người khác.

Tiểu Linh phi thường cảm kích Triệu Uyển Nhi, tuy nhiên

trong lòng nàng đối với công chúa vẫn là rất không nỡ.

Cuối cùng Diệp Thu đã đáp ứng nếu như nàng có nhớ công chúa thì vẫn có thể tự mình lên núi tìm gặp thì nàng mới bằng lòng rời đi.

"Cha, ngài đang nghĩ gì vậy?" Sau khi Diệp Thu rời đi, nhận thấy Tiêu Chiến trầm ngâm đứng tại chỗ âm thầm suy tư mà Tiêu Dật tò mò hỏi.

Tiêu Chiến thở dài một hơi rồi nói ra lời cảm thán xuất phát từ nội tâm:

"Diệp chân nhân quả nhiên là thế gian kỳ tài, tuổi còn trẻ mà liền có được tu vi bực này. Hắn lấy sức một mình chống lại ba vị cao thủ của Bất Lão Sơn và còn gây ra thương tích đầy mình bọn hắn, nhưng hắn thậm chí ngay cả bảo khí cũng không lấy ra. Ta quả thực không dám tưởng tượng, tạo nghệ kiếm đạo của hắn vậy mà đã đạt tới cảnh giới đó."

"Ta lại nhìn hai vị đồ đệ của hắn tựa như cửu thiên phượng hoàng, thiên phú tuyệt hảo. Tương lai các nàng nhất định cũng là rồng phượng trong nhân loại, tiền đồ bất khả hạn lượng."

"Xem ra lúc đầu chúng ta đặt cược vào Tử Hà phong xem như là sáng suốt rồi."

Tiêu Chiến quay đầu nói với Tiêu Dật:

"Dật nhi, ngươi lần này làm rất không tệ! Nếu như không có ngươi bảo vệ hai đồ đệ của Diệp chân nhân thì Tiêu gia chúng ta cũng không có khả năng dễ dàng ôm đùi được cây cổ thụ như Tử Hà Phong."

"Trước kia vi phụ đối với năng lực của ngươi thập phần nghi ngờ, nhưng sau khi trải qua hôm nay chuyện này ta phải thay bằng một ánh mắt khác để nhìn ngươi rồi."

"Sau này Tiêu gia chúng ta cho dù có giao toàn bộ vào tay ngươi thì ta cũng có thể yên tâm."

Nghe lão phụ thân nói những lời này mà Tiêu Dật khóe mắt cay cay. Đã nhiều năm như vậy hắn cuối cùng cũng đạt được một lần công nhận từ cha mình. Tuy nhiên sau khi hắn suy nghĩ lại một chút thì...

"A... Nói như vậy thật ra ta cũng không phải rất kém cỏi."

"He he, so với tên ngốc Dương Tiêu kia thì ta quả thực quá ưu tú."

Vương Hải nói: "Tộc trưởng, hôm nay tại thành Quảng Lăng các đại gia tộc đều biết chúng ta đã phụ thuộc vào Tử Hà phong, vậy ngài xem chúng ta có nên biểu thị cái gì hay không?"

"Ừm, ngươi nói đúng! Dù phần lễ vật kia đã đưa lên nhưng sẽ thêm vạn lượng hoàng kim để cho Tử Hà phòng ốc tu sửa sơn quét lại thật trang hoàng."

"Nói thế nào Tử Hà phòng cũng là hậu trường của Tiêu gia chúng ta, cho nên khí thế tuyệt đối không thể thua kém."

"Chúng ta thiếu mọi thứ nhưng chỉ là không thiếu tiền."

Tiêu Chiến nghĩa bạc vân thiên mà hào hứng nói ra, sau đó đắc ý nhìn thoáng qua Dương Hạc đang chật vật cách đó không xa rồi hài lòng rời đi.

…

Mấy canh giờ sau, trên Tử Hà phong đã xuất hiện ba đạo thân ảnh chậm rãi dừng lại bên trên bãi cỏ trước gian nhà gỗ.

"Đây là Tử Hà Phong sao?" Nhìn đám mây tím nơi chân trời mà Triệu Uyển Nhi ngơ ngác nói.

Cảnh đẹp nhân gian duy mỹ như thếphảng phất như tiên cảnh, làm cho nàng không tự chủ được mà rơi vào trong đó.

Đây mới thật sự là Tiên gia thánh địa!

Linh khí dồi dào, non xanh nước biếc, cảnh đẹp như tranh vẽ!

"Ngươi mang sư muội đi một vòng để tìm hiểu một chút đường đi lối rẽ của Tử Hà Phong chúng ta, sau đó thuận tiện nói cho nàng một chút môn quy. Xong việc thì về nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai lại nói." Vừa trở lại Tử Hà Phong, Diệp Thu liền khẩn cấp tiến vào phòng và tạm thời dặn dò Lâm Thanh Trúc.

"Vâng! Sư muội đi theo ta!" Lâm Thanh Trúc gật đầu đáp ứng rồi mang theo Triệu Uyển Nhi rời đi.

Trong gian phòng, Diệp Thu đóng chặt cửa lớn rồi ngồi trên giường. Hắn từ bên trong Huyền Linh Ngọc lấy ra một khối thú cốt và nghiên cứu.

Bên trong khối thú cốt này ẩn chứa một cỗ khí tức hắc ám quỷ dị có tính xâm lược vô cùng khủng bố.

Quỷ dị chi nguyên!

Chương 80 - Khảo Nghiệm

Quái lạ! Rốt cuộc ta đã xảy ra sai sót ở chỗ nào?

Nghiên cứu bảo cốt trong tay một phen, Diệp Thu ngồi ở trên giường mà ngổn ngang ngàn vạn suy nghĩ.

Khối bảo cốt này là sau khi hắn tiến vào chỗ hoang vắng nhặt được ở một chỗ vực sâu dưới lòng đất.

Bên trên bề mặt của nó phủ lên khí tức hắc ám, đều có chung khí tức cùng với những mãnh thú kia.

Tuy nhiên, trên khối xương này có khí tức hắc ám càng thêm nồng đậm, hẳn là của hung thú đầu tiên bị lây nhiễm.

Lần này tiến vào khu vực đó Diệp Thu ngoại trừ phát hiện ra khối xương này thì còn ngoài ý muốn phát hiện một vết nứt trên kết giới của Đông Hoang.

Những khí tức quỷ dị này chính là từ ngoại vực tiến vào, từ sâu trong khu không người mà bắt đầu lây nhiễm.

Tuy nhiên trước mắt hắn chỉ nhìn thấy hung thú bị lây nhiễm, tạm thời còn không có xuất hiện tình trạng lây nhiễm lên người.

Nội tâm Diệp Thu có chút bất an, hắn luôn cảm thấy trong chuyện này ẩn giấu một bí ẩn lớn nào đó.

Sau khi phát hiện vết nứt, Diệp Thu ở tại chỗ quan sát nửa ngày nhưng cũng không có phát hiện thêm gì mà liền vội vàng trở về.

Trên đường trở về hắn còn phát hiện một tòa đế mộ, tuy nhiên

rất đáng tiếc là hắn không phải là người đầu tiên phát hiện.

Lúc trước bọn người Hạc Vô Song sở dĩ xuất hiện ở thành Quảng Lăng đoán chừng cũng là bởi vì đế mộ mà đến.

Những đại tộc này đều là thượng cổ đạo thống, tin tức một cái so với một cái còn linh thông hơn.

Tuy nhiên rất đáng tiếc là phong ấn của đế mộ còn rất vững chắc, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng mở ra, cho nên Diệp Thu dứt khoát trước hết mang đệ tử trở về để chuẩn bị một chút chuyện liên quan đến thất mạch hội võ, dù sao chuyện này đối với tất cả mọi người trong Bổ Thiên Giáo mà nói chính là đại sự hàng đầu.

"Hừ, đau đầu quá!"

"Thôi quên đi! Ngủ thôi! Không nghĩ nữa! Quá hại não!"

Diệp Thu gãi đầu và nằm xuống giường.

Một đêm vô sự đến sáng sớm hôm sau.

A……

Diệp Thu duỗi lưng đi từ trong phòng ra ngoài. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, ngày hôm nay chỗ linh lực tiêu hao của trận chiến ngày hôm qua đã khôi phục toàn bộ.

"Ồ, hai tiểu nha đầu kia đâu rồi, còn chưa dậy sao?"

Đi ra cửa phòng, Diệp Thu nhìn thoáng qua hai gian phòng bên cạnh thì thấy cửa chính vẫn đóng kín.

Hắn còn tưởng rằng các nàng còn chưa rời giường thì đột nhiên cảm giác bên trên đỉnh Vọng Nhai có khí tức dao động.

"Ha ha ha, cũng chăm chỉ đấy!" Diệp Thu cười nói.

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đã sớm rời giường, hai nàng hiện tại đang quay mặt về phía vách núi để tiến hành tĩnh ngộ bài tập hàng ngày của Tử Hà Phong.

Diệp Thu không có đi quấy rầy các nàng mà trở lại đạo tràng để bắt đầu một ngày tu luyện của mình.

Mãi đến trưa Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi mới dắt tay nhau trở về.

"Sư tôn, chúng đệ tử đã trở về!" Vừa mới vào cửa thì Triệu Uyển Nhi liền vui vẻ nói.

Một ngày này Lâm Thanh Trúc gọi nàng dậy sớm tu luyện, rồi lại mang nàng du ngoạn khắp cảnh nội của Tử Hà phong để cho nàng vô cùng vui vẻ. Nàng chưa bao giờ cảm nhận được loại tự do có thể mở rộng lòng mà thả mình như này.

Chỉ một ngày thời gian ngắn ngủn mà nàng cũng đã thích ứng sinh hoạt ấm áp ở nơi này.

Sư tỷ rất chiếu cố nàng, sư tôn cũng đối với nàng rất tốt, so với hoàng cung lạnh như băng kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Trong đạo tràng, Diệp Thu chậm rãi mở mắt ra và hài lòng gật đầu nói: "Ừm, đồ nhi lần đầu lên núi thì có thể thích ứng được chứ?"

"Sư tôn, Uyển nhi có thể thích ứng! Nơi này rất tốt vì có hơi ấm gia đình! Đệ tử rất thích nơi này!"

"Ừm, vậy được rồi! Tử Hà Phong của ta không giống với những sơn mạch khác vì nó không có quá nhiều qui tắc! Chỉ cần không vượt quá các nội môn tối kỵ thì mọi thứ còn lại cứ tùy tâm sở dục." Diệp Thu thản nhiên nói ra và từ chỗ ngồi đứng lên.

"Hội võ rất nhanh sẽ bắt đầu, hai người các ngươi đều là đại biểu của Tử Hà Phong tham dự hội võ lần này."

"Thất mạch hội võ đối với Bổ Thiên giáo mà nói mang ý nghĩa vô cùng trọng đại, nên hôm nay ta sẽ tạm thời khảo thí các ngươi. Hãy để cho sư tôn nhìn xem các ngươi trong khoảng thời gian này đã tu hành tiến bộ như thế nào đi!"

"Thanh Trúc, ngươi tới trước."

Lâm Thanh Trúc thuận thế đứng dậy cùng Diệp Thu đi ra khỏi đạo tràng và đi tới một bãi đất trống trong rừng trúc.

Triệu Uyển Nhi khoác chiếc hồng bào đứng cạnh bên dòng suối mà chăm chú nhìn theo.

Lâm Thanh Trúc cầm Tử Hà kiếm trong tay, khí lực tăng lên gấp bội, nhưng khi đứng trước mặt Diệp Thu hì nàng không hiểu sao lại có chút bối rối.

Lúc nàng đối đầu với người cùng thế hệ thì đều có cực độ tự tin, nhưng khi đối mặt với sự khảo nghiệm của Diệp Thu thì nàng đột nhiên có chút khẩn trương.

"Phù..."

Lâm Thanh Trúc chậm rãi thở nhẹ một hơi, trong lòng nàng tự nhắc nhở trấn an bản thân ngàn vạn lần không thể căng thẳng, không thể để cho sư tôn thất vọng.

"Đến đây đi, dùng ra những gì ngươi đã học được và dùng bất cứ cách nào ngươi thích mà tấn công ta." Diệp Thu đứng trong rừng trúc thong dong đạm bạc nói ra.

Bộ bạch y hắn mặc theo gió mà bay, tay trái đặt sau lưng, bạch ngọc treo bên hông, bộ dáng thập phần giống trích tiên.

Diệp Thu bày ra phong thái như cửu thiên tiên nhân khiến cho Lâm Thanh Trúc nhìn thấy mà không hiểu sao khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ lên, trì hoãn một hồi lâu tâm tình nàng mới ổn định lại.

Chương 81 - Làm Tốt Lắm

"Sư tôn, ta tới đây!" Lâm Thanh Trúc quát lạnh một tiếng, Tử Hà kiếm trong tay nàng nháy mắt đã xuất thủ, trường kiếm nhanh như cắt thi triển ra kiếm quyết theo gió vun vút mà giết tới.

Diệp Thu chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên ngăn cản liền kẹp lấy Tử Hà kiếm mà không hề sử dụng một chút tu vi năng lực, mọi thứ nãy giờ hầu như chỉ dùng sức mạnh nhục thân mà chiến đấu.

Lâm Thanh Trúc phản ứng cũng phi thường nhanh, một kích không trúng liền nhẹ nhàng xoay người một cái như mây trôi nước chảy mà thành thục đá tới một cước.

Diệp Thu nghiêng người tránh thoát công kích của Lâm Thanh Trúc, trong mắt hắn cú đá của nàng giống như bị chậm lại mà không hề có bất kỳ lực sát thương nào.

Tuy nhiên, đối với người cùng thế hệ mà nói kinh nghiệm thực chiến của Lâm Thanh Trúc đã đủ để tung hoành ngang dọc, bất luận chiêu thức gì cũng khó tìm ra một kẽ hở.

Tử Hà kiếm do nàng thi triển lăng lệ thuần thục mà vẫn không có biện pháp gì xuyên phá được Diệp Thu, cuối cùng chỉ đành sử dụng Cửu U Hàn Băng Thuật.

Trong phút chốc, một luồng hàn ý xuyên thấu linh hồn đánh ra khiến cho Diệp Thu âm thầm gật đầu.

Dưới sự phát huy mạnh mẽ của Huyền Băng Cốt, cỗ hàn khí này có lực xuyên thấu mạnh gấp mười lần, có thể trực tiếp tạo thành công kích đối với linh hồn con người.

"Sư tôn, cẩn thận!" Lâm Thanh Trúc lên tiếng nhắc nhở Diệp Thu.

Tử Hà kiếm trong tay liền chém ra một đạo kiếm quyết mang theo hàn ý lạnh như băng hướng về phía Diệp Thu mà đánh tới.

Nếu lúc này Diệp Thu cùng tu vi với nàng mà không sử dụng Thảo Tự kiếm quyết, vậy hắn muốn đối phó với nàng thật đúng là phải phí chút công phu.

"Ừm, không tệ!" Diệp Thu tiện tay xua tan kiếm khí.

Tu vi của Lâm Thanh Trúc đã đạt tới Thiên Tướng nhị phẩm, trong hơn một tháng rèn luyện thực chiến thì cảnh giới và tâm cảnh của nàng cũng đã ổn định, toàn thể năng lực được tăng lên rất lớn.

Lâm Thanh Trúc bây giờ nhìn làm sao cũng không thấy một chút bóng dáng của nữ hài đứng ở Ngọc Thanh điện vào hai tháng trước.

Cỗ khí chất lạnh như băng trên người nàng đã vô hình làm cho người ta có một loại cảm giác không dám đối đầu trực diện.

Có thể chính Lâm Thanh Trúc cũng không có phát hiện ra mình trong lúc bất tri bất giác đã thành tựu vượt ngưỡng kỳ vọng so với thế hệ cùng trang lứa.

Khảo nghiệm liền kết thúc rất nhanh, Diệp Thu đưa ra nhận xét:

"Trình độ kiếm thuật của ngươi đã luyện tới Nhập Huyền, chỉ đợi khi ngươi tiến vào Vô Cự Cảnh và sau khi nắm giữ pháp tắc lĩnh vực thì liền có thể thoát thai hoán cốt."

“Khuyết điểm duy nhất của ngươi chính là thiếu đi khả năng tạo ra sát chiêu mạnh mẽ, tuy nhiên ngươi cũng đừng nóng vội vì

lát nữa ta sẽ tra sách cổ để chọn cho ngươi một bộ kiếm quyết thích hợp."

Nghe vậy mà Lâm Thanh Trúc liền mừng rỡ mà nũng nịu nói: "Đa tạ sư tôn! Sư tôn là người tốt nhất."

Diệp Thu mỉm cười, hắn rất hài lòng đối với vị đại đệ tử này.

Sau đó hắn nhìn về phía Triệu Uyển Nhi, nói: "Uyển Nhi, tới ngươi rồi đó!"

"A... " Triệu Uyển Nhi đang mê mẩn nhìn xem thì đột nhiên bị gọi tới mà ngây người một chút. Tựa như nàng đang từ một vị ngự tỷ khí chất tao nhã chuyển thành một cô nàng ngốc nghếch đáng yêu vậy.

Khóe miệng Diệp Thu liền giật giật hỏi: "Đến lượt ngươi rồi mà còn thất thần ở đó làm gì nữa?"

"Vâng, đệ tử đến ngay đây." Ý thức được mình thất thần nên Triệu Uyển Nhi có chút đỏ mặt ngượng ngùng đi tới.

Vừa rồi quả thật nàng đã nhìn xem sư tôn đến mê muội, thiếu chút nữa đã quên mình cũng đang tham gia khảo nghiệm.

"A... Xấu hổ chết ta mất."

Cũng may nơi này không có người ngoài, nếu không thì về sau nàng chẳng còn mặt mũi nào mà thò mặt ra ngoài nữa.

"Hãy đến đây tấn công ta theo bất cứ cách nào ngươi muốn." Diệp Thu nhẹ nhàng đưa ra tay phải ý bảo Triệu Uyển Nhi bắt đầu công kích.

"Vâng, sư tôn hãy cẩn thận." Sau khi định thần lại, trong nháy mắt quanh thân Triệu Uyển Nhi đã dâng lên một đoàn liệt hỏa. Đây chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa mà Diệp Thu đã truyền thụ cho

nàng.

Dưới nhiệt độ nóng đến bức người truyền đến để cho Diệp Thu âm thầm kinh ngạc. Hắn không nghĩ tới Hồng Liên Nghiệp Hỏa phối hợp với Luyện Ngục chi hỏa trong cơ thể nàng lại có thể bộc phát ra loại tiềm lực này.

"Ừm, có vẻ như bộ bí pháp kia rất phù hợp với nàng." Diệp Thu chỉ gật đầu và cũng không nói gì thêm.

Tu vi hiện tại của Triệu Uyển Nhi chỉ là Huyền Chỉ nhị phẩm, tuy nhiên đây chỉ là tạm thời. Một khi nàng hấp thu hoàn toàn khối di chủng bảo cốt kia thì tu vi của nàng nhất định có thể đuổi kịp Lâm Thanh Trúc.

Tuy nhiên việc này cũng cần một chút quá trình để cho căn cơ của Triệu Uyển Nhi được xúc tích bền vững, nếu không sẽ dễ dàng xuất hiện vấn đề.

Chương 82 - Chiết Mai Thủ

Diệp Thu nói: "Tới đây nào!"

Triệu Uyển Nhi nghe thấy thì liền động thủ, trong nháy mắt một chưởng đánh tới mang theo sức nóng của Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Trong phút chốc rừng trúc tóe lên ánh lửa ngút trời.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn tinh xảo vung xuống một chưởng, khéo léo đánh về phía bụng của Diệp Thu, hỏa diễm đã bộc phát trong nháy mắt.

Diệp Thu lui về phía sau một bước, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Triệu Uyển Nhi. Phù văn Chân Long hiển lộ, cường thế trấn áp Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Triệu Uyển Nhi mỉm cười, căn bản không để ý khiến cho Diệp Thu sửng sốt một chút.

Bỗng nhiên chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của nàng xoay nhanh một vòng thoát khỏi sự khống chế của Diệp Thu rồi mạnh mẽ vọt tới.

"Ha ha, cũng rất thông minh." Diệp Thu bị trí thông minh của nàng làm cho kinh ngạc.

Tuy nhiên hắn cũng phản ứng lại rất nhanh mà nghiêng người một cái tránh thoát khỏi công kích, sau đó nhẹ nhàng đáp lại một chưởng đẩy nàng ra ngoài.

"A... " Triệu Uyển Nhi xoa xoa cánh tay và có chút ủy khuất.

Nàng vừa rồi thiếu chút nữa thành công, nhưng không nghĩ tới vẫn bị Diệp Thu nhìn thấu quỷ kế.

Thật là một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có. Sư tôn thế mà nỡ đánh ta như vậy.

Nhìn vẻ mặt uất ức của Triệu Uyển Nhi mà Diệp Thu lắc đầu nói:

"Chút trò vặt không tệ, nhưng kinh nghiệm chưa đủ. Muốn đánh lén đối thủ thì làm như thế nào cũng được nhưng cũng phải để lại đường lui cho chính mình."

"Trong chiến đấu sinh tử chân chính, hành vi như vậy của ngươi sẽ chỉ khiến mình rơi vào tử lộ."

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa quả thật rất cường đại, ở cấp độ tu vi ngang nhau có thể nghiền áp tuyệt đối, nhưng ngươi chưa nắm giữ được độ tinh xảo của công pháp này nên thật là uổng phí."

Tình huống của Triệu Uyển Nhi bây giờ chính là như vậy, trong cơ thể nàng nắm giữ tiềm lực vô cùng to lớn, thân thể giống như một viên đạn hạt nhân nhưng mà nàng không biết kích nổ nó như thế nào.

Chuyện này giống như việc dùng dao mổ trâu mà đi giết gà vậy, có chút đại tài tiểu dụng.

Diệp Thu xấu hổ trong lòng, nếu để cho người của các sơn mạch khác biết hắn truyền cho nàng bí thuật Thiên giai mà sử dụng lãng phí như vậy thì phỏng chừng đều sẽ tức chết.

"Vậy sư tôn, đệ tử phải làm sao bây giờ?" Triệu Uyển Nhi tò mò ngẩng đầu chớp mắt nhìn Diệp Thu hỏi.

"Ừm, như vậy đi, hôm nay vi sư sẽ dạy ngươi Chiết Mai Thủ. Công pháp này là do thủ tọa mấy đời trước của chúng ta sáng tạo ra."

"Chưởng pháp này rất xảo diệu, biến hóa khôn lường, trong

cương có nhu, trong nhu có cương, có thể phối hợp với Hồng Liên Nghiệp Hỏa của ngươi mà thi triển tùy tâm hữu ý."

"Một tháng kế tiếp ngươi chỉ cần đem bộ chưởng pháp này học thành, như vậy việc ứng phó thất mạch hội võ hẳn là không có vấn đề gì phức tạp."

Nghe vậy mà Triệu Uyển Nhi liền vui vẻ, nói: "Đa tạ sư tôn, đệ tử nhất định sẽ siêng năng tu luyện để không phụ kỳ vọng của sư tôn đối với đệ tử."

Chiết Mai Thủ sao?

Cái tên này nghe qua cũng rất thích hợp cho nữ nhân tu luyện, cho nên nàng thoáng cái đã bị hấp dẫn.

Rất nhanh sau đó, Diệp Thu liền truyền thụ Chiết Mai Thủ cho Triệu Uyển Nhi. Ngộ tính của nàng cũng rất cao nên không tới một canh giờ là đã nắm giữ hết tinh túy của nó.

Sau khi truyền thụ Chiết Mai Thủ xong thì Diệp Thu liền thở phào nhẹ nhõm. Vì những việc cần làm hầu như hắn đã làm xong.

Lâm Thanh Trúc học kiếm pháp, Uyển Nhi học chưởng pháp, hai người có thuộc tính một băng một hỏa, đều là công pháp phẩm chất thiên giai bá đạo.

Kế tiếp các nàng có thể phát triển đến một bước nào thì cũng liền xem ngộ tính của các nàng có đủ hay không mà thôi.

…

"Sư tỷ, chúng ta thử so chiêu nhé?" Vừa mới học được Chiết Mai Thủ, Triệu Uyển Nhi liền nóng lòng muốn tìm Lâm Thanh Trúc so chiêu.

Nàng cũng không ngốc mà lại đi tìm Diệp Thu để thử nghiệm,

vì đơn giản chỉ tự làm đau chính mình.

Cuối cùng Triệu Uyển Nhi vẫn quyết định lựa chọn Lâm Thanh Trúc cùng áp chế cảnh giới để so chiêu.

Hai người bọn họ kỳ thật cũng chênh lệch không lớn. Chênh lệch lớn nhất đơn giản chỉ là Lâm Thanh Trúc đã sớm được học qua Tử Hà Kiếm Pháp nên năng lực lĩnh ngộ càng sâu hơn, kinh nghiệm chiến đấu càng dày dặn hơn.

Thấy nàng muốn so chiêu với mình mà Lâm Thanh Trúc cũng không cự tuyệt, nói: "Được, đến đây đi."

Nhìn các nàng so chiêu với nhau hăng say đến quên cả trời đất, lão phụ thân hèn mọn của các nàng như ta… Không đúng, sư tôn của các nàng như ta lại một lần nữa bị lạnh nhạt rồi.

Haizz, ta đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

Các đồ đệ đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau, giao lưu thân mật với nhau thì ta hẳn là nên cao hứng mới đúng. Chẳng lẽ ta còn có thể ghen với đồ đệ của chính mình hay sao?

Ta là sư tôn của các nàng thì sao có thể có loại ý nghĩ kỳ quái này được? Ta thật không phải người a!

Khóe miệng Diệp Thu giật giật, trong lòng hắn tự mắng chửi chính mình.

Chương 83 - Rất Có Lòng Thành

[Đinh]

[Kí chủ truyền thụ cho đệ tử Chiết Mai Thủ, kích hoạt bạo kích trả lại.]

[Phải chăng mở ra?]

"Mở!"

【 Chúc mừng kí chủ kích phát vạn lần bạo kích, đạt được công pháp Thần cấp, Càn Khôn Vô Cực Thủ. 】

Diệp Thu: "!!!"

Con mẹ nó!

…

Chỉ chớp mắt mà năm ngày liền trôi qua.

Vào sáng sớm, Diệp Thu ở tại đạo tràng đả tọa tu hành.

"Đúng rồi, chính là nơi này, bỏ mọi thứ xuống."

Diệp Thu mở to hai mắt nhìn xem, chỉ thấy một đám người đang mang theo một đống lớn đồ vật mà gian nan leo lên núi, sau đó bọn họ đem từng rương lại từng rương đồ vật đặt ở trên phiến đất trống phía trước đạo tràng.

"Các ngươi là?" Diệp Thu tò mò đi ra hỏi.

Sau đó hắn sửng sốt khi nhìn thấy Tiêu Dật phía sau và khóe miệng liền co rút.

"He he, tiền bối, có lẽ ngài không nghĩ tới là ta đúng không?" Tiêu Dật hèn mọn đi tới nói, bên người hắn còn xuất hiện cả Liễu Thanh Phong.

Không cần nghĩ cũng biết chính là tên tiểu tử này đã cho người mang đống đồ kia lên Tử Hà phong.

"Diệp sư thúc, đây là Tiêu công tử của Tiêu gia tại thành Quảng Lăng. Hôm nay hắn đột nhiên bái sơn và nói rằng muốn tặng bảo vật cho Tử Hà Phong. Chưởng giáo sư tôn liền bảo ta mang hắn tới đây." Liễu Thanh Phong cung kính nói.

Diệp Thu gật đầu và nhìn Tiêu Dật nói: "Tiểu tử, ngươi cho ta thứ gì đấy?

"Tiền bối, ngài có chút hiểu lầm ta rồi. Lần này ta lên núi là phụng lệnh của phụ thân của ta đặc biệt dâng lên Tử Hà Phong một chút tạp vật, coi như là báo đáp tiền bối đã dạy bảo ta một phen." Tiêu Dật vỗ vỗ ngực nhếch miệng giải thích.

"Tạp vật sao?" Diệp Thu sửng sốt một chút rồi đi tới trước mấy cái rương kia và mở ra xem.

Trong nháy mắt, một cỗ kim quang lấp lánh thiếu chút nữa lóe mù mắt hắn.

"Bà mẹ nó! Nhiều tiền như vậy sao?"

Diệp Thu nhất thời kinh ngạc, vì từ nhỏ đến lớn hắn còn chưa thấy qua nhiều vàng như vậy.

Tiêu gia đúng là thổ hào, vừa ra tay chính là vạn lượng hoàng kim, chênh lệch giữa người với người thật làm cho người ta tức chết mà!

Khó trách tại sao những sơn mạch khác không có việc gì mà liền thích xuất sơn để cùng những đại gia tộc dưới chân núi bảo trì quan hệ hữu hảo. Bởi vì tình cảm trong này nhiều chất béo như vậy mà!

"Ai da, ta là đang nằm mơ sao?" Diệp Thu tự hỏi trong lòng.

Toàn bộ Tử Hà Phong nghèo rớt mồng tơi, gia sản chỉ có độc nhất một ngọn núi, hắn nào có thể gặp qua nhiều tiền như vậy.

Ta đúng là đang phiền não đến phát sầu vì vấn đề chi tiêu của sơn mạch, không nghĩ tới Tiêu Chiến lại trực tiếp giải quyết nhanh chóng bài toán này cho ta!

"Ừm, không tệ, không tệ! Xem ra đây cũng là một đường thần tài để kiếm chác!" Trong lòng Diệp Thu mừng rỡ như điên nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh như bụt.

Hắn nhìn xem Tiêu Dật tự đắc khoe của mà bình thản nói: "Ừm, Tiêu công tử có tâm nhưng chúng ta là người tu đạo nên đối với những vật ngoài thân này thật sự không có hứng thú gì. Tuy nhiên, nếu như Tiêu gia đã có thành ý như vậy mà ta không nhận thì thành ra có chút không nể mặt các ngươi. Được rồi, đã thế thì ta sẽ miễn cưỡng mà nhận lấy."

Liễu Thanh Phong nhìn cảnh này mà khóe miệng liền co rút, đỉnh đầu đều là một mảnh hắc tuyến.

Trong lòng hắn thầm mắng Diệp Thu đúng là người trong nghề. Người khác không rõ ràng mà hắn chả nhẽ còn không rõ ràng sao? Vì người đến Tử Hà phong nhiều nhất chính là hắn!

Hiện tại Tử Hà Phong nghèo đến nổi chỉ còn lại mấy gian nhà gỗ nhỏ mà còn cố làm ra vẻ.

Vãi thật! Quá ghê tởm! Thì ra Diệp sư thúc là người vô sỉ như vậy!

Trong lòng Liễu Thanh Phong mắng mỏ vài câu và lại càng thêm kinh ngạc vì hắn cũng nghe nói qua Tiêu gia tại thành Quảng Lăng có thực lực coi như không tệ. Nhưng hắn có chút nghĩ không ra Tiêu gia như thế nào lại ngả về phía Diệp Thu?

"Xhà, xem ra so với dự đoán lúc trước của ta không sai biệt lắm! Vị Diệp sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên Giáo này quả nhiên không đơn giản!" Lúc này Liễu Thanh Phong lại có một nhận thức mới đối với Diệp Thu.

Ta cần phải có quan hệ tốt với Diệp sư thúc mới được!

Liễu Thanh Phong có thể nhìn ra, nhưng Tiêu Dật sao có thể nhìn ra được. Trong long hắn bây giờ đang cảm thấy hình tượng của Diệp Thu lại cao lên vài phần.

Đây mới thật sự là cao nhân! Đối mặt vạn lượng hoàng kim mà ngài ấy vẫn có thể bảo trì phong thái một cách thong dong điềm tính, bất vi sở động như vậy mà!

"He he, tiền bối quả nhiên là cao nhân chân chính giống như cha ta đã nói! Ngài sẽ không để ý đến những thứ dung tục chi vật này, cho nên mới cố ý để cho ta mang đến cho tiền bối một ít đặc sản. Tiêu gia của ta đã lấy từ Khổ Hàn chi địa ở bên ngoài thành Quảng Lăng ra Khổ Linh Trà và một số trân bảo. Mặt khác cha ta còn phân phó ta xây lại một đạo tràng thật xa hoa khí phái cho tiền bối nữa."

"Cái gì?!!" Nghe vậy mà hai mắt Diệp Thu liền sáng ngời.

Tiêu gia suy nghĩ chu đáo như vậy ư?

"Ồ, không tệ! Vị Tiêu Chiến này có thể giao hảo vì ông ta rất chi là có lòng!"

Chương 84 - Khởi Công Trùng Tu

Việc khó xử lớn nhất của Diệp Thu bây giờ chính là mấy gian nhà gỗ nhỏ mà Huyền Thiên đạo nhân lưu lại, vì mọi thứ cũng đã xuống cấp quá rồi.

Nói như thế nào hắn cũng đường đường là thủ tọa một mạch, là cường giả Giáo Chủ cảnh, thế mà điều kiện ở đây so với thôn phu dưới chân núi còn kém hơn. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì về sau hắn còn mặt mũi nào mà ở lại lăn lộn tại Đại Hoang.

"Ừm, lệnh tôn suy nghĩ rất chu đáo.!Đã như vậy thì ngươi nhìn xem mà làm đi! Kỳ thật người tu đạo chúng ta đối với những thứ này cũng không có gì chú ý, hết thảy giản lược là được!" Diệp Thu bình tĩnh nói tựa như nội tâm không hề gợn sóng, vừa nhìn thật đúng là giống như một vị cao nhân ẩn thế.

Liễu Thanh Phong nghe được câu nói này mà không nhịn được mắng thầm. Diệp sư thức đúng là người trong nghề mà!

Ta thật không nghĩ tới Diệp sư thúc lại có tâm cảnh cao như vậy, đối mặt với sức hút của tiền tài như thế mà ngài ấy vẫn còn có thể bảo trì sự bình tĩnh như vậy!

Khó trách tại sao ngài ấy có thể ẩn nhẫn nhiều năm mà cũng không bại lộ thực lực! Thì ra là như thế!

Tiêu Dật không biết những tâm tư phức tạp này, cho nên khi nghe Diệp Thu cho phép động thủ thì hắn liền vội vàng muốn biểu hiện một phen.

Đây chính là cơ hội duy nhất của hắn, nếu biểu hiện tốt thì không chỉ có trợ giúp rất lớn đối với gia tộc của mình, mà nói không chừng còn khiến cho Diệp Thu cao hứng rồi tùy tiện dạy cho hắn một ít bí pháp. Đây chính là vinh hạnh cực lớn của hắn.

"Đến đến đến! Mấy người các ngươi thất thần ở đó làm gì vậy? Mau bắt đầu khởi công xây dựng đi!"

"Ta cho các ngươi thời gian một tháng! Hãy dùng thời gian nhanh nhất để tu sửa hoàn thành đạo tràng cho vị tiền bối này cho ta!"

Tiêu Dật dứt khoát ra lệnh cho đám thuộc hạ và bắt đầu phân phó việc trùng tu đạo tràng cho Tử Hà Phong.

Không thể không nói tài lực của Tiêu gia quả thật rất sâu. Sau khi đầu tư một lượng lớn vật tư lên núi thì bọn họ liền nhanh chóng bắt đầu trang hoàng lại cho Tử Hà Phong.

Rất nhanh sau đó, dưới sự chỉ huy của Diệp Thu mà đạo tràng mới đã được chọn ở rừng đào tại phía Bắc của Tử Hà Phong, tương lai sẽ là một thánh địa tu tiên nằm trong biển hoa.

Tiêu Dật bận rộn chỉ đạo cho nhân công mà hắn mang từ dưới núi lên để tu sửa đạo tràng, còn Diệp Thu trở lại đạo tràng ban đầu, giờ phút này tâm tình hắn thập phần vui vẻ.

"Cuối cùng cũng có nhà đẹp để ở rồi!"

"Khụ khụ, không được, ta phải bình tĩnh, không thể để cho người ta nhìn ra ta rất vui vẻ! Mấy gian phòng ở chỉ là sự bắt đầu mà thôi!"

Diệp Thu ngồi trên ghế thở phù nhẹ nhàng. Hắn rất chờ mong đạo tràng mới của mình rốt cuộc sẽ như thế nào?

"Diệp sư thúc..." Liễu Thanh Phong chậm rãi đi vào và nhỏ

giọng kêu lên.

"Ồ, Thanh Phong à? Làm sao vậy? Ngươi còn có chuyện gì ư?" Diệp Thu tỉnh táo lại hỏi.

Tại sao tiểu tử này vẫn còn chưa đi nhỉ?

Diệp Thu vẫn rất hài lòng đối với Liễu Thanh Phong, dù sao có thể nói tiểu tử này là người mà hắn quen thuộc nhất ở Bổ Thiên giáo ngoại trừ hai đồ nhi của hắn.

Trong mười năm qua ngoại trừ Liễu Thanh Phong ra thì cơ hồ không có ai bước lên Tử Hà Phong.

Liễu Thanh Phong mỉm cười thong dong nói: "Sư điệt nghe nói Diệp sư thúc mới thu thêm một vị đệ tử, không biết người đó đang ở nơi nào? Sư điệt còn chưa thấy qua tiểu sư muội mới nhập môn nên chưa thể rời đi!"

Trước khi đến đây Mạnh Thiên Chính đã cố ý bảo hắn chú ý một chút hai vị đệ tử của Diệp Thu. Hắn phải nhìn xem các nàng tiến bộ như thế nào?

Dù sao Diệp Thu đã bộc phát ra thực lực kinh người như vậy, thật sự đã làm cho Mạnh Thiên Chính rất hoảng sợ. Bởi vậy ông ta đặc biệt quan tâm đối với tình huống của Tử Hà phong.

Đối với vị sư đệ này của mình thì Mạnh Thiên Chính thật sự rất tò mò.

Diệp Thu có được Giáo Chủ cảnh mà lại có thể ẩn tàng mười năm không có bại lộ, điều này đã một lần nữa để cho ông ta nhìn thấy một tia hy vọng về một ngày nào đó Bổ Thiên giáo sẽ quật khởi.

"À, các nàng đang tu hành trên vách núi, tính toán thời gian thì không lâu nữa sẽ trở về." Diệp Thu vừa nói xong thì ngoài cửa liền

đi vào hai bóng hình xinh đẹp.

"Sư tôn, chúng đệ tử đã trở về!"

"Chưa nghe thấy người mà đã nghe thấy tiếng rồi!"

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi tay trong tay đi tới. Mới vừa tiến vào đạo tràng thì các nàng liền nhìn thấy Liễu Thanh Phong cô độc đứng ở nơi đó.

"Ồ, Liễu sư huynh, đã lâu không gặp! Sao huynh lại tới đây?" Lâm Thanh Trúc kinh ngạc hỏi vì nàng vẫn tương đối nhận biết Liễu Thanh Phong.

Lúc trước khi lên núi chính là Liễu Thanh Phong đã một mực chiếu cố nàng và dạy cho nàng một ít tri thức cơ bản lúc nhập môn.

"Ha ha ha, Lâm sư muội, đã lâu không gặp, sư muội lại xinh đẹp lên không ít. " Liễu Thanh Phong trêu chọc nói khiến Lâm Thanh Trúc có chút ngượng ngùng.

Chương 85 - Hâm Mộ

Lâm Thanh Trúc giới thiệu: "Uyển Nhi, vị này chính là đại sư huynh thủ phong của Bổ Thiên giáo chúng ta, tên là Liễu Thanh Phong. Gọi hắn Liễu sư huynh là được rồi."

Triệu Uyển Nhi mỉm cười lên tiếng chào hỏi và cũng không nói thêm gì.

"Liễu sư huynh, đây là đệ tử mà sư tôn ta mới thu, tên là Triệu Uyển Nhi, là sư muội ta." Lâm Thanh Trúc lại vui vẻ giới thiệu.

Nội tâm Liễu Thanh Phong có chút rung động.

"Lại là một vị trời sinh thần cốt sao?"

Hắn rất kinh ngạc, thời khắc mà Triệu Uyển Nhi vừa mới tiến vào thì trong nháy mắt hắn liền cảm giác được trong cơ thể nàng thế mà cũng chứa đựng một khối thần cốt, phẩm giai cũng không hề kém Huyền Băng Cốt của Lâm Thanh Trúc.

Nếu tiếp tục trưởng thành chẳng phải là muốn tiến giai thành tiên cốt sao?

Đây chính là thứ đủ để địch lại nhân vật cấp độ Thánh Thể!

"Mẹ nó! Thế mà lại là thần cốt!"

Tử Hà Phong đã có tổng cộng vị tên đệ tử, nhưng thiên phú một cái so với một cái càng biến thái hơn.

Những sơn mạch khác đại đa số đều là một ít cá thối tôm nát ở bên trong, hỗn độn một đống. Nhân số tuy rằng nhiều nhưng chân chính có năng lực thì không có mấy người.

Mà Tử Hà Phong quán triệt nguyên tắc lâu đời, thà thiếu chứ không thừa, chỉ thu thiên tài. Giống Diệp Thu trước kia, bên ngoài tỏ ra bộ dạng ta rất yếu ớt, ta là phế vật.

Lúc trước Huyền Thiên chân nhân thu hắn thì đệ tử các sơn mạch đều nhao nhao cười nhạo và ngầm mắng ông ta là lão hồ đồ.

Kết quả thì sao? Trong mười năm hắn đã trở thành Giáo Chủ cảnh quản lý một phương tông môn.

Liệu đây có phải là điều mà một tên rác rưởi có thể làm được không?

Chỉ một mình Diệp Thu cũng đã đủ để địch nổi bất kỳ một sơn mạch nào, vậy Tử Hà Phong còn yếu sao?

Yếu cái rắm!

Nhìn đến đây mà Liễu Thanh Phong không khỏi cả kinh. Như vậy xem ra Tử Hà Phong mới là nơi có tiềm lực nhất!

"Triệu sư muội quả nhiên thiên tư thông tuệ, lần đầu gặp mặt đã làm cho sư huynh phải kinh sợ."

"Khó trách ngươi có thể được Diệp sư thúc thu làm đệ tử, vì chỉ có thể là trời sinh thần cốt, ngộ tính tuyệt hảo, tiền đồ không thể hạn lượng mới được."

Liễu Thanh Phong từ nội tâm cảm thán mà nói ra, làm cho Triệu Uyển Nhi bị khen đến có chút ngượng ngùng.

Chính nàng biết rõ tư chất của mình đều là nhờ Diệp Thu hun đúc mà ra.

"Đúng rồi, Lâm sư muội, không biết ngươi bây giờ đang có tu vi gì?" Liễu Thanh Phong đột nhiên nhớ tới cái gì mà, vội vàng hỏi.

Hắn cũng không quên trước khi đến Tử Hà phong sư tôn đã

dặn dò hắn tìm hiểu một chút về tiến bộ hiện tại của Lâm Thanh Trúc đã đạt đến trình độ nào.

Lâm Thanh Trúc do dự một chút và nhìn về phía Diệp Thu, nàng không biết có nên nói ra hay không?

Diệp Thu không nói gì mà cho nàng một ánh mắt, ý bảo nàng cứ yên tâm nói ra.

Lâm Thanh Trúc nói: "Sư huynh, bây giờ ta đã là Thiên Tướng nhị phẩm rồi."

Liễu Thanh Phong gật đầu, nói: "À, Huyền chỉ nhị phẩm thì cũng được."

Hai tháng trước hắn nghe nói Lâm Thanh Trúc đã tiến vào Huyền chỉ nhất phẩm, hiện giờ đột phá vào Nhị Phẩm thì cũng không kỳ quái.

Liễu Thanh Phong lắc đầu vì có chút thất vọng, nhưng sau khi trầm mặc một hồi thì hắn đột nhiên ngẩng đầu lên ngẫm lại.

Đợi đã...

"Cái gì?!! Thiên tướng nhị phẩm á?

"Liễu sư huynh có chuyện gì vậy?" Lâm Thanh Trúc không biết làm sao mà mang ánh mắt ngây ngô hỏi.

Liễu Thanh Phong nghe vậy mà cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Tốc độ tu luyện này có chút nhanh đến biến thái a!

Chẳng lẽ ở trong mắt nàng thời gian hai tháng đột phá vào Thiên tướng cảnh rất bình thường sao?

"Làm sao có thể? Từ Huyền chỉ cảnh đến Thiên tướng cảnh mà ngươi chỉ mất hai tháng ư?"

Liễu Thanh Phong thật sự không thể tin được, cho dù là thiên tài thì cũng không có khả năng đột phá nhanh như vậy.

Lâm Thanh Trúc nghiêm túc giải thích: "Hai tháng này ta theo sư tôn xuống núi tu luyện và săn giết không ít hung thú để hấp thụ lực lượng bảo cốt, cho nên tu vi tăng lên hơi nhanh một chút."

Nàng không có nói ra lúc trước đã sử dụng Thần Tủy Đan để cải tạo thể chất của mình, khiến cho căn cốt được tôi luyện thập phần kiên cố, có hiệu quả tinh hoa cường đại. Cho nên dù hấp thu nhiều bảo cốt như vậy nhưng đối với căn cơ đều không có sinh ra ảnh hưởng quá lớn. Bởi vì Thần Tủy Đan sẽ lọc đi những tạp chất nên nàng mới có thể yên tâm hấp thu.

Khuyết điểm duy nhất chính là tâm cảnh của Lâm Thanh Trúc còn không ổn định, cho nên Diệp Thu mới bắt nàng mỗi ngày phải tu luyện khẩu quyết Tam Tỉnh để rèn luyện đạo tâm.

Thời gian hai tháng, Lâm Thanh Trúc không ngừng tu luyện, đồng thời một bên rèn luyện và một bên tôi luyện đạo tâm, do vậy tu vi của nàng tiến triển thập phần trầm ổn, không có xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Nếu là sư phụ bình thường thì sẽ không có thời gian đều một mực chú ý tình huống của đệ tử, bởi vì đệ tử nhiều như vậy nên không có khả năng nắm bắt hết.

Nhưng Diệp Thu lại bất đồng, hắn chỉ có mỗi hai vị người đệ tử, do đó toàn bộ thời gian hắn đều một mực chú ý chăm chút.

Một khi hắn phát hiện có sai sót gì thì sẽ lập tức chỉ ra, hơn nữa sẽ còn nhẹ nhàng chỉ bảo cho các nàng nhanh chóng sửa chữa và điều chỉnh lại.

"Thì ra là thế..." Liễu Thanh Phong bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng hắn đột nhiên có chút hâm mộ.

Chương 86 - Dò Hỏi

Lâm Thanh Trúc may mắn gặp được một vị sư phụ tốt luôn chăm lo đến việc tu luyện của nàng.

Nếu đặt ở các sơn mạch khác, hầu như tất cả đệ tử đều được dạy kiểu nuôi thả. Ngươi thích luyện thì luyện, không luyện thì thôi, chúng ta lại không thiếu một mình ngươi.

Nếu như hấp thu bảo cốt tăng lên tu vi thì Liễu Thanh Phong cũng là biết rõ, tuy nhiên hắn cũng không dám hấp thu quá nhiều. Bởi vì Mạnh Thiên Chính quá bận rộn, mỗi ngày đều không xử lý hết được mọi sự vụ, sẽ không có khả năng giống như Diệp Thu luôn một mực dõi theo sự tiến triển trong tu luyện của đệ tử. Vì một khi xảy sai sót thì tương lai của đệ tử Diệp Thu có thể sẽ không còn. Cho nên Diệp Thu rất cẩn thận trong việc dạy dỗ đám đồ đệ.

"Vậy Triệu sư muội thì sao?" Liễu Thanh Phong giật mình nhìn về phía Triệu Uyển Nhi hỏi.

Tin tức Triệu Uyển Nhi nhập môn mấy ngày hôm trước đã truyền về các sơn mạch và được ghi chép lại.

Nàng vừa mới nhập môn nên hẳn là còn ngơ ngác ở Luyện khí cảnh nhỉ?

Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi và Lâm Thanh Trúc đều giống nhau, mới nhập môn bốn ngày mà đã là luyện khí tứ phẩm nhé?

Coi như là trời sinh thần cốt thì cũng không thể biến thái hoài được!

Triệu Uyển Nhi ôn nhu mỉm cười kéo kéo hồng bào và dí dỏm nói: "Ta ư? Ta mới chỉ đạt tới Huyền chỉ tam phẩm thôi."

"..."

Ấy!

Liễu Thanh Phong đã chết lặng, lần này hắn nghe rõ đến mồn một không sót chữ nào.

Huyền chỉ tam phẩm á?

Hự, ta chết đi cho rồi!

Mới hai tháng trước người thiếu niên trời sinh thần cốt kia đã cùng Lâm Thanh Trúc nhập môn và bái nhập Tàng Kiếm Phong, nhưng hiện tại hắn ta cũng mới chỉ là Luyện khí bát phẩm mà thôi. Tuy vậy thành tích này đã được lưu truyền rộng rãi ở Bổ Thiên giáo và đều được mọi người khen là kì tài ngút trời.

Vì thế mà Tề Vô Hối vẫn còn rất đắc ý, mỗi ngày nhếch miệng hất hàm khoe khoang cùng với các thủ tọa khác đồ đệ bảo bối của hắn giỏi như thế này, thiên phú siêu quần như thế nọ.

Nhưng nếu so sánh với các nàng thì liền chênh lệch như trời với đất vậy!

Liễu Thanh Phong đều có thể tưởng tượng được nếu như Tề Vô Hối biết được tiến độ tu luyện của Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc thì bộ mặt của hắn ta phỏng chừng so với ăn một cân phân còn khó chịu hơn.

"Ha ha ha... " Nghĩ tới đây thì Liễu Thanh Phong đột nhiên nhịn không được mà cười ra tiếng.

Sau đó hắn ý thức được mình thất lễ mà vội vàng xin lỗi: "Thật ngại quá, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện cao hứng nên nhất thời

không nhịn được cười."

Hai cô nương hai mặt nhìn nhau, Triệu Uyển Nhi tiến đến bên tai Lâm Thanh Trúc nhỏ giọng nói: "Sư tỷ, Liễu sư huynh này thật kỳ quái, không hiểu sao hắn tự nhiên lại cười ngây ngốc như vậy?"

Khóe miệng Lâm Thanh Trúc giật giật và cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Hình như hắn có vấn đề thần kinh?

Vẫn là sư tôn tốt nhất, vì vô luận có phát sinh chuyện gì thì ngài đều có thể bảo trì phong thái đạm bạc, thong dong.

Nhận thấy các nàng nhỏ giọng nghị luận về mình mà Liễu Thanh Phong vô cùng xấu hổ sờ sờ mũi nói với Diệp Thu: "Diệp sư thúc, hôm nay hai vị sư muội thật sự khiến cho Thanh Phong phải lau mắt mà nhìn. Diệp sư thúc không chỉ có tu vi thâm sâu khó lường, mà ngay cả dạy đệ tử cũng xuất sắc như thế. Nếu như các thủ tọa ở các sơn mạch khác biết được thực lực của Tử Hà Phong bây giờ thì phỏng chừng sẽ phải chấn động một phen."

Diệp Thu bình thản nói: "Ừm, ta chi tùy tiện dạy một chút mà thôi.:

"…"

Nghe vậy mà khóe miệng Liễu Thanh Phong liền co rút, một loại cảm giác nhục nhã tựa như lan ra khắp toàn thân hắn.

Cái này cũng gọi là tùy tiện dạy dỗ được sao? Ta chỉ sợ ngài đã đem bí pháp, bí tịch nhét vào trong đầu các nàng rồi ấy chứ!

"Diệp sư thúc thật đúng là người khiêm tốn, Thanh Phong xin lĩnh giáo." Liễu Thanh Phong xấu hổ nói.

Lúc này Lâm Thanh Trúc tò mò hỏi: "Đúng rồi sư tôn, bên

ngoài có chuyện gì mà Tử Hà Phong chúng ta lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy?"

Triệu Uyển Nhi cũng phụ họa theo: "Đúng thế, vừa rồi lúc chúng đệ tử trở về thì liền nhìn thấy phía bắc của sơn mạch vậy mà có rất nhiều người."

Diệp Thu không có gấp gáp trả lời mà là thừa nước đục thả câu chậm rãi uống một ngụm Khổ Linh Trà do tiểu tử Tiêu Dật kia vừa mới đưa tặng.

Ngụm thứ nhất uống vào có hơi đắng một chút, chậm rãi tinh tế cảm nhận về sau thì mới truyền lại một hương vị ngọt ngào. Cái này tựa như câu nói: khổ trước sướng sau, khổ tận cam lai vậy.

"Khà... "

Diệp Thu hưởng thụ và cảm thán nói: "Ái chà, mùi vị của đồng tiền là vậy sao?"

Loại Khổ Linh Trà này lúc trước hắn cũng từng nghe nói qua, đây là nhất phẩm danh trà tại thành Quảng Lăng. Người có thể uống loại trà này hầu hết đều là hạng người có thân phận vô cùng tôn quý.

Chương 87 - Thiên Địa Luân Hồi

Diệp Thu ho hắng nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nói: "Khụ khụ... Những người đó đều là người của Tiêu gia. Tiêu gia đưa tới cho chúng ta không ít lễ vật và vạn lượng hoàng kim, mặt khác còn giúp chúng ta tu sửa lại tòa đạo tràng."

Hai nàng nghe vậy liền hiện lên một tia kinh hỉ.

"Thật ạ?"

Mấy ngày nay, Lâm Thanh Trúc mang Triệu Uyển Nhi đi tham quan hết dãy núi này tới dãy núi khác và trong lòng có rất nhiều cảm khái.

Trong bảy mạch, lấy Thủ Phong là khí phái nhất, tiếp theo chính là Tàng Kiếm Phong, đều có đạo tràng xa hoa khí phách, ngay cả điều kiện ký túc xá cũng thập phần tốt.

So sánh với Tử Hà Phong nghèo rớt mồng tơi chỉ còn lại có mấy gian nhà gỗ nhỏ thì thật bất cân xứng.

Lâm Thanh Trúc hỏi: "Vậy chẳng phải là nói sau này chúng ta cũng có nhà mới ở rồi sao?"

Diệp Thu gật đầu, nói:

"Ừm, nhà mới nhất định sẽ có. Tuy nhiên người tu hành chúng ta đối với vật ngoại thân kỳ thật không nhất thiết phải coi trọng quá."

"Người tu hành chúng ta phải đặt tu hành lên làm ưu tiên số

một. Mà tu hành chính là gắn kết với tự nhiên, hòa vào tự nhiên thì mới có thể lĩnh ngộ đại đạo. Tất cả tùy tâm mới có thể bất vi sở động."

Liễu Thanh Phong trong miệng lẩm bẩm nghiền ngẫm đọc lại những lời này của Diệp Thu mà bỗng nhiên kinh sợ.

Hắn không nghĩ tới Diệp sư thúc lĩnh ngộ đạo pháp còn có kiến giải sâu sắc như vậy.

"Không thể tưởng tượng nổi, thì ra Diệp sư thúc đối với lĩnh ngộ đạo pháp đã đạt tới cảnh giới như thế. Khó trách tại sao ngài ấy tuổi trẻ như vậy mà liền trở thành cường giả Giáo Chủ cảnh."

Nghĩ tới đây mà vẻ mặt Liễu Thanh Phong hơi nghệt ra.

Khi nhớ tới chính mình những năm này quá mức quan tâmđến cái thân phận thủ tịch đại đệ tử, suốt ngày chỉ quan tâm đến ánh mắt của kẻ khác mà cố gắng làm mọi thứ một cách hoàn hảođể cho không ai có thể bắt bẻ được hắn.Nhưng đến cuối cùng hắn lại phát hiện chấp niệm của chính mình đã quá sâu mà quên mất đi con đường chân chính ban đầu của việc tu hành.

"Cái này..."

Nghĩ tới đây thì Liễu Thanh Phong liền mang sắc mặt khổ sở. Hắn thân là thủ tịch đại đệ tử và thiên phú bản thân cũng không kém, nếu so đấu với Hạc Vô Song thì hắn tự tin không dễ bị rơi vào hạ phong.

Nhưng mà tu vi của Hạc Vô Song bây giờ đã cách hắn bốn cái tiểu cảnh giới, chênh lệch như vậy đối với sự tự tin của hắn mà nói đã sinh ra một loại đả kích thật lớn.

Hôm nay nghe được Diệp Thu nói những lời này mà hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác tỉnh khỏi đại mộng.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo!"

"Thiên địa sinh ra có, có sinh ra không!"

"Tất cả mọi vật sinh ra đều đã gắn liền với đại đạo, vì vậy mọi việc tùy tâm, bất vi sở động."

Trong nháy mắt, một cỗ khí tức ôn hòa từ trong cơ thể Liễu Thanh Phong toát ra.

Diệp Thu nhướng mày nhìn lại hỏi: "Hả? Tiểu tử này làm sao vậy?"

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi ở bên cạnh cũng cả kinh mà vội vàng đứng ra một bên.

"Đây là dấu hiệu của đột phá?"

Ba người đều ngây ngẩn cả người.

Ta chỉ thuận miệng nói mấy câu như vậy mà đã khiến cho hắn đột phá rồi sao?

Diệp Thu cũng vui vẻ mà nhẹ nhàng bảo hai đồ nhi đứng ra một chút, sau đó hắn lẳng lặng quan sát tình huống của Liễu Thanh Phong, để nhìn xem hắn ta rốt cuộc có thể đột phá tới cảnh giới gì.

"Thú vị! Như vậy mà có thể đốn ngộ được sao?" Khóe miệng Diệp Thu hơi nhếch lên nói.

Trạng thái lúc này của Liễu Thanh Phong chính là một loại đốn ngộ trăm nghe không bằng một thấy trong giới tu hành.

Loại trạng thái này cũng không phải muốn vào là có thể vào, mà cần ngộ tính cực cao cộng thêm hoàn cảnh đặc thù.

Điều kiện thập phần khó khăn nhưng nếu như có thể tiến vào

trạng thái đốn ngộ một lần thì đây tuyệt đối so với bất kỳ tiên đan diệu dược nào đều mang tới lợi ích tốt hơn.

Một trận gió nhẹ nổi lên, Liễu Thanh Phong ngồi xếp bằng xuống và tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Trong phút chốc, linh lực trong cơ thể hắn sôi trào giống như thủy triều trên hồ Vân Mộng, cuồn cuộn mãnh liệt như ngọn sóng đang lao tới.

Thiên địa linh khí điên cuồng tụ tập thành một cái vòi rồng thật lớn trên bầu trời, trong nháy mắt dị tượng đã xuất hiện.

Lúc này, tại Ngọc Thanh điện, Mạnh Thiên Chính đang ngồi thiền định thì đột nhiên mở ra hai mắt.

"Đây là..."

"Thiên địa luân hồi sao?"

Nơi dị tượng tượng xảy ra chính là phương hướng của Tử Hà Phong, Mạnh Thiên Chính thấy vậy mà trở nên kinh hãi.

Loại hiện tượng này trăm năm khó gặp, chẳng lẽ đây là dị tượng do đệ tử của Tử Hà Phong gây ra?

Mạnh Thiên Chính đứng ngồi không yên, trong nháy mắt liền hướng về Tử Hà Phong mà bay đi, vì ông ta muốn tận mắt quan sát loại dị tượng hiếm có này.

Cùng lúc đó, tại Thiên Thủy Phong, Minh Nguyệt chân nhân đang giảng đạo cho Liễu Như Yên thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn xem dị tượng linh khí tại Tử Hà Phong.

"Thiên địa luân hồi ư? Đây là dị tượng do người phương nào gây nên?"

Chương 88 - Nghi Hoặc

"Sư tôn, không phải là Diệp sư thúc chứ?" Liễu Như Yên tò mò hỏi.

Trải qua chuyện lần trước, các nàng đã biết rõ được vị Diệp sư thúc nổi danh phế vật trong Bổ Thiên Giáo cũng không phải là nhân vật tầm thường như mọi người hay nghĩ.

Hắn là người không chỉ có thực lực cường đại, tu vi bí hiểm, mà tính cách lại càng khiêm tốn nội liễm, phong mang giấu ở trong lòng, không thích thể hiện ra ngoài.

Khí độ cao nhân như thế làm cho các nàng ngưỡng mộ không thôi.

Minh Nguyệt giật mình thầm nghĩ người có thể gây ra loại dị tượng này nhất định không phải là người bình thường nên liền nói: "Như Yên, đi theo vi sư nhìn xem dị tượng này, nói không chừng ngươi có thể từ đó mà cảm ngộ ra một chút gì đó."

Trong phút chốc, hai đạo thân ảnh đồng thời đột ngột bay lên và hướng về phía Tử Hà Phong.

Theo linh khí trên bầu trời càng lúc càng cuồng bạo, cơ hồ tất cả mọi người trong bảy đại sơn mạch của Bổ Thiên Giáo đều phát hiện dị tượng này.

Ai nấy đều bàn tán xôn xao, cả đám trên dưới đều khiếp sợ không thôi.

Tại Tàng Kiếm Phong, Tề Vô Hối vừa mới trở về núi và còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút thì bỗng nhiên cảm giác được trên Tử

Hà phong có một cỗ khí tức cường đại đang lưu động. Hắn tò mò nhìn lại thì thấy dị tượng trên bầu trời kia.

Sau khi thấy rõ nguồn gốc thì sắc mặt hắn nhất thời trở nên lạnh lẽo.

Lại là Tử Hà Phong sao?

Chết tiệt!

Từ bảy cái sơn mạch của Bổ Thiên Giáo đều đồng thời lóe ra mấy đạo thân ảnh hướng về Tử Hà Phong mà bay đi.

Không đến một lúc, Diệp Thu đã cảm giác được khí tức bên ngoài biến hóa. Hắn chậm rãi đi ra đạo tràng để nhìn xem mà nhất thời kinh ngạc.

"Ai chà, nhiều người tới như vậy sao?"

Chẳng bao lâu sau, trên đỉnh Tử Hà Phong đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Tử Hà Phong trước đó ngay cả chim đều không ỉa tới thế mà bây giờ lại huyên náo đến nhiều người như vậy, thật sự khiến cho Diệp Thu giật nảy mình.

Một đạo thân ảnh lóe lên, một lát sau thân ảnh Mạnh Thiên Chính đã xuất hiện ở bên cạnh Diệp Thu.

"Diệp sư đệ, là người nào gây ra dị tượng này?" Mạnh Thiên Chính vội vàng hỏi.

Người có thể gây nên dị tượng bực này thì tư chất và thiên phú của hắn chắc chắn không tầm thường, chính là rồng phượng trong loài người.

Người như vậy mà xuất thân từ Bổ Thiên giáo thì ông ta làm sao có thể không kích động được?

Mạnh Thiên Chính rất tò mò rốt cuộc là ai đã gây ra dị tượng

này?

"Là Lâm Thanh Trúc ư? Hay là Triệu Uyển Nhi mới nhập môn?"

Diệp Thu chỉ cười mà không nói. Hắn đang định trả lời thì lại có vài đạo thân ảnh từ trên trời đáp xuống.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ! Tử Hà Phong của ngươi quả nhiên là địa linh nhân kiệt, non xanh nước biếc. Thế mà lại còn xuất hiện dị tượng hiếm gặp, thật sự làm cho sư huynh phải khiếp sợ."

Chưa nhìn thấy người mà đã nghe thấy tiếng, không cần đoán cũng biết cái loa phóng thanh này chỉ có thể là Dương Vô Địch của Tập Kiếm Phong, vì những người khác căn bản không thể phát ra được.

Chầm chậm phía sau là Minh Nguyệt mang theo Liễu Như Yên chậm rãi hạ xuống và nhẹ giọng nói: "Diệp sư đệ, ngươi lặng lẽ không một tiếng động mà lại cho chúng ta một tia kinh hỉ rồi. Mau nói đi, dị tượng này là ai gây ra?"

Minh Nguyệt tò mò hỏi và ánh mắt màng luôn nhìn lại vòng xoáy trên trời, trong lòng rung động không thôi.

Đối mặt mọi người chất vấn thì Diệp Thu chỉ cười mà không có giải thích. Hắn cảm thấy thần thanh khí sảng rồi sau đó đi lên nói.

"Khụ khụ... Mọi người chờ một lát để ta vào trong thay chút quần áo cho tươm tất gọn gàng rồi sẽ ra ngay."

Trên bầu trời, dòng linh khí hỗn tạp ngày càng mãnh liệt, làm đám người càng thêm sốt ruột không thôi.

Minh Nguyệt bắt lấy cánh tay của Diệp Thu và lắc lắc nói: "Diệp sư đệ, ngươi mau nói đi, đừng thừa nước đục thả câu nữa."

Lực đạo của nàng cũng không lớn lắm, nhưng đại hung khí của nàng cứ theo tay nàng mà lắc lắc trên cánh tay của Diệp Thu, khiến cho hắn có chút choáng đầu và kém chút đã chảy máu mũi.

May mắn hắn là người tu hành lâu năm nên tâm cảnh cũng như da mặt đều đã tu luyện đến mức vững như bàn thạch, nếu không chỉ sợ hắn sẽ không cưỡng lại được.

Mạnh Thiên Chính ho nhẹ một cái để lấy lại bình tĩnh, sau đó chân tình chậm rãi nói: "Khụ khụ. . . Diệp sư đệ, ngươi làm ơn hãy nói cho chúng ta biết một chút xem dị tượng lần này là người nào trong sơn mạch của ngươi làm ra?"

Diệp Thu cười nói: "Chưởng giáo sư huynh đã đề cao Tử Hà phong chúng ta quá rồi! Dị tượng lần này cũng không phải là do đệ tử của ta tạo ra, mà là do đại đệ tử trong Thủ Phong của ngươi tạo ra đấy."

Lời này vừa nói ra thì toàn trường liền lặng ngắt như tờ.

Đệ tử của Thủ Phong sao?

Ngươi nói đùa gì vậy?

Đệ tử của Thủ Phong làm sao lại tu luyện tại Tử Hà phong, hơn nữa còn gây ra động tĩnh lớn như thế?

Đám người không khỏi nhìn về phía Mạnh Thiên Chính với ánh mắt nghi hoặc.

Chương 89 - Chấn Động Nhân Tâm

Tề Vô Hối biểu lộ rất khó coi, hỏi: "Sư huynh, từ lúc nào ngươi giấu giếm thu về một vị đệ tử thiên phú siêu quần như vậy, rồi còn giấu hắn ở Tử Hà phong để tu luyện, đã vậy một nhúm tin tức cũng không nói cho bọn ta biết là sao?"

Dương Vô Địch hậm hực nói giọng ồm ồm: "Chưởng giáo sư huynh, ngươi chơi như vậy thật xấu quá đi! Ngươi đã nói từ nay sẽ không bao giờ thu đồ đệ nữa và còn bảo sẽ nhường hết cho bọn ta tự tuyển chọn đồ đệ, nhưng ngươi thế mà lại lén lén lút lút thu nhận một vị đồ đệ siêu việt như vậy! Đồng môn nhiều năm như thế mà ngươi lại còn giấu diếm bọn ta khiến cho bọn ta thật đau lòng!"

Mạnh Thiên Chính: "? ? ?"

Mẹ nó! Ta cái gì cũng đều không biết a!

Ta đã bao nhiêu năm không thu đệ tử mà từ bao giờ lại có thêm một vị đệ tử nữa vậy?

"Diệp sư đệ, ngươi đừng hòng mượn gió bẻ măng, mau mau hướng bọn hắn giải thích rõ ràng đi!" Mạnh Thiên Chính mặt toát mồ hôi nói.

Ông ta thật sự không có thu đệ tử thì làm thế nào lại lòi ra một vị được?

Chờ đã...

Mạnh Thiên Chính đột nhiên nhớ tới một việc, đó là Thủ

phong dường như có một vị đệ tử đang ở trên Tử Hà phong.

Vào lúc ông ta đang mơ hồ nghi hoặc thì Diệp Thu cười nói: "Đến cùng là người phương nào thì các ngươi xem xét liền biết."

Sau khi nói xong hắn liền nhếch người ra để cho đám người nhìn về phía trong đạo trường, lúc này ở đó đang có một tên thanh niên tướng mạo tuấn dật, thân mặc lục bào ngồi ở đó."

"Cái này..."

"Đây không phải Thanh Phong sư điệt sao?"

Đám người run giọng nói, thì ra Diệp Thu nhắc đến đệ tử của Thủ phong lại là thủ tịch đại đệ tử của Bổ Thiên giáo, Liễu Thanh Phong!

"Ấy, thế mà lại là đại ca!" Liễu Như Yên đứng sau lưng Minh Nguyệt chân nhân kinh ngạc che miệng nói, ánh mắt nàng tràn đầy sự rung động.

Nàng vốn cho rằng dị tượng lần này là do đệ tử của Tử Hà Phong đưa tới, chứ cũng không nghĩ tới người đó lại là huynh trưởng của nàng.

Ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng giật nảy mình, vì Liễu Thanh Phong làm đệ tử của ông ta nên ông ta làm sao có thể không hiểu rõ hắn được.

Liễu Thanh Phong vào thời khắc này chỉ mới có tu vi Thiên Tướng ngũ phẩm, vậy hắn làm sao có thể bộc phát ra được dị tượng thiên địa luân hồi kinh người như thế?

"Diệp sư đệ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Mạnh Thiên Chính biểu lộ vẻ ngưng trọng hỏi.

Tất cả mọi người đều dương mắt nhìn theo, vì bọn hắn cũng

rất tò mò Diệp Thu đến cùng đã làm cái gì mà khiến cho Liễu Thanh Phong đột nhiên gây nên dị tượng lớn như vậy?

Diệp Thu nhún vai hờ hững nói: "Cũng không có gì, ta chỉ là thuận miệng nói hai ba câu mà hắn liền đốn ngộ tại chỗ thôi."

Đám người: "..."

"Ngươi không thể nghiêm túc một chút được sao?"

"Ngươi xàm ngôn cái gì mà thuận miệng nói hai ba câu thì hắn liền đốn ngộ chứ?"

"Đốn ngộ mà có thể tùy tiện như vậy ư?"

"Đốn ngộ sao?" Minh Nguyệt chân nhân kinh ngạc nhìn về phía Liễu Thanh Phong, kết hợp với trên trời dị tượng thì quả thật thiên chân vạn xác đúng như những gì Diệp Thu đã nói.

Những người ở đây đều có tu vi thâm bất khả trắc, vậy bọn hắn làm sao có thể không biết rõ đốn ngộ là ý vị như thế nào được.

Việc này chính là kỳ ngộ trăm năm khó gặp a!

"Không thể tưởng tượng nổi, người tu đạo hao phí thời gian trăm năm thì cũng chưa chắc có thể đốn ngộ một lần. Vậy hắn đến cùng đã lảm nhảm cái gì mà khiến cho Thanh Phong đột nhiên đốn ngộ?"

Trong lòng tất cả mọi người đều có một nỗi nghi hoặc, trong số đó Mạnh Thiên Chính là tò mò nhất, dù sao người có lợi chính là đệ tử của ông ta.

Quay đầu nhìn lại thì quả thật cái tên thủ tọa của Tử Hà Phong này vốn luôn bị mọi người xem thường nhất thành ra chính là cái tên khó lường nhất của tông môn này.

Đám thủ tọa Tề Vô Hối, Dương Vô Địch đều biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc, vì đây là lần thứ nhất bọn hắn chân chính ý thức được sự kinh khủng của Diệp Thu.

Vị thủ tọa trẻ tuổi này thâm tàng bất lộ, vô thanh vô tức mà đi tới một cái cảnh giới ngay cả bọn hắn đều muốn đặt chân tới.

Hắn thân mặc bạch bào, bên hông treo ngọc bội lủng lẳng, giờ phút này đột nhiên lại xuất hiện một loại phong thái tiên phong đạo cốt, tạo cho người khác một loại cảm giác vô cùng bí ẩn, tựa như chỉ cần hắn thích thì liền có thể lật tay thành mây, trở tay thành mưa, thủ đoạn thông thiên.

Trong các đệ tử có người chấn kinh và cũng có người hối hận.

"Đây có đúng là vị Diệp sư thúc kia không? Thật đúng là bất khả tư nghì! Ta vẫn còn cho rằng lời đồn thổi về hắn từ ngoại giới chỉ là tin vịt, nhưng không nghĩ tới ngài ấy lại có loại bản lãnh này!"

"Trước kia ta đều nghe nói Tử Hà phong là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, nhưng bây giờ lại biết hiện tại là như vậy thì sẽ có rất nhiều người khóc rống hối hận trong đêm khuya."

"So với các sơn mạch khác thì nơi này mới thật sự là thánh địa tiên gia. Non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, còn có tiên nhân phụ đạo một đối một, vậy muốn không thành tiên cũng khó khăn."

"Vả lại ta còn nghe nói vị Diệp sư thúc này chưa từng keo kiệt đối với đệ tử, mười phần hào phóng. Các thứ tốt như bảo khí, bí tịch, công pháp đều dốc lòng truyền dạy, và còn từng bước đi theo chỉ bảo đệ tử tên con đường tu luyện nữa chứ. Nhỡ đâu trong quá trình tu luyện xảy ra sai sót thì ngài ấy sẽ nhanh chóng chỉ ra để cho để tự sửa chữa."

Chúng đệ tử nghị luận ầm ĩ, càng nói càng hối hận trước đây

vì cái gì mà không lựa chọn Tử Hà phong? Vị sư phụ tốt như vậy thì đi đâu mới tìm được đây?

Chương 90 - Liễu Thanh Phong Đột Phá

Mạnh Thiên Chính bình tâm một hồi và rốt cuộc vẫn là bước lên, vì nói thế nào ông ta cũng là nhất giáo chi chủ nên chút tâm cảnh này thì vẫn phải có.

Mạnh Thiên Chính nhìn Diệp Thu thật sâu một chút, sau đó hài lòng nhìn về phía Liễu Thanh Phong vẫn đang ở trong trạng thái say mê đốn ngộ.

Xem ra quyết định trước đó của ông ta là không hề sai khi dành sự chú ý lên Tử Hà Phong. Một mạch mà ưu tú từ cả thủ tọa lẫn đệ tử thì xác thực cần phải trọng điểm chiếu cố, chí ít trên phương diện tài nguyên là không thể ủy khuất Tử Hà phong được.

Mạnh Thiên Chính vuốt nhẹ bộ râu và trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Minh Nguyệt chân nhân ngơ ngác đứng tại bên cạnh Diệp Thu và ngước đầu nhìn lên vị sư đệ cao hơn nàng nửa cái đầu mà đột nhiên cảm giác được vị sư đệ yếu đuối nhỏ bé trước kia nay đột nhiên biến thành một người đàn ông cao lớn hùng vĩ.

Ánh nhìn của nàng theo đó mà mê mẩn rồi bất tri bất giác hiện lên một tia ái mộ.

Minh Nguyệt chân nhân ý thức được điểm này nên khuôn mặt nàng bỗng nhiên đỏ lên. Nàng nhíu mày ngắm Diệp Thu kỹ một chút rồi mím môi một cái chứ cũng không nói cái gì.

"Diệp sư đệ, ngươi nói thật với ta đi, ngươi đến cùng đã nói

với Liễu sư điệt cái đạo gì mà hắn lại dễ dàng tiến vào trạng thái đốn ngộ như vậy?" Tề Vô Hối buông xuống mâu thuẫn trước đó mà xụ mặt xuống hỏi.

Diệp Thu nhún vai và vẫn như cũ rất bình thản nói ra: "Ta thật sự không có nói cái gì hết, ta chỉ giúp hắn quán thông tư tưởng một chút, hắn đứng ở bên cạnh nghe một hồi rồi đột nhiên đốn ngộ thôi."

Đám người nghe xong mà mơ hồ.

"..."

"Quán thông tư tưởng?"

"Đột nhiên đốn ngộ?"

Lời này vừa nói ra thì đã đem toàn bộ Bổ Thiên giáo đều nổ tung.

Mấy vị thủ tọa đều cúi đầu trầm tư một lát.

Vãi thật! Tên quỷ này dường như lại muốn lừa gạt bọn ta rồi! Nếu ngươi không muốn nói thì cứ nói thẳng ra chứ cần gì văn vẻ như vậy?

Cái gì mà quán thông tư tưởng chứ, có quỷ mới tin ngươi! Bọn ta khẳng định ngươi lại cất giấu đại chiêu gì đó!

Theo động tĩnh Liễu Thanh Phong gây ra càng lúc càng lớn, tất cả mọi người đều ngừng thở và khẩn trương nhìn xem hắn vẫn đang ngồi ở bên trong đạo trường.

Lúc này Liễu Thanh Phong đã bách chuyển thiên hồi, linh khí xoay quanh trên bầu trời tựa như nước biển chảy ngược mà mãnh liệt co rút lại rồi lao về phía hắn.

“Bắt đầu rồi!”

Một màn này đã làm cho Mạnh Thiên Chính cảm thấy rất khẩn trương.

Không ai biết Liễu Thanh Phong sẽ có thể đột phá tới cảnh giới gì?

Lúc này sắc mặt Liễu Thanh Phong có chút trắng bệch, nghiễm nhiên hắn đang bị luồng lực lượng hùng mạnh này đánh sâu vào nên có chút đau đớn.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tu vi của hắn nhanh chóng tăng lên.

Thiên tướng ngũ phẩm.

Thiên tướng lục phẩm.

Thiên tướng thất phẩm.

Thiên tướng bát phẩm.

Thiên tướng cửu phẩm.

“A… Thiên tướng Cửu phẩm!”

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Hắn có thể nhất cử vọt tới Thiên tướng cửu phẩm sao?

Một lần giác ngộ như vậy so với mười năm khổ tu còn khủng bố hơn, cho nên rất khó có thể không làm cho người ta khiếp sợ tựa như trúng giải thưởng lớn, cảm giác trong một đêm liền phát tài.

“Thiên tướng cửu phẩm đã là cao nhất, nếu muốn tiến lên một bước để nhất cử vọt tới Vô Cự cảnh thì đầu tiên phải ngộ ra lĩnh vực pháp tắc. Hiện tại phải xem hắn có thể lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc trước khi dị tượng kết thúc hay không?”

Tất cả mọi người đều mang thần sắc khẩn trương, chờ mong thủ tịch đại đệ tử của Bổ Thiên Giáo có đại tân sinh, là người đầu tiên đột phá Vô Cự cảnh. Mà người này khả năng lớn nhất chính là Liễu Thanh Phong.

Tu vi của hắn đã tiến vào Thiên tướng cửu phẩm và bắt đầu rèn luyện đạo tâm, lĩnh ngộ pháp tắc.

Tất cả mọi người không dám lớn tiếng quấy nhiễu vì sợ quấy rầy đến hắn.

Lúc này, Diệp Thu từ từ bay qua và đi tới bên cạnh Liễu Thanh Phong, sau đó dung ngữ khí bình thản nói.

“Thiên địa sinh ra có, từ có sinh ra không.”

“Âm dương hòa hợp là lưỡng nghi, chưởng khống Càn Khôn.”

“Mười năm có thể biết bốn mùa thay đổi, trăm năm có thể biết sinh lão bệnh tử, ngàn năm có thể thấy vương triều thay đổi! Tất cả đều có định luật!”

“Cái gọi là pháp chỉ là lưu chuyển ở giữa hai tay, thuận theo tự nhiên mới là thượng thượng chi đạo.”

Từng lời nói giống như âm luật đại đạo chảy vào trong tai Liễu Thanh Phong, bỗng nhiên trong cơ thể hắn mệnh tuyền đảo ngược, càn khôn điên đảo, giữa hai ngón tay thình lình lưu động một luồng lực lượng pháp tắc.

“Ồ? Thành công rồi!”

Mọi người đều chấn kinh, Diệp Thu chỉ nói dăm ba câu mà đã có thể dẫn dắt Liễu Thanh Phong đi về phía lĩnh vực pháp tắc. Cuối cùng sau khi ngộ đạo kết thúc thì hắn đã thành công bước vào Vô Cự cảnh.

Ầm!!!

Trong cơ thể Liễu Thanh Phong phát ra một tiếng nổ vang, trong phút chốc một luồng khí tức Vô Cự cảnh đập vào mặt mọi người, ai nấy cũng đều kinh hãi không thôi.

Chương 91 - Hài Lòng

Liễu Thanh Phong chậm rãi tỉnh lại, bởi vì vừa mới đột phá nên hắn đối với lực lượng trong cơ thể khống chế còn không phải rất thành thạo, không tự giác liền phóng ra một luồng lực lượng kinh người.

Cũng may Diệp Thu ở ngay bên cạnh dùng tay phải nhẹ nhàng ấn một cái trở về.

Liễu Thanh Phong trằn trọc thức tỉnh và lập tức nghênh đầu bái tạ.

“Đa tạ Diệp sư thúc chỉ điểm.”

Liễu Thanh Phong lúc này vô cùng kích động, hắn dĩ nhiên nhất cử đột phá đến Vô Cự cảnh thành công mà chen chân vào Thiên Kiêu hàng đầu tại Đại Hoang.

Trong lòng Liễu Thanh Phong vô cùng rõ ràng, nếu không có Diệp Thu giảng đạo một phen thì hắn không có khả năng đốn ngộ và cũng không có khả năng đột phá Vô Cự cảnh.

Lúc này Liễu Thanh Phong đột nhiên có chút rõ ràng vì sao đệ tử của Tử Hà Phong đều ưu tú như vậy.

Bởi vì bọn họ có được 1 vị danh sư chuyên nghiệp phụ đạo một chọi một như vậy mà muốn không đột phá cũng khó.

Cảm kích phát ra từ nội tâm để cho Liễu Thanh Phong không hề chú ý tới khóe miệng Mạnh Thiên Chính đang co rút, trên khuôn mặt già nua nặn ra ba vạch đen.

Hình như sư tôn của ngươi còn chưa chết mà?

Mặc dù trong lòng ông ta có chút buồn bực, nhưng đối với sự đột phá của Liễu Thanh Phong thì Mạnh Thiên Chính vẫn rất vui mừng.

Nói thế nào Liễu Thanh Phong cũng là đại đệ tử của Thủ phong, là người thừa kế chưởng giáo, nếu hắn càng ưu tú thì Mạnh Thiên Chính sẽ càng hài lòng.

"Ừm, đứng lên đi! Ngươi có đột phá này toàn bộ đều dựa vào ngộ tính của ngươi cho phép. Bếu ngươi không có ngộ tính cực cao thì cho dù ta có nói nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng thôi." Diệp Thu tâm như chỉ thủy, biểu tình bình tĩnh nói.

Giờ khắc này sẽ không còn ai nghi ngờ năng lực dạy dỗ đồ đệ của hắn nữa.

Vừa rồi loại tình huống kia ngay cả Mạnh Thiên Chính đều không có phản ứng kịp chớ nói chi là những người khác.

Liễu Thanh Phong từ trên mặt đất đứng lên, giờ phút này hắn có tiếu quang đầy mặt, đầu tiên là bái kiến sư tôn rồi lại hành lễ với các vị thủ tọa khác.

Hành vi cử chỉ của Liễu Thanh Phong đã có vài phần thần vận của Diệp Thu, tâm tính của hắn đã biến thành tùy tính, cởi mở, và càng trầm ổn hơn.

Liễu Thanh Phong đã không có chút nào giống như lúc trước là dạng thanh niên luôn muốn thể hiện mình.

Đối với sự biến hóa của Liễu Thanh Phong mọi người đều hai mặt nhìn nhau, trong lòng âm thầm tán thưởng.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ thật đúng là chân nhân bất lộ tướng! Chỉ vài câu nói nhìn như hời hợt mà lại ẩn chứa đại đạo chí lý như thế! Sư huynh hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt rồi!" Dương Vô Địch vuốt mông ngựa nói.

Bởi vì chuyện hôm nay mà thái độ của hắn đối với Diệp Thu đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từ sự khinh thường ban đầu đến bây giờ là sự bội phục.

Giữa các thủ tọa bảy mạch cũng không có thâm cừu đại hận gì, chẳng qua là ai cũng không phục ai, cảm thấy mình không kém người khác.

Nhưng khi gặp được người chân chính ưu tú hơn mình và có thể làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục thì sự kính nể cũng không thể giấu diếm.

Diệp Thu mỉm cười khiêm tốn nói: "Dương sư huynh quá khen, chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi."

"Đây cũng không phải là việc nhỏ nha Diệp sư đệ. Lúc nào rãnh ngươi cũng chỉ điểm ta nhé?" Minh Nguyệt hàm ý đưa tình mà cười nói với ý vị thâm trường.

Diệp Thu nhìn nàng mà thân thể run lên.

"Ừm, nếu sư tỷ có cầu thì ta làm sao dám không đáp. Hay là chúng ta chọn ngày lành tháng tốt và tìm một chỗ tốt để nói chuyện thật tốt một phen nhé?" Diệp Thu nhỏ giọng nói bên tai Minh Nguyệt, nàng vừa nghe xong mà khuôn mặt hơi đỏ lên.

Trong lòng Minh Nguyệt rất vui mừng, chỉ là mặt ngoài không dám lộ ra thần sắc khác thường để miễn cho người khác hiểu lầm.

Minh Nguyệt che miệng cười trộm nói: "Được chứ, vậy chúng ta hẹn thời gian hôm khác để nói chuyện thật tốt một phen."

Diệp Thu cười nói: "Ừm, vậy để ngày khác đi!"

Ở bên kia, Tề Vô Hối yên lặng hồi lâu mới trực tiếp hướng Liễu Thanh Phong đi tới.

“Tề sư thúc, ngài làm sao vậy?” Liễu Thanh Phong khó hiểu hỏi ra.

Chỉ thấy Tề Vô Hối vươn tay ra xem xét tình huống thân thể của Liễu Thanh Phong.

“Vô Cự nhất phẩm! Đây là sự thật sao?”

Tề Vô Hối cắn răng nghiến lợi quay đầu lại nhìn kỹ Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc đang đứng một góc.

Liễu Thanh Phong thân là đại đệ tử của Thủ Phong, dù chỉ ở bên cạnh dự thính một chút mà liền đốn ngộ. Như vậy hai người đệ tử của Tử Hà Phong kia giờ phút này sẽ là cảnh giới gì đây?

Trước đó hắn cũng không có quên việc lập ước đánh cược với Diệp Thu nên trong lòng rất là tò mò. Nhưng mà thất mạch hội võ đang tới gần nên hắn cũng không tiện giáp mặt hỏi thăm đối phương có tu vi gì, để miễn cho sẽ bị người ta lên án.

Sau khi dị tượng đốn ngộ kết thúc, mọi người đều ai về nhà nấy.

Bởi vì bị Liễu Thanh Phong đột phá Vô Cự cảnh kích thích mà hiện tại những đệ tử trong các mạch đều phảng phất như sôi máu gà mà nhiệt huyết dâng trào.

Có một vị đại sư huynh Vô Cự cảnh ở phía trước đè ép mà bọn họ còn dám làm cá ướp muối thì sư tôn của bọn họ liền sẽ không đáp ứng.

Chương 92 - Đến Lượt Ta!

Mạnh Thiên Chính hài lòng nhìn thoáng qua ánh mắt kiên định của những đệ tử kia mà mang ý vị thâm trường nói với Diệp Thu:

“Ha ha ha, Diệp sư đệ hôm nay thật khiến cho ta mở rộng tầm mắt. Chỉ vài ba câu mà liền để cho đồ nhi của ta đạt được một lần cơ hội đốn ngộ, vậy có thể thấy được cảnh giới Diệp sư đệ đã càng ngày càng cao thâm khó lường.”

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Diệp Thu chỉ nhàn nhạt nói: “Chưởng giáo sư huynh nói đùa rồi, ta chỉ là tùy tiện tu luyện thôi, khoảng cách hai chữ cường giả vẫn còn có một đoạn rất dài.”

Tề Vô Hối cười lạnh, nói: “Hừ, trùng hợp thôi sao? Đốn ngộ là cơ duyên trời ban thì có liên quan gì đến cá nhân chứ? Thanh Phong sư điệt có tư chất thiên tài, hắn có thể đạt được loại đốn ngộ này chỉ là trời xanh ban thưởng đối với hắn mà thôi. Thiên cơ như thế cho dù là đại đế nhân gian cũng không cầu được.”

Diệp Thu híp mắt nhìn về phía Tề Vô Hối.

Lúc này...

Đinh.....

[Kí chủ trợ giúp đệ tử hoàn thành một lần đốn ngộ, kích hoạt bạo kích trả về.]

“Ồ, cái này mà cũng có thể trả về sao?”

Diệp Thu liền vui vẻ, hắn hoàn toàn không nghĩ tới người ta

đốn ngộ mà cũng có thể trả về. Điều này thật sự có chút làm hắn kinh ngạc.

[Thưa kí chủ, Liễu Thanh Phong sở dĩ có thể đốn ngộ đều cùng kí chủ có quan hệ nhân quả lớn lao. Hệ thống trải qua phán định, lần này Liễu Thanh Phong đốn ngộ chính là do túc chủ bày mưu đặt kế gây nên, phù hợp với điều kiện trả về.]

"Thì ra là thế!" Diệp Thu gật đầu một cái vì đã bừng tỉnh hiểu ra.

Hắn lập tức nhìn về phía Tề Vô Hối mà híp mắt nói: "Tề sư huynh nói rất đúng, đốn ngộ chính là trời ban, cho dù là Đại Đế cũng cầu không được."

Tề Vô Hối lại cười lạnh nói: "Ngươi tự biết mình là tốt rồi, ta cũng chỉ nhắc nhở ngươi một chút mà thôi, ngươi không nên quá mức bành trướng, tự phụ, tự mãn, vì cuối cùng nó sẽ hại ngươi."

Diệp Thu cười nói: "Ừm, đa tạ Tề sư huynh đã nhắc nhở, ta sẽ nhớ kỹ! Vậy nếu như ta cũng có thể đốn ngộ thì sao?"

Lời này vừa nói ra thì toàn trường liền yên tĩnh không tiếng động, bầu không khí trong nháy mắt đã ngưng đọng lại.

Tất cả mọi người đều biết, Tử Hà Phong và Tàng Kiếm Phong có bất hòa, trong đó hai vị thủ tọa đứng đầu có mâu thuẫn kịch liệt nhất. Vừa thấy bọn họ lại chạm mặt mà mọi người lập tức ôm tâm tình xem trò vui.

Sắc mặt Tề Vô Hối trầm xuống, nói: "Diệp sư đệ, lời này của người có phải hơi quá rồi không? Đốn ngộ,là mộng tưởng cả đời của tất cả những người tu đạo, vậy há là ngươi muốn cầu thì liền có thể cầu sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Là cửu thiên tiên nhân hạ phàm sao?"

Tề Vô Hối nói ra không chút khách khí, vì câu nói này của Diệp

Thu thật sự làm hắn rất buồn cười.

Người nào ở đây không phải trải qua nhiều năm khổ luyện, đều từng trải qua đủ loại đau khổ mới leo đến bước này. Cho nên bọn họ đều rõ ràng sự việc đốn ngộ một bước lên trời này nào có dễ dàng đạt được. Nếu thật sự dễ dàng đạt được thì hiện tại Đại Đế đã sớm đi đầy đất rồi.

Câu nói này không chỉ chọc cười Tề Vô Hối mà đám thủ tọa còn lại cũng lắc đầu nhìn về phía Diệp Thu, bọn họ đều cảm thấy Diệp Thu đang khoác lác.

Thấy cảnh này mà khóe miệng Diệp Thu hơi nhếch lên.

Đúng vậy, thứ ta cần chính là bầu không khí này!

Mọi người chú ý đi, đợi ta giãn gân cốt và trang bức một phen nhé!

Trong lòng Diệp Thu khẽ nói.

“Hệ thống, mở ra trả về!”

[Đinh……]

[Chúc mừng kí chủ kích hoạt bạo kích gấp trăm lần trả về, đạt được một lần cơ hội đốn ngộ.]

[Ghi chú: Lần đốn ngộ bạo kích này sẽ lấy gấp trăm lần lợi nhuận mà Liễu Thanh Phong thu được để tính toán.]

“Rất tốt!”

Diệp Thu mỉm cười và chậm rãi đi ra khỏi đạo tràng. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người hắn vươn vai một cái.

Bỗng nhiên có một luồng lực lượng khủng bố xoay quanh đỉnh đầu Diệp Thu, trong phút chốc cuồng phong đã nổi lên.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đây là...”

Giờ khắc này tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, ai nấy đều mang vẻ mặt không tin mà nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy phía trên Tử Hà Phong lại chậm rãi xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, so với vòng xoáy do Liễu Thanh Phong tạo thành lúc trước còn khủng bố hơn gấp trăm lần.

“Thiên địa đảo ngược! Đốn ngộ tại chỗ!” Mạnh Thiên Chính khiếp sợ nói ra.

Ông ta mang vẻ mặt không tin mà nhìn về phía bầu trời, sau đó lại nhìn Diệp Thu đã ngồi xếp bằng bên trên mặt đất và tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Lúc này tất cả mọi người đều chấn kinh!

Sắc mặt Tề Vô Hối thì càng là xanh lét nói: “Không… Điều này không có khả năng! Thiên địa đảo ngược, đốn ngộ tại chỗ chính là cơ duyên trời ban, chỉ có thiên tử chân chính mới có loại đãi ngộ này, hơn nữa điều kiện có được vô cùng khắc nghiệt, vậy hắn làm sao có thể vừa nói đốn ngộ thì liền đốn ngộ được chứ?”

Tất cả mọi người đều không thể tin nổi chớ nói chi là Tề Vô Hối.

Thế nhưng, sự tình liền bày ra trước mặt bọn họ.

Chương 93 - Thể Chất Vạn Cổ Đệ Nhất

Mắt thấy vòng xoáy trên bầu trời càng lúc càng lớn, đột nhiên một tiếng sấm sét cắt ngang trời cao, mây đen dày đặc cuồn cuộn mà đến.

Trong cơn cuồng phong, sấm sét lóe ra liên tục không ngừng.

Đây chính là dị tượng thiên địa đảo ngược, tất cả mọi người đều cực kỳ hoảng sợ.

Trong miệng Minh Nguyệt thầm hỏi: “Hắn làm sao làm được?”

Trong lòng nàng chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, càng ngày càng xem không hiểu vị thủ tọa trẻ tuổi nhất Bổ Thiên Giáo này.

“Diệp sư thúc quả thật có thiên nhân chi tướng, thiên cơ như thế nói đến là đến.” Sắc mặt Liễu Như Yên trắng bệch, trong miệng nỉ non nhìn về phía kỳ cảnh trên trời.

“Không thể tin được! Thật sự không thể tin được!” Mạnh Thiên Chính khẽ run rẩy thân thể nói.

Ông ta vốn tưởng rằng Diệp Thu chỉ đang nói đùa cùng với Tề Vô Hối, chứ không nghĩ tới hắn nói thật.

Tề Vô Hối lúc này cả người đều rung động và bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

“Không! Ta không tin! Tiểu tử này nhất định là giả bộ, mục đích của hắn là vì ở trước mặt mọi người làm nhục ta!”

“Hừ, xem ta nhìn thấu quỷ kế của hắn như thế nào đi.”

Tề Vô Hối đang muốn chứng thực thì bỗng nhiên lại có một tiếng sấm sét vang lên.

Một luồng lực lượng kinh khủng bỗng nhiên bùng nổ, đó chính là uy áp của Giáo Chủ cảnh, bất giác khiến cho Tề Vô Hối lui về phía sau mấy bước.

“Hơi thở thật là khủng khiếp! Đây chính là uy áp của Giáo Chủ cảnh sao?” Mọi người đều kinh hãi, loại cảm giác áp bách này hoàn toàn không phải Liễu Thanh Phong vừa rồi có thể so sánh được.

Phải biết rằng Diệp Thu chính là cường giả Giáo Chủ cảnh sơ kỳ, hắn có thể kích động dị tượng thiên địa đảo ngược thì uy lực khẳng định càng kinh khủng hơn.

“Mẹ ơi, người của Tử Hà Phong đều kinh khủng như vậy sao? Nói đốn ngộ liền đốn ngộ, một chút đạo lý cũng không nói!”

“Vị Diệp sư thúc này của chúng ta không khỏi quá kinh khủng đi!”

“Ngài ấy quá thần thánh! Ta vốn tưởng rằng Diệp sư thúc chỉ đang thổi phồng, thật không nghĩ tới ngài ấy lại quá đáng như vậy khi cứ lien tục giả bộ!”

“Bà mẹ nó! Ta chịu không nổi a!”

Tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng, cô đơn trong gió.

Trong phút chốc, dưới sấm sét cuồng phong, linh khí trong phạm vi trăm dặm không ngừng hội tụ, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Trong cơn cuồng phong, Diệp Thu vẫn đứng vững như Thái

Sơn, chậm rãi nhắm hai mắt lại và tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Trong lúc này, một đóa đạo hoa đang chậm rãi hiện ra.

Khi nhìn thấy đóa đạo hoa này, ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng thiếu kiên nhẫn thốt lên: "Đại đạo chi hoa! Trời sinh đạo thể!"

Chư vị thủ tọa ở đây đều hai mặt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều nhìn ra vẻ khiếp sợ.

Không ai hiểu rõ hơn họ bông hoa đó có ý nghĩa gì. Chính là Tề Vô Hối sau khi nhìn thấy đóa hoa kia thì trong lòng hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều mơ hồ tự hỏi.

"Dĩ nhiên là thể chất vạn cổ đệ nhất! Nó được xưng là trời sinh đạo thể, thân cận nhất với đại đạo!"

"Điều này làm sao có thể? Diệp Thu dĩ nhiên là trời sinh đạo thể! Vì cái gì mà Huyền Thiên sư thúc chưa bao giờ nói qua?"

"Ta đột nhiên có chút hiểu ra, khó trách tại sao Huyền Thiên sư thúc cả đời không thu đồ đệ, rồi trước khi qua đời lại cố ý xuống núi thu Diệp Thu làm đồ đệ."

"Ngay từ đầu chúng ta còn tưởng rằng Diệp Thu thật sự chỉ là một tên phế vật, Huyền Thiên sư thúc bởi vì đại hạn sắp tới mà không đành lòng để truyền thừa của Tử Hà Phong đứt đoạn nên mới bất đắc dĩ thu Diệp Thu làm đồ đệ. Nhưng thật không nghĩ tới vốn dĩ ngay từ đầu Huyền Thiên sư thúc liền biết Diệp Thu có được thể chất vạn cổ đệ nhất này."

Mọi người bàn luận sôi nổi và sắc mặt dần cứng lại. Tất cả bọn họ đều không nghĩ tới hôm nay mình có thể may mắn nhìn thấy loại thể chất kinh khủng này.

Mà bọn họ càng không nghĩ tới người này còn là người trong Bổ Thiên giáo của bọn họ, hơn nữa còn là thủ tọa của một mạch.

“Khó trách tại sao Diệp Thu có thể dễ dàng tiến vào trạng thái đốn ngộ, bởi vì loại thể chất như thế liền thân cận đại đạo, có thể tại chỗ đốn ngộ cũng là hợp tình hợp lý.”

Trên chín tầng trời, luồng khí xoáy khổng lồ kia đột nhiên xông thẳng về phía Diệp Thu. Một luồng linh lực kinh người trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể hắn.

Diệp Thu nhướng mày chịu đựng loại cảm giác đau đớn này và dùng sức mạnh của Giáo Chủ cảnh để trấn áp nó.

Tu vi của hắn vẫn kẹt ở Giáo Chủ cảnh sơ kỳ, bởi vì hắn trong khoảng thời gian này luôn một mực tôi luyện đạo tâm, cho nên tu vi mới không có tăng lên.

Tuy nhiên, sau khi luồng lực lượng này tràn vào thì tu vi của Diệp Thu đã mơ hồ có dấu vết dãn ra.

Bầu không khí tại hiện trường hết sức ngưng trọng, mọi người đều đè nén một hơi và nhìn không chớp mắt bóng người màu trắng kia đang đứng vững ở giữa luồng khí xoáy.

Chương 94 - Càn Khôn Vô Cực Thủ Đại Thành

Lúc này trong lòng Tề Vô Hối vô cùng phức tạp, hắn rất không phục nhưng Diệp Thu càng biểu hiện xuất sắc thì lại một lần đưa hắn chìm vào đáy cốc.

Tề Vô Hối có thể mơ hồ cảm giác được biến hóa trong lòng Mạnh Thiên Chính, ông ta đang hướng về phía Diệp Thu.

Thân phận đệ nhị Bổ Thiên Giáo của Tề Vô Hối đã bắt đầu có chút bất ổn.

Hắn rất không phục nhưng khi đối mặt với tiềm lực kinh người mà Diệp Thu bộc phát ra thì đã không còn là điều mà hắn có thể khống chế.

Giờ phút này Tề Vô Hối đâu có còn thong thả tự mãn như mấy tháng trước, hết thảy tâm tính kia đều đã biến mất. Nói cho cùng hắn cũng chỉ là một cái thằng hề khắp nơi gây khó cho Diệp Thu, nhưng mà Diệp Thu lại chưa bao giờ làm qua đáp lại đối với chuyện này. Bởi vậy mà khoảng cách cảnh giới giữa cả hai đã dần kéo dài.

Trời sinh tài nghệ, hoa của lẽ phải.

Tư thế thiên nhân như thế thì ta làm sao có thể áp chế được hắn?

Chẳng lẽ ta cả đời này nhất định phải cúi đầu bởi hắn sao?

Tề Vô Hối tự hỏi trong lòng, hắn tìm mọi cách mà đều không dễ dàng cảm thụ.

Tất cả mọi người đều không ngờ Diệp Thu lại ẩn tàng sâu như vậy.

Hắn vừa có được thể chất vạn cổ đệ nhất mà còn yên lặng ở trong tong giáo mười năm, chịu đựng nhục nhã mười năm mà chưa bao giờ làm ra phản kháng.

Đây là loại tâm tính mạnh đến cỡ nào?

Nếu diệp Thu nói ra, lấy thiên phú của hắn thì coi như là cả Bổ Thiên giáo cung cấp toàn bộ tài nguyên cho hắn tu luyện thì cũng không hẳn là không thể. Nhưng mà hắn lại lựa chọn giấu giếm.

Mạnh Thiên Chính dường như có thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Thu.

Thiên tài dễ gãy! Tại trước khi mình không có đầy đủ thực lực để tự bảo hộ mình thì việc quá mức phô trương, bại lộ tiềm lực của mình sẽ chỉ mang đến sự đả kích mang tính hủy diệt.

Giờ phút này, vẻ mặt của Diệp Thu cứng lại. Hắn không ngừng tôi luyện đạo tâm và đem nó vững chắc hoàn toàn.

Thấy thời cơ đã chênh lệch không nhiều lắm mà hắn liền lập tức phát lực.

Trong phút chốc, quanh thân Diệp Thu đã hình thành một tầng khí tràng cực lớn, tất cả mọi người ở đây đều bị ảnh hưởng.

“Không tốt, mọi người mau lui lại.” Minh Nguyệt hô lên và vội vàng nắm lấy tay Liễu Như Yên lui về phía sau.

Đây chính là lực lượng của Giáo Chủ cảnh, nếu như bị đánh trúng nhẹ thì trọng thương, nặng thì hẳn phải chết.

May mắn đã có Mạnh Thiên Chính là cường giả Giáo Chủ cảnh

đỉnh phong ở đây. Chỉ thấy ông ta vung tay lên, một cái bát hình tròn bay ra bao lấy Diệp Thu và đem luồng lực lượng kia đè xuống.

Dưới sự đảo ngược gấp trăm lần, thiên địa linh khí trong phạm vi trăm dặm lập tức giống như bị Diệp Thu rút sạch mà điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Không đến một canh giờ, tu vi của hắn rốt cuộc đã từ Giáo Chủ cảnh sơ kỳ thành công bước vào Giáo Chủ cảnh trung kỳ.

Bởi vì tu vi càng đến phía sau tăng lên càng khó, cho nên hao phí thời gian sẽ càng nhiều. Lấy sự đốn ngộ của Liễu Thanh Phong mà tính toán, dưới cường độ gấp trăm lần thì Diệp Thu cũng chỉ có thể tăng lên một cái tiểu cảnh giới.

Nhưng như vậy đã là vô cùng kinh khủng rồi!

Chỉ một giờ mà đã hoàn thành mười năm tu luyện của Diệp Thu, hoặc ngay cả trăm năm cũng đều chưa chắc có thể hoàn thành.

Sau khi tu vi đột phá, Diệp Thu chậm rãi mở ra hai tay và nhẹ nhàng bay lên trên không. Hắn phảng phất như một vị Chân Tiên mà ngồi vững vàng bên trong cuồng phong.

Lực lượng gấp trăm lần cộng thêm sự tăng cường của Đại Đạo Chi Hoa, Diệp Thu bắt đầu diễn hóa công pháp thần cấp Càn Khôn Vô Cực Thủ mà mấy ngày trước mới được trả về.

Công pháp này hắn đã đạt được vài ngày nhưng vẫn không có tu luyện, hôm nay đúng lúc mượn lần đốn ngộ này mà nhất cử đem nó luyện thành.

Ở trước mắt bao người, Diệp Thu bắt đầu diễn luyện Càn Khôn Vô Cực Thủ. Bộ chưởng pháp vô cùng tuyệt diệu này vừa mở ra thì tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Chưởng pháp nhìn như bé nhỏ vô lực không đáng kể, nhưng trong đó lại ẩn chứa Thiên Cương Chi Khí vô cùng bá đạo.

Phá núi cắt sông, dời non lấp biển, tựa như xu thế xoay chuyển của Càn Khôn.

Giờ khắc này, dường như trời đất bốn phương đều nằm trong bàn tay Diệp Thu.

Mạnh Thiên Chính run rẩy thân thể, trong lòng ông ta tràn đầy rung động, nói: "Dĩ nhiên lại là công pháp Thần Cấp!"

"Cái gì?!!" Mọi người đều kinh hãi.

Phải biết rằng, cho dù là đạo thống thời thượng cổ như Bổ Thiên Giáo thì cũng chưa từng có được công pháp Thần Cấp. Vả lại công pháp Thiên Cấp cao nhất cũng chỉ có chưởng giáo mới có thể tu luyện là Bổ Thiên Thuật.

Nhưng Diệp Thu tiện tay diễn hóa chưởng pháp lại là công pháp Thần Cấp trong truyền thuyết!

"Chưởng giáo sư huynh, ngươi không nhìn lầm đấy chứ? Đây thật sự là công pháp Thần Cấp sao?" Minh Nguyệt không thể tin nổi nên hỏi.

Mạnh Thiên Chính lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nói:

"Ta sẽ không nhìn lầm đâu, chưởng pháp này có uy lực cực lớn, hơn nữa còn biến hóa khó lường, cho dù là Bổ Thiên Thuật của ta cũng không cách nào so sánh được."

"Thật không nghĩ tới Diệp sư đệ lại có tài năng ngút trời như vậy! Hắn được thiên địa ban tặng thể chất vạn cổ đệ nhất và lại có thể từ đó ngộ ra loại chưởng pháp này ư?"

"Diệp sư đệ không hổ là người có trời sinh đạo thể, là thể chất

vạn cổ đệ nhất!”

…

Chương 95 - Đả Kích Nặng Nề

Loại chưởng pháp này người phi thường mới có thể tu luyện, nhất định phải có năng lực cực cao và tư chất thiên phú vô cùng kinh người.

Coi như là Mạnh Thiên Chính thì cũng không dám nói nếu ông ta lấy được bản bí tịch công pháp này mà liền có thể tu luyện thành công.

Diễn luyện gần một canh giờ, Diệp Thu chậm rãi thu tay lại. Một luồng lực lượng xoay chuyển Càn Khôn quanh quẩn trong thiên địa kia cũng chậm rãi tản đi.

[Càn Khôn Vô Cực Thủ Đại Thành.]

Diệp Thu mở hai mắt ra, trong mắt hắn hiện lên một tia mừng thầm. Bởi vì sau Thảo Tự Kiếm Quyết thì hắn lại học được một bộ công pháp thần cấp.

Chưởng pháp Càn Khôn Vô Cực Thủ này mặc dù không có sát tâm lớn như Thảo Tự Kiếm Quyết, một kiếm quyết lấy mạng người, nhưng nó vẫn rấyt tốt rồi. Người tu luyện thành công sẽ có một thân hạo nhiên chi khí, hai tay chấp chưởng Càn Khôn, nắm giữ lực lượng cực kỳ bá đạo.

Sau khi chậm rãi kết thúc buổi luyện công, lực lượng thiên địa bốn phương bắt đầu tan rã, Diệp Thu từ trên không chậm rãi hạ xuống.

Cử chỉ của hắn thanh nhã không khỏi để cho người ta có một loại cảm giác khí phách cao nhân, mười phần tiên uẩn.

Ở trong lòng mọi người Diệp Thu đã rất mạnh, cho nên rất phù hợp với loại khí chất này.

“Ha ha ha, chúc mừng Diệp sư đệ đã ngộ được chưởng pháp Thần Cấp, tu vi lại tiến thêm một bước. Thật sự là đại hạnh của bổn giáo chúng ta!” Mạnh Thiên Chính đi chậm tới và cố gắng nặn ra vẻ tươi cười nghênh đón chúc mừng.

Hôm nay Diệp Thu thật sự đã cho ông ta một sự bất ngờ cực lớn.

“Ha Đại Hạnh ha, may mắn, may mắn! Chưởng giáo sư huynh quá khen!” Diệp Thu cười nhạt nói.

Sau đó hắn nhìn thấy Tề Vô Hối đang xanh mặt mà trong lòng mừng thầm.

Quá tuyệt vời!

Lần trang bức này làm cho tinh thần ta quá sảng khoái! Cả người cảm giác rất nhẹ nhàng!

“Tề sư huynh, ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái à?” Diệp Thu biết rõ mà còn cố ý hỏi, làm cho sắc mặt Tề Vô Hối càng đen hơn, so với ăn mười cân phân còn khó chịu hơn.

“Ha ha ha……” Minh Nguyệt đã bị chọc cười.

Nàng sao có thể không nhìn thấu Diệp Thu đang cố ý nói móc Tề Vô Hối. Bởi vì vừa rồi hắn còn khí thế bừng bừng nói là Diệp Thu không có khả năng đốn ngộ.

Nhưng ai từng nghĩ Diệp Thu trở tay liền đưa tới đốn ngộ, hơn nữa còn có thể từ trong đốn ngộ tìm ra một bộ bí thuật Thần Cấp.

Rõ ràng đây không phải là đang đánh mặt của Tề Vô Hối hay sao? Lúc này nếu hắn còn có thể vui vẻ thì đúng là chuyện lạ!

Đám thủ tọa khác đều mang bộ dáng xem kịch vui mà nhìn Tề Vô Hối.

Người này ỷ vào thực lực của mình chỉ sau chưởng giáo và có địa vị tôn quý mà những năm gần đây đã đè ép bọn họ không ít, cho nên bọn họ đã sớm nhìn hắn mà khó chịu.

Hôm nay Bổ Thiên giáo rốt cuộc đã sinh ra một vị thủ tọa có thể đàn áp được Tề Vô Hối một đầu, do đó trong lòng bọn họ liền âm thầm mừng rỡ.

Đúng vậy! Nên trị tật xấu này của hắn một chút đi, đừng có nhân nhượng hắn!

Tề Vô Hối nhìn sắc mặt mọi người ở đây mà trong lòng tức giận nhưngi lại không thể làm gì. Hắn hung hăng trừng Diệp Thu một cái rồi phất tay áo nói: "Hừ, coi như ngươi lợi hại!"

Sau đó Tề Vô Hối liền xoay người rời đi và cũng không muốn dừng lại thêm nửa phút để tránh trở thành trò cười.

Chuyện hôm nay hoàn toàn là do hắn tự rước lấy nhục nhã, tự bê đá đập chân mình, cho nên không thể trách được người khác.

"Tề sư huynh đi thong thả, cẩn thận kẻo ngã, có rảnh thì thường tới chơi nhé!" Diệp Thu hướng về phía bóng lưng trên trời kia mà lên tiếng nhắc nhở.

Tề Vô Hối vừa bay lên trời thì lảo đảo một cái, suýt chút nữa đã từ phía trên ngã xuống.

Đây là giết người tru tâm a!

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới Diệp Thu lại vô sỉ đến như vậy. Đến lúc này rồi mà hắn còn không quên nói móc Tề Vô Hối thêm một phát.

Bọn họ đã có thể cảm giác được, giờ phút này Tề Vô Hối đều đã có tâm giết người.

Nhưng trong lòng ai nấy đều âm thầm cười trộm.

Ngươi mà cũng có hôm nay sao?

Trong đó người có cảm giác sảng khoái nhất chính là Dương Vô Địch. Bởi vì trước Diệp Thu thì người đấu với Tề Vô Hối ác nhất chính là hắn.

Cũng như chuyện thu đồ đệ lần trước tại Ngọc Thanh điện, hắn chỉ vì thu một tên đệ tử mà đã cùng Tề Vô Hối đánh nhau. Cuối cùng bởi vì cảnh giới không địch lại mà hắn đã bị Tề Vô Hối đoạt đi.

Bộ dáng đắc ý lúc ấy của Tề Vô Hối đến nay Dương Vô Địch cũng không hề quên.

“Ha ha ha, Diệp sư đệ làm tốt lắm!” Dương Vô Địch sảng khoái vỗ vỗ bả vai Diệp Thu cười to nói.

Hắn không có chút nào che dấu nội tâm vui sướng, vì hắn chính là người rất thẳng thắng. Khi tâm trạng hắn khá một chút mà muốn nói cái gì thì liền nói cái đó.

Minh Nguyệt che miệng cười nói:

“Diệp sư đệ, ngươi quá xấu xa đi, nhưng ta thích! Ta đoán Tề sư huynh sau khi trở về sẽ tức giận đến hộc máu đó nha!”

“Loại đả kích này người bình thường thật đúng là chịu không nổi, huống chi còn là Tề sư huynh, người mà trời sinh có tính hiếu thắng như thế!”

Minh Nguyệt đột nhiên có chút thương xót cho Tề Vô Hối, và cảm thấy rất may mắn vì người bị đả kích không phải là nàng,

bằng không buổi tối nàng sẽ ngủ không yên. Lui một bước càng nghĩ càng tức, nhịn nhất thời càng nghĩ càng thua thiệt.

Diệp Thu chỉ cười mà không nói.

Chương 96 - Rời Đi

Lúc này, Mạnh Thiên Chính đi tới.

Ông ta cũng có chút thương xót Tề Vô Hối, nhưng cũng không tiện nói cái gì.

Dù sao đây cũng là Tề Vô Hối chủ động khiêu khích Diệp Thu, hơn nữa thủ tọa qua các thời kỳ của Tử Hà Phong cùng Tàng Kiếm Phong đều như vậy nên đã quen rồi.

"Chưởng giáo sư huynh!" Thấy Mạnh Thiên Chính đi tới, mọi người cùng kêu lên và không bàn luận chuyện này nữa, nhưng trong lòng vẫn âm thầm cười trộm.

"Hừ, tất cả giải tán đi! Kỳ thất mạch hội võ đã tới gần, tất cả mọi người đều trở về chuẩn bị cho ta."

"Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp lại và lần lượt rời đi.

Mạnh Thiên Chính nhìn xem Diệp Thu thật sâu mà trong lòng vô cùng hài lòng.

Xem ra truyền thừa của Tử Hà Phong nhất mạch xem như được bảo tồn rồi!

Mấy tháng trước Tề Vô Hối còn đề nghị với ông ta rằng có nên phế bỏ Tử Hà Phong nhất mạch hay không, dù sao cái mạch này chỉ có một mình Diệp Thu nên không cần thiết phải tồn tại.

Rất may là Mạnh Thiên Chính lúc ấy đã không đồng ý với đề nghị của Tề Vô Hối.

"Diệp sư đệ, sư huynh về trước, chúng ta sẽ gặp lại tại thất

mạch hội võ.” Dương Vô Địch vỗ vỗ bả vai Diệp Thu và cười to rời đi, tâm trạng của hắn lúc này vô cùng tốt.

Rất nhanh sau đó, Tử Hà Phong vừa mới náo nhiệt mà thoáng cái cũng chỉ còn lại Diệp Thu và hai đồ đệ của mình cùng với Minh Nguyệt, Liễu Như Yên và Liễu Thanh Phong.

Thấy tất cả mọi người đi rồi thì Minh Nguyệt lưu luyến nói: “Diệp sư đệ, ta cũng trở về đây! Chúng ta gặp lại sau nhé!”

“Ừm, sư tỷ đi thong thả, có thời gian thì tới đây chơi một chút.” Diệp Thu bình thản nói làm cho vẻ mặt Minh Nguyệt có chút mất mát.

Ngươi không giữ lại ta sao? Đáng ghét! Ta chỉ thuận miệng nói thôi mà! Ta không muốn về!

Người đàn ông chết tiệt này, chẳng lẽ ta không có sức hấp dẫn như vậy sao?

Minh Nguyệt lại một lần nữa sinh ra nghi ngờ đối với nhan sắc của mình. Nói như thế nào nàng cũng là đệ nhất mỹ nhân của Bổ Thiên giáo, thành thục vững vàng, trí tuệ hào phóng, là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu nam nhân. Nhưng ở chỗ Diệp Thu thì sắc đẹp của nàng hình như không có tác dụng lắm.

Chẳng lẽ hắn thật sự thích đàn ông sao?

Suy nghĩ này thật đáng sợ...

“Như Yên, chúng ta đi thôi!” Minh Nguyệt u oán nói ra và xoay người rời đi.

Liễu Như Yên lặng lẽ đi theo phía sau Minh Nguyệt mà không nói một lời. Cho đến giờ phút này nàng vẫn chưa tỉnh hẳn khỏi cú sốc vừa rồi.

Vị Diệp sư thúc đã từng bị cho là phế vật mà lại một lần nữa để cho các nàng bị chấn động.

Sau khi Minh Nguyệt rời đi, hiện trường cũng chỉ còn lại Liễu Thanh Phong.

"Ồ, ngươi không đi sao? Ta nơi này không cần ăn cơm." Diệp Thu quay đầu liếc nhìn Liễu Thanh Phong nói.

Tiểu tử này sẽ không muốn ở lại Tử Hà Phong luôn chứ?

Liễu Thanh Phong cười nói: "Diệp sư thúc, ta còn chưa cảm tạ ngài mà. Nếu không có Diệp sư thúc hôm nay chỉ điểm thì Thanh Phong cũng không có khả năng đốn ngộ dễ dàng như vậy."

Diệp Thu hài lòng gật đầu. Tiểu tử này cũng không tệ lắm, mấy năm nay đã chiếu cố ta không ít.

Trong khi trên dưới bổn giáo đều đối đãi lạnh nhạt với ta thì cũng chỉ có hắn vẫn có thể duy trì lễ kính với ta.

Diệp Thu cười nói: "Ừm, cảm ơn thì không cần! Được rồi, ngươi thân là đệ tử của Thủ phong nên sự vụ bận rộn, mau về sớm một chút đi."

Liễu Thanh Phong không phản bác mà trịnh trọng hành lễ, nói: "Vậy Thanh Phong xin cáo lui!"

Diệp Thu khoát tay nói: "Ừm, ngươ đi đi!"

Rất nhanh sau đó Liễu Thanh Phong cũng rời khỏi Tử Hà Phong. Tử Hà Phong lại lần nữa trở về sự thanh tịnh ban đầu.

Diệp Thu biết chuyện hôm nay nhất định sẽ được lưu truyền rộng rãi trong Bổ Thiên giáo, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Thấy mọi người đi rồi, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi mới đi lên.

Triệu Uyển Nhi quay đầu nhìn về phương hướng của Tàng Kiếm Phong, nói: “Sư tôn, vì cái gì mà vị Tề sư bá kia luôn một mực nhằm vào ngài vậy?”

Nàng không rõ ràng lắm đối với ân oán đời đời của Tử Hà Phong và Tàng Kiếm Phong, cho nên nàng vô cùng tò mò.

Vừa rồi hai người bọn họ một mực quan sát và toàn bộ quá trình không hề nói gì. Nhưng bọn họ vẫn có thể cảm giác được trong ánh mắt của Tề Vô Hối tràn đầy sự ngạo mạn và khinh thường, nhưng cuối cùng hắn đã rời với sự chật vật không chịu nổi.

Diệp Thu mỉm cười giải thích:

“Bởi vì Tử Hà Phong của chúng ta và Tàng Kiếm Phong thuộc về ân oán đời đời. Từ rất lâu trước đây cuộc đấu tranh này đã tồn tại, hầu như mỗi vị thủ tọa đều đối chọi nhau rất gay gắt. Nhưng thật đáng tiếc, từ đầu tới cuối Tàng Kiếm Phong đều bị Tử Hà Phong của chúng ta đè ép một đầu.”

“Dưới sự oán hận chất chứa nhiều năm, loại mâu thuẫn này càng ngày càng kịch liệt. Từ sau khi Tề Vô Hối kế nhiệm chức vị thủ tọa thì hắn lại càng coi Tử Hà Phong là đại địch duy nhất. Nhưng lúc ấy sư tổ của các ngươi vẫn còn cho nên hắn vẫn không dám quá mức lỗ mãng.”

“Tuy nhiên, loại tình huống này đã theo sư tổ của các ngươi qua đời, Tử Hà Phong cứ như vậy mà xuống dốc. Tề Vô Hối bắt đầu thấy được hi vọng nên đã dần dần điên cuồng chèn ép Tử Hà Phong của chúng ta.”

“Mười năm qua hắn không ngừng tạo áp lực cho ta, làm khó ta đủ điều là vì muốn chứng minh Tàng Kiếm Phong không hề kém Tử Hà Phong của chúng ta.”

Nghe Diệp Thu giải thích xong mà Triệu Uyển Nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thì ra Tử Hà Phong và Tàng Kiếm Phong còn có một đoạn quá khứ như vậy.

Chương 97 - Lại Là Tử Hà Phong Sao?

Trong lòng Triệu Uyển Nhi cũng hiểu được ân oán giữa Tử Hà Phong và Tàng Kiếm Phong về sau có thể sẽ rơi xuống trên người các nàng mà nhất thời cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Các đời thủ tọa của Tử Hà Phong đều không có thua qua, coi như là Diệp Thu hiện tại cũng kiên cường đáp trả.

Vậy đến lúc các nàng thì còn có thể bảo trì loại trạng thái này hay không?

“Cho nên các ngươi cũng phải tranh một hơi đi! Hãy tu luyện thật tốt, thất bại trước ai cũng có thể nhưng lại không thể thất bại bởi Tàng Kiếm Phong. Nếu không Tề Vô Hối sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này mà điên cuồng nhục nhã chúng ta.” Diệp Thu thấm thía nói ra.

Hai cô nương gật đầu với ánh mắt vô cùng kiên định.

“Sư tôn yên tâm, chúng đệ tử tuyệt đối sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Triệu Uyển Nhi giống như có mục tiêu mà ý vị thâm trường nhìn về phía Tàng Kiếm Phong nói: “Ân oán giữa các triều đại sao? Thú vị! Vậy chúng ta sẽ không thể thua được!”

Hiện tại sau khi nắm giữ Chiết Mai Thủ, nàng đã có thể khống chế Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong cơ thể rất tốt, sức chiến đấu đã vô cùng kinh người.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này nàng không ngừng hấp

thu lực lượng của Bảo Cốt, cho nên tu vi của nàng cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Dựa theo Diệp Thu dự tính, trước khi thất mạch hội võ diễn ra thì Triệu Uyển Nhi hẳn là có thể đột phá đến Huyền Chỉ Cửu Phẩm.

Đây vẫn là tình huống tối thiểu, nếu như tăng thêm chút sức lực thì có lẽ nàng sẽ có thể đột phá Thiên Tướng cảnh.

Dù sao khối Bảo Cốt kia chính là Bảo Cốt của thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng Ngũ Cảnh, ẩn chứa lực lượng vô cùng hùng mạnh, vậy nào có dễ dàng hấp thu hết như vậy được.

Về phần Lâm Thanh Trúc thì tu vi đã vững vàng tăng lên Thiên Tướng Nhị Phẩm, tiến bộ này cũng vô cùng nhanh.

Có thể là do có Triệu Uyển Nhi ở phía sau đuổi theo tạo áp lực nên mới để cho nàng không ngừng có dục vọng trở nên mạnh mẽ. Dưới sự tu luyện điên cuồng thì tiến độ vô cùng nhanh.

Lúc này tại Tàng Kiếm Phong, Tề Vô Hối đã trở lại đạo tràng và xanh mặt giận dữ đập bàn.

“Chết tiệt!”

Một cái tát vỗ xuống, cái bàn kia trong nháy mắt đã sụp đổ tan tành, tan thành mây khói.

Đám đệ tử ở ngoài cửa nghe thấy động tĩnh thì sợ đến run rẩy cả người, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại để cho sư tôn của bọn họ tức giận như thế.

Tuy nhiên cũng không có ai dám đi vào quấy rầy Tề Vô Hối vì sợ chọc giận hắn thì chính mình liền xui xẻo.

“Vương sư huynh, huynh nói xem sư tôn bị làm sao vậy? Tại

sao ngài ấy lại đột nhiên nổi giận như thế?" Tại cửa ra vào, hai vị đệ tử đi ngang qua nơi này và nghe thấy bên trong truyền đến tiếng gào thét phẫn nộ của Tề Vô Hối mà kinh hồn bạt vía hỏi thăm.

Vương Lăng xuyên thấu qua cửa sổ, hướng vào bên trong nhìn thoáng qua và kinh ngạc nói: "Ta cũng không biết! Đoán chừng là sư tôn đã bị ai đó đã kích rồi! Theo ta được biết, người có thể làm cho sư tôn nổi giận như vậy thì trong toàn bộ Bổ Thiên Giáo hình như cũng chỉ có vị Diệp sư thúc kia của Tử Hà Phong thôi."

Lý Hàn sửng sốt một chút, hỏi: "Chính là gã Diệp sư thúc phế vật của Tử Hà Phong sao?"

Vương Lăng trợn mắt nhìn Lý Hàn một cái, sau đó chột dạ nhìn về bốn phía nhỏ giọng nói: "Suỵt! Ngươi đừng nói lung tung, cẩn thận rước họa vào thân đấy! Vị Diệp sư thúc kia của Tử Hà Phong cũng không phải là phế vật gì đâu! Lần này ngươi không xuống núi nên mới không biết Diệp sư thúc của chúng ta ở dưới núi có chiến tích như thế nào!"

Lý Hàn vừa nghe thì lập tức hứng thú mà cầu Vương Lăng kể cho hắn nghe chiến tích của Diệp Thu đã làm dưới chân núi. Sau khi nghe xong thì hắn đã hoàn toàn khiếp sợ.

"Không phải chứ? Vị Diệp sư thúc này thật sự mạnh như vậy ư? Khó trách tại sao sư tôn vừa trở về thì đã liên tục nổi giận! Thì ra là như vậy!"

Hai người đang thảo luận kịch liệt thì có một bóng người lặng lẽ đi tới phía sau lưng bọn họ, hai người quay đầu lại nhìn mà càng hoảng sợ hơn.

"Đại sư huynh..."

Tề Hạo mặt không biểu cảm mà chỉ lạnh lùng hỏi: "Các ngươi

đang thảo luận cái gì đấy hả?"

Hai người liền run rẩy không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

"Không... chúng ta chỉ đang thảo luận một ít vấn đề tu hành thôi chứ không có thảo luận cái gì hết."

Tề Hạo không nói gì mà là nhìn về phía trong đạo tràng, lúc này Tề Vô Hối vẫn còn đang nổi giận.

Hắn bế quan mấy tháng hôm nay vừa mới xuất quan, cho nên đối với chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này cũng không rõ ràng lắm.

Cũng không biết cha ta hôm nay bị làm sao mà lại đột nhiên nổi giận như thế?

Cho tới bây giờ Tề Hạo chưa từng thấy qua cha hắn nổi giận như vậy.

"Đi đi!" Tề Hạo bảo hai người kia có thể rời đi còn hắn lập tức đi vào đạo tràng.

"Cha..." Vừa mới tiến vào đạo tràng thì Tề Hạo liền cung kính kêu lên.

Tề Vô Hối đang phẫn nộ ngẩng đầu nhìn một cái, thấy người tới là con trai của mình thì hắn mới nhịn cơn tức giận trong lòng một chút.

"Ừm, Hạo nhi, ngươi xuất quan khi nào đấy?"

"Nhi tử vừa mới xuất quan! Cha, ngài sao vậy? Ai chọc cha tức giận à?" Tề Hạo tò mò hỏi.

Tề Vô Hối thở dài nói: "Còn có thể là ai ngoại trừ cái tên kia của Tử Hà Phong! Còn có ai dám chọc ta tức giận ngoài hắn nữa

chứ?”

Ánh mắt Tề Hạo chợt lóe lên và bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Lại là Tử Hà Phong sao?”

Chương 98 - Chuẩn Bị

Tề Vô Hối giải thích với Tề Hạo tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, thậm chí ngay cả câu nói cuối cùng của Diệp Thu cũng không bỏ sót.

Nghe xong cha mình bị Diệp Thu làm nhục như vậy mà ánh mắt Tề Hạo hiện lên một tia hung hãn.

“Tên Diệp Thu này khinh người quá đáng!”

“Cha cứ yên tâm đi, nhi tử biết mình nên làm như thế nào.”

“Tử Hà Phong nhỏ bé kia mà lại dám ức hiếp Tàng Kiếm Phong của chúng ta, như vậy nhi tử ở Thất Mạch Hội Võ nhất định sẽ giành lại khẩu khí này.”

“Bản thân Diệp Thu rất là lợi hại, nhưng không có nghĩa là đồ đệ của hắn lợi hại.”

“Tốt nhất bây giờ hắn nên cầu nguyện đệ tử của hắn đừng gặp ta, nếu không cũng đừng trách ta không khách khí.”

Ánh mắt Tề Hạo lộ ra ác ý, Tề Vô Hối chịu nhục mang ý nghĩa toàn bộ Tàng Kiếm Phong đều chịu sỉ nhục lớn lao. Huống chi hắn còn là con ruột của Tề Vô Hối, vậy khẩu khí này bất kể như thế nào hắn cũng phải giành lại.

Nghe thấy con trai mình có lòng tin như vậy mà Tề Vô Hối sáng ngời hai mắt, cuối cùng hắn đã bình phục rất nhiều.

“Được, rất xứng đáng là con trai ta, rất có chí khí!”

“Hai cha con chúng ta lần này có thể hãnh diện hay không thì

đều phải xem tài nghệ của ngươi.”

“Diệp Thu ức hiếp chúng ta quá đáng! Nếu hội võ lần này Tàng Kiếm Phong chúng ta thua trong tay Tử Hà Phong thì mặt mũi của cha ngươi coi như là mất hết rồi.”

Tề Vô Hối lời nói thấm thía, ánh mắt lộ ra vẻ tức giận, giống như cái bàn phía trước chính là Diệp Thu mà hung hăng vỗ xuống.

Cái bàn trong nháy mắt hóa thành bột phấn, tan rã trên mặt đất.

Tề Hạo tự tin cười lộ ra nụ cười tà ác, nói: “ Cha yên tâm đi, trải qua lần bế quan này tu vi của nhi tử đã đột phá Thiên Tướng Tứ Phẩm, rất nhanh sẽ tiến vào Ngũ Phẩm. Ngoại trừ đại sư huynh của Thủ Phong ra thì toàn bộ Bổ Thiên Giáo không ai là đối thủ của ta hết. Vậy hai đệ tử vừa mới nhập môn của Tử Hà Phong sao dám làm càn?”

Ánh mắt Tề Vô Hối hiện lên một chút kinh ngạc, vội vàng đi tới bên cạnh Tề Hạo kiểm tra một phen.

“Ha ha ha... Không hổ là con của Tề Vô Hối ta. Bế quan hai tháng mà đã từ Thiên Tướng Nhất Phẩm đột phá đến Tứ Phẩm.”

“Tốt! Tốt lắm!”

“Diệp Thu, lão phu bây giờ muốn xem ngươi làm sao đấu với ta?”

Tề Vô Hối bỏ qua sỉ nhục lúc trước mà cất tiếng cười to.

Con trai của hắn kỳ thật tư chất cũng không kém, không chỉ không kém mà còn rất cao.

Chỉ là hắn phóng túng quá độ, lười biếng không muốn tu luyện mà thôi.

Hiện giờ mâu thuẫn giữa Tàng Kiếm Phong và Tử Hà Phong đã càng thêm kịch liệt, Tề Hạo rốt cuộc đã chịu yên lòng toàn lực tu luyện.

Hắn chỉ dùng thời gian hai tháng mà đã liên tục đột phá ba tiểu cảnh giới, loại thiên phú này thật sự để cho Tề Vô Hối rất kinh ngạc.

“Hạo nhi, con đi theo cha, hôm nay cha sẽ truyền cho con một bộ bí thuật hùng mạnh để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.” Tề Vô Hối hạ quyết tâm mang theo Tề Hạo hướng về phòng tu luyện để hướng dẫn thật tốt cho Tề Hạo một phen.

Lúc này, thủ tọa các mạch đều đã trở lại đạo tràng của mình.

Sau khi trải qua chuyện hôm nay, tất cả mọi người đều cảm giác được áp lực cực lớn.

Mắt thấy hội võ tới gần nên đệ tử các mạch đều điên cuồng tu luyện giống như là gà sôi máu vậy.

Thủ tọa các mạch dốc hết thần thông, ra sức truyền thụ, ai cũng không muốn nhất mạch của mình có thành tích không tốt.

Tất cả đều muốn trước khi hội võ bắt đầu sẽ truyền dạy tuyệt chiêu giấu nghề cho đệ tử của mình, hy vọng có thể ở trên hội võ giành được một cái thành tích tốt.

…

Thời gian mấy ngày trôi qua rất nhanh.

Hội Võ chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu, bầu không khí trên dưới của Bổ Thiên giáo càng ngày càng khẩn trương.

Hôm nay, tại Tử Hà Phong, bên trong rừng trúc nhỏ, Diệp Thu đứng trong rừng trúc, Lâm Thanh Trúc bất động đứng ở phía sau

hắn.

“Sư tôn hôm nay gọi đệ tử tới là có chuyện gì?” Lâm Thanh Trúc không hiểu nên hỏi.

Tất cả mọi người đều đang bế quan tiềm tu để chuẩn bị cho hội võ vài ngày sau.

Mới sáng sớm mà Diệp Thu đột nhiên gọi nàng đến đây có phải có chỉ thị gì không?

Diệp Thu chỉ nhìn xem hồ nước phía trước và đưa lưng về phía Lâm Thanh Trúc không nói một lời.

Không biết qua bao lâu, hắn bẻ một cây trúc xuống, nói: “Đồ nhi, hôm nay vi sư sẽ truyền cho ngươi một tuyệt chiêu, ngươi hãy xem kỹ.”

Bỗng nhiên chỉ thấy thân hình hắn khẽ động, cây trúc trong tay tụ khí ngang ngực, sức lực quanh quẩn người hắn, phảng phất như đặt mình vào trong sơn thủy.

Lâm Thanh Trúc nhìn xem vô cùng nghiêm túc, chú ý từng chi tiết của Diệp Thu.

Chỉ thấy hắn đột nhiên quét ngang về phía trước, một luồng kiếm ý kinh người đánh ra.

“Cái này...” Lâm Thanh Trúc há hốc cả miệng, ánh mắt tràn đầy sự rung động.

Kiếm khí kia quét ngang mà đi, toàn bộ mặt hồ kinh khởi gợn sóng to lớn, giống như bức tường ngăn cách vậy.

Uy lực kinh người này thật sự làm cho Lâm Thanh Trúc hoảng sợ.

Chương 99 - Tu La Trảm

Chỉ nghe Diệp Thu chém xong một kiếm rồi chậm rãi kết thúc công việc, nói:

“Chiêu kiếm này tên là ‘nhất kiếm tuyệt trần trảm’, là chiêu thức do vi sư kết hợp với Tử Hà kiếm pháp mà thành, là một chiêu kiếm tuyệt học với kiếm thế bá đạo, uy lực vô cùng.”

“Ngươi vừa rồi có thấy rõ không?”

Lâm Thanh Trúc gật đầu, bản thân nàng có bản lĩnh đã gặp qua là không thể quên, cho nên một màn thi triển vừa rồi của Diệp Thu hoàn toàn hiện lên trong đầu nàng.

Diễn luyện một phen ở trong đầu thì nàng liền đem một chiêu kiếm này thông hiểu đạo lí rất nhanh.

Bởi vì chiêu kiếm này bản thân liền xuất phát từ Tử Hà kiếm pháp, cho nên nàng lĩnh ngộ cũng vô cùng đơn giản.

“Sư phụ, đệ tử đã học được rồi!”

Diệp Thu hài lòng gật đầu, nói: “Tốt lắm!”

Nhưng đây cũng không phải là ý đồ chân chính mà hôm nay hắn gọi Lâm Thanh Trúc tới.

[Đinh…]

[Ngươi truyền thụ cho đệ tử Nhất Kiếm Tuyệt Trần Trảm, kích động bạo kích trả lại.]

[Có mở ra hay không?]

“Mở ra!”

[Chúc mừng ngươi đạt được bí pháp Thiên Giai, Tu La Trảm.]

Khóe miệng Diệp Thu hơi nhếch lên, vì thứ hắn muốn chính là cái này.

[Có học hay không?]

“Học!”

Bỗng nhiên một luồng kinh văn dung nhập vào trong đầu Diệp Thu, Diệp Thu nhanh chóng lĩnh ngộ một phen sự huyền bí của Tu La Trảm.

Bên kia Lâm Thanh Trúc vẫn còn đang vì mình vừa học được một chiêu kiếm quyết mà cao hứng, nàng đang diễn luyện không ngừng, vui vẻ vô cùng.

Nàng thử luyện Tuyệt Trần Trảm một chút, mặc dù không có uy lực như Diệp Thu nhưng với thực lực hiện tại của nàng cho dù tu vi cao hơn nàng một cảnh giới thì nàng cũng có thể ung dung gây khó dễ.

“Sư tôn, chiêu kiếm quyết này Thanh Trúc rất thích! Đệ tử nhất định sẽ tu luyện thật tốt, sẽ không phụ kỳ vọng của sư tôn đối với đệ tử.” Lâm Thanh Trúc nói chuyện với ngữ khí thành khẩn.

Nàng chuẩn bị diễn luyện thêm một phen thì Diệp Thu lại nói.

“Đồ nhi, kiếm quyết này tuy mạnh nhưng không phải là mạnh nhất.”

Lâm Thanh Trúc: “? ? ?”

Đây là gì?

Chẳng lẽ sư tôn còn có kiếm quyết mạnh hơn muốn truyền thụ cho mình?

Hai mắt Lâm Thanh Trúc sáng lên, trong lòng nàng chờ mong mà nhìn về phía Diệp Thu.

Chỉ thấy hắn chậm rãi nói:

“Kỳ hội võ đã tới gần, ngươi lần này đại diện cho thể diện của Tử Hà phong chúng ta. Sư muội ngươi vừa mới nhập môn nên tu vi không cao, lần này coi như là ngươi đi gặp một chút việc đời. Vinh nhục của Tử Hà Phong chúng ta chỉ có thể dựa vào một mình ngươi.”

“Sư phụ suy đi nghĩ lại, vì cân nhắc an toàn của ngươi mà sẽ truyền cho ngươi một chiêu tàn nhẫn.”

Trong lòng Lâm Thanh Trúc vô cùng cảm động, nàng không ngờ tới sư tôn lại quan tâm mình như vậy mà lập tức bày tỏ: “Sư tôn yên tâm, Thanh Trúc nhất định sẽ không làm sư tôn thất vọng. Tử Hà Phong chúng ta tuyệt đối sẽ không thua Tàng Kiếm Phong.”

Ánh mắt Lâm Thanh Trúc lộ ra vẻ kiên định đi tới trước mặt Diệp Thu. Chỉ thấy tay phải hắn đặt ở đỉnh đầu nàng.

Trong phút chốc, một luồng kinh văn dung nhập vào trong đầu Lâm Thanh Trúc, khi nàng chiếu theo kinh văn diễn luyện một chút thì cả người đều ngây ngẩn.

“Cái này...”

“Thiên Giai Kiếm Quyết, Tu La Trảm!”

Lâm Thanh Trúc hít sâu một hơi, cái tên công pháp này vừa nghe liền bá đạo vô cùng.

Tỉ mỉ thưởng thức một phen trong đó lại càng khiến cho nàng

kinh ngạc.

Kiếm quyết cực mạnh này chưa từng có trong lịch sử, đều mạnh hơn so với bất kỳ loại kiếm quyết nào mà nàng học được lúc trước.

Hơn nữa, nếu như cộng thêm sự phụ trợ của Cửu U Băng Sương Quyết, vậy uy lực của bộ kiếm quyết này sẽ càng thêm khủng bố.

Không chỉ khiêu chiến vượt một tiểu cảnh, cho dù là khiêu chiến vượt năm tiểu cảnh thì cũng có thể.

"Đa tạ sư tôn đã truyền thụ bí pháp này." Lâm Thanh Trúc cảm động quỳ xuống hành lễ, nàng nhất thời không biết nên biểu đạt tâm tình lúc này như thế nào.

Có lẽ trên đời này cũng chỉ có một mình sư tôn chịu dốc túi truyền thụ cho mình mà không giấu giếm cái gì. Vì giúp đỡ mình mà sư tôn thậm chí đều lấy ra bí thuật áp đáy hòm.

Diệp Thu gật đầu thản nhiên nói: "Đồ nhi, bộ kiếm quyết này chính là Bí Pháp Thiên Giai, sâu xa vô cùng. Ngươi chỉ cần học tới nhập môn thì việc đối phó với hội võ lần này hẳn là đã đủ rồi."

Đến lúc Diệp Thu chuẩn bị trở về thì...

[Đinh.....]

[Chúc mừng túc chủ, thời gian làm lạnh truyền công đã qua, ngươi đã có thể truyền công lần nữa, kích động bạo kích trả lại.]

"Hả?"

Chân hăn vừa mới bước ra thì lập tức rụt trở về.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn xem đại đồ đệ của mình một chút mà lộ ra nụ cười tà ác.

Xem ra ta lại phải nhổ long dê nữa rồi! Lần truyền công này hạn mức cao nhất tăng lên tới một ngàn năm a!

Lúc trước Diệp Thu đã truyền công cho Lâm Thanh Trúc một lần, lần này hắn vốn định truyền công cho Triệu Uyển Nhi. Nhưng sau khi cân nhắc đến việc công lực hiện tại của nàng còn nhiều chưa dùng hết, khối bảo cốt kia giống như là nước suối cuồn cuộn không ngừng mà cung cấp cho nàng hấp thu, nàng căn bản không thiếu công lực mà chỉ thiếu thời gian.

Về phần Lâm Thanh Trúc thì khác, nàng hiện tại đã không có bất kỳ bảo vật phụ trợ nào, chỉ toàn dựa vào thiên phú để tu luyện.

Suy đi nghĩ lại, Diệp Thu quyết định vẫn là tiếp tục nhổ lông dê trên thân đại đệ tử.

Khà khà khà!

Chương 100 - Lại Truyền Công

Nhìn ánh mắt khác thường của Diệp Thu mà trong lòng Lâm Thanh Trúc run lên, khuôn mặt nhẹ nhàng ửng đỏ, trong lòng thầm nghĩ: Sư tôn đây là thế nào?

Chỉ thấy Diệp Thu nghiêm túc nói: "Đồ nhi, vi sư lại thận trọng suy nghĩ một chút, hội võ lần này cao thủ như mây, mà tu vi của ngươi bây giờ tuy rằng đã đạt tới Thiên Tướng Nhị Phẩm, nhưng nhập môn khá muộn, so với những đệ tử mạch khác mà nói đã chịu thiệt thòi. Cho nên vi sư quyết định sẽ lại truyền công cho ngươi ngàn năm công lực."

Lời này vừa nói ra thì trong lòng Lâm Thanh Trúc liền sợ hãi mà hít vào một hơi khí lạnh.

"Cái này... Ngàn năm công lực sao?"

Trong lòng nàng âm thầm tính toán, ngàn năm công lực này sẽ tương đương với cảnh giới gì?

Nàng đã hoàn toàn kinh ngạc.

"Sư tôn, đệ tử... đệ tử không có nghe lầm chứ? Ngài định truyền cho đệ tử ngàn năm công lực sao?"

Thấy Diệp Thu gật đầu mà Lâm Thanh Trúc vội vàng lắc đầu nói: "Sư tôn, tuyệt đối không thể! Thanh Trúc hiện tại đã đủ tu vi rồi, ngài vạn lần không thể vì Thanh Trúc mà hao tổn tu vi."

Thật ra nàng sớm đã không phải mới nhập môn, nên biết những công lực này đạt được không dễ dàng.

Nàng tuy rằng rất muốn công lực này nhưng nàng muốn thì

cũng đồng nghĩa sư tôn tôn kính nhất của nàng sẽ hao tổn ngàn năm công lực. Vậy nàng làm sao có thể an tâm nhận lấy được?

Sư tôn đối xử với nàng như người thân, nối tiếp sau cha mẹ nàng hắn là người tốt nhất đối với nàng. Cho nên nàng làm sao có thể để sư tôn bởi vì chính mình mà lần nữa tổn thương đến căn cơ.

Thấy Lâm Thanh Trúc phản kháng như vậy mà trong lòng Diệp Thu cũng ấm áp.

Vị đồ nhi này của ta không uổng công ta thu nhận, nàng rất hiếu thuận. Cho dù đối mặt với sự lôi cuốn như vậy mà còn có thể vì sư tôn mà suy nghĩ, bất vi sở động.

Nhưng ngươi phản kháng thì có ích gì?

Nếu ngươi không nhận phần công lực này thì ta chẳng phải sẽ tổn thất một cơ hội nhổ lông dê rồi sao?

Vậy không được đâu!

Diệp Thu nói lời thấm thía: "Đồ nhi yên tâm, trong lòng vi sư tự có chừng mực. Ngàn năm công lực này đối với vi sư mà nói là không đáng kể, không đáng để nhắc tới. Chỉ cần các ngươi đều có thể thật tốt thì vi sư làm cái gì cũng đáng giá."

Nghe Diệp Thu nói xong mà khóe mắt Lâm Thanh Trúc ngấn lệ, cảm động vô cùng.

Thì ra trong lòng sư tôn sự an toàn của các nàng lại quan trọng như vậy. Thậm chí còn không tiếc hao tổn tu vi cũng phải truyền công cho nàng.

Có vị sư tôn này thì cuộc đời ta không hề hối tiếc!

Lâm Thanh Trúc không nói gì mà rơi lệ, khóc không thành

tiếng.

“Sư tôn...” Nàng nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải mà thân thể run rẩy, thật khiến cho người ta đau lòng.

Diệp Thu lắc đầu, an ủi: “Được rồi, đồ nhi, mau đứng lên đi! Nếu quả thật muốn báo đáp vi sư thì trên hội võ lần này ngươi hãy cho Tử Hà Phong chúng ta một thành tích tốt. Nhưng cũng không cần quá mức gò ép chính mình, bởi vì vi sư đối với các ngươi không có yêu cầu gì, cứ việc dựa vào tâm ý mà làm, tận lực là được.”

Diệp Thu nói xong ngay cả chính hắn cũng thấy ngượng mồm.

Ta lừa nàng như vậy có chút không đành lòng a!

Nhưng vì nhổ lông dê nên ta vẫn kiên trì diễn tiếp!

Thật là một cảnh tượng cảm động của sư từ đồ hiếu!

“Đến đây ngồi yên, hôm nay vi sư sẽ truyền cho ngươi ngàn năm công lực. Có thể hấp thu bao nhiêu và đột phá tới cảnh giới nào thì xem vận may của ngươi.”

Để phòng ngừa lại xuất hiện biến cố, Diệp Thu không cho Lâm Thanh Trúc cơ hội phản kháng mà bắt nàng ngồi yên.

Hắn lập tức đi tới phía sau nàng, chậm rãi vươn ra hai tay kề sát ở trên lưng nàng.

Trong phút chốc, một luồng lực lượng cuồn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể Lâm Thanh Trúc.

Giống như mặt hồ yên tĩnh không nổi gợn sóng và trong phút chốc nổ tung.

Lâm Thanh Trúc mang vẻ mặt thống khổ, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, và cũng không ngừng hấp thu công lực

do Diệp Thu truyền tới.

Bởi vì không phải là lần đầu tiên truyền công nên nàng cũng có chút kinh nghiệm. Nàng biết nên hấp thu luồng lực lượng này như thế nào, không cho tiết ra ngoài.

Lấy tu vi hiện tại của Diệp Thu ở Giáo Chủ trung kỳ, ngàn năm công lực này chỉ như một dòng suối nhỏ chảy ra từ đại dương mênh mông, chậm rãi chảy vào trong cơ thể Lâm Thanh Trúc.

Dòng suối nhỏ này đối với Diệp Thu mà nói có chút bé nhỏ không đáng kể, nhưng đối với nàng mà nói lại là một chấn động cực lớn.

Chỉ thấy lực lượng cuồn cuộn không ngừng tràn vào, sắc mặt Lâm Thanh Trúc đã tái nhợt, thân thể run rẩy, mồ hôi lạnh theo trán trượt xuống.

“A...” Lâm Thanh Trúc rên nhẹ một tiếng và đột nhiên bắt đầu toàn lực hấp thu luồng linh lực này.

Trong phút chốc tu vi của nàng bắt đầu tăng vọt.

Thiên tướng nhị phẩm.

Thiên tướng tam phẩm.

Thiên tướng tứ phẩm.

Thiên tướng ngũ phẩm.

Thiên tướng lục phẩm.

Thiên tướng thất phẩm.

Thiên tướng bát phẩm.

“Cái này...”

Nhất cử vọt tới thiên tướng bát phẩm để cho Lâm Thanh Trúc giật nảy mình.

Nếu là dựa theo tốc độ tu luyện bình thường của nàng hiện tại mà muốn đạt tới cảnh giới này thì dự tính cũng phải ba năm hay thậm chí lâu hơn.

Với thiên phú hiện tại của nàng cộng thêm Thần Cốt thì ba năm đột phá đến cảnh giới này cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Diệp Thu chỉ truyền công trong một hơi thở mà liền để cho nàng trong nháy mắt hoàn thành ba năm khổ tu.

Chương 101 - Giáo Chủ Hậu Kỳ

“Không đúng, vẫn chưa xong...”

Sau khi tu vi vọt tới Thiên Tướng bát phẩm mà cũng không có lập tức dừng lại, trong cơ thể Lâm Thanh Trúc còn tích góp từng tí một linh lực đã thất tán rất nhiều.

Nàng không dám nghĩ nhiều mà mở hết hỏa lực, thình lình phát động Huyền Băng Cốt hấp thu hai chiều.

Nàng muốn dùng hết khả năng để không cho linh lực bị xói mòn quá nhiều.

Không biết qua bao lâu, tu vi của Lâm Thanh Trúc rốt cục đã bước vào Thiên Tướng cửu phẩm, vô hạn tiếp cận ở Vô Cự cảnh.

Đây đã là cực hạn rồi!

Nàng bây giờ chỉ cần lĩnh ngộ sự huyền bí của pháp tắc thì sẽ có thể trực tiếp tiến vào Vô Cự cảnh.

Nhưng rất đáng tiếc nàng không có thời cơ giống như Liễu Thanh Phong để được đốn ngộ gia tăng tu vi như vậy.

Do đó trong một thời gian ngắn ước tính nàng rất khó để nâng cấp.

Nhưng đối với thành tích này nàng đã rất hài lòng!

Truyền công xong, Diệp Thu chậm rãi thu tay lại.

“Khá tốt! Ngàn năm công lực này nghe rất dọa người, nhưng cũng không đến mức làm ta rơi cảnh giới.” Diệp Thu thở phào nhẹ

nhõm.

Hắn vốn tưởng rằng ngàn năm công lực này là rất nhiều, nhưng sau khi truyền xong thì mới phát hiện đó chỉ là một góc băng sơn trong tu vi của hắn, căn bản không có hao tổn gì.

Đương nhiên đây có thể là do nguyên nhân có hệ thống hộ tống.

“Ngươi phải thủ vững bổn nguyện, củng cố đạo tâm, không thể làm bừa.”

“Vừa mới truyền công xong cần thời gian hòa hoãn nhất định, để tránh xuất hiện tình huống tâm tình bị hao tổn.”

Diệp Thu dặn dò một câu cuối cùng và chậm rãi đứng lên đi qua một bên.

“Vâng, sư tôn!” Lâm Thanh Trúc đáp.

Cách đó không xa, Triệu Uyển Nhi cẩn thận từng li từng tí đi tới, nàng nhìn Lâm Thanh Trúc ngồi trên mặt đất hỏi: “Sư tỷ đang làm gì vậy?”

“Ngươi tới rất đúng lúc, vi sư còn có chút việc cần đi xử lý một chút, ngươi lưu lại hộ pháp cho sư tỷ ngươi đi.”

“Đúng rồi! Sư tỷ của ngươi sau khi tỉnh lại thì chính các ngươi tự an bài tu hành, sư phụ muốn bế quan vài ngày.”

“Vâng, sư tôn cứ việc đi đi, nơi này đã có đệ tử.” Triệu Uyển Nhi ngoan ngoãn gật đầu, Diệp Thu lập tức xoay người rời đi.

Nàng đưa mắt nhìn Diệp Thu rời đi rồi ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Lâm Thanh Trúc. Nhìn xem khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, tinh xảo không tì vết của Lâm Thanh Trúc mà nàng mấp máy miệng.

“Sư tỷ thật là xinh đẹp, nếu ta là nam nhi thì nhất định sẽ chọn nàng.”

“Khuôn mặt nhỏ nhắn, sáng ngời long lanh, làm cho người ta nhịn không được mà muốn hôn một cái.”

Triệu Uyển Nhi vén tóc cười xấu xa nói ra, khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật giật.

Nha đầu chết tiệt này, nếu không phải ta đang cần củng cố tu vi thì thật sự là muốn đá một cước trên mông nàng!

Ta coi ngươi là chị em vậy mà ngươi lại có ý đồ bất chính đối với ta!

Lúc này Diệp Thu đã trở về phòng mình.

“Hệ thống!”

[Đinh.....]

[Kí chủ truyền ngàn năm công lực cho đệ tử, kích động bạo kích trả lại.]

[Có mở ra không?]

“Mở.”

Diệp Thu lộ ra nụ cười tà ác. Cuối cùng ta đã nhổ lông dê thành công!

[Chúc mừng kí chủ đã kích động gấp trăm lần bạo kích trả lại, lấy được mười vạn năm công lực.]

“Mười vạn năm!”

“Quá được! Không tồi, không tồi!”

Diệp Thu lập tức vui vẻ, trên người một con dê mà lại còn có thể nhổ ra nhiều lông dê như vậy, vị đồ đệ này không uổng công nuôi a!

Mấy ngày trước tu vi của hắn đã đột phá Giáo Chủ trung kỳ, bây giờ cộng thêm mười vạn năm công lực này thì ít nhất cũng có thể đột phá Giáo chủ hậu kỳ.

Về phần Chí Tôn cảnh thì Diệp Thu tạm thời còn không dám nghĩ, bởi vì đạo tâm của hắn chưa đủ, nếu tăng lên quá nhanh thì căn cơ sẽ dễ dàng xuất hiện vấn đề.

"Đến đây đi! Ta phải làm thật tốt! Tận tình tàn phá ta đi!" Diệp Thu cười một tiếng tà ác rồi ngồi xếp bằng trên giường và làm tốt chuẩn bị cho năng lượng trút xuống.

Trong phút chốc, dưới hệ thống tác động, một dòng nước lũ lực lượng giống như nước lũ và mãnh thú mãnh liệt xông vào trong cơ thể Diệp Thu.

"Mẹ kiếp!"

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cú sốc mạnh này thực sự khiến cho Diệp Thu đau đớn đến gào thét.

Mười vạn năm công lực không phải là chuyện đùa, trong một hơi thở liền đổ đầy các nơi kinh mạch trong cơ thể của Diệp Thu.

Mạch máu hắn mở rộng, làn da bốc lên hơi nóng, giống như có một ngàn con kiến đang bò trong thân thể hắn.

"Đè xuống!"

Nhất Tự Đạo Quyết hiện lên, kinh mạch Diệp Thu tỏa ra kim quang, đó chính là Long Cốt Văn thật sự.

Dưới sự hỗ trợ của kim quang cường đại, lực lượng này dần

dần bị áp chế, Diệp Thu bắt đầu điên cuồng hấp thu.

Trong mấy ngày kế tiếp, Diệp Thu vẫn đợi trong phòng để hấp thu công lực.

Cuối cùng vào ngày thứ ba...

“Phù...”

Diệp Thu thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy kim quang chợt lóe, từ trong phòng hắn phát ra một luồng hơi thở khủng bố ùn ùn kéo đến.

Hơi thở kia chính là hơi thở của Giáo Chủ hậu kỳ, chỉ kém một bước liền có thể tiến vào Chí Tôn cảnh trong truyền thuyết.

Chờ đạo tâm của Diệp Thu theo kịp thì hắn liền có thể đạt tới Giáo Chủ đỉnh phong, tu vi liền đuổi kịp Mạnh Thiên Chính.

Về phần Chí Tôn cảnh thì Diệp Thu cần tốn nhiều thời gian ngộ đạo hơn, hắn cần kết ra đóa Đạo Hoa thứ hai của mình.

Đương nhiên muốn đi đường tắt thì cũng không phải không thể, nhưng cần có sự hỗ trợ từ một ít Thiên Tài Địa Bảo.

Ví dụ như Tiên phẩm đan dược, hoặc là Tiên thảo Tiên dược,...

Tuy nhiên loại bảo bối này Diệp Thu cũng không có, cho nên hắn tạm thời chỉ có thể từ bỏ ý định xông lên Chí Tôn cảnh.

Mặc dù có chút đáng tiếc nhưng có thể đột phá đến Giáo Chủ hậu kỳ trong thời gian nhanh như vậy thì Diệp Thu đã rất hài lòng rồi.

Chương 102 - Tiến Đến Hội Võ

Sau khi kết thúc luyện công, Diệp Thu mở hai mắt ra, đôi mắt hắn lộ ra vẻ thâm trầm, cỗ tiên uẩn kia càng thêm rõ ràng.

Trên khí chất có sự tăng lên thật lớn, sức hấp dẫn và nhan trị đã đạt tới điểm tối đa.

Cuối cùng ta đã được hệ thống công nhận một lần.

“Chà..... Thoải mái!”

Sau mấy ngày bế quan, Diệp Thu duỗi người, xương cốt phát ra tiếng động kỳ quái.

Hắn đẩy cửa phòng ra, bên ngoài non xanh nước biếc, cảnh sắc dễ chịu.

Đạo tràng ở trên Bắc Sơn đã dần dần có hình thức ban đầu. Mấy ngày nay Tiêu Dật một mực giám sát, ra roi thúc ngựa tu sửa đạo tràng cho Diệp Thu.

Tiêu gia cũng cam lòng bỏ vốn gốc, căn bản không quan tâm bao nhiêu tiền, dốc hết toàn lực cũng phải làm đến mức Diệp Thu hài lòng.

Đối với việc này Diệp Thu tỏ ra rất vui mừng, Tiêu gia này hắn quyết định che chở.

Trước kia Diệp Thu cũng không dám tùy tiện nói che chở một cái gia tộc nào, nhưng hôm nay thực lực của hắn đã có.

Đột phá Chí Tôn cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian, che đậy một cái Tiêu gia nho nhỏ vẫn không thành vấn đề.

Dù sao trong này dầu mỡ rất nhiều, không đầu tư thì sẽ thua thiệt với người ta.

Thủ tọa các mạch khác dưới tay có vô số gia tộc, đệ tử môn hạ đại đa số cũng đều đến từ các gia tộc, đều có liên hệ mật thiết này. Cho nên bọn họ chưa bao giờ thiếu tiền, không hề thiếu tài nguyên.

Mà Tử Hà Phong liền có chút chán nản, nghèo trắng hai tay, đỉnh núi đều là một mảnh trụi lủi.

Vì tương lai của Tử Hà Phong, Diệp Thu cần phải tiếp xúc với một số gia tộc thế tục, Tiêu gia này coi như vật thí nghiệm đầu tiên.

Rạng sáng sương mù, mưa lất phất.

Trên bãi đất trống phía trước đạo tràng của Tử Hà Phong, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đã sớm chờ ở đây.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thu chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

“Chào buổi sáng sư tôn.” Hai người hành lễ.

Diệp Thu gật đầu và nhìn về phía đỉnh núi.

Hôm nay chính là thời gian bắt đầu hội võ, đệ tử các mạch đã lần lượt đi về hướng Thủ Phong.

“Tiền bối...” Diệp Thu đang chuẩn bị dẫn các đệ tử xuất phát thì cách đó không xa có một bóng dáng đẹp trai chạy tới, không cần nghĩ ngoại trừ Tiêu Dật ra thì không còn ai khác.

“Khà khà..... Tiền bối muốn đi hội võ sao?” Tiêu Dật đê tiện đi tới hỏi.

Diệp Thu kinh ngạc nhìn hắn một cái, rất nhanh liền đoán được ý đồ của hắn.

Trong khoảng thời gian này Tiêu Dật đã luôn ở trên Tử Hà Phong, ngột ngạt muốn chết.

Mỗi ngày ngoại trừ tu luyện chính là không ngừng giám sát, thúc giục tiến độ, trừ cái này ra hắn cũng không có chuyện gì khác để làm.

Thật vất vả mới tới Bổ Thiên Giáo một lần, vậy Tiêu Dật làm sao có thể bỏ qua hội võ long trọng sáu mươi năm một lần này được.

Cho nên khi thấy Diệp Thu chuẩn bị xuất phát thì hắn liền ngựa không dừng vó mà chạy tới, muốn Diệp Thu dẫn hắn đi xem một chút, cũng nhân tiện nhìn ngắm các người đẹp.

Tiêu Dật sau khi đi tới cũng lên tiếng chào hỏi Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi, sau đó nói: "Trước khi đến cha ta đã nói với ta, Thất Mạch hội võ của Bổ Thiên Giáo là một trong những đại hội long trọng nhất của Đông Hoang, ý nghĩa rất phi phàm. Nếu ta có cơ hội thì nhất định phải đi xem tận mắt. Mấy ngày nay ta đã quan sát qua, kỳ hội võ chính là hôm nay. Tiền bối có thể dẫn ta cùng đi gặp cảnh đời một chút được không? Tiền bối yên tâm, ta đã cải tà quy chính, tuyệt đối sẽ không gây chuyện thị phi hay gây phiền toái cho tiền bối."

Chứng sợ hãi Diệp Thu của hắn vẫn còn chưa khỏi, cho nên nhỏ giọng thăm dò. Nếu Diệp Thu không đồng ý thì hắn sẽ xoay người lập tức bỏ chạy.

Diệp Thu buồn cười nhìn hắn một cái, nói: "Ừm, nể tình ngươi biểu hiện tốt như vậy nên được thôi."

Tiểu tử này càng nhìn càng thuận mắt!

Đại trượng phu co được dãn được, rất tốt!

Hơn nữa trong khoảng thời gian này hắn đã bận rộn vì Tử Hà

Phong, đã làm không ít chuyện, mà Diệp Thu đều nhìn thấy tất cả.

“Đa tạ tiền bối!” Vừa nghe Diệp Thu đáp ứng, Tiêu Dật lập tức kích động muốn tìm Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi vỗ tay chúc mừng. Tuy nhiên Triệu Uyển Nhi chỉ che miệng cười một cái chứ cũng không có lựa chọn vỗ tay.

Lâm Thanh Trúc thì ghét bỏ nhìn hắn một cái rồi xoay người rời đi.

“Ấy...” Tiêu Dật xấu hổ tại chỗ, nhưng hắn cũng không có quá để ý vì hắn đã sớm quen với tính cách của hai người này, ở chung cũng coi như hòa hợp.

Diệp Thu chậm rãi đi ở phía trước, nói: “Thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta đi thôi.”

Nói xong hắn đột ngột đứng lên, trong nháy mắt bay về phía Thủ phong.

Giờ phút này Diệp Thu đã không cần bất kỳ sự phụ trợ nào của bảo khí phi hành mà hoàn toàn có thể làm được đằng không mà đi, tốc độ của hắn cũng cực nhanh.

Sau khi đột phá Vô Cự cảnh thì liền có thể dịch chuyển tức thời, mà sau khi đạt tới Giáo Chủ cảnh thì khoảng cách dịch chuyển tức thời lại càng xa.

Nhưng vì có thể để cho các nàng đuổi kịp nên Diệp Thu cũng không có lựa chọn dịch chuyển tức thời.

Chương 103 - Toàn Giáo Tề Tụ

Thấy Diệp Thu xuất phát trước, Lâm Thanh Trúc lập tức tung chiêu Tử Hà Kiếm ra để ngự kiếm đuổi theo.

Triệu Uyển Nhi theo sát phía sau, tiện tay xuất ra Hồng Lăng, bước chân giống như một con phượng hoàng giương cánh, động tác vô cùng đẹp đẽ.

Hồng Lăng kia là bảo khí tùy thân Diệp Thu tặng cho nàng, là bảo khí nhận lỗi của Tề Vô Hối lần trước.

Chỉ tiếc, bảo khí này không có gây ra bạo kích trả về, chỉ trả lại một kiện linh khí bình thường, thật có chút đáng tiếc.

Sau khi Triệu Uyển Nhi đuổi kịp, Tiêu Dật hưng phấn mười phần vì rất nhanh hắn có thể thấy được hội võ long trọng đầu tiên của Bổ Thiên Giáo. Hắn vội vàng tung ra Bảo Kiếm đuổi theo đội ngũ phía trước.

Vài phút sau, tại Thủ Phong, trước Ngọc Thanh điện biển người tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Đệ tử các mạch đều đã trình diện, ngoại trừ đệ tử bên ngoài tham gia hội võ, còn có rất nhiều đệ tử đến nơi đây xem náo nhiệt.

“Ôi, các ngươi nói xem, hội võ lần này vị trí đệ nhất sẽ bị sơn mạch nào bắt được?”

“Ta cảm thấy, nếu như Thủ Phong đại sư huynh không tham gia thì xác suất lớn nhất hẳn là sẽ sinh ra ở giữa Tàng Kiếm Phong cùng Quy Vân Phong.”

“Ta cũng nghe nói tu vi của đại sư huynh Tề Hạo trong Tàng

Kiếm Phong đã đạt tới Thiên Tướng cảnh, thực lực sâu không lường được."

"Về phần vị sư huynh Lục Vân Sinh của Quy Vân Phong, tuy rằng tương đối có chút khiêm tốn nhưng tu vi không kém Tề Hạo chút nào, thậm chí ta cảm thấy hắn còn mạnh hơn."

"Không không không, các ngươi không cảm thấy Tử Hà Phong mới có tiềm lực hay sao?" Lúc này có người chen ngang.

Lời này vừa nói ra thì mọi người đều cười ồ lên.

"Ha ha ha, thôi đi! Ta thừa nhận Diệp sư thúc của Tử Hà Phong quả thật thần thông quảng đại, nhưng đệ tử của ngài ấy nhập môn chỉ mới ba tháng, tu vi mạnh lắm cũng chỉ là Huyền Chỉ cảnh mà thôi, vậy có thể có tiềm lực gì?"

"Ta thấy Liễu sư tỷ của Thiên Thủy Phong còn có cơ hội lớn hơn."

Mọi người nghị luận sôi nổi, tụ tập ở trên quảng trường, bắt đầu thảo luận người được đề cử làm quán quân của hội võ lần này.

Lúc này, một đạo ánh sáng từ chân trời bay qua, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại.

Trên hào quang kia rõ ràng đứng thẳng một đám người rậm rạp, người cầm đầu chính là thủ tọa Tàng Kiếm Phong, Tề Vô Hối. Đứng phía sau hắn là Tề Hạo.

"Vãi chưởng! Đều nói đại sư huynh của Tàng Kiếm Phong khí phách bất phàm, thực lực lớn mạnh. Ngay từ đầu ta còn không tin, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền."

Tề Hạo đứng ở trong đám người tựa như một ngôi sao mới từ từ dâng lên, để cho muôn người chú ý. Trong lúc nhất thời liền

hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Dù sao với tư cách là tuyển thủ đoạt giải quán quân lần này, Tề Hạo rất khó không khiến người ta chú ý.

Cảm thụ được ánh mắt sùng bái chung quanh kia, Tề Hạo lộ ra nụ cười tự tin, ung dung không vội.

Hắn rất hưởng thụ loại cảm giác vạn người chú ý này.

Lúc này lại có một luồng ánh sáng khác lóe lên.

“Ha ha ha, Tề sư huynh, ta vốn tưởng rằng ta tới sớm, không nghĩ tới ngươi còn tới sớm hơn ta.” Âm thanh thô to phóng khoáng này ngoại trừ Dương Vô Địch thì cũng không có người khác.

Tề Vô Hối lạnh lùng liếc hắn một cái mà không nói gì.

Sau đó lại một bóng người từ trên trời chậm rãi rơi xuống, dáng người tuyệt diệu, dung nhan tuyệt đẹp, lập tức liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Thấy người tới là Minh Nguyệt, Dương Vô Địch cùng Tề Vô Hối đều sửng sốt một chút.

“Khí tức Giáo Chủ cảnh ư?”

Từ trong ánh mắt hai người hiện ra một tia không thể tưởng tượng nổi.

Minh Nguyệt vậy mà đã đột phá Giáo Chủ cảnh?

Vậy chẳng phải là ngoài Diệp Thu ra thì nàng chính là Giáo Chủ cảnh trẻ tuổi nhất rồi sao?

Đột nhiên bọn hắn cảm giác được một luồng áp lực tăng gấp bội, Dương Vô Địch lắc lắc đầu vì hắn có chút không thể tin được.

Một tháng trước, Minh Nguyệt vẫn là cảnh giới Thần Tàng Ngũ Cảnh đỉnh phong, một tháng sau nàng dĩ nhiên đã đạt đến Giáo Chủ cảnh.

“Không ngờ Minh Nguyệt chân nhân cũng đột phá Giáo Chủ cảnh, quả thực không thể tin nổi.”

“Bổ Thiên Giáo chúng ta ngoại trừ chưởng giáo chân nhân, Tề sư bá của Tàng Kiếm Phong, Diệp sư thúc của Tử Hà Phong ra thì lại có thêm một vị Cường Giả Giáo Chủ cảnh.”

“Hà hà, lần này đáng xem đây! Nghe nói Tử Hà Phong cùng Tàng Kiếm Phong vẫn luôn bất hòa, không biết hội võ lần này sẽ phát sinh chuyện gì? Ta thật sự có chút mong chờ.”

“Đúng rồi, tại sao không thấy người của Tử Hà phong? Lẽ nào họ quên thời gian rồi sao?”

Mọi người đang bàn luận sôi nổi thì bỗng nhiên có một luồng ánh sáng màu tím từ trên trời giáng xuống, mọi người trong nháy mắt nhìn xem.

Trên bầu trời, trong hào quang màu tím, một bóng người áo trắng chậm rãi từ phía trên hạ xuống.

“Là Diệp sư thúc của Tử Hà Phong, còn có đệ tử của ngài nữa.”

Mọi người liền vui vẻ, vì nghe nói vị sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo này thực lực rất mạnh, tu vi sâu không lường được.

Nhưng bọn họ chỉ nghe thấy tên chứ chưa từng thấy người nên trong lòng hết sức tò mò.

Hôm nay thấy Tử Hà Phong rốt cục xuất hiện mà mọi người liền ném tới ánh mắt kinh ngạc.

Nhìn về phía bóng người kia mà ánh mắt Tề Vô Hối lộ ra vẻ ác ý, vì hắn biết người mình ghét nhất vẫn tới.

Chương 104 - Tức Giận Không Thôi

Diệp Thu đeo một cái ngọc bội bên hông, bóng người áo trắng, tiên khí tung bay, mọi người nhìn mà cảm thán trong lòng.

“Đây chính là vị Diệp sư thúc trong truyền thuyết kia sao?”

“Quả nhiên sâu không lường được, giống như trong truyền thuyết vậy.”

“Các ngươi cảm giác ra không, khí tức trên người Diệp sư thúc phát ra thậm chí còn mãnh liệt hơn so với khí tức của Tề sư bá.”

Lời này vừa nói ra lập tức đưa tới bàn luận của nhiều người.

“Ồ, ngươi không nói thì ta còn không có phát hiện, hình như đúng là như vậy.”

“Chẳng lẽ tu vi của vị Diệp sư thúc này đã vượt qua Tề sư bá?”

Mọi người rất kinh hãi, phải biết rằng tuổi của Diệp Thu và Tề Vô Hối chênh lệch khá xa, có đệ tử thậm chí còn lớn tuổi hơn hắn.

Tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt tới Giáo Chủ cảnh đỉnh phong rồi ư?

Không thể nào! Thật quá đáng! Thật không thể tin nổi!

“Có một nói một! Vị Diệp sư thúc này quả thật rất mạnh, làm cho người ta có một loại cảm giác bị chèn ép xưa nay chưa từng có. Hơn nữa ngài còn rất trẻ nên tiềm lực rất lớn.”

Nhìn bóng người trên trời kia mà mọi người cảm thán không ngớt.

“Chậc chậc, các ngươi nhìn xem, khí chất này, nhan sắc này, chính là thời kỳ đỉnh cao của ta cũng phải né tránh ba phần.”

Diệp Thu xuất hiện lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Phát hiện điểm này mà Tề Vô Hối tỏ vẻ rất bất mãn.

Ánh sáng này vốn nên thuộc về hắn, nhưng nay hoàn toàn bị Diệp Thu đoạt đi, trong lòng hắn càng thêm oán hận.

“Hừ, chờ xem, sẽ có lúc ngươi phải khóc.” Trong lòng Tề Vô Hối tức giận mắng một câu, biểu cảm của hắn đã vô cùng khó coi.

Tề Hạo đứng phía sau Tề Vô Hối lúc này đã hoàn toàn bị hai cô nương đứng phía sau Diệp Thu hấp dẫn.

“Có ý tứ! Từ lúc nào mà Bổ Thiên Giáo lại thu được hai vị mỹ nữ tuyệt sắc như vậy? Ta dĩ nhiên một chút tin tức cũng đều không có!” Tề Hạo liếm môi, lộ ra nụ cười tự nhận là rất đẹp trai.

Trong lòng hắn hạ một quyết tâm, chờ trên đại hội nếu như trùng hợp đụng phải các nàng thì hắn sẽ chơi một trận thật tốt.

Ánh sáng tiêu tán, Diệp Thu đã hạ xuống mặt đất và đi tới bên cạnh đám người Minh Nguyệt.

“Diệp sư đệ, cái giá của ngươi thật lớn, tất cả mọi người đến chỉ chờ một mình ngươi.” Tề Vô Hối theo thường lệ quái gở nói ra.

Diệp Thu thản nhiên cười, nói: “Cũng tạm được!”

“Ngươi……” Câu trả lời không đếm xỉa tới này để cho Tề Vô Hối nhất thời nổi giận.

Tại trước mặt nhiều đồng môn như vậy mà Diệp Thu đến một chút mặt mũi cũng không cho hắn.

“Tề sư huynh, xem ra ngươi rất bất mãn đối với ta. Vậy hì hai ta trước mở mang tầm mắt cho các tiền bối mà biểu diễn thi đấu trước hội võ một hồi nhé?” Diệp Thu híp mắt nhìn Tề Vô Hối và mười phần khiêu khích nói.

Tề Vô Hối nghiến răng nghiến lợi, hận không thể một cái tát đập chết Diệp Thu.

Trong lòng hắn đã diễn biến mấy trăm lần và cuối cùng đưa ra một cái kết luận.

Đánh không lại!

Ta nhịn!

Thời gian mấy tháng ngắn ngủi nên Tề Vô Hối thật sự không biết Diệp Thu đã trải qua cái gì mà tu vi lại tiến bộ nhanh như vậy, hơn nữa sức chiến đấu còn rất kinh người, kiếm pháp càng là xuất thần nhập hóa.

Mà điều đáng sợ nhất chính là hắn còn có một bộ Chưởng Pháp Thần Cấp.

Tề Vô Hối cũng không có quên lúc trước ở trên Tử Hà phong, sau khi Diệp Thu đốn ngộ tại chỗ và diễn hóa một bộ chưởng pháp như thiên nhân kia.

Loại bí thuật thần cấp này đã vô cùng kinh khủng, huống chi tu vi của Diệp Thu không hề kém hắn, nếu hắn đánh với Diệp Thu thì đơn thuần là tự tìm ngược đãi.

“Hừ……” Tề Vô Hối phất phất tay áo, cảm giác mất hết mặt mũi mà lại không thể làm gì.

Tề Hạo đứng phía sau nhìn phụ thân của mình bị sỉ nhục như vậy mà lên tiếng nói: “Diệp sư thúc cũng quá đáng quá đi! Cha ta chỉ là nhắc nhở nói tốt thôi mà…”

Lời của Tề Hạo còn chưa dứt thì Diệp Thu đã liếc hắn một cái, khóe miệng hơi nhếch lên nói: “Ngươi là cái thá gì? Một tên tiểu bối như ngươi có phần để nói chuyện à? Thế nào? Nếu không ta thay phụ thân ngươi quản giáo ngươi thật tốt một chút nhé?”

Tề Hạo lộ ra ánh mắt hung ác, nắm chặt nắm đấm, nhưng lại không dám phát ra.

Diệp Thu mang ý vị thâm trường nhìn hắn một cái và không nói tiếp.

Diệp Thu ngay từ đầu căn bản cũng không muốn phản ứng hai con hàng này, nhưng ai từng nghĩ hắn vừa đến nơi này thì đối phương liền nói kháy.

Cho dù là người có tính tình tốt đến đâu thì cũng không chịu nổi cái tính quái gở ghê tởm này của bọn hắn.

Diệp Thu nhìn qua Lâm Thanh Trúc, Triệu Uyển Nhi, Tiêu Dật nói: “Ba người các ngươi ở chỗ này chờ, không nên chạy loạn.”

“Vâng!” Ba người gật đầu.

Diệp Thu lập tức đi vào Ngọc Thanh điện, các thủ tọa còn lại cũng cùng nhau đi vào.

Chương 105 - Cảm Giác Quen Thuộc

Sau khi bọn họ rời đi, Tiêu Dật nhất thời nhịn không được cười ồ lên.

“Ha ha ha, Diệp Thần không hổ là Diệp Thần! Ngài vĩnh viễn là thần!”

“Quá sung sướng! Nên khí phách như vậy! Ai dám chọc chúng ta nữa chứ?”

Là người ái mộ trung thành nhất của Diệp Thu nên Tiêu Dật vô cùng vui vẻ. Hắn không hề để ý tới ánh mắt giết người của Tề Hạo bên cạnh.

Tiêu Dật phát hiện nên liền trêu chọc: “Này, ngươi nhìn cái gì mà nhìn? Không phục à? Không phục thì tới đánh ta đi!”

Ánh mắt khinh thường của Tiêu Dật rơi vào trong mắt Tề Hạo làm tâm giết người của hắn đều có.

Triệu Uyển Nhi cười trộm nói: “Ngươi vẫn nên an phận một chút đi, cẩn thận người ta tức giận lên đánh ngươi thì ta cũng không giúp được ngươi đâu.”

“Khà khà khà, không sợ, không sợ! Thanh Trúc tỷ tỷ phải bảo vệ ta thật tốt nha, ta sẽ tiếp tục tấn công bọn hắn.”

Không thể không nói, năng lực đùa giỡn hèn hạ của Tiêu Dật thật sự là quá mạnh, chỉ dăm ba câu mà đã đem một đám đệ tử của Tàng Kiếm Phong tức giận nổi trận lôi đình.

“Tức chết ta mà! Tiểu tử này ở đâu ra vậy? Ta thật muốn một kiếm chém hắn!”

“Hắn quá hèn hạ!”

Một đám đệ tử của Tàng Kiếm Phong phẫn phất như bị sỉ nhục lớn lao mà lại không thể làm gì.

Bọn hắn căn bản không biết lai lịch của Tiêu Dật, chỉ biết hắn đi theo Diệp Thu tới đây nên nghĩ rằng hắn cũng là đệ tử của Tử Hà Phong.

Khi thấy Tề Vô Hối cũng không dám chọc Diệp Thu thì bọn hắn làm sao còn dám gây chuyện với Tử Hà Phong.

Lâm Thanh Trúc im lặng che trán, nàng cũng bị năng lực đùa giỡn đê tiện của Tiêu Dật làm cho chấn động.

Tuy nhiên khi thấy hắn vì sư tôn mà trút giận thì nàng cũng ngầm thừa nhận hành vi của hắn.

Chỉ cần là người đối phó với Tàng Kiếm Phong thì nàng sẽ đồng ý một trăm lần.

Ánh mắt Tề Hạo lộ ra sát ý, hắn nắm chặt nắm đấm căm tức nhìn Tiêu Dật. Giờ phút này hắn thật sự muốn xé xác tên đê tiện Tiêu Dật.

Tề Hạo thân là đại sư huynh của Tàng Kiếm Phong, vô luận đi tới đâu cũng đều được muôn người kính yêu, vậy tại sao hắn phải chịu qua bực bội như vậy?

“Tiểu tử! Ngươi được lắm! Ngươi đã thành công chọc giận ta!”

“Ta hi vọng ngươi không hối hận vì những gì đã làm hôm nay!”

“Ta sợ ngươi quá cơ!” Tiêu Dật liền vui vẻ, vì lời thoại này hắn

có cảm giác rất quen thuộc.

Nếu ta nhớ không lầm thì ta đã nói như vậy khi ta mới ra sân a!

Bàn về kiêu ngạo ương ngạnh thì Tiêu Dật ta lúc nào đã thua ai?

Có Lâm Thanh Trúc cho hắn sức mạnh nên Tiêu Dật bắt đầu thả mình, khinh thường nói: "Được, ta còn tưởng rằng ngươi có bao nhiêu ác độc, ai ngờ ngươi chỉ là một tên đùa giỡn chủ công phu bằng mõm."

Lời tàn nhẫn ai mà không biết nói! Nhớ năm đó bổn công tử buông ra lời tàn nhẫn còn nhiều hơn so với ngươi ăn muối."

"Tiểu tử, ngươi đừng quá càn rỡ!" Lời này vừa nói ra thì Tề Hạo lửa giận công tâm, trong nháy mắt hắn lãnh lẽo rút kiếm nói ra.

Bỗng nhiên một luồng hơi lạnh tấn công tới, linh hồn Tề Hạo tựa như bị công kích mà trong phút chốc tỉnh táo lại.

Hắn nhìn về phía Lâm Thanh Trúc đang đứng ở nơi đó mà sinh ra một tia sợ hãi.

Chuyện gì xảy ra vậy? Vừa rồi trong nháy mắt kia ta thậm chí lại có một tia sợ hãi?

Tề Hạo luống cuống tay chân, hắn thân là một trong các đệ tử có thực lực mạnh nhất, trừ Liễu Thanh Phong ra thì chưa từng có người thứ hai có thể làm cho hắn xuất hiện loại cảm giác này.

Mà vừa rồi trong nháy mắt kia Tề Hạo có thể rõ ràng cảm giác được, nếu như hắn thật sự xuất kiếm thì… Hắn sẽ chết!

Là ảo giác sao?

Tề Hạo nhìn Lâm Thanh Trúc thật sâu mà không tin đây là sự thật.

Tu vi của hắn hiện tại đã tới gần với Thiên Tướng Cửu Phẩm, tuy nhiên vẫn một mực áp chế tu vi.

Một tháng trước, cha hắn đã tiêu phí rất nhiều Thiên Tài Địa Bảo và hao tổn số tiền lớn để giúp hắn tăng lên tu vi với mục đích chính là vì lần hội võ này có thể đè ép Tử Hà phong một đầu.

Có thể nói Tề Vô Hối vì có thể áp chế Diệp Thu mà đã không tiếc bất cứ giá nào.

Nhìn bề ngoài Tề Hạo chỉ có tu vi Thiên Tướng tứ phẩm, nhưng đó chỉ là hắn cố ý che giấu tu vi mà thôi.

Nhưng cho dù có thực lực Thiên Tướng bát phẩm thì vừa rồi trong nháy mắt kia, hắn vẫn là từ trên người Lâm Thanh Trúc cảm nhận được một sự uy hiếp.

Khí tức lạnh thấu xương xuyên thẳng linh hồn kia quá cổ quái.

“Lạ thật! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ nha đầu này còn có tu vi cao hơn cả ta sao?”

Tề Hạo âm thầm lắc đầu vì hắn cảm thấy khả năng này gần như bằng không.

Lâm Thanh Trúc mới tu hành bao lâu; mà hắn đã tu luyện năm, sáu năm; sớm hơn nàng rất nhiều.

Tính tới tính lui thì nàng từ lúc nhập môn cho tới hôm nay chỉ mới hơn ba tháng một chút, vậy cho dù nàng có thiên phú dị bẩm thì cũng không có khả năng vượt qua hắn.

Ngay cả vị thiên tài trời sinh Thần Cốt mới gia nhập Tàng Kiếm Phong kia mà lúc này tu vi cũng chỉ là Huyền Chỉ nhị phẩm.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tề Hạo giấu đi ác ý và không có lựa chọn động thủ.

Trước khi hội võ bắt đầu hắn không muốn bại lộ quá nhiều thực lực, vì mục tiêu lần này của hắn chính là vị trí quán quân hội võ.

Hơn nữa hiện tại coi như hắn ở chỗ này đánh bại các nàng thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vậy còn không bằng chờ lên đài hung hăng tra tấn các nàng trước mặt tất cả đồng môn để cho Tử Hà Phong mất hết mặt mũi.

Chương 106 - Ngộ Đạo Quả

“Hừ, đều chờ đi, bổn công tử hôm nay không thèm tranh chấp với các ngươi. Tốt nhất là các ngươi nên bắt đầu cầu nguyện ngay bây giờ để đừng gặp ta trên sân.” Tề Hạo cười u ám nói ra và xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc này một giọng nói mười phần châm chọc truyền đến để cho Tề Hạo lảo đảo một cái, thiếu chút nữa hắn đã ngã sấp mặt.

“Ngươi là cái thá gì? Buông lời tàn nhẫn ai mà không biết hả?”

Triệu Uyển Nhi đã bị chọc cười. Mái tóc dài đen nhánh của nàng rủ xuống, ánh mắt trong veo như nước, đôi mắt giống như ánh trăng lưỡi liềm.

Phong thái nổi bật như Tiên giáng trần, nghiêng nước nghiêng thành, lại giống như tiên tử ngộ nhập phàm trần, nhiễm nhè nhẹ trần duyên.

Những lời này của Tiêu Dật coi như là Lâm Thanh Trúc lạnh lùng mà cũng thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Tề Hạo cố giữ tâm tính nên cuối cùng vẫn có thể bình tĩnh lại. Hắn lạnh như băng nhìn xem Tiêu Dật, lúc này hắn rất muốn bóp nát trái tim của Tiêu Dật.

Bà mẹ nó! Tiểu tử này dám nói ta chả là cái thá gì sao?

Thân thể Tề Hạo run rẩy cố nén cơn phẫn nộ trong lòng.

“Chuyện nhỏ không nhẫn ắt loạn đại mưu! Ta chịu đựng được...”

Tề Hạo cắn răng nghiến lợi rời đi, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng giận dữ.

Về phần những đệ tử khác của Tàng Kiếm Phong thì cũng không chịu đựng nổi nỗi nhục này mà cũng theo hắn rời đi.

Chờ bọn họ đi rồi thì Triệu Uyển Nhi mới nâng áo dài đi tới vỗ vỗ bả vai Tiêu Dật, nói: "Biểu hiện không tệ! Sau này cứ tiếp tục duy trì!"

"Khà khà khà, Uyển Nhi tỷ, ta không phải khoe khoang. Nếu bàn về đánh nhau thì ta không quá tốt, nhưng nếu bàn về cãi lộn thì bổn công tử thật sự chưa từng gặp qua đối thủ."

"Đừng nói một tên tiểu Tạp Mao, dù cho bọn hắn cùng nhau tiến lên thì ta cũng không sợ!"

Tiêu Dật vỗ ngực tự tin nói ra.

Mọi người ở đây nhìn hắn như nhìn ôn thần mà không muốn cách hắn quá gần.

Trong lúc chờ đợi, Liễu Thanh Phong từ trong đại điện đi ra.

Hiện trường trong nháy mắt yên lặng như tờ, chấm dứt thảo luận.

"Các sư đệ sư muội, xin dời bước đến sân diễn võ nghệ." Liễu Thanh Phong cao giọng nói ra, rồi lập tức đi trước một bước về phía sân diễn võ nghệ.

Đó là một quảng trường vô cùng trống trải, là nơi đệ tử của Thủ Phong diễn võ mỗi ngày.

Mọi người đi theo Liễu Thanh Phong đến sân diễn võ nghệ, thủ tọa thất mạch đã sớm chờ ở đây.

Đội ngũ Tử Hà Phong chỉ có tổng cộng ba người, chân chính

trên danh nghĩa cũng chỉ có hai vị đệ tử nên nhìn quá có chút nổi bật trong đám đông.

Dù sao đệ tử các mạch không nói mấy trăm thì cũng có mấy chục người, số lượng rất đông đảo, mà đội ngũ của Tử Hà Phong chỉ có ba người, so với những đội ngũ khác thì ngắn một mảng lớn.

Nhìn xem đội ngũ đã chỉnh tề phía dưới thì Mạnh Thiên Chính trên đài vui mừng sờ sờ râu mép và không khỏi bùi ngùi.

“Nhìn những gương mặt trẻ tuổi này làm trong lòng lão phu trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Năm xưa chúng ta cũng từng là một thành viên trong bọn họ, cũng từng nhiệt huyết dâng trào, tuổi trẻ hết sức lông bông. Chỉ tiếc tiên đồ nhỏ bé, đảo mắt nhiều năm đã trôi qua, sư huynh đệ từng kề vai chiến đấu giờ phút này cũng đã lác đác không có mấy.”

“Có đôi khi ta suy nghĩ, nếu hư có một ngày những lão già chúng ta đều đi, vậy truyền thừa mà các trưởng bối lưu lại cho chúng ta thì những đệ tử trẻ tuổi này có thể lại tiếp tục kế thừa hay không?”

“Hôm nay ta nhìn thấy những đệ tử trẻ tuổi này đều có tư thế oai hùng bất phàm, tuổi trẻ tài cao, trong lòng lão phu cuối cùng cũng an ủi rất nhiều.”

Mạnh Thiên Chính đột nhiên xúc động làm cho mọi người có chút không hiểu.

Tề Vô Hối nghi hoặc nói: “Mạnh sư huynh từ lúc nào mà đã trở nên đa sầu đa cảm như vậy?”

“Ha ha ha, người già rồi nên có một số việc không thể không nghĩ tới.” Mạnh Thiên Chính cười một cái, ông ta nhớ lại mười năm trước tận mắt chứng kiến Huyền Thiên chân nhân về cõi tiên

như vậy.

“Được rồi!” Tề Vô Hối còn muốn nói cái gì thì Mạnh Thiên Chính khoát tay một cái và đi ra khỏi đội ngũ.

Âm thanh già nua giống như đại đạo chi âm, lưu trường xa xưa, quanh quẩn ở bên trong sân diễn võ nghệ.

“Hiện tại ta tuyên bố, thất mạch hội võ chính thức bắt đầu.”

“Hội võ lần này có tổng cộng tám mức khen thưởng, chỉ cần tiến vào hạng tám thì sẽ có thể đạt được khen thưởng.”

“Hạng nhất thuộc về Sơn Mạch. Khen thưởng: một viên cực phẩm linh dược Ngộ Đạo Quả và một số đan dược.”

Lời này vừa nói ra thì toàn trường đều sôi trào.

“Ngộ Đạo Quả ư? Cái này... Chưởng Giáo chân nhân muốn bỏ cả gốc vào sao?”

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều bàn luận sôi nổi, trong mắt ai nấy cũng bốc lên tinh quang.

Tất cả mọi người không nghĩ tới vì hội võ lần này mà Mạnh Thiên Chính lại cam lòng móc ra một viên cực phẩm linh dược và Ngộ Đạo Quả làm khen thưởng.

Cực phẩm linh dược Ngộ Đạo Quả có thể tăng lên ngộ tính, chỉ đứng dưới Tiên dược, ở trong Đại Hoang đây là dược vật cực kỳ khan hiếm.

Hơn nữa ngoại trừ tăng lên ngộ tính thì nó còn có thể trợ giúp ngộ đạo, đối với những người đang mắc kẹt ở bình cảnh nhiều năm mà không thể đột phá sẽ có trợ giúp cực lớn.

Chương 107 - Âm Thầm Ra Tay

Ngay cả Diệp Thu khi nghe được phần thưởng này mà hai mắt cũng sáng ngời.

“Ngộ Đạo Quả sao? Lúc này hình như ta đang thiếu một thứ như vậy!” Trong lòng hắn âm thầm vui sướng.

Mặc dù Ngộ Đạo Quả có hiệu quả rất tốt, nhưng đối với hắn mà nói có chút bé nhỏ không đáng kể.

Tuy nhiên Diệp Thu đã có hệ thống vạn lần trả về, đến lúc đó hắn lại nhổ một đợt lông dê, từ đó xe đạp sẽ biến thành xe máy. Như vậy không phải thỏa đáng rồi sao?

Dưới đài, lúc Lâm Thanh Trúc nghe được phần thưởng hạng nhất này mà theo bản năng nhìn về Diệp Thu phía trên.

Khi nàng phát hiện Diệp Thu tựa hồ vô cùng để ý đối với phần thưởng này thì liền yên lặng nắm chặt thanh kiếm trong tay.

“Thứ này hẳn là rất quan trọng đối với sư tôn. Sư tôn đối với ta ân trọng như núi, giờ phút này chính là lúc ta đền ơn sư tôn." Ánh mắt Lâm Thanh Trúc kiên định vì nàng đã có mục tiêu.

Bên kia Tề Hạo trầm mặt, lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: “Quả nhiên cùng phụ thân nói giống nhau, lần này khen thưởng là một cái cực phẩm linh dược Ngộ Đạo Quả. Một khi đã như vậy thì bất luận như thế nào ta cũng phải lấy được nó để đưa cho phụ thân, trợ giúp ngài đột phá.”

Một câu của Mạnh Thiên Chính đã trực tiếp khiến cho toàn bộ Bổ Thiên giáo chấn động.

Tất cả mọi người đều mắt nổ đom đóm, lộ ra vẻ mặt tham lam.

Đại hội võ thuật còn chưa bắt đầu mà tranh đấu đã âm thầm nổ ra.

Trên đài, Tề Vô Hối khinh thường nhìn thoáng qua Diệp Thu ở phía sau, nói: "Xem ra Diệp sư đệ nhất định phải nhận giải thưởng này đúng không?"

Diệp Thu hơi giật mình, nhưng ngay lập tức bày ra vẻ mặt thản nhiên cười nói: "Tề sư huynh nói đùa, Tử Hà phong chúng ta nhân khẩu thưa thớt, đệ tử tư chất còn kém, lần đại hội tỷ võ này chỉ coi như là tham gia náo nhiệt, tuỳ tiện chơi đùa mà thôi, đối với giải thưởng hoàn toàn không có suy nghĩ."

Mọi người làm sao có thể tin mấy lời nói nhảm nhí này của hắn.

Tuỳ tiện chơi đùa cái gì chứ? Diệp Thu ngươi là loại người này sao?

Bọn họ cũng nghe nói không ít về vị đệ tử thiên tài của Tử Hà phong, mới nhập môn năm ngày mà đã đạt tới Huyền Chỉ nhất phẩm.

Bây giờ đã qua thêm ba tháng, vậy có quỷ mới biết tu vi hiện giờ của nàng là gì?

Thói quen của tên này chính là thích giả vờ thành dáng vẻ yếu đuối rồi âm thầm tu luyện, sau đó đột nhiên bộc phát khiến cho tất cả mọi người đều chấn kinh.

Đoán chừng đệ tử của hắn cũng có tính cách y như hắn!

Các vị thủ toạ mắng chửi thấy mẹ trong lòng nhưng bên ngoài cũng không nói gì.

Minh Nguyệt giật nhẹ góc áo Diệp Thu, nhỏ giọng thì thầm: “Diệp sư đệ, nhìn dáng vẻ của ngươi hình như không căng thẳng chút nào. Tề sư huynh chỉ chờ đợi mỗi ngày này, nếu Tử Hà phong của ngươi bị thua thì hắn sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội này để sỉ nhục ngươi đâu.”

Diệp Thu ngạc nhiên nhìn Minh Nguyệt đầy ẩn ý, khiến cho nàng có chút xấu hổ mà né tránh ánh mắt.

“Minh sư tỷ, ngươi đang lo lắng cho ta sao?”

“Đi chết đi! Quỷ mới lo lắng cho ngươi! Tốt nhất ngươi nên bị loại từ vòng thứ nhất đi, như vậy thì ta cũng không phải lo lắng Thiên Thuỷ phong sẽ hạng chót nữa.” Khuôn mặt Minh Nguyệt đỏ lên, giận dỗi nói lảng sang chuyện khác như có tật giật mình.

Diệp Thu nhún vai. Hạng chót thì không đến nỗi, nhưng mà Tề Vô Hối muốn sỉ nhục hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Rất nhanh sau đó, buổi lễ rút thăm kết thúc, Tề Vô Hối cuối cùng cũng đi lên phát biểu vài câu.

Hắn lên phát biểu là để đảm bảo với mọi người rằng tổ trọng tài lần này sẽ tuyệt đối công bằng công tâm, nhất định không thiên vị mạch nào, nhưng mọi người đều rõ sẽ ngoại trừ Tàng Kiếm phong.

Mọi người nghe xong cũng chỉ cười cười, sau khi rút thăm xong thì tự mình rời đi.

Hôm này là ngày thi đấu đầu tiên, tám toà lôi đài đã được dựng lên giữa sân luyện võ.

Diệp Thu tạm biệt Mạnh Thiên Chính, rồi quay lại vị trí đội ngũ của Tử Hà phong.

“Sư tôn!” Thấy Diệp Thu đến gần, hai cô nương ngừng thảo

luận và lập tức hành lễ.

“Tiền bối, Tề Vô Hối quá xấu xa đi, hắn còn dám động tay động chân vào việc rút thăm.” Tiêu Dật hung hăng chửi đổng.

Diệp Thu cũng không để ý, vì ngay từ đầu hắn đã đoán được Tề Vô Hối nhất định sẽ động tay động chân, nhưng mà đây cũng không phải là trọng điểm.

Mặc kệ cho Tề Vô Hối có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thay đổi được điều gì cả.

Diệp Thu nhìn thoáng qua hai đồ đệ của mình đang lẳng lặng đứng ở bên kia, đối với chuyện này tâm trạng các nàng cũng không có ảnh hưởng gì lớn, tâm lý ổn định, cho nên trong lòng Diệp Thu cũng vô cùng yên tâm.

Hắn quay sang nhìn Tiêu Dật đang hung hăng chửi bới với vẻ mặt đầy chán ghét.

Chương 108 - Có Lòng Tin Là Được

“Bà mẹ nó! Tên này cũng quá xấu xa, không ngờ lại còn chơi cái âm mưu quỷ kế này!”

“Thanh Trúc tỷ thì không sao, nhưng nếu Uyển Nhi tỷ không dốc hết sức mà để thua thì chẳng phải chúng ta sẽ mất hết mặt mũi sao?”

Bây giờ mới là trận đầu tiên vậy mà Thanh Trúc Tỷ cùng Uyển Nhi tỷ đã gặp phải hai tên đệ tử của Tàng Kiếm phong, làm cho Tiêu Dật không khỏi măng chửi.

Sắc mặt Triệu Uyển Nhi liền đen lại, vung tay tát cho hắn một cái.

“Ngươi mới thua đó! Không nói được gì tử tế thì ngậm miệng lại đi nha. Ta kém như vậy sao?”

Triệu Uyển Nhi cực kỳ không vui, mặc dù nàng không có tu vi cao như Lâm Thanh Trúc, nhưng dù gì nàng cũng là một vị cao thủ Thiên Tướng nhất phẩm.

Một tháng vừa rồi nàng không ngừng hấp thu sức mạnh của bảo cốt, cuối cùng cũng đột phá Thiên Tướng cảnh.

Nàng đang nghĩ đến sẽ bộc lộ tài năng cho sư tôn xem đại hội võ thuật, vậy mà Tiêu Dật chưa gì đã nghi ngờ thực lực của nàng.

Chuyện này ai mà nhịn được!

“Không phải đâu Uyển Nhi tỷ! Ý của ta không phải như vậy...”

Một cái tát này đánh cho Tiêu Dật đầu váng mắt hoa, hắn choáng váng và trong mắt hiện lên vẻ oán trách. “Ta vừa mới đi đến phòng bên cạnh hỏi thăm, đối thủ kia của các ngươi nghe nói tu vi đã đạt tới Huyền Chỉ cửu phẩm, hơn nữa còn là người mà Tề Vô Hối đặc biệt sắp xếp để đối phó với các ngươi. Ta chỉ là đang lo lắng cho ngươi thôi mà.”

Triệu Uyển Nhi nghe được đối phương chỉ là Huyền Chỉ cửu phẩm thì lại càng không lo lắng.

“Được rồi, chuyện gì thì cũng đợi thi đấu xong rồi lại nói tiếp.” Tiêu Dật còn định giải thích gì đó nhưng Diệp Thu xua tay ngắt lời hắn và nhìn thoáng qua Tề Vô Hối ở phía xa.

“Trước khi trận đấu bắt đầu, còn có một giờ để chuẩn bị, các ngươi đều đi chuẩn bị đi. Vi sư vừa nhận thấy cuộc thi lần này cao thủ nhiều như mây nên cũng không mong các ngươi có thể giành được thứ hạng cao gì cả, cứ làm hết sức là được.”

“Nếu gặp phải nguy hiểm thì có thể trực tiếp nhận thua, vi sư sẽ không trách tội các ngươi. Thể diện với lại giải thưởng gì đó trong lòng vi sư đều không quan trọng bằng sự an toàn của các ngươi.”

Diệp Thu chân thành nói ra, hai cô nương nghe xong mà trong lòng vô cùng cảm động.

Các nàng âm thầm nắm chặt bàn tay và hạ quyết tâm.

Sư tôn đối với chúng ta đúng là ân trọng như núi, yêu mến có thừa. Bất kể như thế nào chúng ta cũng không thể để cho sư tôn mất mặt được, và càng không thể để cho Tề Vô Hối có cơ hội sỉ nhục ngài.

“Sư tôn, người yên tâm, chúng đệ tử tuyệt đối sẽ không khiến cho người thất vọng.” Lâm Thanh Trúc mang ngữ khí kiên định nói

ra, nàng đã chuẩn bị ba tháng và hiện tại chính là thời điểm để nàng thể hiện.

Cho đến tận hôm nay, cảnh tượng ở trong Ngọc Thanh điện vào ba tháng trước vẫn còn khắc sâu ở trong tâm trí của nàng.

Đó là sự coi thường trong mắt của các thủ toạ khác và sự chế giễu đối với sư đồ bọn họ.

Diệp Thu nhìn Lâm Thanh Trúc một cái thật sâu và thản nhiên nói: "Ừm, có lòng tin là được! Đi thôi!"

Trong lòng hắn thì lại âm thầm vui mừng.

Ha ha ha, đúng rồi, thứ ta muốn chính là ý chí chiến đấu này của các ngươi! Hãy đánh hết mình cho ta!

Trở lại nơi nghỉ ngơi được đệ tử của Thủ phong chuẩn bị riêng cho Tử Hà phong, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định.

Các nàng muốn khôi phục lại trạng thái tốt nhất của mình trước khi trận đấu bắt đầu.

Tiêu Dật thì tương đối nhàn nhã mà lang thang khắp nơi ngắm nhìn mỹ nữ, nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của hắn mà Diệp Thu lập tức nổi giận.

Ngươi không thể chín chắn trưởng thành giống như ta một chút được sao?

Hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

…

Buổi chiều, tại lôi đài chữ Khôn, Mạnh Thiên Chính cùng với mấy vị lão giả không biết tên đang ngồi ngay ngắn ở phía dưới lôi đài.

“Ha ha ha, Mạnh đạo hữu, trước đây ta từng nghe qua Thất Mạch Hội Võ của Bổ Thiên giáo chính là một trong những sự kiện lớn nhất của Đông Hoang. Lão phu đã đợi 60 năm và rốt cuộc hôm nay cũng có may mắn được xem.” Một vị lão giả áo xám nhàn nhạt cười nói.

Mạnh Thiên Chính bên cạnh chỉ vuốt vuốt chòm râu mà không nói gì.

Người này là đại trưởng lão của thánh địa Thiên Trì, là sư tôn của Hạc Vô Song, Thiên Thông đạo nhân.”

Trong truyền thuyết ông ta chính là vị cường giả có cảnh giới gần đạt đến Chí Tôn cảnh, có thể so sánh với cường giả Giáo Chủ cảnh đỉnh phong như Mạnh Thiên Chính.

Hai người là bạn tốt nhiều năm, thời trẻ cũng từng là đối thủ của nhau. Hội võ lần này ông ta đột nhiên chạy đến đây nói là muốn quan sát Thất Mạch Hội Võ của Bổ Thiên giáo nên Mạnh Thiên Chính liền không từ chối.

Dù sao thì Thất Mạch Hội Võ cũng giống như một đại hội luận võ mà thôi, thủ toạ bảy mạch đều có quyền mời trưởng lão của các thánh địa khác đến đây quan sát, giao lưu trao đổi ý kiến.

Chương 109 - Bổ Thiên Giáo Sắp Quật Khởi

“Đúng rồi, ta nghe nói quý giáo có một vị thủ toạ trẻ tuổi, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới Giáo Chủ cảnh, hơn nữa còn từng dùng một chiêu khiến cho ba huynh đệ Lý gia ở Bất Lão Sơn bị trọng thương, không biết là thật hay giả?” Thiên Thông đạo nhân hỏi dò.

Hạc Vô Song ở phía sau nghe vậy thì lập tức lấy lại tinh thần.

Lần này hắn theo sư tôn Thiên Thông đạo nhân của hắn đến Bổ Thiên giáo kỳ thật có mục đích lớn nhất chính là gặp lại Diệp Thu.

Sau khi được chứng kiến kiếm pháp của Diệp Thu trước đó, hắn đã trằn trọc suốt đêm không thể ngủ được và phát điên lên vì nó.

Mạnh Thiên Chính ngạc nhiên nhìn Thiên Thông đạo nhân, ông ta có chút không hiểu. Diệp Thu hiện tại nổi tiếng như vậy sao? Truyền đến tận thánh địa Thiên Trì rồi cơ à?

Nghĩ tới đây mà trên khuôn mặt già nua của Mạnh Thiên Chính lộ ra vẻ tươi cười, ông ta ngồi ngay ngắn lại vì đột nhiên cảm giác rất có thể diện.

Không sai ! Đó là sư đệ của ta!

“Thông Thiên đạo hữu, ngươi nói đến người này nếu ta đoán không nhầm thì đó chắc là tiểu sư đệ của ta ở Tử Hà phong.” Mạnh Thiên Chính thong thả nói.

Khỏi phải nói trong lòng ông ta vui mừng như thế nào, nhưng

ngoài mặt lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Tề Vô Hối ngồi bên cạnh mà không hề vui vẻ chút nào.

“Diệp Thu! Lại là Diệp Thu!”

“Sao chuyện gì cũng liên quan đến hắn vậy?”

Tề Vô Hối nhướng mày thầm mắng, hắn siết chặt nắm đấm đến mức phát ra tiếng kêu răng rắc.

Thiên Thông đạo nhân nghe vậy mà kinh ngạc nói: “Ồ, Tử Hà phong quả thật có một vị thủ toạ trẻ tuổi Giáo chủ cảnh giống như lời đồn bên ngoài sao?”

Nhắc đến cái tên Tử Hà phong thì ông ta rất quen thuộc, nhưng chỉ là những ký ức liên quan đến vị thủ toạ trước kia của Tử Hà phong.

Từ sau khi người đó đi về cõi tiên, Tử Hà phong cũng không có tin tức gì, Thiên Thông đạo nhân còn tưởng rằng truyền thừa của mạch này đã bị đứt đoạn.

Dù sao thì ai cũng biết rõ tính cách của Huyền Thiên đạo nhân, ông ta chỉ một lòng theo đuổi con đường tu tiên, tu đến mức thành chấp niệm, căn bản là không có thu nhận đệ tử.

Bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện một vị thủ toạ của Tử Hà phong nên Thiên Thông đạo nhân không khỏi có chút tò mò.

Mạnh Thiên Chính cười, nói: “Vị tiểu sư đệ này của ta là do Huyền Thiên sư thúc lúc sắp về cõi tiên mới thu nhận. Tính cách của hắn lạnh nhạt, ít nói, và còn là một người rất khiêm tốn. Hắn nhập môn cũng đã mười năm, và mười năm qua đều ở Tử Hà phong một mình chuyên tâm tu luyện, không hề ra ngoài. Trừ khi trong môn phái có sự kiện quan trọng gì chứ không sẽ rất khó có thể nhìn thấy hắn.”

Lời này vừa nói ra thì trong mắt Thiên Thông đạo nhân liền hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lại chậm rãi che giấu đi.

“Mười năm tu luyện mà đã đạt tới Giáo Chủ cảnh sao?”

“Không có khả năng!”

Thiên Thông đạo nhân nhỏ giọng thì thầm vài câu và nhìn thật sâu Mạnh Thiên Chính một chút.

Chỉ dùng mười năm mà đã tu luyện đến Giáo Chủ cảnh, chuyện này cần phải có thiên phú cao cỡ nào?

Những lão già như bọn hắn muốn đạt đến cảnh giới này ít nhất cũng phải tốn mất trăm năm. Có người thậm chí cả đời đều bị kẹt tại Thần Tàng ngũ cảnh, cho đến tận lúc tuổi thọ hao hết mà cũng không đột phá được.

Mà người có thể tu luyện tới cảnh giới này thì ai mà không phải là kỳ tài vạn người mới có một?

Diệp Thu coi như có thiên phú cao hơn đi chăng nữa thì cũng không thể nào làm được.

Mà khoan đã!

Thiên Thông đạo nhân đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Hạc Vô Song và lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Mới mười năm đã có thể đột phá Giáo Chủ cảnh thì chỉ có một khả năng. Đó chính là tư chất của hắn còn cao hơn cả Hạc Vô Song!!!

Nghĩ tới đây mà vẻ mặt của Thiên Thông đạo nhân lập tức trở nên nghiêm túc.

Hạc Vô Song vốn được xưng là Thiên Chi Thánh Tử, có được thể chất trời sinh thánh thể, độc nhất vô nhị trên đời.

Thiên phú như này đã là biến thái lắm rồi, nếu như Diệp Thu còn có thiên phú cao hơn cả Hạc Vô Song thì chẳng là là cấp bậc Tiên Thể sao?

Hai người đang nói chuyện thì từ đằng xa có một bóng người áo trắng chầm chậm đi tới, phía sau hắn còn có ba người. Bọn họ đi thẳng về hướng lôi đài chữ Khôn.

“Sư tôn, người này chính là thủ toạ của Tử Hà phong, Diệp Thu.” Hạc Vô Song nhanh chóng trông thấy bóng dáng Diệp Thu mà nhắc nhở Thiên Thông đạo nhân một câu.

Thiên Thông đạo nhận thuận thế nhìn sang, ông ta chỉ nhìn một cái là đã cảm thấy kinh ngạc như gặp được cửu thiên tiên nhân.

“Hắn chính là vị thủ toạ trẻ tuổi kia của Tử Hà phong, là cường giả Giáo chủ cảnh sao?”

“Quả nhiên là căn cốt kỳ giai, anh tư bất phàm, có phong thái của thượng nhân !”

Thiên Thông đạo nhân âm thầm giật mình và không ngừng gật gù.

Bổ Thiên giáo vậy mà lại xuất hiện một vị cao thủ tuyệt đỉnh, xem ra Bổ Thiên giáo sắp quật khởi rồi.

Chương 110 - Quá Khen

Diệp Thu chậm rãi đi tới trước mặt đám người.

“Chưởng giáo sư huynh!” Diệp Thu nhàn nhạt chào hỏi một câu, sau đó lập tức đi đến vị trí bên cạnh và ngồi xuống.

Mạnh Thiên Chính gật đầu giới thiệu với Diệp Thu:

“Diệp sư đệ, vị này là đại trưởng lão của thánh địa Thiên Trì, Thông Thiên đạo nhân.”

“Lần này ông ta được mời đến đây để quan sát các đệ tử của chúng ta trong hội võ. Vừa rồi chúng ta đang nói về ngươi mà không ngờ ngươi lại đến đây.”

Diệp Thu ngạc nhiên một chút mà nhìn thoáng qua Thông Thiên đạo nhân, sau đó lại nhìn một chút Hạc Vô Song ở phía sau ông ta mà có chút mơ hồ.

“Tiền bối, chúng ta lại gặp nhau!” Hạc Vô Song biểu hiện khá tự nhiên, hắn chủ động đi tới lên tiếng chào hỏi.

Diệp Thu nhẹ gật đầu và nhìn về phía Thông Thiên đạo nhân, sau đó nghe thấy ông ta cười nói: “Ha ha ha, từ lâu ta đã nghe nói đến thủ toạ của Tử Hà phong anh tư bất phàm, có tư thái của cửu thiên tiên nhân, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền. Ngươi tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt tới Giáo chủ cảnh làm cho lão phu nể phục vô cùng.”

Nghe được lời khen này mà Diệp Thu chỉ cười cười và khiêm tốn nói: “Chân nhân quá khen, so sánh với các vị thì tư chất của Diệp mỗ vẫn còn thua kém, có rất nhiều chuyện vẫn cần phải học

hỏi từ các vị nhiều hơn mới phải.”

Thông Thiên đạo nhân trợn tròn con mắt vì có chút kinh ngạc.

Người trẻ tuổi này bị tâng bốc như vậy mà còn có thể biểu hiện hết sức tự nhiên, tâm cảnh đúng là rất ổn định.

“Ha ha ha, khiêm tốn, khiêm tốn! Thế giới này chưa bao giờ là một thế giới coi trọng tuổi tác! Những người thành công trước kia đều là người có bản lĩnh thực sự, chứ không có liên quan gì đến tuổi tác.”

“ Diệp thủ toạ bằng chừng ấy tuổi mà đã đạt tới cảnh giới này, chỉ riêng điểm này thôi là đã khiến cho lão phu mặc cảm, vậy ta sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt đạo hữu.”

Diệp Thu chỉ cười không nói gì, biểu hiện của hắn từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh.

Mạnh Thiên Chính vui vẻ vuốt vuốt chòm râu liếc nhìn Tề Vô Hối bên cạnh, ông ta phát hiện hắn đã tức giận đến dựng râu.

“Hừ, giả bộ mà thôi. Ngươi cứ cười đi, rồi sẽ đến lúc ngươi phải khóc. Vừa đúng lúc Thông Thiên đạo nhân đang ở đây, chút nữa ta phải để cho ông ta nhìn cho rõ ràng Diệp Thu mất mặt xấu hổ như thế nào.

Một mình hắn lợi hại thì đã làm sao, đồ đệ của hắn vẫn là kẻ vô dụng mà thôi.

Lần này Tề Vô Hối đã phái ra hai tên đệ tử có thực lực mạnh mẽ cố ý tới đối phó với hai đệ tử của Diệp Thu, đồng thời nhân tiện thăm dò thực lực của các nàng. Nếu như có thể giải quyết là tốt nhất, như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận sỉ nhục Diệp Thu để cho giảm bớt sự tức giận lúc trước. Còn nếu như không giải quyết được thì hắn vẫn còn có chiêu khác ở phía sau.

“Hai cô nương kia chính là đệ tử của Diệp thủ toạ sao?” Thông Thiên đạo nhân nhìn về phía Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đứng phía sau Diệp Thu hỏi.

“Bái kiến tiền bối.” Hai nàng cũng không hề thất lễ mà vội vàng hành lễ.

“Ha ha ha, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ! Không tệ, không tệ!” Thông Thiên đạo nhân không hổ là cường giả Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, ông ta vừa liếc qua là đã thấy hai nàng đều có thể chất trời sinh thần cốt, là thiên tài vạn người không có một mà không ngừng tán thưởng.

Diệp Thu mỉm cười đang định đáp lại thì bên cạnh hắn bỗng nhiên truyền đến giọng nói âm dương quái khí của Tề Vô Hối.

“Diệp sư đệ, hai vị đệ tử này của ngươi có thể khiến cho Thông Thiên đạo hữu khen ngợi như thế thì chắc là cũng có chút bản lĩnh. Vậy chắc hẳn tại đại hội võ thuật lần này các nàng nhất định có thể giành được thành tích không tệ.”

Diệp Thu nhìn xem ánh mắt thâm ý của Tề Vô Hối, nói: “Tu vi của các nàng vẫn còn thấp kém, đại hội võ thuật lần này chỉ coi như đến xem cho biết thôi. Người thực sự đáng xem ở đại hội lần này phải là Tàng Kiếm phong của Tề sư huynh mới đúng. Ta còn nghe nói các đệ tử của Tàng Kiếm phong tham gia hội võ lần này đều là nhất đẳng cao thủ được lựa chọn tỉ mỉ.”

Diệp Thu tỏ vẻ khiêm tốn để cho Tề Vô Hối vô cùng hài lòng mà giả vờ khiêm tốn cười nói: “Ha ha ha, Diệp sư đệ cứ nói đùa, ngươi thần thông quảng đại và tu vi cao sâu khó lường như vậy thì đồ đệ của ngươi chắc chắn cũng là nhất đẳng cao thủ. Mấy tên đệ tử bất tài của sư huynh làm sao dám tự xưng là cao thủ trước hai vị sư điệt này được.”

Thông Thiên đạo nhân đã nhận thấy mùi thuốc súng nồng nặc

giữa hai người mà lập tức cảm thấy hứng thú.

Thú vị thật, hai người này có mâu thuẫn sao? Xem ra có trò hay để xem rồi!

Diệp Thu không trả lời Tề Vô Hối mà quay người nói với hai vị đệ tử: "Các ngươi nghe rõ chưa, Tề sư bá kỳ vọng rất cao về các ngươi đấy, cho nên các ngươi đừng có làm cho Tề sư bá của các ngươi phải thất vọng."

"Sư tôn yên tâm, chúng đệ tử nhất định sẽ không để cho Tề sư bá thất vọng." Triệu Uyển Nhi mỉm cười đầy ẩn ý nhìn về hướng Tề Vô Hối nói.

Trận đấu đầu tiên hôm nay chính là giữa nàng và một tên đệ tử của Tàng Kiếm phong, do đó nàng chắc chắn sẽ không để cho Tề Vô Hối phải thất vọng.

Chương 111 - Trận Đầu

Hiện trường có bầu không khí vô cùng kỳ lạ, thủ toạ hai mạch bên ngoài thì khách khí nhưng sau lưng đã bắt đầu đấu đá lẫn nhau. Đám đệ tử phía sau cũng học theo bọn họ đấu đá.

Sau lưng Tề Vô Hối, Lý Tài Tư dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Thanh Trúc ở phía xa, rồi lại nhìn Tề Vô Hối trước mặt một chút.

Hắn ủ rũ cúi đầu xuống với vẻ mặt tự ti. Hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao một đệ tử lúc đầu không ai muốn ở Ngọc Thanh điện lại bất thình lình vượt mặt hắn?

Giờ phút này nội tâm của Lý Tài Tư hết sức phức tạp. Trước đây rõ ràng hắn mới là thiên tài được tất cả mọi người chú ý tới, là người có thể chất trời sinh thần cốt được tất cả các thủ toạ tranh giành.

Nhưng hôm nay hắn nhập môn đã ba tháng mà hiện tại cũng mới đạt tới Huyền Chỉ nhị phẩm, còn Lâm Thanh Trúc nhập môn mới năm ngày mà đã đạt đến cảnh giới kia.

Trong khoảng thời gian qua Lý Tài Tư cảm nhận được sâu sắc sự xem thường từ tận đáy lòng cùng với ánh mắt chán ghét từ sư tôn của hắn.

Sư tôn của hắn nào còn có ự nhiệt tình nào như lúc hắn vừa mới nhập môn, thái độ đối với hắn bây giờ đúng là quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Nhìn thoáng qua Diệp Thu đang ngồi trên vị trí thủ toạ mà Lý Tài Tư thật sự rất hâm mộ Lâm Thanh Trúc.

Hắn hâm mộ nàng vì đã gặp được một vị sư tôn tốt, lo cho nàng cẩn thận từng li từng tí và vô cùng bảo vệ nàng.

Hơn nữa huynh đệ của Tử Hà phong cực kỳ hoà thuận, không giống như Tàng Kiếm phong vì quá đông đệ tử nên để tranh giành sự chú ý mà phải đấu đá với nhau cả ngấm ngầm lẫn công khai.

Không ai phát hiện ra sự bất thường của Lý Tài Tư, giờ phút này hắn giống như là một đứa trẻ cô đơn, lạc lõng, bất lực.

Hắn một mình lặng lẽ đứng trong góc, nhìn mọi người bên cạnh nói nói cười cười nhưng lại không thể chen vào được.

Qua một lúc lâu sau, Diệp Thu nhìn thời gian một chút rồi nói với Triệu Uyển Nhi đứng ở phía sau: “Đi thôi!”

“Vâng.” Triệu Uyển Nhi thu lại nụ cười trên mặt và từng bước đi lên lôi đài.

…

“Bắt đầu rồi! Bắt đầu rồi! Cuối cùng cũng bắt đầu rồi!”

“Trận đầu tiên của hội võ chính là màn kịch quan trọng giữa Tử Hà phong và Tàng Kiếm phong! Sẽ có trò hay để xem rồi đây!”

Nhìn thấy Triệu Uyển Nhi bước lên đài mà tất cả mọi người đều phấn khích, nhao nhao thảo luận.

Ai cũng biết Diệp Thu và Tề Vô Hối không ưa nhau, bởi vậy trận đấu này chắc chắn sẽ vô cùng khốc liệt.

Gần như là hơn một nửa số đệ tử đều chạy tới đây xem trận đấu này, do đó những lôi đài khác có rất ít người xem.

“Ta nghe nói tiểu sư muội này của Tử Hà phong vừa mới nhập môn một tháng nên sẽ không quá mạnh.”

“Không rõ, dù sao có trò hay để xem là được rồi.”

Ngay sau khi bóng dáng màu đỏ diễm lệ của Triệu Uyển Nhi xuất hiện trên đài, Tề Vô Hối mỉm cười quay người ra hiệu cho đệ tử phía sau nói: “Đi đi, biểu hiện tốt một chút, đừng khiến cho Diệp sư thúc của ngươi thất vọng.”

Nụ cười kia mang đầy ẩn ý, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được đây tuyệt đối không phải là một lời khách sáo.

“Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, sẽ không để cho Diệp sư thúc phải thất vọng.” Lâm Dịch lộ ra nụ cười thâm sâu khó lường mà nhìn Diệp Thu thật sâu nói ra, sau đó hắn tung người nhảy lên lôi đài.

Một quầng sáng màu đỏ rực xuất hiện trên lôi đài. Đột nhiên bầu không khí tại hiện trường lập tức bị đẩy lên cao trào.

Thiên Thông đạo nhân có chút bất ngờ, nói: “Tề đạo hữu, vị đệ tử này của ngươi cũng tu luyện bí thuật hệ hoả sao?”

Tề Vô Hối giấu đi sự vui sướng ở trong lòng mà giả vờ khiêm tốn nói: “Không sai, vị đệ tử này của ta có thể chất trời sinh dị hoả, chỉ mới tu luyện bí thuật hệ hoả đã được mấy năm, nay để cho Thiên Thông đạo nhân chê cười rồi.”

“Ha ha ha, Tề đạo hữu thật khiêm tốn! Trời sinh dị hoả là loại thể chất tuyệt hảo, một thiên tài như vậy mà ở trong mắt đạo hữu chỉ là đệ tử bất tài thôi sao? Đây chẳng phải ý muốn nói rằng các đệ tử của Tề đạo hữu từng người đều là anh tư bất phàm, trời sinh thần cốt ư?” Thiên Thông đạo nhân mỉm cười vuốt vuốt chòm râu, sau đó lại nhìn về phía Diệp Thu nhưng thấy hắn không nói lời nào mà chỉ ngồi vững vàng như Thái Sơn.

Trong lòng ông ta không khỏi hiếu kỳ. Đệ tử của Diệp Thu có gì đặc biệt hơn người không?

Tề Vô Hối tiếp tục giả vờ, đối với biểu hiện của đệ tử mình hết sức hài lòng, và vẫn đang chờ mong chút nữa nên vả mặt Diệp Thu như thế nào.

“Thiên Thông đạo hữu, vị đệ tử này của ta tuy có thể chất trời sinh dị hoả, nhưng so sánh cùng với đệ tử của Diệp sư đệ thì chẳng thấm vào đâu. Bởi vì vị nhị đệ tử này của Diệp sư đệ chính là trời sinh thần cốt, thiên phú kinh người, nàng mới thực sự được gọi là thiên tài.” Tề Vô Hối cố ý đề cao Triệu Uyển Nhi với mục đích là để chút nữa nàng thua thì hắn sẽ sỉ nhục Diệp Thu tốt hơn.

Chỉ là hắn không thể biết được sự tình có phát triển theo đúng sự tượng tượng của hắn hay không?

Chương 112 - Ta Chưa Từng Tàng Tư Với Đệ Tử

Diệp Thu liếc Tề Vô Hối một cái và thản nhiên nói: “Tề sư huynh, vị đệ tử này của ta đúng là có thiên phú không tồi, nhưng cũng chỉ mới bắt đầu tu luyện được một tháng, vậy nàng làm sao có thể so được với đệ tử của Tề sư huynh đã nhập môn ba bốn, năm phải không? Tu vi của hắn chắc cũng phải đạt tới Thiên Tướng cảnh rồi nhỉ?”

Tề Vô Hối nghe vậy liền sầm mặt lại, hắn biết Diệp Thu cố ý nói đến thời gian nhập môn là muốn kiếm cớ để lát nữa có thua thì cũng không mất mặt.

Thiên Thông đạo nhân nhìn hai người mà nở một nụ cười. Còn Hạc Vô Song đứng phía sau ông ta thì cứ mãi nhìn chằm chằm vào Triệu Uyển Nhi.

Bởi vì trực giác bẩm sinh nói cho hắn biết, Triệu Uyển Nhi không hề đơn giản như lời Diệp Thu nói.

Trên lôi đài, Lâm Dịch tự tin lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Lâm Dịch của Tàng Kiếm phong xin sư muội chỉ giáo nhiều hơn.”

Triệu Uyển Nhi đáp lễ: “Triệu Uyển Nhi của Tử Hà phong xin được chỉ giáo.”

Trọng tài Từ Phong đi đến giữa hai người, hỏi: “Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong.” Hai người đồng thời đáp.

Từ Phong nhẹ gật đầu, nói: “Ta tuyên bố trận đấu đầu tiên của

hội võ là Triệu Uyển Nhi của Tử Hà phong đấu với Lâm Dịch của Tàng Kiếm phong. Hiện tại liền bắt đầu."

Nghe được hiệu lệnh bắt đầu trận đấu và hai người trên lôi đài đều đã làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu, tất cả mọi người lập tức hưng phấn lên.

Lâm Dịch chậm rãi rút bảo kiếm ra và không hề che giấu khí tức Huyền Chỉ cửu phẩm mà trong nháy mắt đã bùng phát ra.

Tất cả mọi người đều giật mình nhao nhao cảm thán cảnh giới của hắn thật cao.

Nhưng đối thủ Triệu Uyển Nhi của hắn từ đầu đến cuối đều không bị lay động mà vẫn yên lặng đứng tại chỗ.

Tà áo đỏ tươi tung bay trong gió, đôi mắt trong veo dưới mái tóc đen nhánh như ẩn chứa ý cười, trông nàng giống như một vị tiên nữ bị lạc trốn phàm trần. Khí chất tao nhã thu hút ánh mắt nóng bỏng của vô số nam đệ tử.

Triệu Uyển Nhi không có hành động gì để cho Lâm Dịch nghĩ rằng nàng đang xem thường, sỉ nhục hắn mà lập tức trong lòng cảm thấy giận dữ.

"Sư muội, nhìn đây!" Lâm Dịch quát to một tiếng.

Bảo kiếm trong tay hắn lập tức vẽ ra một chiêu thức đẹp mắt. Một quả cầu lửa trong nháy mắt xông về phía Triệu Uyển Nhi.

"Sao nàng không tránh đi?" Tất cả mọi người đều giật mình, vì trên lôi đài Triệu Uyển Nhi không hề có ý né tránh một chút nào.

Chẳng lẽ là do nàng chưa kịp phản ứng? Hay là nàng hoàn toàn không muốn tránh đi?

Dưới lôi đài, Tề Vô Hối dường như đã nhìn thấy ánh sáng của

sự chiến thắng, hắn đang chuẩn bị mỉa mai Diệp Thu đôi câu thì bỗng nhiên trên lôi đài đã phát sinh biến hoá.

Chỉ thấy tại thời điểm quả cầu lửa của Lâm Dịch đánh tới, toàn thân Triệu Uyển Nhi liền bùng lên một ngọn lửa rực rỡ.

Trong chốc lát ngọn lửa này đã hấp thu toàn bộ quả cầu lửa kia, từ đầu đến cuối nàng không hề di chuyển một chút nào.

“Cái này…”

“Làm sao có thể?”

Trong phút chốc toàn trường lặng ngắt như tờ.

Mạnh Thiên Chính có ánh mắt sắc bén nên ngay lập tức nhìn ra vấn đề nói: “Hồng Liên Nghiệp Hoả sao?”

“Cái gì?!!” Vẻ mặt Thiên Thông đạo nhân cũng ngập tràn kinh ngạc hô lên.

Cả hai đều là cường giả Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, vậy làm sao bọn hắn có thể chưa nghe đến loại lửa này được.

Đây chính là loại lửa mạnh nhất thế gian, đệ tử của Tử Hà phong thế mà lại có được nó trong cơ thể.

Nhìn kỹ Diệp Thu thì phát hiện, hắn vẫn hoàn toàn bình tĩnh giống như lúc trước, Thiên Thông đạo nhân liền cảm thán không thôi.

“Khó trách từ đầu đến cuối hắn đều không lo lắng chút nào. Thì ra là thế.”

Bành!!!

Tề Vô Hối không nói lời nào mà hung hăng vỗ mạnh một cái vào thành ghế, sắc mặt hắn hết sức khó coi.

“Vậy mà lại là bí pháp Thiên giai Hồng Liên Nghiệp Hoả!” Lúc này Hạc Vô Song đang đứng yên lặng sau lưng Thiên Thông đạo nhân cũng lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Hắn là Thánh Tử Thiên Trì có thân phận tôn quý, nhưng cho đến tận bây giờ hắn cũng chưa từng tu luyện qua loại bí pháp Thiên giai nào.

Hắn thực sự không thể tin được Triệu Uyển Nhi chỉ mới nhập môn một tháng mà Diệp Thu đã truyền thụ cho nàng bí pháp Thiên giai.

Đây là sự đối đãi lớn cỡ nào chứ?

“Ôi mẹ ơi, khó trách tại sao nàng không hề sợ hãi, thì ra là thâm tàng bất lộ.” Toàn bộ mọi người đều kinh hãi, tất cả đều quay sang nhìn Diệp Thu bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tề Vô Hối mang sắc mặt khó coi nhìn về hướng Diệp Thu, nói: “Diệp sư đệ, ngươi thật đúng là không tiếc thứ gì, chỉ là một đệ tử vừa mới nhập môn mà ngươi đã có thể truyền thụ cho nàng bí pháp Thiên giai sao?”

Diệp Thu nhún vai, nói: “Ta chưa từng tàng tư bất cứ thứ gì với đệ tử, nàng muốn học cái gì thì ta liền dạy cái đó. Trong mắt ta không quan trọng xuất thân của đệ tử, chỉ cần bái nhập môn hạ của ta và lại khiêm tốn hiếu học thì ta đều nguyện ý dốc lòng truyền dạy.”

Mọi người nghe xong mà lập tức lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Muốn học cái gì thì đều có thể học cái đó sao? Điều này cũng quá tuyệt vời đi!

Sao ta lại có cảm giác bí pháp Thiên giai kia tựa như một thứ chẳng ra gì, không đáng giá như vậy chứ?

Nhưng điều khiến cho đám người Mạnh Thiên Chính kinh ngạc hơn chính là Diệp Thu đã lấy loại bí pháp này ở đâu ra?

Chẳng lẽ đây là bảo thuật truyền thừa của Tử Hà phong?

Chương 113 - Kết Thúc Trận Đấu

Mỗi một sơn mạch đều có những bí thuật đặc biệt riêng, những người khác cũng không biết rõ, cho nên bọn hắn cũng không biết rốt cuộc thì Huyền Thiên chân nhân đã để lại bao nhiêu truyền thừa cho Diệp Thu.

Một câu nói kia của Diệp Thu đã có sức ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với mọi người ở đây.

Thậm chí có người bắt đầu hối hận, nếu biết Tử Hà phong tốt như vậy thì trước đây đã bái sư ở Tử Hà phong rồi.

Hiện tại có hối hận thì đã muộn, chỉ có thể nhìn người ta muốn học cái gì thì học cái đó, còn mình thì đi theo sau nhặt một ít bí pháp tu luyện chẳng ra gì.

Tề Vô Hối nghiến răng nghiến lợi, những lời này của Diệp Thu đúng là thu phục được đầy đủ lòng người, vì ai mà từ chối nổi việc có được một vị sư tôn không hề tàng tư với đệ tử điều gì cơ chứ?

Ngay cả Lâm Thanh Trúc đang đứng ở phía sau cũng có cảm giác vinh dự phát ra từ tận đáy lòng.

Sau khi nhìn thấy tâm tình của những vị thủ toạ khác thì nàng cực kỳ vui mừng, vì nàng cảm thấy may mắn khi đã bái được một vị sư tôn vô cùng tốt, là một vị sư tôn coi nàng như người thân của mình.

Ngay cả Tiêu Dật cũng có cảm giác được nâng lên. Hiện tại

hắn cũng là người của Tử Hà phong, nên khi nhìn những ánh mắt hâm mộ xung quanh thì trong lòng hắn cực kỳ thoải mái.

“Ha ha ha, Diệp Thần chính là Diệp Thần! A a a... Cảm giác này thật tuyệt vời!”

“Hâm mộ chưa? Ghen tị chưa? Các ngươi nhìn đi, đây mới là lời mà một vị cao nhân nên nói!”

“Các ngươi thu nhận đồ đệ xong còn giấu cái này cái kia vì sợ dạy hết cho đồ đệ thì sư phụ sẽ chết đói hay gì?”

“Các ngươi nhìn người ta một chút rồi nhìn lại các ngươi xem, mặt mũi đâu hết cả rồi?”

Trong lòng Tiêu Dật cực kỳ vui vẻ, hắn cảm giác linh hồn như muốn bay lên.

Đi theo cao nhân có sự ảnh hưởng như vậy thì chính hắn cũng cảm thấy có thêm một chút phong thái của cao thủ.

Trên lôi đài, khi thấy quả cầu lửa của mình bị đối phương nuốt chửng không còn một mảnh, sắc mặt Lâm Dịch hết sức khó coi.

Nhìn thấy những ánh mắt coi thường ở dưới đài mà trong lòng hắn vô cùng xấu hổ.

Từ lúc bắt đầu hắn đã phô bày ra hết lực lượng, bây giờ vừa mới đối chiến một cái thì trong nháy mắt liền mất hết. Vậy về sau hắn làm sao còn có thể lăn lộn trong Bổ Thiên giáo được nữa?

“Chết tiệt!”

Lâm Dịch thẹn quá hoá giận, trong nháy mắt liền rút kiếm xông lên.

Nếu hoả diễm đã không có phẩm cấp cao bằng nàng thì ta sẽ

dùng sức mạnh để đè chết nàng để lấy lại vị trí của mình.

Một kiếm hung ác chém tới với tốc độ cực nhanh, trận chiến dường như có thể kết thúc trong gang tấc.

Tất cả mọi người bắt đầu lo lắng cho Triệu Uyển Nhi. Tuy là biểu hiện vừa rồi của nàng quá sức tuyệt vời và còn có loại lửa mạnh nhất thế gian, nhưng dù sao nàng cũng chỉ mới nhập môn được một tháng, cho nên tu vi có thể đạt tới cảnh giới gì chứ?

“Cẩn thận!”

Có người hô to, nhưng mà Triệu Uyển Nhi không hề để ý.

Kiếm của Lâm Dịch đã tới ngay trước mặt nhưng Triệu Uyển Nhi vẫn đứng yên tại chỗ và nhẹ nhàng giơ lên tay phải, một luồng khí tức Thiên Tướng cảnh đột nhiên toát ra.

Trong nháy mắt, hai ngón tay trắng nõn như ngọc của nàng đã kẹp lấy kiếm của Lâm Dịch không lệch một li.

“Cái này…”

“Thiên Tướng cảnh!”

“Điều này sao có thể?”

Tề Vô Hối lập tức đứng bật dậy và quay đầu nhìn xem biểu cảm bình tĩnh của Diệp Thu.

“Nàng mới nhập môn một tháng vậy mà đã đạt tới Thiên Tướng cảnh sao? Đây là thiên phú cỡ nào chứ?”

Ngay cả Thông Thiên đạo nhân ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, chỉ có biểu hiện của Mạnh Thiên Chính là bình tĩnh một chút.

Ngay từ đầu ông ta đã lờ mờ đoán được, dù sao thì tác động từ Lâm Thanh Trúc lần trước để cho ông ta tới giờ này vẫn còn rõ

rành rành ngay trước mắt.

Tu vi Thiên Tướng cảnh của Triệu Uyển Nhi đã biểu lộ hoàn toàn, như vậy có thi đấu nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng tung một cước đá bay Lâm Dịch ra khỏi lôi đài, trận đấu cứ kết thúc đơn giản như thế.

Trong một tháng vừa rồi nàng đã thường xuyên tìm Lâm Thanh Trúc để giao thủ luận bàn, cho nên kinh nghiệm chiến đấu đã không hề kém chút nào.

Sau khi trận đấu kết thúc, Triệu Uyển Nhi cười dịu dàng nhìn về phía trọng tài Từ Phong đang đứng ở một bên.

“Trận đấu đầu tiên của hội võ, Triệu Uyển Nhi của Tử Hà phong đấu với Lâm Dịch của Tàng Kiếm phong, Triệu Uyển Nhi thắng.”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng mà trận so tài đã kết thúc.

“Kết thúc trận đấu rồi sao?”

“Không thể tưởng tượng nổi, nàng làm sao có thể làm được như vậy, mới một tháng đã đạt tới Thiên Tướng cảnh ư?”

“Không lẽ là Tử Hà phong có vô số thiên tài địa bảo, cho nên đã cho nàng dùng thần dược gì đó.”

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phía Diệp Thu, nhưng hắn không hề giải thích gì cả.

Chương 114 - Trận Đấu Thứ Hai

Sau khi tuyên bố kết quả xong, Triệu Uyển Nhi nghiêm chỉnh từ lôi đài đi xuống và trở lại bên cạnh Diệp Thu.

“Sư tôn, đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ hạ gục hắn.”

Trong lòng Diệp Thu vui như nở hoa, những âm thanh bàn tán xung quanh hắn đều nghe thấy.

Thật là sung sướng!

Nhưng mà ngoài mặt hắn vẫn duy trì bình tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Diệp Thu cố ý nghiêm mặt nói với Triệu Uyển Nhi: “Đồ nhi, không phải là vi sư đã dặn dò ngươi ra tay phải có chừng mực, đừng khiến cho Tề sư bá của ngươi quá lúng túng hay sao?”

Giết người tru tâm a!

Lời này vừa thốt ra, trong nháy mắt toàn bộ mọi người liền yên tĩnh trở lại, sắc mặt Tề Vô Hối đen như đít nồi mà nghiến răng nghiến lợi.

Độ sát thương của câu nói này còn lợi hại hơn so với một chưởng của một vị cao thủ Giáo Chủ cảnh đỉnh phong.

Triệu Uyển Nhi nghe thấy Diệp Thu nói bóng gió mà lập tức giả vờ ủ rũ, xin lỗi Tề Vô Hối: “Tề sư bá, thật xin lỗi, là Uyển Nhi suy nghĩ không chu đáo, Uyển Nhi sai rồi.”

Lời này vừa nói ra thì Tề Vô Hối lập tức bùng nổ, hắn giận dữ đập tay vào thành ghế và đứng phắt dậy.

Tề Vô Hối đã vô cùng tức giận, lạnh lùng nhìn Diệp Thu và Triệu Uyển Nhi.

Con mẹ nó! Hai sư đồ này cố ý đúng không?

“Tề sư huynh, trẻ con không hiểu chuyện, ngươi tha thứ cho nàng một lần đi.” Nghe Diệp Thu thuyết phục mà mặt Tề Vô Hối càng đen hơn.

“Hừ!” Tề Vô Hối tức giận phất tay áo, không nói lời nào mà sắc mặt tái nhợt hừ lạnh rồi ngồi xuống.

Ngay từ đầu hắn đã coi như nắm chắc phần thắng trong tay và cũng chuẩn bị sẵn hết kế hoạch sỉ nhục Diệp Thu như thế nào.

Nhưng hắn nào nghĩ tới tình thế đột nhiên đảo ngược, hiện tại bản thân lại bị hai sư đồ bọn họ cùng nhau sỉ nhục.

Giờ phút này Tề Vô Hối đã xúc động đến muốn giết người.

Nhìn thấy cảnh này mà những đệ tử của các mạch khác đều buồn cười muốn chết.

Bọn họ thật không nghĩ tới, vị Diệp sư thúc từ trước đến nay đều khiêm tốn trầm ổn mà còn có một mặt xấu tính như vậy.

“Ha ha ha, Diệp sư thúc quá độc ác! Câu nói kia đúng là sát thương chí mạng mà!”

“Ta quyết định rồi, từ hôm nay trở đi ta chính là người hâm mộ trung thành nhất của Diệp sư thúc.”

“Ta có thể tưởng tượng ra Tề sư bá giờ phút này thậm chí đã có ý định giết người rồi. Nhưng không hiểu sao ta tự dưng lại cảm thấy rất vui vẻ.”

Có thể là bởi vì Tề Vô Hối đã chấp pháp nhiều năm, đắc tội quá nhiều người, nên khi trông thấy hắn như quả bóng bị xì hơi thì rất nhiều người đã âm thầm cười trộm.

Về phần đệ tử của Tàng Kiếm phong lúc này đều cúi đầu thật thấp, khác hẳn vẻ kiêu ngạo lúc trước mà xấu hổ không dám gặp ai.

"Hừ, ngươi đừng đắc ý quá sớm, lúc này chỉ mới bắt đầu thôi." Tề Vô Hối trầm mặt nói với Diệp Thu.

Hắn còn chuẩn bị nói thêm vài câu đầy hận thù nhưng Diệp Thu căn bản không để ý tới hắn.

Tề Vô Hối càng tức giận hơn mà vung tay đi đến đội ngũ đệ tử của Tàng Kiếm phong và bắt đầu giáo huấn.

Chỉ thấy Lâm Dịch cúi đầu ủ rũ đi ra nói: "Xin lỗi sư tôn, đệ tử đã khiến ngài mất thể diện."

"Hừ, ngươi đúng là tên phế vật! Thường ngày các ngươi mà chịu siêng năng tu luyện đàng hoàng thì hiện giờ sao có thể làm ta mất mặt được?"

"Thể diện của cả Tàng Kiếm phong đều bị các ngươi phá hỏng rồi."

"Hiện giờ toàn bộ bổn giáo đều coi chúng ta là trò cười, các ngươi còn thấy mình chưa đủ mất thể diện phải không?"

Tề Vô Hối lạnh lùng khiển trách, đám đệ tử đều không ai dám lên tiếng.

Lúc này ai dám làm trái ý của hắn thì chính là hành động tự tìm chỗ chết.

Bấy giờ một vị nam tử áo xanh đi đến nói: "Sư tôn không nên

tức giận, hiện tại mới là trận đầu mà thôi. Trận tiếp theo ngài hãy xem đệ tử xoay chuyển lại thế cục như thế nào. Tôn nghiêm của Tàng Kiếm phong chúng ta không ai được phép chà đạp lên."

Nghe xong lời này thì trong lòng Tề Vô Hối cuối cùng cũng có chút trấn an, nói: "Rất đúng, Phi Trần, đây mới chỉ là trận đầu tiên mà thôi. Vi sư vẫn luôn xem trọng ngươi, cho nên ngươi nhất định phải xoay chuyển thế cục chứ đừng khiến vi sư thất vọng."

Lý Phi Trần tự tin cười nói: "Sư tôn yên tâm, đệ tử chắc chắn sẽ không để cho sư tôn thất vọng."

Hắn vô cùng tự tin vì hắn chính là nhị đệ tử của Tàng Kiếm phong, chỉ ở dưới Tề Hạo, và tu vi đã đạt tới Thiên Tướng tam phẩm.

Đối thủ của hắn trong trận tiếp theo chính là Lâm Thanh Trúc. Hắn cũng không tin với tu vi Thiên Tướng tam phẩm của mình thì sẽ không làm gì được một tiểu cô nương mới nhập môn ba tháng.

Thấy nhị đệ tử của mình tự tin như vậy thì Tề Vô Hối cũng thả lỏng hơn, hắn quay đầu nhìn Diệp Thu thầm nghĩ:

"Ngươi cứ cười đi, hãy xem ta trả lại cho ngươi sự sỉ nhục vừa rồi như thế nào."

"Hừ, ngươi ăn may mới thắng một trận mà thật sự cho rằng Tàng Kiếm phong của ta không có nhân tài sao?"

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, Tề Vô Hối đi về chỗ ngồi dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

Chương 115 - Tới Đi!

Thông Thiên đạo nhân và Diệp Thu bên cạnh nói chuyện phiếm.

"Ha ha ha, Diệp đạo hữu, đồ nhi của ngươi đúng thật đã khiến cho lão phu rất ngạc nhiên."

"Nàng tuổi còn nhỏ nhưng không chỉ nắm giữ Hồng Liên Nghiệp Hoả, là loại lửa mạnh nhất nhân gian, mà tu vi còn đạt đến Thiên Tướng cảnh."

"Ta thật không dám tưởng tượng sau này nàng tu hành sẽ đạt đến trình độ cao đến đâu."

Thông Thiên đạo nhân thật lòng cảm khái, ông ta vốn cho rằng đồ nhi của mình đã đủ ưu tú rồi, nhưng bây giờ đến Bổ Thiên giáo tham quan một phen thì mới phát hiện thế gian này chưa từng thiếu thiên tài, có rất nhiều người còn ưu tú hơn, chỉ có điều bọn họ đều không thích lộ diện và ít nói mà thôi.

"Ta rất hiếu kì tại sao Diệp đạo hữu có thể trong vòng một tháng ngắn ngủi mà giúp cho tu vi của nàng lên được Thiên Tướng cảnh?" Thông Thiên đạo nhân vừa hỏi đã thu được tất cả ánh mắt hiếu kì của mọi người.

Diệp Thu cười nhạt nói: "Không có gì, ta cũng chỉ tặng nàng một khối bảo cốt của thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng ngũ cảnh mà thôi."

"Cái gì?!!"

"Bảo cốt của thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng ngũ cảnh ư?"

Lời này của Diệp Thu đã làm tất cả mọi ngươi ở đây chấn kinh, ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng không ngoại lệ.

Ông ta vốn cho rằng Diệp Thu có thể đột phá đến Giáo Chủ cảnh là do Diệp Thu đã hấp thụ khối bảo cốt đó, ai ngờ hắn vốn không hấp thu nó mà lại đưa tặng cho đệ tử.

Cái này… Hắn cũng hào phóng quá đi!

Trước đây tất cả mọi người đều nghe nói Diệp Thu dùng một kiếm đánh lui hai cường giả cùng cảnh giới trên cánh đồng hoang rồi cướp đi bảo cốt.

Ai cũng biết rõ trong tay hắn có khối bảo cốt của thái cổ di chủng tu vi Thần Tàng ngũ cảnh nhưng không biết hắn đã xử lí ra sao.

Nếu như ở trong mắt các thủ toạ khác thì đoán chừng sẽ tự mình hấp thu, dù sao đây cũng là một khối bảo cốt không tầm thường chút nào. Nếu có thể hấp thu hoàn toàn thì đã đủ để giúp cho bọn họ đột phá Giáo chủ cảnh.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ tới Diệp Thu chẳng những không hấp thu mà còn đưa tặng cho đệ tử.

Giờ phút này ngay cả Tề Vô Hối cũng lộ ra vẻ khiếp sợ. Hắn thật sự không hiểu rõ Diệp Thu đã hạ quyết tâm kiểu gì mà lại có thể đem thứ bảo bối tốt như vậy tặng cho đệ tử?

Có di chủng bảo cốt hay không cũng không quan trọng, mà chỉ đơn giản là muốn bái sư tôn chưa từng tàng tư với đệ tử mà thôi.

"Mẹ ơi, ta có thể tìm được vị sư tôn tốt đến vậy ở đâu đây? Ta cũng muốn a!"

"Hiện giờ ta chuyển đến Tử Hà phong bái sư còn kịp không? Vì trình độ này..."

Tất cả mọi người đều hâm mộ đến chảy nước miếng.

Hiện giờ xem ra Tử Hà phong chính là một miếng bánh thơm, ai có thể tiến vào thì liền giống như một bước lên trời.

Có được một vị sư tôn tốt như vậy thì còn lo không tu thành tiên được sao?

Hạc Vô Song ở sau cũng đã có chút ghen tị. Sau khi phát hiện điều này Thông Thiên đạo nhân vội vàng chuyển chủ đề, vì ông ta không muốn đến chơi mà còn đánh mất luôn cả đồ đệ yêu quý của mình.

"Ha ha ha, Diệp đạo hữu quả thật là nhân tài, lão phu lần đầu tiên được thấy một tấm lòng bao la đến vậy. Bội phục, bội phục."

Mạnh Thiên Chính im lặng hồi lâu và cuối cùng cũng mở lời, chỉ thấy hắn nói với Từ Phong ở phía trên: "Tiếp tục hội võ đi."

Tự Phong khẽ gật đầu rồi lớn tiếng nói: "Trận thứ hai của hội võ, Lâm Thanh Trúc của Tử Hà phong đối đầu với Lý Phi Trần của Tàng Kiếm phong. Mời hai bên ra sân."

Sắc mặt Tề Vô Hối dần dần tốt lên theo giọng nói của Tự Phong. Hắn quay sang nhìn Lý Phi Trần nói: "Đi thôi, kết thúc trận đấu bằng tốc độ nhanh nhất, lấy lại cho ta những thể diện đã mất."

"Sư tôn cứ yên tâm." Lý Phi Trần tự tin cười nói, sau đó hắn tung người nhảy lên lôi đài.

Dáng người và khí độ bất phàm của Lý Phi Trần liền thu hút không ít sự chú ý.

Đến khi hắn lên võ đài rồi thì Tề Vô Hối liền thâm sâu liếc nhìn Diệp Thu.

Tề Vô Hối đã dự định xong xuôi lát nữa sẽ lấy lại thể diện ra sao.

Lâm Thanh Trúc khẽ gật đầu, khí chất thanh lãnh cầm trong tay Tử Hà kiếm từng bước đi đến lôi đài.

Nàng không khoa trương giống như Lý Phi Trần ưa thích khoe kỹ năng kia.

Vào đến lôi đài, Lâm Thanh Trúc đứng tại chỗ không nói lời nào, một luồng hàn khí lạnh thấu xương dần dần tản ra làm cho đám người không khỏi sợ hãi thán phục.

Tư chất tuyệt vời như vậy còn hơn cả tiên nữ, duyên dáng yêu kiều, nhan sắc tuyệt trần.

Tự Phong hỏi: "Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Hai người gật đầu.

Tự Phong lập tức nói: "Vậy bắt đầu đi."

Tuyên bố bắt đầu xong thì Tự Phong liền bước xuống đài.

Lý Phi Trần chắp tay hành lễ, nói: "Lý Phi Trần của Tàng Kiếm phong xin sư muội chỉ giáo."

Lâm Thanh Trúc chỉ lạnh lùng ôm quyền chứ không có nói gì, thấy vậy mà trong lòng Lý Phi Trần vô cùng bất mãn.

Có điều hắn cũng không quá để ý mà từ từ rút bảo kiếm ra, nói: "Kiếm này có tên là Phù Du, chế tạo từ huyền thiết Hàn Đầm nên vô cùng sắc bén. Sư muội hãy cẩn thận."

Lâm Thanh Trúc nhướn mày vì cảm thấy đối phương quá phí lời rồi lạnh lùng nói ra: "Tới đi!"

Chương 116 - Quá Thô Bạo

Lý Phi Trần vốn định khoe khoang mà đối phương còn không thèm để ý nên liền thẹn quá hoá giận.

"Sư muội đã vội như thế thì sư huynh sẽ không khách khí nữa."

Trong chốc lát, khí tức Thiên Tướng tam phẩm của hắn liền bộc phát ra một luồng sức mạnh bức người, sau đó hắn chậm rãi rút bảo kiếm ra.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, không biết vị đồ nhi này của ta có thể lọt vào mắt của ngươi hay không?" Tề Vô Hối ngồi dưới khán đài cười đến vui vẻ và cố ý nói với Diệp Thu.

Diệp Thu chỉ cười nhạt nói: "Ừm, không tệ. Xem ra vị đệ tử Thiên Tướng tam phẩm này của Tề sư huynh chính là môn sinh mà ngươi đắc ý nhất đúng không?"

Tề Vô Hối cũng không che giấu mà thoải mái cười nói: "Ha ha ha, đương nhiên rồi."

Hắn vừa dứt lời thì trận chiến trên đài đã nhanh chóng nổ ra.

Lý Phi Trần tụ khí thành công, kiếm pháp sắc bén vô cùng. Hắn lấy chiêu thức mở đầu tấn công vào phía bên trái Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc nghiêng người một cách không nhanh không chậm mà thoát được một chiêu, thậm chí nàng còn chưa phải rút ra Tử Hà Kiếm.

Một kiếm bị né tránh một cách nhẹ nhàng như vậy để cho Lý

Phi Trần càng trở nên giận dữ, hắn liền bộc phát toàn bộ khí tức Thiên Tướng tam phẩm vì muốn dùng tốc độ nhanh nhất để kết thúc trận đấu.

"Ngươi được lắm, ngươi đã thành công chọc giận ta. Hãy chuẩn bị tiếp nhận hoả khí của ta đi."

Lý Phi Trần để bảo kiếm nằm ngang ngực và bắt đầu ngưng tụ kiếm ý, hắn không hề che giấu sức mạnh mà phát ra một cách mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, một luồng kiếm ý to lớn bỗng nhiên toả ra làm chấn động cả mặt đất.

"Ồ, không ngờ trình độ kiếm đạo của Lý Phi Trần lại đạt đến mức độ cao đến vậy."

"Xem ra lần này Tử Hà phong thua chắc rồi."

Đám người kinh hãi nhao nhao nghị luận.

Đám thủ toạ cũng là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, áp lực đã tăng gấp bội.

Bọn họ không ngờ Tàng Kiếm phong lại có nhiều cao thủ đến vậy, xem ra lần này bọn họ muốn đạt thành tích tốt thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trông thấy Lý Phi Trần triển khai toàn bộ kiếm ý trên lôi đài mà Thông Thiên đạo nhân liếc nhìn Tề Vô Hối đang tỏ ra đắc ý ở bên cạnh.

"Tề đạo hữu, đồ nhi của ngươi có kiếm đạo cũng không tồi, chắc chắn hắn đã được ngươi đích thân truyền thụ nhỉ?"

Tề Vô Hối cười ha hả nói: "Không sai, người này chính là nhị đệ tử của ta, có thiên phú cực tốt, đặc biệt trong việc lĩnh ngộ

kiếm đạo hắn còn có kiến giải cực cao. Hắn mới còn trẻ mà đã đạt đến cảnh giới Thiên Tướng tam phẩm, tuy vậy cũng không so được với đồ đệ yêu quý của của Thông Thiên đạo hữu. Nhưng có thể đạt được cảnh giới này ở độ tuổi như vậy cũng đã được ca tụng là thiên tài trong vạn người rồi."

"Ha ha ha ha..." Thông Thiên đạo nhân bật cười, ông ta có thể nghe được vẻ đắc ý trong giọng nói của Tề Vô Hối.

Ông ta tình cờ phát hiện Diệp Thu ngồi cách đó không xa vẫn không có bất kỳ thay đổi nào mà không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía trên đài.

Lâm Thanh Trúc sẽ đối phó một kiếm này ra sao?

Kiếm ý triển khai toàn bộ cộng thêm luồng sức mạnh to lớn, Lý Phi Trần dữ tợn gầm thét một tiếng: "Tụ Khí Trảm!"

Hắn đột nhiên đánh ra một đạo kiếm khí bay thẳng về phía Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc không hề dao động mà chỉ nhấc nhẹ tay phải lên, ngay cả Tử Hà Kiếm cũng không hề rút ra.

"Nàng muốn làm gì?"

"Trước mặt nàng là kiếm khí cỡ này mà lại chưa chịu rút ra bảo kiếm. Không phải nàng quá điên rồi sao?"

Đám người nghị luận ầm ĩ, chỉ thấy Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng bộc phát ra một luồng sức mạnh đè ép tuyệt đối.

"Đây là..."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ thấy Tử Hà Kiếm vẫn đang nằm trong vỏ đột nhiên toả ra một luồng kiếm ý kinh người phá tan luồng kiếm ý của Lý Phi Trần.

Tất cả đều mơ hồ cảm nhận được, nếu luận về trình độ kinh khủng của kiếm ý thì mười tên Lý Phi Trần cũng không thể sánh bằng Lâm Thanh Trúc.

"Sao có thể?" Tề Vô Hối lập tức đứng dậy, ánh mắt hắn tràn đầy vẻ khó tin.

Lý Phi Trần đánh ra một kích toàn lực không chỉ muốn để cho Lâm Thanh Trúc không có cơ hội rút ra bảo kiếm, mà hắn còn muốn nàng né tránh không kịp.

Nàng chỉ khẽ di động mà đã có thể phá giải được sát chiêu của Lý Phi Trần ư?

Người trứ danh nhìn kiếm để luận thiên tài như Hạc Vô Song khi trông thấy cảnh này cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

"Cô nương này dường như còn mạnh hơn sự tưởng tượng của ta."

"Luồng kiếm ý lạnh lẽo thấu xương kia tựa như có thể xuyên thẳng qua linh hồn, chỉ vẻn vẹn một tia mà liền có thể phá tan được tất cả kiếm ý của đối phương."

"Đấu pháp kiểu này ta vẫn là lần đầu trông thấy. Nếu để cho ta lên đấu thì sao có thể nhẹ nhàng được như nàng?"

"Đây tuyệt đối là trình độ kiếm pháp tuyệt đỉnh, không cần nhiều lời hoa mỹ mà chỉ đơn giản là quá thô bạo."

Chương 117 - Tề Vô Hối Bất Tỉnh

Trên lôi đài, Lâm Thanh Trúc từ đầu đến cuối không biến sắc cuối cùng cũng nở nụ cười.

"Chơi cũng kha khá rồi! Nếu ngươi không có bản lĩnh gì thì hãy xuống đài đi."

Vừa dứt lời, nàng cuối cùng cũng động thủ.

"Ngươi..." Lý Phi Trần rất kinh hãi, từ lúc Lâm Thanh Trúc động thủ, hắn đột nhiên phát hiện mình không thể chạm được vào thân ảnh của nàng.

Chỉ thấy nàng thoắt cái đã đến trước mặt đạp một cước, khiến cho hắn ngã khỏi đài một cách nhục nhã.

Lý Phi Trần thậm chí còn không có năng lực phản kháng.

Ta là Thiên Tướng tam phẩm mà sao lại thua một cách triệt để như thế?

Cho đến lúc rơi khỏi lôi đài rồi mà hắn vẫn không biết mình đã thua như thế nào.

Lúc này trên lôi đài chỉ còn một thân ảnh áo trắng tung bay, lạnh lùng kiêu hãnh.

"Từ trưởng lão." Kết thúc trận đấu, Lâm Thanh Trúc nhìn sang Từ Phong nói.

Từ Phong lắc đầu nhìn thoáng qua Lý Phi Trần đang dưới lôi

đài rồi nói: "Trận thứ hai của hội võ, Lâm Thanh Trúc của Tử Hà phong đối đầu với Lý Phi Trần của Tàng Kiếm phong, Lâm Thanh Trúc chiến thắng."

"Phụt..." Nghe xong kết quả do Từ Phong tuyên bố, Tề Vô Hối tức giận đến mức phun ra một ngụm máu tươi.

"Sư tôn." Đám đệ tử sau lưng hắn liền kinh hãi mà vội vã đến đỡ.

Tề Vô Hối lúc này mặt mũi đã tái nhợt, gân xanh nổi đầy trên trán.

Tàng Kiếm phong thua liên tiếp hai trận, mà lại còn thua một cách vô cùng nhục nhã.

Lý Phi Trần uể oải trở về đội ngũ, cúi đầu không dám đối mặt với Tề Vô Hối.

Ban đầu hắn đã nói rất tự tin làm cho Tề Vô Hối cũng tự tin theo, đều đã nghĩ lát nữa sẽ làm nhục Diệp Thu kiểu gì.

Nhưng kết quả đánh nửa ngày trên lôi đài, không những không thể khiến cho đối phương xuất kiếm mà còn bị đá một cước rơi xuống lôi đài.

Không chỉ làm mất mặt mình mà ngay cả thể diện của Tề Vô Hối cũng bị mất hết.

Vừa rồi Tề Vô Hối còn khen ngợi hắn trước mặt Thông Thiên đạo nhân như vậy thì hắn đột nhiên có cảm giác buồn nôn giống như ăn phải mười cân phân.

"Sư tôn, đệ tử xin lỗi đã khiến ngài mất mặt..." Lý Phi Trần run rẩy nói, hắn xấu hổ không dám nhìn vào mắt Tề Vô Hối.

"Phế vật! Một đám phế vật!" Tề Vô Hối gầm lên một tiếng, suýt

chút nữa lại phun thêm một ngụm máu tươi.

Thấy có nhiều đồng môn đang xem nên hắn chỉ có thể đè nén lại ý định muốn giáo huấn Lý Phi Trần. Đợi đến khi trở về núi xem ta trị mấy tên tiểu tử các ngươi ra sao?

Lúc này Lâm Thanh Trúc chậm rãi đi xuống, trở lại bên người Diệp Thu đợi lệnh.

"Sư tôn, đệ tử đã không để cho ngài thất vọng."

Trận chiến vừa rồi Diệp Thu đều trông thấy hết, đặc biệt là biểu cảm đặc sắc hơn cả ăn phân của Tề Vô Hối đã khiến cho hắn suýt chút nữa phì cười.

Sảng khoái!

Quá sảng khoái!

E rằng đây là lần sảng khoái nhất trong mười năm qua của ta!

Mặc dù Diệp Thu rất vui vẻ trong lòng nhưng hắn vẫn bình tĩnh không lộ buồn vui, thậm chí còn có chút quở trách.

"Đồ nhi, vi sư đã nói để lại cho Tề sư bá của ngươi một chút mặt mũi chứ đừng ra tay quá ác, tại sao ngươi lại không nghe vi sư?"

"Nếu chuyện này truyền ra để cho người ngoài biết được cao thủ của Tàng Kiếm phong chỉ được đến thế thì phải làm sao? Ngươi muốn để cho Tề sư bá của ngươi sau này phải gặp người khác như thế nào?"

Diệp Thu cố ý lớn tiếng khiển trách, lời của hắn vừa dứt thì Tề Vô Hối liền đỏ bừng cả mặt, gân xanh nổi đầy trên trán.

"Phụt..." Vì không chịu nổi sự sỉ nhục này nên hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Đám đệ tử của Tàng Kiếm phong trông thấy cảnh này thì đều vội vàng luống cuống, ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng không kìm được mà vội vã đến bên cạnh Tề Vô Hối để kiểm tra.

Lúc phát hiện hắn chỉ là tức đến bất tỉnh chứ cơ thể vốn không có bệnh tật gì thì ông ta mới yên lòng.

"Chưởng giáo sư bá, sư tôn của chúng ta làm sao vậy? Ngài ấy không sao chứ?" Đám đệ tử sốt ruột bu vào hỏi như đám ruồi.

Mạnh Thiên Chính vuốt vuốt chòm râu nói: "Sư tôn của các ngươi không sao đâu, chỉ do giận quá nên bất tỉnh mà thôi. Các ngươi hãy mang hắn về điều dưỡng vài ngày là khoẻ."

Đám người nghe xong thì lập tức thả lỏng một hơi. Bọn họ nào có dám lưu lại đây tự chuốc lấy nhục nên mặt mày xám xịt vội vã đưa Tề Vô Hối về núi.

Mạnh Thiên Chính lắc đầu nhìn bọn họ đưa Tề Vô Hối rời đi, sau đó lại nhìn về phía Diệp Thu cách đó không xa.

"Àiii, hi vọng lần này Tề sư đệ có thể tiếp thu lần giáo huấn này mà không đối đầu với Diệp sư đệ nữa."

Mấy câu nói tuy rất hời hợt kia của Diệp Thu nhưng lại có sức sát thương quá lớn. Nếu hắn thật sự sỉ nhục thì còn tốt hơn là kiểu ngoài mặt muốn tốt cho ngươi, quan tâm đến thể diện của ngươi, nhưng trên thực tế lại làm nhục ngươi như vậy.

Mà điều khiến cho Mạnh Thiên Chính kinh ngạc hơn là hiện giờ tu vi của Lâm Thanh Trúc đã đạt đến trình độ nào?

Lúc trước Liễu Thanh Phong quay về nói rằng Lâm Thanh Trúc chính miệng thừa nhận tu vi của nàng là Thiên Tướng nhị phẩm, nhưng hôm nay dường như không phải như vậy.

Hai thầy trò nhà này không khoe khoang gì mà đều thích ẩn

tàng.

Ngay cả Diệp Thu cũng ẩn tằng mười năm mới dần dần bộc lộ tài năng.

Chương 118 - Trở Về Trước

"Ha ha ha, không biết vì sao mà ta đột nhiên có loại cảm giác như hả giận."

"Diệp sư thúc thâm sâu quá đi! Nhìn Tề sư bá tức giận đến ngất xỉu rồi kìa."

Sau khi Tề Vô Hối được khiêng trở về, mọi người ở đây rốt cục nhịn không được mà cười ra tiếng.

Bọn họ thật không nghĩ tới ngày đầu tiên của hội võ vậy mà lại xảy ra những chuyện thú vị như vậy, bọn họ có chút chờ mong những trận kế tiếp sẽ còn phát sinh ra chuyện như thế nào nữa.

Những năm này Tề Vô Hối đã đắc tội với rất nhiều người, bởi vậy khi hắn gặp chuyện thì tất cả những ai từng có hiềm khích với hắn thì đều có chút hả hê trong lòng.

"Ha ha ha, ta thật không nghĩ tới Diệp tiền bối còn có một phần tính tình như vậy, khiến cho ta càng hiểu rõ được tâm ý của tiền bối hơn." Hạc Vô Song âm thầm nói ra, trong lòng cười lớn đặc biệt là khi nhìn thấy Tề Vô Hối mang bộ mặt như vừa mới ăn phân.

Nếu không phải bởi vì thân phận của hắn đặc thù và không phải là đệ tử của Bổ Thiên giáo mà sợ sẽ gây ra hiểu lầm, vậy phỏng chừng hắn sẽ nhịn không được mà cười ra tiếng.

Hạc Vô Song nhìn Diệp Thu thật sâu và phát ra lời khen ngợi từ tận đáy lòng.

"Diệp tiền bối thật là thần thông quảng đại, kiếm pháp thông

thần mà còn làm người khiêm tốn, vả lại lòng dạ cũng cực sâu. Người nào đã bị Diệp tiền bối tính kế thì đều khó lòng phòng bị."

Từ trong đội ngũ Tử Hà Phong, Diệp Thu chậm rãi đứng lên khỏi ghế, nói: "Chưởng giáo sư huynh, Tử Hà Phong của ta đã kết thúc phần thi luận võ, nếu như không có chuyện gì khác thì ta liền mang hai đồ nhi của ra trở về."

Mạnh Thiên Chính khoát tay áo, trên khuôn mặt già nua của ông ta tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Diệp Thu lên tiếng chào hỏi Mạnh Thiên Chính và Thiên Thông Đạo Nhân rồi liền dẫn các nàng rời khỏi nơi này.

Ngày đầu tiên của hội võ Tử Hà Phong chỉ có hai trận đấu mà đã kết thúc toàn bộ. Về phần trận đấu ngày mai thì hiện tại xếp hạng giữa các đối thủ còn chưa có phân định xong, dù ở lại chỗ này xem thì cũng không có tác dụng gì, cho nên Diệp Thu đã dứt khoát rời đi.

Lúc này miễn phải bàn trong lòng hắn có bao nhiêu vui sướng. Tề Vô Hối vì muốn nhục nhã hắn mà đã lên kế hoạch dòng dã trong ba tháng, nhưng thật không nghĩ tới ngày đầu tiên hắn ta đã thất bại thảm hại.

Tề Vô Hối không chỉ không thể nhục nhã Diệp Thu, mà ngược lại còn đem chính mình tức đến hộc máu.

…

"Sư tôn, Tề sư bá sẽ không bị tức chết chứ?" Sau khi rời khỏi quãng trường diễn võ, Triệu Uyển Nhi có chút xấu xa hỏi.

Diệp Thu cười đáp: "Không đâu, Tề sư bá của ngươi da mặt rất dày, mà đề kháng vẫn rất cao."

Phụt!

Triệu Uyển Nhi che miệng cười.

"Ha ha ha, Diệp tiền bối, ngài vừa rồi không có phát hiện đám đệ tử của Tàng Kiếm Phong đều mang bộ mặt giống như ăn phải mười cân phân vậy."

"Ngay từ đầu bọn hắn còn rất kiêu ngạo, tỏ ra bộ dáng lão tử ta đây là đệ nhất thiên hạ. Nhưng kết quả đến cuối cùng ai nấy đều không còn mặt mũi gặp người khác."

Tiêu Dật ranh mãnh nói ra, hắn vừa rồi thật sự thiếu chút nữa cười chết.

Diệp Thu nhìn Tiêu Dật thật sâu một cái và trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu tử này có thể dùng được."

Lâm Thanh Trúc ghét bỏ nhìn Tiêu Dật, lạnh lùng nói: "Thô bỉ! Cái gì mà ăn mười cân phân chứ? Ai lại đi ăn thứ đồ đó bao giờ?"

Tiêu Dật gãi gãi đầu, cười he he ngây ngô và cũng không đáp lại.

Hắn đương nhiên biết vừa rồi lời nói của mình có chút thô thiển, nhưng chủ yếu là do loại thiếu gia như hắn đối với những từ ngữ này đã nói đến quen miệng, không có gì là không nói được. Tật xấu này hắn đã mắc rồi thì muốn sửa mà cũng không thể sửa nổi, cả đời này hắn đều không thể sửa được.

"Chúng ta hôm nay chỉ có hai trận luận võ và toàn bộ đều đã xong. Kế tiếp các ngươi cứ tự do vui chơi, muốn ở lại đây quan sát các thiên tài của các sơn mạch khác quyết đấu cũng được, hay muốn về Tử Hà phong nghỉ ngơi cũng có thể. Tất cả đều giải tán đi." Sau khi rời khỏi quãng trường diễn võ, Diệp Thu khoát tay bảo các nàng có thể tự do tùy ý làm gì mình thích.

Nói xong hắn liền bay về phía Tử Hà Phong. Hắn cũng không có hứng thú xem luận võ, vì đám trẻ con tiểu đả tiểu nháo thì có

cái gì đáng để hắn xem. Bằng đấy thời gian vô vị còn không bằng hắn trở về tu luyện củng cố tu vi một chút.

Trong khoảng thời gian này tốc độ tăng tiến tu vi của Diệp Thu quả thật hơi nhanh, cho nên hắn cần phải củng cố tu vi lại một chút.

Lần trước lúc xuống núi Diệp Thu đã phát hiện ra một ngôi Đế mộ nằm ở khu vực không người. Ngôi Đế mộ này cho tới bây giờ vẫn chưa được giải trừ phong ấn.

Hắn tính toán sơ bộ Đế mộ này muốn mở ra thì ít nhất cũng phải mất mấy tháng, vừa vặn hắn thừa dịp khoảng thời gian này để bình ổn một chút cảnh giới của mình.

Chương 119 - Có Tình Ý

Sau khi Diệp Thu rời đi; Lâm Thanh Trúc, Triệu Uyển Nhi và Tiêu Dật cũng chưa có ý định rời đi.

Vừa nhìn thấy Diệp Thu đi rồi thì Tiêu Dật rốt cục nhịn không được mà liền muốn tách ra.

"Hai vị tỷ tỷ, ta có chút việc đi trước, các ngươi tự mình chơi đi nha."

Nói xong hắn liền trực tiếp lao vun vút hướng về lôi đài chữ Càn mà đi.

Vừa rồi lúc hắn vừa đặt chân tới thì đã có chú ý một chút đến tình huống bên phía lôi đài chữ Càn.

Hắn phát hiện bên kia vậy mà có rất nhiều đại mỹ nữ thủy linh thuần khiết, đó là các nữ đệ tử của Thiên Thủy Phong, người sau so với người trước càng nhìn càng đẹp mắt.

Tiêu Dật thèm thuồng đã lâu mà ngại Diệp Thu ở đây nên không dám đi xem. Bây giờ Diệp Thu đi rồi thì nào còn có ai dám ngăn cản hắn đi xem mỹ nữ nữa?

"Tên này hứng chí như vậy thì sẽ không phải muốn làm chuyện xấu gì chứ?" Lâm Thanh Trúc nhìn bóng lưng Tiêu Dật thật sâu mà hoài nghi hỏi.

Triệu Uyển Nhi gật đầu, nói: "Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy!"

Hai nàng lập tức đạt thành nhận thức chung mà cũng hướng về Lôi đài chữ Càn mà đi.

Nơi này là sân nhà của Thiên Thủy Phong, đứng ở đó đa số là nữ đệ tử, bọn họ vây nơi này từ trong ra ra ngoài tận ba vòng.

Nguyên do là vì Thiên Thủy Phong đa phần là các nữ đệ tử, vòng người bên ngoài đều là đám nam tử, mỗi một tên ánh mắt đều như lang như hổ.

"Thanh Thanh, các ngươi làm sao lại tới đây, không phải Tử Hà Phong đang luận võ tại lôi đài chữ Khôn sao?" Trong đám người xuất hiện Tô Nhã, đây là vị khuê mật của Lâm Thanh Trúc.

Nàng đột nhiên phát hiện Lâm Thanh Trúc đến nơi này mà tưởng là Lâm Thanh Trúc tới tìm mình nên liền vui vẻ đi tới.

Nhìn thấy Tô Nhã thì khuôn mặt lạnh như băng của Lâm Thanh Trúc rốt cục cũng nặn ra một nụ cười nhỏ.

"Ừm, chúng ta đấu xong rồi! Không có việc gì làm nên liền đến thăm ngươi."

Tô Nhã không có nửa điểm hoài nghi mà vui vẻ nói: "Đi thôi, ta mang các ngươi đi vào."

Hai người đi theo Tô Nhã một đường tiến vào bên trong, loại đãi ngộ này có thể khiến cho tiểu tử Tiêu Dật đang chen chúc lăn lội bên ngoài gào khóc không thôi nếu biết được.

Hắn chen chúc nửa ngày mà thật sự không thể chen qua nổi đám đực rựa kia, hắn chỉ có thể ở xa xa bên ngoài đưa mắt nhìn thoáng qua các mỹ nữ.

Minh Nguyệt chân nhân đang quan chiến thì phát hiện hai cô nương kia tiến đến. Ánh mắt nàng không tự chủ tìm kiếm hình dáng thân thuộc ở sau hai cô nương kia. Lúc phát hiện vậy mà không có người mình chờ mong thì thần sắc của nàng có chút mất mát.

"Bái kiến Minh Nguyệt chân nhân." Hai cô nương hành lễ với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt gật đầu và nghi hoặc hỏi: "Sư tôn của các ngươi đâu rồi?"

Lâm Thanh Trúc nói: "Tử Hà Phong chúng ta hôm nay chỉ có hai trận đấu, sau khi đánh xong thì sư tôn liền quay trở về phong mạch."

"Ài... " Minh Nguyệt oán hận một tiếng và càng thêm mất mát.

"Ta nhớ không lầm hôm nay đối thủ của các ngươi là đệ tử của Tàng Kiếm Phong phải không?" Lúc này Minh Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện Tề Vô Hối vì tính kế Diệp Thu mà đã phái ra hai cao thủ đến thu thập Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc nên hỏi.

Nếu hai cô nương này thua thì Diệp Thu chắc chắn sẽ không khá gì.

Triệu Uyển Nhi hơi nghiêng đầu, ánh mắt cong cong như trăng lưỡi liềm mà ôn nhu cười nói: "Chúng ta đã toàn thắng hai trận, Tề sư bá bị tức đến ngất đi và được các đệ tử khiêng về sơn mạch của mình rồi."

Minh Nguyệt vừa nghe xong thì cảm thấy vui mừng hỏi.

"Cái gì?!!"

"Còn có chuyện như vậy sao?"

"Đáng tiếc là ta lại không ở đó! Thật đáng tiếc!"

Đồng môn nhiều năm như vậy mà Minh Nguyệt chưa có khi nào gặp qua Tề Vô Hối ăn phải thiệt thòi lớn như vậy.

Nàng thật không nghĩ tới hôm nay hắn đã thua dưới tay Diệp

Thu, hơn nữa còn bị làm cho tức đến hôn mê.

Nghe Triệu Uyển Nhi trình bày xong thì trong đầu Minh Nguyệt đã hiện lên thân ảnh anh tư bất phàm của Diệp Thu.

Hắn mặc một bộ bạch y, hông đeo ngọc bội, quân tử khiêm tốn, khuôn mặt ôn văn như ngọc, nhưng cái bụng lại xấu xa như vậy.

“Hắn chỉ nói ra dăm ba câu nói nhìn như không có lực sát thương gì nhưng sự công kích đối với tâm hồn lại rất trí mạng. Tuy hắn xấu xa nhưng ta thích." Minh Nguyệt nỉ non tự nói, không tự giác lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

Hai người Triệu Uyển Nhi và Lâm Thanh Trúc nhìn thấy như vậy cũng đều tự ti mặc cảm, nhìn đến ngây ngẩn cả người.

"Lâm sư tỷ, tại sao ta lại cảm giác Minh Nguyệt chân nhân có chút tình ý đối với sư tôn chúng ta nhỉ?" Triệu Uyển Nhi len lén nhỏ giọng nói bên tai Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc khẽ hô: "Không thể nào!"

Chương 120 - Hâm Mộ

Minh Nguyệt chân nhân thất lạc nhưng Lâm Thanh Trúc không hiểu lắm những thứ này, tuy nhiên khi nàng cẩn thận quan sát Minh Nguyệt chân nhân một chút thì phát hiện đôi mắt nàng mang theo ý cười, cái miệng nhỏ nhắn hơi giương lên.

Lâm Thanh Trúc không biết là Minh Nguyệt chân nhân đang nghĩ đến chuyện gì vui vẻ mà lại mỉm cười một trận miên man bất định như vậy, làm cho nàng không khỏi che miệng cười trộm.

Minh Nguyệt chân nhân bây giờ giống như thiếu nữ thanh xuân, đang chìm đắm trong thế giới mà ở đó nàng và tình lang của mình đang hẹn hò.

Lâm Thanh Trúc giật mình nói: "Hình như là có chút tình ý!"

Không biết qua bao lâu, Minh Nguyệt chân nhân rốt cục cũng hòa hoãn lại tâm tình mà ngượng ngùng nói:

"Ừm, các ngươi hôm nay có biểu hiện không tệ, thật không phụ sự bồi dưỡng của sư tôn các ngươi. Nếu các ngươi thua trong buổi luận võ hôm nay thì không biết chừng người tức đến ngất xỉu sẽ là sư tôn của các ngươi đó."

"Các ngươi có khả năng không biết, Tề sư bá của các ngươi đã chờ đợi ngày này tận mười năm. Thật không ngờ cuối cùng hắn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo, tự mình hại mình."

Càng nghĩ Minh Nguyệt chân nhân càng buồn cười, bắt đầu từ lúc Diệp Thu kế thừa Tử Hà Phong thì Tề Vô Hối không lúc nào là không nghĩ cách khi nhục Diệp Thu, nhưng bây giờ hắn lại tự bê đá đập chân mình.

Hai cô nương kia nghe xong cũng khẽ mỉm cười. Các nàng có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của Tề Vô Hối, vì dù sao các nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy cảnh Tề Vô Hối bị tức đến ngất đi.

Minh Nguyệt chân nhân đột nhiên nhớ tới cái gì mà tò mò nhìn về phía Triệu Uyển Nhi hỏi: "Đúng rồi, hình như ngươi nhập môn mới có một tháng. Nếu như ta nhớ không lầm thì đối thủ của ngươi là Huyền Chỉ Cửu Phẩm thì phải? Vậy ngươi làm sao có thể đánh bại được hắn?"

Lời này vừa nói ra thì đám đệ tử của Thiên Thủy Phong xung quanh liền nhao nhao nhìn qua.

Tu vi Huyền Chỉ Cửu Phẩm trong hội võ lần này đã tính là cao thủ. Ngoại trừ mấy vị thiên tài xuất sắc dẫn đầu đạt tới Thiên Tướng cảnh ra thì cơ hồ đều là Huyền Chỉ cảnh.

Triệu Uyển Nhi kéo kéo hồng bào cười nói: "Chân nhân cũng không nên coi thường ta, vì ta thế nhưng là Thiên Tướng Nhất Phẩm đấy."

"Cái gì? Thiên Tướng Nhất Phẩm sao?" Minh Nguyệt chân nhân giật mình, biểu tình kinh hãi hô lên. "Thiên Tướng Nhất Phẩm ư? Cái này... Mới một tháng mà ngươi liền đạt tới Thiên Tướng Nhất Phẩm? Điều này làm sao có thể?"

Trong lúc nhất thời toàn trường đều chấn kinh, ánh mắt đều mang vẻ kinh ngạc.

Nàng nhập môn mới có một tháng mà đã đạt đến Thiên Tướng Nhất Phẩm. Đó là thiên phú mạnh đến cỡ nào?

Tô Nhã có chút tự ti mà tò mò nói: "Ngươi tu luyện như thế nào mà nhanh vậy? Ta nhập môn đã ba tháng mà cũng mới là Huyền Chỉ Tam Phẩm thôi."

Ngay từ đầu Minh Nguyệt chân nhân còn nói Tô Nhã là thiên

tài nên nàng rất vui vẻ, tự tin với thiên phú của mình. Nhưng hôm nay so sánh với Triệu Uyển Nhi thì Tô Nhã đột nhiên có loại cảm giác bị siêu việt, tựa như hạt cát so sánh với cả sa mạc vậy.

Nếu so với Lâm Thanh Trúc mà nàng thua thì cũng thôi đi, nhưng hiện tại như thế nào mà ngay cả một vị đồ đệ mới nhập môn của Tử Hà Phong cũng đều ưu tú hơn so với nàng?

Triệu Uyển Nhi chỉ cười mà không nói, Lâm Thanh Trúc thay nàng giải thích: "Sư muội của ta do nhập môn khá muộn cho nên sư tôn lo lắng nàng đuổi không kịp tiến độ của người cùng thế hệ, do đó ngài đã đưa tặng nàng một khối bảo cốt di chủng Thần tàng ngũ cảnh.

"Cái... cái gì cơ?" Lời này vừa nói ra thì ai nấy đều khiếp sợ.

Bảo cốt di chủng Thần tàng ngũ cảnh ư?

Đây chính là trân bảo hiếm có, cho dù là cường giả như Minh Nguyệt chân nhân cũng khó có thể đạt được bảo bối như vậy.

Diệp Thu thế mà lại hào phóng tặng cho đệ tử?

Nghe vậy mà ánh mắt Minh Nguyệt chân nhân lại có chút thất lạc, vì nàng biết lai lịch của khối bảo cốt trong miệng Lâm Thanh Trúc vừa nói. Đó chính là bảo cốt của con Luyện Ngục Cự Viên ở hoang nguyên lúc trước.

Lúc ấy bảo cốt đã bị Diệp Thu đoạt được, Minh Nguyệt chân nhân còn tưởng rằng hắn sẽ tự mình hấp thu nhưng không ngờ hắn lại đưa tặng cho đệ tử.

"Tên này đối với đồ đệ cũng quá tốt đi, nhưng tại sao hắn đối với ta lại không có chút thành ý nào như vậy..." Minh Nguyệt chân nhân nhíu mày, trong lòng nàng đột nhiên nhen nhóm một chút cảm giác ghen tức kì lạ mà có lẽ chính nàng cũng không nhận ra điều đó.

Lúc ấy nàng còn kém một bước là có thể đột phá Giáo Chủ cảnh, nếu như có khối bảo cốt kia thì nàng cũng không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Chỉ là bảo cốt đã bị Diệp Thu đoạt được, cho nên xử trí như thế nào là chuyện của hắn, chính nàng cũng không dám yêu cầu xa vời mà chỉ có thể trở về tự mình khổ tu mấy tháng.

Chương 121 - Cường Giả Vi Tôn

"Oa, sư tôn của ngươi đối với ngươi cũng quá tốt đi." Tô Nhã ở bên cạnh mang vẻ mặt hâm mộ nói.

Kế sau Lâm Thanh Trúc thì lại có thêm một đối tượng để nàng càng thêm hâm mộ Diệp Thu.

Tô Nhã cũng không có quên lúc trước ở Tử Hà phong vị Diệp sư thúc kia trẻ tuổi anh tư và đối đãi với đệ tử thế nào.

Triệu Uyển Nhi mỉm cười, vì khi nói đến sư tôn của mình thì nàng cũng là thập phần tự hào: "Đúng vậy, sư tôn đối với chúng ta ân trọng như núi, phi thường hào phóng, chưa từng tàng tư giấu diếm làm của riêng cho chính mình."

Tô Nhã biểu tình hâm mộ, hiện tại nàng ngẫm lại lúc trước ý nghĩ của mình nông cạn đến thế nào. Nàng vậy mà nghe lời đồn từ bên ngoài và liền cho rằng vị thủ tọa của Tử Hà phong kia thật sự là một tên phế vật yếu đuối nhất lịch sử tông môn. Từ đó nàng liền lao tâm khổ tứ sở cầu Minh Nguyệt chân nhân lâu như vậy mới được đáp ứng cùng nàng lên Tử Hà Phong muốn đem Lâm Thanh Trúc mang về.

Mỗi khi nghĩ tới chuyện này thì trong lòng Tô Nhã xấu hổ không thôi.

Gặp được một vị sư tôn tốt như vậy thì người ta còn theo mình trở về mới là chuyện lạ. Hành động của mình chẳng phải là đang mưu hại người ta hay sao?

Có vị sư tôn không chỉ có thực lực cường đại mà còn đối với đệ tử đặc biệt tốt và cũng không tàng tư như vậy thì chỉ cần không

phải kẻ ngốc cũng đều biết nên làm như thế nào.

Huống chi Lâm Thanh Trúc ở bên kia chính là đại sư tỷ, là người thừa kế tương lai của Tử Hà Phong. Nếu nàng cùng mình trở về để làm một vị đệ tử bình thường thì còn có tiền đồ gì nữa chứ?

Tương lai sơn mạch thay đổi thì lăn lộn mãi cũng chỉ làm đến trưởng lão mà thôi!

Trong lòng có chút bất bình nhưng Tô Nhã vẫn thật lòng chúc phúc cho Lâm Thanh Trúc nên nói: "Thanh Thanh, ta thật hâm mộ ngươi khi có một vị sư tôn yêu thương ngươi như vậy. Về sau ngươi khai chi tán diệp thì cũng đừng quên Tô Nhã ta nha."

Lâm Thanh Trúc ôn nhu mỉm cười, sờ sờ đầu nhỏ của Tô Nhã, nói: "Ngươi nói mê sảng cái gì vậy? Chúng ta là tỷ muội cùng lớn lên từ nhỏ, trước kia chúng ta như thế nào thì về sau chúng ta vẫn là như vậy."

"Hy vọng thế..." Tô Nhã mang vẻ mặt ảm đạm nói.

Nàng cũng muốn vĩnh viễn bảo trì loại tình cảm thuần túy này, nhưng mà theo thời gian Lâm Thanh Trúc càng ngày càng mạnh mẽ, chênh lệch giữa các nàng sẽ càng lúc càng lớn, cho nên loại tình cảm này sẽ có thể không còn tồn tại.

Tu tiên đại đạo là con đường dài đằng đẵng, ai cũng không biết tương lai sẽ phát sinh cái gì, và cũng không biết tương lai của mình có thể đạt tới độ cao giống nhau hay không.

Trong khoảng thời gian này Tô Nhã đã khắc sâu ý thức được đây là một thế giới cường giả vi tôn, nếu như mình vẫn trì trệ không tiến thì chỉ sợ về sau nàng có muốn gặp Lâm Thanh Trúc một lần cũng rất khó khăn.

Minh Nguyệt chân nhân nhìn ra được vẻ mặt uể oải của đồ đệ

mình mà lắc đầu, nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Minh Nguyệt chân nhân không biết mình có thể làm cái gì hơn được nữa, Thiên Thủy Phong có đệ tử đông đảo nhưng tài nguyên có hạn, do đó nàng không cách nào làm được như Diệp Thu đối với đệ tử hào sảng vô hạn như vậy.

Mỗi khi nghe được những chuyện liên quan đến Diệp Thu thì Minh Nguyệt chân nhân đều cảm thấy nghi ngờ về năng lực của mình.

Lúc trước khi tiếp nhận Thiên Thủy Phong từ tay sư tôn của mình, Minh Nguyệt chân nhân đã tự nhận mình làm rất tốt.

Nhưng bây giờ so sánh với Diệp Thu thì nàng cảm giác công sức của mình tựa như lá vàng trong mùa thu, căn bản là không thể đuổi kịp hắn.

"Hừ, gia hỏa đáng ghét này vậy mà thành công chọc giận ta." Trong lòng Minh Nguyệt chân nhân u oán thầm mắng một câu.

Nàng lắc đầu nhìn về phía Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi, nói: "Có bảo cốt tương trợ mà có thể có loại tiến triển này thì cũng rất bình thường. Các ngươi về sau cần phải chăm chỉ tu hành, không nên phụ tâm ý của sư tôn các ngươi."

Hai cô nương gật đầu, vì các nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn hết Diệp Thu đối với các nàng ủy thác như thế nào.

Lâm Thanh Trúc chân thành tha thiết nói: "Chân nhân yên tâm đi, chúng ta chắc chắn sẽ không phụ một phen bồi dưỡng của sư tôn đối với chúng ta đâu. Chúng ta không cầu cái gì khác mà chỉ cầu tương lai có thể giúp ích được cho sư tôn thì cũng coi như đã báo đáp người rồi."

Minh Nguyệt chân nhân gật đầu tán thưởng.

Tiểu cô nương này thật không tệ, rất hiểu được ơn nghĩa chi tình, đây là một chuyện tốt.

Còn hơn những kẻ đồi bại khác ăn cây táo rào cây sung, nhận được ân dưỡng dục mà không biết cảm ơn, lại còn muốn cắn lại ân sư của mình.

Xem ra phẩm chất đạo đức hai đồ đệ của tên Diệp Thu này cũng không tệ lắm.

"Ngươi có thể nghĩ được như vậy thì ta cũng an tâm rồi." Minh Nguyệt chân nhân nói một câu cuối cùng và xoay người tiếp tục xem luận võ.

Nàng cũng không tham dự vào cuộc nói chuyện phiếm của các tiểu bối mà một thân một mình yên lặng nhìn xem đám đệ tử của mình luận võ.

Chương 122 - Mất Hết Mặt Mũi

Lúc này, trên đỉnh Tàng Kiếm Phong, Tề Vô Hối rốt cục đã tỉnh lại, chỉ là sắc mặt hắn không được tốt lắm.

Từ trên giường ngồi dậy, Tề Vô Hối xanh mặt nghĩ tới chuyện vừa rồi mà lửa giận dâng lên ngun ngút trong lòng.

"Chết tiệt!"

"Diệp Thu, ta với ngươi không chết không thôi."

Tề Vô Hối giận dữ mà tay không hóa chưởng đập mạnh xuống cái bàn bên cạnh. Bốp một tiếng, lại một cái bàn vô tội cứ như vậy bị hắn đập nát.

Tề Vô Hối phát tiết xong căn bản không thèm để ý mà liền nhanh chóng ở trên giường điều tức chốc lát và rốt cục cũng bình tĩnh lại.

Ngoài cửa, một đám đệ tử nghe được bên trong truyền đến động tĩnh thì trong lòng không khỏi khẩn trương một chút.

Bọn hắn đã chuẩn bị lên dây cót tư tưởng thật tốt để một chút nữa thừa nhận lửa giận từ Tề Vô Hối.

"Tất cả vào đây cho ta!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, đám đệ tử bên ngoài vừa lăn vừa bò mà tiến vào, cả đám mang bộ dáng thập phần khẩn trương.

"Hừ, một đám phế vật! Hôm nay mặt mũi của Tàng Kiếm Phong chúng ta toàn bộ đều bị các ngươi đánh mất hết."

"Chỉ có chút bản lĩnh cỏn con này mà mỗi ngày còn tưởng

mình là nhất, con mắt đều để lên hết đỉnh đầu. Hừ, các ngươi tâm cao khí ngạo ai cũng không để vào mắt."

"Hiện tại thì nhìn rõ chưa, Tàng Kiếm Phong chúng ta đã trở thành trò cười của toàn bộ tông môn. Các ngươi vui vẻ tiếp đi, cao ngạo tiếp đi."

Không ai dám tiếp lời Tề Vô Hối.

Nhìn xem đám đệ tử tỏ ra dáng vẻ vô tội mà Tề Vô Hối liền tức giận đến nổi hận không thể có chỗ phát tiết.

Đồng dạng là dạy đồ đệ mà tại sao đệ tử của người ta vô luận là trên phương diện tu hành hay là phẩm đức làm người thì đều ưu tú hơn mình?

Chẳng lẽ Tề Vô Hối ta thật sự kém hơn tên Diệp Thu kia?

Năm đó lúc Tề Vô Hối còn là đệ tử, toàn bộ đồng môn trên dưới chỉ có Mạnh Thiên Chính là có thể áp chế lại hắn. Vậy mà hôm nay đến phiên hắn chấp chưởng Tàng Kiếm Phong thì đám đệ tử của hắn ngay cả sơn mạch xếp hạng nhất từ dưới lên của tông môn mà cũng không đánh lại được.

"Sư tôn, chúng đệ tử xin lỗi ngài, là lỗi của chúng đệ tử khi đã làm cho người mất mặt, xin ngài cứ trách phạt chúng đệ tử." Lý Phi Trần ủ rũ nói ra, trong lòng hắn đang sợ hãi vô cùng.

Lúc trước chính hắn còn hùng hùng hổ hổ nói là sẽ mang chiến thắng về cho Tàng Kiếm Phong. Nhưng kết quả hắn không chỉ thất bại thảm bại trở về mà còn thua thê thảm như vậy, nào còn bộ mặt kiêu ngạo lúc trước nữa.

"Ta trách phạt các ngươi rồi sao? Có thể cứu vãn thể diện của ta và của Tàng Kiếm Phong này ư?" Tề Vô Hối trầm xuống mặt già, càng nhìn đám đệ tử không nên thân này của mình mà hắn càng ngứa mắt.

Trong đám người chỉ có Lý Tài Tư vẫn luôn trầm mặc không nói, hắn nhìn sư tôn mình nổi trận lôi đình mà trong lòng hắn càng cảm thấy hối hận.

Chẳng lẽ ở trong mắt sư tôn an nguy của đệ tử còn không sánh bằng cái mà ngài gọi là thể diện sao?

Ai cũng nhìn ra được sự so sánh này có chênh lệch quá lớn!

Lý Tài Tư rất hối hận tại sao hắn lại bái nhập Tàng Kiếm Phong là một sơn mạch không có nhân tình mà chỉ có chăm chăm vào lợi ích như vậy.

Ở đây hắn không thể cảm nhận được bất kỳ sự quan tâm nào từ người mà hắn gọi lên hai tiếng sư tôn.

Tề Vô Hối đen xạm mặt lại và đang chuẩn bị nói thêm thì bất chợt Tề Hạo từ bên ngoài vội vã đi vào.

Hắn đã lấy phong thái siêu quần nghiền ép tuyệt đối để đánh bại đối thủ, nhưng còn chưa kịp ăn mừng màu mè một chút thì bất chợt nghe được chuyện Tề Vô Hối bị tức đến hôn mê mà liền ba chân bốn cẳng vội vàng chạy về.

Lúc này khi nhìn thấy Tề Vô Hối vẫn đang yên đang lành ngồi ở thượng tọa quát tháo om xòm thì Tề Hạo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tề Hạo hỏi: "Cha, ngài không sao chứ?"

Tề Vô Hối mặt đầy nếp nhăn, chua xót nói: "Hạo nhi, vi phụ hôm nay xem như mất hết mặt mũi rồi. Lúc đấy ngươi còn không thấy được bộ mặt đắc ý của tên tiểu quỷ Diệp Thu kia. Vi phụ bình sinh còn chưa bao giờ chịu qua loại khinh nhục này. Sau này Tàng Kiếm Phong chúng ta ở trong tông môn sợ là đi đâu cũng không dám ngẩng đầu lên nữa."

Tề Hạo vội vàng an ủi: "Cha, ngài đừng lo lắng, chúng ta còn chưa thua mà, hôm nay chẳng qua là thua nháp hai trận mà thôi. Ngài cứ chờ xem đi, hôm nay dù Tàng Kiếm Phong của chúng ta có bị khuất nhục thì ngày khác con của cha sẽ trả lại gấp trăm lần những gì mà cha nhận đã phải từ hắn."

Nghe thấy những lời nói của con trai mình mà Tề Vô Hối cuối cùng cũng có chút an ủi trong lòng.

Quả nhiên tại thời khắc mấu chốt vẫn là phải trông cậy vào máu mủ ruột thịt. Còn trông cậy vào đám đệ tử này thì đúng thật là không nhìn thấy bất cứ hy vọng gì.

Chương 123 - Chỗ Tốt

Tề Vô Hối nói: "Có những lời này của ngươi thì vi phụ yên tâm rồi! Hôm nay Tàng Kiếm Phong chúng ta liên tục đại bại, mất hết mặt mũi.Bây giờ có thể vãn hồi được tôn nghiêm của Tàng Kiếm Phong hay không thì phải trông đợi hết vào ngươi."

"Phụ thân yên tâm, ta biết nên làm như thế nào." Tề Hạo mang vẻ mặt âm trầm nói.

Tề Vô Hối chịu nhục cũng tương đương với hắn chịu nhục, cho nên cơn tức hôm nay hắn làm sao nuốt được.

"Tử Hà Phong, Diệp Thu..."

"Hừ, ngươi chờ lấy cho ta, ân oán của chúng ta chưa xong đâu."

Tề Vô Hối hài lòng nhìn con trai mình một cái, sau đó lại nhìn đám đệ tử phía trước một chút mà tức giận nói: "Các ngươi đều úp mặt vào tường tự vấn cho ta, nghiền ngẫm suy nghĩ lại xem bản thân yếu đuối của các ngươi rốt cuộc có điểm nào không bằng người ta, nghĩ ra rồi thì mới được quay mặt ra. Tất cả nghe rõ chưa? Giờ thì nhanh chóng cút đi!"

Mọi người không ai dám phản bác, chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Chờ đám đệ tử rời đi thì Tề Vô Hối mới mang sắc mặt ngưng trọng, nói:

"Hạo nhi, tuy rằng ngươi hiện tại đã đạt tới cảnh giới Thiên tướng bát phẩm, nhưng ngươi cũng không thể lơ là."

"Hôm nay ta có thể cảm giác được, nữ đại đồ đệ của Diệp Thu có tu vi e rằng không thấp. Cho dù nàng đối mặt với Thiên tướng tam phẩm đỉnh phong mà vẫn không hề xuất ra toàn lực."

"Ta mơ hồ cảm thấy, tu vi của nàng sợ là đã đạt tới Thiên tướng lục phẩm, hoặc có thể càng cao hơn."

Biểu hiện của Lâm Thanh Trúc hôm nay để cho Tề Vô Hối hoàn toàn lưu ở trong mắt. Tuy Lâm Thanh Trúc không có bại lộ tu vi nhưng dòng khí tức mơ hồ lưu động kia đã tạo cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm.

Tề Hạo nghe vậy thì cũng sửng sốt, hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước bị Tiêu Dật chọc giận và trong lúc mơ hồ cũng cảm giác được uy hiếp đến từ Lâm Thanh Trúc.

Tề Hạo tò mò nói: "Cha, chẳng lẽ nàng chỉ là một vị đệ tử mới nhập môn ba tháng mà tu vi có thể cao hơn so với ta sao?"

"Rất khó nói! Tử Hà Phong mặc dù nhân khẩu thưa thớt, nhưng bảo vật tích súc lại rất nhiều. Huyền Thiên sư thúc trước khi qua đời chắc chắn cũng đã tích góp được không ít bảo bối, nói không chừng đã truyền lại hết cho Diệp Thu."

"Tiểu tử này đối với đệ tử thật hào phóng, thế mà không có tàng tư. Hắn đã đưa cho nhị đồ đệ của hắn một khối Bảo Cốt Di Chủng Thần Tàng Ngũ Cảnh, vậy nữ đại đồ đệ này nói không chừng cũng có một khối Bảo Cốt."

Càng nói Tề Vô Hối càng lo lắng, nếu như Tề Hạo cũng bị lật xe thì thanh danh thể diện của hắn xây dựng bao nhiêu năm qua chắc chắn sẽ ném sông đổ biển.

Lúc này Tề Vô Hối đột nhiên có chút hối hận.

Tại sao lúc trước ta lại muốn đánh cược với Diệp Thu chứ? Tên này hoàn toàn chính là một cái động sâu không đáy, căn bản

dò không ra được đâu là hư đâu là thực của hắn!

Buồn cười cho ta thế mà vẫn cho rằng Diệp Thu chỉ là một tên có khí vận có hơi tốt một chút, chỉ là một tên phế vật ngẫu nhiên được kế thừa truyền thừa của Tử Hà Phong mà thôi. Bây giờ nhìn lại chúa hề lại chính là ta!

Tề Hạo đột nhiên cảm giác áp lực tăng gấp bội, tuy nhiên khi vừa nghĩ tới trước đó Tề Vô Hối đã dạy cho hắn bí pháp thì lòng tự tin của hắn lại lập tức lại nổi lên mà cười lạnh, nói: "Cha, ngà vẫn nên đem tâm thả lỏng đi. Coi như nàng đạt tới Thiên tướng cửu phẩm thì như thế nào? Chỉ cần ở dưới mặt đất thì hài nhi đều có thể bắt được nàng vào tay."

Sau khi có kinh nghiệm từ hai trận trước, trước khi kết quả ngã ngũ thì Tề Vô Hối cũng không dám huênh hoang ra mặt, và cũng không dám tự dương tự đại nữa.

Có lòng tin là chuyện tốt, chỉ sợ tự mãn quá độ như lần trước mà xảy ra chuyện thôi. Làm hại lão tử đến lúc đó cũng mất mặt theo.

Không được! Lần này ta phải trầm định, trước khi chưa phân ra thắng bại thì ta nhất định không thể cà lơ phất phơ, huênh hoang tự đại nữa. Nếu không tiểu tử Diệp Thu kia chắc chắn sẽ không buông tha cho ta mà điên cuồng nhục nhã ta.

Tề Vô Hối âm thầm suy nghĩ trong lòng, mặc dù hắn đối với con trai của hắn có lòng tin cực cao, nhưng hắn vẫn muốn lưu lại một con đường sống cho chính.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

Lỡ đâu ta thua thì sao?

"Ừm, có lòng tin là chuyện tốt!" Tề Vô Hối ung dung từ trên giường đứng lên, điều chỉnh trạng thái một chút và chuẩn bị trở

lại quan sát buổi luận võ.

Hắn làm trọng tài chính của hội võ lần này nên cũng không thể bởi vì những việc nhỏ nhặt mà trì hoãn công vụ.

"Ngươi vừa mới đánh xong trận thứ nhất nên trở về tĩnh dưỡng nghỉ ngơi đi, ngày mai tái chiến trận thứ hai. Yên tâm đi, trước trận chung kết vi phụ nhất định sẽ bảo trì ngươi có một trạng thái hoàn mỹ, sẽ không nhận nửa điểm tổn thương." Tề Vô Hối âm hiểm cười nói.

Có thể nói đây là chỗ tốt khi làm trọng tài!

Chương 124 - Tiến Vào Bát Cường

Tại Tử Hà Phong, bên trong động phủ, Diệp Thu chậm rãi mở ra đôi mắt.

Thiên địa dường như cũng theo đó mà bừng tỉnh, trong động phủ linh khí tuôn ra như một cỗ phong bạo, lốc xoáy rít gào kéo theo toàn bộ Tử Hà Phong cũng run lên.

"Phù..."

Diệp Thu thở phào một hơi, khóe miệng toát lên ý cười, tinh thần đều tốt hơn rất nhiều.

"Giáo Chủ cảnh đỉnh phong!"

Sau khi bình ổn tu vi trong vài ngày, tâm cảnh của hắn rốt cục cũng tăng lên và đạt tới trình độ Giáo Chủ cảnh hoàn mỹ.

Hiện tại Diệp Thu chỉ cần hai nữ đồ đệ của hắn đem về ban thưởng đệ nhất của hội võ và cầm trong tay Ngộ Đạo Quả, vậy thì lúc đó chẳng phải xe đạp cũng biến thành xe máy rồi sao.

Sau đó hắn liền có thể trực tiếp trùng kích Chí Tôn cảnh, trở thành người thứ hai của Bổ Thiên giáo sau Huyền Thiên đạo nhân là cường giả Chí Tôn.

Diệp Thu chậm rãi giơ hai tay lên, cẩn thận cảm thụ một chút cỗ lực lượng cường đại trong cơ thể mà trong lòng thập phần hài lòng.

Đóa đạo hoa thứ hai đã mơ hồ có dấu hiệu nảy nở, đây là một

cái dấu hiệu tốt. Tuy hắn có dư thừa mười vạn năm công lực nhưng chỉ bởi vì không cách nào khai nở ra được đóa đạo hoa thứ hai cho nên cảnh giới của hắn vẫn một mực bị kẹt lại.

Diệp Thu chỉ có thể đem lực lượng còn lại một lần nữa tẩy luyện chắt lọc đạo hoa thứ nhất, cứ thế cứ thế lặp đi lặp lại cho đến độ tinh khiết nhất. Khi cỗ lực lượng này triệt để tinh khiết rồi thì sẽ tích xúc lại.

Đừng nhìn hắn với ánh mắt giống như nhìn những tên Giáo Chủ cảnh thông thường, vì cỗ lực lượng mà hắn đang sở hữu so với bọn hắn còn muốn cường đại hơn gấp mấy lần.

Diệp Thu chậm rãi dừng công và đi ra khỏi động phủ.

"Sư tôn..."

"Tiền bối..."

Vào sáng sớm, Lâm Thanh Trúc, Triệu Uyển Nhi và Tiêu Dật đã chờ đợi tại bãi đất trống trước đạo tràng.

Mấy ngày nay thi đấu vô cùng kịch liệt, đáng tiếc do Diệp Thu đang bế quan nên không nhìn thấy.

Đương nhiên cũng là do ngoại trừ luận võ của đồ nhi nhà mình thì hắn đối với luận võ của bất cứ kẻ nào cũng không có hứng thú.

Cho tới hôm nay, các trận đấu loại kịch liệt cuối cùng đã kết thúc, hiện tại trước mắt đã lọc ra từ trong đó tám người mạnh nhất.

Để cho tất cả mọi người tương đối ngoài ý muốn chính là, Tử Hà Phong có ận hai vị đệ tử đều tiến vào bát cường.

Sáu mạch còn lại mỗi mạch chỉ có một đệ tử tiến vào đội ngũ bát cường gồm Liễu Như Yên của Thiên Thủy Phong, Tề Hạo của

Tàng Kiếm Phong, Dương Thiên Ý của Tập Kiếm Phong, Cố Bạch Y của Thủ Phong, Lục Vân Sinh của Quy Vân Phong, Đàm Vân Tịch của Tề Thiên Phong.

Có thể từ trong đệ tử bảy mạch trổ hết tài năng mà còn tiến tới bây giờ thì trên cơ bản đều không phải may mắn, cơ hồ tất cả đều là Thiên tướng cảnh và có thực lực hơn người.

Triệu Uyển Nhi trên phương diện tu vi có vẻ hơi thấp, cho nên Diệp Thu đối với nàng yêu cầu cũng không cao, đánh tới bát cường cũng là vẻ vang lắm rồi. Nàng nhập môn không tới mấy tháng mà có thể đánh một đường tới bát cường là đã không phụ sự kỳ vọng của hắn. Về phần Lâm Thanh Trúc thì vị trí thứ nhất đã định phải lấy.

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói: "Không còn nhiều thời gian nữa, đi thôi."

Ba người đều gật đầu và cùng nhau đuổi theo hắn bay về phía Thủ phong.

Lúc đầu còn có tám cái lôi đài nhưng hiện tại đã hủy đi bốn cái, chỉ còn lại bốn cái lôi đài nằm giữa quãng trường diễn võ.

"Chà, thật là nhiều người." Vừa tới quãng trường diễn võ thì Tiêu Dật liền cảm thán.

Triệu Uyển Nhi xoa xoa bàn tay, ôn nhu nói: "Lôi đài luận võ đã thu nhỏ lại và mọi người đều chen hết qua bên này thì có thể không nhiều người được sao? Sư tỷ, đối thủ hôm nay của ngươi là ai vậy?"

Lâm Thanh Trúc khẽ động cái miệng nhỏ nhắn, mang ngữ khí bình thản nói ra: "Lục Vân Sinh của Quy Vân Phong."

"Người này ta biết. Ngày hôm qua ta đã xem qua hắn thi đấu, người này có thương pháp vô cùng bá đạo, tu vi chí ít là Thiên

tướng thất phẩm."

"Từ lúc hắn đối chiến thì ta đều đã phân tích qua. Người này có phong cách chiến đấu ưa thích nhất chính là lấy lực lượng tuyệt đối để nghiền ép đối thủ. Thanh Trúc tỷ, ngươi cần phải cẩn thận."

Tiêu Dật không hổ là tiểu vương bát đảng, mấy ngày nay hắn cơ hồ đã đem tin tức của các tuyển thủ đoạt hàng đầu tại hội võ lần này đều hỏi thăm một lần.

Đừng tưởng rằng hắn không làm chính sự và suốt ngày ngả ngớn ngắm nhìn mỹ nữ, chứ thực ra hắn còn không quên nhiệm vụ của mình là giúp cho các nàng bày mưu tính kế, tìm hiểu tình hình địch thủ.

Vừa nghĩ tới mình đã làm ra nhiều sự nghiệp vĩ đại như vậy mà trong lòng Tiêu Dật không khỏi kiêu ngạo.

"Ha ha ha, ta thật là quá giỏi!”

Chương 125 - Một Mình Ta Chấp Hết!

"Uyển Nhi, vậy còn ngươi?" Tiêu Dật mỉm cười quay đầu hỏi Triệu Uyển Nhi.

Triệu Uyển Nhi nhướng mày nói: "Như Yên sư tỷ của Thiên Thủy Phong."

Tiêu Dật: "A, vậy là ngươi không thể... "

"Ngươi muốn chết à?" Triệu Uyển Nhi vừa nghe thì nhất thời không vui, nàng giơ bàn tay lên như đao liền hướng Tiêu Dật vỗ tới.

Tiêu Dật vội vàng vọt về phía Diệp Thu, nói: "Tiền bối cứu ta, đồ đệ của ngài muốn giết người."

Diệp Thu bình thản nói:

"Được rồi, mặc kệ đối thủ là ai thì cứ cố hết sức là được."

"Uyển nhi, ngươi không cần cố quá, gánh nặng tâm lý của ngươi ta biết, nhưng đối với những đồng môn sư huynh sư tỷ mà nói ngươi chỉ mới chỉ nhập môn mấy tháng nên có bị thua cũng không mất mặt."

"Vâng thưa sư tôn, Uyển Nhi đã rõ." Triệu Uyển Nhi có chút ủy khuất nói.

Chẳng lẽ sư tôn cũng cảm thấy ta đánh không lại Liễu Như Yên sao?

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, Liễu Như Yên thế nhưng cũng là cao thủ Thiên tướng thất phẩm, còn ta dù sao chỉ mới đạt đến Thiên tướng nhất phẩm, tu vi chênh lệch quá lớn nên cho dù ta có bí pháp Thiên giai thì cũng khó có thể bù đắp.

Lâm Thanh Trúc an ủi Triệu Uyển Nhi một chút, cuối cùng cũng làm giảm bớt được chút ít ủy khuất trong lòng nàng.

Đi tới trước lôi đài, đám người Mạnh Thiên Chính, Thông Thiên Đạo Nhân, Tề Vô Hối đều đã ngồi sẵn ở trên ghế thủ tọa, ngay cả Minh Nguyệt chân nhân cũng tới rồi.

"Diệp sư đệ, ngươi mấy ngày nay đã đi đâu mà ngay cả đồ đệ của mình luận võ nhưng cũng không có đến xem?" Thấy Diệp Thu tiến đến thì hai mắt Minh Nguyệt liền sáng ngời, nàng có chút mừng thầm mà nhỏ giọng hỏi.

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Ta đi bế quan cho nên mới trì hoãn vài ngày. Như thế nào, sư tỷ đang nhớ ta chăng?"

"Ngươi đi chết đi! Ai thèm nhớ ngươi chứ?" Minh Nguyệt không chút khách khí mà trừng hắn một cái.

Sau khi nói xong nàng lại nhịn không được mà len lén nhìn phản ứng của Diệp Thu. Vừa nhìn thì thân thể nàng đột nhiên run lên, ánh mắt dại ra.

"Khí tức này... chẳng lẽ Diệp sư đệ đã đạt tới Giáo Chủ cảnh đỉnh phong?" Minh Nguyệt thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt nàng tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Nàng mặc dù cố thế nào cũng không cách nào nhìn thấu tu vi của Diệp Thu. Nhưng nàng có thể từ trên người hắn cảm nhận được một cỗ khí tức thần vận như ẩn như hiện. Nàng cảm thấy tu vi của hắn tựa hồ đã ngang hàng với Mạnh Thiên Chính.

Lúc này mới đi qua có vài ngày, vì cái gì mà ta đột nhiên cảm

giác mình lại cách hắn càng ngày càng xa nhỉ?

Thần sắc Minh Nguyệt trở nên ảm đạm, tựa hồ đối ứng với suy đoán lúc trước của nàng là vị sư đệ nhỏ tuổi nhất này tương lai sẽ trở thành tồn tại mà nàng chỉ có thể nhìn lên.

"Diệp sư đệ, ta nghe nói mấy ngày hôm trước ngươi đã đem Tề sư huynh tức đến nỗi ngất đi. Ngươi có để ý hay không hiện tại hắn giống như biến thành người khác, vậy mà không chủ động tìm ngươi khiêu khích như thường ngày." Minh Nguyệt len lén nhìn Tề Vô Hối cách đó không xa và nhỏ giọng nói.

Diệp Thu cũng tò mò nhìn Tề Vô Hối một cái, nhướng mày nói: "Không phải lão gia hỏa này trong lòng lại nghĩ ra được chủ ý xấu xa gì muốn hại ta nữa chứ?"

"Khó nói lắm." Minh Nguyệt có chút hả hê nói.

Nàng suy nghĩ một chút rồi đặt lại vị thế, nếu như lúc ấy người bị tức đến ngất đi lại là nàng thì nàng phỏng chừng chính mình cũng không cách nào bình tĩnh như Tề Vô Hối được. Đã thế hắn lại còn có thể xuất hiện ở trước mặt đông đảo đồng môn. Nếu như đổi lại là nàng thì đã sớm trở về Thiên Thủy Phong trốn đi, mấy trăm năm cũng không ra khỏi cửa.

"Dù sao Tề sư huynh cũng nên cẩn thận một chút, đừng để lật thuyền trong mương a." Minh Nguyệt cười trộm nói.

Nàng còn muốn nhìn xem Tề Vô Hối liệu có còn dám trở mặt với Diệp Thu hay không.

Nếu Tề Vô Hối về sau trở mặt và bị phát hiện thì liền nói cũng không được đánh cũng chẳng xong, đây chẳng phải là càng mất mặt hơn sao?

Diệp Thu lắc đầu, mặc kệ đối phương nghĩ ra được tư tưởng xấu xa nào thì hắn đều không thèm để vào mắt. Lấy thực lực hiện

tại của hắn thì mười tên Tề Vô Hối cùng lên nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn. Vậy hắn có gì phải lo lắng chứ?

Chưa nói đến loại kiếm quyết có lực sát thương cực lớn như Thảo Tự Kiếm Quyết, chỉ cần bí pháp Càn Khôn Vô Cực Thủ là Diệp Thu cũng dám mạnh miệng mà nói to rằng.

"Một mình ta chấp hết!"

…

Luyên thuyên tán gẫu vài câu, hội võ rốt cục cũng bắt đầu.

Diệp Thu quay đầu lại nói với Triệu Uyển Nhi: "Đi thôi."

Triệu Uyển Nhi ôn nhu gật đầu một cái và không nói gì, sau đó trực tiếp đi lên lôi đài.

Có thể tiến vào bát cường là nàng đã rất thỏa mãn rồi, dù sao trong nhóm cường giả bát cường này tu vi của nàng cũng là thấp nhất.

Chương 126 - Ngươi Làm Tốt Lắm!

Trên lôi đài, Liễu Như Yên một thân mảnh mai mà đứng, trên mặt mỉm cười, khí chất tuyệt hảo, mặc quần áo màu lam phất phới theo gió, làm hấp dẫn không ít các con mắt nóng rực của các nam đệ tử.

Triệu Uyển Nhi vẫn là trước sau như một mặc một bộ hồng bào ưu nhã, bên trong mặc một kiện quần áo màu trắng, hai màu sắc phối hợp tựa như dành cho nhau mà trọn vẹn đôi đường.

Triệu Uyển Nhi nói: "Như Yên sư tỷ, xin chỉ giáo."

"Triệu sư muội, xin chỉ giáo." Liễu Như Yên nhẹ giọng đáp lại.

Đối mặt đệ tử của Tử Hà Phong nàng cũng không dám khinh thường. Hôm nay nàng là hi vọng cuối cùng của Thiên Thủy Phong, nếu nàng bị loại khỏi bát cường thì sư tôn của nàng phỏng chừng sẽ tức chết.

Theo một tiếng tuyên bố hội võ bắt đầu từ trong miệng Từ Phong trưởng lão, hai nàng liền bắt đầu giao thủ.

Đối mặt với Liễu Như Yên, Triệu Uyển Nhi không dám giữ lại thực lực, Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong nháy mắt bộc phát, lấy vật dẫn là Chiết Mai Thủ mà đánh ra hỏa chưởng.

Liễu Như Yên cũng không phải dạng vừa, nhuyễn kiếm trong tay nàng lưu chuyển mà đánh ra một đạo thủy ấn, chậm rãi tiêu hao diễm lực cường đại của Triệu Uyển Nhi.

Phía trên lôi đài, nhìn đồ đệ mình chiến đấu mà Minh Nguyệt

chân nhân thập phần khẩn trương, nàng không khỏi nắm chặt tay lại thành nắm đấm nhỏ.

"Lo lắng chết ta! Nha đầu Như Yên này, ngươi chính là hi vọng duy nhất của Thiên Thủy Phong chúng ta, ngươi nhất định phải cố gắng hết mình đấy."

So với sự căng thẳng của Minh Nguyệt thì Diệp Thu ngược lại biểu hiện bình tĩnh hơn rất nhiều. Vì từ lúc bắt đầu giao thủ hắn đã biết Triệu Uyển Nhi không có khả năng chiến thắng và cũng không để ở trong lòng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Mạnh Thiên Chính cách đó không xa và đột nhiên phát hiện Liễu Thanh Phong vội vã chạy tới ở bên tai ông ta nói vài câu.

Mạnh Thiên Chính sau khi nghe xong thì liền nhướng mày, biểu tình trở nên ngưng trọng.

Ngay cả Thông Thiên Đạo Nhân bên cạnh Mạnh Thiên Chính cũng cảm giác được biến hóa trong lòng Mạnh Thiên Chính mà nghi hoặc quay đầu lại ra hiệu Hạc Vô Song đi tới, sau đó cũng nhỏ giọng nói vài tiếng bên tai hắn.

"Ồ? Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ có đại sự gì phát sinh sao?" Phản ứng kì lạ của hai người này để cho Diệp Thu có chút ngoài ý muốn mà nhìn về phía Minh Nguyệt để hỏi xem nàng có biết chuyện gì không.

Hắn chỉ gặp vẻ mặt nàng cũng đang mờ mịt, hiển nhiên là chưa biết gì cả.

Lúc này Tiêu Dật vội vã chạy tới bên tai Diệp Thu giải thích:

"Diệp tiền bối, phụ thân ta truyền đến tin tức, đêm qua ở sâu trong hoang địa xuất hiện một con lão quy cõng trên lưng một cỗ quan tài. Con lão quy kia vừa xuất hiện thì toàn bộ Đông Hoang

đều loạn thành một nồi cháo, đám hung thú ẩn núp ở trên hoang nguyên đã dần dần trở nên kích động. Toàn bộ Đại Hoang liền nổi lên một hồi huyết chiến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, tử thương vô số."

"Không chỉ vậy mà đại chiến giữa tu sĩ nhân tộc cùng hung thú đã nổ ra, hình như bọn hung thú đó cũng bạo phát toàn bộ thực lực mà chiến."

"Có người suy đoán trong cỗ quan tài kia có trọng bảo, chúng nó là vì cướp đoạt trọng bảo trong quan tài mà lựa chọn ra tay."

Nghe xong thì Diệp Thu nhướng mày, hỏi: "Trọng bảo sao? Lão quy khiêng quan tài ư? Chẳng lẽ là có liên quan cùng Đế mộ?"

Diệp Thu mơ hồ suy đoán ra, lần trước hắn ngay tại hoang địa phát hiện ra Đế mộ, nhưng không chỉ có hắn mà những người khác cũng phát hiện ra. Hôm nay lại xuất hiện dấu hiệu này thì xem ra Đế mộ rất nhanh sẽ hiện thế.

Dựa theo kế hoạch trước đó thì Diệp Thu vốn định đợi sau khi hội võ kết thúc sẽ bế quan một năm để đột phá Chí Tôn cảnh, rồi sau đó hắn mới đi đến Đế mộ.

Nhưng hôm nay có điềm báo khiến cho Đông Hoang rung chuyển, tùy thời có thể phát sinh biến cố cực lớn. Nếu như hắn lựa chọn bế quan thì sẽ có thể bỏ lỡ rất nhiều thứ.

"Ừm, xem ra ta cần phải xuống núi một chuyến." Sau khi cẩn thận suy tính một phen, Diệp Thu quyết định sau khi hội võ kết thúc sẽ lập tức xuống núi.

Tiêu Dật chậm rãi tiếp tục nói: "Diệp tiền bối, phụ thân ta đã phái ra vài vị cao thủ trong gia tộc đi tới hoang địa để xem xét tình huống ở đó một chút, một khi có tin tức thì sẽ lập tức truyền về."

Diệp Thu hài lòng gật đầu, Tiêu Chiến làm như vậy thì ý đồ đã

rất rõ ràng, ông ta đang trực tiếp biểu đạt cho hắn biết Tiêu gia đã cùng hắn cột chung một chỗ.

Tiêu gia lấy lòng thì Diệp Thu đã cảm giác được, tuy nhiên hắn tạm thời còn không nghĩ tới việc trả phần nhân tình này như thế nào mà quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiêu Dật gật đầu nói: "Ừm, tiểu tử ngươi tạm được."

Trong khoảng thời gian tiếp xúc vừa qua, Diệp Thu đã hiểu rõ đôi chút phẩm chất con người của Tiêu Dật, tuy Tiêu Dật hơi lưu manh một chút nhưng đây mới là người mà hắn cần.

Nhưng bởi vì hiện tại không phải là lúc thu đồ đệ, mà hắn tạm thời còn muốn khảo thí năng lực của Tiêu gia thêm chút nữa rồi mới quyết định cũng không muộn.

Mặt khác Diệp Thu muốn để cho Tiêu gia ăn một cái bánh ngọt mà một khi bọn hắn ăn rồi thì phải ghi lòng tạc dạ, cảm động không thôi, khi đó mới là thời cơ tốt nhất để hắn thu Tiêu Dật làm đồ đệ.

Chương 127 - Quan Chiến

"Ừm, ta biết rồi, ngươi lui xuống đi." Diệp Thu mang ngữ khí bình thản nói ra, vẻ mặt hắn tựa như không có bất kỳ biến hóa nào.

Tiêu Dật truyền đạt xong tin tức thì tựa như trút được gánh nặng mà tiếp tục đi nhìn thế giới mỹ nữ của hắn. Hắn cóc thèm quan tâm đang có chuyện trời ơi đất hỡi gì mà chỉ cần thế giới không hủy diệt thì hắn liền có thể thoả thích nhìn ngắm mỹ nữ.

Rất nhanh sau đó, Minh Nguyệt chân nhân cũng nhận được tin tức do gia tộc của Liễu Như Yên truyền tới.

Sau khi nhận được tin tức, nàng chỉ nhìn Diệp Thu một cái và cũng không nói gì, trong lòng âm thầm suy nghĩ tính toán của riêng mình.

Chiến đấu trên lôi đài liền kết thúc rất nhanh, không có gì bất ngờ xảy ra vì Triệu Uyển Nhi căn bản bởi vì tu vi quá thấp nên linh lực trong thể nội đã sớm hao hết mà bất đắc dĩ nhận thua.

Thấy cảnh này Minh Nguyệt chân nhân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm mà nhìn Diệp Thu thật sâu.

"Phù, thật không biết tên này đến cùng đã dạy đồ đệ như thế nào mà sức chiến đấu của nàng không khỏi quá mạnh đi?"

"Thiên tướng nhất phẩm đánh với Thiên tướng thất phẩm vậy mà có thể đánh tới cân sức ngang tài."

"Nếu không có sự chênh lệch về cảnh giới thì chỉ sợ trận quyết đấu này Tử Hà Phong sẽ chiến thắng."

Minh Nguyệt chân nhân cảm thán không thôi, bí thuật cường đại của Tử Hà Phong thật sự ảo diệu vô biên, khiến cho nàng không khỏi phát ra sự hâm mộ từ nội tâm.

Nếu như Thiên Thủy Phong cũng có loại tài nguyên này thì nàng cũng có thể dốc lòng truyền thụ cho đám đệ tử của mình. Đáng tiếc là nàng lại không có, tài nguyên tu luyện cho chính nàng còn không đủ, thiếu thốn mọi mặt, vậy nên đệ tử cũng phải chịu ủy khuất theo nàng.

Triệu Uyển Nhi trở lại bên cạnh Diệp Thu và mang vẻ mặt uể oải, nói: "Sư tôn, đệ tử đã cô phụ sự chỉ dạy của ngài rồi! Đệ tử thua cuộc."

Diệp Thu buông lỏng lông mày, cười nói: "Vi sư đều đã nhìn thấy những gì ngươi vừa thể hiện. Ngươi đã tận lực thi đấu hết sức, mặc dù bại nhưng vinh, cho nên không có gì phải ủ rũ hết."

Triệu Uyển Nhi nghe được những lời này của hắn mà tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Nàng cứ tự cho là nếu như mình thua thì sẽ bị hình phạt giống như những đệ tử khác trong sơn môn, sẽ bị sư tôn quát tháo răn dạy. Nhưng xem ra vẫn là sư tôn nhà mình tốt nhất!

"Lâm sư tỷ, trận tiếp theo liền trông cả vào ngươi rồi." Sau khi được Diệp Thu an ủi, tâm tình của Triệu Uyển Nhi cuối cùng cũng khôi phục được chút ít mà nhìn về phía Lâm Thanh Trúc hỏi.

Lâm Thanh Trúc cho nàng một cái nhìn kiên định rồi hướng về Diệp Thu nói: "Sư tôn, đã đến lượt đệ tử."

Diệp Thu gật đầu đáp: "Ừm, ngươi đi đi!"

Lâm Thanh Trúc xoay người đi lên đài, thập phần hiên ngang ôm ngực mà đứng và nắm chặt Tử Hà kiếm trong tay. Từ lúc bắt đầu hội võ đến nay thế nhưng đều không có ai nhìn thấy nàng rút

ra bảo kiếm khỏi vỏ một lần.

“Trận thứ hai của bát cường, Lâm Thanh Trúc của Tử Hà Phong đấu với Lục Vân Sinh của Quy Vân Phong.”

"Mời hai bên lên đài."

Vừa dứt lời, trong đội ngũ của Quy Vân Phong liền có một thanh niên cầm trường thương trong tay tung người nhảy lên lôi đài.

Lục Vân Sinh cầm trường thương giống như chiến thần, khí phách hiên ngang lẫm liệt, uy vũ bất khuất đứng trên lôi đài, làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy kinh diễm.

"Trọng điểm cuối cùng cũng tới. Đại sư tỷ của Tử Hà Phong đối đầu với đại sư tỷ của Quy Vân Phong. Ha ha ha, hai người này đều là quán quân tại vòng bảng, vậy liền nhìn xem hôm nay rốt cuộc ai có thể thắng?"

"Lục Vân Sinh là thiên chi kiêu tử, thanh danh hiển hách. Hội võ lần này ngoại trừ Tề Hạo ra thì ta nghĩ không ra còn có ai có thể áp chế được hắn nữa đâu. Trận này ta đặt Quy Vân Phong chiến thắng."

Mọi người nghị luận sôi nổi, không khí trong quãng trường đã đạt tới cao trào.

"Không không không, Lục Vân Sinh tuy mạnh nhưng ta cảm giác Lâm Thanh Trúc còn mạnh hơn. Ta cảm thấy trận quyết đấu này Tử Hà Phong có phần thắng lớn hơn đấy."

"Các ngươi đừng quên, Lâm Thanh Trúc thi đấu từ trước tới nay đều chưa từng gặp qua đối thủ có thể làm cho nàng rút ra bảo kiếm nghiêm túc thi đấu."

Hiện trường suy đoán xôn xao, nghị luận sôi nổi, người này

nói một đằng người kia nói một nẻo.

Tất cả mọi người ở đây đều suy diễn ra các trường hợp có thể xảy ra khi hai người giao chiến, ai cũng nhận là mình đúng. Ngay cả nhóm thủ tọa dưới đài cũng bắt đầu thảo luận hai người này đến cùng là ai sẽ thắng.

Trên một lôi đài khác, Tề Hạo thành công đánh bại đối thủ và thẳng tiến bước vào tứ cường. Hắn cũng không tốn thời giờ giả bộ ra vẻ ta đây mà vội vàng đi tới quan sát Lâm Thanh Trúc quyết đấu.

Nàng có khả năng sẽ là đối thủ có tư cách đối đầu với hắn nên hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua trận quyết đấu của nàng, bởi vì biết người biết ta thì mới có thể bách chiến bách thắng.

Điều này liên quan đến việc Tề Hạo có thể đánh bại Lâm Thanh Trúc trong trận chung kết hay không, hắn phải lấy được hạng nhất thì mới có thể giúp Tàng Kiếm Phong thành công lấy lại tôn nghiêm.

Chương 128 - Bí Thuật Địa Giai, Long Sĩ Đầu

"Chưởng giáo sư bá."

"Cha..."

Tề Hạo đi tới phía sau Tề Vô Hối, liên tục kêu lên hai tiếng chào hỏi, Mạnh Thiên Chính chỉ gật đầu và cũng không nói gì.

Tề Vô Hối nói:

"Hạo nhi, hãy nhìn cho kỹ, nhìn xem Lục Vân Sinh rốt cuộc còn có thể xuất ra bao nhiêu át chủ bài."

"Tàng Kiếm Phong chúng ta có thể vãn hồi thể diện hay không tất cả đều trông cả vào ngươi đấy."

"Từ lúc bắt đầu hội võ đến nay nàng đều chưa từng xuất kiếm ra một lần, thật không biết Diệp Thu rốt cuộc đã dạy nàng kiếm pháp tuyệt thế gì?"

Càng nói trong lòng Tề Vô Hối càng không yên, Triệu Uyển Nhi biểu hiện đã ưu tú như thế, vậy Lâm Thanh Trúc khẳng định cũng sẽ không kém.

Hôm nay nàng đã đánh tới bát cường vậy mà vẫn không có xuất ra toàn bộ thực lực, điều này làm cho Tề Vô Hối có chút lo sợ.

Tề Hạo gật đầu và mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía thân ảnh lãnh diễm tuyệt trần trên lôi đài.

...

"Lục Vân Sinh của Quy Vân Phong xin được chỉ giáo." Trên lôi đài, Lục Vân Sinh tay phải cầm thương, giọng nói lãnh đạm nói ra.

Ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi Lâm Thanh Trúc dù chỉ một giây, từ lúc lên đài hắn vẫn luôn quan sát từng li từng tí khí tức biến hóa của nàng.

Mà càng quan sát thì hắn càng giật mình, đối phương vô luận là khí tức hay là kiếm khí đều nội liễm, điều này làm cho hắn có loại cảm giác áp bách hít thở không thông.

Có thể nói đây là lần đầu tiên hắn đánh tới bát cường mà gặp phải đối thủ mạnh như vậy.

"Lâm Thanh Trúc của Tử Hà Phong xin được chỉ giáo!" Lâm Thanh Trúc đeo kiếm ở trên lưng, thân hình thẳng tắp, lạnh lùng đáp lại một câu.

Lời nói của nàng giống như một thanh lợi kiếm bén nhọn ra khỏi vỏ, làm kinh diễm tất cả mọi người ở đây.

"Sư muội, cẩn thận!" Lục Vân Sinh cũng không nói nhảm nhiều, ngay khi Từ Phong tuyên bố luận võ bắt đầu thì trường thương trong tay hắn đã hóa thành một tầng hỏa thương.

Động tác của hắn lưu loát như mây trôi nước chảy mà hướng về phía Lâm Thanh Trúc đánh tới.

Lâm Thanh Trúc tâm tịnh như bình, ánh mắt hững hờ nhìn trường thương mang theo hỏa diễm của đối phương. Vẻ mặt nàng không chút thay đổi mà chỉ lui về phía sau một bước rồi nghiêng người liền tránh đi.

"Vậy mà vẫn không chịu xuất kiếm! "

Bành!

Tề Vô Hối tức giận vỗ tay vào nắm ghế, âm trầm nói: "Quá cuồng vọng! Như vậy mà còn không chịu xuất kiếm, hoàn toàn là không để đối thủ vào mắt! Quả nhiên là có kỳ sư tất có kỳ đồ mà."

Tề Vô Hối phản ứng như vậy đã làm cho thủ tọa Lục Phong của Quy Vân Phong bên cạnh hoảng sợ mà thầm nghĩ: "Trên đó cũng không phải là con trai hắn, như thế nào mà hắn còn kích động hơn so với ta? Đây là ảo giác ư?"

Lục Phong đã rơi vào sự hoài nghi.

Lúc này trên lôi đài, Lục Vân Sinh đã dần dần càng đánh càng giận, vì đây là phong cách thi đấu sỉ vả nhất mà hắn từng gặp, hoàn toàn không có một tí tôn trọng nào với hắn.

Mũi thương vừa chuyển, hỏa phong đột biến!

Dưới trường thương loạn vũ, ngọn lửa bắt đầu thiêu đốt dữ dội mà đánh ra một vòng thương hỏa, trong nháy mắt đã đánh tới Lâm Thanh Trúc.

Thực lực của Thiên tướng thất phẩm toàn lực bạo phát mà không chút lưu thủ.

Chiêu này vừa ra thì bầu không khí toàn trường liền đạt tới cao trào.

Lâm Thanh Trúc hơi nhướng mày, cho dù mạnh như nàng nhưng khi đối mặt với chiêu hỏa thương này mà cũng cảm giác được một tia nguy hiểm.

Tử Hà kiếm trong tay nàng liền ra khỏi vỏ trong nháy mắt.

Ầm!!!

"Cuối cùng cũng xuất kiếm rồi!"

Tất cả mọi người ở đây đều có thể nhận ra, thanh bảo kiếm

trong tay Lâm Thanh Trúc chính là Tử Hà kiếm.

Ngay hời khắc Tử Hà kiếm xuất hiện, Lâm Thanh Trúc thấy nguy không loạn mà nhuyễn kiếm trong tay xoay tròn vài vòng, không ngừng giảm bớt đi áp lực của hỏa thương, đem thế công của đối phương chậm rãi tan rã.

Lục Vân Sinh giận dữ mà đột nhiên huy động trường thương đánh ra một con hỏa diễm cự long.

Hỏa diễm cự long cương mãnh bá đạo đột nhiên xuất hiện bộc phát ra hỏa lực khủng bố.

"Đây là..."

Bí thuật địa giai của Quy Vân Phong, Long Sĩ Đầu.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ không thôi.

Lục Vân Sinh thi triển bí thuật kia chính là bí thuật truyền thừa của Quy Vân Phong, Long Sĩ Đầu.

Bọn họ không nghĩ tới Lục Phong lại truyền cho Lục Vân Sinh chiêu thức Long Sĩ Đầu này, và càng không nghĩ tới mới vừa giao thủ mà hắn đã dùng ra. Đây không phải là chiến thuật tốc chiến tốc thắng của Lục Phong đấy chứ?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Phong và phát hiện hắn đang mỉm cười vuốt râu, bình tĩnh ngồi tại vị.

"Long Sĩ Đầu sao? Ha ha ha..... Thú vị." Diệp Thu thờ ơ nhìn thoáng qua Lục Phongmà nghiền ngẫm cười nói.

Minh Nguyệt phát hiện hắn một chút cũng không lo lắng nên rất là tò mò.

Nàng biết Diệp Thu không thể nào không dạy cho Lâm Thanh

Trúc bí thuật cường đại, nhưng lại không biết tuyệt chiêu đó rốt cuộc là chiêu gì?

Chương 129 - Đả Bại

Trên lôi đài, tình thế chiến đấu đã thay đổi trong nháy mắt.

Lâm Thanh Trúc bị thế công của Long Sĩ Đầu bức lui mãnh liệt nên cũng phải nhíu mày.

Thấy đối phương sử dụng một chiêu này thì nàng liền hiểu được đối phương muốn một chiêu định thắng bại, chứ cũng không muốn lãng phí thời giờ vô ích.

Tử Hà kiếm ở trong tay nàng xoay tròn một vòng ở trước ngực, trong phút chốc một cỗ kiếm ý lạnh như băng đã bộc phát.

"Long Sĩ Đầu sao? Hôm nay ta liền không cho ngươi ngóc đầu lên được." Lâm Thanh Trúc khí phách đáp lại.

Nàng xuất ra một kiếm với kiếm khí cương mãnh hung bạo, lưỡi kiếm bén nhọn như trăng khuyết mà quét ngang qua bạo long.

Kiếm khí lạnh thấu xương xuyên thẳng tới linh hồn đến từ Tuyệt Trần Trảm, lấy lực lượng hủy thiên diệt địa mà đến.

Ầm!!!

Lôi đài phát ra một tiếng nổ thật lớn, Long Sĩ Đầu cùng Tuyệt Trần Trảm trong tích tắc liền va chạm với nhau, trong phút chốc bụi bặm nổi lên bốn phía, bụi mù mênh mông.

Chỉ nghe thấy từ bên trong lôi đài, long ảnh kinh diễm kia kêu lên thảm thiết, tiếp đó thân ảnh Lục Vân Sinh từ phía trên rơi nện xuống.

Phụt!!!

Lục Vân Sinh phun ra một ngụm máu tươi khiến cho hắn suýt chút nữa ngất đi. Ánh mắt hắn tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi mà nhìn lên phía trên lôi đài.

Bây giờ trên lôi đài đang đứng một bóng trắng xinh đẹp, thân ảnh giống như một vị nữ thần hạ phàm, tư thái không ai có thể địch nổi.

Lục Phong kinh hãi mà lập tức từ chỗ ngồi đứng lên và nhìn về phía Diệp Thu ở xa xa. Hắn chỉ khẽ cắn môi mà không nói gì.

"Tuyệt Trần Trảm!" Tề Vô Hối quay đầu lại nhìn xem Diệp Thu, trong miệng hắn nỉ non nói ra.

Tề Vô Hối đã nhìn ra kiếm quyết mà Lâm Thanh Trúc vừa rồi xuất ra chính là tuyệt học bất thành danh của Tử Hà Phong, Tử Hà kiếm pháp. Mà chiêu thức Tuyệt Trần Trảm kia chính là từ bên trong Tử Hà kiếm pháp lấy ra.

Tuy nhiên chiêu kiếm này tựa như có chỗ bất đồng so với trong tưởng tượng của Tề Vô Hối, vì hắn hiểu rõ một kiếm này có uy lực cường đại hơn mấy phần so với Tuyệt Trần Trảm mà hắn từng biết.

Tề Vô Hối nào biết được chiêu kiếm này đã trải qua sự cải tạo của Diệp Thu nên uy lực của nó đương nhiên có chỗ bất đồng.

"Diệp sư đệ, Tuyệt Trần Trảm này ngươi đã cải tiến qua phải không? Uy lực của nó hình như đã cường đại gấp mấy lần." Minh Nguyệt ở bên cạnh tò mò hỏi.

Diệp Thu cười nói: "Minh Nguyệt sư tỷ, chiêu kiếm này thì tính là gì? Kỳ thật ta còn có tuyệt kỹ mạnh hơn nữa mà ngươi còn không có phát hiện ra."

"Cái gì? Ngươi còn có tuyệt kỹ càng mạnh hơn sao? Hứng chí của Minh Nguyệt lập tức bị gợi lên mà cầm lấy cánh tay Diệp Thu

lắc qua lắc lại, đại hung vật tà ác của nàng theo đó mà cứ cọ cọ lên cánh tay của Diệp Thu và miệng vẫn luôn gặng hỏi.

Diệp Thu nhìn nàng rồi lại nhìn chung quanh mà nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Thật ra ta còn có một chiêu rất rất mạnh có tên là Cự Long Trường Kích! Chiêu này vừa ra thì thiên quân vạn mã cũng chỉ như sâu kiến mà thôi."

"A... Cự Long Trường Kích sao?" Minh Nguyệt vừa nghe xong mà không khỏi hít một hơi khí lạnh, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi há ra vì kinh ngạc vô cùng.

Dám đặt tên theo long tộc thì chắc chắn là chiêu này không đơn giản.

Trong đầu Minh Nguyệt âm thầm tự hỏi chiêu Cự Long Trường Kích này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt.

Ở sâu trong tiềm thức của Minh Nguyệt, phàm là chiêu thức lấy rồng làm tên thì đều phi thường dũng mãnh.

Mới chỉ nghe đến tên bí thuật này của Diệp Thu mà nàng liền nghĩ rằng đây chắc chắn cũng là một chiêu thức vô cùng bá đạo.

Càng tò mò thì Minh Nguyệt càng nhìn chăm chú vào ánh mắt Diệp Thu mà tiếp tục hỏi: "Diệp sư đệ, chiêu thức này có gì đặc biệt, mau nói với sư tỷ đi."

Giọng điệu nũng nịu của nàng khiến cho tâm tình của Diệp Thu chấn động không hề nhẹ.

Diệp Thu trầm mặc một chút rồi bình thản nói:

"Chỗ đặc biệt ư? Ừm, chiêu thức này của ta muốn sử dụng thì sẽ có đôi chút phức tạp, đại khái là chia thành các thức như sau."

"Thức đầu tiên tên là Cự Long Uy Vũ, khi sử dụng chiêu thức

này sẽ như thần long thức giấc, làm kích phát ra chiến lực của người thi triển lên một cấp độ mới, uy vũ bất khuất, một khi vừa hiện thì vạn thiên triều bái."

"Thức thứ hai tên là Cự Long Thần Nhãn, chiêu thức này vừa ra sẽ như hỏa tiêm phượng kích đánh vào linh hồn của đối phương, long nhãn khóa chặt mục tiêu bách phát bách trúng làm cho đối phương nhanh chóng tê liệt toàn thân."

Minh Nguyệt càng nghe càng kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây là một bộ bí pháp thần cấp?

"Chiêu này vừa ra thì cho dù là thiên tiên trên trời cũng không dám động tới"

Minh Nguyệt nghe đến đây thì cái miệng anh đào ngạc nhiên há ra, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Ngay cả thiên tiên trên trời cũng phải khuất phục ư? Đây là thần pháp mạnh mẽ đến cỡ nào?

Trong lòng nàng kinh hãi không thôi, nàng không nghĩ tới Diệp Thu ngoài Càn Khôn Vô Cực Thủ ra vậy mà còn có bí thuật kinh khủng đến như vậy.

Mà điều đáng sợ nhất chính là chiêu thức này còn rất cao thâm huyền ảo, chỉ sợ cũng chỉ có thần kỹ thì mới có thể làm được như thế.

Chương 130 - Tâm Sự

Nội tâm Minh Nguyệt có chút kinh sợ.

Từ các miêu tả của Diệp Thu mà nàng dần dần có một phán đoán là chiêu thức này rất mạnh, vô cùng mạnh.

Trong lòng Minh Nguyệt diễn hóa một chút, nếu như người tiếp chiêu này là nàng thì liệu nàng có thể tiếp được hay không?

Ừm, chắc là không thể nào rồi...

Trong lòng Minh Nguyệt càng thêm tò mò mà tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa không Diệp sư đệ? Ngươi nói tiếp đi!"

Diệp Thu sờ sờ cằm suy nghĩ một chút, nụ cười trên mặt dần dần trở nên tà ác, nói:

"Thức cuối cùng đúng như tên gọi là Cự Long Trường Kích, sau khi đối thủ bị tê liệt thần thức do Cự Long Thần Nhãn rồi thì thần long kích pháp cứ thế mà ra, hàng lâm cái thế như thiên quân vạn mã, cuồng phong loạn vũ không ngừng đánh tới đối phương đến khi nào đối phương không còn một manh giáp."

"Chiêu thức này một khi thi triển thì dù là có là thiên binh thần tướng hay cả đại la kim tiên mà cũng phải kêu la thảm thiết, nhanh chóng xin hàng."

Minh Nguyệt mấp máy miệng nhỏ, có tương phản thật lớn với tác phong ưu nhã thường ngày của nàng.

Ánh mắt Minh Nguyệt trong veo như nước chớp qua chớp lại, đôi mày phượng nhíu lại như đang suy ngẫm rằng không biết tiếp theo nên hỏi cái gì, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Cử chỉ này của Minh Nguyệt làm cho người ta càng nhìn càng muốn hôn một cái.

"Diệp sư đệ, chiêu thức này khẳng định rất cường đại. Vậy nó là bí pháp thần cấp sao?" Minh Nguyệt trái lo phải nghĩ mà cũng nghĩ không ra, nàng chỉ cảm thấy càng nghe càng cổ quái mà dứt khoát hỏi.

Diệp Thu gật đầu cười nói: "Hẳn là như vậy!"

Loại chiêu thức thần thánh như thế mà nói là thần kỹ thì cũng không có gì quá lố.

Minh Nguyệt vừa nghe hắn xác nhận thì lập tức hai mắt tỏa sáng.

Ta quả nhiên không có đoán sai, đây đúng là thần kỹ rồi!

Ta rất muốn kiến thức một chút loại thần kỹ này!

Trong lòng âm thầm mong đợi, Minh Nguyệt nhìn Diệp Thu với ánh mắt lộ ra vẻ chân thành tha thiết, đôi mắt cong cong giống như trăng lưỡi liềm, nàng nở một nụ cười khuynh thành nói ra.

"Diệp sư đệ, khi nào rảnh rỗi thì ngươi có thể biểu diễn cho sư tỷ vài chiêu thức của thần kỹ này được không, để cho sư tỷ mở mang tầm mắt một chút."

Diệp Thu liền sửng sốt mà nhìn xem bốn phía, biểu tình cổ quái nói ra: "Không tốt đâu sư tỷ, nơi này nhiều người như vậy tuy ngươi không ngượng nhưng ta rất ngượng. Sư tỷ, nếu ngươi muốn xem thì lúc nào đó chúng ta sẽ tìm một nơi hoang vắng một chút để cùng nhau nghiên cứu."

Minh Nguyệt hỏi: "Thật sao?"

Diệp Thu lơ đễnh, nói: "Ta đã lừa ngươi bao giờ chưa? Nếu

như sư tỷ muốn xem thì sư đệ sao có thể cự tuyệt."

Minh Nguyệt cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao đây cũng là thần kỹ, nếu tại trước mặt nhiều người phô diễn thì quả thật có chút không tiện.

Loại thần kỹ bậc này là đòn chí mạng, là nhất kích tất sát, là lá bài tẩy của Diệp Thu, vậy đương nhiên hắn càng giữ bí mật thì càng tốt, chứ hắn làm sao có thể ở trước mặt mọi người thi triển ra được.

Trong lòng Minh Nguyệt mừng thầm vì Diệp Thu vậy mà nguyện ý đem thần kỹ bậc này chia sẻ cho nàng.

Xem ra trong lòng Diệp sư đệ thì ta vẫn còn có chút địa vị nhất định!

Minh Nguyệt vui vẻ vô cùng, hận không thể ôm Diệp Thu mà hôn một cái.

Đây chính là thần kỹ nha, tuy Minh Nguyệt là thủ tọa một mạch, nhưng trước mắt nàng chỉ nắm giữ bí pháp cao nhất là Địa giai, ngay cả Thiên giai cũng không có cơ hội nhìn qua, bởi vì trong truyền thừa của Thiên Thủy Phong căn bản không có bí pháp Thiên giai.

Toàn bộ Bổ Thiên Giáo ngoại trừ Bổ Thiên Thuật mà chưởng giáo mới có thể tu luyện ra thì các mạch còn lại cũng chỉ có Tử Hà Phong là xuất hiện bí pháp từ Thiên giai trở lên.

Thật không biết Diệp Thu rốt cuộc đã từ nơi nào lấy được những bí pháp này, có thể là do tổ tôn Tử Hà Phong đã từng vinh quang hiển hách cho nên bảo bối có phần nhiều hơn một chút.

"Vậy thì chúng ta một lời đã định! Chờ có thời gian ta và ngươi sẽ tìm một chỗ không có người để tận lực nghiên cứu thần kỹ này một chút nhé?" Minh Nguyệt hỏi dò.

Nàng chỉ thấy Diệp Thu nở nụ cười mang ý vị thâm trường, lộ ra vẻ tà ác mà trong lòng không khỏi hoảng hốt.

"Được chứ, ta cầu còn không được a!" Hắn khẽ nhếch miệng nói.

Thấy vậy hì biểu tình của Minh Nguyệt trở nên cổ quái.

Tại sao ta cảm giác nụ cười này của hắn có chút không thuần khiết nhỉ?

Hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi thì Minh Nguyệt liền buồn bực trong lòng, nàng càng nghĩ càng thấy không thích hợp ở chỗ nào đó.

"Đợi đã... "

Cẩn thận ngẫm lại những gì Diệp Thu đã nói, Minh Nguyệt bỗng nhiên mặt đỏ tới mang tai, cái miệng nhỏ nhắn có chút co rút.

Nhìn biểu tình của Diệp Thu và lại kết hợp với miêu tả vừa rồi của hắn làm cho Minh Nguyệt cuối cùng cũng suy nghĩ ra tên ma mãnh này vừa rồi đang nói đến chuyện gì.

A...

Tâm tình của Minh Nguyệt trong nháy mắt đã hoảng hốt.

Sao ta lại có thể cùng Diệp Thu hàn huyên nửa ngày về loại đề tài này chứ? Vả lại bản thân ta lại ngây thơ cho rằng hắn thật sự có loại bí pháp thần cấp!

Khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt đỏ lên, nàng lúc này hận không thể đào cho mình một cái hố rồi chui vào.

Càng ngẫm lại nàng càng hận chính mình vừa rồi vậy mà to gan lớn mật muốn cùng Diệp Thu tìm một nơi không người để

nghiên cứu loại bí pháp ấy một chút.

Chương 131 - Bỏ Chạy

Diệp Thu thiếu chút nữa chết cười, hắn đột nhiên cảm thấy nếu không có việc gì làm mà đi trêu chọc vị sư tỷ xinh đẹp này hình như cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Vị sư tỷ này mới nhìn thì tưởng là người từng trải, thường dựa vào mị lực để mê hoặc lòng người, nhưng trên thực tế luận về tri thức thì còn rất khiếm khuyết.

Ừm, xem ra ta phải tìm một lúc nào đó để làm gia sư cho nàng một chút!

Diệp Thu ra vẻ mê mang, nghiêm chỉnh hỏi: "Sư tỷ, ngươi làm sao vậy? Sao mặt ngươi lại đỏ thế?"

“Tên bại hoại nhà ngươi đi chết đi! Ta không thèm để ý đến ngươi nữa!” Minh Nguyệt nhất thời không biết nên đối mặt với Diệp Thu như thế nào, khi nghĩ tới đề tài vừa rồi thì khuôn mặt lại đỏ lên. Nàng thở hổn hển và hung hăng quăng ra một câu hốt hoảng giống như gặp hung vật nguy hiểm rồi chạy trốn rời đi.

"Sư tôn..." Đám đệ tử của Thiên Thủy Phong đều mang vẻ mặt mê mang.

Sư tôn của chúng ta bị sao vậy? Ngài có chuyện gì mà rời đi sớm như thế nhỉ? Hội võ còn chưa kết thúc mà!

Không chỉ có đám đệ tử của Thiên Thủy Phong không hiểu, mà ngay cả ở phía sau Diệp Thu là Triệu Uyển Nhi cũng mang vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Sư tôn, Minh Nguyệt chân nhân làm sao vậy?"

Diệp Thu lạnh nhạt cười nói: "Ta không biết, có thể do nàng đã

nhớ tới chuyện gì vui vẻ."

"Chuyện vui vẻ sao?" Triệu Uyển Nhi nhíu mày hỏi.

Minh Nguyệt chân nhân hốt hoảng chạy trốn như vậy mà, chiếu theo bóng lưng của nàng rời đi thì không giống như là có chuyện vui vẻ gì.

Triệu Uyển Nhi hoài nghi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì lớn mà chính nàng cũng không có phát hiện ra.

Lúc này, khi Minh Nguyệt trở lại Thiên Thủy phong thì nàng đã trực tiếp nhốt mình ở trong phòng.

Đối với biểu hiện kỳ quái này của Minh Nguyệt thì các đệ tử của nàng đều mang vẻ mặt mê mang, có chút không biết làm sao.

Đã bái sư nhiều năm như vậy mà các nàng còn chưa từng nhìn thấy qua sư tôn của mình xuất hiện loại biểu hiện như thế.

"Sư tôn làm sao vậy?"

"Ta không biết! Hôm nay không phải là ngày bát cường thi đấu sao? Chẳng lẽ..... Đại sư tỷ đã thua?"

Mọi người nhao nhao nghị luận nhưng cũng không dám tới gần gian phòng của Minh Nguyệt vì sợ sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Trong phòng, Minh Nguyệt đem chính mình cuộn ở trong chăn, nàng càng nghĩ càng buồn bực và tâm trạng càng hoảng loạn.

"Mất hết mặt mũi của ta rồi."

"Tên bại hoại Diệp Thu này... Hừ, ta sẽ không để yên cho ngươi đâu."

Minh Nguyệt cố vung ra vài cú đấm vào không khí cho tan bớt đi sự ngượng ngùng trong lòng.

Khi nàng nghĩ tới vừa rồi mình cùng Diệp Thu tán gẫu cao hứng như vậy mà lại còn muốn cùng đối phương nghiên cứu một chút môn thần kỹ hư hỏng kia thì khuôn mặt nàng không tự giác được mà đỏ bừng lên. Nàng liền phải lấy chăn che mặt mà không dám nghĩ thêm nữa.

Không biết qua bao lâu, Minh Nguyệt cuối cùng cũng hòa hoãn một chút tâm tình hoảng loạn rồi mon men ngồi dậy từ trên giường.

Nàng tên lặng ngồi ngẩn người trên giường, không phải nàng không thể tiếp nhận được loại đề tài này mà là do Diệp Thu quá xấu xa khi từng bước gài nàng rơi vào sự tò mò, khiến cho nàng còn tưởng rằng đó là thần kỹ gì nên đã sinh ra hứng thú mà có chút nóng lòng muốn thử.

Nghĩ tới biểu hiện vừa rồi của mình mà Minh Nguyệt liền ngượng ngùng một trận và có chút sợ hãi.

Biểu hiện vừa rồi của ta trong mắt Diệp Thu rốt cục xem ta là người như thế nào đây?

Là dâm nữ sao?

A a a.....

Trong lòng Minh Nguyệt dâng lên một trận ác hàn. Nàng nắm chặt nắm đấm nhỏ và nghiến răng nghiến lợi.

Minh Nguyệt cũng không biết sau này nên đối mặt với Diệp Thu như thế nào? Vì mỗi lần nghĩ tới hắn thì nàng lại nhớ về chuyện vừa rồi.

Tuy nhiên, khi Minh Nguyệt cẩn thận nghĩ lại thì những suy nghĩ tiêu cực của nàng dường như có chút tiêu tan. Đôi mắt nàng cong lên và âm thầm suy nghĩ trong đầu:

"Hừ, tên tiểu bại hoại nhà ngươi nói cái gì mà Cự Long Trường Kích, cái gì mà đại la kim tiên cũng phải xin hàng chứ..."

"Hừ, ngươi chờ đó cho ta, hôm khác ta sẽ cho ngươi đẹp mặt."

Minh Nguyệt uất hận nói ra một câu rồi ngã đầu nằm ở trên giường, khóe miệng còn hiện lên ý cười.

...

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Vào sáng sớm hôm sau, cuộc thi giữa các thí sinh tiến vào tứ cường vẫn diễn ra như thường lệ.

Trên quãng trường diễn võ, giờ phút này cũng chỉ còn lại hai lôi đài.

Buổi luận võ còn chưa bắt đầu mà người xem cũng đã vào sân đông như kiến.

Diệp Thu mang theo đội ngũ trong Tử Hà Phong của mình mà chậm rãi đi tới quãng trường diễn võ.

"Chưởng giáo sư huynh." Hắn chào hỏi Mạnh Thiên Chính xong thì cũng không quên nhìn Tề Vô Hối một cái rồi mới đi tới vị trí của mình.

Diệp Thu bất ngờ phát hiện Minh Nguyệt cũng đã đoan trang tao nhã ngồi tại vị rồi. Lúc nàng nhìn thấy Diệp Thu thì ánh mắt nàng hơi né tránh một chút nhưng vẫn bảo trì vẻ bình tĩnh.

Diệp Thu chậm rãi đi tới cười nói: "Sư tỷ, hôm nay thoạt nhìn khí sắc ủa ngươi không tệ nha."

Minh Nguyệt trừng mắt nhìn hắn một cái, ấm ức nói: "Không phải việc của ngươi."

Diệp Thu mỉm cười và cũng không có để ý, hắn còn tiếp tục nói: "Sư tỷ, đề tài mà chúng ta thảo luận ngày hôm qua thì hãy tìm thời gian nào rảnh rỗi để nghiên cứu kỹ càng một chút nhé?"

Diệp thu bất chợt lại nhắc đến chuyện ngày hôm qua để cho Minh Nguyệt vốn không biết nên đối mặt Diệp Thu như thế nào mà hắn còn tìm đường chết nói ra khiến cho nàng lập tức đỏ mặt và không biết nên nói cái gì cho phải.

Trái tim nhỏ bé của Minh Nguyệt đập như xe không phanh, âm thanh thình thịch trong lồng ngực nàng tựa như có thể nghe thấy được, nội tâm nàng đã vô cùng bối rối.

Chương 132 - Đa Mưu Túc Trí

"Ngày khác đi! Ngày khác đi nha..." Minh Nguyệt có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Thu mà thuận miệng nói ra, nhưng nàng nói xong thì lại cảm thấy có chút không ổn.

Diệp Thu mang ý vị thâm trường cười nói: "Ngày khác sao? Được thôi, vậy để ngày khác!"

Sau đó hắn cũng thuận thế ngồi xuống. Hắn nhìn xem sư tỷ của mình bối rối đến run rẩy bên cạnh mà mặt ngoài tâm lặng như mặt nước nhưng trong lòng đã sớm cười muốn chết.

May mà Diệp Thu vẫn kìm được chứ suýt chút nữa đã cười thành tiếng.

"Ngày khác sao? Hai vị thủ tọa này nãy giờ đang nói đến chuyện gì vậy?" Nhìn một màn như vậy mà hai gã đệ tử phía sau có chút giật mình, bọn hắn không biết hai vị thủ tọa kia tối hôm qua rốt cuộc đã hàn huyên về "thần kỹ".

Lâm Thanh Trúc tò mò hỏi: "Uyển Nhi, hôm qua sư tôn đã cùng Minh Nguyệt chân nhân hàn huyên chuyện gì vậy? Tại sao ta lại cảm giác bầu không khí hôm nay có chút kỳ quái?"

Triệu Uyển Nhi bĩu môi, nói: "Ta cũng không biết! Hai người bọn họ cứ thần thần bí bí như vậy từ hôm qua rồi."

Hai nàng có chút hoài nghi, chẳng lẽ sư tôn đang có chuyện gì giấu diếm các nàng?

Mấy ngày nay có thể nói là danh tiếng của Tử Hà Phong đã nổi lên như cồn. Đặc biệt là Lâm Thanh Trúc vì biểu hiện của nàng

thật sự quá chói mắt. Thời khắc đối chiến kia của nàng đã để cho toàn bộ Bổ Thiên Giáo phải có cái nhìn khác xưa đối với Tử Hà Phong.

Rất khó để tưởng tượng một đệ tử mới nhập môn ba tháng mà lại có thế tiến vào tứ cường!

Mà bọn họ đến bây giờ cũng không biết Lâm Thanh Trúc rốt cuộc có tu vi gì.

Mọi nhận thức từ trước đến nay về Tử Hà Phong đã được thay đổi về tất cả các mặt. Từ sư phụ cho đến đồ đệ đều trở nên đặc biệt thần bí, cường đại và đã không còn là loại phế vật đứng nhất từ dưới lên của tông môn nữa.

Mọi người nhao nhao nghị luận.

"Các ngươi nói xem trong tứ cường hôm nay sẽ là sơn mạch nào thắng ?"

"Ta cảm thấy Tề Hạo của Tàng Kiếm Phong nhất định có thể thắng. Về phần danh ngạch thứ hai thì ta bỏ phiếu cho Tử Hà Phong."

Hiện trường diễn ra một trận nghị luận sôi nổi, và phần rút thăm bên kia cũng đã kết thúc.

Không có gì bất ngờ xảy ra thì đối thủ lần này của Lâm Thanh Trúc vẫn không phải Tề Hạo, mà là đối đầu với Cố Bạch Y của Thủ Phong.

Diệp Thu sờ sờ cằm và hắn có chút buồn bực mà nhìn thoáng qua Tề Vô Hối ở xa xa.

Hiển nhiên lần rút thăm này lão cáo già kia cũng đã động tay động chân.

Tuy nhiên cũng không sao, nếu như ngươi đã thích hoạt động trong bóng tối như vậy thì cứ tùy ngươi đi.

Dù ngươi có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được gì đâu.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, không biết đồ nhi của ta liệu có thể lọt vào mắt xanh của ngươi hay không?" Mạnh Thiên Chính cười hỏi.

Cố Bạch Y chính là nhị đệ tử của ông ta, có tu vi Thiên tướng bát phẩm, chỉ đứng sau Liễu Thanh Phong.

Một tháng này bất kể là sơn mạch nào thì cũng đều tốn hao một lượng lớn tài nguyên để giúp đệ tử tăng lên thực lực, trùng kích cảnh giới, và Mạnh Thiên Chính tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Căn bản ban đầu ông ta còn muốn đem những tài nguyên này đều để lại cho Liễu Thanh Phong, nhưng mà khi cân nhắc đến việc hắn đã đột phá Vô Cự cảnh nên những tài nguyên này cũng liền vô dụng đối với hắn. Do vậy toàn bộ những tài nguyên này Mạnh Thiên Chính đều đưa cho Cố Bạch Y để trợ giúp hắn tăng lên thực lực.

Diệp Thu hiện tại cảm giác có chút may mắn, cũng may là lúc trước hắn đã truyền công cho Lâm Thanh Trúc và truyền tới ngàn năm công lực. Nếu không với cảnh giới thiên tướng nhị phẩm lúc đó của nàng mà muốn chống lại những người này thì thua là điều không thể nghi ngờ.

Quả nhiên vẫn là không thể quá xem thường nội tình của những vị thủ tọa này, vì ta có bảo bối thì bọn họ cũng có. Chỉ là bọn họ có bỏ ra được hay không và có nguyện ý hay không thôi?

Dù sao Thất Mạch hội võ chính là thịnh hội của Bổ Thiên Giáo, chỉ diễn ra sáu mươi năm một lần, cộng thêm giải thưởng như kho

báu từ trên trời rơi xuống thì sẽ không ai nguyện ý lấy thứ tự từ dưới lên.

Trong loại áp lực này, những vị thủ tọa kia đều bất chấp tất cả mà rục rịch tâm cơ: Nếu ta đã không được thì ngươi cũng không được. Bọn họ liền chạy đua vũ trang để tăng cường tu vi cho đệ tử của mình.

Diệp Thu nhìn thoáng qua thanh niên áo trắng phía sau Mạnh Thiên Chính mà tán dương: "Đồ đệ của chưởng giáo sư huynh thì tự nhiên là rồng trong loài người, thiên phú dị bẩm rồi."

"Ha ha ha ha... " Trên khuôn mặt già nua của Mạnh Thiên Chính nặn ra một nụ cười.

Ông ta là kẻ đa mưu túc trí thì như thế nào lại nghe không ra được Diệp Thu đang khen ngợi kiểu cho có mà thôi.

"Cái gì mà rồng trong loài người chứ? So với hai vị đệ tử kia của ngươi thì hắn xách giày cũng không đủ đâu." Mạnh Thiên Chính cười nói.

Đối với chuyện được thua thì Mạnh Thiên Chính lại có cái nhìn rất thoáng. Ông ta không có giống như các thủ tọa khác nhất định phải tranh giành vì một chút thể diện gì đó, bởi vì bất kể là ai thắng thì đó đều là đệ tử trong Bổ Thiên giáo của ông ta.

Nếu như Lâm Thanh Trúc thật sự có thể đánh bại Cố Bạch Y thì Mạnh Thiên Chính sẽ càng vui vẻ. Bởi vì ông ta biết rõ tu vi của Cố Bạch Y có bao nhiêu phần đảm lượng, mà Lâm Thanh Trúc có thể đánh bại hắn thì có nghĩa nàng sẽ càng thêm ưu tú hơn.

Chương 133 - Song Đấu

Một lát sau, Từ Phong trưởng lão chậm rãi đi lên lôi đài cao giọng nói: "Chư vị, hội võ sẽ ngay lập tức bắt đầu, xin chờ trong giây lát."

"Hôm nay sau khi các thí sinh của tứ cường kết thúc tranh tài, chúng ta sẽ có hai thí sinh tiến vào vòng cuối cùng để tranh đoạt ngôi vị đệ nhất."

"Nhưng năm nay luật lệ sẽ có một chút thay đổi, không giống như các lần trước thì sau khi kết thúc lượt đấu của tứ cường chúng ta sẽ ngay lập tức bước vào cuộc đua giành chức vô địch, và trong thời gian đó sẽ không có thời gian nghỉ ngơi."

"Quy tắc này thay đổi là để khảo nghiệm một chút sức chịu đựng của các đệ tử dự thi cùng với kinh nghiệm chiến đấu."

"Việc thay đổi này có thể qua đó cho thấy độ tinh thông trong cách ứng biến của các đệ tử dự thi trong khi vừa phải đánh bại đối thủ vừa phải làm sao để giữ lại đủ linh lực nhằm đối phó với trận chiến tiếp theo."

Theo Từ Phong trưởng lão giải thích xong quy tắc, quãng trường diễn võ liền nhanh chóng trở nên ồn ào. Có người buồn cũng có người vui.

Diệp Thu nhíu mày nhìn Tề Vô Hối đang cười lạnh ở xa xa, hiển nhiên lại là hắn ta giở trò.

Nhưng xem ra Mạnh Thiên Chính tựa hồ cũng đồng ý loại quy tắc này, có thể Tề Vô Hối cùng Mạnh Thiên Chính đã thương nghị qua mới làm ra quyết định.

Minh Nguyệt chân nhân có chút lo lắng nhìn xem ái đồ của mình. Bên ngoài nhìn vào đều cho rằng Liễu Như Yên là một trong tứ cường, nhưng thực chất một chút ưu thế nổi trội mà nàng thật sự cũng không hề có.

Cho dù thắng trận đầu tiên thì cũng chỉ xem là may mắn, căn bản không thể đầy đủ sức lực để nghênh đón trận chiến kế tiếp.

"Đáng ghét..." Minh Nguyệt nắm chặt nắm đấm, ánh mắt chán ghét nhìn về phía Tề Vô Hối ở xa xa.

"Hai trận đấu sẽ đồng thời bắt đầu ngay sau đây, mời các vị đệ tử dự thi tiến lên võ đài."

Diệp Thu vẫn rất bình tĩnh quay đầu lại ra hiệu với Lâm Thanh Trúc, sau đó hắn cũng thấy nàng nhanh chóng, tự tin, bình thản đi lên lôi đài.

"Đi đi." Minh Nguyệt cũng quay đầu lại bảo Liễu Như Yên ra trận.

Trong đội ngũ của Tàng Kiếm Phong, Tề Hạo thập phần thong dong mà đi lên lôi đài.

"Ha ha ha, thật thú vị! Xem ra cũng là có chuẩn bị mà đến." Diệp Thu thản nhiên cười nói.

Tuy rằng hắn không rõ Tề Vô Hối rốt cuộc đã làm cái quỷ gì, nhưng nhìn vẻ mặt bĩnh tĩnh này của Tề Hạo thì hiển nhiên hắn đã có tính toán từ trước, điệu bộ này như hắn đã nắm chắc phần thắng đến chín thành vậy.

"Diệp sư đệ, ngươi không có một chút lo lắng nào sao?" Thấy Diệp Thu vẫn còn có thể bảo trì bình tĩnh như vậy nên Minh Nguyệt chân nhân không khỏi tò mò hỏi.

Diệp Thu nhún vai, chỉ cười mà không nói.

Minh Nguyệt có chút bội phục vị sư đệ này của nàng, vì tâm tính của hắn cũng quá mạnh đi, ngay cả việc này mà một chút lo lắng cũng không có.

Trên lôi đài, Lâm Thanh Trúc đứng thẳng tắp ở một góc đài, một thân một kiếm khí thế hiên ngang.

Cố Bạch Y liền đứng ở đối diện nàng, khuôn mặt mỉm cười nói: "Lâm sư muội, một hồi nữa xin chỉ giáo nhiều hơn, đừng để cho sư huynh quá khó xử."

Lâm Thanh Trúc lơ đễnh gật đầu chứ cũng không lên tiếng, tựa như nàng đang tán thành lời nhắc nhở khách sáo này của Cố Bạch Y.

Khóe miệng Cố Bạch Y hơi giật giật và cười khổ không thôi. Hắn chỉ là thuận miệng nói vài câu ra vẻ mình khiêm tốn một chút, ai ngờ khi thấy ý tứ này của hắn thì vị sư muội kia lại nghĩ là hắn chắc hẳn sẽ thua cuộc.

Vị sư muội này quả nhiên lạnh lẽo như hàn băng giống như lời đồn, có vẻ không dễ để gây thiện cảm.

Cố Bạch Y lắc lắc đầu và cũng không có để ý nữa, tại một tòa lôi đài khác Liễu Như Yên cùng Tề Hạo cũng đã lên sân đấu.

Từ Phong liền cao giọng nói: "Bắt đầu."

Hiệu lệnh vừa ra, hai bên lôi đài liền bộc phát chiến đấu trong nháy mắt.

Người đầu tiên ra tay chính là Tề Hạo, hắn cũng không dùng bội kiếm mà chỉ đánh ra một chưởng đơn giản về phía Liễu Như Yên.

Bên lôi đài khác thì bảo kiếm trong tay Cố Bạch Y đã thình lình ra khỏi vỏ, dẫn theo một đạo kiếm quyết chém tới Lâm Thanh

Trúc.

"Sư muội, cẩn thận!"

Lâm Thanh Trúc không đáp lại, nhuyễn kiếm trong tay vừa di chuyển thì mũi kiếm đã hướng về phía trước.

Hai đường kiếm trong nháy mắt va chạm với nhau, điều ngạc nhiên là một kiếm của Cố Bạch Y thế mà lại dễ dàng bị nàng hóa giải.

"Hả?!!"

Dưới đài, Mạnh Thiên Chính ngoài ý muốn nhìn về phía Diệp Thu. Thực lực của đệ tử ông ta như thế nào thì ông ta há chẳng phải rõ như trong lòng bàn tay sao?

Một kích cường đại như vậy mà cũng không thể ép Lâm Thanh Trúc xuất ra toàn lực ư?

Lâm Thanh Trúc lúc này giống như dạo bước trong sân vắng, nhàn nhã mà đón đỡ thế công điên cuồng của Cố Bạch Y.

Thân pháp của nàng thanh thoát tự nhiên, ngoài thân khoác một bộ bạch y nhẹ nhàng, giống như đang nhảy một bài vũ đạo làm cho người xem si mê đắm đuối.

Triệu Uyển Nhi nhìn lên lôi đài luận võ mà khẽ mỉm cười. Một tháng qua nàng mỗi ngày đều cùng Lâm Thanh Trúc luận bàn nên biết rõ trình độ nắm giữ kiếm pháp của Lâm Thanh Trúc khủng bố đến cỡ nào.

Loại công kích như gió thổi mùa thu này căn bản không thể nào làm cho nàng xuất ra toàn lực.

Chương 134 - Lộ Diện Sát Chiêu

Liên tục mấy kiếm toàn bộ bị Lâm Thanh Trúc hóa giải, nội tâm Cố Bạch Y thập phần nghẹn khuất.

Hắn tự xưng mình là thiên tài chỉ đứng sau Liễu Thanh Phong, ngay cả Tề Hạo mà hắn cũng không để vào mắt. Nhưng hôm nay hắn vậy mà ngay cả một vị sư muội mới nhập môn như Lâm Thanh Trúc cũng đều không làm gì được, hai chữ thiên tài kia còn có ích gì nữa chứ?

Nghĩ tới đây mà nội tâm Cố Bạch Y rất phẫn nộ, hắn không muốn lưu thủ nữa.

Bảo kiếm trong tay hắn lưu chuyển lưu loát mà vẽ ra một đóa hoa, một đạo âm dương phù ấn như ẩn như hiện bị đánh ra ngoài. Trong phút chốc, lực lượng của hắn bắt đầu tăng vọt.

Tất cả mọi người đều bị kinh hãi, vì cỗ lực lượng này đã tới gần với Thiên tướng cửu phẩm.

Đối mặt loại thế công này Lâm Thanh Trúc cũng không dám khinh thường, trong nháy mắt Tử Hà Kiếm đã bị nàng rút ra khỏi vỏ.

"Xem kiếm!" Cố Bạch Y phẫn nộ chém tới một kiếm.

Lâm Thanh Trúc cũng nghênh kiếm mà lao vút đến, song phương dùng chiêu phá chiêu, thức đối thức để đối mặt với kiếm pháp cường đại của nhau.

Tử Hà kiếm pháp tựa như có chút lực bất tòng tâm, nội tâm Lâm Thanh Trúc trở nên lạnh lẽo mà thi triển ra Tuyệt Trần Trảm.

Ầm!!!

Trên lôi đài tóe ra tia lửa cao vút, kiếm khí va chạm nhau làm phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Không thể không nói thực lực mà Cố Bạch Y phô diễn ra thật sự rất mạnh, đã thế hắn lại còn có thể kháng cự Nhất Kiếm Tuyệt Trần Trảm khiến cho Lâm Thanh Trúc có chút ngoài ý muốn. Tuy nhiên đây dường như là sự khởi đầu và cũng là sự kết thúc của hắn.

"Sư muội, một kiếm này của ta có thể vào được pháp nhãn của ngươi không?" Một chiêu đối chiêu với công pháp Tuyệt Trần Trảm được các thủ tọa cho là đã bước vào Thần cấp làm cho Cố Bạch Y có chút đắc chí, thậm chí còn tỏ ra tự tin cực độ hỏi.

Lâm Thanh Trúc gật đầu, nói: "Cũng tạm được."

Nàng vừa dứt lời thì chỉ thấy khí tức của nàng bất chợt thay đổi, một cỗ hàn băng chi khí từ đâu lao tới.

Cố Bạch Y còn chưa có vui vẻ được vài giây thì nụ cười hắn trong nháy mắt đã ngưng đọng lại.

"Cỗ khí tức này..."

Hắn thề rằng cỗ hàn băng chi khí này khiến cho linh hồn hắn lạnh lẽo như băng, làm tan rã ý thức của hắn khiến cho hắn giờ khắc này vô cùng luống cuống.

Đứng ở trước mặt Cố Bạch Y lúc này nào còn là vị sư muội lúc nãy, mà đã là một vị nữ hoàng băng giá, giống như một vị nữ thần cao cao tại thượng còn hắn là sâu kiến chỉ có thể nhìn lên.

Hai mắt Lâm Thanh Trúc có chút vô thần, nàng lại một lần nữa sử dụng Nhất Kiếm Tuyệt Trần Trảm để phát động công kích.

Lâm Thanh Trúc vốn không muốn bại lộ quá nhiều thực lực, nhưng vì bảo lưu thể lực để tiếp theo ứng đối với Tề Hạo nên nàng cũng không liều lĩnh giữ sức.

Trong phút chốc, một kiếm từ trên trời chém xuống giống như trăng khuyết quét xuống, kiếm thế lấy xu thế khủng bố nghiền ép bất kì vật gì cản đường nó mà hướng tới Cố Bạch Y.

Tất cả mọi người ở đây đều mang thần

sắc kinh hãi, ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng đều có chút khẩn trương mà cầm chặt tay nắm ghế.

Bí pháp thiên giai!

Hắn liếc mắt một cái thì liền nhận ra cỗ hàn khí trong cơ thể Lâm Thanh Trúc kia, nó không phải đến từ Huyền Băng Cốt mà có điểm tương tự với bí pháp Hồng Liên Nghiệp Hỏa của Triệu Uyển Nhi.

Đây là một loại bí pháp hàn băng cực hạn thập phần bá đạo.

Ánh mắt Tề Vô Hối lộ ra ác ý nhìn chăm chú Lâm Thanh Trúc trên lôi đài. Hắn nghĩ không ra nàng vậy mà còn cất giấu sát chiêu.

Hừ, may mà ta đã sớm có chuẩn bị!

Ngay lập tức sắc mặt đen như đít nồi của Tề Vô Hối đã tiêu tan, thay vào đó là nụ cười mang ý vị thâm trường.

Khi đối mặt với một kiếm chém tới kia thì sắc mặt Cố Bạch Y đã trắng bệch, tay nắm bảo kiếm cũng bắt đầu run rẩy. Đó là nỗi sợ xuất phát từ linh hồn!

Lúc đầu Cố Bạch Y cũng không hoàn toàn chịu khuất phục mà bộc phát toàn bộ thực lực muốn ngăn trở một kiếm này. Nhưng hắn không nghĩ tới một kiếm này có uy lực thật sự quá khủng bố.

Cố Bạch Y trực tiếp bị quét bay xuống sàn và ngay lập tức bị loại, ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

"Ta... ta thua rồi." Dưới lôi đài, Cố Bạch Y giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt uể oải nói.

Hắn nghĩ không ra chính mình tại sao lại bại bởi một vị sư muội mới nhập môn mấy tháng.

Chẳng lẽ Tử Hà Phong kia thật sự tốt như vậy sao?

Đây không chỉ là nghi hoặc của hắn mà cũng là của những người khác. Bọn họ bây giờ nội tâm ai nấy đều khiếp sợ không thôi.

Chỉ thấy trên lôi đài, Lâm Thanh Trúc chậm rãi từ không trung hạ xuống. Động tác của nàng thập phần lưu loát, không có chút nào dây dưa dài dòng mà đem Tử Hà kiếm thu hồi vào trong vỏ. Nàng cũng không có xuống đài ngay mà yên lặng chờ đợi trận chiến tiếp theo.

Lâm Thanh Trúc đã khổ luyện ba tháng, mất ăn mất ngủ chính là vì ngày hôm nay.

Sự sỉ nhục mà Tề Vô Hối của Tàng Kiếm Phong đã cho hai thầy trò của nàng thì hôm nay nàng phải trả lại cho hắn toàn bộ.

Chương 135 - Hành Vi Tiểu Nhân

Càng giao thủ về sau, Liễu Như Yên dần dần cảm thấy linh lực đã sắp cạn kiệt.

Đối mặt với Tề Hạo mặc dù nàng đã dốc hết toàn lực nhưng cũng không thể nào gây ra một chút áp lực nào cho hắn.

Minh Nguyệt chân nhân nhìn vậy mà trong lòng cũng đã có chút buông xuôi, nàng cũng hiểu được trận đấu này thắng thua rốt cục đã phân định .

"Ai dà..." Minh Nguyệt chân nhân yên lặng thở dài một hơi, thần sắc uể oải.

Liễu Như Yên cuối cùng vẫn chỉ đành lòng dừng chân ở tứ cường mà không thể tiến thêm một bước nữa, nhưng đối với Minh Nguyệt chân nhân thì thành tích này đã là không tồi.

Ít nhất đệ tử của Thiên Thủy Phong thể hiện ra năng lực cũng đã rất khá so với những sơn mạch khác rồi. Cũng không uổng phí việc nàng đã tiêu nhiều thiên tài địa bảo như vậy.

"Sư tôn, đệ tử đã để cho ngài thất vọng rồi..." Sau khi bị thua, Liễu Như Yên mang vẻ mặt ủ rũ đi tới xin lỗi Minh Nguyệt.

Đôi mắt của nàng mang theo một tầng nước mắt, trong lòng tràn đầy vẻ không cam tâm. Nàng nhớ tới một tháng qua sư tôn đã lao tâm khổ tứ đối với nàng, đã dốc lòng truyền thụ những gì tốt nhất cho nàng, vậy mà nàng lại không thể mang về cho sư tôn thành tích tốt nhất.

Trong lòng Liễu Như Yên nhất thời bao quanh đủ loại cảm xúc mặc cảm, hối lỗi.

Minh Nguyệt lau đi nước mắt nơi khóe mắt của Liễu Như Yên, an ủi nói: "Nha đầu ngốc, ngươi khóc cái gì? Ngươi có thể đi tới một bước này thì trong lòng vi sư đã rất vui mừng rồi."

Sau khi Liễu Như Yên bị loại, trận chung kết tranh chức quán quân rốt cục cũng sắp được bắt đầu. Ngay cả Diệp Thu cũng tập trung tinh thần mà dõi theo tình huống ở trên lôi đài.

Bên trên lôi đài của trận chung kết, Lâm Thanh Trúc vẫn tỏ ra một bộ khí thế hiên ngang mà đứng ở nơi đó, khí tức của nàng giống như một thanh lợi kiếm có thể tùy thời mà ra, hàn khí bức người.

Tề Hạo đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Thanh Trúc, hắn hồi tưởng lại khoảng thời gian hai cha con hắn đã trải qua đủ mọi loại sỉ nhục mà không biết từ đâu lửa giận sục sôi lên chiến ý trong lòng.

Chiến ý của cả hai sáng quắc như ngọn lửa và khuếch tán ra xung quanh lôi đài. Tất cả mọi người đều cảm giác được cỗ nhiệt khí đến từ hai người đã đạt đến độ giương cung bạt kiếm, trên lôi đài lúc này tỏa ra chiến ý rất kinh người.

"Lần này có trò hay để nhìn rồi! Để xem trận chiến cuối cùng này rốt cuộc hoa rơi nhà ai?"

Ân oán nhiều năm giữa Tử Hà Phong và Tàng Kiếm Phong hôm nay lại một lần nữa được kéo đến đỉnh điểm thông qua trận tranh chức quán quân này.

Không khí của cầu trường trong nháy mắt đã đạt tới cao trào, mọi người nhìn không chớp mắt hai bóng người trên lôi đài.

"Hai người các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Sắc mặt Từ

Phong ngưng trọng nhìn hai người và chậm rãi hỏi.

Lâm Thanh Trúc gật đầu.

Tề Hạo nói ra: "Có thể bắt đầu rồi."

Mới vừa rồi Lâm Thanh Trúc đã dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết Cố Bạch Y nên tiêu hao cũng không lớn, ngược lại linh lực của Tề Hạo đã tiêu hao nhiều hơn một chút khi đánh bại Liễu Như Yên.

Nhưng điều làm người ta tò mò chính là hắn tựa như không thèm để ý một chút nào, ngược lại còn tỏ ra vẻ như mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

"Bây giờ ta tuyên bố, cuộc chiến tranh chức quán quân của Thất Mạch Hội Võ chính thức bắt đầu." Từ Phong lớn tiếng tuyên bố, nói xong hắn liền nhanh chóng rời khỏi lôi đài.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tề Hạo không nhanh không chậm mà từ trong ngực móc ra một viên đan dược rồi ăn vào.

"Đây là..."

"Hồi Hoàn Đan!"

Thấy vậy thì mọi người đều chấn kinh, vì Tề Hạo ăn vào viên đan dược kia không phải là đan dược khôi phục linh lực hay sao?

"Đậu má! Đây không phải là gian lận à? Đã nói từ đầu là thi đấu công bằng mà hắn lại không biết xấu hổ khi ăn đan dược khôi phục linh lực."

Trong nháy mắt quãng trường diễn võ đã nổ ra một trận nghị luận sôi nổi, thậm chí còn xuất hiện đám đông lên tiếng phản đối, đả đảo hành vi tiểu nhân của Tề Hạo.

Tề Vô Hối thấy vậy liền chậm rãi đứng lên đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Nhiều năm qua hắn đảm nhiệm chức vụ chấp pháp của sơn môn, nên hắn vừa đứng lên nheo mắt nhìn thì uy nghiêm theo đó liền hiện, quét ngang sự hỗn loạn phía dưới, lập tức khiến cho toàn trường lặng ngắt như tờ.

Từ Phong thấy vậy mà không thể không đứng ra nói: "Trong quy tắc của hội võ cũng không có nói không được ăn đan dược khôi phục."

Lời này vừa nói ra thì mọi người mới kịp phản ứng lại, quả thật điều này bọn hắn chưa từng nghe nói qua.

"Mẹ nó! Thật không biết xấu hổ a! Hắn lại dùng thủ đoạn hạ lưu này để thắng mà không nhục sao?"

"Loại chuyện này thì cũng chỉ có Tàng Kiếm Phong mới làm được, ai bảo người ta là trọng tài cơ chứ."

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, từ nội tâm bọn họ phát ra đủ loại khinh bỉ cho tác phong hành xử hèn hạ của Tề Vô Hối.

Chương 136 - Hậu Chiêu

Tề Hạo ăn vào một viên hồi hoàn đan thì tất cả tiêu hao trong trận chiến trước trong nháy mắt đã khôi phục lại trạng thái toàn thịnh.

Hắn lộ ra nụ cười ngạo nghễ, nghiền ngẫm nhìn Lâm Thanh Trúc, nói: ”Hừ, để đấu với chúng ta thì các ngươi còn non và xanh lắm.”

"Trong khoảng thời gian này thầy trò các ngươi đã khiến cho Tàng Kiếm Phong chúng ta nhận lấy biết bao nhiêu nhục nhã, hôm nay Tề Hạo ta sẽ trả lại gấp bội cho các ngươi."

"Hãy sẵn sàng gánh chịu cơn thịnh nộ của ta đi."

Đối mặt sự khiêu khích của Tề Hạo, Lâm Thanh Trúc cũng không có bất kỳ cảm xúc dao động nào mà chỉ lạnh lùng nói: “Ngươi nói nhảm quá nhiều."

Cho dù là tận mắt nhìn thấy Tề Hạo ăn hồi hoàn đan nhưng Lâm Thanh Trúc cũng không có nửa điểm kinh ngạc.

Vì nàng đã lường trước vì để chiến thắng thì Tàng Kiếm Phong chuyện gì cũng có thể làm ra được, cho nên nàng cũng không có quá ngạc nhiên khi Tề Hạo ăn hồi hoàn đan.

Nhưng chỉ dựa vào một viên đan dược mà đã muốn thắng nàng thì hắn không khỏi cũng quá coi thường Tử Hà Phong của nàng rồi.

"Tới đi!" Lâm Thanh Trúc không chút do dự, một tay cầm kiếm giơ ra nói.

Kiếm quang của Tử Hà kiếm lưu chuyển thanh thoát quỷ dị, trong phút chốc luồng hàn khí của nàng liền tăng thêm vài phần.

Tề Hạo hơi có chút kiêng kỵ cỗ hàn khí này, tuy nhiên cũng không phải là hắn không có biện pháp ứng đối.

"Hừ, nít ranh mà khẩu khí còn không nhỏ!" Tề Hạo giận dữ quát một tiếng, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm tản ra hào quang không kém Tử Hà kiếm chút nào.

Nhìn thấy thanh kiếm này thì tất cả mọi người đều kinh hãi và nhao nhao nhìn về phía Tề Vô Hối.

Tàng Phong Kiếm!

"Dĩ nhiên là bảo kiếm truyền thừa của Tàng Kiếm Phong, Tàng Phong Kiếm."

Thú vị ở chỗ Tử Hà kiếm với Tàng Phong kiếm đều là đồ vật thuộc về sơn chủ.

"Đây chẳng phải là nói, trận luận võ này trên danh nghĩa chính là thủ tọa kế tiếp của Tử Hà Phong lần đầu tiên giao phong với thủ tọa kế tiếp của Tàng Kiếm Phong sao?"

Trong lúc nhất thời, bầu không khí tại quãng trường diễn võ một lần nữa lại được đưa đến một tầng cao mới.

Tàng Phong kiếm vừa ra thì Tề Hạo liền tiên phong ra chiêu trước, hắn đánh ra một chiêu kiếm lăng lệ quét ngang mà tới.

Tàng phong không hiện, phong mang bất lộ, nhìn một kiếm kia tưởng như mềm mại vô lực nhưng lại ẩn chứa từng tầng sát khí.

Lâm Thanh Trúc nhướng mày, đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được áp lực vây đến, nhưng cũng chỉ là một chút áp lực mà thôi.

Tử Hà Kiếm lập tức xoay chuyển, chân nàng đạp phi kiếm mà lên, kiếm khí cuồn cuộn đánh rơi, thân pháp của nàng tiêu sái hiên ngang, uyển chuyển mà không cứng ngắc.

Song phương đều tu hành kiếm pháp, và đều là kiếm pháp truyền thừa của hai mạch, phẩm giai cũng giống nhau, điều này khiến cho trong lúc nhất thời bất phân thắng bại.

"Ha ha ha, Hạo nhi, làm tốt lắm, làm gỏi nàng cho ta.” Thấy một màn như vậy thì trong lòng Tề Vô Hối ngồi dưới lôi đài liền cười to, tuy nhiên mặt ngoài hắn vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Tề Vô Hối hiện tại đã thông minh hơn trước, một khi thắng thua chưa định thì hắn sẽ không dương dương tự đắc rồi cuối cùng thất bại ê chề.

"Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Một kiếm kia bị đánh lui, Lâm Thanh Trúc dần dần nghiêm túc lạnh giọng nói.

Kiếm pháp của Tề Hạo mặc dù tinh diệu và thực lực của hắn quả thật không tầm thường, nhưng hắn mạnh mẽ lắm cũng chỉ đến vậy. Có lẽ Tàng Kiếm Phong nên dừng chân ở đây được rồi.

Sau khi nói xong, Lâm Thanh Trúc nhanh chóng thi triển Tuyệt Trần Trảm.

Nãy giờ giao thủ hiển nhiên mọi điều đến lúc này đều đã nằm trong suy tính của Tề Hạo.

"Lúc này chỉ vừa mới bắt đầu không lâu mà ngươi đã không chịu được mà lật bài rồi sao?” Tề Hạo cười lạnh nói.

Sau đó hắn đột nhiên giơ kiếm chém tới, một đạo kiếm khí quét ngang qua đối đầu với Tuyệt Trần Trảm của Lâm Thanh Trúc.

Hai đạo kiếm khí triệt tiêu lẫn nhau, kiếm thế khủng bố từ

trung tâm lôi đài bộc phát ra khiến cho cả tòa lôi đài sụp đổ tan nát trong nháy mắt.

Mạnh Thiên Chính giơ tay lên một cái để giúp củng cố lại lôi đài, và tiện tay ném ra một cái lồng năng lượng bao lại lôi đài.

"Tuyệt Trần Trảm đã bị hóa giải sao?" Thấy một màn như vậy mà Minh Nguyệt lòng nóng như lửa đốt thốt lên.

Nàng từ đầu cho tới bây giờ đều nghĩ rằng đây chính là tuyệt chiêu mạnh nhất của Lâm Thanh Trúc, nhưng thật không nghĩ tới nó vậy mà đã bị Tề Hạo ngăn cản nhẹ nhàng như vậy. Xem ra Tử Hà Phong muốn thắng cũng không dễ dàng.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn Diệp Thu mà đột nhiên run lên.

"Hắn... đến một chút lo lắng cũng không có ư? Chẳng lẽ hắn còn cho Lâm Thanh Trúc lá bài ẩn nào khác?"

Minh Nguyệt cảm thấy chính mình hoàn toàn không thể nhìn thấu những toan tính của Diệp Thu.

Đến lúc này mà hắn còn có thể bảo trì bình tĩnh như vậy là do hắn không thèm để ý đối với thắng bại? Hoặc là hắn còn lưu lại hậu chiêu nên mới tỏ ra vẻ mặt nắm chắc thắng lợi đến thế chăng?

Chương 137 - Lộ Tu Vi

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, xem ra tuyệt học của Tử Hà Phong các ngươi cũng chỉ như thế thôi." Giờ khắc này, Tề Vô Hối rốt cuộc cũng không giữ nổi sự bình tĩnh được nữa, nếu bây giờ hắn còn không sỉ nhục cái tên mà hắn ghét cay ghét đắng thì còn muốn chờ khi nào.

Tuyệt chiêu của đối phương đều đã dùng hết mà ngay cả nửa cọng lông của con trai hắn cũng không hao tổn, vậy chẳng phải thắng bại đã rất rõ ràng rồi sao?

Diệp Thu liếc Tề Vô Hối một cái rồi mang ý vị thâm trường cười nói: "Ồ, xem ra Tề sư huynh đối với tuyệt học của Tàng Kiếm Phong vẫn rất có lòng tin nhỉ?"

"Ha ha ha, Diệp sư đệ nói quá rồi, tuyệt học của Tàng Kiếm Phong chúng ta trải qua các đời thủ tọa lao tâm khổ tứ mà ngày một cải biến nên cao thâm biến ảo chứ không có hoa hòe hoa sói như của Tử Hà Phong các ngươi. Tính thưởng thức của tuyệt học trị Tử Hà Phong các ngươi tuy cao nhưng độ thực chiến lại kém rất nhiều, không có một tí sát thương gì." Tề Vô Hối sờ sờ vộ râu, thần thanh khí sảng mà liến thoắng nói.

Diệp Thu chỉ cười mà không nói, hắn vừa rồi cũng nhìn thấy kiếm pháp của Tề Hạo.

Quả thật một chiêu kia thì kiếm khí không hiện, sát khí ẩn khuất, mới nhìn thì tưởng như là một chiêu kiếm đơn giản nhưng lại ẩn chứa từng tầng sát cơ.

Loại kiếm pháp này có tính hoa mỹ quả thật không cao, nhưng tính thực chiến lại rất lớn.

Mà những lời này của Tề Vô Hối cũng gián tiếp nói rõ, kiếm pháp của Tử Hà Phong cũng chỉ có thể xem như kiếm pháp dưỡng lão tìm vui, chân chính có thể thực chiến giết người chỉ có thể là kiếm pháp tại Tàng Kiếm Phong của hắn.

Diệp Thu không có phản bác mà chỉ là cười nói: "Vậy chúng ta liền giương mắt lên chờ đi!"

Ánh mắt Tề Vô Hối lạnh lùng, trong lòng mắng thầm: "Hừ, tên quỷ này còn giả bộ cái gì nữa, giờ này mà còn giả bộ sao? Hừ, để lát nữa ta xem cái mặt của ngươi sẽ quê thế nào?"

Trên lôi đài, kiếm khí hỗn loạn bay ra, chiến khí hừng hực bên trong kết giới do Mạnh Thiên Chính bày ra.

Nhất Kiếm Tuyệt Trần Trảm đã bị Tề Hạo ngăn cản thành công, hơn nữa hắn còn không bị thương chút nào mà hóa giải được.

Tề Hạo càng đánh càng hăng và châm chọc nói: "Sư muội, nếu như ngươi chỉ có chút thủ đoạn này thì ta khuyên ngươi vẫn nên sớm đầu hàng một chút đi. Mặc dù bại nhưng nếu bại dưới tay ta thì cũng không tính là mất mặt đâu. Ha ha ha."

Lâm Thanh Trúc cũng không thèm đáp lại mà chăm chú quan sát từng chiêu số trong kiếm pháp của Tề Hạo vừa thi triển để tìm ra kẽ hở trong đó.

Bất chợt khóe miệng nàng hơi hơi giương lên và lộ ra vẻ tươi cười nói.

"Thú vị đấy! Tàng phong kiếm sao? Chỉ là không biết một kiếm này ngươi có thể đỡ lại hay không?"

Lâm Thanh Trúc cười lạnh một tiếng, sau đó lại giơ kiếm lần nữa chém ra. Cửu U Hàn Băng Quyết trong nháy mắt đã phát động.

Lập tức toàn bộ lôi đài đều nổi lên bông tuyết bay tứ tung, không khí theo đó mà ngưng tụ, nhiệt độ cũng nhanh chóng giảm xuống.

Bất chợt một cỗ hàn băng chi khí đã đánh tới khiến cho Tề Hạo phải biến sắc.

Bí pháp Thiên giai!

Lúc này, tất cả mọi người ở đây rốt cục cũng đã nhìn thấu, thì ra lúc trước Lâm Thanh Trúc đánh bại Cố Bạch Y bằng hàn khí cũng không phải là do thần cốt trong cơ thể nàng gây nên, mà là do một loại bí pháp độc hữu tạo thành. Mà điều đáng sợ nhất chính là đây vậy mà còn là bí pháp Thiên giai.

Cửu U Hàn Băng Quyết vừa ra, bầu không khí xung quanh quãng trường diễn võ lại một lần nữa nổ tung.

"Đợi đã... Các ngươi nhìn kìa, tu vi của nàng vậy mà đã đạt tới Thiên tướng cửu phẩm."

"Chuyện này làm sao có thể? Không phải tất cả đều bảo Lâm Thanh Trúc chỉ mới nhập môn có ba tháng thôi sao?"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Thẳng đến trận chung kết Lâm Thanh Trúc mới bộc phát toàn lực, mà tu vi của nàng cũng theo đó mà biểu hiện ra phô thiên cái địa.

Thiên tướng cửu phẩm!

"Không thể tin được! Không có khả năng!"

"Vị Diệp sư thúc kia đến cùng đã truyền thụ như thế nào mà để cho đệ tử của mình trong ba tháng liền đạt tới Thiên tướng cửu phẩm?"

"Coi như là thiên tài địa bảo nhét lút mồm thì cũng không có khả năng đạt đến Thiên tướng cửu phẩm!"

Mọi người khó có thể tin, ngay cả Mạnh Thiên Chính đang ngồi trên bảo tọa cùng với Thông Thiên Đạo Nhân cũng ném tới ánh mắt khiếp sợ về phía Diệp Thu.

Hạc Vô Song thì càng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hắn khổ tu bao năm và lấy thánh tử chi tư thì mới có thể đạt tới Thiên tướng cửu phẩm, đến hôm nay kham kham khổ khổ mới đột phá tới Vô Cự cảnh. Nhưng Lâm Thanh Trúc chỉ mới nhập môn ba tháng mà liền đạt tới trình độ tu vi bao nhiêu năm của hắn.

Loại tốc độ này coi như là tập hợp tài nguyên một mạch của sơn môn thì cũng làm không được!

Bọn họ làm sao có thể nghĩ đến Diệp Thu đã truyền cho Lâm Thanh Trúc bao nhiêu năm công lực?

Sắc mặt Tề Vô Hối có chút khó coi, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền hòa hoãn lại mà cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng cũng chỉ có ngươi cất giấu hậu chiêu sao?

Chương 138 - Thi Triển Tu La Trảm

Chỉ thấy trên lôi đài, Tề Hạo cười lạnh một tiếng, trên người hắn bắt đầu bộc phát một cỗ hào quang huyết sắc.

Dần dần, khí tức của hắn bắt đầu tăng vọt, hắn bất chấp dùng phương thức thiêu đốt huyết khí để mạnh mẽ đem tu vi của mình tăng lên tới Thiên tướng cửu phẩm.

Không đúng, cảnh giới của hắn lúc này đã tiệm cận với Vô Cự cảnh, nằm giữa lằn ranh Thiên Tướng và Vô Cự, có thể gọi cảnh giới của hắn lúc này là Bán Vô Cự.

Bành!!!

Minh Nguyệt hung hăng vỗ một phát vào tay nắm ghế, tức giận nói: "Ẩm Huyết Kỹ! Đây không phải là cấm pháp sao?"

Tề Vô Hối vì thắng mà thật sự đã không từ thủ đoạn nào.

Dựa vào Ẩm Huyết Kỹ thì Tề Hạo đã đạt tới cảnh giới Bán Vô Cự, từ mức độ tu vi xem ra đã hoàn toàn vượt qua Lâm Thanh Trúc.

Hắn không có lĩnh ngộ ra pháp tắc nên không cách nào tạo ra lĩnh vực để tiến vào Vô Cự cảnh, nhưng lấy lực lượng hiện tại của hắn để đối phó với một vị Thiên tướng cửu phẩm thì đã hoàn toàn đủ rồi.

"Cấm pháp ư?" Diệp Thu giật mình, đột nhiên nhớ tới bên trong tàng thư các của Bổ Thiên giáo quả thật có cấm pháp. Xem ra loại cấm pháp đó chính là cái mà Tề Hạo đã sử dụng.

Dựa vào phương thức thiêu đốt huyết khí mà nhanh chóng làm tăng lên tu vi lẫn thực lực. Tuy nhiên bởi vì phương thức này quá mức cực đoan, lại rất dễ dàng tạo thành thương tổn đối với căn cơ, cho nên giữa các thủ tọa của bảy mạch đã hình thành nên sự thống nhất chung với nhau rằng không cho đệ tử của mình tu hành loại bí pháp nguy hiểm này nữa để tránh cho căn cơ đệ tử bị hao tổn, ảnh hưởng đến con đường tu hành trong tương lai.

Trên thực tế, loại cấm đoán này cũng chỉ là nói suông qua một lần, chứ cũng không có thiết lập vào nội quy tông môn, cho nên vẫn có một vài đệ tử ngấm ngầm tu luyện để phòng thân.

Nhìn vẻ mặt của Mạnh Thiên Chính thì dường như ông ta cũng ngầm đồng ý với loại hành vi này.

Dù sao đây cũng là con ruột của Tề Vô Hối, cho dù việc tu hành của Tề Hạo có bị ảnh hưởng thì Tề Vô Hối là người làm cha nên chắc chắn là người hiểu rõ nhất. Ngay cả cha Tề Hạo cũng không nói một câu thì mọi việc còn liên quan gì đến ông ta nữa?

"Ha ha ha, rất có ý tứ! Cấm pháp sao? Ừm, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi."

Nếu như Tề Hạo có thể vượt qua Thiên tướng cảnh thì có lẽ xem còn vui một chút, nhưng thật đáng tiếc...

Đối với người tu luyện, sự sợ hãi lớn nhất khi tu luyện chính là bị kẹt ở giữa hai cảnh giới Thiên Tướng và Vô Cự này.

Không có pháp tắc, không có lĩnh vực, cái gọi là Bán Vô Cự cũng chỉ là một loại lực lượng ngụy tạo để cho ra khí thế của Vô Cự cảnh mà thôi.

Cấm pháp Ẩm Huyết Kỹ kia cũng không thể trợ giúp ngươi lĩnh ngộ pháp tắc. Lĩnh vực pháp tắc chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, nếu có thể nắm giữ dễ như vậy thì những tên Thiên tướng

cảnh cửu phẩm đang bị kẹt lại đã đạt tới Vô Cự cảnh lâu rồi.

"Cái gì mà cũng chỉ đến thế mà thôi. Cái tên này không biết thật sự có lòng tin vào đồ đệ của mình hay là cố ý giả bộ đây?" Minh Nguyệt có phần lo lắng không thôi, ngược lại Diệp Thu vậy mà còn tỏ ra vẻ mặt bình tĩnh khiến cho nàng không khỏi oán giận mà nói ra.

Diệp Thu chỉ cười mà không nói và tiếp tục chăm chú xem luận võ.

Trên lôi đài, Lâm Thanh Trúc đã phát hiện sự biến hóa của Tề Hạo. Nàng vốn chuẩn bị sử dụng Tuyệt Trần Trảm nhưng lại lập tức đình chỉ kiếm quyết trong tay.

"Ngươi có ý định cùng ta dùng một chiêu phân thắng bại sao?"

Khóe miệng Lâm Thanh Trúc hơi nhếch lên, nàng đột nhiên cảm thấy đêm trước khi hội võ bắt đầu, hành động kia của Diệp Thu như có thiên nhãn.

Nếu chỉ dựa vào bản lĩnh của nàng lúc trước mà đối mặt với Tề Hạo mạnh mẽ tăng lên thực lực thì nàng tất bại không thể nghi ngờ.

"Chẳng lẽ ngay từ đầu sư tôn đã đoán được sẽ có chuyện này, cho nên mới dạy cho ta Tu La Trảm?" Lâm Thanh Trúc thầm hỏi, ánh mắt nàng đầy vẻ hâm mộ nhìn về phía bóng dáng màu trắng dưới đài, trong lòng âm thầm vui sướng.

Lúc này nàng cũng không có bất kỳ do dự nào nữa.

"Hừ, ta không quan tâm ngươi đã sử dụng cấm pháp gì! Tiếp chiêu đi!" Lâm Thanh Trúc hừ lạnh nói, Tử Hà kiếm trong tay nàng xoay tròn một cái.

Trong phút chốc, một cỗ khí lạnh cực hạn nhanh chóng bộc

phát, kết hợp với hàn băng chi khí lúc trước mà tạo ra công kích xuyên thẳng tới linh hồn.

Lúc này trên bầu trời vỗng nhiên xuất hiện một cái miệng to như chậu máu, trông giống như là tu la đến từ cửu u vạn giới vậy.

Giờ phút này, toàn trường đều lặng ngắt như tờ.

Hạc Vô Song mang thần sắc khẩn trương mà nắm chặt nắm đấm, hai mắt hắn nhìn chăm chú vào bóng hình xinh đẹp áo trắng giữa không trung mà trong lòng kinh hãi.

"Đây là kiếm quyết gì?" Cả đám Mạnh Thiên Chính, Thiên Thông Đạo Nhân và Tề Vô Hối đều đồng loạt đứng lên hỏi.

Bọn hắn có thể cảm giác được một kiếm này tựa như tu la đến từ cửu u đang gào thét đòi mạng.

Trong phút chốc kết giới vây quanh lôi đài mơ hồ có dấu vết rạn nứt.

Chương 139 - Ý Nghĩ Mới

Tu La Trảm!

Lâm Thanh Trúc trong nháy mắt rút kiếm chém tới, tựa như tu la đến từ cửu u mở ra cái miệng to như chậu máu, giống như muốn cắn một ngụm về phía Tề Hạo.

Giờ phút này, sắc mặt Tề Hạo đã bị dọa cho trắng bệch, chân tay luống cuống. Toàn thân hắn lúc này như lâm vào trong từng cơn sợ hãi.

Tề Hạo chưa khi nào gặp qua kiếm quyết có sát khí nặng như vậy, so với Ẩm Huyết Kỹ của hắn thì quả thực như con gặp bố, không đáng để nhắc tới.

Đối mặt với Tu La Cửu U đến từ lòng đất kia thì Tề Hạo đã hoàn toàn mất tự chủ, trong miệng hắn đầy máu tươi dâng lên.

"Hạo Nhi, đừng chống cự nữa, mau nhận thua đi.” Tề Vô Hối dưới lôi đài kêu lên một cách bất lực.

Hắn trăm tính vạn tính mà cũng không ngờ Lâm Thanh Trúc lại có chiêu kiếm quyết khủng bố này.

"Ta phải nhận thua sao?"

"Không! Ta sao có thể thua như vậy được?"

Tề Hạo không nhìn Tề Vô Hối, sắc mặt hắn trắng bệch ngẩng đầu nhìn Tu La phía trên, bất thình lình chọn cách ra sức chém tới.

Tề Hạo cầm Tàng Phong Kiếm giống như thiếu niên Đồ Long không sợ chết mà lao vào Tu La phía đối diện.

Ầm!!!

Lôi đài phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc, kết giới bị phá nát, một luồng kiếm ý chấn động ra ngoài.

Tất cả mọi đệ tử ở đây đều thất kinh, vẫn may là Mạnh Thiên Chính đã kịp thời ra tay đỡ được luồng kiếm ý kia.

Đến khi toàn bộ mọi thứ kết thúc, Tề Vô Hối nhảy lên lôi đài từ từ đỡ lấy Tề Hạo đang bị trọng thương và cho hắn ăn một viên đan dược.

Qua hồi lâu, Tề Hạo trằn trọc tỉnh lại. Khi trông thấy ánh mắt ân cần của cha mình thì hắn thất vọng nói: "Xin lỗi cha, ta thua rồi."

Khoé mắt Tề Vô Hối cay cay nhìn con trai mình đang bị trọng thương, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Hạo nhi, chỉ cần ngươi không sao là được. Thua thì thua, biểu hiện vừa rồi của ngươi ta đều trông thấy cả rồi." Tề Vô Hối an ủi Tề Hạo.

Lúc này thể diện và tôn nghiêm đều không quan trọng nữa. Chỉ cần con trai của hắn không sao thì hắn đều có thể bỏ qua hết.

Hắn đấu với Diệp Thu cũng chỉ là kế thừa lại ân oán của hai bên mà thôi. Đây là ân oán giữa hắn và Diệp Thu chứ không liên quan đến tiểu bối.

Tề Vô Hối rất hối hận vì sao lại để cho đám đệ tử quấn vào chuyện này.

Hắn vốn định dùng hội võ lần này để kết thúc tranh đấu nhiều năm giữa hai bên, nhưng lại chưa từng nghĩ suýt chút nữa đã tự kết thúc tính mạng của con trai hắn.

Ánh mắt Tề Vô Hối nhìn Diệp Thu dưới khán đài mà có chút phức tạp.

Diệp Thu nhìn Tề Vô Hối rồi suy tư một phen. Sau đó hắn đột nhiên có suy nghĩ còn hay hơn cả việc mỉa mai Tề Vô Hối.

Diệp Thu giật mình, tiện tay lấy ra một viên đan dược và ném về phía Tề Vô Hối, rồi mang ngữ khí bình thản nói ra: "Tề sư huynh, đây là Đại Hoàn đan đặc chế của Tử Hà phong chúng ta, ngươi để cho sư điệt ăn đi."

"Ngươi..." Tề Vô Hối liền mang thần sắc phức tạp.

Hắn vốn cho rằng Diệp Thu sẽ nhân cơ hội này chà đạp hắnm nhưng không ngờ Diệp Thu chẳng những không chà đạp hắn mà còn tặng cho hắn một viên Đại Hoàn đan.

"Ân oán giữa chúng ta vẫn nên do hai chúng ta giải quyết, không liên quan gì đến tiểu bối. Nếu Tề sư huynh vẫn chưa buông được thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào. Ta sẽ đợi." Nói xong Diệp Thu quay người đến kiểm tra Lâm Thanh Trúc.

Tề Vô Hối ngẩn người nhìn thân ảnh áo trắng kia. Ta đã thua tấm lòng rộng lượng của Diệp Thu rồi, thua một cách triệt để!

Mười năm!

Ta đã nhẫn nhịn mười năm nhục nhã mà lại lựa chọn nhượng bộ ở thời khắc có thể lấy lại thể diện.

"Ha ha ha ha..."

Tề Vô Hối bật cười, đến hôm nay hắn mới ý thức được chính mình đã ngu xuẩn đến mức nào.

Ân oán giữa hai bên như nút thắt trong lòng hắn, khiến cho hắn như rơi vào tâm ma.

Nhưng hôm nay hắn mới phát hiện, nhân vật chính trong vở kịch này chưa hề nhìn nhận một cách nghiêm túc. Điều này càng làm cho hắn khó chịu hơn là bị làm nhục.

Sự tự giễu trong lòng Tề Vô Hối cuối cùng cũng đã tiêu tan.

"Hạo nhi, ngươi ăn viên đan dược này vào và mau chóng ổn định lại tu vi, tránh để căn cơ bị hao tổn."

Bỏ qua khúc mắc, Tề Vô Hối cho Tề Hạo ăn Đại Hoàn đan mà Diệp Thu cho hắn.

Sau khi Tề Hạo ăn Đại Hoàn đan thì liền ngồi khoanh chân tiến vào trạng thái minh tưởng để ổn định lại căn cơ.

Mặt khác, Lâm Thanh Trúc mang sắc mặt tái nhợt rơi từ trên không xuống, nàng không thể đi được mà bổ nhào vào ngực Diệp Thu.

Thời gian nàng tu hành Tu La Trảm quá ngắn, cho nên không nắm giữ thành thạo bí pháp thiên giai này. Nàng gần như đã dành tất cả linh lực để cưỡng ép thi triển ra chiêu này.

Cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng mà Diệp Thu trìu mến nhẹ đỡ nàng dậy và cũng cho nàng ăn một viên Đại Hoàn đan.

"Ăn đi rồi lập tức ngồi xuống điều tức, những cái khác không cần nghĩ nhiều."

Lâm Thanh Trúc khẽ gật nhìn Diệp Thu và tiếp nhận Đại Hoàn đan. Nàng khẽ nuốt rồi ngồi xuống tiến vào trạng thái điều tức.

Trận quyết đấu này có thể nói là nguy hiểm đến mức suýt nữa lấy mạng người. Có điều tóm lại kết cục cũng coi như hoàn mỹ. Hai bên đều bị thương nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Chương 140 - 10 Viên Tiên Đan

Mạnh Thiên Chính cũng dần dần đi đến lôi đài, ông ta nhìn thoáng qua đệ tử hai bên rồi nhẹ gật đầu với Từ Phong.

Từ Phong đi ra nói: "Hiện tại ta tuyên bố, Tử Hà phong chiến thắng hội võ lần này."

Nghe được lời tuyên bố cuối cùng này thì đám người lập tức reo hò.

Tiêu Dật ở trong đám người cũng không che giấu được sự vui mừng trong lòng mà lớn tiếng reo hò theo, biểu lộ vẻ mặt vô cùng tự hào.

Trước khi xếp hạng nhất từ dưới lên cho đến hạng nhất từ trên xuống như hiện tại, Tử Hà phong đã phải chịu biết bao sự sỉ nhục. Hôm nay Lâm Thanh Trúc một người một kiếm mà đã lấy lại được toàn bộ thể diện cho Tử Hà phong.

"Ha ha ha! Quá lợi hại! Thanh Trúc tỷ giỏi nhất! Tử Hà phong giỏi nhất!"

"Còn ai nữa không? Còn ai dám gây hấn với chúng ta nữa không?"

Tiêu Dật vui vẻ đến mức đắc ý khiến cho các đệ tử sơn mạch khác đều tỏ ra khó hiểu nên hỏi: "Ngươi cũng là đệ tử của Tử Hà phong sao?"

Nghe vậy mà vẻ mặt Tiêu Dật tối sầm lại, tức giận nói: "Ai cần ngươi lo hả? Ngươi lại nói Tử Hà phong chúng ta không giỏi nữa đi!"

"Hừ..."

…

Trên lôi đài, Mạnh Thiên Chính cố nặn ra nụ cười vui mừng trên khuôn mặt già nua và nói với Diệp Thu: "Ha ha ha, chúc mừng Diệp sư đệ đã thành công đoạt về hạng nhất."

"Hân hạnh hân hạnh." Diệp Thu cười nói.

Mạnh Thiên Chính tiện tay lấy ra một cái ngọc trữ vật. Đây là phần thưởng của hội võ lần này.

Diệp Thu nhận lấy và nhìn qua một hồi, Ngộ Đạo Quả thật sự ở bên trong. Mà trong đó còn có một số bảo khí cùng đan dược.

Không thể không nói, lần này Mạnh Thiên Chính đã bỏ ra hết cả vốn liếng vì muốn để cho Cố Bạch Y tự mình giành lấy, nhưng ông ta không nghĩ tới lại để cho Lâm Thanh Trúc lấy đi.

Tuy tiếc nuối nhưng Mạnh Thiên Chính cũng sẽ giữ lấy lời.

Lúc này…

[Đinh...]

[Túc chủ tặng đệ tử hai viên Đại Hoàn đan, phát động bạo kích trả về.]

[Mở ra hay không?]

Diệp Thu đã sớm quen thuộc với âm thanh này cho nên hắn không có chút bất ngờ nào.

"Mở ra!"

[Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích, thu được mười viên Hoàn Hồn đan Tiên phẩm.]

"Hả? Sao lại là mười viên?" Diệp Thu sửng sốt mà vội vàng hỏi.

[Hồi bẩm túc chủ, phần thưởng lần này kích hoạt hai lần theo hành vi. Trong đó có một lần kích hoạt từ cơ chế ban thưởng đặc biệt cho nên mới thu được thêm phần thưởng."

"Còn có thể hay như thế sao?" Diệp Thu liền mừng rỡ.

Hoá ra đồng thời cho đi còn có thể khởi động cơ chế ban thưởng đặc biệt. Cái này là quá kiếm lời rồi!

Không chỉ lấy được lòng mọi người mà còn có thể trúng lớn.

[Chú thích: Hoàn Hồn đan Tiên phẩm có phẩm giai cao nhất trong hệ tiên phẩm, có hiệu quả khôi phục cực mạnh, có thần hiệu cải tử hoàn sinh. Chỉ cần vẫn còn giữ được thân thể đối phương thì vạn vật đều có thể sống lại. Hiệu quả cụ thể thì túc chủ có thể tự mình thử nghiệm một phen.]

"Vãi chưởng! Đây chính là niềm vui nhân đôi trong truyền thuyết sao?"

Cho dù có là lão cẩu bình tĩnh như Diệp Thu mà khi nghe được lời giới thiệu này thì cũng không thể kìm được cảm xúc kích động.

Hoàn Hồn đan Tiên phẩm này lại còn có thần hiệu cải tử hoàn sinh ư?

Đây chẳng phải là nói, ta có mười viên đan dược này thì liền đồng nghĩa với việc ta sẽ có thêm mười cái mạng nữa hay sao?

Thật không thể tin nổi!

Có mười viên đan dược này thì ta thích sống buông thả thế nào cũng được a!

Dù sao cũng phải nói, Diệp Thu đã kiếm được một món hời ở

hội võ lần này.

Những người khác vui hay không thì hắn không biết, nhưng hắn thì rất vui vẻ.

Diệp Thu vẫn luôn thấy chướng mắt với Tề Vô Hối nhưng một khi tâm tình đã tốt thì bỗng trở nên thân thiết lạ thường.

Đây chính là tiên phẩm nha!

Diệp Thu đã từng thử nghiệm qua tiên đan một lần, bây giờ hắn lại có tới mười viên nên liền vui vẻ gấp mười lần.

Khụ khụ...

Trong lòng hắn vui đến phát điên, nhưng ngoài mặt vẫn cố nén lại mà chôn giấu vui sướng trong lòng.

Minh Nguyệt chậm rãi đi tới nói: "Chúc mừng Diệp sư đệ đã thoát khỏi danh hiệu đệ nhất từ dưới xếp lên mà thành công đạt được hạng nhất. Nói không quá chứ từ nay về sau trên dưới của Bổ Thiên giáo còn ai dám khinh thường Tử Hà phong nữa đâu? Một kiếm vừa rồi của Lâm Thanh Trúc đã bộc lộ uy danh của Tử Hà phong. Trong thất mạch cũng không thể tìm ra được một chiêu kiếm khác kinh khủng như thế!"

"Hân hạnh, hân hạnh." Diệp Thu cười nhạt một tiếng và khiêm tốn đáp, hắn cũng không quá đắc ý khoe khoang.

Biểu cảm ung dung này của hắn trong mắt người khác đều thấy vô cùng tự nhiên. Cảm giác như vị trí quán quân này vốn nên là của hắn vậy.

Mạnh Thiên Chính nặn ra nụ cười, cao giọng nói: "Chư vị, hội võ năm nay đã kết thúc thành công, đệ tử nào không đạt được thành tích tốt thì cũng đừng nản lòng, trở về tu hành cẩn thận thì hội võ tiếp theo nhất định sẽ đạt được thành tích tốt hơn."

Đám đệ tử đồng thanh hô to: "Chúng đệ tử nghe theo lời dạy bảo của chưởng giáo chân nhân."

Chương 141 - Giao Hảo

Hội võ kết thúc, Diệp Thu chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Thanh Trúc, nàng lúc này đã từ từ khôi phục lại.

"Sư tôn..." Đôi mắt nàng cong lên giống như vầng trăng khuyết.

Ủy khuất đè nén trong mấy tháng qua của Lâm Thanh Trúc rốt cuộc cũng đã tan biến sau khi nàng thành công chứng tỏ bản thân trong ngày hôm nay.

Nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của các đồng môn cũng không khiến cho Lâm Thanh Trúc đắc ý gì. Ngược lại nàng hiểu rất rõ tất cả những thứ nàng có bây giờ chính là do người nam nhân tôn kính nhất trước mặt đã cho nàng.

"Ừm, ngươi biểu hiện rất không tệ! Ngươi đã mang vinh quang về cho vi sư." Diệp Thu ôn nhu nói và khẽ vuốt tóc nàng.

Lâm Thanh Trúc vô cùng vui mừng, vì nàng muốn được sự công nhận của sư tôn hơn hết thảy các phần thưởng khác.

Lúc này, một thân ảnh cô đơn từ từ đến phía sau Diệp Thu.

Đó chính là Tề Vô Hối, thần sắc hắn phức tạp nhìn hai thầy trò mà trong lòng không khỏi có chút xoắn xuýt.

Hắn chậm rãi mở miệng nói: "Chúc mừng Diệp sư đệ đã chiến thắng..."

Nói xong hắn liền lấy ra một cái bảo khí là Phi Hoa Châm đưa cho Diệp Thu, nói: "Ta nhận thua! Lần này ta thua một cách tâm phục khẩu phục! Cái bảo khí này... Thuộc về ngươi!"

Tề Vô Hối để lại bảo khí rồi quay người rời đi.

Diệp Thu mỉm cười cầm Phi Hoa Châm trong tay và tiện tay ước lượng qua rồi đưa cho Lâm Thanh Trúc.

"Đồ nhi, đây là thứ ngươi thắng được nên nó sẽ thuộc về ngươi."

Lâm Thanh Trúc kinh ngạc nói: "Sư tôn, đệ tử đã có Tử Hà kiếm cho nên không cần dùng đến nó, ngài vẫn nên giữ lại thì hơn, nếu không thì ngài có thể tặng cho Uyển Nhi."

Diệp Thu cười nói: "Kỹ thuật nhiều không nặng thân, mấy ai lại ngại có nhiều bảo bối trên người chứ? Ngươi giữ nó đi, sau này ngươi có thể cần dùng đến nó đấy! Về phần Uyển Nhi thì nàng không cần đến bất kỳ vũ khí nào, vì Hồng Liên Nghiệp Hoả chính là vũ khí mạnh nhất của nàng!"

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, nàng không tiếp tục cự tuyệt nữa mà thuận tay tiếp nhận Phi Hoa Châm.

Thứ này tuy vô dụng đối với nàng, nhưng chỉ cần là Diệp Thu cho thì nàng tuyệt đối không từ chối.

Trông thấy cảnh này mà đám đệ tử vây quanh dưới đài đều mang ánh mắt hâm mộ.

"Ta cảm thấy rất ghen tị với các đệ tử của Tử Hà phong nha!"

"Đệ tử của Tử Hà phong đều có đãi ngộ tốt như vậy sao? Ngay cả bảo khí cực phẩm mà cũng tuỳ tiện đưa tặng!"

"Àiii, đến lúc nào thì ta mới gặp được một vị sư tôn tốt như vậy đây?"

Trong lòng mọi người đều cảm khái và ngưỡng mộ, chỉ tiếc bọn họ không phải là đệ tử của Tử Hà phong.

Lý Tài Tư đứng trong đám người chăm chú nhìn bóng hồng xinh đẹp mà mọi người ngưỡng mộ trên lôi đài, trong lòng hắn có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Vinh dự này vốn nên thuộc về hắn, người nhận sự ngưỡng mộ và thán phục của mọi người cũng vốn nên là hắn, nhưng bây giờ lại thuộc về một người khác.

Mà người này trước đây khi cùng nhập môn với hắn là vị đệ tử đều bị tất cả mọi người ghét bỏ.

Hắn không nghĩ ra rốt cuộc mình đã thua nàng ở đâu?

Ta có kỳ tài ngút trời, trời sinh thần cốt, vậy mà vinh dự lớn lao lại biến thành nỗi sỉ nhục lớn nhất của ta!

Đều cùng nhập môn với nhau mà xuất phát điểm của ta còn cao gấp nhiều lần Lâm Thanh Trúc, thế nhưng giờ phút này ta chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn nàng từ xa!

Có lẽ đây chính là vận mệnh!

Không chỉ có Lý Tài Tư, mà Tô Nhã đứng trong đội ngũ của Thiên Thuỷ phong cũng vô cùng thất vọng.

Nàng cũng muốn được tận hưởng những ánh mắt ngưỡng mộ của sư huynh, sư đệ đồng môn giống như Lâm Thanh Trúc.

Cả hai nàng cùng cảnh ngộ nhưng lại có vận mệnh hoàn toàn khác nhau.

Từ giờ trở đi Tô Nhã và Lâm Thanh Trúc có lẽ chính là người của hai thế giới riêng biệt.

Lâm Thanh Trúc là người nổi bật được mọi người ngưỡng mộ, mà nàng thì lại không có tiếng tăm gì, suốt đời cũng không thể giành được một lần hạng nhất.

Thông Thiên đạo nhân khách sáo tiến lên chúc mừng:

"Diệp đạo hữu, chúc mừng, chúc mừng! Ha ha ha! Hôm nay ta có thể may mắn trông thấy một chiêu kiếm kinh hãi đến vậy thì thật sự không uổng công chuyến đi tới Bổ Thiên giáo lần này."

"Đồ đệ giỏi giang của Diệp đạo hữu giống như thần điểu trên Cửu Trùng Thiên, sau này nhất định sẽ cất cánh bay cao, tiền đồ vô lượng."

Diệp Thu chỉ cười mà không đáp lại.

"Là thế này, lão phu cũng chuẩn bị về núi, nếu như có cơ hội thì Diệp đạo hữu hãy đến Thiên Trì làm khách quý, lão phu nhất định sẽ chuẩn bị phòng ốc tiếp đón, đối đãi Diệp đạo hữu như khách quý."

Thông Thiên đạo nhân cố ý giao hảo để cho Diệp Thu rất vui vẻ.

Vị đạo nhân này chỉ hơi lớn tuổi, nhưng thể lực tuyệt đối không kém Diệp Thu chút nào. Nếu như không qua lại với ông ta thì e rằng đầu óc Diệp Thu đã bị hỏng mất rồi.

Hiện nay ở Đại Hoang, địa vị rất dễ dàng lung lay, các thế lực tông môn lại vô cùng phức tạp. Nếu như có một vị đại minh hữu có thực lực lớn mạnh thì tuyệt đối là chuyện rất tốt.

"Ừm, Thông Thiên đạo hữu đã hẹn thì Diệp mỗ sao dám chối từ! Đợi ngày sau rảnh rỗi ta nhất định sẽ đến chơi."

"Ha ha ha! Tốt!Vậy ta sẽ về núi chờ đợi Diệp đạo hữu đến chơi!" Thông Thiên đạo nhân cười ha hả một tiếng rồi mang theo Hạc Vô Song rời đi.

Chương 142 - Đưa Tặng Ngộ Đạo Quả

Khi Hạc Vô Song rời đi thì còn có chút lưu luyến. Hắn vẫn đang đắm chìm vào chiêu kiếm thức kinh thiên kia của Lâm Thanh Trúc.

Trong lòng Hạc Vô Song vô cùng hâm mộ Lâm Thanh Trúc có thể bái được người sư tôn tốt như Diệp Thu để rồi học được loại kiếm quyết tuyệt thế này.

Sau khi bọn họ đi, Diệp Thu nhìn theo bóng lưng mà nói với Lâm Thanh Trúc: "Chúng ta cũng đi thôi."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu và đi theo Diệp Thu chậm rãi rời khỏi lôi đài.

"Ha ha ha, Thanh Trúc tỷ tỷ, biểu hiện đẹp mắt của ngươi vừa rồi đã để cho ta nhận ra một sự thật. Ta quyết định từ nay về sau ngoại trừ Diệp tiền bối thì ngươi chính là thần tượng còn lại của ta. Về sau ta theo ngươi lăn lộn thì ngươi nhớ bảo vệ ta đó." Tiêu Dật lúc này chớ nói là có bao nhiêu đắc ý, mà biểu cảm kia tựa như là tự hắn đánh thắng được vậy.

Diệp Thu tức giận trừng mắt hắn một cái nói: "Ngươi đúng là không có tiền đồ! Nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, mà dáng vẻ này của ngươi về sau sao có thể tiếp quản Tiêu gia? Phụ thân ngươi cho ngươi lên núi là để ngươi làm tiểu đệ ư?"

Tiêu Dật lúng túng gãi đầu, trong lòng hắn vô cùng biết rõ cha hắn để hắn lên núi ngoại trừ tiếp xúc với Diệp Thu thì còn là để tạm thời hoà hoãn ân oán trước đó.

Hơn nữa còn để cho kiến thức của hắn tăng lên, xem có bao nhiêu người ưu tú hơn mình rồi từ đó bù vào khuyết điểm.

Toàn bộ diễn biến của thất mạch hội võ Tiêu Dật đều đã xem hết, người mạnh hơn hắn nhiều không kể siết.

Hắn cũng dần hiểu ra chung quy là hắn giống như ếch ngồi đáy giếng, mà nực cười là trước đây hắn dám phạch lối như vậy, tự cho là thực lực của Tiêu gia có thể để cho hắn muốn làm gì cũng được.

"Diệp tiền bối, ta hiểu rồi! Sau này ta nhất định sẽ khắc khổ tu luyện để bù đắp thiếu sót của mình! Ta sẽ không phụ lòng phụ thân và một phen dạy bảo của Diệp tiền bối!" Tiêu Dật thành thật nói ra.

Hắn giống như đã thành tâm sửa đổi, khẳng định nói được thì phải làm được, cho dù có khổ cực hay mệt mỏi bao nhiêu.

Nghe được những lời này của Tiêu Dật mà trong lòng Diệp Thu cũng được an ủi rất nhiều.

Quả thật ngay từ đầu Diệp Thu đã đoán được ý đồ của Tiêu Chiến, đơn giản chỉ là muốn mượn uy lực của Diệp Thu để uy hiếp Tiêu Dật, khiến cho Tiêu Dật sửa được cái tật ăn chơi trác táng.

Dưới áp lực này cũng thuận tiện thúc đẩy Tiêu Dật khắc khổ tu luyện.

Đương nhiên đây chỉ là một ý nhỏ, phía sau còn có hàm ý sâu xa hơn.

Có thể Tiêu Chiến muốn Diệp Thu nhận Tieu Dật làm đồ đệ để hắn bước vào Tử Hà phong.

Những chuyện thế này ở thất mạch đều có cả, rất nhiều dòng dõi trong các đại gia tộc phàm tục đều bái thủ toạ các mạch làm

thầy, nhằm tạo dựng một mối quan hệ tốt đẹp.

Diệp Thu cũng có ý này, nhưng hắn cảm giác thời cơ chưa tới nên vẫn chưa thu nhận Tiêu Dật.

Thu nhận đồ đệ mà còn cần thời cơ sao?

Diệp Thu cũng không thể nói được, có thể coi đây là một khúc mắc cũng được.

Trước kia khi hắn chưa có đồ đệ thì hắn vẫn còn cân nhắc thiếu sót ở rất nhiều phương diện. Bây giờ hắn có đồ đệ rồi thì yêu cầu với các đồ đệ sau này chắc chắn phải nghiêm ngặt hơn một chút.

Quan trọng nhất là khảo sát nhân phẩm và tính cách của đồ đệ có đáng để hắn dạy dỗ hay không?

Diệp Thu rất giỏi thu phục lòng người bằng ân huệ, tốt nhất đồ đệ nên giỏi giang một chút để cho hắn có thể toàn tâm đối đãi.

"Được rồi, chúng ta trở về thôi!" Diệp Thu nhàn nhạt buông xuống một câu, sau đó rời khỏi quãng trường diễn võ để quay trở về Tử Hà phong.

Thất mạch hội võ đã kết thúc, tiếp theo còn rất nhiều chuyện đang chờ đợi Diệp Thu đi làm.

Ví dụ như một khe hở kỳ dị ở chỗ sâu trong Vô Nhân Khu, hoặc là ngôi Đế mộ kia, còn cả lão quy cõng quan tài mà trước đó Tiêu Dật đã nói tới.

"Ừm, được rồi, trước tiên cứ quan sát đã." Nghiêm túc suy nghĩ một hồi, Diệp Thu quyết định thả lỏng trước.

Đoàn người từ chỗ náo nhiệt quay trở về Tử Hà phong an tĩnh.

Lúc này đạo trường trên Bắc Sơn đã xây dựng xong.

Tiêu Dật vừa quay lại Tử Hà phong thì đã một mình đến Bắc Sơn tiếp tục giám sát.

Về phần Triệu Uyển Nhi, nàng vừa về Tử Hà phong là tìm một cái cớ nói mệt không thể đi đâu nên muốn trở về nghỉ ngơi.

Khả năng nàng cũng cảm giác bản thân mình có sự chênh lệnh so với Lâm Thanh Trúc nên muốn sớm hấp thụ hết khối bảo cốt kia nhằm đuổi kịp bước chân của Lâm Thanh Trúc.

Trong đạo trường, Diệp Thu chỉnh lại giải thưởng đạt được ở hội võ lần này.

Hắn từ trong ngọc trữ vật lấy ra viên Ngộ Đạo Quả và mỉm cười nhìn Lâm Thanh Trúc nói: "Đồ nhi, tu vi của ngươi bây giờ đã đạt tới Thiên Tướng cửu phẩm, vừa khéo Ngộ Đạo Quả này có thể giúp ngươi cảm ngộ pháp tắc để đột phá Vô Cự cảnh."

Chương 143 - Kiếm Lời Lớn

Diệp Thu ước lượng trong tay vài lần rồi ném Ngộ Đạo Quả cho Lâm Thanh Trúc và tiếp tục nói: "Hội võ lần này ngươi đã lập công lớn cho Tử Hà phong, vậy vật này nên thuộc về ngươi."

Lâm Thanh Trúc kinh ngạc, tay chân luống cuống nhìn xem Ngộ Đạo Quả trong tay mình.

Sư tôn lại cho ta Ngộ Đạo Quả sao?

Nàng nhất thời không biết nói gì, sở dĩ nàng liều mạng như vậy cũng là vì Diệp Thu có hứng thú với Ngộ Đạo Quả mà.

Vì sao hiện ại sư tôn không muốn nó mà lại cho ta?

Quả thực Lâm Thanh Trúc đang kẹt ở Thiên Tướng cửu phẩm, không có cách nào đột phá. Thế nhưng nàng tin tưởng chỉ cần cho nàng thêm thời gian thì sẽ có thể đột phá Vô Cự cảnh một cách tuyệt đối.

Nhưng hôm nay sư tôn vì để cho nàng nhanh chóng tăng lên tu vi nên đã cưỡng lại sức hút của Ngộ Đạo Quả mà đưa cho nàng.

Lâm Thanh Trúc cảm động đến xoắn xuýt hồi lâu mới đưa ra quyết định trái ý sư tôn lần đầu tiên.

"Sư tôn, Thanh Trúc không thể nhận Ngộ Đạo Quả này."

"Sư tôn đối với Thanh Trúc rất tốt, Thanh Trúc rất cảm kích. Đạt giải nhất hội võ lần này là điều duy nhất mà Thanh Trúc có thể làm để báo đáp sư tôn."

"Bây giờ Ngộ Đạo Quả này cũng có ích rất lớn cho quá trình tu

luyện của sư tôn, vậy Thanh Trúc há có thể để cho sư tôn chịu thiệt thòi?”

Lâm Thanh Trúc mang vẻ mặt bối rối lắc đầu nói ra.

Nàng sẽ không cần Ngộ Đạo Quả này, mặc dù nó có thể giúp nàng đột phá Vô Cự cảnh trong khoảng thời gian nhanh nhất nhưng nàng cũng không cần, bởi vì vật này hiển nhiên càng có lợi cho Diệp Thu hơn.

Diệp Thu lẳng lặng nhìn Lâm Thanh Trúc mà trong lòng cảm thấy an ủi.

Ừm, vị đồ đệ này thật không uổng công ta dạy dỗ khi còn biết đau lòng cho sư tôn.

Nàng thật là một cô bé cưng của ta!

Thế nhưng nếu ngươi không muốn nó thì ta có thể kiếm lời kiểu gì đây?

Vậy không được đâu!

Diệp Thu nghiêm mặt nói: "Ta bảo ngươi nhận thì ngươi cứ nhận! Ngươi không nghe lời vi sư sao?"

Lâm Thanh Trúc nghe vậy liền kinh ngạc, đây là lần đầu nàng trông thấy Diệp Thu nghiêm nghị như vậy.

Chỉ thấy Diệp Thu thay đổi sắc mặt, dịu dàng nói:

"Ngộ Đạo Quả này tuy là linh dược cực phẩm, nhưng lại không có tác dụng lớn đối với ta."

"Đồ nhi, vi sư vẫn luôn rất yên tâm về ngươi, mong đợi tương lai ngươi có thể khiến cho Tử Hà phong chúng ta danh chấn thiên hạ tại Đại Hoang này."

"Ngươi cũng đừng để cho vi sư thất vọng đó!"

Lời nói động lòng này khiến cho nước mắt của Lâm Thanh Trúc rơi lã chã, hai mắt nàng ngấn lệ đến mờ đi.

Vẫn là vị sư tôn ấy, vẫn là vị sư tôn yêu thương đối đãi với nàng như con đẻ.

Thế nhưng nàng thật sự không muốn sư tôn phải lãng phí bất kỳ món bảo bối nào nữa vì nàng.

Từ khi nhập môn tới nay, nàng đã nhận đủ nhiều ân huệ từ sư tôn rồi. Nhiều đến mức còn khiến cho tất cả mọi người đều phải khóc vì ghen tị. Như vậy nàng đã rất thoả mãn rồi.

Nhưng khi trông thấy ánh mắt kiên định của Diệp Thu thì nàng liền biết, nếu như hôm nay nàng không nhận Ngộ Đạo Quả này thì chắc chắn sẽ khiến cho Diệp Thu rất đau lòng. Mà sự thương tâm buồn bã ấy lại bắt nguồn từ sự cự tuyệt vô tình của nàng.

Sư tôn sẽ hoài nghi năng lực của bản thân, cảm thấy không cách nào cho đồ đệ được cái gì mà tự oán trách chính mình.

Ánh mắt ấy đã hoàn toàn rơi vào trong mắt Lâm Thanh Trúc khiến cho nàng run lên.

Nàng cắn môi dưới, đôi mắt đầy ẩn tình nói ra: "Vâng sư tôn, Thanh Trúc xin nhận."

Thấy nàng cuối cùng cũng chịu nhận lấy Ngộ Đạo Quả mà Diệp Thu liền thở phào một hơi.

"Phù... Món hời từ nàng càng ngày càng khó lấy a!"

"Ta còn phải kèm thêm kỹ năng diễn xuất. May mà năm đó ta từng làm diễn viên quần chúng nên đã học được kinh nghiệm diễn xuất."

Trong lòng Diệp Thu thầm cảm hán nhưng có điều kết cục vẫn rất hoàn hảo.

Diệp Thu chậm rãi nói: "Ừm, ngươi về sớm nghỉ ngơi đi, vừa khéo nhân dịp này bế quan tu luyện để sớm ngày đột phá Vô cự cảnh."

Lâm Thanh Trúc khẽ gật đầu và đi ra khỏi đạo trường một cách lưu luyến rồi trở về phòng của mình.

Sau khi nàng rời đi, khuôn mặt không biến sắc của Diệp Thu dần dần lộ ra nụ cười tà ác.

"Hệ thống!"

[Đinh, túc chủ tặng cho đồ đệ bảo khí cực phẩm Phi Hoa Châm, phát động bạo kích trả về.]

[Đinh, túc chủ tặng cho đồ đệ linh quả cực phẩm, phát động bạo kích trả về.]

[Mở ra hay không?]

Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Đây là thời khắc mà Diệp Thu mong chờ đã lâu kể từ ngày đầu tiên của hội võ.

"Mở ra!"

[Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích, thu được Tiên Thiên Linh Bảo, Bạo Vũ Lê Hoa Châm.]

[Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích, thu được một viên Tiên Thiên Cực Đạo Quả.]

"Vãi chưởng!"

"Món hời này quá có giá trị!"

Diệp Thu nghe tên những vật phẩm ban thưởng mà liền vui vẻ ngay lập tức. Thật không uổng công hắn diễn xuất một phen cảm động lòng người.

Chương 144 - Hung Thú Bạo Động

[Tiên Thiên Linh Bảo chính là linh khí được sinh ra từ đất trời, thuộc dạng pháp bảo tiên phẩm, luận về uy lực thì cũng không kém tiên khí chút nào.]

Diệp Thu xem xong giới thiệu mà trong lòng vô cùng kích động.

Sau Tiên Kiếm Vân Tiêu thì hắn lại thu được Tiên Kiếm Tiên Thiên Linh Bảo có uy lực không kém.

Nhìn lại Tiên Thiên Cực Đạo Quả cũng được sinh ra từ Tiên Thiên chi khí mà thành, cũng không hề kém so với các loại tiên quả khác. Thứ duy nhất không hoàn hảo chính là nó không có tiên khí giống như tiên quả. Nhưng luồng Tiên Thiên chi khí của nó lại vô cùng thuần tuý, vừa khéo có thể giúp Diệp Thu phá bỏ gông cùm xiềng xích mà đạt đến cảnh giới Chí Tôn tuyệt đỉnh trong truyền thuyết.

Có thể nói có được đồ vật này rồi Diệp Thu chỉ cần bế quan một khoảng thời gian là sẽ có thể tuyệt đối đột phá Chí Tôn cảnh, thành công tạo nên cơ thể Chí Tôn.

Đây là ranh giới giữa cơ thể phàm nhân và cơ thể Chí Tôn.

Có điều Diệp Thu hiện tại cũng không có thời gian bế quan, vì hắn mơ hồ có thể cảm giác được trong vòng vài ngày tới nhất định sẽ có biến cố.

"Bạo Vũ Lê Hoa Châm!"

"Ừm, thứ này rất hay nhưng có điều tạm thời chưa cần đến, cứ cất đi đã."

Diệp Thu lấy ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm từ không gian bên trong hệ thống để xem vài lần, sau đó hắn cất nó vào trong ngọc trữ vật.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm có tất cả mười hai cây châm, cũng không phải là ám khí Đường Môn gì đó, nó không có độc mà chính là Tiên Thiên Linh Bảo.

Đây chính là linh khí được sinh ra từ thiên tài địa bảo, có sức sát thương tuyệt đối. Một khi phát động thì có thể phá được bất kỳ rào cản năng lượng hoặc phòng ngự nào mà xuyên kim châm vào trong thân thể đối phương.

Một khi tiến vào trong cơ thể đối phương thì nó có thể phát nổ từ bên trong nhằm đánh tan tất cả phòng ngự của đối phương.

Thứ này rất thích hợp để đối phó với những tu sĩ Man tộc luyện thể và có thể các hung thú có lực phòng ngự cực mạnh.

Hiệu quả cụ thể thì Diệp Thu cần phải tự mình trải nghiệm mới biết được.

Mấy ngày sau, Tử Hà phong một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh trước kia.

Lâm Thanh Trúc bế quan trong Tử Hà động, Triệu Uyển Nhi cũng ngày ngày trốn trong phòng tu luyện, tất cả đều yên tĩnh đến lạ thường.

Hôm sau, Diệp Thu rời Tử Hà phong đi đến Ngọc Thanh điện để họp hội nghị giữa thủ toạ của thất mạch.

Trên đại điện, Mạnh Thiên Chính bất động nhìn phong thư trong tay với sắc mặt trầm tư.

"Chưởng giáo sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà vội vàng gọi chúng ta tới vậy?" Tề Vô Hối hỏi một cách vô cùng nghi hoặc.

Từ hội võ về sau hắn đã thay đổi hoàn toàn, không còn ra vẻ khinh thường người khác như trước kia nữa.

Hắn đã trở nên khiêm tốn câu nệ, thiếu đi vẻ phách lối đắc ý trước kia.

Sự thay đổi đột ngột như vậy của Tề Vô Hối quả thực đã khiến cho các thủ toạ khác cảm thấy kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ Tề Vô Hối thay đổi hoàn toàn như vậy đều là do một người, đó chính là Diệp Thu.

Có điều Diệp Thu lại bình tĩnh giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn yên lặng ngồi ở đó chứ không nói câu nào.

Mạnh Thiên Chính nhìn lướt qua đám người, âm thanh nặng nề nói ra:

"Rạng sáng hôm qua đột nhiên có vài con thái cổ di chủng chạy ra, bọn chúng đánh nhau long trời lở đất giống như tranh đoạt bảo vật nào đó. Toàn bộ Hoang Nguyên đều rung chuyển, dân chúng rơi vào cảnh lầm than.”

“Chiến hoả lan đã đến ngoài thành Quảng Lăng, thôn xóm rải rác trong Đại Hoang cũng không ngoại lệ mà toàn bộ đều gặp nạn. Chỉ có một bộ phận nhỏ rút lui kịp thời nên tránh được một kiếp."

Lời này vừa nói ra thì đã khiến cho mọi người trở nên im lặng.

"Ghê tởm! Thái cổ di chủng là cái thá gì mà dám đồ sát con dân nhân tộc chúng ta chứ?" Minh Nguyệt tay nắm thành quyền, ánh mắt hung ác phẫn nộ nói.

Nàng ngoại trừ tức giận thì cũng vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là bảo vật gì thì mới thu hút được sự chú ý của mấy con hung thú này?

Nếu có thể dẫn được chúng ra thì có vẻ như bảo bối này vô cùng trân quý!

Mạnh Thiên Chính lắc đầu, nói: "Nghe nói có người nhìn thấy trên biển lửa có một con hỏa diễm thần điểu có thân thể to lớn, tốc độ cực nhanh. Căn cứ theo miêu tả thì đó chắc hẳn là Thôn Thiên Tước."

"Cái gì?!!"

"Thôn Thiên Tước ư?"

Một lúc sau đám người bỗng trở nên trầm mặc.

Đây là con thần điểu có tính xấu thích nuốt chửng vạn vật và vô cùng hung ác. Nó đã từng nuốt chửng một lúc mấy ngàn người, tu vi ít nhất cũng là Giáo chủ cảnh đỉnh phong, nói không chừng đã đạt đến Chí Tôn cảnh.

Thôn Thiên Tước từng bị Huyền Thiên đạo nhân đâm một kiếm và trục xuất đến Vô Nhân Khu rồi không dám lộ diện trong một khoảng thời gian rất dài.

Thật không ngờ lần này nó lại xuất hiện!

Nghe đến Thôn Thiên Tước mà Diệp Thu trở nên rất hứng thú. Năm đó sư tôn của hắn dường như đã đề cập với hắn về con thần điểu này.

Ông ta nói thực lực của Thôn Thiên Tước không tầm thường, chỉ cần dựa vào tu vi Giáo chủ cảnh đỉnh phong của nó năm đó mà đã không kém cường giả Chí tôn cảnh sơ kỳ một chút nào.

Tốc độ của nó lại vô cùng nhanh, trời sinh có tính giảo hoạt. Một khi nó phát hiện thực lực của đối thủ quá mạnh thì sẽ bay đi, căn bản không thể dây dưa cùng nó.

Năm đó Huyền Thiên đạo nhân cũng chỉ có thể trục xuất nó đi mà không có cách nào hạ nó triệt để.

Chương 145 - Lập Tức Xuống Núi

"Cho nên sư huynh gọi chúng ta tới là để nói về vấn đề này sao?" Tề Vô Hối dường như đã hiểu nhưng vẫn mở miệng hỏi, hắn muốn biết ý cụ thể của Mạnh Thiên Chính là gì.

Mạnh Thiên Chính chậm rãi nói: "Lần này dưới núi e là đã sớm loạn hết lên. Đám tu sĩ chúng ta nhận ân trạch của đất trời, hưởng khí vận của nhân gian, đáng lẽ không nên ngồi khoanh chân nhìn. Năm đó Huyền Thiên sư thúc đã từng một mình gánh vác trách nhiệm về sự tồn vong của nhân tộc tại Đại Hoang chúng ta mà ngăn cản vạn tộc bên ngoài đường chân trời. Bây giờ Huyền Thiên sư thúc đã quy tiên, vậy chúng ta cũng nên đảm nhận phần trách nhiệm này. Chư vị sư đệ, sư muội cảm thấy như thế nào?"

Đám người nghe xong liền cảm thấy phát run, phảng phất nhớ lại trận đại chiến vạn tộc năm đó mà nhiệt huyết dâng trào.

Mặc dù trong bọn họ có rất nhiều người không tham dự trận đấu kia, nhưng đại đa số đều đã nghe qua các trưởng bối kể lại.

Tề Vô Hối cười một tiếng và dậm chân đứng lên nói: "Đời này của ta nói được làm được, nào sợ thứ gì! Chuyện năm đó Huyền Thiên sư thúc có thể làm thì chúng ta cũng có thể làm được!"

Đây là lần đầu tiên Dương Vô Địch thật lòng tán thành Tề Vô Hối mà lớn giọng: "Nói rất hay! Không phải chỉ là một con Thôn Thiên Tước thôi sao? Tiêu diệt nó là được!"

Minh Nguyệt mỉm cười nói: "Chưởng môn sư huynh hạ lệnh đi, chỉ cần ngươi ra lệnh thì trên dưới toàn giáo sẽ do ngươi điều

động."

Giờ phút này, Mạnh Thiên Chính mới thật sự cảm nhận được sự đoàn kết của Bổ Thiên giáo.

Trước đó không có chuyện gì xảy ra thì lại đánh nhau đến đầu rơi máu chảy mà không ai phục ai. Thế nhưng trong lúc ngoài kia đang gặp uy hiếp thì lại trở thành huynh đệ tỷ muội đồng lòng.

Ừm, đây chính là nguyên nhân mà Bổ Thiên giáo có thể giữ vững tư thái đỉnh phong suốt bao nhiêu năm qua.

Mạnh Thiên Chính mừng rỡ nhìn bọn họ, ánh mắt ông ta bất giác nhìn về phía Diệp Thu đang đứng trong góc từ đầu tới cuối vẫn không phát biểu câu nào.

"Diệp sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Diệp Thu hơi sửng sốt, đây là lần đầu tiên hắn nghe được Mạnh Thiên Chính chủ động hỏi ý kiến của hắn nên có chút bất ngờ.

Cho tới nay Diệp Thu vẫn luôn là người bị xem nhẹ bởi vì thực lực của hắn quá thấp nên đã sớm hình thành thói quen.

Nhưng bây giờ thực lực của Diệp Thu đã mạnh ngang với Mạnh Thiên Chính, thậm chí còn có xu hướng vượt qua ông ta.

Ừm, đây cũng là một khởi đầu không tồi!

Tề Vô Hối trải qua chuyện đó nên cũng dần dần tiêu tan tính tình cổ quái của mình.

Đối với câu hỏi của Mạnh Thiên Chính thì Diệp Thu cũng chỉ cười nói: "Chưởng môn sư huynh cứ quyết định là được, ta không có ý kiến gì. Con Thôn Thiên Tước kia rất có duyên với Tử Hà phong của ta. Ừm, có thể là do vận mệnh đã định. Năm đó sư tôn

của ta không kết thúc được nó mà nếu bây giờ nó đã tới rồi thì ta sẽ đích thân đến gặp nó một phen."

Nghe được câu đó của Diệp Thu mà trong lòng mọi người liền phát run, ánh mắt đổ dồn về phía hắn.

Ai cũng rõ ràng con Thôn Thiên Tước kia mạnh đến cỡ nào. Nhưng vị sư đệ nhỏ tuổi nhất trong bọn họ tựa như cũng không đơn giản.

Từ đầu đến cuối bọn họ vẫn không thể thực sự nhìn thấu thực lực thật của Diệp Thu, và cũng không biết cực hạn của hắn là ở đâu.

Ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng không thể nắm chắc ông ta có thể đánh thắng Diệp Thu hay không.

Lời này của Diệp Thu có thể nói là đã ổn định lòng người.

Lão già Mạnh Thiên Chính cười lớn một tiếng, nói:

"Ha ha ha, tốt! Ta đang đợi câu nói này của Diệp sư đệ! Vẫn là quy tắc cũ, các ngươi hành động theo phần của mình để tìm ra tung tích của Thôn Thiên Tước. Nhưng hãy nhớ kĩ, thực lực của Thôn Thiên Tước rất mạnh, nếu không phải bất đắc dĩ thì không được tuỳ tiện liều lĩnh mà hãy phát ra tín hiệu trước."

"Lần này vây quét Thôn Thiên Tước cũng không chỉ có chúng ta mà còn có các cường giả tại các danh gia thánh địa khác, bọn họ trông thấy tín hiệu thì sẽ chạy đến. Đợi thời cơ đến mọi người sẽ cùng nhau ra tay trấn áp nó thì sẽ có cơ hội lớn hơn một chút."

Đám người cùng nhau đáp ứng.

"Đã rõ!"

"Tốt, các ngươi về chuẩn bị trước đi."

Hội nghị kết thúc, Diệp Thu mang vẻ mặt kỳ quái đi ra Ngọc Thanh điện.

Minh Nguyệt thấy vậy liền hiếu kỳ hỏi: "Diệp sư đệ có tâm sự gì sao?"

Diệp Thu lắc đầu nói: "Không, ta chỉ đang nghĩ đến một số chuyện vẫn chưa có manh mối. Đúng rồi, sư tỷ định khi nào xuống núi?"

Minh Nguyệt hơi nghiêng đầu cười nói: "Ngày mai sẽ đi! Trước khi xuống núi ta còn một vài chuyện cần xử lý! Còn ngươi thì sao?"

Diệp Thu ngẫm nghĩ, nói: "Ta à? Ngay bây giờ!"

"Ngươi vội thế sao?"

"Chuyện này không nên chậm trễ, ta có dự cảm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện lớn."

Diệp Thu nói xong liền vội vã rời khỏi Ngọc Thanh điện, chỉ để lại cho Minh Nguyệt một bóng lưng xa dần.

"Xảy ra chuyện lớn ư?" Minh Nguyệt sững sờ tại chỗ, nàng nhất thời không rõ ý tứ trong câu nói của Diệp Thu.

Minh Nguyệt lắc lắc đầu, trăm mối ngổn ngang vẫn không có cách gỡ bỏ. Nàng dứt khoát không nghĩ nhiều nữa mà quay người rời đi.

Chương 146 - Chiến Hỏa Hỗn Loạn

Tại Tử Hà phong.

Vừa trở lại đạo trường, Diệp Thu liền gọi Triệu Uyển Nhi và Tiêu Dật tới.

Lâm Thanh Trúc giờ này vẫn đang bế quan đột phá vào Vô Cự cảnh nên không có mặt.

"Sư tôn gọi chúng đệ tử tới là có chuyện gì vậy ạ?" Triệu Uyển Nhi mịt mù hỏi.

Sáng hôm nay Diệp Thu vội vã tới Ngọc Thanh điện họp mặt, khi trở về lại mang khuôn mặt cứng nhắc, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy Diệp Thu xuất hiện với vẻ mặt này.

Diệp Thu trầm mặc hồi lâu mới nói: "Uyển Nhi, vi sư chuẩn bị xuống núi một khoảng thời gian, sư tỷ của ngươi vẫn còn đang bế quan, mấy ngày này mọi chuyện ở Tử Hà phong ta sẽ giao cho ngươi phụ trách."

Chuyện này có chút đường đột khiến cho Triệu Uyển Nhi nhất thời không kịp phản ứng, một lúc lâu mới hỏi ra: "Ơ kìa, sư tôn xuống núi làm gì thế? Khi nào ngài quay trở về?"

"Ừm, ngươi đừng hỏi nữa, lúc nào nên trở về thì ta sẽ trở về." Diệp Thu nói xong thì chậm rãi đứng dậy nhìn thoáng qua Tiêu Dật nói tiếp: "Đi thôi, lần này ta sẽ đưa ngươi xuống núi mở mang tầm mắt một chút."

Tiêu Dật liền sửng sốt và có cảm giác hơi vui mừng.

"Ta không nghe nhầm chứ? Lần này xuống núi ra oai mà Diệp tiền bối lại mang ta theo ư?"

"Chà chà, được được!"

"He he he, cuối cùng Diệp tiền bối cũng chịu đưa ta xuống núi ra oai rồi. Ta gần một tháng nay chưa được ra oai nên cảm thấy ngột ngạt gần chết."

Trong lòng Tiêu Dật mừng thầm nhưng không hề để lộ ra ngoài mà bày ra bộ mặt đắc ý đi theo Diệp Thu giống như một tên tiểu tuỳ tùng mà nhỏ giọng nói với Triệu Uyển Nhi: "Uyển Nhi tỷ, ta xuống núi đây! Tạm biệt nhé!"

"Cút!" Thấy vẻ mặt đắc ý của Tiêu Dật mà Triệu Uyển Nhi giận đến mức không có chỗ phát tiết.

Sư tôn cũng quá bất công đi, lần này xuống núi không mang theo ta mà lại dẫn theo hắn.

Dẫn hắn đi thì làm được gì chứ? Hắn không thể đánh mà cũng không thể nhìn, thi thoảng còn gây ra tai hoạ khiến cho ngài lao tâm khổ tứ, còn không bằng mang ta đi theo!

Triệu Uyển Nhi có chút uỷ khuất, có điều sư tôn làm vậy chắc hẳn là có lý do của ngài nên nàng cũng không dám phỏng đoán ý tứ của sư tôn.

"Ha ha ha, ngươi hâm mộ ta chứ gì? Tạm biệt!" Đối mặt với oán khí của Triệu Uyển Nhi mà Tiêu Dật phủi mông đắc ý đi theo bộ pháp của Diệp Thu phía trước.

Cuối cùng cũng đến lượt ta xuống núi ra oai một lần, hơn nữa ta còn đi cùng một vị mạnh đến vậy. Ta muốn xem thử còn ai dám động vào ta nữa không?

Lão tử còn chưa đâm chết ngươi a! Ngươi biết thiếu gia ta là

ai không? Mở to con mắt chó của ngươi mà nhìn xem vị bên cạnh ta là ai đi!

Tiêu Dật thuộc loại tin tưởng tuyệt đối thực lực của Diệp Thu nên hắn sẽ không lo lắng bị lật bàn.

Sau khi rời khỏi Tử Hà phong, cả hai một đường bay về phía thành Quảng Lăng.

Trên đường đi, Tiêu Dật hưng phấn lạ thường. Hắn gặp mỹ nữ nào trên đường thì cũng phải huýt sáo một cái, dáng vẻ như tự tìm đường chết.

Vẻ mặt ấy dường như đang nói: Ngươi có biết đại ca là ai không?

Đường tới thành Quảng Lăng dài trăm dặm nên đến tận trưa hai người mới tới điểm đến.

"A... Tiền bối, chúng ta tới thành Quảng Lăng làm gì vậy?" Tiêu Dật dần dần ý thức được chỗ không đúng vì không phải đã nói xuống núi ra oai hay sao mà lại về nhà hắn.

Chờ đã!

Vừa hạ xuống đất, Tiêu Dật đột nhiên ý thức được một vấn đề, đó là thành Quảng Lăng lúc này đã không giống với thành Quảng Lăng trong trí nhớ của hắn.

Khắp thành trì đều có dân tị nạn rải rác trên đường phố, đô thành phồn hoa trước kia lúc này lại có vẻ hơi sa sút.

Thành trì giống như vừa bị chiến hoả càn quét qua mà dân chúng lầm than lưu lạc khắp nơi.

Cảnh vật tiêu điều và dân tị nạn khắp nơi khiến cho Tiêu Dật có chút bất an.

"Nơi đây... đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Hắn bối rối chạy vào nhà thì Diệp Thu cũng không ngăn cản mà đi theo hắn đến Tiêu gia.

"Cha, mẹ..." Tiêu Dật xông vào Tiêu phủ và chạy thẳng tới đại sảnh, trong lòng hắn gấp gáp nên không chú ý tới điều gì.

"Thiếu gia..." Mấy tên hạ nhân trông thấy Tiêu Dật vội vã chạy về thì liền thất kinh mà định gọi hắn, nhưng lại thấy hắn xông qua mà tay vừa vươn ra rồi lại thu vào.

Một lát sau bọn họ liền thấy một thân ảnh đứng tại ở cổng Tiêu phủ.

"Diệp chân nhân!" Đám người lập tức hành lễ.

Bọn họ không hề quên Diệp Thu bởi vì Tiêu Chiến đã bắt từng người bọn họ nhớ kỹ tướng mạo của hắn. Do ông ta sợ hãi một người nào đó trong gia tộc không có mắt mà đắc tội với hắn.

Diệp Thu hỏi: "Ừm, tộc trưởng của các ngươi có nhà không?"

Mấy người kia bối rối, run rẩy nói: "Vài ngày trước tộc trưởng đã mang theo vài vị cao thủ trong gia tộc ra ngoài Hoang Nguyên để cứu tế nạn dân đến nay vẫn chưa trở về..."

Diệp Thu nhướn mày, vừa rồi trên đường đi hắn đã quan sát tình huống bên ngoài, hiện giờ toàn bộ Hoang Nguyên đều đang chìm trong chiến hoả hỗn loạn.

Diệp Thu không ngờ Tiêu Chiến lại mang theo người trong gia tộc ra ngoài để cứu tế nạn dân. Hắn có chút bất ngờ nhưng suy nghĩ kỹ thì cũng không có gì bất ổn.

Xem ra phán đoán trước kia của ta không sai!

Tên Tiêu Chiến này rất có ích, vừa xảy ra chuyện thì ông ta sẽ

xông lên thật!

Chương 147 - Gặp Lại Người Quen

"Chân nhân tìm tộc trưởng của chúng ta có chuyện gì không?" Một người hạ nhân to gan hỏi.

Diệp Thu trầm mặc một hồi rồi lắc đầu nói: "Không, ta chỉ tiện đường tới Tiêu gia chút thôi."

Chưa tới một lúc sau, Tiêu Dật khôi phục sắc mặt bình thường đi ra.

Hắn từ chỗ mẫu thân hắn mà biết được phụ thân hắn đã đưa người trong gia tộc ra ngoài.

Sau khi hắn biết rõ cha mẹ trong nhà không sao thì cũng dần yên tâm.

Quay về bên cạnh Diệp Thu, Tiêu Dật hỏi: " Diệp tiền bối, phụ thân ta không có nhà, chúng ta đi đâu nữa đây?"

Trước đó hắn vẫn không rõ lần này Diệp Thu xuống núi là vì cái gì, nhưng bây giờ đột nhiên hắn đã hiểu ra vì sao Diệp Thu lại đưa hắn xuống núi lần này.

Có thể là vì thành Quảng Lăng gặp phải hung thú tấn công từ trước đến nay chưa từng có, có liên quan đến an nguy Tiêu gia của hắn nên mới đưa hắn về chăng?

Trăm dặm Hoang Nguyên ngoài thành đều có hung thú khắp nơi, nguy hiểm trùng trùng. Mà trong thành cũng dần dần bất an, số lượng dân tị nạn ngày càng nhiều nên thường xảy ra nạn cướp bóc, đốt giết trong thành, lúc nào cũng có thể bộc phát một trận

huyết chiến.

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn tình trạng xung quanh nói: "Đi thôi, ra khỏi thành xem sao."

Trong thành trước mắt coi như ổn định, tạm thời sẽ không xuất hiện xung đột nào quá lớn.

Về phần bên ngoài thành thì giờ phút này đang dầu sôi lửa bỏng, các cường giả nổi danh từ khắp các thánh địa đã lần lượt xuất hiện.

Vừa rồi Diệp Thu vào thành cũng chú ý tới Hàn Sinh Dịch, là vị trưởng lão mà hắn tình cờ gặp lần trước cũng xuất hiện ở đây.

Trừ vị đó ra thì còn rất nhiều gương mặt lạ lẫm mà hắn chưa từng gặp.

Tiêu Dật khẽ gật đầu đi theo chân Diệp Thu rời khỏi nhà hắn một lần nữa.

Dọc đường đi qua thì thấy nạn dân chen chúc trên phố, đi tới phía dưới thành Quảng Lăng quan sát biển lửa ngoài kia khiến trong lòng Tiêu Dật vô cùng xúc động.

"Trời đất! Biển lửa này rốt cuộc là do ai làm ra

Trên thành tụ tập không ít người đang nhao nhao nghị luận về tình huống bên ngoài thành.

"Này, các người nghe nói gì chưa? Tối qua mấy vị cường giả của Lâm gia đã gặp phải một con cự thú di chủng có thực lực vô cùng to lớn tại hành lang Lâm Tây đấy. Nghe nói đó còn là một con Thái Cổ di chủng, thực lực ít nhất cũng là Giáo Chủ cảnh sơ kỳ, suýt chút nữa đã diệt sạch cả đoàn quân mấy trăm người của Lâm gia."

"Ta cũng nghe nói thế! Có người phát hiện con cự thú di chủng kia đã đi về phía Thiên Thanh lĩnh. Lâm gia và Dương gia đã phái mấy tên cao thủ đến truy lùng tung tích của nó mà không biết bây giờ ra sao?"

"Lần này sơn bảo xuất hiện cơ hồ đã thu hút một nửa hung thú bên trong Vô Nhân Khu đi ra ngoài. Toàn bộ cảnh nội của Đông Hoang đều đã loạn thành một bầy."

"Không biết thành Quảng Lăng này có thể giữ được đến cùng hay không? Xem ra chúng ta cũng phải xem xét mới được."

Nghe bên tai truyền đến tiếng nghị luận, Diệp Thu mang vẻ mặt ngưng đọng lâm vào trầm tư.

"Xem ra lần bạo động này còn kịch liệt hơn lần trước. Chỉ là không biết mấy con hung thú to lớn kia hiện giờ đang ở đâu?" Diệp Thu lầm bầm nói.

Hắn đến đây vì Thôn Thiên Tước, vốn định tới thành Quảng Lăng để tìm hiểu thêm tin tức nhưng dường như lại không thu hoạch được gì.

Những người trông thấy Thôn Thiên Tước phần lớn đều bị nó ăn thịt cho nên rất khó có tin tức về nó.

Trông thấy Diệp Thu rơi vào trầm tư mà Tiêu Dật cũng không biết nói gì, vì hắn không biết Diệp Thu đang suy nghĩ cái gì cho nên cũng không dám quấy rầy.

Trong lúc đang đảo mắt thì phía bên trái lại bất ngờ xuất hiện một người quen.

"Ồ, đây không phải Lâm công tử hay sao? Mấy ngày không gặp mà sao ngươi tàn tạ thế?" Tiêu Dật lập tức vui vẻ chào hỏi.

Người quen phía bên trái kia chính là Lâm Phong, là kẻ thù từ

lâu của Tiêu Dật.

Lâm Phong lúc này có chút tàn tạ, quần áo cả người đều tả tơi, hiển nhiên là hắn mới từ ngoài thành về và còn chưa có thời gian nghỉ ngơi.

Tiêu Dật làm sao có thể bỏ qua cơ hội hiếm có này vì hắn không quên được vẻ mặt của Lâm Phong lần trước khi Tiêu Dật bị Diệp Thu đánh.

Lâm Phong trông thấy Tiêu Dật thì vẻ mặt càng khó coi hơn nói: "Tiêu Dật, ngươi có ý gì? Muốn đánh một trận sao?"

"Hừ, bộ dạng bây giờ của ngươi thì ta có thể đánh được mười trận."

"Ngươi..." Thấy Tiêu Dật tỏ ra khinh thường thì Lâm Phong tức giận đến cực độ và chuẩn bị động thủ.

Nhưng Lâm Phong bất chợt phát hiện một thân ảnh phía sau Tiêu Dật mà sắc mặt trở nên trắng bệch, lộ ra vẻ khủng hoảng.

Tại sao hắn… lại ở đây?

Lâm Phong không thể quên thân ảnh áo trắng kia, chuyện lúc đó dường như chỉ mới xảy ra hôm qua, khiến cho hắn nhớ về nhát kiếm trực diện từng khiến hắn suýt bỏ mạng kia.

Vì sự ngu xuẩn của bản thân mà hắn suýt nữa khiến cho cả Lâm gia bị sụp đổ!

Trước đây Diệp Thu đã từng nói sau này sẽ tới thành Quảng Lăng, Lâm Phong vốn cho rằng Diệp Thu đang nói đùa, nhưng không ngờ hắn thật sự đã xuất hiện.

"Thiếu gia..." Mấy vị cường giả phía sau Lâm Phong cũng phát hiện ra Diệp Thu mà sợ hãi nhắc nhở Lâm Phong chớ có xúc động

và càng không được tranh đấu với Tiêu Dật.

Bởi vì bọn hắn đã biết được Tiêu gia đã gia nhập Bổ Thiên giáo và dựa dẫm vào Tử Hà phong.

Hiện nay thực lực của Tiêu gia đã dần dần vượt qua Lâm gia, nếu Lâm Phong tranh đấu với Tiêu Dật lúc này thì chỉ mang đến phiền phức cho Lâm gia mà thôi.

Chương 148 - Dương Dương Tự Đắc

Tiêu Dật cũng phát hiện ánh mắt của bọn họ không đúng, quay đầu nhìn sang Diệp Thu liền lập tức hiểu ra điều gì đó.

Ha ha ha, thì ra là thế!

Ta còn tưởng bức khí của mình quá nặng cho nên doạ chết bọn họ, hoá ra bọn họ sợ Diệp tiền bối!

Dần hiểu được điều này khiến cho Tiêu Dật lập tức trở nên vui vẻ. Đây không phải rõ ràng đã cho ta một cơ hội ra oai sao?

Không thể không nói, đi theo một vị đại lão như này mà muốn cúi thấp đầu cũng khó!

Nếu đã như vậy thì ta sẽ không khách khí nữa!

"Khụ khụ... Đến đây đi, không phải ngươi rất lợi hại sao? Các người cùng lên đi, hôm nay bản thiếu gia muốn đánh mười trận!" Tiêu Dật vênh váo đắc ý vô cùng mà chỉ vào Lâm Phong cùng mấy tên cường giả phía sau hắn ta mà phách lối nói.

"Ngươi..." Lâm Phong nổi giận lộ ra khuôn mặt dữ tợn, hiển nhiên hắn đã bị Tiêu Dật chọc tức.

Nhưng mấy tên cường giả phía sau Lâm Phong thì tâm tính lại khá hơn một chút. Dù sao bọn họ cũng là cao thủ tu hành cả chục năm, vậy sao có thể để cho một thằng nhóc tuỳ tiện chọc giận được?

"Ha ha ha, Tiêu công tử thật biết nói đùa, thực lực của chúng

ta thấp kém thì làm sao dám khiêu chiến với Tiêu công tử.”

“Tiêu công tử quá khác so với trước đây, tướng mạo anh dũng, khí phách phi thường, rất có phong thái của thiên nhân."

Lâm Hải cười ha hả nịnh bợ, Tiêu Dật lúc này liền sung sướng đến nở mũi.

A… Thoải mái!

Đây chính là cảm giác ra oai từng có của ta!

"Coi như các ngươi thức thời, thấy các ngươi hiểu chuyện như thế nên hôm nay bản thiếu gia sẽ không làm khó dễ các ngươi nữa." Tiêu Dật cáo mượn oai hùm mà ra oai một phen, vẻ mặt hắn giống như là hắn mạnh thật sự vậy.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Tiêu Dật mà cơn thịnh nộ của Lâm Phong muốn bộc phát nhưng lại sợ hãi uy nghiêm của Diệp Thu nên không dám nổi giận.

"Hôm nay chúng ta nhận thua! Coi như ngươi lợi hại!"

"Chúng ta đi!"

Lâm Phong hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Dật rồi quay người chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã!" Lúc này, một nói từ phía sau truyền đến khiến cho đám người run lên trong lòng.

Lâm Phong rất kinh hãi, nói thẳng ra là hắn cảm thấy đại sự không ổn.

Bọn hắn vô cùng quen thuộc với giọng nói này, đó chính là giọng nói khơi lên sự sợ hãi từ tận sâu trong lòng bọn hắn.

Chỉ thấy Diệp Thu từ từ đi về phía bọn hắn. Nhóm người Lâm

Phong bắt đầu nhũn cả ra và không ngừng run rẩy.

Đây chính là sự sợ hãi phát ra từ nội tâm!

Lâm Phong mang sắc mặt tái nhợt chậm rãi xoay người lại. Hắn run rẩy nhìn người đang đi về hướng mình mà trong lòng căng thẳng không thôi.

"Tiền... tiền bối..." Lâm Phong run rẩy gọi một tiếng.

Lúc này hắn đang suy nghĩ lát nữa bản thân sẽ chết với tư thế như nào?

Có điều lại nằm ngoài ý muốn của hắn đó là Diệp Thu không lộ ra sát khí mà lại bình thản nhìn xem bọn hắn hỏi: "Các ngươi mới từ ngoài thành về phải không?"

Lâm Hải xem như trầm ổn nên vội vàng đáp: "Bẩm báo Diệp chân nhân, nhóm chúng ta đúng là mới từ ngoài thành về, không biết Diệp chân nhân muốn hỏi chuyện gì?"

Diệp Thu khẽ gật đầu rồi tiếp tục hỏi: "Ừm, tình hình ngoài thành bây giờ như thế nào? Các ngươi có phát hiện bóng dáng của Thôn Thiên Tước không?"

Thôn Thiên Tước!

Lời này vừa nói ra thì lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trên thành.

Lúc này mọi người mới phản ứng được, thì ra thân ảnh áo trắng kia chính là nam nhân mà trước đó đã dùng một kiếm trảm bại Luyện Ngục Cự Viên.

"Thủ tọa của Tử Hà phong tại Bổ Thiên giáo, Diệp Thu!"

"Lại là hắn! Hắn tới đây khi nào vậy?"

Đám người rất kinh hãi, vì vừa rồi bọn họ chuyện trò sôi nổi mà lại không ai phát hiện sự tồn tại của Diệp Thu.

"Trời đất! Tôn đại thần này vừa mới đứng cạnh ta thế mà ta lại không phát hiện ra!" Có người lau mồ hôi lạnh nói ra một cách hãi hùng.

Vẫn may là bản thân hắn không có nói lời nào ngông cuồng, nếu như bất cẩn để cho Diệp Thu nghe được thì há chẳng phải hắn sẽ tiêu đời rồi sao?

Về tin đồn Diệp Thu trảm bại Cự Viên trước đó thì cho tới bây giờ vẫn còn lưu truyền trong dân gian.

Đặc biệt trong thành Quảng Lăng, trước đây Diệp Thu đã đích thân tới đây và dung một kiếm đánh bại ba vị trưởng lão của thánh địa Bất Lão Sơn.

Khi đó Diệp Thu đã là Giáo chủ cảnh, bây giờ lại trông thấy hắn mà có người đã phát hiện ea khí tức của hắn tựa như còn mạnh hơn lúc trước. Chỉ là không ai biết cực hạn của hắn rốt cuộc ở đâu?

Ai đối mặt với vị cường giả như Diệp Thu đều sẽ rất khó để giữ vững tỉnh táo.

Tiêu Dật thấy vậy mà trong bụng liền nở hoa. Hắn nhìn vẻ mặt của mọi người mà thầm nói.

"He he he, thấy chưa, ta đi cùng với Diệp tiền bối thì các ngươi có sợ hay không?"

"Quá thống khoái! Tiêu Dật ta chưa từng được ra oai mạnh như thế này!"

"Đây có thể là quyết định sáng suốt nhất trong suốt cuộc đời ta!"

Từ khi đi theo Diệp Thu, Tiêu Dật nhìn ai cũng đều không vừa mắt, sự tự tin đã tăng vọt lên.

Trong lòng hắn miên man bất định, hắn cảm giác như mình đã đi đến đỉnh phong nhân sinh.

Chương 149 - Tỉnh Ngộ

Lúc này mấy tên cường giả của Lâm gia đã vô cùng hốt hoảng.

Đối mặt với lời hỏi thăm của Diệp Thu mà bọn hắn nhìn nhau không biết trả lời ra sao.

Cũng may vị cường giả Thần Tàng ngũ cảnh Lâm Hải kia coi như còn giữ được bình tĩnh mà chỉ nghe hắn nói:

"Bẩm báo chân nhân, nhóm chúng ta đi xung quanh vài ngày nhưng không phát hiện được bóng dáng của Thôn Thiên Tước, nhưng có điều lại gặp phải vài con Thượng cổ đại hung có thực lực không tầm thường. Lâm gia chúng ta cũng vì thế mà phải trả ra một cái giá rất đắt, toàn quân suýt chút nữa bị diệt."

"Giờ phút này tình hình ngoài thành đã sớm trở nên dầu sôi lửa bỏng, khắp nơi đều có chiến tranh, toàn bộ các đại gia tộc và các thánh địa đều gia nhập chiến đấu, đánh đến long trời lở đất."

“Về phần Thôn Thiên Tước thì tối hôm qua có người ở Nam Lương đã trông thấy nó, lúc ấy có một đám nạn dân đang đi tị nạn cả mấy ngàn người mà đều bị nó một ngụm nuốt chửng, không một ai sống sót, rất thảm khốc."

"Ta nghi là nó đã tiến vào Vô Nhân Khu rồi."

Nghe vậy mà Diệp Thu liền nhướng mày, sự tình tựa như đã phát triển theo chiều hướng xấu nhất.

Một khi Thôn Thiên Tước đã vào Vô Nhân Khu mà Diệp Thu còn muốn tìm nó thì e là rất khó.

Vô Nhân Khu rộng lớn bát ngát, còn có mười vạn đại sơn,

Thôn Thiên Tước tìm đại một cái sào huyệt chui vào không ra thì Diệp Thu có tìm cả năm cũng không thể tìm thấy nó.

Có điều Diệp Thu cảm thấy có khả năng Thôn Thiên Tước sẽ lại xuất hiện, bởi vì lần này nó ra khỏi Vô Nhân Khu cũng là vì sơn bảo.

Mà hiện nay sơn bảo chưa rơi vào tay ai, chỉ cần Lão Quy kia lại xuất hiện thì Thôn Thiên Tước chắc chắn cũng sẽ xuất hiện.

Sau khi hiểu ra được tất cả chân tướng thì Diệp Thu khẽ gật đầu và cũng không làm khó bọn hắn nữa.

Mặc dù trước đó bọn hắn đã từng đắc tội Diệp Thu nhưng đối với Diệp Thu bây giờ mà nói Lâm gia cũng chỉ là dạng sâu kiến có thể diệt trong nháy mắt. Hắn căn bản không để tâm và cũng lười đối phó với bọn hắn.

Loại sâu kiến nhỏ bé này đã không còn uy hiếp gì đối với Diệp Thu, nhưng để xử lý thì có phần hơi phiền toái. Nếu giẫm thì hắn phải một phát chết luôn nhưng xem ra còn phải giẫm rất lâu mới diệt đượcLâm gia hoàn toàn.

Nhưng hắn nào có nhiều thời gian như vậy? Bây giờ hắn vẫn còn một đống chuyện đang đợi hắn đến xử lý!

Nếu như mỗi con sâu kiến đắc tội mình mà đều phải đi giẫm chết thì chẳng phải hắn sẽ giẫm đến mệt chết rồi sao?

Chủ yếu Diệp Thu cũng không có đam mê giết chóc mà chỉ dựa vào tâm tình. Nếu tâm tình hắn tốt thì có thể tha cho ngươi một mạng.

"Đi thôi." Diệp Thu quan sát một hồi rồi bình thản nói với Tiêu Dật. Sau đó hắn nhảy xuống tường thành và tiến vào Hoang Nguyên.

Tiêu Dật đắc ý nhìn xem Lâm Phong và không quan tâm đến ai nữa mà đi theo sau Diệp Thu.

Lâm Phong phẫn nộ nhìn theo bóng lưng cả hai rời đi mà đập tường nói: "Ghê tởm! Tiểu tử này không phải từng đắc tội với Diệp chân nhân sao? Vì sao mới chớp mắt một cái mà hắn lại biến thành đầy tớ của Diệp chân nhân rồi?"

Lâm Phong thật sự không hiểu, nếu luận về thiên phú và tư chất thì Tiêu Dật hoàn toàn không thể so được với hắn. Mà thực lực của Tiêu gia cũng kém xa so với Lâm gia, nhưng hôm nay Tiêu gia lại có loại chống lưng khủng bố mà bọn hắn chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Lâm Hải dường như có thể nhìn ra điều gì đó, hắn vuốt râu nhìn xem thiếu gia nhà mình rồi lại nhìn bóng lưng Tiêu Dật đang rời đi mà lắc đầu thở dài một hơi nói: "Haizz, tên Tiêu Dật này không đến mức thiên tài nhưng hắn khá thông minh và cũng có chút ưu tú, chỉ là hắn không cần thể diện."

Đám người nghe vậy liền tỏ ra kinh ngạc.

Ngươi nói cái gì vậy?

"Lâm thúc có ý gì?" Lâm Phong không hiểu mà khiêm tốn thỉnh giáo Lâm Hải.

Thấy thiếu gia nhà mình khiêm tốn thỉnh giáo thì Lâm Hải lộ ra nụ cười hài lòng, giải thích:

"Người như Tiêu Dật bình thường có vẻ ngang ngược càn rỡ, nhưng trên thực tế tâm của hắn lại sáng như gương. Hắn gặp người mình không thể động tới thì liền có thể bỏ qua thể diện mà can đảm nhận sai, dù bảo hắn quỳ xuống thì hắn cũng có thể làm được."

"Đại trượng phu co được thì cũng giãn được, loại chuyện liên

quan đến tính mạng này cũng không cần thể diện. Chỉ cần có ích cho gia tộc thì chút sỉ nhục ấy có là gì đâu?"

"Ta cũng nghe nói đến chuyện trước kia Tiêu Dật đã đắc tội với Diệp Thu, nghe nói hắn lúc ấy đã không hề do dự mà quỳ xuống xin tha mạng. Hắn còn nói một câu hoang đường rằng mình là một đứa con rất có hiếu."

"Có thể Diệp chân nhân đã nhìn trúng điểm này của Tiêu Dật nên mới bằng lòng cho hắn đi theo."

"Hành động này của Tiêu Dật mặc dù có vẻ rất bất kham và thấp hèn, nhưng đôi khi lại tranh thủ mang về cho bản thân hắn một cơ hội."

Nghe xong lời giải thích của Lâm Hải mà đám người liền bừng tỉnh, Lâm Phong thì càng mỉm cười tự giễu.

Mẹ nó! Thì ra ta thua hắn ở điểm này!

Sớm biết thế thì trước đây ta cũng quỳ xuống rồi!

Chương 150 - Vương Triều Hãn Hải

Chủ yếu là lúc đó Lâm Phong bị hoảng loạn đến choáng váng nên căn bản không kịp phản ứng, vả lại tính cách của hai tên cường giả đi cạnh hắn cũng kiêu ngạo vô cùng, không nói lời nào mà đã xông vào đánh người ta. Nhưng ai có thể nghĩ một nhát kiếm của Diệp Thu lại suýt chút nữa san bằng tất cả bọn hắn.

Nghĩ đến đây mà sắc mặt Lâm Phong trở nên hết sức khó coi. Nếu như bàn về tính cách thì đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân mình không bằng Tiêu Dật.

Đối mặt với nguy hiểm như vậy mà Tiêu Dật vẫn không hoảng loạn rồi còn kịp thời xin tha mạng!

"Hoá ra Diệp chân nhân ưa thích kẻ có hiếu!"

Lâm Phong đột nhiên nhận ra được một điều, khoảng thời gian vừa rồi hắn nghe được không ít lời đồn đại công tử Tiêu gia dưỡng như biến thành người khác. Đối với phụ mẫu và trưởng bối vô cùng hiếu thuận, khiêm tốn chứ không ngang ngược càn rỡ như trước đây.

Đã như vậy sao ta có thể không học theo hắn mà làm một người con hiếu thuận chứ?

Nếu như biểu hiện tốt thì nói không chừng sẽ có một ngày Diệp chân nhân ưng mắt ta!

Lâm Phong cũng không mong đạt được lợi ích gì, chỉ cần có thể làm dịu đi ân oán trước đó là đủ rồi.

Hắn suy tư hồi lâu rồi lập tức vỗ tay nói: "Ta hiểu rồi! Ta cũng muốn làm một người hiếu thuận!"

Nói xong hắn quay người đi về nhà để lại đám người kinh ngạc chưa kịp phản ứng.

Chúng ta không nghe lầm chứ?

Công tử nhà mình cũng hiểu được thế nào là hiếu thuận với cha mẹ sao?

"Ha ha ha, thật không ngờ, ta có nghe lầm không nhỉ? Thiếu gia vậy mà cũng nói muốn làm một người hiếu thuận?" Lâm Hải cũng có chút bất ngờ, có điều trông thấy thay đổi của thiếu gia mà hắn trở nên vui mừng.

Cuối cùng cũng không phí một phen tâm tư của hắn, đây là một sự khởi đầu tốt.

Không thể không nói, vẫn còn rất nhiều tên công tử bột sợ hãi Diệp Thu.

Tiêu Dật là một, Lâm Phong là hai, còn có cả Dương Tiêu nữa.

Ba tên tam đại hoàn khố của thành Quảng Lăng dường như đều sợ Diệp Thu.

Nhìn hai bóng người chậm rãi đi trên cánh đồng hoang, Lâm Hải vui mừng cười nói: "Hy vọng đây là một ự thay đổi tốt, nếu không Lâm gia sau này nên trông cậy vào ai đây?"

Hắn lắc đầu rồi rời đi theo.

Thế giới ở Đại Hoang rất xem trọng huyết mạch đầu tiên, cơ bản sẽ không có chuyện con thứ lên kế thừa.

Mà Lâm Phong chính là người thừa kế tương lai của Lâm gia, nếu như hắn không tranh đấu thì tương lai Lâm gia sẽ hoàn toàn

trượt dốc.

Lâm Hải đương nhiên không đành lòng nhìn gia tộc của mình đi xuống, vậy nên vừa rồi hắn cố ý nói vậy là nhằm kích thích Lâm Phong.

Tóm lại hiệu quả xem như không tệ, chỉ không biết là Lâm Phong có thể kiên trì hiếu thuận được bao lâu.

Bên ngoài thành Quảng Lăng, hỏa diễm bao phủ dài hàng trăm dặm trên Hoang Nguyên.

Hai thân ảnh chậm rãi đi trên cánh đồng hoang nhìn xem thi thể máu thịt be bét trên khắp mặt đất.

"Ừm, thơm quá, là mùi vị thịt nướng." Tiêu Dật đang đi thì đột nhiên nói một cách vô thức.

Bốp!!!

Diệp Thu không chút khách khí mà giơ tay ra tát Tiêu Dật một cái, bởi vì mùi vị thịt nướng mà hắn nói chính là mấy cỗ thi thể rơi vào trong biển lửa.

Ý thức được mình lại nói sai mà Tiêu Dật vội vàng che miệng mình lại.

Hắn tiếp tục đi theo bước chân của Diệp Thu, cả hai đi sâu vào bên trong Hoang Nguyên.

Cũng không biết Diệp Thu đang tìm cái gì mà lục lọi trong thi thể của mấy con hung thú một lượt rồi lấy ra một khối xương.

Đây chỉ là một khối xương bình thường, không phải là bảo cốt, vì bảo cốt đã bị người khác lấy mất.

Tiêu Dật thấy Diệp Thu quan sát cái xương này nghiêm túc như vậy mà không khỏi tò mò hỏi: “Tiền bối, đây là cái gì?”

“Đây là một khối xương.” Diệp Thu nghiêm túc trả lời, Tiêu Dật liền trợn tròn mắt.

Đương nhiên hắn biết đây là một khối xương, thậm chí hắn còn biết rõ đây là một khối xương của một con Độc Giác Thú.

Quan sát khối xương này mà Diệp Thu suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn về hướng xa xa.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, mặt đất rung chuyển ầm ầm.

“Ồ, phía trước hình như có đánh nhau, chúng ta đi qua xem một chút.” Diệp Thu thuận thế đứng dậy bay về hướng trận chiến, Tiêu Dật cũng theo sát phía sau.

Hai người một trước một sau rất nhanh đã đi tới một chỗ sa mạc.

Từ trên cao nhìn xuống có thể trông thấy rõ ràng một đám người bên dưới đang vây đánh một con thằn lằn gai khổng lồ.

Con thằn lằn gai này có thực lực Vô Cự cảnh nên đối phó với đám người này có chút khó khăn.

Diệp Thu cẩn thận quan sát một chút, trong đám người này có mấy lão giả không hề ra tay mà thực lực ít nhất là Thần Tàng ngũ cảnh.

Chắc hẳn là cường giả của gia tộc lớn nào đó mang theo tiểu bối trong tộc ra ngoài lịch luyện.

“A, tiền bối, nhìn quần áo của bọn hắn đi, không giống như trang phục của Vương Triều Ly Dương chúng ta, mà giống với trang phục của Vương Triều Hãn Hải tại phương bắc.” Lúc này Tiêu Dật tinh mắt mà phát hiện ra điểm kỳ lạ nên lên tiếng nhắc nhở.

“Hãn Hải sao?” Diệp Thu sửng sốt một chút, hắn có chút ngạc nhiên vì người Hãn Hải tại sao lại chạy tới Ly Dương.

Chương 151 - Thác Bạt Tuấn

Lúc này, bên trên sa mạc có một vị cường giả có thực lực Giáo Chủ cảnh mạnh nhất trong đám người cảm nhận được một luồng hơi thở khác đang quanh quẩn gần đây mà lên tiếng nói với thanh niên tuấn lãng bên cạnh: “Điệt nhi, có khách tới.”

“Hả?” Thác Bạt Tuấn ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên trời, liếc mắt một cái liền phát hiện Diệp Thu và Tiêu Dật đang ở giữa không trung.

Thân là Nhị hoàng tử của vương triều Hãn Hải, Thác Bạt Tuấn lớn lên ở trong Hoàng cung, địa vị tôn quý vô cùng.

Cũng bởi vì hắn là con thứ nên không có quyền kế thừa, do đó bản tính của hắn đã trở nên cao ngạo và lạnh lùng.

Cuộc đời hắn ghét nhất chính là có người dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để nhìn hắn.

Khi phát hiện có người ở trên đầu mình thì hắn cực kỳ khó chịu, nói: “Trên kia là người nào, gặp bản Hoàng tử mà tại sao không quỳ xuống.”

“Chà…” Nghe được lời này thì Diệp Thu liền cảm thấy vui vẻ, đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Dật.

Tiêu Dật vốn từng là một tên công tử ăn chơi trác tang nên rất hợp để đi gặp tên hoàng tử một chút.

Tiêu Dật nhận được tín hiệu mà lập tức mỉm cười. Đây đúng là một cơ hội miễn phí để ta thể hiện, không thể để cho nó vô ích được, xem ta xử lý hắn như thế nào đi!

Tiêu Dật đưa mắt nhìn về phía dưới, lộ ra nụ cười xấu xa và dần dần trở nên ngang ngược.

Tiêu Dật chầm chầm từ trên không đáp xuống, mang vẻ mặt khinh thường nói ra: “Ngươi là ai mà dám lớn tiếng như vậy?”

“Ngươi có biết người đang đứng cạnh ta là ai không mà dám bảo chúng ta quỳ xuống?”

“Ngươi là Hoàng tử chỗ xó xĩnh gì mà dám bắt bản công tử quỳ xuống hả?”

Thác Bạt Tuấn nhìn biểu hiện phách lối của Tiêu Dật mà lửa giận bùng lên trong nháy mắt, âm thầm nắm chặt thanh đao trong tay.

Chuyện này nếu xảy ra ở Hãn Hải thì ngươi đã chết trăm ngàn lần rồi!

Ta lớn đến từng này thì đây là lần đầu tiên ta gặp được một người còn cuồng hơn cả ta!

“Được lắm tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ đây, ta chính là Nhị hoàng tử của vương triều Hãn Hải, Thác Bạt Tuấn!”

Thác Bạt Tuấn tự báo ra gia môn xong và vốn nghĩ rằng Tiêu Dật sẽ sợ hãi, nhưng hắn không ngờ Tiêu Dật lại đột nhiên phá lên cười.

“Ha ha ha, ta còn tưởng là nhân vật ghê gớm cỡ nào! Hoàng tử Hãn Hải sao? Ha ha ha, ngươi nhìn cho kỹ đi, đây chính là Ly Dương, đem cái vẻ làm bộ làm tịch kia thu lại cho ông đây, ta mà thèm quan tâm ngươi là Hoàng tử Hãn Hải quần què gì ư? Kể cả ngươi có là Thái tử Hãn Hải mà đi vào Ly Dương thì cũng phải cụp đuôi mà làm người cho ta!”

“Ngươi đến nơi này để ra oai sao? Ngươi thực sự cho rằng Ly

Dương của chúng ta không có người à?

Tiêu Dật không chút khách khí nói ra.

Lúc đầu nghe thấy đối phương là Hoàng tử thì hắn còn giật mình một cái. Nhưng sau khi nghe kỹ hoá ra là Hoàng tử của Hãn Hải thì hắn liền yên tâm rồi.

Hành động này của Thác Bạt Tuấn giống như là cầm kiếm của tiền triều chém quan lớn của đương triều vậy.

Lá gan của hắn lớn thật đấy! Nơi này là Ly Dương chứ không phải là Hãn Hải, kể cả ngươi có lợi hại ở Hãn Hải hơn nữa thì cũng không vươn nổi cánh tay đến nơi này.

"Ngươi…" Thác Bạt Tuấn suýt chút nữa thì tức đến hộc máu, nếu không phải có lão giả bên cạnh ngăn lại thì hắn đã sớm vung kiếm lên chém chết Tiêu Dật rồi.

Hắn thân là Hoàng tử, ngoại trừ trước mặt Phụ hoàng của hắn và Thái tử ra thì chưa ai dám nói chuyện như vậy với hắn.

"Điệt nhi, không nên tức giận! Lần này chúng ta đến đây là đại diện cho Hãn Hải và thân gia, không nên phát sinh xung đột cùng với các thế gia ở Ly Dương!" Lão giả ám xám nhắc nhở Thác Bạt Tuấn, ánh mắt ông ta từ đầu đến cuối đều dán lên bóng dáng áo trắng ở trên trời kia vì ông ta luôn có cảm giác người này tất nguy hiểm!

Lão giả này là một vị Giáo Chủ cảnh, rất ít khi ông ta có cảm giác này. Nếu xuất hiện thì chỉ có một khả năng, đó là đối phương mạnh hơn ông ta.

Diệp Thu cứ đứng ở đó mà không nói lời nào, nhưng lại có thể mang đến cho người ta một loại áp lực vô hình, cảm giác ngột ngạt như đang đối mặt với cái chết.

Lão giả này vô cùng kinh ngạc. Ly Dương có nhiều cao thủ như vậy sao? Sau lưng bất kỳ một đệ tử thế gia nào cũng có một vị cường giả tuyệt thế như vậy ư?

Nghe được lão giả nhắc nhở mà Thác Bạt Tuấn kịp thời kìm nén được lửa giận trong lòng, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Dật, nói: "Ngươi được lắm, ta nhớ kỹ ngươi rồi, có gan thì xưng tên ra đi."

"Thằng ngốc nhà ngươi nghe cho kỹ đây, thiếu gia ta tên là Tiêu Dật!" Tiêu Dật cười lớn nói.

Cái từ thằng ngốc của Tiêu Dật đã khiến cho Thác Bạt Tuấn không thể nhịn được nữa mà quát to: "Ta không quan tâm ngươi là Tiêu gì Dật gì, hôm nay ngươi nhất định phải chết!"

…

Chương 152 - Khí Vận Chi Tử

Trong nháy mắt, Thác Bạt Tuấn đã rút đao ra, khí tức của Thiên Tướng bát phẩm lập tức bộc phát mà chuẩn bị chém tới

Bỗng nhiên có một cỗ kiếm ý khoá chặt lấy hắn, trong khoảnh khắc cả người Thác Bạt Tuấn dường như mất đi thần trí.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà hắn tựa như nhìn thấy cái chết của chính mình mà trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa, sắc mặt tái nhợt yếu ớt, bàn tay cầm đao đều run lẩy bẩy.

Ánh mắt Thác Bạt Tuấn nhìn chằm chằm vào bóng dáng áo trắng trên bầu trời. Diệp Thu đứng ở đó trông giống như một thanh kiếm chỉ thiên, xuyên thẳng vào nỗi sợ hãi trong lòng hắn.

Giờ khắc này Thác Bạt Tuấn rốt cuộc đã hiểu ra vì sao Tiêu Dật lại dám phách lối, không sợ hãi gì như vậy.

“Giáo Chủ cảnh đỉnh phong…” Lão giả kinh ngạc nói ra, Thác Bạt Tuấn nghe vậy mà sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Giáo Chủ đỉnh phong! Làm sao có thể?”

Bây giờ ở Hoang Nguyên vô tình gặp được một người nào đó cũng đều đạt tới cảnh giới Giáo Chủ đỉnh phong ư?

Thác Bạt Tuấn không dám tin, vì sự tự tin của hắn đến từ Thác Bạt Hoành bên cạnh mà bây giờ ngay cả Thác Bạt Hoành cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn dần dần hiểu ra một vấn đề, người này cho dù là bọn hắn thì cũng không thể trêu vào.

Xem ra phụ hoàng của ta nói không sai, Ly Dương có cao thủ nhiều như mây, hắn đi chuyến này phải hành xử khiêm tốn một chút.

Vốn dĩ Thác Bạt Tuấn còn tưởng rằng, phụ hoàng của hắn chỉ là hù doạ hắn, nhưng không ngờ đây lại là sự thật.

“Thúc thúc, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Bởi vì vừa rồi Thác Bạt Tuấn quá xúc động nên đã rút đao ra, đối phương dường như cũng lộ ra sát ý, bầu không khí đang có chút căng thẳng.

Thác Bạt Hoành nhìn kỹ Thác Bạt Tuấn một chút, có chút tức giận vì hắn không tỉnh táo.

Bây giờ ông ta cũng chỉ còn cách bỏ hết mặt mũi mà nói với Diệp Thu đang đứng trên trời: “Tại hạ là Thân Vương của vương triều Hãn Hải, Thác Bạt Hoành! Xin được hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu là gì, đang tu hành ở toà tiên sơn nào?”

Qua hồi lâu mà không có bất kỳ phản hồi nào từ Diệp Thu.

Thác Bạt Hoành có chút bất mãn. Mấy tên cường giả ở Ly Dương đều không lễ phép như vậy sao?

Bầu không khí có chút bế tắc, đúng lúc này một chiếc xe ngựa chậm rãi từ trong biển lửa đi tới.

“Ồ, là xe ngựa hoàng gia của Ly Dương” Tiêu Dật có chút không ngờ tới vì loại xe ngựa này hắn đã từng nhìn thấy, vì xe ngựa kiểu này thì chỉ có hoàng thân quốc thích mới được ngồi.

Trước đây, mỗi khi Triệu Uyển Nhi ra ngoài thì đều ngồi trên xe ngựa kiểu này. Cũng chính nhờ có chiếc xe ngựa đó mà nàng mới có thể đi xa như vậy nhưng không gặp nguy hiểm gì.

Khi chiếc xe ngựa chầm chậm tới gần, một nam tử mặc một bộ đồ kiểu Trung Quốc, tướng mạo đoan chính bước xuống xe.

Người này trời sinh có dáng vẻ uy nghi như rồng, khí chất phi phàm, khoé miệng mang theo nụ cười nhưng lại có thể để cho người khác một cảm giác áp bức vô hình.

“Ồ, là khí vận chi tử!” Giữa không trung, Diệp Thu hơi ngạc nhiên mà cẩn thận quan sát người này một chút.

Trên người hắn mang theo một cỗ khí vận, cái này xuất phát từ khí vận của vương triều Ly Dương. Mặc dù không nhiều nhưng cũng đã có thể cho thấy thân phận của hắn ta.

“Thái tử của Ly Dương! Thú vị đấy!” Diệp Thu cười cười nhưng không hề hạ xuống, vì hắn muốn nhìn xem Tiêu Dật sẽ xử lý như thế nào.

Trông thấy Thái tử Triệu Dịch của Ly Dươngmà hai mắt Thác Bạt Hoành liền sáng lấp lánhvì biết rõ người phụ trách Ly Dương đã tới.

Diệp Thu không nể mặt bọn hắn nhưng Thái tử của Ly Dương chắc chắn cũng phải cho bọn hắn chút mặt mũi chứ?

Nhưng khi ngẩng đầu quan sát bầu trời thì hắn hơi thất vọng vì Diệp Thu vẫn không hạ xuống.

Trông thấy Triệu Dịch xuất hiện cùng với mấy vị cường giả đi theo phía sau, trong lòng Tiêu Dật run lên và đột nhiên có chút sợ hãi.

“Mẹ nó! Tại sao lại kinh động đến cả Thái tử thế này? Bọn hắn không phải là quen biết nhau đấy chứ?”

Tiêu Dật có chút hoài nghi mà nhìn về hướng Diệp Thu đang ở trên không trung rồi lập tức thở phào một hơi.

Không sao, lão đại vẫn còn ở trên đó, vậy chuyện này ta nhất định phải làm đến cùng!

Triệu Dịch chậm rãi đi tới, cảm giác được bầu không khí có điểm gì đó là lạ mà ngẩng đầu nhìn Diệp Thu trên trời mà nhỏ giọng lẩm bẩm: “Người này là ai? Tại sao ta có cảm giác hoàn toàn không nhìn thấu hắn?”

Một vị cao thủ phía sau Triệu Dịch nhắc nhở: “Điện hạ, thực lực của người này sâu không lường được, khí tức của hắn còn mạnh hơn so với ta, hãy cẩn thận một chút! Đại Hoang gần đây không ổn định, cường giả của các đại tiên sơn và thánh địa đều xuống núi, có thể người này chính là một trong số đó.”

Triệu Dịch nhẹ gật đầu, mặc dù hắn là Thái tử cao quý nhưng cũng chỉ là đối với bách tính bình thường mà thôi.

Chương 153 - Dò Hỏi

Đối với những tong môn chính thống Viễn Cổ đã được truyền thừa trong nhiều năm, Ly Dương cũng chỉ là một triều đại tiếp nối trong vài ngàn năm đó.

Năm tháng dài đằng đẵng, không biết đã trải qua bao nhiêu thế hệ. Chỉ cần bọn hắn đồng ý nhúng tay vào việc của nhân gian thì thứ gọi là vương triều liền có thể bị đổi.

Thân là người kế vị, Triệu Dịch hiểu rõ những đạo lý này, bởi vậy hắn cũng không giống với người khác luôn kiêu ngạo ăn chơi mà ngược lại rất khiêm tốn.

Triệu Dịch nhìn xem Thác Bạt Hoành trước mặt, chậm rãi nói: "Hoành thân vương, đã lâu không gặp! Mấy ngày trước mật thám đã phát hiện hai vị tiến vào địa phận của Ly Dương, nên Phụ hoàng của ta đã cố ý phái ta xuất cung tới đây nghênh đón. Hai vị đang gặp phải rắc rối gì sao?"

Lúc này Triệu Dịch mới phát hiện ra Tiêu Dật ở bên cạnh, hình như bọn hắn đang phát sinh mâu thuẫn.

"Ha ha ha, Thái tử điện hạ lo lắng quá rồi, chúng ta không gặp phải rắc rối gì cả. Chúng ta mới tới quý địa và hình như là không cẩn thận mà đắc tội với vị tiểu công tử này."

"Bây giờ Thái tử điện hạ ở đây thì chuyện này liền dễ giải quyết. Xin mời Thái tử điện hạ nói vài lời giúp chúng ta để xem vị tiểu công tử này có thể tha thứ cho sự lỗ mãng vừa rồi của chúng ta hay không?"

Thác Bạt Hoành khiêm tốn nói ra, dáng vẻ như thể ông ta rất

có lý vậy.

Tiêu Dật cảm thấy buồn cười, vừa rồi nếu không phải là có Diệp Thu ở đây thì có lẽ bọn hắn đã rút đao chém chết hắn rồi.

Hơn nữa làm gì có chuyện vừa gặp mặt mà đã bắt người ta quỳ xuống?

Triệu Dịch nghe vậy liền quay đầu quan sát Tiêu Dật, hắn rất chắc chắn mình không hề biết tên gia hoả này mà khách khí hỏi: "Xin hỏi vị huynh đài này tôn tính đại danh là gì? Xuất thân từ đâu? Tu hành ở toà tiên sơn nào?"

Khí thế của Tiêu Dật không hề giảm xuống, hắn học theo phong cách thường ngày của Diệp Thu mà bình tĩnh nói: "Quảng Lăng, Tiêu Dật!"

"Quảng Lăng, Tiêu Dật sao?" Triệu Dịch hơi ngạc nhiên, vì hình như hắn đã từng nghe nói qua cái tên này.

Có vẻ như đây là một tên đệ tử ăn chơi của Tiêu gia ở Quảng Lăng! Như vậy liền dễ xử lý!

Nếu như lai lịch của hắn quá lớn thì Triệu Dịch ta quả thực rất khó đối phó. Còn nếu chỉ là người của Tiêu gia thì hắn cũng nên nể mặt ta mới phải!

"Thì ra là Tiêu công tử, ngưỡng mộ đã lâu! Không biết là hai vị bằng hữu này của ta đã đắc tội gì với công tử, nhưng công tử có thể nể mặt ta mà tha thứ cho bọn họ được không?" Triệu Dịch mỉm cười nói ra.

Tiên lễ hậu binh vốn là tác phong từ trước đến nay của hắn.

Chuyện có thể giải quyết bằng lời nói thì hắn sẽ cố gắng không động tay động chân, bởi vì dĩ hoà vi quý là tốt nhất.

Thấy Thái tử cầu xin hắn tha thứ mà vẻ mặt Tiêu Dật cũng có chút khó xử.

Đây chính là Thái tử của Ly Dương a, nếu không nể mặt hắn thì đến lúc hắn muốn tìm Tiêu gia tính sổ mà Diệp Thu lại không quan tâm thì chẳng phải là Tiêu gia sẽ chịu thiệt rồi sao?

Thôi bỏ đi vậy!

Đây chính là Thái tử đó, nếu ta cho hắn mặt mũi một lần thì ta liền có thể ra ngoài khoe khoang suốt một năm a!

Tiêu Dật ra điều kiện: "Được, để bọn họ tới đây quỳ xuống nói xin lỗi thì ta sẽ bỏ qua chuyện này."

"Tiểu tử, ngươi dám bắt bản Hoàng tử quỳ xuống xin lỗi ngươi hả?" Thác Bạt Tuấn nghe xong mà nổi giận đùng đùng, đời này ngoại trừ Phụ hoàng của hắn thì hắn chưa từng quỳ trước mặt người nào.

"Vậy thì giữa chúng ta không còn gì để nói!" Tiêu Dật không vui nói ra.

Hôm nay hắn không quan tâm đến cái gì hết, chỉ cần Diệp Thu không bảo hắn dừng lại thì hắn nhất định sẽ làm đến cùng.

Có vị đại lão mạnh như thế bảo vệ thì ta còn sợ cái quái gì nữa?

"Hai vị không nên tức giận, dĩ hoà vi quý!" Triệu Dịch vội vàng ngăn Thác Bạt Tuấn lại.

Trong lòng hắn cũng có chút khó chịu, hắn đã hạ mình cầu xin mà Tiêu Dật còn không nể mặt hắn như vậy.

"Phong thúc, ngươi thấy thế nào?" Triệu Dịch lùi lại một bước hỏi ý kiến của lão giả phía sau.

Triệu Khải Phong vuốt râu một cách có trật tự nhìn xem hai bên giương cung bạt kiếm, nói: “Điện hạ, tại sao ngươi không hỏi một chút rốt cuộc trước đó bọn hắn đã xảy ra chuyện gì? Nếu đã hiểu rõ đầu đuôi thì trong lòng tự nhiên sẽ biết phải làm gì!”

Triệu Dịch nhẹ gật đầu vì hắn cũng có ý đó. Hắn lập tức đi tới bên cạnh Thác Bạt Hoành hỏi thăm sự tình phát sinh lúc nãy.

Sau khi hiểu rõ thì hắn lại đi đến chỗ Tiêu Dật để nghe Tiêu Dật trình bày.

Hai bên trình bày có điểm khác nhau, tuy nhiên Triệu Dịch cảm thấy Tiêu Dật nói có lý hơn. Thác Bạt Hoành nói là bọn hắn chỉ không chú ý tới lời nói nên đã xúc phạm Tiêu Dật, nhưng không nói rõ rốt cuộc bọn hắn đã nói cái gì.

Còn Tiêu Dật thì nói bọn hắn vừa nhìn thấy hắn thì liền bắt hắn quỳ xuống hành lễ, mà hắn cũng không phải là con dân của vương triều Hãn Hải thì dựa vào đâu mà bắt hắn hành lễ?

Ngay cả Thái tử của Ly Dương mà Tiêu Dật hắn còn không quỳ chứ đừng nói đến Hoàng tử của Hãn Hải!

Chương 154 - Khiêu Khích

Trong lòng Triệu Dịch cảm thấy, tên Thác Bạt Tuấn này đúng là có chút không coi ai ra gì.

Gả muội muội cho tên này là chuyện tốt thật sao?

Trong gia đình hoàng tộc không có tình thân mà chỉ có lợi ích.

Triệu Dịch là người kế vị nên hắn vô cùng rõ ràng vấn đề này, nhưng trong lòng hắn lại cực kỳ không tán đồng hành động liên hôn vì lợi ích này. Vì đây là cách sống tạm bợ, là hành vi hèn nhát.

Nhưng mà hiện tại hắn chỉ là người kế vị, quyền quyết định vẫn nằm trong tay phụ hoàng của hắn, cho dù hắn có ý kiến thì hiện tại cũng không dám đề cập tới.

Triệu Dịch chỉ có thể chờ đợi đến một ngày thực sự đến lượt hắn nắm quyền, khi đó hắn mới có thể thay đổi mọi chuyện.

Bởi vì trong lòng bất mãn cho nên trước đây Triệu Uyển Nhi cũng là dựa vào sự giúp đỡ của Triệu Dịch mà trốn đi.

Sau khi hiểu được đầu đuôi câu chuyện, trong lòng Triệu Dịch càng phản đối chuyện liên hôn hơn, đặc biệt là khi đối tượng liên hôn lại là loại người như Thác Bạt Tuấn.

Nếu như Triệu Uyển Nhi thật sự bị gả cho tên này, vậy cuộc sống sau này của nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, sắc mặt Triệu Dịch hơi chút khó coi mà từ từ lui về sau một bước, không có ý định tiếp tục can thiệp vào chuyện này.

“Thái tử điện hạ, ngài đây là…” Nhận thấy được hành động của Triệu Dịch nên Thác Bạt Hoành có chút không biết nên làm gì.

“Hoành thân vương, chuyện này trong lòng ta đã hiểu rõ. Nếu đã là ân oán cá nhân thì các ngươi tự giải quyết với nhau là được rồi. Ly Dương chúng ta là nơi phân rõ ràng phải trái đúng sai, chỉ cần giải thích rõ ràng với nhau là được. Nếu thực sự không được thì đánh một trận cũng không phải là không thể.” Triệu Dịch cười nói và từ từ lui về phía sau để tránh bị thương ngoài ý muốn.

“Tốt lắm, tiểu tử, ta với ngươi một đấu một.” Thác Bạt Tuấn vừa nghe có thể đấu võ thì lập tức bước ra khiêu khích Tiêu Dật.

Tiêu Dật không phải là kẻ ngu, hắn biết rõ mình đánh không lại thì làm sao có thể đánh được chứ.

“Cắt! Ngươi nghĩ ta sợ ngươi à? Có gan thì ngươi thử động vào ta xem nào?”

“Đến đây đánh ta đi này!”

Thác Bạt Tuấn nghe Tiêu Dật châm chọc mà tức giận nghiến răng nghiến lợi, hắn hận không thể dùng một đao chém chết tên nhãi ranh này.

Thác Bạt Hoành thấy tình huống càng ngày càng phức tạp mà nhìn xem Triệu Dịch một chút rồi bất mãn nói: “Thái tử, chúng ta đến Ly Dương là để kết thân. Đây chính là lễ nghi tiếp đón của Ly Dương các ngươi sao? Ta thấy cái thân này không cần kết cũng được.”

Triệu Dịch nhún vai, vẻ mặt thờ ơ. Bởi vì thông gia chẳng qua cũng chỉ là một kế sách ràng buộc mà thôi, một khi hai vương triều thực sự muốn đánh nhau thì có kết thông gia bao nhiêu lần cũng không thể ngăn cản được.

“Phụ hoàng của ta chỉ ra lệnh cho ta tới đây đón các ngươi,

chứ cũng không hề nói là ta phải giải quyết phiền phức giúp các ngươi. Ta là Thái tử chứ không phải là tên sai vặt."

"Đây chính là hoạ do các ngươi gây ra, nếu như ngay cả năng lực giải quyết mà các ngươi cũng không có thì làm sao ta có thể yên tâm giao muội muội của mình cho các ngươi được?"

"Ngươi..." Thác Bạt Tuấn nghe vậy mà nổi giận đùng đùng, những lời này của Triệu Dịch quả là đang nghi ngờ về thực lực của vương triều Hãn Hải.

Thác Bạt Hoành lúc này cũng đã tức giận mà vung ống tay áo, sắc mặt âm trầm nói:

"Hừ, ý tứ của Thái tử điện hạ chính là không muốn quan tâm đến chuyện này phải không?"

"Tốt! Tốt lắm! Đây chính là đạo đãi khách của Ly Dương, hôm nay ta rốt cuộc đã thấy được."

Nghe vậy mà sắc mặt Triệu Dịch liền trầm xuống và có chút muốn động thủ.

Lúc này bầu không khí trở nên bế tắc, bóng dáng áo trắng ở trên bầu trời kia cuối cùng cũng đáp xuống.

Trong lòng mọi người liền run lên mà đồng loạt nhìn sang.

Điều Thác Bạt Hoành lo sợ đơn giản chính là Diệp Thu mà thôi. Nếu không ông ta đã sớm dùng một chưởng đập chết Tiêu Dật rồi.

"Tiền bối!" Tiêu Dật thấy Diệp Thu cuối cùng cũng chịu ra mặt mà lập tức tránh tới phía sau hắn.

Tiêu Dật thực sự rất lo sợ Thác Bạt Hoành sẽ thẹn quá hoá giận mà đánh chết hắn.

Đứng sau lưng lão đại vẫn là có cảm giác an toàn nhất!

Diệp Thu chậm rãi bước tới và dừng lại bên cạnh Thác Bạt Tuấn. Hắn dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn xem Thác Bạt Tuấn khiến cho mồ hôi lạnh của Thác Bạt Tuấn chảy ròng ròng.

Diệp Thu đột nhiên hỏi : "Ngươi chính là Hoàng tử Hãn Hải sao?"

Thác Bạt Tuấn giật mình sợ hãi, run run rẩy rẩy nói: "Vâng, tiền bối có gì chỉ giáo không…"

Cuối cùng thì hiện tại Diệp Thu cũng đã nhìn rõ đối tượng kết hôn với nhị đồ đệ của hắn.

Thành thật mà nói hắn vô cùng thất vọng.

"Chỉ giáo thì ta không dám, nhưng mà chuyện hôn sự này của ngươi có lẽ sẽ thất bại rồi." Diệp Thu nói một cách bình tĩnh.

Trong lúc vô hình một cỗ kiếm ý lạnh như băng kia tỏa ra bốn phương tám hướng, làm cho tất cả mọi người có cảm giác như đang đối mặt trực tiếp với cái chết.

Kiếm ý xuất phát từ Giáo Chủ cảnh đỉnh phong tuyệt đối không phải là thứ mà bọn hắn có thể chống lại được.

Chương 155 - Kẻ Mạnh Mới Được Tôn Trọng

“Lời này của tiền bối là có ý gì?” Vẻ mặt Thác Bạt Tuấn sầm xuống, mặc dù hắn rất sợ hãi, nhưng lại không nhịn được mà hỏi.

Bởi vì việc hắn đến kết thân mắc mớ gì đến Diệp Thu?

Diệp Thu thờ ơ liếc hắn một cái, chậm rãi nói ra: “Bởi vì đối tượng kết thân của ngươi hiện tại là đồ đệ của ta, mà cuộc hôn nhân này ta không đồng ý.”

“Cái gì?”

Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Ngay cả Triệu Dịch cũng sửng sốt, muội muội của hắn đã trở thành đồ đệ của người này từ lúc nào?

Sắc mặt của Thác Bạt Tuấn đã khó coi thì sắc mặt của Thác Bạt Hoành càng khó coi hơn nữa.

Ông ta liếc mắt nhìn Triệu Dịch, ý hỏi Triệu Uyển Nhi đã bái nhập tiên gia thánh địa mà vì sao không thông báo trước cho bọn hắn?

Hiện tại bọn hắn gióng trống khua chiêng tiến vào địa phận Ly Dương là để cầu thân, nhưng bây giờ lại nhận được tin tức này.

Đây không phải là đang đùa giỡn bọn hắn sao?

Triệu Dịch cũng không ngờ được sự việc sẽ phát triển theo

hướng này. Hắn hơi ngạc nhiên nhưng mà vui mừng nhiều hơn.

Khoé miệng Triệu Dịch hơi cong lên, vui vẻ cười thầm và tự mình lẩm bẩm: “Xem ra Uyển Nhi đã tìm được chỗ dựa không tồi.”

Từ giọng điệu vừa rồi của Diệp Thu thì có vẻ như Diệp Thu rất bảo vệ Uyển Nhi mà thẳng thừng từ chối cuộc hôn nhân này.

Triệu Dịch thực sự không ngờ được Triệu Uyển Nhi lại may mắn khi có thể tìm được một vị sư tôn chịu bảo vệ nàng như thế.

Câu nói này một khi được nói ra từ miệng của Diệp Thu thì cuộc hôn nhân này trên cơ bản đã thất bại rồi. Bởi vì thực lực của Diệp Thu đáng sợ như thế nên địa vị của hắn chắc chắn cũng không nhỏ. Dù cho Hãn Hải có muốn đòi người thì cũng không có cách nào.

Người ta không ở trong Hoàng cung nên các ngươi có bản lĩnh thì tự mình lên núi cướp đi.

Triệu Dịch mỉm cười vui vẻ từ tận đáy lòng.

Suốt khoảng thời gian này hắn luôn luôn lo lắng cho sự an toàn của Triệu Uyển Nhi, đặc biệt là do hắn không biết nàng đã đi đâu.

Triệu Dịch đã nhiều lần phái mật thám đi tìm kiếm tung tích của nàng, nhưng vẫn không hề có tin tức gì cả.

Hiện tại hắn biết được Triệu Uyển Nhi đã bái Diệp Thu làm sư phụ thì hắn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thu thờ ơ nhìn Thác Bạt Hoành một cái rồi tiếp tục nói: “Chuyện này hãy dừng lại ở đây. Nếu như các ngươi cảm thấy không phục mà muốn đòi người thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.”

Vẻ mặt Thác Bạt Hoành nghiêm túc, hỏi: “Xin hỏi các hạ là ai?”

Diệp Thu cũng không quay đầu lại, nói: “Bổ Thiên giáo, thủ toạ của Tử Hà phong, Diệp Thu.”

“Cái gì?”

“Bổ Thiên giáo ư?”

Vẻ mặt Triệu Dịch liền trở nên nghiêm túc, ngay cả Thác Bạt Hoành cũng lộ ra biểu tình khiếp sợ.

“Bổ Thiên giáo!”

“Hoá ra người này là người của Bổ Thiên giáo, và còn là thủ toạ của Tử Hà phong.”

“Thúc thúc, Bổ Thiên giáo này rất mạnh sao?” Thác Bạt Tuấn hoang mang hỏi.

Hắn quanh năm ở trong cung cấm nên có rất nhiều điều về thế giới bên ngoài hắn đều không hiểu rõ.

Thác Bạt Hoành bình tĩnh giải thích:

“Ừm, rất mạnh! Bổ Thiên giáo chính là một trong những đạo thống Thượng Cổ, không thuộc về phạm vi thế lực của bất cứ vương triều nào cả, và đã có truyền thừa rất nhiều năm nên phi thường mạnh mẽ. Năm xưa Bổ Thiên giáo đã từng xuất hiện một vị cường giả cực kỳ mạnh, cũng chính là thủ toạ Tử Hà phong đời trước, Huyền Thiên đạo nhân.”

“Người này có thể xưng là sự tồn tại vô song trên thế gian với kiếm thuật tuyệt đỉnh. Tối hôm qua xuất hiện một con hung thú tên là Thôn Thiên Tước, sức mạnh của nó ngươi cũng nhìn thấy rồi đó. Năm đó chính ông ta là người đã đánh đuổi Thôn Thiên

Tước vào Vô Nhân Khu đấy.”

Nói đến đây mà ánh mắt Thác Bạt Hoành liền ảm đạm, ông ta nhớ lại nỗi sợ hãi mà Huyền Thiên đạo nhân đã từng mang đến.

Hiện tại ông ta vốn nghĩ rằng sau khi Huyền Thiên đạo nhân đi về cõi tiên thì Bổ Thiên Giáo sẽ không vực dậy nổi.

Nhưng thật không nghĩ tới tử Hà phong lại xuất hiện một thủ toạ mới, mà thực lực của người này còn đạt tới Giáo Chủ cảnh đỉnh phong. Từ khí tức trên người mà Thác Bạt Hoành cảm giác được hắn đã bước nửa chân vào Chí Tôn cảnh.

Ông ta không thể tưởng tượng nổi, có lẽ nào Bổ Thiên giáo lại sắp xuất hiện một vị cường giả tuyệt đỉnh như Huyền Thiên đạo nhân?

Nghe thúc thúc của mình giải thích xong mà nội tâm Thác Bạt Tuấn tựa như tro tàn, trong lòng hắn đã hiểu rõ cuộc hôn nhân này của mình thực sự sẽ không thành rồi.

Đối mặt với cường giả như này thì cho dù ta không chịu khuất phục nhưng có thể thế nào chứ?

Chẳng lẽ Phụ hoàng sẽ vì ta mà có can đảm khiêu khích uy quyền của Bổ Thiên giáo ư?

Trước mặt loại đạo thống Thượng Cổ này thì thế lực của bất kỳ vương triều nào cũng đều có vẻ nhỏ bé vô cùng.

Cứ cho là phía sau vương triều cũng có mấy cái danh gia thánh địa nào đó, nhưng bọn họ cũng không thể vì việc nhỏ của ta mà đi đắc tội với Bổ Thiên giáo được!

Thế giới này vẫn luôn là thế giới mà kẻ mạnh mới được tôn trọng!

Chương 156 - Tán Thưởng

“Phong thúc, ngươi có từng nghe nói về người này không?” Triệu Dịch nhỏ giọng hỏi Triệu Khải Phong.

Triệu Khải Phong vuốt vuốt chòm râu, nghiêm túc nói: “Có nghe qua! Diệp Thu của Tử Hà phong là một cường giả có tiếng tăm vang dội với sự tích dùng một kiếm suýt chém chết ba vị trưởng lão của Bất Lão Sơn, đến nay vẫn còn lưu truyền. Xem ra công chúa bái nhập môn hạ của hắnthì hẳn là sẽ khá hơn một chút, nói không chừng chúng ta còn có thể nhân cơ hội này mà tạo dựng được mối quan hệ tốt với Bổ Thiên giáo. Điện hạ, so với việc kết thông gia với vương triều Hãn Hải thì tốt hơn nhiều.”

Nói đến đây Triệu Khải Phong vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ông ta không nghĩ tới tiểu nha đầu kia không nói lời nào mà lại cho bọn hắn một bất ngờ to lớn như thế.

Triệu Dịch cũng hiểu rõ điều này, hiện tại trong lòng hắn đã biết rõ mình phải làm gì.

“Ừm, sau khi trở về ta phải tới thương lượng cẩn thận với Phụ hoàng về chuyện này một chú. Có lẽ với trí tuệ của Phụ hoàng thì cũng không khó để nhìn ra điểm lợi điểm hại trong chuyện này.”

“Thúc thúc, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Thác Bạt Tuấn hỏi thăm.

Lúc này Thác Bạt Tuấn đã đứng không vững, đối mặt với uy áp của Diệp Thu thì hắn có thể cố gắng không quỳ xuống là đã rất miễn cưỡng rồi.

Hiện tại không thể kết thân thành công, sau khi hắn quay về

nhất định sẽ trở thành trò cười trong miệng người khác, trở thành nỗi ô nhục của hoàng thất.

Thác Bạt Tuấn vốn dĩ là con thứ, địa vị trong triều cũng không quá cao, thế mà bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Thác Bạt Hoành nhìn thật kỹ Diệp Thu ở đằng xa mà thở dài một cái, nói: “Aizzzz…. Điệt nhi, bây giờ chúng ta cũng chỉ còn một con đường có thể đi thôi.”

“Mong thúc thúc chỉ bảo.” Thác Bạt Tuấn dường như thấy được một tia hy vọng mà vội vàng nói.

“Từ bỏ đối tượng kết hôn ban đầu, chọn một vị công chúa khác.”

“Cái gì?”

Thác Bạt Tuấn rất không cam lòng, trước khi tới đây hắn đã nhìn qua tranh chân dung của hầu hết các vị công chúa, người duy nhất mà hắn ưng ý chính là Triệu Uyển Nhi.

Hắn cứ tưởng rằng đã có thể ôm mỹ nhân về, nhưng bây giờ lại bắt hắn từ bỏ chọn lại.

Tuy hắn không cam lòng nhưng lại không thể không khuất phục.

Thác Bạt Tuấn lặng lẽ siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt hết sức khó coi.

Thác Bạt Hoành an ủi: “Điệt nhi, muốn làm được việc lớnthì trước tiên phải học cách nhẫn nhịn. Ta biết rõ trong lòng ngươi đang cảm thấy không thoải mái, nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy. Dù sao thì người ngoài cũng không biết đối tượng kết thân cụ thể của ngươi là người nào, chỉ cần chúng ta mang công chúa trở về thì sẽ không có ai phát hiện ra.”

Thác Bạt Tuấn yên lặng gật đầu mà không nói một lời.

Hắn mặc dù không hề cam lòng chịu khuất phục, nhưng được Thác Bạt Hoành thuyết phục một phen thì trong lòng cũng đã có quyết định.

Trong lòng hắn oán hận, hận mình không phải là con trưởng, nếu không thì loại chuyện như thế này nhất định sẽ không bao giờ xảy ra.

Thác Bạt Hoành lắc đầu, vô cùng thương xót cho đứa trẻ bướng bỉnh này, nhưng cũng không thể làm gì được.

Ai có thể nghĩ tới Triệu Uyển Nhi lại đột nhiên bái Diệp Thu làm sư phụ chứ?

Theo lý mà nói, công chúa hoàng thất không phải nên được nuôi dưỡng ở trong thâm cung hay sao? Tại sao nàng lại có quan hệ với danh gia thánh địa bên ngoài nhỉ?

Hơn nữa nơi mà nàng bái sư lại còn là Tử Hà phong. Đây là một nơi rất đặc biệt, đối với Thác Bạt Hoành mà nói có ý nghĩa vô cùng to lớn.

“Được rồi, chuyện này dừng ở đây đi, ta không muốn nói thêm gì nữa. Hai vương triều các ngươi muốn kết thông gia như thế nào thì ta không quan tâm. Nhưng mà đồ đệ của ta nhất định sẽ không trở thành quân cờ cho quan hệ ngoại giao của các ngươi. Nếu các ngươi không phục thì cứ tới tìm ta.” Diệp Thu thản nhiên nói ra.

Chuyện ngày hôm nay hắn vốn không định quan tâm, nhưng sau khi biết chuyện này có liên quan đến Triệu Uyển Nhi thì hắn muốn không quan tâm cũng không được.

Nói xong Diệp Thu bình tĩnh đi đến bên cạnh Triệu Dịch, hắn nhìn xem vị hoàng tử trời sinh long tướng, trên người mang số mệnh của người kế vị này mà hài lòng nhẹ gật đầu.

Triệu Uyển Nhi đã từng nói với Diệp Thu rằng trước đây nàng có thể bỏ trốn khỏi nhà chính là nhờ vị Thái tử này.

“Ngươi rất tốt!” Diệp Thu cho Triệu Dịch một ánh mắt tán thưởng.

Thấy vậy thì trong lòng Triệu Dịch vô cùng vui mừng.

“Triệu Dịch bái kiến Diệp chân nhân.” Triệu Dịch lễ phép chào hỏi theo lễ nghĩa của tiểu bối một cách nhẹ nhàng lịch sự.

“Ừm, Uyển Nhi từng nói với ta về ngươi, hôm nay gặp mặt quả nhiên là thiếu niên anh tuấn, trời sinh long tướng! Rất tốt!”

“Tiền bối quá khen, Triệu Dịch nào có tài đức gì, làm sao có thể nhận được lời khen ngợi như vậy của tiền bối.”

Diệp Thu hơi bất ngờ, hắn khen như vậy mà tiểu tử này còn có thể bảo trì được sự bình tĩnh, vậy có thể thấy tính cách của Triệu Dịch cũng rất điềm tĩnh chín chắn.

Xem ra giang sơn này của Triệu gia đã có một vị truyền nhân không tệ!

Chương 157 - Đề Nghị

Diệp Thu quay đầu nói với Tiêu Dật: "Đi thôi."

Tiêu Dật cười toe toét, khinh thường trừng mắt Thác Bạt Tuấn, sau đó đi theo bước chân của Diệp Thu rời khỏi nơi đây.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của bọn họ mà khoé miệng Triệu Dịch hơi cong lên, khen ngợi: "Bá đạo thực sự! Thủ toạ các đời của Tử Hà phong ai cũng là nhân vật truyền kỳ. Không biết vị Diệp chân nhân này có thể phá vỡ ghi chép về vị Huyền Thiên chân nhân năm đó mà đạt tới tu vi Phong Vương cảnh trong truyền thuyết hay không?"

Hắn rất tò mò và trong lòng cũng rất có niềm tin với Diệp Thu, bởi vì Diệp Thu vẫn còn rất trẻ.

Đúng! Tuổi trẻ nghĩa là có tiềm năng rất lớn!

Ở độ tuổi này mà đã đạt đến Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, nếu như cho Diệp Thu thêm một chút thời gian thì rất nhanh sẽ đột phá Chí Tôn cảnh. Về phần Phong Vương cảnh thì chắc hẳn cũng không quá khó đối với hắn.

Nói không chừng Diệp Thu còn có thể phá vỡ truyền thuyết nhân loại không có Đại đế trong hàng ngàn năm qua của Đông Hoang.

"Điện hạ, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng thân phận đệ tử tại Tử Hà phong của công chúa mà đi liên hệ với Tử Hà phong, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ." Triệu Khải Phong đề nghị.

Đề nghị này ngay lập tức được Triệu Dịch đồng ý. Hiện tại hắn

là người kế vị, mặc dù địa vị này tạm thời không có uy hiếp gì, nhưng có thể nhận được sự ủng hộ của một vị cường giả có sức mạnh khổng lồ thì đối với chuyện tương lai hắn ngồi trên ngôi vị vẫn sẽ có sự trợ giúp cực lớn.

“Ừm, Phong thúc, ngài nói đúng, xem ra ta phải đến bái phỏng Tử Hà phong một chuyến, nhân tiện nhìn xem muội muội Uyển Nhi của ta hiện tại như thế nào.” Triệu Dịch nhẹ gật đầu nói.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Thác Bạt Hoành vì sự việc của Tiêu Dật đã giải quyết xong.

Diệp Thu không so đo cùng bọn hắn có lẽ là do trong mắt cao nhân như Diệp Thu thì Thác Bạt Tuấn chỉ như một thằng hề múa may quay cuồng, không đáng để vào mắt, và càng không có khả năng rảnh rỗi sinh nông nổi đến tìm hắn tính sổ.

“Hai vị, xin mời! Phụ hoàng của ta đã ở trong Hoàng cung Ly Dương từ sớm chờ đợi các ngươi đã lâu.”

“Có chuyện gì chờ chúng ta quay về Hoàng cung rồiPhụ hoàng của ta sẽ trả lại công bằng cho hai vị.”

Triệu Dịch đã không còn hứng thú gì với hai người này nữa nên chỉ muốn thực hiện cho xong chức trách đưa bọn họ về hoàng cung, còn những chuyện còn lại đều không liên quan tới hắn.

Lúc này trên cánh đồng hoang cách đó không xa, con Cự Xỉ Long Tích kia đã bực mình rồi.

Mẹ nó! Các ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không hả? Mặc dù ta chỉ có tu vi Vô Cự cảnh, nhưng dù sao ta cũng nổi tiếng là hung thú mà!

Các ngươi không đếm xỉa đến ta mà lại ở bên đó nói chuyện lâu như vậy, thế các ngươi có suy nghĩ đến cảm nhận của ta hay không?

Ban đầu cũng bởi vì đám ngươi Thác Bạt Tuấn đánh nhau cùng với con Cự Xỉ Long Tích này nên mới thu hút Diệp Thu và Tiêu Dật tới đây. Cũng chính vì vậy mà đã phát sinh mâu thuẫn vừa rồi.

"Hừ, đồ sâu kiến, chết đi cho ta!" Sau khi lấy lại tinh thần, một cỗ lửa giận trong lòng kìm nén bị Thác Bạt Hoành chỉa về phía Cự Xỉ Long Tích mà đột nhiên tung ra một chưởng, trong nháy mắt đã đập chết nó ngay tại chỗ.

Tốt, bị bỏ rơi lâu như vậy thì cuối cùng Cự Xỉ Long Tích cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, cách đó trăm dặm, Diệp Thu và Tiêu Dật đã tiến vào Vô Nhân Khu.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, sương mù dày đặc, tầm nhìn cực kỳ kém.

Trên đường đi, Tiêu Dật cố gắng chịu đựng hồi lâu mà rốt cuộc không kìm được nên tò mò hỏi: "Tiền bối, tên Thác Bạt Tuấn vừa rồi chính là đối tượng kết hôn của Uyển Nhi tỷ sao?"

"Ừm." Diệp Thu vừa xem xét tình huống trước mặt vừa trả lời.

"Vậy tại sao ngài không dùng một chưởng đập chết hắn, như vậy không phải hôn sự này của Uyển Nhi tỷ sẽ được giải quyết tận gốc rồi sao?" Tiêu Dật lại hỏi.

Diệp Thu quay đầu nhìn Tiêu Dật một cái, ánh mắt hắn giống như đang nhìn một tên thiểu năng vậy.

"Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ! Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng việc giết người."

"Hôm nay ngươi giết Thác Bạt Tuấn thì sau này sẽ có Thác Bạt B, Thác Bạt C xuất hiện. Chỉ cần hai vương triều có ý định liên hôn thì chuyện này sẽ không có cách nào dừng lại."

“Cho nên chuyện ngươi có thể làm chính là gây sức ép cho bọn hắn, khiến cho bọn hắn phải tìm người khác thay thế, từ đó Uyển Nhi mới có thể thoát thân.”

“Có đôi khi người còn sống đối với ngươi càng có giá trị hơn so với việc chết rồi. Ngươi hiểu chưa?”

Diệp Thu nghiêm túc nói ra, Tiêu Dật suy nghĩ rồi hai mắt sáng lấp lóe giống như đã hiểu nhưng lại giống như chưa hiểu gì lắm.

“Aizzzz…” Diệp Thu thở dài một hơi.

Tiểu tử này ăn hại thật, hôm nào ta phải nói chuyện lại với Tiêu Chiến để đứa khác đi!

Chương 158 - Lão Quy Xuất Hiện

Tiêu Dật giống như mạng 2G lúc nào cũng chậm hơn 3G nửa nhịp. Nhưng ngược lại hắn rất giỏi làm màu, còn những thứ khác thì nói ngắn gọn một câu là một mớ hỗn độn.

Bây giờ Tiêu Chiến muốn đẻ thêm chắc vẫn còn kịp, hiện tại ông ta vẫn còn khá trẻ, vẫn còn có thể làm được.

“Được rồi, chuyện này không cần thảo luận nữa.” Diệp Thu phất tay áo tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Dật lúc này cũng phản ứng lại, hắn mặc dù không hiểu rõ lắm nhưng hắn biết rõ một chuyện.

“Cao nhân đúng là cao nhân, cách suy nghĩ vấn đề khác hẳn với những người bình thường như chúng ta.”Lão

“Sau khi trở về ta nhất định phải kể lại với Uyển Nhi tỷ những chuyện đã xảy ra hôm nay.”

“Nếu như Uyển Nhi tỷ biết được Diệp tiền bối đã vì nàng mà chống lại cả hai vương triều thì nhất định sẽ cảm động đến chết mất.”

Sự việc lúc nãy khiến cho Tiêu Dật sôi cả máu, nhưng tiếc là hắn không được đánh nhau.

…

Màn đêm chầm chậm buông xuống.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ vùng đất im lặng này đều chìm vào bóng tối.

Tại khu vực dãy núi Thiên Nam, bên cạnh bờ sông có một nhóm người đang vây quanh đống lửa, một trong số họ chính là Phù Dao và Hàn Sinh Dịch, hai người mà lúc trước Diệp Thu đã gặp tại thành Quảng Lăng.

Bọn họ tên lặng ngồi trước đống lửa, ánh lửa yếu ớt chiếu lên khuôn mặt kiều diễm của Phù Dao, đôi mắt trong veo như nước khẽ chớp nhìn vào bóng tối vô tận trong khu rừng.

Tinh thần nàng bất an vì nàng có linh cảm chẳng lành. Nàng cảm thấy phía trước yên tĩnh quá mức, hết sức quỷ dị.

“Hàn thúc, ngài có cảm thấy nơi này có chút quái dị không?” Phù Dao đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hàn Sinh Dịch không hiểu mà nhìn xung quanh một lượt, nhưng ông ta không phát hiện điều gì bất thường.

Phù Dao tiếp tục nói: “Nơi này yên tĩnh quá mức, yên tĩnh đến đáng sợ. Ta có linh cảm đây chính là khoảng lặng trước cơn bão.”

“Dao nhi, có phải gần đây ngươi mệt mỏi quá đến mức xuất hiện ảo giác rồi không? Vùng đất này vốn được biết đến bởi sự yên tĩnh, chuyện này không phải là rất bình thường hay sao?” Hàn Sinh Dịch nói.

Ông ta không hề phát hiện có bất kỳ điểm bất thường nào, Phù Dao cũng gật nhẹ đầu vì cảm thấy Hàn Sinh Dịch nói rất có lý, nhưng mà trong lòng nàng vẫn hơi bất an.

Lần này bọn họ tới đây là vì truy tìm tung tích của Thôn Thiên Tước, vì hôm qua Thôn Thiên Tước đã biến mất bên trong dãy núi Thiên Nam. Bọn họ đã kiên trì tìm kiếm suốt cả một ngày mà cũng không tìm thấy nó.

“Hiện tại đã không còn sớm, ngươi mau nghỉ ngơi một chút đi! Sáng sớm ngày mai chúng lại tiếp tục lên đường.”

“Đại trưởng lão bên kia vừa mới truyền tin tức đến rằng bọn hắn đã tiến vào Vô Nhân Khu, cũng không biết bọn hắn ở nơi đó có thu hoạch gì chưa?” Hàn Sinh Dịch gật đầu nói rồi chậm rãi đi về lều vải, chỉ để lại mấy tên đệ tử gác đêm và chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

Phù Dao khẽ gật đầu, đôi mắt nàng hơi chuyển động và cũng có chút buồn ngủ.

Nàng lười biếng vươn vai, dáng người xinh đẹp kia hiện ra hoàn toàn. Sau đó nàng chậm rãi đi vào lều vải của mình để chuẩn bị nghỉ ngơi.

Cho đến lúc rạng sáng, tại thời điểm trời và đất mông lung mờ mịt, bỗng nhiên toàn bộ dãy núi Thiên Nam xảy ra động đất.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hàn Sinh Dịch vội vàng đi ra khỏi lều vải, ông ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mà khẽ giật mình.

“Cái này…”

Phía trên đỉnh núi có một con rùa khổng lồ đang chậm chạp bò qua, mỗi một bước đi của nó đều khiến cho mặt đất khẽ rung chuyển.

Trên đầu của con rùa khổng lồ này còn mang theo một cái quan tài toát ra một hơi thở nồng đậm của sinh mệnh.

“Đây chính là sơn bảo sao?” Trong chớp mắt tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi.

Hàn Sinh Dịch không ngờ tới lão quy khổng lồ cõng quan tài trong truyền thuyết thế mà lại để cho bọn hắn gặp được.

“Hàn thúc, con rùa khổng lồ này tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Phù Dao từ từ đi tới hỏi.

Nàng nhìn xem con rùa khổng lồ to như một ngọn núi nhỏ kia mà sắc mặt trắng bệch.

Nàng chưa từng gặp qua con cự thú nào đáng sợ như thế, chỉ dựa vào khí tức của nó cũng đã khiến cho nàng thần hồn điên đảo, đứng cũng không vững.

Hàn Sinh Dịch lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết rõ, nhưng mà nó xuất hiện ở đây cũng không phải là chuyện tốt gì, bởi vì sơn bảo đúng là rất có sức hấp dẫn, đặc biệt là luồng sức sống mãnh liệt kia.”

Hàn Sinh Dịch có thể cảm giác được, bảo bối bên trong quan tài có thể chính là thuốc Trường Sinh trong truyền thuyết.

Chẳng trách nó lại thu hút được đám sát thủ như Thôn Thiên Tước kia.

Ầm!!!

Sấm chớp bỗng nhiên từ chín tầng mây loé lên, trong chốc lát mưa gió kéo đến, khắp mặt đất đều phát ra tiếng vang ầm ầm.

Lão quy chậm rãi cõng quan tài đi qua, nhìn bước chân của nó có vẻ chậm chạp nhưng mỗi một bước đều có thể phát ra sức mạnh kinh thiên động địa.

Chương 159 - Ra Tay Tương Trợ

Trong khi tất cả mọi người đang mải quan sát, dưới màn sương mù mờ mịt hỗn loạn, một con cự thú Hoang Cổ từ khe núi Thái Hành từ từ lộ ra da thịt.

“Đây là…”

“Toan Nghê!”

Hàn Sinh Dịch kinh hãi hô lên, sau Thôn Thiên Tước vậy mà lại xuất hiện thêm cả một con cự thú hung ác thời Hoang Cổ nữa.

Hơn nữa từ khí tức của nó có thể cảm giác được, có vẻ như nó ít nhất cũng phải là một con hung thú Chí Tôn cảnh.

“Trời ạ! Thiên địa muốn thay đổi rồi sao?”

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều hết sức kinh hãi.

Trong lòng Hàn Sinh Dịch vô cùng lo lắng mà vội vàng nói với Phù Dao và các đệ tử phía sau: “Mau rời khỏi nơi này!”

Nói xong ông ta liền tiện tay bóp nát truyền tin phù rồi mang theo tất cả mọi người rời khỏi đây.

Trong đội ngũ này chỉ có một mình hắn là cường giả Giáo Chủ cảnh trung kỳ, có lẽ hắn có thể tự bảo vệ được bản thân nhưng Phù Dao cũng đang ở trong đội, mà nàng không thể xảy ra chuyện được.

Để cho an toàn Hàn Sinh Dịch đã quyết định trước hết rút lui,

chờ các trưởng lão chạy tới kịp rồi bàn bạc kế sách sau.

Đùng!!!

Đột nhiên một tia sét kinh hoàng giáng xuống, đánh cho ngọn núi nứt ra thành một cái khe thật dài rất kinh người.

Lúc này toàn bộ vùng đất im lặng đã hoàn toàn hỗn loạn, bên trong không chỉ có người của thánh địa Dao Trì mà còn có những cường giả và đệ tử của các danh gia thánh địa khác đều qua đêm ở đây.

Tất cả mọi người đều bị tiếng sét kinh hoàng này đánh thức.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Vừa chui ra khỏi lều vải thì bọn hắn liền thấy rõ cảnh tượng phía trên đầu, ai nấy đều bị sợ đến choáng váng.

“Trời ạ ! Là hung thú Hoang Cổ, Toan Nghê!”

“Mọi người mau chạy đi!”

Một tiếng sấm sét này rốt cuộc cũng phá vỡ sự yên tĩnh của vùng đất im lặng.

Tất cả mọi người bắt đầu hoảng sợ mà bỏ chạy tán loạn.

Đám người Phù Dao cũng nhanh chóng rời khỏi địa điểm lúc đầu để tránh xa Toan Nghê.

Sau khi chạy ra xa trăm dặm, bọn hắn mới dám quay đầu nhìn lại cảnh tượng vừa mới xảy ra.

“Không thể tưởng tượng nổi, ta vốn nghĩ lần bạo động này thì Thôn Thiên Tước đã là đáng sợ nhất rồi. Ai mà nghĩ tới lại xuất hiện cả một con Toan Nghê.” Sắc mặt Phù Dao tái nhợt nói ra, rõ ràng nàng vẫn chưa hoàn hồn khỏi nỗi sợ hãi vừa rồi.

Bắt đầu từ lúc nửa đêm là nàng đã có linh cảm đêm nay sẽ xảy ra chuyện lớn, không ngờ linh cảm của nàng lại chính xác như vậy.

Toan Nghê vừa xuất hiệnthì trong nháy mắt đã dẫn sấm sét tấn công lão quy cõng quan tài kia, toàn bộ vùng đất im lặng đều bị đánh thức.

Sức mạnh của lão quy dường như còn cao hơn Toan Nghê, nên đối mặt với sự tấn công của Toan Nghê mà nó xem như không có gì, vẫn chậm chạp bò về phía trước.

Mỗi một bước đi của lão quy nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng thực ra lại nhanh vô cùng, Toan Nghê ở phía sau cố hết sức đuổi theo vậy mà cũng không đuổi kịp bước chân của nó.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng con rùa khổng lồ sắp biến mất một lần nữa thì đột nhiên, một ngọn lửa ngút trời từ từ bùng lên từ một ngọn núi.

“Đó là...”

“Thôn Thiên Tước!”

Tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, chẳng ai ngờ rằng Thôn Thiên Tước mà bọn họ đang khổ sở tìm kiếm vẫn luôn trốn ở trong sơn động kia.

Cửu Thiên Thần Điểu phun ra ngọn lửa hừng hực, vỗ vỗ đôi cánh, trong nháy mắt toàn bộ ngọn núi đã bị bao trùm trong biển lửa.

“Dao nhi, cẩn thận!”

Một quả cầu lửa đột nhiên lao tới, suýt chút nữa rơi trúng Phù Dao, sắc mặt nàng trắng bệch và mang ánh mắt khiếp sợ, Hàn Sinh Dịch cố gắng hết sức muốn chạy tới ngăn cản.

Nhưng đó chính là một kích của hung thú Chí Tôn cảnh Thôn Thiên Tước. Cho dù chỉ là một cú đánh bình thường của nó thì cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết Phù Dao.

“Ta... sắp phải chết sao?” Vẻ mặt Phù Dao tái nhợt, yếu ớt, tuyệt vọng nhìn quả cầu lửa đang lao nhanh về phía mình.

Trong thoáng chốc nàng suy nghĩ rất nhiều, nàng muốn tránh đi nhưng mà phạm vi bao trùm của quả cầu lửa thực sự quá lớn, kể cả có sử dụng chiêu dịch chuyển tức thời thì nàng cũng không thể rời khỏi phạm vi này.

Hàn Sinh Dịch cố gắng chạy tới ngăn cản mà không ngờ tới một tia sét từ bên trái đánh thẳng vào đầu ông ta.

Hàn Sinh Dịch khó có thể lo được cho cả hai bên, nếu chỉ chú ý quả cầu lửa kia thì tia sét này sẽ lấy mạng của ông ta.

Nhưng nếu không quan tâm thì Phù Dao chắc chắn sẽ phải chết, ngay cả những đệ tử phía sau lưng nàng cũng sẽ vì thế mà mất mạng.

Trong cơn tuyệt vọng, trong lòng Hàn Sinh Dịch lo lắng đến tột cùng, mà toàn thân ông ta lại không có chút sức lực nào.

Ngay lúc này, một vầng sáng màu trắng phá vỡ bóng tối im lặng, cắt ngang bầu trời, tựa như mặt hồ đang yên ả thì đột nhiên nổi lên gợn sóng dữ dội, hai ngọn núi lớn liền bị bổ làm đôi.

“Là ai đã cứu ta?” Phù Dao bừng tỉnh từ trong tuyệt vọng mà nhìn về phương hướng phát ra một kiếm kia.

Chỉ thấy từ bên trong sương mù mơ hồ có một bóng người áo trắng, trong tay cầm một thanh trường kiếm giống như một vị kiếm tiên bị lạc ở nhân gian, tư thế vô cùng hiên ngang.

Chương 160 - Diệp Thu Muốn Động Thủ

Đợi sương mù tan đi, ánh mắt Phù Dao chăm chú say mê nhìn bóng dáng áo trắng ở trên bầu trời. Cuối cùng đến khi nhìn rõ ràng thì trong lòng run lên: "Là hắn…"

"Vừa rồi là hắn đã cứu ta sao ?" Nàng thì thầm tự nói, ánh mắt phức tạp nhìn bóng người trên bầu trời mà vẫn còn chưa hoàn hồn.

Vừa rồi Phù Dao đã dạo qua quỷ môn quan một vòng, nếu là người bình thường ở trong trường hợp này thì chắc hẳn là đã bị doạ sợ đến mức nằm bẹp trên mặt đất rồi.

Phù Dao là Thánh Nữ nên tinh thần cũng coi như không tệ, dù chậm một chút nhưng cuối cùng cũng từ từ hồi phục.

"Dao Nhi, ngươi không sao chứ?" Hàn Sinh Dịch ngăn cản tia sét kia xong thì cũng không để ý gì nữa mà điên cuồng lao tới.

Sau khi biết được Phù Dao vẫn bình yên vô sự thì ông ta cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Hàn thúc, ta không sao, là hắn đã cứu ta..." Phù Dao chỉ vào bóng dáng trên bầu trời, ánh mắt phức tạp nói ra.

Hàn Sinh Dịch nhìn theo phương hướng nàng chỉ và thấy bên trong đám sương mù kia có một bóng người đang đứng sừng sững giữa không trung và quay lưng về phía bọn họ.

Hắn đứng ở nơi đó như có một sức mạnh uy hiếp đáng sợ vô hình, giống như một thanh kiếm sắc bén bất cứ lúc nào cũng có

thể xuyên thẳng vào tim.

“Diệp Thu...” Hàn Sinh Dịch lẩm bẩm trong miệng.

Ông ta không ngờ được rằng ở trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc này mà lại có Diệp Thu ra tay giúp đỡ.

Ân nghĩa như thế này làm sao thánh địa Dao Trì lại có thể không nhớ được.

Phải biết rằng Phù Dao chính là Thánh Nữ của thánh địa Dao Trì, thân phận của nàng rất đặc biệt, kể cả Hàn Sinh Dịch có chết thì nàng cũng không thể chết được. Do vậy Diệp Thu cứu nàng thì chẳng khác nào là có ơn lớn với thánh địa Dao Trì.

Hiện tại vùng đất im lặng đã vô cùng hỗn loạn, Hàn Sinh Dịch cũng không để ý được nhiều mà vội vàng chạy tới xem tình hình thương vong của những đệ tử phía sau.

Vừa rồi Thôn Thiên Tước tuỳ tiện đánh ra một kích mà hậu quả là đã đánh chết mấy tên đệ tử tu vi thấp, còn lại cũng bị thương nhẹ.

“Chết tiệt!”

“Truyền tin phù đã gửi đi, đám người đại trưởng lão cũng không biết chính xác khi nào sẽ tới được đây, trước hết các ngươi cứ ở đây đừng chạy lung tung.”

Hàn Sinh Dịch nghiêm khắc dặn dò, đây là lần đầu tiên ông ta có cảm giác lực bất tòng tâm khi không thể để ý đến cả hai bên. Ông ta tiếc là mình không học được Phân Thân Chi Thuật.

Từ trên bầu trời, Diệp Thu chầm chầm đáp xuống, sau lưng hắn còn có một thanh niên đẹp trai anh tuấn đi theo.

Bọn họ cũng biết người này chính là người mà lúc trước đã

gặp một lần ở thành Quảng Lăng, Tiêu Dật.

“Hàn trưởng lão, đã lâu không gặp! Các ngươi không sao chứ?” Diệp Thu bước tới ân cần hỏi thăm.

“Nhóm chúng ta không sao, đa tạ đạo hữu vừa rồi đã ra tay giúp đỡ, nếu không có ngươi ra tay kịp thời thì chỉ sợ mấy đứa nhỏ kia đã sớm bỏ mạng mà xuống hoàng tuyền rồi.” Hàn Sinh Dịch nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

Phù Dao cũng mở miệng nói: “Đa tạ tiền bối đã có ơn cứu mạng, Phù Dao xin nguyện ghi nhớ trong lòng.”

Diệp Thu nhẹ gật đầu, hắn một đường lần theo dấu vết đến nơi này và tình cờ phát hiện Phù Dao và những người khác đang gặp nguy hiểm nên tiện tay cứu giúp.

Trường hợp này có thể chỉ là hành động vô ý của Diệp Thu, nhưng trong lòng Phù Dao rõ ràng chính là đại ân cứu mạng.

“Không sao là tốt rồi! Cũng may chúng ta tới kịp lúc, nếu không hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi.” Ánh mắt Diệp Thu say mê nhìn con Thôn Thiên Tước ở bên trên đám mây kia mà trong mắt lộ ra vẻ phấn khích.

“Tiểu Dật, ngươi trước tiên ở lại dây, không nên chạy lung tung, ta đi gặp con Thôn Thiên Tước kia một chút.” Diệp Thu dùng giọng điệu vô cùng bình thản nói ra lời làm cho tất cả mọi người lập tức sợ hãi choáng váng.

“Cái gì?” Hắn vừa nói lời này xong thì trên mặt nhóm người Phù Dao liền lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Diệp Thu thực sự muốn đi gặp con Thôn Thiên Tước kia sao? Nó chính là một con hung thú Chí Tôn cảnh, sức mạnh không thể coi thường được!

Rốt cuộc hiện tại thực lực của hắn mạnh cỡ nào mà lại dám đi khiêu chiến Thôn Thiên Tước? Hắn bị điên rồi sao?

“Diệp đạo hữu, đừng manh động. Chúng ta vẫn nên chờ những người khác tới rồi cùng nhau xông lên.”

“Tình huống hiện tại hơi hỗn loạn, chưa kể đến lão quy kia mà chỉ một con Thôn Thiên Tước cùng một con Toan Nghê thôi thì cũng không phải là thứ mà chúng ta có thể đối phó được.”

“Giờ phút này bọn chúng đã bắt đầu đánh nhau, vậy sao không đợi đến lúc chúng nó lưỡng bại câu thương rồi chúng ta lại ra tay?”

Hàn Sinh Dịch phân tích vô cùng có lý.

Sau khi Thôn Thiên Tước xuất hiện thì lập tức ra đòn tấn công con rùa khổng lồ kia, mà Toan Nghê cũng bị nó xem như là đối thủ.

Hai bên đánh nhau túi bụi, suýt chút nữa đã đem vùng đất im lặng san thành bình địa.

Từ trong ra ngoài là một biển lửa, hoàn toàn thắp sáng cả bầu trời đêm tăm tối.

Đám cường giả của các thánh địa đang ở trong vùng đất im lặng đều đã phát ra tín hiệu, như vậy sẽ có thêm nhiều cường giả đến đây vây công Thôn Thiên Tước.

Chương 161 - Bạch Y Kiếm Tiên

Diệp Thu ra tay vào lúc này quả thật có chút lỗ mãng, nhưng mà hắn không thể đợi được nữa vì hắn vô cùng muốn dùng Thôn Thiên Tước để thử kiếm pháp một chút.

Từ sau khi học xong Thảo Tự Kiếm Quyết thì Diệp Thu chưa hề sử dụng đến chiêu thứ hai, Loạn Vũ Kích Trường Không.

“Các ngươi yên tâm, ta chỉ thử một kiếm thôi. Nếu cảm thấy không có cơ hội thì ta nhất định sẽ lui lại.” Diệp Thu mỉm cười nói, lộ ra vẻ mặt tự tin.

Nói xong hắn lập tức tung người bay vào bên trong màn sương mù.

Phù Dao lo lắng nhìn theo bóng lưng của Diệp Thu, nàng vươn tay muốn ngăn cản thì bất đắc dĩ rút về.

“Aizzz...” Hàn Sinh Dịch thở dài một tiếng mà đưa mắt nhìn Diệp Thu tiến vào chiến trường.

Lúc này tại vùng đất im lặng, tất cả mọi người có mặt ở đây đều đang quan sát trận đấu kinh thiên động địa kia.

Hai con hung thú Hoang Cổ đánh nhau, đánh tới mức trời long đất lở.

Ngay khi bọn họ đang nhìn đến say mê thì đột nhiên phát hiện có một bóng dáng từ phía dưới xông lên, xuất hiện ở ngay trung tâm trận chiến.

“Đó là ai vậy?”

“Người này không muốn sống nữa sao?”

“Mẹ nó! Hai con hung thú đang đánh nhau mà hắn cũng dám tham dự vào ư? Nếu hắn không phải là một kẻ điên thì chắc chắn cũng là một tên ngốc.”

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều mơ hồ, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng cô độc ở trên bầu trời kia.

Diệp Thu đứng trên không trung tựa như một thanh lợi kiếm sắc bén, phá vỡ đêm dài tăm tối.

Một tia lửa xẹt qua, mấy người này cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt của Diệp Thu.

Có người tinh mắt mà kinh ngạc hô lên: “Đây chẳng phải là Diệp Thu, thủ toạ của Tử Hà phong sao?”

“Cái gì?”

“Chính là vị thủ toạ của Tử Hà phong, người mà lúc trước đã đánh bại con Luyện Ngục Cự Viên kia sao?”

“Hoá ra là hắn! Tại sao hắn lại xuất hiện ở trên đó? Hơn nữa nhìn tình huống này có vẻ như hắn muốn một mình chiến đấu với hai con hung thú Hoang Cổ thì phải? Vậy không phải có chút quá điên rồ rồi sao?”

Đám người thảo luận ầm ĩ, có người bội phục dũng khí của Diệp Thu, nhưng cũng có người cảm thấy hắn quá điên cuồng.

Cũng không ai biết Diệp Thu dã lấy lòng tin ở đâu ra mà lại dám đi khiêu chiến với hai con cự thú hung ác này.

“Diệp Thu!” Ở một chỗ khác trong vùng đất im lặng, ánh mắt Lý Đạo Nguyên âm trầm lạnh lùng, đằng đằng sát khí nhìn xem bóng người trên cao.

Hắn không quên được lần trước ở thành Quảng Lăng, Diệp Thu đã khiến cho hắn mất hết mặt mũi như thế nào.

Lần đó đã khiến cho tâm cảnh của hắn bị thương, nếu không có đại trưởng lão của Bất Lão sơn giúp đỡ thì hiện tại sợ là hắn đã sớm rơi xuống phía dưới Giáo Chủ cảnh.

“Tại sao lại là hắn?” Lý Trường Không ở bên cạnh chán nản tự hỏi.

Ông ta luôn có cảm giác đi đến đâu cũng có thể gặp được Diệp Thu vậy. Mà mỗi lần ông ta gặp Diệp Thu thì đều sẽ gặp xui xẻo nên trong lòng ông ta liền có bóng ma tâm lý.

“Hừ, hắn dám đi khiêu chiến Thôn Thiên Tước thì đúng là tự tìm đến cái chết.”

“Tốt hơn hết là Thôn Thiên Tước giết hắn luôn để trị căn bệnh kiêu ngạo điên rồ của hắn.”

Lý Đạo Nguyên khó chịu nói ra.

Sự xuất hiện của Diệp Thu ở vùng đất im lặng này đã gây ra một cuộc thảo luận sôi nổi.

Lúc này Diệp Thu cũng đã xâm nhập vào chiến trường nhưng hắn không vội vàng ra tay mà chậm rãi ngưng tự kiếm khí ở giữa hai ngón tay.

“Thôn Thiên Tước!”

Ánh mắt Diệp Thu quan sát kỹ con Cửu Thiên Thần Điểu kia, kiếm khí bao phủ toàn thân hắn, khí chất cả người hắn trong chớp mắt đã thay đổi một trời một vực.

Trong lúc vô hình, sương mù lan ra, một thanh kiếm khổng lồ đỏ như máu treo trên không trung.

Thôn Thiên Tước dường như cảm nhận được sự uy hiếp mà phát ra một tiếng huýt dài.

Đây là thức thứ hai của Thảo Tự Kiếm Quyết, Loạn Vũ Kích Trường Không.

Từ khi học được nó đến nay, đây là lần đầu tiên Diệp Thu sử dụng nên trong lòng có chút phấn khích.

Chiêu kiếm này tuyệt đối là sát sinh chi kiếm, vì mỗi một kiếm đều mang theo uy lực to lớn.

Chỉ với hai ngón tay mà Diệp Thu đã ngưng tụ ra kiếm khí ngút trời, trong vòng phạm vi trăm dặm tất cả cỏ cây đều lay động.

"Thật không thể tin nổi, đó là chiêu kiếm gì vậy? Tại sao ta lại có cảm giác chiêu kiếm này chỉ tồn tại ở trên trời, phi thường giữa thế gian?"

Mọi người đứng xem đều si ngốc mà nhìn chằm chằm vào bóng người ở trên trời, cảm thấy hoàn toàn chấn động.

Bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh uy hiếp đáng sợ đến từ chiêu kiếm này.

"Cái này… Chẳng lẽ chính là thần kỹ trong truyền thuyết?"

"Không ngờ kiếm pháp của hắn vậy mà đã đạt đến trình độ như thế."

"Chỉ dựa vào một kiếm này thì hắn cũng đủ để phong thần rồi."

"Danh hiệu Kiếm Tiên chỉ sợ là sẽ phải rơi vào trên đầu hắn."

Có người nói đùa: "Bạch Y Kiếm Tiên nghe đầy bức cách!"

Chương 162 - Chém Rụng Thôn Thiên Tước

Kiếm khí ngưng tụ hoàn toàn, trong lúc nhất thời giữa thiên địa tựa như thiết lập ra một lĩnh vực.

Đó là một mảnh bầu trời huyết sắc, như thể đang nhỏ xuống từng giọt máu, sát khí ngập trời.

Trong lòng mọi người run lên, cảm thấy hoảng sợ vô cùng.

Ở bên kia, trông thấy một kiếm này mà sắc mặt Lý Đạo Nguyên hết sức khó coi, hắn tức giận đấm một phát vào cái gốc đại thụ bên cạnh.

Dù thịnh nộ mà bất lực khiến cho hắn dần dần phát điên lên: "Không! Không thể nào! Làm sao hắn lại biết loại kiếm pháp này?"

Lý Trường Không liếc hắn một cái, chậm rãi nói:

"Không có gì là không thể! Sư đệ, ngươi đừng quên, một kiếm lúc trước của hắn ở thành Quảng Lăng cũng không hề thua kém một kiếm ngày hôm nay. Đối với kiếm đạo mà nói hắn hoàn toàn có thể xứng với hai chữ tuyệt đỉnh.”

“Ngay từ đầu ta đã nói rồi, người này rất đáng sợ, nên ta đã bảo ngươi không được đắc tội với hắn."

"Bây giờ Bất Lão sơn chúng ta bởi vì một lần bốc đồng của ngươi mà đã đắc tội với hắn một lần, ta hi vọng ngươi có thể tỉnh táo một chút."

Lý Trường Không nói ra lời này không phải để khuyên bảo Lý

Đạo Nguyên, mà là muốn cảnh cáo hắn.

Nếu như chuyện như vậy lại phát sinh lần thứ hai thì ông ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào nữa. Không chỉ vậy, Bất Lão sơn cũng có thể bỏ rơi Lý Đạo Nguyên.

Bất Lão Sơn là một đạo thống viễn cổ, truyền thừa qua rất nhiều năm, nên không thể vì ân oán cá nhân của một trưởng lão mà lựa chọn đánh cược toàn bộ tương lai của tông môn được.

Lý Đạo Nguyên cũng hiểu rõ đạo lý này mà nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn cũng chỉ có thể khuất phục.

Trong đội ngũ của thánh địa Dao Trì bên này, nhìn Diệp Thu ở trên không mà Phù Dao mang ánh mắt phức tạp nói: "Hàn thúc, ngài có thể nhìn ra sự kỳ diệu của một kiếm này không? Kiếm pháp này so với chiêu Thần Thánh Thẩm Phán của thánh địa Dao Trì chúng ta thì như thế nào?"

Nàng rất tò mò kiếm thuật của Diệp Thu đến cùng đã đạt đến trình độ nào? Làm thế nào mà hắn lại học được một kiếm khủng khiếp như này?

Phù Dao thật sự rất tò mò, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thu là nàng đã cảm thấy vô cùng hứng thú đối với vị thủ tọa trẻ tuổi của Tử Hà phong này.

Bởi vì trong lòng nàng có suy đoán một chút, chỉ sợ là khi nàng đến độ tuổi của Diệp Thu thì cũng không thể làm được như hắn.

Thiên tài như thế mà vì sao trong nhiều năm không có tiếng tăm gì? Tại Đại Hoang nàng chưa bao giờ nghe thấy lời đồn gì về hắn!

Mãi cho đến trận hung thú bạo động lần này thì hắn mới bắt đầu bộc lộ tài năng.

Có lẽ bản thân Diệp Thu chính là một người không màng danh lợi, đối với danh lợi không có hứng thú. Đây chính là tâm tính mà một vị cường giả nên có!

Trong vô thức, tâm tư của Phù Dao đã dần dần bị Diệp Thu ảnh hưởng, tính cách của nàng cũng đang xảy ra biến hóa.

Nàng không còn quan tâm đến thứ gọi là thanh danh nữa, và cũng không quan tâm đến việc mọi người bên ngoài nói về nàng như thế nào, hay bàn luận về nàng và Hạc Vô Song cùng các thiên tài khác xem đến cùng là ai mạnh hơn ai.

Sau khi nhận biết Diệp Thu, Phù Dao đã hiểu rõ một điều, cường giả không bao giờ cần phải chứng tỏ chính mình với thiên hạ, vì thời điểm nên toả sáng thì nhất định sẽ toả sáng!

Hàn Sinh Dịch quan sát thật kỹ Diệp Thu phía trên cao mà thở dài nói: "Không thể so sánh được! Một kiếm này của hắn có thể gọi là thiên kiếm, vậy Dao Trì kiếm pháp của chúng ta làm sao có thể so sánh nổi!"

Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, vì câu nói từ trong miệng của Hàn Sinh Dịch có độ tin cậy cực kỳ cao.

"Ngay chiêu kiếm Thần Thánh Thẩm Phán của thánh địa Dao Trì chúng ta mà cũng không thể sánh bằng ư?"

"Không thể so được!"

Mọi người nghe vậy mà có chút thất vọng. Bổ Thiên giáo có thần kỹ bậc này thì tương lai nhất định sẽ vượt qua tất cả các thánh địa.

"Gréc gréc gréc!”

Thôn Thiên Tước cảm thấy sự đe doạ đến từ thanh kiếm huyết sắc khổng lồ treo trên đỉnh đầu mà cảm xúc của nó hơi mất kiểm

soát kêu lên.

Thôn Thiên Tước bỏ qua đòn tấn công của Toan Nghê mà dự định sẽ giết chết kẻ đang đứng trước mặt nó trước.

Thôn Thiên Tước đột nhiên há to miệng, trong nháy mắt một lực hút đáng sợ hướng thẳng về phía Diệp Thu, nó như muốn một ngụm nuốt hắn vào trong bụng.

Diệp Thu sao có thể để cho Thôn Thiên Tước đạt được mục đích, sức mạnh của Giáo Chủ cảnh đỉnh phong liền bộc phát trong nháy mắt.

Mặc dù chống lại có chút miễn cưỡng nhưng hắn cũng sẽ không bị hút đi.

"Tới đi!" Kiếm khí ngưng tụ thành công, Diệp Thu nở một nụ cười điên cuồng.

Hắn bỗng nhiên chém về phía trước. Trong chốc lát, không gian như thể bị xé rách ra một đường.

Dưới kiếm khí huỷ thiên diệt địa này, cả không gian đều rung chuyển dữ dội.

Thanh huyết sắc cự kiếm kia hung ác chém về hướng Thôn Thiên Tước giống như một con cự long lao xuống từ bầu trời cao.

Dưới lực lượng khủng bố của chiêu kiếm này, Thôn Thiên Tước đã bị khoá chặt.

Thôn Thiên Tước gầm lên một tiếng với vẻ mặt tràn đầy sợ hãi mà nhìn huyết sắc cự kiếm chém tới.

Nó muốn chạy trốn mà lại phát hiện luồng kiếm khí kia đã khóa chặt nó, cho dù nó muốn trốn như thế nào thig cũng trốn không thoát.

Thôn Thiên Tước chỉ có thể há cái miệng to ra một lần nữa vì muốn dùng lực hút để giải trừ nguy hiểm.

Ầm!!!

Bầu trời phát ra một tiếng vang thật lớn, ngay lập tức trên trời đổ xuống cơn mưa máu.

Cơn mưa máu này xuất phát từ máu của Thôn Thiên Tước, một cái cánh của nó cứ thế đã bị một kiếm của Diệp Thu chém rụng.

"Mẹ kiếp! Chiêu kiếm này cũng quá kinh khủng đi!"

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Chương 163 - Thân Thể Chí Tôn

Mạnh như Thôn Thiên Tước mà cũng không thể ngăn cản một kiếm kia, ngay cả khi nó sử dụng bí thuật truyền thừa mạnh nhất của mình mà cũng không làm gì được.

Lúc này, trong mắt Thôn Thiên Tước đã lộ ra vẻ sợ hãi. Nó không dám tin khi nhìn xem một cái cánh bị chém rụng của mình mà gào thét thảm thiết.

Thôn Thiên Tước đã sống không biết bao nhiêu năm rồi mà làm gì có lúc nào nó bị thương nặng như vậy?

Ngay cả Huyền Thiên đạo nhân năm đó mà cũng chỉ có thể trục xuất nó, chứ cũng không thể đả thương được nó.

Thôn Thiên Tước bị một kiếm trọng thương rơi từ trên không trung xuống, hấp hối sắp chết.

Ngay khi tất cả mọi người nghĩ là nó đã chết rồi thì thân thể của nó vậy mà lại hồi sinh một lần nữa.

"Thân thể Chí Tôn!"

Mọi người đều kinh hãi, con Thôn Thiên Tước này đã đột phá Chí Tôn cảnh, cho dù thân thể gặp phải vết thương chí mạng nhưng chỉ cần nó còn một hơi thở thì sẽ có thể lập tức mọc ra một lần nữa.

Giữa không trung, Diệp Thu cũng có chút không tin nổi. Hắn chuẩn bị xuất ra kiếm thứ hai để kết liễu hoàn toàn tính mạng của Thôn Thiên Tước, nhưng không ai ngờ tới Thôn Thiên Tước bỗng nhiên phun ra một quả cầu lửa buộc Diệp Thu phải lui lại.

Dù sao nó cũng là một con hung thú tu vi Chí Tôn cảnh, có thực lực cao hơn Diệp Thu.

Một kiếm vừa nãy là do nó chủ quan do đang đối phó với Toan Nghê mà chưa kịp ngăn cản Diệp Thu, nên mới để cho hắn thành công tích súc lực lượng.

Bây giờ đã nếm phải một lần thua thiệt cho nên Thôn Thiên Tước làm sao có thể lại cho Diệp Thu có cơ hội tấn công.

Nó dùng một quả cầu lửa đánh lui Diệp Thu rồi không tiếp tục đánh nữa. Nó tràn ngập tức giận nhìn chằm chằm Diệp Thu rồi quay người bay mất.

Một kiếm vừa rồi đã thương tổn tới thần hồn của Thôn Thiên Tước, thân thể nó dù đã khôi phục nhưng cũng bị trọng thương.

Lúc này nếu Thôn Thiên Tước không rời đi thì chỉ sợ nó sẽ thật sự không rời đi được nữa.

Thôn Thiên Tước vốn rất nổi tiếng là kẻ xảo quyệt, khi biết rõ lúc này nó còn chần chừ là sẽ nguy hiểm đến tính mạng thì nó ngay lập tức chạy trốn không chút do dự.

"Muốn chạy à? Đứng lại đó cho ta!" Diệp Thu lại một lần nữa vung kiếm lên muốn chém Thôn Thiên Tước, nhưng tốc độ của nó cực kỳ nhanh, dù cho hắn có dịch chuyển tức thời mấy lần mà cũng không thể đuổi kịp.

"Chết tiệt!" Diệp Thu nổi giận mắng mỏ.

Mặc dù hắn đã bộc phát ra toàn lực của bản thân nhưng vẫn không thể đuổi kịp Thôn Thiên Tước.

Quả thật đúng như sư tôn của hắn đã từng nói, một khi Thôn Thiên Tước vỗ cánh thì liền có thể cách xa ngươi mấy vạn dặm.

Cho dù Diệp Thu có thể vượt qua không gian rồi thuấn di theo nhưng chắc hẳn cũng không thể đuổi kịp nó.

Nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ cơ hội trời cho lần này. Nếu như lúc này không thừa dịp chém chết Thôn Thiên Tước mà đợi đến khi thương thế của nó bình phục rồi trở về cắn trả, vậy chưa chắc hắn đã có cơ hội tốt như thế này.

Trong lòng Diệp Thu rất rõ ràng, vừa rồi hắn sở dĩ có thể làm Thôn Thiên Tước bị thương nặng hoàn toàn là do thừa cơ chiếm chút thượng phong rồi nhân cơ hội đánh lén.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên Diệp Thu sử dụng chiêu thức cấp bậc thần kỹ như Loạn Vũ Kích Trường Không, mà Thôn Thiên Tước chưa từng thấy qua thần kỹ như vậy nên tất nhiên là bị đánh cho trở tay không kịp. Nếu đợi lần sau thì chỉ sợ nó sẽ có phòng bị.

"Ngươi đứng lại cho ta!" Một tiếng quát lạnh vang lên tận mây xanh.

Đột nhiên từ trên chín tầng trời xuất hiện một đạo kiếm khí cắt ngang bầu trời, hung bạo chém về phía đám mây bên kia.

"Mẹ ơi! Đạo kiếm khí này quá lăng lệ!"

Toàn bộ đều trở nên kinh hãi khi nhìn thấy đạo kiếm khí kia.

Tuy rằng bọn họ đều nghe nói qua những chiến tích của Diệp Thu lúc trước và cũng đã biết được thực lực siêu quần của hắn. Nhưng dù sao hắn cũng không nên mạnh biến thái như vậy chứ?

Lúc trước Diệp Thu nhiều nhất cũng chỉ đánh với một, hai tên Giáo Chủ cảnh thôi mà.

Nhưng giờ hắn vậy mà truy sát cả hung thú Chí Tôn cảnh!

"Hắn một mình đuổi giết Thôn Thiên Tước sao?"

"Đây là thể loại quái vật gì vậy?"

"Loạn rồi! Hoàn toàn loạn rồi! Ta chưa từng thấy qua người nào có thể đem Thôn Thiên Tước bức bách đến loại trình độ này!"

"Giáo Chủ cảnh đánh Chí Tôn cảnh ư? Đây còn là người sao?"

Dù sao cũng nên nhớ, Thôn Thiên Tước cũng không phải là Chí Tôn cảnh bình thường, mà nó là hung thú có huyết thống Thái Cổ di chủng.

"Làm sao hắn dám cơ chứ?" Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều chấn kinh.

Quả thực bọn họ không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt.

Đạo kiếm khí kia như phá toái hư không, cắt ngang qua cả một phiến sâm lâm mà hung hăng chém về phía Thôn Thiên Tước.

Thôn Thiên Tước thấy một màn này mà toàn thân phát lạnh. Đã có lần giáo huấn lúc trước nên nó liền minh bạch tên tu sĩ nhân tộc trẻ tuổi kia có kiếm quyết vô cùng khủng bố, nhất là chiêu kiếm vừa rồi đã thiếu chút nữa lấy mạng của nó. Cho nên bây giờ nó nào dám cậy mạnh mà tiếp lấy chiêu kiếm này nữa.

Trong phút chốc, Thôn Thiên Tước đột nhiên xoay người một cái, cái đầu nó lao xuống mặt đất nhanh vun vút tránh thoát đạo kiếm khí của Diệp Thu.

Chương 164 - Ma Viên Chu Yếm

Kế đó Thôn Thiên Tước lại há miệng ra, nó phẫn nộ gào thét và phun ra một lực hút kinh thiên. Một ngụm này có thể thôn phệ tất cả sinh linh trong phạm vi mấy dặm.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Diệp Thu trầm xuống và cẩn thận quan sát phù văn lưu động xung quanh Thôn Thiên Tước.

Mơ hồ từ đó hắn đã có thể cảm giác được vết thương trên người nó đang từ từ hồi phục.

"Ồ, thì ra nó cần thông qua thôn phệ để chữa thương!" Diệp Thu tựa hồ đã nhìn ra một ít manh mối.

Trong truyền thuyết, Thôn Thiên Tước là một con dị thú xuất hiện vào thời điểm thiên địa hỗn độn.

Ban đầu nó tồn tại ở Đông Hải chi địa cùng với thần điểu Tam Túc Kim Ô sống trên một nhánh cây của Phù Tang thần thụ. Tam Túc Kim Ô chỉ xuất hiện vào ban ngày và được hưởng ánh sáng thuần dương vi diệu từ mặt trời nên cũng được hưởng mỹ danh.

Còn Thôn Thiên Tước thì lại ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm, mà phàm là sinh linh bị nó nhìn thấy thì đều trốn không thoát khỏi kết cục bị nó thôn phệ.

Thôn Thiên Tước sử dụng cách thôn phệ sinh linh để bồi dưỡng thân thể, sau đó trải qua năm tháng dài đằng đẵng mà những sinh linh bị nó thôn phệ đã đếm không xuể.

Dần dần, thực lực của Thôn Thiên Tước cũng bắt đầu tăng lên

nhanh chóng và thành công bước vào hàng ngũ cự đầu thời Thái Cổ.

Nhưng bởi vì Thôn Thiên Tước lấy thôn phệ sinh linh làm phương thức tu luyện, cho nên nó nhanh chóng hình thành một trường phái đối lập rõ ràng cùng với Tam Túc Kim Ô.

Thế gian rất e sợ và cũng tràn đầy thù địch đối với Thôn Thiên Tước.

Diệp Thu đã từng tìm đọc trong một cuốn sách cổ từng nhắc tới Thôn Thiên Tước. Trong một khoảng thời gian nào đó đã từng xảy ra một trận đại kiếp quy mô cực lớn, mà người thúc đẩy trận đại kiếp nạn này lại chính là Thôn Thiên Tước.

Nó muốn nuốt trọn toàn bộ sinh linh trên thế giới rồi từ đó triệt để khống chế hoàn toàn thiên địa, ý nghĩ này phải nói là cực kỳ điên cuồng.

Chỉ tiếc là Thôn Thiên Tước đã thất bại!

Bởi vì nó thúc đẩy một hồi đại kiếp nạn cho nên đã gián tiếp dẫn tới đại sự kiện vạn tộc quật khởi. Trong đó dẫn đầu là một nhóm Thái Cổ hung thú rất cường đại, từ đó dần dần triển lộ những giống loài hùng mạnh được ghi chép vào trong dòng lịch sử.

Mà sau khi kinh qua một kỷ nguyên chém giết tranh dành lẫn nhau, các giống loài này cũng dần dần xuất hiện mười con đại hung mạnh nhất.

Trong đó phải kể đến là Chân Long, và khối tàn cốt mà lần trước Diệp Thu thu được chính là của Chân Long.

Thập hung xuất hiện đã đánh vỡ giấc mộng đẹp làm chúa tể thiên địa của Thôn Thiên Tước.

Đương nhiên, những thứ này đều chỉ là truyền thuyết, cố sự từ

thời viễn cổ sẽ có một số câu truyện có chút sai lệch đi đôi chút sau khi truyền tới bây giờ.

Hơn nữa con Thôn Thiên Tước này cũng không phải là một cự thú Thôn Thiên Tước trước kia có thể thôn phệ vạn vật, mà nó chỉ là có một tia huyết mạch của Thôn Thiên Tước thời thái cổ mà thôi.

Nếu nó là con Thôn Thiên Tước trong truyền thuyết thì chỉ sợ một ánh mắt của nó là Diệp Thu hiện tại sẽ bị thần hình câu diệt ngay lập tức.

"Nó đều có thể thôn phệ vạn vật sao?" Ánh mắt thâm thúy của Diệp Thu nhìn chằm chằm vào con Thôn Thiên Tước đang điên cuồng thôn phệ kia mà trong miệng thì thầm.

Ngay khi hắn đang định rút ra Vân Tiêu tiên kiếm để giải quyết tai họa này thì bất chợt...

"Ngao!"

Một tiếng rống to lớn từ bên phía ngọn núi đối diện vọng đến.

Trong phút chốc thiên địa đều đang run rẩy, lực lượng kinh thiên này trong nháy mắt áp xuống khiến cho tất cả mọi người ở đây bị buộc phải lui xa.

Diệp Thu quay đầu nhìn lại và phát hiện tiếng gầm đó xuất phát từ một con Cự Quy.

Sau khi liên tục bị Toan Nghê công kích, lão quy vẫn chưa từng có biểu hiện phản kháng, nhưng rốt cục nó đã bạo phát ra uy lực của mình.

Dù lão quy chỉ rống một tiếng mà nó đã đẩy lùi được đối thủ, sau đó còn nhân tiện bồi thêm một kích nặng nề vào người Toan Nghê.

Dưới một kích này, Toan Nghê cho dù rất mạnh mà cũng cảm giác được khí tức tử vong, cho nên trong nháy mắt nó liền diễn hóa lôi thuật để ra sức ngăn cản.

Một kích kinh thiên động địa như thế vốn nên phát ra tia lửa rực rỡ, không ngờ bên kia ngọn núi lại có một con Ma Viên cầm cự côn trong tay lặng lẽ không tiếng động leo lên núi.

"Đó chính là Chu Yếm!"

Toàn trường đều khiếp sợ.

Từ sau khi Thôn Thiên Tước xuất hiện, kéo theo đó lại xuất hiện một con Thái Cổ di chủng.

Chu Yếm cầm gậy sắt trong tay mà nhanh thoăn thoắt leo lên đỉnh núi. Rồi nó đột nhiên tung người nhảy lên trời và vung ra một gậy từ trên cao hung hăng nện xuống.

Trong chốc lát, tiếng sấm nổ vang, tia lửa văng khắp nơi, khiến cho toàn bộ nơi này như có tận thế giáng lâm.

Chu Yếm một gậy đập vào tấm mai rùa của Cự Quy khiến cho Cự Quy phát ra tiếng gào thét phẫn nộ mà liền tung ra một cước đá bay Chu Yếm ra ngoài.

Chương 165 - Càng Ngày Càng Thú Vị

Từ lúc bình minh, cường độ chiến đấu đã được đẩy lên cao trào, triệt để khiến cho toàn bộ vùng đất yên tĩnh này biến thành một mảnh hôn thiên ám địa, sinh linh ẩn nấp bốn phía cùng với thôn xóm sống gần đó đều bị ảnh hưởng.

"Thú vị, càng ngày càng thú vị!" Nhìn cảnh tượng điên cuồng này mà Diệp Thu dần dần trở nên hưng phấn.

Hắn xoay người nhìn về phía Thôn Thiên Tước, sau khi nó trải qua một hồi tàn sát thôn phệ điên cuồng thì thương thế của nó đã có dấu hiệu thối lui.

Diệp Thu nhận thấy tình huống như vậy mà trong đầu bỗng nảy ra phương án rời đi.

Hắn vốn định trực tiếp rút ra Vân Tiêu tiên kiếm để giải quyết Thôn Thiên Tước, nhưng bây giờ hắn đã thay đổi chủ ý.

"Ta ngược lại muốn nhìn xem cái thứ gọi là sơn bảo kia rốt cuộc là thứ gì mà lại có thể thu hút tới nhiều đại hung như vậy." Diệp Thu vừa dứt câu là thân ảnh của hắn đã nhanh chóng nhòe đi mà tiến về nơi khác.

Thôn Thiên Tước mới khôi phục lại và vừa định tìm Diệp Thu tính sổ thì nó đột nhiên phát hiện trước mặt mình đã không còn bóng dáng Diệp Thu .

Thôn Thiên Tước phát ra tiếng gào thét phẫn nộ mà mang theo cừu hận vội vàng thi triển thân ảnh muốn tìm ra Diệp Thu để báo

thù một kiếm kia.

Lúc này Thôn Thiên Tước cũng phát hiện sự xâm nhập của Ma Viên Chu Yếm, mà Cự Quy thì đang bị hai con đại hung vây công, sơn bảo trên lưng nó mơ hồ có dấu hiệu rơi xuống.

Thôn Thiên Tước thấy thế thì cũng không nghĩ nhiều nữa mà lập tức gia nhập chiến trường.

So với báo thù thì trong lòng nó bảo vật này càng quan trọng hơn. Vì thứ này liên quan đến việc nó có thể đột phá cực hạn và tiến nhập vào lĩnh vực khác hay không?

"Chà chà, tam đại Chí Tôn vây công một con Cự Quy đã gần đất xa trời! Đây rốt cuộc là đạo đức tiêu vong hay là nhân tính thiếu hụt." Trong đội ngũ của Thánh Địa Dao Trì, Tiêu Dật ngơ ngác nhìn cảnh chiến đấu kia mà không nhịn được cảm thán một câu.

Đang lúc hắn còn chuẩn bị châm chọc thêm vài câu nữa thì một cái tát hung hăng đập vào mặt hắn.

"A a a..." Tiêu Dật nhất thời hoảng sợ, hắn còn tưởng rằng có người đánh lén mình mà xoay người nhìn lại, vậy mà đó lại là Diệp Thu.

"Ấy ấy, Diệp tiền bối, ngài trở lại khi nào vậy? Ta vừa rồi còn tưởng rằng có người thèm muốn mỹ mạo của ta mà có mưu đồ bất chính với ta nữa đấy!" Tiêu Dật che ngực làm ra vẻ sợ sệt nói.

Biểu cảm này của hắn dẫn tới một đám nam tử của Diệp Dao Trì chỉ biết câm nín mà không biết nói gì cho phải.

"Người này còn có chút liêm sỉ nào không vậy?"

Bọn hắn có chút chuyện không sao nghĩ ra được, tại sao Diệp Thu là một cao nhân có tâm tính đạm bạc như thế mà bên người

hắn lại có thể có một tên cao ngạo không biết liêm sỉ như Tiêu Dật.

Hành vi cử chỉ của Tiêu Dật giống hệt như đám du côn lưu manh đầu đường xó chợ, nhưng có đôi khi hắn lại tỏ ra là vô cùng chững chạc, liêm khiết. Điều này khiến cho bọn hắn hoang mang không biết Tiêu Dật có đang cố ý giả vờ hay không?

Luận về thiên phú thì tùy tiện lấy ra một vị đệ tử ở đây cũng đều mạnh hơn Tiêu Dật, thật không hiểu tại sao Diệp Thu lại mang hắn đi theo. Dù sao Tiêu Dật cũng không phải là đệ tử hay người thân của Diệp Thu.

Điều này làm cho người ta liên tưởng đến một số chi tiết ám muội. Nếu Diệp Thu mang theo mỹ nữ thì còn có thể hiểu được, nhưng hắn mang theo một tên nam tử thì chẳng phải là...

"Hả?" Phù Dao thấy Diệp Thu vô thanh vô tức trở về mà trong lòng vô cùng vui vẻ, nàng đang muốn mở miệng thì đột nhiên ý thức được cái gì đó mà liền có chút ngượng ngùng, đánh bạo nói: "Diệp tiền bối, ngài trở về lúc nào vậy?"

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn nàng, nói: "Vừa mới về!"

Vị thánh nữ Dao Trì này đúng là người đời có sao nói vậy, quả thật rất xinh đẹp!

Khí chất của nàng thanh bạch như xử nữ, nhẹ nhàng ưu nhã kết hợp với một thân váy dài trắng noãn trông thánh khiết không tì vết.

Quả thật nàng giống như một vị tiên tử rơi xuống phàm trần, nhất cử nhất động đều mê hoặc nhân tâm, làm cho cảm xúc con người ta không cách nào tự kiềm chế được.

Diệp Thu lơ đãng thưởng thức Phù Dao một chút, đương nhiên giờ phút này hành động của hắn chỉ là xuất phát từ bản tính đàn

ông bình thường ưa thích thưởng thức cái đẹp một chút mà thôi.

Phù Dao nhẹ gật đầu.

Diệp Thu lại nói: "Các ngươi không sao chứ?

"Chúng ta không sao. Vừa rồi dư ba của trận chiến kia cũng không có ảnh hưởng nhiều đến chúng ta." Phù Dao nhu thuận đáp.

Diệp Thu hài lòng gật đầu.

Hàn Sinh Dịch thấy Diệp Thu trở về thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này có nhiều tiểu bối như vậy cộng thêm bị vây quanh trong mảnh bạo loạn này làm ông ta quả thật có chút hao tổn tinh lực. Nếu lại xảy ra chuyện như vừa rồi thì ông ta thật sự không có cách nào bàn giao nữa.

Chương 166 - Quan Chiến

Hàn Sinh Dịch lau mồ hôi lạnh, thở phào nói: "Phù, Diệp đạo hữu, chúc mừng ngươi đã trở lại! Lão phu đã từng tuổi này nên trái tim nhỏ bé của ta có chút yếu ớt, nếu rơi vào loại tình huống khẩn cấp này kéo dài thì không khéo sẽ sợ đến vỡ tim mà chết mất."

Diệp Thu trong lòng vui vẻ, không nghĩ tới lão nhân này còn rất hài hước.

"Hôm nay ta xem như bội phục! Mới vừa rồi một kiếm kia của Diệp đạo hữu có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, kinh hãi thế tục. Trải qua trận chiến này thanh danh của Diệp đạo hữu sợ là sẽ truyền khắp cảnh nội của Đông Hoang." Hàn Sinh Dịch liến thoắng nói ra, đây đều là những lời xuất phát ra từ nội tâm của ông ta chứ cũng không phải là lời nói khách sáo.

Diệp Thu dung một kiếm trọng thương Thôn Thiên Tước, lấy Giáo Chủ cảnh trảm lui Chí Tôn cảnh, bới sự tích như vậy thì Hàn Sinh Dịch dám chắc tại Đông Hoang chưa bao giờ phát sinh qua. Huống chi đây còn là một con Thái Cổ đại hung, ác danh đại thiên đại đỉnh Thôn Thiên Tước.

Ông ta có dự cảm, từ nay về sau chỉ sợ đại danh của Diệp Thu tuyệt đối sẽ truyền khắp Đông Hoang.

"Ha ha ha..." Diệp Thu cười lớn.

Hắn cho tới bây giờ cũng không có để ý qua thanh danh của mình, hắn làm người làm việc chỉ bằng vào tâm tình.

Vừa rồi Diệp Thu cũng chỉ là muốn thử xem chiêu kiếm Loạn

Vũ Kích Trường Không kia có uy lực ra sao mà thôi. Còn đối với việc có thể đánh bại Thôn Thiên Tước rồi nổi danh hay không thì hắn căn bản không quan tâm.

Nếu Diệp Thu quan tâm thì hắn căn bản sẽ không tham chiến, bởi vì chuyện này căn bản có hai mặt lợi và hại.

Đánh thắng thì tốt vì sẽ danh lợi song thu, nhưng nếu đánh thua thì người mất mặt chính là hắn, và các loại tiếng xấu như cuồng vọng tự đại, vô tri ngu xuẩn đều sẽ truyền đến.

Nhưng nói chung mọi chuyện đến giờ vẫn chuyển biến rất tốt.

Diệp Thu chậm rãi nhìn trận chiến trên Thiên Nam Lĩnh, nói: "Về phần có danh tiếng hay không có danh tiếng thì ta không quan tâm. Giờ phút này thứ mà ta quan tâm nhất chính là bên trong cái quan tài kia rốt cuộc cất giấu bảo bối gì mà lại có thể đồng thời hấp dẫn cả ba con đại hung Chí Tôn cảnh?"

Những lời này của Diệp Thu làm cho Hàn Sinh Dịch bội phục không thôi. Nếu đổi lại là ông ta thì phỏng chừng đã sớm vui mừng muốn chết, vì ai có thể ngăn cản được sự hấp dẫn khi uy danh chấn vang Đại Hoang chứ?

Nếu đạt được ngưỡng danh vọng như vậy thì tương lai đi tới nơi nào cũng sẽ được vạn người kính ngưỡng và trở thành tiểu điểm nghị luận của mọi người.

Nhưng Diệp Thu lại tỏ ra rất thản nhiên, tựa như đối với hắn mà nói đây chỉ là một chuyện nhỏ không đáng để vào mắt.

Đối với việc này không chỉ là Hàn Sinh Dịch, mà ngay cả Phù Dao tiên tử cũng phải phát ra sự bội phục từ trong nội tâm.

Một đám đệ tử phía sau bọn hắn nghe vậy mà trong lòng cũng rất rung động, bất tri bất giác hình tượng của Diệp Thu trong lòng bọn hắn lại cao lớn vài phần.

Có lẽ đây mới là tâm tính mà một vị cường giả nên có!

Về phần cỗ quan tài kia thì...

“Cự Quy đã hiện thân nhiều ngày, cho tới hôm nay vẫn không ai có thể biết được bí mật bên trong cái quan tài đồng kia."

"Tuy nhiên, nếu cái quan tài đồng kia đã có lực hấp dẫn lớn như vậy thì chắc hẳn bảo vật này tuyệt đối không đơn giản."

Diệp Thu cũng ngầm đồng ý với quan điểm này mà tiếp tục quan chiến.

Ầm!!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thiên địa rung chuyển dữ dội.

Ở trong làn sương mù hỗn độn, ba con đại hung thú đồng thời vây công Lão Quy, chúng muốn đem quan tài đồng trên lưng nó đánh rơi.

Nhưng thực lực của Lão Quy thật sự quá mạnh, cho dù lấy một chọi ba mà nó vẫn có thể ung dung đối chiến.

Sau một hồi quan chiến, cái nơi tưởng chừng yên tĩnh này đã tràn vào càng ngày càng nhiều người.

Thẳng đến khi chân trời nổi lên một vệt trắng bạc, bầu trời dần dần sáng ngời lên, mà trận đại chiến này vẫn không có đình chỉ.

Vào sáng sớm, ánh mặt trời mới chỉ vừa ló ra, một mảnh biển lửa kia cũng không có dấu hiệu tiêu giảm mà ngược lại càng phát ra mãnh liệt, mơ hồ đã lan rộng tới hơn nửa cái hoang nguyên.

Phía bên kia, Toan Nghê lập lờ bay trên bầu trời, gió giông rít gào giống như dấu hiệu trước khi mưa to tiến đến, lôi điện lóe ra

liên tiếp.

Chu Yếm cầm trong tay thiết côn, thân hình nó giống như một vị chiến thần, một tay công kích Cự Quy và tay còn lại thỉnh thoảng chống lại công kích từ hai con cự thú kia.

"Mẹ ơi, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đám người vừa mới tiến vào khu vực này đều bị chiến trận nơi đây dọa sợ.

Đất đá văng tứ tung, hài cốt nằm vô số, mặt đất đều bị đánh nứt ra vô số khe hở, vài tòa núi lớn cũng đã bị san bằng.

Chương 167 - Thiên Cơ Tử

Đường chân trời đột nhiên hiện ra một chùm hào quang, người tới là một lão giả thân mặc đạo bào. Người này diện mạo hiền lành, tiên phong đạo cốt.

"Đây không phải đại trưởng lão của Thánh Địa Dao Trì sao?"

"Tin được không, như thế nào mà ngay cả một vị cấp bậc thái đẩu ngày bình thường như thần long thấy đầu không thấy đuôi này cũng bị hấp dẫn tới?"

Trong lúc nhất thời, mọi người vây xem đều sợ hãi than vãn không thôi.

Sau khi Đại trưởng lão của thánh địa Dao Trì xuất hiện, Đại trưởng lão của thánh địa Thiên Trì cũng theo đó mà đi tới chiến trường.

Hai vị thái đẩu khi bắt gặp đối phương đều không ai bảo ai mà chào nhau khách sáo một tiếng.

"Ha ha ha, Khương đạo hữu, hôm nay có ngọn gió nào đã đem ngươi kinh động mà đến đây vậy?" Thông Thiên đạo nhân khách sáo lên tiếng chào hỏi trước.

Khương Giới Chi thân là Đại trưởng lão của Thánh Địa Dao Trì, chưởng quản cả Thánh Địa Dao Trì, có sứ mệnh bồi dưỡng vị tiên tử kế tiếp của Thánh Địa Dao Trì, trăm năm qua cơ hồ không có xuống núi.

Thông Thiên đạo nhân thật sự rất hiếu kì hôm nay ông ta làm sao đột nhiên đến nơi này.

Nếu như chỉ là vì Thôn Thiên Tước mà đến thì nghe qua có vẻ cũng không thuyết phục được cho lắm.

Khương Giới Chi vân vê sợi râu dài, mang ngữ khí bình thản nói ra: "Thông Thiên đạo hữu, trong lòng ngươi cũng đã biết rõ mà còn cố hỏi ta làm gì nữa?"

Thông Thiên đạo nhân mỉm cười, xem ra ông ta quả thật đã đoán ra được.

Trên đời này có thể xuất động lão bất tử này thì chắc cũng chỉ có Phù Dao mà thôi.

Bởi vì nàng chính là tiên tử tương lai của Thánh Địa Dao Trì, là người thừa kế đời tiếp theo có vận mệnh liên quan đến toàn bộ Thánh Địa Dao Trì .

Khương Giới Chi là người cả đời không màng ngoại sự ngoại trừ Phù Dao. Cho nên hiển nhiên ông ta cho rằng Phù Dao có khả năng đã gặp phải nguy hiểm gì mà Khương Giới Chi mới vội vàng rời núi.

Hai người khách sáo chào hỏi nhau một tiếng rồi liền chuẩn bị tiến vào vùng đất im lặng. Lúc này lại có mấy đạo ánh sáng từ đằng xa bay tới.

Hai người khẽ nhướng mày một cái, ánh mắt ngơ ngác nhìn xem lão giả cầm đầu kia mà có chút hoang mang.

"Ồ, là Thiên Cơ Tử sao?"

"Hắn cũng tới à?"

Hai người sửng sốt một cái rồi liếc nhìn nhau, trong ánh mắt có chút không thể tin được.

Đối với người vừa tới thì bọn hắn đại khái đã quá hiểu biết.

Người này chính là Đại trưởng lão của Thánh Địa Bất Lão Sơn, tên là Thiên Cơ Tử, là một vị nửa bước Chí Tôn cảnh hàng thật giá thật.

"Quái lạ! Không phải ta nghe nói là ông ta đã cảm ngộ ra được Chí Tôn cảnh mà bế tử môn quan rồi sao? Làm sao lại đột nhiên xuất sơn rồi?" Thông Thiên đạo nhân tự mình lẩm bẩm.

Đã sớm tại nhiều năm về trước ông ta đã nghe nói Thiên Cơ Tử có thời cơ đột phá mà tiến vào cấm địa bế quan. Bây giờ khi nhìn thấy Thiên Cơ Tử xuất hiện đã khiến cho Thông Thiên đạo nhân không khỏi hoài nghi Thiên Cơ Tử có phải đã đã đột phá rồi không?

Thiên Cơ Tử vừa xuất hiện thì bọn người Lý Đạo Nguyên, Lý Trường Không đã ngay lập tức tiến lên nghênh đón, cung kính hành lễ, ân cần thăm hỏi.

"Ha ha ha, hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp! Nguyên lai các ngươi vẫn còn sống mà tới đây?" Mới vừa đáp xuống là Thiên Cơ Tử liền trêu chọc.

Bọn hắn thân là người cùng thế hệ, năm đó vốn là đối thủ của nhau như nước với lửa, tranh đấu với nhau hơn nửa cuộc đời mà cũng không thể phân ra thắng bại.

Trăm năm đã qua, rất nhiều lão hữu đã chôn xương phủ bụi tại các cấm địa, số người vẫn còn sống như bọn hắn thì đã không nhiều lắm. Cho nên bọn hắn sau một thời gian dài không gặp thì đã không nhịn được mà buông lời trêu trọc lẫn nhau.

Khương Giới Chi vuốt râu nói: "Ngươi cũng còn chưa có chết thì ta đây làm sao có thể đi trước ngươi một bước được."

"Lão gia hỏa, ta nghe nói ngươi bế quan mấy chục năm để đột phá Chí Tôn cảnh, hôm nay phải chăng ngươi đã trùng kích được

Chí Tôn cảnh rồi?" Khương Giới Chi hiếu kì hỏi.

Thiên Cơ Tử cũng không trả lời thẳng ngay mà chỉ đáp lại bằng một cái mỉm cười.

Đáp án đó của ông ta lập lờ lưng chừng, bỏ ngỏ tại đó cho nên ai cũng đoán không ra.

Thiên Cơ Tử rất đa mưu túc trí, ưa thích giấu dốt, cho nên có vẻ như đây chả là điều gì kỳ lạ cả.

Vừa nhìn thấy Thiên Cơ Tử là Thông Thiên đạo nhân đột nhiên nhớ tới một câu chuyện vui mà nhịn không được cười ra tiếng.

"Sư tôn, vì sao ngài lại bật cười?" Hạc Vô Song đứng sau lưng không hiểu mà nhỏ giọng hỏi.

Thông Thiên đạo nhân mỉm cười giải thích: "Đồ nhi, ngươi có chỗ không biết, năm đó vị Đại trưởng lão của Bất Lão sơn này từng có một đoạn sự tình đen tối đấy!"

"Ồ? Chuyện gì vậy sư tôn?" Diệp Vô Song ảm thấy hứng thú mà vội vàng hỏi.

Thông Thiên đạo nhân cũng không úp mở nữa và cũng không khống chế âm thanh của mình mà rủ rỉ bên tai Diệp Vô Song.

"Năm đó Thiên Cơ Tử vừa tiến vào Giáo chủc ảnh đỉnh phong thì đột nhiên tự tin tăng vọt mà liền tự xưng là thiên hạ vô địch. Ông ta cuồng vọng vô cùng và còn công bố muốn đánh khắp thiên hạ này để tìm đối thủ."

"Thế nên Thiên Cơ Tử liền rời núi mà không may lại chọn trúng Bổ Thiên giáo. Kết quả sau đó không cần nói cũng biết."

"Khi Thiên Cơ Tử chỉ mới vừa hùng hùng hổ hổ lên núi thì liền bị Huyền Thiên Chân Nhân của Bổ Thiên giáo đánh cho liểng

xiểng, đập qua đập lại như con ruồi trong vỉ hết từ núi này qua núi khác."

"Phụt. . ."

"Ha ha ha ha. . ."

Lời này vừa nói ra thì toàn trường đã không nhịn được mà bật cười ra tiếng.

Chương 168 - Sinh Mệnh Bổn Nguyên

"Nhiều danh sơn Thánh Địa như vậy mà hắn không chọn, lại cứ thế mà đâm đầu vào Bổ Thiên giáo. Có thể nói vận khí của hắn không hề tệ."

Nghe xong đoạn giai thoại này từ Thông Thiên đạo nhân mà trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy ý cười.

Thiên Cơ Tử lúc này sắc mặt đã hết sức khó coi.

Đoạn lịch sử đen tối này một mực là bóng ma trong lòng ông ta, dù cho đến ngày hôm nay thì ông ta vẫn cứ ngỡ như mới trải qua vậy.

Nguyên bản Thiên Cơ Tử đang còn muốn chống đỡ lại trước mặt bọn tiểu bối, nhưng không nghĩ tới Thông Thiên đạo nhân không lại cho hắn mặt mũi như vậy mà vừa đến đã tung tuyệt chiêu giết người không dao.

"Hừ. . ." Thiên Cơ Tử Thiên Cơ Tử thẹn quá hoá giận mà giận dữ phất tay áo rời đi, khuôn mặt ông ta đỏ bừng như đít khỉ mà tiến vào cấm địa.

Nhìn Thiên Cơ Tử vừa lóe sáng như đom đóm rồi lại xám xịt rời đi, ngay cả người từ trước đến nay luôn ổn trọng như Khương Giới Chi mà cũng đều phát ra tiếng cười lớn, sau đó quay đầu lại nói với Thông Thiên Đạo Nhân: "Thông Thiên đạo hữu, ngươi cần phải cẩn thận, Thiên Cơ Tử chính là người nổi danh có thù tất báo. Lão ta nhiều năm không xuất sơn như vậy mà vừa đi ra đã bị ngươi đâm chọc như thế, lấy tính cách của lão ta thì sẽ có khả

năng quên sao?"

Thông Thiên đạo nhân cười nhạt, nói: "Ta có gì phải sợ lão ta chứ? Ta hôm nay đã dám làm dám nói thì chắc chắn sẽ không sợ lão ta trả thù, dù sao thánh địa Thiên Trì của ta cũng không phải loại ăn chay."

Nghe Thông Thiên Đạo Nhân nói những lời này mà Khương Giới Chi thâm thúy nhìn ông ta một cái.

Làm lão bằng hữu lâu năm nên Khương Giới Chi rất hiểu rõ cách làm người của Thông Thiên đạo nhân, nếu là chuyện không có tuyệt đối nắm chắc thì ông ta không có khả năng đi làm.

Trong lòng Khương Giới Chi mơ hồ suy đoán, chẳng lẽ thánh địa Thiên Trì cũng đã xuất hiện một cường giả tuyệt đỉnh Chí Tôn cảnh sao? Vậy sẽ là ai đây?

Cùng thế hệ với bọn hắn hẳn là không có khả năng, thế thì chỉ có thể là thế hệ trước như các lão Thái Thượng trưởng lão thôi.

Mỗi danh sơn thánh địa đều có nội tình rất hùng hậu, cường giả như mây. Nếu ngươi chỉ nhìn bề ngoài mà liền cảm thấy những cường giả thường xuyên xuất hiện chiến đấu chính là toàn bộ chiến lực của một Thánh Địa thì kỳ thật cũng không phải, vì ở sau những nhân vật này còn có một nhóm lão quái vật khổng lồ.

Bọn họ quanh năm bế quan, ẩn cư thâm sơn không ra, chỉ khi nào tông môn thực sự gặp phải nguy cơ thì bọn hắn mới ra tay.

Mỗi thánh địa đều có cường giả như vậy, ngay cả Bổ Thiên giáo cũng có. Phía sau núi của Bổ Thiên giáo, ở trong động Thái Thượng Thanh Quang có rất nhiều trưởng lão đang bế quan ở bên trong.

Đương nhiên, những bí mật này chỉ có đám thủ tọa như Diệp Thu mới biết được, còn những người khác căn bản không thể biết

chuyện này. Cho dù là người thừa kế chức vị thủ tọa như Liễu Thanh Phong cũng không thể biết.

"Ha ha ha, hy vọng là vậy." Khương Giới Chi lắc đầu nói, sau đó thân hình ông ta biến mất tại chỗ, lúc hiện thân thì ông ta đã tiến vào cấm địa.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều người tiến vào vùng đất im lặng. Nơi này nguyên bản quanh năm hoang vu mà lúc này đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Trên một dãy núi ở phía bắc, Thiên Cơ Tử và đám người của Bất Lão Sơn đều tập kết ở đây.

Thiên Cơ Tử nhìn dư ba chiến đấu trên đỉnh núi mà nhướng mày, nói: "Trận đại chiến này đã đánh bao lâu rồi?"

"Hồi bẩm sư huynh, đã đánh suốt một đêm! Từ lúc Toan Nghê xuất hiện rồi đến Thôn Thiên Tước vào sân, sau cùng là Chu Yếm. Trận đại chiến này đã đánh suốt một đêm, cho tới bây giờ cũng không có phân thắng bại." Lý Trường Không giải thích.

Thiên Cơ Tử gật đầu, trong miệng nỉ non: "Rốt cuộc là tiên bảo gì mà có thể dẫn tới ba đại hung thú Chí Tôn cảnh giao phong vậy?"

Trong mắt ông ta bốc lên tinh quang, mọi người ở đây rất hoang mang vì bọn họ không biết tại sao Thiên Cơ Tử cả trăm năm chưa rời núi nhưng khi vừa nhận được truyền tin phù thì lại đột nhiên xuống núi?

Trước đó đám người Lý Trường Không vốn còn tưởng rằng, lần này thánh địa Bất Lão Sơn của bọn hắn tối đa cũng chỉ phái tới vài vị trưởng lão đến tương trợ. Nhưng bọn hắn hoàn toàn không nghĩ tới Thiên Cơ Tử sẽ tự mình dẫn quân lần này. Điều này thật sự khiến cho bọn hắn có chút hoang mang lo sợ.

Tuy nhiên, bọn hắn nào biết Thiên Cơ Tử sở dĩ đến đây chính là vì kiện sơn bảo kia mà thôi.

Kỳ thật trong lòng ông ta vẫn luôn cất giấu một bí mật không nói ra cùng với bất luận kẻ nào, đó chính là tử kiếp của ông ta đã đến!

Thiên Cơ Tử bế quan bao năm vậy mà vẫn không có cách nào đột phá Chí Tôn cảnh.

Khi nhận thấy sinh mệnh của mình sắp khô kiệt thì ông ta càng bức thiết muốn đột phá để đánh vỡ mệnh cách tiến vào Chí Tôn cảnh.

Thế nên ngay khi nghe nói về sơn bảo lần này và hơn nữa từ trong miêu tả của Lý Trường Không mà ông ta còn nhận được một tin tức vô cùng hấp dẫn, đó là trong sơn bảo kia vậy mà lại ẩn chứa sinh mệnh lực vô cùng hùng hậu.

Đây chính là mục đích thật sự trong lần rời núi này của Thiên Cơ Tử.

Giờ này khắc này thứ ông ta thiếu nhất chính là sinh mệnh bổn nguyên.

Chương 169 - Ám Thủ

Nguyên bản nếu dựa theo tuổi của Thiên Cơ Tử, sinh mệnh bổn nguyên cũng không đến mức khô kiệt nhanh như vậy.

Nhưng bởi vì ông ta nhiều năm trầm mê tu luyện dị thuật, thiêu đốt đại bộ phận sinh mệnh, cho nên nhìn ông ta đối với đám người Mạnh Thiên Chính mà nói có vẻ già nua hơn rất nhiều.

Thiên Cơ Tử không còn bao nhiêu thời gian để chậm rãi khổ tu lắng đọng nữa, lần này ông ta phải đạt được một kiện trọng bảo để tiến hành trọng tổ ra thân thể Chí Tôn, như vậy ông ta mới có thể sống qua tử kiếp.

"Theo dõi chặt chẽ cho ta! Không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bắt lấy sơn bảo này."

"Ta mặc kệ các ngươi dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể lấy được sơn bảo thì muốn ban thưởng cái gì ta cũng đều có thể thỏa mãn các ngươi."

Thiên Cơ Tử mang vẻ mặt nghiêm túc nói với đám người.

Lý Đạo Nguyên đột nhiên mở miệng nói: "Sư huynh, ngươi còn nhớ lần trước ta đã nhắc tới vị thủ tọa Tử Hà Phong của Bổ Thiên Giáo kia không?"

"Hả?" Thiên Cơ Tử nhướng mày hỏi, bởi vì đối với cái tên Tử Hà Phong này ông ta nhạy cảm hơn bất cứ ai.

"Ngươi làm sao vậy, không phải ta đã cảnh cáo ngươi không nên đi trêu chọc hắn à?"

"Hiện tại thời cơ còn chưa tới, Bổ Thiên giáo lúc này khí vận

đang thịnh, đây chưa phải là lúc xé rách da mặt."

"Cho dù ngươi muốn thu thập Bổ Thiên Giáo thì cũng phải chờ lão gia hỏa Mạnh Thiên Chính kia chết rồi lại nói."

Thiên Cơ Tử lên lớp răn dạy một trận, hiện tại tin tức mà ông ta không muốn nghe nhất là chuyện về Bổ Thiên giáo.

Nếu như ông ta không chịu nổi tử kiếp lần này vậy có nghĩa là Bất Lão Sơn sẽ bắt đầu xuống dốc. Mà một khi hắn chết rồi thì Bất Lão Sơn sẽ không còn cường giả nào có thể kiềm chế được Mạnh Thiên Chính nữa.

Lý Đạo Nguyên có chút sợ hãi trong lòng mà vội vàng giải thích: "Không phải, ta không có ý này. Ý của ta là vị thủ tọa Tử Hà Phong tên là Diệp Thu kia, giờ phút này hắn cũng đang ở đây."

"Cái gì?" Thiên Cơ Tử nhíu mày hỏi, nhưng rồi lại chậm rãi buông lỏng ra.

"Thú vị, hắn cũng ở nơi này ư?" Thiên Cơ Tử vốn không muốn tán gẫu về đề tài này nhưng lại đột nhiên có hứng thú hỏi.

Mạnh Thiên Chính thì ông ta có thể có chút kiêng kỵ, nhưng Diệp Thu thì ông ta không sợ.

Thiên Cơ Tử cũng không có quên lúc trước chính mình đã bị Huyền Thiên đạo nhân tạo ra bóng ma tâm lý. Mà hôm nay đệ tử của Huyền Thiên đạo nhân cũng ở chỗ này thì đây chẳng phải là nói ông trời đã cho ông ta một cái cơ hội để báo thù rồi sao?

Nếu Diệp Thu là đệ tử của Huyền Thiên đạo nhân, mà Huyền Thiên đạo nhân thì đã chết, vạy ân oán này tất nhiên liền tính lên đầu đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân rồi.

Chuyện lần trước Diệp Thu một kiếm trọng thương Lý Đạo Nguyên thì Thiên Cở Tử cũng đã nghe nói qua, nhưng mà ông ta

cũng không có để ở trong lòng. Bởi vì tên phế vật Lý Đạo Nguyên này thì ông ta dùng một chưởng liền có thể đập chết. Thực lực của hắn căn bản không lọt vào được pháp nhãn của ông ta.

Cho dù Diệp Thu có thể đánh bại được Lý Đạo Nguyên cũng không chứng minh được hắn có thể mạnh tới đâu. Huống chi Diệp Thu còn trẻ như vậy thì có thể có bao nhiêu kinh thiên tạo nghệ hơn ông ta?

Lý Trường Không nhìn Lý Đạo Nguyên thật sâu, trong lòng ông ta có một loại dự cảm xấu mà lắc đầu, giải thích: "Sư huynh, Diệp Thu đúng là ở nơi này, đêm qua hắn cũng đã hiện thân. Hắn vừa xuất hiện thì liền dung một kiếm chém rụng cánh Thôn Thiên Tước, thực lực rất kinh người, cảm giác so với lần trước thực lực của hắn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất."

"Cái gì?" Lời này vừa nói ra thì Thiên Cơ Tử liền kinh ngạc.

Thực lực của con Thôn Thiên Tước kia ông ta là người vô cùng rõ ràng. Đây chính là một con đại hung cấp bậc Chí Tôn cảnh a!

"Tên Diệp Thu này mạnh như vậy sao? Hắn lại có thể một kiếm chém lui Thôn Thiên Tước ư?"

"Điều này không thể nào! Chẳng lẽ hắn đã đột phá Chí Tôn cảnh rồi à?"

"Hừ, chẳng qua là đánh lén mà thôi! Người sáng suốt đều nhìn ra được!"

Lý Đạo Nguyên khinh thường nói ra.

Tình huống lúc đó Thôn Thiên Tước vội vàng đối phó với Toan Nghê, cho nên nó không có lòng dạ bận tâm đến Diệp Thu, do vậy nó mới miễn cưỡng để cho hắn đắc thủ.

Nghe xong lời này mà Thiên Cơ Tử cuối cùng cũng hiểu rõ.

"Thì ra là đánh lén!"

"Ừm, ta biết rồi."

"Nhưng mà cho dù là đánh lén thì khi đối mặt với tồn tại khủng bố như Thôn Thiên Tước mà có thể dung một kiếm làm nó bị thương nặng thì tên Diệp Thu này cũng coi như có chút lợi hại."

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Thiên Cơ Tử càng phát ra tò mò với cái tên thủ tọa tân nhiệm của Tử Hà Phong này.

Rốt cuộc là hắn mạnh đến đâu mà bị ngoại giới thổi phồng đến mức vô địch?

"Đi, đi gặp hắn một lát! Nếu như thực lực của hắn đúng như vậy thì bỏ đi, còn nếu ngược lại thì… Ha ha ha, vậy cũng đừng trách ta không khách khí." Thiên Cơ Tử mang sắc mặt âm trầm nói ra.

Lý Đạo Nguyên vừa nghe mà trên mặt lộ vẻ vui mừng. Hắn tin tưởng vững chắc chỉ cần Thiên Cơ Tử chịu ra tay thì tuyệt đối có thể ngăn chặn Diệp Thu mà trong lòng âm thầm bật cười.

"Hừ, tiểu tử, chờ đó đi, tử kỳ của ngươi tới rồi."

Biểu tình kia của Lý Đạo Nguyên không thoát được ánh mắt của Lý Trường Không, trong lòng ông ta đã hiểu rõ Lý Đạo Nguyên rốt cuộc muốn làm cái gì.

Chỉ là ông ta cũng không thay đổi được gì cho nên chỉ có thể cầu nguyện cho Thiên Cơ Tử có thể ngăn chặn được Diệp Thu.

Chương 170 - Gặp Mặt Đại Trưởng Lão

Lúc này, tại phía khác của vùng đất im lặng.

"Tiền bối, ngài nói xem chúng nó rốt cuộc có thể đánh tới khi nào?" Trận chiến đấu này đã diễn ra suốt một đêm, khiến cho ánh mắt Tiêu Dật vô cùng mệt mỏi mà nhịn không được hỏi.

Diệp Thu chậm rãi nói: "Đến cấp bậc này thì lực lượng thân thể cuồn cuộn không dứt, năng lực khôi phục của Chí Tôn cảnh lại rất mạnh. Trừ phi là thực lực tuyệt đối nghiền ép, chứ nếu không rất ít có khả năng có thể trong thời gian ngắn phân ra thắng bại."

Tiêu Dật nghe hết sức chăm chú, hắn đối với rất nhiều thứ đều không hiểu rõ, ngay cả việc tu hành cũng đều là cha hắn dạy hắn.

Mà Tiêu Chiến chỉ dạy cho hắn thực chiến chứ không có giảng đạo, cho nên lâu dần chính hắn cũng ngại đi tìm hiểu những vấn đề này, từ đó đầu óc hắn trở nên tương đối đơn giản, chỉ biết là dựa vào vũ lực.

Điều tương đối thú vị chính là Tiêu Dật coi đề tài này như là một chân trời khám phá mới, có chút kỳ diệu.

"Vậy chúng không mệt sao?" Tiêu Dật nghiêm trang hỏi.

Vấn đề này khiến cho Phù Dao nghe xong cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Diệp Thu bày ra bộ mặt thẫn thờ, đúng là mang theo tên này đi khắp nơi chỉ tổ làm hắn mất mặt.

Chỉ nghe Phù Dao tỉ mỉ giải thích: "Tu hành chính là lấy linh lực tẩm bổ thân thể, làm cho cường thân kiện thể, khiến cho thân thể tăng đến trình độ hoàn mỹ, thoát thai hoán cốt. Theo tu vi tăng lên thì giới hạn thân thể cũng sẽ tăng lên, chỉ cần linh lực không hao hết thì sẽ không xảy ra sự hao hụt linh khí. Tu vi càng cao thì loại tình huống này sẽ càng khó xuất hiện. Đây là vấn đề cơ bản của tu hành, Tiêu công tử tựa như đối với phương diện này không quá quen thuộc nhỉ?"

"Hả? Thế à?" Tiêu Dật gãi đầu hỏi lại.

Đây mà là điều cơ bản sao? Vậy tại sao ta lại không biết nhỉ?

Diệp Thu mang vẻ mặt ghét bỏ nhìn Tiêu Dật, hắn có chút hối hận tại sao lại mang theo cái tên này ra ngoài.

Thật xấu hổ! Sau này đi ra ngoài ngươi đừng nói quen biết ta đấy!

Phù Dao che cái miệng nhỏ nhắn đang cười, ánh mắt nàng cong cong như trăng lưỡi liềm.

Nàng thật sự bị chọc cho phì cười, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười vì sao Diệp Thu lợi hại như vậy mà lại mang theo một tên kỳ quái nhue Tiêu Dật? Chẳng lẽ cao thủ đều thích mang theo một tên quái nhân như vậy sao?

Lúc này, cảm giác được bốn phía có một cỗ năng lượng dị động đang tiến đến, ánh mắt Diệp Thu hiện lên một tia tinh quang, hai ngón tay hắn chuyển thành kiếm chỉ và chỉ qua bên cạnh.

Phù Dao bị dọa một phen vì còn tưởng rằng Diệp Thu đang muốn ra tay với nàng, ánh mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Keng...

Chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm, Phù Dao quay đầu lại

nhìn và phát hiện phía sau nàng có một lão giả đang đứng. Trong tay lão giả cầm một thanh trường kiếm dài ba thước và đang chặn lại một kích của Diệp Thu.

"Sư tôn..." Phù Dao há hốc miệng, kinh ngạc nhìn xem lão giả phía sau.

Người tới không phải ai khác mà chính là Khương Giới Chi.

Phù Dao quay đầu nhìn ông ta rồi lại nhìn Diệp Thu ở phía đối diện mà vội vàng giải thích: "Tiền bối, đừng động thủ, đây là sư tôn của ta."

Nàng vội vàng nói và trong lòng thập phần cảm động. Vừa rồi một khắc kia nàng còn tưởng rằng mình nói sai điều gì nên Diệp Thu muốn giáo huấn nàng.

Không nghĩ tới Diệp Thu không phải muốn giáo huấn nàng mà ngược lại là vì bảo vệ nàng, khiến cho trong lòng nàng cảm thấy ấm áp xen lẫn cảm động.

Diệp Thu nhướng mày nhìn xem lão giả kia, cảm giác đầu tiên truyền lại cho hắn là người này rất mạnh.

Luận thực lực thì ông ta hẳn là kém không nhiều lắm so với sư huynh Mạnh Thiên Chính của hắn, đều là Giáo Chủ cảnh đỉnh phong.

Vừa rồi Diệp Thu còn tưởng rằng có người muốn đánh lén mà ra tay theo bản năng, không nghĩ tới thủ đoạn của đối phương còn rất cao minh, chỉ nhẹ nhàng giơ lên một kiếm mà liền ngăn cản được công kích của hắn.

Tuy nhiên Diệp Thu chỉ là tiện tay đánh ra một kích, cho nên ông ta có thể đỡ được cũng rất bình thường. Nếu ông ta không ngăn được thì mới thật là kỳ quái.

"Ha ha ha, hảo kiếm pháp! Vừa rồi nếu ta không có phản ứng kịp thời thì sợ là đã bị đạo hữu dùng một kiếm chém đôi rồi." Trên khuôn mặt già nua của Khương Giới Chi nặn ra vẻ tươi cười, hòa ái nói.

Diệp Thu khiêm tốn nói:

"Các hạ chính là đại trưởng lão của thánh địa Dao Trì, Khương chân nhân đúng không?

"Hạnh ngộ hạnh ngộ! Khương chân nhân vừa rồi chỉ nhẹ nhàng giơ lên một kiếm mà đã dễ dàng hóa giải đạo kiếm khí này của ta. So với ngươi thì chút đạo hạnh này của ta có chút xấu hổ rồi".

Hai người khách sáo nói với nhau vài câu, trong lòng như gương sáng.

Vừa rồi thông qua một chiêu thăm dò kia cả hai đại khái cũng rõ ràng thực lực của nhau.

Lúc này nội tâm Khương Giới Chi thập phần kinh ngạc. Những thứ khác không nói mà chỉ luận kiếm pháp thì một kiếm vừa rồi của Diệp Thu quả thật đã kinh động đến ông ta.

Khương Giới Chi rất tò mò Diệp Thu rốt cuộc là ai mà lại có kiếm thế khủng bố như vậy?

Ông ta không hề nói dối, mới vừa rồi nếu không phải ông ta phản ứng kịp thời thì chỉ sợ đã bị Diệp Thu một kiếm đả thương.

Thân là cường giả thế hệ trước cho nên Khương Giới Chi bình sinh còn chưa từng thấy qua có người có thể làm cho ông ta cảm giác được sự uy hiếp mạnh đến như vậy.

Chương 171 - Thăm Dò

Phù Dao nhẹ giọng giải thích: "Sư tôn, vị này là người của Bổ Thiên giáo, thủ tọa của Tử Hà Phong, Diệp Thu, Diệp chân nhân."

"Bổ Thiên Giáo? Tử Hà Phong?" Khương Giới Chi nghe vậy mà sửng sốt một hồi lâu.

Ông ta đột nhiên có chút hiểu được vì sao Diệp Thu tuổi còn trẻ mà đã có thực lực kinh người như vậy.

Thì ra là cao đồ của Huyền Thiên đạo nhân! Khó trách!

“Ha ha ha, nguyên lai là cao đồ của Huyền Thiên đạo nhân! Năm đó lão phu cũng từng cùng Huyền Thiên đạo nhân có qua có lại một đoạn thời gian và cũng coi ông ta như là lão bằng hữu. Không nghĩ tới thế giới lại xảo diệu như vậy khi hôm nay lại để cho ta cùng đệ tử của ông ta gặp nhau! Thật sự là duyên phận a!" Khuôn mặt già nua của Khương Giới Chi nặn ra nụ cười hòa ái, vừa cười vừa nói.

Khóe miệng Diệp Thu hơi giật giật.

Lão già này muốn lợi dụng ta sao?

Vừa mở miệng mà ông ta đã nói là bạn cũ cùng với sư tôn Huyền Thiên đạo nhân của ta, đây không phải rõ ràng muốn nói cho ta biết là ông ta có bối phận lớn hơn ta ư?

Diệp Thu làm sao có thể không nhận ra mà lập tức cười nói:

"Ha ha ha, Khương chân nhân nói đùa, uy danh của chân nhân ta đã sớm nghe sư huynh Mạnh Thiên Chính của ta nhắc tới nhiều lần."

"Sư huynh của ta từng nói ông ta đời này bằng hữu không nhiều lắm, nhưng Khương chân nhân phải được tính là một vị. Trước khi xuống núi ông ta còn cố ý dặn dò ta nếu gặp được đệ tử của thánh địa Dao Trì thì phải chiếu cố nhiều hơn."

Lời này vừa nói ra thì khóe miệng Khương Giới Chi liền giật một cái, ông ta lập tức minh bạch ý tứ của Diệp Thu .

Xú gia hỏa này mồm mép không tệ a!

Thật vất vả kéo đến quan hệ giữa hắn và sư phụ hắn để dễ nói chuyện, nhưng kết quả lại bị hắn chuyển tới tên Mạnh Thiên Chính kia mà bị kéo xuống một bậc.

Phù Dao cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của hai người mà trong lòng buồn cười.

Nàng không nghĩ tới sư tôn của nàng ngày thường luôn duy trì hình ảnh tiên phong đạo cốt, hòa ái dễ gần mà lại còn có mặt xấu xa như vậy.

Nàng càng không nghĩ tới Diệp Thu dưới thế cục như thế mà còn có thể lôi kéo thế cục về mình.

Nói thật Phù Dao vẫn rất chờ mong Khương Giới Chi chiến thắng, bởi vì chiếu theo sư tôn của nàng nói thì nàng sẽ là người cùng thế hệ cùng với Diệp Thu.

"Ha ha ha, Diệp đạo hữu cứ nói đùa! Nhắc đến Mạnh sư huynh của ngươi thì ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện. Năm đó sư huynh của ngươi còn thiếu ta hai lượng tiền thưởng mà đều đã một trăm năm, cũng không biết rõ là hắn còn nhớ không nữa?" Khương Giới Chi cười nói.

Diệp Thu sửng sốt một cái. Còn có loại sự tình này?

Chưởng giáo sư huynh của ta cũng không phải là loại bủn xỉn

này, vậy làm sao lại có chuyện ông ta thiếu nợ người ta hai lượng tiền thưởng được chứ?

"Diệp đạo hữu, nếu như ngươi đã là sư đệ của hắn thì ngươi... Thay hắn trả cũng được mà!" Khương Giới Chi thăm dò.

Diệp Thu lập tức minh bạch ra cái gì. Có ý tứ! Lão già này đang thử thăm dò ta sao?

Trong lòng âm thầm suy nghĩ nhưng Diệp Thu vẫn giữ im lặng, sau đó hắn cười nói: "Khương chân nhân, nếu ngươi tìm ta thì chỉ sợ là có chút khó, vì bản thân ta xuất đạo bần hàn, mà từ lâu Tử Hà phong của ta đã có cái danh hiệu nghèo bền vững. Bản thân ta khi bắt đầu tu hành thì trên thân chưa bao giờ có một phân tiền, chỉ sợ có đem ta đi bán thì cũng không đủ trả hai lượng tiền này của ngươi rồi."

"Đã đủ!" Trong lòng Phù Dao nhẹ nhàng hô lên một câu, nhưng cũng không có phát ra âm thanh.

Thật ra Diệp Thu đúng là người có tiền, lần trước Tiêu gia tặng hắn vạn lượng hoàng kim mà giờ phút này vẫn còn ở bên trong nhẫn trữ vật, nhưng hắn làm sao có thể thay Mạnh Thiên Chính trả tiền được.

Nghĩ hay thật! Cái gì cũng đều có thể nhưng mà không thể phí tiền như vậy!

Tử Hà phong của ta nghèo rớt mồng tơi, thật vất vả mới có chút tiền để cải thiện chất lượng cơm nước, vậy làm sao ta thể thay người khác trả tiền được?

Dù là chỉ là hai lượng nhưng cũng không được, vì thịt muỗi cũng là thịt a!

Diệp Thu còn đang rầu vì sẽ nên làm cách nào để đem số tiền kia sử dụng tốt nhất. Nếu như trực tiếp tặng cho đồ đệ thì hắn sợ

là các nàng sẽ không nhận, bởi vậy hắn không dùng cách này.

Diệp Thu đang nghĩ xem làm sao để tạo ra một cơ hội tốt để cho các nàng cam tâm tình nguyện nhận lấy số tiền kia. Vì một khi các nàng tự nguyện nhận thì hệ thống lại tuôn ra bạo kích trả về. Đây chẳng phải là tuyệt kế hay sao?

Đương nhiên đó cũng chỉ là một cái nguyên nhân.

Vừa nhắc tới tiền thì Tiêu Dật tưởng là cơ hội của mình nên định mở miệng nói ta có tiền thì liền bị Diệp Thu trừng mắt một cái mà cụp đuôi rút về.

Tiêu Dật có chút không dám tin mấy vị cao thủ này mà nghèo đến nổi ngay cả hai lượng tiền cũng đều không bỏ ra được ư?

Đây là điều mà những tên công tử thế gia như hắn làm sao nhìn ra được?

Nhìn qua chỉ là hai lượng tiền nho nhỏ nhưng kỳ thật chỉ là sự thăm dò của Khương Giới Chi mà thôi.

Chương 172 - Nhân Thủ Tới

Diệp Thu cười cười, tiếp tục nói ra: "Nếu như Khương chân nhân thật sự muốn đòi lại hai lượng tiền này, ta sau khi trở về sẽ lập tức giúp ngươi hỏi thăm Mạnh sư huynh một chút."

Khương Giới Chi cũng cười cười và nhìn thật sâu Diệp Thu, trong lòng ông ta đã có một cái phán đoán. Người này bụng dạ cực sâu, thực lực thâm bất khả trắc!

Trong lòng Khương Giới Chi hít sâu một hơi, không nghĩ tới Bổ Thiên giáo lại sinh ra một vị cường giả tuyệt thế. Nếu như có thể lôi kéo hắn thì tuyệt đối sẽ có thể làm cho thực lực của Thánh địa Dao Trì càng thêm lớn mạnh.

Chỉ tiếc vừa rồi sau một phen thăm dò ông ta đã minh bạch đây là chuyện không thể nào.

Khương Giới Chi có thể thấy được Diệp Thu đối với Bổ Thiên giáo có tình cảm rất sâu đậm, sư huynh đệ bọn hắn tựa hồ cũng rất đồng tâm hiệp lực với nhau.

Hai lượng tiền để dò xét lòng người, sự tình này khả năng cũng chỉ có Khương Giới Chi mới có thể làm ra.

Ông ta có thể nhìn ra Diệp Thu đã minh bạch ý tứ vừa rồi của ông ta. Mà câu trả lời của hắn đã đáp lại Khương Giới Chi vô cùng thẳng thừng.

Hai lượng tiền không nhiều, Diệp Thu cũng có thể lấy ra, chỉ là cái này không đơn thuần là vấn đề hai lượng tiền mà có liên quan đến vấn đề nguyên tắc của Mạnh Thiên Chính .

Diệp Thu từ chối không trả đã gián tiếp nói rõ hắn và Mạnh Thiên Chính là cùng một chiến tuyến, đứng ở trên lập trường của Mạnh Thiên Chính.

Không nói đến số tiền kia sư huynh của hắn có thật sự thiếu hay không, nhưng việc đó căn bản không trọng yếu.

Diệp Thu lập tức còn nói sẽ hỏi giúp thì cũng biểu lộ sư huynh đệ bọn hắn có tình cảm rất tốt, không có gì giấu nhau.

Khương Giới Chi vuốt vuốt chòm râu, cười nói: "Ha ha ha. Không cần, chỉ là hai lượng tiền thì cần gì làm phiền Diệp đạo hữu."

Hai người bọn họ trong lòng đều có quỷ, đều muốn thăm dò đối phương.

Mọi người ở đây đều bối rối.

"Không phải là hai lượng tiền sao, như thế nào khi nghe bọn hắn nói thì liền cảm giác như là đang thiếu nợ cả núi vàng vậy." Tiêu Dật nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy lấy chỉ số thông minh của mình thì đời này sợ sẽ khó có thể lý giải nổi vấn đề này.

Đang lúc Tiêu Dật còn hoang mang, xa xa đi tới một đám người đang vội vã chạy như bay hướng tới bên này.

"Thiếu gia..."

"Giọng nói này..."

Lâu lắm rồi Tiêu Dật mới nghe được âm giọng nói cần của Từ lão mà liền vội vàng nhìn lại, hắn phát hiện phía trước đội ngũ là thân ảnh uy vũ khí phách của cha mình.

"Cha, sao cha lại tới đây?"

"Ha ha ha, Dật nhi, một tháng không gặp nhìn ngươi rắn rỏi

không ít nha." Tiêu Chiến sảng khoái vỗ vai Tiêu Dật một cái, ông ta không hề khống chế khí lực chút nào thiếu chút nữa đã vỗ Tiêu Dật đến hộc máu.

Tiêu Dật không biết nên vui hay buồn? Khen thì cũng khen thôi, lực đạo manh như thế này là có ý gì?

"Diệp chân nhân..." Vừa hỏi thăm Tiêu Dật thì Tiêu Chiến lập tức chạy về phía Diệp Thu.

Tại bên kia, Khương Giới Chi đã trở lại trong đội ngũ của thánh địa Dao Trì và đã hiểu rõ một đêm này phát sinh chuyện gì.

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn bọn họ một cái, vẻ mặt kỳ quái hỏi: "Các ngươi sao lại tới đây?

"Sáng sớm hôm nay Tiêu mỗ vừa mới về đến nhà, các tộc nhân liền nói với ta ngày hôm qua ngài đến Tiêu gia, sau đó lại mang Dật nhi ra khỏi thành. Tiêu mỗ biết được tin tức này thì lập tức mang theo tất cả cao thủ trong tộc đến đây tìm kiếm Diệp chân nhân, hy vọng có thể giúp được chân nhân một tay." Tiêu Chiến cười ha hả giải thích.

Nghe hắn nói mà Diệp Thu cười thầm trong bụng.

Các ngươi xem đi! Ta không chỉ nói qua một lần tên Tiêu Chiến này rất đáng giao lưu!

Không phải sao? Toàn bộ mảnh chi địa này bộc phát đại chiến kinh thiên mà tại thời điểm ta cần nhân thủ phụ tá nhất thì ông ta không nói một lời mà liền kéo tới toàn bộ cao thủ của gia tộc.

Tuy rằng những tên mà hắn gọi là cao thủ tại trước mặt bốn con hung thú Chí Tôn cũng chỉ là như muối bỏ biển. Nhưng đó cũng là ý tốt của người ta, ít nhất phần tâm ý này Diệp Thu rất coi trọng.

"Tình huống nơi này rất nguy hiểm, tâm ý của Tiêu tộc trưởng Diệp mỗ xin lĩnh. Nhưng mà trận chiến đấu này dưới Giáo Chủ cảnh đều là kiến hôi, tử vong có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Hỗ trợ thì không cần, lát nữa nếu đánh nhau thì các ngươi nhớ tránh xa một chút."

"Cẩn thận một chút đi, nếu đem nội tình của Tiêu gia đều mất hết ở đây thì tương lai đứa nhỏ này còn có thể dựa vào ai?"

Nhìn Tiêu Dật mà Diệp Thu thấm thía nói ra.

Nghe được lời này mà nội tâm Tiêu Chiến run lên, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Diệp Thu trong lời nói đã để lộ ra sự quan tâm đối với Tiêu Dật, đây chẳng phải là nói hắn đã có ý định thu Tiêu Dật làm đồ đệ sao?

Hiện tại hắn đã bắt đầu vì tiền đồ của đồ đệ mình mà bắt đầu tính toán chăng?

Chương 173 - Tán Thưởng

Tiêu Chiến trong khoảng thời gian này đã hỏi thăm không ít chuyện về Diệp Thu nên thập phần rõ ràng vị thủ tọa Tử Hà Phong này chính là người nổi danh hết lòng hết sức đối với đệ tử, không hề tàng tư.

Toàn bộ Bổ Thiên Giáo đều nói, ngươi có thể bái nhập Tử Hà Phong chính là duyên đức tích trữ từ ba kiếp. Thế nhưng muốn tiến vào Tử Hà Phong tu hành cũng không phải là ai cũng có thể.

Cả một dãy núi rộng lớn mà chỉ có hai đệ tử, có thể thấy được Diệp Thu đối với thiên phú, nhân phẩm của đệ tử có bao nhiêu khảo nghiệm nghiêm khắc.

Hôm nay nhìn hắn đối với Tiêu Dật hài lòng như thế mà Tiêu Chiến không khỏi nghĩ rằng con của mình có phải đã thông qua khảo nghiệm của Diệp Thu hay không?

Ngay từ đầu khi ông ta để cho Tiêu Dật lên núi thì bản thân ông ta đã có một sự tính toán như vậy.

Tiêu Chiến rất chờ mong con trai mình có thể có một ngày đả động được Diệp Thu mà thành công bái nhập làm môn đệ của Tử Hà Phong.

Hiện tại xem ra quyết sách lúc trước của ông ta hoàn toàn chính xác.

"Những tộc nhân này của ta mặc dù tu vi không cao nhưng đều là cao thủ quanh năm trà trộn vào hoang nguyên, kinh nghiệm chiến đấu thập phần phong phú. Bọn họ tuyệt đối sẽ không phát sinh ra vấn đề khiến Diệp chân nhân lo lắng, chút lòng tin này đối

với thủ hạ thì Tiêu mỗ vẫn phải có." Tiêu Chiến quả quyết nói.

Diệp Thu gật đầu và không nghi ngờ lời nói của Tiêu Chiến.

Hắn lần thứ hai nhắc nhở nói: "Dù sao các ngươi cẩn thận một chút là được, hiện tại nơi này thập phần hỗn loạn, tùy thời có thể bộc phát loạn chiến, đến lúc đó ta có khả năng không đủ tinh lực để ý đến các ngươi nên hãy tự mình bảo trọng đi."

Nói xong Diệp Thu xoay người tiếp tục nhìn về chiến trường bên kia.

Tiêu Dật đứng ở phía sau hắn không nói một lời mà rơi vào trầm mặc.

Vừa rồi trong lời nói của Diệp tiền bối có vẻ ân cần, vì tiền đồ của ta mà suy nghĩ lý do thoái thác, ta đều nghe ở trong tai.

Trong lòng Tiêu Dật vô cùng cảm động xen lẫn vui mừng, thông qua nỗ lực hắn cuối cùng cũng lọt vào nhãn pháp của Diệp Thu.

Trong khoảng thời gian đi theo Diệp Thu, Tiêu Dật cảm nhận được một cuộc sống hoàn toàn khác so với trước kia.

So với cuộc sống thế gia lúc trước thì hắn càng thích hưởng thụ loại cảm giác vạn người kính ngưỡng này mà trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: "Tiền bối đối với ta kỳ vọng cao như vậy nên ta tuyệt đối không thể để cho tiền bối thất vọng. Sau này ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện."

Tiêu Dật yên lặng thề thốt, quyết tâm dâng trào trong lòng một phen mà lại lộ ra nụ cười bỉ ổi.

Sự quyết tâm này chỉ thoáng qua ba giây, hắn thề xong thì trong nháy mắt đã quên.

Một lát sau, Khương Giới Chi kinh ngạc đi tới, nghiêm túc quan sát Diệp Thu với ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Ông ta đã từ Hàn Sinh Dịch mà biết được chuyện xảy ra ngày hôm qua, trong lòng thập phần chấn động khi Diệp Thu lại có thể dùng một kiếm chém Thôn Thiên Tước bị thương nặng.

"Tốt! Tốt lắm!"

"Tạo nghệ kiếm thuật của Diệp đạo hữu có thể xưng là Thiên Nhân Chi Kiếm. Ngươi vậy mà có thể lấy tu vi Giáo Chủ cảnh đỉnh phong đánh bại đại hung Chí Tôn cảnh. Loại chuyện này ở Đại Hoang còn chưa bao giờ phát sinh qua, điều này quả thực làm cho người ta khó có thể tin được."

Khương Giới Chi thật sự rất kinh ngạc, ngay cả sư tôn của Diệp Thu là Huyền Thiên đạo nhân mà năm đó cũng không có phong thái kinh diễm như vậy hắn.

Đám người Tử Hà Phong này rốt cục đã ăn vào người tiên đan diệu dược gì để tu luyện mà cứ lớp sau mạnh hơn lớp trước vậy?

Năm đó Huyền Thiên đạo nhân đã đủ đáng sợ, người ta vốn tưởng rằng khi ông ta chết thì Tử Hà Phong sẽ nhanh chóng xuống dốc. Ai từng nghĩ lại xuất hiện một tên quái thai như Diệp Thu còn đáng sợ hơn.

Giáo Chủ cảnh đánh Chí Tôn cảnh. Đây không phải là gan dạ thì cũng là ngại mạng mình sống quá lâu!

Đối mặt với Khương Giới Chi khen ngợi mà Diệp Thu mỉm cười khiêm tốn nói: "May mắn đánh lén thành công mà thôi, đã khiến Khương chân nhân chê cười rồi."

Khương Giới Chi nghe xong mà muốn trợn tròn mắt nói: "Khiêm tốn, quá khiêm tốn!"

Trong lòng ông ta không khỏi tán thưởng tâm tính của Diệp Thu.

Hắn không chỉ có thực lực cường đại mà hơn nữa còn không có tâm cao khí ngạo giống như những cường giả khác.

Tâm tính bực này cộng thêm tu vi khủng bố thì đã đáng sợ càng thêm đáng sợ. Thành tựu trong tương lai của hắn tuyệt đối sẽ không kém Huyền Thiên đạo nhân.

Âm thầm suy nghĩ hồi lâu, Khương Giới Chi đã sớm đưa ra quyết định.

Đối với người thanh niên có tiềm lực khủng bố như Diệp Thu ông ta nhất định phải giao hảo.

"Khương mỗ bình sinh cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng nhân vật giống như Diệp đạo hữu quả thật vẫn là lần đầu gặp được."

"Nếu nói Diệp đạo hữu là thiên cổ đệ nhất nhân cũng không phải là quá đáng."

Khương Giới Chi vuốt vuốt bộ râu và lại triển khai vài câu vuốt mông ngựa.

Chương 174 - Đối Mặt Thiên Cơ Tử

Lúc này, một âm thanh không thích hợp từ xa truyền đến.

"Ha ha ha, thiên cổ đệ nhất nhân sao? Ngươi lừa mình dối người mà không biết ngượng à?"

Lời này vừa nói ra thì không khí ngưng đọng lại trong nháy mắt.

Diệp Thu đưa mắt nhìn lướt qua, bắt gặp không gian phía trước rung chuyển một trận, sau đó liền hiện ra một vị lão giả áo xám.

Diệp Thu sửng sốt một chút, hắn có thể cảm giác được khí tức Giáo Chủ cảnh đỉnh phong trên người vị lão giả này.

Thiên Cơ Tử từ ngoài mấy dặm thuấn di mà đến, vừa tới gần nơi này liền nghe được Khương Giới Chi khen ngợi Diệp Thu mà không nhịn được oán hận nói một câu âm dương quái khí.

Ánh mắt Thiên Cơ Tử tràn ngập vẻ hài hước mà nhìn Diệp Thu, lạnh lùng nói: "Ngươi chính là vị thủ tọa kia của Tử Hà Phong, Diệp Thu phải không?

Trong lời nói của ông ta không hề che dấu phong mang, khí thế toàn bộ lộ ra. Ở đây rất nhiều người có tu vi thấp đều bị cỗ áp bách kinh người này hù dọa.

"Áp bách thật cường đại, người này rốt cuộc là ai mà thực lực lại khủng bố như vậy?" Tiêu Chiến dùng ánh mắt lo lắng nhìn xem Diệp Thu, hiển nhiên ông ta cũng không biết Thiên Cơ Tử là ai.

Dù sao vị lão giả này đã trăm năm không có rời núi, thế nhân chỉ nghe nói qua thanh danh của hắn chứ chưa thấy qua mặt.

"Cha, Diệp tiền bối sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" Tiêu Dật khẽ cất tiếng hỏi.

Vị lão giả này vô thanh vô tức đến đây, vừa gặp như đã muốn chiến mà âm thanh hiềm khích hướng tới Diệp Thu. Vô cùng rõ ràng mục tiêu của ông ta đến đây là vì Diệp Thu.

Tiêu Chiến lắc đầu, ông ta chỉ mới đạt tới Thần Tàng ngũ cảnh, khoảng cách Giáo Chủ cảnh còn kém mười vạn tám ngàn dặm, vậy ông ta làm sao có thể nhìn ra thực lực của hai bên ai mạnh hơn ai được?

Tuy nhiên, mặc dù nhìn không ra nhưng Tiêu Chiến có lòng tin tuyệt đối đối với Diệp Thu. Bởi vì cho tới nay Diệp Thu chưa từng để cho ông ta thất vọng.

Cảm giác áp bách kinh người đến từ Thiên Cơ Tử trong nháy mắt đã hình thành một vòng xoáy khổng lồ, mà Diệp Thu đang ở trong vòng xoáy này.

Nội tâm Diệp Thu khẽ mỉm cười, hắn cảm giác được địch ý của Thiên Cơ Tử nên cũng không có ý định giấu diếm nữa.

Thú vị! Ngươi muốn thử ta sao?

Diệp Thu chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, trong phút chốc khí tức mạnh mẽ đã bộc phát.

Chỉ trong nháy mắt hắn đã hóa giải cỗ áp lực này, hắn thậm chí cũng không nhúc nhích một chút.

Giờ khắc này toàn trường đều chấn kinh.

"Giáo Chủ cảnh đỉnh phong!"

"Chuyện này làm sao có thể?"

Đám người Lý Trường Không theo sau mà đến, toàn bộ đều sợ ngây người chôn chân tại chỗ.

Bọn họ không thể tin được lần trước gặp Diệp Thu hắn cũng mới là Giáo Chủ cảnh sơ kỳ. Như thế nào vỏn vẹn trôi qua một tháng mà hắn đã là Giáo Chủ cảnh đỉnh phong rồi?

Chẳng lẽ nói lần trước hắn cũng không xuất ra toàn lực, mà là ẩn tàng đi tu vi của mình sao?

Hiện tại hình như cũng chỉ có khả năng này!

"Thời gian một tháng, cho dù là thiên kiêu tuyệt diễm thì cũng không thể liên tục đột phá hai tiểu cảnh giới được." Lý Đạo Nguyên đã sắc mặt trắng bệch, oán hận nắm chặt nắm đấm nói ra.

Giờ khắc này hắn đã ý thức sâu sắc được sự chênh lệch giữa mình cùng với Diệp Thu đến cùng đã xa như thế nào.

"Giáo Chủ cảnh đỉnh phong?" Thiên Cơ Tử thâm trầm nhìn xem Diệp Thu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc lẫn khó hiểu.

Diệp Thu rõ ràng còn rất trẻ tuổi, nhưng vì sao tu vi đã đạt tới cảnh giới này?

Mặc dù kinh ngạc nhưng ông ta vẫn không hề để Diệp Thu vào mắt. Bởi vì ông ta chính là tồn tại nửa bước Chí Tôn cảnh, mà Diệp Thu chỉ là một tên mới vừa tiến nhập Giáo Chủ cảnh đỉnh phong.

Tuy nhiên, Diệp Thu có thể ở cái tuổi này đạt tới Giáo Chủ cảnh đỉnh phong thì có thể thấy được tiềm lực to lớn của hắn.

Nội tâm Thiên Cơ Tử ẩn giấu sát cơ, trong lòng cân nhắc một phen nhưng không có biểu lộ ra, nói: "Các hạ quả là nhân tài anh

kiệt, không hổ là người thừa kế của Huyền Thiên Chân Nhân, quả nhiên là anh tư bất phàm, kinh thiên tuyệt diễm."

Diệp Thu chỉ cười mà không nói, khí độ của hắn vẫn duy trì phong phái vân đạm phong khinh, phảng phất như vị lão giả trước mắt này chưa bao giờ bị hắn để vào mắt.

Vừa rồi đối mặt với áp bức như vậy mà hắn lại giống như đang dạo chơi nhàn nhã, ung dung.

Khương Giới Chi nhìn một màn này mà thập phần chấn động, yên lặng gật đầu, sau đó nhìn về phía Thiên Cơ Tử, nói: "Lão gia tử, ngươi mới vừa rồi đối với lời của ta có điều gì nghi ngờ sao?"

Thiên Cơ Tử nhướng mày nhìn Khương Giới Chi thật sâu. Ông ta đa mưu túc trí nên liếc mắt một cái liền nhìn ra lão hồ ly này đang muốn đứng chung một chiến tuyến với Diệp Thu.

Tuy nhiên ông ta chưa từng sợ hãi, cho dù một người đánh hai người thì ông ta cũng không sợ. Chỉ là có chút mạo hiểm mà thôi.

Lần này Thiên Cơ Tử vì sơn bảo mà đến, về phần Diệp Thu thì đợi sau khi đột phá Chí Tôn cảnh rồi ông ta thu thập cũng không muộn. Đến lúc đó sợ là ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Chương 175 - Che Giấu Sát Ý

"Khương đạo hữu, cũng không phải là lão phu không tin mà là danh xưng này quá mức chối tai, ta sợ vị đạo hữu trẻ tuổi này không chịu nổi." Thiên Cơ Tử che giấu sát ý trong lòng, trong lời nói cũng không suy giảm ý tứ châm chọc.

Diệp Thu chỉ cười mà không nói, hắn chưa từng nói qua mình là thiên cổ đệ nhất.

Khương Giới Chi khẽ mỉm cười, nói: "Thiên đạo hữu nếu như không tin thì sao không tự mình thăm dò một phen thì liền biết lão phu có nói dối hay không?"

Thiên Cơ Tử liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Lão phu không cần thử, chuyện ngày hôm qua lão phu sớm đã nghe thấy. Con Thôn Thiên Tước kia chẳng qua là bị hắn đánh lén mới miễn cưỡng để cho hắn đắc thủ mà thôi. Thủ đoạn như vậy khó có thể đạt tới trình độ cao, căn bản không tính là cái gì."

Thiên Cơ Tử lại nhìn về phía Diệp Thu, nói: "Nhiều năm trước ta cũng từng lĩnh hội qua kiếm pháp của Tử Hà Phong, đối với kiếm pháp này sớm đã rõ như lòng bàn tay. Đơn luận về kiếm quyết thì Tử Hà kiếm pháp quả thật không tính là kiếm pháp nghịch thiên gì, kiếm pháp có thể so sánh với nó quả thật đếm không thể xuể."

Lời này vừa nói ra Diệp Thu lập tức hứng thú, nói: "Ồ? Nói như vậy trình độ kiếm thuật của các hạ đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi sao?"

Thiên Cơ Tử chỉ cười mà không nói, biểu tình này tựa hồ đã ngầm thừa nhận.

Năm đó ông ta sau khi bị Huyền Thiên đạo nhân hung hăng đánh bại, khi trở về liền bỏ ra mấy chục năm để chuyên môn nghiên cứu sơ hơ của Tử Hà kiếm pháp.

Đối với chiêu thức, đặc điểm của Tử Hà kiếm pháp thì ông ta đã sớm phân tích rõ ràng.

Thiên Cơ Tử có loại tự tin này, chỉ tiếc ông ta đã quên một điểm, Diệp Thu mặc dù xuất thân từ Tử Hà Phong và là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân, nhưng mà hắn căn bản không có học qua truyền thừa của Tử Hà Phong.

Thiên Cơ Tử làm sao biết được những thứ này, vì nào có chuyện lạ đời thân là nhất mạch chi chủ mà thậm chí ngay cả truyền thừa nhà mình mà cũng không tu luyện?

Diệp Thu dần dần trở nên hưng phấn, từ sau khi luyện thành Thảo Tự Kiếm Quyết hắn còn chưa bao giờ gặp qua một ai có trình độ kiếm thuật còn cao hơn so với hắn.

Trong lời nói kia của Thiên Cơ Tử không có lời nào là không lộ ra vẻ coi thường đối với Tử Hà kiếm pháp. Điều này chính là nguyên nhân chủ chốt khiến cho Diệp Thu cao hứng.

"Nếu các hạ đã cho là vậy thì không ngại chỉ giáo cho tại hạ một hai chiêu vẫn được chứ?" Vừa dứt lời, quanh thân Diệp Thu bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm ý kinh người.

Trong phút chốc, cỏ cây trong phạm vi trăm dặm đều chuyển động, phong vân biến ảo, bầu trời tựa như trở nên âm trầm.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Kiếm thế này khi vừa bộc phát thì trong nháy mắt đám người trong trăm dặm đều kinh ngạc. Bọn hắn thập phần khó hiểu cỗ kiếm ý này rốt cuộc là ai phát ra.

Sau khi tìm tới nơi luồng kiếm ý phát ra, tất cả mọi người liền điên cuồng chạy tới bên này.

Rất nhanh sau đó đám người đã đem ngọn núi này vây đến chật kín như nem cối.

"Đây không phải là thủ tọa của Tử Hà Phong, Diệp Thu sao?" Khi thấy rõ là ai phát ra kiếm ý kia, có người kinh hãi thốt lên.

"Kiếm ý thật cường đại, người này quả thật là kiếm thuật thông thần. Trước kia ta nghe người ta nói lại chuyện xảy ra tối hôm qua mà ta còn không tin, hiện tại đã tin hẳn." Nhìn kiếm ý lạnh lẽo này đang tán loạn bạo phát ra xung quanh, hơi không cẩn thận sẽ bị loạn kiếm xuyên tâm mà mọi người cảm thán trong lòng.

Điều làm bọn hắn càng kinh hãi hơn đó là người đối diện với Diệp Thu lại là Thiên Cơ Tử.

"Trời ạ! Diệp Thu làm sao lại giao thủ với Thiên Cơ Tử?"

"Vị Thiên Cơ Tử kia vốn là cường giả cấp bậc thái đẩu, trăm năm qua đã không màng thế sự, nhưng hôm nay khi vừa xuất sơn vậy mà đã cùng Diệp Thu tranh đấu."

"Chẳng lẽ hai người này lại có khúc mắc gì sao?"

Có người kinh ngạc, có người không hiểu mà nghị luận ầm ĩ.

"Hình như đúng thật đã có hiềm khích trước đó! Có lẽ là do Thiên Cơ Tử cùng thủ tọa đời trước của Tử Hà phong là Huyền Thiên đạo nhân đã từng có tư thù."

Lời này vừa nói ra thì đám người lập tức vui vẻ, ánh mắt dõi theo chờ xem kịch hay giữa hai vị cường giả.

Đối mặt cỗ kinh thiên kiếm ý này, Thiên Cơ Tử đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực vô hình.

Ông ta rất giật mình kiếm ý của Diệp Thu vì sao so với Huyền

Thiên đạo nhân trước đây còn mang đến cho ông ta một cảm giác còn kinh khủng hơn?

"Hắn không phải mới chỉ là Giáo chủ đỉnh phong thôi sao?"

"Vả lại Tử Hà Kiếm Pháp khi nào có thể cảm ngộ ra bực sát khí đằng đằng này chứ?"

"Không thể thế được! Tử Hà Kiếm Pháp tuy cũng là kiếm quyết tương đối nổi danh, nhưng luận phẩm giai thì cũng không tính là cao. Nếu đem ra bất kỳ kiếm quyết truyền thừa nào của Bất Lão sơn thì đều có thể nghiền ép Tử Hà Kiếm Pháp dễ dàng."

Nhưng Thiên Cơ Tử làm sao lại có ảo giác, kiếm ý của Diệp Thu đã vượt xa sự tưởng tượng của ông ta, nó cường đại hơn muôn phần so với các loại kiếm kỹ trên thế gian.

Chương 176 - Hắn Điên Rồi Sao?

"Các hạ xuất kiếm đi, để cho ta tới lĩnh giáo một chút cái gọi là kiếm quyết cao thâm mà ngươi đã nói." Trên mặt Diệp Thu hiện ra nụ cười thản nhiênnói.

Đôi mắt hắn không chớp nhìn vào Thiên Cơ Tử và nhìn được sự sợ hãi trong lòng ông ta.

Thiên Cơ Tử đã hối hận!

Trong lòng ông ta tính toán lại một phen, Diệp Thu giờ phút này bạo phát ra cỗ kiếm ý kia quả thật rất mạnh, nếu giao thủ với hắn thì chỉ sợ khó lòng đắc thủ.

Bây giờ là lúc thu thập sơn bảo, điều quan trọng hơn hết là bảo tồn thực lực. Nếu lúc này Thiên Cơ Tử cùng Diệp Thu giao đấu, vậy chỉ sợ giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

"Ha ha ha, vị đạo hữu này, lão phu vừa rồi chẳng qua là nói đùa, làm gì mà ngươi đã coi là thật vậy. Hai chúng ta hãy tạm ngưng chuyện này ở đây thôi, làm gì mà phải nội đấu lẫn nhau, đả thương hòa khí của hai phái chứ."

Diệp Thu nghe vậy cũng không có thu liễm kiếm ý, ngược lại trêu tức nói: "Không sao, nếu các hạ đã coi nhẹ kiếm pháp của Tử Hà phong thì chắc hẳn phải có kiếm quyết càng tinh diệu hơn. Khó có dịp nào gặp nhau như vậy nên chúng ta liền luận bàn một chút đi. Nhân tiện cũng để cho ta lĩnh giáo thử đôi chút truyền thừa kiếm quyết của Bất Lão sơn đến cùng có chỗ gì tinh diệu."

Hai ngón tay Diệp Thu chậm rãi tụ khí, tại trong tay hắn một thanh vô hình chi kiếm thình lình xuất hiện.

Thiên Cơ Tử đã rơi vào tình thế không thể quay đầu, dưới mắt người vây xem nhiều như vậy mà Diệp Thu không hề nể mặt ông ta. Nếu như lúc này ông ta rút lui thì chẳng phải là nói cho thế nhân rằng Bất Lão sơn của ông ta không bằng Bổ Thiên giáo rồi sao?

Nhãn thần Thiên Cơ Tử trong nháy mắt bắt đầu trở nên âm trầm và cũng đã nổi giận.

Tốt, tiểu tử, đây là ngươi tự tìm chết đấy nhé!

Thiên Cơ Tử cất giấu sát tâm trong lòng, mặt ngoài vẫn khách sáo nói: "Nếu Diệp đạo hữu đã có phần nhã hứng này thì lão phu làm sao dám chối từ chối! Vậy thì tới đi!"

Vừa dứt lời, trong tay Thiên Cơ Tử đã xuất hiện một thanh cực phẩm linh kiếm.

Thanh kiếm này vừa ra là toàn trường liền sôi trào.

"Thái Hư Kiếm!"

Thanh kiếm này chính là cực phẩm linh khí, là truyền thừa chi bảo của Bất Lão sơn, chỉ có Đại trưởng lão mới có thể chấp chưởng.

Sau khi Thiên Cơ Tử gọi ra bảo kiếm, một cỗ kiếm ý kinh người trong nháy mắt bộc phát, cùng kiếm ý của Diệp Thu sinh ra va chạm kịch liệt.

"Cực phẩm linh kiếm sao?" Diệp Thu cười cười.

Nếu lúc này hắn lấy ra Vân Tiêu tiên kiếm thì có thể trực tiếp dọa sợ tất cả mọi người hay không?

Sau khi nghĩ ngợi Diệp Thu vẫn quyết định là không nên lấy ra.

Vân Tiêu thân là Tiên kiếm, lấy tu vi hiện tại của Diệp Thu kỳ thật rất khó điều khiển nhưng cũng không phải là không thể dung, chỉ là hắn sẽ bỏ ra đại giới có chút lớn.

Vân Tiêu tiên kiếm một khi bị tế ra thì chính là sát kiếm, chỉ cần một kiếm là sẽ có thể lấy đi tính mạng của đối thủ, nhưng hậu quả là hao tổn cực lớn linh lực của Diệp Thu.

Bên cạnh đó, bây giờ đại chiến tầm bảo đang trong giai đoạn then chốt, nên Diệp Thu cũng không muốn vì một lão già mà lãng phí linh lực.

Nếu đã không thể giết chết đối phương thì Diệp Thu vẫn còn có một cách độc đáo hơn để âm Thiên Cơ Tử.

Cả hai đều bày ra một bộ giương cung bạt kiếm mà chiến, hai đạo kiếm ý cường đại nhanh chóng va chạm với nhau tạo ra tia lửa rực rỡ.

Trong lúc nhất thời, trong vòng trăm dặm gió thổi cỏ lay, loạn phong nổi lên như bão về, xung quanh kiếm khí bay tán loạn.

Thiên Cơ Tử một tay cầm kiếm, tung người nhảy lên trên tít trời cao, diện mục cao ngạo nhìn xuống thế gian, ánh mắt tỏ vẻ coi thường chúng sinh.

Đây chính là nguyên do của hận thù, là cái tâm ma đã kết tơ bén rễ trong lòng ông ta, nhưng nhân vật chính bây giờ đã chuyển từ Huyền Thiên đạo nhân thành Diệp Thu.

Bóng ma tâm lý nhiều năm trước cho tới bây giờ Thiên Cơ Tử vẫn không thể quên mà mang ánh mắt tàn nhẫn nhìn xem Diệp Thu phía dưới.

Ông ta có thể cảm giác được đối phương tản mát ra một cỗ kiếm ý rất mãnh liệt, nhưng chỉ bằng kiếm ý thì còn chưa đủ để đánh bại ông ta.

Ánh mắt Thiên Cơ Tử khóa chặt Diệp Thu, nhìn xem đạo kiếm khí giữa hai ngón tay, hỏi: "Kiếm của ngươi đâu?"

Chỉ thấy Diệp Thu tay trái chắp sau lưng, tay phải nhẹ nhàng vung lên, kiếm khí ngưng tụ, trong nháy mắt bộc phát ra kiếm ý kinh người.

"Đối phó với ngươi ta cần gì phải dùng kiếm!"

Hắn không dùng bất kỳ bảo khí hay linh khí nào, mà dùng chính kiếm khí từ hai tay để ngưng tụ thành kiếm.

Tu hành Thảo Tự Kiếm Quyết đã lâu nên Diệp Thu đã sớm đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh. Cho dù không dùng kiếm mà hắn vẫn có thể phát huy ra uy lực chân chính của Thảo Tự Kiếm Quyết.

Nghe giọng điệu thờ ơ của Diệp Thu mà Thiên Cơ Tử trầm mặt xuống quát lên: "Cuồng vọng!"

Thiên Cơ Tử đã nổi giận, vì đối mặt với dạng cường giả như ông ta mà không ngờ Diệp Thu lại cuồng vọng đến mức này, ngay cả bảo kiếm cũng không lấy ra. Đây à hoàn toàn là không đem ông ta nhìn vào mắt rồi.

Không chỉ có Thiên Cơ Tử, ngay cả mọi người vây xem cũng đều cảm thấy Diệp Thu có chút trang bức quá mức.

Đây chính là đại trưởng lão của Bất Lão sơn, là nhân vật cấp độ thái đẩu! Khinh thường dạng cường giả như vậy thì chẳng nhẽ Diệp Thu đã điên rồi sao?

Chương 177 - Thái Hư Kiếm Pháp

"Ta thừa nhận Diệp Thu rất mạnh, nhưng cũng không thể mạnh đến mức ngay cả kiếm cũng không cần được! Đây là hoàn toàn coi thường đối thủ rồi!"

"Nói thế nào Thiên Cơ Tử cũng là cường giả tuyệt đỉnh nửa bước Chí Tôn cảnh, cho dù là Mạnh Thiên Chính của Bổ Thiên Giáo gặp phải cũng không dám khinh thường như vậy, nhưng Diệp Thu thế mà lại không sử dụng bảo kiếm!"

Mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều cảm thấy Diệp Thu có chút quá khích.

Đối mặt với những lời bàn tán xung quanh, Diệp Thu làm như không thấy, chỉ thấy thân thể hắn chậm rãi bay lên, giống như một vị trích tiên về trời vậy.

Thân hình Diệp Thu thẳng tắp, ánh mắt lộ ra phong mang sắc bén, thân thể tản ra kiếm ý chói mắt.

Hắn chậm rãi nói: "Kiếm của ta không chỗ nào không có! Coi chừng!"

Vừa dứt lời, Diệp Thu lập tức phát động kiếm khí. Trong phút chốc, một luồng kiếm phong đã đánh úp tới.

Sắc mặt Thiên Cơ Tử liền trầm xuống, chăm chú nhìn vào lá cỏ trên cánh đồng hoang kia đang toàn bộ tập trung lại.

"Đây là kiếm quyết gì?" Nội tâm Thiên Cơ Tử chấn kinh.

Sau khi Diệp Thu vừa phát động kiếm quyết, toàn bộ cỏ cây trong vòng trăm dặm đều hóa thân thành từng thanh kiếm vô cùng sắc bén.

Thiên Cơ Tử bình tĩnh lại, trong lòng ông ta cẩn trọng suy đoán mà đột nhiên lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Thiên Cơ Tử thấy được sát cảnh lượn lờ trong kiếm quyết của Diệp Thu. Trong đầu ông ta dần dần hiện ra một kiếm kinh thiên, giảo sát thiên quân vạn mã máu chảy thành sông, hài cốt thành núi.

Ở trong lĩnh vực của Diệp Thu đây chính là vô tận sát trận. Mà Diệp Thu chính là chúa tể của lĩnh vực. Phàm là người ở trong phạm vi của lĩnh vực thì đều chạy không thoát khỏi việc bị chém giết.

Trên mặt cỏ của hoang nguyên, cuồng phong lẫn lộn với kiếm ý dập dờn bay lượn.

Giờ khắc này Thiên Cơ Tử đã hoàn toàn kinh hãi!

Nếu như nói từ đầu, Diệp Thu ở trong mắt ông ta chỉ là một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch, hơi có chút thành tựu mà đã ngông nghênh không coi ai ra gì. Nhưng vào giờ phút này ông ta phải công nhận tên tiểu bối này hoàn toàn xứng đáng là Kiếm Đạo Chí Tôn.

Sắc mặt Thiên Cơ Tử trắng bệch, lắc lắc đầu nói:

"Không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng! Thế gian này làm sao có thể tồn tại loại kiếm quyết biến thái như vậy được?"

"Nhất định là ảo giác! Đúng, nhất định là tiểu tử này đã cố ý tạo ra ảo giác, muốn tạo ra huyễn ảo như vậy để làm nhụt đi ý chí của ta, để cho ta biết khó mà lui."

Bỏ qua sự chết lặng lúc trước, trong mắt Thiên Cơ Tử lóe lên tinh quang, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thu.

"Ta thừa nhận ngươi quả thật có chút bản lĩnh, nhưng chỉ bằng mấy thủ đoạn cỏn con này thì cũng không đủ để đánh bại ta."

Thiên Cơ Tử cười lạnh, đối mặt với kiếm khí của Diệp Thu được làm từ cỏ cây đang đánh úp lại, bàn tay ông ta bất chợt trở nên hư ảo và quét ngang một cái, một đạo kiếm khí trong nháy mắt đem cỏ cây trước người chém hết.

"Ồ vậy à?" Diệp Thu lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, thấy với đạo kiếm của mình bị phá mà hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào, ngược lại còn tỏ ra vẻ mặt trêu tức nhìn về phía Thiên Cơ Tử.

"Nếu như một kiếm này thật sự đơn giản như vậy thì nó cũng không xứng với danh xưng thần kỹ."

Song phương kết thúc lần thăm dò của mình, Thiên Cơ Tử cũng lười cùng Diệp Thu nói nhảm mà một kiếm quét ngang thẳng đến trước mặt Diệp Thu .

Bộ Thái Hư kiếm pháp này tiêu sái tự nhiên, giống như là tiên nhân đi bộ trong mây, có thể phá tan không gian trói buộc, uy lực rất lớn.

Thiên Cơ Tử từng bước ép sát, nhưng phản ứng của Diệp Thu bây giờ quả thật hết sức khác thường.

Hắn không có tiến công mà vẫn chăm chú tránh né từ nãy đến giờ, nhàn nhã lững thững, liên tục tránh thoát khỏi mấy lần công kích của Thiên Cơ Tử .

Hai người chiêu đối chiêu, đánh hết từ trên trời lại xuống đất, liên miên không dứt.

Lực phá hoại của hai người tạo ra thập phần dọa người, một mảnh núi lớn đã bị một kiếm của Thiên Cơ Tử quét ngang mà phân ra hai nửa.

Bọn hắn đánh như chưa bao giờ được đánh, càng đánh càng hăng.

Tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc.

"Trời ạ! Hai người này cũng quá mạnh đi! Loại trình độ chiến đấu này bình sinh hiếm thấy a!"

"Đây chính là cuộc đọ sức chân chính của Giáo Chủ cảnh đỉnh phong sao?"

Trong lúc nhất thời, mọi người đều sợ hãi than thở, một số người tu vi thấp nhìn bọn hắn đối chiến mà váng cả mắt.

"Có thể ra chiêu chậm một chút được không, chiếu cố những tiểu tu sĩ như chúng ta đi mà..." Có người tâm tính kém nói ra, vì bình sinh đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cường độ chiến đấu như vậy, nhưng lại không thể nhìn thấy sự tinh diệu trong đó khiến cho tâm can hắn ngứa ngáy khó chịu.

Giao phong mấy trăm hiệp về sau, Thiên Cơ Tử dần dần càng đánh càng tự tin, bởi vì Diệp Thu luôn một mực né tránh mũi nhọn công kích từ đầu đến giờ.

Điều này tạo cho ông ta loại cảm giác đối phương không dám chính thức đọ sức với mình mà lạnh lùng chế giễu: "Đám Tử Hà Phong các ngươi truyền thừa kiểu gì mà khi giao thủ với đối phương cũng chỉ biết trốn tránh vậy?"

"Nếu ngươi đã nói như vậy thì để ta thỏa mãn ngươi." Lại một lần nữa tránh thoát một kiếm, Diệp Thu rốt cục không hề né tránh nữa.

Chương 178 - Kiếm Trận

Thông qua mấy trăm hiệp giao phong này, Diệp Thu đã dần dần hiểu rõ sự ảo diệu của Thái Hư kiếm pháp.

Chỉ thấy thân hình hắn dừng lại, thân thể thẳng tắp đứng ở nơi đó, bất vi sở động.

"Cơ hội tốt." Thiên Cơ Tử hai mắt sáng ngời, thấy Diệp Thu bị khích tướng rốt cục đã mắc mưu mà lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Thái Hư kiếm xoay ngược một vòng, kiếm ý toàn lực bộc phát, trong nháy mắt một kiếm chém tới.

"Cẩn thận..." Trong đám người vây xem, Phù Dao sắc mặt trắng bệch sợ hãi kêu lên một câu. Tuy nhiên âm thanh của đám đông hò reo chung quanh quá lớn, che giấu đi âm thanh của nàng.

"Mẹ nó! Hắn như thế nào lại không thủ thế nữa?"

"Chẳng lẽ là tự biết mình không thể thắng nên tâm lý xuất hiện dấu hiệu buông xuôi?"

Mọi người khó hiểu nhìn không chớp mắt một màn trên không.

Chỉ thấy một kiếm kia của Thiên Cơ Tử chém tới trước người Diệp Thu, bỗng nhiên hai ngón tay tay phải của hắn nhẹ nhàng bắn ra một cái.

Keng...

Âm thanh thanh thúy của kiếm ý va chạm trong phút chốc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, bốn phía khuếch tán ra một cỗ lực lượng khổng lồ.

Cuồng phong đánh úp lại, thổi về phía tất cả người xem khiến bọn hắn không mở mắt ra được.

Đợi tiếng nổ tản đi, lại nhìn một màn trên bầu trời kia mà đột nhiên mọi người đều sợ ngây người.

Tĩnh lặng!

Bầu không khí trong toàn trường trong nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ.

"Chuyện này..." Có người phát ra âm thanh không tin rồi lại im lặng.

Trên bầu trời, Thiên Cơ Tử mang vẻ mặt hoảng sợ nhìn hai ngón tay của Diệp Thu đang nhẹ nhàng kẹp lấy Thái Hư kiếm của mình, ông ta đều không biết làm sao.

"Không thể nào..." Thiên Cơ Tử không thể tin được một màn trước mắt này.

Đây chính là một chiêu kiếm mà ông ta đã bộc phát ra toàn lực, mặc dù không phải mạnh nhất nhưng uy lực đã sớm vượt qua khả năng chịu đựng của một vị Giáo Chủ cảnh đỉnh phong.

Diệp Thu làm sao chỉ dựa vào ngón tay mà có thể ngăn trở một kiếm này?

"Có gì mà không thể chứ?" Diệp Thu ý vị thâm trường cười nói, giữa ngón tay hắn lưu động một cỗ phù văn màu vàng.

Có lẽ chỉ có bản thân hắn mới biết cỗ phù văn màu vàng này rốt cuộc là cái gì.

Đúng vậy! Đó chính là Cốt Văn Chân Long.

Tại sao hắn không sợ hãi mà không sử dụng bảo kiếm?

Bởi vì bản thân hắn cũng không kém hơn bất kỳ một thanh kiếm nào trên thế gian.

Dưới sự gia trì của Cốt Văn Chân Long, lực phòng ngự của Diệp Thu đã sớm đạt tới trình độ linh khí, hơn nữa còn có lớp bảo vệ của kiếm ý hộ thể từ Thảo Tự Kiếm Quyết.

Tề Vô Hối năm đó không nói sai, loại trình độ công kích này nếu mà tiếp không được vậy hắn chẳng khác nào phế vật.

Một ngón tay hời hợt mà Diệp Thu liền dễ dàng hóa giải một kiếm của Thiên Cơ Tử, hắn châm chọc nói: "Đây chính là kiếm pháp của Bất Lão Sơn các ngươi sao? Hình như cũng chỉ đến thế mà thôi."

"Ngươi..." Thiên Cơ Tử nhất thời tức giận, thiếu chút nữa đã hộc máu.

Diệp Thu nói một câu này không chỉ nhục mạ ông ta mà còn nhục mạ cả Bất Lão Sơn của ông ta.

Đây giống như là một cái tát mạnh bạo vào mặt Thiên Cơ Tử.

"Ha ha ha, loại sỉ nhục này có sát thương quá lớn sao?"

Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người tại hiện trường đều cười lớn.

Một câu này của Diệp Thu có lực sát thương vô cùng, so với bất kỳ kiếm quyết nào hắn vừa dùng đều mạnh hơn.

"Trước đó Thiên Cơ Tử còn tự tin mười phần, luôn bày ra bộ dáng lão tử là đệ nhất thiên hạ. Hôm nay nhìn sắc mặt kia của ông ta quả thật đen đến đáng sợ, chỉ sợ chiến ý đã hao hụt đi không ít."

"Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới! Vị Diệp chân nhân này nhìn như là một người ôn hòa, nho nhã; nhưng lại còn có một cái

miệng xấu xa như vậy. Năng lực này có thể nói là tuyệt đỉnh a."

Mọi người cười to một trận khi nhìn xem màn kịch này.

Thiên Cơ Tử nổi giận, nội tâm ông ta trầm xuống lạnh lùng nhìn Diệp Thu.

Tiếng cười nhạo bên tai giống như một thanh kiếm sắc bén hung hăng đâm thủng tim ông ta.

Thiên Cơ Tử vốn chỉ là muốn giáo huấn Diệp Thu một chút để báo thù Huyền Thiên đạo nhân năm đó đã đánh ông ta. Nhưng không nghĩ tới hôm nay ông ta lại bị đệ tử của Huyền Thiên đạo nhân đánh ngược, lại còn buông lời nhục nhã.

Sự tình phát triển đến bây giờ tựa hồ đã không còn là ân oán cá nhân nữa, mà đã gắn liền với việc hai tông môn này đến cùng là truyền thừa của ai cường đại hơn.

Nếu như hôm nay Thiên Cơ Tử nhận thua thì chẳng khác nào nói cho thế nhân biết, Bất Lão Sơn của ông ta không bằng Bổ Thiên Giáo.

Thiên Cơ Tử làm sao có thể để chuyện như vậy phát sinh mà lập tức lạnh lùng nói: "Đây là ngươi ép ta đấy!"

Vừa dứt lời, Thiên Cơ Tử trong nháy mắt đã phát lực rút về Thái Hư Kiếm.

Chỉ thấy ông ta tả hữu khai cung, ở trên bầu trời diễn hóa ra một bộ kiếm pháp.

Một cỗ kiếm thế càng kinh người trong phút chốc đã hình thành, một lát sau một bộ Thái Hư kiếm trận thản nhiên dựng lên.

Diệp Thu cúi đầu nhìn lớp hoa văn kiếm trận dưới chân mà nhướng mày một cái âm thầm cân nhắc.

"Ái chà, kiếm trận sao? Ừm, có chút ý tứ đấy!"

Nói xong hắn đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị.

Chương 179 - Hoài Nghi Nhân Sinh

Mọi người khó hiểu, có người tinh mắt nhận ra kiếm trận kia chính là truyền thừa của Bất Lão Sơn, Thái Hư kiếm trận.

Kiếm trận này thuộc về hàng kiếm quyết thiên giai, uy lực có thể so với Bổ Thiên Thuật của Bổ Thiên Giáo.

Đối mặt với kiếm trận như vậy Diệp Thu vậy mà cũng không hoảng hốt, ngược lại còn lộ ra nụ cười là có ý gì?

Kiếm trận hình thành, Thiên Cơ Tử lộ ra nụ cười tự tin, cuồng vọng nói:

"Diệp Thu, không phải ngươi muốn kiến thức một chút tuyệt học chân chính của Bất Lão sơn chúng ta sao? Hôm nay ta sẽ theo như ý nguyện của ngươi."

"Tuy nhiên ngươi cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, kiếm này có uy lực cực lớn, một khi sử dụng chính là sát kiếm, ngay cả ta cũng khống chế không được."

"Nếu ngươi không tiếp được rồi không cẩn thận chết ở bên trong thì cũng không trách được ta rồi."

"Ngươi bây giờ nhận thua vẫn còn kịp, đừng nên vì nhất thời xúc động mà trả giá bằng cả sinh mạng."

Trước khi phát động kiếm trận, Thiên Cơ Tử cố ý uy hiếp. Chỉ cần Diệp Thu nhận thua, thừa nhận đạo thống Bất Lão Sơn cường đại hơn Bổ Thiên Giáo, vậy ông ta có thể cân nhắc buông tha Diệp Thu.

Dù sao lần này Thiên Cơ Tử chỉ vì sơn bảo mà đến, nếu sử dụng kiếm trận này khiến cho linh lực tiêu hao quá lớn, đối với cuộc chiến về sau sẽ không khỏi thua thiệt.

Tuy nhiên, Diệp Thu giống như không có ý nhận thua mà cúi đầu tiếp tục nghiên cứu đồ văn trên mặt đất.

Qua hồi lâu, hắn đột nhiên ngẩng đầu nghiêm túc nói: "Ta thấy kiếm trận này tựa hồ cũng không có gì đặc biệt."

"Cuồng vọng!" Thiên Cơ Tử nhất thời tức giận quát lên.

Ông ta đã lui cho Diệp Thu một đường thoát nhưng hắn lại không cảm kích mà còn lên tiếng trào phúng truyền thừa của Bất Lão Sơn.

Thiên Cơ Tử đã hoàn toàn nổi giận. Ông ta đang muốn phát động kiếm trận thì đột nhiên có một cỗ kiếm ý kinh người xuất hiện.

Trong phút chốc, một thanh cự kiếm lơ lửng trên trời dần dần hiển lộ thân hình.

Biến hóa trong nháy mắt này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều không kịp phản ứng.

Chỉ thấy Diệp Thu từng bước bay lên không, nhàn nhã lững thững đi tới Thiên Uyên và đứng thẳng bên dưới cự kiếm.

Uy áp từ cỗ kiếm thế hủy thiên diệt địa kia trong nháy mắt đã phủ xuống, khiến cho người xem cảm thấy hít thở không thông.

"Cái này..."

"Đây mới thật sự là kiếm trận!"

Tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Dưới thanh cự kiếm kia, cỏ cây trong vòng trăm dặm giống như có một luồng gió xuân thổi qua mà nhanh chóng khởi sắc lại như lúc ban đầu.

Trong phút chốc, Diệp Thu lại một lần nữa ngưng tụ ra Vạn Kiếm chi thế, dưới sự gia trì của lĩnh vực Chu Thiên mà bày ra sát trận.

Những đạo kiếm khí này tỏa ra khí tức để cho mọi người có thể rõ ràng cảm giác được kiếm ý của Diệp Thu so với trước đó cường đại hơn mấy trăm lần.

"Trời ạ! Đây là kiếm quyết gì vậy? Quá biến thái đi!"

So với kiếm trận này thì Thái Hư kiếm trận quả thực là không biết giấu mặt vào đâu.

Diệp Thu đã bày ra một đạo kiếm trận, cự kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, một cỗ kiếm thế kinh thiên trong nháy mắt bộc phát.

Giờ phút này Diệp Thu trông như một vị kiếm tiên, mười phần tiên khí.

Diệp Thu bình thản nói:

"Tới đi! Cái gọi là truyền thừa Chí Tôn của Bất Lão Sơn ta đã thấy được."

"Ừm, nói thế nào nhỉ, cũng bình thường thôi."

"Hiện tại ta cũng nên cho ngươi kiến thức một chút cái kiếm pháp mà ngươi coi thường của Tử Hà Phong đến cùng là như thế nào."

"Thời gian của ta có hạn, một kiếm này ngươi nếu có thể tiếp nhận thì chuyện hôm nay ta có thể coi như chưa từng xảy ra."

"Đi!"

Vừa dứt lời, thanh cự kiếm trên bầu trời kia đã chậm rãi khởi động.

Một cỗ cảm giác áp bách kinh người nhanh chóng hạ xuống.

Khuôn mặt Thiên Cơ Tử lộ ra vẻ sợ hãi, đối mặt với một kiếm này ông ta đã không dám lưu thủ nữa mà bộc phát ra toàn lực. Thực lực nửa bước Chí Tôn của ông ta cuối cùng đã phải dùng ra.

Chỉ thấy tay phải của Thiên Cơ Tử huy kiếm, tay trái xuất ra một chiếc đỉnh, đột nhiên chĩa cái đỉnh này lên.

Một cỗ lực lượng cường đại phóng ra, trăm dặm hoang nguyên nhanh chóng biến thành một mảnh hỗn độn.

Ầm!!!

Cự kiếm chém xuống làm phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, thiên địa xung quanh rung lên một hồi. Ngay cả bốn con đại hung Chí Tôn đang đại chiến kịch liệt cũng đều phải ném tới kinh ngạc ánh mắt.

Phụt!!!

Thiên Cơ Tử phun ra một ngụm tiên huyết, dù ông ta liều mạng nhưng cuối cùng vẫn chỉ miễn cưỡng chặn một kiếm này.

Tuy nhiên rất đáng tiếc, ông ta đã bị trọng thương và còn suýt nữa mất mạng.

Vừa rồi Thiên Cơ Tử đã mơ hồ cảm thấy khí tức tử vong bao trùm toàn thân mình, một kiếm kia áp bách ông ta đến nổi thần hồn đều phải hứng chịu sự đè ép mãnh liệt.

"Kiếm trận này… quá mạnh!"

Loại lý do này cũng không thể nào miêu tả hết được độ kinh khủng của kiếm trận kia.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người về phía Diệp Thu, nhãn thần ngoại trừ vẻ kính sợ ra thì còn có cả thán phục vị Diệp chân nhân trẻ tuổi này.

Lúc này đâu còn có người dám chất vấn thực lực của hắn hay nói hắn cuồng vọng.

Hắn cuồng vọng cái gì chứ? Hắn chỉ ăn ngay nói thật mà thôi!

"Thiên sư huynh. . ." Chiến đấu kết thúc, mấy người Lý Đạo Nguyên, Lý Trường Không lập tức tiến lên đỡ lấy Thiên Cơ Tử, thi triển bí pháp bảo vệ tâm mạch của ông ta.

Chốc lát sau, Diệp Thu chậm rãi từ trên trời hạ xuống, đi tới bên cạnh Thiên Cơ Tử và đón lấy cái ánh mắt hoài nghi nhân sinh của Thiên Cơ Tử.

Chương 180 - Nhất Kiếm Thành Danh

Trầm tư một lát, Diệp Thu đột nhiên nói ra: "Truyền thừa Chí Tôn của Bất Lão sơn cũng chỉ đến thế mà thôi."

Phụt!!!

Thiên Cơ Tử lại phun ra một ngụm tiên huyết, ông ta đã triệt để bất tỉnh.

Đám người nhìn xem mà giật mình.

"Mẹ nó, miệng lưỡi giết người, sắc như dao cạo. . ."

"Âm hiểm quá! Thiên Cơ Tử vốn đã sức cùng lực kiệt mà hắn còn bồi thêm một kích trí mạng như vậy nữa."

Diệp Thu nói xong liền không quay đầu nhanh chóng rời đi. Mục đích của hắn đã đạt được, lưu lại thêm nữa cũng không quá phù hợp.

"Thiên sư huynh, ngươi tỉnh lại đi..." Nhìn thấy Thiên Cơ Tử bị bất tỉnh nhân sự, bọn người Lý Trường Không chân tay luống cuống nhìn thật sâu Diệp Thu một cái rồi lại nhìn xem đám người vây xem.

Trong lòng bọn họ minh bạch, hôm nay thanh danh của Bất Lão sơn xây dựng lâu nay đã xem như đổ xông đổ bể.

Thiên Cơ Tử đường đường là Đại trưởng lão Bất Lão sơn mà ngay cả một vị thủ tọa của Tử Hà phong cũng đánh không lại.

Việc này nếu mà truyền đi thì về sau Bất Lão sơn cũng đừng nghĩ thu được đồ đệ nào có thiên phú tuyệt hảo. Vì chỉ cần trẻ nhỏ hơi có chút thiên phú thì cũng sẽ không lựa chọn Bất Lão sơn.

"Đi!" Lý Đạo Nguyên để lại một câu âm lãnh và cõng Thiên Cơ Tử mang theo tâm trạng cực kỳ tức giận mà rời đi.

Lúc này bọn hắn còn lưu lại sẽ chỉ càng thêm mất mặt hơn thôi.

"Chết tiệt..." Trong một sơn động, Thiên Cơ Tử một lần nữa tỉnh lại, hồi tưởng lại một màn vừa rồi mà liền phát ra tiếng hét chói tai.

"Diệp Thu... Ta và ngươi thế bất lưỡng lập." Trong ánh mắt âm độc của ông ta tràn đầy sát ý nói ra.

Thiên Cơ Tử cảm thụ được từng trận đau đớn truyền đến, thấy thân thể mình đang dần dần trở thành gỗ mục mà ông ta hối hận không thôi.

Thiên Cơ Tử không thể tin được vì sao thực lực của Diệp Thu lại mạnh như vậy?

Ngay cả khi ông ta đã đạt tới nửa bước Chí Tôn mà cũng không thể đánh thắng hắn.

Nếu như để cho Diệp Thu phát triển tiếp, vậy nói không chừng tương lai Bổ Thiên Giáo sẽ có thêm một vị Huyền Thiên đạo nhân thứ hai.

"Hừ, Diệp Thu, ngươi chờ đó cho ta, mối thù hôm nay ta sẽ nhớ kỹ."

"Đợi lão phu đột phá Chí Tôn cảnh thì sẽ trở về tìm ngươi tính sổ."

Thiên Cơ Tử mang ánh mắt ác độc tức giận mắng một câu, sau đó bắt đầu điều tức thân thể rồi liên tiếp ăn mấy viên đan dược vào mới bình ổn lại được khí tức.

"Thiên sSư huynh, ngươi không sao chứ?" Lý Đạo Nguyên lo lắng hỏi.

Thiên Cơ Tử lạnh lùng nhìn hắn một cái. Trong lòng ông ta rõ ràng mình bị rơi vào thế cục bây giờ đều hoàn toàn xuất phát từ sự xúi giục của Lý Đạo Nguyên.

Thiên Cơ Tử càng nghĩ càng tức mà lập tức vỗ Lý Đạo Nguyên một cái bay rớt ra ngoài, nặng nề đụng vào vách đá.

Đám người Lý Trường Không thấy một màn này mà run như cầy sấy nhưng cũng không dám nhiều lời.

Thiên Cơ Tử lạnh lùng nhìn xem đám người Lý Trường Không và cũng lười nói gì thêm.

Hôm nay mặt mũi của Bất Lão Sơn đã bị ông ta làm mất sạch rồi.

Chuyện này một khi truyền ra ngoài thì đối với Bất Lão Sơn mà nói tuyệt đối là một loại đả kích cực lớn. Đặc biệt là câu nói kia của Diệp Thu: Truyền thừa Chí Tôn của Bất Lão Sơn chỉ có như vậy thôi sao?

Đây không thể nghi ngờ là sự đả kích mang tính hủy diệt, đối với tương lai phát triển của Bất Lão sơn sẽ có ảnh hưởng cực lớn.

Bất Lão sơn không bằng Bổ Thiên giáo đã là sự thật, giờ phút này cũng không có cách nào thay đổi. Trừ phi Thiên Cơ Tử có thể đạt được kỳ ngộ trong lần xuất sơn này mà thành công đột phá Chí Tôn cảnh để tìm về mặt mũi.

"Các ngươi đều đi ra ngoài đi, đợi ta điều tức khôi phục một

chút." Thiên Cơ Tử hạ lệnh.

Ông ta nhìn Lý Đạo Nguyên thật sâu một cái và thật sự rất muốn một cái tát đập chết hắn, nhưng lại cân nhắc đến việc hắn những năm qua đã vì Bất Lão Sơn mà làm ra không ít cống hiến nên cuối cùng vẫn phải nhịn xuống.

"Chuyện hôm nay ta không muốn so đo nhiều, vô luận đúng hay sai thì hết thảy chờ trở về núi lại nói."

"Mảnh chi địa này đã nổi lên đại thế, rất nhanh sẽ nghênh đón một hồi huyết chiến, đây chính là lúc dùng người."

"Ta hi vọng ngươi có thể lập công chuộc tội, nếu như ngươi biểu hiện tốt và có thể giúp sức cho ta thì chuyện cũ xem như chưa từng xảy ra."

Lý Đạo Nguyên nghe vậy thì liền mừng rỡ, hắn bây giờ giống như thấy được một tia hi vọng trong đêm tối mà vội vàng đáp lại: "Đại sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ lưu ý hành động để trợ giúp Bất Lão sơn thánh địa lấy lại tôn nghiêm."

"Được rồi, các ngươi ra ngoài đi." Thiên Cơ Tử mặt không chút thay đổi mói.

Sau đó ông ta nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tưởng vì phải trong thời gian ngắn nhất khôi phục lại sức lực để kịp tranh đoạt thời cục.

Diệp Thu không biết chính vì trận chiến hôm nay của hắn cộng thêm trận chiến tối hôm qua mà hắn đã hoàn toàn thành danh khi có mặt trong một vị trí thái đẩu.

Giờ phút này, cỗ nhiệt danh của hắn một lần nữa bao trùm toàn bộ cảnh nội của Đông Hoang. Một truyền mười, mười truyền trăm, một cái tên vang dội đã hoành không xuất thế: Bạch Y Kiếm Tiên, Diệp Thu!

Đáng tiếc hắn đối với chuyện này hoàn toàn không biết, mà chỉ yên lặng trở lại trong đội ngũ của Tiêu gia.

Chương 181 - Phù Dao Nhìn Lén

"Ta nghe cha ta nói rằng lão già kia chính là nhân vật cấp bậc thái đẩu, có tu vi nửa bước Chí Tôn nhưng cũng bị ngài dùng một kiếm đánh cho ngã ngựa." Tiêu Dật lại vuốt mông ngựa Diệp Thu, trên mặt hắn tràn đầy vẻ sùng bái.

Diệp Thu cười mà không nói.

Tiêu Chiến phụ họa: "Tu vi của chân nhân càng ngày càng cao thâm khó lường, cứ tiếp tục như vậy chắc hẳn không bao lâu nữa liền có thể đạt tới Chí Tôn cảnh trong truyền thuyết. Quả thực không thể tin được, chân nhân quả thực cho chúng ta kinh hỉ quá lớn."

Tiêu Chiến lúc này nội tâm kích động vô cùng. Ông ta thật sự đã đánh trúng bảo bối.

Thiên Cơ Tử nửa bước Chí Tôn mà cũng bị Diệp Thu nhẹ nhàng dùng một kiếm đánh bại, đây là loại tồn tại khủng bố gì?

Có hắn che chở Tiêu gia thì về sau còn có ai dám trêu chọc Tiêu gia nữa?

Kẻ nào muốn bắt nạt Tiêu gia thì cũng phải tự hỏi xem có chán sống hay không?

Đối mặt với cha con bọn hắn người tung kẻ hứng mà Diệp Thu bình tĩnh tự nhiên, nói: "Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới."

"Đây mà là chuyện nhỏ ư?" Tiêu Dật trợn trắng mắt thốt lên.

Nếu như đây đều là chuyện nhỏ thì trên đời này còn có chuyện gì lớn nữa cơ chứ?

"Xú tiểu tử, ngươi thì biết cái gì? Đối với cao nhân mà nói loại chuyện này căn bản không đáng giá nhắc tới. Bất kỳ một vị cao nhân đắc đạo nào tròng long cũng chỉ có một tín niệm, đó chính là chứng đạo thành tiên. Ngoài ra bất cứ chuyện gì cũng chỉ là một chút phiền toái trên đường thành tiên mà thôi." Tiêu Chiến răn dạy con trai mình, trong lòng ông ta càng thêm sùng bái Diệp Thu.

Tâm tính của Diệp Thu đã sớm đạt tới cảnh giới cực cao, cho dù đối mặt với sự khen ngợi như vậy mà hắn vẫn có thể bảo trì thong dong bình tĩnh.

Chỉ riêng luận về tâm tính thì rất nhiều người đều đã không cách nào so sánh được với hắn.

Tiêu Chiến cảm thấy rất may mắn với việc chính mình lúc trước đã có một cái quyết định anh minh, đó là đem tương lai của Tiêu gia chốt hạ vào cửa của Diệp Thu.

Ngay cả cường giả như Thiên Cơ Tử mà cũng không phải là đối thủ của Diệp Thu, vậy tương lai còn có ai dám trêu chọc Tiêu gia?

Quan trọng nhất là con trai ông ta giờ phút này đang đi theo bên người Diệp Thu, tương lai của hắn chỉ sợ sẽ cao không lường được.

Diệp Thu âm thầm bật cười trong lòng, lắc đầu không thôi. Loại hư danh như vậy làm cho sống lưng hắn có chút nặng nề khi gánh vác.

Khương Giới Chi chậm rãi từ xa đi tới, liên tục tán thưởng: "Ha ha ha, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới thực lực của Diệp đạo hữu lại kinh người như thế. Ngay cả Thiên Cơ Tử mà dưới tay

đạo hữu cũng không chiếm được chút tiện nghi nào."

Khương Giới Chi thở dài tiếp tục nói: "Diệp đạo hữu hôm nay xuất ra một kiếm này có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, khiến cho lão phu cũng phải toát ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu vừa rồi người đối mặt với kiếm trận này là lão phu thì có lẽ cái mạng nhỏ này của lão phu hôm nay liền xong rồi."

Khương Giới Chi nói ra cảm thán phát ra từ nội tâm, vì biểu hiện kinh diễm của Diệp Thu quả thật quá kinh người.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, muôn đời đều là như thế. Có lẽ những lão gia hỏa như ông ta sớm nên rời khỏi cái sân khấu này thôi.

Diệp Thu mỉm cười nói: "Khương chân nhân khiêm tốn rồi! Diệp mỗ tu vi còn thấp, sao dám vượt qua mặt các vị tiền bối được!"

Nói đến đây bản thân Diệp Thu cũng vui vẻ. Hắn chủ yếu là kiếm tu mà tên Thiên Cơ Tử kia chọn gì không chọn lại bày ra kiếm trận để công kích hắn.

Loại cảm giác này giống như là có người ngu ngốc đi chọn lựa lĩnh vực mà hắn am hiểu nhất vậy, đây không phải là đưa mặt ra cho hắn đánh sao?

Với sự giúp sức này Diệp Thu không ngại mà thuận tay dập tắt sự kiêu ngạo của Thiên Cơ Tử.

Khương Giới Chi cười mà không nói, người bên ngoài có lẽ sẽ tin lời Diệp Thu nhưng ông ta cũng không cho là như vậy.

Chẳng lẽ Diệp Thu chỉ biết dung kiếm thôi sao?

Đáp án chắc chắn là không!

Cuộc chiến đấu vừa rồi Khương Giới Chi là người thấy rõ ràng nhất, ánh sáng lưu động của phù văn giữa hai ngón tay Diệp Thu chính là một bộ phù văn có bí thuật rất mạnh.

Tuy rằng nhìn thấu nhưng hắn cũng không có vạch trần.

Phù Dao cẩn thận đứng sau Khương Giới Chi, dùng mắt phượng len lén đánh giá Diệp Thu, trong mắt tràn ngập sự sùng bái.

Trận chiến vừa rồi làm cho nàng chân chính ý thức được sự khủng bố của Diệp Thu.

Nàng khó có thể tin được một người ở độ tuổi lớn hơn không bao nhiêu so với nàng mà thực lực lại khủng bố như thế.

Thế nhân đều sùng bái cường giả, Phù Dao cũng không ngoại lệ, huống chi vị cường giả này lại còn rất trẻ tuổi, đẹp trai, không giống như những lão già kia.

Hơn nữa cách làm người của hắn tao nhã phong trần, tâm ý thoải mái, không lúc nào là không hấp dẫn nàng.

Ánh mắt của Phù Dao len lén đánh giá Diệp Thu, đối diện với hắn nàng lúc nào cũng có loại cảm giác trái tim mình gia tốc lên.

Nàng cẩn thận nhìn Diệp Thu từng li từng tí giống như làm kẻ trộm, không dám để cho hắn phát hiện ra dị thường của nàng.

Chương 182 - Vội Vàng

Diệp Thu lại nói: "Thế nhân đều nói kiếm thuật của ta thông thần, kỳ thật một kiếm này của ta cho tới bây giờ cũng chỉ mới có thể lĩnh ngộ được một, hai phần."

"Cái gì? Chỉ mới lĩnh ngộ được một, hai phần?"

Trong lúc nhất thời, mọi người khó có thể tin được những lời này dĩ nhiên là từ trong miệng Diệp Thu nói ra.

Ngươi nhắc lại một chút cho ta với, đây còn là tiếng người sao?

Mới lĩnh ngộ được một, hai phần mà liền đuổi theo chém giết Thôn Thiên Tước, và thiếu chút nữa đã chém chết Thiên Cơ Tử sao?

Vậy nếu để cho ngươi hoàn toàn lĩnh hội được chân chính kiếm ý thì chẳng phải là muốn đâm thủng cả trời rồi ư?

"Đi theo tiền bối lâu như vậy mà ta vẫn luôn không phát hiện nguyên lai ngài có sở thích trang bức." Tiêu Dật không khỏi tặc lưỡi thầm than.

Diệp chân nhân đúng là người trong nghề, ta rất bội phục tại sao ngài lại có thể nghiêm túc nói ra một câu như vậy.

Ha ha ha, ta muốn học chiêu này!

Nhìn như là Diệp Thu tự hạ thấp mình, nhưng kì thực là đang giả vờ đến khi không ai ngờ tới lại xuất thủ làm cho mọi người bất ngờ không kịp đề phòng.

Tiêu Dật phảng phất như nhìn ra một chân trời bí điển hoàn toàn mới, nội tâm hắn âm thầm vui mừng ghi nhớ tinh túy của chiêu này.

Những lời này của Diệp Thu khiến cho mọi người ở đây bất ngờ không kịp đề phòng.

“Chiêu kiếm này có thể mạnh như vậy thì nó chẳng phải là thần kỹ rồi sao?"

"Điều này sao có thể? Thần kỹ chính là bí thuật cường đại nhất thế gian, cho dù đưa ngươi bí tịch thì ngươi cũng không cách nào tu luyện. Nó yêu cầu phải có ngộ tính cực cao cộng thêm khảo nghiệm khủng bố, cho dù là trời sinh thánh thể cũng khó có thể lĩnh ngộ ra ảo diệu trong đó."

"Chẳng lẽ thể chất của Diệp Thu so với trời sinh thánh thể còn khủng bố hơn?"

Mọi người đều kinh hãi, sắc mặt Khương Giới Chi thì càng ngưng trọng.

Ông ta nhìn không ra thể chất của Diệp Thu, nhưng nếu như Diệp Thu thật sự có thể nắm giữ thần kỹ vậy thể chất của hắn tuyệt đối là tiên thể vô thượng chân chính.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của bọn họ mà Diệp Thu không khỏi cười thầm.

Kỳ thật hắn chính là từ tầng thứ thấp nhất đi lên, hôm nay nhất thời cao hứng mà thuận miệng nói ra một câu, lại không nghĩ tới hắn đã đả kích bọn họ lớn như vậy.

Phù Dao do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói:

"Diệp tiền bối, ngài quá khiêm tốn rồi! Phù Dao bình sinh gặp qua không ít cường giả nhưng còn chưa bao giờ gặp qua cường giả

như tiền bối.”

“Vừa rồi tiền bối dùng một kiếm kia giống như một vị kiếm tiên, tựa như một vị trích tiên thất lạc phàm trần vậy. Ngài tu sái tùy tâm, nhưng lại không mất đi sự bá đạo. Ngài nhàn nhã bước đi giữa thương khung như một vị đế vương chấp chưởng vạn đạo."

"Nhất kiếm nhất niệm càng có vạn loại biến hóa, khiến cho người ta nhìn đến hoa cả mắt. Kiếm pháp như vậy làm sao có thể chỉ lĩnh ngộ được một, hai phàn trong đó. Ta chỉ sợ Diệp tiền bối đã sớm thông hiểu hết nó rồi."

Diệp Thu có chút ngoài ý muốn mà nhìn nàng một cái. Nha đầu này cũng rất thông minh!

Diệp Thu cười nói: "Ha ha ha, tiểu nha đầu, ngươi cũng thông minh đấy. Đọc tâm thuật cộng thêm vài phương diện so với hai đồ nhi của ta dường như ngươi còn tốt hơn một bậc. Ta rất coi trọng ngươi, thành tựu trong tương lai của ngươi là không thể hạn lượng."

Trong mắt Phù Dao hiện lên một tia mừng thầm, thầm nghĩ: "Ta đã chiếm được sự tán dương của ngài ấy rồi sao?"

"Đa tạ tiền bối khích lệ!" Phù Dao ôn nhu cười nói.

Một làn gió mát thổi qua mái tóc nàng, trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của nàng còn mang theo một tia đỏ ửng, trông thu hút vô cùng.

Ánh mắt Diệp Thu hiện lên một tia tà ác mà đột nhiên thở dài nói: "Đáng tiếc ngươi không phải là đồ nhi của ta, bằng không ta khẳng định sẽ dốc túi truyền thụ cho ngươi các sở học mạnh nhất. Đáng tiếc, đáng tiếc..."

Một tiếng thở dài này để cho Khương Giới Chi có một tia cảm giác nguy cơ.

Ý hắn là sao?

Đang trước mặt ta mà liền muốn cướp người ư?

Ta coi ngươi là bằng hữu mà ngươi lại đánh chủ ý lên đồ đệ của ta hả?

Giỏi lắm, bụng dạ tên này thật thâm sâu khó lường!

Khương Giới Chi quay đầu nhìn Phù Dao một cái, phát hiện lúc Diệp Thu nói ra những lời này thì ánh mắt nàng đã hiện lên một tia mừng thầm giống như đang mong đợi điều gì đó.

Đây là tín hiệu xấu đối với Khương Giới Chi!

"Khụ khụ..." Khương Giới Chi ho khan một tiếng, ông ta nhất định phải đứng ra nói gì đó nếu không chỉ sợ đồ nhi ngoan của mình sẽ bị cướp đi.

Khương Giới Chi đã hao phí tinh lực, tài lực, tài nguyên nhiều năm như vậy để thật vất vả bồi dưỡng ra một vị thánh nữ kế thừa thánh đia Dao Trì trong tương lai.

Nếu cứ như vậy mà bị người ta cướp đi thì mọi cố gắng nhiều năm của ông ta chẳng phải là đã đổ xuống sông xuống biển rồi sao?

Chuyện này không thể được! Ta cái gì cũng có thể không quan tâm, duy chỉ có Phù Dao là tuyệt đối không thể có việc gì!

"Nói đùa, nói đùa! Diệp đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã có tu vi cao như thế, vậy đồ nhi của ngươi khẳng định cũng là kỳ tài ngút trời. Đồ nhi của ta tư chất ngu dốt, làm sao có thể lọt được vào pháp nhãn của Diệp đạo hữu. Diệp đạo hữu đã chọc cười ta rồi."

Diệp Thu liền vui vẻ trong lòng, hắn vội vàng mà lão nhân này cũng vội vàng không kém!

Chương 183 - Đế Mộ Xuất Thế

Đang chuẩn bị nói chuyện, lúc này Tiêu Dật bên cạnh đầu óc co rút, chen vào nói: "Aiii, Phù Dao tiên tử, ta nói với ngươi rồi, tiền bối nhà ta ở trong Bổ Thiên giáo nổi danh đối tốt với đệ tử. Cái gì bảo khí, linh đan diệu dược, hay cả công pháp thiên giai nói truyền liền truyền, tuyệt đối không mập mờ. Cho dù là một khối bảo cốt di chủng Thần Tàng Ngũ Cảnh cũng không do dự mà trực tiếp đưa cho đồ đệ."

Lời này vừa nói ra toàn trường đều ngây ngẩn cả người.

"Vãi chưởng! Một khối Bảo Cốt Ngũ Cảnh nói đưa liền đưa sao?"

"Đây còn là đệ tử ư? Ngay cả là người thân cũng không thể hào phóng như vậy được?"

Tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh, mà đợt trợ công này của Tiêu Dật đã chọc cười Diệp Thu.

Tên tiểu tử này tại thời khắc mấu chốt quả thật đánh đúng vào chỗ nhạy cảm.

Phù Dao nghe xong mà nội tâm liền chấn kinh. Trên đời này thật sự có vị sư tôn tốt như vậy sao?

"Khụ khụ..." Khương Giới Chi lại một lần nữa ho khan, ông ta đột nhiên có chút sợ hãi mà nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tiêu Dật một cái.

Ông ta luống cuống nhìn thoáng qua phía trên rồi vội vàng chuyển đề tài: "Diệp đạo hữu, ngươi cảm thấy trận chiến đấu này

đám hung thú kia sẽ đánh tới khi nào?"

Diệp Thu khoát tay nói: "Còn lâu! Cứ để chúng đánh đi, chúng ta tiếp tục nói về đề tài vừa rồi."

Khuôn mặt già nua của Khương Giới Chi tối sầm lại, trên mặt ông ta phảng phất như xuất hiện ba cái hắc tuyến.

Mẹ kiếp! Tên này thực sự đang muốn gây khó dễ cho ta đúng không?

Tức chết lão phu rồi! Nếu không phải ta đánh không lại hắn thì ta thật muốn vung cho hắn một cái tát đến ngất đi.

"Đồ nhi, mấy ngày nay ngươi đã bôn ba bên ngoài chắc hẳn cũng mệt mỏi rồi, ngươi mau mau trở về nghỉ ngơi đi."

"Lúc trước ta đã lấy mấy viên đan dược từ chỗ Hàn thúc của ngươi, ngươi cầm lấy và thừa dịp trong khoảng thời gian này điều tức lại một chút."

Khương Giới Chi thay đổi sách lược mà chuyển dời lực chú ý của Phù Dao khỏi Diệp Thu.

Đối với lời dặn dò của sư tôn thì Phù Dao còn muốn nói gì thêm nhưng không dám bất tuân, cho nên nàng chỉ có thể nhu thuận gật đầu nói: "Vâng, đệ tử đi ngay đây." "Ừm, đi đi." Cái mặt mo của Khương Giới Chi cuối cùng cũng nặn ra vẻ tươi cười, ông ta nhìn về phía Diệp Thu lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Không đối phó được các ngươi thì ta còn có biện pháp khác!

Nhìn xem Phù Dao rời đi, cuộc nháo kịch này cuối cùng cũng kết thúc trong tiếc nuối, ngay cả Tiêu Dật cũng cảm thấy đáng tiếc, nói: Aiii, lão nhân này quá xấu tính, vậy mà dùng loại biện pháp này để ép Phù Dao tiên tử rời đi.

Thấy cái miệng của Tiêu Dật lẩm nhẩm chửi mà Khương Giới quả thật muốn một bàn tay chụp chết hắn.

Nếu không phải rơi vào tình thế ta không bằng người thì lão tử hôm nay sẽ vặt cái miệng còn hôi sữa của ngươi ngay lập tức!

Tiểu tử này quá ghê gớm, vậy mà liên hợp cùng một chỗ với Diệp Thu muốn đào góc tường nhà ta!

Cũng may là ta phản ứng kịp thời, nếu không hôm nay có thể kết xuống một khỏa hạt giống phản sư tại trong lòng Phù Dao rồi từ đó nảy mầm.

Khương Giới Chi cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, Khương Giới Chi hít sâu một hơi, ánh mắt tràn đầy rung động mà nhìn xem Diệp Thu.

Gia hỏa này đối với đệ tử thật sự tốt như vậy sao? Hắn có thể đem tất cả tài nguyên đều đưa cho đồ đệ ư? Chẳng lẽ chính hắn cũng không cần tu luyện?"

Khương Giới Chi không nghĩ ra, từ xưa tới nay ông ta cũng coi là người có kiến thức rộng rãi, nhưng còn chưa bao giờ thấy qua 1 ai đối với đệ tử chưa từng tàng tư giống như Diệp Thu.

Tại bên trong Đại Hoang, thứ quý giá nhất ngoại trừ bí pháp thì còn là tài nguyên tu luyện.

Nhưng tài nguyên của mỗi người rất có hạn, cho nên ai nấy đều vô cùng coi trọng tài nguyên.

Môn hạ đệ tử càng nhiều thì khẳng định việc phân phối sẽ không đủ, cho nên sự thiếu hụt là điều tất nhiên.

Vả lại cũng không có khả năng tất cả thứ gì cũng đều cho đệ tử, vì những tài nguyên kia chính là thứ cần tốn hao cả nửa đời

người mới lấy được, chính mình cũng không nỡ dùng thì sao có thể đưa cho người khác? Trừ phi là đầu óc có bệnh!

Cho nên Khương Giới Chi không nghĩ ra Diệp Thu dựa vào cái gì mà có thể làm được như vậy?

Vào lúc Khương Giới Chi vẫn còn đang suy tư thì bỗng nhiên...

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, trong chốc lát đất rung núi chuyển, mặt đất đã nứt ra một cái khe cực lớn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Đám người vội vàng nhìn về phía bầu trời, chỉ gặp Chu Yếm cầm trong tay cự bổng đột nhiên nện một cái ở trên lưng Cự Quy.

Thôn Thiên Tước đáp xuống muốn lấy đi cỗ quan tài chứa sơn bảo kia, lúc này Cự Quy liền phát ra mấy tiếng gầm thét và nâng lên hai chân dẫm mạnh xuống mặt đất.

Trong chốc lát, mặt đất rung chuyển, lờ mờ trong cuộc hỗn độn phát ra một đạo ánh sáng.

Một cỗ sức mạnh mang tính hủy diệt bộc phát ra xung quanh.

Chỉ gặp một đạo kim quang phóng lên tận trời, một tòa Đế mộ chậm rãi mở ra.

"Trời ạ! Đế mộ vậy mà mở ra!"

"Mọi người nhanh xông vào đoạt lấy Đế khí!"

Chỉ sau một giây, toàn bộ đám đông đã bộc phát một trận náo động, vô số tu sĩ Nhân tộc chen chúc nhau lao vào Đế mộ.

Chương 184 - Động Thiên Phúc Địa

Grào!!!

Toan Nghê phát ra tiếng gầm giận dữ, một đạo thiểm điện đột nhiên đánh xuống đầu một tên tu sĩ, tên xui xẻo đó trong nháy mắt đã bị đánh thành huyết vụ.

"Đế mộ mở ra sao?" Diệp Thu biến sắc, hắn cũng không có gấp gáp tiến vào Đế mộ, mà là quan sát tứ đại hung thú Chí Tôn ở trên núi.

Tại khoảnh khắc Đế mộ mở ra, Cự Quy đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, thân thể nó hóa thành một cái kim quang màu vàng và tiến nhanh vào trong Đế mộ rồi biến mất không thấy đâu.

Tam đại hung thú lập tức gấp gáp mà vội vàng vọt tới muốn tìm ra Cự Quy.

Sự biến hóa này làm cho tất cả mọi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Diệp Thu lập tức kịp phản ứng mà thuấn di mấy cái liền vọt vào bên trong Đế mộ.

Sau khi tiến vào bên trong Đế mộ, hắn nhanh chóng thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Không sai, người này chính là Thiên Cơ Tử.

Diệp Thu cũng không để ý đến ông tâ mà là đuổi theo thân ảnh của Thôn Thiên Tước.

Đế mộ mở ra liền mang ý nghĩa một trận tranh đấu sắp bắt đầu.

Mở đầu cho trận bạo động này là một đợt sóng xung kích cường đại, bởi vì đây là mộ huyệt của Đại Đế đã phủ bụi vài vạn năm, cỗ lực lượng kia đọng lại nhiều năm nay đã triệt để bạo phát ra.

Tu sĩ tu vi thấp một chút căn bản không cách nào ngăn cản cỗ lực lượng áp bách này, bọn họ chỉ có thể ở bên ngoài quan sát chờ đến khi cỗ lực lượng này tiêu giảm.

Diệp Thu một thân xông vào Đế mộ như đắm chìm trong một mảnh bờ biển hư vô.

Tình huống bên trong cùng trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn không giống nhau.

Đây cũng không phải là mê cung chôn dấu dưới lòng đất, mà là một cái tiểu thế giới rất đặc biệt. Đây dường như là một cái thế giới hoàn toàn độc lập.

Thế giới này là một biển máu, khác với phong cảnh tú lệ bên ngoài, bên trong giống như là Tu La luyện ngục vậy.

Bầu trời nhuốm máu, hải dương huyết sắc, xương khô trải dài hàng trăm dặm, thiên địa ảm đạm.

Một cỗ mùi máu tươi truyền đến khiến cho Diệp Thu nhướng mày, loại mùi này làm cho người ta rất buồn nôn.

Hắn nhìn về phía biển xa có một đầu Cự Quy đang ngụp lặn trong đó và hướng thiên môn bơi qua.

Phía sau nó, Thôn Thiên Tước đang liều mạng đuổi theo, Toan Nghê và Chu Yếm cũng theo sát phía sau.

Diệp Thu không chút do dự mà lập tức đuổi theo, sau khi trải qua một mảnh hư vô hắn đột nhiên phát hiện mình đã xông vào một lĩnh vực kỳ quái.

Diệp Thu đã bị truyền tống đi.Hắn đứng sừng sững tại chỗ, quan sát tình huống xung quanh một chút rồi rơi vào bên trong trầm tư.

Đây là lĩnh vực sao?

Nếu đây là một lĩnh vực thì hết sức kỳ quái, Diệp Thu vừa bước qua biển máu là đã cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ quái đang kiểm tra tu vi của hắn. Sau khi kiểm tra xong nó liền truyền tống hắn đến nơi đây.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Diệp Thu rốt cuộc hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai cái Đế mộ này là một cái thế giới lĩnh vực không gian.

Mỗi người tiến vào nơi này đều sẽ bị truyền tống tới nơi có tu vi ngang với mình.

Lĩnh vực mà Diệp Thu rơi vào lúc này chính là lĩnh vực của Giáo Chủ cảnh.

"Aiii, đây không phải là khiến cho ta chậm trễ hơn sao." Diệp Thu than thở.

So với Đế mộ này thì thứ mà hắn coi trọng là sơn bảo trên lưng Cự Quy hơn.

Chỉ tiếc cảnh giới của hắn không đủ để tiến vào lĩnh vực của Chí Tôn cảnh, cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng nó rời đi.

"Xem ra ta phải nhanh chóng đột phá Chí Tôn cảnh, nếu không

sơn bảo kia sợ là không với tới được." Sau khi bình tĩnh lại, Diệp Thu nghiêm túc suy nghĩ một phen và quyết định phải xông lên Chí Tôn cảnh.

Nhưng cho dù Diệp Thu có Tiên Thiên Cực Đạo Quả trợ giúp, nhưng hắn muốn đắp nặn thân thể Chí Tôn cũng phải tốn thời gian rất dài. Không biết lúc hắn đột phá thì bó còn kịp hay không?

"Mặc kệ, trước tiên ta cần tìm một chỗ yên tĩnh để bế quan một chút."

Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể như thế, Diệp Thu nhìn quanh bốn phía một phen và bay về phía trước.

Hắn biết Thiên Cơ Tử cũng đã tiến vào nơi này, nhưng mà dường như ông ta đã bị truyền đi tương đối xa, cho nên Diệp Thu cũng không có cơ hội gặp được ông ta.

Xuyên qua một đường bờ biển, bỗng nhiên lòng bàn chân Diệp Thu truyền đến một đợt hàn khí.

Diệp Thu nhướng mày, chỉ thấy dưới mặt biển là một con cá mập lớn đang há miệng nhe răng lao về phía Diệp Thu.

"Biến!" Diệp Thu giận dữ mắng một tiếng.

Hắn đột nhiên vỗ xuống một chưởng, trong nháy mắt Càn Khôn Vô Cực Thủ đã phát động, con cá mập xui xẻo kia trực tiếp bị Diệp Thu cho một chưởng vỡ vụn.

Rất nhanh sau đó, một khối bảo cốt hiện ra và Diệp Thu thuận tay nhận lấy.

Hắn đi tới trước một ngọn núi lớn, chỉ cảm thấy nơi đó linh khí truyền đến rất nồng đậm, Diệp Thu tò mò mà muốn đi lên xem xét.

Hắn nhẹ nhàng đẩy vào một mặt vách đá, vừa đi vào thì hắn đột nhiên bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ.

"Đây là động thiên phúc địa sao?" Diệp Thu kinh ngạc nhìn sơn động phía trước, đây giống như là tiên thiên động cảnh, tâm tình của hắn phức tạp không thôi.

Ở giữa sơn động có một đạo linh tuyền phát ra linh khí vô cùng nồng đậm, xem ra nó chính là từ nơi này phát ra.

Điều càng làm cho Diệp Thu kinh ngạc chính là, toàn bộ động thiên phúc địa này đã bị người nào đó bố trí xuống một cái trận pháp thời gian. Tốc độ dòng thời gian bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài.

Nói cách khác, Diệp Thu ở bên trong mười ngày thì chẳng khác nào là một ngày ở bên ngoài.

Chương 185 - Tìm Kiếm Diệp Thu

Sau khi hiểu rõ những tin tức này, Diệp Thu nhất thời vui vẻ, vì hiện tại hắn thiếu nhất chính là thời gian.

Có trận pháp thời gian này trợ giúp thì hắn hẳn là rất nhanh có thể đột phá Chí Tôn cảnh.

Nói làm là làm, Diệp Thu trong nháy mắt nhảy vào bên trong linh tuyền rồi chậm rãi ngồi xuống.

Hắn từ trong ngọc trữ vật lấy Tiên Thiên Cực Đạo Quả.

"He he, đã đến lúc phải dùng ngươi rồi." Trên mặt Diệp Thu nở một nụ cười, bình tâm tĩnh khí rồi nhanh chóng một ngụm nuốt vào.

Trong phút chốc, một cỗ lực lượng khủng bố đã tràn vào trong cơ thể của hắn.

Lực lượng Tiên Thiên Cực Đạo Quả bộc phát khiến cho Diệp Thu cảm giác được linh hồn của mình tựa hồ đắc đạo thăng hoa.

Trong Phù Hải, đóa hoa đại đạo đã nở rộ kia đang được lực lượng này tẩm bổ.

"Ngộ tính tăng lên gấp trăm lần!"

Diệp Thu hít sâu một hơi khí lạnh, dưới sự trợ giúp của Tiên Thiên Cực Đạo Quả ngộ tính của hắn nhanh chóng tăng lên.

Nguyên Thủy Chân Giải đã từng bị hắn tìm hiểu hồi lâu cũng

không hiểu thấu mà vào giờ khắc này đã hoàn toàn lĩnh ngộ.

Nhờ vào sức mạnh kinh người này mà Diệp Thu biết đã đến lúc đúc nặn thân thể Chí Tôn.

Trong nháy mắt hắn tiến vào trạng thái minh tưởng, Diệp Thu bắt đầu cảm ngộ pháp tắc, tẩy lễ thần hồn, dung luyện thân thể.

Một ngày, hai ngày,...

Rất nhanh sau đó, một tháng liền trôi qua. Nhưng mà ở bên ngoài cũng chỉ trải qua ba ngày mà thôi.

Diệp Thu đang không ngừng rèn luyện thân thể của mình, khiến nó đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Ngoài ra hắn còn phải cảm ngộ pháp tắc, lĩnh ngộ Chí Tôn chi lực.

Chuyện này cần hao tốn rất nhiều thời gian, nếu không phải như thế thì lúc trước khi thu được Tiên Thiên Cực Đạo quả là hắn đã sớm bế quan đột phá rồi.

Trong thời gian Diệp Thu rèn luyện thân thể, ở bên ngoài đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đế mộ hiện thế đưa tới một đợt đại náo động, toàn bộ danh gia thánh địa tại Đông Hoang đều xuất động tất cả trưởng lão, đệ tử.

"Ha ha ha, cơ hội trời cho này chúng ta há có thể bỏ qua sao?"

"Nếu có thể ở trong Đế mộ thu hoạch một, hai phần thì so với mười năm khổ tu có lẽ còn sướng hơn."

Theo thời gian, càng ngày càng nhiều người kéo đến, đội ngũ của Bổ Thiên giáo cũng lục tục xuất hiện.

Minh Nguyệt mang theo một đám đệ tử của Thiên Thủy Phong lặng lẽ đi tới cửa vào và nhìn xem tòa Đế mộ kia, trong mắt ai nấy đều tràn đầy kinh hỉ.

"Sư tôn, chúng ta sẽ đi vào bây giờ sao?" Liễu Như Yên dò hỏi.

Minh Nguyệt lắc đầu, nói: "Bây giờ còn không phải là lúc tiến vào Đế mộ. Chờ cỗ lực lượng kia tiêu giảm một chút và đại môn triệt để mở ra thì chúng ta mới có thể đi vào."

Cả đám đệ tử đều gật đầu, nhìn biển người trong mảnh chi địa kia mà trong lòng bọn họ thập phần rung động.

Các nàng còn chưa từng gặp qua nhiều người tụ tập một chỗ như vậy, một mảnh hoang nguyên đều bị người chen chúc chật kín.

"Kỳ quái, tại sao ta không thấy Diệp sư thúc của các ngươi nhỉ?" Minh Nguyệt tuần tra chung quanh hồi lâu, trong lòng thập phần hoang mang mà tò mò hỏi.

Liễu Như Yên nghe vậy cũng kiểm tra rất lâu, nhưng cũng không thấy Diệp Thu.

Nhưng mà nàng ngược lại là thấy được hai đạo thân ảnh quen thuộc.

"Ồ, đó không phải là hai vị sư muội của Tử Hà Phong sao?"

Minh Nguyệt sửng sốt một chút, phát hiện trong đội ngũ cách đó không xa có hai thân ảnh thập phần kinh diễm. Đó chính là Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi.

Lúc này các nàng đều mang thần sắc lo lắng nhìn về cửa vào Đế mộ, trong lòng vô cùng bàng hoàng.

Ngày hôm qua các nàng liền nhận được tin tức do Tiêu Dật

truyền về núi, hắn nói Đế mộ mở ra và sư tôn của các nàng đã đi vào trước một bước.

Biết được tin tức này làm hai cô nương rất sốt ruột trong lòng, cả hai cũng không để ý tới cái gì mà lập tức xuống núi.

Lâm Thanh Trúc còn muốn hỏi một chút tin tức của Tiêu Dật lẫn Diệp Thu, nhưng đột nhiên cảm giác được phía sau có người đến mà quay đầu lại nhìn.

"Bái kiến Minh Nguyệt chân nhân." Lâm Thanh Trúc lập tức hành lễ.

Minh Nguyệt biểu tình cổ quái nhìn về phía sau các nàng, hỏi: "Sư tôn của các ngươi đâu?"

Lâm Thanh Trúc lắc đầu, vì nàng cũng không biết Diệp Thu hiện tại đang ở đâu.

Không có được tin tức mình muốn nên ánh mắt Minh Nguyệt có chút thất vọng.

Diệp Thu đi xuống núi trước nàng một bước, mấy ngày sau nàng liền nghe được sự tích của Diệp Thu mà trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Nàng vốn định xuống núi để cùng hắn hội hợp, nhưng không nghĩ tới vừa đi tới nơi thì phát hiện hắn căn bản không có ở đây.

"Gia hỏa này chạy đi đâu không biết, ngay cả một chút thông tin cũng không để lại, làm ta lo lắng muốn chết." Minh Nguyệt bất mãn thầm nói.

Nàng đang muốn nói cái gì thì Tiêu Dật lúc này chỉ vào đại môn phía trước, nói: "Diệp tiền bối đã đi vào."

"Đi vào á?" Minh Nguyệt sửng sốt một chút, đưa mắt nhìn về

phía đại môn đang phát ra ánh sáng màu vàng kia.

Sau đó vẻ mặt của nàng trầm xuống, quay đầu lại nói với Liễu Như Yên phía sau: "Các ngươi ở lại đây đi, đừng có chạy loạn khắp nơi, chờ các sư bá phía sau đuổi đến rồi nghe theo an bài của bọn họ.”

“Sư tôn, ngài định đi đâu?" Liễu Như Yên khó hiểu, hỏi.

Chỉ nghe Minh Nguyệt dùng ánh mắt kiên định, nói: "Ta đi vào Đế mộ tìm Diệp sư thúc của các ngươi."

Nói xong màng liền hướng về phía đại môn mà xông vào.

Hiện tại Minh Nguyệt đã đột phá Giáo Chủ cảnh, đối mặt cỗ áp lực kia cũng miễn cưỡng có thể chống đỡ mà rất thuận lợi tiến vào Đế mộ.

Chương 186 - Lục Ngôn, Chí Tôn Điện

Nhìn bóng lưng Minh Nguyệt rời đi, Tiêu Dật sờ sờ cằm như có điều suy nghĩ, nói:

"Minh Nguyệt chân nhân này không phải là thích Diệp tiền bối đấy chứ?"

"Ừm, rất có thể! Nhìn vẻ mặt sốt ruột của nàng thì nhất định là rất lo lắng cho an nguy của Diệp tiền bối, cho nên mới vội vã đi vào Đế mộ."

"He he, không nghĩ tới Diệp tiền bối ngoại trừ một tay kiếm thuật tạo nghệ thông thiên và kỹ thuật trang bức cũng xuất thần nhập hóa, mà ngay cả kỹ thuật trêu chọc muội muội cũng lợi hại như vậy."

"Không được, chiêu này ta cũng muốn học. Chờ ta học xong về sau thì mỹ nữ nào thoát được tay ta nữa chứ? He he he..."

Tiêu Dật mang vẻ mặt tà ác thầm nói.

"Lâm sư tỷ, ngươi nói xem sư tôn ở bên trong Đế mộ kia có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không?" Triệu Uyển Nhi lo lắng hỏi, lòng nàng nhớ nhung Diệp Thu lâu nay làm nụ cười trên mặt đều biến mất.

Lâm Thanh Trúc lắc đầu, nói: "Sẽ không đâu, sư tôn của chúng ta mạnh như vậy thì chắc chắn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì cả."

Tiêu Dật an ủi:

"Thanh Trúc tỷ, Uyển Nhi tỷ, các ngươi cũng không cần lo lắng, lấy thực lực của Diệp tiền bối cùng với đầu óc thông minh của ngài ấy thì làm sao có thể gặp phải nguy hiểm được. Cho dù gặp thì ngài ấy cũng có thể kịp thời hóa giải, không có việc gì hết. Các ngươi vẫn là nên suy nghĩ trước lát nữa sẽ làm cái gì đi."

"Các ngươi có thấy hay không, lần này Đế Mộ xuất hiện cơ hồ đã đem hơn phân nửa danh gia thánh địa tại Đông Hoang đều kinh động. Rất nhiều cường giả đã nhiều năm chưa xuất thế, thiên chi kiêu tử thành danh đã lâu mà cũng đều tới đây."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy liền sửng sốt nhìn quanh chung quanh một chút, rất nhanh nàng liền thấy được mấy gương mặt quen thuộc.

Thiên Trì Thánh Tử, Hạc Vô Song.

Dao Trì Thánh Nữ, Phù Dao tiên tử.

Cùng với Cố Hải Đường của thư viện Trục Lộc cũng đều tới.

Lâm Thanh Trúc lâm vào bên trong một trận trầm tư, nếu là một tháng trước nàng và những người này còn có một đoạn chênh lệch, nhưng dưới sự trợ giúp của Diệp Thu thì nàng và bọn họ kỳ thật đã không còn chênh lệch bao nhiêu.

Đợi thời điểm Đế mộ chính thức mở ra những người này có thể chính là đối thủ của nàng.

Trận giao phong này rốt cuộc ai mới là thiên tài chân chính thì chắc hẳn rất nhanh sẽ thấy kết quả.

Lâm Thanh Trúc đối với mình rất có lòng tin, trong khoảng thời gian này nàng luôn bế quan khổ luyện, tu vi đã đột phá tới Vô Cự cảnh, hơn nữa Tu La Trảm cũng đã học tới mức tinh thông.

Nhìn những người này mà Lâm Thanh Trúc lộ ra vẻ tươi cười

khó có được, trong lòng thầm nghĩ: "Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không bại bởi bọn họ khiến cho Tử Hà Phong mất mặt và để sư tôn thất vọng đâu."

So với dục vọng thắng bại của Lâm Thanh Trúc thì Triệu Uyển Nhi lại có vẻ hiền lành hơn một chút, nàng chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua đám người chung quanh.

"Ừm, quả thật lần này có rất nhiều cao thủ, kỳ thật còn có không ít thiên chi kiêu tử thành danh đã lâu. Các đại danh sơn thánh địa cơ hồ đều đã xuất động, thật sự là một lần thịnh hội nhân gian hiếm thấy." Triệu Uyển Nhi cười nói.

Tiêu Dật lại mở miệng nói: "Thôi, mặc kệ bọn hắn là thiên tài gì, tới một người thì Thanh Trúc tỷ liền chém một người. Trong mắt ta Thanh Trúc tỷ mới hoàn toàn xứng đáng là thiên tài."

Lâm Thanh Trúc liền lườm hắn một cái.

Cái công phu vuốt mông ngựa này của ngươi có thể đừng áp dụng lên người ta được không? Triệu Uyển Nhi bất mãn nói: "Như thế nào mà trong mắt ngươi cũng chỉ có Thanh Trúc tỷ sao, còn ta rất kém cỏi sao?"

"He he, đương nhiên là không phải vậy! Uyển Nhi tỷ cũng ưu tú như Thanh Trúc tỷ thôi! Nhưng ta cảm giác ta cũng không kém, vì ta cũng có tư thái của Đại Đế."

Tiêu Dật ti tiện nói ra, lúc này phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói khinh thường.

"Chà, thế đạo này làm sao vậy nhỉ, ngay cả a miêu a cẩu mà cũng đều dám vỗ ngực tự xưng mình có Đại Đế chi tư sao?"

Lời này vừa nói ra làm đám người ở đây đều nhướng mày, ngay cả Tiêu Dật cũng khó chịu nhìn lại. Chỉ thấy bên cạnh hắn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một vị nam tử mặc trường sam,

tướng mạo tuấn dật.

Nhìn thấy người này thì Tiêu Dật sửng sốt một chút. Đó chính là Lục Ngôn của Chí Tôn điện.

Người này hắn vừa vặn nhận biết, nổi danh cùng với Hạc Vô Song và Phù Dao, là truyền nhân của Chí Tôn điện.

"Sao lại là hắn?" Trong lòng Tiêu Dật run lên.

Hắn còn không dám cuồng vọng đến mức đối nghịch cùng với Lục Ngôn.

Người này là truyền nhân của Chí Tôn điện, thân phận rất đặc thù, địa vị vô cùng tôn quý, cũng không phải một tên Tiêu đại thiếu gia như hắn có thể so sánh được.

Tuy rằng Tiêu Dật hiện tại đang đi theo bên người Diệp Thu, nhưng Diệp Thu cũng chưa bao giờ biểu thị qua chân chính thu hắn làm đồ đệ, cho nên thân phận của hắn vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Trong lòng Tiêu Dật ẩn giấu một tia nghẹn khuất, hắn thập phần khác thường mà không có phản bác.

Điều này đã đưa tới Lâm Thanh Trúc nghi hoặc, vì dựa theo tính cách thông thường của Tiêu Dật thì không phải hắn đã sớm không nhịn được rồi sao?

Hôm nay tại sao hắn lại sợ hãi như vậy?

Chương 187 - Giằng Co

Tựa hồ phát hiện sự nghi hoặc của Lâm Thanh Trúc , Tiêu Dật nhỏ giọng giải thích: "Thanh Trúc tỷ, người này chính là truyền nhân của Chí Tôn điện, họ Lục tên Ngôn, cùng Hạc Vô Song và Phù Dao tiên tử nổi danh. Thực lực của hắn có thể nói là sâu không lường được, hơn nữa còn là người nổi danh có thù tất báo, tâm ngoan thủ lạt. Chúng ta vẫn là không nên trêu chọc hắn."

Tiêu Dật liến thoắng giải thích, hai người nghe xong mà lập tức hiểu được.

"Lục Ngôn sao?" Lâm Thanh Trúc nhướng mày nói.

Người này vừa đến liền mang theo địch ý rất lớn, điều này làm cho nàng rất khó chịu. Nhưng nghĩ lại thì...

"Ừm, quên đi! Hôm nay sư tôn không có ở đây nên chúng ta không đi gây chuyện thì tốt hơn."

"Nếu như chỉ là một tên Lục Ngôn thì chưa đủ gây ra áp lực, chỉ sợ phía sau hắn còn đi theo vài lão quái vật."

Lâm Thanh Trúc lắc đầu nói vì không muốn so đo.

Nhưng ai ngờ Lục Ngôn đột nhiên đem mũi nhọn nhắm ngay nàng, nói: "Ta nghe nói qua ngươi là đại đồ đệ của Tử Hà phong, Lâm Thanh Trúc đúng không?"

Lâm Thanh Trúc sửng sốt một chút, tâm tình thập phần khó hiểu. Hắn làm sao có thể nghe được danh tính của mình chứ?

Nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu mà không nói gì.

Lục Ngôn trêu tức cười nói: "Ta nghe nói Diệp chân nhân của Tử Hà Phong được người đời đặt cho danh xưng là Bạch Y Kiếm Tiên, kiếm thuật thông thần, không biết đồ đệ của hắn có bao nhiêu phần đảm lượng đây? Hay cũng chỉ là phường du thủ du thực, võ công mèo cào được thiên hạ đồn thổi quá mức?"

Lời này vừa nói ra thì nét mặt của Lâm Thanh Trúc liền lạnh đi rất nhiều.

Nàng ngay từ đầu tỏ ra nhún nhường cũng không phải là do nàng e ngại, mà là nàng không muốn mang phiền phức vào người.

Nhưng Lục Ngôn ngàn vạn lần không nên chửi bới sư tôn của nàng như vậy.

Trong lòng nàng người khác nói nàng thế nào nàng đều không để tâm đến, nhưng điểm giới hạn của nàng là không được đụng đến sư tôn của nàng.

"Phải hay không thì ngươi cũng có thể tới thử một chút." Khí thế Lâm Thanh Trúc đột nhiên lạnh xuống, Huyền Băng cốt trong chốc lát phát ra từng trận hàn khí rét lạnh thấu xương.

Trong thoáng chốc, bầu không khí áp bức nhanh chóng đọng lại, đám người chung quanh tựa hồ cảm thấy sắp bộc phát chiến đấu nên hết sức ăn ý mà không ai bảo ai mà tránh ra xa.

Lục Ngôn trêu tức nhìn về phía Lâm Thanh Trúc, nói:

"Tiểu cô nương, xem ra ngươi rất có lòng tin! Không biết là ngươi lấy dũng khí ở đâu mà dám nói chuyện với ta như vậy? "

"Ừm, Ngươi rất tốt vì đã thành công đưa tới sự chú ý của ta."

Lục Ngôn từ đầu tới cuối vẫn luôn duy trì lấy tư thái cao cao tại thượng, trong chốc lát một cỗ khí thế kinh người đã bộc phát từ trên thân hắn.

"Vô Cự cảnh!"

Khí tức mạnh mẽ bạo phát làm cho đám người chung quanh liền cảm giác được.

Cách đó không xa, Hạc Vô Song cũng quăng tới ánh mắt kinh ngạc. Hắn phát hiện Lâm Thanh Trúc đang cùng Lục Ngôn giằng co.

Hạc Vô Song duỗi ra lưng rồng, hoạt động gân cốt một chút, cười nói: "Ha ha ha, tên tiểu gia hỏa này lại đi khi dễ một tiểu cô nương à? Đã ngươi muốn chơi thì ta liền bồi ngươi chơi đùa một lúc vậy."

Vừa dứt lời hắn liền hướng về phía hai người mà đi, đi đến một nửa thì hắn đột nhiên ngừng lại.

Chỉ gặp Lục Ngôn sau khi bộc phát ra khí tức Vô Cự cảnh mà Lâm Thanh Trúc vậy mà vẫn cười lạnh, sau đó một cỗ khí tức kinh người trong nháy mắt đã bạo phát ra từ trên thân nàng.

"Ồ, Vô Cự cảnh sao?" Diệp Vô Song liền ngây ngẩn cả người.

Lâm Thanh Trúc phát tán ra khí tức kia không phải chỉ khi nào đạt tới Vô Cự cảnh mới có sao?

Nàng tu luyện nhanh như vậy ư?

Vào lần trước khi thấy nàng ở hội võ, lúc ấy Lâm Thanh Trúc không phải mới chỉ là Thiên Tướng cửu phẩm thôi sao?

Trong thời gian ngắn như vậy mà nàng đã đột phá đến Vô Cự cảnh rồi ư?

"Ai da, Diệp chân nhân chơi cũng lớn quá đi! Không lẽ ngay cả Ngộ Đạo Quả kia mà ngài ấy cũng đưa cho nàng sao?" Trong lòng Hạc Vô Song cũng bắt đầu chết lặng.

Từ khi bắt đầu nhận biết Diệp Thu, lần nào gặp lại hắn cũng thấy Diệp Thu đưa cho đệ tử của mình toàn là những kỳ trân dị bảo quý hiếm có. Đều là loại đồ vật mà hắn chưa từng thấy qua.

Đây là kiểu sư tôn gì vậy? Vì cái gì mà ta không có vận khí tốt như thế?

Cũng tốt, xem như ta cũng không cần xuất thủ nữa rồi!

Phát hiện Lâm Thanh Trúc bộc phát ra khí tức Vô Cự cảnh, Hạc Vô Song cũng nhanh chóng thu hồi ý định xuất thủ.

"Vô Cự cảnh sao?" Cảm nhận được Lâm Thanh Trúc phát tán ra khí tức hùng mạnh, Lục Ngôn nhướng mày, trong đầu hắn mơ hồ cảm thấy một tia cảnh giác.

Hắn vốn cho rằng Lâm Thanh Trúc tối đa cũng chỉ là Thiên Tướng cửu phẩm, chứ không có khả năng đạt tới Vô Cự cảnh. Bởi vì đám thiên tài như bọn hắn được vinh danh là thiên chi kiêu tử mà cũng mới vừa mới đột phá Vô Cự cảnh không lâu.

Còn Lâm Thanh Trúc không hề có tiếng tăm gì, chỉ là một vị đệ tử bình thường của Tử Hà phong, nàng nổi danh cũng bởi vì là đại đồ đệ của vị kiếm tiên Diệp Thu mà thôi.

"Nàng làm sao có thể đột phá Vô Cự cảnh chứ? Thật có ý tứ! Xem ra ta đã thực sự coi thường nàng rồi!" Lục Ngôn giật mình, vừa cười vừa nói, nét mặt dần trở nên nghiêm túc.

Hắn thân là thiên chi kiêu tử nên có lòng tin nhất định đối với tu vi của mình.

Tu vi của Lâm Thanh Trúc cũng chỉ là gợi lên một chút hưng thú của hắn mà thôi.

Chương 188 - Ngươi Có Bao Nhiêu Đảm Lượng?

"Nếu ngươi và ta đã đồng cấp thì khi giao thủ ta cũng không mang tiếng là khi dễ ngươi! Hôm nay liền để ta tới thử một lần xem đại đồ đệ của Kiếm Tiên đến cùng là có bao nhiêu đảm lượng."

Lục Ngôn vừa dứt lời, trong tay hắn đã xuất hiện một thanh đao đen như mực tản ra từng tầng sát khí.

Có thể cảm giác được thanh đao này đã từng giết qua rất nhiều người, bởi vậy trên thân đao mang theo một mùi máu tanh cùng sát khí vô cùng nặng.

Lâm Thanh Trúc không nói một lời, chỉ yên lặng nắm chặt Tử Hà kiếm trong tay. Giữa đôi mày phượng lộ ra một tia kiếm quang, trong lúc vô hình kiếm ý đã hình thành.

"Chí Tôn điện sao? Tới đi!" Lời nói lạnh nhạt của nàng truyền ra thì cũng đã rút kiếm.

Trong nháy mắt, một cỗ hàn ý lạnh như băng đã bộc phát. Khí tức băng hàn đến cực hạn dần dần mãnh liệt, trong lúc nhất thời tất cả mọi người ở đây đều bị kinh diễm.

Phía sau Lục Ngôn, một vị trưởng lão của Chí Tôn điện ngưng trọng sắc mặt nhìn Lâm Thanh Trúc.

"Huyền Băng Cốt sao? Cô nương này có thiên phú cũng coi như không tệ! Giang hồ đều đồn đại Diệp Thu có kiếm thuật thông thần, được đặt cho danh xưng là Bạch Y kiếm tiên. Không biết đồ

đệ của hắn rốt cuộc đã học được từ hắn bao nhiêu bản lĩnh?"

Sau khi trầm tư một lát, vị lão giả này đã chấp nhận hành vi của Lục Ngôn, chủ yếu là ông ta cũng rất tò mò đối với thực lực của Diệp Thu.

Lâm Thanh Trúc đã là đồ đệ của hắn thì chắc hẳn cũng kế thừa một ít tuyệt học của hắn.

Có lẽ từ trên người Lâm Thanh Trúc đại khái có thể nhìn ra một chút thực lực của Diệp Thu.

Hơn nữa, Chí Tôn điện thân là đạo thống Thượng Cổ truyền thừa nhiều năm, có địa vị cực cao. Trong khoảng thời gian này Bổ Thiên giáo danh tiếng đang thịnh, mơ hồ có chút áp chế các thánh địa khác. Vừa vặn có thể mượn cơ hội lần này để chèn ép Bổ Thiên Giáo một chút.

Nếu như Lục Ngôn thắng thì điều này đối với thanh danh của Chí Tôn điện chỉ tăng chứ không giảm. Dù sao đây cũng là đại đệ tử của vị kiếm tiên Diệp Thu mà.

Về phần Lục Ngôn có thể chiến thắng Lâm Thanh Trúc hay không thì điều này dường như không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ông ta.

Bởi vì một tiểu nha đầu vô danh tiểu tốt làm sao có thể đánh thắng thiên chi kiêu tử đã thành danh nhiều năm?

Cho nên ông ta có sự tin tưởng cực cao đối với Lục Ngôn, loại tự tin này bắt nguồn từ thiên phú kinh người của Lục Ngôn.

Yên lặng hồi lâu, Lục Ngôn nhìn thanh hắc đao trong tay mình rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Thanh Trúc.

Nụ cười trêu tức trên mặt hắn vẫn đang duy trì, phảng phất như từ đầu đến cuối hắn đều không có đem Lâm Thanh Trúc để

vào mắt.

Hắn bày ra tư thế kiêu ngạo, cao cao tại thượng vô cùng nhuần nhuyễn.

Theo chiến ý của hai người dâng lên, bầu không khí tại hiện trường cũng bị đè nén xuống. Rất nhiều người tỏ ra hứng thú với màn kịch này mà lien tục bình luận. Ai cũng muốn nhìn xem cái gọi là đại đồ đệ của kiếm tiên đến cùng có bản lĩnh gì.

"Ha ha ha, cao đồ của kiếm tiên chắc hẳn sẽ không yếu đâu nhỉ? Lần này chúng ta có trò hay để xem rồi!"

"Tên Lục Ngôn kia và Hạc Vô Song cũng được xưng là tuyệt đại song kiêu, thành danh đã nhiều năm, thực lực tất nhiên không cần nghi ngờ, ta nghiêng cửa thắng về hắn hơn."

Mọi người nghị luận một trận thì trận chiến phía trên rốt cục cũng bắt đầu.

Chỉ thấy Lục Ngôn là người ra chiêu trước, thanh bảo đao đen kịt trong tay hắn lập tức chém tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng và lăng lệ.

Trong đao mang ẩn chứa sát khí kinh người làm cho người ta phải sợ hãi.

Nhưng mà Lâm Thanh Trúc cũng không hề hoảng hốt, nàng nghiêng người một cái là đã có thể tránh thoát một đao này.

Nàng nhẹ nhàng nâng chân phải lên rồi giậm xuống dưới đất một cái, thân thể nàng nhẹ như chim yến mà chậm rãi lui về phía sau.

Lâm Thanh Trúc không muốn ra tay ngay lúc này, mà là muốn nhìn xem Lục Ngôn rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn.

"Có chút ý tứ!" Thấy mình rút đao chém vào khoảng không mà Lục Ngôn chẳng những không giận, ngược lại hắn còn lộ ra nụ cười hưng phấn.

Bước đầu giao thủ hắn đã có thể cảm giác được Lâm Thanh Trúc là người có kinh nghiệm chiến đấu khá là phong phú. Điều này đã khiến cho hắn hứng thú với lần giao thủ này, đương nhiên cũng không hơn là bao.

"Trốn à? Ta xem ngươi trốn đi đâu?" Lục Ngôn cười lạnh nói và lần nữa vung đao.

Một đao chém ra nhìn qua như một đao hời hợt, nhưng đường đao lại có rất nhiều biến ảo trong đó.

Đám người xem có thể đồng thời nhìn ra mấy vạn đao ảnh, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh, mỗi một đao đều ảo diệu vô tận.

Đao khí chậm rãi chém tới, nhìn như chậm chạp nhưng lại có quỹ tích khó có thể đoán trước được sẽ tới từ phía nào.

Lâm Thanh Trúc nhướng mày, đao khí kia đã khóa chặt nàng, lúc này nàng chỉ có thể ứng đối mà không thể né tránh nữa.

Nàng vốn định quan sát một chút mà không nghĩ tới đối phương lại không cho nàng cơ hội.

Trong nháy mắt, Tử Hà kiếm ở trong tay nàng xoay tròn vài vòng rồi dựng đứng ở trước ngực, ngón tay Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng xẹt qua thân kiếm.

"Ngươi đã muốn nhìn xem ta rốt cuộc có bao nhiêu đảm lượng sao? Vậy tốt thôi, ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Âm thanh lạnh lẽo vô cùng của nàng giống như một thanh lợi kiếm xuyên thẳng linh hồn, Lục Ngôn liền run lên trong lòng.

Chương 189 - Du Long Trảm

Chỉ thấy Lâm Thanh Trúc đứng trên trời cao, khí tức trên người không còn che dấu nữa mà hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Cỗ hàn khí kinh người nhanh chóng bộc phát tỏa ra ánh sáng màu lam nhạt. Ánh sáng này làm cho người ta có một loại cảm giác như đang bị hãm sâu dưới đống huyền băng vạn năm vậy.

"Hàn khí lạnh thấu xương này…"

"Đây là... bí thuật Thiên giai!"

Lão giả phía sau Lục Ngôn trong lòng run lên, thần tình không thể tin được mà nhìn xem Lâm Thanh Trúc.

Trong phút chốc, Lâm Thanh Trúc tung ra một chiêu Tuyệt Trần Trảm chém tới, kiếm khí tuyệt tình bá đạo quét ngang qua, đám người trong phạm vi vài dặm đều có thể cảm giác được khí tức tử vong mà hít thở không thông.

Tất cả những người có mặt ở đây đều bị sốc vì một kiếm này lại cường đại như vậy.

"Không hổ là cao đồ của kiếm tiên, quả nhiên có vài phần phong thái của vị đó. Chỉ bằng một kiếm này nàng đã đủ để chen chân vào hàng ngũ thiên kiêu rồi."

Mọi người cảm thán không thôi.

Chỉ thấy Lục Ngôn khi đối mặt với một kiếm này rốt cục đã lộ ra nửa điểm kinh hoảng, luống cuống. Tuy nhiên nó cũng chỉ là lóe lên rồi biến mất, rất nhanh hán liền phản ứng lại.

Ánh mắt Lục Ngôn lạnh như băng nhìn Lâm Thanh Trúc, chiến ý cường đại trong nội tâm hắn đã bị đánh thức.

"Đến hay lắm!" Lục Ngôn khí phách đáp lại và rút đao tụ lực.

Trong nháy mắt hắn đã điều động khí lực toàn thân để cho mình hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu.

Cỗ khí tức hiếu chiến kinh người là bí thuật đến từ Chí Tôn điện cũng chính thức bộc phát.

Lục Ngôn đột nhiên rút đao mang theo đao ý cương mãnh bá đạo, hắn không cam lòng yếu thế mà chém thẳng hắc đao trực chiến với Tuyệt Trần Trảm của Lâm Thanh Trúc.

Ầm!!!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, sự va chạm dữ dội giữa đao và kiếm đã tạo ra một tia lửa rực rỡ.

Sau khi tiếng nổ thật lớn qua đi, kiếm khí và đao khí triệt tiêu lẫn nhau, hai người này vậy mà lại cân sức ngang tài.

"Ngăn... ngăn lại rồi sao?" Tiêu Dật mang vẻ mặt không tin hỏi ra.

Tuyệt Trần Trảm của Lâm Thanh Trúc thế mà lại bị ngăn cản dễ dàng như vậy.

Tên Lục Ngôn này không hổ là một trong những thiên tài kinh diễm nhất đương thời, thực lực như thế quả thật rất xứng đáng với danh hiệu này.

"Lâm sư tỷ cố lên..." Triệu Uyển Nhi yên lặng cổ vũ Lâm Thanh Trúc trong lòng.

Nàng rất rõ ràng trên vai Lâm Thanh Trúc chính là thanh danh của Tử Hà Phong. Thành bại của nàng liên quan đến danh dự của

Diệp Thu và của cả Tử Hà Phong nữa.

Triệu Uyển Nhi thập phần sốt ruột, nàng giận chính mình nhỏ yếu không thể vào lúc này giúp đỡ sư tỷ.

Thấy Tuyệt Trần Trảm của mình bị đối phương cản lại nhưng trong lòng Lâm Thanh Trúc không có bất kỳ kinh ngạc nào, vì nàng đã sớm đoán được.

"Tiểu cô nương, còn có chiêu gì khác không? Nếu như không có vậy thì đến phiên ta ra tay." Lục Ngôn tự tin cười nói.

Hắn cũng không đợi Lâm Thanh Trúc mở miệng mà trong nháy mắt đã giơ đao chém xuống.

Hai người đã chính thức giao thủ, đao pháp và kiếm pháp va chạm nhau sinh ra tia lửa rực rỡ.

Lâm Thanh Trúc càng đánh càng giật mình, vì lực lượng và sức chiến đấu của đối phương mạnh hơn bất cứ đối thủ nào mà nàng từng gặp.

Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của hắn thập phần phong phú, thủ pháp lão luyện, căn bản không lộ ra nửa điểm sơ hở.

Bị thế công cường hãn vây ép nhưng Lâm Thanh Trúc vẫn một bên bị áp chế và một bên quan sát tìm sơ hở của đối phương.

Đánh hồi lâu, Lục Ngôn cũng có vẻ hết hứng thú như lúc đầu mà một đao đánh bật Lâm Thanh Trúc ra rồi lắc đầu thất vọng không thôi.

"Aiii, cao đồ của kiếm tiên mà cũng chỉ như vậy thôi sao? Quá để cho ta thất vọng đi!"

"Người đời đều nói Diệp Thu có kiếm thuật thông thần, nhưng ta lại không nhìn ra có chỗ nào kỳ lạ từ đệ tử của hắn."

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt Lâm Thanh Trúc lập tức lạnh xuống.

"Bản công tử không có thời gian cùng ngươi chơi đùa nữa, tiếp theo sẽ là một đao cuối cùng của ta. Nếu ngươi có thể tiếp được thì ta liền thừa nhận thực lực của ngươi" Lục Ngôn nghiền ngẫm cười nói, hắc đao trong tay hắn lập tức phát lực, một cỗ sát khí kinh thiên trong nháy mắt đã bộc phát ra.

Vù!!!

"Thanh đao này vì sao lại có được sát khí kinh người như vậy?"

"Nói nhảm! Đây chính là linh khí nổi danh của Chí Tôn điện - Sát Đao! Năm xưa chính tay Đại trưởng lão của Chí Tôn điện đã từng dùng thanh đao này để giết địch vô số."

"Bởi vì nó nhiễm máu tươi quá nhiều nên sát khí càng ngày càng mãnh liệt, bởi vậy mới được đặt tên là Sát Đao."

Có người giải thích ngọn nguồn của hắc đao.

Lúc này Lục Ngôn chậm rãi giơ đao lên, trên bầu trời liền hiện ra hình dáng Du Long, trời sinh dị tượng.

Dưới cỗ sát khí kinh thiên kia làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách khủng bố.

"Du Long Trảm sao?" Có người quá sợ hãi mà thốt lên, hiển nhiên người này đã nhận ra bí pháp mà Lục Ngôn đang thi triển.

"Không ngờ lại là bí pháp địa giai của Chí Tôn điện, Du Long Trảm!"

"Không nghĩ tới Lục Ngôn vậy mà có thể học được đao pháp này, hơn nữa nhìn uy lực của nó tựa như hắn đã đem một chiêu này luyện đến xuất thần nhập hóa."

Chương 190 - Không Còn Ngạo Mạn

Không khí tại hiện trường lại một lần nữa bùng nổ, mọi người nhao nhao thán phục thiên phú khủng bố lẫn thực lực của Lục Ngôn.

Mà một bộ phận người khác thì là lo lắng nhìn Lâm Thanh Trúc, đối mặt một đao này nàng nên ứng đối như thế nào?

"Ừm, nếu đối thủ của hắn là người khác thì một đao này còn có chút áp chế, nhưng thật đáng tiếc lại là nàng." Cách đó không xa, Hạc Vô Song nhìn hư ảnh Du Long trên bầu trời mà yên lặng cười nói.

Hắn chính là người tận mắt nhìn thấy bản lĩnh thật sự của Lâm Thanh Trúc. Một đao này nếu đổi lại là hắn thì có lẽ sẽ còn có một chút áp lực, nhưng về phần Lâm Thanh Trúc thì...

Trên bầu trời, Lâm Thanh Trúc nhìn Du Long trên đỉnh đầu mà khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Nguyên lai cái gọi là thiên tài thánh tử mà sở học bí thuật mạnh nhất cũng mới chỉ là Địa cấp!" Lâm Thanh Trúc nhếch mép cười nói.

Không so sánh thì còn tốt, mà vừa so sánh thì nàng đột nhiên phát hiện Diệp Thu quả thực chính là vị sư tôn tốt nhất trên thế giới này.

Nhớ tới khoảng thời gian qua Diệp Thu đã tốn rất nhiều tâm huyết trên người nàng mà trong lòng Lâm Thanh Trúc cảm động

không thôi.

Có một vị ân sư như vậy thì nàng làm sao có thể để cho danh dự của sư tôn bị hao tổn được?

Thân là đại đệ tử nên nàng có nghĩa vụ bảo vệ danh dự của Diệp Thu, mà nàng cũng rất hưởng thụ phần sứ mệnh này.

Tử Hà kiếm trong tay Lâm Thanh Trúc xoay tròn, ánh mắt nàng lộ ra một tia thâm thúy.

Đột nhiên, một cỗ sát khí càng thêm khủng bố tràn ngập ra trong nháy mắt, phô thiên cái địa.

"Cái này..."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Lâm Thanh Trúc có một tôn Tu La đến từ Cửu U đang chậm rãi hiện ra thân hình.

Vào thời khắc tôn Tu La này hiện thân, cái gọi là sát khí lúc trước đều như là ánh sáng đom đóm trong đêm trăng rằm.

Lão giả phía sau Lục Ngôn nhìn thấy một màn này mà nội tâm vô cùng kinh hãi.

"Kiếm quyết Thiên giai!"

"Nàng… nàng làm sao biết được bí thuật Thiên giai?"

Ông ta rất kinh ngạc, ánh mắt si ngốc nhìn thân ảnh Tu La tràn ngập sát khí trên cao đang há ra cái miệng to như chậu máu, gào thét với Du Long phía dưới.

Trong lòng ông ta có một loại cảm giác đả kích không hề nhẹ.

Du Long ở trước mặt Tu La giống như một con giun nhỏ yếu

đuối, vô lực.

Sắc mặt Lục Ngôn lúc này đã trắng bệch, thần tình không thể tin được mà nhìn thân ảnh Tu La trên cao.

"Không... không thể nào!"

"Nàng làm sao có thể biết bí thuật Thiên giai?"

Lục Ngôn thay đổi tư thái cao cao tại thượng lúc trước, lúc này hắn đã hoàn toàn luống cuống.

Hắn vốn tự tin mười phần nhưng khi Lâm Thanh Trúc thi triển một kiếm này về sau, từ nội tâm hắn vậy mà phát ra sự sợ hãi.

Lục Ngôn có thể cảm giác được sát khí trong một kiếm này so với chính mình còn cường đại hơn mấy chục, thậm chí là mấy trăm lần.

Tu La Trảm tụ khí xong, Lâm Thanh Trúc lạnh lùng nhìn về phía Lục Ngôn, nói: "Không phải ngươi muốn nhìn xem thực lực của ta thế nào sao? Hiện tại ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Ngay sau đó, nàng chém xuống một kiếm.

Trong phút chốc, một mảnh bầu trời biến chuyển từ một mảnh âm trầm thành một màu huyết sắc.

Tu La gào thét vang trời, há ra cái miệng rộng lớn rồi đột nhiên nhào một cái về phía Du Long.

Lục Ngôn bộc phát toàn lực với ý đồ ngăn cản sự thôn phệ của Tu La, nhưng mà tất cả cố gắng của hắn đều là uổng phí.

Trong nháy mắt, Du Long thần hình câu diệt, Tu La lấy xu thế nghiền ép mà bổ về phía Lục Ngôn.

Sắc mặt Lục Ngôn lúc này là một mảnh tái nhợt, hai tay hắn

buông thõng xuống, tâm nguội như tro tàn.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, đao cùng kiếm va chạm cuối cùng lấy xu thế nghiền ép của Tu La mà thành công đánh văng Lục Ngôn.

Phụt!!!

Không có gì bất ngờ, Lục Ngôn bị một kiếm này đánh đến trọng thương, bay ngược về sau mấy trăm mét.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, kinh mạch phế phủ đều bị tổn thương, truyền đến thân thể hắn từng trận đau đớn.

Hắn đã bại! Bại một cách triệt để!

Vẻ mặt Lục Ngôn thập phần khó coi, hắn từ đầu đến cuối đều không thể tin được mình sẽ bại bởi một tiểu nha đầu vô danh tiểu tốt. Hắn phảng phất như trở thành đá lót đường trên con đường thành danh của đối phương.

"Ngôn nhi, ngươi không sao chứ?" Trưởng lão Mạc Nghĩa của Chí Tôn điện vội vàng đi tới trước người Lục Ngôn xem xét thương thế của hắn.

Thấy hắn bị thương nặng như vậy mà sát ý trong mắt ông ta liền bộc phát.

Vừa rồi Mạc Nghĩa vốn định ngăn cản một kiếm này của Lâm Thanh Trúc, nhưng ông ta thân là trưởng bối của Lục Ngôn nên biết rõ lòng tự trọng và sự hiếu thắng của Lục Ngôn.

Nếu như ông ta nhúng tay vào thì nhất định sẽ có sự đả kích đối với lòng tự trọng của Lục Ngôn, cho nên ông ta không dám ra tay mà chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Ngôn bị thương nặng suýt chút

nữa mất mạng.

Mạc Nghĩa vô cùng phẫn nộ, Lục Ngôn thân là truyền nhân của Chí Tôn điện, là cấp bậc thánh tử, có địa vị vô cùng tôn quý, ông ta không chấp nhận được nửa điểm tổn thất này.

Lần này cùng Lục Ngôn xuống núi ông ta có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của Lục Ngôn. Hôm nay thánh tử bị người ta đả thương, sau khi trở về ông ta làm sao còn mặt mũi bàn giao với Đại trưởng lão.

Chương 191 - Thật Bất Ngờ

Mạc Nghĩa vội đút cho Lục Ngôn ăn một viên đan dược, thấy hắn cuối cùng cũng khôi phục lại và tiến vào trạng thái điều tức.

Mạc Nghĩa cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên sắc mặt của ông ta cũng không tốt lắm, nét mặt âm trầm chậm rãi đứng dậy.

Mạc Nghĩa phục hồi tinh thần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Thanh Trúc, nói: "Tiểu nha đầu, ra tay ác độc lắm! Trưởng bối nhà ngươi chẳng lẽ không có dạy qua ngươi biết khi luận bàn đến điểm là dừng sao?"

Lời này vừa nói ra thì trong lòng một đám đệ tử Bổ Thiên giáo run lên. Bọn hắn biết lão nhân này đang muốn gây chuyện với Lâm Thanh Trúc.

"Đáng giận, ông ta muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao?" Liễu Như Yên khẽ cắn môi nói, nàng biết chuyện diễn ra hôm nay chỉ sợ là khó có thể hòa giải.

Đối phương có một vị Giáo Chủ cảnh theo hầu, mà các nàng chỉ là đám đệ tử tiểu bối.

Diệp Thu giờ phút này tung tích không rõ, Minh Nguyệt chân nhân cũng đã tiến vào Đế mộ đi tìm Diệp Thu.

Hôm nay trưởng bối của đối phương muốn làm khó Lâm Thanh Trúc thì các nàng căn bản bất lực.

"Tiền bối đây là ý gì?" Lâm Thanh Trúc dò hỏi.

Nhìn Mạc Nghĩa trước mặt mà trong lòng nàng thầm nhủ sự

tình mà nàng lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

"Hừ, luận bàn đọ sức mà ngươi lại hạ độc thủ như vậy. Tâm ngoan thủ lạt như thếthật uổng công là người tu đạo." Mạc Nghĩa từng bước từng bước hướng Lâm Thanh Trúc đi tới.

Lâm Thanh Trúc mặt không chút thay đổi, cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn đánh thì đánh, đệ tử của Tử Hà Phong cũng không biết sai là gì."

Mạc Nghĩa giận dữ quát lên, vì đối mặt với áp bức của ông ta mà Lâm Thanh Trúc vẫn dám mạnh miệng như vậy: "Cuồng vọng! Hôm nay ta liền thật tốt thay trưởng bối của ngươi nghiêm chỉnh giáo huấn tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày nhà ngươi."

Vừa dứt lời Mạc Nghĩa liền muốn ra tay.

Thấy một màn này Phù Dao do dự hồi lâu chuẩn bị lên tiếng để Hàn Sinh Dịch ra tay hỗ trợ một chút, dù sao giao tình của bọn họ và Diệp Thu cũng không tệ lắm.

Đang khi muốn mở miệng thì Phù Dao đột nhiên cảm giác được từ cuối chân trời truyền đến một cỗ khí tức kinh người, ngay cả Mạc Nghĩa cũng nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy một thanh phi kiếm từ trên trời bay tới, một kiếm liền đem Mạc Nghĩa đánh lui ra ngoài.

Lúc nhìn lại chỉ thấy trên phi kiếm bỗng nhiên đứng đó một nam tử mặc đạo bào, khí thế kinh người.

"Tề sư bá!" Nhìn thấy người tới nội tâm Liễu Như Yên rất vui mừng, kinh hỉ kêu lên.

Nhưng Lâm Thanh Trúc lại là ném tới ánh mắt phức tạp. Nàng không nghĩ tới trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này lại là vị Tề sư bá từng bị nàng coi là địch nhân ra tay cứu nàng.

Tề Vô Hối đến Mạc Nghĩa lập tức biến sắc, trong lòng vô cùng hối hận.

Ông ta sao có thể không nhận ra Tề Vô Hối, đây là vị thủ tọa của Tàng Kiếm Phong, từng là nhân vật phong vân một cõi trong tu tiên giới này.

Nhìn thấy Tề Vô Hối đến, Hạc Vô Song cũng lại phải thu hồi bước chân, trên mặt mỉm cười nói: "Có chút ngoài ý muốn a!"

Hạc Vô Song hoàn toàn không nghĩ tới Tề Vô Hối sẽ đột nhiên đi tới nơi này, hơn nữa nhìn ý tứ của Tề Vô Hối thì đây là muốn làm chủ thay cho Lâm Thanh Trúc.

Hắn cũng không quên lần trước ở hội võ Tề Vô Hối đã bị Diệp Thu làm cho tức đến hộc máu. Sự sỉ nhục như vậy không phải Tề Vô Hối sẽ rất oán hận Diệp Thu sao, vậy tại sao lúc này hắn còn có thể ra mặt thay cho Lâm Thanh Trúc?

Hạc Vô Song lại lần nữa lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, ngóng chờ màn kịch hay tiếp theo.

"Tốt quá rồi, Tề sư bá ở đây thì chắc hẳn lão già kia cũng không dám làm khó chúng ta nữa." Lúc này trái tim treo lơ lửng của Liễu Như Yên cuối cùng cũng yên tâm xuống.

Vừa rồi nàng thật sự gấp đến muốn chết, bởi vì đệ tử của Bổ Thiên giáo ở bên ngoài bị những trưởng bối của thánh địa khác giáo huấn mà không ai có thể ra mặt giúp đỡ. Cái loại ủy khuất này khó có thể nói rõ.

Tô Nhã nhỏ giọng hỏi: "Liễu sư tỷ, không phải Tề sư bá cùng Diệp sư thúc có bất hòa sao? Ngài ấy như thế nào sẽ xuất thủ trợ giúp Thanh Trúc?"

Liễu Như Yên sửng sốt một chút.

"Hả? Đúng vậy a! Ân oán giữa Diệp sư thúc và Tề sư bá đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, vậy tại sao Tề sư bá lại ra tay tương trợ nàng?"

Liễu Như Yên cũng thập phần khó hiểu, không chỉ có nàng mà người càng khó hiểu hơn ai hết chính là Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi.

Ngay cả Tiêu Dật cũng mang vẻ mặt mơ hồ.

"Tề lão đầu này đã uống nhầm rượu giả rồi sao? Chúng ta trước đó đã làm cho hắn nhục nhã như vậy, hắn thế mà còn chịu trợ giúp chúng ta ư?"

Tiêu Dật có chút bối rối và đột nhiên nội tâm có chút bất an.

Triệu Uyển Nhi do dự một chút, nói: "Ừm, quả thật là rất bất ngờ."

Chương 192 - Không Sợ Phiền Phức

Trong ấn tượng của các nàng, hình tượng của Tề Vô Hối vẫn luôn là người âm hiểm cay nghiệt, tâm cơ mười phần. Vì chèn ép Tử Hà Phong, chèn ép Diệp Thu mà hắn không từ thủ đoạn.

Những năm gần đây Tề Vô Hối cũng làm khó Diệp Thu không ít, sau khi các nàng lên núi hắn cũng không cho các nàng sắc mặt tốt.

Hơn nữa, ân oán giữa hai mạch nặng nề như vậy, Tề Vô Hối không có lý do gì ra tay giúp đỡ các nàng.

Triệu Uyển Nhi rất khó hiểu, Lâm Thanh Trúc bên cạnh càng khó hiểu hơn, nội tâm các nàng lúc này thập phần phức tạp.

Lúc trước nàng đánh bại Tề Hạo để cho Tề Vô Hối mất hết mặt mũi, nhưng hôm nay hắn lại đến giúp nàng thì quả thật nàng có chút không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, chiếu theo thế cục hiện tại, bởi vì Tề Vô Hối đến đây mà các nàng cuối cùng cũng có một vị trưởng bối làm chỗ dựa.

Tuy rằng vị trưởng bối này bình thường không cho các nàng sắc mặt tốt, nhưng khi người ngoài bắt nạt các nàng thì hắn vẫn lựa chọn ra tay.

Lúc Tề Vô Hối xuất hiện, người có nội tâm biến đổi nhất chính là Mạc Nghĩa.

Vừa rồi ông ta đúng là do nhìn thấy phía sau Lâm Thanh Trúc cũng không có trưởng bối sư môn, cho nên mới lựa chọn ra tay

giúp Lục Ngôn trút giận.

Nhưng ông ta thật không nghĩ tới Tề Vô Hối đột nhiên lại xuất hiện. Mà thực lực của hắn thì trong lòng Mạc Nghĩa thập phần rõ ràng, ông ta tuyệt không phải là đối thủ của hắn.

Lúc này Mạc Nghĩa cũng không dám nói những lời giáo huấn gì nữa mà liền nói sang chuyện khác: "Ha ha ha, Tề đạo hữu, nhiều năm không gặp thực lực của ngươi đã tăng trưởng không ít a."

Tề Vô Hối đưa ánh mắt lạnh nhìn Mạc Nghĩa, lộ ra một nụ cười âm ngoan, nói: "Ta với ngươi rất quen sao?"

Lời này vừa nói ra làm cho Mạc Nghĩa xấu hổ không thôi, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Ở trước mặt nhiều người như vậy mà Tề Vô Hối lại không cho ông ta bậc thang lui xuống.

"Tề đạo hữu có ý gì?"

Tề Vô Hối nở nụ cười lạnh, thân hình hắn chậm rãi từ trên phi kiếm hạ xuống nhìn chăm chú Mạc Nghĩa, nói: "Ý gì là sao? Ngươi thân là trưởng lão của Chí Tôn điện mà lại lấy lớn hiếp nhỏ, khi dễ đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta. Chẳng lẽ ngươi cho rằng những lão gia hỏa bọn ta đều chết hết rồi sao?"

Sát ý trong mắt Tề Vô Hối tăng vọt, ánh mắt hắn nhìn chăm chú Mạc Nghĩa làm cho Mạc Nghĩa tâm hoảng ý loạn mà vội vàng giải thích.

"Tề đạo hữu, tiểu nha đầu này tâm ngoan thủ lạt, chỉ luận bàn mà lại hạ xuống tử tâm, tâm tính như thế tương lai nhất định sẽ gây ra đại họa."

"Ta cũng là xuất phát từ hảo tâm muốn thay các ngươi quản giáo nàng một chút, miễn cho tương lai gặp phải đại họa, đến lúc

đó cũng đỡ cho các ngươi chút phiền toái, như vậy không tốt sao?”

Tề Vô Hối thập phần phẫn nộ mà trực tiếp cười to nói:

"Ngươi quả là mồm loa mép dãi! Đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta khi nào đến phiên ngươi khoa tay múa chân hả? Các hạ cũng không khỏi quản lý quá rộng đi!"

"Đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta cho dù thật sự phạm sai lầm gì thì chỉ có chúng ta tự mình quản giáo, còn chưa tới phiên ngươi thay chúng ta quản giáo. Huống chi nàng cũng không có lỗi gì cả, làm sao lại cần quản giáo như ngươi nói được?"

Nghe vậy mà sắc mặt Mạc Nghĩa âm trầm xuống., Tề Vô Hối đã hoàn toàn không nể mặt ông ta mà muốn ông ta xin lỗi.

Trên thực tế Tề Vô Hối chính là có ý tứ này. Hắn cười lạnh nhìn Mạc Nghĩa, rồi lại nhìn Lục Ngôn phía sau mà khinh thường nói: "Cái gì mà thiên chi kiêu tử, đạo thống chí tôn chứ? Ta thấy cũng không gì hơn cái này! Ngay cả sư điệt mới nhập môn ba tháng của ta mà hắn cũng đánh không lại, ta thấy các ngươi nên dứt khoát đổi tên để sau này gọi là thiên chi phế tử là được rồi.”

Lục Ngôn nghe vậy mà lập tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ không chịu nổi.

Tề Vô Hối vừa nói ra lời này thì toàn trường liền chấn kinh.

"Cái gì? Nàng mới nhập môn ba tháng thôi ư?"

“Lâm Thanh Trúc mới chỉ nhập môn ba tháng mà đã đạt tới Vô Cự cảnh sao?”

“Liệu có phải là trên Tử Hà phong có linh đan diệu dược gì không mà ba tháng liền đạt tới Vô Cự cảnh?”

"Không thể tin nổi! Chuyện này thật quá khoa trương!"

Mọi người kinh hãi, khiếp sợ thiên phú của Lâm Thanh Trúc, và càng khiếp sợ năng lực dạy đồ của Diệp Thu.

Muốn có thiên lý mã thì phải tìm Bá Nhạc, nếu không có một vị sư tôn tốt thì cho dù là người ưu tú hơn nữa nhưng cũng khó có thể có được thành tựu cao.

Sắc mặt Mạc Nghĩa thập phần khó coi, nhất thời không có cách nào phản bác.

"Đây chính là đạo thống Chí Tôn sao? Nhỏ không ăn được thì già lại cậy mạnh! Hôm nay ta xem như thấy được. Đệ tử của Bổ Thiên giáo từ khi nào cần người khác đến quản giáo?" Tề Vô Hối khí phách nói ra, nội tâm vô cùng phẫn nộ.

Mạc Nghĩa càng nghe sắc mặt càng trầm xuống, trong lòng ông ta đã nổi lên một cỗ lửa giận, hỏi: "Tề Vô Hối, ngươi có ý gì?"

Tề Vô Hối cười lạnh, nói: "Không có ý gì, chỉ là cái ý mà ngươi hiểu thôi.”

Mạc Nghĩa lạnh lùng hỏi lại: “Các hạ đã hoàn toàn không đem Chí Tôn điện để vào mắt sao?"

Tề Vô Hối: "Nếu đúng như vậy thì sao?”

Mạc Nghĩa: “Chẳng lẽ Bổ Thiên Giáo của ngươi muốn khai chiến với Chí Tôn điện của ta chỉ vì chuyện cỏn con này ư?"

Tề Vô Hối không có phản bác mà cười nói: "Bổ Thiên giáo của ta từ trước đến nay có tôn chỉ cấm không gây chuyện, nhưng cũng không sợ phiền phức."

Chương 193 - Thanh Diệu Chân Nhân

Tề Vô Hối lạnh mặt, nói: "Lão già kia, ngươi lấy lớn hiếp nhỏ thật không biết xấu hổ! Xem ra Chí Tôn điện của ngươi đối với kết quả trong lần luận bàn này rất không hài lòng nhỉ? Vậy được rồi, lúc này đám tiểu bối đã đánh xong, vậy thì hai lão già chúng ta cũng tới luận bàn một chút đi. Nhân tiện đây ta cũng muốn nhìn xem người của Chí Tôn điện rốt cuộc có cái gì đáng để kiêu ngạo. Trước khi bắt đầu ta cũng nhắc nhở ngươi, ta là người cũng thích lấy mạnh hiếp yếu đấy!"

Nói xong Tề Vô Hối trong nháy mắt đánh tới một chưởng, trong phút chốc tu vi Giáo chủ cảnh đỉnh phong đã bộc phát.

Giờ khắc này, toàn trường đều chấn kinh.

"Giáo chủ cảnh đỉnh phong!"

Tất cả mọi người đều khó hiểu, không phải nói tu vi của Tề Vô Hối mới chỉ là Giáo chủ cảnh trung kỳ thôi sao?

Một chưởng kia có lực lượng cương mãnh bá đạo, khiến cho Mạc Nghĩa sắc mặt đại biến. Trong nháy mắt ông ta liền tế ra pháp bảo để chính diện chống cự.

Nhưng không nghĩ tới Tề Vô Hối chỉ đánh nhẹ một chưởng mà liền đánh cho ông ta bay ra xa mấy trăm mét.

Tề Vô Hối lấy lực lượng cường đại của Giáo Chủ cảnh đỉnh phong thì làm sao một gã Giáo chủ cảnh sơ kỳ như Mạc Nghĩa có thể ngăn cản nổi?

Một chưởng liền đem Mạc Nghĩa đánh bay ra ngoài, Tề Vô Hối cười thầm trong lòng.

Thực lực của Giáo Chủ cảnh đỉnh phong dùng để đánh đám vô lại này thật thoải mái!

Nói thật hắn còn rất cảm kích Diệp Thu, nếu không có Diệp Thu cởi bỏ tầng khúc mắc kia thì chỉ sợ hắn còn không thể đột phá tới Giáo chủ cảnh đỉnh phong.

Từ hành động của Diệp Thu lần trước đã làm cho Tề Vô Hối ý thức được chính mình ngu xuẩn. Sau khi trở lại đạo tràng hắn liền trầm tư suy nghĩ, cuối cùng đã buông xuống chấp niệm trong lòng.

Cũng bởi vì như thế mà Tề Vô Hối mới có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, thành công đột phá.

Hôm nay thực lực tăng vọt cho nên Tề Vô Hối cảm giác như đã tìm lại được chính mình.

May mà Diệp Thu không ở đây, nếu không hắn thật sự sẽ muốn luận bàn với tên luôn thích trang bức đó.

"Chết tiệt!"

Cảm nhận được cánh tay truyền đến từng trận đau đớn, tê liệt; sắc mặt Mạc Nghĩa thập phần khó coi. Lửa giận trong lòng ông ta cũng bị đốt cháy lên tới cực hạn.

Cho dù biết mình không phải là đối thủ của Tề Vô Hối nhưng ông ta lại không thể nhượng bộ. Bởi vì cái này liên quan đến danh tiếng của Chí Tôn điện.

Một trận trước tiểu bối đã đánh thua, bây giờ nếu ông ta cũng thua thì chẳng phải sẽ nói cho thế nhân rằng Chí Tôn điện không bằng Bổ Thiên giáo sao?

Sau đó Mạc Nghĩa đã tế ra một thanh đao, trong nháy mắt đã bộc phát toàn bộ lực lượng. Ông ta sử dụng bí thuật mạnh nhất để một đao chém về phía Tề Vô Hối.

Bầu trời rung chuyển từng trận, mặt đất không ngừng run rẩy, một đao kia tạo ra một cỗ áp bách kinh thiên.

Mọi người vây xem đều sắc mặt đại biến, vội vàng tránh ra vì sợ tổn thương đến mình.

Tề Vô Hối đứng thẳng trên mặt đất, trong cơn cuồng phong hắn không nhúc nhích mà lạnh lùng nhìn xem một đao chém tới, tay phải nhẹ nhàng nhấc lên.

"Kiếm đến!"

Phi kiếm cắm trên mặt đất lập tức trở lại trên tay hắn.

Không có quá nhiều chiêu số màu mè thừa thãi, hắn chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, một cỗ kiếm khí kinh người quét ra.

Chỉ trong chốc lát, thế công của Mạc Nghĩa đã bị tan rã không còn một mảnh, đây là thực lực nghiền ép tuyệt đối.

Tề Vô Hối vọt tới trong nháy mắt, giây tiếp theo hắn đã xuất hiện sau lưng Mạc Nghĩa và hung hăng vỗ một cái, trực tiếp đánh ông ta bay rớt ra ngoài.

Một chưởng này vỗ xuống làm cho Mạc Nghĩa bị thương nặng, không còn khả năng chiến đấu.

Nhìn thân ảnh chật vật của Mạc Nghĩa mà Tề Vô Hối khinh thường nói: "Chí Tôn điện sao? Chỉ như thế mà thôi!"

Phụt!!!

Mạc Nghĩa phun ra một ngụm tiên huyết, ông ta tức giận thiếu chút nữa ngất đi.

Lúc này tại chân trời bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

"Các hạ không khỏi cũng quá càn rỡ đi, ngay cả Chí Tôn điện của chúng ta mà cũng không để ở trong mắt!"

Giọng nói này vừa xuất hiện thì bầu trời lại một lần nữa xảy ra một trận oanh động.

Chỉ thấy không gian rung chuyển, một lão giả áo xám bay đến.

"Ồ?" Tề Vô Hối nhướng mày nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh lại, cười lạnh nói:

"Ta tưởng là ai, thì ra là đại trưởng lão của Chí Tôn điện, Thanh Diệu chân nhân!"

"Như thế nào, ngươi cũng muốn đòi lại công đạo cho đệ tử của mình sao? Hay còn muốn ta quỳ xuống xin lỗi?"

Thanh Diệu đạo nhân đi tới hiện trường, bất mãn nhìn Mạc Nghĩa một cái, trong lòng rất phẫn nộ.

Chuyện vừa rồi ông ta đã biết rõ chân tướng, hết thảy căn nguyên hoàn toàn xuất phát từ ái đồ của mình. Cùng người luận bàn mà thực lực không bằng người để bị đánh đến trọng thương.

Chuyện này kỳ thật cũng không có gì vì thắng bại là chuyện bình thường trong binh gia. Có thắng có bại thì lần sau mới có thể từ đó đạt tới kinh nghiệm tốt hơn để bù đắp thiếu sót của chính mình.

Nhưng điều Thanh Diệu đạo nhân khó chịu chính là phương thức xử lý của Mạc Nghĩa, ông ta vậy mà càn rỡ muốn thay Lục Ngôn trút giận mà đụng lúc nào không đụng lại để cho trưởng bối của người ta bắt gặp, làm cho Chí Tôn điện mất hết cả thể diện.

Trầm tư một lát, Thanh Diệu chân nhân liền xanh mặt, vô luận

tính như thế nào thì bọn họ đều ở bên yếu lí.

Chương 194 - Các Ngươi Nghĩ Nhiều Rồi!

Thanh Diệu đạo nhân hừ lạnh nói: "Hừ, Tề Vô Hối, cứ cho chuyện hôm nay chúng ta nhận sai, nhưng mà các ngươi vừa lên tiếng chửi bới Chí Tôn điện chúng ta, hôm nay các ngươi không định cho ta một câu trả lời thỏa đáng sao?"

"Ta cần gì phải thưa bẩm lại với các ngươi? Thanh Diệu lão đầu, Bổ Thiên Giáo chúng ta làm người làm việc tùy tâm tùy tính, chưa bao giờ làm việc dựa trên sắc mặt của kẻ nào. Chuyện nơi đây chính là do người của Chí Tôn điện các ngươi gieo gió gặt bão, nếu như không phục thì cứ việc phóng ngựa lại đây ta chấp tất."

"Năm đó ngươi bại bởi dưới tay sư huynh ta, bây giờ đệ tử của ngươi lại bại bởi đồ nhi của sư đệ ta, vậy ngươi có mặt mũi gì ở chỗ này giễu võ dương oai?"

Tề Vô Hối khí phách đáp lại, lời này vừa nói ra làm cho toàn trường sôi trào.

"Đậu má, quá bá đạo! Tề trưởng lão miệng lưỡi quá ác!" Tiêu Dật thì thầm nói.

Ta thừa nhận lúc trước ta nói chuyện có hơi lớn lối một chút, nhưng về sau Tề lão đầu ngươi nhớ bảo vệ ta nhé! He he he!

Tề Vô Hối nói ra những lời này đối với đệ tử của Bổ Thiên giáo ở đây mà nói có độ trùng kích vô cùng to lớn.

"Không nghĩ tới Tề sư bá vậy mà còn có một mặt khí phách như vậy. Dưới sự đe dọa của đối phương mà ngài không mất đi

một tia khí thế."

Trong lòng mọi người kinh ngạc và lại càng khâm phục.

Thân là đệ tử của Bổ Thiên giáo, lúc này ai nấy đều phảng phất có một loại cảm giác vinh dự.

Thanh Diệu đạo nhân sắc mặt xanh mét khó coi, những lời này của Tề Vô Hối đâm thật sâu vào trái tim ông ta.

Hôm nay Chí Tôn điện của ông ta đã mất hết mặt mũi.

Thanh Diệu đạo nhân giận dữ nắm chặt nắm đấm, nội tâm thập phần nghẹn khuất, lạnh kùng nói: "Tốt, tốt lắm! Chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ! Tề Vô Hối, ta hi vọng ngươi không vì sự cuồng vọng của mình mà cảm thấy hối hận. Chí Tôn điện chúng ta cũng không phải người ăn chay."

Tề Vô Hối cười to một tiếng, tiếp tục nói: "Ha ha ha, cả đời Tề Vô Hối ta chưa bao giờ biết hai chữ hối hận viết như thế nào. Thanh Diệu lão đầu, nếu như ngươi không phục thì cũng có thể thử một chút. Các ngươi khi dễ tiểu bối như vậy thì Chí Tôn điện của ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này sao? Lớn đầu rồi mà còn hèn hạ lấy lớn hiếp nhỏ, vậy các ngươi còn tu tiên cái nỗi gì nữa?"

Thanh Diệu đạo nhân từ hồi xuất đạo đến bây giờ chưa lúc nào bị nhục nhã như thế, ông ta bị lửa giận công tâm, tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

"Chết tiệt!"

Biết mình đuối lý, Thanh Diệu đạo nhân lạnh lùng nhìn Mạc Nghĩa cùng Lục Ngôn, nói: "Đi!"

Lúc này không đithì còn chờ Tề Vô Hối tiếp tục nhục nhã nữa sao?

Ông ta vốn định ra tay đọ sức với Tề Vô Hối một phen, nhưng cho dù ông ta có đánh bại hắn thì cũng không chứng minh được gì. Bởi vì chưởng giáo của Bổ Thiên giáo là Mạnh Thiên Chính chứ không phải là Tề Vô Hối.

Thanh Diệu đạo nhân đánh thắng Tề Vô Hối thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, nhưng nếu ông ta bại thì kết quả có thể không giống nhau.

Sự nguy hiểm như vậy ông ta làm sao dám đi mạo hiểm, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mấy câu nói của Tề Vô Hối đã đả thương thật sâu đến Thanh Diệu đạo nhân, trong lòng ông ta phẫn nộ không thôi.

Đệ tử thì bại mà trưởng lão cũng thua!

Chính bản thân ông ta năm đó cũng bại dưới tay Mạnh Thiên Chính, vậy ông ta nào còn có mặt mũi gì ở chỗ này nữa.

"Quả là một đám hề!" Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Tề Vô Hối khinh thường nói.

Ngữ khí của hắn giống như mình vừa mới xử lý một chuyện nhỏ, căn bản không có để ở trong lòng.

Khi chuyện này kết thúc, nguy cơ cuối cùng cũng được hóa giải.

Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt phức tạp nhìn xem Tề Vô Hối, nàng nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Đa tạ Tề sư bá đã xuất thủ tương trợ." Lâm Thanh Trúc nói ra lời cảm kích từ nội tâm.

Triệu Uyển Nhi cũng đi lên phụ họa một câu. Tuy nhiên, tương đối ngoài ý muốn của các nàng chính là phản ứng của Tề Vô Hối

thập phần kỳ lạ, chỉ thấy khóe miệng hắn co rút, vẻ mặt cao ngạo nói: "Hừ, ai giúp các ngươi, ít tự mình đa tình. Ta chỉ là nhìn không lọt nổi tên đó cậy già lên mặt, khi dễ trẻ nhỏ mà thôi."

Nói xong hắn liền xoay người bỏ đi.

Mọi người nhìn nhau mà đột nhiên có chút buồn cười.

"Không nghĩ tới Tề sư bá vẫn còn rất cao ngạo. Rõ ràng là giúp mà ngoài miệng lại không thừa nhận." Triệu Uyển Nhi sờ sờ cằm nói ra như có điều suy nghĩ.

Bởi vì chuyện hôm nay mà hình tượng của Tề Vô Hối trong lòng các đệ tử đã thay đổi đôi chút. Đối với hành động của hắn càng thêm hoang mang.

Các nàng nào biết ở trong lòng Tề Vô Hối khi quyết định giúp đồ đệ của Diệp Thu thì không khác gì một lần sỉ nhục cực lớn, cho nên hắn làm sao có thể thừa nhận.

Hắn thà chết cũng không thừa nhận!

Ta căn bản không có giúp các ngươi, ta chỉ là ngứa mắt mà thôi! Đúng, chỉ là nhìn ngứa mắt!

Có Tề Vô Hối làm chỗ dựa nên đám người ở đây cũng không dám khi dễ đệ tử của Bổ Thiên giáo nữa.

Chương 195 - Dò Hỏi

Liễu Như Yên cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đi tới bên cạnh Tề Vô Hối, hành lễ hỏi thăm: "Bái kiến Tề sư bá!"

Tề Vô Hối quay đầu nhìn nàng một cái, nghi hoặc hỏi: "Là Như Yên à, sư tôn của các ngươi đâu?"

Vừa rồi nếu là Minh Nguyệt ở đây thì hắn cũng không cần xen vào việc của người khác. Nhưng người vốn nên xuất hiện lại không có xuất hiện, không có cách nào mà hắn chỉ có thể xuất thủ.

Đây coi như là Tề Vô Hối trả lại cho Diệp Thu một cái nhân tình, dù sao Diệp Thu trước đó đã đưa cho hắn một viên Đại Hoàn đan để trợ giúp con trai hắn thành công ổn định tâm cảnh, cuối cùng ngăn khỏi một hồi đại họa sát thân. Hơn nữa cũng giúp hắn phá vỡ gông cùm xiềng xích, phá vỡ khúc mắc trong lòng.

Nhân tình nàyTề Vô Hối rất khó trả lại. Hơn nữa tính cách của hắn vốn là rất cao ngạo, làm sao có thể hướng Diệp Thu cúi đầu, tỏ vẻ cảm tạ.

Cho nên chuyện hôm nay coi như là hắn trả lại Diệp Thu một cái nhân tình.

Tề Vô Hối ở trong lòng tự an ủi chính mình: "Ừm, giúp hắn một lần để trả lại một lần nhân tình là được rồi. Sau này gặp mặt nên làm như thế nào thì cứ làm như thế đó."

Liễu Như Yên do dự một chút, nói: "Bẩm Tề sư bá, sư tôn của sư điệt đã tiến vào Đế mộ, đến giờ vẫn còn chưa có đi ra."

Tề Vô Hối nghe vậy liền sửng sốt, Minh Nguyệt vậy mà đã đi

vào Đế mộ rồi ư?

"Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng vội vã đi vào Đế mộ làm gì? Hiện tại Đế mộ còn chưa hoàn toàn mở ra, bên trong nguy hiểm trùng trùng, ngươi vì cái gì không ngăn cản nàng?" Tề Vô Hối khiển trách.

Liễu Như Yên nghe vậy liền mang vẻ mặt lo lắng, trong lòng ủy khuất, giải thích: "Vì Diệp sư thúc cũng ở bên trong. Nghe nói Đế mộ vừa mở ra thì Diệp sư thúc liền truy đuổi theo Thôn Thiên Tước mà đi vào, đến nay cũng không có tin tức gì. Sau khi sư tôn biết được tin tức này liền để cho chúng ta chờ tại chỗ, còn ngài đi trước một bước vào tìm kiếm Diệp sư thúc."

"Cái gì?" Sắc mặt Tề Vô Hối trầm xuống.

Diệp Thu đã tiến vào Đế mộ rồi sao?

"Tiểu tử này không muốn sống nữa à? Trước khi xuống núi chưởng giáo sư huynh đã dặn qua, một khi gặp phải Thôn Thiên Tước thì liền bóp nát truyền tin phù đợi mọi người hội họp sau đó cùng nhau động thủ. Hắn thế mà lại một mình đuổi theo Thôn Thiên Tước!"

Sắc mặt Tề Vô Hối trầm xuống, trong lòng suy nghĩ ngổn ngang.

Hắn đời này không thích nhất là thiếu nợ nhân tình của người khác. Trong lòng hắn lại một lần nữa an ủi chính mình một câu: "Haizz... Lần này nữa thôi, lần này thực sự là lần cuối cùng ta giúp hắn. Sau lần này sinh tử của hắn cùng ta không còn bất cứ quan hệ gì."

An ủi bản thân xong, Tề Vô Hối quay đầu nói với Liễu Như Yên: "Các ngươi ở đây chú ý một chút, không nên chạy loạn khắp nơi. Lát nữa Dương sư bá của các ngươi sẽ tới."

"Tề sư bá, ngài muốn đi đâu?" Liễu Như Yên không hiểu, tò mò hỏi.

Tề Vô Hối lạnh lùng nói: "Đế mộ!

Nói xong hắn cũng không quay đầu lại mà bay nhanh về phía đại môn, sau đó biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Lúc này, bên trên Huyết Hải, một trận hỗn chiến đang diễn ra.

Mấy vị Giáo Chủ cảnh vì cướp đoạt một viên linh quả mà đang loạn đấu lẫn nhau.

"Hừ, Khương lão đạo, Thông Thiên lão đạo, viên linh quả này ta là người phát hiện ra trước, đám bỉ ổi các ngươi thật sự muốn cướp đồ của ta ư?" Thiên Cơ Tử một kiếm quét ngang, đánh lui Khương Giới Chi và Thông Thiên Đạo Nhân, phẫn nộ nói ra.

Thông Thiên Đạo Nhân cười ha hả, nói: "Ha ha ha, buồn cười! Thiên Cơ Tử, ngươi già rồi trở nên hồ đồ rồi sao? Đã là thiên địa chi bảo thì mạnh ai nấy hưởng, lão già ngươi cứ tưởng là do nhà ngươi trồng được à?".

Đối mặt với sự trào phúng của đám người Thông Thiên đạo nhân, sắc mặt Thiên Cơ Tử trở nên xanh mét khó coi.

Ánh mắt ông ta tham lam nhìn về bụi cây kia, trong đó đang hiện lên một khỏa linh quả tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Viên linh quả này có phải là tiên phẩm hay không thì chưa biết, nhưng chắc hẳn nó đã sinh trưởng ở đây hơn mấy vạn năm, ẩn chứa sinh mệnh lực vô cùng kinh người, chính là chí bảo mà Thiên Cơ Tử cần nhất hiện nay.

Khương Giới Chi vuốt râu cười, nói: "Thiên Cơ Tử, lúc trước ngươi bị Diệp Thu đánh cho bị thương, bây giờ chỉ sợ là còn chưa hoàn toàn khôi phục nhỉ? Lúc này ngươi đồng thời đối mặt với hai

chúng ta thì ngươi cảm thấy ngươi còn có phần thắng sao?"

"Hai lão già kia, cho dù các ngươi cùng lên thì ta cũng không sợ." Thiên Cơ Tử quát lên.

Trong lúc nhất thời, chiến đấu lại một lần nữa khai hỏa, toàn bộ Huyết Hải tung tóe khuấy động một vùng.

Lúc này Đế mộ bởi vì vừa mới mở ra cho nên lực lượng bên trong hoàn toàn bộc phát, khiến cho bảo bối ẩn giấu ở trong Đế mộ cũng dần dần hiện ra.

Chân trời bay vọt qua một kiện bảo khí, một gã Giáo Chủ cảnh tâm tình kích động vọt ra ngoài muốn cướp đi bảo khí.

Bên khác, tại dưới vực sâu Huyết Hải, có người phát hiện một gốc Huyết Trích Tử sinh trưởng tại vực sâu dưới lòng đất.

Đế mộ giờ phút này vô cùng náo nhiệt, hầu như hơn phân nửa cường giả có tu vi Giáo Chủ cảnh tại cảnh nội của Đông Hoang đều tới.

Trong lúc nhất thời hỗn chiến nổ ra, đánh đến long trời lở đất, trong đó đám người Thiên Cơ Tử, Khương Giới Chi và Thông Thiên Đạo Nhân là chiến đấu kịch liệt nhất.

Chương 196 - Chênh Lệch Quá Lớn

Đang lúc bọn họ còn đang cướp đoạt linh quả thì không gian run rẩy một trận, một thân ảnh tuyệt diệu liền xuất hiện trên huyết vụ.

"Hả? Đây là... lĩnh vực!"

Vừa tiến vào Đế mộ, Minh Nguyệt liền cảm giác được cảnh tượng hoàn toàn giống với Diệp Thu bày ra lúc trước.

Nàng lập tức hiểu được đây là một cái lĩnh vực không gian của một vị Giáo Chủ cảnh nào đó.

Mới vừa tiến vào nơi này, Minh Nguyệt liền nhìn thấy cách đó không xa có ba người đang hăng say giao thủ để tranh cướp một khỏa linh quả.

Minh Nguyệt nhìn thấy khỏa linh quả kia thì hai mắt cũng sáng ngời, lộ ra nụ cười thèm muốn.

Tuy nhiên, sau khi nhìn lại thế cục nàng đành phải từ bỏ.

Đối mặt với ba lão già này nàng căn bản không có cơ hội, cho nên trước tiên có lẽ đi tìm tung tích của Diệp Thu cái đã.

Nếu như vận khí tốt, nói không chừng về sau còn có cơ duyên lớn hơn.

Lúc này, ba người đang giao thủ cảm giác được có người xâm nhập vào khu vực này mà vội vàng dừng tay.

Sau khi phát hiện Minh Nguyệt, đám người Thông Thiên Đạo Nhân cười ha hả nói: "Thì ra là Minh Nguyệt đạo hữu, ta còn tưởng viện binh của Bất Lão Sơn tới rồi chứ."

"Hừ... Lại là Bổ Thiên Giáo." Thiên Cơ Tử sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt,

sát tâm nhất thời tăng vọt, trong lòng vẫn ghi hận chuyện lúc trước Diệp Thu đã đánh ông ta trọng thương.

Nếu không có Diệp Thu, Thiên Cơ Tử làm sao có thể bị rơi vào thế hạ phong, bị hai người Thông Thiên Đạo Nhân và Khương Giới Chi liên tục áp chế.

Minh Nguyệt cảm giác được sát ý của Thiên Cơ Tử, nội tâm cũng run lên, biểu tình cổ quái.

Người này vì sao đối với ta có địch ý lớn như vậy? Ta đã khi nào chọc qua lão ta sao?

Minh Nguyệt cảm thấy khó hiểu, nhưng nàng cũng không có để ý mà đánh tiếng hỏi han Thông Thiên Đạo Nhân: "Thông Thiên đạo hữu, không biết các ngươi có từng nhìn thấy Diệp sư đệ của ta không?"

Thông Thiên Đạo Nhân cùng Khương Giới Chi nhìn nhau, lắc đầu nói: "Chưa từng thấy qua! Lúc trước khi Đế mộ vừa mới mở ra, hiện trường quá mức hỗn loạn, Diệp Thu đạo hữu đã đi trước chúng ta một bước để truy tìm tung tích của Thôn Thiên Tước mà nhanh chóng tiến vào Đế mộ. Đợi đến sau khi chúng ta tiến vào nơi này thì đã không thấy bóng dáng của hắn, xung quanh chỉ còn lại xác của một con cá mập lớn. Xem tình huống thì con cá mập này hẳn là vừa chết không lâu, chắc là chết ở trong tay Diệp Thu đạo hữu."

Minh Nguyệt như có điều suy nghĩ, liếc nhìn đống hỗn độn

trên huyết hải, trong mắt nàng hiện lên một tia thất vọng.

Lúc này, Thiên Cơ Tử bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Hừ, Diệp Thu sao, bây giờ hắn phỏng chừng đã chết rồi. Lúc đợt năng lượng thứ nhất trùng kích ra thì hắn cũng đã tiến vào nơi này. Mấy ngày đã qua mà vẫn không có bất kỳ người nào nhìn thấy thân ảnh của hắn, như vậy nói không chừng hắn đã chết ở một góc xó xỉnh nào đó rồi ấy chứ."

Minh Nguyệt nhướng mày, nàng đại khái đã biết vì sao Thiên Cơ Tử có địch ý lớn đối với nàng như vậy. Chắc hẳn sự thù địch này bắt nguồn từ Diệp Thu.

Lúc trước, việc Diệp Thu đánh lão ta đến trọng thương Minh Nguyệt cũng đã nghe nói qua.

Nàng khi mới nghe qua tin này mà khiếp sợ một lúc, nàng không nghĩ tới thực lực của Diệp Thu đã mạnh tới loại trình độ này.

Trong lòng nàng cũng thập phần mất mát, vì nàng có thể cảm giác được sự chênh lệch giữa mình cùng Diệp Thu đã càng lúc càng lớn.

"Cứ tiếp tục như vậy hắn nhất định sẽ trở thành người mà ta chỉ có thể nhìn lên, khoảng cách giữa hắn và ta cũng sẽ càng ngày kéo càng xa. Đến lúc đó ta còn có thể giống như trước kia mà ở chung một nơi cùng với hắn nữa không?”

Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng Minh Nguyệt thập phần mất mát.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Cơ Tử, ánh mắt lạnh lẽo nói ra: "Ngươi yên tâm đi, cho dù là ngươi có chết thì sư đệ của ta cũng không có việc gì."

Trong lòng nàng tựa hồ không chấp nhận được bất luận kẻ

nào nói xấu Diệp Thu, cho nên nàng không chút khách khí mà buông lời cay nghiệt.

"Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết hả?" Thiên Cơ Tử lập tức giận dữ quát lên, trực tiếp đánh tới một chưởng.

Minh Nguyệt không chút sợ hãi, vì tư tưởng nghênh địch đã sớm hiện lên trong đầu nàng.

Vào lúc này, Thông Thiên Đạo Nhân từ phía bên cạnh đỡ lại một chưởng này, đánh cho Thiên Cơ Tử lui trở về. Sau đó ông ta Quay đầu lại nói với Minh Nguyệt: "Minh Nguyệt đạo hữu, nếu ngươi muốn tìm Diệp Thu thì có thể thử đi về phía đông coi sao. Nếu như lão phu không có đoán sai thì hắn hẳn là đi về phía đông."

Bởi vì thi thể của con cá mập này được phát hiện ở phía đông, cho nên đám người Thông Thiên Đạo không khó mà phán đoán ra được hướng đi của Diệp Thu.

Dù sao Diệp Thu là người đầu tiên tiến vào nơi này, do đó thi thể của con cá này cũng chỉ có hắn mới có thể đánh chết.

Chương 197 - Đột Phá Chí Tôn Cảnh

Minh Nguyệt cảm kích nhìn Thông Thiên Đạo Nhân một cái, nói: "Đa tạ Thông Thiên chân nhân, ta xin đi trước một bước, các ngươi cứ tiếp tục."

Lần này nàng tiến vào đây là vì đi tìm Diệp Thu, cũng không có thời gian nói nhảm với Thiên Cơ Tử.

Sau khi tạm biệt hai người, Minh Nguyệt một đường truy tìm khí tức của Diệp Thu mà nhanh chóng bay về phía đông.

Rất nhanh nàng liền đến bờ biển ở phía đông và phát hiện ra thi thể của con cá mập kia.

Trong lòng nàng càng thêm kiên định vào phán đoán của Thông Thiên Đạo Nhân mà tiếp tục bay về phía ngọn núi ở xa xa.

Giờ phút này, bên trong động thiên phúc địa, Diệp Thu vẫn đang rèn đúc thân thể Chí Tôn.

Ngoại giới đã qua ba ngày, mà hắn ở chỗ này thời gian đã qua tương đương một tháng.

Dưới một tháng này thân thể Diệp Thu dần dần thay đổi.

Thân thể hắn lộ ra phù văn màu vàng, đó chính là phù văn từ Bảo Cốt Chân Long.

Giờ phút này Diệp Thu đang mượn sức mạnh từ phù văn của bảo cốt chân long để đúc ra thân thể Chí Tôn của mình.

Nếu có thể thành công thì thân thể của hắn có thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Không chỉ có hiệu quả khôi phục kinh người, mà lực phòng ngự càng là đạt tới đỉnh cao.

"Đã đến lúc cuối cùng rồi."

Đã rèn luyện một tháng, tâm tình Diệp Thu có chút kích động.

Thân thể của hắn đã tiếp cận tới trạng thái hoàn mỹ, mà cảnh giới cũng đang bắt đầu chậm rãi tăng lên, rất nhanh liền có thể bước qua cái lằn ranh biên giới đột phá.

Chỉ thấy ở sâu trong Phủ Hả của Diệp Thui, bên cạnh một đóa đạo hoa đang nở rộ lại có một đóa đạo hoa nữa cũng đang nở rộ và phát ra ánh sáng rực rỡ.

Chỉ cảm thấy một cỗ linh lực truyền tới linh tuyền, khiến cho Diệp Thu có loại cảm giác linh hồn mình đang thăng hoa.

"A... Cảm giác này quá thoải mái!"

Phảng phất như có thứ gì đó bị tắc nghẽn nhiều năm mà nay rốt cục đã được khơi thông, các kinh mạch trong khắp lục phủ ngũ tạng của Diệp Thu luân chuyển nhịp nhàng.

Nương theo cỗ lực lượng kinh người kia bộc phát ra, toàn bộ động thiên phúc địa đều run rẩy kịch liệt.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, quần áo trên người Diệp Thu lập tức rách tung tóe, lộ ra cơ bắp hoàn hảo.

Thân thể Chí Tôn của hắn đã được đúc thành công, khí chất cả người hắn đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Theo đó, bên trong Phủ Hải, một đóa đạo hoa đã nở ra hết cỡ, linh lực trong cơ thể hắn tựa hồ đã bị rút cạn.

Diệp Thu phát lực trong nháy mắt, tất cả linh lực trong động thiên phúc địa trong tích tắc đã hội tụ lại ở đỉnh đầu của hắn, hình thành một vòng xoáy thật lớn rồi tràn vào trong cơ thể hắn.

Cảm nhận được sức mạnh Chí Tôn trút xuống, Diệp Thu chấn động không thôi.

Cảm giác sảng khoái này thật tuyệt vời!

Không biết qua bao lâu, mấy vạn năm linh lực tích góp ở nơi đây hàng thiên niên kỷ rốt cục đã bị Diệp Thu hút sạch. Tu vi của hắn cuối cùng cũng bước vào Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Tuy nhiên, bởi vì không gian này đang nằm ở trong phạm vi Giáo Chủ cảnh, cho nên Diệp Thu chỉ có thể tạm thời áp chế tu vi để miễn cho bị truyền tống ra ngoài.

Diệp Thu chậm rãi mở mắt ra, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười vui vẻ. Hắn nhìn quanh bốn phía thì liền phát hiện dòng linh tuyền kia đã bị mình hút khô.

Diệp Thu nhìn thoáng qua quần áo trên người mình thì thấy nó đã hoàn toàn bị phá hủy.

Diệp Thu liền đau lòng một trận.

"Đây đều là tiền a! Quần áo ta mới đặt làm còn chưa mặc đã nghiền mà đã hỏng một bộ rồi."

"May mà ta trước khi xuống núi đã chuẩn bị thêm vài bộ quần áo, bằng không bây giờ cứ như vậy tồng ngồng đi ra ngoài thì chỉ sợ sẽ lộ hết."

Diệp Thu thầm nhủ mình may mắn, từ trong ngọc trữ vật lấy

ra một một bộ quần áo sạch sẽ.

Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, cảm nhận một chút lực lượng hùng hồn ở trong cánh tay cùng với lực lượng cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể, hắn nhất thời tự tin tăng vọt.

Nếu như Diệp Thu gặp lại Thôn Thiên Tước, hắn tuyệt đối có thể một kiếm chém rụng nó ngay lập tức.

Diệp Thu đang đắm chìm trong niềm vui đột phá, bỗng nhiên cửa động rung lên, tựa hồ có người nào đó muốn xông vào nơi này.

Diệp Thu nhướng mày phát hiện Minh Nguyệt đang cúi đầu, cẩn thận đẩy tấm cửa thạch bích để từ bên ngoài đi vào. Sau đó nàng vừa đi vừa quan sát hết sức cẩn thận.

Sau khi Diệp Thu phát hiện ra nàng, hứn đột nhiên nảy một ý nghĩ mà vội vàng phong bế hơi thở, sau đó trốn bên cạnh một tảng đá lớn.

Sau khi phong bế đi khí tức của mình, thần thức của Minh Nguyệt sẽ không thể kiểm tra được sự tồn tại của Diệp Thu, cho nên nàng chỉ có thể lo lắng mà đi vào bên trong, vừa đi vừa nhỏ giọng mắng: "Gia hỏa đáng chết này, rốt cuộc ngươi đang trốn ở đâu vậy? Khí tức của ngươi vừa rồi rõ ràng còn ở chỗ này, mà bây giờ nó lại biến mất. Diệp sư đệ, ngươi đang ở đâu?"

Minh Nguyệt có chút tức giận, nàng một đường truy tung khí tức của Diệp Thu, nhưng khí tức đến đây thì lại không còn dấu vết.

Chương 198 - Chiếm Tiện Nghi

Minh Nguyệt nhìn dòng linh tuyền trước mắt đã bị hút khô, rồi nhìn quanh sơn động mà thân thể chợt run lên.

"Nơi này... Nơi này vậy mà có một cái trận pháp thời gian!"

Minh Nguyệt rất kinh ngạc, nhìn xem động thiên phúc địa trước mắt mà bước từng bước chậm rãi đi tới bên cạnh linh tuyền Diệp Thu vừa mới tu luyện rồi lâm vào một trận trầm tư.

Lúc này sơn động thập phần an tĩnh, đến một giọt nước rơi cũng có thể nghe thấy.

Đột nhiên.

"Hù..."

"A..."

Một âm thanh hù dọa từ phía sau truyền đến, cả Minh Nguyệt trở nên run rẩy.

Tiếng hù bất thình lình này chỉ sợ một ngươi yếu tim sẽ không thể chịu được.

Minh Nguyệt lúc này sắc mặt trắng bệch quay đầu lại nhìn, phát hiện người vừa rồi dĩ nhiên là Diệp Thu thì nàng nhất thời tức giận giậm chân.

"Ngươi có bệnh à?"

Minh Nguyệt kinh hồn chưa định, sắc mặt một mảnh trắng bệch.

Một khắc vừa rồi làm cho hai chân nàng đều mềm nhũn.

"Ha ha ha ha..." Diệp Thu sảng khoái phát ra tiếng cười.

Hắn cũng chỉ là nhất thời cao hứng muốn hù dọa một chút vị tiểu sư tỷ xinh đẹp này.

Vốn còn tưởng rằng với tâm cảnh mạnh mẽ của nàng thì trò đùa này hẳn là không thành. Ai nghĩ được Minh Nguyệt lại bị dọa sợ, mặt mũi đều trắng bệch, chợt nhìn làm cho người ta không tự giác có một loại cảm giác thương tiếc.

Đôi mắt nàng trong veo như nước, hiện ra một tầng nước mắt nhàn nhạt động lòng người, khiến cho ai nhìn vào cũng say mê.

Chỉ tiếc Diệp Thu hiện tại không còn lòng dạ nào thưởng thức mà chỉ cười hề hà lấy lòng.

"Tên tiểu quỷ nhà ngươi, ngươi còn cười được nữa à..."

"Tức chết ta rồi."

Minh Nguyệt tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng lo lắng an nguy của Diệp Thu một đường mà theo tới đây. Người đã tìm được nhưng nàng chẳng những không có nửa điểm vui vẻ mà ngược lại rất tức giận.

Nói xong Minh Nguyệt liền muốn đưa tay đánh Diệp Thu để trả thù lại cơn tức vừa rồi bị dọa sợ.

Tuy nhiên cái nắm đấm nhỏ của nàng mềm nhũn vô lực, nhìn qua cũng không giống có ý báo thù, ngược lại có chút cảm giác liếc mắt đưa tình.

Diệp Thu không có phản kháng, mà lẳng lặng đứng tại chỗ để cho nàng trút giận.

Một lát sau, Minh Nguyệt cuối cùng từ từ bình ổn lại tâm tình,

nàng thu tay về nhưng vẫn rất tức giận.

Diệp Thu buồn cười nhìn nàng, nói: "Sư tỷ, sao ngươi lại tới đây?

"Hừ, điều này ngươi phải hỏi chính ngươi ấy. Ngươi không nói không rằng đã tự mình đi truy bắt Thôn Thiên Tước, một lời cũng không để lại." Minh Nguyệt giận dỗi nói.

Diệp Thu nghe thấy vậy liền vui vẻ, đột nhiên đè thấp giọng nói tiến đến bên tai Minh Nguyệt thổi một hơi nói ra: "Sư tỷ, ngươi là đang lo lắng cho ta sao?"

"Đi chết đi, có quỷ mới lo lắng cho ngươi, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua nơi này mà thôi." Minh Nguyệt một mực phủ nhận, phảng phất như bị nhìn ra tâm sự, khuôn mặt đỏ lên.

Cảm nhận được bên tai mình Diệp Thu vừa mới thổi tới một dòng nhiệt lưu khiến cho nàng ngứa ngáy khó chịu, trong người có một loại cảm giác đặc biệt.

Diệp Thu cười cười, ra vẻ thất vọng nói: "Ồ, ta còn tưởng rằng sư tỷ lo lắng cho an nguy của ta, cho nên mới không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây tìm ta chứ. Aiii, xem ra cuối cùng là ta đã tự mình đa tình rồi."

"Không phải vậy đâu..." Nhìn vẻ mặt thất vọng của Diệp Thu mà trong lòng Minh Nguyệt run lên, nàng còn cho rằng lời nói vừa rồi của mình đã làm tổn thương Diệp Thu nên có chút hối hận.

Nàng đúng là lo lắng cho Diệp Thu nên mới tìm tới.

Minh Nguyệt không đành lòng, đang muốn giải thích thì đột nhiên phát hiện một tia giảo hoạt trong mắt hắn. Nàng nhất thời hiểu được tên này lại đang lừa gạt nàng.

"Ngươi đi chết đi!" Minh Nguyệt tức giận giậm chân.

Nàng vốn còn tưởng rằng đây là một cơ hội để nàng biểu lộ chân tình, không nghĩ tới lại trúng phải mưu kế của hắn.

Minh Nguyệt tức giận thở hổn hển, lại nhanh như chớp bồi mấy quyền đánh vào ngực Diệp Thu.

Lúc này đột nhiên tảng đá dưới chân nàng trượt xuống rơi vào bên trong linh tuyền, Minh Nguyệt nhất thời mất đi trọng tâm, theo quán tính cũng rơi xuống theo. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Thu quyết đoán ra tay kéo nàng trở về.

Hắn một tay ôm Minh Nguyệt vào trong ngực, không chút khách khí siết nhẹ vòng tay chiếm chút tiện nghi.

Đây là cơ hội trời cho, không hưởng thì phí.

Cảm nhận được thân hình mềm mại trong lòng, một mùi thơm thoang thoảng truyền đến, Diệp Thu không ngại hít một hơi thật sâu.

Nhìn xuống!

Hít hà!

Quang cảnh này làm cho người ta khó có thể kiềm chế được. May mà hắn có định lực rất cao, cộng thêm tri thức kiếp trước nữa nên mới có thể kháng cự.

Lúc này trái tim nhỏ của Minh Nguyệt đã nhảy loạn thình thịch, nội tâm khẩn trương vô cùng.

Nàng cảm nhận được nhiệt khí từ cơ thể ấm áp của Diệp Thu, được hắn ôm vào trong ngực làm nàng có cảm giác mười phần an toàn.

Nội tâm Minh Nguyệt ngượng ngùng xấu hổ mà nhanh chóng đẩy hắn ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng thập phần động lòng

người.

"Tên tiểu quỷ này, lại để cho ngươi chiếm tiện nghi rồi." Minh Nguyệt nhỏ giọng mắng.

Chương 199 - Phát Hiện

Minh Nguyệt không biết mình làm sao mà vừa rồi trái tim đập nhanh như vậy, thậm chí có chút chờ mong một thứ gì khác, cảm giác lưu luyến khi rời xa vòng tay của Diệp Thu.

"Minh nguyệt a minh nguyệt, uổng công ngươi tu đạo nhiều năm như vậy, ngay cả chút chuyện này cũng không điều phục được tâm cảnh."

Trong lòng nàng tự trách chính mình, nhưng khi đối diện với ánh mắt Diệp Thu tim nàng lại không ngừng tăng tốc.

Sau hồi lâu, Minh Nguyệt mới ổn định lại tinh thần, ra vẻ bình tĩnh, khôi phục thái độ bình thường như dĩ vãng.

"Phù..."

Nàng thở phào nhẹ nhõm, làm dịu bầu không khí lúng túng vừa rồi.

Minh Nguyệt đang định nói gì đó thì Diệp Thu đột nhiên nói: "Sư tỷ thơm quá, bình thường ngươi ăn cái gì mà sao trên người ngươi lại có mùi thơm đặc biệt vậy? Loại mùi thơm này rất mê người, rất đặc biệt! Ta chỉ mới ngửi một ngụm mà ta đã lưu luyến quên lối về rồi. Ừm, để ta hít thêm một hơi nữa."

"Ngươi đi chết đi..." Khuôn mặt Minh Nguyệt đỏ lên, tâm tình vừa mới bình tĩnh lại một lần nữa bị Diệp Thu phá hỏng.

"Ha ha ha ha...." Diệp Thu phát ra tiếng cười giòn tan.

Hắn đột nhiên phát hiện, khi không có việc gì mà đi trêu chọc Minh Nguyệt cũng là một chuyện phi thường vui vẻ.

Minh Nguyệt tức thở hổn hển, nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà vừa rồi khi nghe được Diệp Thu nói mùi thơm trên người mình rất mê người thì trong lòng nàng rất vui vẻ.

Xem ra tấm thân này cũng không phải là vô dụng!

Nàng vẫn cho rằng sắc đẹp của mình không đủ để hấp dẫn Diệp Thu, vì thế rất khó chịu bấy lâu nay. Hôm nay xem ra hình như vẫn có một chút hấp dẫn đối với hắn. Tuy nhiên tên này cũng quá đáng giận.

Mùi hương Diệp Thu vừa nói là mùi cơ thể đặc trưng của nàng. Cái mùi này có liên quan cùng với công pháp tu hành của nàng, hoặc là trời sinh tư hương, đối với chuyện này nàng cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ biết mùi thơm này đối với nam nhân có lực hấp dẫn rất mạnh. Nhưng cụ thể là hấp dẫn như thế nào thì chính nàng cũng không biết vì nàng chưa thử qua.

Diệp Thu nở nụ cười hồi lâu, rốt cục bình phục lại, nói: "Được rồi được rồi, không đùa nữa."

Hắn nhìn bốn phía một chút, nói: "Sư tỷ, đây là một cái lĩnh vực thời gian, động thiên phúc địa. Nơi đây thập phần thích hợp để tu luyện, ngươi có muốn ở đây bế quan một chút hay không?"

Minh Nguyệt giật mình, dù nàng đã sớm nhìn ra nhưng nghĩ tới việc nàng vừa mới đột phá Giáo Chủ cảnh không lâu nên việc đột phá tiếp là chuyện không thể nào.

Giờ phút này bế quantuy là cũng có thể tăng lên một chút tu vi nhưng tác dụng không lớn.

Hôm nay trong Đế mộ có bảo bối dồi dào, nếu nàng ở chỗ này lãng phí thời gian thì còn không bằng đi tầm bảo sẽ tốt hơn.

"Quên đi, Đế mộ này có bảo bối lan tràn, thay vì ở chỗ này lãng phí thời gian thì còn không bằng đi tìm bảo vật."

"Vừa rồi lúc ta tới đã phát hiện Thông Thiên Đạo Nhân và Khương Giới Chi, còn có cả Thiên Cơ Tử của Bất Lão Sơn đang cướp đoạt một viên linh quả."

Nghe vậy mà Diệp Thu sửng sốt một chút.

"Lại là lão già này à?"

Trầm tư một lát, Diệp Thu đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, mập mờ hỏi: "Sư tỷ, ngươi có muốn linh quả này hay không?"

Trong lòng Minh Nguyệt run lên, có một loại cảm giác động tâm.

Hắn muốn thổ lộ tình cảm với ta sao?

Nàng vô cùng kích động, vì đây là lần đầu tiên Diệp Thu bày tỏ ý tứ muốn tặng quà cho nàng.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, Minh Nguyệt lắc đầu chậm rãi nói: "Quên đi, linh quả kia đối với ta là vô dụng, ngươi vẫn nên tiết kiệm chút sức lực đi."

Diệp Thu mang vẻ mặt cổ quái, hỏi: "Tiết kiệm chút sức lực sao? Tiết kiệm sức lực để làm gì?"

Minh Nguyệt nghiêm túc nói: "Đương nhiên là dùng ở chỗ nên dùng rồi!"

Diệp Thu như có điều suy nghĩ, nói: "Ừm, ta cảm thấy lời của ngươi nói cũng có đạo lý. Vậy được rồi, ta nghe theo sư tỷ đem sức lực dùng ở chỗ cần dùng."

Minh Nguyệt nghe xong mà khóe miệng co rút, lời này nghe là lạ nhưng nàng cũng không quan tâm.

Chỉ thấy Diệp Thu đi vào sâu trong sơn động, Minh Nguyệt theo sát phía sau hắn.

Diệp Thu chậm rãi giải thích: "Sư tỷ, nơi này là động thiên phúc địa, linh khí thập phần nồng đậm. Ngay từ đầu ta còn tưởng là do linh tuyền này gây nên, nhưng sau khi ta hấp thu toàn bộ linh lực của linh tuyền này, cỗ linh lực này cũng không phải hoàn toàn là do linh tuyền phát ra, vậy chắc hẳn trong sơn động này sẽ có linh bảo."

Minh Nguyệt gật đầu đồng ý. Nàng mặc dù cũng cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn đi theo bước chân của Diệp Thu, chậm rãi đi vào sơn động.

Đột nhiên một cơn gió lạnh ập tới.

"Cẩn thận!"

Trong phút chốc, từ trong sơn động có mấy cây gai nhọn bay ra. Minh Nguyệt hoảng sợ đang muốn ra tay ngăn lại, ai ngờ Diệp Thu đã vung tay lên nhẹ nhàng đánh rớt đám gai nhọn.

Minh Nguyệt cảm giác được cỗ Chí Tôn chi khí kinh người từ Diệp Thu mà nhất thời hoảng sợ.

"Cái này..."

"Sư đệ đã đột phá đến Chí Tôn cảnh rồi sao?"

Tuy rằng lực lượng mà Diệp Thu vừa phóng ra vẫn là cảnh giới Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, nhưng khí tức Chí Tôn vừa lóe lên rồi biến mất kia thì Minh Nguyệt đã ngay lập tức cảm nhận được.

Chương 200 - Nhân Sâm Quả

Minh Nguyệt cẩn thận cảm thụ một phen cỗ tiên uẩn đặc biệt mới thoáng qua trên người Diệp Thu vừa rồi, nhưng thần thức của nàng lại không cách nào phát hiện.

Có thể đạt tới loại trình độ này thì lời giải thích duy nhất chính là Diệp Thu đã đột phá Chí Tôn cảnh, rèn đúc ra được thân thể Chí Tôn.

Minh Nguyệt vô cùng kinh hãi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà Diệp Thu đã đột phá Chí Tôn cảnh, điều này liền mang ý nghĩa Bổ Thiên Giáo của nàng lại có thêm một vị Chí Tôn cảnh thứ hai giống như Huyền Thiên Chân Nhân.

Diệp Thu đột phá đồng nghĩa với thân phận địa vị của hắn lại một lần nữa tăng lên.

Thế nhân khó có thể tưởng tượng, thân phận địa vị của một vị Chí Tôn cảnh đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

Không nói Bổ Thiên Giáo, mà ngay cả toàn bộ cảnh nội Đông Hoang, phàm là người gặp Chí Tôn cảnh thì đều sợ hãi, đón đầu quỳ lạy.

Cho dù là thiên tử vương triều, khi gặp được Chí Tôn cảnh cũng phải dùng đại lễ đón tiếp.

"Sư tỷ, ngươi làm sao vậy?" Diệp Thu đang chuẩn bị tiến vào huyệt động, phát hiện Minh Nguyệt sững sờ tại chỗ mà nghi hoặc hỏi.

Minh Nguyệt nhìn Diệp Thu thật sâu, cũng không vạch trần

việc đột phá của hắn dù cho trong lòng nàng rung động dữ dội.

"Không có gì, đi thôi."

"Ừm, tình hình ở đây hơi phức tạp, theo sát ta." Diệp Thu nhẹ nhàng nói ra, sau đó hắn rảo từng bước tiến vào huyệt động.

Nội tâm Minh Nguyệt rất ấm áp khi cảm thụ được sự dịu dàng đến từ Diệp Thu, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Sự nhẹ nhàng của Diệp Thu chỉ có hai đồ đệ yêu quý cua hắn từng cảm nhận được, những người còn lại rất khó có loại đãi ngộ này.

Hiện tại Minh Nguyệt cũng đã cảm giác được sự ấm áp đó mà trong lòng không khỏi cảm thấy lạ thường.

Cả hai tiến vào một sơn động khác, Diệp Thu lạnh lùng nhìn vào bên trong. Chỉ thấy có một con nhện độc hình thể cực lớn đang xoay quanh trên đỉnh sơn động, giương nanh múa vuốt nhìn chăm chú vào bọn hắn.

Thân thể nó rung lắc liên tục, dường như rất bất mãn với sự đột nhập của bọn hắn mà đang cảnh báo trước khi nó tấn công.

Thực lực của con nhện độc này ít nhất cũng là tồn tại ứng với Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, gai độc vừa rồi chính là do nó bắn ra.

Thị Huyết Ma Chu!

Nhìn thấy thân hình nó trên đỉnh đầu mà Minh Nguyệt liền biến sắc, lập tức rơi vào trạng thái phòng bị.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thu, thấy hắn biểu tình không có gì biến hóa, dường như đối với hắn con Thị Huyết Ma Chu này không có nửa điểm gây hại.

Hắn đang đưa mắt nhìn về phía dưới mạng nhện, nơi đó có

một gốc cây non nho nhỏ đang sinh trưởng ở trên vách đá.

"Đây là... Nhân Sâm Quả?" Diệp Thu sửng sốt một chút.

Gốc cây phía dưới tấm màng nhện kia có đến tám, chín phần mười là Nhân Sâm Quả trong truyền thuyết.

Ngay cả Minh Nguyệt cũng rất khiếp sợ, vì Nhân Sâm Quả trong truyền thuyết chính là Tiên Thiên linh quả, là thiên địa chi khí bồi đắp mà ra.

Hình dạng của nó giống như em bé, luận về phẩm chất thì đẳng cấp của nó thuộc hàng linh quả cao cấp, đủ để sánh vai với tiên quả.

“Xem ra vận khí của chúng ta rất tốt, vậy mà ở chỗ này phát hiện một gốc Nhân Sâm Quả." Diệp Thu vui mừng nói.

Bảo vật hiếm có như thế nếu không lấy về thì thật sự quá đáng tiếc.

Nhân Sâm Quả kia là loại linh quả chứa đựng sinh mệnh lực rất cường hãn, có thể gia tăng thọ nguyên, hơn nữa còn có năng lực khôi phục rất mạnh, đối với tu luyện cũng có trợ giúp to lớn.

Mặc dù Nhân Sâm Quả còn không đạt tới hiệu quả như trường sinh dược, nhưng đối với bọn hắn mà nói cũng đã là thiên địa linh bảo tốt nhất khi tiến vào Đế mộ.

Thấy Diệp Thu đã động tâm, Minh Nguyệt liền biết cây Nhân Sâm Quả này hắn nhất định phải có.

Lấy thực lực của Diệp Thu thì con độc chu này khẳng định không giữ được này.

Xì...

Cảm nhận được sát ý đến từ Diệp Thu, Thị Huyết Ma Chu liền

phát ra âm thanh cảnh cáo.

Nó xoay quanh ở trên mạng nhện, hành động thập phần nhanh chóng, tựa như đã làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu.

Thị Huyết Ma Chu đã thủ hộ gốc nhân sâm này nhiều năm, chỉ còn chờ cây lớn lên, nở hoa kết quả rồi hấp thụ lấy Nhân Sâm Quả thì tu vi sẽ tăng mạnh.

Không nghĩ tới Diệp Thu đột nhiên xông vào, hơn nữa nó có thể cảm giác được Diệp Thu đã có dụng tâm đối với đồ vật của nó.

Thị Huyết Ma Chu làm sao có thể chắp tay nhường nhịn, tình thế chiến đấu đã không cách nào tránh khỏi.

"Con Thị Huyết Ma Chu này có độc tính rất mạnh, một khi trúng độc thì trong khoảnh khắc liền có thể lấy mạng người."

"Hơn nữa hành động của nó thập phần mau lẹ, chúng ta ở trong động thiên này khó tránh khỏi có hạn chế."

Minh Nguyệt lo lắng dặn dò.

Diệp Thu cười, nói: "Yên tâm đi, chỉ là một con Ma Chu thì còn chưa đủ để cho ta kiêng kị."

Diệp Thu có lòng tự tin cực cao, chỉ bằng thực lực hiện tại của hắn thì một con Ma Chu là hắn còn không để vào mắt.

Diệp Thu đưa ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Nhân Sâm Quả, tức thì liền hành động.

Chương 201 - Rơi Vào Lưới Tình

Chỉ thấy Diệp Thu xuất thủ trong nháy mắt, Ma Chu ở phía trên cũng lập tức phản ứng lại. Nó phun ra tơ nhện muốn đem Diệp Thu nhốt ở bên trong.

Nhưng Ma Chu không nghĩ rằng, Diệp Thu chỉ tung ra một đạo kiếm khí thì liền chặt đứt tơ nhện của nó.

Tuy rằng giờ phút này hắn chỉ có thể thi triển ra lực lượng của Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, nhưng để đối phó với con Thị Huyết Ma Chu này thì đã dư sức.

Chỉ thấy Diệp Thu sau khi chặt đứt tơ nhện liền tung người nhảy lên, tụ khí thành lực. Trên hai ngón tay hắn tản mát ra kiếm ý kinh người, một kiếm chém về phía Thị Huyết Ma Chu.

Xì...

Thị Huyết Ma Chu phát ra một tiếng gào thét, nhìn Diệp Thu chém tới một kiếm kia mà phát ra sợ hãi từ trong lòng.

Giờ phút này, nó ý thức được mình căn bản không thể chiến thắng được đối thủ trước mắt, cho nên đã lập tức phun ra vô số tơ nhện để ngăn cản công kích của Diệp Thu.

Thừa dịp Diệp Thu chặt đứt tơ nhện, Thị Huyết Ma Chu lập tức hướng lối ra sơn động nhanh chóng bò đi.

Tốc độ của nó phi thường nhanh, mà lại ở trên mạng nhện nên Diệp Thu có chút bị hạn chế.

Hắn cũng không đuổi theo mà đưa mắt nhìn nó rời đi. Mục tiêu của hắn vốn cũng không phải là Thị Huyết Ma Chu. Nó chạy trốn thì càng tốt, vì Nhân Sâm Quả này bây giờ chính là của hắn rồi.

Sau khi Thị Huyết Ma Chu chạy trốn, khóe miệng Diệp Thu khẽ mỉm cười, dùng kiếm khí chém bay tất cả tơ nhện trong sơn động mới dừng tay.

Diệp Thu đi tới trước gốc nhân sâm, nhẹ nhàng hái xuống Nhân Sâm Quả, dùng phương pháp đặc thù bảo vệ nó phòng ngừa Nhân Sâm Quả bị hao tổn.

"Diệp sư đệ, chúc mừng ngươi đã lấy được chí bảo." Minh Nguyệt mỉm cười đi tới, lời nói phát ra từ nội tâm chúc mừng Diệp Thu.

Nhìn Nhân Sâm Quả này, trong lòng nàng cũng hết sức động tâm, nhưng mà thứ này là Diệp Thu từ trong tay Thị Huyết Ma Chu đoạt lấy, cùng nàng không có quan hệ gì nên nàng cũng không dám mơ ước.

Thực lực của Thị Huyết Ma Chu ở trên nàng, nếu không có Diệp Thu thì nàng chắc đã rút khỏi đây từ lâu.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn Minh Nguyệt, phát hiện vẻ mất mát trong mắt nàng mà trầm mặc như có điều suy nghĩ.

Trong lòng hắn đột nhiên có một ý nghĩ.

Chỉ thấy Diệp Thu xoay người lại, trên mặt tràn đầy ý cười, chân thành tha thiết nhìn Minh Nguyệt, nói: "Sư tỷ, ta tặng ngươi cái này đi."

"Cái gì?" Trong lòng Minh Nguyệt run lên, không dám tin nhìn Diệp Thu.

Đây chính là tiên thiên linh quả a! Chẳng lẽ Diệp Thu không động tâm sao? Tại sao hắn lại tặng nó cho ta chứ?

Chẳng lẽ ở trong lòng hắn Nhân Sâm Quả này còn không trọng yếu bằng ta?

Trong lòng Minh Nguyệt thầm nghĩ mà cảm động một trận.

Có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này của Diệp Thu chắc cũng chỉ có hai đồ nhi của hắn, Minh Nguyệt không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên cũng có thể hưởng thụ loại đặc ân này.

Chỉ là thứ này vô cùng quý giá, nàng làm sao có thể thừa nhận nổi tấm ân tình này của Diệp Thu?

Minh Nguyệt cũng không phải là đệ tử của Diệp Thu, chỉ là sư tỷ đồng môn mà thôi, hơn nữa còn không chung một mạch.

Nghĩ tới đây trong lòng Minh Nguyệt lại mất mát một trận, lắc đầu nói: "Sư đệ à, hảo ý của ngươi ta xin nhận. Chỉ là thứ này quá trân quý, lần này đi lấy nó mà sư tỷ lại không giúp được ngươi, vậy sao ta có thể thu lễ vật này được?"

Minh Nguyệt cự tuyệt, Nhân Sâm Quả này nàng tuy rất động tâm, nhưng nàng cũng hiểu bảo bối Diệp Thu đoạt được lần này không có nửa điểm quan hệ với nàng.

Ai ngờ Diệp Thu đối mặt với sự cự tuyệt của nàng mà sắc mặt lạnh lùng, nói: "Sư tỷ, tình đồng môn nhiều năm như vậy mà ngươi nói lời này có phải có chút quá khách sáo rồi không? Chẳng lẽ ở trong lòng sư tỷ ta chỉ là một vị sư đệ đồng môn bình thường thôi sao?"

Nhìn ánh mắt thất vọng của Diệp Thu, Minh Nguyệt vội vàng giải thích: "Không phải... ta không có ý này."

Nàng chưa từng có ý này, nhưng những lời vừa rồi của nàng

giống như cố ý nhắc lên quan hệ của cả hai.

"Nếu không phải thì tại sao sư tỷ lại cự tuyệt ta?" Diệp Thu mỉm cười, nhìn Minh Nguyệt không chớp mắt, khiến cho nàng vô cùng khẩn trương.

Minh Nguyệt lúc này nội tâm hết sức cảm động, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Thu lại để ý nàng như vậy, lại còn tặng nàng lễ vật trân quý như thế nên nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Minh Nguyệt do dự hồi lâu, nói: "Ta không có, chỉ là lễ vật này quá quý giá. Nếu sư đệ muốn tặng cho ta thì có thể chọn thứ khác có độ trân quý thấp một chút là được rồi."

"Nhưng mà ta cảm thấy chỉ có lễ vật như này mới xứng với trời sinh lệ chất của sư tỷ thôi." Diệp Thu mỉm cười nói ra, làm cho Minh Nguyệt rơi vào lưới tình hư vô.

"A..."

"Chết tiệt..."

"Lại là cảm giác này, tim mình đập nhanh quá."

Cái tên đáng ghét, biết rõ ta không chịu nổi mấy lời kiểu này nhất mà cứ tiếp tục nói ra.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai, ánh mắt chân thành tha thiết, nụ cười nhẹ nhàng của Diệp Thu mà Minh Nguyệt bối rối không thôi.

Trong lòng nàng vô cùng cảm động, thiếu chút nữa muốn khóc.

Từ khi sư tôn qua đời nàng chưa bao giờ có loại cảm giác được người khác hết lòng yêu thương như vậy.

Chương 202 - Bàn Đào Thụ

"Vậy... được rồi." Do dự hồi lâu, Minh Nguyệt cuối cùng vẫn lựa chọn tiếp nhận lễ vật của Diệp Thu, trong lòng thập phần vui vẻ.

Đây là món quà đầu tiên Diệp Thu tặng cho nàng nên có ý nghĩa rất lớn.

Chờ sau khi trở về Thiên Thủy Phong, nàng sẽ đem nhân sâm quả này trồng ở trước cửa nhà mình, mỗi ngày thức dậy đều có thể nhìn thấy nó.

"Ha ha ha, tốt quá rồi!" Thấy Minh Nguyệt cuối cùng cũng chịu nhận, Diệp Thu vui mừng cười nói, cẩn thận đưa gốc nhân sâm quả cho nàng.

Minh Nguyệt nhận lấy mà cẩn thận nâng niu sợ nó bị tổn thương.

Nàng rất thích phần lễ vật này, sau khi trở về nàng nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt.

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn xem ánh mắt chân thành của Diệp Thu mà trong lòng mừng thầm.

Hóa ra bản thân ta ở trong lòng Diệp Thu cũng quan trọng như hai đồ đệ của hắn vậy.

Nếu không phải như thế thì hắn làm sao lại tặng cho ta một gốc nhân sâm quả?

Nghĩ tới đây mà trong mắt Minh Nguyệt hiện lên một tia giảo hoạt, khuôn mặt xinh đẹp của nàng hơi đỏ lên và lại có vài phần dí

dỏm.

Thừa dịp Diệp Thu không chú ý, Minh Nguyệt đột nhiên kiễng mũi chân, phi thường nhanh chóng hôn lên má Diệp Thu một cái.

"Ấy... Cái này là đánh lén a." Diệp Thu lập tức phản ứng lại, nhưng phát hiện Minh Nguyệt đã chạy xa.

Sau khi chạy đi, Minh Nguyệt đỏ mặt, quay đầu ôn nhu cười nói với Diệp Thu: "Coi như là phần thưởng sau khi ngươi tặng ta gốc nhân sâm quả này."

Diệp Thu sờ sờ khuôn mặt vừa được Minh Nguyệt hôn mà trầm mặc hồi lâu.

Sau đó hắn đột nhiên mở miệng nói: "A...Ta hiểu rồi! Sư tỷ, ngươi chờ đó, ta sẽ lại đi tìm mấy gốc khác tặng ngươi."

Khóe miệng Minh Nguyệt liền giật giật mà trừng hắn một cái.

Đột nhiên nàng có chút ngượng ngùng, vừa rồi có phải nàng đã quá xúc động rồi không?

Nhớ tới hành động vừa rồi của mình mà khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt đỏ lên, nàng cảm thấy thập phần ngượng ngùng.

Đối mặt với sự nhẹ nhàng của Diệp Thu, Minh Nguyệt nhất thời khó có thể khống chế, kìm lòng không được mà đã hôn hắn.

Sau khi nhớ lại, trong lòng nàng có chút hối hận, nhưng lại có chút cảm giác tim đập nhanh.

Đối với Minh Nguyệt, cảm giác kia chính là một kỷ niệm đẹp lưu mãi trong tim. Nàng cũng có chút chờ mong tương lai giữa mình và Diệp Thu.

Minh Nguyệt lắc lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ miên man trong đầu nói: "Sư đệ, ngươi nghĩ nhiều rồi."

Diệp Thu ý vị thâm trường hỏi: "Là ngươi mới đúng!"

Diệp Thu mỉm cười, chuẩn bị phản công lần tập kích trước của nàng.

"Sư tỷ, ta sau khi suy nghĩ lại một chút, tính thế nào ta cũng thua thiệt. Nhân sâm quả ta đều tặng ngươi, ngươi vậy mà đánh lén ta, mà ta là người không thích thiếu nợ người khác và đồng dạng cũng không thích người khác thiếu nợ ta. Ta có ân tất báo, có nợ tất đòi, cho nên ta phải hôn lại ngươi một cái, thế thì chúng ta mới hòa nhau."

Diệp Thu càng nói càng hăng, mang vẻ mặt tà ác đi về phía Minh Nguyệt.

"Ngươi... Ngươi đừng tới đây." Minh Nguyệt vừa nghe mà nhất thời luống cuống, muốn chạy trốn nhưng đã bị Diệp Thu ép tới góc tường.

Trái tim của Minh Nguyệt như một con nai chạy loạn xạ, nàng ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm thúy của Diệp Thu mà dường như có chút chờ mong.

Thấy được nhịp tim đập nhanh và khuôn mặt đỏ bừng kiều diễm của tiểu sư tỷ, Diệp Thu lộ ra nụ cười tà ác, hành động dần dần càn rỡ.

Lúc hắn đang chậm rãi cúi đầu xuống thì...

[Đinh, ngươi tặng cho Minh Nguyệt một gốc nhân sâm quả, kích phát bạo kích trả lại.]

"Hả? Quả thật có thể kích phát!"

Diệp Thu sửng sốt một chút, sau đó liền vui vẻ.

Hắn vừa rồi chỉ là thử nghiệm đưa gốc nhân sâm quả cho

Minh Nguyệt, để chờ xem có thể kích phát bạo kích trả lại hay không. Không nghĩ tới thật đúng là có thể.

Dựa theo miêu tả lúc trước của hệ thống, phàm là đệ tử nằm trong đạo thống của Bổ Thiên giáo thì đều có thể kích phát bạo kích trở về.

Minh Nguyệt tuy rằng cùng thế hệ với Diệp Thu, nhưng nàng cũng có thân phận là đệ tử, theo lý mà nói cũng có thể phát động bạo kích trả lại.

Không thể không nói hệ thống này quá vi diệu. Cách thiết lập này của hệ thống vừa có thể trợ giúp Diệp Thu tán gái, mà còn không để cho hắn bị tổn thất, vả lại còn có thể từ trong đó kiếm về lợi ích.

Sự ngạc nhiên bất ngờ này khiến cho Diệp Thu quên mất giờ phút này mình đang làm gì mà cứ như vậy mỉm cười bỏ đi.

Minh Nguyệt lúc này đã sớm nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi Diệp Thu hôn mình.

Chờ đợi hồi lâu, nàng phát hiện không thấy Diệp Thu hôn mình thì lặng lẽ mở mắt ra và phát hiện hắn đã đi xa.

Minh Nguyệt lập tức giậm chân một cái.

"Tức chết ta rồi! Ta đã hao phí tâm tư kéo được ngươi, vậy mà ngươi lại dám đùa giỡn ta nửa chừng như vậy?"

Minh Nguyệt thẹn quá hóa giận, bây giờ nàng thật sự muốn cho Diệp Thu một cước.

Lúc này Diệp Thu đi qua một bên và bình tĩnh lại.

[Có mở ra bạo kích trả lại hay không?]

"Mở ra!"

【 Đinh, chúc mừng ngươi phát động ngàn lần bạo kích, nhận được một gốc cây giống tiên phẩm Bàn Đào Thụ. 】

"Vãi chưởng! Bàn Đào Thụ a!"

Diệp Thu cả kinh trong lòng, mồm hắn há to như có thể nhét vừa một quả táo lớn.

Gốc nhân sâm lật qua lật lại vậy mà biến thành bàn đào.

Luận phẩm chất, dược hiệu thì bàn đào quả cường đại hơn gấp ngàn lần so với nhân sâm quả.

Chương 203 - Cứ Để Ta!

Bàn Đào không chỉ có thể gia tăng thọ nguyên, mà đối với tu vi cũng có trợ giúp cực lớn.

Ăn một quả bàn đào chỉ sợ là muốn bay lên thành tiên tại chỗ.

Hiệu quả này không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

Nhưng mà, trên thế giới cũng không có chuyện tốt như vậy.

Tuy rằng hiệu quả tăng gấp nhiều lần, nhưng chu kỳ trưởng thành của bàn đào cũng sẽ dài hơn nhân sâm rất nhiều.

Đây chính là chất lượng tăng lên mang đến ảnh hưởng, bất kỳ thiên tài địa bảo nào cũng đều có chu kỳ sinh trưởng lâu dài để quyết định chất lượng hiệu quả của chính nó.

"Ừm, cũng không phải là không thể chấp nhận."

Diệp Thu trầm tư một lát, nói tóm lại kết quả vẫn là rất tốt.

Hắn không chỉ có được một nụ hôn của Minh Nguyệt vì để cho nàng cảm động không thôi, mà hắn còn kiếm lời một gốc bàn đào cây non.

Loại giao dịch này có thể nói là một vốn bốn lời, một mũi tên trúng hai con nhạn

Đợi đã...

Kinh hỉ qua đi, Diệp Thu đột nhiên ý thức được chính mình vừa rồi giống như còn muốn làm cái gì đó.

Bởi vì tiếng thông báo của hệ thống làm cho hắn nhất thời quên đi đại sự.

Diệp Thu quay đầu nhìn lại, lúc này Minh Nguyệt đã rời đi. Bàng đi tới một tảng đá, ngồi xuống cẩn thận quan sát gốc nhân sâm quả.

Diệp Thu nhất thời hối hận.

"Ai da... Đáng tiếc quá! Con mồi đã đến miệng mà ta còn để vuột mất. Lúc này nếu muốn thì chỉ sợ cũng không có dũng khí nữa. Thôi thì để lần khác vậy."

"Sư tỷ!" Diệp Thu chậm rãi đi tới, thử gọi một tiếng.

Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, nàng đã khôi phục thần thái trước kia, khuôn mặt tỏ vẻ giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, mang ngữ khí bình thản nói: "Làm sao vậy?"

Diệp Thu lắc đầu, hắn cũng không để ý, cơ hội đã bỏ lỡ thì có hối hận cũng vô dụng.

Hắn nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi."

Dù sao sau này còn có rất nhiều cơ hội, cũng không nên hao tổn một giờ một khắc.

Giờ phút này, thứ mà Diệp Thu càng để ý hơn chính là con Thôn Thiên Tước đã biến mất cùng con Cự Quy kia.

Lúc trước hắn vốn định đuổi theo tứ đại hung thú khi chúng nó đang hướng Long Môn mà đi, nhưng lại không nghĩ sẽ bị truyền tống tới đâ.

Bây giờ Diệp Thu đã đột phá Chí Tôn cảnh, đây chính là thời điểm để hắn tiếp tục truy tung bọn nó.

Nhưng giờ phút này, Đế mộ có nguy hiểm trùng trùng, nếu để

Minh Nguyệt một mình ở chỗ này thì Diệp Thu có chút không yên lòng.

Cả hai rời khỏi động thiên phúc địa, tốc độ dòng thời gian trên người trong nháy mắt bị giải trừ.

Đứng ở cửa động, Diệp Thu không khỏi cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh.

Hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó nên hỏi: "Đúng rồi sư tỷ, vừa rồi ngươi nói lúc ngươi tiến vào đã gặp phải Thiên Cơ Tử, vậy lão ta có làm khó dễ ngươi không?"

Minh Nguyệt giật mình, nói: "Ừm, lão ta đúng là muốn làm khó ta, nhưng lúc lão ta ra tay thì đã bị Thông Thiên Chân Nhân ngăn lại. Ta lúc ấy cũng không có tâm tình dây dưa với lão ta nên liền dứt khoát rời đi, cũng không biết hiện tại bọn họ chiến đấu như thế nào."

Diệp Thu nhướng mày, híp mắt nhìn về phương xa, rất nhanh lại giãn ra mỉm cười nói: "Sư tỷ, đi thôi, đi xem ta trút giận cho ngươi như thế nào."

Đôi mắt Minh Nguyệt khẽ động, trên mặt hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái như tắm gió xuân, rung động lòng người.

"Ừm..." Minh Nguyệt cảm thấy ấm áp, ngầm thừa nhận tình cảm của Diệp Thu.

Từ khi sư tôn qua đời, nàng đã thật lâu không có hưởng thụ qua cảm giác được người khác bảo vệ.

Trong đầu nàng lúc nào cũng có một loại mộng ảo được trở lại thời mà nàng mới bước chân vào tiên đồ để tầm sư học đạo.

"Đi thôi." Diệp Thu mỉm cười nói.

Hắn thuấn di một cái hướng về phía bờ biển kia, Minh Nguyệt theo sát phía sau hắn.

Lúc này Thông Thiên Đạo Nhân vẫn còn đang cùng Khương Giới Chi dây dưa không dứt với Thiên Cơ Tử, căn bản không ý thức được nguy hiểm.

Thái Hư Kiếm phát ra ánh sáng cực mạnh, Thiên Cơ Tử lấy một chọi hai mà một kiếm bức lui hai người, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Đối mặt ông ta lúc này đều là hai vị Giáo Chủ cảnh, hơn nữa hai người này cũng không phải là loại Giáo Chủ cảnh bình thường, mà đều là thiên tài cùng thế hệ với ông ta. Ông ta.có thể duy trì bất bại đến bây giờ đã là rất khá rồi.

Hai lão già này thật sự quá khó chơi, cứ tiếp tục như vậy không phải là cách tốt.

Càng đánh càng vất vả, Thiên Cơ Tử đã sinh lòng thoái ý.

Ánh mắt ông ta lóe lên một tia âm ác, căm tức nhìn Thông Thiên đạo nhân, nói: "Thông Thiên lão đạo, lão phu với ngươi không thù không oán, ngươi thật sự muốn cùng ta liều chết đến cùng sao? Ngươi cũng biết đắc tội ta sẽ có kết cục như thế nào mà."

Đối mặt với sự uy hiếp của Thiên Cơ Tử, Thông Thiên Đạo Nhân mỉm cười, nói: "Thiên Cơ Tử, người khác sợ ngươi nhưng ta thì không sợ. Ngươi đừng lấy mấy lời nhảm nhí đó ra uy hiếp ta, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thì cứ việc tới chiến."

Thiên Cơ Tử sắc mặt âm trầm, trào phúng nói: "Hừ, thật buồn cười! Hai lão già các ngươi quá không biết xấu hổ, hai người đánh một người thì tính là bản lĩnh gì, có giỏi thì đấu một chọi một với ta xem."

Thông Thiên Đạo Nhân nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý nói: "Đừng nói giỡn, đối với ngươi mà chúng ta còn cần thể diện ư? Thế nhân ai không biết Thiên Cơ Tử ngươi là người không biết xấu hổ nhất trên đời này."

"Ngươi chết đi cho ta!" Thiên Cơ Tử thẹn quá hóa giận vì đã dám đặt điều nói xấu ông ta.

Chương 204 - Thanh Liên Bảo Thuật

Thiên Cơ Tử càng nghĩ càng tức, cục diện hôm nay đang vào giai đoạn giằng co nên ông ta không dám chủ động xuất kích, chỉ có thể chờ hai lão đầu này lộ ra sơ hở, nhưng khả năng này gần như bằng không.

Thân là lão quái vật có tu vi Giáo Chủ cảnh đỉnh phong nhiều năm, loại sơ hở này làm sao có thể sẽ ở trên người bọn họ xuất hiện được.

"Ha ha ha ha..."

Vào lúc Thiên Cơ Tử còn đang buồn rầu, tại chân trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười sang sảng.

Vừa dứt lời, một lão giả áo xám chậm rãi hạ xuống khu vực này.

Cùng với ông ta còn có rất nhiều cường giả Giáo Chủ cảnh, đây đều là các trưởng lão của các đại danh sơn thánh địa.

Hôm nay Đế mộ mở ra nên bọn hắn đều muốn đến chia một chén canh.

Thiên Cơ Tử nghe tiếng cười mà nhìn về phía bầu trời, vị lão giả áo xám đang lăng không mà đứng, khuôn mặt già nua đột nhiên lộ ra nụ cười kinh hỉ.

"Ha ha ha, Thiên Cơ Tử đạo hữu, đã lâu không gặp." Chỉ thấy Thanh Diệu Đạo Nhân từ trên trời giáng xuống, đi tới bên cạnh Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử mừng rỡ, vừa rồi hắn còn đang rầu rĩ không biết làm sao đối phó Thông Thiên Đạo Nhân cùng Khương Giới Chi, không nghĩ tới trợ thủ nhanh như vậy đã tới.

Thanh Diệu Đạo Nhân này là một trong số ít hảo hữu của Thiên Cơ Tử, có ông ta đến giúp thì Thiên Cơ Tử nhất định có thể xoay chuyển thế cục nên lập tức vội vàng trả lời: "Thì ra là Thanh Diệu đạo hữu, ta còn đang đoán là ai mà từ xa ta đã cảm giác được một cỗ áp bách kinh người, thì ra là ngươi."

"Đạo hữu, nhiều năm không gặp, tu vi của ngươi lại tiến bộ không ít, ngay cả lão phu đều nhìn không thấu." Thanh Diệu Đạo Nhân nói.

Thanh Diệu Đạo Nhân vừa mới hàng lâm, Thiên Cơ Tử liền liến thoắng vuốt mông ngựa vài câu.

"Ha ha ha, quá khen! Cùng ngươi so sánh thì ta làm sao bằng ngươi được chứ! Không dám không dám!"

"Năm xưa đạo hữu có ân với lão phu, hôm nay thấy đạo hữu gặp nạn nên lão phu há có thể ngồi yên mặc kệ." Thanh Diệu Đạo Nhân vung tay lên biểu lộ ý đồ đến đây.

Thiên Cơ Tử vui vẻ vô cùng, vị bằng hữu này không uổng công ông ta kết giao, thời khắc mấu chốt liền tới.

"Được, được..." Thiên Cơ Tử cất tiếng cười to, tựa hồ đã nắm chắc phần thắng.

Hai người này có thể nói là bạn tốt nhiều năm, thấy bọn họ đứng chung một chỗ mà Thông Thiên Đạo Nhân nhướng mày, trong lòng biết đại sự không ổn.

"Khương đạo hữu, xem ra hôm nay chúng ta không thể thiếu một phen huyết chiến rồi." Thông Thiên Đạo Nhân vuốt râu cười khẩy một cái, bỏ qua sầu lo mà trong lòng càng phát ra một cỗ

chiến ý mãnh liệt.

Khương Giới Chi tâm vững như bàn thạch, đối mặt với việc Thanh Diệu Đạo Nhân đến góp sức cũng không có bất kỳ biểu tình gì mà chỉ nói: "Khương mỗ sống đến bây giờ đã kinh qua nhiều chuyện, chút áp lực này thì tính là gì? Hai người chúng ta đã nhiều năm không hợp tác chiến đấu, hôm nay khó có được cơ hội thì sao có thể bỏ qua."

Nghe đồng bạn nói vậy mà Thông Thiên Đạo Nhân khí phách rút kiếm, một cỗ áp bách kinh thiên trong nháy mắt phô thiên cái địa mà ra, khí tức Giáo Chủ cảnh đỉnh phong cũng không còn che dấu nữa.

Thông Thiên Đạo Nhân hướng về Thanh Diệu Đạo Nhân nói: "Thanh Diệu lão đầu, năm xưa trên mỏ khoáng thạch Thái Cổ ngươi đánh lén lão phu một kiếm kia, hôm nay nên hoàn lại rồi."

Trong lòng đã định nên Thông Thiên Đạo Nhân cũng không muốn nói nhảm mà liền chém ra một kiếm.

Trong phút chốc, trăm dặm huyết hải bốc lên một trận song lớn, huyết vụ đầy trời, hung thú dưới đáy biển sâu cũng kinh sợ dư ba công kích mà bỏ chạy tán loạn.

Một kiếm này vượt qua sự trói buộc của thời gian và không gian, nhìn như chậm chạp nhưng trong nháy mắt đã chém tới trước người Thanh Diệu Đạo Nhân.

Thanh Diệu Đạo Nhân nhướng mày, lực lượng toàn thân trong nháy mắt bộc phát. Ông ta vung lên tay áo, một thanh bá đao liền xuất hiện và bay lên không ngăn cản kiếm đến.

Một kiếm của Thông Thiên Đạo Nhân đã bị Thanh Diệu Đạo Nhân đánh lui, hai người trong nháy mắt giao chiến cùng một chỗ.

Tại bên kia, Thiên Cơ Tử thấy Thông Thiên Đạo Nhân cùng

Thanh Diệu Đạo Nhân giao thủ mà dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn về phía Khương Giới Chi nói: "Lão già kia, lần này ta xem còn có ai có thể giúp ngươi?"

Thiên Cơ Tử lập tức xuất thủ, Thái Hư Kiếm đánh ra một đạo kiếm quyết.

Khương Giới Chi bình tâm khí tịnh, trong nháy mắt thi triển Dao Trì bí pháp, lấy xu thế Xoay Chuyển Càn Khôn đem cỗ kiếm khí này dẫn dắt về phía địa phương khác.

Sau khi một kiếm này bị chém vào khoảng không, Khương Giới Chi vốn tưởng rằng Thiên Cơ Tử sẽ thừa thắng xông lên, đang chuẩn bị thi triển bí pháp thì lại không nghĩ tới Thiên Cơ Tử đột nhiên tách ra, hướng về thân cây bên bờ biển mà một tay đoạt lấy linh quả.

Khương Giới Chi nhất thời giận dữ, quát: "Lão thất phu, đứng lại cho ta!"

Khương Giới Chi chưởng ra vặn vẹo hư không, trong nháy mắt vỗ ra mấy cái chưởng lực hướng lên trời, đặt mình dung nhập vào thánh quang.

Chỉ thấy trên bầu trời, một gốc thanh liên chậm rãi vươn xuống dây leo, nối thẳng tới thiên uyên.

"Thanh Liên Bảo Thuật!" Đám người xung quanh đều kinh hãi, đạo pháp mà vừa rồi Khương Giới Chi thi triển chính là truyền thừa Chí Tôn của thánh địa Dao Trì, Thanh Liên Bảo Thuật.

Đây là một gốc thanh liên vạn cổ, tuy rằng chỉ là tàn thiên nhưng uy lực của nó không phải bí thuật tầm thường có thể so sánh được.

Thế gian cũng chỉ có Bổ Thiên Thuật của Bổ Thiên Giáo là có thể chống lại Thanh Liên Bảo Thuật.

Chương 205 - Thiên Cơ Tử Cuồng Hóa

Nhìn thấy thuật này, cho dù là Thiên Cơ Tử cũng lộ ra ý sợ hãi, chỉ thấy dây thanh liên kia phát ra cực hạn thánh quang, một đạo lực lượng kinh người đánh tới.

Ầm!!!

Hải vực bốn phía trở nên một trận phiên giang đào hải, một ngọn núi lớn đã bị Khương Giới Chi một chưởng đập thành bột phấn.

Trong phút chốc, thiên địa hỗn loạn, bụi bặm vạn trượng.

"Mẹ nó, trận này cũng quá kịch liệt đi!"

Tất cả mọi người nhìn đến choáng váng, chưa khi nào gặp qua loại trình độ chiến đấu này.

Hai người giao chiến từ trên trời đánh xuống đáy biển.

Đối mặt với tu vi bán Chí Tôn của Thiên Cơ Tử, Khương Giới Chi dựa vào bí thuật một gốc Thanh Liên Thông Vạn Cổ lại có thể không phân biệt cao thấp.

Nhưng mà tu vi chênh lệch đã chậm rãi hiển lộ ra theo chiến đấu.

Rất nhanh sau đó, Thiên Cơ Tử lại một lần nữa chiếm thế thượng phong, nhưng ông ta muốn đánh bại Khương Giới Chi sợ là vẫn có chút khó khăn.

"Lão già kia, đây là ngươi bức ta, đừng trách lão phu tâm cơ độc ác." Thiên Cơ Tử một kiếm chặt đứt một nhánh dây leo của Thanh Liên Bảo Thuật, sau đó lui người ra biển và bỗng nhiên một đạo hắc khí từ đáy biển lan tràn ra.

Đạo hắc khí này mang theo cực hạn quỷ dị chi nguyên, chậm rãi bày ra phong mang mê hoặc tâm thần người khác.

Cảm nhận được cỗ khí tức hắc ám này, Khương Giới Chi nội tâm cả kinh.

"Ngươi..."

"Trên người ngươi vì sao lại có cỗ quỷ dị chi nguyên này?"

Cỗ khí tức quỷ dị lúc này của Thiên Cơ Tử không phải là căn nguyên của lần bạo động này sao?

Chẳng lẽ lão ta cũng bị lây nhiễm?

"Ha ha ha... Khương lão đạo, lão phu vốn không muốn dây dưa với ngươi, đây là do ngươi tự tìm chết."

Thiên Cơ Tử toàn lực bộc phát quỷ dị chi nguyên trong cơ thể, ônh ta tựa như dần dần mất đi chi giác của chính mình, hai mắt bốc lên hồng quang, nét mặt trở nên dị thường tàn bạo.

Trên người Thiên Cơ Tử vì sao lại có cỗ lực lượng này?

Đây là một trong những bí mật lớn nhất của ông ta, đừng nói là Khương Giới Chi không biết, ngay cả người thân cận nhất của Thiên Cơ Tử cũng không biết chuyện này.

Lúc trước, khi thấy sinh mệnh của mình sắp khô kiệt, Thiên Cơ Tử vẫn không cách nào đánh vỡ gông cùm xiềng xích của Chí Tôn cảnh, nên ông ta đã lòng mang tử chí, vốn tưởng rằng cuộc đời của mình sắp kết thúc, nhưng không nghĩ tới một lần ngẫu nhiên đạt

được cơ duyên để cho ông ta tại biên giới Vô Nhân Khu tìm thấy một đạo khe nứt, bên trong đó ông ta đã phát hiện ra cỗ lực lượng thần kỳ này.

Ngay lúc đó Thiên Cơ Tử làm sao còn để ý tới nguy hiểm bị cắn nuốt, chỉ cần có một tia hi vọng đột phà thì ông ta sẽ giống như bắt được một cọng rơm hy vọng cuối cùng mà giãy dụa tìm đường sống.

Sau khi phát hiện ra sự quỷ dị của cỗ lực lượng này, Thiên Cơ Tử đã hấp thu cỗ lực lượng này vào trong người mình, rồi kinh ngạc phát hiện thân thể của mình dĩ nhiên bắt đầu có sinh cơ trở lại.

Không chỉ có như thế, sau khi hấp thụ cỗ lực lượng này về sau, thực lực của Thiên Cơ Tử đã nhanh chóng tăng vọt, chính thức đạt tới cảnh giới Ngụy Chí Tôn.

Chỉ là cỗ lực lượng này mang đến ảnh hưởng cũng rất lớn, nếu như ông ta không thể đột phá gông cùm xiềng xích trước khi bị cỗ lực lượng này ăn mòn thân thể, như vậy ông ta sẽ triệt để biến thành một cái xác không hồn chỉ biết giết chóc.

Có thể nói cách làm của Thiên Cơ Tử hết sức điên cuồng. Nhưng ông ta chính là người điên cuồng như vậy, chỉ vì đạt được mục đích mà sẽ không từ thủ đoạn.

Cho dù thật sự thất bại rồi biến thành một ma đầu thì có làm sao chứ?

Đôi mắt Thiên Cơ Tử đỏ bừng bốc lên tinh quang, một cỗ hung ý giết chóc bay lên tận trời trong nháy mắt đã bộc phát.

Trong phút chốc, Thiên Cơ Tử bị lực lượng hắc ám bao trùm, bộc phát ra lực lượng cực hạn, uy áp tỏa ra đè ép tất cả mọi người ở đây khó có thể ngẩng đầu.

"Cái này..."

"Chí Tôn cảnh ư?"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc, sắc mặt trắng bệch.

Khương Giới Chi càng là nội tâm chấn động, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn Thiên Cơ Tử dần dần bị lực lượng quỷ dị thôn phệ.

Thông Thiên Đạo Nhân một kiếm quét bay Thanh Diệu đạo nhân, xoay người chuẩn bị giúp Khương Giới Chi cùng nhau ngăn cản đại địch.

"Thông Thiên, đối thủ của ngươi là ta." Thanh Diệu Đạo Nhân sao có thể để cho Thông Thiên Đạo Nhân như nguyện, ông ta lại một lần nữa ngăn lại.

Ở bên kia, sau khi bộc phát hoàn toàn lực lượng của quỷ dị chi nguyên, Thiên Cơ Tử lạnh lùng nhìn chăm chú Khương Giới Chi.

Ông ta bây giờ còn có quyền điều khiển thân thể cũng bởi vì lực lượng quỷ dị kia ăn mòn còn chưa quá nghiêm trọng.

Thiên Cơ Tử cười lạnh nói: "Lão già kia, tử kỳ của ngươi đã tới."

Vừa dứt lời, Thiên Cơ Tử liền bay lên không chém xuống một kiếm, phảng phất như rút cạn thiên địa linh khí.

Một kiếm đến từ một vị Chí Tôn cảnh có thể san bằng thiên địa, hư không rung chuyển một trận.

Khương Giới Chi như lâm đại địch, trong nháy mắt hóa thân thành thanh liên, toàn lực thi triển Bí Thuật Thanh Liên Thông Vạn Cổ.

Ai từng nghĩ tới bí thuật được xưng là bất bại này lại bị Thiên

Cơ Tử một kiếm liền phá.

Phụt!!!

Khương Giới Chi bị một kiếm chấn bay, phun ra một ngụm máu tươi, từ trên trời rơi xuống.

Đối mặt với sức mạnh tuyệt đỉnh của Chí Tôn cảnh thì làm sao một vị Giáo chủ cảnh đỉnh phong như ông ta có thể ngăn cản.

Chương 206 - Còn Có Ta!

"Ha ha ha ha... Trước lực lượng tuyệt đối thì bất kỳ bí pháp chiêu số gì cũng đều là vật không đáng để vào mắt.” Thiên Cơ Tử cất tiếng cười to tựa như nhập ma.

Ông ta hai tay ôm kiếm, xuân phong đắc ý hỏi: "Còn ai nữa không?"

Hiện trường yên tĩnh không một tiếng động, lúc này hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên ngưng đọng.

Vừa rồi một kiếm kia của Thiên Cơ Tử đã để cho bọn hắn cảm giác được lực cáp bách của tử vong chi lực, lúc này nào còn có người dám phát ra tiếng nào nữa.

Vào lúc này, tại chân trời truyền đến một giọng nói, phảng phất như đại đạo huyền bí từ xa xưa vọng đến.

"Có ta!"

Giọng nói này vừa xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Kẻ nào vậy?"

Thời điểm này lại còn có người dám khiêu chiến Thiên Cơ Tử, hắn không muốn sống nữa sao?

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn về phía cuối chân trời, chỉ thấy một mảnh hư không vặn vẹo, trong phút chốc một đạo thân ảnh áo trắng chậm rãi đi ra từ trong hư không.

Người này vừa xuất hiện, toàn trường liền sôi trào trong nháy

mắt.

"Diệp Thu!"

Người kia không phải ai khác mà chính là Diệp Thu. Hắn từ trong hư không dậm chân mà đến, trong lúc vô hình một cỗ kiếm ý tự nhiên bộc phát, cùng thiên địa xung quanh hòa làm một thể.

Diệp Thu từng bước tới gần, mọi người rõ ràng có thể cảm giác được một cỗ Chí Tôn chi lực đang vờn quanh thân thể hắn.

"Cái này..."

"Hắn vậy mà đã đột phá đến Chí Tôn cảnh!"

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều sôi trào. Tất cả mọi người không dám tin mà nhìn xem đạo thân ảnh áo trắng đang lăng không trên bầu trời kia, hắn lúc này giống như một vị tiên thiên nhìn xuống nơi này.

Mặc dù vãn còn đang ở trong lĩnh vực Giáo Chủ cảnh, cho nên cảnh giới của Diệp Thu bị áp chế không ít, nhưng cỗ Chí Tôn chi lực kia cũng không bị che dấu chút nào.

"Không thể tin được, người này rốt cuộc đã tu luyện như thế nào? Lúc này mới qua vài ngày vậy mà hắn đã đột phá Chí Tôn cảnh!"

"Có thể hắn đã từ trong Đế mộ có được cơ duyên đi!"

Mọi người đang nghị luận sôi nổi thì có người đột nhiên cười nói: "He he he, thú vị! Chí Tôn đấu với Ngụy Chí tôn, nhưng ai mạnh hơn còn chưa biết!"

"Lúc trước Diệp Thu đã đánh bại Thiên Cơ Tử, để lão ta mất hết mặt mũi. Bây giờ thù mới hận cũ cùng tính, xem ra đây nhất định là mồn màn kịch đặc sắc!"

Mọi người vây xem liên tục lui về phía sau để nhường chiến trường này cho Diệp Thu và Thiên Cơ Tử.

"Diệp Thu..." Nhìn thấy Diệp Thu trên bầu trời, sắc mặt Thiên Cơ Tử liền trở nên âm trầm, một cỗ phẫn nộ từ trong lòng bộc phát.

Sự sỉ nhục cả đời của ông ta tất cả đều đến từ hai người, mà hai người này đều là thủ tọa của Tử Hà Phong.

Đó chính là Huyền Thiên đạo nhân và Diệp Thu.

Hôm nay thấy Diệp Thu hiện thân, dưới sự thúc đẩy của cơn phẫn nộ và quỷ dị chi lực trong cơ thể, Thiên Cở Tử mơ hồ mất đi khống chế. Một cỗ lực lượng càng thêm kinh người đang được ông ta tụ lực và chờ thời điểm bộc phát.

Bên cạnh Diệp Thu lại có một vòng hư không vặn vẹo, thân ảnh Minh Nguyệt chậm rãi đi ra từ bên trong.

Nàng vừa mới tới nơi này, liếc mắt một cái liền phát hiện dị dạng của Thiên Cơ Tử, nhướng mày hỏi: "Đây là quỷ dị chi lực sao?"

Diệp Thu hứng thú nhìn Thiên Cơ Tử, nói:

"Thú vị, cỗ lực lượng này ta đã nghiên cứu qua một thời gian. Nó rất mạnh, tuy nhiên tác dụng phụ cũng rất kinh khủng, hơi không cẩn thận sẽ có nguy cơ bị nó cắn nuốt."

"Ngay từ đầu ta đã tìm thấy nguồn gốc của sức mạnh này trong một khe nứt ở rìa biên giới Vô Nhân Khu, không ngờ lão già này cũng phát hiện ra, hơn nữa lão ta giống như đã thích ứng với loại quỷ dị chi lực này."

Diệp Thu nói ra và như có điều suy nghĩ.

Đối mặt với cỗ cảm giác áp bách kinh thiên này hắn có chút không thích ứng kịp.

Không thể không nói, sau khi hấp thu cỗ quỷ dị chi nguyên kia, thực lực của Thiên Cơ Tử quả thật đã tăng lên một đại cảnh giới.

Chỉ tiếc Diệp Thu càng mạnh hơn!

Trước đó, nếu như hắn không có đột phá Chí Tôn cảnh, chỉ sợ bây giờ đối mặt với Thiên Cơ Tử thì hắn phỏng chừng phải thua.

Nhưng hiện tại thế cục đã bất đồng vì hắn đã đột phá Chí Tôn cảnh, rèn đúc ra thân thể Chí Tôn.

Thực lực của Diệp thu đã bạo tăng, mà quan trọng hơn hắn chính là Chí Tôn tuyệt đỉnh chân chính, còn Thiên Cơ Tử chỉ là đang mượn cỗ lực lượng của quỷ dị chi nguyên để mạnh mẽ tăng lên tu vi, chứ thân thể ông ta cũng không có gì thay đổi.

Minh Nguyệt mang vẻ mặt lo lắng nhìn Diệp Thu, dặn dò: "Mặc kệ lão ta như thế nào, nhưng ngươi vẫn nên cẩn thận một chút đi. Người này đã nhập ma và trở nên không có nhân tính, nếu cảm thấy không ổn thì vạn lần đừng cậy mạnh."

Diệp Thu híp mắt, quay đầu nhìn Minh Nguyệt, nói: "Sư tỷ, chưa thử qua thì làm sao ngươi biết ta không thắng được lão ta? Ta chính là người siêu phàm đấy ngươi biết không?"

Minh Nguyệt đỏ mặt lên, giận dữ trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Đã lúc nào rồi mà còn đùa kiểu này?"

Diệp Thu mỉm cười, ném cho nàng một cái ánh mắt trấn an, nói: "Ha ha ha, sư tỷ, ngươi an tâm đứng một bên nhìn đi, nhớ đứng cách xa một chút, cẩn thận một hồi máu bắn khắp người ngươi vậy thì không tốt để nhìn đâu."

Minh Nguyệt trợn trắng mắt, lời này sao nghe có vẻ là lạ.

Chương 207 - Vân Tiêu Tiên Kiếm Thị Uy

Ánh mắt Diệp Thu trở lại về phía Thiên Cơ Tử. Hắn dậm chân mà bước trong mây, chậm rãi đi xuống phía dưới.

Sau khi đi tới hải vực ngang bằng với Thiên Cơ Tử, Diệp thu hứng thú nhìn xem cả người Thiên Cơ Tử đang bốc lên hắc khí.

"Mới có vài ngày mà ngươi đã biến thành cái dạng gì vậy? Tại sao lại nhìn như một con xú điểu thế?" Diệp Thu nghiêm nghị nói.

Thiên Cơ Tử nghe vậy thì lửa giận công tâm, huyết áp lập tức tăng lên.

Tại sao ta lại biến thành cái dạng này thì trong lòng ngươi không có chút liên tưởng nào sao?

Thiên Cơ Tử lạnh lùng nhìn Diệp Thu, nói: "Tiểu tử, ngươi tới vừa lúc, hôm nay chúng ta thù mới hận cũ tính toán một lượt đi. Trước kia ngươi buông lời nhục nhã Bất Lão sơn của ta, hôm nay ta muốn trả lại cho ngươi gấp trăm lần."

"Ai cho ngươi dũng khí này?" Diệp Thu lơ đễnh nói, trên mặt tràn đầy nụ cười ý vị thâm trường, chậm rãi rút ra một thanh kiếm.

Trong phút chốc, thiên địa chấn động, một cỗ kiếm ý kinh thiên liền nhuộm đẫm bầu trời, thủy triều trào dâng, toàn bộ Đế mộ cũng bắt đầu run rẩy.

Trong lúc vô hình, một cỗ tiên khí kinh người chậm rãi hiện ra làm kinh hãi tất cả mọi người.

"Mẹ nó! Đây là...Tiên kiếm!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Bầu trời tối tăm bị lực lượng quỷ dị nhuộm thành một màu đen, nhưng ngay một khắc thanh tiên kiếm này xuất hiện thì một lần nữa khôi phục ánh sáng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, trong tay Diệp Thu vậy mà có một thanh tiên kiếm.

Khương Giới Chi từ đáy biển một lần nữa bay lên, khi ông ta nhìn thấy trong tay Diệp Thu có một thanh tiên kiếm thì cũng là lúc vẻ mặt ông ta lộ ra vẻ mặt chấn động không hề nhẹ.

"Trong tay tên này… lại có một thanh tiên kiếm ư?"

Khương Giới Chi không thể tin được Diệp Thu lại ẩn giấu sâu như vậy.

Tiên kiếm này vừa ra thì đừng nói là Giáo chủ cảnh, cho dù là Chí Tôn cảnh cũng không dám làm càn trước mặt hắn.

Diệp Thu xuất ra thanh tiên kiếm này hẳn là sẽ đưa tới tất cả ánh mắt tham lam, nhưng sự thật thì ngược lại.

"Mẹ nó! Ngươi cho rằng lão tử ngu ngốc sao? Bảo bối của người ta mà cũng dám thèm khát, hơn nữa đây còn là bảo kiếm của Diệp Thu! Ngươi muốn chết thì chính ngươi đi cướp đi, lão tử không đi!"

Hắn thế nhưng là Chí Tôn cảnh a, huống chi trong tay còn có tiên kiếm, coi như cùng là Chí Tôn cảnh thì cũng là đến một cái chết một cái.

Dám đánh chủ ý lên thanh tiên kiếm này thì ngươi đang ngại mình sống quá lâu rồi đó!

Sau khi Vân Tiêu Tiên Kiếm xuất hiện, Thiên Cơ Tử vốn là mang vẻ mặt cười lạnh thì nụ cười dần dần biến mất, biểu tình trở nên cứng ngắc.

Đối mặt với thanh tiên kiếm này, cho dù là ông ta có mạnh thêm một cảnh giới nhưng cũng phải e sợ.

"Chuyện này... Không thể nào!" Thiên Cơ Tử sắc mặt đại biến.

Ông ta có thể cùng Diệp Thu phân cao thấp chính là nhờ quỷ dị chi nguyên, nhưng bây giờ lại bị một thanh tiên kiếm trong tay hắn trực tiếp áp chế.

Trong ánh mắt hoảng hốt của Thiên Cơ Tử, Diệp Thu một tay cầm kiếm mang vẻ mặt mỉm cười đi tới, giống như thợ săn đang nhìn con mồi mà liếm liếm khóe môi.

"Nuôi ngươi đến giờ cũng đã đến lúc phải làm thịt ngươi rồi."

Tại một khắc Vân Tiêu Tiên Kiếm xuất hiện, trong lòng Thiên Cơ Tử đã loạn không thể tả.

Tất cả sự kiêu ngạo coi trời bằng vung lúc trước vào giờ khắc này đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Tiểu lão đầu, lúc nãy không phải ngươi rất oai phong hò hét hay sao? Như thế nào lúc này lại yên lặng như vậy?" Diệp Thu trêu tức nói.

Lúc này biểu tình run sợ của Thiên Cơ Tử đã dần dần hiện ra.

"Ngươi đừng tới đây..."

"Chết tiệt!"

Thiên Cơ Tử càng lùi lại về sau bao nhiêu thì trong lòng ông ta càng biết mình hôm nay chỉ sợ phải ở lại đối cứng với Diệp Thu, vì ông ta có trốn thì cũng sẽ khó mà trốn đi đâu được.

"Tiên kiếm thì như thế nào? Hôm nay lão phu trả bất cứ giá nào cũng phải lột được một tầng da của ngươi." Thiên Cơ Tử khí phách hô to, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan tựa như đang tính toán cái gì.

Một đạo phòng tuyến cuối cùng của thân thể ông ta cũng tại thời khắc này tan rã, triệt để buông ra phòng bị.

Hai mắt Thiên Cơ Tử đỏ bừng, cỗ quỷ dị chi nguyên bên trong cơ thể ông ta giờ phút này đã triệt để bộc phát.

Chỉ thấy thân thể Thiên Cơ Tử vặn vẹo, dần dần biến dạng rồi biến thành một con quái vật dị hợm, phun trào hắc khí.

"Diệp Thu, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn."

Cỗ khí hắc ám kia lấy tư thế phô thiên cái địa mà công kích tới, nhuộm đen cả một mảnh thiên địa.

Hai mắt Thiên Cơ Tử si ngốc nhìn tiên kiếm trong tay Diệp Thu, nếu như có thể giết hắn cướp đi tiên kiếm thì ông ta vẫn có thể vãn hồi ý thức.

Nhưng nếu giết không chết Diệp Thu thì kết cục của ông ta cũng chỉ có một con đường chết, vậy tại sao không đánh cược một lần.

Chương 208 - Đoạt Bảo, Tái Sinh

Phát hiện ra dị dạng của Thiên Cơ Tử, Diệp Thu nhướng mày, nói: “Hả? Cùng đường mạt lộ nên ngươi quyết định cho nó cắn nuốt rồi sao?”

Suy nghĩ một lát, Diệp Thu liền hiểu được ý tứ của Thiên Cơ Tử.

Cỗ sát khí kinh thiên kia trong nháy mắt tràn ngập ra xung quanh, cùng khí tức của tiên kiếm hình thành đối lập rõ ràng.

Cùng lúc đó, Thông Thiên Đạo Nhân và Thanh Diệu Đạo Nhân đang giao thủ cũng ngừng chiến mà nhìn sang bên này.

Càng ngày càng có nhiều người tới vây xem trận chiến đấu kinh thiên này. Tuy nhiên trận chiến dường như không dữ dội như họ nghĩ.

Chỉ thấy Diệp Thu nhẹ nhàng vung lên Vân Tiêu Tiên Kiếm trong tay, một đạo kiếm khí cắt ngang hải vực chém về phía Thiên Cơ Tử.

Trong phút chốc, chiếu ảnh kinh diễm, thủy triều bốc lên, một kiếm nhìn như mềm mại vô lực kia lại trong nháy mắt đem thân thể Thiên Cơ Tử chém thành hai nửa.

"Cái này..."

"Hoàn toàn không có lực phản kích."

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều khiếp sợ, lặng ngắt như

tờ.

Ngay cả Ngụy Chí Tôn cũng không thể ngăn cản một kiếm nhẹ nhàng của tiên kiếm sao?

Sau khi chém ra một kiếm, Diệp Thu chậm rãi thu kiếm. Hắn chỉ dùng một kiếm mà liền thu lại Vân Tiêu Tiên Kiếm. Dường như đối với kết quả này hắn đã sớm biết được.

Diệp Thu nhìn về phía bộ thân thể đang trôi nổi của Thiên Cơ Tử bên trên mặt nước đã bị Vân Tiêu Tiên Kiếm chém thành hai nửa, máu tươi đen kịt lập tức tràn ra.

"Không..." Thiên Cơ Tử phát ra tiếng rống đau đớn, thân thể ông ta cuối cùng cũng tan rã, vỡ vụn.

Cỗ lực lượng quỷ dị chi nguyên được hắn xem như là tấm át chủ bài cuối cùng, nhưng tại bên dưới một kiếm kia căn bản cũng chỉ là giấy mỏng, không có lực hoàn thủ lại một kích của Diệp Thu.

Lúc này, bởi vì uy lực của một kiếm này mà toàn bộ Đế Mộ đã phát ra kịch liệt run rẩy.

"Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc mà nhìn về phương xa.

Chỉ thấy một mảnh hải vực bỗng nhiên bộc phát ra sóng thần cao chót vót.

Một cỗ khí tức của Đại Đế từ trong Long Môn tản mát ra, uy lực của nó gây nên sóng thần cực lớn.

Hỗn loạn bộc phát trong nháy mắt khiến cho mọi người thất kinh, nhao nhao chạy trốn.

Diệp Thu vẫn đứng thẳng trên không trung, Vân Tiêu Tiên Kiếm lại xuất hiện trong tay hắn và một kiếm chém xuống bình ổn sóng thần.

Minh Nguyệt đi tới phía sau Diệp Thu, nói: “Mộ phần của Đại Đế cuối cùng đã xuất hiện."

Ánh mắt của Diệp Thu hiện lên một tia ngoài ý muốn. Lúc trước đám Thôn Thiên Tước chính là đi về phía Long Môn.

Lúc này Long Môn lại một lần nữa mở ra, hắn thấy đây đúng là thời điểm tốt để truy vết bọn nó.

Chỉ tiếc đạo Long Môn kia có khí thế thập phần mãnh liệt, không phải Chí Tôn cảnh thì không cách nào chống cự. Cho dù là Giáo Chủ cảnh cũng chỉ có thể đừng từ xa quan sát, không dám tới gần.

Ầm!!!

Đế mộ sau đó phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, tiếp đó Long Môn phát ra vô số ánh sáng.

"Mau nhìn kìa, bảo bối xuất hiện rồi."

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người ở đây đều lộ ra nụ cười hưng phấn, không hề cố kỵ mà trong nháy mắt đã đuổi theo phương hướng mà hào quang phát ra.

Đó đều là bảo bối do Đại Đế để lại, mỗi một món đều cực kỳ trân quý. Những vị Giáo Chủ cảnh này làm sao có thể ngăn cản loại hấp dẫn này được.

Đám người nhanh chóng không ai bảo ai mà bạt mạng bay đi. Minh Nguyệt cũng lộ ra nụ cười hưng phấn mà hướng về một kiện lưu ly bay đi, đuổi theo cả mấy vạn dặm.

Ở bên kia, Khương Giới Chi cũng nhìn trúng một viên đan dược màdần dần lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

"Ha ha ha, cực phẩm linh đan, trúng mánh rồi!" Khương Giới Chi lớn tiếng cười to, thân hình mau lẹ hướng về viên đan dược kia mà bay đi.

Trong lòng ông ta rất rõ ràng, nếu ông ta có thể đạt được viên đan dược này thì việc đột phá Chí Tôn cảnh sắp tới sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Về phần Thông Thiên Đạo Nhân, lúc này ông ta cũng không có lòng dạ nào đi dây dưa với Thanh Diệu đạo nhân nữa, ông ta cũng vội vàng đuổi theo một kiện bảo vật khác.

Long Môn khai mở, vô luận là trong Đế mộ hay là ngoài Đế mộ thì lúc này đều đã sôi trào.

Diệp Thu đối với những bảo vật kia không có hứng thú, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Long Môn.

So sánh với những bảo bối này thì thứ trên lưng lão quy kia kia mới là thứ mà hắn thật sự muốn.

Diệp Thu không chút do dự mà giải trừ áp chế cảnh giới đối với cơ thể, sức mạnh của Chí Tôn cảnh trong nháy mắt liền bạo lộ.

Hắn một người một kiếm chậm rãi bay về phía Long Môn, mãi cho đến khi thân ảnh biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Điều mà Diệp Thu không biết chính là khi tất cả bọn hắn rời đi, tại vực sâu dưới đáy biển, thân thể đã vỡ vụn của Thiên Cơ Tử dưới sự trợ giúp của quỷ dị chi nguyên lại bắt đầu tái tạo từng tế bào.

Chương 209 - Tô Triết

Không biết qua bao lâu, thân thể Thiên Cơ Tử lại một lần nữa khôi phục.

Ông ta ngăn chặn tà niệm trong lòng, lấy ra linh quả vừa rồi đoạt được, ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn về phía thân ảnh sắp biến mất trên mặt biển.

"Hừ... Diệp Thu, ngươi thật sự cho rằng lão phu dễ dàng bị ngươi giết chết như vậy sao?"

Thiên Cơ Tử vẫn còn chưa định lại kinh hãi trong lòng, dường như đã xuất hiện bóng ma tâm lý sau khi bị Diệp Thu đánh trọng thương.

Đắc tội Diệp Thu là chuyện ông ta không dám làm, trừ phi có thực lực áp đảo mới có thể chiến thắng Diệp Thu.

May mắn tránh được một kiếp, Thiên Cơ Tử giờ phút này chỉ muốn tìm một chỗ trốn đi, đánh vỡ gông cùm xiềng xích cuối cùng rèn đúc ra thân thể Chí Tôn.

Chỉ cần có thể sống sót thì tất cả đều dễ nói.

Về phần tìm Diệp Thu tính sổ sao?

Đợi sau khi thực lực tăng lên rồi nói chuyện này đi.

Lúc này, bên ngoài Đế mộ, phát hiện bên trong truyền ra kim quang lấp lánh, Đế mộ lại xảy ra một trận rung chuyển.

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều kích động.

"Cửa của Đế mộ đã mở rộng, mọi người mau xông vào."

Trong lúc nhất thời, mấy vạn đạo thân ảnh điên cuồng hướng cửa lớn vọt vào, hiện trường là một mảnh hỗn loạn.

Trong đội ngũ của Bổ Thiên Giáo, Dương Vô Địch đứng ở phía trước đám người, nhìn đám người hỗn loạn đằng trước mà biểu tình vội vàng xao động.

"Tức chết ta, nguyên một đám đều đi vào tầm bảo để cho ta ở bên ngoài bảo vệ đám oa nhi này."

Dương Vô Địch tức không thể tả, bảy mạch thủ tọa ngoại trừ Mạnh Thiên Chính thì tất cả đã vào hết rồi. Bây giờ chỉ còn lại mình hắn là trưởng bối, mà hắn lại không thể không ở lại trông coi đám tiểu bối này, để tránh cho xảy ra chuyện giống như lần trước.

"Sư thúc, cửa vào mở ra rồi, chúng ta bây giờ đi vào có được không?" Đứng bên cạnh Dương Vô Địch, Liễu Thanh Phong hưng phấn hỏi.

Cơ duyên được thiên địa ban cho chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, trăm năm cũng khó có được một lần gặp, nếu không đi lấy thì thật sự quá đáng tiếc.

Dương Vô Địch nhìn quanh bốn phía, toàn bộ cửa vào biển người tấp nập, chật chội vô cùng.

Vì tranh giành thiên tài địa bảo mà có một đám đã nhanh chóng ra tay với nhau, trong lúc nhất thời tử thương vô số.

Dương Vô Địch trầm tư một lát, nói: “Ừm, Đế mộ đã mở, tranh đoạt cơ duyên đã bắt đầu. Đi tìm tiên duyên của các ngươi đi, nhớ hành sự cẩn thận thấu đáo, đừng làm Bổ Thiên Giáo chúng ta mất mặt."

"Sư thúc yên tâm!" Liễu Thanh Phong cười nói, sau đó là người

dẫn đầu xuất động hướng cửa vào bay đi.

Mà hắn chỉ mới tiến vào thì đã thấy Lục Ngôn của Chí Tôn điện, hai người vừa chạm mặt thì trong nháy mắt đã trực tiếp giao thủ không cho nhau chút thể diện.

Liễu Thanh Phong cũng không phải là người hiền lành gì, một chưởng đem Lục Ngôn chấn lui rồi xoay người tiến vào Đế mộ.

Bên kia, bởi vì Đế mộ đã mở rộng, Triệu Uyển Nhi vội vàng nói: “Sư tỷ, sư tôn đến bây giờ còn chưa có trở về, chúng ta có nên đi vào hay không?"

Lâm Thanh Trúc biểu tình ngưng trọng trầm tư hồi lâu, đối mặt loại cơ duyên này người bình thường thật sự rất khó cưỡng lại được.

Hơn nữa, thiên kiêu của những thánh địa khác đều xuất động, nếu như các nàng không xuất động thì chẳng phải là sẽ bỏ qua những cơ duyên này.

"Đi thôi."

Nàng cũng không có bất kỳ do dự mà liền mang theo Triệu Uyển Nhi trực tiếp giết về phía cửa vào.

Tiêu Dật bởi vì bị thương nên đành ở tại chỗ, hơn nữa thực lực của hắn khá thấp, lúc này đi vào thì chỉ tìm chết mà thôi.

Lâm Thanh Trúc một tay cầm kiếm, một tay lôi kéo Triệu Uyển Nhi cùng nhau xông vào Đế mộ.

Trước mặt đụng phải mấy thiên tài từ thánh địa thì đều bị nàng một kiếm đánh lui.

Có nàng hộ tống Triệu Uyển Nhi ngược lại là rất nhẹ nhàng đi vào, nhưng ở phía sau nàng cũng giải quyết không ít đối thủ.

Một đường xông vào Đế mộ, thân ảnh hai người trong nháy mắt bị truyền tống tới địa phương bất đồng.

Bởi vì trong Đế mộ này có phân chia cảnh giới, nên các nàng không cách nào đồng thời ở vào trong một cấp độ tu vi.

Lâm Thanh Trúc có chút sốt ruột, vội vàng muốn tìm tung tích Triệu Uyển Nhi, nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu nên chỉ có thể tạm thời buông tha.

Nàng đưa mắt nhìn về phía đường bờ biển, chỉ thấy bên trong vô tận xa xôi, một tòa Long Môn lơ lửng ở phía trên.

Vô số ánh sáng từ đó tản mát ra, Lâm Thanh Trúc hai mắt tỏa sáng.

"Linh Bảo!"

Nàng hít sâu một hơi khí lạnh rồi đuổi theo một kiện bảo bối. Lúc đang muốn bắt lại thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một gã nam tử áo xanh.

Hắn đánh tới một chưởng từ bên phải, suýt chút nữa khiến cho Lâm Thanh Trúc trọng thương, cũng may nàng phản ứng đủ nhanh mà kịp thời tránh thoát.

Nàng nhìn về phía thanh niên kia, một cỗ hàn ý trong nháy mắt hiện ra.

Người này nàng cũng không nhận thức, thực lực của hắn cũng là Vô Cự Nhất Phẩm, cùng nàng không kém bao nhiêu.

"Ha ha ha, vị tiên nữ xinh đẹp, bảo bối này ta đã coi trọng rồi, ngươi có thể tặng cho ta không?" Tô Triết lộ ra nụ cười tự cho là rất đẹp trai, chớp mắt hoa đào, lúng liếng cười nói.

Hắn thân là đạo thống viễn cổ, là thánh tử của động phủ Khô

Sơn, bình sinh tự tin mười phần đối với nữ nhân.

Ở trong giáo phái, rất ít nữ nhân có thể ngăn cản được nhan sắc mê người của hắn.

Hắn vốn tưởng rằng Lâm Thanh Trúc cũng sẽ giống như những nữ đệ tử kia hâm mộ mỹ mạo của mình, nhưng không ngờ nghênh đón hắn lại là một kiếm tuyệt tình của Lâm Thanh Trúc.

Tô Triết biến sắc, vội vàng né tránh mà trong lòng tức giận.

Nữ nhân chết tiệt này, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho ta!

Chương 210 - Nghe Danh Liền Sợ

Chỉ nghe Lâm Thanh Trúc lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì cút!"

Tô Triết giận dữ, nói: “Nữ nhân kia, ngươi được lắm, ngươi đã thành công chọc giận ta! Hôm nay bổn công tử ngược lại muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu đảm lượng?"

Tô Triết thân là thánh tử của Động phủ Khô Sơn nên chưa bao giờ chịu qua loại khuất nhục và coi thường như này.

Bởi vì động phủ Khô Sơn nằm ở phía bắc xa xôi thuộc vương triều Hãn Hải, nên hắn cũng không quen thuộc lắm đối với cảnh nội của vương triều Ly Dương và các tông môn ở đây.

Do đó Tô Triết không biết Lâm Thanh Trúc và càng thêm không biết nàng là đồ đệ của Diệp Thu. Hắn chỉ biết người đắc tội với hắn đều phải chết, hơn nữa sẽ chết rất thống khổ.

Lâm Thanh Trúc nghe vậy mà cười lạnh một tiếng, nói: “Ấu trĩ, các ngươi không thể đổi một cái lý do thoái thác khác được sao?"

Thái độ coi trời bằng vung như vậy Lâm Thanh Trúc không biết đã gặp qua bao nhiêu lần, nội tâm nàng đã sớm quen thuộc.

Mấy lần trước khi nàng nghe được những lời này thì ít nhiều còn có chút kiêng kỵ. Nhưng về sau nàng chậm rãi phát hiện, những tên này thực chất nhiều nhan nhản, giết đến bao nhiêu cũng không hết.

Chỉ có những người có thực lực chân chính như Hạc Vô Song

thì mới có thể không bao giờ buông lời tàn nhẫn, mà vô cùng khiêm tốn đối với người khác.

"Ngươi muốn chết!" Tô Triết thẹn quá hóa giận, trong nháy mắt đánh tới một chưởng.

Tay trái hắn tế ra một kiện la bàn, một đạo âm dương thủ ấn lập tức bay ra.

Lâm Thanh Trúc mặt không đổi sắc, Tử Hà kiếm xoay tròn một vòng, trong nháy mắt bay ra ngoài.

Kiếm ý cường đại bộc phát khiến cho Tô Triết ngay sau đó có một tia nguy cơ mà vội vàng lui về phía sau.

Hắn không nghĩ tới Lâm Thanh Trúc căn bản không hề cho hắn cơ hội thở dốc, vì nàng lại tiếp tục chém tới một đạo kiếm quyết.

Sức chiến đấu hiện tại của Lâm Thanh Trúc đã sớm không giống như ngày xưa, đối mặt với đối thủ cùng cảnh giới thì nàng chưa từng thất bại.

Nguyên nhân lớn nhất chính là do Diệp Thu đã vô tư truyền thụ đối với nàng, hắn đã dạy nàng rất nhiều bí pháp cường đại.

Song phương giao thủ mấy chiêu, Tô Triết liền rõ ràng mình không phải là đối thủ của Lâm Thanh Trúc, nội tâm hắn lại càng kinh hãi.

"Ngươi... Rốt cuộc là ai?" Lúc này Tô Triết đã rất hoảng hốt, hỏi ra.

Hắn từ vương triều Hãn Hải mà đến, vốn định ở trong Đế mộ triển khai quyền cước, thử sức giẫm đạp đám thiên kiêu của cảnh nội vương triều Ly Dương. Nhưng không nghĩ tới trận chiến đầu tiên liền gặp phải Lâm Thanh Trúc mạnh như vậy.

Hắn thầm nhủ chẳng lẽ bên trong cảnh nội Ly Dương còn có nữ tu sĩ mạnh hơn so với Phù Dao?

Tô Triết cũng không biết về Tử Hà kiếm, nếu không lúc này hắn đã sớm đoán ra thân phận của Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc lạnh lùng trả lời: “Ngươi nghe cho kỹ đây, ta chính là đệ tử của Bổ Thiên Giáo, là đại đệ tử đời thứ mười chín của Tử Hà Phong, Lâm Thanh Trúc!"

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, trong lòng Tô Triết liền kinh hãi.

Tử Hà Phong là cái tên đặc biệt mà gần đây ở toàn bộ Đông Hoang đều thập phần vang dội.

Bởi vì vị thủ tọa tân nhậm kia của Tử Hà phong chính là Bạch Y Kiếm Tiên danh dương chói lọi.

Mỗi lần hắn xuất kiếm đều để cho tất cả danh gia thánh địa phải kiêng kỵ.

Cũng bởi vì hắn mà trước khi ra cửa đám trưởng bối còn cố ý dặn dò Tô Triết rằng hắn không nên đi trêu chọc đệ tử của Bổ Thiên giáo.

Ai từng nghĩ trận chiến đầu tiên của hắn liền gặp đệ tử của Bổ Thiên giáo, mà còn là đồ đệ của Diệp Thu.

"Mẹ nó! Ông trời ơi, có phải ngài đang chơi ta không?"

Cái nên gặp thì không gặp, cái không nên gặp thì hết lần này tới lần khác lại gặp.

Tô Triết chỉ hận mình tới quá muộn, không nhìn thấy cảnh tượng Lâm Thanh Trúc đánh bại Lục Ngôn, nếu không hắn không thể không biết Lâm Thanh Trúc.

Lúc này Tô Triết đã hối hận đến cùng cực mà đột nhiên biến sắc, nói:

“Thì ra là đồ đệ của kiếm tiên! Ta nói là ai mà kiếm thuật lại kinh người như thế? Cái này không kỳ quái, cái này không kỳ quái!"

"Nếu đã là đồ đệ của vị kiếm tiên đó thì bảo bối này ta liền tặng cho ngươi nhé tiên tử! Mới vừa rồi là ta không đúng nên đã mạo phạm tiên tử, mong rằng tiên tử bỏ qua cho ta."

Đại trượng phu co được dãn được! Ta nhịn được!

Tô Triết nhún nhường tới một bước này đã là cùng cực nhất từ trước tới nay, trong lòng hắn đã biết rõ đối phương là tồn tại mà mình không thể chọc vào nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Lâm Thanh Trúc ngẩn ra, dung ánh mắt kỳ quái nhìn Tô Triết.

Vừa rồi hắn còn cuồng vọng, nhưng mới nghe mình đến từ Bổ Thiên Giáo và là đệ tử của Tử Hà Phong thì ngay lập tức bị dọa sợ, thái độ lật như lật bàn tay.

Lâm Thanh Trúc rất mơ hồ, trên khuôn mặt lạnh như băng kia biểu lộ vẻ nghi hoặc, hình thành sự tương phản cực lớn.

"Danh tiếng của sư tôn từ khi nào mà trở nên đáng sợ như vậy?" Lâm Thanh Trúc không hiểu, trong miệng thầm nhủ và đột nhiên trong lòng vui vẻ.

Nàng cảm giác có rất nhiều chuyện đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Nàng thân là học trò cưng của Diệp Thu, thanh danh của Diệp Thu càng vang dội thì nàng dường như cũng có thể hưởng thụ theo.

Phàm là gặp phải phiền toái gì thì nàng liền nói ra thân phận, như vậy đối phương đều phải suy nghĩ trước nghĩ sau rồi mới quyết định có nên động thủ với nàng hay không.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc nhất thời có cảm giác hưởng thụ hư danh, tâm tình mỹ mãn.

Chương 211 - Nàng Rốt Cuộc Là Ai?

Thấy đối phương muốn thoái lui, Lâm Thanh Trúc cũng không làm khó Tô Triết mà chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục đuổi theo kiện bảo vật kia.

"Phù..."

"Làm ta sợ muốn chết!"

Thấy nàng đi rồi, Tô Triết cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn cảm giác sau lưng đều đã ướt đẫm rồi.

Trong lòng Tô Triết vẫn còn sợ hãi, như chìm vào cơn mê chưa tỉnh lại.

Vừa rồi thật sự quá kinh hãi, cũng may hắn phản ứng đủ nhanh mà kịp thời nhận sai, biết tiến mà lui. Nếu không hôm nay hắn sợ mình sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này.

Dù sao đây chính là đại đồ đệ của Diệp Thu, nếu hôm nay Tô Triết làm khó nàng và may mắn chiến thắng, vậy ngày khác chỉ sợ Diệp Thu sẽ tự mình tới tìm hắn tính sổ. Nhưng ngược lại nếu hắn thất bại thì hắn sẽ gục ngã tại chỗ.

Bất kể kết cục như thế nào thì hắn cũng không thể khá hơn. Trong tình huống này lựa chọn duy nhất của hắn chính là nhận thua. Dù sao thực lực của Bổ Thiên Giáo cũng ở trên Động phủ Khô Sơn của hắn.

Tô Triết còn đang kinh hồn chưa định thì phía sau có một vị lão giả bay tới.

"Công tử, ngươi làm sao vậy? Ngươi gặp phải chuyện gì à? Nhìn ngươi giống như vừa mới gặp ma, thần hồn nát thần tính thế?" Lão giả không hiểu nên hỏi, nhìn bộ dáng Tô Triết như người mất hồn, vẻ mặt mơ hồ.

Tô Triết ở trong ấn tượng của ông ta vẫn luôn là người ngạo thế lăng vân, bộ dáng uy phong lẫm liệt, hôm nay như thế nào lại lơ nga lơ ngơ như vậy.

Tô Triết quay đầu liếc ông ta một cái, tức giận nói: “Ngươi nói bậy gì đấy, ngươi mới thần hồn nát thần tính nhá! Bản công tử cho dù đại chiến ba trăm hiệp thì cũng kim thân bất hoại."

Khóe miệng lão giả liền giật giật, tỏ vẻ xấu hổ.

Tô Triết hướng ông ta giải thích chuyện vừa xảy ra, lão giả nghe xong liền hít sâu một hơi khí lạnh.

"Chuyện này... Công tử, ngươi làm đúng đấy, may mà ngươi phản ứng kịp thời nên không đắc tội với Lâm Thanh Trúc."

"Ta trong mấy ngày nay cũng nghe nói không ít về những sự tích của Diệp Thu, ngay cả Thiên Cơ Tử của Bất Lão Sơn cũng không thể ngăn cản một kiếm của hắn."

"Mới vừa rồi nếu như ngươi đả thương nàng thì chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phải tai ương ngập đầu, cho dù là sư môn của ngươi cũng chưa chắc có thể giữ được."

Lão Vương kinh hoảng nói ra.

Tô Triết tức giận trừng ông ta một cái, rất muốn phản bác nhưng nghĩ lại cũng đúng mà đành bất lực thở dài.

Lúc này, trong khu vực Chí Tôn, Diệp Thu dựa theo quỹ tích còn lại khi con Cự Quy kia biến mất mà một đường truy tìm.

Sau khi bước vào Long Môn, hắn tiến vào một không gian kỳ quái.

Nơi này là một cánh đồng hoang vu, là một vùng di tích bị chiến đấu phá vỡ mà trở nên hoang vu, khí tức chết chóc khắp nơi.

Khi đặt chân tới đây, Diệp Thu có thể cảm giác được cỗ khí tức Đại Đế vô cùng mãnh liệt. Mặc dù hắn ta đã chết đi nhiều năm nhưng cỗ khí tức kia vẫn còn bất diệt.

Xuyên qua một mảnh hư vô chi địa, Diệp Thu đi tới một di tích hoang cổ, bất chợt ở phía chân trời truyền đến một cỗ năng lượng kỳ quái dao động mà đến.

Diệp Thu nghi hoặc nhìn lại, phát hiện có hai vị cường giả Chí Tôn cảnh đang có một hồi đại chiến ở trong sương mù.

Nội tâm hắn cả kinh: “Đây là hai vị Thái Thượng trưởng lão của thánh địa nào vậy?"

Chiến đấu nổ ra làm cho mảnh chi địa này như bị sới tung, đất rung núi chuyển.

Một kích tùy ý của cường giả Chí Tôn cảnh đều có thể dễ dàng san bằng một ngọn núi, song chưởng cứ tùy ý mà ra, thế công vô cùng mãnh liệt.

Cảm nhận được sức mạnh đến từ cường giả Chí Tôn cảnh, trong mắt Diệp Thu hiện lên một tia hưng phấn.

Trong khoảng thời gian này, những đối thủ mà hắn từng gặp qua còn chưa từng gây nên áp lực bằng hai vị cao thủ Chí Tôn cảnh này giao đấu.

Có thể nói hai người này hoàn toàn xứng đáng được xưng là Chí Tôn tuyệt đỉnh!

Sau khi tiến vào mảnh đất hư vô, Diệp Thu một mình xông vào chiến trường hoang cổ, chỉ thấy trên Thiên Uyên có một vị nữ tử áo trắng dung mạo tuyệt sắc đang đứng thẳng trên không.

Nàng hơi động ngón tay trắng nõn tinh tế, trong chốc lát một cỗ lực lượng cường đại liền đánh tới, đem cánh đồng hoang biến thành một mảnh phế tích.

Nàng giống như Cửu Thiên Thần Nữ vậy, thánh khiết không thể xâm phạm.

Nàng không giận tự uy, trên thân tự phóng ra khí tức của vương giả.

Diệp Thu nhìn nàng chăm chú và không khỏi nhớ tới câu thơ kia.

Bắc phương hữu giai nhân,

tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc.

Nàng rất đẹp, có thể nói là nữ nhân đẹp nhất trong tất cả những nữ nhân mà Diệp Thu từng gặp.

Nhưng nàng cũng rất lạnh lùng, khí tức lạnh nhạt kia làm cho người ta không rét mà run.

Mặc dù nàng đứng ở nơi rất xa nhưng sự lạnh lẽo kia vẫn không thay đổi.

Cho dù là người có Huyền Băng Cốt như Lâm Thanh Trúc cũng không lạnh bằng nàng.

Nhìn thực lực mà nàng bày ra thì có thể đại khái phán đoán ra tu vi của nàng ít nhất cũng là Chí Tôn cảnh trung kỳ.

Nàng rất mạnh, Diệp Thu có thể cảm giác được lực lượng của nàng phi thường bá đạo.

Trong đầu hắn suy tư một phen, tựa hồ Đông Hoang cũng không có loại cường giả này.

"Kỳ quái, nàng rốt cuộc là ai?"

Diệp Thu ngờ vực tự hỏi rồi một mình đi tới bờ bên kia.

Chương 212 - Dò Hỏi

Diệp Thu đứng thẳng trên một nhánh cây của Phù Tang thần thụ, nhìn chăm chú vào trận chiến phía trước.

Cùng nữ tử kia giao thủ là một vị lão giả tiên phong đạo cốt, người ông ta gầy như que củi, tay cầm một cái đỉnh bốn chân, quyền kình đánh vào hư không chỗ nào thì chỗ đó liền truyền tới một trận rung chuyển.

Tu vi của ông ta cũng là Chí Tôn cảnh trung kỳ, thực lực rất mạnh.

"Đây rốt cuộc là trưởng lão nào của thánh địa nào, vì sao ta chưa bao giờ nghe sư tôn nhắc tới?"

Diệp Thu rất hoang mang, những cường giả Chí Tôn cảnh ở Đông Hoang thì Huyền Thiên đạo nhân đều đã đề cập qua đại đa số cùng với Diệp Thu. Nhưng đối với hai người này hắn chắc chắn Huyền Thiên đạo nhân chưa từng nhắc qua. Từ bí pháp, bí kỹ mà bọn họ thi triển đều rất mới lạ.

Tựa hồ phát hiện sự có mặt của Diệp Thu, bạch y nữ tử trên bầu trời một chưởng chấn lui lão giả, lạnh lẽo nhìn xuống.

Nàng ném tới ánh mắt nghi hoặc mà nhìn chăm chú Diệp Thu, tựa hồ muốn nhìn thấu tu vi của hắn.

Nhưng nàng kinh ngạc phát hiện, quanh thân Diệp Thu tồn tại một cỗ kiếm ý vô cùng cường đại, thần thức của nàng lại không cách nào tiến thêm một bước để quan sát hắn.

"Ngươi là ai?" Nữ tử phát ra giọng nói trong trẻo nhưng lạnh

lùng, âm thanh thanh thúy thập phần dễ nghe.

Mảnh thiên địa này chỉ có Chí Tôn cảnh mới có thể tiến vào, nếu Diệp Thu có thể tiến vào thì khẳng định hắn cũng là cường giả Chí Tôn cảnh.

Hôm nay nàng cùng lão giả này giao thủ nhiều ngày đến nay chưa phân thắng bại, đối mặt với ngươi lạ mặt mới tới nên Liên Phong liền buông giọng chất vấn.

Đối mặt với sự chất vấn của Liên Phong, Diệp Thu dựa người vào gốc cây, thờ ơ nói: “Diệp Thu!"

"Diệp Thu à?" Liên Phong sửng sốt một chút, trong đầu nàng cực nhanh tìm tòi một phen rồi lắc đầu. "Không biết, ta là tu sĩ Thiên Vực?"

"Thiên Vực?" Diệp Thu ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên hắn nghe được cái tên này.

Trong sách cổ của Bổ Thiên Giáo tựa hồ có ghi chép Thiên Vực là một thế giới khác bên ngoài Đông Hoang.

Đại Hoang bị chia làm tám khu vực, theo thứ tự là Tứ Hoang Vực: Đông, Tây, Nam, Bắc; Tứ Vực: Thiên, Địa, Huyền, Cực.

Mỗi một khu vực đều tồn tại giới hạn, mà Đông Hoang thì nằm trong Tứ Hoang Vực: Đông, Tây, Nam, Bắc.

Liên Phong nhắc tới Thiên Vực phải chăng nàng chính là tu sĩ xuất thân từ Thiên Vực?

Diệp Thu lắc đầu nói: “Không phải, ta không phải là tu sĩ Thiên Vực, mà ta đến từ Đông Hoang."

Liên Phong giật mình, nói: "Đông Hoang? Đông Hoang cũng có cường giả Chí Tôn cảnh sao?"

Trong ấn tượng của nàng Đông Hoang hẳn là nơi có thực lực thấp nhất trong tám đại vực. Hơn nữa linh khí ở Đông Hoang đều kém hơn so với các vực khác, khiến cho tu sĩ tu luyện tới cảnh giới Vương Giả, Đế Giả càng là ít đến đáng thương. Người có thể đạt tới Giáo Chủ cảnh cũng đã được coi là cường giả xưng bá một phương, còn Chí Tôn cảnh thì dường như không phải là một điều đơn giản ở Đông Hoan.

Liên Phong nhìn Diệp Thu thật sâu, ném tới ánh mắt tò mò.

Nàng rất tò mò tại một nơi linh mạch suy kiệt, đất rộng người thưa như Đông Hoang mà Diệp Thu đã làm như thế nào để tu luyện tới Chí Tôn cảnh? Hơn nữa nhìn diện mạo của hắn thì tựa hồ còn nhỏ tuổi hơn so với nàng.

Đây chẳng phải là nói thiên phú của hắn so với nàng còn cao hơn sao?

Liên Phong không thể tin được, vì ở Thiên Vực nàng có danh hào là tuyệt đại tao nhã, một người áp chế cả một thế hệ. Cho dù là cường giả thế hệ trước thì cũng không dám chọc cho nàng nổi giận.

Từ khi bắt đầu đặt chân lên con đường tu tiên, nàng chưa bao giờ gặp qua người có thể để cho nàng xem là đối thủ. Bởi vì trước giờ nàng mặc kệ là thiên phú của đối phương cao bao nhiêu thì đều không cao bằng nàng.

Liên Phong cẩn thận cảm thụ một chút kiếm ý như ẩn như hiện của Diệp Thu, nội tâm nàng lập tức làm ra phán đoán người này rất mạnh, vả lại tu vi mập mờ nên rất nguy hiểm.

"Ha ha ha, nguyên lai đạo hữu là người của Đông Hoang! Hạnh ngộ, hạnh ngộ!" Vào lúc này, lão giả kia đã từ xa cất tiếng chào, vẻ mặt mỉm cười đi tới, nhìn ý tứ của ông ta là muốn lôi kéo Diệp Thu về chiến tuyến của mình.

Lão giả này tên là Công Tôn Dương, lúc này trong lòng ông ta thập phần rõ ràng, sự tồn tại của Diệp Thu chính là điểm mấu chốt của trận chiến này.

Nếu như ông ta có thể lôi kéo làm quen với Diệp Thu để cho Diệp Thu trợ giúp, vậy ông ta tuyệt đối có thể đánh bại Liên Phong.

Trước đó bọn họ đã ở chỗ này giao thủ mấy ngày mấy đêm, đến nay vẫn bất phân thắng bại.

"Lão phu tên là Công Tôn Dương đến từ Bất Lão Sơn, là thánh địa tại Nam Hoang. Xin hỏi đạo hữu xuất thân từ đạo thống nào, cao danh quý tánh của sư thừa ra sao?"

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu lộ vẻ cổ quái híp mắt nhìn Công Tôn Dương.

"Bất Lão Sơn à?"

Hắn có chút ngây người, vì tại Nam Hoang cũng có Bất Lão Sơn sao?

Chương 213 - Ngươi Chỉ Nên Tự Trách Mình!

Diệp Thu mang thần sắc cổ quái hỏi: “Ngươi là người của Bất Lão Sơn tại Nam Hoang, vậy ngươi có liên hệ gì với Bất Lão Sơn tại Đông Hoang không?"

Công Tôn Dương vừa nghe thì trong lòng liền vui vẻ.

Diệp Thu cố ý nhắc tới Bất Lão Sơn thì chẳng lẽ hắn và Bất Lão Sơn ở Đông Hoang có giao tình?

Đây không phải là chuyện tốt hay sao? Nếu hắn đã có giao tình trước đó thì mọi chuyện càng dễ nói, nếu hắn đồng ý nhập bọn thì cứ dùng thôi!

Công Tôn Dương mừng rỡ không thôi, vội vàng giải thích:

“Ha ha ha, đương nhiên là có liên hệ rồi! Vào thời Thượng Cổ, lúc thiên địa chưa phân, khi đại kiếp nạn buông xuống, Bất Lão Sơn tại Nam Hoang của ta cùng Bất Lão Sơn tại Đông Hoang vốn xuất thân từ cùng một đạo thống."

"Sư tổ của bọn hắn có phương pháp truyền thừa thập phần tương tự với bọn ta, dù nói là đồng môn cũng không quá đáng."

Nghe vậy Diệp Thu liền lộ ra tiếng cười tươi rói.

Thấy hắn phát ra tiếng cười mà Công Tôn Dương cũng vui vẻ.

Tiểu tử này quả nhiên có giao tình với Bất Lão Sơn tại Đông Hoang, xem ra thế cục đã định!

Tuy rằng bọn hắn là đạo thống ở Nam Hoang, nhưng cùng với Bất Lão Sơn tại Đông Hoang của ta không sai biệt lắm. Nếu Diệp Thu đã cùng Bất Lão Sơn tại Đông Hoang có giao tình thì xác suất hắn giúp ta là rất lớn!

"Hừ, một cái hay hai cái thì lại có cái gì khác nhau? Các ngươi cùng lên đi!" Liên Phong mặt lạnh như băng đáp lại, nàng thấy Diệp Thu cùng Công Tôn Dương trò chuyện vui vẻ như vậy nên đã đem hắn liệt vào hàng địch nhân.

Chỉ thấy Liên Phong một mình bay lên trời cao, hai tay hơi nhấc lên, một cỗ lực lượng khủng bố trong nháy mắt đã bộc phát, cùng thiên địa chi thế hình thành một cái trận pháp thật lớn.

Bên trong vòng xoáy trận pháp khổng lồ, Liên Phong giống như tiên tử đằng không, thân ảnh ngạo nghễ đứng trên bầu trời, thánh khiết mà không thể xâm phạm.

"Đây là... Bổ Thiên Thuật!" Diệp Thu nhìn thấy một màn này mà nội tâm kinh hãi, trong miệng lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy chấn động.

Hắn thân là truyền nhân của Bổ Thiên giáo, lại là thủ tọa của một mạch, vậy hắn làm sao có thể không nhận ra truyền thừa Chí Tôn của Bổ Thiên giáo.

Liên Phong thi triển bí pháp kia chính là Bổ Thiên thuật, là truyền thừa Chí Tôn của Bổ Thiên giáo.

"Thiên Vực vậy mà cũng có một Bổ Thiên Giáo khác sao?" Diệp Thu hoàn toàn bối rối.

Tại sao ta không nghe chưởng giáo sư huynh nhắc tới nhỉ? Có lẽ chính ông ta cũng không biết!

Đạo thống của Bổ Thiên giáo từ thời kỳ Thượng Cổ đã dương danh vạn đại, về sau trải qua một trận đại kiếp nạn khiến cho

thiên địa phân thành tám vực, rất nhiều đạo thống cũng bị phân nhánh ra các vực khác nhau.

Diệp Thu không nghĩ tới hôm nay lại có thể ở chỗ này gặp được truyền nhân của một Bổ Thiên Giáo khác ngoài Đông Hoang.

"Ừm, chuyện này sau khi trở về ta cần phải báo lại với chưởng giáo sư huynh mới được."

Những chuyện như thế này không thể chậm trễ, mặc dù đối phương thân ở Thiên Vực nhưng truyền thừa lại đồng nguyên, nên có nói là đồng môn cũng không quá đáng.

Nói như vậy nàng và ta chẳng phải cũng có quan hệ đồng môn sao?

Hừ, lần này ta muốn làm sư huynh!

Trong phút chốc, thiên địa phảng phất như mất đi thần thái vốn có, ở giữa hư vô sấm sét vang dội, bầu trời tựa hồ bị phá ra một lỗ hổng.

Lực lượng cường đại bộc phát, Liên Phong dường như biến thành một người khác, khí thế tăng lên rất nhiều.

Sắc mặt Công Tôn Dương khẽ biến như lâm đại địch, nói: “Đạo hữu, người này là thần nữ của Bổ Thiên Giáo tại Thiên Vực, tên là Liên Phong, có tu vi Chí Tôn cảnh trung kỳ. Hơn nữa nàng đã kế thừa truyền thừa, thực lực thập phần kinh người. Nhưng đạo hữu không cần lo lắng, Bổ Thiên Thuật kia tuy mạnh nhưng chỉ cần hai chúng ta liên thủ thì cũng chưa chắc không thể phá giải."

Nội tâm Công Tôn Dương đã bắt đầu mưu đồ tính toán sẽ cùng Diệp Thu liên thủ như thế nào để phá vỡ Bổ Thiên Thuật của Liên Phong.

Lúc này Diệp Thu đột nhiên quay đầu lại nhìn ông ta một cái,

nói: “Ai nói ta muốn liên thủ với ngươi? Ta với ngươi rất quen sao?"

"Hả?!!"

"Hả?!!"

Hai dấu hỏi được đưa ra cùng một lúc từ Liên Phong và Công Tôn Dương.

Công Tôn Dương mang vẻ mặt mơ hồ, Liên Phong thì càng hoang mang.

Người này không phải cùng chiến tuyến với Công Tôn Dương sao?

Công Tôn Dương biến sắc, hỏi: “Đạo hữu đây là có ý gì?"

Diệp Thu mỉm cười, nói: “Nếu ngươi không nhắc tới Bất Lão Sơn thì còn tốt, vì ta cũng lười nhúng tay vào cuộc chiến giữa các ngươi. Nhưng có trách thì chỉ trách ngươi hết lần này tới lần khác nói ra xuất thân của mình. Có cái tin tức không vui ta muốn nói cho ngươi biết, đó là Đại trưởng lão của Bất Lão Sơn tại Đông Hoang vừa mới bị ta làm thịt."

"Cái gì?!!" Lời này vừa nói ra Công Tôn Dương liền biến sắc, cái mồm ông ta há ra có thể ăn vừa một quả táo to.

Người này lại cùng Bất Lão Sơn có quan hệ thù địch, hơn nữa hắn còn làm thịt cả Đại trưởng lão Bất Lão Sơn của Đông Hoang ư?

Mẹ nó! Sao ngươi không nói sớm?

Nếu ngươi nói sớm thì lão tử đã không đề cập tới rồi!

Chương 214 - Ta Mặc Kệ!

Công Tôn Dương mang vẻ mặt mơ hồ.

Ngay từ đầu ông ta còn tưởng rằng Diệp Thu cùng Bất Lão Sơn có giao tình, ai mà biết được loại giao tình này lại sâu sắc như vậy.

Nghe được lời này, ngay cả Liên Phong cũng có chút không nhịn được mà cười lên.

Nhìn biểu tình kia của Công Tôn Dương, nàng từ lâu đã muốn cười nhưng cười không ra tiếng.

Lão già này phỏng chừng đã ăn dưa bở rồi!

Chỉ thấy Công Tôn Dương đột nhiên thay đổi sắc mặt, nói: “Đạo hữu, Bất Lão Sơn tại Bất Lão Sơn tại Đông Hoang của ta tuy cùng Bất Lão Sơn tại Đông Hoang có quan hệ, nhưng hai mạch đã phân liệt nhiều năm nên đã sớm không có bất kỳ liên hệ nào. Nếu đạo hữu cùng Bất Lão Sơn tại Đông Hoang có thù thì cứ việc đi giải quyết, lão phu tuyệt đối không hai lời."

Không thể không nói da mặt của Công Tôn Dương rất dày. Vừa rồi ông ta còn có bộ dáng thân thiết, chỉ chớp mắt mà đã phủi áo rời đi.

Diệp Thu híp mắt nhìn Công Tôn Dương, mỉm cười nói: “Ngươi nói có vài phần đạo lý, nhưng mà chỗ ta còn có một cái tin tức xấu. Ngươi có muốn nghe không?"

Trong lòng Công Tôn Dương run lên. Ngươi còn có tin tức xấu hơn cả cái này sao?

Ông ta cũng đã dập bỏ quan hệ cùng Bất Lão Sơn tại Đông

Hoang, nên cũng không cầu Diệp Thu có thể trợ giúp, chỉ cần hắn có thể bảo trì trung lập là được rồi. Nhưng khi hắn nói ra lời này thì ông ta có một loại cảm giác sởn gai ốc.

Chỉ thấy Diệp Thu lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, bỗng nhiên tay phải hơi nâng lên, một cỗ hào quang màu tím lóe ra, hoa văn bí pháp dần dần hiện hình.

Trên bầu trời, Liên Phong nhìn thấy cảnh này mà ánh mắt ngẩn ra.

"Đây là... Tử Hà bảo điển!"

Lời này vừa nói ra Công Tôn Dương liền biến sắc, sắc mặt xanh lét rất khó coi.

Giống như Bổ Thiên Thuật, Tử Hà bảo điển cũng là một trong những truyền thừa của Bổ Thiên Giáo. Hai giáo mặc dù đã phân liệt nhưng truyền thừa hạch tâm cũng không có phát sinh thay đổi quá lớn.

"Thập phần không khéo chính là ta cũng là môn đồ của Bổ Thiên giáo."

Nghe Diệp Thu nói như thẩm phán, Công Tôn Dương lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn vậy mà cũng là người của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang!

Đây chẳng phải là nói hắn và Liên Phong chính là đồng môn sao?

Lúc này ngay cả người lạnh lùng như Liên Phong cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"Thật không ngờ..."

Nàng không nghĩ tới Diệp Thu cũng xuất thân từ Bổ Thiên

giáo.

Ngay từ đầu nàng còn tưởng rằng Diệp Thu và Công Tôn Dương là một bọn, bây giờ gió đã đổi chiều nhanh đến mức chóng mặt.

Liên Phong mang vẻ mặt cổ quái thu hồi Bổ Thiên Thuật, chậm rãi từ trên trời hạ xuống, nghiêm túc đánh giá Diệp Thu một phen.

Trong lòng rối rắm một hồi, Liên Phong thầm nghĩ:

Người nam tử này có tướng mạo rất soái, khí chất còn có một cổ tiên uẩn, vậy thực lực của hắn chắc chắn sẽ không tầm thường.

Tuổi tác của hắn có lẽ nhỏ hơn so với ta, vậy hắn là một vị sư đệ!

Trong giáo ta vốn là người nhỏ nhất, hôm nay lại gặp được một vị đồng môn nhỏ tuổi hơn ta.

Hai mạch đồng nguyên, bối phận của cả hai hắn là cũng không kém nhiều lắm, tạm thời tính hắn là sư đệ đi, như vậy ta cũng có thể làm sư tỷ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Liên Phong đột nhiên cảm thấy có chút vui vẻ.

Ở Bổ Thiên Giáo tại Thiên Vực, nàng tuy là thần nữ kế thừa truyền thừa của sư môn, nhưng ở trước mặt huynh tỷ cùng thế hệ thì nàng là người nhỏ tuổi nhất. Vì thế trong lòng nàng rất không thoải mái, rõ ràng nàng mạnh như vậy thì dựa vào cái gì mà phải làm sư muội.

Hôm nay cuối cùng nàng cũng nhìn thấy một người nhỏ tuổi hơn mình.

Nghĩ tới đây Liên Phong nghiêm túc nói với Diệp Thu: “Bổ

Thiên Giáo tại Đông Hoang! Tử Hà nhất mạch! Ừm, sư đệ, chào ngươi!”

Diệp Thu nhướng mày, nói: “Sư đệ gì chứ? Vị sư muội này có chút nghịch ngợm a! Tại sao có thể cùng sư huynh đùa giỡn như vậy hả?"

Lời này vừa nói ra làm cho Liên Phong lập tức lạnh mặt xuống, nói: "Ta lớn hơn ngươi nên ta sẽ là sư tỷ, không phải sư muội!"

"Ngươi lớn hơn ta chỗ nào?" Diệp Thu không phục, ngẩng đầu ưỡn ngực không cam lòng rớt lại phía sau.

Công Tôn Dương đứng bên cạnh nhất thời bị hai người bỏ qua một bên.

Liên Phong rất tức giận, nàng thật vất vả mới gặp được một vị đồng môn nhỏ tuổi hơn nàng thì làm sao nàng có thể chịu làm sư muội được.

Mặc kệ, hôm nay chức vị sư tỷ này ta đã định rồi!

Dưới sự thúc đẩy của dục vọng hơn thua, Liên Phong ưỡn ngực lạnh lùng nói: “Ta chỗ nào cũng lớn hơn ngươi!”

"Tin làm sao được chứ?" Diệp Thu âm thầm cười trộm, nói.

Cô nương Liên Phong này có khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, thực lực còn rất cường đại, tạo cho người ta cảm giác nàng đã là người từng trải, kinh qua mọi sự. Tuy nhiên thái độ lúc này của nàng lại giống như tâm lý của một tiểu cô nương có tâm tư đơn thuần, thích ganh đua với người.

Dường như đối với danh xưng sư tỷ này nàng có chấp niệm cực sâu.

Làm sư muội không tốt sao? Làm sư muội thì được người khác

cưng chiều, hơn nữa ai dám làm khó ngươi thì liền nói cho sư huynh biết, sư huynh sẽ lập tức đi làm gỏi hắn!

Làm sư muội mỹ diệu như vậy mà còn đi tranh cái chức sư tỷ làm gì?

Làm ơn cho ta một lần làm sư huynh đi! Ta chưa bao giờ được làm sư huynh mà!

Diệp Thu vừa nhìn liền biết bình thường Liên Phong chắc chắn là một người trầm tính, đối với chuyện đấu võ mồm thì kinh nghiệm của nàng không thể phong phú bằng hắn được.

Liên Phong nhất thời không biết phản bác như thế nào, nàng dứt khoát quay đầu cao lãnh nói: “Ta mặc kệ, dù sao ta chắc chắn lớn hơn ngươi, cái gì ta cũng lớn ngươi!"

Diệp Thu: “…”

Chương 215 - Tứ Tượng Đỉnh

"Ta nói chen ngang các ngươi một chút! Các ngươi có thể chiếu cố cảm thụ của ta được không hả?" Công Tôn Dương xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi nói.

Ông ta vậy mà bị gạt ở một bên không có ai để ý tới, nhất thời trong lòng thập phần khó chịu.

Lời này vừa nói ra, hai người nháy mắt ném tới ánh mắt đằng đằng sát khí, Công Tôn Dương nhìn thấy vậy mà nội tâm run lên.

"Được rồi, coi như các ngươi lợi hại."

Trong lúc nhất thời, bầu không khí không ngừng giằng co, ai cũng không muốn lui một bước.

Bởi vì trong giáo, bọn hắn là người nhỏ nhất, cho nên có thể hiểu được làm tiểu sư đệ rốt cục có bao nhiêu khó chịu. Lúc này làm sao ai có thể nhượng bộ ai?

Diệp Thu nhìn Liên Phong, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.

Hắn do dự một chút, nói: “Vậy nếu không chúng ta ai cũng lui một bước đi. Ta gọi ngươi là sư tỷ, còn ngươi gọi ta là sư huynh nhé?"

Đề nghị này vừa ra đôi mắt Liên Phong khẽ động.

Ngươi xem đây là trò chơi phải không?

Liên Phong sửng sốt một hồi, cẩn thận suy nghĩ một phen, lạnh nhạt nói: “Ừm, có thể."

Nàng chỉ cần nghe được một tiếng sư tỷ là được rồi, về phần những thứ khác nàng cũng không quan tâm.

Dù sao hai mạch cách nhau rất xa, có một đạo lạch trời làm khoảng cách giới hạn, nếu không phải lần này Đế mộ mở ra thì chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không thể gặp nhau.

Đợi sau khi Đế mộ đóng lại, bọn họ có thể cả đời cũng sẽ không gặp lại, vậy cần gì phải quan tâm cái gọi là lớn nhỏ nữa.

Hai người lập tức đạt thành nhận thức chung, Diệp Thu mỉm cười hô lên: “Sư tỷ!”

Liên Phong lộ ra nụ cười hài lòng, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn bị Diệp Thu bắt được, hắn nhất thời nhìn đến ngây người mà vội vàng tỉnh táo lại, nghĩ thầm: Nữ nhân này rất nguy hiểm, không thể nhìn lâu! Nàng quá mức dụ hoặc đi!

Liên Phong nói ra: “Sư huynh, xin chào!"

Công Tôn Dương đứng bên cạnh đều nhìn đến ngây ngẩn cả người. Ông ta đã sống nhiều năm như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy màn hài kịch này.

Chẳng lẽ đây cũng là một trong những truyền thừa của Bổ Thiên giáo sao?

Hai người này đều là cực phẩm a!

Một người càng kỳ quái hơn một người, đứng cạnh nhau nhìn rất xứng đôi!

Công Tôn Dương không khỏi tán thưởng, lúc này hai người đồng thời nhìn về phía ông ta.

Công Tôn Dương nội tâm lạnh lẽo.

Nguy rồi!

Chỉ lo xem kịch mà ông ta dĩ nhiên đã quên chính mình giờ phút này đang tiến vào hiểm cảnh.

Diệp Thu xuất thân từ Bổ Thiên giáo, Liên Phong cũng xuất thân từ Bổ Thiên giáo, hai người xuất thân từ cùng một giáo và hơn nữa còn đạt thành nhận thức chung, nếu như bọn họ liên thủ thì ông ta tuyệt đối khó có thể ngăn cản.

Liên Phong chậm rãi đi tới, lạnh lùng nói: “Công Tôn Dương, ngươi thức thời thì giao Tứ Tượng Đỉnh cho ta, nếu không đừng trách ta thủ hạ vô tình."

"Hừ, đỉnh này đã rơi vào tay ta thì ngươi cũng đừng hòng đoạt lại." Tứ Tượng Đỉnh chính là Bảo Khí của Đại Đế, Công Tôn Dương làm sao có thể chắp tay mà đưa cho kẻ khác dễ như vậy nên quả quyết cự tuyệt.

Nguyên nhân của sự việc bắt nguồn từ khi Liên Phong đang còn ở bên trong một động phủ và phát hiện ra kiện đế khí này.

Trong lúc nàng định thu nó vào tay thì Thôn Thiên Tước đột nhiên xông vào, nó đánh lui nàng và sau đó liền hướng về một mảnh hư không mà đi.

Đợi Liên Phong kịp phản ứng thì Công Tôn Dương trốn trong bóng tối đã nhân cơ hội đoạt đỉnh.

Vì thế Liên Phong mới trở nên giận dữ kéo theo đó là trận chiến đấu này liền hoàn toàn bộc phát.

Nhìn thái độ giương cung bạt kiếm của hai người mà Diệp Thu im lặng không lên tiếng.

Từ chỗ Liên Phong hắn đại khái hiểu được chân tướng của chuyện này.

Điểm tương đối khiến cho hắn chú ý cũng không phải là cái Tứ

Tượng Đỉnh này, mà là con Thôn Thiên Tước kia.

Nơi này là một mảnh thế giới bên ngoài Long Môn, Diệp Thu bước đầu quan sát một chút thì thấy tựa hồ các cửa đi vào thế giới này cũng không phải chỉ có ở Đông Hoang. Bởi vì Liên Phong cùng Công Tôn Dương chính là người đến từ Thiên Vực và Nam Hoang.

Bảo vật chân chính có thể khiến Diệp Thu điên cuồng cũng chỉ có sơn bảo trên thân con Cự Quy kia.

Chỉ tiếc lúc trước thực lực của hắn không đủ nên đã mất dấu chúng nó, lúc này muốn tìm được chúng nó thì chỉ sợ là có chút khó khăn.

Công Tôn Dương đã sắc mặt xanh mét, cảnh giác nhìn Liên Phong và Diệp Thu.

Lúc trước ông ta cùng Liên Phong giao thủ mấy ngày không phân thắng bại, bây giờ nếu lại thêm một tên Diệp Thu thì chỉ sợ ông ta sẽ bị ép cho ra bã.

Ông ta vốn còn muốn lôi kéo Diệp Thu một chút, nhưng ai ngờ Đại trưởng lão của Bất Lão Sơn tại Đông Hoang lại có xích mích với Diệp Thu và bị hắn xử lý trước đó.

Trong lòng Công Tôn Dương bây giờ có bao nhiêu khó chịu đều đem Thiên Cơ Tử mắng trăm ngàn lần.

Ngươi không có việc gì mà đi đắc tội hắn làm gì, báo hại lão phu cũng đi theo chịu trận!

Chương 216 - Nghịch Cảnh Phạt Thượng

"Đạo hữu, ngươi cần phải suy nghĩ rõ ràng! Cùng ta đối nghịch đối với ngươi không có chỗ tốt gì."

Công Tôn Dương muốn uy hiếp Diệp Thu một chút, để cho hắn biết kiêng kỵ mà lui, vì đến cấp bậc của bọn hắn làm bất cứ chuyện gì cũng phải cân nhắc lợi hại, cho dù Diệp Thu ra tay thì hắn cũng sẽ không kiếm được lợi ích gì.

Diệp Thu sẽ bởi vì Tứ Tượng Đỉnh kia chính là vật mà Liên Phong coi trọng trước mà trở mặt gây thù với Công Tôn Dương hay sao?

Liên Phong cũng ném tới ánh mắt nghi ngờ, dù sao hai mạch đã chia cắt nhiều năm, tình cảm không sâu lắm, hơn nữa nàng không biết thực lực cụ thể của Diệp Thu. Đối mặt với sự dụ dỗ của đối phương nàng không biết hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

"Hắn sẽ giúp ta hay là lựa chọn làm thinh đây?"

Vô luận Diệp Thu lựa chọn như thế nào thì Liên Phong cũng không thèm để ý, bởi vì nàng có sự tự tin rất cao rằng nàng có thể đánh bại Công Tôn Dương.

Chỉ nghe Diệp Thu mỉm cười, nói: “Bình sinh ta ghét nhất người khác uy hiếp ta.”

Sau đó Diệp Thu nhìn về phía Liên Phong, nhẹ nhàng cười, nói: “Sư tỷ, ta sẽ đoạt lại cái đỉnh này đưa cho ngươi nhé?"

Lời này vừa nói ra Liên Phong liền sửng sốt, ánh mắt cổ quái.

Hắn nói vậy là có ý gì?

"Sư huynh, không cần đâu, ta tự lấy lại được!" Liên Phong suy nghĩ một chút rồi một mực cự tuyệt, vì nàng không muốn nợ nhân tình của người khác huống chi còn là Diệp Thu.

Liên Phong muốn sẽ biểu hiện một chút, phô diễn ra thực lực để cho Diệp Thu khuất phục, đến lúc đó cái danh xưng sư tỷ này không phải đã định rồi sao?

Kế hoạch này quá hoàn hảo!

Nhưng Liên Phong nào biết Diệp Thu cũng nghĩ như vậy!

Chỉ thấy hắn một bước đi tới phía trước Liên Phong, ngăn nàng ở phía sau, nói: “Sư tỷ, coi chừng, để ta trút giận cho ngươi."

Lời này nghe có chút là lạ, nhưng mà khi nghe được lời nói khí phách của Diệp Thu, rồi lại nhìn nhan sắc hút hồn của hắn mà nội tâm Liên Phong không khỏi run lên.

Từ khi tu đạo tới nay Liên Phong rất ít khi cảm nhận được loại cảm giác này, lâu nay vẫn luôn là nàng vì người khác trút giận, từ khi nào đã đến phiên người khác trút giận cho nàng vậy?

Cảm giác được người bảo vệ này rất kỳ quái!

Liên Phong không biết đây là cảm giác gì, nhưng trong lòng lại có chút mừng thầm và còn rất chờ mong.

"Quái lạ, như thế nào mà ta càng nhìn càng ưa thích người này nhỉ?" Liên Phong bĩu môi, nói thầm.

"Xong rồi, chẳng lẽ ta trúng mê hồn thuật của hắn?" Nội tâm Liên Phong đột nhiên cả kinh, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, nhìn ánh mắt Diệp Thu mà tim nàng không khỏi gia tốc.

Nhiều năm như vậy nàng còn chưa từng có loại cảm giác này

nên nàng lập tức cho rằng, đây nhất định là Diệp Thu đang sử dụng một loại mê hồn thuật gì đó mê hoặc nàng.

Chắc chắn là vậy!

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi bay lên, tay phải hướng lên bầu trời.

Đột nhiên một đạo kiếm khí cắt ngang qua không trung, trong nháy mắt xé mở một cái khe nứt trên bầu trời.

Trong phút chốc, trên chín tầng trời sấm sét vang dội, thiên địa thất sắc.

Liên Phong ngẩng đầu nhìn mà trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nàng quay đầu lại nhìn xem Diệp Thu bày ra khí thế phong khinh vân đạm, trong lòng âm thầm giật mình.

"Người này lại có kiếm ý kinh người như vậy sao?"

Nàng không thể tin được thế gian lại có người có thể đem kiếm đạo tu luyện đến cảnh giới này.

Cỗ kiếm ý kia giống như một kiếm đến từ thiên giới, từ trên cao chậm rãi hiện ra rồi mãnh liệt chém xuống.

Trong phút chốc, thiên địa chấn động, khiến cho Công Tôn Dương biến sắc, kinh hồn bạt vía.

Đối mặt một kiếm này ông ta đã cảm nhận được uy hiếp của tử vong.

Theo đó ông ta ném ra Tứ Tượng Đỉnh, toàn thân bộc phát ra toàn bộ khí lực, lực lượng của Chí Tôn cảnh trung kỳ trong nháy mắt đã bộc phát.

Kiếm khí bá đạo chém về phía Tứ Tượng Đỉnh làm phát ra tia

lửa rực rỡ, thân hình Công Tôn Dương chấn động lui về phía sau mấy bước.

Diệp Thu nhìn thấy một màn này mà nội tâm cũng cả kinh, hắn không nghĩ tới chính mình mới chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ mà lại có thể chiếm thượng phong khi đánh với một vị Chí Tôn cảnh trung kỳ.

Điều này rất có thể có liên quan đến thần kỹ, và cũng có thể liên quan đến phù văn chân long.

Giờ phút này hắn tuy chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực sớm đã vượt qua Chí Tôn cảnh sơ kỳ bình thường, có thể sánh vai với một vị Chí Tôn cảnh trung kỳ.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó là do Thảo Tự Kiếm Quyết chính là thần kỹ.

Một kiếm liền chiếm thế thượng phong, ngay cả Liên Phong cũng bị khiếp sợ.

Nàng cùng Công Tôn Dương đánh nhau mấy ngày nhưng đều không phân cao thấp, không nghĩ tới Diệp Thu vừa đến liền chiếm thế thượng phong.

Nội tâm nàng lập tức phán đoán: Người này có thực lực không dưới ta!

Nàng rất giật mình, không ngờ Bổ Thiên Giáo tại Đông Hoang cũng sẽ xuất hiện một vị cao thủ tuyệt đỉnh như vậy.

Chương 217 - Thiên Cương Kiếm

Cùng lúc đó, sau khi Công Tôn Dương bị Diệp Thu đánh lui, nội tâm ông ta đã phát ra lửa giận, một tay cầm đỉnh một tay vỗ tới.

Lực lượng Chí Tôn cảnh trung kỳ trong nháy mắt bộc phát, khiến cho người có tu vi thấp hơn chỉ có thể thở dốc.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Công Tôn Dương giận dữ quát to một tiếng.

Trong phút chốc, một chưởng kia đã vỗ đến trước mặt Diệp Thu.

Ông ta đã rõ ràng phương pháp sở tu của Diệp Thu chính là kiếm đạo, vả lại trong tay hắn còn không có kiếm. Nếu như ông ta áp sát chiến đấu thì phần thắng của ông ta có lẽ sẽ lớn hơn nhiều.

Hơn nữa Công Tôn Dương còn có thể cảm giác được tu vi của Diệp Thu xa xa không bằng mình, sở dĩ hắn chiếm thượng phong chẳng qua là do bộ kiếm kỹ kia.

Một chưởng hung ác của Công Tôn Dương đánh tới, Liên Phong liền nhìn ra mưu tính của ông ta mà lên tiếng nhắc nhở: “Sư huynh, mau xuất kiếm đi, đừng để lão ta tới gần!"

"Muộn rồi!" Công Tôn Dương đắc ý cười một tiếng, rồi dùng tốc độ cực nhanh mà trong nháy mắt liền lao tới trước mặt Diệp Thu.

Công Tôn Dương đang muốn đắc thủ thì đột nhiên phát hiện,

Diệp Thu chậm rãi giơ lên ngón tay hiện ra kim quang nhàn nhạt.

Trong phút chốc, Diệp Thu xuất chưởng đánh ra một đạo phù ấn Thái Cực Âm Dương.

Giờ khắc này, không gian đều đã xảy ra vặn vẹo, một chưởng kia nhìn như mềm mại vô lực nhưng lại nắm giữ vô tận lực lượng.

Một chưởng này đánh ra, ngọn núi lớn phía sau Công Tôn Dương trong nháy mắt đã bị đánh xuyên, hiện ra một cái dấu tay thật lớn.

"Cái này..."

"Không thể nào!"

Công Tôn Dương không dám tin, sau khi song chưởng đối chọi, cánh tay ông ta nhanh chóng truyền đến một trận đau nhức, phảng phất như gặp phải lực lượng trùng kích lớn hơn mấy vạn lần, chưởng phong thổi qua bay cả râu tóc của ông ta.

Phụt!!!

Dưới một chưởng này, Công Tôn Dương trực tiếp bay ngược về sau mấy trăm dặm, Diệp Thu liên tục thuấn di đuổi theo.

Liên Phong theo sát phía sau hắn, trên mặt tràn đầy vẻ chấn động.

Nàng và Công Tôn Dương đều nhìn ra, một chưởng vừa rồi của Diệp Thu ẩn chứa sự ảo diệu, tuyệt đối là thần kỹ.

Nàng không dám tin mà sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: “Hắn làm sao có thể nắm giữ thần kỹ? Loại bí pháp này trừ phi là Bổ Thiên Thuật hoàn chỉnh, nếu không căn bản không thể đạt tới loại cảnh giới này."

Khiếp sợ một phần, nội tâm nàng càng là có loại cảm giác vui

vẻ rất kỳ quái.

Đương nhiên, Liên Phong đem loại cảm giác này quy vào việc Diệp Thu và nàng là đồng môn, nàng chỉ đang cảm thấy cao hứng thay cho sư huynh đệ đồng môn mà thôi.

Hơn nữa một vị cường giả Chí Tôn cảnh cường đại như Diệp Thu vậy mà lại gọi nàng là sư tỷ.

Đợt sóng này nàng không thua thiệt!

Tuy rằng Liên Phong cũng muốn gọi Diệp Thu là sư huynh, nhưng bây giờ chuyện ai làm sư huynh, sư tỷ cũng không đáng chấp nhặt.

Phụt!!!

Công Tôn Dương lại phun ra một ngụm máu tươi, ông ta bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng, tứ chi bách hải đều bị thương nặng, lục phủ ngũ tạng đã bị đập nát.

Càn Khôn Vô Cực Thủ chính là loại chưởng lực cương mãnh bá đạo, trực tiếp xuyên qua toàn bộ thân thể ông ta.

Công Tôn Dương căn bản không kịp phản ứng, vì ông ta nào có thể nghĩ đến Diệp Thu vừa có kiếm pháp cường đại như vậy mà đồng thời chưởng pháp càng là bá đạo vô cùng.

Khụ khụ...

Công Tôn Dương nặng nề ho khan một tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất để chữa trị thương thế của thân thể, Chí Tôn cảnh có năng lực khôi phục rất mạnh.

Không đến một lát, vết thương trên người ông ta đã khỏi hẳn, nhưng nội thương lại khó có thể khôi phục trong thời gian ngắn như vậy.

"Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi đúng là có chút bản lĩnh, lão phu sơ suất nên không trách được ngươi. Nhưng mọi chuyện nên dừng ở đây đi."

Công Tôn Dương từ trong ngực lấy ra một viên đan dược, ăn xong sắc mặt ông ta liền khôi phục chút ít.

Công Tôn Dương một lần nữa đứng lên nhìn thẳng vào Diệp Thu, chỉ thấy ông ta từ trong túi trữ vật chậm rãi rút ra một thanh kiếm.

Tay trái là Tứ Tượng Đỉnh, tay phải là bảo kiếm, khí thế của Công Tôn Dương trong nháy mắt đã biến đổi, phảng phất như phượng hoàng hồi sinh vậy.

"Ngươi hãy sẵn sàng đón nhận cơn thịnh nộ của ta đi!" Công Tôn Dương giận dữ quát to một tiếng.

Ông ta không còn có nửa điểm giấu diếm mà chém ra một kiếm kinh đào hải lãng.

Kiếm quyết này chính là truyền thừa Chí Tôn của Bất Lão Sơn mà Diệp Thu đã từng gặp qua.

Đối mặt với một kiếm này của Công Tôn Dương, Diệp Thu chỉ mỉm cười, vì hắn không sợ nhất chính là so kiếm với người khác.

"Thanh kiếm này của ta tên là Thiên Cương, thuộc hàng ngũ cực phẩm linh khí! Lão phu biết kiếm thuật của ngươi rất cao nên hôm nay liền đọ kiếm với ngươi một phen."

"Nếu như ngươi có thể tiếp nhận một kiếm này của lão phu, vậy hôm nay ta có thể tha cho ngươi một mạng."

Công Tôn Dương mang vẻ mặt kiêu ngạo nói ra.

Kiếm ý cường đại tùy ý tung hoành, đem núi non sông ngòi nơi

này đều chặt đứt.

Diệp Thu lững thững đi vào bên trong kiếm phong, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Lời thoại này sao ta nghe có chút quen tai nhỉ?"

"Đó không phải là lời mà ta sẽ nói hay sao?"

Diệp Thu có chút mơ hồ, không biết lão già này đã học đâu cái thói cưỡng từ đoạt lý?

Chương 218 - Một Kiếm Liền Xong

Chỉ thấy Công Tôn Dương cũng không vội vã ra tay, lạnh lùng nói: “Kiếm của ngươi đâu? Ngươi thân là cường giả kiếm đạo thì ngươi sẽ không phải ngay cả một thanh bảo kiếm cũng không có chứ?"

Liên Phong cũng sửng sốt, Diệp Thu thân là cường giả kiếm đạo mà không phải thật sự không có bảo kiếm a?

Bổ Thiên Giáo tại Đông Hoang đều nghèo như vậy sao? Ngay cả cường giả Chí Tôn cảnh mà ngay cả một thanh kiếm cũng không có!

Liên Phong suy nghĩ, lấy ra linh kiếm từ trong túi trữ vật ném cho Diệp Thu, nói: “Sư huynh, thanh kiếm này cho ngươi mượn một chút."

Nàng do dự một chút, cảm thấy không ổn lại bổ sung một câu: “Lát nữa nhớ trả lại cho ta nhé!"

Khóe miệng Diệp Thu giật giật, hắn còn tưởng rằng nàng hào phóng cỡ nào, mới đưa cho hắn mượn mà đã như thần giữ của rồi.

Nhận lấy thanh kiếm mà Liên Phong ném tới, Diệp Thu cầm trong tay thưởng thức một hồi lại ném trở về.

"Sư tỷ, ngươi cứ giữ thanh kiếm này đi, ta không cần."

Liên Phong nhướng mày, hắn xem thường kiếm của ta sao?

Đây mặc dù không phải là cực phẩm linh kiếm, nhưng cũng là

hàng thượng phẩm a!

Trong lòng Liên Phong rất không vui. Hắn vậy mà không dùng kiếm của ta!

Nàng bất mãn hỏi: “Vậy ngươi dùng cái gì?"

Diệp Thu cười cười, chậm rãi rút ra Vân Tiêu Tiên Kiếm nói: "Ta sao? Ta tùy tiện dùng cái này là được rồi!"

Kiếm này vừa ra, thiên địa nhất thời mất đi sắc thái vốn có. Dưới uy áp của nó, mây trời như biến động, bên cạnh đó kiếm ý của Công Tôn Dương có vẻ như có chút ảm đạm thất sắc.

"Đây là... Tiên kiếm!"

Giờ khắc này, đừng nói là Công Tôn Dương, ngay cả Liên Phong cũng kinh hãi.

Trong tay Diệp Thu lại có một thanh tiên kiếm, hơn nữa thanh kiếm này tựa hồ đã nhận chủ mà cùng hắn hòa thành một thể.

Tốt lắm! Ngươi trang bức giỏi lắm!

Ngươi không nói không rằng mà trở tay liền rút ra một thanh tiên kiếm, báo hại ta còn tưởng ngươi nghèo rớt mồng tơi!

Khóe miệng Liên Phong giật giật, có loại ý nghĩ muốn tát chết Diệp Thu.

Hắn rõ ràng có kiếm mà cố tình không lấy ra, nhất định phải đợi đến lúc nàng cho mượn kiếm mới lấy ra. Đây không phải là hắn đang thị uy với nàng hay sao?

Liên Phong nhìn linh kiếm trong tay mình một chút, nàng mang vẻ mặt ghét bỏ mà trực tiếp ném nó vào trong biển.

"Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa! Càng nhìn càng giận!"

Khoảnh khắc Vân Tiêu Tiên Kiếm xuất hiện, Công Tôn Dương vốn tin tưởng mười phần vào thắng lợi lần này thì trong nháy mắt tâm như tro tàn.

Tiên kiếm kia ngay cả Đại Đế gặp cũng phải tránh né, huống chi ông ta chỉ là Chí Tôn cảnh trung kỳ.

"Ngươi... ngươi làm sao có được tiên kiếm?" Công Tôn Dương mang sắc mặt sợ hãi hỏi.

Đối mặt với tiên kiếm, khí thế lúc trước của ông ta đã sớm tán loạn, không còn cuồng vọng như vừa rồi.

Thế này thì còn đánh đấm gì nữa? Linh kiếm đánh với tiên kiếm thì dù chỉ là kiếm thế là cũng đủ để phá hủy linh kiếm trong tay ta rồi!

Công Tôn Dương luống cuống, ông ta đã hoàn toàn luống cuống.

Chỉ thấy Diệp Thu sau khi rút ra Vân Tiêu Tiên Kiếm thì tung người bay lên, không có một câu nói nhảm nhí mà trực tiếp sử dụng chiêu kiếm thứ hai của Thảo Tự Kiếm Quyết.

Một kiếm này cơ hồ không cho Công Tôn Dương bất cứ cơ hội nào, vì sự kiên nhẫn của hắn đã không còn như lúc đầu.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí xé rách thương khung, đem bầu trời phân ra hai nửa mà chém tới.

Bỗng nhiên thiên địa biến sắc, kiếm ý khủng bố bộc phát trong nháy mắt.

Không!!!

Công Tôn Dương phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, ra sức phát lực vào Thiên Cương Kiếm muốn ngăn cản một kiếm này.

Trong nháy mắt, kiếm khí va chạm, Thiên Cương Kiếm kia hiển nhiên liền vỡ nát, vỡ đến nổi không thể vỡ hơn.

Chiêu kiếm này Công Tôn Dương không hề có lực hoàn thủ. Trong ánh mắt tuyệt vọng của ông ta, thân thể ông ta bị một kiếm của Diệp Thu chém thành hai nửa, hơn nữa kiếm khí dư thừa cũng đánh nát thần hồn của ông ta.

Công Tôn Dương đã hoàn toàn hình thần câu diệt.

"Cái này..." Liên Phong lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng há to rồi lại không biết nói cái gì.

"Thật không ngờ... Một kiếm liền xong!"

Vào lúc này, coi như là người cao ngạo như Liên Phong thì cũng luống cuống.

Tên Công Tôn Dương kia và nàng không phân cao thấp, đánh lâu như vậy mà khi đến tay Diệp Thu thì một kiếm cũng không đỡ nổi.

Thực lực của hắn khủng bố như vậy làm sao có thể không làm cho nàng khiếp sợ?

Biểu tình mơ hồ của Liên Phong lúc này cùng với khí chất cao lãnh ngự tỷ của nàng đã tạo thành sự tương phản cực lớn, trông rất đáng yêu, làm cho người ta nhìn mãi không thôi.

Diệp Thu thật sự đã gặp qua không ít mỹ nữ, cũng có thể nói là hắn đã gặp qua vô số nữ nhân xinh đẹp. Nhưng khi thấy bộ dạng này của Liên Phong hắn cũng nhất thời sửng sốt, nhưng rất nhanh liền hòa hoãn lại.

Luận khí chất, nhan sắc, dáng người thì Liên Phong tuyệt đối là xếp thứ nhất, cho dù là Minh Nguyệt cũng hơi kém một bậc.

Dù sao nàng chính là thần nữ kế thừa Bổ Thiên Giáo, khí chất của bản thân nàng vì đó mà cũng tăng theo.

Diệp Thu tán thưởng nhìn thoáng qua Liên Phong, trên mặt cũng không có dị biến gì.

Chương 219 - Càn Khôn Đỉnh

Diệp Thu chậm rãi từ trong thi thể Công Tôn Dương lấy ra Tứ Tượng Đỉnh, mỉm cười thầm hỏi: "Không biết Bổ Thiên Giáo tại Thiên Vực có thể nổ ra bạo kích trả về hay không đây?"

Diệp Thu yên lặng cân nhắc, lúc trước hắn chính là ôm ý nghĩ muốn thí nghiệm một chút, nếu không hắn làm sao có thể xuất thủ đánh nhau với Công Tôn Dương.

Diệp Thu lấy đi Tứ Tượng Đỉnh, chậm rãi đi tới trước người Liên Phong, nhẹ nhàng cười nói: “Sư tỷ, cái đỉnh này coi như là lễ vật gặp mặt ta tặng cho ngươi."

Liên Phong run lên trong lòng, nàng có loại cảm giác mừng rỡ như điên, giống như Diệp Thu vì sự vui vẻ của nàng mà chuẩn bị một món quà tặng cho nàng vậy.

Người này khẳng định lại sử dụng mê hồn thuật, nếu không ta làm sao có thể xuất hiện loại cảm giác này?

Liên Phong lập tức nhận định Diệp Thu đã sử dụng mê hồn thuật, chứ không cho rằng đây là cảm giác chân thật trong lòng mình.

"Ồ, vậy ta cảm ơn ngươi nhé!" Liên Phong không chút khách khí mà nhận lấy, không có nửa điểm do dự.

Nàng nghĩ rằng thứ đồ này vốn là của mình, chẳng qua bị Công Tôn Dương nhân cơ hội đoạt đi, cho dù Diệp Thu không ra tay thì nàng cũng có thể đoạt lại. Chỉ là hiện tại thay đổi trên danh nghĩa, cái này đã trở thành lễ vật mà Diệp Thu tặng cho nàng.

Trong lòng Liên Phong có chút là lạ, cũng có chút vui vẻ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Sau khi thấy được thực lực thật sự của Diệp Thu, Liên Phong đã chịu khuất phục. Rối rắm hồi lâu nàng mới có chút lưu luyến, nói: “Ngươi... gọi ta là sư muội đi!"

Ồ? Nàng mới làm sư tỷ được vài phút mà bây giờ lại không muốn làm nữa sao?

Liên Phong có chút muốn khóc, nhưng hiện thực chính là tàn khốc như vậy, vì đây là thế giới cường giả vi tôn. Trừ phi là bối phận đã định trước, nếu không tất cả đều dựa theo thực lực mà phân ra.

Bổ Thiên Giáo tại Thiên Vực và Bổ Thiên Giáo tại Đông Hoang đã sớm tách ra nhiều năm, cho nên bối phận cũng đã sớm không rõ ràng lắm. Do đó dù bọn họ cùng thế hệ nhưng chỉ có thể lấy thực lực để luận cao thấp.

Nhìn vẻ mặt lưu luyến của nàng, Diệp Thu thiếu chút nữa cười ra thành tiếng.

Một nữ nhân tâm cao khí ngạo như vậy mà lại giống như một tiểu cô nương. Điều đặc biệt thú vị là tâm tư của nàng quá đơn thuần, nhìn biểu hiện của nàng thì hắn có thể đoán ra tám, chín phần mười trong đó rồi.

"Ừm, sư muội." Diệp Thu lộ ra nụ cười đắc ý nhìn xem Liên Phong.

Tức chết ta mà!

Liên Phong ngượng ngùng quay đầu đi, nhưng vẫn nhịn không được mà vụng trộm nhìn hắn vài lần.

[Đinh!]

[Túc chủ tặng cho Liên Phong một cái Tứ Tượng Đỉnh, phát động bạo kích trả lại.]

"Ồ, thật sự có thể phát động bạo kích trả lại sao?" Diệp Thu ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn chỉ muốn thí nghiệm một chút, nhưng không nghĩ tới thật sự có thể làm được.

Không ngờ hệ thống này lại có năng lực như vậy, ngay cả đạo thống bên ngoài của Bổ Thiên Giáo cũng tính!

"Hệ thống, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Diệp Thu dò hỏi.

【Hồi bẩm túc chủ, hệ thống chứng thực là đạo thống cũng không chỉ nhìn xem thế lực, tông môn, mà là nhìn xem truyền thừa. Bởi vậy cho dù là Bổ Thiên giáo ở vực ngoại, chỉ cần có đạo giáo truyền thừa bắt nguồn từ Bổ Thiên Giáo tại thời Thượng Cổ thì vẫn có thể phát động bạo kích trả lại.】

"Thì ra là vậy!"

Diệp Thu bừng tỉnh đại ngộ. Cho tới hôm nay hắn mới hiểu được cái gọi là đạo thống cũng không chỉ là tông môn mà chính là truyền thừa.

Nếu như hôm nay hắn không thử một lần, vậy hắn thật sự sẽ không biết chuyện này.

Không thể không nói đợt này ta không lỗ a!

Ừm, dường như chưa lần nào ta bị lỗ cả!

[Có mở ra bạo kích trả về hay không?]

"Mở đi!"

Diệp Thu vẫn rất mong đợi lần này sẽ được trả về thứ gì.

[Đinh, chúc mừng túc chủ phát động hai ngàn lần bạo kích, nhận được Tiên Thiên Linh Bảo, Càn Khôn Đỉnh.]

"Lại là một cái Tiên Thiên Linh Bảo!" Diệp Thu khẽ kinh ngạc.

Thu hoạch lần này thật sự có chút ngoài ý muốn, hắn vậy mà lại nhận được một cái Tiên Thiên Linh Bảo.

Diệp Thu trầm mặc nghiên cứu cẩn thận tác dụng của Càn Khôn Đỉnh.

"Sao lại làm ta có cảm giác khi dùng món đồ này sẽ rất mất thể diện nhỉ?" Diệp Thu buồn bực hỏi.

Càn Khôn Đỉnh có lực phòng ngự cực mạnh, rất thích hợp trong chiến đấu hoặc luyện đan.

Nhưng nó có một tác dụng khiến cho Diệp Thu rất không vui, đó chính là chạy trốn.

Bên trong Càn Khôn Đỉnh chính là thế giới càn khôn, nếu như Diệp Thu gặp người có thực lực mạnh không thể đánh được, vậy hắn có thể trốn vào bên trong Càn Khôn Đỉnh rồi thi triển bí pháp bỏ chạy.

Bởi vì thứ này chính là Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là đại đế cũng không thể phá huỷ nó. Chỉ cần Diệp Thu trốn ở bên trong là có thể an toàn.

Khoé miệng Diệp Thu khẽ giật. Ta đường đường là Kiếm Tiên mà cần phải chạy trốn sao? Nói đùa gì vậy?

"Thôi, cứ giữ nó trước đã, ai biết được điều gì đâu chứ?" Diệp Thu suy nghĩ một lát rồi nhếch miệng cười và cất Càn Khôn Đỉnh vào trong ngọc trữ vật.

Đã có món này, sau khi trở về hắn có thể suy nghĩ một chút về việc dạy đồ nhi luyện đan.

Trong truyền thừa của Tử Hà phong có rất nhiều thuật luyện đan, có điều tất cả chỉ là một chút đan dược cấp thấp, tựa như các loại đan dược khôi phục như Đại Hoàn đan.

Những loại đan dược này không có tác dụng gì với Diệp Thu, bởi vì hắn có hệ thống vạn lần trả về, đến lúc đó hắn đảo một cái thì chẳng phải cái gì cũng có sao?

Ừm, cứ quyết định như vậy đi!

Chương 220 - Lão Già Háo Sắc

Ầm!!!

Vào lúc này, từ trong màn sương hỗn độn truyền đến một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Liên Phong biến sắc, trong nháy mắt lại trở nên lạnh lùng.

Ánh mắt nàng gắt gao nhìn vào khoảng không, nói: "Thôn Thiên Tước!"

Diệp Thu nhướn mày và cũng nhìn vào khoảng không.

Chỉ thấy một con Cửu Thiên Thần Điểu đột nhiên há ra miệng lớn, điên cuồng hút lấy hỗn độn khí trong sương mù.

Thực lực của nó tăng nhanh chóng mặt, rất nhanh liền đạt đến Chí Tôn cảnh trung kỳ.

Ánh mắt Diệp Thu hiện lên vẻ vui mừng, Thôn Thiên Tước biến mất nhiều ngày cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Xuất hiện cùng nó còn có ba con đại hung Chí Tôn cảnh kia.

"Vậy là ta tìm được ngươi rồi!" Diệp Thu nhếch miệng, nói.

Liên Phong ném về phía hắn ánh mắt kì quái. Thời khắc Thôn Thiên Tước xuất hiện, nàng rõ ràng có thể cảm nhận được trên thân Diệp Thu toả ra một luồng sát khí. Mặc dù chỉ trong thoáng chốc nhưng nàng vẫn cảm nhận được.

Liên Phong hỏi: "Sư huynh, ngươi dường như rất có hứng thú với Thôn Thiên Tước nhỉ?"

"Dĩ nhiên rồi, ta đến đây là để tìm nó mà." Diệp Thu nhẹ nhàng cười một tiếng, giải thích.

Liên Phong nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn mà trong lòng hơi run rẩy, gương mặt xinh đẹp của nàng có chút nóng lên.

“Chết tiệt, lại là cảm giác này!” Liên Phong thầm mắng.

Vì sao mà mỗi lần trông thấy Diệp Thu thì ta đều có cảm giác kỳ quái này?

Suy nghĩ một lát, Liên Phong thầm nhủ: “Ừm, nhất định là hắn đã sử dụng Mê Hồn Thuật.”

Liên Phong lắc lắc đầu, cuối cùng cũng khôi phục sự bình tĩnh nói: "Đi thôi, chúng ta cũng đến xem sao."

Nàng vừa dứt lời, tà áo trắng liền tung bay lên, nàng thả người rời khỏi khu vực này. Tư thế uyển chuyển khiến cho người khác chú ý.

Diệp Thu bước vào trong hư vô, chớp mắt cũng biến mất tại chỗ.

Ánh mắt hắn rơi vào một mảnh hư không hỗn độn hắc ám.

Trong vòng xoáy cực đại, Thôn Thiên Tước đang nuốt chửng vạn vật, thực lực dần dần tăng vọt. Toan Nghê và Chu Yếm đều cảm thấy áp lực cực lớn.

Về phần lão quy cõng quan tài kia thì chỉ hờ hững chứ không có nửa điểm kinh hoàng nào. Bởi vì thực lực của nó đều hơn hẳn ba con đại hung Chí Tôn cảnh kia.

Thân ảnh kiều diễm của Liên Phong vừa xuất hiện trong mảnh hư không hỗn độn này thì lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Đây không phải Nữ Thần của Bổ Thiên giáo ư? Tại sao nàng cũng tới?" Một lão giả râu dê trông thấy Liên Phong tiến đến thì liền nói ra với vẻ tà ác.

"Ha ha ha, Hiên Viên lão đầu, không phải ngươi đang hứng thú với Nữ Thần chứ?" Có người gian ác phụ hoạ.

Ngay sau đó có một lão giả tiên phong đạo cốt nhắc nhở: "Hiên Viên lão đạo, nàng cũng không phải là Đại Bàn sơn để ngươi có thể tuỳ ý chọn đệ tử trong môn phái làm lô đỉnh. Nàng chính là Thần Nữ của Bổ Thiên giáo, ngươi tốt nhất nên kiềm chế chút đi. Nếu ngươi chọc giận lão già Tề Đạo Sinh kia thì sẽ không có quả ngon để ăn đâu."

Hiên Viên lão đạo nghe xong liền khó chịu trong lòng, nói: "Hừ, lão phu từ trước đến nay tuỳ tâm sở dục, muốn làm gì thì làm cái đó, cớ gì phải e dè Tề Đạo Sinh? Thần Nữ của Bổ Thiên giáo thì sao, nếu là nữ tử bình thường thì chưa chắc lão phu đã để mắt đến!"

Nói đến đây Hiên Viên lão đạo lập tức lộ ra một nụ cười tà ác.

Đây chính là Thần Nữ của Bổ Thiên giáo, là người kế thừa ngôi vị Thần Nữ vạn cổ truyền thừa của Bổ Thiên Giáo, nàng có thân phận rất đặc biệt, nếu rơi vào tay ông ta thì khác nào khiến cho Bổ Thiên giáo tức chết?

Huống chi Hiên Viên lão đạo cũng không phải là người của Thiên Vực, mà Tề Đạo Sinh cũng không ở đây, đến lúc đó nếu Tề Đạo Sinh muốn tìm ông ta trả thù thì cũng không dám chạy đến Huyền Vực.

"He he, đây dường như là một chuyện rất kích thích." Hiên Viên lão đạo tà ác nói ra.

Đời này ông ta ưa thích nhất chính là thử làm những chuyện

có độ khó cao, càng không thể làm thì ông ta càng muốn nếm thử.

Hiên Viên lão đạo mặc dù đánh không lại Tề Đạo Sinh, nhưng để thu thập Liên Phong thì chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Trong lòng ông ta thầm suy tính một phe và nổi lên lòng ác.

Thấy bộ dạng này của Hiên Viên lão đạo mà lão giả kia cũng chỉ biết lắc đầu.

Mọi người ở đây nào có ai không biết cách làm người của Hiên Viên lão đạo. Ông ta tự xưng là kẻ tu tà đạo, mà pháp thuật tu hành của ông ta càng kỳ lạ hơn. Mỗi lần ông ta tu hành thì đều cần nữ tử hỗ trợ làm lô đỉnh để tiến hành tu luyện, nữ tử càng cực phẩm tuyệt sắc thì hiệu quả sẽ càng mạnh.

Mà Hiên Viên lão đạo thân là lão tổ của Đại Bàn sơn, những đệ tử môn hạ trong đó chỉ cần là nữ tử hơi có nhan sắc thì đều bị ông ta chọn làm lô đỉnh. Có thể nói ông ta là mộ kẻ táng tận lương tâm. Cho dù là nữ tử rất nhỏ tuổi từ mười tuổi trở lên cũng không thể thoát khỏi tay ông ta.

Những năm nay có thể nói Hiên Viên lão đạo đã làm đủ mọi trò xấu. Không chỉ có Đại Bàn sơn mà các danh sơn thánh địa khác hay dòng dõi hoàng tộc cũng vậy, một khi bị ông ta nhắm đến thì rất khó chạy thoát.

Liên Phong chính là Thần Nữ của Bổ Thiên giáo, bất luận là thiên phú hay nhan sắc đều là đệ nhất. Nói nàng là đệ nhất thiên hạ cũng có khả năng!

Dạng kỳ nữ như vậy thì sao có thể thoát khỏi tầm mắt của Hiên Viên lão đạo được?

Lão giả kia thở dài không đành lòng, chỉ có thể đáng tiếc thay cho Liên Phong.

Tên Hiên Viên lão đạo này tuy có nhân phẩm chẳng ra sao, nhưng thực lực lại là Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Liên Phong cũng chỉ mới là Chí Tôn cảnh trung kỳ hì sao có thể là đối thủ của ông ta.

Nếu như Tề Đạo Sinh ở đây thì có lẽ Hiên Viên lão đạo còn không dám làm càn, nhưng đáng tiếc Tề Đạo Sinh lại không có ở đây.

Chương 221 - Nổi Lên Sát Tâm

Liên Phong vừa mới tiến vào liền cảm thấy ánh mắt tà ác của Hiên Viên lão đạo, nàng lập tức cảm thấy buồn nôn.

Bị một lão già háo sắc nhìn chằm chằm thì người bình thường đều không thể chịu được.

Liên Phong đã nghe được rất nhiều lời đồn về Hiên Viên lão đạo, trong lòng nàng không khỏi có chút kiêng dè.

Có điều từ khi xuất đạo đến nay, Liên Phong chưa từng nếm mùi thất bại. Sự tự tin mạnh mẽ thúc đẩy tâm trí khiến cho nàng không hề chùn bước.

Lúc này hư không lại rung chuyển một trận, Diệp Thu chậm rãi đi ra từ một cái khe hở không gian.

"Ồ, đây là ai?"

Sự xuất hiện của hắn lập tức thu hút sự hiếu kỳ của nhiều người.

Lần này Đế mộ mở ra, cường giả các vực đều hành động. Rất nhiều người đều quen biết nhau từ trước, còn lại số ít thì tương đối xa lạ. Diệp Thu chính là người mới tương đối xa lạ.

Hắn một bước đạp gió mà đến, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Liên Phong.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ xung quanh nên Diệp Thu có chút nhướn mày.

"Hử, tại sao nơi này lại có nhiều người như vậy?"

Hắn nhìn xung quanh một vòng, bốn phương trời đất đang có rất nhiều cường giả quan sát đám hung thú đại chiến.

Diệp Thu thầm nghĩ chắc hẳn những người này đều là cường giả đỉnh cấp của các vực.

Diệp Thu cũng không quá rõ ràng, vì hắn biết rất ít về các cường giả tại giới vực khác, ngay cả Liên Phong mà hôm nay hắn cũng mới biết.

Tuy nhiên Diệp Thu cũng đã sáng tỏ, thì ra Thiên Vực còn có một đạo thống Bổ Thiên giáo khác.

Diệp Thu vừa tới chiến trường nên cũng không quá phách lối, hắn vô cùng tiết chế mà đứng cạnh Liên Phong.

Diệp Thu đột nhiên cảm thấy một ánh mắt dị thường nhìn về phía mình, hắn hiếu kỳ nhìn lại thì liền phát hiện Hiên Viên lão đạo đang nhìn chằm chằm Liên Phong với vẻ mặt háo sắc.

Diệp Thu xoa cằm, lập tức hiểu ra mà trêu chọc: "Sư muội của ta quả nhiên là ngươi tài sắc cao minh, già trẻ đều ăn sạch. Ngươi nhìn kìa, từ lúc ngươi tới đây thì lão già đó đều nhìn ngươi không chớp mắt a."

Liên Phong lạnh lùng, nói: "Buồn nôn!”

Diệp Thu trở nên hứng thú, hỏi: "Sư muội, ngươi có biết lão già này không?"

"Lão già này chính là lão tổ của Đại Bàn sơn tại Huyền Vực, họ Hiên Viên, không rõ danh tính. Người đời đều gọi lão ta là Hiên Viên lão đạo. Pháp thuật mà lão ta tu hành có thể gọi là hạ lưu, là vết nhơ của người đời, buồn nôn đến cực điểm!" Liên Phong nói ra không chút khách khí.

Mặc dù nàng không rõ nó buồn nôn ở chỗ nào, nhưng tất cả

mọi người đều nói như vậy thì chắc chắn sẽ không sai.

Diệp Thu càng nghe càng hứng thú, đặc biệt là với pháp thuật mà Hiên Viên lão đạo tu luyện.

Rốt cuộc đó là bí pháp như thế nào mà có thể khiến cho Liên Phong ghét bỏ đến vậy?

"Sư muội, ngươi có thể nói chi tiết một chút được không? Ta vẫn rất hiếu kỳ tại sao lại gọi nó là pháp thuật hạ lưu?" Diệp Thu hỏi dò.

Liên Phong liền mím môi quay đầu nhìn hắn, dường như đang xoắn xuýt cái gì đó.

Nói chi tiết sao? Có chút khó nói a!

Liên Phong do dự hồi lâu mới lại quay đầu sang, ngạo nghễ nói: "Còn có thể hạ lưu thế nào nữa? Bí pháp mà lão ta tu luyện chính là Nhật Nguyệt Đồng Tu Thuật, gồm một âm và một dương! Âm làm phụ, dương làm chính, hỗ trợ lẫn nhau để đạt tới sự thần kỳ của Nhật Nguyệt Đồng Tu Thuật!"

Nói đến đây Liên Phong đỏ mặt, lặng lẽ quay sang chỗ khác.

Sau đó nàng cắn răng, tiếp tục nói:

"Phương pháp tu hành này cần dùng nữ tử làm vật dẫn, làm lô đỉnh để điều hoà âm dương, đạt đến mục đích đồng tu."

"Mà đương nhiên, nữ tử làm lô đỉnh có thiên phú càng cao, nhan sắc càng cực phẩm thì hiệu quả sẽ càng cao."

"Những năm trở lại đây, đệ tử môn hạ ở Đại Bàn sơn của Hiên Viên lão đạo phàm là nữ tử có nhan sắc thì đều phải vào Hỗn Nguyên điện của lão ta, rồi từ đó đều chưa từng xuất hiện lại."

Nói đến đây Liên Phong liền cảm thấy ớn lạnh.

Nàng càng nói càng tức, nhìn xem Hiên Viên lão đạo với ánh mắt tràn đầy sát khí.

Loại tai hoạ nhân gian như vậy nên nàng thật sự muốn dung một kiếm chém chết lão ta.

Diệp Thu nghe xong liền ngộ ra, cuối cùng hắn đã sáng tỏ.

Diệp Thu đột nhiên mỉm cười sâu xa, nói: "À, thì ra chuyện là như vậy! Không ngờ sư muội của ta lại hiểu rõ về phương diện này như thế?"

Liên Phong nghe vậy mà lập tức phát run, quay đầu trừng mắt Diệp Thu một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: "Diệp Thu!"

"Ha ha ha, được rồi, không đùa ngươi nữa!" Diệp Thu nhìn Liên Phong tức hổn hển mà cười ranh mãnh, nói.

"Hừ, nếu ngươi còn như vậy nữa thì sau này ta sẽ mặc kệ ngươi!" Gương mặt xinh đẹp của Liên Phong đỏ bừng lên nói ra, cao ngạo quay đi, không muốn lại trông thấy vẻ mặt tươi cười đắc ý của Diệp Thu nữa.

Trong lòng nàng càng thêm nghi ngờ, vì sao mỗi lần đối mặt với Diệp Thu nàng lại có cảm giác tim đập loạn xạ.

A a a… Phiền chết ta mất!

Nam nhân đáng ghét này dường như là khắc tinh đã định trong vận mệnh của ta!

Lúc này khi thấy hai người liếc mắt đưa tình, ánh mắt Hiên Viên lão đạo liền hiện lên một tia sát ý.

Nữ nhân nào bị ông ta để mắt tới thì chưa từng có ai dám chen vào, vậy mà Diệp Thu lại dám cùng Liên Phong nói chuyện vui vẻ đến vậy, cho nên đã làm dấy lên sát tâm của ông ta.

Chương 222 - Quỷ Vương Châm

Thân là cường giả Chí Tôn cảnh hậu kỳ, Hiên Viên lão đạo có tự tin cực lớn.

Diệp Thu có vẻ nhỏ tuổi, cùng lắm chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Ở tầm tuổi này mà hắn có thể đạt đến tu vi như vậy đã là thiên tài trong vạn người rồi.

Có điều thiên tài chưa trưởng thì thành chưa thể gọi là thiên tài.

Nghĩ tới đây, Hiên Viên lão đạo cười gian ác một tiếng: "He he he, lại có thêm một vị tuyệt đại thiên kiêu bỏ mạng trong tay lão phu."

Những năm gần đây, Hiên Viên lão đạo đã giết vô số thiên tài.

Phàm là người nào có thiên tư trác tuyệt để cho ông ta bắt gặp có uy hiếp với mình thì ông ta sẽ giết họ nhân lúc họ chưa trưởng thành, và cơ hồ ông ta chưa từng thất bại. Bây giờ Diệp Thu cũng nằm trong danh sách tử của ông ta.

Trông thấy ánh mắt ngập tràn sát khí của Hiên Viên lão đạo, đám người cũng biết ông ta muốn làm gì.

Bọn họ cũng không ngăn cản mà đứng từ xa quan sát kịch vui.

"Ha ha ha, tiểu tử này e là sẽ bỏ mạng dưới Hoàng tuyền rồi."

"Buồn cười là hắn còn không biết nguy hiểm đã đến mà vẫn trò chuyện vui vẻ như vậy."

"Người bị Hiên Viên lão đạo nhắm tới rất ít ai còn sống. Hi vọng hắn có thể chịu đựng lâu một chút."

Đám đông cười thầm với nhau, dường như đã quen với loại chuyện như này.

Người đạt đến cảnh giới này thì đã sớm coi nhẹ cái gọi là đạo nghĩa, hoạ không vào mình thì cần gì phải tự rước hoạ vào thân.

Chỉ thấy Hiên Viên lão đạo đi đến trước mặt Liên Phong và Diệp Thu cười nói: "Ha ha, hai vị tiểu hữu còn trẻ mà đã đạt đến cảnh giới như thế, quả là tài giỏi, rất có tư thái của thiên nhân. Lão phu xưa nay chưa gặp qua kỳ tài ngút trời như hai vị, tương lai hai vị nhất định là Phù Dao Cửu Thiên, đạt được thành tựu Đại Đế."

Khuôn mặt già nua của Hiên Viên lão đạo cố nặn ra nụ cười dễ gần, nhưng người thông minh đều nhìn ra được ông ta ẩn giấu sát cơ trong ánh mắt.

Liên Phong thấy Hiên Viên lão đạo cố ý đến làm quen mà lập tức trở nên cảnh giác.

Nàng đang định nói gì thì Diệp Thu đột nhiên khoát tay, ra hiệu chuyện này cứ để hắn xử lý.

Liên Phong rất khó chịu trong lòng, nhưng vì lễ vật Tứ Tượng Đỉnh trước đó nên thôi.

Nàng tự an ủi bản thân rồi nhẹ nhàng đứng sau lưng Diệp Thu.

Sau khi trấn an Liên Phong, Diệp Thu mỉm cười đi tới nhìn Hiên Viên lão đạo một cách sâu xa.

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua chút tiểu xảo trên tay ông ta, hắn cũng không nói thẳng mà chỉ cười nói: "Tiền bối nói đùa rồi, phong thái của hai chúng ta làm sao dám lỗ mãng trước mặt tiền bối."

Hiên Viên lão đạo nghe vậy mà trong lòng lập tức sảng khoái.

Tên tiểu tử này cũng biết nhìn người đấy chứ!

Không sai, phong thái của lão phu làm sao hai tiểu tử miệng còn hôi sữa như các ngươi có thể so sánh được!

He he he, tiểu tử này vẫn khá hiểu chuyện, làm ta bỗng nhiên có chút không đành lòng ra tay. Hay là ta sẽ thu nhận tên nhóc trắng trẻo này về làm sủng vật cũng không tồi!

"Ha ha ha, đúng thế, đúng thế!" Sau khi được nịnh nọt, Hiên Viên lão đạo lập tức cảm thấy sảng khoái mà cười to.

Ai ngờ câu nói tiếp theo của Diệp Thu suýt chút nữa khiến ông ta tức chết.

"Tiền bối là ai chứ? Ngài là Đại Pháo Vương duy nhất tại đương thời, đã qua tuổi cổ hi mà vẫn còn uy chấn hùng phong, ngự nữ vô số. Nhìn lại các thời đại trăm ngàn năm qua, trên nhân gian cũng chỉ có một người như ngài, vậy chúng ta làm sao dám lỗ mãng trước mặt tiền bối. Tâm tư đơn thuần của chúng ta chỉ như trang giấy trắng, không thể so được với ngài!"

Hắn vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều bật cười chế giễu.

"Ha ha ha, ta thấy tên tiểu tử này rất được."

"Đã nhiều năm như vậy, trong số các tiểu bối dám nói như vậy với Hiên Viên lão đạo thì hắn là kẻ đầu tiên."

"Đại Pháo Vương ư? Ừm, cái tên này rất hợp với Hiên Viên lão đạo."

Vào lúc này, ngay cả Liên Phong cũng che miệng cười, đôi mắt nàng cong cong giống như vầng trăng khuyết.

Vì để giữ sự lãnh đạm của mình nên nàng không được cười ra

tiếng, trong lòng thầm nói: Người này quá thú vị đi!

Ngay từ đầu Liên Phong còn tưởng rằng Diệp Thu rất sợ Hiên Viên lão đạo nên còn có chút thất vọng đây.

Dù sao nàng thân là truyền nhân của Bổ Thiên giáo, bẩm sinh đã kiêu ngạo, không cho phép cúi đầu.

Nếu như Diệp Thu run sợ thì nàng sẽ không để mắt tới Diệp Thu nữa.

Nhưng nàng không ngờ hắn lại cứng rắn vậy!

Liên Phong rất thích!

Diệp Thu nói vậy đã làm bùng lên lửa giận của Hiên Viên lão đạo, sát ý trong mắt ông ta liền tăng vọt.

Ngay từ đầu Hiên Viên lão đạo đã coi là Diệp Thu sợ mình nên vốn định tha cho Diệp Thu một mạng. Nhưng ông ta không ngờ hắn lại nói móc mình.

"Tiểu tử ngươi khá lắm! Ngươi tự tìm đường chết!"

Trong chớp mắt, tay phải của Hiên Viên lão đạo phi ra vài cây cương châm tinh xảo.

Đám người thấy vậy mà lập tức giật mình.

"Quỷ Vương Châm!"

"Lão già này đúng là đã động sát tâm, vừa bắt đầu đã là một kích trí mạng."

Trong lòng mọi người run lên, dường như đã thấy cái chết của Diệp Thu.

Quỷ Vương Châm là pháp khí thành danh của Hiên Viên lão

đạo, ông ta có tám cây châm, mỗi cây đều mang các chất kịch độc khác nhau.

Loại độc này có thể tổn thương đến thần hồn, trong khoảnh khắc sẽ lấy mạng đối thủ.

Chỉ thấy tám cây châm xé gió mà bay, sắp bắn trúng Diệp Thu.

Với khoảng cách gần như vậy, trừ khi hắn đã đề phòng từ sớm, nếu không hắn sẽ không thể hoá giải.

"Sư huynh, coi chừng!" Liên Phong biến sắc, vừa định giơ ra Tứ Tượng Đỉnh thì đã quá muộn.

Chương 223 - Ta Xin Chiến!

Đinh!

Vào lúc này, khi tất cả mọi người đều nghĩ Diệp Thu sắp tận mệnh, bên tai bọn họ đột nhiên vang lên tiếng kim loại va chạm.

Đám người nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào trước người Diệp Thu đã xuất hiện một cái đỉnh.

Tất cả Quỷ Vương Châm của Hiên Viên lão đạo đều bị Càn Khôn Đỉnh cản lại.

"Đây là..."

Hiên Viên lão đạo liền kinh hãi. Ông ta cẩn thận bày ra một chiêu đánh lén, nhưng lại bị Diệp Thu biết được từ sớm mà đánh tan.

Trông thấy Càn Khôn Đỉnh là Tiên Thiên Linh Bảo, ánh mắt Hiên Viên lão đạo hiện lên một tia kinh ngạc, xen lẫn tham lam và mờ mịt.

'Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai? Có dám nói ra tên họ không?" Hiên Viên lão đạo chất vấn.

Diệp Thu xuất thân từ môn đạo nào, tại sao trong tay lại có đồ vật chí bảo như vậy?

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi thu hồi Càn Khôn Đỉnh, trên mặt tràn đầy ý cười sâu xa, cười nói: "Ha ha ha, Hiên Viên đại pháo, nếu ngươi đã vội muốn chết thì tốt thôi, ta sẽ chơi cùng ngươi!"

Sau đó Diệp Thu bình tĩnh bay ra ngoài, tay phải khẽ tìm tòi,

tiếp tục nói: "Hiên Viên đại pháo, Diệp Thu của Bổ Thiên giáo xin chiến!"

Diệp Thu vừa dứt lời, một cỗ kiếm ý sắc bén liền bộc phát trong nháy mắt.

Mấy câu nói của hắn tưởng như hời hợt, nhưng trong mắt đám người lại bá khí một cách lạ thường.

"Khá lắm! Tiểu tử này thật đáng gờm! Ngay cả Hiên Viên lão đạo mà hắn cũng dám khiêu chiến!"

"Ta có thể nói hắn là nghé con mới đẻ không sợ cọp được không? Hay là hắn thật sự chắc chắn đánh thắng?"

"Hiên Viên lão đạo tuy có nhân phẩm chẳng ra sao, nhưng thực lực lại là cường giả Chí Tôn cảnh hậu kỳ chân thật."

"Cho dù là Tề Đạo Sinh là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong của Bổ Thiên giáo mà muốn đánh bại lão ta thì cũng phải mất một vài thủ đoạn."

Đám người thảo luận ầm ĩ, trong lúc nhất thời như trông thấy có trò hay ho diễn ra.

"A, vừa rồi các ngươi có nghe rõ không? Hình như tiểu tử này nói là hắn xuất thân từ Bổ Thiên giáo!"

Lời này vừa nói ra thì mọi người mới kịp phản ứng.

"Không thể tưởng tượng nổi, Bổ Thiên giáo lại có thể có một đôi cường giả trẻ tuổi đệ nhất thiên hạ như vậy sao?"

"Có thể đạt tới Chí Tôn cảnh ở độ tuổi này đã là một trong vạn người rồi! Thế mà Bổ Thiên giáo lại có tận hai vị đệ tử Chí Tôn cảnh!"

Mọi người đều ngạc nhiên, bọn họ đã quá rõ ràng về đạo

thống Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực.

Bọn họ vốn cho rằng xuất hiện một mình Liên Phong đã rất bất ngờ, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm Diệp Thu.

Bổ Thiên giáo sắp triệt để vùng lên sao?

Phần lớn mọi người đã được lĩnh hội phong thái tuyệt đại của Liên Phong, nàng rất mạnh. Trong đám người cùng tuổi nàng có thể xếp hạng nhất.

Chỉ là chưa ai từng nghe nói đến tên tuổi của Diệp Thu.

Đám người không khỏi hiếu kỳ thực lực của Diệp Thu rốt cuộc như thế nào.

Một câu "xin chiến" của Diệp Thu vừa nói xong, khuôn mặt già nua của Hiên Viên lão đạo liền trầm xuống.

"Tiểu tử, ngươi rất có dũng khí. Lão phu tung hoành nửa đời và đã gặp qua rất nhiều thiêu kiêu Chí Tôn cảnh, phần lớn bọn hắn đều giống ngươi, bản lĩnh không có là bao nhưng tính cách kẻ sau còn kiêu ngạo hơn kẻ trước, và hết cục cuối cùng của bọn hắn cũng rất thê lương, tất cả đều chết trong tay lão phu."

"Cuồng vọng cũng cần phải có vốn liếng của cuồng vọng. Nếu ai không có bản lĩnh mà dám chọc giận ta thì cái giá phải trả là rất đắt!"

Sắc mặt Hiên Viên lão đạo trở nên âm trầm, ông ta vung tay lên và chậm rãi bay tới.

Diệp Thu chỉ cười không nói, vì hắn đã sớm nghe chán loại ngữ khí uy hiếp này rồi.

Liên Phong lo lắng tiến lên một bước, chuẩn bị cùng Diệp Thu đối đầu với Hiên Viên lão đạo.

Dù sao Hiên Viên lão đạo vốn là nhắm vào nàng, mà nàng không muốn vì bản thân mà hại Diệp Thu.

Nếu hôm nay Diệp Thu chết vì nàng, vậy đời này nàng sẽ không được an lòng.

"Sư huynh, ta tới giúp ngươi."

Liên Phong lạnh lùng ngước nhìn Hiên Viên lão đạo, một bước đi tới trước mặt Diệp Thu và chuẩn bị rút kiếm.

Ai ngờ Diệp Thu đột nhiên quay lại, nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt hoa đào chớp chớp, nói: "Sư muội, nghe lời ta đi! Có sư huynh ở đây rồi, sư huynh sẽ bảo vệ ngươi!"

Liên Phong nghe xong mà liền giật mình như có điện.

A a a... Cảm giác như thân thể ta tê dại đi rồi!

Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao ta lại có cảm giác này?

Ánh mắt Liên Phong phức tạp nhìn Diệp Thu, tại sao câu nói của hắn lại khiến trái tim nàng đập rộn ràng, toàn thân mềm nhũn mất hết sức lực, cảm giác như bị tê liệt.

A, chắc chắn tên này lại sử dụng Mê Hồn Thuật!

Liên Phong mím môi, nghiến răng nghiến lợi, thầm mắng Diệp Thu.

Đang là lúc nào rồi mà ngươi còn chơi cái trò hạ đẳng này?

Muốn chơi thì để lúc không có người không được sao?

Kẻ địch đang ở trước mắt mà ngươi lại làm ta mất đi sức lực toàn thân, vậy sao ta còn có thể đánh nhau nữa?

Tức chết bản cô nương rồi!

Chương 224 - Càn Khôn Vô Cực Thủ Thị Uy

Liên Phong tức hổn hển, vừa nghiêng đầu đi sang một bên vừa kiêu ngạo nói: "Ngươi cứ khoe khoang đi, lát nữa bị đánh đến khóc thì đừng cầu xin ta đấy."

Ngoài miệng không vui nhưng Liên Phong đã chuẩn bị để có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Diệp Thu chỉ cười không nói, nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của nàng mà trong lòng hắn chỉ thấy buồn cười.

Nữ nhân này còn thú vị hơn Minh Nguyệt.

Diệp Thu quay đầu nhìn thẳng vào Hiên Viên lão đạo, nói: "Lão đầu kia, bản lĩnh không phải chỉ nói mồm, phải lấy ra để người ta xem ngươi rốt cuộc có còn cứng hay không?"

"Hừ, ngươi tự tìm đường chết!" Hiên Viên lão đạo lập tức giận dữ quát lên, ông ta đã không nhịn được nữa.

Hiên Viên lão đạo tung hoành cả nửa đời mà chưa từng gặp phải kiểu khinh thường như này.

Mấy tên tiểu bối hậu sinh bình thường ai nhìn thấy ông ta cũng đều sợ hãi, nhưng Diệp Thu lại dám khiêu chiến với ông ta.

Hôm nay nếu Hiên Viên lão đạo không chứng minh bản thân, vậy há chẳng phải muốn nói cho tất cả mọi người ở Đại Hoang rằng ông ta bất lực hay sao?

Hiên Viên lão đạo mềm oặt!

"Tiểu tử, hôm nay ta sẽ để cho ngươi thấy ta rốt cuộc có cứng hay không?"

Vừa dứt lời, Hiên Viên lão đạo lập tức đánh ra một chưởng, chưởng lực vặn vẹo hư không khiến cho đám người đều bị hoa mắt.

Diệp Thu không chịu yếu thế, đối mặt với cường giả có tu vi cao hơn hắn hai cảnh giới thì sao hắn có thể khinh địch.

Diệp Thu thi triển Càn Khôn Vô Cực Thủ mà trong nháy mắt đánh trả lại.

Trong chốc lát, hai chưởng đối đầu nhau, cả hai đều bị đẩy lui ra ngoài.

Có người nhìn vào kết quả đối đầu mà nhận thấy Diệp Thu rơi vào thế hạ phong, nếm trải nỗi khổ của người tu vi thấp.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một chiêu thăm dò, cũng không thể hoàn toàn phân ra thắng bại.

"Tiểu tử, ngươi được lắm, ngươi rất cứng." Dưới một chưởng này, trên cánh tay Hiên Viên lão đạo truyền đến từng trận tê nhói.

"Bình thường thôi!" Diệp Thu cũng không dễ chịu, có điều ngoài mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Luận về cảnh giới thì hắn không bằng Hiên Viên lão đạo, nhưng có điều luận về kỹ xảo, chiêu thức, hoặc là pháp khí thì Hiên Viên lão đạo còn kém xa hắn.

Đương nhiên, Diệp Thu đã tính toán trong lòng nên mười dám đối chiến với Hiên Viên lão đạo, nếu không hắn đã sớm chuồn mất rồi.

"Hừ, để ta xem ngươi có thể mạnh miệng đến lúc nào?"

Hiên Viên lão đạo nổi giận và một lần nữa xuất chưởng.

Ông ta bộc phát toàn lực của Chí Tôn cảnh hậu kỳ, sức chiến đấu dường như không thấp hơn tứ đại hung thú Chí Tôn cảnh kia.

Hai người lại tiếp tục giao thủ, sau một khoảng thời gian liền biến hư không thành một mảnh hỗn độn, thiên đa thất sắc.

Liên Phong nghiêm túc quan sát Diệp Thu từ phía xa, một khi hắn gặp nguy hiểm thì nàng sẽ lập tức xuất thủ.

Thế nhưng trận đấu ngày càng kịch liệt, làm nàng ngày càng giật mình.

"Thực lực của sư huynh lại mạnh đến vậy ư? Không ngờ ngoài kiếm pháp kinh người ra thì thủ pháp của hắn cũng thần kỳ như thế."

"Chương pháp tưởng chừng mềm mại vô lực mà lại mạnh mẽ bá đạo vô cùng, mỗi một chưởng đều có sức công phá rất mãnh liệt."

"Người thường căn bản không có cách nào cản lại chưởng pháp không chút sơ hở này, nhiều nhất chỉ có thể chống lại dưới ba trăm chiêu, và cuối cùng chỉ đành quỳ dưới chưởng pháp này mà nhận thua."

Liên Phong ngưỡng mộ từ sâu trong lòng, nàng không ngừng tán thưởng Diệp Thu.

Liên Phong vốn cho rằng Bổ Thiên Thuật đã là bí pháp mạnh nhất trên đời, nhưng hôm nay suy nghĩ này của nàng hoàn toàn bị đánh bay sau khi chứng kiến Càn Khôn Vô Cực của Diệp Thu.

Bổ Thiên Thuật có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là Thiên giai mà thôi, trừ khi là hoàn chỉnh Bổ Thiên Thuật, nếu không căn bản sẽ không thể đạt đến thần cấp.

Mà chưởng pháp của Diệp Thu đã đạt tới thần cấp, hơn nữa còn là cực phẩm thần cấp.

"Phù..."

Liên Phong thở phào một hơi, nhìn xem Diệp Thu hắn chiến đấu dường như để cho nàng cũng đang trải qua một trận đại chiến mà ướt đẫm mồ hôi.

Liên Phong bất giác cảm khái: "Nếu như ta cũng có thể học được chưởng pháp cấp độ thần cấp này thì thực lực của ta nhất định sẽ đột ngột tăng mạnh. Vậy sao ta phải sợ Hiên Viên lão đạo nữa."

Chỉ tiếc là ở Bổ Thiên giáo của nàng lại không có loại chưởng pháp thần cấp này.

Liên Phong rất hiếu kỳ, vì sao Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang lại có dạng thần kỹ như Càn Khôn Vô Cực Thủ?

Nàng nghĩ không thông!

Liên Phong ngưỡng mộ nhìn xem Diệp Thu thi triển Càn Khôn Vô Cực Thủ, trong lòng vô cùng hâm mộ.

Nếu như ta cũng có thể tu luyện loại thần kỹ nghịch thiên như này thì ta đều bằng lòng làm tất cả mọi thứ!

Ta sẽ không có gì hối tiếc hay oán trách mà sẽ điên cuồng để có được loại bí thuật cường đại nhất này!

Còn cả kiếm pháp ấy nữa!

A a a, ta muốn học quá!

Liên Phong không quen che giấu tâm tư của bản thân, nên tất cả suy nghĩ phần lớn đều thể hiện lên mặt. Khả năng có liên quan đến trải nghiệm hồi nhỏ của nàng.

Liên Phong bái nhập tiên sơn từ bé, được xem như Thần Nữ để bồi dưỡng tu hành tại thánh địa.

Nàng không tiếp xúc với nhiều người, vả lại tính cách còn quái gở bẩm sinh nên cũng không có bằng hữu.

Nàng chưa có trải qua mấy chuyện tính toán tâm cơ cho nên tâm tư vô cùng đơn thuần.

Chương 225 - Tru Tiên Xích

Ầm!!!

Một chưởng đánh trên không trung toả ra vầng sáng, hư không đều bị rung chuyển.

Hai người lại lần nữa đẩy nhau ra, trận chiến này vô cùng kích thích, Hiên Viên lão đạo càng đánh càng kinh ngạc.

"Đáng chết, tên tiểu tử này vì sao lại có thủ đoạn đặc biệt như vậy?"

Ông ta không nghĩ ra, bản thân dựa vào cảnh giới để chèn ép Diệp Thu, nhưng vì sao ông ta lại không tóm được hắn?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hình như cảnh giới của Diệp Thu chỉ ở Chí Tôn cảnh sơ kỳ, nhưng sức mạnh thuần khiết kinh người của hắn căn bản không phải là Chí Tôn cảnh sơ kỳ, mà giống như Chí Tôn cảnh trung kỳ hơn.

Hiên Viên lão đạo không hiểu nổi, cùng là tu sĩ với nhau mà sao Diệp Thu có thể rèn luyện sức mạnh đến trình độ này?

Trừ khi có đại tạo hoá tương trợ, bằng không dựa vào sức mạnh bình thường thì căn bản không thể làm được.

Vả lại bên ngoài làn da của Diệp Thu còn hiện lên hoa văn màu vàng kim, càng có phần áp bức mạnh mẽ, khiến cho Hiên Viên lão đạo vô cùng khó giải quyết hắn.

Mỗi lần đối đầu ông ta đều có cảm giác như đang nhìn thẳng

vào Viễn Cổ Cự Long, trong lòng liền xuất hiện nỗi sợ hãi.

"Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách tốt. Xem ra ta cần phải sử dụng sát chiêu." Hiên Viên lão đạo trầm tư một lát, trong mắt bỗng lộ ra sát ý mạnh mẽ mà đặt quyết tâm.

…

"Ha ha ha, tiểu tử này cũng được đấy, hắn vậy mà có thể đánh bất phân thắng bại với Hiên Viên lão đạo."

"Ta lại có chút thay đổi cách nhìn rồi, xem ra Bổ Thiên giáo lại xuất hiện một vị thần nhân tài năng xuất chúng."

Một lão giả rất có khí chất tiên nhân không khỏi cảm thán. Chiến lực mà Diệp Thu thể hiện ra khiến cho ông ta cũng cảm thấy áp lực.

Nếu như Hiên Viên lão đạo vẫn còn giấu dốt thì chỉ sợ hôm nay ông ta sẽ toi.

"Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi có chút bản lĩnh, nhưng có điều tiếp theo ta sẽ đánh nghiêm túc hơn." Hiên Viên lão đạo không phục nói.

Vẻ mặt ông ta dường như đang nói với Diệp Thu rằng: Vừa rồi ta chỉ dùng một phần công lực mà thôi. Hiện giờ ta sẽ dùng toàn lực, ngươi phải coi chừng đấy!

Diệp Thu cười ha hả, từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên dáng vẻ nhẹ nhàng lãnh đạm. Chỉ thấy hắn chậm rãi đưa tay phải ra hiệu: "Tới đây nào!"

Lại một lần nữa bị xem thường, Hiên Viên lão đạo đã vô cùng giận dữ.

"Ngươi tự tìm đường chết!"

Trong chốc lát, ông ta dùng toàn lực đánh ra một chưởng.

Diệp Thu đưa tay đón lấy, lúc này trên khuôn mặt già nua của Hiên Viên lão đạo bỗng hiện ra nụ cười quỷ dị, chậm rãi lấy từ phía sau một con dao găm.

"Kia là… Tru Tiên Xích!"

Đám người liền kinh hãi, vì pháp khí trong tay Hiên Viên lão đạo quả nhiên là Tru Tiên Xích trứ danh, còn được gọi là thần khí Tru Tiên.

Mặc dù không đạt tới Tiên phẩm, nhưng uy lực của nó đã vượt qua giới hạn linh khí từ lâu.

Những năm gần đây có vô số cường giả chết dưới thanh dao găm này.

Hiên Viên lão đạo vừa lấy ra Tru Tiên xích thì liền đâm tới, muốn đâm chết Diệp Thu ngay tại chỗ.

Thanh dao găm kia sắc bén vô cùng, cho dù là áo giáp linh khí cực phẩm cũng không thể ngăn cản được nó.

Dưới thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, chỉ nghe một tiếng kim loại vang lên.

Trong nháy mắt, một trận mưa kiếm rơi từ trên trời xuống, toàn bộ hư không như rơi vào kiếm trận.

Đám người chậm rãi ngẩng đầu và phát hiện, Diệp Thu lúc này giống như biến thành một người hoàn toàn khác.

Ánh mắt hắn sắc như lưỡi dao xuyên qua tim người nhìn.

Hiên Viên lão đạo ngạc nhiên trong lòng và muốn rút dao găm về. Nhưng ông ta lại phát hiện Tru Tiên Xích đã bị Diệp Thu dùng hai ngón tay kẹp lại.

Hoa văn màu vàng kim lấp loé trên thân Diệp Thu trong nháy mắt đã tạo ra một luồng xung kích cực lớn.

Hiên Viên lão đạo không trốn kịp à trực tiếp bị chấn bay ra sau.

Chỉ thấy trong một khoảng hư vô, Diệp Thu đứng trong bóng tối, trên thân toả ra từng luồng ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn giống như một vị Kiếm Thiên trên trời giáng thế, một cảm giác áp bức to lớn khiến cho người ta khó mà chống cự.

Một trận cuồng phong bay tới làm đám người giật mình, chỉ thấy Diệp Thu bỗng nhiên nở một nụ cười.

"Khá lắm! Bí thuật mạnh nhất của hắn lại không phải là chưởng pháp?"

Đám người rất kinh hãi, chỉ cảm thấy luồng kiếm ý kia vô cùng đáng sợ.

Hiên Viên lão đạo càng kinh hãi hơn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu tử, ngươi giấu vẫn rất kỹ. Nhưng có điều ngươi cho rằng chỉ như vậy là không phải chết sao?"

Hiên Viên lão đạo gầm lên một tiếng, trong nháy mắt ném ra Tru Tiên Xích để kiềm chế Diệp Thu. Trong chốc lát hai tay ông ta kết ấn, trước ngực dần dần xuất hiện một cây châm.

Cây châm này rất khác với Quỷ Vương Châm, nó có độc tính lớn hơn và uy lực càng kinh người hơn.

Nó vừa hiện thân thì không khí tại hiện trường lập tức lắng xuống.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn xem Hiên Viên lão đạo không chớp mắt.

Bọn họ không ngờ Diệp Thu lại có thể khiến cho Hiên Viên lão đạo sử dụng cây châm đoạt mạng này.

Đám người rất hiếu kỳ Diệp Thu sẽ đối phó ra sao.

Chỉ thấy Diệp Thu đang đứng dưới hư không hỗn độn bỗng nhiên mở ra hai mắt, dùng giọng điệu khinh thường hỏi: "Lão đầu, ngươi rất thích dùng châm à?"

Đây là ý gì?

Đám đông đều cảm thấy khó hiểu.

Chương 226 - Bạo Vũ Lê Hoa Châm

Diệp Thu hai tay kết ấn, lại sử dụng Càn Khôn Vô Cực Thủ.

Trong chốc lát, mười hai cây châm như phỉ thuý xuất hiện trước người hắn.

Châm vừa xuất hiện cũng lộ ra khí chất Tiên Thiên Linh Bảo.

"Đây là... Tiên Thiên Linh Bảo!" Đám người liền kinh hãi.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đưa tay ra, mười hai cây châm liền nhắm vào Hiên Viên lão đạo.

"Lão già kia, nếu ngươi đã thích chơi châm thì hôm nay ta sẽ chơi cùng ngươi."

Diệp Thu vừa dứt lời, hắn liền dùng thủ pháp Càn Khôn Vô Cực Thủ đồng thời đánh ra mười hai cây châm.

Trong nháy mắt, Hiên Viên lão đạo lập tức bị một cây châm bắn rơi, mười một cây châm còn lại đều chuẩn bị đâm vào người ông ta.

Hiên Viên lão đạo chấn kinh trong lòng, lập tức điều động cương khí toàn thân để ngăn lại mười một cây châm này.

Nhưng sau khi ông ta tụ khí xong thì lại ngạc nhiên phát hiện, mười một cây châm kia lại có thể vượt qua vòng bảo hộ cương khí của ông ta mà lập tức xuyên qua cơ thể ông ta.

"Không..."

Hiên Viên lão đạo kêu lên hoảng sợ, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

"Ủa? Ta không sao mà!"

Khuôn mặt già nua của Hiên Viên lão đạo mỉm cười, thì ra đám châm này lại không có lực sát thương gì, chỉ có thể doạ người một chút.

"Hừ, muốn dùng tiểu kỹ vớ vẩn để doạ lão phu sao? Ngươi vẫn còn non…"

Nói chưa xong thì vẻ mặt Hiên Viên lão đạo đột nhiên trầm xuống.

Cơ thể ông ta bỗng nhiên có cảm giác nhói đau, mười một cây châm trong thể nội rung chuyển một cách kịch liệt.

Ầm!!!

Trong chốc lát, cơ thể Hiên Viên lão đạo nổ tung, lập tức biến thành một vũng máu, biến mất tại chỗ.

"Đây là..."

Tình thế chiến đấu đột nhiên đảo ngược, khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, trong lòng càng sợ hãi nhìn xem Diệp Thu.

Chỉ thấy hắn chậm rãi thu hồi mười hai cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm vào trong Huyền Linh Ngọc.

Vẻ mặt hắn không thay đổi, dường như chỉ là một chuyện nhỏ không có nghĩa lý gì.

Diệp Thu nhẹ nhàng vẫy một cái, bảo bối mà Hiên Viên lão đạo để lại đều bị hắn thu vào túi.

Có điều số bảo vật này ngoại trừ Tru Tiên Xích ra thì đều

không lọt vào mắt Diệp Thu.

"Ha ha ha, muốn chơi châm với ta ư? Rốt cuộc ai mới non?" Diệp Thu cười lạnh trong lòng.

Ngươi nghĩ chỉ có ngươi mới có châm sao? Lão tử không có à?

Đùa gì chứ? Châm của lão tử còn mạnh hơn của ngươi rất nhiều!

Không chỉ mạnh mà còn rất cứng!

Dùng mười hai cây châm tru sát Hiên Viên lão đạo, Diệp Thu liền thành danh sau một trận chiến.

Tất cả mọi người ở đây cũng không dám tiếp tục coi thường hắn.

"Không thể tin được, Chí Tôn cảnh hậu kỳ như Hiên Viên lão đạo mà cứ như vậy thất bại sao?"

"Dựa vào đâu chứ?"

Trong lòng mọi người ở đây vô cùng rung động, cho tới nay đều không hiểu ra vấn đề. Bọn họ chỉ có thể cho rằng pháp khí của Diệp Thu quá mạnh và hắn nắm giữ bí pháp quá mức kinh khủng.

Bất luận là Bạo Vũ Lê Hoa Châm hay là chưởng pháp ảo diệu vô tận kia thì đều là cực phẩm.

Hiên Viên lão đạo chết trong trận chiến này cũng không oan.

Đây cũng xem như là Diệp Thu đã loại trừ một mối hoạ lớn cho Huyền Vực.

Từ hôm nay trở đi, đại danh Diệp Thu - Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang đã hoàn toàn vang vọng trong tám đại giới vực.

Trận chiến kết thúc, Liên Phong khó tin vô cùng, nàng há to miệng kinh ngạc bay tới.

Nàng dường như cũng tham gia chiến đấu mà trong lòng khẩn trương theo trận đấu của Diệp Thu dâng đến tận cổ họng.

Liên Phong bất tri bất giác mồ hôi lại đổ bừng bừng ướt đẫm cả người.

Khi vàng tới gần, Diệp Thu lập tức ngửi được một mùi hương thơm ngát, thanh nhã thoát tục, khiến cho người ta dần dần say mê.

Mùi hương này còn khiến người ta mê đắm hơn cả Minh Nguyệt.

"Hít..."

Diệp Thu say mê hít một hơi thật sâu.

"Thơm quá..."

Liên Phong cũng không phát hiện điểm dị thường của Diệp Thu mà lục lọi trên người hắn.

"Sư huynh, ngươi giấu mấy cây châm khi nãy ở đâu rồi, cho ta xem chút đi..."

Thân thể Diệp Thu chấn động. Lời này của nàng sao lại có cảm giác khiến cho ta muốn phạm tội nhỉ?

"Ồ, ngươi muốn xem châm sao? Được rồi, để sư huynh cho ngươi xem!"

Nói xong Diệp Thu liền sờ vào dây lưng quần, bên cạnh đeo ngọc trữ vật, lấy ra mười hai cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Hắn đưa cho Liên Phong xem, nàng mừng rỡ cầm lấy và thích

thú không muốn buông tay.

Chương 227 - Chẳng Lẽ Hắn Thích Ta?

Liên Phong thưởng thức châm trong tay một hồi và tự lẩm bẩm: "Thứ này lại lợi hại như vậy sao? Cây châm này nhỏ nhắn tinh tế như thế mà khi bắt đầu phát huy lại có uy lực vô cùng mạnh mẽ, ngay cả cường giả Chí Tôn cảnh hậu kỳ cũng không thể ngăn cản. Loại châm này quá lợi hại!"

Liên Phong nghiêm túc đánh giá, Diệp Thu nghe vậy thì khoé miệng hơi giật, nhịn không được mà che trán.

Rốt cuộc là ta lợi hại hay là châm lợi hại?

"Sư muội, kỳ thật châm này có lợi hại hay không còn phải nhìn người dùng châm nữa! Nếu thần khí như vậy rơi vào tay người bình thường thì cũng chỉ là pháp khí bình thường mà thôi, nhưng nếu nằm trong tay ta thì chắc chắn sẽ vừa mạnh vừa cứng!"

Liên Phong ngẩng đầu nhìn hắn, tỉ mỉ ngẫm lại câu nói này cũng không phát hiện điều gì bất thường, nói: "Ồ, không ngờ tạo nghệ dùng châm của sư huynh lại cao siêu như thế! Sư muội bái phục!"

Diệp Thu mỉm cười đáp: "Còn phải nói sao? Hôm khác nếu như có cơ hội mà sư muội muốn trải nghiệm thuật dùng châm của ta thì sư huynh cũng có thể thoả mãn thỉnh cầu của ngươi."

"Thật sao?" Liên Phong nghe xong mà thầm vui trong lòng.

"Đương nhiên là thật rồi, sư huynh đã bao giờ lừa ngươi chưa." Diệp Thu cười sâu xa nói.

Liên Phong hơi sửng sốt, ngẩng đầu mím môi nhìn vào mắt Diệp Thu.

"Vẻ mặt của tên này sao lại gian ác như vậy?" Liên Phong nghi hoặc.

Ánh mắt hắn sáng rực giống như một con sói đói đã phát hiện ra con cừu nhỏ lạc đàn.

Thêm cả bờ môi có chút liếm mép kia làm cho Liên Phong hơi sợ hãi mà nuốt nước bọt một cái.

Nhưng nàng nghĩ lại một hồi hình như cũng không có vấn đề gì.

Người đẹp trai sáng láng, quân tử thẳng thắn như hắn thì chắc chắn không phải là người xấu.

Ừm, chắc chắn hắn không phải như vậy!

Liên Phong lắc đầu, chân thành nói: "Được, vậy có thời gian hôm khác chúng ta sẽ giao lưu sâu hơn."

Thấy ánh mắt tha thiết chân thành cùng với vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Diệp Thu đột nhiên có cảm giác muốn phạm tội.

Cảm giác này giống như dụ dỗ tiểu cô nương chưa vị thành niên vậy, quá biến thái.

"Chà..."

Diệp Thu không khỏi run rẩy một chút, giật nảy mình.

Liên Phong cũng không phát hiện vẻ bất thường của hắn, vì nàng đang bận thưởng thức mười hai cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm kia, nàng càng chơi càng thích.

Liên Phong bất giác nói: "Sư huynh, mấy cây châm này có tên

không?"

Diệp Thu đáp: "Bạo Vũ Lê Hoa Châm!"

Liên Phong nghe vậy mà hai mắt toả sáng nói: "Cái tên này rất hay!"

Cây châm này xanh biếc như phỉ thuý, tinh tế sáng long lanh, phẩm tướng vô cùng đẹp mắt.

Khi thi triển lại như phong ba bão táp, chớp mắt liền có thể lấy mạng người.

Cũng chỉ có cái tên đặc biệt như vậy mới xứng với loại hung khí này.

Liên Phong nói xong mà lưu luyến trả lại cho Diệp Thu.

"Pháp khí tinh xảo và lại có uy lực to lớn như vậy, nếu ta cũng có một bộ thì tốt biết bao..." Trong lòng nàng thầm nói một câu, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Trong tay nàng có không ít pháp khí, nhưng phẩm cấp cao nhất chỉ là Tứ Tượng đỉnh trước đó đã tranh đoạt với Công Tôn Dương.

Nó thuộc dạng bảo khí của Đại Đế, uy lực còn trên cả linh khí cực phẩm. Nhưng so với Tiên Thiên Linh Bảo của Diệp Thu thì có vẻ cũng không là gì.

Liên Phong cẩn thận quan sát, Diệp Thu trước mắt đã lấy ra rất nhiều linh bảo cực phẩm, trong đó kinh khủng nhất là một thanh Tiên Kiếm, cùng với Càn Khôn Đỉnh và Bạo Vũ Lê Hoa Châm vừa rồi.

Nàng nghĩ không ra Diệp Thu rõ ràng nhỏ tuổi hơn nàng, hơn nữa còn xuất thân ở Đại Hoang là nơi sơn cốc hoang vắng âm u,

vậy tại sao hắn lại có nhiều bảo khí đến như vậy?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không hiểu, ngẩng đầu nhìn xem nam nhân anh tuấn trước mắt mà mơ hồ không thôi.

Khi nàng chạm mắt với Diệp Thu một cái, trong lòng nàng đột nhiên run lên, tim đập rộn ràng, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ ửng.

Đáng ghét, lại là Mê Hồn Thuật!

Liên Phong kiêu ngạo quay đầu đi, không dám nhìn thẳng Diệp Thu, trong lòng yên lặng tự an ủi.

Diệp Thu đột nhiên nói: "Sư muội, nếu ngươi thích thì ta có thể tặng cho ngươi số Hoa Châm này."

Liên Phong liền kinh ngạc, trong lòng vô cùng xúc động.

Hắn lại muốn tặng ta lễ vật sao?

Vì sao hắn lại muốn tặng ta lễ vật?

Chẳng lẽ hắn thích ta?

Nghĩ đến đây mà gương mặt xinh đẹp của Liên Phong lại đỏ lên, vội vàng phủ nhận.

Diệp Thu sao có thể thích ta được? Ta và hắn chỉ vừa mới quen biết, còn chưa hiểu rõ đối phương mà. Nhất định là ta nghĩ nhiều rồi.

Liên Phong mím môi lắc đầu, kiêu ngạo nói: "Không cần!"

Mặc dù nàng rất thích nhưng cũng không thích mắc nợ người khác.

Bọn họ lại không thân quen, mặc dù xưng hô sư huynh sư

muội nhưng hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đạo thống đã chia cắt nhiều năm, truyền thừa đến hôm nay đã sớm phai nhạt. Huống chi bọn họ lại không có quan hệ đạo lữ và cũng không phải sư đồ, vậy dựa vào đâu mà nàng dám nhận quà của Diệp Thu.

Diệp Thu cũng không mắc nợ nàng a!

Chương 228 - Kết Làm Đạo Lữ

"Vì sao ngươi không cần vậy?" Diệp Thu buồn cười hỏi.

Vừa nãy rõ ràng là Liên Phong rất yêu thích không nỡ buông tay, tại sao hắn ngõ ý tặng nàng mà nàng lại không nhận?

Nữ nhân có tâm tư quá phức tạp!

Bạo Vũ Lê Hoa Châm kỳ thật không có tác dụng mấy đối với Diệp Thu, huống hồ hắn có tận mười hai cây. Mỗi một cây đều là Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù tồn tại độc lập thì nó cũng có thể phát huy ra hiệu quả mạnh mẽ.

Cho nên thứ đồ này đã nhiều như vậy mà hắn không dùng để tán gái thì chẳng phải rất đáng tiếc rồi sao?

Liên Phong mím môi có chút do dự. Nàng quả thật rất thích, nếu có Bạo Vũ Lê Hoa Châm thì tương lai cho dù có phải đối mặt với cường giả giống như Hiên Viên lão đạo thì nàng cũng có thể đánh một trận.

Thế nhưng Liên Phong không có ân tình gì với Diệp Thu, vậy sao nàng có thể nhận quà của hắn?

Liên Phong nghiêm túc ngẫm nghĩ, rồi thất lạc nói: "Ừm, ta không thích nhất là nợ người khác, mà chúng ta lại không phải là quan hệ đạo lữ, cũng không phải quan hệ sư đồ, vậy sao ta có thể nhận quà của ngươi được."

Diệp Thu nghiêm túc nghĩ ngợi, nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Liên Phong mà hắn đột nhiên cười nói: "À, thì ra ngươi băn khoăn điều này. Đạo lữ sao? Ừm, chúng ta cũng có thể như

vậy!"

Hắn vừa dứt lời, Liên Phong lập tức ngẩng đầu nhìn xem ánh mắt dịu dàng của Diệp Thu, tim nàng bất chợt đập loạn nhịp, nhưng lại có cảm giác vui mừng.

Hắn đang... thổ lộ với ta sao?

Hắn thích ta thật ư?

A... Làm sao bây giờ? Ta phải Làm sao bây giờ?

Cảm giác này giống như bị điện giật vậy, trái tim ta mềm đi, toàn thân vô lực!

Sao ta lại có thể như vậy chứ?

Trong lòng Liên Phong bất giác tự hỏi, tại sao nàng vừa nghe Diệp Thu nói đến chuyện đạo lữ thì lại có cảm giác vui vẻ? Chẳng lẽ nàng thật sự thích hắn? Đây không phải là hắn đã sử dụng Mê Hồn Thuật chứ?

Trong lòng Liên Phong thẳng thắn cảm nhận được điều này, nhưng vẫn không ngừng phủ nhận nhiều lần.

Không thể nào, sao ta lại có thể thích một người mới quen không lâu được? Đây chẳng phải là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên trong truyền thuyết ư?

Liên Phong lắc đầu phủ nhận, phàm là người nói những lời này chắc chắn là kẻ háo sắc, ham muốn thân thể của nàng.

Đáng ghét, ta rất muốn cự tuyệt nhưng vì sao không thể mở miệng được? A a a... Tức chết ta mà!

Liên Phong luống cuống đến phát khóc, rõ ràng nàng rất muốn cự tuyệt nhưng dường như trong lòng nàng lại có một giọng nói luôn luôn khuyên nàng đồng ý làm đạo lữ với Diệp Thu.

Sau khi xoắn xuýt hồi lâu, Liên Phong ngẩng đầu nhìn Diệp Thu và nhất thời ngây ngẩn cả người.

Mãi lâu sau nàng mới mở miệng nói:

"Điều này... không được, vì chúng ta chỉ vừa mới quen biết nhau. Ta nghe chưởng giáo sư huynh nói, tất cả đạo lữ trên thế gian đều là quen biết nhau từ trước, trao nhau tấm lòng rồi trải qua quá một trình yêu đương ngọt ngào."

"Trải qua hết những quá trình này thì mới có thể chính thức xác nhận quan hệ, cùng nhau tu hành, cùng tiến tùng lùi."

Liên Phong đàng hoàng giải thích, những kiến thức này đều là chưởng giáo sư huynh Tề Đạo Sinh của nàng nói với nàng, còn nàng không hề có kiến thức về phương diện này.

Dù sao chưởng giáo sư huynh sẽ không hại Liên Phong, cho nên ông ta nói gì nàng cũng cho là đúng.

Diệp Thu nghe xong liền thầm vui trong lòng.

Cô nương này đúng là không hiểu gì hết!

Khà khà, nàng dễ bị lừa như vậy thì ổn rồi!

Nhìn xem ta lay chuyển nàng như thế nào đi!

Diệp Thu ra vẻ trầm tư, vào phút cuối mới nói ra: "Ừm, ngươi nói rất có lý, vì quyết định qua loa như vậy quả thật có chút không phù hợp."

Liên Phong nghe xong mà trong lòng vui mừng, hết sức hài lòng với Diệp Thu.

Xem ra hắn không phải là một kẻ háo sắc, không phải ham muốn thân thể nàng mà thật lòng muốn kết giao với nàng.

Bản thân nàng cũng không có nhìn lầm người, vị sư huynh này... được!

Diệp Thu lại đột nhiên mở miệng nói: "Hay là như vậy đi, chúng ta có thể làm đạo lữ tạm thời, làm quen lẫn nhau, nói chuyện với nhau. Nếu đến lúc sư muội cảm thấy hài lòng thì chúng ta có thể trực tiếp chuyển sang chính thức."

"Đạo lữ tạm thời là sao?" Liên Phong ngạc nhiên hỏi, nàng lần đầu nghe được kiểu nói này.

"Chính là đạo lữ trên danh nghĩa, quan hệ chỉ thân mật hơn bằng hữu bình thường một chút, có thể tìm hiểu nhau và đi hết những quá trình ngươi vừa nói khi nãy. Trong thời gian này có thể không cần thực hiện bất luận chức trách nào của đạo lữ. Vả lại, trong lúc này nếu ta có chỗ nào không tốt để sư muội thấy không phù hợp thì có thể xoá bỏ quan hệ đạo lữ bất cứ lúc nào." Diệp Thu cười sâu xa, nói.

Liên Phong cẩn thận ngẫm nghĩ, có cảm giác rất xuôi tai.

Nàng đại khái có thể nghe rõ cái gọi là đạo lữ tạm thời trên danh nghĩa chính là một khoảng cách giữa hai người. Một khi xác nhận chính là phá vỡ khoảng cách này và sẽ chung sống với nhau như đạo lữ, chứ không giống như quan hệ sư huynh sư muội bình thường.

Chỉ hơi thân mật hơn nhưng cũng không thể vượt rào làm chuyện gì quá đáng.

Liên Phong ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười đẹp đẽ như ánh nắng của Diệp Thu mà trong lòng Liên Phong khẽ run lên.

Chương 229 - Mở Khoá Hệ Thống Tình Duyên

"Được..." Liên Phong khẽ cắn môi đáp ứng.

Nàng muốn thử nói chuyện với Diệp Thu trước xem sao. Nếu không phù hợp thì đến lúc đó xoá bỏ quan hệ đạo lữ cũng không mất gì.

Vả lại, trong lòng Liên Phong đã thẳng thắn nói rằng nàng rất có hảo cảm và rất ưa thích người nam nhân này.

Mặc dù nàng nhiều lần kháng cự nhưng không cách nào phủ nhận điều này.

Ta cứ thử trước xem sao.

Cứ thử một lần đi đã!

Thấy Liên Phong rốt cuộc cũng đáp ứng, Diệp Thu vui mừng trong lòng.

Nàng liền đồng ý dễ như vậy sao?

Vậy chẳng phải là nói, về sau ta cũng là người có bạn gái rồi ư?

Có điều tuy vui vẻ nhưng Diệp Thu cũng không dám làm ra hành động nào quá phận.

Quan hệ hiện giờ của hai người chỉ là đạo lữ tạm thời, để sau này chuyển sang chính thức rồi nói tiếp.

Để xác nhận quan hệ đạo lữ tạm thời, Diệp Thu lấy ra sáu cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nói: "Sư muội, sáu cây châm này coi như là lễ vật đính ước mà ta tặng ngươi. Lần này ngươi sẽ không từ chối ta nữa chứ?"

Liên Phong âm thầm run lên, kinh ngạc nhìn Diệp Thu đưa tới sáu cây châm.

Nàng lập tức hiểu ra vì sao Diệp Thu đột nhiên lại đề cập đến mối quan hệ đạo lữ tạm thời, thì ra chính là để danh chính ngôn thuận tặng lễ vật cho nàng.

Trong lòng Liên Phong không khỏi cảm động. Ngươi này vẫn rất chu đáo, hắn sợ ta không đồng ý nên đã cố ý nghĩ ra cái gọi là đạo lữ tạm thời, để ta danh chính ngôn thuận nhận lễ vật mà không có gánh nặng gì trong lòng, cũng như không thay đổi nguyên tắc của bản thân.

Nam nhân hoàn mỹ này ngoại trừ nhẹ nhàng, soái khí ra thì còn rất chu đáo!

A...

Nàng mím môi, ngơ ngác nhìn vào mắt Diệp Thu, trong lòng vô cùng vui vẻ và bối rối.

"Đây chính là tình yêu ngọt ngào như chưởng giáo sư huynh đã nói sao?"

"Ừm, quả thật có chút ngọt ngào, ấm áp."

Liên Phong thầm nói, trong lòng cũng vô cùng hân hoan, vì nàng chưa từng có loại cảm giác này.

Nàng đột nhiên tràn đầy chờ mong đối với tương lai.

Liên Phong lộ ra vẻ tươi cười hiếm có, khoảnh khắc ấy khiến

cho Diệp Thu ngây ngẩn cả người.

Nàng quá đẹp, cười một cái liền khuynh nước khuynh thành, tựa như những vì sao trên bầu trời, làm trái tim hắn như mềm đi.

"Đa tạ." Liên Phong nhận lễ vật, lãnh đạm nói một câu.

Nàng đột nhiên cảm thấy ngữ khí này không đúng, vì lúc này cả hai đã là đạo lữ, nếu nói đa tạ thì có phải hơi có chút xa cách hay không?

Nàng vội vàng bồi thêm một câu: "Được..."

Liên Phong chuyển tay lấy ra một khối ngọc bội rồi đưa cho Diệp Thu, nói: "Ta không có bảo vật nào tốt, tặng ngươi miếng linh ngọc tạo ra từ mảnh vỡ của Bổ Thiên Thạch. Ngọc bội này tuy không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng là một miếng linh ngọc hiếm có, mang trên người có thể bồi bổ tâm thần, rất có ích cho việc tu hành."

Đôi mắt nàng ẩn chứa tình cảm nghiêm túc nhìn xem Diệp Thu, nàng cũng mong chờ hắn nhận lễ vật của mình.

Khối ngọc bội này đã ở bên người nàng nhiều năm, nàng vẫn luôn mang nó trên người. Mặc dù nó không trân quý bằng Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nhưng cũng là phần tâm ý mà nàng gửi gắm tình cảm cho Diệp Thu.

Chưởng giáo sư huynh từng nói với nàng, nam nữ khi yêu đương mà tặng lễ vật cho nhau sẽ có thể làm gia tăng tình cảm. Cho nên Diệp Thu tặng nàng một món quà thì nàng cũng phải tặng lại Diệp Thu một món quà.

Diệp Thu mỉm cười nhận lấy ngọc bội, cầm trong tay quan sát một hồi.

"Ừm, ta rất thích món quà này." Diệp Thu nhẹ nhàng nói ra,

sau đó treo ngọc bội bên hông, cũng không có ý muốn che giấu.

Hắn còn suýt chút nữa lớn tiếng nói cho người khác rằng: Các ngươi có trông thấy không, đây là món quà mà bạn gái của ta tặng ta đấy. Các ngươi có không? À đúng rồi, các ngươi không có bạn gái!

Nghe Diệp Thu nói rất thích món quà này thì Liên Phong thầm cười một tiếng. Nụ cười của nàng như tắm gió xuân, còn đẹp hơn cả hoa đào nở rộ mười dặm, khiến cho người ta đắm chìm trong đó.

[Đinh.]

[Chúc mừng túc chủ thành công mở khoá hệ thống tình duyên.]

[Tình duyên khoá lại: Diệp Thu - Liên Phong (quan hệ tạm thời)]

[Mời túc chủ cố gắng nhiều hơn, mau chóng chuyển sang chính thức. Thành công chuyển sang chính thức có thể ngẫu nhiên đạt được một lần cơ hội rút thưởng thần cấp.]

Đột nhiên xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống khiến cho Diệp Thu ngây người ra.

Hệ thống tình duyên ư? Đây là thứ gì?

Diệp Thu rất kinh ngạc, hắn không nghĩ tới cử chỉ vô tâm của mình mà lại có được thu hoạch ngoài ý muốn.

Chỉ là cái hệ thống tình duyên này rốt cuộc có tác dụng gì?

Chẳng lẽ cũng chỉ có ngẫu nhiên rút thưởng thần cấp thôi sao?

Hệ thống rất nhanh liền giải đáp nghi hoặc của Diệp Thu.

[Hệ thống tình duyên là một lần thăng cấp của hệ thống sư đồ.]

[Sau khi thành công chuyển sang chính thức, trao tặng tình duyên có thể đạt được bạo kích trả về. Hạn mức trả về cao nhất có thể len tới mười vạn lần.]

Trời đất! Mười vạn lần!

Diệp Thu hít sâu một hơi, chỉ trả về một vạn lần mà đã khủng bố như vậy, nếu như trả về mười vạn lần thì chẳng phải hắn sẽ một bước bay cao rồi sao?

Tình cảm mới ở giai đoạn đầu thôi mà, đồ tốt đều giữ lại ở phía cuối!

Diệp Thu lúc này vô cùng vui vẻ như trúng thưởng lớn.

Đợt này ta kiếm bộn rồi!

Mười vạn lần đó nha!

Nếu phát động cái này mà ta lại truyền đi một vạn năm công lực, vậy ta suýt chút nữa có thể phi thăng tại chỗ rồi!

Quả thật rất đáng gờm!

Đương nhiên, mười vạn lần này chỉ là hạn mức cao nhất, còn hắn có thể phát động hay không thì cần phải xem khí vận!

Có điều chuyện này cũng không quan trọng, mà điều quan trọng trước mắt vẫn là phải nhanh chóng chuyển sang chính thức, để sớm ngày có thể mở ra mười vạn lần trả về, đến lúc ấy ta sẽ trực tiếp phi thăng!

Chương 230 - Tuyệt Đại Song Kiêu

Trong lòng Diệp Thu đại khái cũng đã có một kế hoạch hoàn hảo. Đó là kế hoạch "công lược nữ thần" chính thức được hắn bắt đầu.

Có hệ thống tán gái này… À không đúng, là hệ thống vạn lần trả về này, Diệp Thu vô cùng chắc chắn sẽ có thể chuyển sang đạo lữ chính thức với Liên Phong trong thời gian ngắn nhất.

Tán gái sao? Đơn giản nhất chính là đón đưa và tặng quà, để cho nàng cảm động đến muốn chết.

Mặt khác hắn sẽ chú ý đến một vài tiểu tiết, tấn công cả về thân thể lẫn tâm hồn của nàng từng chút một, để cho nàng hoàn toàn bị luân hãm vào lưới tình của hắn.

Chuyên tâm một chút thì ổn thôi!

Liên Phong thưởng thức Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tay rồi cẩn thận cất đi.

Có Tiên Thiên Linh Bảo này lực chiến của nàng sẽ lại tăng lên, nếu gặp phải đối thủ như Công Tôn Dương thì nàng chỉ cần trong nháy mắt liền có thể đánh bại. Cho dù là Hiên Viên lão đạo vừa rồi thì nàng cũng chưa chắc đã thua.

Phải biết đây chính là Tiên Thiên Linh Bảo, được xếp ngang hàng với tiên khí. Nếu ngay cả một vị tu sĩ Chí Tôn cảnh mà nàng đều đánh không chết thì đừng nói là Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong lòng Liên Phong rất vui vẻ, hôm nay có thể là ngày vui

nhất trong đời nàng.

Liên Phong không chỉ thu được một món Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn có được một người bạn trai tạm thời rất tốt với nàng.

Ngay cả thứ hiếm có như Tiên Thiên Linh Bảo mà Diệp Thu còn đưa tặng cho nàng, cho nên nàng không hề hoài nghi về tình cảm mà Diệp Thu dành cho mình.

Người bình thường nào ai có thể đưa tặng bảo bối như này chứ?

Tóm lại Liên Phong đang cảm thấy rất hạnh phúc!

Nàng ngơ ngác nhìn xem Diệp Thu, chỉ thấy ánh mắt hắn đang nhìn về Thôn Thiên Tước ở phía xa cùng đám người còn đang chấn động vì kinh ngạc.

Trước đó Diệp Thu sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm giết chết Hiên Viên lão đạo trong nháy mắt, làm cho tất cả mọi người ở đây vẫn còn chưa hoàn hồn lại.

Không biết qua bao lâu mọi người mới dần dần bình tĩnh lại, biểu cảm vô cùng rung động khi nhìn thấy Hiên Viên lão đạo đã biến thành một tầng sương máu.

"Không thể tưởng tượng nổi, thân thể Chí Tôn của HIên Viên lão đạo mà lại không thể cản được mấy cây châm nhỏ bé kia! Chỉ trong nháy mắt ông ta liền hồn phi phách tán!"

"Từ hôm nay trở đi đại danh Diệp Thu của Bổ Thiên Giáo e là sẽ vang vọng khắp bát hoang."

Đám người vẫn còn sợ hãi nhìn sang Diệp Thu. Trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi bọn họ không xúc động ra tay chọc giận Diệp Thu như Hiên Viên lão đạo.

Nếu vậy chỉ sợ bọn họ chưa thể chống cự được đến lúc Diệp Thu sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Có người để ý thấy hình như Diệp Thu đã tặng cho Liên Phong mấy cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm mà vô cùng hâm mộ nói.

"Tên này thật quá có lòng, Tiên Thiên dị bảo cỡ này mà nói tặng liền tặng."

"Lão phu thật sự ghen tị, chỉ hận ta không phải là nữ nhân, nếu không ta cũng được tặng a."

Lời này vừa nói ra thì đám người lập tức xem thường ông ta.

Trong lòng ai nấy đều vô cùng sửng sốt, Diệp Thu vậy mà lại tặng cho Liên Phong tận sáu cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Chúng đáng giá như vậy mà chỉ dùng để tán gái. Tên này giàu có đến mức nào?

Có thể cho ta hai cái được không, ta sẽ tặng lại cháu gái tiểu thất của ta cho ngươi.

…

Hồi lâu sau, một vị lão giả đi ra từ trong đám người.

"Ha ha ha, này đạo hữu, lão phu là Vân Sinh Tử đến từ Thần Đô tại Bắc Hoang. Hân hạnh, hân hạnh!"

Vân Sinh Tử lập tức đi tới làm quen.

Diệp Thu nhìn ông ta và cũng nở nụ cười, nói: "Chào đạo hữu Vân Sinh Tử, hân hạnh!"

Vân Sinh Tử sờ lên chòm râu dê, tiếp tục nói: "Vừa rồi đạo hữu chỉ dùng mười hai cây châm mà đã tiêu diệt được mối hoạ lớn nhất của Huyền Vực, quả thực khiến cho mọi người ở đây được

mở mang tâm mắt. Tu vi cao thâm của đạo hữu khiến cho lão phu phục sát đất."

"Ha ha ha, đạo hữu quá khen! Đạo hạnh cỏn con của Diệp mỗ làm sao dám bình luận cùng với các vị đạo hữu tiền bối!" Diệp Thu khiêm tốn nói, hắn tuyệt nhiên không tự kiêu khiến cho đám người liên tục tán thưởng.

Ngay cả Liên Phong cũng vô cùng tán dương tính khiêm tốn không kiêu ngạo của Diệp Thu.

Tâm cảnh này thật sự quá hiếm có!

Ánh mắt Vân Sinh Tử loé lên một chút kinh ngạc, ôn ta nhìn thật sâu Diệp Thu rồi lại nhìn sang Liên Phong.

Hai người này đều xuất thân từ Bổ Thiên Giáo, vả lại đều là thiên kiêu một trong vạn người, có thể xưng là tuyệt đại song kiêu.

Như vậy vận khí của Bổ Thiên Giáo đang thịnh, chỉ sợ sắp hoàn toàn vùng lên!

Aiii...

Trong lòng Vân Sinh Tử thở dài một hơi.

Vì sao môn phái của ta không có dạng nhân vật đỉnh cấp như này?

Chương 231 - Khí Tức Đại Đế

Ầm!!!

Lúc này thiên địa bỗng nhiên rung chuyển.

Phía trên Thiên Uyên, tứ đại hung thú Chí Tôn cảnh vẫn đang chiến đấu, càng ngày chia cắt khoảng không hỗn độn này.

"Không ổn rồi!"

Đám người đều kinh hãi, chỉ thấy khe hở nứt ra bên trong hư không bỗng nhiên toả ra ánh sáng chói loá.

Trong chốc lát, thiên địa phản công, một luồng khí tức đế vương đánh xuống từ bên trên khiến cho mọi người sợ hãi.

Sức mạnh kinh người ấy cho dù là Chí Tôn cảnh cũng khó có thể ngăn cản.

Bành!!!

Trong nháy mắt, một vị cường giả Chí Tôn cảnh sơ kỳ đã trực tiếp bị đánh thành sương máu, không hề lực hoàn thủ.

Chỉ trong nháy mắt liền lấy mạng của một vị Chí Tôn cảnh, ngay cả thần hồn đều tiêu tán.

Ngay sau đó, hiện trường đã trở nên hỗn loạn.

"Mọi người mau chóng rời khỏi đây!" Vân Sinh Tử la lớn, lấy ra pháp khí và lập tức bỏ chạy.

Những người còn lại cũng hoảng hốt chạy trốn giống như vậy.

Mà bên này, một luồng khí tức đế vương lập tức giáng xuống, vừa vặn bao vây Liên Phong.

Liên Phong nhìn thấy cảnh tượng này mà sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, bỗng nhiên một cánh tay to lớn ôm nàng vào lòng.

Liên Phong chỉ thấy trước mắt tối đen, nàng đang được bao bọc bởi một cái ôm ấm áp.

Liên Phong mở mắt ra, nàng khẽ ngẩng đầu và chỉ thấy Diệp Thu đang nhẹ nhàng nhìn nàng, cười nói: "Yên tâm, có ta ở đây thì ta sẽ không để cho nàng bị thương."

Băng tuyết trong lòng Liên Phong dường như tan đi, gương mặt xinh đẹp của nàng hơi đỏ ửng, không biết vì sao hai tay nàng lại nắm chặt vạt áo của Diệp Thu.

Liên Phong ngẩng đầu nhìn thế giới trước mắt, phát hiện cả hai đang đứng giữa trời sao và biển lớn, giống như dạo chơi trong Cửu Thiên Chi Cảnh vậy.

"Đây là nơi nào?" Liên Phong lạnh nhạt hỏi.

Không phải nàng cố ý lạnh nhạt mà trời sinh nàng đã vậy, qua nhiều năm cũng đã thành thói quen, nhất thời khó sửa.

Diệp Thu mỉm cười giải thích: "Đây là thế giới bên trong Càn Khôn Đỉnh."

"Cái gì?" Liên Phong khẽ giật.

Bên trong Càn Khôn Đỉnh của Diệp Thu còn tồn tại không gian như vậy sao?

Vừa rồi lúc khí tức kia tới gần, nàng vốn cho rằng mình sẽ mất mạng, nhưng chưa từng nghĩ vào thời khắc mấu chốt Diệp Thu lại kéo nàng vào trong thế giới của Càn Không Đỉnh để tránh khỏi một

kiếp.

Liên Phong cảm động và trong lòng càng kinh ngạc hơn. Càn Khôn Đỉnh của Diệp Thu vậy mà có thể né được công kích của khí tức đế vương.

Đó là khí tức cuối cùng trước khi chết của Đại Đế, cho dù hắn đã chết nhiều năm nhưng uy lực của hắn cũng không phải là thứ Chí Tôn cảnh có thể ngăn cản.

Nhìn xem vừa rồi mấy người kia vì không tránh kịp mà đã bỏ mạng trong tức khắc.

Liên Phong dịu dàng dựa vào trong ngực Diệp Thu, nội tâm nàng vô cùng phức tạp.

Cái ôm ấm áp vào trong lồng ngực rắn chắc này không hiểu sao khiến cho nàng có cảm giác rất an toàn, nàng nhất thời lại có suy nghĩ không muốn rời đi.

Liên Phong xoắn xuýt một hồi mới đẩy Diệp Thu ra, rồi nhìn chằm chằm vào thế giới trong Càn Không Đỉnh.

"Không hổ là Tiên Thiên Linh Bảo, quả nhiên vô cùng ảo diệu, ngay cả khí tức của Đại Đế mà cũng có thể tránh được."

Nói đến đây Liên Phong lại bắt đầu hâm mộ, nàng đột nhiên cảm thấy không còn ưa thích Tứ Tượng Đỉnh của mình nữa.

Hay là ta vứt Tứ Tượng Đỉnh đi?

Ngay cả thanh linh kiếm trước đây của nàng mà nói bỏ liền bỏ sau khi khao khát chiến thắng mãnh liệt của nàng trỗi dậy.

Liên Phong nhìn Diệp Thu sâu một chút, cúi đầu nghĩ thầm: Không được, ta không thể so sánh với tên này, như vậy ta sẽ dễ bị tức chết!

Lúc thì hắn lấy ra Tiên Kiếm, lúc thì hắn lấy ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm, bây giờ hắn lại lấy ra cả Càn Khôn Đỉnh.

Hắn đến cùng có bao nhiêu bảo bối?

Có điều vẫn may là bây giờ hắn là nam nhân trên danh nghĩa của ta, nên cũng không có uy hiếp gì với ta.

Nghĩ tới đây Liên Phong mừng thầm trong lòng, bởi vì Diệp Thu càng ưu tú thì nàng càng vui vẻ.

Dù sao nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì Diệp Thu chính là đạo lữ tương lai của nàng, mà ai sẽ đi ghét bỏ nam nhân ưu tú của mình chứ.

Người đời đều sùng bái kẻ mạnh, Liên Phong cũng không ngoại lệ. Đặc biệt là vị cường giả đạo lữ trên danh nghĩa này của nàng.

Sau một trận rung chuyển qua đi, khí tức Đại Đế kia dần dần tiêu tán. Lúc này Diệp Thu liền chú ý đến tình huống bên ngoài.

Hắn thấy không có gì bèn nói: "Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi."

"Được..." Liên Phong đáp ứng không kháng cự.

Thân ảnh của hai người trong nháy mắt liền biến mất khỏi thế giới trong Càn Không Đỉnh. Khi đi ra thế giới bên ngoài thì đã tiến vào Hoang Nguyên.

Ở phía chân trời, tứ đại hung Chí Tôn cảnh kia đều bị khí tức gây thương tích, chúng nằm rạp trên mặt đất để điều khí khôi phục vết thương.

Trận rung chuyển vừa rồi càng dẫn đến nhiều người, rất nhanh sau đó trong Hoang Nguyên đã đầy ắp người.

Dường như các cường giả Chí Tôn cảnh ở khắp các đại giới vực đều tới đây.

Diệp Thu cũng ngạc nhiên vì hắn không ngờ các giới vực bên ngoài lại có nhiều cường giả Chí Tôn cảnh như vậy.

Chẳng lẽ bọn họ đều có nguyên do khi nói rằng Đông Hoang là nơi vắng vẻ, sơn cốc âm u?

Chương 232 - Kẻ Si Tình Hoa Phi Vũ

Lúc này bầu không khí hơi ngưng lại, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn quan tài bằng đồng trên lưng Lão Quy.

Trận rung chuyển vừa rồi phát ra từ quan tài sau khi nó mở nắp ra.

"Thuốc trường sinh!"

Một luồng khí tức tràn đầy sinh mệnh thuần tuý lập tức bay tới, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt tham lam.

Từ khi Đế mộ mở ra đến nay, bảo vật chân chính cuối cùng cũng xuất hiện.

Ngay cả Liên Phong cũng không cản được sự dụ hoặc này mà trong ánh mắt tràn đầy sự mừng rỡ.

"Đúng thật là thuốc trường sinh!"

Liên Phong nói thầm, trong lòng chợt nổi lên ý chí chiến đấu.

Bây giờ nàng đã đạt tới Chí Tôn cảnh trung kỳ, nếu có thể ăn vào thuốc trường sinh thì nói không chừng có thể lập tức kết ấn phong vương.

"Ha ha ha, thuốc trường sinh cuối cùng cũng xuất hiện!"

Chân trời bỗng nhiên truyền đến một giọng nói thô cứng.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mập mạp cầm đại đao trong

tay bay tới.

Trên thân người này có sát khí rất lớn, thực lực lại rất mạnh khiến cho tất cả mọi người đều tăng gấp đôi áp lực.

"Đây không phải đồ tể của Sát Lục Chi Thành tại Cực Vực sao? Hắn vậy mà lại tới đây!"

Đám người kinh ngạc ầm ĩ một phen.

Ngay cả Diệp Thu cũng ném đến ánh mắt kinh ngạc, vì hắn có thể cảm nhận được luồng sát khí kinh người trên thân tên đồ tể kia.

Có vẻ đây là loại người hung ác dính đầy máu tươi trên tay.

Xẹt!!!

Toan Nghê đang nằm rạp trên mặt đất bỗng nhiên phát ra lôi điện kinh thiên, đẩy lùi những tu sĩ muốn cướp đoạt thuốc trường sinh.

Đám người liền kinh hãi, không ngờ Toan Nghê lại hồi phục nhanh như vậy, vừa phát hiện thuốc trường sinh thì nó liền điên cuồng lao vào đánh giết Cự Quy.

Chu Yếm ở một bên khác cũng xuất thủ, trong chốc lát đã tấn công Toan Nghê, đôi bên lại một lần nữa giao thủ.

Thôn Thiên Tước trông thấy vậy mà ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, nó đột nhiên mở rộng hai cánh, tham lam nhìn về phía thuốc trường sinh.

Thôn Thiên Tước há ra miệng rộng và hút mạnh vào, tựa như muốn hút hết tất cả Hỗn Độn khí nơi này vào bụng.

Trận chiến lại được bắt đầu, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ mà chậm rãi chờ đợi thời cơ.

Thời điểm này mà bất luận ai xuất thủ thì cũng có thể lọt vào thế tấn công của người khác. Bởi vậy bọn họ đều đang đợi thời cơ.

Mùi vị thuốc trường sinh không ngừng lan ra thu hút ngày càng nhiều người tới.

Chỉ thấy hư không đột nhiên rung chuyển, một gã nam tử soái khí mặc áo bào tím đã xuất hiện bên trong tầng mây trên cao.

"Hoa Phi Vũ, Dao Sơn Thần Tử! Chí Tôn cảnh hậu kỳ!"

Người này vừa xuất hiện, bầu không khí nơi đây lập tức đọng lại.

Ngay cả tên đồ tể kia cũng có vẻ kinh ngạc.

Diệp Thu híp mắt nhìn xem thân ảnh tuyệt thế kinh diễm kia mà không khỏi tán thưởng.

Thực lực người này rất mạnh!

"Hoa Phi Vũ, tại sao hắn cũng tới?" Liên Phong tự lẩm bẩm, ánh mắt nàng hiện lên một tia phức tạp.

Nàng nhìn xem Diệp Thu bên cạnh mà bỗng hiện lên một tia giảo hoạt, tựa như đang thầm có âm mưu gì đó.

Diệp Thu thấy vậy mà trong lòng run lên, hắn có dự cảm không lành.

Trong lòng nàng sẽ không tính gài bẫy ta đấy chứ?

Diệp Thu không khỏi hoài nghi, người bạn gái tạm thời này hắn vẫn chưa thể đoán được tâm tính.

Nhưng Diệp Thu rất nhanh liền biết Liên Phong đang nghĩ cái gì.

Chỉ thấy sau khi Hoa Phi Vũ xuất hiện, thân hình liền hắn loé lên và một lúc sau đã đến trước mặt Liên Phong.

"Liên Nhi, thì ra ngươi ở đây, ngươi để ta tìm lâu quá đó." Hoa Phi Vũ si tình nói ra, trong mắt hắn tràn đầy sự mừng rỡ và lo lắng.

Dáng vẻ của Hoa Phi Vũ rất si tình.

Diệp Thu thầm nghĩ, đây chẳng lẽ là tình địch trong truyền thuyết?

Liên Phong đột nhiên lạnh lùng nói: "Hoa Phi Vũ, chúng ta không thân, xin đừng gọi ta như vậy."

Đối mặt với sự ghét bỏ của Liên Phong, Hoa Phi Vũ không tức giận chút nào mà lại kiên nhẫn nói: "Liên Nhi, ta biết rõ ngươi chán ghét ta, chán ghét con người và những gì ta làm trước đây. Nhưng ta có thể cam đoan với ngươi, sau này ta chắc chắn sẽ nghiêm túc sửa sai, quyết không tái phạm. Ta cũng biết rõ ngươi chỉ một lòng cầu tiên đạo, không có hứng thú với chuyện nam nữ. Nhưng không sao, ta có thể đợi. Cho dù là trăm năm hay ngàn năm thì ta cũng có thể đợi ngươi."

"Chà..." Lời này vừa nói ra, Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi.

Đây chẳng phải kẻ siêu si tình trong truyền thuyết ư?

Trời đất ơi, cuối cùng ta cũng được mở mang tầm mắt!

Có điều tên Hoa Phi Vũ này có vẻ cũng phong nhã, thiên phú cũng cao, trông rất ưu tú. Nhưng vì sao hắn lại có mâu thuẫn với Liên Phong?

Nghĩ lại người này chắc hẳn trước kia đã làm gì đó khiến cho Liên Phong có ấn tượng đầu quá kém, cho nên mọi chuyện sau đó hắn làm đều không thể thay đổi cách nhìn của Liên Phong về hắn.

Vậy mới thấy ấn tượng đầu tiên vô cùng quan trọng!

Nếu như ấn tượng đầu tiên không tốt, vậy sau này bất kể ngươi có làm gì tốt cũng đều khiến người ta cảm thấy như ngươi đang giả vờ.

Chương 233 - Hắn Là Nam Nhân Của Ta!

Liên Phong không hề bị lay động, lạnh lùng nói: "Không cần, Hoa Phi Vũ, ta không muốn quá tuyệt tình, nhưng hành động của ngươi không liên quan đến ta, cũng không cần cố để cho ta xem mà lãng phí thời gian."

Hoa Phi Vũ nghe xong vô cùng khó chịu.

Thế nhưng đây cũng không phải lần đầu Liên Phong nói như vậy với hắn nên trong lòng hắn đã sớm quen.

Hoa Phi Vũ chậm rãi áp chế phẫn nộ trong lòng và không thèm chú ý nữa.

Hắn có niềm tin chỉ cần bản thân chịu cố gắng thì sẽ có một ngày làm tan chảy núi băng này.

Thân là Dao Sơn Thần Tử, Hoa Phi Vũ vô cùng tin tưởng thực lực của mình.

Hắn không tin Liên Phong đối mặt với người ưu tú như hắn mà lại có thể luôn một mực từ chối.

Ánh mắt Hoa Phi Vũ đột nhiên lướt đến Diệp Thu đang mỉm cười đứng cạnh Liên Phong, dáng vẻ sát nhau thân mật của hai người để cho hắn phải nhướn mày.

Hoa Phi Vũ lạnh lùng hỏi: "Các hạ là ai?"

Diệp Thu mỉm cười, biết rõ còn cố nói: "Ta sao? Diệp Thu của Bổ Thiên Giáo, chào kẻ siêu si tình... À không đúng, chào Hoa công

tử! Hân hạnh, hân hạnh!"

Hắn suýt chút nữa nói nhầm.

"Diệp Thu à?" Hoa Phi Vũ hơi ngạc nhiên, hắn lục lại trí nhớ một phen mới xác định hắn không biết Diệp Thu.

Nghe nói Diệp Thu cũng xuất thân từ Bổ Thiên giáo mà hắn ngay lập tức thả lỏng.

Hắn nghĩ lại bọn họ thân mật như vậy chắc cũng là loại thân mật giữa đồng môn với nhau thôi.

Nhất định là vậy!

"Thì ra là đạo hữu của Bổ Thiên giáo! Hân hạnh!" Hoa Phi Vũ cố nặn ra vẻ tươi cười.

Đột nhiên Liên Phong mở miệng nói: "Hắn là nam nhân của ta!"

Nụ cười của Hoa Phi Vũ liền im bặt lại, trong nháy mắt tăng vọt sát ý.

"Ngươi nói cái gì?" Phẳng phất như sét đánh giữa ban ngày, Hoa Phi Vũ hoàn toàn nổi giận quát hỏi.

Trong lòng hắn không dám tin.

Không thể nào! Liên Phong một lòng hướng đạo thì sao nàng có thể có đạo lữ được?

Vả lại xem như là có thì cũng không thể là hạng người bình thường không có tiếng tăm gì!

Trong lòng Hoa Phi Vũ lại tự an ủi mình, Liên Phong chắc chắn cố ý nói vậy để cho hắn tức giận mà từ bỏ.

Đúng, nhất định là vậy!

Hoa Phi Vũ không tin Liên Phong sẽ từ chối người ưu tú như hắn để lựa chọn một người nam tử bình thường không hề có chút tiếng tăm.

Ánh mắt Liên Phong hiện lên một tia suy tư, sau đó nàng quay đầu nhìn Diệp Thu rồi đột nhiên ôm lấy cánh tay hắn vô cùng thân mật và lạnh lùng nói với Hoa Phi Vũ: "Ta nhắc lại lần nữa, hắn là nam nhân của ta, ngươi nghe rõ chưa? Hoa Phi Vũ, ta đã sớm nói với ngươi giữa chúng ta không có khả năng, về sau đừng tiếp tục nói chuyện với ta nữa, và càng không được gọi ra nhũ danh của ta, ta sợ Thu Thu nhà ta hiểu lầm."

Trong lòng Diệp Thu liền run lên, rốt cuộc hắn cũng hiểu dự cảm bất thường cuối cùng kia là gì.

Trời đất ơi, ta chủ quan rồi!

Nha đầu chết tiệt này đang muốn đẩy ta vào hố lửa!

Nàng còn sợ Hoa Phi Vũ đánh ta không chết sao mà còn bổ thêm một đao?

Cái tính xấu nết này nàng giấu còn sâu hơn cả lão tử, nàng tự lên kế hoạch lớn như vậy a!

Nàng đẩy ta ra lúc này thì Hoa Phi Vũ có thể tha cho ta không?

Lúc này sắc mặt Hoa Phi Vũ đã hoàn toàn trầm xuống, xám xịt rất khó coi.

Ánh mắt hắn nhìn Diệp Thu tràn đầy sát ý.

Hoa Phi Vũ không rõ rốt cuộc bản thân mình có chỗ nào không bằng Diệp Thu, mà Liên Phong lại lựa chọn Diệp Thu chứ không lựa chọn hắn.

"Không..."

Trong lòng Hoa Phi Vũ bất lực gào thét, trái tim hắn như rơi xuống đáy vực.

Hoa Phi Vũ vì yêu mà hận, tâm tư si tình của hắn ban đầu đã biến mất, trong nháy mắt dần có ý hắc hoá.

"Ha ha ha, nực cười, nực cười!"

"Bản công tử một lòng say mê ngươi, không ngờ lại đổi lấy kết quả như vậy!"

"Tốt! Rất tốt!"

Hoa Phi Vũ dường như phát điên mà tự giễu đến phá lên cười.

Vẻ mặt này làm Diệp Thu nhìn đến đau lòng, không khỏi thầm cảm thán.

"Từ xưa đến nay, kẻ si tình đa phần cô đơn. Nữ nhân mà ngươi dốc sức cả đời cũng không có được, lại bị người khác dùng vài ba câu liền cướp mất. Chỉ có thể nói vận mệnh đã đành!"

"Có được là nhờ vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta! Huynh đệ, ta rất thương xót ngươi, nhưng ta sẽ mang cô nương này đi trước."

Đột nhiên Diệp Thu có cảm giác sảng khoái.

Kiếp trước Diệp Thu cả một đời si tình, bây giờ được đổi vào nhân vật này, hắn cuối cùng cũng hiểu cảm giác sung sướng khi ấy của những người thành công.

Đương nhiên, sau khi cảm giác vui mừng qua đi, Diệp Thu cũng có chút bất đắc dĩ.

Một vị thiên chi kiêu tử ưu tú như Hoa Phi Vũ mà cũng không thể lọt vào mắt của Liên Phong.

Vì sao chỉ dăm ba câu của ta mà nàng lại có thể xác nhận quan hệ đạo lữ tạm thời với ta? Chẳng lẽ do ta quá ưu tú?

Ừm, rất có thể!

Nói thế nào đi chăng nữa ta cũng là người có nhan sắc cực cao, thiên phú và thực lực thì dĩ nhiên không cần phải nói. Lại thêm ta rất nhẹ nhàng, chu đáo, hào phóng.

Ta có nhiều ưu điểm tập trung vào thân như vậy thì ta cũng rất mau có được người yêu.

Nhưng trên thực tế chuyện này căn bản không phức tạp như vậy, và cũng không nhiều như Diệp Thu suy nghĩ.

Vì sao Liên Phong chọn Diệp Thu có khả năng chính nàng cũng không rõ. Nhưng mỗi lần đối mặt với Diệp Thu nàng đều có cảm giác điện giật, trong lòng như tê dại đi.

Nàng đơn giản cảm thấy mình có khả năng thích hắn là do có cảm giác bất chợt này.

Liên Phong không có quá nhiều tâm tư phức tạp, thích chính là thích, không thích chính là không thích.

Nàng không biết rõ cái gì gọi là tình yêu, mà chỉ biết rõ một điều, nếu nàng thật sự thích một người nghĩa là khi nhìn thấy lần đầu tiên mà trong lòng đã có cảm giác ngo ngoe muốn động thì đó chính là nàng thật sự thích.

Chỉ đơn giản vậy thôi!

Chương 234 - Nhìn Ra Mánh Khoé

"Đi thôi." Diệp Thu thản nhiên nói, đồng thời kéo Liên Phong tránh xa Hoa Phi Vũ.

Chủ yếu là hắn sợ tên này nổi điên muốn liều mạng với mình.

Mặc dù Diệp Thu không sợ Hoa Phi Vũ, nhưng bây giờ thuốc trường sinh đã xuất hiện, chiến đấu sẽ bộc phát bất cứ lúc nào, vậy nên hắn cần giữ sức thì tương đối tốt một chút.

Liên Phong vô cùng nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Diệp Thu hỏi: "Ngươi không sợ hắn trả thù sao?"

Diệp Thu hỏi lại: "Ngươi đã biết hắn sẽ trả thù thì vì sao lại đẩy ta ra?"

Liên Phong mỉm cười nói: "Đạo lữ không phải nên như vậy sao? Dọn hết tất cả người theo đuổi, tuyên thệ chủ quyền, đây là chức trách của ngươi."

Nam nhân mạnh mẽ Diệp Thu chỉ biết im lặng.

Ai bảo với nàng những điều này thì đứng ra đây cho lão tử bổ ngươi một kiếm!

Đạo lữ mà nên như vậy à?

Ừm, xem ra ta cần có nghĩa vụ dành thời gian bồi bổ cho nàng một khoá, giảng giải cho nàng cách dùng cụ thể của đạo lữ càng chi tiết càng tốt!

Diệp Thu tà ác cười một tiếng, nhưng cảm thấy như vậy cũng tốt để tránh sự đeo bám của Hoa Phi Vũ.

Chỉ là hắn không ngờ Liên Phong vốn lạnh lùng như tảng băng mà lại có tính cách xấu xa này. Trình độ xấu xa của nàng còn lợi hại hơn hắn.

Diệp Thu tối đa cũng chỉ dối gạt một vị sư huynh đồng môn là Tề Vô Hối, còn nàng lại tuyệt hơn mà trực tiếp dối gạt nam nhân của mình.

Chẳng lẽ ta và nàng là một đôi trời sinh trong truyền thuyết?

"Ta tin ngươi nhất định có thể thắng hắn mà thành công ôm mỹ nhân về nhà!" Liên Phong nghiêm túc nói.

"Vậy ngươi rất có lòng tin về ta rồi!" Diệp Thu cười nói.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Tình địch xuất hiện chẳng phải lại cho ta một cơ hội biểu diễn hay sao?

Nếu ta nhân cơ hội này biểu hiện tốt một phe mà hiện tại nàng liền chuyển sang đạo lữ chính thức thì há chẳng phải quá tuyệt rồi sao?

Ừm, có thể thử một lần!

Chủ yếu là mười vạn lần trả về sau khi chuyển sang đạo lữ chính thức quá dụ hoặc!

Nó cho ta quá nhiều đi!

Liên Phong nghiêng đầu, nghiêm túc suy tư, nói: "Luận tu vi ngươi có khả năng không bằng hắn. Nhưng luận về sức chiến đấu ta cảm thấy hắn đánh không lại ngươi."

Dù sao Diệp Thu cũng có đại bảo bối. Ngay cả thanh tiên kiếm kia cũng đủ để nghiền ép Hoa Phi Vũ thì nàng cần gì phải lo lắng.

Từ khi mới bắt đầu Liên Phong đã nghĩ đến điểm này, nếu không nàng cũng không dám đẩy Diệp Thu ra đánh.

Mục đích nàng làm như vậy cũng là vì cảm thấy Diệp Thu vô cùng để ý đến nàng, đây xem như là một cuộc khảo nghiệm cho hắn.

Nếu Diệp Thu thật sự quan tâm đến nàng, không tiếc gì mà vì nàng đối đầu với Hoa Phi Vũ, vậy liền chứng minh hắn đối với nàng rất thật lòng.

Chỉ cần xác định được điểm này thì Liên Phong sẽ có thể chính thức xác định quan hệ đạo lữ với Diệp Thu.

Diệp Thu cười cười, hắn thật sự không quan tâm liệu Hoa Phi Vũ có trả thù hay không, chỉ là không đoán được trong lòng Liên Phong.

Nhưng bây giờ hắn cũng đã nhìn ra chút mánh khoé, đó là Liên Phong đang muốn khảo nghiệm hắn mà thôi.

Chà, được lắm! Ta khẳng định sẽ để cho nàng hài lòng, mà còn là kiểu vô cùng cảm động, hận không thể hiến thân cho ta!

Trong lòng Diệp Thu đại khái đã có chút kích thích, sự kích thích khi công lược nữ thần.

Ttiến trình nhiệm vụ thứ nhất: Đánh bại kẻ si tình, tuyên thệ chủ quyền.

Phía bên kia, Hoa Phi Vũ tự giễu hồi lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Diệp Thu, âm lãnh nói: "Lát nữa ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc có chỗ nào hơn ta?"

Trong mắt hắn Diệp Thu chẳng qua chỉ là một tên tu sĩ Chí Tôn

cảnh tầm thường không có tiếng tăm.

Độ tuổi này của Diệp Thu thì tối đa cũng chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ mà thôi, ngay cả tư cách xách giày cho Hoa Phi Vũ hắn mà Diệp Thu cũng không có.

Lát nữa nếu có bộc phát hỗn chiến, dựa vào thực lực của Diệp Thu thì tuyệt đối sẽ là người đầu tiên chết trong lúc hỗn loạn. Đến lúc đó Hoa Phi Vũ hắn chẳng phải lại có cơ hội rồi sao?

Đương nhiên Hoa Phi Vũ sẽ không ngu ngốc mà ra tay với Diệp Thu, vì làm như vậy sẽ chỉ làm cho Liên Phong càng thêm chán ghét hắn mà thôi.

Bầu không khí tại hiện trường lập tức đọng lại.

Hoa Phi Vũ mang diện mục dữ tợn, nội tâm giấu sát ý, căm tức nhìn xem Diệp Thu.

Tại một bên khác, bọn người Vân Sinh Tử và gã đồ tể thì đang tham lam nhìn xem thuốc trường sinh trên lưng cự quy.

Chỉ gặp Thôn Thiên Tước đột nhiên dang ra hai cánh, xông lên Cửu Tiêu mà đi, thoát ly chiến trường.

Nó đột nhiên há ra miệng rộng, muốn đem tất cả mọi người ở đây hút vào trong bụng.

Chương 235 - Diệp Thu Ra Tay

"Ha ha ha ha. . ." Gã đồ tể khiêng một thanh cự đao, không tử tế mà cười lớn.

Hoa Phi Vũ càng là coi nhẹ, hắn vốn đang có tâm tình không tốt, nói: "Sâu kiến mà cũng dám ở trước mặt ta khua môi múa mép à?"

Vừa dứt lời, chỉ gặp hắn chậm rãi rút ra một thanh kiếm, trong nháy mắt chém tới.

Trong chốc lát, một đạo kiếm khí kinh người vượt ngang trời cao, chém về phía Thôn Thiên Tước.

Ầm!!!

Một tiếng nổ vang thật lớn, đám người nhìn lại thì thấy Thôn Thiên Tước đã bị một kiếm chém thành hai nửa.

Cả đám lập tức kinh hãi.

"Gia hỏa này vậy mà có thực lực kinh khủng như thế!"

Đó chính là đại hung Chí Tôn cảnh Thôn Thiên Tước a!

Hắn một kiếm liền chém chết nó sao?

Hoa Phi Vũ cảm nhận được tất cả mọi người ở đây đều mang ánh mắt kinh ngạc mà trong lòng vui mừng.

Quả nhiên còn phải là ta!

Tràng diện này cũng chỉ có ta là tâm điểm chú ý!

Bỗng nhiên, Thôn Thiên Tước bị chém thành hai nửa lại một lần nữa tái tạo thân thể.

Không chỉ có như thế, thực lực của nó lại một lần nữa được tăng lên.

Thôn Thiên Tước tựa hồ có chút hưng phấn, nó khiêu khích nhìn xem Hoa Phi Vũ tựa hồ muốn nói: "Này, tiểu tử kia, ngươi có thể đưa cho ta nhiều chút năng lượng nữa được không?"

Hoa Phi Vũ lập tức giận dữ trong lòng, hắn vốn cho là mình chỉ nhẹ nhàng một kiếm mà liền có thể lấy đi tính mệnh của Thôn Thiên Tước.

Hắn chưa từng nghĩ tới mình không chỉ không giết chết nó, mà ngược lại còn bị nó nuốt mất kiếm khí của mình để thực lực tăng nhiều.

"Ha ha ha ha. . ." Diệp Thu nhất thời nhịn không được mà cười to.

Gia hỏa này vốn định trang bức, ai có thể nghĩ hắn không thể trang bức thành công mà ngược lại còn giúp Thôn Thiên Tước tăng lên thực lực.

Đây là hắn tự dời tảng đá nện vào chân mình, mặt mũi đều ném đến nhà bà ngoại hắn!

Hoa Phi Vũ sắc mặt trầm xuống, cả giận nói: "Ngươi đang cười cái gì vậy?"

"Không có gì, ta đột nhiên nhớ tới sự tình cao hứng mà thôi." Diệp Thu biểu thị thật có lỗi khi không thể nhịn cười.

Trang bức thật sự là một việc cần có kỹ thuật, không phải ai đều có thể làm được.

Hoa Phi Vũ có thể nghe ra trong lời nói Diệp Thu có sự châm chọc, chính mình tại trước mặt nữ thần đã bị mất mặt.

Trong lòng hắn cực kỳ tức giận, con mắt đảo một vòng ngăn chặn lửa giận. Hắn biểu lộ khiêu khích, nói: "Xem ra Diệp huynh đối với thực lực của mình rất có lòng tin nhỉ? Nếu không ngươi hãy bộc lộ tài năng cho mọi người xem Diệp huynh đến cùng có thần thông gì hơn người?"

Lời này vừa nói ra đám người lập tức hứng thú.

Trong lời này đang có hàm ý so tài.

Về Hoa Phi Vũ thì bọn hắn đều biết rõ, hắn là Dao Sơn Thần Tử có kỳ tài ngút trời, hắn sinh ra chính là để cả thế gian đều phải chú ý.

Vô luận đi đến đâu Hoa Phi Vũ đều tự tỏa ánh sáng, trời sinh ngông nghênh, chưa hề thua người.

Về phần Diệp Thu, ngoại trừ những cường giả vừa rồi tại bên trong mảnh hỗn độn kia ra thì đại đa số cũng không nhận ra hắn.

Chỉ gặp Diệp Thu chậm rãi đi ra, mây trôi nước chảy chậm rãi mở miệng nói: "Tốt! Nếu Hoa công tử đã có phần nhàn tình nhã trí này thì Diệp mỗ đành phải ra tay thôi."

Thấy Diệp Thu rốt cục đã mắc lừa mà Hoa Phi Vũ vui mừng trong lòng, thầm nói: "Hừ, đồ vô tri ngu xuẩn! Ngươi cứ cười đi, một hồi để ta xem đến cùng ai bị mất mặt? Ta cũng không tin ngươi lại có thể một kiếm giết chết Thôn Thiên Tước!"

Hoa Phi Vũ tự nhiên không tin Diệp Thu có thể làm được, bởi vì Thôn Thiên Tước có thiên phú bảo thuật kinh người, có hiệu quả khôi phục cực mạnh. Ngay cả một kiếm kia của hắn chặt đứt thân thể nó mà đều không thể giết được nó.

Vậy Diệp Thu làm thế nào có khả năng làm được?

Hắn liền đợi đến một hồi Diệp Thu xấu mặt sẽ nhục nhã Diệp Thu, để cho Liên Phong nhìn xem đến cùng ai ưu tú hơn.

Diệp Thu chậm rãi đi ra, tay phải hướng lên trời và chậm rãi duỗi ra.

"Hừ, cố ý ra vẻ, làm nửa ngày liền một thanh kiếm đều không có." Hoa Phi Vũ khinh thường nói.

Bỗng nhiên ở giữa hai ngón tay của Diệp Thu tản mát ra một cỗ cường quang.

Trong chốc lát, bốn phương thiên địa xuất hiện một cỗ kiếm ý lạnh lẽo tùy ý hoành hành, không ngừng tụ tập.

Chỉ một lát sau, trên đỉnh đầu Thôn Thiên Tước đã có một thanh cự kiếm do cỏ hoang trăm dặm ngưng kết mà thành và khóa chặt nó.

Trông thấy một màn này mà Thôn Thiên Tước liền phát ra sự sợ hãi từ nội tâm, vì nó đã khắc sâu hình ảnh cự kiếm này vào não hải.

Thôn Thiên Tước cũng không có quên, trước đây Diệp Thu đã dựa vào một kiếm này mà chém nó trọng thương.

Bây giờ nó lại một lần nữa trông thấy một kiếm này, vả lại uy lực so với lần trước còn cường đại hơn gấp mấy trăm lần.

"Cái này. . . Làm sao có thể?" Hoa Phi Vũ run lên, ngơ ngác nhìn xem thanh cự kiếm trên trời kia.

Khí thế của nó so với một kiếm vừa rồi của hắn mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, vả lại cỗ cảm giác áp bách kinh người này căn bản không phải kiếm ý của hắn có thể sánh được.

"Kiếm pháp Thần cấp!"

Trong nháy mắt, Hoa Phi Vũ liền minh bạch cái gì mà sắc mặt hắn hoàn toàn trắng bệch, nội tâm cảm thấy không cam lòng.

Diệp Thu vậy mà lại có kiếm pháp thần cấp, vả lại thực lực còn cường hãn như thế!

Chương 236 - Trào Phúng

"Hoa công tử, nhìn cho kỹ, cái này mới gọi là kiếm khí!"

Diệp Thu cười mà giống như không cười, tay phải nhẹ nhàng hướng xuống, động tác nước chảy mây trôi, không có bất kỳ hoa hòe gì, mười phần đơn giản.

Trong chốc lát, cự kiếm trên chín tầng trời kia đột nhiên chém xuống.

Thôn Thiên Tước mang nhãn thần hoảng sợ, điên cuồng gào thét, muốn chạy trốn ra khỏi mảnh lĩnh vực này.

Nó thấy mình trốn không thoát, nên một lần nữa sử dụng chiêu thôn thiên phệ địa chi thuật kia, nhưng nó lại một lần nữa thất bại.

Đây chính là thần kỹ, nếu dễ dàng bị ngươi hấp thu như vậy thì còn gọi gì là thần kỹ?

Ầm!!!

Cự kiếm nện xuống, thân thể Thôn Thiên Tước trong nháy mắt đã bị ngàn vạn kiếm khí đánh tan, huyết vụ đem bầu trời nhuộm thành một mảnh đỏ bừng.

Toàn trường đều lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu sau, mọi người mới kịp phản ứng lại.

"Vãi chưởng! Tiểu tử này còn là người sao?"

"Hắn chỉ hời hợt đánh ra một kiếm mà lại có uy lực như thế.

Nếu như toàn lực bộc phát thì chẳng phải là muốn nhấn chìm tất cả chúng ta ư?"

Nói đến đây đám người liền hít sâu một hơi.

Ngay cả gã đồ tể kia giờ phút này cũng lộ ra ánh mắt cảnh giác. Từ lúc Diệp Thu thể hiện ra thực lực là đã bị hắn xem như đại địch.

Hoa Phi Vũ càng là sắc mặt trắng bệch, mười phần tuyệt vọng.

Thực lực của Diệp Thu cũng không kém như hắn tưởng tượng, nói cách khác người mà Liên Phong nhìn trúng không chỉ không kém mà ngược lại còn rất mạnh, mạnh đến nổi hắn cũng không nắm chắc có thể chiến thắng.

Nếu là dạng này vậy hắn còn có cơ hội nữa sao?

Điều càng làm cho Hoa Phi Vũ khó chịu chính là, vừa rồi hắn cũng giống như Diệp Thu nhẹ nhàng đánh ra một kiếm, nhưng không chỉ không giết chết được Thôn Thiên Tước, mà ngược lại còn trợ giúp nó tăng lên thực lực.

Bây giờ so sánh chẳng phải là muốn nói cho tất cả mọi người rằng hắn không bằng Diệp Thu.

Cảm giác bị đánh mặt này để cho Hoa Phi Vũ xấu hổ trong lòng, sắc mặt một mảnh xanh xám.

Diệp Thu chậm rãi thu kiếm, sờ lên cái cằm, nhìn xem Hoa Phi Vũ như có điều suy nghĩ, nói: "Thôn Thiên Tước sao? Ừm, tựa hồ cũng không có mạnh như vậy. Ta còn không có xuất lực mà nó liền chết. Vừa rồi hắn là Hoa công tử đã nhường nó cho ta, nếu không ngươi làm sao lại một kiếm giết không chết nó, mà ngược lại để cho nó tăng lên thực lực."

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức nhịn không được mà

cười ra tiếng.

"Ha ha ha, tốt một cái giết người tru tâm a!" Vân Sinh Tử cười to, những người khác cũng cố nén ý cười.

Những lời này của Diệp Thu quá có tính vũ nhục người.

Đồng dạng là hời hợt một kiếm mà hai người có kết quả hoàn toàn khác biệt.

Đến cùng ai thắng ai thua thì nhìn bằng một mắt cũng hiểu rõ.

"Ngươi. . ."

Hoa Phi Vũ thẹn quá hoá giận, khí hỏa công tâm, kém chút nữa đã một phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyên bản hắn còn muốn lấy Diệp Thu làm trò cười, nhưng bây giờ trò cười lại trở thành chính hắn.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, đối mặt cỗ sát ý kia hắn không để ý chút nào.

Chỉ là một tên Hoa Phi Vũ thì hắn còn không để vào mắt.

Diệp Thu quay đầu thấm thía nói với Liên Phong: "Liên nhi, ra ngoài nhớ kỹ không cần loạn truyền! Hoa công tử là ai chứ, danh xưng Dao Sơn Thần Tử có kỳ tài ngút trời, thánh địa của người ta đã hao tốn bao nhiêu thiên tài địa bảo mới bồi dưỡng ra được một cái như hắn mà. Hắn được hi vọng cực lớn, nếu như chuyên này truyền ra ngoài thì người ta sẽ cho là, nguyên lai Dao Sơn Thần Tử chỉ như vậy! Liền là cái này thôi sao? Thánh địa của người ta không muốn mặt mũi ư?"

Nghe Diệp Thu kia chững chạc đàng hoàng, vẻ mặt nghiêm túc nói ra, khuôn mặt xinh đẹp băng lãnh của Liên Phong trong nháy mắt cũng không nhịn được cười.

"Ha ha ha ha. . ."

Gia hỏa quá biết nói đùa!

Nào có ai chững chạc đàng hoàng mà nói móc trào phúng người ta như thế?

Tâm hắn quá đen đi!

Nàng vốn cho rằng mình đã rất xấu bụng, nhưng không nghĩ tới Diệp Thu còn xấu bụng hơn so với nàng.

Gia hỏa chỉ cần hai, ba câu nói mà kém chút nữa đã để cho Hoa Phi Vũ tức hộc máu. Khuôn mặt tuấn tú của Hoa Phi Vũ giờ phút này đã có diện mục dữ tợn, xanh xám rất khó coi.

Hắn quá vô sỉ! Nhưng mà ta thích!

Liên Phong rốt cục cũng nhịn được ý cười, chững chạc đàng hoàng nói với Hoa Phi Vũ: "Ừm, được! Ta ra ngoài tuyệt đối sẽ không loạn truyền! Hoa công tử, ngươi yên tâm đi!"

"Ngươi. . ."

Phụt!!!

Hoa Phi Vũ trong nháy mắt đã bị khí hỏa công tâm, phun ra một ngụm tiên huyết.

Nếu như lời nói của Diệp Thu có lực sát thương còn chưa đủ, như vậy lời nói của Liên Phong đã triệt để làm cho tâm tính của Hoa Phi Vũ hỏng mất.

Hắn làm hết thảy cũng chỉ vì muốn Liên Phong lau mắt mà nhìn đối với hắn.

Ai có thể nghĩ hắn trang bức không thành mà ngược lại còn mất hết mặt mũi tại trước mặt nữ thần.

Chương 237 - Bảo Cốt Thôn Thiên Tước

"Ghê tởm."

"Tức chết ta."

"Diệp Thu, ngươi chờ đó cho ta, cuối cùng sẽ có một ngày ta để cho ngươi trả giá thật lớn."

Hoa Phi Vũ lặng lẽ nhìn xem Diệp Thu, âm trầm nói ra.

Sát tâm đã ấp ủ ở trong lòng hắn, nếu không phải do nhiều người ở đây và thuốc trường sinh xuất hiện thì hắn đã sớm xuất thủ.

Phía bên này, Diệp Thu thành công làm ra một cú trang bức xinh đẹp. Tay phải hắn nhẹ nhàng tìm tòi bên trong cặn bã thi thể của Thôn Thiên Tước, lấy ra một khối bảo cốt và thật nhanh hướng Liên Phong bay tới.

"Bảo cốt Thôn Thiên Tước."

Trông thấy khối bảo cốt này, ánh mắt đám người lộ ra vẻ tham lam.

Đây chính là chí bảo khó được a, là bảo cốt của đại hung Chí Tôn cảnh, lại là Hoang Cổ di chủng, mười phần hi hữu.

Chỉ là đám đại hung này có thực lực quá mạnh, người bình thường thật đúng là không dám nhúng tay vào thứ chí bảo này, một khi khiêu chiến thất bại liền sẽ có phong hiểm tử vong.

Mà lại đại hung sau khi chết thì phù văn bảo cốt của nó cũng là ngẫu nhiên rơi xuống, chứ không phải là trăm phần trăm rơi xuống.

Cho nên có rất ít người đi khiêu chiến những đại hung này, dù sao phong hiểm quá lớn, hơn nữa còn có khả năng tay không mà về.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đưa tới bảo cốt, tất cả mọi người lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Diệp Thu ước lượng bảo cốt Thôn Thiên Tước trong tay, nhướng mày nói.

"Ừm? Như thế nào lại là bảo cốt tốc độ!"

Diệp Thu sửng sốt một cái, hắn vốn cho rằng Thôn Thiên Tước sẽ rơi ra bảo cốt truyền thừa của thôn thiên phệ địa bảo thuật cường đại.

Không nghĩ tới vậy mà chỉ là một khối bảo cốt tốc độ, mặc dù phẩm giai cũng rất mạnh, nhưng so với thôn thiên phệ địa bảo thuật thì có chút chênh lệch.

"Được rồi, vừa vặn ta hiện tại còn kém một cái thần kỹ tốc độ, có lẽ ta có thể mượn nhờ cái đồ chơi này để đưa tặng, nói không chừng còn có thể phát động vạn lần trả về."

Diệp Thu mỉm cười, trong lòng đã có mạch suy nghĩ.

Trước mắt hắn nắm giữ các bí pháp cường đại là loại hình công kích gồm có Thảo Tự Kiếm Quyết và Càn Khôn Vô Cực Thủ, loại hình phòng ngự thì là phù văn Chân Long.

Xem ra hôm nay hắn sẽ có thêm một cái bí pháp cường đại loại hình tốc độ, từ đó trở thành chiến sĩ hoàn mỹ.

Cầm trong tay bảo cốt, Diệp Thu bỗng nhiên quay đầu, cố gắng để cho mình có vẻ tình cảm, chân thành tha thiết nhìn xem Liên Phong.

Liên Phong run lên trong lòng, gia hỏa lại muốn làm gì đây?

Nhìn xem ánh mắt chân tình của Diệp Thu mà trái tim Liên Phong đập rộn lên, tâm tình khẩn trương, có chút không dám đối mặt cùng hắn.

Chỉ gặp Diệp Thu nhẹ nhàng cầm tay nàng và đặt bảo cốt Thôn Thiên Tước vào trong tay nàng.

Hắn khẽ nói: "Liên nhi, ta tặng cho ngươi cái bảo cốt này."

"A..." Liên Phong run lên, ngơ ngác nhìn xem bảo cốt Thôn Thiên Tước trong tay, lại nhìn xem biểu lộ chân tình của Diệp Thu, trong lòng nàng lập tức cảm động vô cùng.

Hắn có thể đem khối bảo cốt này đưa tặng ta sao?

Cái này thế nhưng là bảo cốt Thôn Thiên Tước a, cho dù là đối với tu sĩ Chí Tôn cảnh cũng có trợ giúp rất lớn, nó chân chính là trân bảo hiếm thấy.

Hắn thậm chí ngay cả do dự cũng đều không có mà tự tay tặng cho ta!

Ta tại trong lòng của hắn trọng yếu như vậy sao? Ngay cả cái bảo cốt này cũng đều so không nổi ư?

Một hồi sau, trong lòng Liên Phong cảm động một trận, nàng nhìn xem ánh mắt chân tình của Diệp Thu mà khuôn mặt đỏ lên.

A...

Nguy rồi, nguy rồi!

Ta đã lâm vào bể tình của hắn rồi!

Cái tên nam nhân này thật đáng chết, dám nắm ta gắt gao như thế! Quá ghê tởm!

Liên Phong chột dạ một trận, vừa bối rối vừa cảm động, nhưng mặt ngoài lại dị thường băng lãnh.

Liên Phong mặc dù rất muốn nhận lấy bảo cốt này, nhưng nàng vẫn rất nghi ngờ hỏi: "Tại sao ngươi lại muốn đưa tặng nó cho ta?"

Diệp Thu nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Bởi vì ngươi chính là toàn bộ thế giới của ta! Ta muốn đem những đồ vật tốt nhất trên đời này đều tặng cho ngươi."

Liên Phong: "…"

A, cái cảm giác này giống như điện giật!

Ta cảm giác thân thể đều mềm nhũn, toàn thân bất lực, tim đập rộn lên.

Ta thật sự đã luân hãm vào hắn rồi sao?

Đáng chết! Ta đường đường là Bổ Thiên Thần Nữ, vậy làm sao một điểm nhẫn nại cũng đều không có?

Chẳng lẽ gia hỏa này thật sự là trời sinh khắc tinh của ta?

"Được thôi." Liên Phong hơi đỏ mặt, cúi đầu xuống, đem bảo cốt Thôn Thiên Tước cẩn thận nghiêm túc cất kỹ.

Có khối bảo cốt này, dù cho không có thuốc trường sinh thì nàng cũng có thể xung kích Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Trong lòng Liên Phong tất nhiên là mười phần cảm kích, Diệp Thu rõ ràng càng cần khối bảo cốt này hơn, nhưng hắn lại không

muốn mà lựa chọn đưa tặng cho nàng.

Đặc biệt là khi hắn nói ra câu nói kia, ngươi chính là toàn bộ thế giới của ta, trong nháy mắt Liên Phong phảng phất như bị điện giật, nội tâm đều mềm hóa.

Liên Phong nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng nàng đã yên lặng hạ quyết tâm.

Ngươi nam nhân này… ta muốn có!

Mặc dù trên miệng Liên Phong vẫn không có thừa nhận, nhưng trong lòng nàng vẫn như cũ bắt đầu chấp nhận.

"Không!!!"

Trông thấy Liên Phong dần dần luân hãm, ánh mắt nàng tràn ngập yêu thương, Hoa Phi Vũ đã triệt để hỏng mất.

Bầu trời trong mắt hắn phảng phất như rơi xuống mưa tuyết, vì hôm nay nữ thần trong lòng hắn đã đi cùng nam nhân khác.

Chương 238 - Côn Bằng Bảo Thuật

"Ghê tởm đến cực điểm." Sau khi tỉnh táo lại, Hoa Phi Vũ nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn không tin Diệp Thu vậy mà vì tán gái mà liền bỏ ra được một khối Bảo Cốt Chí Tôn.

Diệp Thu là thành tâm bỏ ra hay là cố ý giả vờ cho những người khác nhìn?

"Mẹ nó, Bảo Cốt Chí Tôn mà hắn nói đưa liền đưa! Gia hỏa này thật là hào phóng a!" Lúc này, ngay cả bọn người Vân Sinh Tử cũng mang vẻ mặt rung động.

Nhưng mà nghĩ tới trước đó Diệp Thu đã tặng cả Bạo Vũ Lê Hoa Châm thì cái Bảo cốt Thôn Thiên Tước này lại tính là cái gì.

Nhưng mà nghĩ lại thì...

"Ừm, gia hỏa này sử dụng nợ tình quá sâu, là người có tình cảm chân thành đối với chí thân, rất vô tư kính dâng. Loại phẩm tính như thế ngược lại là rất đáng quý."

"Có lẽ hắn là thật sự ưa thích nàng! Nếu không hắn cũng không có khả năng liên tục bỏ ra nhiều bảo bối như thế!"

Đám người không khỏi cảm thấy hâm mộ Liên Phong, ai nấy đầy mắt đều là vẻ tham lam.

Ngay cả Liên Phong cũng có thể cảm giác được trong lòng vui vẻ ngọt ngào, cảm thấy rất ấm áp. Nàng tràn đầy chờ mong đối với

tương lai.

Liên Phong nhìn xem khuôn mặt anh tuấn của Diệp Thu mà rất muốn tiến lên hôn một cái, nhưng mà nội tâm ngượng ngùng không để cho nàng dám làm như thế.

Nàng chỉ dám nhìn lén hắn một chút.

Lúc này, trong lòng Diệp Thu đã bắt đầu hưng phấn lên.

"Hệ thống!"

【 Đinh. 】

【 Túc chủ tặng cho Liên Phong một khối Bảo Cốt Chí Tôn, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Diệp Thu cười nói: "Mở!"

【 Chúc mừng túc chủ phát động năm ngàn lần hoàn trả, thu hoạch được một khối Tàn cốt Côn Bằng. 】

"Chà! Tàn cốt Côn Bằng sao?"

Diệp Thu giật mình trong lòng, cái Bảo cốt Thôn Thiên Tước kia là loại hình tốc độ, cho nên trả về khẳng định cũng là loại hình tốc độ.

Mặc dù trong lòng hắn đã sớm có chuẩn bị, nhưng vừa nghe đến hai chữ Côn Bằng thì Diệp Thu đã triệt để không thể bình tĩnh.

Côn Bằng chính là sinh vật nhanh nhất tồn tại trên đời này.

Nếu như ta tu luyện cái Côn Bằng Bảo Thuật này thì về sau chẳng phải ta sẽ trở thành nam nhân nhanh nhất thế giới rồi sao?

Ấy, lời này làm sao nghe có chút là lạ!

Aiii, mặc kệ đi, dù sao một đợt này ta đã kiếm lợi lớn!

【 Phải chăng học tập? 】

"Học!"

Diệp Thu vừa dứt lời, một cỗ phù văn màu đỏ đã dung nhập vào đầu hắn.

Trong chốc lát, cái Côn Bằng Bảo Thuật kia đã hiện ra trong đầu Diệp Thu.

Lấy tốc độ thuấn di của Diệp Thu hiện tại, hắn nhanh nhất cũng chỉ đạt tới trăm dặm, mà Côn Bằng vỗ cánh bay đi thì liền đạt tới mười vạn dặm.

Nếu như Diệp Thu tu luyện đại thành cái Côn Bằng Bảo Thuật này thì hắn cũng có thể làm được tình trạng trong chớp mắt đi mười vạn dặm.

Vừa nghĩ tới đó Diệp Thu lập tức kích động.

Vậy về sau còn có ai nhanh hơn ta nữa?

Lần trước truy đuổi hung thú Thôn Thiên Tước nên Diệp Thu đã nếm qua việc thua lỗ về tốc độ.

Đối mặt loại đối thủ thiên về tốc độ này dù cho hắn có thể chiến thắng nó nhưng cũng rất khó giết chết nó.

Chỉ cần nó thật sự muốn trốn thì ngươi căn bản là truy đuổi không kịp, chỉ có thể hít khói và nhìn xem bóng lưng của nó.

Bây giờ Diệp Thu đã có cái Côn Bằng Bảo Thuật này, hắn lập tức lòng tin tăng nhiều. Nếu gặp lại Thôn Thiên Tước thì không phải hắn sẽ tùy tiện nắm nó rồi sao?

"He he he, không tệ!"

Trong lòng Diệp Thu âm thầm mừng rỡ, hắn bắt đầu tìm hiểu đơn giản về Côn Bằng Bảo Thuật.

Có hai đóa Đại Đạo Chi Hoa phụ trợ ngộ tính kinh người, Diệp Thu rất nhanh liền nắm giữ một, hai phần.

Về phần Tàn cốt cốt Côn Bằng thì vẫn còn không đến thời điểm hấp thu, trước tiên hắn cứ giữ đã.

Một đợt này ta đã kiếm lợi lớn! Ta không chỉ thu được phương tâm của nữ thần, mà còn ngoài ý muốn thu được một khối Tàn cốt Côn Bằng!

Về sau loại sinh ý này có bao nhiêu thì cho ta bấy nhiêu đi!

Tâm tình Diệp Thu vô cùng mỹ mãn!

Ầm!!!

Vào lúc này, cái quan tài đồng kia bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ vang thật lớn.

"Ồ? Thuốc trường sinh xuất hiện rồi sao?"

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều biến sắc.

Thiên địa từ trong bóng tối hỗn độn tựa hồ xuất hiện một chút ánh sáng.

Cạch một tiếng, cái quan tài đồng kia đã phong bế thật lâu nay bỗng nhiên mở ra.

Dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, chỉ gặp trong quan tài đồng có một đóa hoa sen như ngọc chậm rãi bay ra.

Một khắc này, thiên địa đều là một mảnh âm trầm, toàn bộ

không gian phảng phất như nổ tung.

"Coi chừng!"

Diệp Thu thuận tay ôm lấy Liên Phong, bảo hộ nàng ở trong ngực.

Liên Phong vừa định phản kháng thì bỗng nhiên cảm giác một đạo đế khí phát ra từ bên trong quan tài đồng.

"Không tốt! Chạy mau!"

Trong chốc lát, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, vội vàng trốn tránh.

Diệp Thu lại một lần nữa tế ra Càn Khôn Đỉnh, hai người thuận thế trốn vào.

Những người còn lại cũng lần lượt tế ra pháp bảo để cầu tránh thoát một kiếp.

Người nào phản ứng hơi chậm thì trực tiếp bị đế khí quét qua, trong nháy mắt liền hình thần câu diệt.

Chương 239 - Bộc Phát Đại Chiến

"Grào!!!"

Bên trong vòng xoáy, Chu Yếm phát ra một tiếng gào thét, trong nháy mắt nó đã bị đế khí đánh trúng, thân thể bắt đầu cực tốc thu nhỏ, sống chết không rõ.

Toan Nghê càng là thảm liệt hơn, cửu thiên lôi pháp phản phệ, bị đế khí đánh trúng mà trong nháy mắt chết đi.

Hiện trường hỗn loạn tưng bừng, thiên địa đột nhiên tối sầm lại.

Chỉ gặp đóa hoa sen ngọc trong bóng tối kia tản ra hào quang óng ánh, rồi bỗng nhiên hướng về một phương hướng mà bỏ chạy.

"Muốn đi sao? Lưu lại cho ta!" Hoa Phi Vũ dẫn đầu xuất thủ, ánh mắt hắn tham lam nhìn xem đóa hoa sen kia, còn lộ ra nụ cười tự tin.

Hắn đã vào tình thế bắt buộc phải lấy đi cái hoa sen tám cánh này.

Chỉ cần cầm tới tay thuốc trường sinh, hắn liền có thể kết ấn Phong Vương, bước vào chân chính lĩnh vực Vương cấp.

Đến lúc đó Diệp Thu còn là đối thủ của hắn nữa sao?

Hoa Phi Vũ tin tưởng vững chắc, chỉ cần hắn đạt tới Phong Vương cảnh, như vậy Liên Phong tuyệt đối sẽ lựa chọn hắn.

Đây là thế giới cường giả vi tôn, thế nhân đều sùng bái cường giả. Mà ai đạt tới Phong Vương cảnh thì đã gần như vô địch trên thế gian.

Hoa Phi Vũ không tin Liên Phong có thể ngăn cản được dụ hoặc trở thành Vương phi mà đi lựa chọn một tên Chí Tôn cảnh như Diệp Thu.

"Ha ha ha. . . Hoa Phi Vũ, cái gốc thuốc trường sinh này ta đã nhìn trúng, nếu ngươi không muốn chết thì tranh thủ thời gian cút đi cho ta." Một giọng nói phóng khoáng vang lên từ trên không.

Gã đồ tể cầm trong tay một thanh cự đao, đột nhiên cho một bổ xuống từ trên không.

Hoa Phi Vũ biến sắc, vội vàng trở lại ứng đối, cả giận nói: "Đồ tể, ngươi dám đối địch với ta hả?"

"Cút mẹ ngươi đi!" Ai có thể nghĩ gã đồ tể căn bản một điểm mặt mũi cũng không cho Hoa Phi Vũ.

"Ngươi cho rằng đây là thánh địa Dao Sơn của ngươi sao? Ta nhìn không quen tật xấu này của ngươi!"

Gã đồ tể quả nhiên là không có chút nào khách khí, đồ đao chặt xuống đánh lui Hoa Phi Vũ ra ngoài.

Giờ phút này Hoa Phi Vũ đã bị lửa giận bộc phát đến điểm tới hạn.

"Ha ha ha, tốt, rất tốt!"

"Một cái, hai cái đều ưa thích cùng ta đối nghịch đúng không?"

"Được lắm! Nếu các ngươi đều muốn bức ta thì ta dứt khoát quay lưng với tất cả các ngươi."

Hoa Phi Vũ đã triệt để cuồng bạo.

Toàn thân hắn đều mở ra bảo thuật, lực lượng Chí Tôn cảnh hậu kỳ đã triệt để bộc phát. Trong tay hắn chậm rãi xuất hiện một cái la bàn, tại bốn phương thiên địa bày ra một đạo kết giới.

Trong chốc lát, sát phạt chi khí đã hình thành, Hoa Phi Vũ như vào chỗ không người mà trong nháy mắt vỗ tới một chưởng, đánh cho gã đồ tể liên tục bại lui.

Đồ tể tức giận không thôi, đưa mắt nhìn xem thuốc trường sinh sắp bỏ chạy mà cũng không giấu dốt nữa.

Đại đao trong tay hắn đột nhiên bổ ra, một cỗ sát khí kinh người liền bộc phát. Chỉ thấy hắn mang sắc mặt âm trầm, đằng đằng sát khí nói ra.

"Tiểu tử! Ngươi muốn chết!"

Trong chốc lát, đồ đao xoay tròn một cái, trong nháy mắt đã chém ra ngoài.

Thiên địa nổi lên một trận hồng quang, đồ đao bổ xuống một tòa đại sơn trước mắt, trong nháy mắt nó đã bị chém thành hai nửa.

"Vãi nồi!"

Một đao kia đã làm kinh hãi tất cả mọi người ở đây.

Vào lúc này, một đạo thân ảnh áo trắng cũng xuất thủ, xông thẳng đến thuốc trường sinh mà đi.

Đám người kịp phản ứng mà biến sắc hô lên: "Ngăn nàng lại!"

Tất cả mọi người đồng thời xuất thủ để ngăn lại Liên Phong.

Liên Phong chỉ mang sắc mặt lạnh lẽo, không có nói nhảm mà trong nháy mắt thi triển ra Bổ Thiên Thuật.

Cái gốc thuốc trường sinh này nàng đã vào tình thế bắt buộc phải lấy, ai dám ngăn trở thì nàng liền giết!

Giờ phút này, Liên Phong cũng không giữ lại chút nào mà thi triển ra Bổ Thiên Thuật. Bốn phương thiên địa trong nháy mắt liền tiến vào bên trong lĩnh vực của Bổ Thiên Thuật.

Đám người cảm giác hô hấp không thông, bầu không khí giằng co không thôi.

Tại bên dưới cảm giác áp bách mạnh mẽ kia, có người đã thối lui ra khỏi trận tranh đoạt này.

Nơi này có quá nhiều cường giả, bọn hắn mặc dù có thực lực Chí Tôn cảnh sơ kỳ, nhưng ở trước mặt những cường giả này lại lộ ra mười phần nhỏ bé.

Ầm!!!

Theo từng tiếng vang đinh tai nhức óc không ngừng vang vọng, chiến đấu dần dần trở nên điên cuồng.

Liên Phong một tay giơ lên Tứ Tượng Đỉnh, một tay thi triển Bổ Thiên Thuật, nàng có thể đè ép cả một đám người.

Sức chiến đấu của nàng quả thực đã kinh diễm Diệp Thu.

"Ha ha ha, vợ của ta thật là lợi hại!" Diệp Thu nhếch miệng cười nói.

Hắn không nghĩ tới Liên Phong lại mạnh như vậy!

Chương 240 - Tiên Kiếm Tái Hiện

Một bên khác, đồ tể cùng Hoa Phi Vũ chiến đấu cũng đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Lúc này, một cái cự thủ từ phía trên chậm rãi đưa ra ngoài, muốn lấy đi hoa sen tám cánh.

"Hừ, đạo chích phương nào dám làm sự tình trộm cướp này?" Vân Sinh Tử mặt mo tối đen, lúc này cũng lựa chọn xuất thủ.

Trong chốc lát, ông ta hóa thân thành một con Bạch Hạc vỗ cánh bay lên, ngàn vạn cái lông chim đánh về phía cự thủ kia.

Cự thủ lập tức tan rã, từ trong khe nứt Hỗn Độn đi ra một lão giả sắc mặt tái xanh. Đây chính là người vừa rồi muốn trộm đi thuốc trường sinh.

"Đan Khâu Tử! Hừ, nguyên lai là lão thất phu nhà ngươi." Vừa trông thấy lão giả kia, Vân Sinh Tử khinh thường cười một tiếng.

Hai người trong nháy mắt giao thủ, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

Nguyên bản hiện trường là anh em hòa thuận, nhưng bây giờ đã loạn thành một bầy, đã không còn kêu là đạo hữu rất thân thiết như lúc bình thường nữa. Thật sự gặp được chuyện có lợi thì liền đánh vỡ mặt nạ.

Lúc này, Liên Phong ở vào trung tâm chiến trường nên đồng thời đối mặt nhiều cường giả vây công, khiến nàng có cảm giác đủ lòng mà không đủ lực.

Nếu tiếp tục đánh xuống nàng khẳng định sẽ thua, do đó lập tức hô to: "Diệp Thu, ngươi đang làm gì vậy, còn chưa tới giúp ta sao?"

Liên Phong rất tức giận, chính mình đánh đến gian khổ như vậy mà gia hỏa này lại còn có tâm tư đứng ở đằng xa xem kịch.

Ngươi lại tiếp tục xem kịch thì nàng dâu tương lai của ngươi sẽ bị người ta đánh chết thì sao?

Tức chết ta mà! Hắn thật sự là chân ái của ta sao?

Một tiếng hô thanh thúy truyền đến, Diệp Thu liền mỉm cười.

Nàng gấp! Nàng gấp rồi!

"Ta tới đây!" Diệp Thu duỗi ra lưng mỏi, thả người nhảy lên, chuẩn bị tiến đến trợ giúp tiểu nương tử.

Lúc này, Hoa Phi Vũ từ không trung chém xuống một kiếm, hắn muốn thừa dịp hỗn loạn mà chém giết Diệp Thu.

Diệp Thu lạnh lẽo nhìn xem, hai đầu lông mày của hắn hiện lên một tia sát ý.

Tiểu tử còn muốn thừa dịp hỗn loạn để đánh lén ta sao?

"Biến!"

Hai ngón tay Diệp Thu ngưng tụ kiếm khí, trong nháy mắt chém tới, triệt tiêu kiếm khí của Hoa Phi Vũ.

Một bên khác, đồ tể xách theo đồ đao không khách khí chút nào mà điên cuồng bổ tới.

Hắn đã triệt để điên rồi, phàm là gặp phải người thì chạy không khỏi đồ đao của hắn.

"Thuốc trường sinh là của ta! Ai cũng đừng nghĩ nhúng chàm!"

Hoa Phi Vũ khinh thường, nói:

"Đồ tể, bản công tử không muốn phản ứng với ngươi cũng không phải là vì sợ ngươi. Ngươi muốn thuốc trường sinh thì trước tiên qua cửa ải của ta đã."

"Còn có ngươi nữa, Diệp Thu! Không phải ngươi rất cuồng sao? Có gan thì lên luôn đi! Một cái, hai cái bản công tử cũng không sợ!"

Hoa Phi Vũ phẫn nộ xuất kiếm, hắn vậy mà điên cuồng đến nổi muốn đồng thời khiêu chiến cả đồ tể và Diệp Thu.

"Ha ha ha ha. . ." Diệp Thu bật cười.

Nếu muốn đánh vỡ cục diện này thì chỉ có một cái biện pháp, đó chính là từng bước từng bước đánh ngã toàn bộ.

"Tốt, nếu ngươi đã muốn chết như vậy thì ta liền thành toàn ngươi."

Diệp Thu lập tức chém tới một kiếm, Hoa Phi Vũ không nhanh không chậm đem nó ngăn lại.

Tại một bên khác, đồ tể gặp Diệp Thu nhúng tay nên không có lần nữa xuất thủ, mà hắn muốn thừa dịp hỗn loạn để cướp đi thuốc trường sinh.

Nhưng hai người kia làm sao có thể để cho hắn đạt được mục đích.

Nguyên bản là hai người đơn đấu, trong nháy mắt đã biến thành vây công đồ tể.

Đồ tể ăn trộm gà bất thành mà còn mất nắm gạo, liên tục lọt vào hai người trọng kích mà bại lui.

Một thời gian sau, hiện trường hỗn loạn tưng bừng, càng ngày càng có nhiều người gia nhập chiến đấu.

Thấy tình cảnh này Diệp Thu nhướng mày. Nếu cứ tiếp tục như thế mà lấy tu vi Chí Tôn cảnh sơ kỳ của hắn thì khẳng định sẽ trước một bước tiêu hao hầu như không còn so với bọn họ.

Trong lòng Diệp Thu tự định lượng một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn xem bầu trời. Liên Phong đang gặp địch bốn phía, nếu hắn lại không đi tương trợ thì có khả năng nàng sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

Diệp Thu vô tâm quần ẩu cùng với Hoa Phi Vũ và đồ tể, trong nháy mắt đã thi triển Côn Bằng Bảo Thuật để thoát ly chiến trường.

"Muốn đi sao? Ngươi lưu lại cho ta!" Ai có thể nghĩ Hoa Phi Vũ lại một lần nữa ngăn lại Diệp Thu.

Lần này Diệp Thu đã thật sự nổi giận.

"Hết lần này đến lần khác ngươi không coi ta ra gì đúng không?" Diệp Thu mang ngữ khí bình thản nói ra, trong nháy mắt tế ra Vân Tiêu Tiên Kiếm.

Ngay lập tức, thiên địa đã yên tĩnh trở lại.

"Cái này. . ."

"Hắn làm sao có thể có được Tiên Kiếm?"

Tiên khí lăng lệ tùy ý bộc phát, trong chốc lát tất cả hào quang bí pháp xung quanh đều lộ ra ảm đạm vô quang.

Tại phía dưới sự uy hiếp của Tiên Kiếm, nguyên bản là cảnh chiến đấu hỗn loạn đã nhất thời ngừng lại toàn bộ.

Phía bên này, Hoa Phi Vũ sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi mà nhìn xem Vân Tiêu Tiên

Kiếm trong tay Diệp Thu.

Hắn run run nói ra:

"Tiên. . . Tiên Kiếm sao?"

"Không… Hắn làm sao có thể có được Tiên Kiếm? Chuyện này không có khả năng!"

Đừng nói là Hoa Phi Vũ không tin, ngay cả những người khác cũng mang vẻ mặt chấn kinh, không thể tin nổi.

Chương 241 - Nhất Kiếm Khai Thiên Môn

Đồ tể thì lại lộ ra ánh mắt tham lam.

"Tiên Kiếm à? He he he, tiểu tử này thật đúng là giàu có a, ngay cả loại bảo vật Tiên Kiếm cũng đều có."

Nội tâm tham lam của đồ tể trong nháy mắt bị câu lên, hắn lặng lẽ đi đến đằng sau Diệp Thu.

Trong nháy mắt hắn đánh lén một cái, đồ đao hướng về phía sau lưng Diệp Thu mà chém tới.

"Coi chừng!" Phía bên trên, Liên Phong trông thấy một màn này mà sắc mặt bị hù đến trắng bệch hô to.

Nàng rất muốn tránh thoát đám người vây công để đi giải cứu Diệp Thu.

Vào lúc này. . .

Keng!!!

Một tiếng tiếng kim loại va chạm truyền đến, tại thời khắc đồ tể sắp đắc thủ, đồ đao của hắn lại bị Vân Tiêu Tiên Kiếm của Diệp Thu chặt đứt.

"Cái này. . ."

Sắc mặt đồ tể hoàn toàn trắng bệch, đồ đao của hắn chính là linh bảo, cứ như vậy tuỳ tiện liền bị Diệp Thu chặt đứt.

Chỉ thấy Diệp Thu biểu lộ bình tĩnh, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Ha ha ha, nếu ngươi đã thành tâm muốn chết thì ta liền thành toàn ngươi."

Vân Tiêu Tiên Kiếm lại bị hắn chém xuống, trong nháy mắt một lĩnh vực kiếm khí to lớn đã hình thành.

Tại bên trong lĩnh vực Tiên Kiếm này, uy lực của Thảo Tự Kiếm Quyết được phát huy đến cực hạn.

Dưới cỗ áp bách kinh người kia, tất cả mọi người đều sắc mặt trắng bệch.

Đây là thần uy đến từ Thượng Thương, không thể nhìn thẳng.

Tiên Kiếm vốn là Thượng Thương chí bảo, uy lực của nó người bình thường sao có thể ngăn cản.

Cho dù là Đại Đế cũng không dám nói có thể chống đỡ được một kích của Tiên Kiếm.

"Mọi người cùng nhau xông lên giết hắn." Lúc này Hoa Phi Vũ đột nhiên mở miệng hô to.

Diệp Thu lộ ra Vân Tiêu Tiên Kiếm và thực lực tăng nhiều, lúc này bất cứ người nào cũng không thể là đối thủ của hắn. Muốn đánh vỡ loại cục diện này chỉ có liên thủ đem hắn giải quyết mà thôi.

Nếu không Diệp Thu chỉ dựa vào thanh tiên kiếm kia thì tất cả bọn hắn đều không có khả năng lấy đi thuốc trường sinh.

Một thời gian sau, tất cả mọi người tựa hồ đạt thành ăn ý mà tiến vào kiếm trận này, nhìn chằm chằm vào Diệp Thu.

Cục diện một lần nữa đảo ngược, Diệp Thu lặng lẽ xem xét lại những người này một chút, trong lòng cười lạnh một trận.

"Tốt, các ngươi cùng lên đi! Một cái, hai cái thì có cái gì khác nhau?"

"Không sợ chết thì cứ xông lên!"

Diệp Thu bá khí huy kiếm, khí thế không giảm, giống như đi bộ nhàn nhã. Đối mặt thế cục vây công mà hắn vẫn có thể thong dong như thế.

Đám người cảm giác áp bách mười phần, vô cùng khẩn trương.

"Hừ, Diệp Thu, cho dù ngươi có Tiên Kiếm thì lại như thế nào? Nói cho cùng ngươi cũng chỉ mới là Chí Tôn cảnh sơ kỳ mà thôi."

"Dù cho ngươi có Tiên Kiếm thì ngươi cũng chưa chắc có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó. Hôm nay nhóm chúng ta nhiều người ở đây như vậy thì ta cũng không tin ngươi còn có thể lật trời."

Hoa Phi Vũ cũng bá khí nói ra, lại lần nữa tế ra pháp bảo, không tiếp tục ẩn tàng cái gì nữa.

"Không sai! Hôm nay chúng ta sẽ dứt khoát giết ngươi, chiếm lấy tiên kiếm của ngươi!" Đồ tể tham lam nói ra, hắn chưa hề là một kẻ hiền lành.

Hắn cũng không tin Diệp Thu thật sự có thể một mình đánh nổi nhiều người như vậy.

"Ha ha ha, bớt nói nhảm, tới đi!" Diệp Thu cười nhạt một tiếng, từ đầu đến cuối hắn đều không có hoảng hốt.

Có Vân Tiêu Tiên Kiếm nơi tay, ta có khí phách trảm cả thiên hạ này!

"Hừ, ta nhìn ngươi có thể cuồng đến lúc nào?" Hoa Phi Vũ giận

dữ quát một tiếng, hắn dẫn đầu xuất thủ hoành không chém tới một kiếm.

Gần như đồng thời, tất cả mọi người cũng theo hắn xuất thủ, muốn cho Diệp Thu không thể tránh được.

"Chịu chết đi!"

Tất cả cường giả bốn phương thiên địa đều hướng về Diệp Thu mà giết tới.

Chỉ gặp Diệp Thu chậm rãi nhắm mắt lại, cử chỉ hết sức kỳ quái.

Đám người tỏ ra không hiểu.

"Hắn đang làm gì vậy? Từ bỏ chống lại sao?"

Không đúng!

Bỗng nhiên một cỗ kiếm ý kinh thiên từ phía trên kết giới truyền đến, trong vòng trăm dặm cuồng phong loạn vũ.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, chỉ gặp Diệp Thu nhẹ nhàng vung ra Vân Tiêu Tiên Kiếm trong tay, trong chốc lát trên chín tầng trời tựa hồ mở ra một cái Thiên Môn.

Cuồng phong đột nhiên bộc phát, Diệp Thu cũng đột nhiên mở ra hai mắt và phát ra tiếng hô hưng phấn: "Tới đi!!!"

Vân Tiêu Tiên Kiếm xẹt qua trời cao, Diệp Thu tựa như tiến vào một loại cảnh giới thần kỳ.

Hắn hung hăng chém tới một kiếm, không đến một hơi thở, mấy vị cường giả Chí Tôn cảnh trong nháy mắt dã bị chém rớt xuống Hoang Nguyên.

Một kiếm này chính là chiêu kiếm thứ hai của Thảo Tự Kiếm

Quyết, cảnh giới tối cao của Loạn Vũ Kích Trường Không.

Nhất kiếm khai thiên môn!

Một kiếm này vừa sử xuất liền kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Lực lượng của Diệp Thu đột nhiên đột tăng gấp trăm lần, kiếm khí cực kỳ cường hãn.

Thế gian có thể sánh được nó cũng chỉ có chiêu kiếm thứ ba, nhất thảo trảm tinh thần.

Chỉ là chiêu kiếm thứ ba này Diệp Thu vẫn nắm giữ chưa thành thạo, không cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất của nó.

Chương 242 - Tử Thương Vô Số

Ầm!!!

Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, sau một lát tử thương vô số.

Diệp Thu phảng phất giết đỏ cả mắt, đối mặt địch nhân không ngừng đánh tới mà một kiếm chém hết.

Hoa Phi Vũ mà không mượn nhờ pháp khí bị hủy thì chỉ sợ cũng khó thoát một kiếp.

Về phần đồ tể thì. . .

Đồ đao bị chém đoạn trước mặt, nguyên bản ánh mắt tham lam của hắn ngay lúc này đã biến thành sợ hãi.

Sợ hãi đến từ nội tâm!

Đồ tể rất muốn chạy trốn, nhưng lúc này hắn đã bị kiếm khí khóa chặt.

Tại bên trong ánh mắt tuyệt vọng của hắn, chỉ gặp Vân Tiêu Tiên Kiếm đơn giản lưu loát xẹt qua ngực hắn.

"Không. . ."

Đồ tể phát ra tiếng thét tuyệt vọng, hắn muốn chạy trốn nhưng thân thể đã không bị khống chế mà chia làm hai nửa.

Giờ khắc này, tiên lực kinh khủng tùy ý xung kích thân thể của đồ tể, thần hồn của hắn trong nháy mắt đã bị trọng thương.

Không đến một hơi thở, nó đã bắt đầu tán loạn.

Một đời đồ tể cứ như vậy mà vẫn lạc.

"Cái này. . ."

Hoa Phi Vũ sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn xem Diệp Thu, lại nhìn một chút thanh kiếm của mình đã bị chém đứt trong tay mà phát ra âm thanh không thể tin.

Tiên kiếm chi uy vốn là thế không thể đỡ. Bây giờ lại thêm kiếm pháp xuất thần nhập hóa của Diệp Thu, càng đem uy lực của Tiên kiếm triệt để phát huy ra.

Lúc này đừng nói là Chí Tôn cảnh hậu kỳ, cho dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng không dám chọc giận hắn.

Giờ khắc này Diệp Thu thật sự quá đáng sợ!

Hoa Phi Vũ run rẩy từ sâu trong linh hồn. Từ khi xuất đạo đến nay hắn chưa bại một lần, nay hắn rốt cục đã ý thức được cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Hoa Phi Vũ phảng phất như đụng phải đả kich cực lớn, sắc mặt hắn đã tái nhợt xuống.

"Ta. . . thua rồi!"

Hoa Phi Vũ bất lực rủ xuống hai tay, ánh mắt phức tạp nhìn xem Liên Phong phía trên mà không còn có nửa điểm ý nghĩ.

Hắn rốt cục đã minh bạch vì sao Liên Phong lại lựa chọn Diệp Thu mà không lựa chọn hắn.

Hắn tâm cao khí ngạo nên đã tưởng rằng mình ưu tú hơn xa so với Diệp Thu, nhưng lại không ngờ Diệp Thu chỉ đang khinh thường hắn mà thôi.

Vô luận là thực lực hay là tâm tính thì Diệp Thu ưu tú hơn hắn. Vậy Liên Phong làm thế nào lại để ý đến hắn được.

Hoa Phi Vũ mang ánh mắt cô đơn, đột nhiên ngẩng đầu bỏ trốn.

Đám người thấy vậy mà chửi ầm lên.

"Mẹ nó! Chính hắn giật dây nhiều người đến vây công Diệp Thu, nhưng hiện tại phát hiện đánh không lại thì hắn liền chạy trước!"

“Khốn kiếp! Ngươi trang bức kiểu mức này trên cơ bản là không cứu nổi!”

Giờ khắc này đám người vây công rốt cục đã sợ hãi.

"Rút lui!"

Lúc này không đi thì chờ đến khi nào?

Cái gì? Ngươi nói về thuốc trường sinh sao?

Ngươi muốn thì tự mình đi lấy, lão tử không thể phụng bồi!

Chỉ sợ ngươi có mệnh cầm mà không có mệnh dung!

Hiện trường hỗn loạn một mảnh, trong lòng tất cả mọi người đều đồng thời toát ra ý niệm đào tẩu mà trong nháy mắt thi triển thân pháp.

Diệp Thu cũng không truy đuổi bọn hắn, vì hắn không có có ham mê giết chóc.

Thấy mọi người không còn dám tiến lên, Diệp Thu mỉm cười và trong nháy mắt thi triển Côn Bằng Bảo Thuật, hướng về phía gốc thuốc trường sinh mà đuổi theo.

Vào lúc này, Liên Phong vừa tránh thoát đám người vây công và cũng nghĩ đi lấy thuốc trường sinh.

Đột nhiên nàng phát hiện có một đạo thân ảnh áo trắng đã trước một bước đem thuốc trường sinh bỏ vào trong túi.

Sau khi thấy rõ bộ dáng của đối phương Liên Phong âm thầm vui mừng. Nhưng tất nhanh sau đó nàng lại mang vẻ mặt ủ rũ.

Liên Phong vui mừng vì người cầm tới tay thuốc trường sinh chính là Diệp Thu, là nam nhân mà nàng ưa thích.

Liên Phong ủ rũ là vì nàng cũng muốn thuốc trường sinh, thế nhưng Diệp Thu đã đoạt đi nên nàng cũng không có khả năng tranh dành cùng hắn.

Bạo lực gia đình là chuyện không tốt a!

"Ừm, được rồi."

Liên Phong hít một hơi và chấp nhận từ bỏ, Diệp Thu đã đưa cho nàng nhiều bảo bối như thế thì nàng đã rất thỏa mãn.

Nếu ta lại có ý tưởng đối với bảo bối của hắn thì ta cũng quá tham lam đi!

Ta hẳn là nên cao hứng mới đúng, dù sao hắn hiện tại cũng là bạn trai tạm thời của ta mà!

Nghĩ tới đây trên mặt Liên Phong liền hiện ra vẻ tươi cười, ánh mắt tràn đầy ẩn tình nhìn xem đạo thân ảnh áo trắng xuất trần, kinh diễm trên bầu trời.

Diệp Thu đứng trên chín tầng trời, tuyệt thế độc tôn, một tay cầm kiếm một tay chắp sau lưng giống như Trích Tiên hạ xuống nhân gian.

Dáng vẻ phong hoa tuyệt đại của hắn chấn kinh đám người, ai

nấy đều hoảng sợ và cực kỳ rung động.

Diệp Thu một tay cầm hoa sen tám cánh, một tay chấn lực vung lên Vân Tiêu Tiên Kiếm, rất có khí thế ai dám tiến lên một bước hay không?

Nhìn xem thi cốt đầy đất của cường giả Chí Tôn cảnh bị Vân Tiêu Tiên Kiếm cướp đi tính mệnh, sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều hoàn toàn trắng bệch.

Bọn họ biết rõ giờ phút này thuốc trường sinh đã chú định vô duyên cùng bọn hắn.

"Đi thôi!"

Không đến một lát, đám người dần dần tiêu giảm, người nào còn sống cũng không dám ở lại vì sợ Diệp Thu sẽ tìm bọn hắn tính sổ.

Lúc trước nhiều người như vậy công mà đều đánh không lại Diệp Thu, bây giờ ngay cả đồ tể đều chết bất đắc kỳ tử, Hoa Phi Vũ sợ quá chạy mất, những người còn lại sao có khả năng còn dám đối nghịch cùng Diệp Thu.

Rất nhanh sau đó nơi này chỉ còn lại Liên Phong và Diệp Thu, cùng với bọn người Vân Sinh Tử không có phát sinh xung đột với bọn họ.

Chương 243 - Đã Có Đáp Án

Vân Sinh Tử vuốt ve chòm râu dê, cười ha hả một tiếng, nói:

"Ha ha ha. . . Chúc mừng đạo hữu đánh lui chúng địch, thành công cầm xuống thuốc trường sinh."

"Hôm nay biểu hiện của đạo hữu có thể nói là phong hoa tuyệt đại, tuyệt thế độc tôn! Lão phu bội phục!"

Một trận vỗ mông ngựa đi qua, Diệp Thu biểu lộ không có thay đổi gì, chậm rãi từ trên trời hạ xuống, đi vào bên người Liên Phong.

Liên Phong mang vẻ mặt thâm tình nhìn hắn, trong lòng mười phần rung động về biểu hiện của hắn vừa rồi.

Quá mạnh!

Mạnh như vậy thì ai mà chịu nổi a!

Một mình hắn mà đè ép cả một đám Chí Tôn cảnh, còn hắn không những không tổn hao lông tóc gì, mà còn liên tục chém giết nhiều cường giả Chí Tôn cảnh như vậy.

Không hổ là nam nhân mà ta nhìn trúng! Quá mạnh!

Liên Phong tiếc nuối nhìn thoáng qua thuốc trường sinh trong tay Diệp Thu, nàng chúc mừng phát ra từ nội tâm: "Chúc mừng ngươi nhé sư huynh! Có thuốc trường sinh này thì việc ngươi kết ấn Phong Vương đã ở trong tầm tay rồi!"

Diệp Thu quay đầu nhìn xem đôi mắt trong veo như nước của nàng, rồi lại cúi đầu nhìn thuốc trường sinh trong tay mình một

chút.

Hắn trầm tư một phen mới nói: "Liên nhi, ta tặng ngươi cái gốc thuốc trường sinh này!"

Tê!!!

Lời này vừa nói ra làm cho toàn trường chấn kinh, lặng ngắt như tờ.

"Hắn nói cái gì vậy?"

"Hắn muốn đem gốc thuốc trường sinh này đưa tặng cho nha đầu kia sao?"

Bọn người Vân Sinh Tử đều mang vẻ mặt mông lung, bọn họ cho là mình đã nghe lầm hay xuất hiện ảo giác.

Ngươi có biết đây là thứ gì không?

Là thuốc trường sinh đó!

Mẹ nó, thế mà ngươi còn đưa tặng cho nàng?

Gốc hoa sen tám cánh này mặc dù chỉ là thuốc trường sinh hạ phẩm, nhưng dược hiệu của nó vẫn khó mà tưởng tượng.

Chí Tôn cảnh mà có thể ăn vào loai thuốc này, vậy không bao lâu liền có thể xung kích Phong Vương cảnh Vô Thượng.

Ngươi vậy mà đưa tặng nó?

Ngươi hào phóng đến mức này sao?

Tất cả mọi người đều như trong mộng!

Bọn họ chưa bao giờ từng nghĩ sẽ có người dùng thuốc trường sinh để tán gái. Liền xem như chân ái nhưng cũng không thể bỏ ra

đại thủ bút như thế được!

Liên Phong càng là trong lòng run lên, nàng đã triệt để chấn động.

Hắn. . . Lại muốn đem gốc thuốc trường sinh này đưa tặng cho ta sao?

Ta không nghĩ ra Diệp Thu có thể bỏ ra tình phí lớn như thế. Hắn đã lấy được thuốc trường sinh nhưng chính mình không cần mà ngược lại còn đưa tặng cho ta!

Chẳng lẽ tại trong lòng của hắn ta thật sự trọng yếu như vậy sao?

Nghĩ tới đây trái tim Liên Phong liền đập rộn lên, trên mặt lộ vẻ ẩn tình nhìn xem Diệp Thu.

Nàng không nghĩ tới hành trình Đế mộ lần này nàng vậy mà gặp được một vị nam nhân chỉ hận không thể đem toàn bộ thế giới đều tặng cho nàng.

Ngay cả loại bảo vật thuốc trường sinh này mà hắn cũng đều có thể đưa.

Trong nội tâm Liên Phong rất khó lại phủ nhận tình cảm của Diệp Thu đối với nàng.

"A. . ."

Liên Phong ngốc manh dùng ngón tay trắng nõn như ngọc chọc chọc bờ môi, nhất thời cũng không biết rõ nên nói cái gì cho phải.

Nàng rất cảm động và cũng rất kinh hỉ.

Nhưng khi nhìn xem gốc thuốc trường sinh tản ra sinh mệnh lực cường đại thì nàng có chút kháng cự.

Diệp Thu lúc trước đã đưa tăng nàng rất nhiều bảo vật, vậy nàng làm sao có thể lại muốn thêm bảo vật của hắn.

Mặc dù nàng thật sự rất muốn có được cái gốc thuốc trường sinh này, vì nó có tác dụng phi thường to lớn đối với nàng.

Thế nhưng nàng không thể làm như thế, vì nàng không phải là dạng người vì tư lợi, nàng không muốn chỉ có Diệp Thu nỗ lực còn nàng thì ngồi mát ăn bát vàng.

Liên Phong không làm được loai chuyện như vậy, vig chỉ có song phương cùng lao tới tình yêu thì mới có thể đi đến cuối cùng.

Nghĩ tới đây Liên Phong bỗng nhiên mang sắc mặt lạnh lẽo, ngạo kiều quay đầu, nói: "Ta không muốn!"

"Ấy. . . Cái này còn ác hơn! Người ta tặng không thuốc trường sinh mà nàng lại không muốn ư?"

“Không muốn thì cho ta đi! Ta muốn!”

Đám người lập tức hít sâu một hơi.

Đôi tiểu tình lữ này đến cùng đang làm cái gì vậy?

Trong lòng mọi người lo lắng theo bọn họ. Rõ ràng chỉ là người xem mà lúc này ai nấy đều giống như là diễn viên chính mà khẩn trương ghê gớm.

Tuy nghe thấy Liên Phong cự tuyệt, nhưng ánh mắt yêu thương vừa lóe lên liền biến mất kia của nàng đã bị Diệp Thu bắt được.

Hiển nhiên nội tâm của Liên Phong đã triệt để luân hãm khi hắn lien tục công lược, nàng đã triệt để trầm luân.

Diệp Thu lập tức vui mừng trong lòng, thâm tình nói ra:

"Liên nhi, ta đã nói qua ngươi chính là toàn bộ thế giới của ta! Ta muốn đem các đồ vật tốt nhất trên đời này đều đưa đến bên cạnh ngươi.”

“Cái gốc thuốc trường sinh này xác thực rất trân quý, nhưng ở trong lòng ta địa vị của nó so không nổi một phần vạn địa vị của ngươi."

Liên Phong nghe được lời thổ lộ chân tình này mà thân thể mềm mại run lên.

A. . . Ghê tởm! Ngươi lại nói nữa thì ta nhất sẽ không chịu được đâu!

Nàng như bị điện giật mà toàn thân tê dại, mềm nhũn, căn bản không có sức chống cự.

Nội tâm băng tuyết của nàng phảng phất như đã hòa tan.

Liên Phong chậm rãi quay đầu nhìn xem hai con ngươi tràn đầy chân tình của Diệp Thu mà nhất thời có chút thất thần.

Ngươi nói thật sao?

Ta tại trong lòng ngươi thật sự có địa vị cao như vậy ư?

Liên Phong không khỏi tự hỏi trong lòng, nhìn xem thuốc trường sinh trước mắt mà nàng tựa hồ đã có đáp án.

Chương 244 - Trang Bị Tình Duyên

Diệp Thu tiếp tục nói văn vẻ:

"Ta đã hỏi qua tinh không, nó nói rằng mặt trăng do ngươi tạo thành, ngươi tựa như một ánh trăng rơi vào trong lòng ta, chiếu sáng lên đêm hè, đưa tới Thanh Thu."

"Gặp ngươi là sự tình may mắn nhất cả đời ta."

"Ngươi là sương mai, cũng là sao sáng, là hết thảy niềm vui của ta."

"Ta viết ưa thích vào gió, từ nay mọi thứ đều là ngươi."

"Từ một khắc ta bắt đầu gặp ngươi, ta làm hết thảy cũng là vì tới gần ngươi."

Diệp Thu từng câu từng lời như bộc lộ ra tâm tình, thân thể mềm mại của Liên Phong run lên.

Đừng nói nữa! Ta nhận được chưa?

A. . . Quá ngượng ngùng đi! Trước mặt nhiều người như vậy mà ngươi lại nói ngọt chết người như thế sao? Ngươi không ngại nhưng ta ngại a!

Trước mặt mọi người mà vung cơm chó là phạm pháp đó!

Giờ phút này trong lòng Liên Phong hết sức cảm động, nàng không nghĩ tới mình tại trong lòng Diệp Thu vậy mà trọng yếu như vậy.

Nàng cũng nghĩ mình có thể gặp được hắn chính là vận may của mình.

Trong lòng Liên Phong cất chứa niềm vui, trong mắt hiện lên yêu thương, thâm tình nhìn xem Diệp Thu, ngạo kiều nói: "Ta nhận!"

Nói xong nàng liền nhận lấy thuốc trường sinh mà Diệp Thu đưa tới, nàng cúi đầu và trong lòng cảm động không thôi.

Liên Phong đã quen sự thanh lãnh, nên nàng nhất thời không biết cần biểu đạt tâm tình của mình như thế nào. Nàng chỉ có thể cúi đầu, tưởng tượng lan man.

Gặp Liên Phong rốt cục nhận lấy, Diệp Thu cuối cùng nới lỏng một hơi.

"He he, lần này ngươi còn không nhận nữa đi?"

Trong lòng thầm nghĩ, Diệp Thu kích động muốn hỏng.

Còn tốt là hắn ở thế trước có lịch duyệt phong phú, đã học qua một chút lời tâm tình, nếu không hắn thật đúng là bắt không được nàng.

Mười vạn lần a mười vạn lần, mau mau hiển linh cho ta!

Diệp Thu cứ như vậy lẳng lặng nhìn xem Liên Phong, chỉ gặp nàng cúi đầu trầm tư một chút rồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên thâm tình nhìn xem Diệp Thu. Nàng cũng không hề nói gì, chỉ nhón chân lên chậm rãi hôn hắn.

Một nụ hôn này cũng là sự đáp lại trực tiếp nhất của Liên Phong.

Nàng không có quá nhiều hàm súc biểu đạt, chỉ bằng tâm ý. Nếu đã nhận định thì đó chính là hứa hẹn cả đời.

Diệp Thu trừng lớn con mắt, một mặt kinh ngạc.

Nàng to gan như vậy sao?

Hắn cảm thụ được vị ngọt đến từ nụ hôn của Liên Phong.

Nơi đây nên tỉnh lược năm vạn chữ!

Liên Phong một nụ hôn định tình, sắc mặt nàng đỏ bừng lui trở về, mím môi một cái, trong lòng thầm nghĩ:

Đây chẳng lẽ chính là nụ hôn mà các sư tỷ từng nói sao?

Ừm, cảm giác xác thực rất là sung sướng, ngọt ngào, để cho người ta lưu luyến quên lối về, không thể tự thoát ra được, là loại cảm giác rất kỳ lạ.

Xem ra sau khi trở về ta sẽ chuyên môn đi thỉnh giáo mấy vị sư tỷ, để được các nàng truyền thụ chút kinh nghiệm.

Trong lòng Liên Phong âm thầm hạ quyết tâm, gương mặt xinh đẹp của nàng lộ ra nụ cười ôn nhu, đôi mắt cong cong giống như vầng trăng khuyết, nhìn rất mỹ lệ, rất động lòng người, để cho người ta say mê khó mà tự kềm chế.

Diệp Thu đã nhìn đến ngây dại!

Liên Phong nghiêm túc nói: "Lễ vật này ta rất ưa thích! Nếu như có thể thì hai chúng ta chính thức kết thành đạo lữ nhé?"

Diệp Thu run lên trong lòng. Ta thành công rồi sao?

"Được!"

Hắn không có bất cứ do dự nào mà đáp ứng.

Thượng Thiên không phụ lòng người a! Rốt cục nàng đã muốn chuyển sang đạo lữ chính thức!

"A. . ."

Đám người xem đột nhiên bị cho ăn cơm chó đầy miệng mà lập tức mặt mũi đỏ lên.

Quá phận! Chúng ta đi!

Bọn họ vốn cho rằng sẽ có trò hay để nhìn, ai ngờ lại là cái trò tình tứ này!

Mẹ nó! Sớm biết rõ thì vừa rồi ta chết trong chiến đấu luôn!

Tất cả mọi người đều hùng hùng hổ hổ rời đi, ngay cả lão đạo Vân Sinh Tử cũng là mặt mo tối sầm.

"Các vị đạo hữu, chuyện chỗ này lão phu xin được cáo lui trước."

"Đạo hữu đi thong thả, ta cùng ngươi đồng hành."

Rất nhanh sau đó, tất cả mọi người đều đã rời đi.

Ai chịu nổi loại ủy khuất nhét cơm chó này chứ?

Các ngươi thật to gan!

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ chuyển sang đạo lữ chính thức thành công. Tình duyên khóa lại, Diệp Thu - Liên Phong. Khóa lại thành công, giải khai hệ thống tình duyên, thu hoạch được một lần cơ hội rút thưởng thần cấp. 】

"Tới đi! Rút cho ta!"

Trên mặt Diệp Thu xuất hiện vẻ tươi cười, dần dần làm càn.

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ rút trúng Tiên phẩm: Trang bị Tình Duyên, Lưu Tiên Y, Lưu Tiên Váy. 】

"Hả? Đây là cái đồ vật gì?"

Diệp Thu sửng sốt một cái, cẩn thận tra xét bảo vật rút trúng.

Nguyên lai là hai bộ quần áo!

"Vãi nồi!"

Tiếp tục xem xét xuống dưới, Diệp Thu đột nhiên thốt ra một câu chửi bậy và hít sâu một hơi.

Cái Lưu Tiên Y và Lưu Tiên Váy này vậy mà cường đại như thế, sau khi mặc lên người thì sẽ có được lực phòng ngự cực mạnh.

Nếu như không có thủ đoạn gì đặc biệt mà chỉ dựa vào lực lượng, vậy cho dù là Đại Đế cũng không thể phá được.

Mẹ nó! Có cái này ta còn không vô địch sao?

Một tay cầm Vân Tiêu tiên kiếm, trên thân mặc Lưu Tiên Y. Chẳng phải về sau ta sẽ gặp ai liền có thể chém người đó ư?

Chà, có thể, có thể!

Liên Phong không hổ là nữ thần may mắn của ta! Một đợt này ta kiếm bộn rồi!

Đáng sợ nhất là hai kiện quần áo này mà nếu là hai người yêu nhau mặc lên thì sẽ còn có thêm hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Ừm, về phần là hiệu quả gì thì để sau này hãy nói.

"He he he, không tệ, không tệ!"

Chương 245 - Hỗn Độn Thanh Liên

Diệp Thu vui mừng trong lòng, tiếp tục nói ra: "Hệ thống!"

【 Đinh, túc chủ tặng cho người tình của ngươi một gốc thuốc trường sinh hạ phẩm, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Mở ra đi!"

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động hai vạn lần bạo kích, nhận được thuốc trường sinh cực phẩm, một gốc Hỗn Độn Thanh Liên. 】

"Tê! Hỗn Độn Thanh Liên!"

"Tía má ơi! Lần này ta phát tài thật rồi!"

Diệp Thu chấn kinh không thôi.

Nữ thần may mắn vào phút cuối cùng đã ban cho ta hai vạn lần bạo kích!

Thuốc trường sinh hạ phẩm trực tiếp biến cực phẩm!

Có gốc thuốc trường sinh này chẳng lẽ ta sẽ có thể trực tiếp trùng kích Phong Vương cảnh?

Phải biế, Diệp Thu chỉ mới vừa vặn đột phá Chí Tôn cảnh chưa tới mấy ngày, bây giơ hắn lập tức lại có cơ hội xung kích Phong Vương cảnh.

Nếu cứ tiếp tục như thế thì Đại Đế cảnh sẽ ở trong tầm tay hắn!

Cái gì mà Đông Hoang vạn năm không có Đại Đế, lão tử lập tức liền đánh vỡ cái truyền thuyết này!

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức kích động trong lòng.

Hắn đột nhiên nhìn qua Liên Phong và hôn một cái lên gương mặt xinh đẹp của nàng, để cho nàng cảm thấy bất ngờ.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Nàng ngẩng đầu nhìn xem vẻ mặt mỉm cười của Diệp Thu mà tràn đầy mờ mịt, nghi ngờ hỏi: "Ngươi sao vậy?"

"Không có gì, ta đột nhiên nhớ tới một kiện sự tình cao hứng mà thôi." Diệp Thu mỉm cười, ra vẻ bình tĩnh nói.

"Sự tình cao hứng sao?" Liên Phong nhướng mày hỏi.

Sự tình cao hứng gì vậy?

Chỉ thấy Diệp Thu nhẹ nhàng quay người, bỗng nhiên y phục trên người hắn phát sinh cải biến.

Hắn mặc một thân Lưu Tiên Y lên người, một cỗ tiên khí áp bách mười phần trong nháy mắt đè xuống, để cho Liên Phong cảm giác hô hấp đều trở nên khó khăn.

Tiên Y này có thể hoàn toàn miễn dịch sự quan sát của thần thức. Diệp Thu đứng ở nơi đó mà không có chủ động bại lộ khí tức thì căn bản không ai có thể phát hiện được.

Mà lại Tiên Y này có lực phòng ngự vô cùng mạnh, Liên Phong trong lòng đoán chừng một cái liền xem như nàng toàn lực công kích mà chỉ sợ cũng không đả thương được Diệp Thu nửa phần.

"Cái này là. . . Tiên Y!" Liên Phong run run nói ra, trong mắt tràn đầy vẻ không tin tưởng.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Thu ngoại trừ Tiên Kiếm ra thì lại còn có một kiện Tiên Y.

Hắn đến cùng còn có bao nhiêu bảo vật?

Người nam nhân này ta nhìn không thấu a! Ta hoàn toàn nhìn không thấu hắn!

"Liên nhi, ngươi nhìn xem ta mặc y phục này có được không?" Diệp Thu nhẹ nhàng cười một tiếng, vuốt ve mái tóc Liên Phong, hỏi.

Liên Phong giật mình, đánh giá hắn trên dưới một phen. Diệp Thu mặc kiện Tiên Y này trên người lộ ta một cỗ tiên uẩn, khí chất cả người đều phát sinh cải biến.

Quá đẹp trai!

Diệp Thu phảng phất như một vị Chân Tiên, khí định thần nhàn, cử chỉ ưu nhã, khí độ bất phàm.

"Rất đẹp mắt!" Liên Phong nhẹ gật đầu, lộ ra ánh mắt ái mộ, trong lòng mười phần ưa thích.

Diệp Thu mỉm cười, hỏi: "Vậy ngươi có muốn một kiện như này không?"

Liên Phong run lên, nói: "Cái này. . ."

Chẳng lẽ hắn còn có một kiện tiên y?

Đây là chuyện không có khả năng!

Tiên Y vốn là bảo vật thế gian hiếm thấy, cho dù là những cái đạo thống Viễn Cổ kia cũng chưa chắc có thể lấy ra một kiện!

Diệp Thu bây giờ đều có Tiên kiếm và Tiên Y, chẳng lẽ hắn lại còn có tiên bảo khác?

Hắn giàu đến cỡ nào a?

Chỉ gặp Diệp Thu chậm rãi lấy ra bộ Tiên Váy kia và đặt vào tay Liên Phong, nói: "Bộ Tiên Váy này cùng bộ Tiên Y này của ta là một bộ trang bị tình lữ! Ngươi nhanh mặc vào để cho ta nhìn xem."

Liên Phong không tin nổi khi nhìn thấy cái Tiên Váy bạch khiết vô hà, tiên khí mười phần này. Phẩm chất của nó và Tiên Y của Diệp Thu là đồng cấp, từ ngoại hình thì đúng là một bộ.

Liên Phong do dự một hồi, gốc thuốc trường sinh kia đã để nàng hôn hắn một cái, nếu nàng lại nhận thêm một kiện Tiên Váy thì nàng sẽ nên cảm tạ hắn như thế nào đây?

Hiến thân sao?

A. . .

Liên Phong run rẩy một chút, cuối cùng vẫn quyết định mặc vào xem sao. Về phần cảm tạ thì trước tiên thiếu nợ đi!

Cùng lắm thì. . . Cùng lắm thì để ngày khác rồi lại nói!

Cầm lên Tiên Váy, Liên Phong sử dụng đạo pháp thay y phục nhẹ nhàng nhất chuyển, bộ Tiên Váy kia liền được nàng mặc lên trên người.

Thời khắc này, Liên Phong phảng phất như một vị Chân Tiên giáng lâm nhân gian, không nhiễm khói bụi trần gian, mỹ lệ đến rung động lòng người.

Nàng nhẹ nhàng đong đưa thân thể là đủ để cho người ta không tự giác rung động trong lòng, làm người ta phải say mê.

Dưới Tiên Váy hiện ra một đôi chân dài trắng nõn như ngọc, tà váy theo gió lắc lư, thể hiện ra dáng vóc hoàn mỹ của Liên Phong.

"Đẹp! Quá đẹp!"

Diệp Thu nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Hắn tự nói đã thấy qua mỹ nữ vô số, nhưng người có thể để cho hắn hãm sâu trong đó và không cách nào tự kềm chế thì chỉ một người.

À, không đúng! Là hai người!

Minh Nguyệt cũng không tệ, hai nàng thuộc về hai loại hai phong cách khác biệt!

Chương 246 - Hứa Hẹn

Liên Phong lúc này cũng bị biến hóa của mình chấn kinh.

Mặc lên Tiên Váy về sau, nàng có thể cảm giác được thực lực của mình phi tốc tăng lên. Bây giờ cho dù là mấy trăm vị cường giả Chí Tôn cảnh vây công nàng thì nàng cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Cái Tiên Váy này có lực phòng ngự quá cường đại, thật sự không phải nói đùa. Mà lại sau hki mặc nó lên người nàng có thể cảm ứng được sự tồn tại của Diệp Thu, tựa hồ có cảm giác tâm linh tương thông.

Cảm giác này rất vi diệu, rất kỳ lạ.

Liên Phong cẩn thận nghiên cứu hiệu quả khác của Tiên Váy thì bỗng nhiên khuôn mặt đỏ lên.

Nàng giận dữ nói ra: "Làm sao thứ này còn có loại công năng kỳ kỳ quái quái kia! So với tà thuật của Hiên Viên lão đạo còn tà ác hơn!"

Trong lòng Liên Phong nhịn không được mà mắng mỏ một câu, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thu.

"Thôi được rồi, ngày khác rồi nói sau." Nghiêm túc suy tư một chút, Liên Phong quyết định trước tiên không nói đến vấn đề này.

Nàng ngay tại chỗ dạo qua một vòng rồi ngừng lại hỏi: "Nhìn được không?"

Liên Phong mong đợi nhìn xem Diệp Thu, chỉ nghe hắn nói: "Ừm, rất đẹp! Liên nhi nhà ta thật đẹp, giống như một đóa hoa

hoàn mỹ trong thế giới Thượng Thương, mỹ lệ đến rung động lòng người."

Khuôn mặt Liên Phong đỏ lên, trong lòng mười phần vui vẻ. Sau một hồi nàng mới khôi phục vẻ lãnh đạm ngày xưa, nói: "Ừm, ngươi cảm thấy đẹp mắt là được!"

Ánh mắt người khác thì nàng không quá để ý, chỉ cần Diệp Thu ưa thích là đủ rồi.

Nàng mặc quần áo đẹp hơn nữa cũng chỉ là mặc cho người mình yêu mến nhìn ngắm, chỉ cần hắn ưa thích là được, người khác cảm thấy có đẹp hay không cũng không trọng yếu.

Diệp Thu thưởng thức một phen, nhìn một lần cho thỏa mãn rồi cuối cùng mới hài lòng.

Chà, mọi người đều đã rời đi a!

Aiii, thật đáng tiếc! Ta vốn định lại vung một đợt cơm chó nhưng lại không có người xem!

Thôi quên đi!

Thuốc trường sinh đã tới tay, Diệp Thu cũng đã mất đi hứng thú với các bảo vật bên trong Đế mộ.

Những thứ được gọi là Đế khí, linh dược hắn đều nhìn không vừa mắt, nhưng nếu đưa cho đồ đệ thì ngược lại là có thể.

Lần đi vào Đế mộ này Diệp Thu đã thu hoạch rất lớn, lập tức trở nên giàu có.

Tử Hà phong còn chưa bao giờ giàu có như vậy, trong lòng Diệp Thu mười phần thỏa mãn.

Hắn bây giờ có được bảo vật đã nhiều đến đếm không hết.

Tiên phẩm: Cây giống Bàn Đào Thụ.

Thuốc trường sinh cực phẩm, Hỗn Độn Thanh Liên.

Tàn cốt Côn Bằng.

Càn Khôn Đỉnh.

Đây đều là thu hoạch của hắn tại lần đi vào Đế mộ này.

Đợi sau khi trở về bế quan một đoạn thời gian, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ phi tốc tăng lên.

Chỉ cần đạt đến Phong Vương cảnh thì Diệp Thu có thể xưng vô địch tại Đông Hoang.

Về phần những giới vực khác có đạo lạch trời tồn tại, cho nên trước mắt hắn còn không cách nào tiến vào đó.

Chỉ có đạt tới Đại Đế cảnh thì có lẽ sẽ có pháp bảo đặc thù để có thể xuyên qua kết giới đi đến những giới vực khác.

Nghĩ tới đây Diệp Thu không khỏi phát sầu, lần này rời đi thì về sau hắn và Liên Phong phải đợi đến khi nào mới có thể gặp lại nhau?

Trừ phi xuất hiện lần nữa dạng thế giới lĩnh vực xuyên qua bát hoang giống như Đế mộ này, nếu không bọn họ cũng chỉ có thể chờ đến khi đột phá Đại Đế cảnh thì mới có thể gặp nhau lần nữa.

Liên Phong tựa hồ cũng ý thức được điểm này, trong lòng nàng cảm thấy rất lưu luyến.

Ầm!!!

Bỗng nhiên có một đạo Cửu Tiêu thần lôi xuyên qua trời cao, thiên địa run lên một hồi, sơn băng địa liệt.

Diệp Thu cảm thụ được mặt đất rung động, nói: "Không tốt, phương thế giới này đang tan rã."

Thời điểm ly biệt cuối cùng cũng đến.

Bởi vì cự quy ngủ say nên toà Đế mộ này cũng tiến vào trạng thái ngủ say.

Lĩnh vực Chí Tôn cảnh bên trong Long Môn cũng bắt đầu tan rã.

Liên Phong âm thầm run lên, nàng tràn đầy ẩn tình mà ngẩng đầu nhìn xem Diệp Thu, cuối cùng thời khắc ly biệt đã đến.

Trong lòng nàng mười phần lưu luyến, nói: "Hai chúng ta khi nào mới có thể gặp lại nhau?"

Diệp Thu nhẹ nhàng cười một tiếng, trấn an nàng: "Yên tâm đi, hai chúng ta chẳng mấy chốc sẽ lại gặp nhau thôi."

Liên Phong mỉm cười, nàng tin tưởng vững chắc Diệp Thu tuyệt đối sẽ không nuốt lời, và càng sẽ không lừa dối nàng.

Nàng cười khuynh thành một tiếng, rồi nói ra âm thanh rất động lòng người: "Tốt, ta chờ ngươi! Vô luận bao lâu ta cũng chờ ngươi!"

Liên Phong buông xuống lời hứa chờ đợi này bởi vì Diệp Thu đã vì nàng mà làm hết thảy, rất đáng giá để nàng chờ đợi hắn.

Dù cho ngàn năm hay vạn năm thì nàng cũng có thể một mực chờ đợi được.

Từ vừa mới bắt đầu Liên Phong liền biết sẽ có một ngày này, cho nên nàng đã sớm làm xong tâm lý chuẩn bị.

Theo một đạo cường quang chiếu xuống, hai người thâm tình ôm lấy nhau.

Sau một hồi lâu, Long Môn lại lần nữa mở ra.

Hai người riêng phần mình đi vào lối vào của mình, không bị khống chế mà bị khu trục ra khỏi lĩnh vực này.

Trước khi ly biệt, Liên Phong khẽ cắn một cái lên bờ vai Diệp Thu, nàng nói là muốn lưu lại ký hiệu để tuyên thệ chủ quyền.

Sau khi Long Môn đóng lại, hai người cũng bởi vậy mà về lại giới vực của riêng mình.

Chương 247 - Đế Kiếm

Lúc này, tại bên ngoài Đế mộ.

Bởi vì cửa vào bị phong bế, nên những người trong các lĩnh vực có đẳng cấp thấp bị truyền tống ra trước nhất.

Vừa mới bị truyền tống ra nên Lâm Thanh Trúc có chút chân tay luống cuống, trong tay nàng là một thanh Đế Kiếm, rất nhanh liền hấp dẫn đến vô số người chú ý.

Thanh Đế Kiếm kia cần nàng bốc lên nguy hiểm tính mạng để thăm dò tử vong chi uyên mà đạt được.

Thanh kiếm này bởi vì bị Oán Linh trong tử vong chi uyên ăn mòn lâu dài, dẫn đến trên thân kiếm lây dính oán khí rất nặng.

Người nào có tâm trí không kiên định mà sử dụng thanh kiếm này sẽ rất dễ dàng đánh mất lý trí, đọa nhập ma đạo.

Còn tốt là Lâm Thanh Trúc có Cửu U Hàn Băng Quyết phụ trợ, nên ý chí của nàng mười phần kiên định, căn bản sẽ không bị nó ảnh hưởng.

Không chỉ có như thế, nếu như nàng sử dụng thanh kiếm này, nàng càng có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, khiến cho thực lực của nàng tăng nhiều.

Dù cho nàng có đối mặt với đối thủ có tu vi cao hơn nàng, nhưng chỉ cần dùng thanh kiếm này đánh ra một chiêu Tu La Trảm, vậy liền có thể quyết định thắng bại.

Kiếm này vừa xuất hiện lập tức dẫn tới vô số người chung quanh chú ý, bọn hắn đều lộ ra ánh mắt tham lam.

"Đế Kiếm!"

"Tiểu cô nương này lại có một thanh Đế Kiếm trong tay!"

Một lão giả nhìn trúng Đế Kiếm trong tay Lâm Thanh Trúc mà lộ ra nét mặt hưng phấn.

Ông ta tiếp tục nói: "Tiểu cô nương, thanh Đế Kiếm này có sát khí cực nặng, ngươi cầm không được đâu, không bằng để cho lão phu thay ngươi đảm bảo đi."

Ông ta cũng không đợi Lâm Thanh Trúc đồng ý mà liền đưa tay ra muốn đoạt đi.

"Cút!" Một tiếng quát lạnh từ cửa vào ra truyền đến.

Chỉ gặp một đạo thân ảnh màu lam tím từ cửa vào bay tới, nhẹ nhàng một chưởng liền đánh cho lão giả kia bay rớt ra ngoài.

Đám người nhìn lại thì đây không phải là ai khác mà chính là Minh Nguyệt.

"Sư tôn!" Vừa trông thấy Minh Nguyệt trở về, bọn người Liễu Như Yên hưng phấn không thôi, vội vàng tiến lên hành lễ.

Lâm Thanh Trúc cũng là nới lỏng một hơi, nàng vừa rồi đang cùng người giao thủ bên trong Đế mộ và chuẩn bị dùng kiếm này để chấm dứt đối phương, ai ngờ nàng đột nhiên bị truyền tống ra.

Đạo lý không nên lộ tài ra ngoài nàng đương nhiên minh bạch, nhưng nàng căn bản không kịp thu kiếm mà liền bị truyền tống ra.

Còn tốt là Minh Nguyệt đã kịp thời xuất hiện, không thì vừa rồi quả thật nguy hiểm.

Lâm Thanh Trúc cảm kích tiến lên hành lễ và gửi tới lời cảm ơn, Minh Nguyệt chỉ là nhẹ gật đầu.

Ánh mắt Minh Nguyệt băng lãnh nhìn xem lão giả bị nàng một chưởng đả thương, tức giận nhíu mày nói: "Lại là Bất Lão sơn sao? Các ngươi thật sự coi Bổ Thiên giáo chúng ta dễ bị khi dễ như vậy à?"

Lão giả này chính là một tên trưởng lão phổ thông của Bất Lão sơn, tu vi chỉ mới đạt tới Thần Tàng nhất phẩm.

Gặp Minh Nguyệt hướng lửa giận về mình, sắc mặt lão giả lập tức hoàn toàn trắng bệch.

Ông ta vốn định đoạt Đế Kiếm liền chạy, dù sao nơi này số người biết ông ta cũng không nhiều, nhưng nào ngờ trưởng bối trong sư môn của đối phương lại ra ngoài nhanh như vậy.

Mà lại khi ông ta trông thấy Minh Nguyệt, trong lòng càng là lòng như tro nguội.

Lúc trước Đại trưởng lão của ông ta đã chuyên môn bàn giao rằng không được phép trêu chọc người của Bổ Thiên giáo.

Nhưng ông ta nào có thể nghĩ đến mình chỉ tùy tiện động một chút ý đồ xấu mà liền chọn phải Bổ Thiên giáo.

Vì sao thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Chỉ tại ông ta đều không đến xem mấy lần mâu thuẫn kia, cho nên không biết về Lâm Thanh Trúc, bằng không ông ta làm sao có thể dám động ý nghĩ này.

Lão giả bình tĩnh lại, cẩn thận suy tính một phen, đã định ra lộ tuyến chạy trốn thật tốt.

Trong chốc lát, chỉ gặp thân hình ông ta lóe lên, chuẩn bị hướng về đám người kia mà dịch chuyển đi.

Nhưng ai có thể nghĩ ông ta vừa thuấn di đến tiết điểm thì

Minh Nguyệt đã đến trước ông ta một bước.

"Muốn đi sao?" Minh Nguyệt cười lạnh, sát ý tăng vọt.

Mâu thuẫn giữa Bất Lão sơn và Bổ Thiên giáo đã đến tình trạng không thể vãn hồi, Diệp Thu và Thiên Cơ Tử càng là đem mâu thuẫn sử dụng đến mức tốt nhất.

Đôi bên đã không còn cơ hội hòa hoãn, mà nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình.

Minh Nguyệt chưa từng nghĩ sẽ thủ hạ lưu tình để chế tạo phiền phức cho mình.

Giống như Tề Vô Hối từng nói, Bổ Thiên giáo chưa từng gây chuyện nhưng cũng chưa từng sợ phiền phức.

Minh Nguyệt lập tức vỗ ra một chưởng, trực tiếp đánh cho lão giả kia mất mạng tại chỗ.

Một màn này vừa vặn bị mấy người Lý Trường Không tại cửa vào ra nhìn thấy.

"Dừng tay!" Lý Đạo Nguyên gầm thét một tiếng, trong nháy mắt vỗ tới một chưởng.

Nhưng Minh Nguyệt làm sao e ngại qua hắn, nàng bình tĩnh quay người đánh ra một cái thủ ấn, trực tiếp đánh cho Lý Đạo Nguyên bay ngược ra sau.

Lý Trường Không thuận thế tiếp được hắn rồi chất vấn: "Minh Nguyệt chân nhân, ngươi đây là ý gì?"

Ông ta không hiểu vì sao Minh Nguyệt lại ra tay giết chết trưởng lão của Bất Lão sơn bọn hắn tại trước mắt bao người?

Chương 248 - Các Ngươi Muốn Khai Chiến Sao?

Minh Nguyệt thản nhiên nói:

"Ta không có ý gì! Người này có ý đồ nhúng chàm pháp bảo của đệ tử trong giáo phái của ta, bị ta bắt được tại chỗ nên ta chỉ thuận tay tiễn hắn một đoạn."

"Giáo phái của ta có 1 quy củ bất thành văn, người kính ta một thướcthì ta kính người một trượng, người dám phạm ta thì tất phải giết người!"

"Bất Lão sơn các ngươi có người nào không phục thì cứ việc tiến lên."

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền lặng ngắt như tờ.

Ai có thể nghĩ tới vị mỹ nữ Minh Nguyệt chân nhân luôn luôn lấy ưu nhã tài trí, ôn nhu thiện lương để đối nhân xử thế, vậy mà nàng cũng có một mặt sát tâm nặng như vậy.

Tựa hồ thủ tọa các mạch trong Bổ Thiên giáo đều có một cái đặc tính chung, đó là bao che cho con.

Đệ tử môn hạ của bọn họ bị người khi dễ, bọn họ thân làm trưởng bối thì sao có thể mặc kệ ngồi nhìn.

Huống chi Lâm Thanh Trúc còn là đồ đệ của Diệp Thu, cho nên Minh Nguyệt càng không có khả năng mặc kệ nàng.

"Ha ha ha, khẩu khí thật lớn!" Từ nơi xa bỗng nhiên truyền đến tiếng cười nói khinh thường.

Trong chốc lát, một tên lão giả mặc áo bào đen đã xuất hiện ở phía trên, Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên mà nhíu mày.

"Huyền Cơ Tử!"

Người này chính là sư đệ của Thiên Cơ Tử, danh xưng Nhị trưởng lão của Bất Lão sơn, có tu vi Giáo chủ cảnh đỉnh phong nên thực lực rất phi phàm,.

Toàn bộ Bất Lão sơn ngoại trừ Thiên Cơ Tử ra thì không ai có thể chiến thắng ông ta, do đó uy vọng của ông ta cực cao.

Người này vừa xuất hiện, mấy người Lý Đạo Nguyên lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng.

"Bổ Thiên giáo có uy phong thật to! Trước mặt mọi người lại dám giết trưởng lão của Bất Lão sơn chúng ta! Đây là xem Bất Lão sơn không người sao?" Huyền Cơ Tử vừa xuất hiện liền đem đầu mâu nhắm ngay Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt mỉm cười, duỗi ra lưng mỏi, nói: "Vậy thì như thế nào?"

"Vãi!"

Bầu không khí toàn trường trong nháy mắt liền ngưng đọng lại.

"Á đù! Bổ Thiên giáo đây là muốn chính thức hạ chiến thư cùng Bất Lão sơn sao?"

Một thời gian sau, tất cả mọi người ở đây đều trở nên kích động.

Bọn họ không nghĩ tới Minh Nguyệt từ trước đến nay luôn ôn nhu, vậy mà cũng có một mặt bá khí như thế.

Đúng như nàng nói, vậy thì như thế nào?

Bất Lão sơn tại mấy lần giao phong trước đó tựa hồ đều bại bởi Bổ Thiên giáo a!

"Cuồng vọng!" Huyền Cơ Tử giận dữ quát lên.

Minh Nguyệt nói ra lời này đã xem thường thánh địa Bất Lão sơn của ông ta thật sâu. Nếu như ông ta không biểu hiện một phen thì chẳng phải đã thừa nhận Bất Lão sơn nhu nhược sao?

Trong nháy mắt, một chưởng của Giáo chủ cảnh đỉnh phong vỗ đến rất khí thế.

Thân hình Minh Nguyệt lóe lên tránh thoát một kích này.

Đợi lúc khí tức của nàng bại lộ về sau, mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nguyên lai nàng cũng đã là Giáo chủ cảnh đỉnh phong.

"Chuyện này làm sao có thể? Sư tôn vậy mà đã đột phá tới Giáo chủ cảnh đỉnh phong?" Ngay cả Liễu Như Yên là đệ tử thân cận nhất của Minh Nguyệt mà lúc này cũng mang vẻ mặt mờ mịt.

Nhóm các nàng làm sao biết được Minh Nguyệt đã tại bên trong Đế mộ thu được cơ duyên như thế nào.

Chiến đấu khai hỏa, hai vị Giáo chủ cảnh đỉnh phong đánh đến khó phân thắng bại.

Huyền Cơ Tử càng đánh càng giật mình, trong lòng biết rõ nếu chiến tiếp thì ông ta cũng không chiếm được lợi lộc gì, cho nên cố ý uy hiếp: "Minh Nguyệt, Bổ Thiên giáo các ngươi thật sự muốn khai chiến cùng Bất Lão sơn chúng ta sao?"

Minh Nguyệt còn chưa kịp trả lời thì. . .

"Ha ha ha ha. . ."

Tại chân trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười hào khí.

Chỉ gặp một đạo thân ảnh áo bào xám lấp lóe, một thanh phi kiếm từ cửa vào bay tới, một kiếm đem Huyền Cơ Tử đẩy lui ra ngoài.

Minh Nguyệt nhìn lại, người vừa tới không phải là ai khác mà chính là Tề Vô Hối.

“Tề sư bá tới!"

Một đám đệ tử của Bổ Thiên giáo đều giật mình trong lòng.

Bọn họ không nghĩ tới một vị sư bá ngạo kiều như Tề Vô Hối mà lại trở về tại thời khắc mấu chốt.

"Ta đột nhiên cảm thấy người sư bá này cũng không chán ghét như vậy nha." Triệu Uyển Nhi mỉm cười, nhỏ giọng nói.

Lâm Thanh Trúc cũng nhẹ gật đầu, tại bên trên việc tư thì người sư bá này khắp nơi khó xử các nàng, nhưng ở bên ngoài hắn lại mười phần bao che cho các nàng. Chỉ cần đệ tử của Bổ Thiên giáo có nửa điểm nguy hiểm thì hắn liền phấn đấu quên mình mà xuất thủ tương trợ.

Đây là một chuyện phi thường mâu thuẫn, làm cho các nàng rất khó hiểu đến cùng Tề Vô Hối là tốt hay là không tốt đối với các nàng.

Chương 249 - Thiên Cơ Tử Hắc Hóa

TỀ Vô Hối bá khí vung tay áo, nói: "Bổ Thiên giáo chúng ta chưa từng e ngại bất kỳ đối thủ nào! Huyền Cơ Tử, nếu ngươi đã muốn chơi như vậy thì lão phu sẽ chơi đùa với ngươi!"

Tề Vô Hối trong nháy mắt lóe lên, đoạt lấy phi kiếm trên đất rồi đột nhiên liên trảm mấy cái, không cho Huyền Cơ Tử cơ hội thở dốc chút nào.

Thực lực của hắn không chỉ mạnh hơn Minh Nguyệt, mà phương thức công kích lại mười phần bá đạo.

Gặp Tề Vô Hối xuất thủ, Minh Nguyệt cũng liền vui lên, nàng dứt khoát đứng ở một bên nhìn xem.

Tề Vô Hối vừa ra tay liền áp chế Huyền Cơ Tử không cách nào động đậy, càng đánh càng phí sức, cho nên đã phẫn nộ quay đầu mắng mỏ bọn người Lý Đạo Nguyên: "Các ngươi thất thần ở đó làm gì vậy hả? Cùng xông lên hết cho ta!"

Lý Đạo Nguyên run lên trong lòng, lập tức kịp phản ứngmà chuẩn bị vây công Tề Vô Hối.

Minh Nguyệt liền lãnh đạm nói: "Ta xem ai dám!"

Hơn mười vị trưởng lão của Bất Lão sơn vậy mà đều không dám cử động.

"Sư muội, rất tốt! " Một giọng nói phóng khoáng truyền đến, mấy người Dương Vô Địch cũng lần lượt đi tới sau lưng Minh Nguyệt.

Giờ khắc này, thủ tọa bảy mạch của Bổ Thiên giáo đều đã xuất hiện năm mạch.

Ngoại trừ Mạnh Thiên Chính của Thủ phong và Diệp Thu Tử của Hà phong ra thì tất cả đều đã trình diện.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn các sư huynh một phen, nàng ngạc nhiên phát hiện bọn họ vậy mà đều đạt đến Giáo chủ cảnh.

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng không thôi.

Dương Vô Địch đi lên phía trước, bá khí nói ra: "Bổ Thiên giáo chúng ta không phải là dạng a miêu a cẩu mà có thể trêu chọc! Nếu các ngươi đã muốn chơi như vậy thì hôm nay chúng ta liền bồi các ngươi chơi đùa."

Sau khi nói xong, trong tay hắn thình lình xuất hiện một thanh Bá Vương Thương và đột nhiên đâm ra ngoài.

Cuộc chiến diễn ra hết sức căng thẳng, đám Ngoan Nhân này vừa tới mà cũng không hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, một lời không hợp liền trực tiếp nâng thương xông lên đánh.

Có chút giống như Mạnh Thiên Chính năm đó tính nóng như lửa, không nói một lời mà truy địch mười vạn dặm, một đường khí phách đánh lên thánh địa của người ta.

Cuối cùng nếu không phải vị Thái Thượng trưởng lão của thánh địa kia ra mặt xin lỗi, chỉ sợ cả thánh địa kia đã bị ông ta hủy diệt.

Hôm nay cuộc chiến đấu này tựa hồ giúp cho tất cả mọi người ở đây hồi ức lại thời điểm Huyền Thiên đạo nhân còn sống, Bổ Thiên giáo đã bá khí đến bực nào.

Dù sao có một vị cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong làm hậu thuẫn, cho nên có thể nói Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang trước đây

luôn luôn đi ngang.

Một thời gian sau, đám trưởng lão của Bất Lão sơn liên tục bại lui, thương có mà chết cũng có.

Huyền Cơ Tử giận dữ không thôi, hô to: "Toàn bộ cùng xông lên cho ta!"

Không chỉ có trưởng lão, ngay cả đám đệ tử cũng đã gia nhập chiến đấu.

Liễu Thanh Phong hào khí cười to, nói: "Ha ha ha, tới đi, hôm nay ta dứt khoát giết cho thống khoái!"

Sự mâu thuẫn và oán hận chất chứa đã lâu, nay đã không cách nào vãn hồi, dứt khoát liền đánh một trận.

Khi đám đệ tử cũng gia nhập chiến đấu, tất cả mọi người trong Hoang Nguyên đều tránh ra một cái khu vực.

Lâm Thanh Trúc tay cầm Đế Kiếm, quay đầu nói với Triệu Uyển Nhi: "Sư muội, ngươi cẩn thận một chút, phải đi theo đằng sau ta."

Triệu Uyển Nhi nhẹ gật đầu, nhu thuận đi theo phía sau Lâm Thanh Trúc.

Hai người đại biểu cho Tử Hà phong gia nhập chiến đấu.

Đệ tử của bảy mạch tăng thêm các thủ tọa, trưởng lão, toàn bộ đều gia nhập chiến đấu.

Trận chiến này liên quan đến tôn nghiêm của Bổ Thiên giáo và Bất Lão sơn, thắng bại đều do bọn họ quyết định.

Nguyên bản mâu thuẫn của hai thánh địa này đã rất nhạy cảm rồi. Tại bên trong Đế mộ, vô luận là trưởng lão hay là đệ tử của hai thánh địa này, phàm là gặp được nhau thì đều có mười phần

mùi thuốc súng.

Mà lão giả muốn cướp Đế Kiếm trong tay Lâm Thanh Trúc chính là ngòi nổ cho trận mâu thuẫn này.

Chiến đấu triệt để khai hỏa, một thời gian sau, Bổ Thiên giáo đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Giữa các trưởng lão, Minh Nguyệt là một vị Giáo chủ cảnh đỉnh phong, cho nên nàng cũng không phải là người dễ bị xử lý.

Mà bên trong đám đệ tử, Liễu Thanh Phong và Lâm Thanh Trúc càng là đối thủ mà không đệ tử nào của Bất Lão sơn dám nhìn thẳng.

Trận chiến này từ vừa mới bắt đầu đã định ra kết quả.

Trong lòng Huyền Cơ Tử tuyệt vọng một trận, ông ta không nghĩ tới Bất Lão sơn lại thất bại thảm như vậy.

Lúc này, một đạo thân ảnh áo đen đang phi tốc mà đến từ phía bầu trời, một chưởng đánh cho Tề Vô Hối bay rớt ra ngoài.

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người ở đây đều sợ hãi.

Đám người nhìn lại, chỉ gặp đạo thân ảnh kia là một lão giả đang ở trong hắc khí, ánh mắt dữ tợn đằng đằng sát khí nhìn xem bọn hắn.

"Thiên Cơ Tử!" Minh Nguyệt âm thầm run lên, đơn giản là nàng không thể tin được một màn trước mắt.

Không phải Thiên Cơ Tử đã bị Diệp Thu một kiếm chém chết rồi sao?

Vì sao lão ta vẫn còn sống?

Mà giờ phút này khí tức của lão ta vậy mà đã đạt đến Chí Tôn cảnh sơ kỳ, trở thành một vị tu sĩ hoàn toàn xứng đáng với danh xưng Chí Tôn.

"Chuyện này không có khả năng! Rõ ràng ta thấy Thiên Cơ Tử đã chết, vì sao lão ta vẫn còn sống?" Minh Nguyệt run lên, không thể tin được mà tự hỏi.

Chương 250 - Chiến Đấu Đến Cùng

Một bên khác, Tề Vô Hối bị một chưởng đột nhiên này đánh cho thổ huyết, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, không còn khí phách phong hoa như vừa rồi nữa.

Các thủ tọa còn lại cũng là giật mình trong lòng.

Nếu như Thiên Cơ Tử chỉ là nửa bước Chí Tôn cảnh thì có lẽ bọn hắn còn có thể liều mạng, nhưng giờ phút này ông ta vậy mà đã đạt đến Chí Tôn cảnh. Vậy trận chiến đấu này bọn hắn rốt cuộc đã không có bất luận ý nghĩa phản kháng gì nữa.

"Ha ha ha, chúc mừng sư huynh đã thành công phá cảnh trở về." Huyền Cơ Tử mang vẻ mặt hưng phấn nhìn xem Thiên Cơ Tử và đón đầu đại lễ một cái, trên mặt ông ta biểu lộ mười phần đắc ý.

Nguyên bản ông ta còn tưởng rằng Bất Lão sơn nhất định phải thua, nhưng không nghĩ tới lại đảo ngược tình thế nhanh như vậy.

Thiên Cơ Tử lạnh lùng nhìn bọn hắn một chút, dưới sự ăn mòn của hắc khí quỷ dị ông ta miễn cưỡng mới có thể bảo trì một điểm lý trí.

"Một đám phế vật, đều lui hết cho ta." Thiên Cơ Tử quát lớn một tiếng.

Sau đó ông ta chậm rãi đi ra từ trong đám người, lạnh lùng nhìn thẳng đám người Bổ Thiên giáo mà không nói gì.

Tề Vô Hối một lần nữa bò lên, Minh Nguyệt ân cần hỏi thăm:

"Tề sư huynh, ngươi không sao chứ?"

Tề Vô Hối khoát tay áo, bình ổn khí tức một chút rồi nói: "Ta không sao! Thực lực của lão gia hỏa này đã tăng nhiều vì đã đột phá Chí Tôn cảnh, hiện tại cứ tiếp tục đánh xuống thì nhóm chúng ta tất thua không thể nghi ngờ. Ta sẽ nghĩ biện pháp ngăn chặn lão ta, các ngươi hãy mang bọn nhỏ rời đi nơi này."

"Tề sư huynh, chuyện này. . . Nhóm chúng ta sao có thể bỏ lại một mình ngươi ở chỗ này được?" Trong lòng mọi người run lên, vội vàng cự tuyệt.

Vào lúc này, cho dù là những đệ tử kia cũng là cảm động hết sức.

Tề Vô Hối xanh mặt, nói: "Tính mệnh của một mình ta không đáng để lo! Những đứa nhỏ này đều là hi vọng của Bổ Thiên giáo chúng ta, cho nên ta không hi vọng chúng xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Truyền thừa là trọng yếu nhất, bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính!"

Lời này vừa nói ra, đám người liền trầm mặc. Bọn hắn thật không nghĩ tới cái gọi là truyền thừa kia lại chiếm cứ địa vị trọng yếu như vậy tại trong lòng Tề Vô Hối.

Minh Nguyệt ngưng trọng nói: "Tề sư huynh, ta sẽ lưu lại giúp ngươi! Hai chúng ta liên thủ có lẽ sẽ có thể chịu đựng được một hồi, để cho bọn nhỏ có hi vọng tranh thủ chạy trốn!"

"Không cần! Các ngươi cùng rời đi đi! Tất cả đều đi cho ta!" Tề Vô Hối mang ngữ khí kiên định nói ra.

Trong lòng hắn đã yên lặng bắt đầu vận hành Ẩm Huyết Kỹ, chính là cấm pháp mà Tề Hạo đã sử dụng tại thất mạch hội võ trước đó.

Minh Nguyệt phát giác ra dị thường nhưng cũng không ngăn

cản, vì nàng biết rõ một khi vị Tề sư huynh này đã hạ quyết tâm thì cho dù là chưởng giáo sư huynh cũng rất khó bảo hắn quay đầu.

Ẩm Huyết Kỹ kia có nguy hại cực lớn đối với thân thể, giờ phút này Tề Vô Hối một khi sử dụng thì có lẽ sẽ có thể miễn cưỡng đạt tới Chí Tôn cảnh, nhưng vẫn không đủ để chiến thắng, mà chỉ có thể tranh thủ cho bọn hắn một chút cơ hội chạy trốn.

Chỉ gặp Thiên Cơ Tử dậm chân lao đến, ánh mắt ông ta đã khóa chặt Lâm Thanh Trúc, nói: "Ngươi chính là đồ đệ của Diệp Thu đúng không?"

Trong mắt ông ta bốc lên sự điên cuồng, sự khát máu và sát ý mà nhìn thẳng về phía Lâm Thanh Trúc.

Nhìn thấy nàng thì Thiên Cơ Tử liền nghĩ tới cảnh ông ta đã bị Diệp Thu liên tục tra tấn mấy lần trước đó. Oán khí trong lòng ông ta trong nháy mắt lại tăng lên mấy phần.

Sướt sự ăn mòn của quỷ dị chi nguyên, tâm cảnh của Thiên Cơ Tử đã dần dần luân hãm mà biến thành kẻ khát máu lạnh lùng. Cừu hận đã chiếm cứ nội tâm ông ta.

Thân thể Lâm Thanh Trúc run lên, dưới sự áp bách của Chí Tôn cảnh, sắc mặt nàng đã hoàn toàn trắng bệch.

Nghe đối phương chất vấn như vậy mà Lâm Thanh Trúc cũng không cam chịu yếu thế, vì nàng không muốn ném đi mặt mũi của sư tôn nên kiên trì nói ra: "Đúng, ta chính là đại đồ đệ của Diệp Thu chân nhân!"

Tất cả mọi người đều biết rõ Diệp Thu và Thiên Cơ Tử có khúc mắc, bây giờ Thiên Cơ Tử nói như vậy khẳng định là muốn bắt Lâm Thanh Trúc để khai đao.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc cũng rõ ràng điểm này, nhưng

nàng lại không có nửa điểm sợ hãi.

Sư tôn của nàng đã nói qua, người của Tử Hà phong chưa từng biết cúi đầu nhận sai là như thế nào!

Triệu Uyển Nhi cũng lần lượt đi ra, cao giọng nói: "Còn có ta là đệ tử mười chín đời của Tử Hà phong, là nhị đồ đệ của Diệp Thu chân nhân!"

Đám người nhìn cử chỉ của các nàng mà trong lòng cảm khái không thôi.

Tử Hà phong là một cái tên rất đặc biệt, đã lạc ấn thật sâu tại trong đầu của bọn họ.

Huyền Thiên đạo nhân năm đó không ai bì nổi, mà Diệp Thu hiện tại có danh tiếng còn thịnh hơn.

Người của Tử Hà phong chưa khi nào có thời điểm cúi đầu trước người khác!

Hiện tại hai tiểu nha đầu đứng trước mặt bọn hắn cũng không hề cúi đầu!

"Rất tốt, nhưng thật đáng tiếc!" Phía trên cao, Hạc Vô Song lắc đầu nói ra.

Nếu như lúc này người đứng đó là hắn, vậy hắn chỉ sợ mình sẽ làm không được như Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi thề sống chết giữ gìn tôn nghiêm của sư tôn, không có ai được sỉ nhục sư tôn của các nàng.

Có lẽ tại trong lòng các nàng, danh dự của Diệp Thu còn trọng yếu hơn so với tính mệnh của chính mình.

Chương 251 - Ngăn Cản Bằng Mọi Giá

Thiên Cơ Tử cất tiếng cười to, âm tàn nói ra:

"Ha ha ha ha. . . Tốt, rất tốt! Nếu các ngươi đã vội vã muốn chết như vậy thì ta liền thành toàn các ngươi!"

"Trước đây Diệp Thu sỉ nhục ta, nhiều lần làm hỏng chuyện tốt của ta, nhưng hôm nay hắn không ở nơi này nên lão phu sẽ lấy các ngươi ra để khai đao trước, rồi quay đầu lại tìm hắn tính sổ sách sau!"

Vừa dứt lời, Thiên Cơ Tử trong nháy mắt đã chém tới một kiếm.

Hai người Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đều mang vẻ mặt lạnh nhạt.

Mặc dù đối mặt tử vong nhưng các nàng cũng không hề lui lại nửa bước.

Đối mặt cường giả Chí Tôn cảnh, lấy thực lực của các nàng thì làm thế nào có khả năng ngăn cản.

"Trở về!"

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, phi kiếm của Tề Vô Hối từ nơi xa đánh tới, chính diện chống được một kiếm này của Thiên Cơ Tử.

Một bên khác, Minh Nguyệt vung ra một dải lụa trắng từ trong tay áo, một tay quấn chặt lấy hai nàng và trong nháy mắt kéo lại.

"Đi!" Tề Vô Hối hai mắt đỏ bừng, giận dữ hét lên.

Giờ phút này hắn đã mở ra Ẩm Huyết Kỹ mà không thèm để ý hậu quả.

Tất cả mọi người biết rõ, một khi sử dụng Ẩm Huyết Kỹ thì căn cơ của Tề Vô Hối nhất định sẽ có chỗ tổn thương.

Huống chi đối thủ của hắn còn là Thiên Cơ Tử mạnh hơn hắn, là cường giả Chí Tôn cảnh và càng có quỷ dị chi nguyên hỗ trợ.

Như thế đánh xuống Tề Vô Hối hẳn phải chết không nghi ngờ.

Thế nhưng hắn vẫn như cũ ngăn tại phía trước tất cả mọi người.

Một đám đệ tử của Bổ Thiên giáo tuôn ra lệ vũ nhuốm máu đào, bóng lưng già nua kia nhất thời trở nên bao la hùng vĩ.

"Tề sư thúc. . ." Liễu Thanh Phong duỗi tay ra, nhưng lại vô lực buông xuống.

Hắn thân là thủ tịch đại đệ tử, tự nhận là đã nắm rõ tính cách và nhân phẩm của thủ tọa bảy mạch như lòng bàn tay. Nhưng là hôm nay cử chỉ của Tề Vô Hối đã làm cho hắn lần thứ nhất sinh ra hoài nghi đối với nhận biết của bản thân.

"Đi!" Liễu Thanh Phong ra lệnh một tiếng, tất cả đệ tử trong nháy mắt liền tản ra để chuẩn bị rút lui.

Một bên khác, khi thấy đám người của Bổ Thiên giáo muốn rút lui, Huyền Cơ Tử làm sao có thể dễ dàng để cho bọn hắn rời đi như vậy.

Phải biết một phen huyết chiến vừa rồi, Bất Lão sơn đã tổn thất rất nặng nề, mà lúc này chính là thời điểm để Bất Lão sơn báo thù.

"Xông lên cho ta, ngăn bọn hắn lại, các ngươi đừng mong thoát được một ai. Hôm nay bất kể là ai mà dám can đảm nhúng tay thì chính là địch nhân của Bất Lão sơn chúng ta." Huyền Cơ Tử sát khí mười phần nói ra.

Sau đó ông ta vỗ ra một chưởng, ánh mắt trực chỉ Liễu Thanh Phong.

Muốn giết thì nên giết thủ tịch trước tiên, những tiểu nhân vật kia căn bản không bị ông ta để vào mắt, chỉ có giết thủ tịch thì mới đầy đủ kích thích.

Chỉ gặp một chưởng kia sắp tới và suýt nữa đánh trúng Liễu Thanh Phong, tại thời khắc mấu chốt Minh Nguyệt lại một lần nữa xuất thủ ngăn lại.

Nàng nói với Dương Vô Địch: "Sư huynh hãy thay ta mang bọn hắn rời đi!"

Trong lòng Dương Vô Địch biệt khuất không thôi, hắn hận không thể nâng trường thương xông lên làm một vố lớn.

Thế nhưng bây giờ không phải là thời điểm hành động theo cảm tính, đúng như Tề Vô Hối đã nói, truyền thừa là trọng yếu nhất.

"Lục sư đệ, chia ra mà đi!" Dương Vô Địch quay đầu nói với Lục Phong, sau đó nâng trương thương tiến lên giết ra một đường máu, chuẩn bị mang đệ tử ly khai.

Tại bên khác, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi vừa mới đi một vòng dưới hoàng tuyền, lúc này các nàng vẫn còn có một chút chưa tỉnh hồn.

Lâm Thanh Trúc có tâm tính coi như ổn định mà trong nháy mắt tỉnh lại, lôi kéo tay Triệu Uyển Nhi, nói: "Sư muội, theo sát ta."

Nói xong nàng liền mang theo Đế Kiếm hướng một lỗ hổng mà giết ra ngoài.

Chỉ tiếc rằng nàng tựa hồ là hạch tâm của trận chiến đấu này, bởi vì danh hào đại đồ đệ của Diệp Thu đã chú định nàng khó có thể ẩn núp.

"Bắt lấy các nàng!" Lý Đạo Nguyên sát khí tràn trề nói ra.

Hắn đã từng bị Diệp Thu sỉ nhục nên hôm nay muốn hoàn lại toàn bộ.

"Hừ, một cái, hai cái thì có cái gì khác nhau? Tới đi! Hôm nay ta muốn đánh mười cái." Minh Nguyệt bá khí cản lại, một chưởng đẩy lui mấy người.

Nàng đứng giữa không trung rất có phong thái Nữ Chiến Thần.

Một mình nàng ngăn cản toàn bộ đám trưởng lão của Bất Lão sơn ở bên ngoài, để cho bọn hắn không cách nào rút thân ra để đi truy sát bọn người Lâm Thanh Trúc.

Huyền Cơ Tử giận dữ, nói: "Tiện nhân! Cùng xông lên giết nàng cho ta!"

Trận huyết chiến hết sức căng thẳng, bọn người đánh đến long trời lở đất, một lần nữa đem chỗ đại sơn này san thành bình địa.

Chương 252 - Không Thể Ngăn Cản

"Ha ha ha ha. . . Tề Vô Hối, ngươi dám ngăn ta sao?" Trên không trung, Thiên Cơ Tử ngửa mặt lên trời cười to, cuồng vọng mười phần nói ra.

Cỗ hắc khí quỷ dị chi nguyên còn quấn quanh thân ông ta đang không ngừng thôn phệ thần hồn của ông ta, khiến cho ông ta dần dần trở nên phát rồ.

Thiên Cơ Tử tay phải cầm kiếm, tay trái che lấy cái trán, ngửa mặt lên trời cười to, giống như một tôn Ma Thần.

Tề Vô Hối lúc này áp lực tăng gấp bội, hắn biết rõ chính mình không có khả năng đánh thắng được Thiên Cơ Tử.

Thế nhưng Mạnh Thiên Chính hiện tại không ở đây, Diệp Thu cũng không rõ tung tích.

Hắn thân là chấp pháp trưởng lão của Bổ Thiên giáo, là thủ tọa của một mạch, là cường giả Giáo chủ cảnh đỉnh phong, nên lúc này hắn đã không có bất kỳ đường lui nào.

"Có gì không dám?" Tề Vô Hối cao giọng đáp lại, không có nửa phần lui bước.

Thiên Cơ Tử cười nhạo nói:

"Châu chấu đá xe! Buồn cười cho một kẻ không tự lượng sức như ngươi!"

"À không, ta cảm thấy nên đem ự buồn cười này cải biến

thành kính trọng mới đúng."

"Ta rất kính trọng kẻ không tự lượng sức như ngươi!"

Tề Vô Hối toàn lực phát động Ẩm Huyết Kỹ. Trong chốc lát, tinh huyết toàn thân hắn đều đang thiêu đốt, thực lực phi tốc tăng lên.

Đến một điểm giới hạn nào đó, chỉ nghe ầm một tiếng, Tề Vô Hối tựa hồ tiến vào một loại lĩnh vực trong truyền thuyết.

Tất cả mọi người đều giật mình.

"Đây là. . . Chí Tôn cảnh!"

"Làm sao có thể?"

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, Tề Vô Hối vậy mà cũng đột phá đến Chí Tôn cảnh!

Chỉ có chân chính được chứng kiến loại bí pháp này như Hạc Vô Song thì mới minh bạch, Tề Vô Hối sở dĩ có thể đạt tới Chí Tôn cảnh là do hắn đã thiêu đốt tinh huyết, lấy sinh mệnh ra làm đại giới, cưỡng ép đem cảnh giới của hắn tăng lên tới Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Đây đã là cực hạn của Tề Vô Hối!

Mà hậu quả cũng rất nghiêm trọng, vì cưỡng ép tăng lên một cái đại cảnh giới sẽ gây tổn thương không cách nào tưởng tượng nổi đối với bản thân.

Trận chiến này vô luận là thắng hay bại thì Tề Vô Hối đều có phong hiểm vẫn lạc.

"Tề sư huynh!" Cảm nhận được khí tức Chí Tôn cảnh của Tề Vô Hối, Dương Vô Địch đỏ bừng hai mắt, vô lực hô lên.

Trong lòng hắn đã tức giận không thôi, một thương đánh lui một đám trưởng lão của Bất Lão sơn trước người rồi quát to: "Đi cho ta! Có thể đi một cái liền tốt một cái!"

Không có người nào so càng rõ ràng hơn Dương Vô Địch về ảnh hưởng mà cấm pháp Ẩm Huyết Kỹ kia mang đến, trong lòng hắn bi phẫn không thôi.

Thiên Cơ Tử lặng lẽ nhìn xem Tề Vô Hối, cảm nhận được khí tức của hắn không ngừng tăng lên mà cũng nhướng mày.

"Ha ha ha, nếu ngươi đã thuần tâm muốn chết thì ta liền thành toàn ngươi."

Chí Tôn cảnh đấu với ngụy Chí Tôn cảnh đã có kết quả chiến đấu từ sớm.

Trước đây Diệp Thu cũng là Chí Tôn cảnh đối chiến với Thiên Cơ Tử là ngụy Chí Tôn cảnh.

Khi đó Thiên Cơ Tử căn bản không hề có lực hoàn thủ, đây chính là áp chế do chênh lệch cảnh giới mang đến.

Mặc dù Tề Vô Hối sử dụng Ẩm Huyết Kỹ để cưỡng ép đột phá, nhưng hắn cũng không có thân thể Chí Tôn, đây chú định là chênh lệch giữa hai người.

"Để ta nhìn xem ngươi không tự lượng như thế nào!" Thiên Cơ Tử chém tới một kiếm, khí tức Chí Tôn cảnh trong nháy mắt bộc phát.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ Hoang Nguyên đã rung chuyển một trận.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, đối mặt với uy áp của Chí Tôn cảnh thì bọn họ không tự giác mà liền cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Kiếm khí bá đạo cương mãnh, trong nháy mắt chém tới trước người Tề Vô Hối. Hai mắt hắn đỏ bừng, cũng chém ra một kiếm để nghênh tiếp.

Một tiếng nổ vang lên, sơn băng địa liệt.

Phụt!!!

Tề Vô Hối phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ đọ sức bằng một chiêu kiếm mà hắn liền bị đánh cho trọng thương.

Thiên Cơ Tử căn bản không cho Tề Vô Hối cơ hội phản ứng, ngay lập tức lại chém ra một kiếm.

Tại bên trong lĩnh vực quỷ dị của ông ta, Tề Vô Hối khắp nơi đều bị áp chế, vô cùng khó chịu.

"Không tốt! Cứ dựa theo đà này Tề sư huynh ắt sẽ gặp nguy hiểm!" Nhìn xem Tề Vô Hối khắp nơi bị áp chế, Dương Vô Địch vô lực nói ra.

Thế nhưng địch nhân có thực lực sai biệt quá lớn nên hắn cũng không giúp được gì cho Tề Vô Hối.

Tại một bên khác, Minh Nguyệt cũng lâm vào khốn cảnh, đối mặt với một đám cao thủ Bất Lão sơn vây công nàng đã rơi xuống hạ phong.

Cục diện bây giờ Bổ Thiên giáo cơ hồ đã sập bàn toàn bộ, chỉ có một số nhỏ đệ tử tránh được trói buộc mà chạy ra ngoài.

Còn lại phần lớn vẫn ở bên trong vòng vây, căn bản không cách nào tránh thoát.

Nếu cứ tiếp như thế, chờ đợi bọn họ chỉ có một cái kết cục là toàn quân bị diệt.

Chương 253 - Tề Vô Hối Vẫn Lạc?

Dương Vô Địch xanh mặt nhìn xem một đám đệ tử trước mặt mình liên tiếp thụ thương, hắn từ trong ngực lấy ra một tấm phù đưa tin.

Đây là một tấm phù đưa tin rất đặc biệt, trong tay mỗi một vị thủ tọa đều có một cái.

Chỉ có gặp được dạng tai họa như diệt môn thì mới có thể bóp nát nó.

Dương Vô Địch nhìn xem phù đưa tin trong tay, không chút nghĩ ngợi mà trực tiếp bóp nát.

Vào lúc này, tại bên trong Ngọc Thanh điện của Bổ Thiên giáo, Mạnh Thiên Chính đang ngồi trên ghế chưởng giáo đột nhiên đứng lên.

Ông ta yên lặng một hồi, trên khuôn mặt già nua trong nháy mắt hiện ra mười phần sát ý.

Sắc mặt ông ta xanh xám một trận, lửa giận đã xông lên não.

"Bất Lão sơn! Các ngươi dám lấn Bổ Thiên giáo chúng ta sao?" Mạnh Thiên Chính quát to một tiếng, không giận tự uy, trong nháy mắt đã thuấn đi vào từ đường phía sau núi.

Mấy phút sau, mấy trăm đạo thân ảnh từ phía sau núi bay ra, thẳng đến vùng đất im lặng mà đi.

Từ trong bảy mạch cũng lần lượt có các đạo thân ảnh không

ngừng đuổi theo.

Giờ khắc này, Bổ Thiên giáo cơ hồ đã xuất động toàn giáo.

Tại vùng đất im lặng, một trận huyết chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của hai đại thánh địa vẫn đang nổ ra kịch liệt.

Bên phía trưởng lão của Bất Lão sơn phát hiện Dương Vô Địch bóp nát phù đưa tin thì cũng bắt đầu làm theo.

Hôm nay đôi bên muốn liều một trận sinh tử, hoặc là Bất Lão sơn cứ thế biến mất, hoặc là Bổ Thiên giáo từ hôm nay trở đi sẽ bị xoá tên.

"Giết cho ta!" Dương Vô Địch dứt khoát buông xuống tâm tư, nổi giận gầm lên một tiếng.

Sau khi bóp nắt phù đưa tin, hắn nâng trường thương đánh tới, như đã tự đoạn đường lui.

Lục Phong cũng là bá khí quay đầu, cười nói: "Ha ha ha ha. . . Dương sư huynh, hôm nay nhóm chúng ta dứt khoát chiến cho thống khoái đi! Mấy trăm năm không có trải qua tâm tình chiến đấu kích động như vậy, ta thật sự có điểm nhiệt huyết sôi trào a!"

Lục Phong đánh một chiêu Long Chủy Thủ, trong nháy mắt đã chém rớt một tên trưởng lão của Bất Lão sơn trước mắt, một mình tiến vào vòng vây giết tới, trông hắn rất có hương vị người già nhiệt huyết.

Một bên khác, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng lần lượt trở về, các nàng hai mắt nhìn nhau một cái và nhẹ gật đầu hết sức ăn ý.

Đệ tử sáu mạch khác đều đã gia nhập chiến đấu, vậy làm sao có thể thiếu đi Tử Hà phong được?

Lâm Thanh Trúc cầm Đế Kiếm trong tay, giao thủ cùng đông đảo đệ tử của Bất Lão sơn mà không rơi vào thế hạ phong, giết địch vô số, tiên huyết nhuộm đỏ áo trắng của nàng.

Một thời gian sau, vậy mà lại lần nữa nghịch chuyển tình thế.

Tất cả sự đảo ngược này đều nhờ Tề Vô Hối cưỡng ép tăng lên, nếu như hắn bại thì thế cục sẽ lại lần nữa đảo ngược. Áp lực lập tức đi tới trên thân Tề Vô Hối.

Khi hắn trông thấy đám sư đệ, sư muội, đệ tử, sư điệt đều đang huyết chiến, Tề Vô Hối che lấy cái trán, ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, nói: "Ha ha ha ha. . . Thiên Cơ Tử, hôm nay lão phu liền xem như bỏ mình thì cũng muốn từ trên thân thể ngươi lột xuống một lớp da!"

Vừa dứt lời, Tề Vô Hối tựa như Ngọc Kiếm ẩn thân, che giấu phong mang.

Thiên Cơ Tử nhíu màymột cái, cảm thấy một kiếm này có chỗ kỳ lạ.

Bỗng nhiên chỉ gặp Tề Vô Hối đột nhiên rút kiếm, kiếm khí bị hắn che dấu thật lâu trong nháy mắt bạo phát toàn bộ.

Hắn đánh cho Thiên Cơ Tử vội vàng không kịp chuẩn bị, làm cho trên thân Thiên Cơ Tử liên tiếp xuất hiện rất nhiều vết thương. Ngay cả một cánh tay của Thiên Cơ Tử cũng bị hắn chém xuống.

Thiên Cơ Tử giận dữ không thôi, ông ta nhất thời chủ quan nên đã không có phát giác Tề Vô Hối đang giấu đi một kiếm ảo diệu, từ đó để cho hắn có được tiên cơ ra tay.

"Ghê tởm! Ngươi chết đi cho ta!" Thiên Cơ Tử nổi giận rống to, sau đó vung cánh tay lên một cái, cánh tay mới vừa bị chém rớt kia trong nháy mắt lại khôi phục trở về.

Trong cơn giận dữ, chỉ gặp Thiên Cơ Tử đột nhiên xông lên, toàn lực bộc phát đập xuống đầu Tề Vô Hối, trong nháy mắt đã đè hắn xuống mặt đất.

Tề Vô Hối ra sức phản kích, thế nhưng trước thực lực tuyệt đối tất cả phản kháng của hắn đều lộ ra mười phần bất lực.

Chỉ thấy Thiên Cơ Tử rút kiếm đâm một cái vào đan điền của Tề Vô Hối.

Đan điền của Tề Vô Hối nhói nhói một trận, sau đó phun ra một ngụm tiên huyết, căn cơ của hắn đã hoàn toàn bị hủy.

Nhưng Tề Vô Hối vẫn không muốn từ bỏ, hắn vô lực cầm lấy phi kiếm và lưu lại trên người Thiên Cơ Tử rất nhiều đạo vết thương.

Mà Thiên Cơ Tử trong cơn giận dữ càng không để ý bất luận công kích gì của Tề Vô Hối, ông ta trực tiếp đâm chết hắn ngay tại ghềnh bãi bên trên sa mạc.

Sau một loạt kiếm đâm, khí tức của Tề Vô Hối rốt cục đã mờ đi.

Đám người cảm giác được khí tức sinh mệnh của Tề Vô Hối suy kiệt, ánh mắt đỏ bừng nhìn tới.

"Sư huynh. . ." Minh Nguyệt lệ nóng doanh tròng, vẻ mặt cô đơn hét lên.

Vị Tề Vô Hối cao ngạo, lòng dạ nhỏ mọn kia của nàng cuối cùng đã vì cứu các nàng mà vẫn lạc.

"Sư bá. . ." Một đám đệ tử cũng rơi lệ, khí tức sinh mệnh của Tề Vô Hối đã bắt đầu ảm đạm, nói rõ hắn sắp vẫn lạc.

"Cha. . ." Tề Hạo từ bên trong đám người giết ra, hai mắt hắn

đỏ bừng, ánh mắt vô quang nhìn xem thi thể già nua của Tề Vô Hối mà phảng phất như trời sập.

Chương 254 - Cường Giả Tề Tụ

Tề Hạo muốn xông qua nhưng bị Dương Vô Địch ngăn lại.

Tề Vô Hối đã chết, mà Thiên Cơ Tử còn ở nơi đó, nếu lúc này Tề Hạo đi qua thì nhất định cũng sẽ chết trong tay Thiên Cơ Tử.

Dương Vô Địch cũng không muốn huyết mạch duy nhất của Tề Vô Hối sẽ vẫn lạc như vậy.

"Ha ha ha ha. . . Ta nhìn xem còn có ai có thể ngăn được ta?" Sau từng nhát kiếm chém chết Tề Vô Hối, Thiên Cơ Tử lẳng lặng nhìn xem tính mạng Tề Vô Hối đang dần khô kiệt mà cất tiếng cười to.

Cỗ hắc khí kia đã hoàn toàn chiếm cứ nội tâm Thiên Cơ Tử, sự tà ác cuối cùng đã mê hoặc tâm thần ông ta.

Tề Vô Hối vừa chết liền không còn có người có thể ngăn cản Thiên Cơ Tử đại khai sát giới.

Chỉ thấy hai mắt ông ta đỏ bừng, bốc lên hồng quang, quay người lại khóa chặt Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi bên trong đám người.

Sắc mặt Lâm Thanh Trúc lập tức tái đi, trong lòng nàng rõ ràng người kế tiếp vẫn lạc chính là các nàng.

Tuy nhiên trong nội tâm nàng vẫn không có bất luận vẻ sợ hãi gì, thân thể vẫn thẳng tắp, váy dài trắng như tuyết của nàng đã bị nhuộm đến đỏ thẫm.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc hết sức cảm động, không nghĩ tới vị Tề sư bá luôn một mực làm khó các nàng vậy mà lại nguyện ý vì

cứu các nàng mà lựa chọn hi sinh chính mình.

Phần ân tình này nàng chỉ có lấy tính mệnh để trả lại.

Lâm Thanh Trúc quay đầu lạnh nhạt hỏi: "Sư muội, ngươi có sợ không?"

Triệu Uyển Nhi mỉm cười, trả lời: "Có sư tỷ ở bên cạnh thì Uyển Nhi cái gì cũng không sợ!"

Lâm Thanh Trúc cũng cười, hai người dắt tay nhau đi ra, các nàng đều rõ ràng mục tiêu của Thiên Cơ Tử chính là mình.

Đã như vậy thì cần gì lại ẩn núp, cứ dứt khoát đứng ra thôi.

Vì bảo hộ các nàng mà Tề Vô Hối phải chết, các nàng không muốn lại bởi vì mình mà sẽ hi sinh bất luận một vị trưởng bối nào nữa.

Nhìn xem các nàng khẳng khái đi ra, trong lòng Minh Nguyệt vội vàng không thôi. Nàng muốn đi ngăn cản cản thế nhưng Huyền Cơ Tử lại một mực dây dưa, căn bản không thoát thân được.

Thiên Cơ Tử cười lạnh nhìn xem các nàng đi tới, âm tàn nói ra:

"Rất tốt, cũng bớt để lão phu từng bước đi tìm các ngươi."

"Hai vị thủ tọa của Tử Hà phong các ngươi đã nhiều lần hủy đi chuyện tốt của ta, khi nhục ta, hôm nay ta liền lấy hai người các ngươi để tế kiếm, hòng rửa sạch nổi nhục nhiều năm qua của ta."

Lâm Thanh Trúc không cam lòng yếu thế, nói: "Muốn chém giết hay muốn róc thịt thì cứ tới đi! Ngươi ít nói lời vô ích!"

"Cuồng vọng!" Thiên Cơ Tử giận dữ quát lên.

Ông ta trong nháy mắt đánh tới một chưởng, muốn đem Lâm Thanh Trúc xóa bỏ ngay tại chỗ.

Một chưởng của Chí Tôn cảnh thì các nàng làm sao có thể ngăn cản.

Giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người chỉ có một cái ý niệm, đó là cảm thấy đáng tiếc cho hai vị tiểu nữ tử kinh tài tuyệt diễm, thiên phú dị bẩm này.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trên bầu trời bỗng nhiên bay tới một kiếm, trong nháy mắt đã đánh lùi Thiên Cơ Tử ra xa.

"Ai?"

Tất cả mọi người ở đây đều vô cùng giật mình, chỉ gặp trên không trung có một lão đạo bạch y, tiên phong đạo cốt, đang từng bước một đạp không mà tới.

Vừa trông thấy lão đạo kia, bọn người Minh Nguyệt liền âm thầm run lên, kinh ngạc nói: "Huyền Dịch sư thúc!"

Người đến chính là Thái Thượng trưởng lão của Bổ Thiên giáo, cùng một thế hệ với Huyền Thiên đạo nhân, Huyền Dịch chân nhân, là cường giả Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Từ khi Mạnh Thiên Chính kế vị, ông ta liền tọa trấn tại từ đường phía sau núi và nhiều năm không ra, dốc lòng tu luyện, nhằm xung kích vô thượng chi cảnh.

Chỉ có khi tông môn gặp phải thời điểm nguy hiểm thì ông ta mới sẽ ra tay.

Dương Vô Địch không nghĩ tới, Mạnh Thiên Chính lại mời được ông ta ra ngoài.

Bỗng nhiên tại chân trời liên tục lấp lóe vô số đạo ánh sáng, sau đó mấy trăm vị cường giả liền xuất hiện tại trên không trung.

Tất cả thuần một màu sắc đạo bào của Bổ Thiên giáo, nhìn

chằm chằm vào cả đám người của Bất Lão sơn.

"Tê!!! Nhiều cường giả Giáo Chủ cảnh như vậy sao?"

Tất cả mọi người ở đây liền giật mình, ai có thể nghĩ tới Bổ Thiên giáo từ trước đến nay luôn điệu thấp mà lại có nội tình thâm hậu như vậy.

Trong đội ngũ cường giả lít nha lít nhít kia, ngoại trừ Giáo Chủ cảnh ra thì còn có một đống lớn Thần Tàng ngũ cảnh.

Nội tình này ai mà gánh vác cho được a?

Sau đó lại có một đạo hào quang lấp lóe, đám người lập tức xem xét.

"Mạnh Thiên Chính! Hắn vậy mà cũng tới!"

Vừa trông thấy Mạnh Thiên Chính xuất hiện, toàn trường liền sôi trào.

Vị này đã từng có tên tuổi thịnh nhất Đông Hoang vì tính tình rất là nóng nảy. Bởi vì tiếp quản Bổ Thiên giáo nên tính tình ông ta đã thu liễm, cả trăm năm không hề xuống núi.

Không ai nghĩ tới hôm nay Mạnh Thiên Chính vậy mà xuống núi, vả lại còn mang theo mấy trăm vị cường giả Giáo Chủ cảnh, đồng thời đã mời đến một vị Thái Thượng trưởng lão Chí Tôn cảnh.

Chỉ thấy bên trên Thiên Uyên, Mạnh Thiên Chính mang vẻ mặt lạnh lùng, không giận tự uy, một bước đi tới bên cạnh thi thể của Tề Vô Hối.

Ông ta thi triển đạo thuật bảo vệ thần hồn của hắn, không để cho nó khuếch tán. Lúc này tính tình nóng nảy đọng lại nhiều năm của ông ta tựa hồ đã giải phong tại thời khắc này.

Mạnh Thiên Chính nhẹ nhàng buông xuống thi thể Tề Vô Hối, ngữ khí bình thản nói ra : "Giết!"

Ông ta vừa ra lệnh một tiếng, mấy trăm vị cường giả kia trong nháy mắt liền xuất thủ, với ý đồ tru sát hết đám đệ tử và trưởng lão của Bất Lão sơn.

Chương 255 - Không Còn Che Dấu

Sau khi giọng nói lạnh lùng của Mạnh Thiên Chính hạ xuống, tất cả mọi người trên dưới Bổ Thiên giáo đều xuất động trong nháy mắt.

Có chưởng giáo làm chỗ dựa thì còn có cái gì để lo lắng, dứt khoát giết cho thống khoái.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Huyền Cơ Tử hoàn toàn trắng bệch, thế cục lại nghịch chuyển.

"Sư huynh, chúng ta bây giờ nên làm cái gì?" Lý Đạo Nguyên mang vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Bây giờ Bổ Thiên giáo đã xuất động toàn giáo, mà viện binh của Bất Lão sơn bọn hắn còn chưa tới.

Nếu như thế đánh xuống thì Bất Lão sơn hôm nay sợ là sẽ hủy diệt.

Huyền Cơ Tử cũng không biết rõ nên xử lý như thế nào mà khẽ cắn môi, đem ánh mắt nhìn về phía Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử lặng lẽ nhìn chăm chú vào đám trưởng lão của Bổ Thiên giáo mà bá khí giơ kiếm, nói: "Ta xem ai dám tiến lên một bước!"

Uy áp của Chí Tôn cảnh trong nháy mắt đã phát ra, tất cả mọi người đều bị chấn lui.

Lúc này Huyền Dịch chân nhân chậm rãi đi ra, khí thế khóa

chặt Thiên Cơ Tử, nói:

"Thiên Cơ Tử, hôm nay lão phu sẽ chơi đùa với ngươi."

"Hừ, Huyền Dịch lão nhi, nếu như hôm nay tới đây là vị sư huynh đã chết đi của ngươi, là Huyền Thiên đạo nhân, vậy lão phu còn kính sợ ba phần. Nhưng chỉ là ngươi thì lão phu sợ cái gì?" Thiên Cơ Tử nói.

Giờ phút này, hai người đều là Chí Tôn cảnh sơ kỳ cho nên cảnh giới không phân trên dưới.

Nhưng Thiên Cơ Tử có khí tức quỷ dị hỗ trợ nên có mười phần lòng tin, cho dù là Huyền Dịch thì ông ta cũng không để vào mắt.

Trừ phi Diệp Thu đích thân tới, hay là Huyền Thiên đạo nhân đã chết đi nhiều năm từ trong quan tài leo ra. Nếu không là ai ông ta cũng không để vào mắt.

Huyền Dịch chân nhân tối đen mặt mo, đang chuẩn bị nói chuyện thì lúc này. . .

"Ngươi không sợ ông ta vậy còn ta thì sao?"

Giọng nói này từ cửa vào truyền đến, giống như đại đạo chi âm, xa xăm mênh mông.

Giọng nói này vừa xuất hiện, tất cả mọi người ở đây đều run lên trong lòng, nội tâm rét lạnh nhìn về phía cửa vào.

Một cỗ sát ý kinh thiên từ cửa vào Đế mộ truyền đến.

Giọng nói này quen thuộc này lập tức hấp dẫn tới sự chú ý của Minh Nguyệt, Lâm Thanh Trúc, Triệu Uyển Nhi.

Đám người quay đầu nhìn lại, chỉ gặp tại cửa vào Đế mộ có một nam tử buộc tóc áo trắng chậm rãi đi tới, khí chất mười phần tiên uẩn.

"Sư tôn. . ."

Vừa trông thấy Diệp Thu, Lâm Thanh Trúc ráng chống đỡ thật lâu đã lệ nóng doanh tròng, không nhịn được mà che miệng khóc lên.

Không ai biết rõ nàng lúc trước đã thừa nhận áp lực như thế nào.

Triệu Uyển Nhi cũng là như thế, ủy khuất trong lòng nàng đã tại thời khắc này phát tiết ra.

Các nàng biết rõ người nam nhân có thể làm chủ cho các nàng đã trở về!

"Diệp Thu!"

Nghe được giọng nói này, thân thể Thiên Cơ Tử liền run lên.

Ông ta băng lãnh xoay người, nhìn xem đạo thân ảnh áo trắng kia đang chậm rãi đi ra từ cửa vào.

Một khuôn mặt quen thuộc hiện lên, cừu hận ẩn sâu trong lòng ông ta cũng đã triệt để bộc phát tại thời khắc này.

Hết thảy sỉ nhục của Thiên Cơ Tử đều đến từ người này.

"Ngươi rốt cục đã chịu hiện thân!" Thiên Cơ Tử cắn răng nghiến lợi nói ra, dần dần bị lạc lối tại bên trong cừu hận.

Diệp Thu từng bước một đi tới, sát ý của hắn đã khó mà che giấu.

Hắn không nghĩ tới bởi vì chính mình sơ sẩy mà để cho Thiên Cơ Tử trốn qua một kiếp rồi ủ thành đại họa.

Giờ khắc này Diệp Thu đã thật sự nổi giận, sự nổi giận này lần đầu phát ra từ nội tâm.

Diệp Thu không nghĩ ra vì cái gì Thiên Cơ Tử lại có thể sống sót dưới Vân Tiêu tiên kiếm.

Suy nghĩ hồi lâu hắn rốt cục minh bạch, có lẽ là do cỗ quỷ dị chi nguyên kia.

Thứ này đến từ đầu nguồn hắc ám, mà Diệp Thu hiểu về nó vẫn là quá ít, cho nên để cho Thiên Cơ Tử may mắn trốn qua một kiếp.

Nhưng lần này hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy lại phát sinh.

Thân hình Diệp Thu lóe lên, đi tới bên người Tề Vô Hối.

Hắn nhìn xem thi thể đã lạnh bang của Tề Vô Hối mà trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Chuyện vừa rồi Diệp Thu tại thời điểm ở bên trong Đế mộ cũng đã thấy rõ, chỉ là hắn nhất thời bị thời không loạn lưu quấy nhiễu nên không thể ra kịp. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn xem vị sư huynh này bị Thiên Cơ Tử giết chết tại chỗ.

Trong lòng Diệp Thu rất hối hận, vì sao lúc trước hắn không có xem xét rõ ràng Thiên Cơ Tử phải chăng đã tử vong hay chưa mà lại sốt ruột rời đi.

Còn tốt là Mạnh Thiên Chính đã kịp thời thu lại thần hồn của Tề Vô Hối, không để cho nó khuếch tán, như vậy Tề Vô Hối vẫn còn có thể cứu.

Diệp Thu đứng lên, một cỗ sát ý kinh thiên trong nháy mắt bạo phát ra.

Vào giờ khắc này Chí Tôn cảnh chi uy đã triệt để không bị hắn che dấu.

"Đây là… Chí Tôn cảnh!"

Giờ khắc này, hiện trường sôi trào một trận.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, vì không ai nghĩ tới Diệp Thu vậy mà cũng đột phá đến Chí Tôn cảnh.

"Làm sao có thể?" Tất cả mọi người khó mà tin được sự thật này, ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng mang vẻ mặt chấn kinh.

Ông ta thật không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà đi trước mình một bước để tiến vào Chí Tôn cảnh.

Ở đây ngoại trừ những người đã xem trận chiến đấu bên trong Đế mộ ra thì cơ hồ tất cả mọi người đều mười phần rung động.

Chẳng ai ngờ rằng vị sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo, là thủ tọa của Tử Hà phong đã đi trước một bước so với tất cả mọi người để tiến vào Chí Tôn cảnh trong truyền thuyết.

Chương 256 - Chỉ Có Thể Động Thủ

"Sư tôn vậy mà đã đột phá đến Chí Tôn cảnh!"

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi rung động không thôi, mà càng là vui mừng.

Tại trong lòng các nàng, Diệp Thu chính là người cường đại nhất trên đời này, là lá bài tẩy của các nàng.

Gặp Diệp Thu tiến nhập Chí Tôn cảnh, trong lòng bọn họ mười phần vui vẻ, nhưng cũng có chút lo lắng. Đương nhiên càng nhiều hơn chính là rung động.

Ngay cả Huyền Dịch chân nhân lúc này cũng phải nhướng mày, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Thu chậm rãi đằng không đi tới phía trước Thiên Cơ Tử, băng lãnh nhìn ông ta, nói: "Ngươi đang tìm ta sao?"

Thân thể Thiên Cơ Tử run lên, ánh mắt như xuyên thấu lòng người của Diệp Thu để cho ông ta e ngại phát ra từ nội tâm.

Hai lần giao thủ trước đó Thiên Cơ Tử đều bại dưới tay Diệp Thu, nên trong lòng ông ta đã đã có bóng ma tâm lý.

"A. . ."

Thiên Cơ Tử bỗng nhiên cảm thấy đầu mình đau muốn nứt, nhất thời không chú ý mà để cho khí tức quỷ dị kia rốt cục thôn phệ hết thần hồn, triệt để đánh mất lý trí.

"Hừ, Diệp Thu, ngươi tới rất vừa vặn, hôm nay hai chúng ta nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt đi." Thiên Cơ Tử đã bị mất đi bản tâm nên không còn cảm thấy sợ hãi, nói.

Hiện tại ông ta chỉ muốn đồ sát một trận.

Diệp Thu ung dung không vội, lãnh đạm nói ra: "Tốt! Vậy hai chúng ta liền thanh toán hết đi!"

Vừa dứt lời, Diệp Thu đã vỗ ra một chưởng, cương phong từ Càn Khôn Vô Cực Thủ trong nháy mắt đánh tới.

Thiên Cơ Tử giơ một kiếm ngăn cản, song phương lại một lần nữa giao thủ.

Không thể không nói, Thiên Cơ Tử đột phá Chí Tôn cảnh nên thực lực tăng nhiều, mà ông ta còn có quỷ dị chi nguyên hỗ trợ.

Nhưng thực lực của Diệp Thu cũng không phải Chí Tôn cảnh bình thường có thể sánh được.

Một thời gian sau, song phương đánh đến khó phân thắng bại.

Dư ba chiến đấu đem một tòa lại một tòa đại sơn san thành bình địa, nhìn thấy mà kinh tâm động phách.

"Thật không thể tưởng tượng nổi, đây chính là Chí Tôn cảnh chiến đấu sao? Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!"

Nội tâm mọi người mười phần rung động, cảm thán nói ra.

Mạnh Thiên Chính lặng lẽ nhìn chăm chú về trận chiến đấu này, sau đó lại nhìn về cả đám Bất Lão sơn phía xa xa.

Tay phải ông ta nhẹ nhàng vung lên, nói: "Hôm nay ta muốn để cho Bất Lão sơn bị xoá tên! Giết!"

Mạnh Thiên Chính ra lệnh một tiếng, mấy trăm vị trưởng lão

liền xuất thủ trong nháy mắt, mấy vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo cũng biến nơi này thành một vòng vây.

Mặc cho đám người Bất Lão sơn làm sao giãy dụa nhưng cũng không cách nào tránh thoát cái vòng vây này. Đây chính là một cái tử cục.

Mạnh Thiên Chính có tính tình nóng nảy, một là ông ta không đánh nhưng nếu đánh thì sẽ trực tiếp diệt môn của địch nhân.

Mạnh Thiên Chính làm việc từ trước đến nay ưa thích trảm thảo trừ căn, không lưu hậu hoạn.

Nghe được mệnh lệnh của chưởng giáo, trên mặt tất cả mọi người đều xuất hiện nụ cười, sau đó dần dần trở nên điên cuồng.

Dương Vô Địch cười to, nói: "Ha ha ha, đám các ngươi hãy chuẩn bị kỹ càng để tiếp nhận lửa giận của lão phu đi!"

Hắn biệt khuất hồi lâu và giờ khắc này rốt cục lão phu có thể phóng thích cơn thịnh nộ ra ngoài.

Tất cả mọi người của Bổ Thiên giáo đều cùng nhau xuất thủ, không đến một hồi đám đệ tử của Bất Lão sơn đã bị giảo sát mấy trăm người tại bên trong vòng vây, chết đi mười phần thảm liệt.

Mà những người còn lại càng là tuyệt vọng trong lòng, lòng như tro nguội và đã bắt đầu từ bỏ chống lại.

Vào lúc Huyền Cơ Tử lòng như tro nguội, chuẩn bị buông tay đánh cược một lần, tại chân trời bỗng nhiên hiện lên vô số đạo hào quang.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ gặp trên không trung đã xuất hiện mấy trăm đạo thân ảnh, nhìn trang phục liền biết đó là trưởng lão của thánh địa Bất Lão sơn.

"He he, lại có trò hay để nhìn rồi." Trông thấy một màn này, đám quần chúng ăn dưa liền vui lên.

Hai đại thánh địa đã chính thức kéo ra màn che để quyết sống chết với nhau.

Thấy tình cảnh này mà Huyền Cơ Tử vui mừng không thôi, ông ta phảng phất như đang nhìn thấy hi vọng.

Chỉ gặp từ bên trong đám trưởng lão của Bất Lão sơn đi ra một vị lão giả tiên phong đạo cốt, đưa mắt nhìn về phía Huyền Dịch chân nhân, tức giận hỏi: "Huyền Dịch lão nhi, ngươi sao dám lấn Bất Lão sơn chúng ta và đồ sát đệ tử của chúng ta sao?"

Người này chính là Thái Thượng trưởng lão của Bất Lão sơn, tên là Công Tôn Diễn, là cường giả Chí Tôn cảnh sơ kỳ, cùng thế hệ với Huyền Dịch chân nhân.

Huyền Dịch chân nhân mỉm cười một tiếng, nói: "Công Tôn Diễn, sự tình nơi đây rõ ràng là do Bất Lão sơn các ngươi bốc lên, bây giờ nói vậy thì quả thật ngươi có uy phong thật to đấy. Ngươi tới rất vừa vặn, lão phu đang thấy ngứa tay, vậy để ta cùng ngươi so chiêu một chút."

Vừa nói xong Huyền Dịch liền trực tiếp xuất thủ, căn bản không hề nói nhảm dư thừa.

Công Tôn Diễn sầm mặt lại, khuôn mặt âm lãnh đến đáng sợ.

Ông ta vốn còn muốn nói một chút đạo lý, nhưng thấy tình cảnh đã đến tình trạng không chết không thôi, cho nên liền biết đạo lý sẽ giảng không thông, do vậy ông ta cũng chỉ có thể động thủ.

Chương 257 - Hủy Diệt Thiên Cơ Tử

Đại chiến hết sức căng thẳng, hai đại thánh địa đã triệt để triển khai huyết chiến.

Trên trời dưới đất chiến đấu không ngớt, một lần nữa đem một mảnh Hoang Nguyên này đánh thành một tòa phế tích.

Đương nhiên, màn kịch quan trọng chính là trận chiến đấu ở trên bầu trời.

Nhìn chăm chú vào Diệp Thu và Thiên Cơ Tử đang kịch chiến, trong lòng mọi người rung động không thôi.

Sau từng chiêu đối bính, hai người nhao nhao lui lại mấy bước.

Diệp Thu đứng ở không trung lặng lẽ nhìn xem Thiên Cơ Tử. Hắn có thể cảm giác được Thiên Cơ Tử lúc này mạnh hơn rất nhiều so với dĩ vãng. Đặc biệt là cỗ quỷ dị chi nguyên kia mười phần khó giải quyết.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi!

Diệp Thu lạnh nhạt nói ra: "Ngươi chỉ có chút bản lãnh này sao?"

Đối mặt với lời châm chọc này, Thiên Cơ Tử liền nổi giận, sát ý tăng vọt, quát lên: "Cuồng vọng! Ngươi nhất định sẽ vì sự cuồng vọng của mình mà trả giá đắt!"

Diệp Thu lơ đễnh nói ra: "Thiên Cơ Tử, lần trước ngươi may

mắn trốn qua một kiếp, nhưng lần này ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy nữa."

Vừa dứt lời, chỉ gặp Diệp Thu bay vào trong mây, trong chốc lát thiên địa thất sắc.

Sau đó một vạn loại kiếm ý lập tức đánh xuống, hư không vặn vẹo một trận, mưa to gió lớn nổi lên, toàn bộ Hoang Nguyên đều lâm vào bên trong kiếm vực cực hạn.

Tất cả mọi người ở đây giật mình, ai cũng cảm thụ được Tử Vong Chi Kiếm sượt qua người mà vạn phần hoảng sợ.

Một kiếm kinh người kia cho dù là Huyền Dịch và Công Tôn Diễn cũng mang vẻ mặt rung động.

Diệp Thu dậm chân một cái, tay phải nhẹ nhàng nâng lên, lãnh đạm nói: "Liền đến điểm này thôi, ta không có nhiều thời gian để chơi đùa cùng ngươi! Một kiếm này coi như là tặng cho ngươi lễ vật cuối cùng!"

Chỉ thấy cửu thiên chi thế đã hình thành, Vạn đạo kiếm khí tề tụ, thiên địa run rẩy một trận.

Diệp Thu giống như Chân Tiên giáng lâm, cả thế gian đều phải chú ý tới hắn, và tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Giờ phút này Thiên Cơ Tử đang vô cùng sợ hãi, phía dưới một kiếm kia ông ta thậm chí ngay cả quyết tâm phản kháng cũng đều đề lên không nổi.

Cho dù là quỷ dị chi nguyên mà khi đối mặt một kiếm này cũng ảm đạm xuống.

"Không. . ."

"Chuyện này không có khả năng. . ."

Thiên Cơ Tử mãnh liệt lắc đầu, ông ta không thể tin được một màn này.

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên mở ra một cánh cửa, Thượng Thương chi quang chiếu xạ mà xuống.

Một lát sau, khí tức quỷ dị trong thể nội Thiên Cơ Tử liền bị thôn phệ không còn một mảnh.

Thiên Cơ Tử tuyệt vọng và rất không cam lòng lần nữa thất bại dưới tay Diệp Thu.

Sau khi đạo Thiên Môn kia mở rộng, tất cả mọi người tại hiện trường đều sôi trào lên. Loại tràng diện kinh tâm động phách như thế cả đời bọn họ đều chưa chắc có cơ hội gặp được một lần.

"Thật bất khả tư nghị! Một kiếm này chính là Thượng Thương chi kiếm, nhân gian hiếm thấy a!"

"Ai có thể cản nổi một kiếm này? Cho dù là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong thì chỉ sợ cũng sẽ tránh đi phong mang!"

Đám người cảm thán một trận.

Ngay sau đó đạo ánh sáng kia đột nhiên hạ xuống.

Một đạo kiếm khí vượt ngang chém tới, thiên địa tựa như run rẩy.

Thiên Cơ Tử sắc mặt trắng bệch nhìn xem một kiếm chém xuống đỉnh đầu mà lòng như tro nguội.

Ông ta ra sức ngăn cản, thế nhưng thân thể Chí Tôn của ông ta trong khoảnh khắc liền bị tan rã, cuối cùng hóa thành huyết vụ phiêu tán trên không trung, không hề có lực hoàn thủ.

"Sư huynh!" Huyền Cơ Tử kinh hãi kêu lên.

Thiên Cơ Tử chết đi cũng mang ý nghĩa Bất Lão sơn sẽ suy sụp, chú định bọn hắn sẽ bị diệt vong.

Huyền Cơ Tử rất không cam lòng mà muốn lao ra cứu Thiên Cơ Tử, nhưng lại bị Mạnh Thiên Chính một chưởng vỗ cho gần chết.

"Hừ, hôm nay Bất Lão sơn sẽ bị chúng ta xoá tên!" Mạnh Thiên Chính bá khí nói ra, tính tình nóng nảy của ông ta rốt cục dã bị tỉnh lại.

Phía bên này, Diệp Thu sau khi chém xuống một kiếm, Thiên Cơ Tử đã hủy diệt, nhưng hắn vẫn không thấy yên lòng.

Hắn đi vào chỗ mà Thiên Cơ Tử chết đi và cẩn thận cảm thụ thần hồn của ông ta. Thấy nó còn chưa khuếch tán thì khóe miệng hắn có chút giương lên.

"Ha ha ha, ngươi còn muốn trốn sao? Nhưng loại chuyện này không thể có lần thứ hai."

"Chuyện như vậy ta làm sao có thể lại để cho nó phát sinh lần nữa?"

Diệp Thu cười lạnh nói ra, sau đó đưa tay phát ra một cỗ lực lượng pháp tắc.

Lực lượng cường đại của hắn trực tiếp chấn vỡ thần hồn của Thiên Cơ Tử.

Lần này Thiên Cơ Tử xem như đã triệt để chết đi, chết không thể chết lại.

Xử lý xong Thiên Cơ Tử, Diệp Thu đem ánh mắt nhìn về phía đám người Bất Lão sơn.

Công Tôn Diễn trông thấy Thiên Cơ Tử tử vong mà giận dữ

quát lên: "Mẹ kiếp! Ăn của ta một kiếm!"

Công Tôn Diễn tránh thoát Huyền Dịch chân nhân dây dưa, một kiếm giết tới chỗ Diệp Thu.

Diệp Thu khinh thường nhìn ông ta một cái, duỗi ra hai ngón tay kẹp lấy bảo kiếm vừa chém tới, sau đó hắn trực tiếp bẻ gãy nó.

Hiện tại coi như Diệp Thu đứng đấy cho Công Tôn Diễn đánh thì ông ta đều đánh không thủng phòng ngự của hắn.

Chương 258 - Trảm Thảo Trừ Căn

"Thượng Cổ truyền thừa của Bất Lão sơn nên dừng ở đây đi." Diệp Thu lãnh đạm nói ra, rồi vỗ ra một chưởng trực tiếp đánh cho Công Tôn Diễn trọng thương, suýt chút nữa mất mạng.

Giờ khắc này, Công Tôn Diễn rốt cục đã ý thức được mình cùng Diệp Thu có thực lực sai biệt quá lớn.

Một chưởng bị trọng thương về sau, ông ta mượn nhờ phản lực mà muốn chạy trốn, nhưng lại bị Huyền Dịch chân nhân một kiếm ngăn lại.

Huyền Dịch chân nhân mang ý vị thâm trường nói ra: "Huyền lão đầu, ngươi muốn đi đâu? Quay về Bất Lão sơn sao? Ta khuyên ngươi đừng nên nghĩ vậy, lúc này Bất Lão sơn chỉ sợ là đã luân hãm."

"Cái gì?!!" Công Tôn Diễn kinh hãi thốt lên.

Huyền Dịch nói lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ Bổ Thiên giáo đã phái người tiến đánh Bất Lão sơn rồi ư?

Nghĩ tới đây mà Công Tôn Diễn liền thất thần, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Lần này ông ta đã mang ra ngoài tất cả cao thủ của Bất Lão sơn, nếu như lúc này Bổ Thiên giáo phái ra một chi đội ngũ tiến đánh Bất Lão sơn, như vậy đạo thống Thượng Cổ bọn hắn hôm nay sẽ thật sự hủy diệt.

Huyền Dịch chân nhân cười lạnh, nói: "Bổ Thiên giáo chúng ta chưa từng gây chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta sẽ e ngại bất kỳ một cái tông môn thánh địa nào. Nếu Bất Lão sơn các ngươi đã muốn liều mạng cùng chúng ta thì cũng đừng trách chúng ta không nể tình. Bổ Thiên giáo chúng ta từ trước đến nay có truyền thống có thể không xuất thủ thì tận lực không xuất thủ, nhưng vừa ra tay thì liền muốn trảm thảo trừ căn."

Sau khi câu nói trảm thảo trừ căn được thốt ra, trong lòng Công Tôn Diễn lập tức lạnh như đã chết.

Tất cả mọi người cũng là hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy may mắn vì đã không chọc tới Bổ Thiên giáo.

"Tía má ơi! Bổ Thiên giáo quá độc ác!"

"Bọn hắn đang muốn diệt môn a!"

Đám người khiếp sợ không thôi, Công Tôn Diễn càng là lòng như tro nguội, trong lòng ông ta biết rõ hôm nay chính là tử cục của Bất Lão sơn.

Trong lòng Công Tôn Diễn không ngừng thầm mắng Thiên Cơ Tử ngu xuẩn. Biết mình thân là Đại trưởng lão mọi hành vi cử chỉ đều liên quan đến an nguy của thánh địa, vậy mà lại làm việc không có phân tấc như thế.

Tình trạng hiện tại đã không có chỗ trống để quay lại, Công Tôn Diễn dứt khoát liều mạng.

"Hừ, Huyền Dịch lão nhi, ít nói lời vô ích đi! Để cho ta nhìn xem ngươi những năm này có tiến bộ gì!"

Hai người này lúc tuổi còn trẻ chính là đối thủ, bây giờ già rồi mà vẫn như cũ không ai phục ai.

Đáng tiếc vừa rồi Công Tôn Diễn đã bị Diệp Thu một chưởng

đả thương, lúc này ông ta lại muốn đối chiến với Huyền Dịch chân nhân thì đơn giản chính là si tâm vọng tưởng.

Hai người chiến đấu rất nhanh liền có hạ màn, cuối cùng Công Tôn Diễn vẫn lạc.

Các trận chiến đấu còn lại cũng lần lượt kết thúc, Bổ Thiên giáo đã đại hoạch toàn thắng, Bất Lão sơn thì toàn quân bị diệt.

Bất Lão sơn không ai có thể còn sống sót, cho dù là những đám đệ tử cũng đều chết trong vũng máu.

Giống như Mạnh Thiên Chính đã nói, trảm thảo trừ căn không buông tha một tên.

Chiến đấu vừa mới kết thúc, Mạnh Thiên Chính đi đến trước mặt chư vị trưởng lão, lạnh lùng nói: "Trong trận chiến này, người bị thương lưu lại, những người còn lại toàn bộ đi theo ta."

Dương Vô Địch hỏi: "Sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?"

"Bất Lão sơn!" Mạnh Thiên Chính cũng không quay đầu lại, chỉ dừng lại và lạnh lùng nói.

Giờ khắc này, đám người như trở về một trăm năm trước, Mạnh Thiên Chính động một chút liền đánh lên sơn môn của người ta.

Lão gia hỏa này có tính tình mười phần nóng nảy, một khi đã nổi lên sát tâm thì một người liền dám tiến đánh cả thánh địa sơn môn của người ta, ai chặn cửa vào thì ông ta liền muốn giết.

Ai cũng ngăn không được Mạnh Thiên Chính, dù là Thái Thượng trưởng lão của đối phương ra mặt nhưng ông ta vẫn không nể mặt mũi.

Mạnh Thiên Chính dám giết ngươi nhưng ngươi dám động ông

ta sao?

Phải biết Huyền Thiên đạo nhân của Bổ Thiên giáo trước đây chính là Đông Hoang đệ nhất nhân trên danh nghĩa. Ngươi dám động Mạnh Thiên Chính một cái thì Huyền Thiên đạo nhân sẽ lập tức rút kiếm tìm ngươi.

Trông thấy một màn này, Diệp Thu liền vui vẻ.

Hắn không nghĩ tới chưởng giáo sư huynh từ trước đến nay luôn hòa ái dễ gần, vậy mà cũng có một mặt nóng nảy như vậy.

Mặc dù trước kia Diệp Thu đã nghe nói qua không ít lời đồn về Mạnh Thiên Chính, nhưng hôm nay cũng là lần thứ nhất hắn nhìn thấy tận mắt.

Không thể không nói chưởng giáo sư huynh rất cứng rắn a!

Mạnh Thiên Chính bá khí vung tay lên, lập tức mang đi một lượng lớn người, lấy khí thế hung hăng thẳng hướng Bất Lão sơn.

Tất cả mọi người đều biết rõ, từ hôm nay trở đi Bất Lão sơn xem như triệt để bị hủy diệt.

Vì cái gì mà Mạnh Thiên Chính lại phát ra đại hỏa như thế? Ngươi nhìn một chút thi thể của Tề Vô Hối nằm trên đất thì liền biết rõ.

Diệp Thu lắc đầu, hắn cũng không đi theo đám người Mạnh Thiên Chính, mà là đi tới trước thi thể của Tề Vô Hối.

"Aiii, Tề sư huynh a Tề sư huynh, mấy ngày không thấy mà ngươi lại sấp mặt rồi. . ."

Tại bên trong trận huyết chiến này, Bổ Thiên giáo cũng có thương vong. Nhưng so với Bất Lão sơn thì điểm thương vong ấy căn bản không tính là gì.

Điều duy nhất để cho bọn họ khó mà tiếp nhận chính là Tề Vô Hối đã bỏ mình.

Một đám người vây quanh thi thể của Tề Vô Hối, trầm mặc không nói, nội tâm bi thương khó mà che giấu.

Lúc này trong lòng tất cả mọi người đều có cảm xúc rất sâu.

Chương 259 - Tin Đồn Thất Thiệt

Lâm Thanh Trúc giật giật góc áo Diệp Thu, hỏi: "Sư tôn, Tề sư bá còn có thể cứu không?"

Lúc này trong lòng nàng rất phức tạp.

Tề Vô Hối là vì cứu các nàng mà chết, mặc dù hắn mặt ngoài cao ngạo không muốn thừa nhận, nhưng Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều rõ ràng và cũng rất cảm kích việc hắn đã xuất thủ tương trợ.

Dạng ân tình này các nàng phải làm như thế nào mới có thể báo đáp?

Tu tiên kiêng kỵ nhất là nhân quả và ân tình, phần ân tình này nếu như không trả thì khả năng sẽ có chỗ ảnh hưởng đối với tương lai tu hành của các nàng, vì đã lưu lại một cái khúc mắc.

Diệp Thu không có trả lời vấn đề của nàng, mà là ân cần quay đầu nhìn thoáng qua hai đồ nhi của mình.

May mắn là các nàng cũng không có bị thương gì, chỉ là linh lực tiêu hao quá lớn nên có chút lao lực mà thôi.

Diệp Thu nhẹ nhàng sờ lên mái tóc Lâm Thanh Trúc an ủi một phen, hắn không nói gì mà xoay người nhìn lại.

Minh Nguyệt đi tới, nhìn thoáng qua Tề Hạo đang ôm thật chặt lấy thi thể của Tề Vô Hối không chịu buông tay, nàng cực kỳ bi thương mà hít sâu một hơi.

"Aiii. . ."

Thân là người tu đạo, bên trên tiên lộ dài dằng dặc, chuyện sinh tử biệt ly như vậy là quá trình mà mỗi người nhất định phải trải qua.

Minh Nguyệt không hi vọng Tề Hạo sẽ chấn động không yên nên an ủi: "Sư điệt, ngươi phải rang chịu đựng, không thể nhục chí. Phụ thân ngươi là một vị vĩ nhân, hắn đã dùng hết sức mình để có thể kết thúc trách nhiệm. Chỉ là từ nay về sau trách nhiệm của Tàng Kiếm phong liền rơi xuống trên đầu ngươi, do đó ngươi ngàn vạn lần không thể sụp đổ."

Đám người nghe vậy cũng là yên lặng lắc đầu, trong lòng thở dài.

Bọn họ chỉ hận chính mình không có năng lực để trợ giúp Tề Vô Hối tại bên trong trận huyết chiến kia.

Bầu không khí bị đè nén xuống, trong lòng mọi người đều mười phần bi thống.

Minh Nguyệt đi đến bên cạnh Diệp Thu, ánh mắt phức tạp nhìn hắn một cái mà cũng không nói gì.

Nàng không biết rõ nên nói cái gì, vì Tề Vô Hối muốn cho bọn hắn tranh thủ cơ hội chạy trối chết mà lựa chọn chọi cứng cùng với Thiên Cơ Tử. Cuối cùng rơi vào kết cục chết ngay tại chỗ.

Nếu như lúc ấy nàng có thể đến trợ giúp Tề Vô Hối, hoặc là Diệp Thu sớm một chút đi ra, vậy kết quả có khả năng sẽ phát sinh cải biến.

Nhưng sự thật đã phát sinh, kết quả cũng không có khả năng lại thay đổi.

Tề Hạo khóc đỏ cả hai mắt, khẽ cắn môi nhịn xuống nội tâm bi

thống, ngẩng đầu nhìn các sư thúc một chút rồi nói: "Đệ tử minh bạch! Nguyện vọng của phụ thân ta sẽ tiếp tục kế thừa, ta sẽ không để cho Tàng Kiếm phong cứ như vậy mà sụp đổ!"

Ánh mắt hắn rất kiên định, tựa hồ đã hạ quyết tâm làm xong việc chuẩn bị gánh vác trách nhiệm làm thủ tọa của Tàng Kiếm phong.

Vào lúc này, Diệp Thu cũng là sửng sốt một cái.

Hắn nhìn đám người chung quanh một chút với vẻ mặt mờ mịt.

Diệp Thu cảm thấy buồn cười, nói: "Bầu không khí này đến cùng là sao? Tiểu tử, ngươi nói cái gì vậy? Ngươi muốn kế thừa chức vị thủ tọa của Tàng Kiếm phong thì vẫn còn sớm đấy!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền run lên.

Có người nhỏ giọng nói: "Diệp sư thúc cùng Tề sư bá vốn là có khúc mắc, vậy Diệp sư thúc sẽ không muốn tại thời điểm này hố Tàng Kiếm phong một trận chứ?"

"Không biết nữa! Tề Hạo là Đại sư huynh của Tàng Kiếm phong, Tề sư bá đi về cõi tiên thì hắn là người thừa kế hợp pháp thứ nhất. Diệp sư thúc vì cái gì lại nói như vậy? Chẳng lẽ ngài ấy không muốn để cho Tề Hạo kế thừa?"

Đám người suy đoán một trận, ngay cả Minh Nguyệt cũng mang vẻ mặt giật mình nhìn xem Diệp Thu.

Nàng không tin vị sư đệ mà mình ưa thích lại sẽ ở cái thời điểm này làm ra loại chuyện như vậy.

Tề Hạo sắc mặt bi thống, ánh mắt cô đơn nhìn xem Diệp Thu, nói: "Diệp sư thúc, ta không hiểu ý tứ của ngài."

Ân oán giữa Tàng Kiếm phong cùng Tử Hà phong không có người càng rõ ràng hơn so với hắn. Chỉ là phụ thân hắn đã qua đời, hắn hiện tại căn bản không có tư cách khiêu chiến cùng Diệp Thu.

Nếu như Diệp Thu thật sự muốn làm khó Tề Hạo, vậy Tề Hạo khẳng định sẽ không có khả năng nhận chức, và càng không khả năng đấu cùng Diệp Thu.

Tàng Kiếm phong có khả năng sẽ không còn nữa!

Tề Hạo vô cùng ủy khuất, loại cảm giác bị thất bại truyền đến làm hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Tề Hạo suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến hành động hoang phế tu hành của mình mà hiện tại hắn chỉ có thể phó thác cho trời.

Nhìn xem mọi người phản ứng kỳ lạ, Diệp Thu khẽ ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Là ai đi khắp nơi đồn đại Tề Vô Hối đã chết?"

"Hả?!!"

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt trong đầu đám người liên tiếp hiện ra từng dấu chấm hỏi.

Đây là ý gì?

Tề Vô Hối không chết sao?

Đám người lập tức giật mình, Minh Nguyệt cẩn thận tra xét tình huống của Tề Vô Hối mà trong lòng nghi hoặc không thôi.

Tề Vô Hối rõ ràng đã chết, Diệp Thu nói lời này là có ý gì?

Chương 260 - Khởi Tử Hồi Sinh

Tề Hạo nghe Diệp Thu nói vậy mà lập tức vui mừng, vội vàng nói: "Diệp sư thúc, phụ thân ta không có chết phải không? Ngài nhất định có biện pháp cứu ông ấy đúng không?"

Nói đến đây, Tề Hạo đã minh bạch cái gì đó mà buông xuống thi thể của Tề Vô Hối, rồi nhào đến dưới chân Diệp Thu, quỳ xuống đất khẩn cầu.

"Diệp sư thúc, ta van cầu ngài mau cứu phụ thân ta."

"Ta biết rõ hai cha con ta lúc trước đã nhiều lần đắc tội Diệp sư thúc, mong rằng Diệp sư thúc nể tình đồng môn mà cứu phụ thân ta một mạng."

"Nếu như Diệp sư thúc chịu xuất thủ cứu giúp cha ta, tương lai ngài muốn ta làm trâu làm ngựa ta đều nguyện ý."

Tề Hạo đã không để ý tới thể diện gì nữa, hắn giống như bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng mà hướng về Diệp Thu khẩn cầu.

So với tính mệnh của cha hắn thì tôn nghiêm căn bản không đáng giá nhắc tới.

Diệp Thu cũng là tán thưởng mà nhìn Tề Hạo một cái.

Tên tiểu tử này mặc dù có phẩm tính cực kém, có dáng dấp công tử bột, nhưng làm người vẫn rất hiếu thuận, cũng không phải là không có thuốc chữa.

"Sư tôn!" Lâm Thanh Trúc giật giật góc áo Diệp Thu, ánh mắt nàng đã biểu đạt ý nghĩ thiện lương trong lòng.

Tề Vô Hối là vì cứu các nàng mà chết, bây giờ biết rõ Diệp Thu có biện pháp cứu hắn nên nàng cũng muốn giúp Tề Hạo nói mấy câu.

Minh Nguyệt cũng mang vẻ mặt mong đợi nhìn xem Diệp Thu, ánh mắt của nàng cũng nói lên hết thảy.

Diệp Thu quay đầu nhìn thoáng qua đại đồ đệ của mình và Minh Nguyệt.

"Tốt, đều lui ra cả đi!" Phút cuối cùng, Diệp Thu thản nhiên bảo đám người lui ra, sau đi tới bên cạnh thi thể của Tề Vô Hối.

Nhìn xem Tề Vô Hối an tường nằm ở nơi đó, Diệp Thu đột nhiên cảm thấy buồn cười. Lão gia hỏa này trước đây luôn một mực cùng hắn đối nghịch, nhưng bây giờ lại vì cứu đệ tử của hắn mà chết.

Nhân tình này hắn nên trả!

Gặp Diệp Thu chịu xuất thủ cứu giúp, trong lòng Tề Hạo mừng rỡ như điên, mười phần cảm kích.

Hắn không nghĩ tới, Diệp Thu có thể buông xuống hết thảy ân oán lúc trước để cứu phụ thân hắn.

"Đa tạ sư thúc!" Tề Hạo cảm kích phát ra từ nội tâm mà nói.

Trong lòng hắn bây giờ đã thản nhiên kính ngưỡng Diệp Thu vạn phần.

Vị sư thúc trẻ tuổi này có thần thông quảng đại, nếu ngài ấy đã nói có thể cứu thì khẳng định là có thể cứu.

Chỉ thấy Diệp Thu đi đến bên cạnh thi thể của Tề Vô Hối, rồi từ trong ngọc trữ vật lấy ra viên Tiên phẩm Hoàn Hồn đan kia.

Diệp Thu có hết thảy mười viên Hoàn Hồn đan, đến nay một

viên cũng chưa sử dụng.

Hắn vốn coi là cái đồ chơi này cả đời mình cũng sẽ không cần đến, nhưng không nghĩ tới lại dùng tới nhanh như vậy.

Vừa vặn Diệp Thu cũng muốn nhìn thử một chút loại tiên đan này đến cùng có chỗ gì kỳ diệu.

Sau khi tiên đan xuất hiện, trong chốc lát một cỗ tiên lực bàng bạc liền khuếch tán ra xung quanh.

"Tiên. . . Tiên đan sao?"

Tất cả mọi người ở đây đều giật mình, viên đan dược trong tay Diệp Thu phát ra tiên lực rất mạnh, rõ ràng là ai cũng đều có thể cảm giác được đây chính là một viên tiên đan hoàn chỉnh.

Bọn hắn hoàn toàn không nghĩ tới trong tay Diệp Thu lại có tiên đan. Và càng không nghĩ tới hắn vậy mà nguyện ý lấy ra một viên để cứu Tề Vô Hối.

Đây là ân tình lớn cỡ nào a?

Phải biết tiên đan vốn là bảo vật trân quý và hi hữu nhất thế gian, có thể đạt đến một viên đã là có vận khí cực lớn.

Diệp Thu vậy mà có thể nhịn được dụ hoặc của tiên đan khi không có ăn mà lựa chọn lấy ra cứu Tề Vô Hối.

Lòng dạ hắn rộng lớn cỡ nào mới có thể làm ra chuyện này?

Nếu như Diệp Thu ban tiên đan cho đệ tử của hắn thì bọn họ còn có thể lý giải, dù sao các nàng cũng là truyền nhân của hắn.

Nhưng người được cứu lại là Tề Vô Hối, đây không phải là tử địch của Diệp Thu hay sao?

"Trời ạ, không thể tin được! Diệp sư thúc vậy mà có thể lấy ra

một viên tiên đan để cứu Tề sư bá!"

"Đây là lòng dạ rộng đến cỡ nào a? Thử hỏi có ai có thể làm được điểm này?"

Đám người đều nghiêng mình chịu phục, trong lòng mười phần rung động.

Ngay cả Minh Nguyệt cũng ném tới ánh mắt khiếp sợ, trên mặt cũng mang theo vẻ vui mừng, đôi mắt cong cong, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Đây mới là vị sư đệ mà nàng ưa thích, hắn có lòng dạ rộng lớn, xuất thủ hào phóng, không bám vào một khuôn mẫu nào.

Giống như trước đây Diệp Thu đưa cho nàng một gốc Nhân Sâm Quả, căn bản không có nửa điểm do dự.

Hiện tại một viên Hoàn Hồn đan này đã chấn kinh toàn trường.

Diệp Thu đối với phản ứng của bọn hắn không có cảm xúc gì, hắn nhàn nhạt đem tiên đan nhét vào trong miệng Tề Vô Hối một cách thô lỗ.

Trong chốc lát, tiên lực trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng dung nhập vào thể nội của Tề Vô Hối.

Chỉ thấy bầu trời sáng lên một đạo bóng trắng.

"Đây là. . ."

Hiện tượng này chấn kinh tất cả mọi người phải liên tiếp lui về phía sau.

Tại phía dưới đạo thánh quang kia, thần hồn của Tề Vô Hối bắt đầu ngưng tụ và dần dần thành hình.

Một cỗ sinh mệnh lực bang bạc trong nháy mắt rót vào cơ thể hắn.

Ngay sau đó khí tức của hắn lại một lần nữa xuất hiện.

"Đây chính là uy lực của tiên đan sao?"

Tất cả mọi người đều rung động, chỉ vẻn vẹn một hơi thở mà Tề Vô Hối đã khởi tử hồi sinh.

Chương 261 - Thiên Đại Ân Tình

Không đến một lát, thần hồn của Tề Vô Hối một lần nữa trở lại thể nội, sinh mệnh lực phi tốc tăng lên.

Dưới tiên lực cường đại quán chú, cơ năng của các bộ phận trong cơ thể hắn bắt đầu khôi phục.

Ngón tay Tề Vô Hối hơi động một chút, một điểm động tác không có ý nghĩa này đều rơi vào trong mắt tất cả mọi người.

"Sống… sống rồi!"

"Tề Vô Hối sống lại rồi!"

Tiên lực cường đại không ngừng tẩy lễ thân thể và tái tạo xương cốt cho Tề Vô Hối.

Chỉ gặp vết thương bên ngoài thân thể hắn lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy để khôi phục.

Rất nhanh sau đó, vết thương trên người Tề Vô Hối đã hoàn toàn khôi phục, thương thế bên trong cơ thể hắn cũng đã khỏi hẳn.

Chỉ là lúc trước hắn toàn lực thi triển Ẩm Huyết Kỹ, nên sau khi một lần nữa sống lại, cơ thịt hắn đột nhiên xẹp xuống chỉ còn lớp da bao lấy xương cốt, mười phần khiếp người.

"Diệp sư thúc, phụ thân ta sao vậy. . ." Tề Hạo khẩn trương hỏi.

Diệp Thu khoát tay áo, giải thích: "Không có việc gì, lúc trước

hắn sử dụng Ẩm Huyết Kỹ nên đã thiêu đốt phần lớn tinh huyết, làm huyết dịch trong thể nội xói mòn nghiêm trọng. Đây là vấn đề không lớn, viên Hoàn Hồn đan này rất nhanh liền có thể một lần nữa đổ đầy cơ thịt cho hắn."

"Có lẽ sau khi trải qua lần tao ngộ này, phụ thân ngươi sẽ có thu hoạch ngoài ý liệu." Diệp Thu mang ý vị thâm trường cười nói.

Tề Hạo không hiểu, đám người cũng là không hiểu.

Thu hoạch ngoài ý muốn gì chứ?

Lúc này đám người ngạc nhiên phát hiện, thân thể Tề Vô Hối đang bắt đầu phi tốc khôi phục, tinh huyết bị xói mòn trong nháy mắt đều quay trở về.

Chỉ thấy một đạo tiên lực cường đại đem hắn bao trùm, tạo thành một cái quang kén thật dày.

"Đây là. . . Niết Bàn sao?"

Đám người hít sâu một hơi. Không hổ là tiên đan a! Chỉ vẻn vẹn một viên mà liền có thể giúp cho một người tái tạo lại nhục thân.

Thời gian qua đi, bỗng nhiên một tiếng xoẹt vang lên.

Chỉ gặp một gã nam tử trung niên cường tráng từ bên trong quang kén bay ra.

Tướng mạo hắn rất kiên nghị, tuấn lãng, hơi có chút phong lưu tài hoa.

Đây chính là bộ dáng của Tề Vô Hối lúc tuổi còn trẻ, một viên Hoàn Hồn đan kia vừa vặn để cho hắn thành công quay về thời trẻ.

"Vãi nồi!"

Trông thấy một màn này, đám người kinh ngạc không thôi.

Bọn họ không nghĩ tới Tề Vô Hối lúc tuổi còn trẻ vậy mà lại đẹp trai như vậy.

Nhìn xem hắn lúc này có thể tưởng tượng ra khi còn trẻ hắn là người phong lưu tài hoa bực nào.

"Ha ha ha ha. . ."

Tề Vô Hối một lần nữa sống lại, trong lòng hắn mười phần kinh hỉ mà cười to.

Hắn không nghĩ tới mình không chỉ không chết mà ngược lại còn phản lão hoàn đồng.

Cảm thụ được sinh mệnh lực bừng bừng trong thể nội, Tề Vô Hối mừng rỡ như điên.

Chỗ tổn thương căn cơ do lúc trước hắn sử dụng Ẩm Huyết Kỹ cũng đạt được chữa trị tại thời khắc này.

Không chỉ có như thế, Tề Vô Hối còn có thể cảm giác được mình đã có thời cơ xung kích Chí Tôn cảnh.

Hắn chỉ cần bế quan một đoạn thời gian để rèn đúc thân thể Chí Tôn thì liền có thể tiến vào cấp độ trong truyền thuyết kia.

Nghĩ tới đây mà trong lòng Tề Vô Hối kích động không thôi, hắn vô cùng khẩn trương khi nghĩ về cảnh giới truyền thuyết kia.

Nhìn xem bộ dáng dương dương đắc ý của Tề Vô Hối mà Diệp Thu cười to nói: "Ha ha ha ha. . . Chúc mừng Tề sư huynh đã tái tạo lại chân thân."

Nghe được giọng nói quen thuộc này làm Tề Vô Hối sửng sốt quay đầu lại, nhìn xem Diệp Thu mà ánh mắt hắn hết sức phức tạp.

Lúc này trong lòng hắn còn có rất nhiều nghi hoặc mà vội vàng hỏi thăm Tề Hạo bên cạnh về chuyện mới xảy ra vừa rồi.

Trí nhớ của hắn chỉ dừng lại trước khi tử vong, nên đối với sự tình phía sau hắn hoàn toàn không biết.

Khi biết Diệp Thu đã lấy ra một viên tiên đan để giúp mình khởi tử hồi sinh, nội tâm Tề Vô Hối lập tức run lên.

Hắn quay đầu nhìn xem Diệp Thu với ánh mắt càng thêm phức tạp, cũng không biết nên nói cái gì.

"Hia hỏa này vậy mà lại cứu ta?" Tề Vô Hối thầm nghĩ trong lòng mà một trận đắng chát.

Hắn nhớ lại mười năm qua đã khắp nơi làm khó Diệp Thu, cắt xén vật tư của Tử Hà phong, khó xử Diệp Thu trước mặt mọi người.

Hắn thật không nghĩ rằng Diệp Thu vậy mà không ghi hận, ngược lại còn nguyện ý buông xuống cừu hận để lấy ra một viên tiên đan cứu hắn.

Lúc này Tề Vô Hối có cảm xúc rất sâu, viên tiên đan kia trân quý ra sao hắn đều rõ ràng hơn so với ai khác.

Trong lòng Tề Vô Hối không khỏi lắc đầu.

Ta lại thiếu Diệp Thu một ơn huệ lớn bằng trời rồi!

Cái này ta nên hoàn lại như thế nào đây?

Ân tình lúc trước ta còn không có trả xong, mà bây giờ lại ta thiếu hắn thêm một cái!

Nghĩ tới đây Tề Vô Hối liền thu liễm vẻ mặt kiêu ngạo, chắp tay nói: "Diệp sư đệ, sự tình vừa rồi ta đã biết! Đa tạ sư đệ đã xuất thủ cứu giúp! Cái thiên đại ân tình này chỉ sợ sư huynh đời này

cũng không trả nổi!"

Chương 262 - Đại Hội Luận Đạo

Diệp Thu cười nói: "Nếu ngươi đã không trả nổi thì cũng không cần trả! Lúc trước ngươi cứu đồ nhi của ta một mạng, bây giờ ta cứu ngươi một mạng, mọi người không ai nợ ai."

Nói xong Diệp Thu quay đầu hướng hai đồ nhi của mình, nói: "Đi thôi!"

Hai nàng nhu thuận đi theo đằng sau Diệp Thu, chậm rãi rời khỏi nơi này.

Chuyện chỗ này Diệp Thu đã không có gì để tiếp tục ở lại.

Nhìn xem bóng lưng ba thầy trò rời đi, trong lòng mọi người hết sức phức tạp.

Tựa hồ trong mắt Diệp Thu, việc cứu Tề Vô Hối chỉ là một kiện sự tình nho nhỏ không có ý nghĩa.

Rất khó tưởng tượng nổi tâm cảnh của Diệp Thu đến cùng đã đạt đến độ cao như thế nào?

Cho dù là tiên đan mà hắn cũng không để trong lòng, chỉ bằng vào khí phách này thì rất nhiều người đều không cách nào so sánh nổi hắn.

Liễu Thanh Phong lắc đầu, tán thán:

"Càng ngày ta càng xem không hiểu ý nghĩ của Diệp sư thúc. Tựa hồ trong mắt vị cao nhân như ngài ấy, những thứ mà nhân thế gọi là bảo vật căn bản không đáng giá nhắc tới."

"Diệp sư thúc vô tư truyền thụ đối với đệ tử, đối với sư điệt

đồng môn cũng cảm mến dạy bảo, đối với sư huynh đồng môn cũng xuất thủ cứu giúp."

"Diệp sư thúc luôn mang bộ dáng trời sinh có tính đạm bạc, đối với chuyện gì cũng không nhìn quá nặng, nhưng khi làm việc lại rất có tình có nghĩa."

"Cao nhân! Đây mới thật sự là tâm cảnh của cao nhân!"

Nghe xong Liễu Thanh Phong trình bày, đám người cũng là mười phần tán đồng quan điểm của hắn.

Từ thời điểm bắt đầu thất mạch hội võ, hình tượng của Diệp Thu trong lòng mọi người đã có một lần cải biến nghiêng trời lệch đất.

Bọn họ hâm mộ Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi xuất phát từ nội tâm, khi các nàng có thể bái Diệp Thu làm thầy. Đây là phúc khí mà 3 đời bọn họ cũng tu không đến!

Trước đây Tử Hà phong là nơi mà chim đều không thèm ị, nhưng hiện tại ai cũng muốn chui đầu hướng về Tử Hà phong, đáng tiếc là không có cửa để cho bọn họ tiến vào.

Tử Hà phong yếu sao?

Không! Đây là sơn mạch có đủ sắc thái thần kỳ nhất của Bổ Thiên giáo!

Cứ việc đệ tử thưa thớt, nhưng cơ hồ mỗi một đời thủ tọa của Tử Hà phong đều là nhân vật phong vân của Bổ Thiên giáo, thậm chí còn của toàn bộ Đông Hoang.

Nhìn bóng lưng Diệp Thu mà Tề Vô Hối âm thâm giật mình.

Trên miệng hắn nói nhẹ nhõm không ai nợ ai, thế nhưng Tề Vô Hối làm sao có thể coi như vậy được?

Bởi vì Tề Vô Hối cứu Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi chỉ là thuận tay mà thôi, dù sao tại tình huống lúc đó người gặp nguy hiểm cũng không chỉ là các nàng.

Còn Diệp Thu cứu hắn lại sử dụng một viên tiên đan chân chính, dạng ân tình này hắn cả một đời cũng không trả nổi.

"Aiii. . ." Nghĩ tới đây Tề Vô Hối liền thở dài một hơi.

Tề Hạo khó hiểu nên hỏi: "Phụ thân, vì sao ngài lại thở dài?"

"Hạo nhi, hai cha con chúng ta thiếu Diệp sư thúc của ngươi nhiều lắm."

"Trong lòng vi phụ chẳng qua là cảm thấy buồn cười, trước đây chúng ta đã phí hết tâm tư muốn làm khó hắn, không nghĩ tới cuối cùng chúng ta đều được hắn cứu."

"Ha ha ha. . . Khả năng đây chính là vận mệnh."

Tề Vô Hối cũng không cảm thấy quá ràng buộc mà cười to một tiếng.

Hôm nay hắn nhận lấy ân huệ của Diệp Thu, tương lai không biết nên báo đáp như thế nào cho đủ. Vì không có người nào rõ ràng hơn hắn về sự khủng bố của viên tiên đan trong tay Diệp Thu.

Ăn viên tiên đan này không chỉ giúp cho Tề Vô Hối khởi tử hồi sinh, mà còn giúp cho hắn có thời cơ đột phá Chí Tôn cảnh.

Đây chính là cảnh giới mà Tề Vô Hối có nằm mộng cũng không dám mơ tới, nhưng hắn không ngờ Diệp Thu lại dễ như trở bàn tay mà giúp hắn làm được.

Chuyện này cũng coi như làm tròn giấc mộng của hắn, như là lại cứu tính mệnh của hắn.

Vô luận tính toán như thế nào thì Tề Vô Hối đều cảm thấy hắn

thiếu nợ Diệp Thu quá nhiều.

"Diệp sư đệ, ngươi sẽ chuẩn bị đi đâu?" Lúc sắp chia tay, Minh Nguyệt hiếu kì hỏi.

Bây giờ Đế mộ đã đóng, Mạnh Thiên Chính đã mang theo phần lớn nhân thủ đánh lên Bất Lão Sơn, chỉ có một số nhỏ người bị thương là lưu lại.

Nơi này đã không có chuyện gì khác, gặp Diệp Thu rời đi Minh Nguyệt cũng đi theo hắn.

Diệp Thu dự tính kế hoạch tiếp theo của hắn là về núi bế quan một đoạn thời gian để chuẩn bị xung kích Phong Vương cảnh.

Tuy nhiên lúc trước tu vi của hắn đột phá quá nhanh nên tâm cảnh còn chưa hoàn toàn vững chắc, do đó hắn dự định du lịch một phen để mang hai vị đồ nhi của mình đi giải sầu một chút.

"Ta đi khắp nơi để giải sầu một chút cũng tốt."

"Không phải tại Vân Đỉnh sơn sắp bắt đầu luận đạo sao? Đến thời điểm đó rồi nói sau!"

Diệp Thu đột nhiên nhớ tới một sự kiện, đó là thịnh sự lớn nhất tại Đông Hoang, là đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp bắt đầu.

Vừa vặn hắn thừa dịp đoạn thời gian này giáo dục thật tốt cho hai đồ nhi của mình, để cho các nàng có chỗ tiến bộ.

Chương 263 - Vạn Chúng Chú Mục

Nhìn xem đôi mắt ẩn tình, vẻ ưu nhã tài trí, tự nhiên hào phóng, nhan trị chim sa cá lặn, đôi hung khí tà ác nhất Vũ Trụ của Minh Nguyệt mà Diệp Thu không khỏi trầm tư. Hắn đột nhiên nhớ tới tiểu tình nhân Liên Phong ở Thiên Vực xa xôi.

So sánh một chút thì, ừm. . . rất lớn.

Diệp Thu lại đột nhiên nhớ tới hắn còn có một cái hệ thống tình duyên mà trong lòng nhịn không được, hỏi: "Hệ thống, điều kiện phát động chỉ có thể khóa lại một người thôi sao?"

【 Hồi bẩm túc chủ, không phải. 】

【 Hệ thống tình duyên căn cứ vào hệ thống sư đồ mà thăng cấp một lần. 】

【 Hệ thống tình duyên có số lượng không cố định giống với hệ thống sư đồ, chỉ cần túc chủ có năng lực. 】

【 Muốn đạt được càng nhiều bảo bối thì túc chủ có thể nếm thử khóa lại thêm tình duyên. 】

Nghe đến đó Diệp Thu cười tà ác một tiếng.

He he he, ta xin lỗi nha tiểu sư tỷ!

Kế hoạch công lược nữ thần của ta sắp bắt đầu!

Hình như Diệp Thu cũng không cần công lược, vì giờ phút này ánh mắt Minh Nguyệt chỉ kém lớn tiếng nói cho tất cả mọi người

biết là nàng ưa thích Diệp Thu.

Cái này mà hắn còn cần công lược nữa sao?

Chủ yếu là do mười vạn lần trả về kia cho Diệp Thu quá nhiều, người bình thường chắc chắn sẽ không chống được loại dụ hoặc này.

Diệp Thu thật vất vả mới chuyển sang đạo lữ chính thức được một người mà Liên Phong lại trở về Thiên Vực, giờ phút này hắn muốn phát động tình duyên trả về liền không có cơ hội.

Diệp Thu chỉ có thể tạm thời đem hi vọng thả trên người Minh Nguyệt, có lẽ hắn có thể kiếm được một chút.

Ừm, quyết định vậy đi, ta liền sử dụng nàng!

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt tà ác của Diệp Thu, khuôn mặt Minh Nguyệt đỏ lên, có điểm bối rối.

"Gia hỏa lại suy nghĩ sự tình tà ác gì đây?" Minh Nguyệt tim đập rộn lên, âm thầm mắng chửi Diệp Thu, nhưng trong lòng lại có chút chờ mong.

Nàng hồi tưởng lại trước đó tại động thiên phúc địa hai người đã tiếp xúc thân mật mà gương mặt xinh đẹp nóng lên.

Đặc biệt là lúc Diệp Thu đưa tặng nàng phần lễ vật là một gốc Nhân Sâm Quả mầm non. Minh Nguyệt đến bây giờ vẫn còn rất cảm động.

Nàng nhìn xem ánh mắt tà ác của Diệp Thu mà nhịp tim không khỏi gia tốc.

A. . .

Ta ngại muốn chết a!

Hắn đang muốn thổ lộ với ta sao?

Ta phải làm sao bây giờ? Nếu như hắn mở miệng thì ta nên trả lời như thế nào đây?

Nếu như hắn lại đưa ra yêu cầu quá phận thì ta có nên tiếp nhận hay không?

Nếu ta tùy tiện tiếp nhận thì có thể bị hắn coi là ta quá dễ dãi hay chăng?

Minh Nguyệtđang suy nghĩ miên man bất định, chỉ nghe Diệp Thu bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Này sư tỷ, ngươi làm sao mà đỏ mặt vậy?"

"Ngươi đi chết đi. . ." Minh Nguyệt vốn đang rất mong đợi thì lập tức giận không chỗ phát tiết mà quay đầu bước đi.

Tức chết ta mà! Ta còn tưởng hắn muốn thổ lộ thâm tình với ta, ai ngờ hắn chỉ hơi như vậy?

Có phải ngươi không muốn ta hay không?

"Ha ha ha ha. . ." Diệp Thu cười thầm trong lòng.

Lúc đầu hắn cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng khi vừa nhìn thấy Minh Nguyệt mang ánh mắt mong đợi thì sự xấu bụng của hắn lại nổi lên, hắn liền không nhịn được mà muốn trêu chọc nàng một chút.

Hiệu quả còn rất không tệ, vì Minh Nguyệt đã tức điên lên và không cho hắn cơ hội.

Nhưng Diệp Thu tuyệt đối không cảm thấy đáng tiếc, dù sao hiện tại hắn cũng không có đồ vật gì tốt có thể cho nàng.

Vậy còn không bằng hắn trêu chọc vị sư tỷ đáng yêu này một chút.

Diệp Thu dự tính sau khi trở về sẽ dạy cho hai đồ nhi của mình luyện đan, khi đã có được một nhóm lớn đan dược thì hắn lại suy nghĩ đưa tặng Minh Nguyệt cũng không muộn.

Nghĩ tới đây Diệp Thu bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi, rồi liền bỏ đi kế hoạch vừa rồi mà nói: "Đi thôi, chúng ta về núi!"

"Hả?!!" Hai người sửng sốt một cái.

Triệu Uyển Nhi hiếu kỳ, hỏi: "Sư tôn, không phải ngài nói muốn dẫn chúng đệ tử ra ngoài giải sầu một chút sao?"

Tại sao kế hoạch này vừa nói bỏ liền bỏ?

Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp đến, cho nên sự tình giải sầu này để ngày sau hãy nói đi."

"Sư tôn, đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn là gì?" Lâm Thanh Trúc hiếu kì hỏi.

Nàng không phải là lần đầu tiên nghe nói qua chuyện này, nhưng lại không có người nói cho nàng biết đây rốt cuộc là dạng trò chơi gì.

Diệp Thu giải thích:

"Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn chính là thịnh hội lớn nhất tại Đông Hoang, là nơi tề tụ tất cả các hạng cường giả kinh tài tuyệt diễm trong các đại thánh địa tại Đông Hoang để triển khai một lần hội võ luận đạo."

"Buổi thịnh hội này cũng giống như thất mạch hội võ của Bổ Thiên giáo chúng ta, cũng là 12 năm tổ chức một lần."

"Bên trong thịnh hội, mỗi một người có thiên phú trác tuyệt, biểu hiện xuất chúng thì đều có thể nổi danh lưu truyền, vạn

chúng chú mục."

Chương 264 - Đông Hoang Đệ Nhất Nhân

Diệp Thu chậm rãi nhìn về phía bọn người Hạc Vô Song cách đó không xa, nói:

"Muốn trở thành vạn chúng chú mục, tuyệt thế thiên kiêu giống bọn hắn thì lần luận đạo này liền nhìn xem các ngươi biểu hiện như thế nào."

"Năm đó sư tổ của các ngươi đã từng một mình lực áp các đại thánh địa, nhất cử đăng đỉnh Đông Hoang đệ nhất nhân."

"Ta hi vọng các ngươi sẽ chăm chỉ tu luyện, không nên bôi nhọ uy danh đã từng của Tử Hà phong."

Nghe tới chỗ này, trong lòng hai nàng run lên.

Các nàng không nghĩ tới, Tử Hà phong năm xưa còn có thành tích rung động lòng người như thế.

Vị sư tổ mà các nàng chưa từng thấy qua càng là cường đại đến quá phận.

Ông ấy một mình lực áp các đại thánh địa, trở thành Đông Hoang đệ nhất nhân!

Đây là thành tích cỡ nào a! Nghe qua đều để cho người cảm thấy nhiệt huyết dâng trào!

Hai nàng lúc này mới biểu thị tâm ý: "Sư tôn, ngài cứ yên tâm đi, chúng đệ tử nhất định sẽ siêng năng tu luyện, tranh thủ tại bên trên đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn nhất cử đánh ra uy danh

của Tử Hà phong chúng ta."

Các nàng chiến ý mười phần, sự háo thắng trong lòng ngay lập tức bị Diệp Thu xốc lên.

Diệp Thu liền mỉm cười nhìn xem các nàng.

Ừm, không tệ!

Tới thời điểm đó ta vẫn sẽ đến uống một chút canh gà a!

Ngươi xem đi, uống một ngụm canh gà mà lập tức đầy máu phục sinh, chiến ý bừng bừng!

Nhưng mà uống canh gà với số lượng vừa phải thì mới tốt, nên quan tâm thì vẫn phải quan tâm một chút.

Diệp Thu nhàn nhạt nói: "Ừm, rất tốt! Các ngươi có ý nghĩ này làm vi sư rất vui mừng. Lần này cường giả như mây, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, có thể xưng là một thời đại thịnh thế. Cho nên áp lực của các ngươi rất lớn, nếu như không địch lại thì cũng không cần cậy mạnh, vi sư cũng không trách tội các ngươi."

Nội tâm hai nàng hết sức cảm động, trong lòng các nàng Diệp Thu vẫn luôn là vị sư tôn thương yêu các nàng nhất, chưa khi nào trách tội các nàng.

Chỉ là lòng háo thắng không cho phép các nàng cúi đầu, càng không cho phép các nàng để cho Tử Hà phong và Diệp Thu mất mặt.

Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt kiên định nói ra: "Sư tôn, ngài yên tâm đi, đệ tử tuyệt đối sẽ không để cho ngài thất vọng. Lần đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh này đồ nhi nhất định sẽ mang về cho sư tôn một cái thành tích tốt."

Diệp Thu vui mừng nhìn nàng một cái, trong lòng âm thầm

cười trộm.

Vẫn là đại đồ đệ có tâm tư đơn thuần dễ bị ta lừa a!

He he he. . .

Ta vừa đưa cho nàng một ngụm canh gà mà nàng lập tức nhiệt huyết sôi trào rồi!

Không hổ là áo bông nhỏ của ta!

Lần này ta có thể trang bức thật đẹp hay không giả liền nhìn biểu hiện của các ngươi!

Các ngươi đừng để cho vi sư mất mặt đấy!

"Vâng, sư tôn yên tâm, đệ tử cùng sư tỷ nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ mang cho về cho ngài một cái thành tích tốt." Triệu Uyển Nhi cũng ôn nhu phụ họa.

Diệp Thu hài lòng nhìn hai người đệ tử một chút, rồi nhẹ gật đầu, nói: "Ừm, có quyết tâm là chuyện tốt! Đi thôi, thừa dịp còn có thời gian mà trở về trước đi!"

"Chờ đã, sư tôn. . ." Diệp Thu đang chuẩn bị rời đi thì Lâm Thanh Trúc đột nhiên gọi hắn lại.

Nàng do dự một hồi mới nói: "Sư tôn, ngài vẫn nên đi Tiêu gia xem một chút đi."

Diệp Thu nhướng mày, đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Tiêu Dật đâu?

Hắn nhìn xem chung quanh một chút mà cũng không phát một thân ảnh người của Tiêu gia nào, Diệp Thu liền có dự cảm bất tường nên hỏi: "Tiêu gia thế nào rồi?"

Lâm Thanh Trúc chậm rãi giải thích: "Sư tôn, lúc trước sau khi Đế mộ mở ra, đệ tử cùng Uyển nhi vừa mới xuống núi thì liền tao ngộ Chí Tôn điện gây khó xử. Tiêu Dật đã trợ giúp chúng đệ tử nói hai câu và bị trưởng lão của Chí Tôn điện đánh cho trọng thương, giờ phút này hắn đã được phụ thân hắn mang về chữa thương."

Ánh mắt Diệp Thu hiện lên một tia sát ý, nói: "Chí Tôn điện à? Bọn hắn có làm bị thương các ngươi không?"

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều lắc đầu.

Triệu Uyển Nhi nói: "Không có, còn tốt là lúc ấy Tề sư bá đã đến kịp thời để ngăn lại bọn hắn, nếu không chỉ sợ sư tỷ sẽ gặp nguy hiểm."

"Sư tỷ đã luận bàn cùng với Lục Ngôn của Chí Tôn điện, đánh cho hắn trọng thương, trưởng lão của Chí Tôn điện tức vì không nhịn nổi mà muốn tìm sư tỷ tính sổ. Tiêu Dật cũng chỉ nói hai câu mà liền bị lão ta đánh cho bị thương nặng."

Nghe xong Triệu Uyển Nhi giải thích hết thảy chân tướng, Diệp Thu cuối cùng đã minh bạch.

Ha ha ha, Chí Tôn điện sao?

Ánh mắt hắn liền khóa chặt đội ngũ Chí Tôn điện đang chuẩn bị rời đi.

Thanh Diệu đạo nhân cầm đầu đám người đột nhiên trong lòng run lên, có một dự cảm bất tường.

Vừa rồi ông ta đã thấy tận mắt thánh địa Bất Lão sơn bị hủy diệt.

Trận huyết chiến hôm nay cũng để cho tất cả mọi người ở đây minh bạch một điều, đó là Bổ Thiên giáo đến cùng khủng bố đến mức nào.

Lúc đầu Thanh Diệu đạo nhân chỉ ôm tâm tư xem trò vui, nên cũng không có nhúng tay vào cuộc chiến đấu này.

Sau khi gặp Bất Lão sơn đã bị hủy diệt, ông ta đang chuẩn bị mang nhóm đệ tử trở về thì bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt băng lãnh đầy sát ý của Diệp Thu mà trong lòng run lên.

Thanh Diệu đạo nhân biết rõ đại sự không ổn, giả vờ như không nhìn thấy mà thúc giục nói: "Không được rồi! Đi mau!"

Chương 265 - Nhân Vật Hung Ác

Lúc trước, Diệp Thu đã cho thấy sức chiến đấu kinh người, tuyệt đối không phải là người mà Chí Tôn điện có thể chống đỡ.

Chỉ dựa vào một mình Diệp Thu cũng đã đủ để hủy diệt toàn bộ Chí Tôn điện. Thanh Diệu đạo nhân cũng biết rõ điểm này.

Lúc này, cách đó không xa truyền tới một giọng nói băng lãnh.

"Đi à? Ngươi bây giờ có thể đi, nhưng chờ đến khi ta tự mình xông lên Chí Tôn điện một lần thì ngươi hãy tự gánh lấy hậu quả."

Giọng nói kia không phải ai khác mà chính là Diệp Thu nói ra.

Thanh Diệu đạo nhân nghe được lời này mà nội tâm lập tức như là ngã vào vực sâu dưới lòng đất, trong lòng biết rõ đại sự không ổn.

Bây giờ ông ta vẫn có thể đi thẳng một mạch, nhưng đợi đến khi Diệp Thu lên núi, có khả năng chuyện này liền không dễ dàng như vậy giải quyết. Nếu làm không tốt thì Chí Tôn điện cũng sẽ bị hủy diệt.

Sắc mặt Thanh Diệu đạo nhân hết sức khó coi, cố giả bộ bình tĩnh, hỏi: "Đạo hữu có ý gì? Nhóm chúng ta tựa hồ cũng không có đắc tội Bổ Thiên giáo của ngươi a?"

Chỉ thấy Diệp Thu từng bước một đi tới, trên mặt tràn đầy ý cười, là dạng ý cười rất đáng sợ.

"Xem ra ngươi rất ưa thích giả ngu!" Diệp Thu cười nói, hai

ngón tay hơi động một chút, một cỗ kiếm ý kinh người trong nháy mắt hiện ra, giờ khắc này sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến.

"Ta nhẫn nại là có hạn độ! Nếu ngươi không vào lao tù thì không biết hối cải đúng không?"

Lời này vừa nói ra, nội tâm Thanh Diệu đạo nhân như chìm xuống đáy cốc, ông ta biết giả vờ ngây ngốc đã không thể tránh thoát.

Diệp Thu có hành động này đã nói rõ hắn đang vì đồ đệ mình mà đòi một lời giải thích.

Nếu như giải thích không hài lòng Diệp Thu, kết cục chờ đợi bọn hắn chính là kết cục của Bất Lão sơn.

Thanh Diệu đạo nhân làm sao không minh bạch đạo lý này mà lập tức hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng trấn an cảm xúc của Diệp Thu: "Đạo hữu, không cần thiết phải xúc động. Chuyện lúc trước là nhóm chúng ta không đúng, nhóm chúng ta xin nhận sai. Đạo hữu muốn như thế nào thì nhóm chúng ta đều có thể thỏa mãn."

Thấy ông ta chịu nhân sai như thế, Diệp Thu mỉm cười buông xuống hai ngón tay ngưng tụ kiếm khí, nói: "Người của Tử Hà phong chúng ta không phải ai đều có thể bị khi dễ. Ai đã ra tay thì tự mình đứng ra đi!"

Lời này vừa nói ra, Mạc Nghĩa đứng trong đám người lập tức lòng như tro nguội, đem ánh mắt cầu cứu nhìn xem Thanh Diệu đạo nhân.

Thế nhưng hiện nay ngay cả Thanh Diệu đạo nhân cũng đều tự thân khó đảm bảo, vậy làm sao ông ta có thể cứu được Mạc Nghĩa.

"Sư huynh, cứu ta đi mà. . ." Mạc Nghĩa khẩn cầu nói.

Trong lòng Thanh Diệu đạo nhân mười phần khó xử, nhưng bởi vì bảo toàn cho Chí Tôn điện nên ông ta chỉ có thể hi sinh Mạc Nghĩa.

Cũng không phải là Thanh Diệu đạo nhân không coi nghĩa khí ra gì, nhưng tại trước mặt an nguy của đạo thống thì bất luận kẻ nào cũng đều có thể hi sinh, cho dù là chính ông ta.

Nhìn xem ánh mắt tuyệt vọng của Mạc Nghĩa, Thanh Diệu đạo nhân thở dài, nói: "Sư đệ, sư huynh vô năng rồi! Ngươi hãy tự mình xử lý đi, sinh tử tồn vong của Chí Tôn điện chúng ta nằm trong tay ngươi đấy!"

Thanh Diệu đạo nhân chỉ nói ra hai ba câu nói rồi trực tiếp đem mọi chuyện giao cho Mạc Nghĩa.

Cái mưu kế này Diệp Thu thấy mà đều âm thầm giật mình vì quá độc ác.

Mạc Nghĩa đương nhiên không có khả năng nghe không hiểu ý tứ của Thanh Diệu đạo nhân.

Nhìn như là đem quyền quyết định giao cho Mạc Nghĩa, tựa như Chí Tôn điện và ông ta cùng tiến cùng lui, nhưng thật ra thì ngược lại hoàn toàn.

Nếu như Mạc Nghĩa tham sống sợ chết mà không dám nhận, vậy tương đương với việc đem Chí Tôn điện đẩy xuống vực sâu, như vậy tất cả mọi người của Chí Tôn điện đều sẽ không tha thứ cho ông ta.

Nếu bị tất cả mọi người phỉ nhổ thì cuối cùng Mạc Nghĩa cũng khó thoát khỏi cái chết.

Còn nếu Mạc Nghĩa nhận tội thì có lẽ ông ta còn có được thanh danh tốt, nhưng ông ta cũng sẽ tiếp nhận lửa giận đến từ Diệp Thu.

Mạc Nghĩa lắc đầu cười khổ, tuyệt vọng nhìn xem Thanh Diệu đạo nhân.

Một chiêu này quả thực quá cao minh!

Sư huynh a sư huynh! Thật uổng công ta nhiều năm vào sinh ra tử vì ngươi và nỗ lực nhiều vì thánh địa như vậy. Không nghĩ tới bây giờ ta lại nhận được một kết quả thê thảm như thế.

"Ha ha ha ha. . ."

Mạc Nghĩa bi phẫn cười lớn một tiếng, từ trong đám người đi ra, khẳng khái nói: "Người ra tay là ta! Ngươi muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên! Muốn làm gì ta cũng được!"

Nội tâm ông ta như đã chết, coi như Diệp Thu có giết thì ông ta cũng sẽ không phản kháng.

Hôm nay xem như Mạc Nghĩa đã thấy rõ sắc mặt của Thanh Diệu đạo nhân đối với mình, cho nên rất có ý tứ khẳng khái chịu chết.

Diệp Thu thấy vậy mà vui lên, hắn không nghĩ tới còn có một trận trò hay như thế.

"Ha ha ha, rất có ý tứ! Sư huynh đệ chơi nhau quyết liệt như vậy sao?"

Không thể không nói vị Thanh Diệu đạo nhân này quả là nhân vật hung ác!

Diệp Thu đều không thể không bội phục ông ta, nhưng cũng cảm thấy tiếc hận cho Mạc Nghĩa là dạng người rất chịu xông pha khói lửa.

Nhưng đáng tiếc thì đáng tiếc, Diệp Thu cũng sẽ không bởi vì điều này mà bỏ quả cho Mạc Nghĩa, vì đây là hai chuyện khác

nhau.

Chương 266 - Tự Chém Một Tay

Lặng lẽ nhìn xem Mạc Nghĩa, Diệp Thu bình thản nói: "Tốt, coi như ngươi dám làm dám chịu nên hôm nay ta sẽ không giết ngươi."

Mạc Nghĩa nghe vậy mà mừng rỡ. Diệp Thu vậy mà không giết ta?

Tuy nhiên, đằng sau Diệp Thu lại nói tiếp một câu: "Nói đi, cái tay nào của ngươi ra tay?"

Trong lòng Mạc Nghĩa run lên, ông ta đại khái đã minh bạch Diệp Thu muốn làm cái gì, chỉ tiếc cánh tay kia hôm nay sợ là khó giữ được. Nhưng so với mất mạng thì chỉ là một cánh tay lại coi là cái gì.

Hành động của Thanh Diệu đạo nhân hôm nay để cho Mạc Nghĩa cảm thấy rất phẫn nộ, lòng trả thù càng phát ra mãnh liệt.

Ông ta chỉ cần có thể sống sót, một cánh tay cũng không đáng để lo.

Mạc Nghĩa bực tức nói: "Không nhọc Diệp chân nhân xuất thủ, ta nguyện tự chém đi cánh tay phải để cho chân nhân một cái thuyết pháp."

Vừa dứt lời, chỉ gặp ông ta đột nhiên vung xuống một thanh bảo kiếm, trong chốc lát cánh tay phải của Mạc Nghĩa đã thoát ly thân thể, rớt xuống đất.

"A. . ."

Đau nhức kịch liệt truyền đến, diện mục Mạc Nghĩa vô cùng

dữ tợn vì ông ta hết sức thống khổ.

Người này cũng coi như là hán tử, dám làm dám chịu, co được dãn được!

Ông ta tự đoạn cánh tay phải để cho Diệp Thu một cái thuyết pháp nhằm miễn đi tội chết.

Biểu hiện của Mạc Nghĩa làm Diệp Thu rất hài lòng, và cũng phát hiện cừu hận bên trong ánh mắt của ông ta đang nhắm ngay Thanh Diệu đạo nhân.

Diệp Thu không khỏi thầm nghĩ: "Có ý tứ! Ông ta muốn đâm sau lưng sao?"

Nguyên bản Diệp Thu còn muốn giết Mạc Nghĩa để cho các đồ nhi của mình hả giận, nhưng bây giờ trông thấy một màn này mà lập tức cải biến ý nghĩ.

Hắn vẫn rất chờ mong tiếp xuống sẽ có chuyện gì xảy ra, Thanh Diệu đạo nhân bày ra ván cục kia có thể sẽ đem chính mình luân hãm bên trong hay không?

Nghĩ tới đây Diệp Thu âm thầm bật cười, mặt ngoài lại lạnh nhạt nói: "Rất tốt! Coi như ngươi là một hán tử, sự tình lúc trước ta có thể sẽ bỏ qua."

Phút cuối cùng, Diệp Thu liếc nhìn xung quanh một vòng, nói: "Hành động lần này của ta cũng chỉ là muốn nói cho tất cả mọi người ở đây biết rằng, hai tiểu nha đầu kia là đồ nhi của Diệp Thu này. Khi luận bàn võ đạo giữa những người tuổi trẻ cùng thế hệ, nếu thua cũng là do các nàng tài nghệ không bằng người, ta nhận. Nhưng nếu lão già nào không muốn mặt mà cậy già lên mặt đi gây sự với các nàng, vậy thì phải hỏi một chút kiếm trong tay ta có đáp ứng hay không."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền hít sâu một hơi, trong

lòng không khỏi cảm thấy may mắn vì trước đó không có chọc tới tôn đại thần này.

Có người nhỏ giọng dặn dò: "Nhớ kỹ tướng mạo của hai tiểu nha đầu kia rồi phân phó cho tất cả mọi người trong tông môn, về sau trông thấy các nàng thì hãy trốn thật xa một chút. Nếu như chọc tới gia hỏa này thì sư môn cũng không giữ được các ngươi đâu."

"Biết rõ biết rõ, ta sẽ lập tức đi phân phó."

"Thật là đáng sợ! Đồ nhi của Chí Tôn cảnh thì ai gây sự liền chết!"

Hiện trường sôi trào một trận, đã có người vụng trộm vẽ lại dáng vẻ của Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi, để chuẩn bị trở về sẽ truyền lại cho những đồng môn khác nhận diện rõ ràng, miễn cho kẻ nào vô tình đắc tội Diệp Thu mà chết đều không biết rõ chết như thế nào.

Các nàng chính là đồ đệ của Chí Tôn cảnh a, ai mà dám gây sự chứ?

Ngươi không sợ chết thì chính ngươi đi gây sự với các nàng đi, còn ta thì không dám!

Gia hỏa này mười phần bao che đệ tử, nếu ngươi dám động vào một ngón tay của các nàng nhóm, đoán chừng chỉ ngày hôm sau hắn liền rút kiếm tới cửa tìm ngươi.

Trông thấy một màn này, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều hết sức cảm động.

Các nàng không nghĩ tới tại trong lòng Diệp Thu, địa vị của các nàng lại trọng yếu như vậy.

Các nàng nhìn xem sư tôn giúp mình hả giận và làm chỗ dựa,

hết thảy ủy khuất lúc trước giờ khắc này cũng bị quét sạch sẽ toàn bộ.

Có vị ân sư này các nàng đã rất thỏa mãn.

Diệp Thu nói xong liền ung dung quay đầu lại nhìn xem Mạc Nghĩa, nói: "Ta xem ở điểm ngươi thành tâm hối cải, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nếu như ngươi không phục thì có thể tới tìm ta."

"Không, ta phục, ta thật sự phục!" Mạc Nghĩa nào dám nói không phục, ông ta thật sự tâm phục khẩu phục.

Mạc Nghĩa có thể lấy một tay để đổi một mạng đã là sự tha thứ lớn nhất của Diệp Thu đối với ông ta.

Hết thảy oán khí của Mạc Nghĩa cũng không phải đối với Diệp Thu, mà là đối với Thanh Diệu đạo nhân.

Diệp Thu cười cười vì đã nhìn ra tâm tư của Mạc Nghĩa, hắn đối với Thanh Diệu đạo nhân lắc đầu, thất vọng cười nói: "Chí Tôn điện à? Ha ha ha ha. . ."

Nói xong hắn liền quay người rời đi.

Trong giọng nói của Diệp Thu lộ ra sự coi thường, những người ở chỗ này cũng là mười phần coi thường cách làm của Thanh Diệu đạo nhân.

Thử hỏi ai có thể tiếp nhận dạng sư huynh này?

Mạc Nghĩa vì ngươi mà vào sinh ra tử, xông pha khói lửa, nhưng cuối cùng lại đổi lấy kết cục thê thảm như vậy.

Nếu không phải Diệp Thu tha thứ thì Mạc Nghĩa lúc này đã chết rồi.

Kết quả như vậy vô luận là ai thì cũng khó mà tiếp nhân được.

Dạng thánh địa này quá khô khan cạn tình đi!

Bọn hắn không giảng tình nghĩa, không hề giống như Bổ Thiên giáo đồng tâm hiệp lực, vinh nhục cùng hưởng, cùng tiến cùng lui, không sợ sinh tử.

Vừa so sánh liền nhìn ra chênh lệch giữa đôi bên.

Chương 267 - Lại Đến Tầm Dương Lâu

Diệp Thu không có hứng tiếp tục nói chuyện phiếm ở đây, vì vẫn còn một đống chuyện đang chờ hắn xử lý.

Diệp Thu chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Đi thôi!"

Nói xong hắn liền dẫn hai đồ đệ của mình đi về hướng Thành Quảng Lăng.

Sau khi đến Tiêu phủ nhìn xem vết thương của Tiêu Dật.

Ừm, căn bản cũng không có vết thương gì nặng, tên tiểu tử này chỉ là giả chết khiến cho lão phụ thân của hắn lo lắng một trận.

Diệp Thu thấy vậy mà không kìm được cho Tiêu Dật một bạt tai.

"Sư tôn, đám người của chưởng giáo sư bá đang ở thánh địa Bất Lão sơn. Chúng ta có cần đến đó hỗ trợ không?" Rời khỏi Tiêu phủ, Lâm Thanh Trúc nghi ngờ hỏi.

Sau khi Tề Vô Hối khôi phục lại thì đã lập tức chạy đến Bất Lão sơn để chi viện. Minh Nguyệt cũng giống như vậy.

Trong các thủ toạ thất mạch, chỉ có Diệp Thu là chưa có mặt.

Thấy đồ nhi hỏi như vậy, Diệp Thu chỉ cười nói: "Các ngươi cũng muốn đến đó nhìn xem cảnh tượng máu tanh à?"

Không phải hắn không muốn đi, mà chủ yếu là ai cũng có thể

tưởng tượng ra được cảnh tượng ở Bất Lão Sơn quá huyết tinh, hắn sợ hai đồ đệ của mình sẽ không thể chịu nổi.

Phải biết, mâu thuẫn thông thường giữa các thánh địa một khi lên đến giai đoạn Đồ Sơn, vậy trên cơ bản là không còn ai sống sót, vô cùng tàn nhẫn. Ngay cả những con chim bay qua cũng bị bắt xuống chia làm tám phần, đến lòng đỏ trứng cũng bị chia ra.

Lâm Thanh Trúc giật mình quay sang nhìn Triệu Uyển Nhi, nàng tựa hồ cũng tưởng tượng được cảnh tượng tàn nhẫn ấy mà cảm thấy ớn lạnh.

Nhưng thân là tu tiên giả mà ngay cả chút năng lực chịu đựng còn không có, vậy tương lai tiên đồ mênh mông kia sao có thể đi xa hơn?

Có lẽ ở Đông Hoang, dưới sự che trở của Diệp Thu, các nàng có thể vô tư khi không ai dám làm khó các nàng. Nhưng nếu như tiến vào giới vực khác to hơn thì sao?

Lâm Thanh Trúc nghiêm túc suy nghĩ, khẽ gật đầu nói ra với ngữ khí kiên định: "Đệ tử muốn tới đó!"

Diệp Thu hài lòng gật đầu nói: "Ừm, tốt! Nếu như các ngươi đã muốn tham gia náo nhiệt thì lát nữa vi sư sẽ cho các ngươi đi xem một vòng."

Diệp Thu nhìn xung quanh rồi suy tư, nói: "Có điều vi sư bây giờ còn một việc cần làm, cứ từ từ đã. Nếu xử lý xong mà vẫn còn thời gian thì ta sẽ đưa các ngươi đến đó, còn nếu không kịp thì thôi, dù sao nơi đó cũng không có gì đẹp để nhìn."

Hai nàng liền sững sờ, không khỏi hiếu kỳ Diệp Thu đang muốn làm cái gì.

Các nàng đi theo chân Diệp Thu, ba người đi tới Tầm Dương Lâu, là quán rượu lớn nhất tại Thành Quảng Lăng.

Quán tửu lâu này phân bổ chi nhánh khắp Đông Hoang, sản nghiệp vô cùng to lớn, cũng không biết ai là người thành lập nên vô cùng kì bí.

Quản sự của tửu lâu này tại Thành Quảng Lăng chính là một vị cường giả Thần Tàng ngũ cảnh, Tư Đồ Trường Phong.

Lúc trước khi Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi bị Dương Tiêu gây khó dễ ở đây, hắn đã ra tay giúp đỡ.

Lần nữa đặt chân vào quán rượu này, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc Diệp Thu tới đây là để làm gì?

Chỉ thấy hắn chậm rãi bước vào quán rượu, tiểu nhị trực tiếp tiến lên chào đón.

"Chào quan khách, mời vào trong."

Diệp Thu không vào mà bình thản nói: "Gọi quản sự của các ngươi ra đây cho ta!"

Tiểu nhị nghe xong lập tức sửng sốt, vô cùng chấn động.

Hắn thấy Diệp Thu có khí chất bất phàm, khí thế hung dữ, cho rằng hắn là công tử nhà nào đến đây kiếm chuyện mà lập tức trong lòng vui lên, âm thầm quan sát Diệp Thu cẩn thận.

Tầm Dương lâu toạ lạc ở Thành Quảng Lăng nhiều năm như vậy, nhưng đã rất lâu không có ai đến đây kiếm chuyện.

Tên tiểu tử này là ai mà vừa đến đã muốn gặp chưởng quỹ, hắn tưởng rằng chưởng quỹ của chúng ta ai muốn gặp cũng được sao?

"Thật ngại quá, chưởng quỹ của chúng ta bộn bề nhiều việc, không phải ai muốn gặp cũng có thể gặp. Ngươi có chuyện gì thì

cứ nói với ta." Tiểu nhị có vẻ rất lễ phép, nhưng trong ánh mắt lại có sự khinh thường sâu sắc.

Cũng có thể lý giải được, dù sao hắn cũng là tiểu nhị của Tầm Dương lâu, là thế lực khổng lồ, cho nên hắn vẫn rất kiêu ngạo.

Diệp Thu liếc tiểu nhị một chút rồi cười nhạt. Hắn không phải đến đây kiếm chuyện, nên cũng không muốn so đo với loại tiểu nhân vật này.

Chỉ thấy Diệp Thu vừa thở ra một hơi, trong nháy mắt toàn bộ quán rượu đã nổi lên một trận cuồng phong.

Sắc mặt tiểu nhị lập tức trắng bệch, vô cùng hoảng sợ.

"Đây là..."

Đối mặt với uy thế của Chí Tôn cảnh, nhịp tim của tên tiểu nhị lập tức trở nên hỗn loạn. Hắn liền hiểu người đang đứng trước mặt mình hoàn toàn không phải là công tử con nhà giàu sang, mà là một vị tuyệt thế cao nhân.

"Ha ha ha, khách quý khó gặp, khách quý khó gặp a!"

Đang lúc không biết giải quyết như thế nào, đột nhiên có một vị nam tử trung niên chậm rãi đi xuống từ trên cầu thang cười nói, đó chính là Tư Đồ Trường Phong.

Lúc này biểu cảm trên mặt Tư Đồ Trường Phong nhìn như nước chảy mây trôi, nhưng thực ra trong lòng hắn đã sớm trở nên hoảng loạn.

"Có chuyện gì mà vị đại thần này lại đến cái chỗ nhỏ bé của ta vậy?" Tư Đồ Trường Phong vô cùng căng thẳng, hỏi.

Khoảng thời gian gần đây, tin đồn về Diệp Thu ngày càng kỳ lạ, có lời đồn là tu vi của hắn thậm chí đã đạt đến Chí Tôn cảnh

trong truyền thuyết.

Thực lực như này đừng nói là Tầm Dương lâu nhỏ bé của hắn, mà ngay cả toàn bộ Đông Hoang cũng là sự tồn tại kinh khủng.

Tư Đồ Trường Phong nào dám có nửa ý lãnh đạm. Hắn chỉ không hiểu vì sao hôm nay Diệp Thu lại đến tìm mình, chẳng lẽ tên hạ nhân không hiểu chuyện kia đã chọc giận hắn?

Nghĩ đến đây Tư Đồ Trường Phong lập tức hoảng sợ. Có điều hắn đã hành tẩu nhiều năm, cũng coi như có thể giữ được bình thản, mặt ngoài ung dung không vội, chậm rãi đi tới.

Chương 268 - Cơ Hội Giao Hảo

"Diệp chân nhân, nghe danh đã lâu, không biết hôm nay ngài tới tiểu điếm là muốn làm gì?" Tư Đồ Trường Phong nhẹ giọng cẩn thận hỏi một câu.

Diệp Thu nhìn hắn hỏi lại: "Ngươi chính là chưởng quỹ của Tầm Dương lâu à?"

"Không sai, chính là tại hạ." Trong lòng Tư Đồ Trường Phong run lên.

Nguy rồi! Hắn là đến tìm ta!

Ta cũng không chọc giận hắn thì hắn tìm ta làm gì?

Tiêu rồi! Người ngồi trong nhà mà hoạ trên trời rơi xuống!

Nghe Tư Đồ Trường Phong thừa nhận thân phận, Diệp Thu cười nói: "Chưởng quỹ bận rộn như vậy ta muốn gặp mặt thật sự không dễ dàng."

Tư Đồ Trường Phong tái mặt, quay đầu trừng tên tiểu nhị kia rồi nói: "Chân nhân nói gì vậy? Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ! Nếu như ta biết chân nhân tới đây thì nào dám lãnh đạm, ta nhất định sẽ đón tiếp ngài từ xa!"

Thấy Tư Đồ Trường Phong biểu hiện như vậy, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đều sững sờ.

Lúc trước nàng cảm giác Tư Đồ Trường Phong chính là một vị cường giả thâm tàng bất lộ. Lại nghe người khác giới thiệu về bối cảnh của Tầm Dương lâu không ai dám trêu chọc.

Nhưng các nàng lại không ngờ tên này lại hèn mọn như vậy khi đứng trước mặt sư tôn của mình.

Thái độ của hắn đảo ngược một trăm tám mươi độ trong chớp mắt.

Không hề giống như khi hắn đối đãi với các vị khách nhân khác, hắn đã không còn có chút khí thế bức người trước kia.

Chẳng lẽ lực uy hiếp của sư tôn lại mạnh đến vậy sao?

Hai nàng không khỏi hiếu kỳ, có thể là do Diệp Thu quá mức yêu chiều nên các nàng căn bản không thấy được uy nghiêm của Diệp Thu, để cho trong lòng các nàng sinh ra loại ảo giác này.

Nếu như Tư Đồ Trường Phong biết các nàng nghĩ như vậy thì đoán chừng hắn sẽ dở khóc dở cười.

Hai vị tiểu công chúa à, các ngươi đừng náo loạn nữa. Luận về thực lực thì hiện tại trên toàn bộ Đông Hoang này còn ai mạnh hơn sư tôn của các ngươi?

Mà các ngươi là ài đồ của Bạch Y Kiếm Tiên, là đồ tôn của Huyền Thiên đạo nhân. Khi ra ngoài các ngươi chỉ cần tiết lộ thân phận một cách dõng dạt thì còn ai dám chọc giận các ngươi?

Diệp Thu cười nói: "Không cần ngươi phải tiếp đón ta từ xa. Ta nghe nói sản nghiệp của Tầm Dương lâu vô cùng to lớn, bao trùm hơn phân nửa Đông Hoang, do đó ta tới đây là có chuyện muốn nhờ, không biết chưởng quỹ có thể đáp ứng hay không?"

Tư Đồ Trường Phong nghe vậy mà run lên, vội nói: "Chân nhân có chuyện gì cứ nói, ta sẽ cố gắng đáp ứng."

Trong lòng hắn đã sợ muốn chết.

Đây là đang cầu người khác sao? Vừa đến mà đã hiện ra uy lực

của Chí Tôn cảnh, nào có ai đến nhờ người khác mà như vậy chứ?

Cũng giống như ngươi trực tiếp kề trên cổ ta một thanh kiếm thì sao ta dám cự tuyệt?

Thấy hắn nói vậy Diệp Thu cũng không khách khí, tuỳ tiện ngồi xuống và đưa ra một tờ danh sách, nói: "Cũng không có việc gì quá lớn, đây là một phần danh sách các thảo dược, xin nhờ chưởng quỹ giúp ta thu thập số thảo dược này. Tiền thù lao không thành vấn đề, cứ dựa theo giá cả thu mua thảo dược rồi tăng thêm một chút lợi nhuận. Chỉ cần không quá bất hợp lí thì ta đều có thể chấp nhận."

Nghe Diệp Thu nói vậy, Tư Đồ Trường Phong mơ hồ tiếp nhận danh sách, cẩn thận nhìn xem.

Thảo dược bên trong danh sách cũng không có gì đặc biệt trân quý, chỉ là có vài loại thảo dược tương đối hiếm có, lúc thu mua chỉ hơi phiền phức mà thôi. Có điều chút chuyện này đối với Tầm Dương lâu là hoàn toàn không có vấn đề.

Sản nghiệp của bọn họ trải rộng khắp Đông Hoang, chỉ cần một phong thư là sẽ có thể mau chóng thu thập những thảo dược này. Chỉ là hắn không rõ Diệp Thu muốn số thảo dược này để làm gì?

Luyện đan sao?

Nghĩ tới đâymà trong lòng Tư Đồ Trường Phong liền vui mừng, vì đây dường như là cơ hội để hắn giao hảo với Diệp Thu.

Phải biết hiện tại thanh danh và thực lực của Diệp Thu đã hết sức vang dội. Hắn còn có danh xưng Bạch Y Kiếm Tiên, lại có xưng hào cường giả Chí Tôn cảnh trẻ tuổi nhất Đông Hoang.

Tiềm lực kinh người như thế mà nếu có thể giao hảo thì chính là một chuyện tốt đối với sự phát triển của Tầm Dương lâu.

Đây không phải là bọn họ cho Diệp Thu cơ hội để giao hảo, mà Diệp Thu đã cho bọn họ cơ hội giao hảo với hắn mới đúng.

Một người làm ăn lâu năm như Tư Đồ Trường Phong làm sao có thể không nhìn ra cái lợi và cái hại trong đó, cho nên nội tâm hắn ngay lập tức có quyết định.

Chương 269 - Thuật Luyện Đan

Tư Đồ Trường Phong nói:

"Ha ha ha, ta còn tưởng là chuyện gì lớn, thì ra chân nhân muốn mua một chút thảo dược mà thôi."

"Chân nhân yên tâm, Tầm Dương lâu của ta không có bản lĩnh nào khác nhưng vẫn còn có chút năng lực cỏn con ấy. Ta nhất định sẽ dùng thời gian nhanh nhất để thu mua hết số thảo dược này rồi đưa đến Tử Hà phong."

"Có điều tiền thù lao thì thôi, chỉ là mấy trăm loại thảo dược nên không đáng giá nhắc tới. Cứ coi như là Tầm Dương lâu tặng cho chân nhân một phần quà đi."

Hắn cố ý nịnh bợ Diệp Thu, chỉ không biết là Diệp Thu có nhận phần ân tình này hay không.

Diệp Thu đã đoán được ý đồ của Tư Đồ Trường Phong mà ngẫm nghĩ nói: "Không cần! Ta không nghèo đến mức không bỏ được chút tiền ấy! Lòng tốt của chưởng quỹ ta xin nhận, có điều ta là người tu đạo nên kiêng kỵ nhất là mắc nợ ân tình của người khác, chắc hẳn chưởng quỹ cũng có thể hiểu được chuyện này nhỉ?"

Tư Đồ Trường Phong hậm hực nói, hắn có chút thất vọng, nhưng cũng không có gì đáng ngại: "Ta hiểu, ta hiểu! Tại hạ hiểu được sự băn khoăn của chân nhân! Vậy chúng ta sẽ tính như này đi, cứ dựa vào giá vốn của những loại thảo dược mà tính tiền nhé?"

Diệp Thu nhìn kỹ hắn, xem ra tên này thật sự có ý nịnh bợ ta

rồi!

Có câu không nên giơ tay đánh mặt người đang cười. Nếu hắn đã bày tỏ như thế mà nu Diệp Thu lại từ chối thì sẽ không dễ nói chuyện.

Diệp Thu bình thản nói: "Ừm, tiền thù lao chưởng quỹ cứ tự mình quyết định đi, chủ yếu là đừng quá bất hợp lí, còn lại ta vẫn có thể chấp nhận."

Lần này hắn đến đây thu mua thảo dược chính là để chuẩn bị cho sau này luyện đan.

Diệp Thu đã có ý định này từ khi còn ở trong Đế Mộ. Hắn vốn muốn để cho Tiêu gia hỗ trợ thu mua thảo dược, nhưng có điều có vài loại thảo dược tương đối đặc thù cần phải mua ở những nơi xa, Tiêu gia mà đi thu mua có khả năng sẽ hơi phiền phức. Cho nên hắn mới đi tới Tầm Dương lâu để nhờ bọn họ thu mua vài loại.

Về phần tiền bạc thì cũng không phải vấn đề gì to tát với hắn.

Tư Đồ Trường Phong cẩn thận cất thật kỹ danh sách, cười nói: "Chân nhân yên tâm, Tầm Dương lâu của ta từ trước đến nay làm ăn rất có uy tín. Lô thảo dược này chắc chắn sẽ lấy về loại có phẩm chất và quy cách cao nhất, sẽ thu thập đầy đủ cho chân nhân."

Thấy hắn đồng ý, Diệp Thu cũng hài lòng gật đầu.

Thu mua thảo dược sẽ cần hao phí một chút thời gian, Diệp Thu ngẫm nghĩ trước đó hắn còn vài chuyện cần làm. Vài chuyện này hắn đã sớm lên kế hoạch từ trước, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội đi làm. Bây giờ vừa vặn có thời gian, không bằng nhân cơ hội này làm luôn.

Diệp Thu lãnh đạm hỏi: "Nghe nói Tầm Dương lâu của ngươi có một Tàng Bảo các đặc biệt dung để đấu giá bảo vật đúng

không?"

Tư Đồ Trường Phong run lên, gật đầu nói: "Không sai, chân nhân có bảo vật gì muốn đấu giá sao?"

"Ừm, quả thực có mấy món, có điều không vội, để lát nữa nói sau. Ngươi mở cho ta một gian phòng cao cấp, ta có việc cần xử lý." Diệp Thu nói xong rồi quay đầu nhìn về phía hai đồ đệ của mình.

Tư Đồ Trường Phong nghe vậy liền sững sờ, lập tức cười nói: "Đã hiểu, đã hiểu! Tiểu Nhạc, chuẩn bị cho chân nhân gian phòng tốt nhất, hãy chiêu đãi ngài thật tử tế, ta đi chút sẽ về."

"Vâng thưa chưởng quỹ, ta sẽ lập tức đi sắp xếp." Tiểu Nhạc run rẩy đáp.

Lúc này, tên tiểu nhị tên là Tiểu Nhạc kia đã bị sợ đến hồn vía lên mây. Hắn vốn tưởng rằng Diệp Thu chỉ là một tên công tử ăn chơi, nhưng không ngờ ngay cả chưởng quỹ mà hắn sùng bái nhất cũng đều phải nhỏ giọng khi gặp Diệp Thu. Vậy có thể thấy được Diệp Thu khủng bố cỡ nào.

Đối mặt với đại thần như vậy áp lực sẽ tăng gấp bội, chỉ sợ rằng nếu chọc giận Diệp Thu thì liền có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Thật đáng sợ! May là vị cao nhân này không có so đo với sự lỗ mãng vừa rồi của ta. Nếu không ta có một trăm cái mạng cũng không đền nổi a!

Đi theo tiểu nhị tiến vào gian phòng ở lầu hai, Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đều vô cùng nghi hoặc, không biết rõ Diệp Thu muốn làm gì.

Các nàng chỉ yên lặng đi theo hắn rồi lần lượt vào phòng. Sau khi Diệp Thu đuổi tiểu nhị đi thì Triệu Uyển Nhi rốt cuộc cũng

hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, ngài thu mua nhiều thảo dược như vậy để làm gì? Ngài muốn mở y quán sao?"

Lâm Thanh Trúc cũng tò mò, nàng không hiểu nổi hành động của Diệp Thu.

Chỉ nghe Diệp Thu giải thích: "Vi sư đng chuẩn bị truyền thụ cho các ngươi thuật luyện đan, vậy đương nhiên phải thu mua một chút thảo dược dùng làm nguyên liệu luyện đan rồi."

"Luyện đan sao?"

Hai nàng nghe xong lập tức vui mừng. Các nàng thân là người tu đạo thì sao có thể không hiểu sự trân quý của thuật luyện đan.

Nếu như có thể nắm chắc được một, hai phần của thuật luyện đan, vậy sau này các nàng cũng có thể tự mình luyện chế một chút đan dược, để tự cung cấp cho bản thân tu hành.

Bây giờ nghe Diệp Thu nói muốn truyền thụ thuật luyện đan cho mình, trong lòng các nàng đều vô cùng hào hứng.

Chương 270 - Vị Sư Tôn Tốt Nhất

"Được rồi! Các ngươi cũng đừng hào hứng quá sớm! Thuật luyện đan này cũng không phải dễ nắm đâu, cần có thiên phú cực cao cùng với thủ pháp tinh tế để điều khiển lực khống chế thì mới có thể luyện ra đan dược thượng đẳng."

"Có điều các ngươi cũng không cần nản chí, cho dù không luyện được đan dược thượng đẳng thì cũng không sao, trong tay vi sư cũng không thiếu đan dược, hoàn toàn đủ cho các ngươi tu hành."

"Các ngươi học thuật luyện đan cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi, nhưng học nhiều thêm một môn học cũng rất có lợi cho bản thân các ngươi."

Diệp Thu nói một cách kỹ càng, khiến cho các nàng vô cùng cảm động.

Các nàng làm sao không hiểu lòng tốt của sư tôn mình. Từ khi nhập môn đến nay, sư tôn của các nàng chưa từng tàng tư bảo bối cho riêng mình, vẫn luôn để cho các nàng sử dụng cho việc tu hành, lại vô cùng quan tâm các nàng.

"Vâng, sư tôn yên tâm, chúng đệ tử nhất định sẽ tu luyện thật tốt!" Lâm Thanh Trúc kiên định nói.

Diệp Thu hài lòng nhìn nàng một cái, đột nhiên nhớ ra một chuyện mà khoé miệng hơi nhếch lên.

"He he, xin lỗi đồ nhi bảo bối của ta, thời khắc dỗ trẻ con của

vi sư sắp bắt đầu rồi."

Trong lòng Diệp Thu cười tà ác một tiếng, một lúc sau hắn ra vẻ thở dài nhìn xem đại đồ đệ của mình mà đau lòng nói: "Đồ nhi, đi theo vi sư khiến cho ngươi chịu khổ rồi. Tử Hà phong chúng ta nằm sâu trong sơn cốc, nên ta không cho ngươi được tài sản gì. Từ khi ngươi nhập môn đến nay, ngay cả một bộ y phục mới cũng không có, trên người càng không có nửa phân tiền. Ở độ tuổi của ngươi phải nên trang điểm như hoa, tiên diễm loá mắt giống như các cô nương khác mới đúng a."

Nghe tới đây, Lâm Thanh Trúc liền nước mắt lưng tròng, vô cùng cảm động.

Nàng không ngờ sư tôn của nàng lại rất để ý cảm nhận trong lòng nàng.

"Sư tôn đừng nói nữa, trong lòng Thanh Trúc hiểu rõ sư tôn rất tốt với đồ nhi, nên đồ nhi không có mong cầu gì khác." Lâm Thanh Trúc run run nói ra, nàng đã xúc động đến mức không thể kiềm chế.

Không thể không nói, tiểu cô nương này quá dễ nắm bắt, Diệp Thu vừa nói dăm ba câu mà đã cảm động muốn khóc.

Trong lòng Diệp Thu âm thầm vui mừng, quay qua nói với Triệu Uyển Nhi: "Uyển Nhi, ngươi cũng vậy. Ngươi vốn xuất thân là công chúa vinh hoa phú quý, nhưng lại đi theo vi sư lên núi chịu khổ suốt thời gian qua, vi sư thấy vậy mà vô cùng đau lòng. Ta rất hi vọng các ngươi có thể vui vẻ mà trưởng thành, mỗi ngày đều sống không buồn lo dưới sự bảo vệ của ta."

Hắn nói ra cảm nghĩ như lời từ sâu đáy lòng vậy, cho dù là Triệu Uyển Nhi cũng cảm thấy cay cay khoé mắt, nhất thời không biết nên biểu đạt thế nào cho phải.

"Sư tôn, Uyển Nhi rất ưa thích cuộc sống hiện tại, cho dù không có số tiền tài kia nhưng đệ tử lại rất vui vẻ."

"Đệ tử không để ý đến đâu! Thật đó! Lòng tốt của sư tôn dành cho Uyển Nhi trong lòng Uyển Nhi rất rõ, Uyển Nhi sao dám mong cầu những thứ khác."

Triệu Uyển Nhi đã rơi nước mắt lã chã, mang theo tiếng khóc nức nở nói ra.

Ha ha ha, ta chỉ một lúc liền nắm được hai nàng a!

Không tệ, không tệ!

Bầu không khí đã đến đoạn này, Diệp Thu rốt cuộc cũng có thể bắt đầu kế hoạch dỗ trẻ con của hắn mà lập tức lấy ra một vạn lượng vàng được Tiêu gia đưa tặng trước đây.

Sau đó Diệp Thu trịnh trọng nói: "Vi sư không có gì để cho các ngươi, số tiền tài này các ngươi cứ cầm đi. Muốn mua gì thì mua, đổi sang y phục mới hay mua trang sức gì đó đều được."

Lâm Thanh Trúc khẽ run lên khi trông thấy mấy rương vàng kia, vì nàng chưa từng nhìn thấy qua nhiều tiền đến vậy.

Diệp Thu vừa nói xong mà đã cho các nàng nhiều tiền như vậy, trong lòng các nàng vô cùng cảm kích mà lập tức chuẩn bị cự tuyệt. Ai ngờ Diệp Thu đã đi trước một bước chặn lại, nhẹ nhàng lau nước mắt cho các nàng.

Hắn lại trịnh trọng nói ra:

"Đồ nhi, các ngươi đã trưởng thành rồi, sau này một mình ra ngoài là chuyện không thể tránh khỏi, cho nên chắc chắn phải dùng đến tiền."

"Các ngươi cứ cầm lấy số tiền này đi, đây cũng coi như là lễ

vật mà vi sư chuẩn bị cho các ngươi cần dùng đến bất cứ lúc nào."

"Những chuyện vi sư có thể làm cho các ngươi là không nhiều, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức trong phạm vi của mình để cho các ngươi những thứ tốt nhất."

Nói đến đây hai nàng đã hoàn toàn rơi lệ. Từng người đều ôm Diệp Thu khóc ầm lên, cảm động không thôi, thầm nhủ Diệp Thu chính là vị sư tôn yêu thương các nàng nhất trần đời.

Từ khi bắt đầu nhập môn là sư tôn đã quan tâm và bảo vệ các nàng từng li từng tí.

Khi các nàng bị khi dễ hay gặp nguy hiểm, luôn là sư tôn đứng ra làm chỗ dựa cho các nàng.

Vậy các nàng còn có gì để oán hận sư tôn nữa đây?

"Sư tôn đừng nói nữa, chúng đệ tử nhận là được phải không..." Lâm Thanh Trúc lau khoé mắt, vừa khóc vừa nói.

Thấy các nàng cuối cùng cũng nhận, Diệp Thu ngoài mặt vui mừng cười một tiếng rất lãnh đạm, nhưng trên thực tế trong lòng hắn đang cười đau cả bụng.

"Ha ha ha ha ha... Hiện tại dỗ trẻ con càng ngày càng khó, trước khi mở màn còn phải chuẩn bị một màn tình cảm lâm li, may mà trước kia ta đã chuyên tâm học hành a!"

Chương 271 - Ta Vĩnh Viễn Có Lời Không Lỗ!

Diệp Thu mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ bình tĩnh, nói: "Được rồi, các ngươi đừng khóc nữa, mau cất số tiền này đi. Lát nữa ta sẽ đưa các ngươi đi dạo một vòng, mua vài bộ y phục đẹp đẽ hay muốn mua gì thì mua, không cần tiết kiệm tiền."

Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng lau khoé mắt, nàng ngước đôi mắt trong veo động lòng người nhìn Diệp Thu, gật đầu nới: "Vâng, đệ tử biết rồi."

Triệu Uyển Nhi cũng vậy, hai nàng bàn nhau cất tiền đi.

Triệu Uyển Nhi không có hứng thú gì với số tiền này, nhưng không lay chuyển được sự cố chấp của Lâm Thanh Trúc, hai nàng phân ra mỗi người lấy hai rương là năm ngàn lượng.

[Đinh...]

[Túc chủ tặng một vạn lượng vàng cho đồ đệ, phát động bạo kích trả về.]

[Mở ra hay không?]

Âm thanh quen thuộc vang lên, trong lòng Diệp Thu lập tức mừng rỡ.

He he, cuối cùng đã đến!

Các ngươi cho rằng ta bị lỗ sao? Chẳng nhẽ một vạn lượng vàng kia ta đều đổ hết xuống biển ư?"

Không! Ta vĩnh viễn có lời không lỗ!

Đây chỉ là chút tiền nhỏ, số tiền lớn chân chính đang nằm ở đây!

"Mở ra đi!"

[Ném ném ném.]

[Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích trả về, nhận được một trăm triệu lượng vàng.]

[Có nhận hay không?]

"Hả?!!"

"Vạn lần trả về á?"

"Một trăm triệu lượng vàng?"

“Vãi linh hồn!”

Diệp Thu không thể bình tĩnh nổi.

Một trăm triệu lượng vàng là khái niệm gì? Cho tới nay hắn còn chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy!

Có số tiền này, về sau ta không phải muốn mua gì cũng được sao?

Ta còn cần chui lủi ở mấy gian nhà gỗ nhỏ tại Tử Hà phong làm gì?

"Nhận!"

Không đến một lát, một trăm triệu lượng vàng đã trực tiếp rơi vào trong ngọc trữ vật của Diệp Thu.

Nhìn đống vàng chất đầy thành núi, Diệp Thu có cảm giác

mình là nhà giàu mới nổi, muốn tìm một nơi thoả sức tiêu tiền phung phí một phen.

Phát tài rồi! Ta có thể mặc sức xa hoa rồi!

Có điều nói đi cũng phải nói lại, số tiền kia có vẻ rất nhiều nhưng nếu thật sự tiêu sài phung phí thì đoán chừng không bao lâu đã hết.

Ngay cả luyện đan cũng cần một khoản tiền lớn để duy trì, nếu không căn bản không thể mua được thảo dược tốt.

Mà tỉ lệ luyện đan thất bại rất cao, cho nên số tiền này vẫn chưa đủ, vẫn còn phải moi thêm.

Lúc trước Diệp Thu đã hỏi Tư Đồ Trường Phong, Tầm Dương lâu quả thực có Tàng Bảo Các dung để đấu giá vật phẩm. Vừa hay thứ không thiếu nhất trong tay hắn chính là bảo khí, vừa khéo hắn có thể mang những bảo bối này đi đấu giá, bán sang tay được một cái giá hời.

Đương nhiên, trước đó Diệp Thu cần phải dỗ trẻ con, để xem có thu hoạch được món hời nào không.

Dỗ được một đứa giá cả tăng gấp đôi, há chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Có điều nếu bảo vật quá trân quý thì cũng không thể bán, nếu không ta sẽ lỗ chết.

Diệp Thu hiểu rõ hơn ai hết cái gì có thể bán và cái gì không thể bán.

Tàng Bảo Các có khả năng cũng có không ít bảo bối, hắn có thể đi dạo một vòng thu hoạch một ít rồi tiếp tục dỗ trẻ con, đây cũng là suy nghĩ không tệ.

Nghĩ tới đây, Diệp Thu lấy lại tinh thần, cẩn thận nói: "Đồ nhi, cho vi sư xem thu hoạch ở Đế mộ của các ngươi đi nào."

Hai nàng nghe xong thì lập tức đi tới, Lâm Thanh Trúc lên tiếng đầu tiên: "Sư tôn, lần thám hiểm Đế mộ này thu hoạch của đệ tử coi như không tệ, đã lấy được một cái Đế khí thượng đẳng."

Lâm Thanh Trúc lấy ra một thanh Đế kiếm, Diệp Thu nhướn mày vì sát khí trên thân kiếm vô cùng nặng, còn có tà niệm rất sâu, nếu sử dụng trong thời gian dài sẽ gây ảnh hưởng đến tâm trí.

Có điều cũng không sao, Diệp Thu khẽ phất tay xóa đi ý niệm tà ác trên Đế Kiếm, chỉ giữ lại sát khí bên trong.

Sau khi quan sát vài lần, Diệp Thu trả Đế Kiếm lại cho Lâm Thanh Trúc, nói: "Ừm, thanh kiếm này không tệ, trước mắt tu vi ngươi mà dùng thanh kiếm này là vừa đúng. Sau này nếu ngươi gặp đối thủ đồng cấp thì cũng có thể nhẹ nhõm hơn một điểm."

Lâm Thanh Trúc vui mừng trong lòng, nàng có thể nhận được sự thừa nhận của Diệp Thu thì cuối cùng không phí công nàng bốc lên nguy hiểm tính mạng đi thăm dò vực sâu và mang về thanh kiếm này.

"Uyển nhi, còn ngươi thì sao?" Diệp Thu nhìn về phía Triệu Uyển Nhi hỏi.

Nàng ôn nhu cười một tiếng, từ trong ngực lấy ra một cái Linh Đan.

Diệp Thu nhận lấy xem xét, đây chỉ là một kiện bảo khí cực phẩm, chưa đủ để xưng là Đế khí, nhưng cũng đã là một kiện pháp khí phụ trợ không tệ.

Diệp Thu chỉ nhìn thoáng qua rồi liền trả lại cho Triệu Uyển Nhi, rồi nghiêm túc suy tư một phen.

Lần thám hiểm Đế mộ này Lâm Thanh Trúc có thu hoạch lớn hơn một chút khi đạt được một thanh Đế Kiếm.

Triệu Uyển Nhi mặc dù không có Đế khí, nhưng Diệp Thu kinh ngạc phát hiện tu vi của nàng đã đạt tới Thiên Tướng cửu phẩm.

Rất nhanh! Quá nhanh đi!

Thời điểm xuống núi Triệu Uyển Nhi cũng chỉ là Thiên Tướng nhất phẩm, nhưng chớp mắt liền đạt tới Thiên Tướng cửu phẩm.

Xem ra nàng cũng có thu hoạch to lớn tại bên trong Đế mộ.

Về phần Lâm Thanh Trúc, giờ phút này nàng đã là Vô Cự nhị phẩm, chỉ đề thăng một cảnh giới.

Mặc dù tiến bộ không có khoảng cách lớn như Triệu Uyển Nhi, nhưng so với những người khác mà nói đã là rất khủng bố.

Phải biết Liễu Thanh Phong dẫn đầu tiến vào Vô Cự cảnh so với Lâm Thanh Trúc, mà giờ phút này hắn cũng còn dậm chân tại Vô Cự nhất phẩm, mà nàng thì đã đột phá Vô Cự nhị phẩm.

Nhìn đến đây mà Diệp Thu vui mừng cười một tiếng.

Chương 272 - Hai Kiện Nội Giáp

Suy tư một lát, Diệp Thu từ bên trong ngọc trữ vật lấy ra Tru Tiên Xích mà trước đó đánh giết Hiên Viên lão đạo đạt được.

Đây là một thanh dao găm nhỏ, mười phần tinh xảo, nhưng lực sát thương lại rất to lớn.

Lần thứ nhất đụng độ nó Diệp Thu suýt chút nữa bị thiệt lớn.

Nếu như lại tu hành một chút nhỏ tương đối bí ẩn, uy lực của nó có thể sẽ càng kinh khủng.

Diệp Thu mở miệng nói: "Uyển Nhi, trong tay ngươi còn chưa có một kiện bảo khí, vậy vi sư tặng ngươi thanh dao găm này đi."

Nói xong Diệp Thu đem Tru Tiên Xích đưa tới.

Triệu Uyển Nhi biểu lộ sững sờ, nàng có thể cảm giác được trên thanh dao găm này là từng trận sát phạt chi khí, mười phần kinh người.

Từ phẩm giai của nó mà phán đoán, đây hoàn toàn là một thanh binh khí đã siêu việt linh khí cực phẩm, có thể sánh vai với Đế khí.

"Cái này. . . Sư tôn, đệ tử. . ."

Triệu Uyển Nhi nhất thời không biết nên nói cái gì, Diệp Thu trực tiếp ngắt lời nàng:

"Được rồi, ngươi cất đi, không cần nói lời thừa thãi, vi sư cho

ngươi cái binh khí này tự nhiên là có đạo lý của vi sư."

"Sư tỷ của ngươi đã có Đế Kiếm và Tử Hà kiếm trong tay, chỉ có ngươi cho tới bây giờ cũng không có một thanh binh khí tiện tay."

"Ngươi tuy là nhị đồ đệ, nhưng ở trong lòng vi sư ngươi cùng sư tỷ của ngươi đều trọng yếu như nhau. Vậy vi sư sao có thể bạc đãi ngươi được."

"Thanh dao găm này ngươi hãy cất đi."

Triệu Uyển Nhi run run tiếp nhận Tru Tiên Xích, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nguyên lai sư tôn chưa từng coi nhẹ ta, và càng không có bất công với ta, trong lòng sư tôn vẫn luôn có ta.

Nghĩ tới đây, Triệu Uyển Nhi cảm thấy ấm áp trong lòng, nàng cầm lấy Tru Tiên Xích yêu thích không buông tay, thưởng thức một trận.

Diệp Thu tiếp tục giải thích:

"Cái binh khí này tên là Tru Tiên Xích, uy lực của nó rất to lớn. Bây giờ ngươi còn không biết sử dụng nó như thế nào, chờ trở về sơn môn vi sư sẽ truyền cho ngươi một bộ bí pháp."

"Lấy Tru Tiên Xích nhiễm vào Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong thể nội của ngươi, như vậy sẽ triệt để phát huy ra uy lực của nó, từ đó thực lực của ngươi nhất định sẽ tăng nhiều."

Hai mắt Triệu Uyển Nhi tỏa sáng, vội vàng nói: "Vâng!"

Sau khi tiếp xúc với càng ngày càng nhiều cường giả, nàng đã dần dần cảm giác được việc không có binh khí mà chịu thiệt, tổn hại, bất lợi.

Bây giờ có được thanh Tru Tiên Xích này, chiến lực của nàng tuyệt đối có thể đề cao thật lớn.

Vậy về sau nàng rốt cuộc không cần trốn ở đằng sau sư tỷ của nàng để được bảo vệ nữa.

"Tạ ơn sư tôn!" Triệu Uyển Nhi ngọt ngào cười một tiếng, nụ cười của nàng cực kì đẹp đẽ, vui sướng phát ra từ nội tâm.

Diệp Thu cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, chuẩn bị tiếp tục dạy đồ.

Chỉ thấy hắn lại lần nữa từ bên trong ngọc trữ vật móc ra hai kiện nội giáp, một kiện rét lạnh vô cùng còn một kiện thì cực nóng.

Hai món bảo vật này được Diệp Thu phát hiện bên trong di vật của Hiên Viên lão đạo.

Hai kiện nội giáp này mặc dù không đạt được lực phòng ngự kinh người như tiên y, chỉ có cấp bậc linh khí trung phẩm, nhưng đối với dạng tiểu tu sĩ như các nàng là đã đầy đủ rồi.

"Tới đây nhận mỗi người một người một kiện!" Diệp Thu mười phần hào khí nói.

Hai nàng lại sững sờ: "A, còn nữa sao?"

Sư tôn hôm nay là điên rồi sao? Bảo bối đều đưa không ngừng a!

Aiii, ngài quả nhiên là một vị sư tôn hết mực yêu thương đồ đệ, chuyện này nếu để cho những người khác trông thấy thì đoán chừng sẽ hâm mộ chết luôn.

Dạng sư tôn điên cuồng đưa tặng pháp bảo cho đồ đệ giống như Diệp Thu vẫn là lần đầu gặp được.

Hai nàng cũng không có cự tuyệt hay nói lời cảm kích dư thừa, mà liền ghi khắc ở trong lòng.

Triệu Uyển Nhi vui vẻ dẫn đầu tiếp nhận kiện nội giáp cực nóng kia.

Lâm Thanh Trúc cũng là đầy cõi lòng vui vẻ mà tiếp nhận nội giáp hàn băng, trong lòng vô cùng kích động.

Các nàng cảm giác chính mình đi Đế mộ đều là dư thừa, dù sao sư tôn trở về cũng sẽ đưa tặng bảo vật.

Sớm biết rõ thì liền không đi!

Vị sư tôn tốt như vậy đi đâu mà tìm đây?

Lúc này trong lòng các nàng không khỏi cảm thấy may mắn vì trước đây đã bái Diệp Thu làm sư tôn, là người tốt nhất với các nàng trên đời này.

Tại thời điểm các nàng không có nơi nương tựa, Diệp Thu đã cho các nàng cái ôm ấm áp nhất.

Sau một trận đưa tặng bảo vật qua đi, hành trình dạy đồ của Diệp Thu cũng coi như là đã hoàn thành tốt một đoạn.

"Tốt! Còn có chút thời gian các ngươi ra ngoài đi dạo một vòng để mua mấy bộ quần áo đẹp đẽ đi."

"Hôm nay vi sư cho phép các ngươi nghỉ ngơi một ngày, muốn đi nơi nào thì liền đi nơi đó mà chơi."

Hai nàng cùng hô lên: "Tạ ơn sư tôn! Sư tôn thật tốt!"

Nói xong các nàng vô cùng cao hứng nắm tay nhau đi ra ngoài dạo phố.

Từ khi bái nhập tiên sơn để tu hành, các nàng đã thật lâu mới

được dịp vô âu vô lo để đi dạo phố.

Tại thành Quảng Lăng lần trước, các nàng đi dạo cũng không quá vui vẻ, vì có tên Dương Tiêu kia tới làm càn.

Bây giờ đã có Diệp Thu ở chỗ này thì còn có ai dám quấy rầy các nàng nữa.

Chương 273 - Thượng Cổ Tiên Khí, Tru Tiên Kiếm

Đợi các nàng rời đi về sau, Diệp Thu lập tức bắt đầu hành trình thu đồ ăn.

"Hệ thống, nhanh nhanh nhanh trả về cho ta."

【 Đinh, túc chủ đưa tặng đệ tử một thanh Tru Tiên Xích, phát động vạn lần bạo kích trả về, nhận được một thanh Tiên Khí: Tru Tiên Kiếm (phế phẩm) 】

"Hả?!!"

"Vãi nồi!"

Lần bạo kích này đã trực tiếp mang tới cho Diệp Thu một cú trọng kích.

Tru Tiên Kiếm!

Diệp Thu không thể bình tĩnh nổi, từ bên trong hệ thống hối đoái đem ra Tru Tiên Kiếm.

Trong chốc lát, một cỗ sát khí kinh thiên liền ập tới.

Còn tốt là Diệp Thu phản ứng kịp thời mà ép xuống cỗ sát khí kia, nếu không chỉ trong chớp nhoáng này toàn bộ thành Quảng Lăng sợ là đều phải loạn.

Đây chính là Thượng Cổ Tiên Khí, lệ khí mười phần, uy lực của nó so với Vân Tiêu Tiên Kiếm còn kinh khủng hơn.

Vân Tiêu chỉ là Tiên Khí hạ phẩm, mà Tru Tiên lại trực tiếp đạt đến Tiên Khí trung phẩm, vả lại nó mới là dạng phế phẩm.

Nếu như hoàn toàn chữa trị, đoán chừng Tru Tiên Kiếm có thể đạt tới cấp độ Tiên Khí cực phẩm trong truyền thuyết, thậm chí có thể là cấp bậc Vô Thượng Tiên Bảo.

"Mẹ nó! Ta đây là muốn phát tài a!"

Nhìn xem thanh sắt cũ nát trong tay mà trong lòng Diệp Thu kích động không thôi.

Tuy nói thanh Tru Tiên Kiếm này rất cũ nát, hơn nữa còn bị gãy mất một đoạn, nhìn xem giống như là một thanh thạch kiếm trông rất xấu xí, nhưng ngươi lại không thể coi thường nó, bởi vì nếu như nó khởi động, uy lực của nó cũng không phải binh khí bình thường có thể so sánh được.

Cho dù là Vân Tiêu Tiên Kiếm tại trước mặt Tru Tiên Kiếm cũng đều có vẻ hơi ảm đạm phai mờ.

Thanh kiếm này một khi phát huy ra uy lực chân chính, vậy đừng nói là Đại Đế, ngay cả Chân Tiên hạ phàm mà Diệp Thu cũng dám chém.

"Ha ha ha ha ha. . ."

"Qùa đã!"

Tương đối đáng tiếc đây không phải là Tru Tiên Kiếm có trạng thái hoàn mỹ nhất, nếu không thì càng tốt hơn.

Mà lại để chữa trị thanh kiếm này có độ khó cũng rất lớn, Diệp Thu chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý nghĩ này.

Nói tóm lại, cho dù là Tru Tiên Kiếm phế phẩm nhưng uy lực của nó cũng đã đầy đủ bá đạo.

Nếu nó là trạng thái hoàn mỹ, chỉ sợ lấy tu vi của Diệp Thu hiện tại để thi triển nó thì đều tốn sức.

So với Vân Tiêu Tiên Kiếm, hắn muốn chém ra một kích bằng Tru Tiên Kiếm thì hầu như phải bỏ ra toàn bộ linh lực trong cơ thể.

"Chà, không tệ! Thật không nghĩ tới ta còn có loại thu hoạch ngoài ý muốn này! Một đợt trả về này ta xem như kiếm lợi lớn!"

Diệp Thu hài lòng nhẹ gật đầu đem Tru Tiên Kiếm thu vào bên trong ngọc trữ vật, sau đó bắt đầu nhận trả về cái khác.

【 Đinh, túc chủ đưa tặng đồ đệ hai kiện nội giáp băng hỏa, phát động gấp trăm lần trả về. 】

"Chỉ gấp trăm lần thôi sao?"

Diệp Thu không khỏi lắc đầu, nhưng hắn cũng không quá để ý, dù sao hắn vừa có được siêu phẩm Tru Tiên Kiếm sau khi gấp vạn lần trả về, còn lại đều là vật làm nền.

Nếu là thích hợp thì một hồi Diệp Thu sẽ kéo toàn bộ đến phòng đấu giá để bán.

【 Chúc mừng túc chủ thu hoạch được nội giáp cực phẩm, Xích Diễm Liệt Hỏa Giáp, Hàn Đầm Huyền Băng Giáp, mỗi cái một kiện. 】

【 Đinh, Túc chủ tặng cho đệ tử một kiện linh đan hạ phẩm, phát động gấp mười lần bạo kích trả về. . . 】

【 Đinh, túc chủ tặng cho đệ tử một kiện. . . 】

Một số trả về phía sau không ra ngoài sở liệu của Diệp Thu, đều là một chút đồ chơi làm nền, không có một cái nào có thể để cho hắn chú ý.

Nhưng đồ vật mà hắn nhìn không lên cũng không có nghĩa là người khác cũng nhìn không lên.

Một hồi sau nếu hắn kéo chúng đến phòng đấu giá, đoán chừng sẽ đánh ra một cái giá trên trời.

Nhìn xem hai kiện nội giáp trong tay, Diệp Thu do dự một phen.

"Ừm, hai kiện nội giáp này có lực phòng ngự không tệ, so với hai kiện vừa nãy mạnh hơn rất nhiều. Một lát ta sẽ để cho các nàng đổi lại, rồi cầm hai kiện kia đi đấu giá."

Sau khi suy tính một phen, Diệp Thu cuối cùng quyết định cứ làm như vậy.

Đồ tốt cũng không thể để chảy ra ngoài cho người khác nhặt được tiện nghi.

Vừa vặn đưa cho hai đồ nhi của mình phòng thân, nhỡ đâu các nàng gặp phải nguy hiểm thì nội giáp liền phát huy tác dụng.

Thu thập đơn giản các đồ vật, Diệp Thu chỉnh lý ra một chút bảo vật có thể bán.

Ví dụ như một kiện linh khí trung phẩm, Diêm Vương Đoạt Mệnh Châm. Uy lực của nó tuy không bằng những cây châm của Hiên Viên lão đạo, nhưng ở trong mắt người khác nó chính là pháp bảo tốt nhất.

Ngoại trừ Diêm Vương Đoạt Mệnh Châm ra thì còn có mấy món linh khí phổ thông và một số bảo khí.

Những đồ vật này Diệp Thu cũng lười đi tính, dù sao chúng đối với hắn là vô dụng, cho nên hắn dứt khoát sẽ bán sạch.

Chương 274 - Tiến Vào Tàng Bảo Các

Chỉnh lý xong những đồ vật này, hơn nửa ngày thời gian rất nhanh liền trôi qua.

"Sư tôn, chúng đệ tử đã trở về!"

Cửa chính gian phòng bị đẩy ra, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi vui vẻ đi tới.

Diệp Thu cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: "Các ngươi đi chơi có vui vẻ không? Có gặp phải sự tình bực mình chăng?"

"Không có, sư tôn! Ngài đang làm cái gì vậy?" Triệu Uyển Nhi hiếu kì tiến lại, hai tay chống lấy cái cằm ngồi xổm ở bên cạnh Diệp Thu hỏi thăm.

Đôi mắt nàng nháy nháy nhìn xem hắn chỉnh lý những bảo vật kia, biểu lộ mười phần đáng yêu.

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn nàng một chút, nhàn nhạt nói ra: "Ừm, vi sư đang sửa sang lại một chút đồ đạc thì ngoài ý muốn phát hiện hai kiện nội giáp. Các ngươi trả lại hai kiện nội giáp mà lúc trước vi sư đã đưa cho các ngươi, rồi mặc vào hai kiện nội giáp này nhìn xem hiệu quả như thế nào?"

Hai nàng nghe xong lập tức hai mắt tỏa sáng.

Lâm Thanh Trúc vội vàng đi tới, cẩn thận cảm thụ hàn khí đến từ Hàn Đầm Huyền Băng Giáp mà trong lòng giật mình.

"Cái này là nội giáp cực phẩm!" Lâm Thanh Trúc mặt mũi tràn

đầy kinh ngạc thốt lên.

Phải biết tại bên trong Đại Hoang, trình độ hiếm hoi của áo giáp còn muốn trân quý hơn xa so với binh khí.

Ngẫm lại cũng dễ hiểu, đây chính là đồ vật bảo mệnh, vậy đương nhiên sẽ trân quý hơn một điểm.

"Sư tôn, ngài muốn đem những đồ vật này đi đấu giá sao?" Lâm Thanh Trúc một bên lấy ra nội giáp mà vừa rồi Diệp Thu đưa cho nàng, vừa hỏi.

Diệp Thu nhẹ gật đầu, nói: "Những đồ chơi này giữ lại cũng không có tác dụng gì, vừa vặn cầm đi bán quay đầu liền có tiền, từ đó chúng ta có thể thu được càng nhiều dược thảo để luyện chế đan dược. Tử Hà phong chúng ta cái gì cũng không thiếu nhưng chỉ thiếu tiền."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, hai nàng rất nhanh liền đổi giáp xong, Diệp Thu cuối cùng cũng xử lý hết đống đồ vật.

"Đi thôi." Sửa sang lại hơn nửa ngày, Diệp Thu nhẹ nhàng đẩy ra cửa chính gian phòng, mang theo hai đệ tử đi xuống lầu dưới.

Gặp Diệp Thu đi xuống lầu, Tư Đồ Trường Phong vội vàng đi tới, nói: "Chân nhân! Vừa rồi chân nhân đưa cho ta danh sách ta đã phái người đi làm. Chắc hẳn không bao lâu những dược thảo kia liền có thể được thu mua hoàn thành. Đến thời điểm ta sẽ trực tiếp đưa lên Tử Hà phong cho chân nhân, cũng bớt chân nhân đi thêm một chuyến."

Diệp Thu nhẹ gật đầu, Tư Đồ Trường Phong cân nhắc rất chu đáo, vì hắn gần nhất rất bận, nếu đi thêm một chuyến nữa thì quả thật có chút phiền phức.

"Cũng được! Sau khi mua sắm đầy đủ thì trực tiếp đưa lên Tử Hà phong là được! Đúng rồi, chỗ ta còn có chút đồ vật cần ngươi

giúp bận bịu đấu giá một phen."

Nói xong Diệp Thu lấy ra một cái bảo khí trữ vật, bên trong đều là những bảo vật mà vừa rồi hắn đã sửa sang lại.

Tư Đồ Trường Phong nghe vậy mà âm thầm run lên, trong lòng cũng âm thầm mừng rỡ.

Thực lực của Diệp Thu thì hắn là mười phần rõ ràng, đường đường là cường giả Chí Tôn cảnh, nếu Diệp Thu lấy ra bảo vật thì khẳng định cũng không kém. Nếu như có thể thì hắn đều muốn xuất thủ đi mua.

Nhưng mà nhìn xem tư thái của Diệp Thu thì hắn là muốn tiến vào phòng đấu giá, dù sao chỉ có dạng này mới có thể sử dụng ích lợi một cách tốt nhất.

"Chân nhân, thực sự quá trùng hợp, vừa vặn Tàng Bảo Các của chúng ta hôm nay có một hội đấu giá cỡ lớn, trong đó không thiếu của một chút danh sơn thánh địa đến đây. Những người này đều là dạng biết hàng, nhất định có thể đánh ra một cái giá tốt."

Diệp Thu sửng sốt một cái, hắn hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không có để ý.

"Ngươi trước tiên kiểm kê một cái đi."

Sau khi đem ngọc bội đưa cho Tư Đồ Trường Phong, Diệp Thu cũng mười phần tin tưởng năng lực làm việc của hắn.

Đương nhiên Diệp Thu đối với thực lực của mình vẫn rất có tự tin.

"Chân nhân đi theo ta." Tư Đồ Trường Phong nhìn xem hoàn cảnh bốn phía một chút, rồi quyết định đổi một cái địa phương khác để nói chuyện.

Đám người rời khỏi Tầm Dương lâu, một đường đi tới một dãy nhà lớn nhất tại trung tâm thành Quảng Lăng.

"Nơi này chính là Tàng Bảo Các." Tư Đồ Trường Phong nói.

Tại cửa ra vào có hai người hầu đi tới cầm theo mấy cái mặt nạ đưa cho đám gười Diệp Thu.

"Chân nhân, Tàng Bảo Các của chúng ta mười phần coi trọng sự riêng tư đối với khách nhân, cho nên mỗi một khách nhân tiến vào Tàng Bảo Các thì đều sẽ đeo một tấm mặt nạ, để phòng bị có người nhớ thương mà dẫn tới họa sát thân."

Liên quan tới điểm đạo lý này Diệp Thu vẫn rất rõ ràng, nhưng mà tấm mặt nạ này thật sự có tác dụng sao?

Căn cứ kịch bản trong tiểu thuyết, hình như cái đồ chơi này cũng không có có tác dụng.

Diệp Thu cười cười và đem mặt nạ đưa cho hai đồ nhi để mang lên, hắn không muốn so đo những thứ này.

Diệp Thu đã đọc qua vô số văn học mạng, trong đó kịch bản liên quan tới phòng đấu giá là vô cùng quen thuộc.

Nói như vậy khi nhân vật chính tiến vào phòng đấu giá thì nhất định sẽ nhặt nhạnh chỗ tốt, đồng thời sẽ còn đắc tội một vị mà hắn không đắc tội nổi.

Nhưng bây giờ lại khác biệt, bởi vì Diệp thu mới chính là người mà không ai có thể đắc tội nhất kia.

Mặt nạ này cũng chỉ có thể dùng để bảo hộ người khác chứ không phải để bảo hộ Diệp Thu.

Chương 275 - Chấn Kinh

"Uyển nhi, nơi này quá kỳ quái." Một đường đi theo Tư Đồ Trường Phong tiến vào Tàng Bảo Các, Lâm Thanh Trúc ở phía sau nhỏ giọng thảo luận cùng Triệu Uyển Nhi.

Triệu Uyển Nhi nhìn thoáng qua chung quanh, cũng không có phát hiện cái gì dị thường nên hỏi: "Sư tỷ, chỗ nào kỳ quái?"

Lâm Thanh Trúc nhìn xem những cô nương ăn mặc gợi cảm không ngừng đi ngang qua, dáng vẻ băng lãnh máy móc giống như bị huấn luyện, có cảm giác rất vô cảm.

Ánh mắt bọn họ vô thần, tựa như một cái xác không hồn vậy.

Nàng có chút không hiểu vì bọn họ lại biến thành cái dạng này.

Triệu Uyển Nhi tựa hồ đoán được ý nghĩ của Lâm Thanh Trúc mà giải đáp nghi ngờ cho nàng.

"Các cô nương này đều là những người có mệnh khổ, từ nhỏ đã trải qua thống khổ cửa nát nhà tan, không có chỗ ở cố định.

Bọn họ bị phòng đấu giá thu dưỡng rồi huấn luyện thành thị nữ chuyên nghiệp, chỉ biết trung thành với phòng đấu giá.

Trong lòng bọn họ đã sớm không có ánh sáng, giống như nhưng gì sư tỷ đang thấy vậy."

"Cơ hồ mỗi một cái đại thế lực, gia tộc, thánh địa, hay cho dù là Hoàng gia cũng đều có loại tình huống này."

"Đây chính là hiện thực tàn khốc, quy tắc của thế giới, kẻ yếu

chưa từng có cơ hội quyết định vận mệnh của mình."

"Nếu vận khí tốt, tư chất thiên phú cũng không tệ, có lẽ còn có thể bái nhập tiên sơn thánh địa, còn lại sẽ bị đào thải xuống và liền có loại kết cục này."

Nghe xong Triệu Uyển Nhi giải thích, Lâm Thanh Trúc sắc mặt trắng nhợt, có chút nghĩ mà sợ.

Nếu không phải trước đây Diệp Thu chứa chấp nàng, vậy nàng rất có thể sẽ giống như những cô nương này mà trở thành công cụ phục vụ người khác.

Tại thế giới hắc ám không có ánh sáng, nàng sẽ triệt để bị lạc lối, trở thành một cái công cụ của dục vọng.

Nghĩ tới đây Lâm Thanh Trúc liền có một trận ác hàn, trong lòng nàng càng thêm cảm kích Diệp Thu.

Trước đây ta không phải cũng đã đứng trước phong hiểm bị đào thải hay sao?

Là sư tôn đã cho nàng một cơ hội trùng sinh, mang nàng vào Tử Hà phong và dốc lòng che chở, khuyên bảo chỉ dạy và truyền cho nàng tiên pháp, mang nàng nhập tiên đồ.

Diệp Thu chính là người tốt nhất với Lâm Thanh Trúc trên thế giới này.

Trong lòng nàng cảm thấy mình rất may mắn, mình có vận khí quá tốt, đúng là người may mắn nhất trong đám người kia.

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Trúc vô cùng ấm áp trong lòng, yên lặng đi theo đằng sau Diệp Thu, nhìn xem bóng lưng của hắn phía trước mà cảm thấy hắn rất hùng vĩ cao lớn.

Nàng chầm chậm nói với Triệu Uyển Nhi: "Uyển Nhi, ngươi

nói đúng, đây chính là quy tắc. Nhưng mà ta quá may mắn khi gặp được sư tôn, nếu không ta có khả năng cũng sẽ trở thành một thành viên trong những cô nương này."

Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười một tiếng, vuốt ve mái tóc của Lâm Thanh Trúc, nói: "Muội cũng vậy mà."

Cùng Lâm Thanh Trúc so ra, Triệu Uyển Nhi có lẽ tốt hơn một chút, nhưng khi nàng tha hương lấy chồng ở nơi đất khách quê người, trở thành công cụ thông gia thì sao nàng có được sự tự do và thực lực như bây giờ.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó yên lặng đi theo Diệp Thu tới một gian phòng.

"Chân nhân, chính là nơi này! Đây là một trong các gian phòng hào hoa nhất của Tàng Bảo Các, gọi là phòng chữ Thiên." Tư Đồ Trường Phong mỉm cười giải thích.

Kỳ thật hắn còn muốn nói gian phòng này chỉ có hội viên cao cấp nhất mới có thể tiến vào, nhưng vì sợ hãi sẽ làm cho Diệp Thu khó chịu nên hắn cũng không có nói ra miệng.

Dù sao lấy thực lực Chí Tôn cảnh của Diệp Thu, đừng nói là một gian phòng hào hoa nhất, mà hắn muốn ở tại Tàng Bảo Các thì cũng không ai có thể ngăn được.

Diệp Thu chậm rãi đi vào, hắn nhìn thoáng qua tình huống bên trong và cảm thấy rất hài lòng.

"Ừm, liền là nơi này đi!"

Diệp Thu lập tức đi đến ghế ngồi thượng đẳng, không chút khách khí mà ngồi xuống.

"Ừm, rất thoải mái!" Diệp Thu cũng là giật mình trong lòng, quả nhiên kẻ có tiền mới được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Ngay cả cái ghế cũng đều an bài loại tốt nhất cho ngươi, để ngươi thoải mái toàn thân, hơn nữa còn không trở ngại sự vận động.

Ồ? Vận động sao?

Diệp Thu quay đầu nhìn xem hai vị đồ nhi một chút, rồi lại quay đầu sờ lên nắm tay trên ghế, nó hoàn toàn đầy đủ để hai nàng ngồi.

Diệp Thu cười to, lập tức chậm rãi đứng dậy, nói: "Ha ha ha, rất có ý tứ! Xem ra có người rất chú ý đến ta! Tốt, ngươi nhanh lên kiểm kê một cái và lập tức an bài đấu giá đi! Một hồi nữa ta có khả năng còn phải đi tới thánh địa Bất Lão sơn để đồ sơn!"

Vãi chưởng!

Cái ngữ khí hời hợt này trực tiếp dọa cho Tư Đồ Trường Phong chấn động gần chết.

Mẹ nó! Lần đầu gặp ta thấy một người nói chuyện Đồ Sơn nhẹ nhàng bâng quơ như vậy!

Phù!!!

Tư Đồ Trường Phong hít một hơi thật sâu, sợ hãi một trận.

Đứng tại trước mặt Diệp Thu, hắn cảm thấy vô cùng hãi hùng khiếp vía.

Chương 276 - Thân Vương Triệu Phu

Tư Đồ Trường Phong không dám có nửa điểm chất vấn Diệp Thu nói chân hay không.

Sự tình Bất Lão sơn cùng Bổ Thiên giáo khai chiến hắn đã sớm có nghe nói, bây giờ Mạnh Thiên Chính đã mang theo một nhóm lớn người tiến vào Bất Lão sơn.

Được rồi, ta không thể trêu vào, ta phải chiêu đãi hắn thật tốt để cho hắn dễ chịu, sau khi hắn rời đi thì mọi người liền bình an vô sự.

"Được, ta sẽ thu xếp ôn thỏa cho chân nhân." Tư Đồ Trường Phong run run nói ra, ngay cả chân đều run rẩy.

Mẹ nó! Ta sống hơn nửa đời người mà chưa từng thấy qua ai dọa người như vậy!

Cẩn thận kiểm lại một chút túi trữ vật của Diệp Thu, Tư Đồ Trường Phong chọn lựa ra mấy món đồ tương đối trân quý, hi hữu, sau đó tiến vào phòng đấu giá.

Đồ vật nào không quá trân quý sẽ đặt chung một chỗ, tiến vào phòng đấu giá cỡ nhỏ.

Sau khi chỉnh lý xong bảo vật của Diệp Thu, Tư Đồ Trường Phong rơi vào trầm tư.

Vãi thật! Người này đến cùng là giàu có cỡ nào đây?

Ánh mắt hắn nhìn về phía Diêm Vương Đoạt Mệnh Châm mà

càng là hít sâu một hơi.

Cho tới bây giờ, Tàng Bảo Các chưa từng xuất hiện bảo vật trân quý như vậy.

Phải biết, những đồ chơi này một mực là trân tàng trong tay cường giả của các đại thánh địa, bình thường đều vô cùng yêu quý, căn bản không có khả năng lưu lạc ra bên ngoài.

Nhưng Tư Đồ Trường Phong chỗ nào biết rõ, những thứ gọi là bảo bối trong mắt hắn mà ở trong mắt Diệp Thu chỉ là rác rưởi, nhìn đều nhìn không lên.

Còn tốt là Tư Đồ Trường Phong cũng không biết rõ, nếu không đoán chừng hắn sẽ tức giận đến thổ huyết.

Chênh lệch giữa người với người khiến cho người ta tức chết a!

"Chân nhân, ta đã kiểm kê xong, cái đoạt mệnh châm này cùng với hai kiện nội giáp có thể làm bảo vật chủ chốt cho phòng đấu giá lớn này."

"Giá khởi điểm ngài định ra sao?"

Tư Đồ Trường Phong hỏi dò.

Diệp Thu đối với nghề đấu giá này cũng không quá hiểu rõ, hắn tiện thể nói: "Ngươi cứ tự mình xử lý đi."

Tư Đồ Trường Phong mỉm cười, hỏi tiếp: "Nếu vậy giá khởi điểm là mười triệu lượng bạch ngân nhé?"

Tê!!!

Vừa nghe xong trong lòng Diệp Thu liền hít sâu một hơi.

Mẹ nó! Mới một kiện mà giá khởi điểm đã là mười triệu rồi

sao?

Mặc dù chỉ là bạch ngân chứ không phải là hoàng kim, nhưng theo tỉ lệ hối đoái thì cũng đã là mười vạn lượng hoàng kim.

Đến thời điểm ta lại đưa tặng cho hai cái áo bông nhỏ kia thì chẳng phải sẽ triệt để phát đạt ư?

"Vãi chưởng!"

Diệp Thu lập tức cảm giác tiền đồ của hắn là một mảnh quang minh, trong lòng kích động không thôi, nhưng mặt ngoài lại dị thường bình tĩnh.

"Ừm, có thể, vậy cứ theo ngươi nói đi."

Đạt được Diệp Thu đồng ý, Tư Đồ Trường Phong liền thở phào một hơi.

Quá dọa người!

Cái giá khởi điểm này nếu ta không làm tốt, vậy có quỷ mới biết rõ hắn có thể một bàn tay đập nát hay không!

Hắn thế nhưng chính là Chí Tôn cảnh a, một bàn tay của hắn mà đánh lên thân ta thì ngay cả phân đều văng ra.

Mẹ nó! Vụ làm ăn này ta thật sự sợ hãi a!

Cả đời ta cũng chưa làm qua loại chuyện kích thích như thế, khiến cho ta ướt cả quần, mồ hôi đầm đìa!

"Vâng! Nếu như chân nhân không có sự tình gì khác phân phó thì ta xen đi xuống trước để an bài! Hội đấu giá sẽ lập tức bắt đầu!"

Diệp Thu khoát tay áo, một lần nữa ngồi trên ghế cao, ra hiệu cho Tư Đồ Trường Phong rời đi.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi nhu thuận ngồi tại bên cạnh Diệp Thu, gặp Tư Đồ Trường Phong đã rời đi thì cũng là chờ mong một trận.

Các nàng không biết rõ những bảo bối kia có thể đánh ra cái giá cao tới cỡ nào.

Chờ đợi hồi lâu, càng ngày càng có nhiều người tiến vào phòng đấu giá.

Lúc này, Diệp Thu nghe được ngoài cửa truyền đến một trận tiếng huyên náo.

"Cung Thân Vương, phòng chữ Thiên đã có khách quý, ngài không thể đi vào!"

"Khách quý sao? Hừ, ta chính là Thân Vương của vương triều Ly Dương, vậy còn có ai có tư cách ngồi ở trong đó hơn ta?" Một âm thanh khinh thường truyền đến, cửa phòng mở ra, một vị lão giả người mặc hoa y, tướng tá vô cùng mập mạp đi đến.

Thấy người này tiến đến, Triệu Uyển Nhi liền nhướng mày.

Lâm Thanh Trúc cảm thấy nàng có dị thường nên nhỏ giọng hỏi: "Sư muội, làm sao vậy, ngươi nhận biết người này sao?"

Triệu Uyển Nhi do dự một chút mới nói: "Ừm, có nhận biết, người này chính là Thân Vương của vương triều Ly Dương chúng ta, họ Triệu tên Phu. Luận bối phận ta còn phải kêu ông ta là thúc thúc."

Lâm Thanh Trúc liền bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là dạng này.

Hiện tại các nàng đang mang theo mặt nạ, cho nên Triệu Phu không nhận ra Triệu Uyển Nhi cũng rất bình thường.

"Vậy ngươi vì cái gì mà không đi lên nhận người quen?" Lâm Thanh Trúc ngây thơ hỏi.

Triệu Uyển Nhi liếc nàng một cái, buồn cười nói ra: "Sư tỷ, ông ta và ta mặc dù có quan hệ máu mủ, nhưng mà Hoàng gia không giảng tình thân, huống chi ta còn là thân nữ nhi nên không được chào đón, không có gì tốt để nhận người quen."

Lâm Thanh Trúc liền gật đầu, điều này nàng ngược lại là hiểu rõ một chút, trong lòng cũng cảm thấy bất bình thay cho Triệu Uyển Nhi.

Chương 277 - May Là Còn Kịp

"Để cho ta xem đến cùng là vị quý khách nào mà ngay cả gian phòng của lão phu cũng dám đoạt."

Triệu Phu mang vẻ mặt ngạo mạn đi đến, nhìn xem một chút hoàn cảnh bốn phía.

Ông ta tự động bỏ qua Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi, coi các nàng chỉ là phổ thông thị nữ nên không để ý đến, trực tiếp đem ánh mắt khóa chặt tại chủ vị Diệp Thu.

Triệu Phu nhướng mày, thầm hỏi: "Ồ? Như thế nào lại là một người trẻ tuổi? Chẳng lẽ hắn là đệ tử của đại tộc nào đó?"

Nghĩ tới đây, ông ta lập tức vui mừng trong lòng. Nếu Diệp Thu là đệ tử của đại tộc, vậy chuyện này ông ta liền dễ xử lý.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi xoay người lại, cười mà giống như không phải cười nhìn xem Triệu Phu không nói gì.

Một vị quản sự bên cạnh vội vàng đi lên giải thích: "Thật xin lỗi, ta không hể ngăn ông ta lại nên mới để ông ta xông vào."

Lúc này trong lòng quản sự đã sợ hãi muốn chết, vì vừa rồi lúc Tư Đồ Trường Phong rời đi đã dặn đi dặn lại hắn nhất định phải chiêu đãi Diệp Thu thật tốt, phải coi Diệp Thu như cha ruột của mình mà đối đãi.

Nếu như hắn để cho Diệp Thu nổi giận, vậy toàn bộ Tàng Bảo Các này sẽ xong đời.

Nhưng hắn nào có thể nghĩ tới, vô luận hắn khuyên như thế nào cũng đều khuyên không được lão Triệu Phu này. Ông ta nhất

định muốn xông vào, hắn có chết đều ngăn không được.

Quản sự rất đau khổ trong lòng. Ngươi muốn chết thì cũng đừng kéo ta theo chứ, ta vẫn còn trẻ mà!

Diệp Thu khoát tay áo ra hiệu cho quản sự thối lui đến một bên, sau đó đưa mắt nhìn về phía Triệu Phu, hắn muốn nhìn xem đến cùng ông ta muốn làm gì.

Triệu Phu nghiêm túc đánh giá Diệp Thu một chút và đã kết luận thân phận của hắn.

Ông ta hhẳng định Diệp Thu là một vị công tử bột của gia tộc nào đó đang đi ra ngoài chơi, hắn không có bản lãnh gì ngoài ưa thích khoe khoang, trang bức, cái gì cũng đều muốn dùng thứ tốt nhất, gian phòng chữ Thiên này đoán chừng cũng là do Diệp Thu bỏ ra số tiền lớn để mua lại.

Triệu Phu suy nghĩ, rồi ra vẻ hòa khí cười nói: "Vị tiểu ca này là công tử nhà nào? Lão phu chính là Thân Vương của vương triều Ly Dương, Triệu Phu. Gian phòng này đã được lão phu nhìn trúng trước, ngươi có thể cho lão phu một chút tình mọn mà tặng nó cho lão phu hay không?"

Tiên lễ hậu binh là tác phong của Hoàng gia từ trước đến nay.

Nghe xong đối phương giới thiệu là Thân Vương của vương triều Ly Dương, Diệp Thu liền nhìn về phía Triệu Uyển Nhi.

Triệu Uyển Nhi nhẹ gật đầu, thừa nhận thân phận của Triệu Phu.

Thân phận này mà là những người khác nghe được thì đoán chừng sẽ bị dọa sợ gần chết, nhưng đối với Diệp Thu không có tác dụng gì.

Diệp Thu nhàn nhạt nói: "Thân Vương của vương triềuLy

Dương sao? Ừm, cút cho ta!"

Lời này vừa nói ra, mặt mo của Triệu Phu lập tức trầm xuống.

Diệp Thu nghe được lai lịch của ông ta vậy mà một điểm mặt mũi cũng không cho. Loại tình huống này có thể là do Diệp Thu có địa vị rất lớn, hoặc có thể là nghé con mới đẻ không sợ cọp, là công tử nhà giàu mới vừa đi ra gia môn, không có chịu qua xã hội đánh đập.

Triệu Phu bình tĩnh, nói: "Xin hỏi các hạ xuất thân nơi nào, họ gì tên gì mà lại không đem vương triều Ly Dương của ta để vào mắt như thế?"

Diệp Thu có chút không kiên nhẫn, chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi.

Lúc này, thân ảnh Tư Đồ Trường Phong vội vàng chạy vào, trông thấy Diệp Thu đứng dậy mà hắn bị dọa cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Tía má ơi! Ngươi muốn hù chết ta sao? Chân của ta vừa đi mà chân của ngươi liền tới nơi này!

Ngươi không biết nội tâm ta rất yếu đuối sao? Ta chịu không nổi loại kích động này a!

May là còn kịp! Nếu ta chậm một bước thì vị Cung Thân Vương này hôm nay sợ là sẽ phải viết di chúc ở đây rồi!

"Chân nhân, thật xin lỗi, là do ta an bài chưa thỏa đáng nên mới để cho người ta quấy rầy nhã hứng của chân nhân. Chân nhân an tâm chớ vội, cứ để ta giải quyết, cứ để ta giải quyết. . ." Tư Đồ Trường Phong vội vàng đi tới xin lỗi, cấp ra thái độ muốn giải quyết mười hai phần.

Lúc này hắn đã bị dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phải biết hắn nghe được bất luận tin đồn gì có liên quan tới Diệp Thu thì đều là các loại tin tức treo các đại lão khác lên đánh.

Tính tình này của hắn ngay cả thánh địa Bất Lão sơn cũng đều có thể nói diệt liền diệt, vậy hắn chỉ thuận tay thì cũng đủ để cho Tầm Dương lâu ra đi.

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Trường Phong hận không thể đập chết Triệu Phu.

Mẹ ngươi! Ngươi tìm ai gây phiền phức không tìm mà lại đi tìm tôn đại thần này là sao?

Chương 278 - Thăm Dò

"Tư Đồ chưởng quỹ, ngươi đây là ý gì?" Triệu Phu trông thấy Tư Đồ Trường Phong vừa tiến đến liền nịnh bợ Diệp Thu, liên tục nói xin lỗi, đem ông ta đặt qua một bên, nên trong lòng rất khó chịu hỏi ra.

Ta đường đường là Thân Vương, chẳng lẽ ngay cả một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà còn không bằng sao?

Có phải tên Tư Đồ Trường Phong này bị tiền tài làm cho choáng váng rồi không?

Hắn không nịnh bợ vị Thân Vương như ta mà lại đi nịnh bợ tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này là sao?

Nghe được Triệu Phu dẫn đầu lên tiếng, Tư Đồ Trường Phong rất khó chịu trong lòng. Hắn vốn còn muốn trấn an cảm xúc của Diệp Thu thì ông ta lại chủ động nhảy ra, vậy hắn chỉ có thể xử lý Triệu Phu trước.

Chỉ thấy Tư Đồ Trường Phong biến sắc, xoay đầu lại nhìn xem Triệu Phu, nói: "Triệu Thân Vương, thực sự có lỗi, gian phòng chữ Thiên này đã có quý khách của Tầm Dương lâu chúng ta ngồi xuống, mong Thân Vương dời bước qua gian phòng khác."

Lời này vừa nói ra, mặt mo của Triệu Phu liền trầm xuống, ông ta không nghĩ tới Tư Đồ Trường Phong vậy mà một điểm mặt mũi cũng không cho mình.

Trong lòng Triệu Phu cũng rất hiếu kì, Diệp Thu đến cùng có bối cảnh gì mà lại có thể để cho Tư Đồ Trường Phong nịnh bợ như thế?

Ông ta ít nhiều đã có chút cẩn thận, vì Tư Đồ Trường Phong là người mà ông ta vẫn tương đối hiểu rõ, hắn là chưởng quỹ của Tầm Dương lâu và Tàng Bảo các tại thành Quảng Lăng đã nhiều năm, nên dạng nhân vật gì Tư Đồ Trường Phong cũng đã từng thấy qua, nhưng như hôm nay hắn hạ thấp giọng như vậy là Triệu Phu chưa từng thấy qua.

Triệu Phu nhìn thật sâu Diệp Thu một chút, không nói gì mà quay người rời khỏi gian phòng chữ Thiên.

Mới vừa đi ra ông ta liền phân phó tùy tùng bên người: "Đi tra cho ta tiểu tử kia đến cùng có lai lịch gì? Ta ngược lại thật muốn nhìn xem kẻ mà ngay cả Tư Đồ Trường Phong cung đều hạ thấp giọng này có chỗ gì đặc biệt!"

Lúc này, tại gian phòng chữ Thiên, Diệp Thu nhìn thấy Tư Đồ Trường Phong đã xử lý xong chuyện này thì mỉm cười, nói: "Uyển nhi, tên Thân Vương của vương triều Ly Dương này luôn có tính cách như vậy sao?"

Triệu Uyển Nhi cười nói: "Đệ tử không biết rõ về phẩm tính của mấy vị thúc thúc này. Nhưng nếu sư tôn muốn thu thập lão ta thì cũng không cần cố kỵ cảm thụ của đệ tử. Vì ngoại trừ ca ca của đệ tử ra thì đệ tử không quen với đám hoàng thân quốc thích kia."

Nói đến đây ánh mắt nàng bắt đầu trở nên hoạt bát, nói tiếp: "Sư tôn đánh cho lão ta một trận cũng tốt, tốt nhất là đánh cho lão ta thành đầu heo, miễn cho lão ta mỗi ngày đều cuồng vọng như vậy."

Diệp Thu lập tức vui vẻ.

Nha đầu chết tiệt này, người ta chính là thân thúc thúc của ngươi mà ngươi lại bán người ta như vậy ư?

Diệp Thu chỉ cười nhạt một tiếng, đối với nháo kịch vừa rồi hắn cũng không có để ở trong lòng.

Cái gì mà Thân Vương chứ, trong mắt hắn đây chỉ là một tiểu nhân vật, trong nháy mắt liền có thể tiêu diệt, không đáng cho hắn để ở trong lòng.

Vừa rồi chỉ là Diệp Thu lo lắng về mối quan hệ giữa Triệu Phu và Triệu Uyển Nhi, cho nên mới không có động thủ mà thôi.

Sau đó Diệp Thu nói với Tư Đồ Trường Phong: "Tư Đồ chưởng quỹ, chuyện như vậy ta không muốn lại phát sinh lần thứ hai. Ngươi hiểu chứ?"

Nghe Diệp Thu nói ra bình thản như vậy, Tư Đồ Trường Phong liền bị dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mấy câu này nhìn như hời hợt, nhưng trong lúc vô hình lại tạo cho hắn áp lực cực lớn.

Đến cấp bậc cường giả như Diệp Thu thì hỉ nộ vô thường, ngươi căn bản không cách nào đoán ra tâm tư của hắn. Nếu ngươi làm không tốt thì một bàn tay của hắn liền đập chết ngươi.

"Đã hiểu, đã hiểu! Chân nhân yên tâm, ta cam đoan chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không lại phát sinh." Tư Đồ Trường Phong rối rít đáp ứng, lòng vẫn còn sợ hãi.

Diệp Thu nhẹ gật đầu rồi để cho Tư Đồ Trường Phong rời đi, cũng không có làm khó hắn nữa, dù sao buổi đấu giá tiếp đến Diệp Thu còn phải dựa vào hắn.

Lúc này, tại gian phòng chữ Địa, Thân Vương Triệu Phu sau khi ngồi xuống sắc mặt liền là một mảnh âm trầm. Ông ta nhớ tới sự tình vừa rồi mà càng nghĩ càng giận.

"Khốn kiếp! Đến cùng hắn là tiểu tử của gia tộc nào mà ngay

cả lão phu cũng không cho mặt mũi?"

Triệu Phu giận dữ đập tay lên ghế, lúc này người hầu vội vàng đi đến, vẻ mặt khó xử nói ra: "Vương gia, nhóm chúng ta vừa rồi đã đi tra nhưng không có tra được bất luận cái tin tức gì có lợi, cũng không biết rõ gia hỏa kia từ đâu xuất hiện nhưng hắn không giống như là đệ tử thế gia."

Nghe xong Triệu Phu liền nhướng mày nói:

"Cái gì? Không có khả năng! Vừa rồi Tư Đồ Trường Phong còn khách khí đối với hắn như vậy, cho nên xuất thân của hắn khẳng định rất bất phàm."

"Tiếp tục đi thăm dò cho ta, phải tra thật rõ ràng, nếu như tra không rõ ràng thì ngươi cũng đừng trở về."

Triệu Phu âm tàn nói ra, người hầu liền bị dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng, vội vàng rời khỏi gian phòng và tiếp tục điều tra tin tức của Diệp Thu.

Nhưng hắn làm sao có thể tra được, vì Diệp Thu vốn không phải là người thế tục, mà là thủ tọa của một mạch tại Bổ Thiên giáo.

Nếu như tên người hầu này lớn mật một điểm mà hướng phương diện này đi thăm dò, có lẽ hắn có thể tra ra được một chút dấu vết để lại, chỉ tiếc hắn nhận đã định Diệp Thu là đệ tử thế gia, nên đã tìm tới một tên công tử bột tại thành Quảng Lăng cõng nồi cho Diệp Thu.

Chương 279 - Ra Giá Một Tỷ

Rất nhanh sau đó, hội đấu giá đã chính thức bắt đầu.

Diệp Thu ngồi bên cửa sổ, từ phía trên nhìn xuống, có thể trông thấy rõ ràng sàn đấu giá phía dưới.

Lúc này người chủ trì chậm rãi đi lên đài.

"Chư vị, hội đấu giá đã bắt đầu, hiện tại xin mời kiện đồ vật thứ nhất của chúng ta đăng tràng."

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy phía dưới có người đẩy lên một cái ngăn tủ tinh xảo tiến vào trung tâm hội trường.

Tại thời khắc kiện đồ vật này xuất hiện, toàn trường liền sôi trào.

"Bảo khí cực phẩm!"

"Tàng Bảo các hôm nay điên rồi sao, ngay cả bảo khí cực phẩm cũng đều lấy ra?"

Phía dưới chính diện gian phòng chữ Thiên, Triệu Phu vừa trông thấy món đồ này khóe mắt cũng lộ ra tinh quang.

Một màn này vừa vặn bị Diệp Thu bắt được, trong lòng hắn đột nhiên toát ra một trò chơi rất có ý tứ.

Cảm nhận được ánh mắt khiêu khích của Diệp Thu, Triệu Phu cũng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tất nhiên là ông ta không phục.

"Hừ, tiểu tử miệng còn hôi sữa, ngươi chỉ là ỷ vào gia tộc quyền thế mà đến nơi đây diễu võ giương oai. Một lát nữa ta

ngược lại thật muốn nhìn xem ngươi có thể vỗ xuống cái gì."

Luận tài phú Triệu Phu tự nhận là không thể chênh lệch so với bất luận kẻ nào. Vừa rồi bị mất mặt, nên bây giờ ông ta chuẩn bị tại hội đấu giá này mà tìm trở về. Huống chi cái này còn là bảo khí cực phẩm, ông ta đã coi trọng nên làm sao có thể buông tha.

"Thanh kiếm này tên là Xích Huyền, là bảo khí cực phẩm, chắc hẳn các vị đang ngồi ở đây càng rõ ràng hơn ta về trình độ trân quý của nó."

"Không nói nhiều, giá đấu cất bước là mười vạn bạch ngân. Các vị đã có thể bắt đầu kêu giá."

Sau khi người chủ trì nói xong, hiện trường là một mảnh yên tĩnh, người phía dưới không dám tùy tiện kêu giá, chỉ có thể đem ánh mắt nhìn lên phía trên. Bọn họ nhìn xem những quý khách ngồi tại các gian phòng trang nhã có muốn chơi hay không.

Sau khi mấy giây an tĩnh qua đi, phòng chữ Thiên đã sáng lên ánh đèn.

"Một trăm triệu!"

Trong chốc lát, toàn trường liền chấn kinh.

"Vãi linh hồn! Mở miệng chính là một trăm triệu bạch ngân sao?"

Hiện trường sôi trào một trận, Triệu Phu nguyên bản vừa định kêu giá thì lập tức sắc mặt tức đến xanh xám. Ông ta cầm trong tay lệnh bài một trăm vạn mà đột nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Ghê tởm! Tiểu tử này có tâm cùng ta tranh đấu đúng không?" Triệu Phu ngẩng đầu nhìn xem gian phòng chữ Thiên ở vị trí cao nhất, xanh mặt nói.

Ông ta có thể trông thấy rõ ràng Diệp Thu đang nghiền ngẫm mỉm cười, ánh mắt trêu tức, tựa như đang đối đãi với một tên hề mà nhìn xem ông ta.

Người hầu khuyên nhủ: "Vương gia, không thể. . ."

Nhưng Triệu Phu càng nghĩ càng giận, trong nháy mắt liền giơ lên một khối lệnh bài, người hầu bên cạnh đều trợn tròn con mắt, muốn ngăn cản mà cũng không được.

"Một tỷ!"

Tại gian phòng chữ Địa lộ ra lệnh bài một tỷ, bầu không khí tại hiện trường lập tức kéo lên cao trào.

"Á đù! Đây là ai mà vừa lên liền tranh phong rồi? Tràn ngập mùi thuốc súng a!"

Hiện trường lập tức hiểu ra điều gì. Nếu xuất hiện loại kêu giá này thì chỉ có hai loại khả năng, một là hai người này có thù, hai là lẫn nhau nhìn đối phương khó chịu.

Nếu không sẽ không có người kêu giá như vậy, vì nào ai có vừa lên liền trực tiếp không giới hạn.

Lúc này, trong gian phòng chữ Huyền có một vị hồng y nữ tử mang ánh mắt nghi ngờ nhìn xem gian phòng chữ Thiên cùng gian phòng chữ Địa. Sau đó nàng quay đầu hướng tùy tùng sau lưng, nói: "Đi thăm dò một chút hai người phía trên đến cùng có lai lịch gì cho ta."

"Tuân lệnh!" Một nữ người hầu lạnh như băng chắp tay đáp lại rồi đi ra khỏi phòng.

"Các chủ, cái đồ vật này nhóm chúng ta muốn chơi hay không?" Nữ tùy tùng khác bên cạnh hỏi.

Hồng y nữ tử suy nghĩ, nói: "Được rồi, nhóm chúng ta là vì điều tra sự tình quỷ dị chi nguyên mà đến, trước mắt đối với thế cục Ly Dương không phải rất rõ ràng, vẫn nên tận lực không phát sinh mâu thuẫn cùng đại tộc tại Ly Dương cho thỏa đáng."

"Đã rõ!" Tùy tùng nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hội trường.

Lúc này, bầu không khí đã bị một tỷ của Triệu Phu trực tiếp kéo đến cao trào, người chủ trì đều sợ đến ngây người.

Hắn vốn cho rằng cái đồ chơi này tối cao cũng chỉ có thể chơi ra một ngàn vạn, ai ngờ quý khách tại gian phòng chữ Thiên vừa mở miệng liền kêu một trăm triệu, sau đó gian phòng chữ Địa lại càng ngưu bức mà trực tiếp hô một tỷ. Quy ra cũng đã là mười triệu hoàng kim.

Sau khi thả ra cái một tỷ, Triệu Phu liền quăng về phía Diệp Thu ánh mắt khiêu khích, tựa hồ muốn nói:

Tiểu tử, không phải ngươi rất ưa thích trang bức sao? Có gan lại hô đi!

Muốn cùng ta đấu à? Ngươi còn non lắm!

Lão phu cái gì cũng đều thiếu, nhưng chính là không thiếu tiền!

Chương 280 - Ta Không Ngại Mất Mặt!

Cảm thụ được ánh mắt khiêu khích của Triệu Phu, Diệp Thu chỉ biểu lộ nhàn nhạt, nghiền ngẫm cười một tiếng, nói: "1,1 tỷ!"

Hắn vừa dứt lời, gian phòng chữ Thiên lại một lần nữa sáng lên bảng giá.

Nhìn xem con số có tính nhục nhã vô cùng kia, mặt mo của Triệu Phu lập tức trầm xuống, tự hỏi: "Tiểu tử muốn nhục nhã ta sao?"

Nếu như Diệp Thu kêu giá hung hăng một chút thì ông ta còn không có cảm thấy nhục nhã gì, nhưng thái độ này nhìn thế nào cũng đều giống như đang nhục nhã ông ta vậy.

Cái giá này vừa ra, tất cả mọi người ở đây liền vui vẻ.

"Ha ha ha, gia hỏa kia rõ ràng là đang chơi xỏ lá mà!"

"Aiii, ta có tiền nhưng không thích hô to đấy, ngươi thấy có tức hay không?"

Đám người cười to một trận, ngay cả hồng y nữ tử tại gian phòng chữ Huyền cũng là che miệng cười một tiếng.

"Người này thật có ý tứ, không biết là công tử nhà nào?"

Nhìn xem thân ảnh áo trắng đứng bên cửa sổ trên cao, mặc dù hắn mang theo mặt nạ làm nàng thấy không rõ tướng mạo, nhưng nàng cũng không khó đánh giá ra đối phương rất trẻ trung.

Một bộ áo trắng, khí độ phi phàm, rất có cảm giác mây trôi nước chảy.

"Khốn nạn. . ."

Triệu Phu tức giận đập bàn, tiếp tục kêu giá "1,5 tỷ!"

Trong chốc lát, gian phòng chữ Địa lại sáng lên bảng giá, tất cả mọi người liền hít sâu một hơi.

1,5 tỷ?

Cái giá này đã vượt xa khỏi cảm giác của bảo khí cực phẩm! Người này điên rồi sao?

Triệu Phu làm sao không hiểu rõ đạo lý này, nhưng ông ta không thể không ra giá.

Vừa hô xong, Triệu Phu lại lần nữa khiêu khích nhìn xem Diệp Thu, ánh mắt ông ta phảng phất như đang nói: Tiểu tử, ngươi có gan thì lại ra giá đi!

Trong lòng Triệu Phu rất nắm chắc, nếu như Diệp Thu còn dám ra giá thì ông ta tuyệt đối sẽ không lại ra giá, để cho Diệp Thu bị ăn phải cái thiệt thòi lớn.

Nhưng ai ngờ Diệp Thu chỉ là ngoạn vị nhìn Triệu Phu một cái, chậm rãi từ cửa sổ lui xuống, không còn thấy thân ảnh đâu nữa.

"Cái gì?!!"

Trông thấy một màn này, Triệu Phu lập tức mơ hồ.

Hắn không ra giá nữa sao?

Mẹ nó! Hắn đang đùa nghịch ta ư?

"1,5 tỷ lần thứ nhất."

"1,5 tỷ lần thứ hai."

"1,5 tỷ lần thứ ba. . ."

"Chúc mừng quý khách tại gian phòng chữ Địa thành công lấy về thanh cực phẩm bảo kiếm này."

Sau khi người chủ trì nói xong, cuối cùng Triệu Phu đã lấy giá cả 1,5 tỷ để lấy về Xích Huyền Kiếm.

Giá cả một khi đã hô thì liền không cách nào lại đổi ý, quy củ của Tàng Bảo các Triệu Phu rất hiểu.

Lúc này ông ta đã hối hận đến phát điên.

Ta đánh chim lâu dài, hôm nay lại bị gà mổ vào mắt a!

Nhưng mà chút tiền ấy ông ta vẫn bỏ ra nổi, mặc dù thua thiệt một điểm nhưng đã có thể ép Diệp Thu một đầu thì trong lòng ông ta cuối cùng vẫn thoải mái một hơi.

Lúc này, tại gian phòng chữ Thiên, Lâm Thanh Trúc nghe người chủ trì nói xong liền nhìn xem thanh bảo kiếm kia, hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, thanh kiếm kia không phải của ngài sao, vì cái gì mà ngài cũng ra giá?"

"Đúng vậy a!" Triệu Uyển Nhi cũng không hiểu.

Người đấu giá Xích Huyền Kiếm không phải chính là sư tôn sao? Nhưng chính ngài lại tự mình chụp về bảo kiếm của mình? Ngài rảnh sao?

Diệp Thu cố ý run lên một cái, hỏi: "Thật ư?"

Lâm Thanh Trúc có tâm tư tương đối đơn thuần, rất chân thành nói: "Đúng thế, mới vừa rồi ngài còn chỉnh lý nó mà, không phải sao?"

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, xoa cái đầu nhỏ của nàng, nói: "Ừm, khả năng là ta nhớ lầm đi, còn may là ta không có lấy được nó về đến, không thì ta đã thua thiệt lớn rồi."

Diệp Thu cười mà giống như không phải cười, người sáng suốt cũng nhìn ra được hắn đang cố ý.

Lâm Thanh Trúc run lên một cái, cẩn thận suy nghĩ và lập tức hiểu ra điều gì.

Nàng che miệng cười một tiếng, khóe mắt cong cong, đôi mắt trong veo như nước, thanh tịnh linh động, cực kì đẹp đẽ.

"Sư tôn, ngài quá xấu đi, tại sao ngài lại có thể hố người như thế?" Triệu Uyển Nhi sâu kín nói ra.

Vừa rồi nàng thật sự cho rằng Diệp Thu coi trọng cái thanh bảo kiếm kia nên mới muốn lấy nó về, vừa mở miệng liền là một trăm triệu.

Sư tôn thật tốt a, đã cho chúng đệ tử giật nảy cả mình!

Sư tôn tại thời điểm nào mà có nhiều tiền như vậy?

Diệp Thu bình tĩnh bưng lên chén trà bên cạnh, chầm chậm uống một ngụm, trong lòng chỉ muốn cười.

Lão già này đưa tiền cho lão tử mà còn vui vẻ cho là mình thắng như thế!

Ha ha ha! Quá buồn cười!

Về sau sự tình đấu giá này nên mời ta nhiều hơn đi, ta không ngại mất mặt chút nào a!

Chương 281 - Loạn Ảnh Cửu Tiết Tiên

"Hiện tại bắt đầu đấu giá kiện đồ vật thứ hai."

Người chủ trì nói xong, Diệp Thu cố nén ý cười, tỏ vẻ rất phẫn nộ, tựa hồ hắn đối với việc đấu giá thất bại vừa rồi vô cùng cuồng nộ.

Trông thấy một màn này, Triệu Phu lập tức cực kỳ thoải mái trong lòng, số tiền bỏ ra vừa nãy rất có giá trị.

"Ha ha ha, cùng ta đấu thì ngươi còn non lắm. Ngươi có gan thì cứ tiếp tục ra giá, ta muốn nhìn xem ngươi hôm nay có thể chơi tới cái gì, vì lão phu chính là không bao giờ thiếu tiền."

Trong lòng Triệu Phu mừng thầm, vuốt vuốt sợi râu, thoải mái cười một tiếng.

Bàn tay già nua của ông ta hướng tỳ nữ bên cạnh mà sờ, tâm tình rất vui vẻ, có cảm giác toàn thân thoải mái.

Càng già càng dẻo dai, bảo đao vẫn chưa già a!

Theo kiện đồ vật kia chậm rãi đặt lên bàn, ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều trở nên si mê.

Linh lực kinh người phát ra trong nháy mắt đã dẫn tới vô số người chú ý.

"Linh khí hạ phẩm!"

"Làm sao có thể? Cái linh khí này vốn là bảo vật hi hữu vô

cùng, gia tộc bình thường đều khó mà tìm ra một kiện, vậy mà Tàng Bảo các hôm nay lại đem nó mang lên đấu giá!"

Tất cả mọi người rất là chấn kinh, đối với bọn hắn mà nói đây chính là pháp khí tốt nhất thế gian.

Cho dù là bảo khí nhưng tại trong mắt bọn họ đều là chí bảo, huống chi còn là linh khí.

Nhìn xem Cửu Tiết Tiên lẳng lặng nằm trên bàn, tất cả mọi người đã hưng phấn lên.

Triệu Phu cũng mang vẻ mặt chấn kinh, trong mắt lộ ra sự si mê.

Người chủ trì giới thiệu:

"Roi này tên là Loạn Ảnh Cửu Tiết Tiên, phẩm giai là Linh khí hạ phẩm."

"Chỗ đáng sợ của nó chắc hẳn không cần ta giới thiệu cho mọi người. Tất cả mọi người đều là người tu đạo, cho nên sẽ càng rõ ràng uy lực của nó hơn ta."

"Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là một trăm vạn."

Sau khi người chủ trì hô giá khởi điểm, gian phòng chữ Thiên trong nháy mắt đã sáng lên bảng giá.

"Một tỷ!"

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

"Vãi nồi! Hắn lại tới sao?"

"Đây là do vừa rồi thất bại nên hắn đã bị tức giận đến ra giá ư?"

Đám người không khỏi hoài nghi, có phải do vừa rồi Diệp Thu kêu giá thất bại cùng Triệu Phu, vô duyên mất đi bảo kiếm cực phẩm, cho nên hiện tại hắn liền đem mục tiêu đặt lên phía trên linh khí, muốn cùng Triệu Phu đấu lại một phen.

Nghĩ tới đây, đám người không khỏi dâng lên tâm tình xem trò vui.

Triệu Phu càng là mỉm cười, nói: "Ha ha ha, ngươi còn không phục sao? Vậy hôm nay lão phu liền để cho ngươi tâm phục khẩu phục!"

Nói xong ông ta yên lặng ra giá.

"1,5 tỷ!"

"Thôi đi, mới 1,5 tỷ mà!" Diệp Thu làm ra bộ dáng coi nhẹ, ánh mắt hắn tựa hồ có niềm tin tuyệt đối có thể lấy về đồ vật này mà tiếp tục gọi giá.

"Hai tỷ!" Triệu Phu quả quyết.

"Tê!"

"Hai tỷ?"

"Vãi chưởng! Đã cao giá như vậy ư? Ta không có gặp qua nhiều tiền như thế. Số tiền này ta cần làm lụng bao nhiêu năm mới kiếm ra đây?"

Bầu không khí toàn trường đã kéo đến đỉnh phong.

Hai tỷ bạch ngân quy ra cũng là hai ngàn vạn hoàng kim.

Không thể không nói, vị Thân Vương này quá giàu đi!

Diệp Thu cũng nhịn không được mà quay đầu hỏi: "Uyển Nhi, Vương gia của vương triều Ly Dương các ngươi đều có tiền như

vậy sao?"

Triệu Uyển Nhi bĩu môi, nói: "Mỗi một vị Thân Vương của vương triều Ly Dương đều có đất phong của riêng phần mình, vị Triệu Thân Vương này có đất phong chính là thành Quảng Lăng. Mà thành Quảng Lăng cũng coi như là thành phố lớn, hàng năm thu thuế liền không chỉ một điểm như vậy."

Diệp Thu như có điều suy nghĩ, xem ra vương triều thế tục thật đúng là giàu đến mức chảy mỡ.

Hiện tại so sánh Diệp Thu mới biết rõ mình rốt cuộc đã từng nghèo đến bao nhiêu.

Hắn đường đường là thủ tọa của một mạch mà trên thân ngay cả một đồng đều không có.

Đương nhiên, đây chỉ là nghèo trên lý luận, nếu như Diệp Thu muốn trở nên có tiền thì kỳ thật cũng rất đơn giản.

Hắn tùy tiện lấy ra một kiện bảo vật của Huyền Thiên đạo nhân lưu lại để bán thì cũng không chỉ là con số này.

Diệp Thu sờ lên cái cằm mỉm cười, đột nhiên hắn cảm thấy tên Triệu Phu này càng xem càng thuận mắt.

Nghĩ tới đây, biểu lộ của Diệp Thu liền biến đổi, phẫn nộ nhìn xem Triệu Phu, hô to: "3 tỷ!"

Hắn biểu lộ ra vẻ không kiềm chế được nỗi lòng.

Trông thấy một màn này Triệu Phu liền vui vẻ.

"Ha ha ha, quả nhiên là tiểu tử miệng còn hôi sữa, chỉ mới như vậy mà đã không giữ được bình tĩnh rồi sao?" Triệu Phu cười nhạt một tiếng như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, tiếp tục kêu giá: "4 tỷ!"

Ông ta tựa hồ muốn đem khí diễm phách lối của Diệp Thu triệt để áp chế xuống, vì Triệu Phu căn bản không quan tâm là bao nhiêu tiền.

Giá cả thét đến nơi này đã đến cực hạn, Diệp Thu rốt cục nở một nụ cười.

Khi vừa nhìn thấy nụ cười này, Triệu Phu liền ý thức được cái gì.

"Không tốt, tiểu tử này đang đùa nghịch ta!"

Mặt mo của Triệu Phu trầm xuống, căm tức nhìn xem Diệp Thu đang nở nụ cười ý vị thâm trường, trong lòng tức giận một trận.

Rốt cục Triệu Phu đã hiểu ra Diệp Thu căn bản là không có nghĩ mua đồ, mà hắn đang cố ý kêu giá để cho ông ta dốc hết vốn liếng.

Nghĩ rõ ràng điểm này, Triệu Phu tức giận đập bàn, giận đến mức muốn thổ huyết.

"Ghê tởm! Tiếp tục tra cho ta hết thảy nội tình của hắn! Hắn dám đùa nghịch ta sao? Ta muốn để cho hắn phải trả ra cái giá nặng nề!"

Rất nhanh sau đó, kiện đồ vật thứ hai lại bị Triệu Phu lấy 4 tỷ thành công cầm xuống.

Tuy là linh khí tới tay nhưng ông ta đột nhiên cảm giác không thơm.

Nguyên bản Triệu Phu còn nghĩ rằng ông ta có thể ỷ vào quyền thế để ép giá cả một chút, ai ngờ lại gặp được một người hoàn toàn không nể mặt mà điên cuồng cố tình nâng giá, khiêu khích ông ta.

Lần một, lần hai này Triệu Phu đã rút kinh nghiệm, lần tiếp theo ông ta tuyệt đối sẽ không lại bị Diệp Thu lừa nữa.

Chương 282 - Hoa Bỉ Ngạn

"Chà. . ."

Một lần nữa trở lại chỗ ngồi, Diệp Thu thở dài một tiếng, tâm tình lập tức vui vẻ.

"4 tỷ!"

"Ha ha ha ha. . ."

"Hiện tại các lão đầu đều dễ bị lừa gạt như vậy sao?"

Hắn đột nhiên có chút cảm giác tội lỗi. Ta sẽ không đem tiền mua quan tài của người ta đều lừa sạch chứ? Hẳn là sẽ không a!

Vừa rồi Triệu Uyển Nhi cũng đã nói, Thân Vương của vương triều Ly Dương đều giàu đến chảy mỡ.

Diệp Thu hiện tại chỉ cần lẳng lặng chờ hội đấu giá kết thúc là tiền sẽ tới sổ.

Đến thời điểm đó hắn trực tiếp trở tay đưa tặng để lại lật gấp nhiều lần.

Nhưng mà đưa tặng đồ nhi Diệp Thu cảm giác bội số không quá cao, nếu được hắn sẽ quay đầu đưa tặng Minh Nguyệt, sau đó khóa lại tình duyên và trực tiếp làm ra mười vạn lần trả về.

"Ừm, ta cảm thấy chuyện này có thể thực hiện."

Trong lòng Diệp Thu cười tà ác một tiếng, khi nghĩ tới bộ dáng thẹn thùng của tiểu sư tỷ mà hắn cảm thấy tội lỗi thật sâu.

Buổi đấu giá tiếp tục tiến hành, thẳng đến kiện đồ vật thứ bảy Diệp Thu mới chậm rãi đứng dậy.

Mấy người chậm rãi mang lên một đóa hoa tươi màu đỏ bày ở trên quầy.

Người chủ trì giới thiệu: "Hoa này tên Mạn Châu Sa, lại có tên khác là Bỉ Ngạn Đỏ, là linh dược trung phẩm, ăn vào có thể tăng lên căn cốt, ngộ tính, cũng trợ giúp tăng lên tu vi."

"Giá khởi điểm là một trăm vạn lượng bạch ngân."

Sau khi người chủ trì vừa dứt lời, hiện trường đã triệt để sôi trào.

"Hoa Bỉ Ngạn Đỏ sao?" Diệp Thu nhìn xem đóa hoa màu đỏ diễm lệ dưới đài mà mỉm cười.

"Sư tôn, đóa hoa này hình như cũng không có chỗ gì đặc biệt." Lâm Thanh Trúc trông thấy Diệp Thu tựa hồ động tâm mà nghi ngờ nói.

Đây chỉ là một gốc linh dược trung phẩm mà thôi, đối với những người khác mà nói có lẽ là chí bảo, nhưng đối với các nàng căn bản không tính là gì.

Trong những bảo vật mà Diệp Thu đưa tặng các nàng, tùy tiện lấy ra một kiện cũng không phải là đóa hoa này có thể so sánh nổi.

Nhưng mà các nàng chỗ nào biết rõ, thứ Diệp Thu nhìn trúng cũng không phải là đóa hoa này, mà là nhìn trúng hiệu quả của nó.

Chỉ nghe Diệp Thu giải thích: "Nếu chỉ vẻn vẹn dùng nó để ăn thì cái đồ chơi này xác thực không tính là bảo vật gì, nhưng nó còn có tác dụng khác."

Hai nàng đồng thanh hỏi: "Là tác dụng gì ạ?"

"Luyện đan!"

"Sao cơ?"

Hai nàng đồng thời sửng sốt một cái, chỉ nghe Diệp Thu tiếp tục giải thích:

"Đồ văn ghi chép rằng, có một loại đan dược rất đặc biệt mang tên Cửu Chuyển Kim Đan, chỉ cần ăn một viên thì liền có thể tại chỗ phi thăng. Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, cụ thể có đạt tới hiệu quả này hay không còn cần thực nghiệm."

"Mà muốn luyện chế loại đan này thì một vị thuốc mấu chốt nhất trong đó chính là gốc hoa song sinh Bỉ Ngạn Đỏ."

Nói tới chỗ này, Diệp Thu có hơi thất vọng, nói ra: "Chỉ tiếc là gốc hoa này có phẩm giai quá thấp, chỉ là một gốc linh dược trung phẩm, hơn nữa còn không phải là hoa song sinh."

"Tuy vậy cũng không sao, mặc dù phẩm giai hơi thấp nhưng để luyện chế ra Nhất Chuyển Kim Đan cấp bậc thấp hơn cũng đã đủ rồi."

Hai nàng nghe vậy liền vui mừng, vội vàng đề nghị: "Vậy sư tôn còn không tranh thủ thời gian cầm nó xuống sao?"

"Ừm." Diệp Thu nhàn nhạt đáp lại, trong lòng hắn đã nắm chắc mà chậm rãi xuất hiện tại cửa sổ.

Trông thấy Diệp Thu lại một lần nữa xuất hiện, đám người lập tức kích động.

"Hắn lại tới sao?"

"He he, xem ra lại có trò hay để nhìn rồi."

Tựa hồ mỗi một lần Diệp Thu xuất hiện thì đều sẽ để cho Triệu Phu tổn thất nặng nề. Không biết lần này ông ta có lại mắc

lừa hay không?

Chỉ gặp Triệu Phu tại gian phòng chữ Địa vừa trông thấy Diệp Thu xuất hiện thì mặt mo liền trầm xuống.

"Ghê tởm! Tiểu tửnày lại còn dám xuất hiện sao?"

Tùy tùng bên cạnh khuyên nhủ: "Vương gia, cũng không thể lại đấu khí cùng hắn, vì tiểu tử chính là thuần tâm cố tình nâng giá để đùa nghịch ngài."

Triệu Phu hung tợn quay đầu, trừng mắt tên tùy tùng một cái, quát lớn: "Im ngay! Ngươi cho rằng lão phu không nhìn ra được sao? Hừ, lần này lão phu vô luận như thế nào cũng sẽ không lại rơi vào bẫy của hắn."

Sau khi người chủ trì tuyên bố đấu giá bắt đầu, Diệp Thu chậm rãi đưa ra bảng giá.

Lần này hắn không có trực tiếp hô cao, mà là phi thường điệu thấp đưa ra giá cả một ngàn vạn, đồng thời còn cho Triệu Phu một cái ánh mắt khiêu khích.

Triệu Phu thấy vậy thì sắc mặt lập tức đen lại.

"Ngươi còn muốn kích ta sao?"

"Đáng hận! Tiểu tử này thật sự coi ta là kẻ ngu ư?"

Triệu Phu làm sao có thể mắc lừa. Lần đầu Diệp Thu trực tiếp hô một trăm triệu để ông ta bị lừa mà đã bị thiệt lớn. Lần thứ hai Diệp Thu lặp lại chiêu cũ, trực tiếp nâng lên một cái hạn mức mà thét ra một tỷ, để cho Triệu Phu coi là hắn thẹn quá thành giận và mất đi lý trí. Ai có thể nghĩ Diệp Thu chỉ là đùa nghịch ông ta.

Hiện tại lần thứ ba Diệp Thu chỉ hô ra một ngàn vạn, đây là cách chơi mới mẻ gì?

Triệu Phu thật sự không nghĩ ra, nhưng ánh mắt khiêu khích của Diệp Thu đã nói cho ông ta biết hắn có gian trá.

Triệu Phu tính toán một chút vốn ban đầu, lần này mang ra ngân lượng có chút không đủ, mà mấy bảo vật chủ chốt đều chưa từng xuất hiện, nếu như lúc này lại đấu với Diệp Thu thì ông ta sẽ chơi tiếp không nổi.

"Ta nhịn. . ."

Vượt quá tất cả mọi người dự kiến chính là, Triệu Phu cùng Diệp Thu một mực đối chọi gay gắt mà lần này vậy mà nhịn được.

"Ha ha ha, có ý tứ." Tại gian phòng chữ Huyền, vị hồng y nữ tử kia tựa hồ nhìn ra cái gì mà cười nhạt một tiếng.

Trong lòng nàng cũng mười phần hiếu kì, Diệp Thu rốt cuộc là vị công tử của gia tộc nào mà có thể nắm thóp được Triệu Phu như vậy.

Hiện tại Triệu Phu đều đã trở thành chim sợ cành cong, ngay cả một ngàn vạn cũng không dám gọi ra sao?

Chương 283 - Triệu Tập Quân Đội

Sau lưng hồn y nữ tử chậm rãi đi tới một vị thị nữ, chỉ nghe nàng lạnh lùng nói: "Các chủ! Nhóm chúng ta đã tra rõ ràng, khách nhân tại gian phòng chữ Địa là Thân Vương của vương triều Ly Dương, Triệu Phu. Còn khách nhân tại gian phòng chữ Thiên nhóm chúng ta không có tra ra cái gì, tuy nhiên có người báo cáo rằng chưởng quỹ Tư Đồ Trường Phong của Tầm Dương lâu đối với người này mười phần khách sáo, xem ra cũng có lai lịch lớn."

Hồng y nữ tử run lên một cái, nhẹ gật đầu, nói: "Ừm, ta biết rồi, ngươi đi xuống đi."

Nàng âm thầm suy tính một lát, trong miệng lẩm bẩm: "Người này đến cùng là người phương nào mà có thể để cho Tư Đồ Trường Phong nịnh bợ như thế, vậy là hắn không có đơn giản như mặt ngoài."

Không nghĩ ra thì nàng dứt khoát không có tiếp tục xoắn xuýt nữa.

Bởi vì Triệu Phu không có xuất thủ, những người khác cũng chỉ quan sát, dù sao Diệp Thu cũng là khách quý tại gian phòng chữ Thiên, vì người có thể đi vào gian phòng này đều không phải là người bình thường.

Nếu như không phải là đồ vật rất mong muốn, vậy tất cả mọi người đều không dám đắc tội hắn, cho nên Diệp Thu không chỉ xài một ngàn vạn mà liền lấy về đóa hoa Bỉ Ngạn Đỏ kia.

"Ha ha ha, thật có chút ngoài ý muốn, lão già này dường như

chưa trải qua lừa gạt a." Diệp Thu vui vẻ ra mặt.

Ta mới ra tay hai lần mà đã làm lão ta sợ rồi sao?

Sau khi gõ chùy phát cuối để lấy về hoa Bỉ Ngạn Đỏ,

Diệp Thu đối với các đồ vật đấu giá phía sau cũng là không có gì hứng thú.

Đến bây giờ, hội đấu giá đã tiến hành gần xong, hai kiện đồ vật sau cùng cũng đã lên đài, theo thứ tự là hai kiện nội giáp cùng Quỷ Vương Châm.

Bởi vì Triệu Phu đã có tính cảnh giác, cho nên Diệp Thu cũng không có tiếp tục lại đi lừa ông ta, dứt khoát để cho bọn hắn tự chơi nhau.

Dù sao lần này hắn đã kiếm đủ. Có số tiền kia hắn có thể thu mua càng nhiều dược thảo, đến thời điểm liền có thể bắt đầu luyện đan.

Tuy nhiên, để cho Diệp Thu tương đối ngoài ý muốn chính là hai kiện bảo vật sau cùng kia lại có người dám cố tình nâng giá cùng với Triệu Phu.

Người này đã đem giá cả kéo đến con số kinh người là 10 tỷ.

Điều này thật sự có chút làm Diệp Thu kinh ngạc.

Hắn nhìn thật sâu vào vị hồng y nữ tử trong gian phòng chữ Huyền, trong lòng mười phần nghi hoặc.

Nàng cảm thấy hứng thú đối với Quỷ Vương Châm như thế sao?

Diệp Thu không nghĩ ra nên cũng lười suy nghĩ.

"Đi thôi, hiện tại thời gian hắn là còn kịp để đi Bất Lão sơn."

Diệp Thu bình thản nói một câu, chuẩn bị đẩy cửa rời đi.

Sự tình phía sau hắn liền không cần quan tâm, vì hắn tin tưởng Tư Đồ Trường Phong sẽ giúp hắn xử lý minh bạch, đem số tiền trong lần đấu giá này và dược thảo cho hắn sau khi trừ xong phí thủ tục để đưa toàn bộ lên Tử Hà phong.

Phí thủ tục bao nhiêu thì đoán chừng Tư Đồ Trường Phong đã nắm chắc.

Ừm, hắn là hắn đã nắm chắc!

Diệp Thu đi ra Tàng Bảo các dặn dò Tư Đồ Trường Phong một tiếng, sau đó chuẩn bị mang theo hai vị đồ nhi hướng Bất Lão sơn mà đi.

Vào lúc này. . .

"Tiểu tử, ngươi chọc ta mà còn muốn đi sao?"

Một giọng nói tràn ngập lửa giận truyền đến.

Trên đường phố vắng vẻ, Triệu Phu mang sắc mặt âm trầm chậm rãi đi ra từ Tàng Bảo các.

Diệp Thu quay đầu nhìn ông ta một chút rồi cười nhạt một tiếng.

"Ha ha ha, chẳng lẽ lão già này lại còn muốn đưa tiền cho ta ư?" Trong lòng hắn thầm nghĩ nhưng cũng không nói gì.

Diệp Thu đột nhiên có một chút hứng thú muốn nhìn xem Triệu Phu đến cùng muốn làm gì.

"Tiểu tử, ta chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay ngươi dám đắc tội ta thì ngươi cũng đừng nghĩ rời đi." Triệu Phu hừ lạnh nói ra và vung tay lên, hơn mười người sau lưng ông ta trong nháy mắt liền xông tới.

"Nơi này là thành Quảng Lăng, là địa bàn của ta, ngươi còn có thể lật trời sao?"

Triệu Phu lúc này đã bị phẫn nộ làm cho choáng váng đầu óc, bởi vì Diệp Thu đã khiến cho ông ta tổn thất nặng nề, vậy ông ta làm sao có thể nhịn được cơn tức này.

Triệu Phu cũng không lo được cái gì mà trực tiếp điều tới một nhóm lớn thủ vệ bên trong thành Quảng Lăng, ngay cả vị Đại tướng quân trong phủ quân đội cũng bị ông ta điều tới.

Chỉ thấy lít nha lít nhít quân đội đang từ từ xuất phát hướng về bên này.

Trong nháy mắt, toàn bộ đường đi đã hỗn loạn một mảnh, tất cả mọi người đều bị một màn trước mắt dọa đến ngây người.

"Đây không phải là Đại tướng quân của phủ quân đội sao? Xảy ra chuyện gì mà làm sao tất cả quân đội đều bị xuất động?"

Trên đường phố, bách tính bàng hoàng, mười phần không hiểu đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chương 284 - Uy Hiếp Nhầm Người

Trước Tàng Bảo các, Diệp Thu lạnh nhạt nhìn xem hết thảy, Lâm Thanh Trúc thì yên lặng đặt tay lên Tử Hà kiếm sẵn sàng đón quân địch, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Sau đó liền thấy một vị tráng hán người mặc khôi giáp, dáng người khôi ngô, cưỡi một con Độc Giác Thú chậm rãi đi tới.

"Mạt tướng Vương Ngật, bái kiến Vương gia." Vương Ngật đi tới trước mặt Triệu Phu, chắp tay hành lễ.

Trong chốc lát, khí tức Thần Tàng ngũ cảnh của hắn đã triển lộ ra.

Thấy tình cảnh này, mọi người đều sắc mặt biến đổi.

"Thần Tàng ngũ cảnh!"

Nhìn quân đội trước mắt lít nha lít nhít, càng có cường giả Thần Tàng ngũ cảnh tọa trấn, đám người đều tê cả da đầu.

"Người kia đến cùng ai mà ngay cả Thân Vương cũng dám đắc tội? Vì thu thập hắn mà đến Đại tướng quân cũng đều mời tới?"

Đám người hết sức tò mò, nhao nhao nhìn về phía thầy trò Diệp Thu đang bị bao vây.

Triệu Phu gặp Vương Ngật đến đây, mặt mo lập tức cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Ha ha ha, Vương tướng quân, ngươi cuối cùng đã tới."

Vương Ngật đến để cho Triệu Phu lập tức cảm giác lần này ổn thỏa.

Ông ta chậm rãi đi đến trước mặt đội ngũ, căm tức nhìn Diệp Thu, nói:

"Tiểu tử, hôm nay ta nhìn ngươi làm sao để trốn? Ngươi hãy chuẩn bị kỹ càng để bảo trưởng bối của ngươi đến Vương phủ chuộc người đi."

"Động thủ, bắt lại bọn hắn cho ta."

Triệu Phu vừa ra lệnh một tiếng, trong chốc lát tất cả binh sĩ đột nhiên rút đao, cùng nhau tiến lên.

"Dừng tay!"

Một tiếng quát lạnh vang lên, Tư Đồ Trường Phong từ bên trong Tàng Bảo các chậm rãi đi ra, sắc mặt là một mảnh xanh xám.

Gặp Tư Đồ Trường Phong đến, Vương Ngật khinh thường cười một tiếng, nói: "Tư Đồ Trường Phong, chẳng lẽ ngươi còn muốn nhúng tay vào sự tình của Đại tướng phủ chúng ta sao? Cái Tầm Dương lâu này của ngươi đã không muốn tiếp tục kinh doanh tại thành Quảng Lăng nữa à?"

Lời này vừa nói ra, Tư Đồ Trường Phong liền biến sắc, nhưng rất nhanh lại bắt đầu chuyển tốt.

"Ha ha ha ha. . . Buồn cười, buồn cười!" Tư Đồ Trường Phong cười lớn một tiếng.

Tầm Dương lâu của hắn có thể kinh doanh nhiều năm như vậy tại thành Quảng Lăng xác thực cần nịnh bợ Đại tướng phủ, nhưng hôm nay tình huống lại không đồng dạng.

Nếu như người mà bọn hắn muốn thu thập là người khác, vậy

Tư Đồ Trường Phong tuyệt đối không có nhàn rỗi tham dự vào. Nhưng người mà bọn hắn đắc tội lại là Diệp Thu, vậy tính chất liền thay đổi.

Bởi vì nịnh bợ một vị Chí Tôn cảnh so với nịnh bợ bất luận một tòa vương triều gì cũng đều tốt hơn.

Cần hiểu rõ một vị Chí Tôn cảnh có lực ảnh hưởng cũng không phải chỉ là một tòa vương triều có thể sánh được.

"Vương Ngật, các ngươi có biết người mà các ngươi hôm nay đắc tội là ai không?" Tư Đồ Trường Phong không cam lòng yếu thế, chậm rãi đi tới, phẫn nộ hỏi.

Lời này vừa nói ra, Vương Ngật liền biến sắc, hắn xác thực không biết rõ thân phận của Diệp Thu.

Hôm nay hắn chỉ bị Triệu Phu gọi tới chống đỡ, thân là Đại tướng quân của thành Quảng Lăng, chức vị của hắn không sai biệt lắm so với Triệu Phu, mà lại còn có binh quyền nơi tay.

Có thể nói Vương Ngật là một phương Đại tướng nơi biên cương, nhưng trú quân ở bên trong quyền sở hữu của Triệu Phu, vậy hắn cũng cần phải cho Triệu Phu một điểm mặt mũi, bởi vì ông ta là hoàng thân quốc thích.

Thế nhưng bây giờ khi nghe Tư Đồ Trường Phong nói vậy, Vương Ngật đột nhiên có chút hối hận.

Đừng nói là lai lịch của người này ngay cả ta đều không thể trêu vào nhé?

Vương Ngật không khỏi thầm nghĩ.

Hắn rất quen thuộc Tư Đồ Trường Phong, đó là một vị thương nhân thuần túy, trong mắt chỉ có lợi ích. Người có thể để cho Tư Đồ Trường Phong đảm bảo như thế khẳng định tồn tại giá trị rất

trọng đại.

Triệu Phu âm tàn đi ra, nói:

"Hừ, cố tỏ ra hư huyễn! Ta không quản hắn là ai, nếu dám đắc tội ta thì hôm nay ai tới cũng không cứu được hắn!"

"Tư Đồ Trường Phong, ngươi cần phải suy nghĩ rõ ràng, nếu đắc tội ta thì Tầm Dương lâu của ngươi cũng đừng nghĩ kinh doanh tại địa bàn của ta."

Nghe Triệu Phu uy hiếp mà Tư Đồ Trường Phong liền cười lạnh một tiếng, nói: "Ha ha ha, ngươi quả là ếch ngồi đáy giếng! Chỉ là một tòa tiểu thành như thành Quảng Lăng mà ngươi còn dám cuồng vọng như thế sao?"

Chỉ thấy tay phải hắn nhẹ nhàng giơ lên, trong nháy mắt bên trong Tàng Bảo các đã tuôn ra hơn nghìn người, từng người khí thế mười phần, mỗi người đều là tu luyện giả, sức chiến đấu to lớn.

Trông thấy một màn này, Vương Ngật cũng là sắc mặt run lên.

"Tư Đồ Trường Phong, ngươi thực sự có can đảm đối địch với ta sao?" Vương Ngật cũng uy hiếp một tiếng.

Bốp. . . Bốp. . . Bốp

Lúc này, bên tai đám người truyền đến một trận tiếng vỗ tay.

"Ha ha ha, đặc sắc, thật sự là quá đặc sắc!" Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi từ trong đám người đi ra, cười nói.

Biểu hiện trên mặt hắn rất cổ quái, cười mà giống như không phải cười, ngoạn vị nhìn xem Vương Ngật cùng Triệu Phu.

Hắn lười biếng duỗi ra lưng mỏi, nói:

"Xem ra hôm nay ta không động hoạt động gân cốt là đi không ra cái thành Quảng Lăng này rồi."

"Thôi được, nếu hai vị đã có hứng thú như thế thì ta liền chơi đùa cùng các ngươi vậy."

Nghe xong lời này sắc mặt Tư Đồ Trường Phong liền đại biến.

Người khác không biết rõ nhưng hắn lại mười phần rõ ràng thực lực của Diệp Thu.

Nếu Diệp Thu thật sự khởi xướng lửa giận, vậy một tòa thành Quảng Lăng còn có người sống nữa sao?

Chương 285 - Đả Kích Nặng Nề

Tư Đồ Trường Phong vội vàng khuyên nhủ: "Chân nhân chớ tức giận, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm phiền chân nhân tự mình xuất thủ. Cứ để ta giải quyết."

Vì bách tính một thành, Tư Đồ Trường Phong lớn mật thuyết phục Diệp Thu, vì hắn biết rõ cường giả Chí Tôn cảnh rất kinh khủng.

Chí Tôn cảnh chỉ cần một chiêu kiếm là tòa thành này chỉ sợ là muốn hủy.

Tư Đồ Trường Phong thân là chưởng quỹ của Tầm Dương lâu, tại thành Quảng Lăng đóng quân nhiều năm, nên hắn đối với tòa thành này ít nhiều cũng có chút tình cảm. Hắn rất không muốn bởi vì hai tên ngu xuẩn kia mà để cho cả tòa thành Quảng Lăng bị hủy diệt.

Diệp Thu quay đầu nhìn Tư Đồ Trường Phong một chút, thấy hắn thành khẩn như thế mà lại đã giúp mình đại ân, nên dứt khoát liền cho hắn một bộ mặt.

Tuy nhiên Diệp Thu vẫn là mười phần khó chịu nói ra:

"Tư Đồ chưởng quỹ, sự kiên nhẫn của ta có hạn, ta chỉ cho ngươi thời gian ba phút, nếu như ngươi không cách nào giải quyết vậy ta đành phải tự tay giải quyết."

"Được, chân nhân cứ yên tâm, ta nhất định có thể giải quyết." Nghe vậy Tư Đồ Trường Phong liền thở phào một hơi, nói.

Hắn cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Diệp Thu không chịu nể mặt

mũi. Đến thời điểm đó sẽ liên luỵ biết bao nhiêu bách tính vô tội chỉ vì tên Triệu Phu ngu xuẩn kia mà mất mạng.

Tư Đồ Trường Phong không dám nghĩ nhiều, chỉ chậm rãi đi đến lên, bá khí nói: "Hừ, hôm nay ta ở chỗ này các ngươi cái gì cũng không làm được. Có gan thì tiến lên một bước."

Trong nháy mắt, bầu không khí đã trở nên giương cung bạt kiếm, hai phe đều tùy thời chuẩn bị giao chiến, không chịu nhượng bộ lẫn nhau.

Trong lúc giằng co, bỗng nhiên một chi đội ngũ từ đằng xa tiến đến, vội vã đi vào đường cái.

Đám người nhao nhao nhìn lại, chỉ gặp trên đường cái là một chiếc xe sang trọng đang chậm rãi đi tới. Đó chính là khung xe hoàng thất.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Lại tới một nhóm người kìa?"

Đám người giật mình, trong lòng rất là hiếu kì thân phận của Diệp Thu.

Hắn đến cùng là người phương nào mà có thể dẫn tới nhiều đại nhân vật như vậy?

Sau khi khung xe kia đi tới, từ phía trên đi xuống một vị nam tử thanh niên có tướng mạo tuấn dật, khí chất bất phàm.

Thấy người này xuất hiện, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

"Thái Tử điện hạ!"

Không phải ai khác mà chính là kia Thái tử của vương triều Ly Dương, Triệu Dịch.

Chỉ thấy Triệu Dịch trầm mặt lại, vội vã đi về hướng Diệp

Thu.

Triệu Phu nhìn thấy Triệu Dịch đến còn tưởng rằng hắn đến trợ giúp mình, mặt mo lập tức lộ ra ý cười.

Triệu Phu đang chuẩn bị đi lên chào hỏi, ai ngờ Triệu Dịch trực tiếp không để mắt đến ông ta mà đi thẳng về phía Diệp Thu.

Sắc mặt Triệu Phu lập tức biến đổi, Vương Ngật càng là giật mình.

"Ly Dương, Triệu Dịch, bái kiến Diệp chân nhân." Triệu Dịch khiêm tốn thi hành một cái đại lễ với Diệp Thu.

Lúc này phía sau lưng Triệu Dịch đã ướt đẫm mồ hôi, trong lòng sợ hãi không thôi. Hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã tới đây kịp thời, nếu không Triệu Phu sẽ dẫn tới diệt quốc chi họa cho vương triều Ly Dương.

Diệp Thu là người thế nào thì Triệu Dịch rất rõ ràng. Đoạn thời gian này tin đồn liên quan tới Diệp Thu đều là một tin kinh khủng hơn so với một tin.

Đại trưởng lão Thiên Cơ Tử của thánh địa Bất Lão sơn là Chí Tôn cảnh mà tức thì liền bị Diệp Thu một kiếm chém chết, thực lực thâm bất khả trắc.

Triệu Dịch thực sự không nghĩ tới, Triệu Phu ăn tim gấu gan báo hay sao mà gây ai không gây, hết lần này tới lần khác lại gây đến tôn đại thần này.

"Ca ca. . ."

Trông thấy Triệu Dịch tiến đến, Triệu Uyển Nhi một mực yên lặng đứng ở phía sau khẽ động đôi mắt, vui vẻ trong lòng. Nàng trực tiếp chạy ra từ sau lưng Diệp Thu.

Triệu Dịch chính là thân ca ca của nàng, từ nhỏ đã cực kì bảo vệ nàng, mười phần cưng chiều nàng.

Triệu Dịch ôn hòa nhìn Triệu Uyển Nhi một cái, sờ lên đầu của nàng, mỉm cười nói: "Tiểu nha đầu, mấy tháng không gặp ngươi còn tốt chứ?"

Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười nói: "Vâng, Uyển Nhi ở trên núi sinh hoạt rất vui vẻ, sư tôn và sư tỷ đều đối với ta rất tốt."

"Ừm, vậy là tốt rồi. Nguyên bản ta còn nghĩ qua một đoạn thời gian nữa sẽ lên Tử Hà phong bái phỏng một phen, sau đó thuận tiện thăm ngươi luôn. Nhưng bây giờ xem ra dường như đã không quá cần thiết."

Nói đến đây, Triệu Dịch bỗng nhiên sầm mặt lại vì nhớ tới hành vi vừa rồi của Triệu Phu cùng Vương Ngật, hắn càng thêm giận dữ.

Hai tên ngu xuẩn này đến bây giờ đều không có ý thức được chính mình đã gây ra đại họa.

Triệu Dịch cung kính tạ lỗi: "Chân nhân, ta hết sức xin lỗi, là Vương thúc của ta không hiểu chuyện nên mới mạo phạm ngài. Ta ở đây hướng ngài xin lỗi."

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn hắn một cái, trong lòng hơi kinh ngạc.

Không nghĩ tới chỉ mấy tháng thời gian ngắn ngủi mà khí vận trên người tiểu tử này đã càng ngày càng cường thịnh.

Thật có ý tứ! Xem ra vương triều Ly Dương rất có hi vọng quật khởi tại thế hệ của hắn!

Diệp Thu còn chưa mở miệng thì Triệu Phu đã không giữ được bình tĩnh, chất vấn: "Điệt nhi, ngươi đây là ý gì? Chẳng lẽ ngươi

cũng muốn đứng về phía hắn sao?"

Triệu Phu giờ phút này đã bị phẫn nộ làm cho choáng váng đầu óc.

Ông ta không nghĩ ra Tư Đồ Trường Phong đứng về phía Diệp Thu còn chưa đủ sao, mà ngay cả Triệu Dịch là cháu ruột của ông ta cũng đứng về phía Diệp Thu.

Chẳng lẽ người này thật sự có bối cảnh rất khủng bố?

Chỉ thấy Triệu Dịch lạnh lùng quay đầu lại, nói: "Im ngay, gọi ta là Thái Tử điện hạ!"

Lời này vừa nói ra, Triệu Phu lập tức biến sắc.

Những lời này của Triệu Dịch không thể nghi ngờ là sự đả kích nặng nề nhất đối với Triệu Phu.

Chương 286 - Cầu Xin Tha Thứ

Triệu Dịch là Thái Tử, tương lai sẽ là quân vương.

Luận thân phận và địa vị, cho dù là Vương gia như Triệu Phu gặp mặt cũng phải hành lễ rất cung kính, xưng một tiếng Thái Tử điện hạ.

Chỉ là bọn hắn có quan hệ chú cháu, và liên hệ cũng còn không tệ, cho nên tương đối tùy ý, miễn đi lễ tiết.

Nhưng bây giờ Triệu Dịch nói vậy thì biểu đạt đã rất rõ ràng, nơi này không có chú cháu, chỉ có phân chia trên dưới.

Triệu Phu không nghĩ ra chỉ vì Diệp Thu mà Triệu Dịch lại nổi giận với ông ta như vậy.

Trong lòng Triệu Phu rất phẫn nộ, nhưng cũng không thể không cúi đầu.

"Thái Tử điện hạ." Triệu Phu cung kính lễ bái, sắc mặt đã triệt để chìm xuống đáy cốc.

Vương Ngật càng là giật mình trong lòng, lập tức minh bạch chính mình sợ là đã chọc phải người mà hắn không đắc tội nổi.

Ngay cả Thái Tử điện hạ đều cung cung kính kính đối đãi Diệp Thu như thế, vậy hắn nào có thể trêu chọc vào.

Vương Ngật đã hối hận đến phát điên, trong lòng thầm mắng Triệu Phu.

Mẹ nó! Lão già này tự mình tìm chết mà cũng đem ta kéo theo!

Mặc dù hắn còn không có động thủ, nhưng đại quân đã triển khai nên ý tứ đã rất rõ ràng.

Lúc này coi như hắn lại có một trăm cái miệng thì cũng giải thích không rõ.

"Thái Tử điện hạ, ta chỉ là ngươi đi ngang qua sân khấu, chuyện nơi đây cùng ta không hề có một chút quan hệ." Vương Ngật luống cuống, vội vàng giải thích.

Nếu có thể vãn hồi một điểm thì tốt một điểm, hắn cũng không muốn bởi vì một chút chuyện nhỏ mà ném đi chức vụ Đại tướng quân.

Triệu Dịch lạnh lùng nhìn Vương Ngật một cái, rồi nói với bọn hắn: "Hừ, các ngươi có biết hôm nay các ngươi đã đắc tội với ai không?"

Trong lòng hai người run lên, vội vàng hỏi: "Ai vậy?"

Chỉ thấy Triệu Dịch chậm rãi đi tới, lạnh lùng nói: "Vị này chính là thủ tọa của Tử Hà phong tại Bổ Thiên giáo, có danh xưng Bạch Y Kiếm Tiên, Diệp chân nhân! Các ngươi thật to gan, ngay cả Chí Tôn cảnh cũng dám trêu chọc. Các ngươi ngại mình có mệnh quá dài sao?"

Sau khi Triệu Dịch nói ra thân phận của Diệp Thu, toàn trường lập tức chấn kinh, ai nấy đều mang vẻ mặt không thể tin được.

"A!"

"Cái gì? Người này chính là Bạch Y Kiếm Tiên trong truyền thuyết, Diệp chân nhân ư?"

"Vãi nồi! Một vị Chí Tôn cảnh tuyệt đỉnh vậy mà lại trẻ tuổi như thế.”

"Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, một thân áo bào trắng, phong độ nhẹ nhàng a."

Cái tên Diệp Thu ai mà chưa nghe nói qua, nhưng số người thực sự được gặp hắn thì ít càng thêm ít.

Bây giờ nghe Triệu Dịch nói ra, tất cả mọi người đều mơ hồ. Triệu Phu càng là vạn phần hoảng sợ, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

"Không. . . Làm sao có thể? Hắn chính là Diệp Thu ư?"

Giờ khắc này, Triệu Phu đã hối hận đến phát điên. Ông ta vốn cho rằng Diệp Thu chỉ là một tên công tử bột của thế gia đại tộc, nhưng ai có thể nghĩ tới hắn lại là cường giả Chí Tôn cảnh trong truyền thuyết.

Sắc mặt Vương Ngật đã hoàn toàn tái đi, hắn đột nhiên có ý nghĩ muốn đánh chết Triệu Phu.

Mẹ nó! Lão tử chỉ mới là Thần Tàng ngũ cảnh, nghe chuyện ma quỷ của ngươi mà tới đây giúp ngươi trang bức, vậy mà ngươi cũng không có nói cho ta đối phương chính là Chí Tôn cảnh!

Khốn kiếp! Thần Tàng ngũ cảnh trong mắt hắn không phải chính là con kiến trên mặt đất, một ngụm nước miếng liền có thể cho nó chết đuối sao?

Lão tử đã tin lầm ngươi!

Vương Ngật vội vàng quỳ rạp xuống trước người Triệu Dịch, cầu xin:

"Điện hạ, cứu ta. . . Ta là người vô tội, là Vương gia gọi ta tới, ta đối với chuyện nơi này không biết gì hết!"

"Mong rằng điện hạ nể tình ta nhiều năm xông pha khói lửa

cho vương triều Ly Dương và cẩn thận thủ vệ biên cương mà cứu ta một mạng a! Vương Ngật vô cùng cảm kích!"

Lúc này, ngay cả tên đần cũng nên biết phải làm sao.

Kia chính là cường giả Chí Tôn cảnh, một bàn tay đều có thể đập cho hắn đều tràn ra phân, hắn nơi nào còn có nửa điểm dũng khí như vừa rồi.

"Vương Ngật, ngươi. . ." Gặp Vương Ngật vậy mà trực tiếp bán mình như vậy, mặt mo của Triệu Phu liền trầm xuống, tức giận đến không chịu được.

"Ngươi cái gì mà ngươi! Ta coi ngươi là tri kỷ hảo hữu mà ngươi lại muốn hại ta! Việc hôm nay còn không xong đâu!" Vương Ngật đối với Triệu Phu càng là tức giận quát lên.

Thằng già ngu đần này tự mình gây nên phiền toái mà còn kéo ta phải lên thuyền giặc theo lão ta!

Ta mà không đánh lão ta một trận thì chính ta quá tốt tính!

Nói thế nào ta cũng là Đại tướng quân tọa trấn một phương, chỉ là nhìn trúng thân phận hoàng thất của lão ta mà thôi, vả lại ta còn ở trên đất phong của lão ta cho nên ta mới bán cho lão ta một bộ mặt.

Chương 287 - Giảng Đạo

Lúc này, trong một góc hẻm cách đó không xa, có mấy đạo thân ảnh đang yên lặng đứng đó quan sát.

Vị hồng y nữ tử kia mười phần dễ thấy, chính là khách quý tại gian phòng chữ Huyền vừa rồi.

"Hắn là Bạch Y Kiếm Tiên sao?" Hồng Liên khẽ giật mình, miệng đẹp nỉ non.

Không biết nàng nghĩ tới điều gì mà trong lòng rung động một trận.

Nàng không nghĩ tới Đông Hoang vậy mà lại sinh ra một vị kinh tài diễm diễm như thế, chỉ mới chừng ấy tuổi mà đã đạt đến Chí Tôn cảnh tuyệt đỉnh.

Nếu như lại cho Diệp Thu thêm chút thời gian, chẳng phải hắn sẽ kết ấn Phong Vương, thậm chí còn có hi vọng đạt tới Đại Đế chi vị ư?

"Tê!!!"

Nghĩ tới đây, Hồng Liên hít sâu một hơi, trong lòng mười phần rung động.

"Các chủ, nhóm chúng ta có nên đi tiếp xúc với hắn một phen hay không? Nói không chừng sẽ có chỗ trợ giúp đối với quỷ dị chi nguyên mà nhóm chúng ta đang điều tra!" Tỳ nữ sau lưng nàng cẩn thận nghiêm túc đề nghị.

Hồng Liên khoát tay áo, nói: "Không cần, hiện tại còn không phải lúc. Ta có dự cảm tương lai khẳng định còn có cơ hội. Đi

thôi."

Nói xong nàng liền quay người rời đi, biến mất tại cuối con đường.

Lúc này, Triệu Dịch đã mười phần phẫn nộ, hắn lặng lẽ nhìn xem Vương Ngật đang liên tục nhận sai.

Trong lòng Triệu Dịch cũng rất không đành lòng, tuy nói Vương Ngật hôm nay đã phạm sai lầm, nhưng hắn nhiều năm thủ vệ Biên Hoang như vậy thì không có công lao cũng có khổ lao.

Huống hồ Vương Ngật lại là Đại tướng quân, một khi lột hắn thì nhất thời tìm không thấy người đền bù chỗ trống chỗ của hắn.

Triệu Dịch hít một hơi thật sâu, lãnh đạm nói: "Vương tướng quân, ta hi vọng ngươi minh bạch một cái đạo lý, hết thảy quyền lợi của ngươi đều do Phụ hoàng của ta ban cho ngươi. Vậy chủ tử của ngươi chỉ có một vị, đó chính là Phụ hoàng của ta, chứ không phải là vị Vương gia nào hết. Sự tình hôm nay ta có thể coi như không thấy bất cứ điều gì, nếu như lại có lần sau thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đấy."

Lời này vừa nói ra, Vương Ngật liền mặt xám như tro, trong lòng hoàn toàn tĩnh mịch.

Những lời này của Triệu Dịch đã nói rõ nói cho hắn biết cần chú ý đến thân phận của mình.

Hắn thân là Đại tướng quân, không có Thiên Tử điều lệnh mà lại tùy ý chỉ huy đại quân đến đây chống đỡ cho Triệu Phu. Vậy Chủ tử của hắn đến cùng là Thiên Tử hay là Thân Vương?

"Mạt tướng đã rõ." Vương Ngật cúi đầu, run run nói.

Từ nội tâm hắn phát ra khủng hoảng, bất an, trong lòng cũng mười phần cảm kích Triệu Dịch đã không so đo.

Nếu như Triệu Dịch thật sự so đo thì Vương Ngật liền biết chính mình khó thoát khỏi cái chết.

Coi như Diệp Thu không giết hắn thì Triệu Dịch cũng sẽ lấy tội danh hắn cấu kết mưu phản mà xử tử hắn.

Triệu Dịch nhìn Vương Ngật thật sâu một cái, sau đó quay người trở lại bên cạnh Diệp Thu muốn cầu tình cho hắn.

Triệu Dịch nói: "Chân nhân, ngài nhìn xem Vương Ngật đã thành tâm sửa đổi, vậy ngài có thể tha cho hắn một mạng hay không?"

Triệu Dịch mang theo ánh mắt xin giúp đỡ về phía Triệu Uyển Nhi.

Muội muội! Trước kia ca ca đã giúp ngươi nhiều như vậy, hiện tại liền đến phiên ngươi hồi báo ca ca rồi a!

Ngươi là đồ đệ bảo bối của Diệp chân nhân, có quan hệ thân thiết cùng với ngài ấy, nếu ngươi không đi cầu tình thì ca ca không có khả năng làm được.

Lúc này, trong lòng Triệu Dịch cũng đã hoảng thành một mảnh.

Phải biết Diệp Thu chính là Chí Tôn cảnh, lấy thực lực của hắn thì không cần cho Triệu Dịch một chút mặt mũi gì.

Đừng nói là không cho Triệu Dịch mặt mũi, ngay cả Phụ hoàng của Triệu Dịch có tới mà chỉ cần Diệp Thu trong lòng khó chịu thì cũng không nể mặt mũi như thường.

Đây không phải là nói đùa, Triệu Dịch cũng chỉ nhờ mình có quan hệ thân thiết với Triệu Uyển Nhi nên mới dám cầu tình với Diệp Thu, nếu không hắn liền mặc kệ Vương Ngật chết sống.

Triệu Uyển Nhi nhận được ám chỉ của Triệu Dịch mà trong lòng cười khổ, mười phần xoắn xuýt.

Nàng không muốn để cho sư tôn khó xử, thế nhưng khi trông thấy ca ca nàng xin giúp đỡ thì nàng rất không đành lòng.

Triệu Uyển Nhi giật giật góc áo của Diệp Thu, cẩn thận nghiêm túc nói: "Sư tôn. . . Vương Ngật tướng quân vừa rồi mặc dù nói năng lỗ mãng, nhưng cũng không có động thủ. Ngài nhìn xem. . . Nếu được thì liền bỏ qua cho hắn một lần nhé?"

Diệp Thu cười nhạt nói: "Được thôi!"

Chuyện sinh tử của Vương Ngật cũng chỉ là sự tình một bàn tay của hắn mà thôi, hắn chưa hề để ở trong lòng.

Trận nháo kịch hôm nay đều là do Triệu Phu đưa tới, nói cho cùng Vương Ngật cũng chỉ là bị hố một phen.

Diệp Thu quay đầu nhìn Triệu Uyển Nhi, nói:

"Đồ nhi, ngươi có thiên tính thiện lương là chuyện tốt, nhưng có thời điểm thiện lương cũng sẽ hại ngươi."

"Hôm nay chuyện này vi sư có thể bỏ qua, nhưng ta hi vọng ngươi minh bạch một cái đạo lý."

Triệu Uyển Nhi nghiêm túc nhìn xem Diệp Thu, nghiêm túc thụ giáo, trong lòng có cảm xúc rất sâu, hỏi: "Sư tôn muốn nói về đạo lý gì?"

Chỉ nghe Diệp Thu chậm rãi nói ra: "Nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với mình!"

Triệu Uyển Nhi âm thầm run lên, trong lòng cũng minh bạch cái gì đó.

Tu tiên chi lộ vốn là lòng người hiểm ác, nếu hôm nay ngươi

buông tha địch nhân, ngày khác hắn sẽ có thể cho ngươi một đao.

"Sư tôn, đệ tử đã hiểu." Triệu Uyển Nhi trịnh trọng nhẹ gật đầu, khiêm tốn thụ giáo.

Diệp Thu rất hài lòng, kỳ thật đối với hắn mà nói Vương Ngật cùng Triệu Phu căn bản không hình thành nên tính uy hiếp.

Hắn chỉ muốn mượn bọn hắn để cho hai cái áo bông nhỏ của mình học được một khóa đạo lý này.

Tiểu nữ tử luôn có sự ngây thơ thiện lương, nên sẽ khó tránh khỏi việc không ra tay mà lựa chọn thả đi địch nhân.

Chương 288 - Đền Tội

Diệp Thu chậm rãi xoay người, nhàn nhạt nói ra: "Tốt! Ta xem ở mặt mũi Uyển Nhi, nên việc này hôm nay ta có thể bỏ qua. Nhưng. . ."

Nói tới đây, ánh mắt hắn liền nhìn về phía Triệu Phu trong đám người, lộ ra ý cười tà ác.

Diệp Thu nghĩ tới vừa rồi ông ta điên cuồng đưa tiền cho mình mà trong lòng cũng là vui lên.

Lão già này đúng là người tốt!

Vừa rồi tặng tiền cho ta chưa đủ nghiền mà bây giờ lại tự mình tìm tới cửa!

Lão ta đơn giản chính là một vị đại thiện nhân!

Diệp Thu còn đang rầu rĩ làm sao tìm ra cái cớ doạ dẫm Triệu Phu một phen, không nghĩ tới chính ông ta lại đưa tới cửa.

Hắn chậm rãi đi đến bên người Vương Ngật, nhìn xem Vương Ngật cả người run rẩy, cúi đầu không dám nói lời nào, nhàn nhạt nói ra: "Ngươi có thể cút!"

Vương Ngật nghe vậy liền mừng rỡ, tựa như trút được gánh nặng, trong lòng cũng là thở ra một hơi, kích động nói: "Đa tạ chân nhân khoan dung độ lượng, đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho tiểu nhân một mạng. Ta liền cút, ta liền cút!"

Nói xong hắn liền vung tay lên, trực tiếp ra hiệu cho đám binh sĩ của mình trở về.

Lúc này Vương Ngật nơi nào còn dám có nửa điểm dừng lại, hắn chỉ sợ Diệp Thu đổi ý mà vội vã chạy đi. Thoáng một cái đã không còn nhìn thấy hình bóng của hắn.

"Vãi. . ." Triệu Dịch nhìn thấy thế mà mặt mo tối đen.

Gia hỏa này vậy mà chạy nhanh như thế sao?

Quá mất mặt!

Đường đường là Đại tướng quân mà ngay cả một chút ổn trọng cũng không có, vừa gặp phải chút nguy hiểm liền bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Dạng người này thật sự có thể thủ vệ Biên Hoang sao?

Triệu Dịch không khỏi hoài nghi, nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Nếu như đối mặt với thiên quân vạn mã đối địch với vương triều Ly Dương, Vương Ngật cũng chưa từng e ngại qua. Nhưng trước mặt cường giả Chí Tôn cảnh, hắn chỉ là một tên Thần Tàng ngũ cảnh tựa như sâu kiến mà thôi.

Vậy Vương Ngật có thể không sợ được sao?

Cho dù là Giáo chủ cảnh đối mặt với cường giả Chí Tôn cảnh thì cũng sẽ bị hù cho toàn thân phát run.

Diệp Thu chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Phu, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, cười tà ác cười một tiếng.

Sắc mặt Triệu Phu đã là một mảnh khủng hoảng, bất an, tái nhợt.

"Lão đầu, ta nghe nói ngươi rất dũng cảm phải không?"

Triệu Phu nghe vậy lập tức cúi đầu thấp xuống, điên cuồng lắc đầu.

"Không có. . . Không có. . . không có. . ."

"Ta. . . Ta. . . Ta. . . Ta chỉ hơi dũng cảm thôi. . . "

Triệu Phu lúc này đều có suy nghĩ muốn tự tử, vì ông ta đâu có nghĩ tới Diệp Thu lại là cường giả Chí Tôn cảnh.

Nguyên bản Triệu Phu còn tưởng rằng mình đã ổn, đã có thể nắm được Diệp Thu, để cho người nhà của hắn đưa tiền đến đền bù một điểm tổn thất, ai ngờ đột nhiên đảo ngược tình thế thằng hề chính là ông ta.

Diệp Thu khẽ nhíu mày, hỏi: "Ồ? Ngươi vừa rồi rất có dũng khí mà, không phải ngươi muốn bắt ta sao?"

"Chân. . . Chân nhân, ta. . . ta vừa rồi không biết thân phận của chân nhân nên mới mạo phạm ngài."

"Ta. . . Ta nguyện ý đền bù. Chân nhân muốn ta đền bù cái gì mà ta có thể bỏ ra thì ta nhất định sẽ thỏa mãn chân nhân."

"Mong rằng chân nhân nể tình ta vi phạm lần đầu mà tha cho ta một mạng."

Triệu Phu rất muốn khóc nhưng cũng không dám khóc ra thành tiếng.

Nghe nói như thế Diệp Thu lập tức vui lên.

Chà chà, rất tốt!

Ta còn đang rầu rĩ phải mở miệng làm sao, nếu ngươi đã hiểu chuyện như thế thì ta liền không khách khí!

Lão già này là người tốt a!

Vừa đưa tiền lại đưa bảo! Ta đi đâu để tìm ra một lão đầu tốt như vậy?

"Ừm. . ." Diệp Thu cẩn thận suy tư một phen, sờ lên cái cằm như có điều suy nghĩ.

Sau đó hắn nói: "Vừa rồi ngươi thật giống như cầm về không ít bảo bối đúng không?"

Triệu Phu lập tức minh bạch cái gì mà lập tức giao ra tất cả bảo bối vừa mới cầm về.

"Chân nhân, tất cả ở chỗ này, nếu ngài muốn thì cứ việc cầm đi, coi như là lễ vật của ta hiếu kính ngài."

Bỏ ra đống bảo vật này Triệu Phu cũng là thịt đau một trận. Ông ta hao phí mấy tỷ để cầm về bảo bối, kết quả bảo bối vừa cầm tới chưa nóng tay liền mất sạch.

Triệu Phu chỉ có thể đổ thừa mình có mắt không thấy Thái Sơn, ngay từ đầu không có đoán ra thân phận của Diệp Thu, nếu không như thế nào lại xảy ra chuyện như vậy?

Triệu Phu hối hận đến phát điên, ai có thể nghĩ tới hiện tại cao nhân đều ẩn tang sâu như vậy.

Lúc trước ông ta đã mạo phạm Diệp Thu mà hắn đều không có nổi giận, nhịn đến tận bây giờ, để cho Triệu Phu coi là hắn không có thực lực gì nên nới không dám trêu chọc mình.

Kết quả không phải Diệp Thu không dám, mà là do hắn coi thường ông ta.

Từ vừa mới bắt đầu, Diệp Thu đã không để ý đến Triệu Phu, hoàn toàn xem ông ta là con khỉ đùa nghịch.

Cũng khó trách tại sao Tư Đồ Trường Phong lại nịnh bợ Diệp Thu như thế, vì hắn chính là một vị cường giả Chí Tôn cảnh.

Tại trước mặt loại cường giả này, chỉ là một tên Thân Vương

của vương triều Ly Dương như Triệu Phu thì tính là cái thá gì?

Chương 289 - Tạm Thời Tha Mạng

Diệp Thu chỉ cười không nói, yên lặng đem ngọc trữ vật kia cầm tới tra xét một chút.

Các vật phẩm hắn giao cho Tư Đồ Trường Phong cầm đi bán đấu giá vừa rồi gần một nửa đều ở bên trong.

Chính Diệp Thu đều cảm thấy bất ngờ, hắn lượn một vòng kiếm lời không ít tiền, mà bảo bối còn có thể lần nữa trở lại tay hắn.

Trên đời này lại có loại chuyện tốt vậy sao?

Lão già này đúng là đại thiện nhân a!

Diệp Thu càng xem càng cảm thấy Triệu Phu thuận mắt, càng xem càng ưa thích ông ta.

Tiếp nhận ngọc trữ vật do Triệu Phu cung cung kính kính đưa tới, Diệp Thu bình thản nói: "Ừm, nể tình ngươi là thúc thúc của đồ nhi ta, mà lại còn thành tâm ăn năn sám hối, hôm nay bản tọa tạm thời tha cho ngươi một mạng."

Nghe đến lời này, trong lòng Triệu Phu lập tức nới lỏng một hơi, quần áo phía sau lưng ông ta đã sớm ướt đẫm.

Triệu Phu đã sống nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ ông ta chưa hề hạ giọng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ giống như hôm nay.

Triệu Phu chỉ hận chính mình có mắt không thấy Thái Sơn.

Ông ta nhìn xem Triệu Uyển Nhi đứng bên cạnh Triệu Uyển Nhi mà càng thêm sầu khổ.

Mẹ nó! Tiểu nha đầu này rõ ràng luôn một mực đứng bên cạnh hắn, vì cái gì mà ta lại nhận không ra nàng chứ?

Nếu như ngay từ đầu ta liền nhận ra nàng, vậy chẳng phải sẽ không có sự tình hôm nay sao?

Triệu Phu buồn muốn khóc, ngay cả tiền mua quan tài ông ta cũng đều góp đi vào, thật vất vả mới lấy về mấy món bảo bối, nhưng hiện tại lại đưa hết ra ngoài.

Triệu Phu chỉ hận lúc trước Triệu Uyển Nhi đã mang theo mặt nạ nên mới không để ý đến nàng, không có quan sát tỉ mỉ, nếu không cũng sẽ không có phát sinh chuyện như vậy.

Nếu lúc trước Triệu Phu sớm biết được Triệu Uyển Nhi đã bái Diệp Thu làm thầy, vậy chuyện này sẽ lưu truyền sôi nổi tại bên trong vương triều Ly Dương, vị Hoàng tử Hãn Hải đến Ly Dương để kết thân kia cũng bởi vì Diệp Thu mà không thể không lựa chọn một vị công chúa khác.

Triệu Phu thân là Vương gia thì sao có khả năng không biết rõ chuyện này.

Hôm nay việc này ông ta cũng không trách được ai, muốn trách thì chỉ có thể tự trách ông ta chủ quan.

Diệp Thu cười nói: "Ta sẽ nói cho ngươi một cái bí mật."

"Chân nhân cứ nói. . ."

"Những bảo vật mà ngươi đấu giá được kỳ thật đều là đồ của ta! Cám ơn ngươi đã đưa cho ta nhiều tiền như vậy."

Nói xong Diệp Thu cười ha hả một tiếng rồi quay người rời đi.

Phụt!!!

Vừa nghe xong Triệu Phu lập tức phun ra một ngụm lão huyết, ngã xuống đất ngất đi.

"Vương gia, Vương gia. . ." Người hầu bên cạnh gấp gáp chạy đến tranh thủ đỡ ông ta dậy, ân cần hỏi han.

Triệu Phu lúc này đã bị hỏa khí công tâm, kém chút nữa cụ đi chân lạnh toát.

Trong lòng Triệu Phu gào thét một tiếng, ánh mắt trống rỗng, phảng phất như đã mất đi ánh sáng.

Ông ta cố gắng cả đời, kết quả lại làm áo cưới hết cho người.

Thì ra lúc trước Diệp Thu cố ý nâng giá cùng ta không phải muốn lấy về những bảo vật này, bởi vì chúng vốn là của hắn. Hắn chọc giận ta là để đề cao giá cả của bảo bối mà thôi.

Kết quả ta đã ngốc nghếch đưa tiền cho hắn mà trong lòng còn thấy vui, cảm thấy mình đã kiếm lời.

Ta kiếm lời cái quần què a!

Triệu Phu tỉnh táo lại, trong lòng đã nguội đi một nửa.

Điều duy nhất đáng được ông ta ăn mừng chính là có thể sử dụng chút bảo vật này để may mắn đổi về một mạng.

Có khả năng đây là sự tình duy nhất đáng giá vui mừng của ông ta.

Diệp Thu trở lại bên người hai vị đồ nhi của mình và nói với Triệu Dịch: "Ngươi rất không tệ! Có lẽ vương triều Ly Dương sẽ có thể triệt để quật khởi tại thế hệ của ngươi!"

Đạt được sự tán thưởng của Diệp Thu, hai mắt Triệu Dịch liền

tỏa sáng, vội vàng thi lễ gửi lời cảm ơn: "Đa tạ chân nhân đã khích lệ!"

"Ừm." Diệp Thu không có tiếp tục đáp lại, mà là nhìn về phía Tư Đồ Trường Phong, nghiền ngẫm nói: "Tư Đồ chưởng quỹ, chuyện hôm nay ta rất đa tạ ngươi. Nếu không có ngươi thì nhóm chúng ta chỉ sợ đã bị người ta hạ độc thủ."

Tư Đồ Trường Phong cười khổ một tiếng, làm thế nào mà nghe không ra ý đùa của Diệp Thu, nói: "Chân nhân cứ đùa! Số tiền của lần đấu giá này đợi sau khi dược thảo được mua sắm trở về ta sẽ cùng đưa lên Tử Hà phong. Ngài thấy như thế nào?"

"Ừm, được." Diệp Thu nhẹ gật đầu. Sau đó nói với hai vị đồ nhi của mình bên cạnh: "Đi Bất Lão sơn thôi!"

Chương 290 - Muốn Chọi Cứng

Rời đi thành Quảng Lăng, Diệp Thu mang theo hai vị đồ nhi đi thẳng đến Bất Lão sơn.

Bởi vì sự tình trước đó khá nhiều nên đã chậm trễ không ít thời gian của hắn.

Không biết rõ giờ phút này chiến đấu tại Bất Lão sơn có kết thúc hay không, nếu đã kết thúc thì giờ phút này đi qua vừa vặn có thể tẩy địa. Còn nếu không có kết thúc thì vừa vặn cho nó triệt để chết luôn.

Lúc này, tại thánh địa Bất Lão sơn.

Trước mắt Mạnh Thiên Chính là một mảnh biển lửa. Ông ta đứng tại phía trước sơn môn, nhìn xem tòa đạo thống cổ lão trước mặt mà lửa giận đọng lại trong lòng nhiều năm đã bạo phát.

"Giết! Một tên cũng không bỏ sót!"

Mạnh Thiên Chính ra lệnh một tiếng, mấy trăm vị cao thủ liền đồng thời xuất thủ, liên thủ đánh nát hộ sơn đại trận.

Mấy vạn đệ tử chen chúc nhau lao tới, giết vào bên trong tòa thánh địa cổ lão kia.

Một mảnh núi lửa bao trùm tới, chỉ gặp trên chín tầng trời có một đầu cự thú đột nhiên bừng tỉnh.

Đó chính là hộ sơn Tế Linh của Bất Lão sơn, Thao Thiết di chủng.

Chỉ thấy nó đã bừng tỉnh từ trong cơn ngủ mê, đột nhiên há ra

miệng rộng, chuẩn bị nuốt vào tất cả mọi người phía dưới.

"Làm càn!"

Mạnh Thiên Chính bá khí quát lên, lập tức thi triển Bổ Thiên Thuật.

Trong chốc lát, thiên địa rung chuyển, không khí bao phủ phía dưới sương mù bắt đầu ngưng kết.

Tại bên trong lĩnh vực Bổ Thiên Thuật cường đại, thần thông của Thao Thiết di chủng lập tức mất đi hiệu quả.

Grào!!!

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, đánh tới một vuốt, muốn đem Mạnh Thiên Chính đánh lui.

Mạnh Thiên Chính không hề lùi lại nửa bước, chậm rãi rút ra một thanh kiếm, trong nháy mắt đã chém tới một kiếm.

Một chân của Thao Thiết di chủng trong nháy mắt đã bị ông ta chém lìa.

"A. . . Chí Tôn cảnh!" Đám người lập tức kinh hãi.

Cho đến giờ phút này, bọn hắn mới rốt cục ý thức được Mạnh Thiên Chính vậy mà đã đột phá đến Chí Tôn cảnh.

Ngay cả Huyền Dịch chân nhân ở phía sau cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Kỳ thật Mạnh Thiên Chính đã sớm tấn thăng Chí Tôn cảnh, chỉ là ông ta luôn một mực áp chế tu vi.

Lần này Đế mộ mở ra nhưng Mạnh Thiên Chính lại không có xuống núi mà là dốc lòng bế quan, tôi luyện đạo tâm.

Giờ phút này, Mạnh Thiên Chính đã triệt để bại lộ thực lực, một kiếm chém xuống đã chém lìa một chân của Thao Thiết di chủng.

"Đồ khốn!" Phía sau dãy núi của Bất Lão sơn, một lão giả đột nhiên vọt ra quát lên.

Ông ta gặp đệ tử và trưởng lão của Bổ Thiên giáo đồ sát đám đồ tử đồ tôn của mình mà trong lòng vô cùng giận dữ.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi dám làm càn vậy sao?"

Lão giả phẫn nộ hỏi, càng là không hiểu vì sao Mạnh Thiên Chính lại giết lên núi.

Ông ta đã bế quan nhiều năm nên đối với sự tình bên ngoài không biết chút gì.

Chính là lúc trước một đám trưởng lão của Bất Lão sơn xuất động mới làm kinh động đến ông ta.

Trừ phi là sơn môn bị địch nhân tập kích, bằng không ông ta rất ít khi ra mặt.

Nhìn thấy lão giả kia mà trong lòng Mạnh Thiên Chính run lên.

"Lão già này lại còn chưa chết ư?"

Huyền Dịch chân nhân cũng là giật mình trong lòng, nhìn xem lão giả trước mắt mà mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Về lão giả này Mạnh Thiên Chính không thể quen thuộc hơn nữa.

Năm đó bởi vì một vị trưởng lão nào đó của Bất Lão sơn đã chọc giận Mạnh Thiên Chính nên ông ta mới đánh lên Bất Lão sơn. Cuối cùng đã bị vị Thái Thượng trưởng lão của Bất Lão sơn này ra mặt xin lỗi mới xong chuyện.

Lão giả này tên là Công Tôn Lệ, cùng thế hệ với Huyền Thiên đạo nhân và Huyền Dịch đạo nhân.

Tu vi của ông ta đã là Chí Tôn cảnh trung kỳ, thực lực thâm bất khả trắc.

Chỉ có Huyền Thiên đạo nhân năm đó có thể ép ông ta một bậc, những người còn lại ai mà thấy ông ta thì đều phải cúi đầu vấn an.

Năm đó cũng là do Huyền Thiên đạo nhân mà Công Tôn Lệ mới không dám động vào Mạnh Thiên Chính, chỉ có thể cúi đầu nhận sai. Nhưng bây giờ Huyền Thiên đạo nhân đã đi về cõi tiên, Bổ Thiên giáo lại khó có ai có thể áp chế được ông ta.

Trước khi đến Bất Lão sơn, Mạnh Thiên Chính vốn cho rằng Công Tôn Lệ đã chết, nhưng thật không nghĩ tới lão gia hỏa này vẫn còn sống.

Hiện tại sự tình đã có chút không dễ làm.

Huyền Dịch chân nhân đề nghị: "Sư điệt, ta thấy chuyện này không bằng cứ tính như vậy đi, vì lão già này có thực lực thâm bất khả trắc, trừ phi sư huynh của ta sống lại chứ nếu không hai người chúng ta liên thủ cũng chưa chắc có thể chống lại lão ta."

Mạnh Thiên Chính nghe vậy mà trong lòng mười phần không cam lòng, vừa nghĩ tới Tề Vô Hối đã chết mà càng thêm nhói đâu một trận.

"Không. . . Sự tình hôm nay không có khả năng cứ tính như vậy. Ta muốn để cho Bất Lão sơn nợ máu phải trả bằng máu."

Dù cho đối mặt với Công Tôn Lệ, Mạnh Thiên Chính cũng không chút nào nể tình. Giống như năm đó ông ta dám một mình đánh lên núi một cách điên cuồng vậy.

"Công Tôn Lệ, ngươi ít nói lời vô ích. Hôm nay lão phu liền để cho Bất Lão sơn của ngươi triệt để hủy diệt."

Vừa dứt lời, Mạnh Thiên Chính trong nháy mắt đã chém tới một kiếm, không nhiều ngoan thoại, vừa gặp mặt chính là muốn chọi cứng.

Chương 291 - Chấn Động Nhân Tâm

Đối mặt một kiếm của Mạnh Thiên Chính, Công Tôn Lệ rất là giật mình, không nghĩ tới chỉ vẻn vẹn trăm năm thời gian mà Mạnh Thiên Chính cũng đã đạt đến Chí Tôn cảnh.

Công Tôn Lệ hốt hoảng ứng đối, nhìn đám đồ tử đồ tôn trước mắt từng cái ngã trong vũng máu mà trong lòng bi thống không thôi.

Ông ta một kiếm đánh lui Mạnh Thiên Chính, chất vấn: "Mạnh Thiên Chính, Bất Lão sơn chúng ta cùng Bổ Thiên giáo của ngươi từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, năm đó ân oán đã chấm dứt từ lâu. Ngươi hôm nay làm ra chuyện tàn nhẫn máu tanh như thế liền không sợ bị thiên khiển sao?"

Mạnh Thiên Chính lạnh lùng đáp lại: "Chúng ta bị thiên khiển ư? Đây cũng là do các ngươi tự tìm đến mà thôi! Bất Lão sơn của ngươi dám lấn Bổ Thiên giáo của ta, sát hại sư đệ ta. . ."

Nói đến đây, trong lòng Mạnh Thiên Chính nhói nhói một trận, cực kỳ bi thương, mười phần sát khí thét lên: "Hôm nay ta liền để cho Bất Lão sơn các ngươi nợ máu phải trả bằng máu!"

"Cái gì?!!" Lời này vừa nói ra, Công Tôn Lệ lập tức sắc mặt trắng nhợt.

Người của Bất Lão sơn vậy mà giết chết sư đệ của Mạnh Thiên Chính sao? Là vị nào vậy?

Trong lòng Công Tôn Lệ nhịn không được mà thầm mắng một

trận. Đến cùng là tên chó nào dám làm ra đại họa như thế?

Bổ Thiên giáo là nơi chúng ta có thể trêu chọc sao?

Năm đó cũng bởi vì một tên trưởng lão của Bất Lão sơn đả thương sư đệ của Mạnh Thiên Chính, cho nên Mạnh Thiên Chính mới chặn đánh tại sơn môn, suýt chút nữa đều dẫn tới Huyền Thiên đạo nhân xuất thủ.

Nếu không phải cuối cùng Công Tôn Lệ ra mặt tự mình giải quyết, chịu nhận lỗi với Mạnh Thiên Chính, chữa khỏi tổn thương cho sư đệ ông ta, vậy chỉ sợ Bất Lão sơn đã sớm hủy diệt.

Bây giờ chuyện như vậy lại lần nữa phát sinh, mà lại còn nghiêm trọng hơn so với lần trước, Công Tôn Lệ đã tức đến muốn chửi mẹ nó.

Chỉ thấy Mạnh Thiên Chính bá khí bổ tới một kiếm, kiếm khí mang theo sự phẫn nộ, đem một tòa sơn mạch chặt thành hai nửa.

Công Tôn Lệ tránh thoát một kiếm này, lòng còn sợ hãi, vội vàng nói: "Mạnh sư điệt, ngươi có thể nghe lão phu giải thích một tiếng được không? Đợi ta đi tra rõ ràng chuyện này xong ta nhất định sẽ cho ngươi một lời giải thích hoàn mỹ."

Tình thế bây giờ mười phần bất lợi đối với Bất Lão sơn, Công Tôn Lệ đã bị Mạnh Thiên Chính kiềm chế, lại có Huyền Dịch ở một bên quan sát, cho nên ông ta căn bản không dứt ra được để đi giải cứu các đệ tử.

Nếu cứ tiếp tục như thế, cái tòa Thượng Cổ đạo thống này chỉ sợ là muốn thật sự hủy diệt.

"Không cần!" Mạnh Thiên Chính không cho Công Tôn Lệ cơ hội giải thích, trong lòng đặt quyết tâm chuẩn bị triệt để hủy diệt Bất Lão sơn.

Công Tôn Lệ lúc này cũng đã bị chọc giận, ông ta đã hảo ngôn khuyên bảo mà Mạnh Thiên Chính vẫn không cho ông ta mặt mũi.

"Hừ, Mạnh Thiên Chính, ngươi thật sự cho rằng lão phu không dám giết ngươi sao?"

Công Tôn Lệ bá khí vung tay lên, lực lượng của Chí Tôn cảnh trung kỳ trong nháy mắt liền bộc phát, Mạnh Thiên Chính lập tức bị đánh lui ra ngoài.

Công Tôn Lệ âm tàn nói ra:

"Nếu không phải ta xem ở mặt mũi sư thúc Huyền Thiên đạo nhân của ngươi thì một trăm năm trước ngươi đã chết rồi."

"Hiện tại ta lại cho ngươi một cơ hội rời đi nơi này, sự tình hôm nay ta có thể coi như chưa từng xảy ra."

Nhìn trước mắt từng vị đồ tử đồ tôn ngã xuống, Công Tôn Lệ lòng đang rỉ máu.

Cái truyền thừa này nặng nề như núi vậy.

Thế cục bây giờ đã xuất hiện xu thế thiên về một bên.

Một đám trưởng lão, cường giả của Bất Lão sơn đều bị Huyền Cơ Tử gọi ra ngoài, dẫn đến hiện tại Bất Lão sơn ngoại trừ Công Tôn Lệ ra thì một người có thể chống đỡ được tình cảnh này đều không có. Mà ông ta lại bị Mạnh Thiên Chính kiềm chế, căn bản không dứt ra được.

Nếu cứ phát triển như vậy thì Bất Lão sơn nhất định sẽ bị hủy diệt.

Vì bảo trụ truyền thừa, Công Tôn Lệ không thể không làm như thế.

Dù cho tổn thất nặng nề thì cũng tốt hơn rất nhiều so với hủy

diệt.

Mạnh Thiên Chính xoay chuyển thân hình trên không trung, chậm rãi rơi vào bên cạnh Huyền Dịch chân nhân, sắc mặt là một mảnh xanh xám.

Vừa rồi thăm dò một phen, Mạnh Thiên Chính đã biết rõ sự kinh khủng của Công Tôn Lệ.

Ông ta đang chuẩn bị mở miệng thì tại chân trời bay tới một đạo thân ảnh.

"Sư huynh!"

Tề Vô Hối từ đằng xa bay tới, cao giọng thét lên.

Trông thấy Tề Vô Hối xuất hiện, cả đám trưởng lão và đệ tử của Bổ Thiên giáo ở đây đều ngây ngẩn cả người.

"Cái này. . ."

"Gặp quỷ sao?"

Mạnh Thiên Chính cũng là trong lòng run lên, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Tề Vô Hối, hỏi: "Sư đệ, ngươi không chết ư?"

Chuyện này sao có thể? Ta đã tận tay tra xét tình huống của Tề Vô Hối, hắn rõ ràng đã chết rồi mà!

Nhưng bây giờ hắn lại êm đẹp đứng ở trước mặt ta, mà lại khí tức của hắn càng kinh khủng hơn trước, mơ hồ đã đạt đến Chí Tôn cảnh.

Điều đáng sợ nhất chính là Tề Vô Hối vậy mà còn phản lão hoàn đồng!

Chuyện này không có khả năng!

Chương 292 - Cá Chết Lưới Rách

Tề Vô Hối đi vào bên người Mạnh Thiên Chính, vội vàng giải thích: "Hồi bẩm chưởng giáo sư huynh, là Diệp sư đệ đã cứu ta. Hắn cho ta một viên tiên đan giúp ta có thể trùng sinh."

"Cái gì?!! Lại là Diệp sư thúc sao?" Cả đám đệ tử đều kinh hãi, nhóm trưởng lão càng là mang vẻ mặt mơ hồ.

"Vãi nồi! Vị Diệp sư đệ này giàu có như vậy ư? Vừa ra tay chính là tiên đan!"

"Tê!!! Không phải nói hai người bọn hắn không đội trời chung sao, thế nào lại đột nhiên xuất thủ hào phóng như vậy, ngay cả tiên đan cũng đều lấy ra!"

Đừng nói bọn hắn chấn kinh, dù là Mạnh Thiên Chính cũng không thể tin nổi.

Diệp Thu vậy mà bỏ được thù oán để lấy ra một viên tiên đan tới cứu Tề Vô Hối.

Không có người nào càng rõ ràng hơn so với Mạnh Thiên Chính về ân oán giữa Diệp Thu cùng Tề Vô Hối đến cùng sâu bao nhiêu.

Ông ta làm sao cũng không nghĩ tới Diệp Thu sẽ ra tay tương trợ Tề Vô Hối. Và càng không nghĩ đến Diệp Thu ngay cả người chết cũng đều có thể cứu sống.

Tề Vô Hối tới đây để cho tất cả mọi người ở đây đều ngừng lại, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn kinh.

Mà Công Tôn Lệ cũng tại thời khắc này minh bạch cái gì. Sắc mặt ông ta lập tức trở nên hết sức khó coi, nói: "Tốt lắm! Nói cho cùng đây chính là các ngươi tùy tiện tìm một cái cớ để cùng Bất Lão sơn chúng ta khai chiến. Mạnh Thiên Chính, hôm nay lão phu muốn để cho các ngươi trả ra cái giá nặng nề."

Công Tôn Lệ nguyên bản tự biết đuối lý, vốn định dàn xếp ổn thỏa, nhưng lúc này Tề Vô Hối vậy mà không có chết, cho nên tính chất lập tức thay đổi.

Trong chốc lát, Công Tôn Lệ đặt mình vào phía dưới mây đen, đùng một tiếng, một đạo sấm sét xẹt qua trời cao.

"Grào!!!"

Thao Thiết di chủng phát ra một tiếng gào thét, cái chân đứt lìa kia trong khoảnh khắc đã khôi phục nguyên dạng.

Chỉ thấy nó đột nhiên hướng về bầu trời mà bay đi, chậm rãi bay tới dưới chân Công Tôn Lệ.

Công Tôn Lệ một cước giẫm trên đầu nó, trong nháy mắt một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa liền bộc phát.

"Không được!" Mạnh Thiên Chính lập tức biến sắc, vì Công Tôn Lệ đây là muốn cá chết lưới rách.

Ông ta quay đầu nhắc nhở: "Tất cả đều lui ra ngoài cho ta."

Vừa dứt lời, chỉ gặp Mạnh Thiên Chính chậm rãi tế ra một khối thất thải thần thạch, đặt mình vào bên trong ánh sáng Thần Thánh.

"Bổ Thiên Thuật!"

Đám người nhìn thấy vậy mà trong lòng giật mình, vì Mạnh Thiên Chính lại một lần nữa thi triển Bổ Thiên Thuật.

Nhưng lần này cùng lần trước là có sự khác biệt. Ông ta lấy ra một khối bổ thiên thần thạch để làm kíp nổ, phát động thất thải thánh quang, giúp cho uy lực của Bổ Thiên Thuật trong nháy mắt đã tăng lên gấp mấy trăm lần.

Ngay cả Huyền Dịch đạo nhân giờ phút này cũng âm thầm giật mình, áp lực tăng lên gấp bội.

Cường giả Chí Tôn cảnh trong nháy mắt đã triển khai chiến đấu, tất cả mọi người vội vàng lui lại vì sợ bị vạ lây.

Đối mặt nghiền ép chi thế của Công Tôn Lệ, Mạnh Thiên Chính không có chút nhượng bộ nào.

Sự tình đã đến một bước này thì cũng không còn chỗ để quay đầu lại.

Coi như Tề Vô Hối không có chết nhưng mâu thuẫn giữa hai giáo đã đến tình trạng không cách nào hóa giải.

"Grào!!!"

Công Tôn Lệ toàn lực bộc phát, đem ra tất cả lực lượng tiến nhập vào thể nội Thao Thiết di chủng, triệt để kích phát nó.

Tế Linh giận dữ gầm lên, một cỗ thôn thiên phệ địa chi lực liền phô thiên cái địa mà tới.

Tất cả mọi người đều cảm giác được khí tức tử vong, bọn họ khống chế không nổi thân thể mà không ngừng lao về hướng cái miệng rộng của Thao Thiết.

Vào lúc này, Mạnh Thiên Chính quát lạnh một tiếng.

"Trấn!"

Trong chốc lát, Bổ Thiên Thuật cũng bộc phát toàn lực, một cỗ lực lượng kinh người lao ra chặn lại phần lớn lực lượng thôn phệ,

nhất thời không phân cao thấp.

Không thể không nói, Bổ Thiên Thuật xác thực quá kinh khủng, ảo diệu vô tận.

Dù sao đây đã từng là thần kỹ, chỉ do thời kỳ Thượng Cổ phát sinh náo động mới gián tiếp để cho Bổ Thiên Thuật từ thần kỹ biến thành bí pháp Thiên giai.

Nếu như có thể tìm về một bộ phận khác, cái Bổ Thiên Thuật này tuyệt đối có thể trở lại đỉnh phong.

Mạnh Thiên Chính toàn lực ngăn cản nhưng chung quy là thua thiệt về tu vi nên cảm giác cố hết sức. Trong lúc giằng co, ông ta mơ hồ có dấu hiệu thất bại.

Bổ Thiên Thuật tuy mạnh nhưng Công Tôn Lệ lại có tu vi mạnh hơn Mạnh Thiên Chính, huống chi ông ta còn dung hợp thần thông của Tế Linh, thực lực liền tăng mạnh, như vậy Mạnh Thiên Chính làm thế nào có khả năng chống đỡ được.

Chương 293 - Tru Tiên Kiếm Hiện Thế

"Ha ha ha, Mạnh Thiên Chính, ta nhìn xem ngươi còn chống đỡ như thế nào?"

"Ngươi và ta chênh lệch há một cái Bổ Thiên Thuật nho nhỏ có thể bù đắp?"

"Ngươi chuẩn bị kỹ càng để đền mạng cho đồ tử đồ tôn đã chết của Bất Lão sơn chúng ta đi!"

Công Tôn Lệ cuồng vọng cười to, tựa hồ đã nắm chắc phần thắng.

Giờ phút này, cho dù là Huyền Dịch chân nhân cùng Tề Vô Hối cùng nhau xuất thủ thì ông ta căn bản cũng không sợ.

"Không tốt, chưởng giáo sư huynh sắp thua rồi!" Tề Vô Hối chấn kinh nói ra.

Hắn đang muốn xuất thủ thì lúc này bỗng nhiên có một thanh Tiên Kiếm từ chân trời chậm rãi bay tới, trong chốc lát một đạo kiếm khí kinh thiên liền chém tới.

"Cái này. . ."

Công Tôn Dương còn đang cười to thì lập tức mang vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Ông ta chỉ thấy một thanh Tiên Kiếm đột nhiên chém tới, không đến một hơi thở là Thao Thiết di chủng đã trực tiếp bị chém chết ngay tại chỗ.

Đột nhiên xuất hiện kinh biến làm cho tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi.

Nhìn xem trên bầu trời là một thanh kiếm có vết rỉ loang lổ, còn gãy mất một đoạn, trong lòng mọi người liền run lên.

"Tiên Kiếm!"

"Cái này. . . Cái này chẳng lẽ chính là Tru Tiên Kiếm trong truyền thuyết, ngay cả tiên cũng có thể trảm?"

Tất cả mọi người đều cảm thụ được sự áp bách kinh khủng đến từ Tru Tiên Kiếm, hô hấp đều trở nên khó khăn.

Trên thân Tru Tiên Kiếm tán phát ra sát khí băng lãnh nhập hồn, để cho người ta trở nên thất thần, thiên địa phảng phất như biến sắc.

Tích!

Tích!

Tích!

Là âm thanh máu tươi nhỏ xuống mặt đất.

Một mảnh thiên địa đỏ như máu tựa hồ rơi xuống mưa máu, sát ý trùng thiên đập vào mặt, thân thể đám người run lên, sợ hãi phát ra từ linh hồn.

Khi thanh Tru Tiên Kiếm kia xoay quanh trên bầu trời, tất cả mọi người đều ngưng thở, bầu không khí an tĩnh đến đáng sợ.

"Đây rốt cuộc là bội kiếm của người nào?"

"Sát ý thật kinh người! Không nghĩ tới hôm nay loại Thượng Cổ hung khí này lại một lần nữa hiện thân!"

Trong lòng mọi người đều rất hiếu kì, không ngừng đảo mắt tìm kiếm trên bầu trời, muốn tìm ra chủ nhân của thanh kiếm này.

Nhìn xem Thao Thiết di chủng dưới chân đã bị trấn sát, Công Tôn Lệ trong lòng sợ hãi không thôi, linh hồn đều đang run rẩy.

"Không. . ."

"Chẳng lẽ đạo thống Bất Lão sơn chúng ta truyền thừa mấy cái kỷ nguyên mà hôm nay thật sự muốn hủy diệt?"

Trong lòng ông ta không ngừng tự hỏi và cảm thấy rất không cam lòng. Nhưng khi đối mặt với một thanh Tiên Kiếm, ông ta rốt cuộc đề không nổi nửa điểm chiến ý.

Thật là đáng sợ!

Không thấy người nhưng lại thấy kiếm của hắn!

Vẻn vẹn chỉ lấy kiếm thế mà tại trăm dặm bên ngoài liền chém chết được Tế Linh của Bất Lão sơn.

Lúc này ngay cả bọn người Mạnh Thiên Chính cũng giật mình trong lòng.

Bọn họ thực sự không hiểu nổi thanh tiên kiếm này từ đâu mà đến, và tại sao lại trợ giúp bọn họ?

Chẳng lẽ thanh tiên kiếm này là bội kiếm của một vị trưởng lão nào đó trong Bổ Thiên giáo của bọn họ?

Không có khả năng a!

Bây giờ Tiên Kiếm duy nhất của Bổ Thiên giáo cũng chỉ là Vân Tiêu Tiên Kiếm trong tay Diệp Thu.

Hắn có một thanh Tiên Kiếm là đã quá kinh khủng rồi, bọn họ không dám tin tưởng thanh Tru Tiên Kiếm này cũng là bội kiếm

của Diệp Thu.

Vào lúc tất cả mọi người đang nghi ngờ, chỉ gặp một mảnh Thiên Uyên kia bỗng nhiên hiện lên một đạo thân ảnh áo trắng.

Hắn từ trên chín tầng trời thả người nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp lên phía trên Tru Tiên Kiếm.

Diệp Thu một cước giẫm lên lưỡi kiếm, đứng chắp tay sau lưng, phảng phất như một vị Tiên Nhân giáng lâm nhân gian, phong độ nhẹ nhàng, ngạo thị quần hùng.

"Ha ha ha, cuối cùng vẫn còn kịp." Diệp Thu cười lên một tiếng, hững hờ nhìn một màn trước mắt.

Côn Bằng Bảo Thuật quả là rất nhanh!

Cự ly xa như vậy cho dù là không ngừng thuấn di thì cũng phải nửa ngày mới tới. Nhưng sau khi toàn lực thi triển Côn Bằng Bảo Thuật vậy mà chỉ cần một canh giờ là tới.

Nam nhân nhanh nhất lịch sử trừ ta ra không còn có thể là ai khác!

…

Khi Diệp Thu tiến vào nơi này, toàn trường liền chấn kinh.

"Trời ạ! Vậy mà thật sự là Diệp sư thúc!"

Tất cả mọi người rất kinh hãi, vừa rồi còn đang suy đoán thanh tiên kiếm này rốt cuộc là của người nào thì một giây sau kiếm chủ liền tới, vậy mà lại thật sự là Diệp Thu.

"Chuyện này sao có thể? Không phải hắn đã có một thanh Tiên Kiếm rồi sao?"

Đám người vô cùng kinh hãi, vì Vân Tiêu Tiên Kiếm trong tay

Diệp Thu đã quá kinh khủng, nhưng không nghĩ tới hắn lại còn có một thanh Tru Tiên Kiếm càng kinh khủng hơn.

Đây là chuyện ma quỷ gì a?

Tề Vô Hối càng là giật mình trong lòng, hắn đột nhiên cảm thấy may mắn vì đã sớm hóa thù thành bạn, nếu hiện tại hắn cùng Diệp Thu đối nghịch thì không phải hắn đang tự tìm đường chết hay sao?

"Phù. . . Mẹ nó, tiểu tử này không phải là người!"

Chương 294 - Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn

Đứng trên Tru Tiên Kiếm, Diệp Thu nhìn xung quanh một chút, tay phải nhẹ nhàng búng một cái, hai vị đồ nhi của hắn trong nháy mắt đã bị truyền tống ra.

Diệp Thu quay đầu hướng các nàng nói: "Đi xuống đi, ở tại bên người sư bá của các ngươi, không nên chạy loạn."

"Vâng!" Hai nàng nhẹ gật đầu, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch, nhao nhao hoảng sợ với tốc độ vừa rồi của Diệp Thu.

Quá nhanh đi!

Cái gì cũng thấy không rõ!

Vèo một cái đã không biết rõ đi tới chỗ nào!

Các nàng chưa từng thấy qua tốc độ nhanh như vậy, cảm giác gì đều không có mà lập tức tới nơi.

Đây chính là tốc độ bây giờ của sư tôn sao?

Thật nhanh a!

Đợi hai vị đồ nhi trở lại bên trong đội ngũ của Bổ Thiên giáo, Diệp Thu đem ánh mắt nhìn về phía Công Tôn Lệ.

"Xin hỏi các hạ là người nào?" Sắc mặt Công Tôn Lệ đã là một mảnh tái nhợt, toàn thân đều đang phát run, e ngại nhìn xem Diệp Thu, cảnh giác hỏi.

Loại cảm giác áp bách này để cho ông ta nhớ lại năm đó bị Huyền Thiên đạo nhân chi phối đến sợ hãi.

Chỉ nghe Diệp Thu chậm rãi nói ra: "Bổ Thiên giáo, Tử Hà phong, Huyền Thiên đạo nhân chi đồ, Diệp Thu."

"Cái gì?!! Ngươi là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân sao?" Từng cái tên quen thuộc kích thích thật sâu nội tâm Công Tôn Lệ.

Ông ta lặng lẽ nhìn chăm chú vào thanh niên trước mắt, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra Diệp Thu lại là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân.

Cảm thụ được cỗ cảm giác áp bách kinh người đến từ Diệp Thu, trong lòng Công Tôn Lệ là một trận bàng hoàng, thất thố.

Loại cảm giác áp bách này so với Huyền Thiên đạo nhân mang đến năm đó còn kinh khủng hơn.

Công Tôn Lệ không nghĩ ra ông ta năm đó đã bị Huyền Thiên đạo nhân đè ép một đầu, sau khi Huyền Thiên đạo nhân chết ông ta vốn cho là mình đã có thể vô địch thiên hạ, nhưng ai ngờ lại xuất hiện một tên đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân.

Dựa vào khí thế để phán đoán, Diệp Thu không hề yếu hơn so với ông ta.

Công Tôn Lệ đè nén cảm xúc, nội tâm dần dần mất khống chế, chậm rãi bay lên không trung. Từ nơi sâu xa tựa hồ đã sớm có thiên ý, Huyền Thiên đạo nhân chính là khắc tinh trong vận mệnh của ông ta. Dù cho Huyền Thiên đạo nhân đã chết nhưng đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân cũng có thể bình ổn vượt qua ông ta.

Công Tôn Lệ rất không phục, chậm rãi thôi động lực lượng toàn thân, trong chốc lát một đạo lôi điện kinh người xẹt qua trời cao.

"Đây là bí thuật Thiên giai!"

Đám người liền kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Giữa trừng đạo lôi điện vang dội, Công Tôn Lệ phảng phất như biến thành người khác.

"Khí tức thật kinh người, đây là thực lực chân chính của Chí Tôn cảnh sao?"

Tất cả mọi người ở đây đều hít sâu một hơi, nhìn chăm chú vào thiên khung.

Bên trong lôi đình vạn trượng, Công Tôn Lệ đẩy ra hai tay.

Trong chốc lát, vạn đạo lôi đình lấp lóe lao xuống, hình thành một cái trận pháp.

"Ta mặc kệ ngươi là đồ đệ của ai, nếu ngươi có can đảm bước vào Bất Lão sơn của ta một bước thì ta đều giết không tha."

Khí thế kinh khủng của Công Tôn Lệ dần dần bộc phát, tất cả mọi người đều bị bức lui ra xa.

Diệp Thu đứng độc lập dưới Thiên Uyên, nhẹ nhàng giẫm lên Tru Tiên Kiếm, thả người nhảy lên, hắn tựa như đạn pháo cao xạ mà trực tiếp xông vào bên trong lĩnh vực lôi điện kia.

"Ta ngược lại thật muốn nhìn xem ngươi có bản lãnh gì!"

Diệp Thu đi bộ nhàn nhã xâm nhập vào bên trong lôi trận, một chưởng đánh ra Càn Khôn Vô Cực Thủ.

Trong nháy mắt, có một đạo lôi điện vạch phá trời cao lao thẳng về phía Diệp Thu.

Đối mặt với đạo lôi điện kinh người như thế nhưng Diệp Thu không có chút nào nhượng bộ.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, phía dưới mây đen cuồn cuộn, hai đạo thân ảnh đang phiêu phù ở ở bên trong hư không.

Đứng dưới Thiên Uyên, Diệp Thu chậm rãi nâng tay phải lên, nhìn xem giữa ngón tay lưu động thiểm điện mà lẩm bẩm.

"Lĩnh vực lôi điện sao? Ừm, lực lượng này tràn ngập tính xâm lược, lực sát thương xác thực rất to lớn."

Công Tôn Lệ vừa thi triển ra Viễn Cổ bí thuật của Bất Lão sơn, Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn.

Bí thuật bày một khi bị triển khai thì tại bên trong Chu Thiên sẽ hình thành một cái lĩnh vực lôi điện.

Một khi tiến vào bên trong lĩnh vực lôi điện thì sẽ nhận ngàn vạn lôi điện công kích, mà lại lôi điện có lực lượng mười phần kinh người.

Tại bên trong lĩnh vực lôi điện, tốc độ và lực lượng của Công Tôn Lệ đều sẽ đạt được sự tăng lên to lớn.

Diệp Thu có thể cảm giác được khí tức của ông ta đang trở nên mờ ảo, trông rất huyền huyễn.

"Tiểu tử! Ngươi có là gan thật lớn a, ngay cả lĩnh vực lôi điện của ta mà cũng dám tiến vào!" Trong hư không, Công Tôn Lệ cười lạnh nói ra, tựa hồ đã thấy tử kỳ của Diệp Thu.

Tiểu tử này cũng có chút thực lực, chỉ tiếc là hắn quá mức tự phụ, tự mãn. Dạng người này chỉ có một cái hạ tràng, đó chính là chết!

"Tại trong lĩnh vực này ta chính là vô địch! Hôm nay liền xem như Đại La Thần Tiên hạ phàm thì cũng không thể nào cứu được

ngươi!"

Công Tôn Lệ hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt đã vỗ ra một chưởng, tốc độ của ông ta rất nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Diệp Thu.

Nhưng mà so tốc độ thì Diệp Thu cũng không e ngại bất luận kẻ nào.

Chương 295 - Sỉ Nhục

"Ha ha ha, lão già ngươi tựa hồ rất tự tin đối với tốc độ của ngươi nhỉ?" Diệp Thu nghiền ngẫm cười một tiếng.

Ngay tại thời khắc Công Tôn Lệ sắp đánh tới, hắn bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Trong lúc mơ hồ, một đạo ánh sáng chọt hiện giống như Côn Bằng giương cánh, trong chốc lát Diệp Thu đã ở bên ngoài lĩnh vực.

"Chuyện này. . . Làm sao có thể?" Công Tôn Lệ kinh hãi thốt lên, ông ta không dám tin mà nhìn xem Diệp Thu phía dưới.

Hắn vậy mà có thể từ bên trong lĩnh vực của mình tới lui tự nhiên sao? Mà lại hắn còn không nhận bất luận sự áp chế gì, hành động và tốc độ nhanh chóng như vậy. Cho dù là ta cũng đuổi không kịp hắn.

Công Tôn Lệ mơ hồ, chất vấn: "Ngươi làm như thế nào mà có thể tại bên trong lĩnh vực của ta tới lui tự nhiên?"

Diệp Thu cười nói: "Cái này có gì khó chứ?"

"Đây là ý gì?"

Tất cả mọi người đều mê mang, đột nhiên phát hiện Diệp Thu lại một lần nữa xâm nhập vào bên trong lĩnh vực lôi điện.

"Ta lại tiến vào nè!"

Diệp Thu vừa dứt lời, Công Tôn Lệ trong nháy mắt đã xuất thủ vỗ tới một chưởng.

Diệp Thu lại lập tức biến mất, lúc gặp lại thì hắn đã xuất hiện tại bên ngoài lĩnh vực.

"Ha ha ha, ta lại ra nè!"

"Ngươi đánh không trúng ta đâu!"

Diệp Thu khiêu khích cười nói, Công Tôn Lệ liền tức giân đến đen mặt.

Mẹ nó! Thằng chó này!

Nhưng vẫn chưa xong, chỉ thấy Diệp Thu lại một lần nữa lắc mình, sau lưng hắn sáng lên một đạo ánh sáng Côn Bằng giương cánh.

"Ta lại tiến đến!"

Công Tôn Lệ không có kịp phản ứng nhưng người khác đã không thấy.

"Ta lại ra!"

"Ngươi làm khó dễ được ta sao?" Đùa bỡn Công Tôn Lệ một phen, Diệp Thu ngoạn vị cười nói.

Không có ý nghĩ gì đặc biệt, chỉ là chơi đùa một chút.

Mỗi một lần đi vào, Công Tôn Lệ vừa kịp phản ứng, chuẩn bị nhất cử bắt lại Diệp Thu thì hắn liền biến mất.

Mặc cho ông ta cố gắng như thế nào cũng đều không thể ngăn lại Diệp Thu, chỉ có thể mặc cho hắn tại bên trong lĩnh vực của mình tới lui tự nhiên.

"Thằng chó!!!" Công Tôn Lệ bị lửa giận công tâm thét lên.

Ông ta tu đạo nửa đời nhưng còn chưa hề nhận qua loại nhục

nhã này, hơn nữa đây còn là sự nhục nhã đến từ một tên hậu bối vãn sinh. Mà cay nhất chính là người này còn là đệ tử của đối thủ một mất một còn của ông ta.

Công Tôn Lệ nhất thời không làm gì được Diệp Thu mà trong lòng tức giận không thôi, không biết nên hạn chế hắn như thế nào.

Sau khi trầm tư một lát, Công Tôn Lệ bỗng nhiên cất tiếng cười to.

"Ha ha ha ha. . . Buồn cười, buồn cười!"

"Ngươi cười cái gì?" Diệp Thu nhướng mày hỏi.

Chẳng lẽ lão già này đã bị ta kích thích đến điên rồi? Tại sao lão ta lại đột nhiên bật cười như vậy?

"Ta cười đám người Tử Hà phong của ngươi gan nhỏ như chuột, sẽ chỉ biết chạy trối chết khi gặp địch thủ."

"Năm đó sư tôn của ngươi như thế và hiện tại ngươi cũng như thế."

Công Tôn Lệ nói lời khiêu khích, ông ta muốn chọc giận Diệp Thu để cho hắn tiến vào lĩnh vực chiến một trận cùng mình.

Nhưng điều để cho Công Tôn Lệ tương đối im lặng chính là Diệp Thu đối với lời này vậy mà không có nửa điểm phản ứng.

Hắn nghiêm túc suy tư một chút rồi như có điều suy nghĩ nói ra: "Ngươi nói cái gì vậy? Không phải năm đó ngươi đã bị sư tôn của ta dùng một tay đánh ngã hay sao? Ngươi tại thời điểm nào đánh cho sư tôn của ta bỏ chạy hả?"

"Ngươi. . ." Công Tôn Lệ liền tức giận đến muốn thổ huyết.

Mẹ nó! Sự tình này là kẻ nào đã loạn truyền?

Công Tôn Lệ vốn là cố ý nói láo để chọc giận Diệp Thu, không nghĩ tới hắn liền nhận ra, đồng thời còn nói ra sự tích mất mặt trước đây của ông ta.

"Khốn kiếp!" Công Tôn Lệ giận mắng một tiếng.

Tay phải của ông ta tìm tòi lấy ra một thanh linh kiếm, sau đó chỉ dẫn một đạo thần lôi từ trên chín tầng trời chém xuống.

"Tránh mau!" Đám người phía dưới trông thấy một màn này thì đều biến sắc kinh hô.

Đây chính là một kiếm của Chí Tôn cảnh, nếu như bị bổ trúng thì hắn phải chết không nghi ngờ.

Tại thời khắc mấu chốt này, Diệp Thu lại một lần nữa xuất thủ, hắn chậm rãi đẩy ra một chưởng, một cái Thái Cực Đồ Ấn trong nháy mắt đã bay ra.

Ầm!!!

Một tiếng nổ vang rung trời, đạo thiên lôi kia liền bị Diệp Thu thành công hóa giải.

Chỉ gặp hắn lại một lần nữa xâm nhập vào bên trong lĩnh vực của Công Tôn Lệ, lần này hắn cũng không tiếp tục ra ngoài.

Diệp Thu vững vàng đứng tại bên trong lôi điện, nhìn chăm chú vào Công Tôn Lệ, ngoạn vị cười nói:

"Lão đầu, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng sau cùng của ngươi."

"Tới đi! Hãy dùng bất luận phương thức gì mà ngươi ưa thích."

"Nếu ngươi có thể đánh bại ta thì các đệ tử Bất Lão sơn ở đây đều có thể toàn mạng."

Lời này vừa nói ra, hai mắt Công Tôn Lệ liền tỏa sáng, nói:

"Ngươi nói thật chứ?"

Trong lòng ông ta kiêng kị nhất chính là tính mạng của những hài đứa nhỏ kia, nếu không phải như thế thì ông ta như thế nào lại chọi cứng cùng Bổ Thiên giáo.

Vì truyền thừa của Bất Lão sơn có thể tiếp tục bảo lưu, Công Tôn Lệ có thể từ bỏ hết thảy, cho dù là tính mạng của mình.

Lấy cục thế trước mặt, Bất Lão sơn bị hủy diệt là đã chú định, cho dù ông ta có liều chết thì cũng không cách nào vãn hồi cục diện.

Bây giờ nghe Diệp Thu cho mình cơ hội thì Công Tôn Lệ làm sao có thể bỏ qua.

Chương 296 - Đã Đến Lúc Ta Kết Thúc Ngươi!

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Ta từ trước đến nay luôn nói lời giữ lời, Bất Lão sơn sinh tử tồn vong thế nào liền nhìn ngươi có bản sự kia hay không. Nếu ngươi đánh thắng ta thì sẽ có thể bảo trụ truyền thừa, còn nếu ngươi đánh thua thì Bất Lão sơn cũng chỉ có thể diệt vong."

"Hừ, cuồng vọng." Công Tôn Lệ cười lạnh nói, trong nháy mắt đã vỗ tới một chưởng.

Ông ta không biết là ai đã cho Diệp Thu tự tin mà dám cuồng vọng như thế.

Công Tôn Lệ thừa nhận Diệp Thu rất mạnh, nhưng cũng không mạnh đến mức ông ta không thể làm gì được hắn.

Phải biết Công Tôn Lệ chính là cường giả Chí Tôn cảnh trung kỳ, Diệp Thu nói cho cùng cũng chỉ mới là Chí Tôn cảnh sơ kỳ mà thôi. Coi như liều chết chiến một trận thì ông ta cũng có thể đánh bại Diệp Thu để bảo trụ cái truyền thừa Thượng Cổ này.

Một chưởng vỗ đến, trong nháy mắt lực lượng của Chí Tôn cảnh trung kỳ đã hoàn toàn bộc phát.

Công Tôn Lệ không có ý định ẩn giấu cái gì, đối mặt dạng đối thủ như Diệp Thu thì ông ta chỉ có sử xuất toàn lực mới có phần thắng.

Hai người trên không trung chạm nhau một chưởng, sau đó riêng phần mình lui lại một bước, nhưng không có dừng lại một

hơi mà một lần nữa đối đầu.

Tại bên trong lĩnh vực lôi điện, sức chiến đấu của Công Tôn Lệ xác thực rất mạnh.

Ông ta không chỉ có tốc độ rất nhanh và lực lượng cường đại, mà hơn nữa còn có thể mượn nhờ thiên lôi chi thế để không ngừng quấy rối Diệp Thu.

Trận chiến kinh thiên động địa này làm cho tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ không thôi.

Bọn họ ngừng thở, không dám chớp mắt, vì sợ sẽ bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết chiến đấu đặc sắc nào đó.

"Chà. . . Quá mạnh! Đây chính là Chí Tôn cảnh chiến đấu, nhìn thấy mà hoa cả mắt a!"

"Không nghĩ tới Diệp sư thúc lại bất tri bất giác có thực lực vượt qua cả chưởng giáo chân nhân. Nếu cứ tiếp như thế thì Diệp sư thúc nên được xưng là Bổ Thiên giáo đệ nhất nhân!"

Đám người nghị luận một trận, ngay cả Mạnh Thiên Chính lúc này cũng là liên tục tán thưởng.

"Không nghĩ tới Diệp sư đệ có thể tại mười năm ngắn ngủi mà trưởng thành đến tình trạng này! Hắn không hổ là Tiên Thiên Đạo Thể, không hổ là vạn cổ đệ nhất Tiên Thể."

"Thiên phú của hắn kinh ngươi như thế có lẽ không bao lâu hắn sẽ thật có thể đánh vỡ truyền thuyết Đông Hoang đã qua vạn năm không có Đại Đế."

"Bổ Thiên giáo chúng ta sắp phục hung rồi!"

Mạnh Thiên Chính phát ra cao hứng từ nội tâm. Ông ta đã già nên cũng đã mất đi động lực truy đuổi đối với cái gọi là Tiên Đạo.

Điều duy nhất trước mắt có thể để cho ông ta lo lắng chính là truyền thừa của Bổ Thiên giáo.

Rất sớm trước đó, Mạnh Thiên Chính đã một mực lo lắng nếu như tương lai có một ngày ông ta thật sự dầu hết đèn tắt, vậy Bổ Thiên giáo còn có người có thể tiếp tục khiêng đỡ cái truyền thừa Thượng Cổ này tiếp tục đi tới đích hay không?

Không có người biết rõ Mạnh Thiên Chính những năm gần đây đến cùng có áp lực lớn đến bao nhiêu. Cũng không ai biết ông ta vì giúp đồng môn hài hòa, vì giúp thánh địa của mình phát triển mà đã bỏ ra bao nhiêu công sức và đã làm ra bao nhiêu chuyện.

Vào lúc này, Tề Vô Hối cũng mang vẻ mặt rung động khi nhìn xem trận đại chiến kia, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tề Vô Hối thật không nghĩ tới, đối thủ đã từng bị hắn xem thường mà bây giờ đã trưởng thành đến tình trạng hắn chỉ có thể ngưỡng vọng.

Tề Vô Hối cảm thụ được sinh cơ bừng bừng, lực lượng hùng hậu trong thể nội, có lẽ sau khi chuyện này kết thúc hắn cũng có thể đột phá đến cảnh giới truyền thuyết kia.

Nhưng coi như đột phá thì trong lòng Tề Vô Hối cũng minh bạch chính mình không có khả năng lại là đối thủ của Diệp Thu.

Trên bầu trời, trận chiến đấu đã càng thêm kịch liệt. Hai người sau khi lẫn nhau phá chiêu mấy ngàn hiệp, sắc mặt Công Tôn Lệ đã triệt để trầm xuống, ông ta rốt cục cũng ý thức được một vấn đề.

Đó là tại bên trong mấy ngàn hiệp đối bính này, Diệp Thu từ đầu đến cuối đều biểu hiện rất thong dong, tựa như đi dạo nhàn nhã vậy.

Hắn đối mặt với công kích hung mãnh của Công Tôn Lệ mà

chẳng những không có rơi xuống hạ phong, ngược lại còn tỏ ra rất nhẹ nhàng thư thái.

Công Tôn Lệ rốt cục đã minh bạch Diệp Thu vì sao lại cho ông ta cơ hội kia. Bởi vì lấy tình huống chiến đấu hiện tại để phán đoán, ông ta căn bản không có một chút phần thắng.

"Không. . . Ta không tin hắn thật sự không thể chiến thắng." Vì đạo thống, vì truyền thừa, trong lòng Công Tôn Lệ vẫn an ủi tự mình, không chịu tin tưởng mình sẽ thất bại.

Ầm!!!

Lại có tiếng nổ kinh thiên vang lên, hai người một lần nữa tách ra. Tại bên trong lĩnh vực lôi điện, Diệp Thu cảm thụ được thiên lôi thẩm phán nhưng không hề có chút hoảng sợ nào.

Trận chiến đấu vừa rồi hắn cũng chỉ hoạt động gân cốt một chút, trò hay còn không có chân chính trình diễn.

"Lão đầu, ngươi chỉ có chút bản lãnh này thôi sao? Nếu chỉ là như vậy thì liền đến đây thôi! Bất Lão sơn truyền thừa nhiều năm như vậy cũng nên đến thời điểm kết thúc." Diệp Thu chậm rãi nói ra.

Chương 297 - Kẻ Làm Nền

Chỉ thấy ngón tay phải của Diệp Thu chỉ thiên, bỗng nhiên một cơn cuồng phong nổi lên, rồi một cỗ kiếm ý kinh thiên trong nháy mắt liền bộc phát.

Một khắc này, sắc mặt Công Tôn Lệ đã tái nhợt xuống.

"Không, không có khả năng. . ."

"Đánh lâu như vậy mà hắn còn không có xuất ra toàn lực sao?"

Nhìn xem cuồng phong loạn vũ trên đỉnh đầu, bỗng nhiên có một thanh cự kiếm chậm rãi Tụ Khí mà thành.

Công Tôn Lệ triệt để luống cuống, có cảm giác tử vong ập tới.

Ông ta có thể nhận ra than cự kiếm do kiếm khí ngưng tụ kia mười phần kinh khủng, ông ta căn bản không có khả năng chống đỡ nổi.

"Không thể! Bất Lão sơn của ta làm sao có thể cứ như vậy mà bị hủy diệt?" Công Tôn Lệ mãnh liệt lắc đầu, không nguyện ý tiếp nhận kết cục này.

Sau đó ánh mắt ông ta bỗng nhiên trở nên âm tàn, trên thân ông ta bỗng nhiên có một cỗ hắc khí dâng lên ngút trời.

Diệp Thu nhướng mày, có chút khó tin mà nhìn xem Công Tôn Lệ, nói: "Quỷ dị chi nguyên!"

Chỉ gặp từ phía dưới Bất Lão sơn, tại một cái nguồn suối bên trong lòng đất tuôn ra đại lượng hắc khí.

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi.

"Bên trong đạo thống Bất Lão sơn vậy mà lại ẩn giấu nhiều quỷ dị chi nguyên như vậy sao? Thì ra kẻ cầm đầu hung thú bạo động trước đây chính là lão ta!" Lâm Thanh Trúc chậm rãi đi ra từ trong đám người, lặng lẽ nhìn xem hắc khí không ngừng toát ra mà ánh mắt lộ ra sát ý.

Không có người nào phản ứng càng kịch liệt hơn so với nàng khi trông thấy khí tức quỷ dị này.

Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt băng lãnh, nàng đau khổ tìm kẻ thù lâu như vậy nhưng thật ra bọn hắn đã từng xuất hiện qua bên người nàng.

Đó chính là Bất Lão sơn, là cái gọi là đạo thống truyền thừa Thượng Cổ.

Trước đây là Thiên Cơ Tử, bây giờ là Công Tôn Lệ, cả hai đều có được cỗ lực lượng quỷ dị kia gia trì. Nhưng không giống với Thiên Cơ Tử, Công Tôn Lệ tựa hồ đã luyện hóa cỗ lực lượng này nên không có sinh ra phản phệ.

Gặp Lâm Thanh Trúc phản ứng kịch liệt như thế, Triệu Uyển Nhi cũng minh bạch cái gì.

"Sư tỷ, ngươi yên tâm đi, sư tôn nhất định sẽ giết lão ta." Nàng chỉ có thể an ủi một câu, vì cũng không biết rõ nên nói cái gì cho phải.

Lâm Thanh Trúc hơi không khống chế được cảm xúc thì đã lần nữa nhớ tới thảm trạng cha mẹ nàng trước khi chết, trong mắt nàng chảy ra nước mắt, mang theo cừu hận sát ý nhìn chăm chú vào Công Tôn Lệ trên bầu trời.

Lâm Thanh Trúc tự biết thực lực của mình không đủ, cho nên chỉ có thể đem hi vọng ký thác trên người Diệp Thu. Vì hắn đã đáp

ứng nàng sẽ giúp nàng báo thù.

Lúc này Công Tôn Lệ đã bị cỗ hắc khí kia triệt để bọc lại. Chỉ thấy hai mắt ông ta bốc lên hồng quang, lộ ra ý cười khiếp người.

"Ha ha ha, Diệp Thu, ngươi chưa từng nghĩ tới lão phu còn lưu lại hậu thủ đúng không?"

Sau khi hút vào hắc khí, thực lực của Công Tôn Lệ trong nháy mắt liền tăng vọt, đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, mơ hồ có xu thế xung kích Phong Vương cảnh.

Không thể không nói cỗ khí tức quỷ dị này quá kinh khủng, cũng không biết rõ nó từ đâu mà đến.

Diệp Thu từng phát hiện nó tồn tại trong một cái khe tại vô nhân khu, nhưng lại không biết nơi nó phát ra.

Loại lực lượng này rất cường đại, nếu như hấp thu thì có thể tăng lên tu vi bản thân trên diện rộng. Nó không ngừng kích thích lực lượng của thân thể, khiến cho tâm tính người hấp thu trở nên nóng nảy hơn.

Chuyện này có chút giống như cấm pháp Ẩm Huyết Kỹ của Bổ Thiên giáo, vì cũng có thể tăng lên lực lượng nhưng sẽ lấy việc thiêu đốt tinh huyết làm đại giới.

Diệp Thu lặng lẽ nhìn chăm chú Công Tôn Lệ, lại nghĩ tới chuyện hung thú bạo động mấy tháng trước nên hỏi: "Ngươi từ chỗ nào lấy được quỷ dị chi nguyên? Chuyện hung thú bạo động mấy tháng trước phải chăng là do ngươi đưa tới?"

"Ha ha ha, ngươi nói không sai! Một trận hung thú bạo động mấy tháng trước chính là do lão phu đưa tới."

"Ta đã lấy thân thể để huyết tế hắc ám, uống trăm vạn huyết khí để luyện chế ra quỷ dị thân thể vì mong cầu phá cảnh."

"Nếu như ta không làm ra một trận náo động to lớn thì ta làm thế nào có thể huyết tế hắc ám, rồi thành công nắm giữ loại lực lượng quỷ dị này?"

Thực lực tăng nhiều nên Công Tôn Lệ cũng không muốn giấu giếm cái gì, mà ông ta cũng không có gì để không dám thừa nhận. Dù sao hôm nay chỉ có thể là Diệp Thu chết hoặc là ông ta chết.

Chuyện này cũng chỉ có hai người bọn họ biết rõ, vậy còn có cái gì đáng lo lắng.

Công Tôn Lệ trầm mặt xuống, mười phần oán khí nói ra:

"Năm đó tranh phong tiên lộ, ta vốn là tuyệt thế thiên tài vạn chúng chú mục. Từ khi ra đời ta đã là thiên kiêu, cùng thế hệ càng là chưa bại một lần."

"Tại bên trên thịnh hội Thái Sơ, ta rất có hi vọng nhất cử đoạt giải nhất. Nhưng không nghĩ sư tôn Huyền Thiên đạo nhân của ngươi đã đằng không xuất thế, lấy Thiên Nhân chi tư mà đánh bại ta. Từ đây lão ta đã đè ép ta mấy trăm năm, khiến cho ta không ngẩng đầu lên được. Và từ đó vô luận ta có cố gắng thế nào cũng đều không thể vượt qua Huyền Thiên đạo nhân, cả đời ta luôn âu sầu thất bại."

"Thế nhân sẽ chỉ thảo luận về chuyện sư tôn Huyền Thiên đạo nhân của ngươi kinh diễm như thế nào, nhưng lại chưa bao giờ nhắc qua những kẻ thất bại như ta."

Nói đến đây, ánh mắt Công Tôn Lệ có chút cô đơn, trong lòng ông ta nhói nhói một trận.

Tại thời đại kia chỉ có Huyền Thiên đạo nhân tỏa sáng, mà những người như Công Tôn Lệ thì chỉ có thể làm nền, làm đá kê chân mà thôi.

Chương 298 - Điên Cuồng Cắn Nuốt

Công Tôn Lệ đã từng rất hăng hái, nhưng từ khi kẻ tu luyện cuồng ma Huyền Thiên đạo nhân đằng không xuất thế, ông ta đã chậm rãi trở nên yên lặng, thế gian cũng rất ít lại có truyền thuyết liên quan tới ông ta.

Diệp Thu ngược lại là có thể cảm nhận được sự biệt khuất nội tâm Công Tôn Lệ, vì tại thời đại kia Huyền Thiên đạo nhân không thể nghi ngờ chính là người chói mắt nhất.

Mà thế nhân cũng chỉ biết đến đệ nhất nhân, chứ sẽ rất ít ai nhớ đến đệ nhị nhân. Cho nên tất cả chỉ vì phụ trợ cho sự kinh diễm của Huyền Thiên đạo nhân mà tồn tại.

Cho tới hôm nay, oán khí trên người Công Tôn Lệ vẫn như cũ rất sâu.

"Ngươi sau khi tìm được khí tức quỷ dị thì đã đưa nó tế luyện, không tiếc sinh tử của trăm vạn Thánh Linh để huyết tế hắc ám đúng không?" Diệp Thu lạnh lùng hỏi.

Cha mẹ Lâm Thanh Trúc chính là chết tại bên trong náo động trận này. Còn số sinh linh vô tội chết thảm là vô số kể.

Bởi vì trận náo động đó mà đám hung thú tại chỗ sâu của vô nhân khu cơ hồ chạy ra toàn bộ, dẫn đến khắp Đông Hoang đã bạo phát một trận đại đồ sát.

Công Tôn Lệ cất tiếng cười to, nói:

"Ha ha ha ha. . . Không sai, âu sầu thất bại năm đó làm ta vốn

cho rằng đời này nhất định sẽ kết thúc như vậy, nhưng ta không nghĩ tới một lần tình cờ ngoài ý muốn đã để cho ta phát hiện ra một cái bí mật kinh thiên."

"Tại chỗ sâu của vô nhân khu, ta liên tiếp lấy được quỷ dị chi nguyên từ bên trong một cái dòng sông màu đen, nó cho ta loại lực lượng thần kỳ này."

"Đây là một loại lực lượng vô cùng cường đại, ta đã hao phí thời gian trăm năm mới rốt cục tại chỗ kết giới phá ra một cái khe đấy."

Thần sắc Diệp Thu run lên.

Cái khe kia lại là do lão ta tạo ra sao?

Công Tôn Lệ chậm rãi nói tiếp: "Từ khi ta phát hiện ra cỗ lực lượng thần kỳ này, ta liền bắt đầu suy nghĩ cách hấp thu nó."

"Vì lý do an toàn nên ta cũng không có trực tiếp hấp thu, mà ta đặt một cái bẫy để cho đồ nhi của ta ngẫu nhiên phát hiện ra cỗ lực lượng này."

"Bằng vào sự hiểu rõ của ta đối với tên đồ nhi kia, ta khẳng định nó không cách nào chống lại sự dụ hoặc của lực lượng cường đại này."

"Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi phát hiện ra cỗ lực lượng này, đồ nhi của ta liền không kịp chờ đợi mà hấp thu."

Nghe đến đó trong lòng Diệp Thu đã là một trận ác hàn.

Tên đồ nhi trong miệng Công Tôn Lệ chính là Thiên Cơ Tử.

Lão già này có tâm tư cũng quá hung ác đi, ngay cả đồ đệ của mình cũng không tha!

Công Tôn Lệ cố ý đặt một cái bẫy cho Thiên Cơ Tử để thí

nghiệm sự ảnh hưởng do khí tức quỷ dị mang đến, sau đó ông ta đã tìm ra biện pháp giải quyết.

Công Tôn Lệ sử dụng tính mệnh của đồ đệ ông ta để dò đường, chuyện như vậy Diệp Thu tự nhận là làm không được.

Khi hắn nhớ tới hai vị đồ đệ bảo bối của mình, cũng chính hai cái áo bông nhỏ của hắn, hắn sủng ái các nàng còn không kịp chứ sao lại có thể đi hại các nàng.

"Aiii. . ." Nghĩ tới đây mà trong lòng Diệp Thu thở dài sợ một hơi.

Nếu ai gặp phải loại sư tôn như Công Tôn Lệ thì đoán chừng chết như thế nào cũng đều không biết rõ.

Diệp Thu đột nhiên cảm thấy chính mình quá vĩ đại.

Đi đâu để tìm ra một vị sư tôn tốt như ta cơ chứ?

Công Tôn Lệ đối với cái chết của Thiên Cơ Tử không có chút nào quan tâm. Trong mắt ông ta chỉ có đạo thống Bất Lão sơn và vô thượng lực lượng mà thôi.

Nếu một tên Thiên Cơ Tử chết đi mà ông ta có thể nắm giữ được khí tức quỷ dị, vậy ông ta còn có thể lại tạo nên một tên Thiên Cơ Tử thứ hai, căn bản là không thành vấn đề.

"Sau khi đồ nhi của ta hấp thu xong khí tức quỷ dị, ta liền phát hiện loại lực lượng này có thiếu hụt."

"Ta đã đi tra duyệt đủ loại cổ tịch, rốt cuộc cũng tìm được một cái biện pháp hoàn mỹ. Đó chính là phải lấy thân thể tế hắc ám, huyết tế trăm vạn sinh linh để luyện chế quỷ dị chi thân cho ta."

Công Tôn Lệ nói đến đây thì toàn thân bốc lên hắc khí, ánh mắt dần dần trở nên điên cuồng.

"Người càng có thực lực cường đại thì hiệu quả huyết tế sẽ càng kinh người."

"Nguyên bản ta còn muốn hấp thu sạch sẽ các loại tiên huyết để cho khí tức quỷ dị triệt để vững chắc rồi mới lựa chọn bại lộ. Nhưng không nghĩ tới. . ."

Nói tới chỗ này, vẻ mặt Công Tôn Lệ bỗng trở nên hung ác. Bởi vì Diệp Thu đã làm rối loạn kế hoạch của ông ta, cho nên sát tâm của ông ta trong nháy mắt liền tăng vọt.

"Tiểu tử, bởi vì ngươi đã làm hỏng chuyện tốt của ta, làm rối loạn kế hoạch của ta, nên vừa vặn ta sẽ lấy tiên huyết của ngươi để huyết tế cho thân thể hoàn mỹ của ta."

Sau khi nói xong, Công Tôn Lệ đột nhiên phát động công kích, mang theo quỷ dị hắc ám vỗ tới một chưởng.

Trong nháy mắt, thiên địa liền mất đi sắc thái, lực lượng của Chí Tôn cảnh đỉnh phong đánh cho một vùng hư không rung chuyển.

Lần này Diệp Thu cũng không có đón đỡ, hắn thi triển Côn Bằng Bảo Thuật để trong nháy mắt rời đi.

Cự kiếm trên đỉnh đầu hắn cũng theo tay phải mà đột nhiên chém xuống.

Grào!!!

Chỉ thấy bên trong huyết vụ hắc ám, Công Tôn Lệ phát ra tiếng rống giận dữ, toàn thân bốc lên hắc khí trùng thiên, đột nhiên há miệng hướng về phía cự kiếm mà cắn nuốt.

Chương 299 - Tiên Y Thị Hiện

Thiên địa rung chuyển một hồi, tất cả mọi người ở đây đều sắc mặt đại biến, sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Công Tôn Lệ tăng lên thực sự quá kinh khủng, lúc này cho dù là Mạnh Thiên Chính và Huyền Dịch đạo nhân cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Trong lòng bọn họ mười phần sốt ruột, nhìn chăm chú lên đạo thân ảnh áo trắng trên trời kia.

Hai giáo huyết chiến tới hiện tại thì thời khắc mấu chốt thắng bại quyết định rốt cuộc cũng đã đến.

Trận chiến này Diệp Thu thắng thì Bổ Thiên giáo liền thắng, còn Diệp Thu bại thì Bổ Thiên giáo liền bại.

Tại thời khắc sinh tử tồn vong, tất cả mọi người đều đem hi vọng ký thác lên trên thân Diệp Thu.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi nắm thật chặt nắm tay, khẩn trương nhìn xem trận chiến đấu phía trên.

Ở nơi đó có vị sư tôn sủng ái các nàng nhất đang huyết chiến. Các nàng thực lực không đủ nên không giúp gì được hắn, chỉ có thể ở trong lòng yên lặng động viên hắn.

Công Tôn Lệ thôn phệ xong cự kiếm trên đỉnh đầu và không có bất kỳ sự dừng lại gì, vừa bắt được quỹ tích di động của Diệp Thu thì trong nháy mắt ông ta lại đánh ra một chưởng.

"Tiểu tử, để mạng lại!"

Thế công hung mãnh như vậy không cho Diệp Thu nửa điểm cơ hội thở dốc.

Đây là tác phong chiến đấu của Công Tôn Lệ, quyền chủ động nắm giữ tại trong tay mình thì ông ta tuyệt đối không cho đối thủ bất luận một tia cơ hội gì.

Sau mấy hiệp giao phong, Diệp Thu đã thành công bị Công Tôn Lệ đón đầu một chưởng. Lực lượng kinh khủng chấn cho cánh tay hắn run lên.

Diệp Thu lắc lắc cánh tay và lộ ra ý cười, ánh mắt dần dần trở nên hưng phấn.

"Ha ha ha, có chút ý tứ! Đây chính là thứ gọi là thân thể hắc ám sao?"

Vừa rồi Diệp Thu liên tục né tránh cũng không phải do hắn e ngại không dám đón đỡ, mà là do hắn thói quen cẩn thận muốn quan sát xem thân thể hắc ám kia đến cùng có chỗ gì kinh người.

Sau một phen quan sát, trong lòng Diệp Thu đại khái đã nắm chắc, lập tức lộ ra nụ cười phấn khích.

Thứ gọi là thân thể hắc ám này rất mạnh, so với các đối thủ mà hắn gặp phải trong dĩ vãng đều mạnh hơn.

Dù là tên đồ tể trước đây cũng không thể tạo cho Diệp Thu áp lực lớn như vậy.

Trông thấy Diệp Thu tự dưng bật cười, trong lòng Công Tôn Lệ run lên, hai mắt đỏ bừng, âm tàn nói ra: "Tiểu tử, ngươi cười cái gì?"

Diệp Thu cười nói: "Ta cười vì ngươi tự lừa mình dối người."

"Cuồng vọng!" Công Tôn Lệ giận dữ quát lên.

Chỉ nghe Diệp Thu ung dung không vội, bình tĩnh tiếp tục nói ra: "Có phải ngươi cảm thấy sau khi ngươi nắm giữ khí tức quỷ dị và có được thân thể hắc ám thì ta liền không làm gì được ngươi đúng không? Ngươi cho rằng từ nay ngươi đã vô địch thiên hạ sao?"

"Có ý tứ gì?" Công Tôn Lệ không hiểu nên hỏi.

Diệp Thu liền trả lời nghi hoặc của ông ta rất nhanh mà chậm rãi đưa tay phải ra, nói: "Lão đầu, năm đó sư tôn của ta có thể đánh bại ngươi, vậy hôm nay ta cũng có thể. Ngươi đã giết hại biết bao sinh linh, phát động bạo loạn, lấy trăm vạn huyết khí để luyện chế thân thể hắc ám cho ngươi. Ngươi có đủ loại tội ác nhưng ta lười đi đếm, Ngươi hãy xuống dưới hoàng tuyền mà tự mình sám hối đi thôi."

Vừa dứt lời, chỉ thấy bên cạnh Diệp Thu hiện lên một đạo ánh sáng màu đỏ, sau đó hắn chậm rãi bay lên.

Tại bên trong lôi đình vạn trượng, thân thể Diệp Thu cũng không bị tổn thương nửa phần.

Toàn thân hắn hiện ra thanh quang nhàn nhạt, một thân quần áo khiết bạch vô hà, hiển lộ ra tiên khí.

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh.

"Đây là. . . Tiên Y!" Mạnh Thiên Chính nhìn ra trước nhất mà sắc mặt run lên, nói.

Không ai nghĩ tới Diệp Thu lại có một kiện tiên y. Dù hắn đặt mình vào bên trong lôi đình vạn trượng nhưng lại xem như không có gì.

Cho đến giờ phút này bọn họ mới minh bạch, thì ra Diệp Thu luôn một mực chơi đùa chứ không hề nghiêm túc chiến đấu. Nếu không chỉ dựa vào công kích vừa rồi của Công Tôn Lệ làm sao có

thể tổn thương được hắn. Ngay cả phòng ngự của Tiên Y đều không phá được chớ nói chi là đánh bại Diệp Thu.

Tại thời khắc Tiên Y lộ ra hào quang, Công Tôn Lệ cũng đã hoảng hồn, vì chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông ta.

"Không… Chuyện này không có khả năng!"

Công Tôn Lệ không nghĩ ra vì cái gì mà trên thân Diệp Thu lại có nhiều Tiên khí như vậy?

"Không có cái gì là không có khả năng hết! Công Tôn Lệ, hôm nay ta có thể cho ngươi một kiểu chết có thể diện." Diệp Thu lạnh lùng nói, đầu hắn nhẹ nhàng chuyển động nhìn về phía Tru Tiên Kiếm đang bay lượn phía dưới.

"Kiếm đến!" Sau một tiếng quát nhẹ, Tru Tiên Kiếm trong nháy mắt đã thu được cảm ứng mà từ phía dưới vọt lên.

Tiên kiếm vạch phá hắc ám, phá vỡ huyết vụ mông lung, đi tới trong tay Diệp Thu.

Trong chốc lát, một cỗ huyết quang kinh thiên đột nhiên bộc phát.

Một luồng sát khí chân chính đến từ Thượng Cổ hung kiếm đã triệt để hiện ra tại thời khắc này.

Sát khí trùng thiên tốc thẳng vào mặt, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy tử vong kêu gọi đến từ vực thẳm.

Bọn họ căng cứng tinh thần, hít thở không thông, nhìn không dời mắt đạo thân ảnh áo trắng bên trong huyết vụ kia.

Chương 300 - Người Thắng Trận Sẽ Là Chính Nghĩa

Bỗng nhiên trên bầu trời có một đạo thiên môn mở ra.

Thiên môn từ trời xanh bộc lộ hào quang, trong chốc lát đã thôn phệ đám hắc khí.

Một kiếm kinh thiên quen thuộc làm cho đám người giật mình.

"Nhất kiếm khai thiên môn!"

Tất cả mọi người đều sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ nhìn xem một kiếm kia.

Trước đây Diệp Thu đã dựa vào một kiếm này để chém chết Thiên Cơ Tử. Bây giờ đối mặt Công Tôn Lệ hắn lại dùng ra một kiếm này.

Nhưng bây giờ không giống với lần trước, vì trong tay hắn chính là một thanh Thượng Cổ hung kiếm, Tru Tiên Kiếm!

"Khí tức thật kinh người, ở xa như vậy mà ta đều cảm thấy cảm giác áp bách kinh khủng."

"Vì sao ta lại có ảo giác dưới một kiếm này ngay cả cự đầu Phong Vương cảnh cũng đều không cách nào ngăn cản nhỉ?"

Đám người nghị luận một trận, hoảng sợ nhìn xem đạo thiên môn mở rộng trên đỉnh đầu.

Lúc này, Công Tôn Lệ đã không còn sự kiêu ngạo như vừa rồi, mà ông ta lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

"Không. . . Đây là ảo giác, nhất định là ảo giác! Hắn làm sao có thể có được kiếm quyết cường đại như thế?"

Công Tôn Lệ không thể tin nổi, thẳng đến khi bị đạo kiếm ý băng lãnh kia khóa chặt thì ông ta mới rốt cục ý thức được hành vi của mình vừa rồi là có bao nhiêu buồn cười.

Thì ra Diệp Thu vẫn luôn không có xem Công Tôn Lệ là đối thủ, mà chỉ coi ông ta như là một con khỉ để trêu đùa mà thôi.

Sự kiêu ngạo của Công Tôn Lệ sao có thể để cho ông ta thừa nhận loại đả kích này.

Công Tôn Lệ liền trở nên cuồng nộ, khí tức quỷ dị trong thể nội ông ta đã hoàn toàn bạo phát.

Dưới sự gia trì của cơn tức giận, thực lực của Công Tôn Lệ không ngờ lại tăng lên một cấp độ.

"Tới đi, hôm nay cho dù là Thiên Nhân hạ phàm thì lão phu cũng giết không tha." Công Tôn Lệ bá khí nói ra, rồi đột nhiên hướng về phía Diệp Thu mà đánh tới.

Tại bên trong một mảnh Hỗn Độn, một cái khô lâu huyết sắc đột nhiên hiện ra và cắn một cái về hướng thiên môn.

Phía dưới thiên môn, Diệp Thu mặt không cảm xúc, trong tay cầm Tru Tiên Kiếm tàn thể nhẹ nhàng chém xuống.

Kiếm khí quét xuống, thiên địa rung chuyển, phá vỡ hư không, phá vỡ hắc ám.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, lúc nhìn lại thì cái khô lâu huyết sắc bốc lên hắc khí kia đã bị một kiếm này chém thành hai nửa.

Phụt!!!

Công Tôn Lệ phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó đột nhiên rơi xuống, hung hăng nện vào một tòa núi lớn.

"Lão tổ!" Một đám đệ tử của Bất Lão sơn gặp Công Tôn Lệ bại trận thì tâm hoảng ý loạn, cả kinh kêu lên.

Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, một khi Công Tôn Lệ thất bại thì toàn bộ Bất Lão sơn cũng liền không còn, và tất cả bọn họ sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Có người đã bắt đầu hối hận tại sao lại gia nhập vào Bất Lão sơn và tham dự trận tranh chấp này?

"Ọe. . ."

Sau khi rơi xuống đỉnh núi, Công Tôn Lệ khó khăn từ bên trong hố đất bò lên, rồi lại phun ra đại lượng hắc huyết.

Toàn thân ông ta nhói nhói, cảm giác như đều bị chấn nát.

Một kiếm kia xuyên thẳng thần hồn Công Tôn Lệ, cho tới bây giờ ông ta cũng không dám tin tưởng thân thể hắc ám của mình lại không chịu nổi một kích dưới tay Diệp Thu.

Giờ khắc này, nội tâm Công Tôn Lệ giống như tro tàn, nhìn xem đám đồ tử đồ tôn phía dưới mang ánh mắt thất kinh mà lắc đầu không thôi.

Trong lòng ông ta mười phần không cam lòng, cái đạo thống Bất Lão sơn truyền thừa vạn cổ này vậy mà lại hủy trong tay ông ta.

Một lát sau, một đạo thân ảnh áo trắng đã đi vào bên cạnh Công Tôn Lệ, thanh kiếm gãy như thạch kiếm kia cũng chỉ về phía ông ta.

"Công Tôn Lệ, đến bây giờ ngươi đã có thể tỉnh khỏi giấc mộng đẹp của ngươi chưa?" Diệp Thu mặt không cảm xúc hỏi.

Công Tôn Lệ cúi thấp đầu xuống, vì trận chiến hôm nay ông ta không hề giữ lại chút nào, nhưng cuối cùng vẫn thua, thua vô cùng triệt để.

"Động thủ đi! Công Tôn Lệ ta tội ác tày trời, chưa hề nghĩ tới chuyện trời xanh có thể rộng lượng tha tội cho ta."

"Tại thời khắc huyết tế bắt đầu, ta đã sớm coi nhẹ sinh tử, dù có rơi xuống Cửu U chi địa và nhận lấy nỗi khổ muôn đời thì ta cũng không oán không hối."

Công Tôn Lệ mang sắc mặt tái nhợt nói ra, ít nhiều cũng có chút bất đắc dĩ.

Ông ta làm hết thảy cũng không chỉ vì chính mình, mà là vì truyền thừa của cái thánh địa Bất Lão này.

Diệp Thu lặng lẽ nhìn xem Công Tôn Lệ, thế gian có người đáng thương thì tất sẽ có người đáng hận.

Công Tôn Lệ chỉ vì thủ hộ tịnh thổ trong lòng mình và vì chứng minh thứ gọi là tôn nghiêm nên mới lựa chọn huyết tế trăm vạn sinh linh, luyện chế thân thể hắc ám.

Dạng người này tất nhiên có tội, nhưng mặc dù có tội mà lại không có sai.

Thế giới này chưa từng có loại đồ vật gọi là từ bi.

Cái gọi là chính nghĩa cũng chỉ bằng một kiếm phân định.

Người thắng trận sẽ là chính nghĩa.

Chương 301 - Báo Thù Rửa Hận

Diệp Thu không nói gì, Tru Tiên Kiếm chậm rãi đâm xuyên qua lồng ngực Công Tôn Lệ.

Trong chốc lát, hắc khí trong thể nội ông ta liền phóng thích ra ngoài.

Cái gọi là thân thể hắc ám kia tại trước mặt Tru Tiên Kiếm lộ ra mười phần yếu ớt.

Thần hồn Công Tôn Lệ bị nghiền nát, ông ta triệt để bị Diệp Thu tru sát ngay tại bên trên truyền thừa chi địa của ông ta.

Có mấy lần giáo huấn lúc trước, Diệp Thu không có khả năng khinh thường, dù sao loại khí tức quỷ dị này xác thực rất kỳ quái, rất khó cam đoan hắn có thể hoàn toàn giết chết Công Tôn Lệ hay không. Nếu như giết không chết ông ta thì tương lai sẽ mang đến cho hắn đại phiền toái. Cho nên để cho an toàn, Diệp Thu liền dùng Tru Tiên Kiếm có danh xưng Thượng Cổ đệ nhất hung kiếm giải quyết.

Cái khí tức quỷ dị kia coi như lại cường ngạnh thì cũng không thể cường ngạnh qua được sự trấn áp của Tru Tiên Kiếm.

Bầu trời bỗng nhiên có tuyết rơi, Diệp Thu ngẩng đầu nhìn, tay trái nhẹ nhàng nâng lên, tiếp nhận một mảnh bông tuyết.

Tay phải hắn nhất chuyển, Tru Tiên Kiếm trong nháy mắt trảm xuống, thân thể Công Tôn Lệ triệt để hóa thành một đoàn huyết vụ. Khí tức quỷ dị trong thể nội ông ta cũng bị Tru Tiên Kiếm hòa tan không còn một mảnh.

Thần hồn đã bị nghiền nát, vậy cho dù khí tức quỷ dị có khủng bố đến đâu thì cũng không cứu vãn nổi sinh mệnh của Công Tôn Lệ.

Sau khi giải quyết xong hết thảy, Diệp Thu quay người tiêu sái rời đi, chỉ để lại đám đệ tử của Bất Lão sơn mang theo nước mắt, sợ hãi bất an đứng ở nơi đó.

"Lão tổ. . ."

Bọn hắn thấy được sự nỗ lực cố gắng của Công Tôn Lệ, ông ta vì thủ hộ mạch truyền thừa này mà đã hi sinh bản thân.

Trong lòng bọn họ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tử chí càng phát ra mãnh liệt.

Trông thấy một màn này, Mạnh Thiên Chính lắc đầu, nhẹ nhàng vung tay lên, nói: "Đi thôi! Mau chóng giải quyết chiến đấu đi!"

Sự tình đến một bước này, nhân từ và không đành lòng sẽ chỉ tạo thành phiền phức cho chính mình.

Ai có thể cam đoan ngươi hôm nay nhân từ buông tha cho một người sống sót, vậy ngày khác hắn có thể trở về trả thù hay không?

Tại bên trong đám người, Dương Tiêu hoảng sợ nhìn xem một màn trước mắt, nhìn xem đám người và thân ảnh áo trắng cùng nhau rời đi mà lâm vào từng trận hoảng sợ.

Hắn mang theo ý niệm không muốn chết mà từ trong đám người vọt ra, hướng về phía Tề Vô Hối hô to: "Tề chân nhân, cứu ta. . ."

Dương Tiêu cầu cứu xác thực đưa tới sự chú ý của Tề Vô Hối, nhưng hắn cũng chỉ là nhìn thoáng qua.

Trước đây tại thành Quảng Lăng, Tề Vô Hối đã cứu Dương Tiêu một lần, vì vậy mà hắn đã tổn thất không ít, nhưng những chất béo mà hắn vớt vát được từ Dương gia cũng đã trả sạch.

Tề Vô Hối chỉ là nhìn thoáng qua rồi liền quay đầu rời đi.

Lúc này Dương Tiêu coi như có ngốc thì cũng minh bạch hắn đến cùng có bao nhiêu ý nghĩ hão huyền.

Tề Vô Hối làm thế nào có khả năng lại cứu hắn? Vì chuyện này có liên quan đến sự mâu thuẫn của hai giáo, tất cả ân oán và tình cảm cá nhân đều phải lui về phía sau.

Dương Tiêu hối hận chính mình trước đây vì sao lại lựa chọn Bất Lão sơn mà không có lựa chọn Bổ Thiên giáo.

Hắn nghe thế nhân đều nói Bổ Thiên giáo ngày càng suy sụp, đã sớm không có huy hoàng trước đây nên hắn liền tin mà từ bỏ Bổ Thiên giáo, gia nhập Bất Lão sơn, bái Lý Trường Không làm sư tôn.

Bây giờ Lý Trường Không đã sớm chết đi, và Bất Lão sơn nây giờ cũng đã bắt đầu đi hướng diệt vong.

Dương Tiêu mang theo sự không cam tâm, ánh mắt tuyệt vọng, chỉ thấy một đạo thân ảnh áo trắng đi tới trước mặt của hắn.

Đó chính là Lâm Thanh Trúc từng bị hắn đắc tội tại thành Quảng Lăng, nàng mang theo ánh mắt băng lãnh, tràn đầy sát ý mà nhìn xem hắn.

Dương Tiêu muốn giãy dụa, nhưng ở trước mặt Vô Cự cảnh nhị phẩm như Lâm Thanh Trúc thì hắn căn bản không có chút năng lực chống đỡ nào.

Chỉ phía dưới một kiếm Dương Tiêu liền bị chém chết, căn bản không có năng lực hoàn thủ.

Lâm Thanh Trúc sau khi dùng một kiếm chém chết Dương Tiêu, nàng liền quay người nhìn xem đệ tử khác của Bất Lão sơn, cừu hận trong lòng nàng đã triệt để bộc phát.

Tại một bên khác, Triệu Uyển Nhi có chút lo lắng mà giật giật góc áo Diệp Thu, nói: "Sư tôn, sư tỷ đại khai sát giới như vậy thì nàng có thể lưu lại ảnh hưởng trong lòng, đối với tu hành về sau có bất lợi gì hay không?"

Diệp Thu không có ngăn lại mà bình thản nói: "Ừm, cứ để nàng làm đi, có lẽ chỉ có thỏa thích chém giết một phen thì nội tâm nàng mới có thể viên mãn. Mối thù cửa nát nhà tan nếu như không báo thì cả đời nàng đều sẽ lưu lại khúc mắc, khó mà tăng tiến tu vi."

Diệp Thu hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời.

Trước đây khi Lâm Thanh Trúc vừa mới nhập môn, chuyện mà hắn đáp ứng nàng cuối cùng đã thực hiện được.

Chương 302 - Tiềm Lực Vô Hạn

Nhìn xem cảnh tượng đồ sát điên cuồng phía trước, Triệu Uyển Nhi cũng cảm thấy rùng mình. Nàng chưa khi nào gặp qua thảm cảnh giết chóc tàn nhẫn như vậy.

Thân thể Triệu Uyển Nhi run run, không ngừng lắc đầu. Rồi nàng cũng dần dần minh bạch, quy tắc của thế giới này chính là như thế.

"Sư tôn, đây chính là trảm thảo trừ căn mà ngài đã nói sao?" Nhìn cảnh tượng giết chóc trước mắt, Triệu Uyển Nhi nhẹ giọng hỏi.

Diệp Thu quay đầu nhìn nàng một cái, chỉ thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, giải thích:

"Đúng vậy! Đồ nhi, ngươi cần phải minh bạch một cái đạo lý, đó là nếu muốn sinh tồn tại bên trong Đại Hoang thì nhất định phải có tâm hung ác một chút."

"Bổ Thiên giáo chúng ta cùng Bất Lão sơn có mâu thuẫn đã đến tình trạng không cách nào hóa giải, nếu như hôm nay chúng ta bại thì bây giờ những người nằm xuống ở chỗ này cũng không phải là bọn hắn mà là chúng ta. Nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình."

"Bổ Thiên giáo chúng ta từ trước đến nay có tôn chỉ là, một là không làm còn đã làm thì liền làm đến cùng, diệt cỏ nhất định phải diệt tận gốc. Ngươi hiểu chưa?"

Triệu Uyển Nhi nhẹ gật đầu, nàng cũng đã minh bạch đạo lý này.

Sau đó Diệp Thu chậm rãi bay lên, từ bên trong tổ chim trên cây móc ra một quả trứng chim.

Hắn dùng sức lắc lắc để cho lòng đỏ trứng hòa tan. Sau đó đưa cho Triệu Uyển Nhi, nói: "Nhìn đi, đây chính là trảm thảo trừ căn."

Khóe miệng Triệu Uyển Nhi giật một cái, nàng kinh ngạc nhìn xem Diệp Thu, nhất thời trở nên im lặng.

Sư tôn phát rồ rồi sao? Ngay cả trứng chim cũng đều không tha!

Vậy có lẽ chăn mền bên trong Bất Lão sơn cũng nên lấy ra phơi một chút chăng?

Diệp Thu âm thầm cười một tiếng, chậm chậm nói ra: "Được rồi, ngươi chớ có suy nghĩ lung tung! Từ lúc ngươi bước vào tiên đồ thì nhân sinh của ngươi đã phát sinh cải biến. Những chuyện này ngươi cũng nên trải qua một chút để chậm rãi hình thành thói quen."

Hắn sờ lên mái tóc đen nhánh của Triệu Uyển Nhi, rồi xoay người nhìn xem cảnh tượng đồ sát trước mặt.

Mấy người Mạnh Thiên Chính bay tới, dừng lại bên cạnh Diệp Thu.

Lúc này trong nội tâm bọn họ đều là sự chấn kinh, vẫn còn nhớ tới một kiếm kinh thiên vừa rồi của Diệp Thu.

Chẳng ai ngờ rằng vị thủ tọa đã từng yếu nhất của Bổ Thiên giáo mà bây giờ đã trở thành tồn tại mạnh nhất tại Đông Hoang.

Quả nhiên xuất phẩm của Tử Hà phong đều thuộc dạng tinh phẩm.

Mỗi một đời thủ tọa của Tử Hà phong đều là tồn tại mạnh

nhất trong giáo.

Cái sơn mạch này mặc dù ít người nhưng mỗi người đều là Ngoan Nhân.

"Ha ha ha. . . Diệp sư đệ, chúc mừng ngươi thành công tiến vào hàng ngũ tuyệt đỉnh Chí Tôn cảnh! Từ nay về sau ngươi hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân của Bổ Thiên giáo chúng ta!" Mạnh Thiên Chính vui mừng cười nói.

Ông ta trông thấy Diệp Thu trưởng thành mà cuối cùng cũng yên tâm trong lòng.

Diệp Thu còn trẻ chứ không giống như những lão gia hỏa bọn hắn đã khai phát xong tiềm lực. Diệp Thu có tiềm lực vô hạn, có hắn tồn tại thì Bổ Thiên giáo liền có khả năng quật khởi.

Diệp Thu chắp tay hành lễ, khách khí cười nói: "Chưởng giáo sư huynh quá khen rồi, ta chỉ là vận khí tốt mà trùng hợp gặp phải một chút cơ duyên, cho nên mới miễn cưỡng đột phá Chí Tôn cảnh, sao ta có thể trở thành đệ nhất nhân của Bổ Thiên giáo được? Chưởng giáo sư huynh mới là đệ nhất nhân của Bổ Thiên giáo chúng ta, chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng thì người nào trong giáo dám không tuân theo?"

"Ha ha ha ha. . ." Mạnh Thiên Chính khoát tay áo cười to.

Ông ta đối với chuyện này cũng không coi trọng, dù cho những năm này minh tranh ám đấu, lẫn nhau xem thường đối phương, nhưng trong lòng mọi người đều ở chung một cái thánh địa, cho nên khi đối ngoại là tuyệt đối đồng tâm.

Huyền Dịch chân nhân chậm rãi đi tới, nghiêm túc đánh giá Diệp Thu một chút, trong lòng mười phần rung động, cảm thán nói:

"Ta thật không nghĩ tới sau khi Huyền Thiên sư huynh đi về cõi

tiên thì còn ẩn giấu hậu thủ như thế này! Ông ta lại có thể bồi dưỡng ra được một vị thiên tài tuyệt thế a!"

"Ngươi tuổi còn nhỏ mà liền đạt tới Chí Tôn cảnh, vạn cổ tuế nguyệt đến nay còn chưa bao giờ có chuyện như vậy."

"Ha ha ha, bây giờ Bổ Thiên giáo chúng ta có ngươi tọa trấn thì ta rốt cục đã có thể yên tâm quy ẩn, dốc lòng vấn đạo rồi!"

Diệp Thu run lên một cái, liền vội vàng hành lễ, nói: "Diệp Thu bái kiến Huyền Dịch sư thúc!"

"Được rồi được rồi! Ta không nhận nổi phần hành lễ này đâu! Dựa theo tốc độ tu luyện bây giờ của ngươi, chỉ cần thêm chút thời gian thì đoán chừng ta nên hành lễ với ngươi!" Huyền Dịch chân nhân mười phần tùy tâm nói ra.

"Sư thúc nói đùa rồi, sư thúc là trưởng bối còn ta là vãn bối, vậy ta sao dám để cho sư thúc hành lễ với ta, lễ chế là không thể loạn a." Diệp Thu cười nói.

Huyền Dịch chân nhân vui mừng nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu nói với Mạnh Thiên Chính: "Rất tốt! Thiên Chính, sự tình nơi đây đã xong, Bất Lão sơn cũng đã hủy diệt, nếu như không có sự tình khác thì ta trước tiên mang những vị trưởng lão này trở về."

"Sư thúc đi thong thả!" Mạnh Thiên Chính chắp tay nói.

Huyền Dịch chân nhân liền mang theo một nhóm trưởng lão quay trở về Bổ Thiên giáo.

Chương 303 - Tiểu Trấn Tru Tiên

Chiến đấu tại thánh địa Bất Lão sơn cũng đã kết thúc. Toàn bộ thánh địa không một ai may mắn thoát khỏi mà đều bị tru sát.

Rất nhiều đệ tử của Bổ Thiên giáo đã xông vào thánh địa tranh đoạt pháp bảo, tiến vào giai đoạn chia của.

Nói thế nào thì Bất Lão sơn cũng là đạo thống truyền thừa vạn cổ lão, khẳng định là có không ít bảo bối.

Sau lần chia của này dường như tất cả mọi người đều giàu lên.

Diệp Thu cũng không cảm thấy hứng thú đối với chuyện chia của.

Lâm Thanh Trúc sau khi trải qua một phen đồ sát, đôi mắt nàng đỏ bừng, vẻ mặt thất thần trở lại bên người Diệp Thu.

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc đã báo được đại thù nhưng cảm xúc của nàng lại không chuyển biến tốt đẹp chút nào mà Diệp Thu đau lòng một trận.

Công Tôn Lệ xác thực đã chết rồi, nhưng mà cha mẹ vô tội của nàng cũng không thể sống lại, như vậy đại thù đã báo lại có thể tính là gì.

Diệp Thu lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, an ủi:

"Được rồi, thứ nên buông xuống cuối cùng vẫn phải buông xuống đi. Tiên Đạo mịt mờ, con đường của ngươi sau này vẫn còn rất dài. Không cần xoắn xuýt vào bi thương trước mắt, cha mẹ

ngươi cũng không hi vọng ngươi cả một đời đều sống trong bóng ma này đúng không?"

Lâm Thanh Trúc run lên, ngẩng đầu nhìn xem Diệp Thu, hai mắt đẫm lệ đến mờ đi.

Nàng lau đi nước mắt, tựa hồ minh bạch cái gì mà ánh mắt bắt đầu kiên định.

"Sư tôn, đệ tử đã hiểu! Bây giờ đại thù đã báo, nội tâm đệ tử đã thông tỏ."

"Chuyện đã qua sẽ không cách nào vãn hồi, đệ tử sẽ tiếp tục hướng về phía trước mà đi."

"Đệ tử không cầu thành tiên, chỉ cầu có thể tại thời điểm sư tôn cần đến trong tương lai mà ra sức báo đáp ân tình của sư tôn đối với ta đệ tử là đủ rồi."

Nàng bộc lộ sự cảm kích phát ra từ tâm can phế phủ.

"Aiii. . ." Diệp Thu lắc đầu thở dài, không nói gì nữa.

Lần xuống núi này đã qua đi nhiều ngày, không biết quang cảnh trên Tử Hà phong giờ phút này đã như thế nào.

Diệp Thu nói với Mạnh Thiên Chính: "Chưởng giáo sư huynh, chuyện chỗ này giao cho ngươi, ta trước tiên mang đồ nhi trở về núi."

"Ừm, sư đệ đi thong thả." Mạnh Thiên Chính nhẹ gật đầu.

Tề Vô Hối phía sau trong lòng phức tạp nhìn xem Diệp Thu một chút. Hắn nghĩ tới mình có thể trùng sinh là do Diệp Thu trượng nghĩa xuất thủ nên nội tâm ngũ vị tạp trần.

"Đi thôi." Diệp Thu quay đầu nói với hai vị đồ nhi, sau đó trước một bước bay đi, hai nàng cũng theo sát phía sau hắn.

Lần này Diệp Thu không có thi triển Côn Bằng Bảo Thuật để tránh cho các nàng choáng váng.

Trước đó khi tới đây, Diệp Thu đã mang theo các nàng cùng một chỗ bay đi, nhưng vì tốc độ của hắn quá nhanh cho nên các nàng đều chịu không được. Các nàng còn chưa cảm giác được gì thì liền kết thúc.

Lúc các nàng lấy lại tinh thần thì sắc mặt đã là một mảnh tái nhợt, lòng còn sợ hãi.

Dưới gầm trời này lại có nam nhân nhanh như vậy sao?

…

Chưa tới thời gian nửa ngày mà ba người bọn họ đã đi tới một cái trấn nhỏ.

"Tiểu trấn Tru Tiên ư?" Diệp Thu run lên một cái, bởi vì danh tự của tiểu trấn này làm người ta nghe mà cảm thấy khiếp sợ.

"Đừng chạy! Nhìn bản cô nương hôm nay có đánh khóc các ngươi hay không?" Diệp Thu đang mơ hồ thì bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói non nớt.

Chỉ gặp trên đường đi của tiểu trấn có mấy thằng nhóc bẩn bẩn mang vẻ mặt chưa tỉnh hồn mà điên cuồng chạy trốn.

"Chạy mau! Nha đầu điên kia lại tới rồi!" Một thằng nhóc phát ra tiếng kêu hoảng sợ, hướng vào đám người mà chui, trực tiếp trốn đi không còn hình bóng.

Những đứa còn lại cũng mang vẻ mặt hốt hoảng mà trốn đi, đứa nào cũng không chú ý đến ai, giống như phía sau bọn chúng đang có mãnh thú đuổi theo vậy.

Diệp Thu sửng sốt một cái mà quay đầu nhìn lại, chỉ gặp phía

sau bọn chúng là một tiểu nha đầu toàn thân bẩn bẩn bẩn, phi thường nhỏ nhắn xinh xắn, trong miệng hô hào táo bạo, ra sức lắc lư cái tay nhỏ và điên cuồng chạy tới.

Cô bé này trông rất đáng yêu nhưng lại có vẻ rất buồn cười, liên tục kêu gào phảng phất như thân thể nho nhỏ của nàng có được lực lượng rất lớn.

"Xông vịt!" Tiểu nha đầu hô hào khẩu hiệu, thi triển bộ pháp ra sức đuổi theo.

Cô bé không có chú ý tới Diệp Thu trước mặt mà trực tiếp bỏ qua.

Diệp Thu giật mình, thuận tay bắt lấy cổ áo của nàng và nhấc lên.

Tiểu nha đầu này có chút khờ khạo, chỉ lo cúi đầu xông tới, vậy mà không có phát giác mình đã bị Diệp Thu khống chế được. Lúc tỉnh táo lại thì nàng mới thình lình phát hiện mình vậy mà đang bay.

Nàng lập tức giật mình trong lòng, từ khi nào mình lại có năng lực thần kỳ như vậy?

Diệp Thu nhìn xem tiểu nha đầu không có chút nào phát giác bị hắn nắm lên, còn đang ra sức vung vẩy tay nhỏ, không ngừng hô hào xông vịt xông vịt mà khóe miệng giật một cái.

Đây là tiểu nha đầu nhà ai mà hùng hổ như thế?

Tuổi còn nhỏ chỉ mới năm, sáu tuổi, vậy mà dám đuổi đánh mấy thằng nhóc có niên kỷ còn lớn hơn so với nàng?

Nhìn xem cô bé tiểu manh trong tay Diệp Thu mà hai nàng cũng là che miệng cười một tiếng.

Chương 304 - Trời Sinh Thần Lực

Triệu Uyển Nhi ngoẹo đầu, tiến đến bên cạnh tiểu nha đầu chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: "Thật đáng yêu! Ngươi là bé con nhà ai vậy?"

Tiểu nha đầu lúc này mới phản ứng được, quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Thu, mang vẻ mặt ngạo kiều nói ra: "Người xấu kia, ngươi muốn làm gì? Ta cho ngươi biết chớ có chọc ta vì ta rất mạnh! Ta đã cùng thế hệ vô địch, toàn bộ trẻ em trong tiểu trấn này đều đánh không lại ta. Ngươi có trông thấy mấy thằng nhóc phía trước không, bọn hắn đều đã bị ta thu phục. Hì hì, ngươi thấy ta lợi hại chưa?"

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái.

Tiểu nha đầu này không phải hùng hổ kiểu bình thường a!

Cùng thế hệ vô địch sao?

Đây là ai đã dạy nàng?

Tiểu nha đầu mang vẻ mặt khoe khoang, nắm chặt tay nhỏ đắc ý nhìn xem Diệp Thu, vô cùng kiêu ngạo đối với chiến tích của mình.

"Tiểu nha đầu, là ai đã dạy ngươi cùng thế hệ vô địch?" Diệp Thu mặt toát mồ hôi hỏi.

Tiểu nha đầu nghiêm túc nói: "Là lão ăn mày đã dạy ta! Lão ta nói với ta rằng chỉ cần ta đánh phục những đứa bé trong tiểu trấn này thì liền có thể xưng vô địch cùng thế hệ, về sau ai gặp ta thì

đều sẽ sợ ta! Hì hì. . ."

Diệp Thu không còn gì để nói, vì cách giải thích như vậy dường như cũng có đạo lý.

Đều thu phục trẻ em cùng thế hệ thì chính là vô địch cùng thế hệ rồi!

Nhìn cô bé toàn thân bẩn bẩn, giống như là nạn dân gặp rủi ro lưu lạc đến cái trấn nhỏ này.

Nhưng nhìn biểu lộ của nàng thì giống như không quan tâm đến tao ngộ của mình, vẫn rất vui vẻ.

Diệp Thu cẩn thận cảm thụ lực đạo của cô bé mà âm thầm giật mình.

"Trời sinh thần lực ư?"

Đừng nhìn cô bé chỉ nhỏ như vậy, nhưng khí lực cũng không nhỏ a!

Mặc dù cô bé còn chưa có bắt đầu tu luyện, nhưng lực đạo này đã khoảng chừng một vạn cân.

Vãi! Khó trách tại sao nàng dám nói chính mình vô địch cùng thế hệ!

Tại độ tuổi này thì xương cốt còn chưa đủ phát triển nên căn bản không thể tu luyện, nàng dựa vào một thân khí lực cực lớn này mà không vô địch cùng thế hệ mới là chuyện lạ.

Diệp Thu lập tức hứng thú, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Tiểu nha đầu sửng sốt một cái, tay nhỏ sờ sờ cái cằm, học bộ dáng người lớn mà như có điều suy nghĩ suy tư một chút.

Nàng dùng ánh mắt tràn ngập trí tuệ nhìn xem Diệp Thu.

"Ta tên là Linh Lung, lão ăn mày cho ta ăn kia gọi ta là Tiểu Hổ Bức! Ta cảm thấy cái tên đó không dễ nghe nên đã sửa lại một cái mà gọi là Tiểu Địa Qua! Ngươi gọi ta Tiểu Địa Qua là được rồi!" Tiểu nha đầu nghiêm túc nói.

Diệp Thu nghe xong lập tức vui vẻ.

Tiểu Hổ Bức sao?

Danh tự này ngược lại rất phù hợp với thực tế.

Diệp Thu đột nhiên cảm thấy cái lão ăn mày kia cũng thật có ý tứ.

Nhưng mà lão ta cũng có chút quá mức, vì dù cho nàng rất hùng hổ nhưng cũng không thể ăn ngay nói thật như vậy a!

Cũng may nàng còn rất nhỏ, nếu như lại lớn thêm một chút và hiểu chuyện thì đoán chừng lão ăn mày liền xong.

Triệu Uyển Nhi cũng là che miệng cười một tiếng, chọc chọc khuôn mặt nhỏ tròn vo của nàng, nói: "Vậy tại sao ngươi lại đổi tên thành Tiểu Địa Qua? Gọi Linh Lung không tốt sao?"

Tiểu nha đầu nghiêm túc suy tư một phen rồi nói: "Bởi vì khoai lang chính là đồ ăn ngon nhất trên đời này. Ta rất thích ăn khoai lang nên muốn về sau mỗi ngày đều có thể ăn khoai lang, cho nên mới sửa thành cái tên này."

Nghe đến đây Triệu Uyển Nhi khẽ giật mình, nàng lập tức minh bạch cái gì.

Khoai lang ăn ngon như thế sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn xem quang cảnh tiểu trấn này một chút, Lâm Thanh Trúc cũng là run lên trong lòng.

Tiểu trấn Tru Tiên này có hơn phân nửa người đều là nạn dân,

đều giống nàng cũng là do lần bạo động kia mà cửa nát nhà tan, lưu lạc tha hương.

Tiểu nha đầu này cũng là một trong các nạn dân, chưa ăn qua cái đồ tốt gì, ngẫu nhiên nếm qua một củ khoai lang thì liền cảm giác đây chính là đồ ăn ngon nhất trên đời này.

Trẻ em thì đâu có tâm tư phức tạp gì, trong lòng cảm thấy cái gì tốt thì liền nói ra cái đó.

Lâm Thanh Trúc ôn nhu đi tới, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bẩn bẩn của tiểu nha đầu, hỏi: "Tiểu Địa Qua, vậy tại sao ngươi lại ở chỗ này một mình, cha mẹ của ngươi đâu rồi, bọn họ đã mặc kệ ngươi sao?"

Tiểu nha đầu lại nghiêm túc suy tư một phen, đôi mắt nàng trong veo như nước xoay một vòng mới nói.

"Mấy tháng trước, trong làng bỗng nhiên chạy tới thật nhiều mãnh thú, cha ta cùng mẹ ta lúc ấy liền dát, mà rất nhiều người trong làng cũng dát theo."

"Ta đã trốn ở trong ngăn tủ nên những con hung thú ngu ngốc kia không hề phát hiện ra ta."

"Hả?"

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, đây rốt cuộc là ai bảo nàng?

Hắn không thể không hỏi: "Tiểu nha đầu, ngươi có biết dát nghĩa là gì không?"

Tiểu Bất Điểm nhìn Diệp Thu một chút, rồi lại nghiêm túc suy tư một phen, cái đầu nhỏ tựa hồ trống không.

"Dát chính là dát a! Ngươi thật là ngốc, ngay cả cái này cũng

đều không biết!" Tiểu nha đầu mang vẻ mặt ghét bỏ mà nhìn xem Diệp Thu vì nghĩ hắn quá đần.

Từ này ngay cả nàng cũng đều hiểu, Diệp Thu thân là người lớn vậy mà lại không hiểu.

Sắc mặt Diệp Thu liền tối đen.

Tốt lắm, ta đã có thể xác định tiểu nha đầu này không phải hùng hổ kiểu bình thường!

Chương 305 - Hãy Bái Ta Làm Thầy

Người bình thường mà tiếp nhận thảm cảnh như vậy sẽ rất khó chịu nổi, cũng giống như Lâm Thanh Trúc vậy.

Có lẽ do tiểu nha đầu này tuổi còn quá nhỏ, cho nên rất nhiều chuyện đều không có hiểu thấu.

Nhìn xem tiểu nha đầu quật cường mà trong lòng Lâm Thanh Trúc mười phần khó chịu, giọng nói trở nên cực kỳ ôn nhu hỏi: "Ngươi mới vừa nói lão ăn mày cho ngươi ăn đã đem ngươi đưa đến nơi này sao? Ông ta đang ở đâu?"

Tiểu nha đầu nhanh chóng trả lời: "Ông ta cũng dát rồi! Đêm hôm ấy sau khi ông ta nướng xong khoai lang cho ta thì liền ngủ mất! Lão ăn mày rất lười, ta có gọi ông ta thế nào cũng không dậy, ngủ đến hiện tại đều bốc cả mùi! Ông ta và cha mẹ ta lửa đều đốt đến cái mông mà đều không có tỉnh lại a!"

Nghe đến đó mà ba người đều trầm mặc.

Thì ra từ dát trong miệng nàng cũng không phải là chỉ tử vong, mà là chỉ ngủ thiếp đi.

Thấy vậy mà Lâm Thanh Trúc rất không đành lòng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thu, hỏi: "Sư tôn, hay là nhóm chúng ta mang nàng về nuôi dạy nhé?"

Nhìn xem tiểu nha đầu có tâm tư đơn thuần, thậm chí còn có chút ít ngốc nghếch khiến cho nàng mười phần đau lòng, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã trải qua quá nhiều bi kịch.

So ra thì Lâm Thanh Trúc may mắn hơn nhiều, ngay từ đầu nàng đã được mang tới Bổ Thiên giáo bái nhập Tử Hà phong.

Diệp Thu chỉ cười không có trả lời, mà hắn để xuống tiểu nha đầu, nói: "Tiểu nha đầu, lão ăn mày kia ngủ rồi thì ai đã cho ngươi ăn?"

Nghe đến đây, tiểu nha đầu thấp thỏm không yên mà liếc nhìn chung quanh một cái, cẩn thận nghiêm túc nói ra:

"Ngươi có trông thấy mấy đứa nhóc phía trước không, bọn chúng mỗi ngày đều sẽ đi xin ăn ở trong tiểu trấn, giả bộ đáng thương, hết ăn lại uống."

"Bản cô nương rất coi thường đi làm những chuyện này, cho nên ta đã đi cướp."

"Ta đã đánh đập bọn chúng một trận để thu phục bọn chúng, như vậy bọn chúng liền đến hiếu kính ta."

Nói đến đây, tiểu nha đầu ra sức vung lên nắm tay nhỏ, tựa hồ muốn nói cho bọn người Diệp Thu biết là nàng rất mạnh.

Diệp Thu nghe vậy cũng là sững sờ, hắn không nghĩ tới tiểu nha đầu này tuy ngốc manh một chút, nhưng năng lực sinh tồn vẫn là rất mạnh.

Nói không chừng nàng đã hỗn thành nữ vương trong lòng những đứa trẻ kia.

Nhưng hắn cũng là nghĩ không thông tại sao nàng lại có được tư chất trời sinh thần lực?

Từ sự miêu tả của tiểu nha đầu này thì cha mẹ nàng chỉ là thôn dân phổ thông, căn bản không có huyết mạch cường đại gì có thể cho nàng kế thừa.

Để xuất hiện loại Tiên Thiên Thể Chất đặc thù này thì một là nàng đã kế thừa huyết mạch cường đại, hai là nàng chính là một vị đại nhân vật nào đó chuyển thế.

Mà hiện tại càng có xu hướng là cái sau.

Diệp Thu âm thầm suy tư một phen, trong lòng cười một tiếng, dùng lời dụ hoặc nói ra: "Tiểu nha đầu, ngươi có muốn đi theo ta học tập tiên pháp không?"

Tiểu nha đầu nghe xong liền sửng sốt một cái, hỏi: "Tiên pháp là cái gì?"

Diệp Thu mỉm cười, chậm rãi đưa ra tay phải, ngón tay nhẹ nhàng khẽ động, bức tường cũ vị vứt bỏ phía trước trong nháy mắt đã bị chém thành hai nửa.

Hắn nói: "Đây chính là tiên pháp! Ngươi có muốn học nó không?"

Tiểu nha đầu thấy vậy mà lập tức chấn kinh, miệng nhỏ há to, khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Oa, quá lợi hại!"

Nàng học động tác của Diệp Thu mà quơ tay một cái, càng quơ tay càng cảm thấy hứng thú.

Tiểu nha đầu chưa từng thấy qua loại đồ vật thần kỳ như vậy, so với những mãnh thú chạy vào làng kia còn lợi hại hơn.

Quá lợi hại! Nếu ta học xong thứ này thì về sau còn có đứa nhóc nào dám chọc ta nữa?

Nghĩ tới đây tiểu nha đầu liền vui mừng, lập tức nghĩ những lời của lão ăn mày kia.

Chỉ khi vô địch cùng thế hệ thì người khác mới sẽ cho ta ăn

ngon!

Càng nghĩ lại thì nàng càng kích động.

"Ta muốn học! Ta muốn học! Nhanh dạy cho ta đi!" Tiểu Địa Qua hưng phấn hô lên.

Gặp vậy Diệp Thu lập tức lộ ra ý cười tà ác.

Quả nhiên trẻ con rất dễ bị lừa!

Ta chỉ tùy tiện hiện ra một tia kiếm khí mà liền để cho nàng kích động thành dạng này a!

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, đứa trẻ nào cũng sẽ có thiên tính cảm thấy hứng thú đối với vạn sự vạn vật mới mẽ, đặc biệt là khó mà ngăn cản đối với một chút xung kích về mặt thị giác.

Khi thấy người khác đùa nghịch kiếm khí như vậy thì liền ưa thích mà cũng muốn thể nghiệm một chút loại cảm giác này.

"Tốt, nếu ngươi muốn học thì chỉ cần ngươi bái ta làm thầy là ta liền dạy cho ngươi." Diệp Thu cười nói.

Tiểu Địa Qua lập tức sửng sốt một cái, hỏi: "Bái ngươi làm thầy là sao?"

Diệp Thu lập tức giải thích ý nghĩa về việc bái sư.

Sau khi hiểu rõ thì tiểu Địa Qua lập tức tỏ ra ghét bỏ mà nhìn Diệp Thu, nói: "Vậy thì ta không học nữa."

Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều ngây ngẩn cả người.

Thiên đại cơ duyên bày ở trước mặt, chỉ cần nàng bái Diệp Thu làm thầy thì sau này nàng chí ít cũng không cần lo lắng chuyện ăn uống, sẽ không lại bị sợ hãi.

Trong đầu tiểu nha đầu này đang nghĩ cái gì vậy?

Chương 306 - Đại Năng Chuyển Thế

"Vì sao thế?" Lâm Thanh Trúc vội vàng hỏi.

Tiểu Địa Qua lặng lẽ tiến đến bên tai Lâm Thanh Trúc, nói: "Tỷ tỷ xinh đẹp, ta cảm thấy người này rất đần, ngay cả dát là có ý gì cũng đều không biết, hắn quá ngu ngốc đi! Nếu ta đi theo hắn thì khẳng định học không được cái bản sự gì, ngươi không nên bị hắn lừa gạt a."

Nàng lặng lẽ nói xấu hoàn toàn rơi vào trong tai Diệp Thu, hắn lập tức sắc mặt tối sầm.

Có câu là dị ngôn vô tình, nhưng ngươi cứ như vậy ở ngay trước mặt ta nói xấu ta thật không quá phù hợp đi.

"Tiểu nha đầu này,... Ha ha ha. . . Ta thật muốn xách ngươi lên đến đánh a!" Diệp Thu bị chọc giận quá mà cười lên.

Hắn không nghĩ tới hôm nay tại cái tiểu trấn Tru Tiên này lại có thể gặp được một vị Ngọa Long Phượng Sồ.

Những người khác đều chen nhau đến bể đầu vì muốn bái hắn làm thầy mà hắn đều không hề để ý, hắn cho ra cơ hội ngay trước mặt nàng vậy mà nàng lại còn ghét bỏ hắn?

Vi sư thụ thương trong lòng a!

"Phụt. . ." Triệu Uyển Nhi cười trộm, nàng đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu này càng ngày càng đáng yêu.

Nàng chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Địa Qua, kiên

nhẫn giải thích: "Tiểu Địa Qua, sư tôn của chúng ta có bản sự rất lớn, chỉ cần ngươi bái ngài làm thầy thì ngài chỉ tùy tiện dạy ngươi một bộ tiên thuật là ngươi liền có thể vô địch cùng thế hệ. Ngươi nhìn này."

Vừa nói xong, Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng nhấc lên tay ngọc mảnh khảnh, bỗng nhiên một ngọn lửa xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Ngọn hỏa diễm này nóng rực, phát ra hào quang chói sáng, Tiểu Địa Qua nhìn thấy mà lập tức giật mình.

"Oa. . . Tỷ tỷ xinh đẹp, ngươi quá lợi hại!"

Nàng nhìn đến ngây ngẩn cả người, đây là lần thứ nhất nàng nhìn thấy năng lực thần kỳ như vậy.

Tiểu Địa Qua mang theo hưng phấn, hỏi: "Tỷ tỷ xinh đẹp, ngươi nói thật chứ? Nếu ta bái hắn làm thầy thì ta thật sự có thể vô địch cùng thế hệ ư?"

Kỳ thật điều chân chính có thể làm cho nàng động tâm chính là câu vô địch cùng thế hệ.

Khi nghe thấy Triệu Uyển Nhi nói bái sư xong liền có thể vô địch cùng thế hệ, nàng chỗ nào còn khống chế nổi chính mình.

Triệu Uyển Nhi lại kiên nhẫn giải thích: "Đương nhiên! Chỗ tiểu trấn của ngươi bây giờ chỉ là một góc băng sơn của Đại Hoang, nơi này có thể có bao nhiêu người lợi hại chứ? Chỉ cần ngươi cùng nhóm chúng ta lên núi, vậy ngươi liền có thể gặp được rất nhiều người bằng tuổi ngươi, mà lại từng người đều có thực lực cường đại. Ngươi phải đánh bại bọn họ thì ngươi mới có tư cách xưng là vô địch cùng thế hệ."

Tiểu Địa Qua nghiêng đầu, bộ dáng như có điều suy nghĩ. Tựa hồ cái đầu nhỏ của nàng rất khó nghĩ thông suốt vấn đề này.

"Chỉ có đánh bại bọn họ thì ta mới có tư cách xưng là vô địch cùng thế hệ sao?" Tiểu Địa Qua thì thầm trong miệng, hai mắt tỏa sáng.

Nàng dùng ánh mắt tràn đầy trí tuệ mà nhìn xem Diệp Thu một chút, trong lòng tựa như đã hạ một cái quyết định, nói: "Được rồi, ta sẽ đi với các ngươi!"

Không biết lại nghĩ tới cái gì mà Tiểu Địa Qua lại bổ sung một câu: "Mà trên núi của các ngươi có khoai lang để ngon không vậy?"

Nói đến khoai lang thì nàng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, liếm môi một cái, bộ dáng vô cùng si mê.

Lâm Thanh Trúc ôn nhu sờ lên đầu nhỏ của Tiểu Địa Qua, nói: "Yên tâm đi, sau khi lên núi mỗi ngày tỷ tỷ đều nướng khoai lang cho ngươi ăn."

Tiểu Địa Qua nghe xong thì lập tức vui vẻ.

"Thật sao? Tỷ tỷ xinh đẹp, ngươi thật là tốt." Tiểu Địa Qua vui vẻ ôm đùi Lâm Thanh Trúc nói.

Sau đó nàng đi đến trước mặt Diệp Thu, nói: "Ta nghĩ kỹ rồi, ta sẽ bái ngươi làm thầy, ta muốn học ngọn lửa màu đỏ của tỷ tỷ xinh đẹp kia."

Diệp Thu cảm giác chính mình như đang cầu tiểu nha đầu này bái mình làm thầy vậy.

Ngẫm lại cũng là một trận buồn cười, từ trước đến nay Tử Hà phong vẫn luôn quạnh quẽ, nếu như có tiểu nha đầu này lên núi thì liền náo loạn rồi.

Diệp Thu nhất thời cảm thấy chơi rất vui, trong lòng hắn cũng là hiếu kì Tiểu Địa Qua đến cùng là Thần Thánh phương nào chuyển thế?

Diệp Thu lắc đầu, không có tiếp tục suy nghĩ nhiều, nói: "Ừm, khi ngươi lại lớn lên một chút để xương cốt đủ dài thì vi sư sẽ dạy tiên pháp cho ngươi. Từ nay về sau ngươi chính là tam đệ tử của Tử Hà phong chúng ta, mà danh tự Tiểu Địa Qua không thích hợp tu đạo cho nên ngươi sẽ lấy tên nguyên thủy của ngươi là Linh Lung."

Tiểu Địa Qua suy nghĩ, cũng không có cảm thấy có gì không ổn mà đáp ứng: "Được."

Diệp Thu lại nói: "Đây là đại sư tỷ Lâm Thanh Trúc của ngươi, còn đây là nhị sư tỷ Triệu Uyển Nhi của ngươi."

Linh Lung rất ngoan ngoãn lên tiếng chào hỏi: "Bái kiến Đại sư tỷ xinh đẹp lạnh băng bang! Bái kiến Nhị sư tỷ xinh đẹp ôn nhu quan tâm!"

Khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật một cái.

Triệu Uyển Nhi ngược lại là rất ưa thích cách xưng hô thế này. Nàng ôn nhu sờ lên khuôn mặt của Linh Lung, giúp nàng lau đi nước bùn trên mặt.

"Tiểu Linh Lung, ngươi tốt lắm."

Triệu Uyển Nhi rất ưa thích Linh Lung, nàng cảm thấy tiểu nha đầu này rất đặc biệt.

Linh Lung tuổi còn nhỏ mà phải trải qua nhiều bị kịch như vậy, mà vẫn còn có thể bảo trì vẻ thiên chân vô tà, mỗi ngày đều vô ưu vô tư, rất là vui vẻ.

Chương 307 - Đại Đế Chi Tư

"Được rồi, đi thôi." Diệp Thu từ tốn nói.

Hắn quay người chuẩn bị mang các nàng rời đi, bỗng nhiên cảm giác sau lưng có một trận gió thổi qua, một thân ảnh chạy vèo qua bên người hắn.

"Tiểu tặc, đừng chạy, dám trộm khoai lang của ta, bản cô nương phải đánh khóc các ngươi."

Trong từng tiếng kêu gào, thân ảnh nho nhỏ kia đã chuồn đi rất xa.

Diệp Thu kinh ngạc một cái.

Vãi nồi! Con chuột này vừa buông tay liền chạy đi nhanh vậy sao?

Trên đường phố trước mặt, mấy thằng nhóc vừa thấy Linh Lung vọt ra thì liền kinh hãi đến mặt mũi trắng bệch, lập tức bỏ chạy tán loạn.

Đứa nào phản ứng chậm liền bị Linh Lung một phát bắt được, nâng qua đỉnh đầu mạnh mẽ ném đi.

"Tê. . ."

Cảnh tượng này làm cho Triệu Uyển Nhi cùng Lâm Thanh Trúc đều giật mình.

Nàng cũng quá bưu hãn đi!

"Sư tôn, chuyện này. . ." Lâm Thanh Trúc nhìn xem mà có chút

không tưởng tượng nổi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thu ra hiệu.

"Ha ha ha, đồ nhi của ta có Đại Đế chi tư a!" Diệp Thu cũng là kinh ngạc nói.

Tiểu đồ đệ này của ta quá bưu hãn đi!

Ta thấy về sau cũng đừng gọi nàng là Linh Lung hay Tiểu Địa Qua gì đó, cứ gọi là Linh Lung Đại Đế đi!

Nàng còn nhỏ như vậy mà sức chiến đấu lại kinh người như thế, mà lại tính cách còn rất táo bạo, trời sinh thần lực vô cùng bưu hãn, thỏa mãn là Đại Đế chi tư a!

Diệp Thu quay đầu nói với hai vị đồ nhi: "Đi thôi!"

Đạt được Diệp Thu ra hiệu, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi vội vàng đuổi theo.

Gặp tiểu Linh Lung đang quơ nắm đấm muốn hướng trên mặt mấy thằng nhóc chào hỏi thì liền tranh thủ giữ chặt nàng.

"Tiểu Linh Lung, vô duyên vô cớ đánh người là không đúng đâu." Triệu Uyển Nhi kiên nhẫn khuyên nhủ.

Tiểu Linh Lung chống nạnh, thở phì phò nói: "Đám nhóc con này dám ăn trộm khoai lang của ta, hôm nay ta phải đánh khóc bọn chúng."

"Ngươi mới là nhóc con, cả nhà ngươi đều là nhóc con." Thằng nhóc mang theo tiếng khóc nức nở, ủy khuất mười phần nói ra. Mặc dù hắn đánh không lại tiểu Linh Lung, nhưng vẫn như cũ rất mạnh miệng.

Dựa theo tuổi tác mà nói, rõ ràng hắn lớn hơn tiểu Linh Lung mấy tuổi, hắn không gọi nàng là nhóc con mà ngược lại là nàng mở miệng một tiếng nhóc con, hai tiếng nhóc con.

Tiểu Linh Lung nghe xong thì lập tức khó chịu, chống nạnh khinh thường nói: "Hừ, lão ăn mày nói là ai đánh không lại ta thì đều là nhóc con. Ngươi ngay cả một quyền của ta đều gánh không được thì không phải là nhóc con thì là cái gì?"

Thằng nhóc kia liền bị tức phát khóc, ủy khuất ghê gớm.

"Hu hu hu. . . Ngươi ỷ vào mình có khí lực to lớn mà khi dễ người ta! Ngươi có gan thì chờ ta trở về gọi người tới!"

Tiểu Linh Lung không yếu thế chút nào, nói: "Chờ hì chờ! Ngươi có gan thì về nhà gọi người tới đây, toàn bộ đều gọi đến, tới một tên ta liền đánh một tên!"

Nhìn hai đứa bé đấu võ mồm trước mắt mà Lâm Thanh Trúc che lại cái trán, nhất thời có chút im lặng.

Triệu Uyển Nhi thì cảm thấy buồn cười nhìn xem bọn chúng, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Linh Lung, nói: "Được rồi, tiểu Linh Lung, chẳng phải chỉ là một củ khoai lang nướng thôi sao, lên núi sư tỷ sẽ làm cho ngươi một trăm củ để cho ngươi ăn no nê. Đi hôi, đừng để sư tôn đợi lâu."

"Thật sao?" Nghe thấy sư tỷ nói là sẽ làm cho mình một trăm củ khoai lang nướng, hai mắt tiểu Linh Lung lập tức tỏa sáng, miệng nhỏ mỉm cười toe toét, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ trông mười phần đáng yêu.

"Được, ta xem ở mặt mũi Nhị sư tỷ ôn nhu quan tâm nên hôm nay ta sẽ tha cho ngươi một mạng."

Trông thấy Triệu Uyển Nhi dùng một trăm củ khoai lang nướng mà liền nắm được tiểu Linh Lung, Lâm Thanh Trúc cũng là giật mình.

Thì ra điểm yếu của tiểu nha đầu này chính là khoai lang nướng!

"Đi thôi."

Tiểu Linh Lung sử dụng bộ pháp mạnh mẽ đi theo hai vị sư tỷ, một lần nữa trở lại bên người Diệp Thu.

Diệp Thu quay đầu nhìn nàng một cái, lại nghĩ tới lão ăn mày đã từng thu dưỡng nàng.

Thông qua miêu tả của tiểu nha đầu này lúc trước, lão ăn mày kia đoán chừng đã chết, thân thể cũng đã bắt đầu mục nát.

Tiểu nha đầu này có khả năng còn chưa ý thức được vấn đề này, nàng chỉ cảm thấy lão ta đang ngủ thiếp đi, bây giờ vẫn còn nằm ngủ nướng ở nơi đó.

Nghĩ tới đây, Diệp Thu nhân tiện nói: "Đồ nhi, mang vi sư đi tới chỗ ngươi ở đi, vi sư sẽ giúp ngươi chấm dứt một cái nhân quả phàm trần, để cho con đường tu hành của ngươi trong tương lai không lưu lại khúc mắc."

Tiểu Linh Lung nghe không hiểu cái gì là nhân quả phàm trần mà chỉ ngốc manh nhẹ gật đầu, sau đó liền dẫn ba người Diệp Thu đi tới chỗ ở của mình.

Đó là một gian nhà ở phi thường cũ nát, cửa sổ bốn phía đều mục rữa, gió lùa không thôi, tại mùa đông giá rét trông mười phần băng lãnh.

Diệp Thu nhìn thoáng qua liền thấy một bộ thi thể già nua nằm trên đất đã bắt đầu hư thối, phát ra từng trận mùi hôi.

Tiểu Linh Lung không có ý thức được cái gì mà liền chạy vào nhà và theo thói quen hô to một câu.

"Lão ăn mày, ta trở về rồi."

"A. . . Ngươi còn không có tỉnh sao? Ngươi đã ngủ nhiều ngày

rồi đó! Ngươi thật là lười nhác quá đi!"

Chương 308 - Vương Ấn

Gặp lão ăn mày vẫn không có tỉnh, tiểu Linh Lung quay đầu nói với Diệp Thu: "Sư tôn, nơi này chính là chỗ ta ở."

Diệp Thu nhẹ gật đầu, tay phải nhẹ nhàng nhấc lên, một cỗ lực lượng liền nâng lên thi thể lão ăn mày.

Thần hồn của lão ăn mày đã tán loạn, đã nhập Luân Hồi chuyển thế nên sẽ cứu không được, vậy dứt khoát chôn ông ta để ông ta nhập thổ vi an đi.

Mang theo thi thể lão ăn mày, cả đoàn người đi lên gò núi phía sau nhà gỗ nhỏ, Lâm Thanh Trúc rút kiếm ra bổ xuống một kiếm thành một cái hố.

Diệp Thu tùy theo buông xuống thi thể, cuối cùng an táng cho lão ăn mày.

Tại trước mộ phần, Diệp Thu lưu lại một tấm bia đá, trên đó viết dòng chữ lão ăn mày chi mộ.

Sau đó hắn dặn dò tiểu Linh Lung: "Đồ nhi, lão ăn mày sẽ ngủ ở phía dưới, ngươi hãy nhớ kỹ cái địa phương này. Tương lai ngươi lớn lên một chút, hiểu chuyện một chút, nếu như nhớ về lão ăn mày thì liền đến nơi này."

Tiểu Linh Lung lung lay cái đầu nhỏ, nghe không hiểu ra ý tứ gì.

Triệu Uyển Nhi ôn nhu sờ lên đầu của nàng, nói: "Không có chuyện gì, chớ suy nghĩ lung tung, từ nay về sau nhóm chúng ta chính là thân nhân của ngươi."

Tiểu Linh Lung nhẹ gật đầu, bỗng nhiên bình tĩnh lại, chỉ cảm thấy có chút bi thương.

Nàng không minh bạch đây là ý tứ gì, nhưng lại có cảm giác bi thương khó hiểu trong lòng, bất chợt nàng rơi xuống một giọt nước mắt.

Sự biến hóa vi diệu này để cho Diệp Thu bắt được, trong lòng càng thêm kiên định suy đoán trước đó.

"Nàng quả nhiên là đại năng chuyển thế! Nàng rốt cuộc là người nào?"

Hắn càng cảm thấy hứng thú.

Vị tiểu đồ đệ này thật sự có Đại Đế chi tư.

Ta rất chờ mong tương lai nàng sẽ phát sinh biến hóa như thế nào?

Cứ việc hiện tại nàng có chút hùng hổ ngốc manh, nhưng tiềm lực của nàng thật không dám tưởng tượng.

Diệp Thu cẩn thận quan sát một phen, tại mi tâm của Linh Lung mơ hồ hiển hiện ra một cái vương ấn.

"Ồ!"

Giờ khắc này, Diệp Thu liền hít sâu một hơi, trong lòng lập tức vui mừng.

Không nghĩ tới tại cái tiểu trấn Tru Tiên này ta lại nhặt được một vị đồ đệ có thiên phú dị bẩm, có Đại Đế chi tư!

Vừa rồi nếu như nàng không có tâm tình chập chờn, Diệp Thu còn không nhìn thấy vương ấn tại chỗ mi tâm của nàng.

Bây giờ xem xét Diệp Thu lập tức hứng thú, hắn bắt lấy bàn

tay nhỏ của Linh Lung cẩn thận cảm ứng một phen.

"Tiên thể?" Diệp Thu giật mình trong lòng, hắn không thể tin được mà nhìn xem nàng.

Sau khi bình tĩnh lại, Diệp Thu như có điều suy nghĩ mà suy tư một chút.

Ở trên người nàng hắn rót vào một đạo chân khí, che giấu khí tức trên người nàng, để phòng bị làm loạn những người phát hiện thể chất của nàng.

Làm xong hết thảy về sau, Diệp Thu mỉm cười, tâm tình lập tức khá hơn.

"Đi thôi, về núi."

Sau khi nhàn nhạt nói ra một câu, Diệp Thu thả người nhảy lên, đạp không mà đi.

Lâm Thanh Trúc ôm chặt lấy tiểu Linh Lung, quay đầu ra hiệu cho Triệu Uyển Nhi một cái rồi đuổi theo bộ pháp của Diệp Thu.

Thấy mình vậy mà có thể bay lên, tiểu Linh Lung vô cùng hưng phấn.

"A ha ha, ta bay rồi."

"Mau nhìn, đại điểu kìa."

Trên trời, tiểu Linh Lung không ngừng giãy dụa, chỉ vào một con Tiên Hạc bay qua phía chân trời mà kêu lên.

Lâm Thanh Trúc che trán, tiểu nha đầu này quá đùa nghịch đi.

Con Tiên Hạc kia cảm nhận được ánh mắt dị dạng đến từ tiểu Linh Lung, nó quay đầu về phía nàng kêu to một tiếng.

Biểu tình kia như đang nói:

Ngươi mới là đại điểu, cả nhà ngươi đều là đại điểu!

Ta có danh tự là Thông Linh Tiên Hạc, các đại danh sơn, thánh địa đều coi ta là sủng vật, bảo bối đấy!

Ta há là loại đại điểu bình thường có thể sánh được sao?

Nhóc con, ngươi không biết thì đừng loạn hô!

"A... nó khiêu khích ta kìa?" Cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của Tiên Hạc, tiểu Linh Lung lập tức cảm thấy khó chịu.

Nàng đánh khắp tiểu trấn Tru Tiên không địch thủ, chưa khi nào nhận qua loại ủy khuất này nên lập tức hô to: "Sư tỷ, nhanh mang ta tới đó, ta muốn đánh nó."

Tiểu Linh Lung giương nanh múa vuốt giãy dụa, tức giận muốn xông qua bạo đánh Tiên Hạc một trận.

Lâm Thanh Trúc che lấy cái trán, nhức đầu ghê gớm.

Tiểu nha đầu này mà lên núi thì chiếu theo cái tính tình táo bạo của nàng là chẳng phải những đứa trẻ tại Bổ Thiên giáo sẽ bị nàng đánh sao?

Các nàng đã có thể tưởng tượng ra về sau Bổ Thiên giáo sẽ có một tràng cảnh gà bay chó chạy.

"Tiểu sư muội, ngươi đừng làm rộn, đó là Tiên Hạc nhà người ta. Sau khi lên núi sư tỷ sẽ bắt cho ngươi mấy con Độc Giác Thú để chơi có được hay không?" Lâm Thanh Trúc nếm thử dụ dỗ.

Nàng cũng không biết rõ làm sao để dỗ trẻ con, đột nhiên nhớ tới tại phía Bắc của Tử Hà phong có mấy con Độc Giác Thú tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, đến thời điểm đó bắt mấy con cho tiểu nah đầu này chơi đùa đoán chừng sẽ có thể yên tĩnh một hồi.

"Độc Giác Thú sao? Đó là cái đồ vật gì?" Tiểu Linh Lung lung lay cái đầu nhỏ như có điều suy nghĩ.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, trong đầu nàng tựa hồ hiện ra một con đại điểu mọc ra độc giác mà vội vàng lắc đầu.

Độc Giác Thú lớn lên quá khó nhìn a!

Lâm Thanh Trúc miêu tả đại khái một phen: "Ừm. . . Độc Giác Thú toàn thân tản ra ánh sáng bảy màu lộng lẫy, lớn lên giống như ngựa, trên đỉnh đầu mọc ra một cái sừng, còn có một đôi cánh nhỏ để bay. Cái chủng loại này đặc biệt đẹp."

Nghe xong miêu tả thì tiểu Linh Lung liền nghiêm túc suy tư một chút, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong đầu đã hiện ra cái hình tượng kia.

"Được, ta muốn cưỡi Độc Giác Thú."

Trong lòng tiểu Linh Lung vui mừng, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ trông rất ngốc manh.

Chương 309 - Là Ai Đánh Ngươi Mập Mình?

Rất nhanh sau đó, một đoàn người đã đi tới Bổ Thiên giáo, trực tiếp hướng về Tử Hà phong mà bay đi.

Trên đường đi vừa vặn gặp đội ngũ của Thiên Thủy phong, các nàng cũng là vừa mới trở về.

Gặp Diệp Thu, Minh Nguyệt nhìn quanh một cái, mỉm cười bay tới cùng Diệp Thu chào hỏi một tiếng.

"Diệp sư đệ, không phải ngươi muốn dẫn hai người bọn họ ra ngoài giải sầu một chút sao, tại sao lại nhanh như vậy liền trở về rồi?"

Minh Nguyệt nghi ngờ hỏi, khi nhìn thoáng qua đằng sau, ánh mắt nàng bỗng nhiên run lên, vẻ mặt ngơ ngác nhìn xem tiểu Linh Lung phía sau.

Làm sao lại có một đứa bé?

Chẳng lẽ trước khi lên núi thì Diệp Thu đã có con gái tại thế tục?

Nghĩ tới đây, trong lòng Minh Nguyệt lập tức run lên, run run hỏi: "Diệp sư đệ, đây là con cái nhà ai?"

Diệp Thu quay đầu nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung khoẻ mạnh kháu khỉnh,

giống như có chứng trang bức mà liền đi lên toét miệng cười không ngừng cùng với đám nữ đệ tử của Thiên Thủy phong.

Nàng cười đùa không ngừng, phong quang vô hạn.

Diệp Thu lập tức không còn gì để nói, không biết mình đã thu nhận cái đồ chơi gì?

Phát giác Minh Nguyệt có dị thường, Diệp Thu mỉm cười giải thích: "À, đứa nhỏ này là ta ở trên đường trở về gặp phải. Ta thấy nàng rất đáng thương, một mình cực khổ không nơi nương tựa, lưu lạc dân gian nên đã không đành lòng mà liền thu nàng làm đồ đệ rồi mang lên núi."

Nghe vậy trong lòng Minh Nguyệt cuối cùng cũng nới lỏng một hơi.

Thì ra đây không phải là con gái của Diệp Thu, mà chỉ là đệ tử do hắn mới thu nhận.

Nàng vừa rồi kỳ thật cũng rất khẩn trương, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì cũng đã bình ổn lại.

Dù sao trước đây khi Diệp Thu lên núi thì tuổi tác của hắn cũng không nhỏ, dựa theo tập tục của Đại Hoang hắn cũng sớm nên lấy vợ sinh con.

Nếu như Diệp Thu thật sự có một cô con gái thì cũng rất bình thường, không phải nàng tiếp nhận không được, chỉ là trước tiên có chút phản ứng không kịp.

Nghe xong Diệp Thu giải thích, trong lòng Minh Nguyệt lập tức rõ ràng chính mình đã suy nghĩ nhiều.

Chiếu theo độ tuổi của tiểu Linh Lung đoán chừng cũng chỉ năm, sáu tuổi, mà Diệp Thu lên núi cũng đã mười năm, vậy nàng làm sao có thể là con gái của hắn.

Đầu tiên thời gian liền đã phủ định điểm này.

"Thì ra Diệp sư đệ đã thu nhận đệ tử mới, tiểu nha đầu thật đáng yêu, hoạt bát sáng sủa, thiên chân vô tà, làm cho người ta rất ưa thích."

"Nếu được thì ngươi nhường nàng cho ta nhé?"

Diệp Thu cười ha ha một tiếng, nói: "Có thể, nhưng ngươi phải lấy đại đệ tử của ngươi ra đổi."

Minh Nguyệt lập tức lườm hắn một cái, gia hỏa còn dám đánh chủ ý lên đồ nhi bảo bối của ta sao?

Xem ra ta cần phải cố ý dặn dò Như Yên một phen để nàng cách xa hắn một chút!

"Diệp sư đệ, không có việc gì thì ta đi trước, cáo từ." Gặp tình huống không đúng, Minh Nguyệt chuẩn bị mang Liễu Như Yên chuồn đi, miễn cho bị Diệp Thu nhớ thương.

Lúc này, một đám nữ đệ tử của Thiên Thủy phong đang bao vây lấy tiểu Linh Lung, không ngừng bóp nặn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng và trêu chọc nàng.

Sau một phen bị giày vò, tiểu Linh Lung có chút không vui vẻ, hai tay ôm ngực, vẻ mặt ngạo kiều nói: "Không cho phép trêu ta, nếu lại true thì ta sẽ tức giận đấy."

"A... thật là đáng yêu."

Tiểu Linh Lung làm ra phản ứng này chẳng những không có để cho các nàng kia đình chỉ hành vi trêu chọc, mà ngược lại còn làm trầm trọng thêm.

Tiểu Linh Lung nhất thời bị sờ đến toàn thân khó chịu, bỗng nhiên ánh mắt nàng cong lên, phát hiện Minh Nguyệt bay tới.

Đôi tô phong to lớn nhất tà ác kia lập tức đưa tới chú ý của

tiểu Linh Lung. Nàng nhìn các sư tỷ chung quanh một chút mà cũng là nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Tiểu Linh Lung bám lấy góc áo Lâm Thanh Trúc, chỉ vào Minh Nguyệt nhỏ giọng nói: "Oa, sư tỷ, người này là bị người đánh hay sao mà nơi đó lại mập như vậy. Phía trước béo, đằng sau cũng béo, mà những vị tỷ tỷ xinh đẹp kia cũng rất béo a."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy mà sắc mặt tối đen, gõ vào cái đầu nhỏ của Tiểu Linh Lung một cái.

Tiểu nha đầu này thật đúng là lời gì cũng dám nói a!

Không biết rõ có bao nhiêu người hâm mộ dáng vóc của Minh Nguyệt chân nhân, vậy mà tiểu nha đầu này cái gì cũng không hiểu.

Tiểu Linh Lung bị gõ một cái đến kêu ngao ngao một trận, ánh mắt long lanh dâng lên nước mắt, rất ủy khuất vì cái gì mà sư tỷ lại đánh mình.

Tiểu Linh Lung quay đầu ngẩng mặt nhìn xem Lâm Thanh Trúc thì hai mắt liền tỏa sáng.

"Oa, sư tỷ cũng rất béo nha."

"Sư tỷ, là ai đã đánh mập ngươi, nhanh nói cho ta để ta giúp ngươi đánh hắn."

Lâm Thanh Trúc liếc nàng một cái, nhất thời cũng không nên giải thích như thế nào.

Chương 310 - Không Thể So Sánh

Triệu Uyển Nhi vội vàng đi tới, cẩn thận giải thích:

"Tiểu sư muội, vị này là sư tỷ của sư tôn chúng ta, dựa theo bối phận thì nhóm chúng ta còn phải gọi nàng một tiếng sư bá đấy."

"Nhưng mà gọi sư bá cảm giác không dễ nghe, cho nên nhóm chúng ta đều gọi nàng là Minh Nguyệt chân nhân."

"Chỗ đó của sư bá không phải bị người ta đánh mập, mà là trời sinh như vậy. Ngươi còn nhỏ nên không hiểu, khi ngươi lại trưởng thành một chút thì ngươi cũng sẽ trở nên béo."

Tiểu Linh Lung nghe xong mà lập tức muốn khóc.

Ta trưởng thành cũng sẽ trở nên béo như vậy sao!

"Hu hu hu, ta không muốn trở nên béo đâu! Trở nên béo sẽ ảnh hưởng đến việc chiến đấu của ta! Nếu như ta đánh thua thì sao có thể bảo trụ xưng hào vô địch cùng thế hệ của ta nữa."

Triệu Uyển Nhi buồn cười nhìn xem nàng, nói: "Tiểu sư muội, ngươi còn nhỏ nên còn không hiểu niềm vui thú trong này! Ngươi bây giờ không muốn trở nên béo, nhưng sau khi trưởng thành một chút ngươi muốn béo đều béo không được nữa đâu."

Tiểu Linh Lung không hiểu, cái đầu nhỏ đầu rất là hiếu kì.

Tại sao trở nên béo lại có thể vui thú được chứ?

Vừa không dễ nhìn mà khi đánh nhau còn bị vướng víu.

Minh Nguyệt chậm rãi bay tới, dừng ở bên người tiểu Linh Lung, ôn nhu sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hỏi: "Tiểu nha đầu, ngươi tên là gì?"

"Ta gọi Linh Lung, lão ăn mày cho ta ăn gọi ta là Tiểu Hổ. . ."

Nàng nói còn chưa dứt lời thì Lâm Thanh Trúc vội vàng che miệng nhỏ của nàng, giải thích: "Hồi bẩm chân nhân, tiểu sư muội nhà ta gọi là Linh Lung, không có xưng hô nào khác."

Kém chút nữa không kịp ngăn lại tiểu nha đầu này rồi!

Cái từ Tiểu Hổ Bức kia suýt chút nữa liền bại lộ!

Hùng hổ thì nàng đúng là có nhưng cũng không thể để cho ngoại nhân biết được!

Minh Nguyệt nhẹ gật đầu nói: "Tên Linh Lung này rất hay."

Minh Nguyệt mim cười ôn nhu vuốt ve mái tóc của tiểu Linh Lung, cẩn thận tra xét thể chất của nàng mà bỗng nhiên nhướng mày.

"Quái! Thế nào ta lại nhìn không thấu?"

Minh Nguyệt sửng sốt một phen, trong lòng nàng mười phần hoang mang.

Trong người Tiểu Linh Lung tựa hồ có một đạo chân khí cường đại ngăn chặn thần thức của nàng tại bên ngoài, căn bản không cách nào xem xét thể chất của Tiểu Linh Lung.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Thu, trong lòng nàng lập tức minh bạch cái gì.

Đứa trẻ có thể bị Diệp Thu nhìn trúng thì khẳng định chính là

kỳ tài vạn người không được một.

Chắc hẳn một đạo chân khí này là do Diệp Thu lưu lại cho Tiểu Linh Lung để ẩn tàng thiên phú kinh người của nàng, từ đó không tạo ra phiền toái không cần thiết.

"Ừm, lực lượng thật kinh người. . ." Cảm nhận được thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của tiểu Linh Lung bộc phát ra lực lượng vạn cân tránh thoát bàn tay của mình, Minh Nguyệt cũng là giật mình.

Nàng lập tức minh bạch tiểu nha đầu này chính là trời sinh thần lực, chỉ mới năm sáu tuổi mà lực lượng đã đạt đến một vạn cân.

"Diệp sư đệ, chúc mừng ngươi lại thu được một vị đệ tử thiên tài. Với thiên phú kinh người của nàng cộng thêm bàn tay ngươi nhào nặn một phen, vậy tương lai nàng nhất định sẽ là một vị tuyệt đại phong hoa."

Để ấn chứng phỏng đoán, Minh Nguyệt khẽ cười nói ra.

Diệp Thu thì chỉ biểu hiện mười phần bình tĩnh, nhưng trong lòng mừng thầm.

Xác thực tiểu Linh Lung có thể chất rất kinh người, có Đại Đế chi tư. Nếu không Diệp Thu làm sao lại gọi nàng là Linh Lung Đại Đế.

Tuy hắn chỉ nói trêu chọc, nhưng cũng không xem nhẹ thiên phú nghịch thiên của nàng.

Chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói ra:

"Sư tỷ nói đùa rồi, đồ nhi này của ta chỉ có chút thiên phú, không đáng giá nhắc tới, nào có thiên phú kinh người như cao đồ của sư tỷ."

"Ta cũng chỉ tùy tiện dạy nàng một chút đi, tương lai nàng có thể trưởng thành đến bộ dáng gì thì toàn bộ phải nhờ vào tạo hóa của nàng."

Lời này của Diệp Thu hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút ít ý tứ khoe mẽ.

Minh Nguyệt lườm hắn một cái. Đệ tử môn hạ của nàng tuy nhiều, nhưng luận thiên phú và thực lực thì không có một ai có thể so sánh với đệ tử của Diệp Thu.

Gia hỏa này đang giả vờ!

Quá phận! Tức chết ta mà!

"Chúng ta đi!" Minh Nguyệt vung tay hô lên.

Rất nhanh sau đó, cả đám Thiên Thủy phong lưu luyến không rời mà ly khai.

Các nàng còn không có chơi chán, chủ yếu là tiểu nha đầu kia quá đáng yêu, lại còn có chút hùng hổ, giống như có chứng ngưu bức không biết thẹn thùng xấu hổ là vật gì.

Cô bé mặc cho các nàng đùa giỡn, nhào nặn mà đều không có nửa điểm thẹn thùng, ngược lại còn rất ngạo kiều, làm ra bộ dáng ta rất mạnh.

Đợi sau khi các nàng rời đi, Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Được rồi, nhóm chúng ta cũng đi thôi."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, đuổi theo bước chân của hắn, một đoàn người rất nhanh liền trở về Tử Hà phong.

Một lần nữa đi tới Tử Hà phong, nhìn biến hóa trước mắt mà Diệp Thu cũng là hai mắt tỏa sáng.

Toàn bộ phía bắc của Tử Hà phong đã được Tiêu gia tu sửa

thành một cái đạo tràng hào khí rộng rãi.

Mà mấy gian nhà gỗ nhỏ cũng bị quét lên một tầng sơn, nhìn xem chẳng còn vẻ nghèo túng nữa.

Khi phát hiện sự biến hóa này, ngya cả Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng đều giật mình trong lòng.

"Đạo tràng của chúng ta đã sửa xong rồi ư?" Lâm Thanh Trúc ngạc nhiên hỏi.

Chương 311 - Càn Thanh Điện

Chỉ gặp cách đó không xa, người phụ trách của Tiêu gia là Từ lão bay xuống.

"Chân nhân, chào mừng ngài đã trở về."

Gặp bên này có động tĩnh nên Từ lão mới vội vàng bay tới, ông ta còn tưởng rằng có người đến trộm nhà.

Lúc đến phụ cận thì ông ta phát hiện là Diệp Thu trở về nên trong lòng rất vui mừng.

"Ta đã ở chỗ này chờ đợi ngài nửa tháng để bàn giao cho ngài." Từ lão mỉm cười giải thích.

Diệp Thu chỉ cười không nói.

Từ lão tiếp tục giải thích: "Đoạn thời gian trước, tộc trưởng để nhóm chúng ta tu sửa đạo tràng cho Tử Hà phong, và sớm tại nửa tháng trước liền tu sửa xong. Chân nhân xuống núi lần này hao phí rất nhiều thời gian, hồi lâu không thấy trở về, cho nên Tiêu gia của ta đã rút về trong tộc, chỉ có ta ở lại nơi này chờ đợi chân nhân trở về, để bàn giao lại đạo tràng mới cho chân nhân."

"Ừm, thì ra là vậy." Diệp Thu bừng tỉnh đại ngộ, suýt chút nữa quên mất mình còn có chuyện như vậy, chủ yếu là do gần đây hắn quá bận bịu.

"Từ lão đã vất vả rồi! Đợi lát nữa ta sẽ để đồ nhi làm một bàn thức ăn ngon, chuẩn bị vài hũ rượu ngon để chiêu đãi ngươi."

Tuy Diệp Thu không keo kiệt, nhưng Từ lão lại từ chối: "Ha ha ha, hảo ý của chân nhân ta xin tâm lĩnh, chỉ là ta còn có chuyện

quấn thân nên phải trở về hướng tộc trưởng phục mệnh, ta sao dám ở đây quấy rầy sự thanh tịnh của chân nhân được. Nếu như không có sự tình khác thì ta xin phép về trước."

Gặp Từ lão không muốn dừng lại, Diệp Thu cũng không có giữ lại mà nhẹ gật đầu, ra hiệu cho ông ta có thể tự động rời đi.

Đợi sau khi Từ lão rời đi, Diệp Thu mang ba vị đồ nhi đi đến đạo tràng mới để tản bộ một vòng.

Tổng thể mà nói vẫn là rất được.

"He he, đã đủ lớn, ta rất ưa thích." Trong lòng Diệp Thu cười một tiếng, nhưng mặt ngoài lại vô cùng bình tĩnh.

Tại chính giữa đạo tràng mới là một gian đại điện, lấy tên là Càn Thanh điện. Phía trước có một cái võ trường to lớn, hào khí bàng bạc.

Nhưng mà Tử Hà phong có số đệ tử tương đối ít, cho nên võ trường lớn hay không cũng không quan trọng.

Bên trái đại điện là một mảnh vườn hoa, sương mù mịt mờ, đi vào trong là hoa lá khắp núi, từng mảnh phiêu đãng ở bên trong, giống như một trận mưa hoa vậy.

Tại chỗ sâu của vườn hoa là từng gian phòng trang nhã, đó là ký túc xá để nghỉ ngơi, hết thảy có hơn mười tòa, cùng vườn hoa hòa làm một thể, nhìn xem thật sự có điểm ý cảnh Tiên gia thánh địa.

Cả đám lượn một vòng, đại khái thưởng thức một chút đạo tràng mới, Diệp Thu quay đầu hướng về mấy vị đệ tử nói: "Được rồi, vẫn là quy tắc cũ, các ngươi tự chọn lựa một gian phòng, ưa thích cái nào thì liền chọn cái đó. Lát nữa trở về thu thập đồ vật một phen rồi liền chuyển tới đạo tràng mới."

Ba nàng nghe xong liền bắt đầu chọn lựa gian phòng của mình.

Trong đó người có biểu hiện kịch liệt nhất chính là tiểu Linh Lung.

"Hì hì, ta muốn gian phòng này, còn có gian phòng kia nữa."

Nàng chưa từng thấy qua phòng ở xinh đẹp như vậy, trước kia nàng ở trong làng chỉ là cái miếu nát nhỏ.

Không nghĩ tới vừa lên núi thì liền có được phòng ở xinh đẹp như vậy, trong lòng nàng mười phần vui vẻ, do đó chọn một gian phòng còn chưa đủ mà lại muốn chọn thêm mấy gian.

Tiểu Linh Lung hưng phấn tản bộ trong hoa viên, Triệu Uyển Nhi đã chọn xong gian phòng của mình liền lại gần, dụ dỗ nói: "Tiểu sư muội, một mình người đi ngủ ban đêm có sợ không? Ngươi có muốn đến ở cùng sư tỷ chứ?"

Tiểu Linh Lung đảo mắt một vòng, ngạo kiều nói: "Không muốn! Ta đã là người lớn nên sẽ ở một mình!"

"Vậy được rồi, sư tỷ liền ở bên cạnh ngươi. Về sau có chuyện gì nhớ kỹ tới tìm sư tỷ nha." Triệu Uyển Nhi có chút thất vọng, nhưng nàng cũng không có để ý.

Tiểu nha đầu này tuổi tác tuy nhỏ nhưng đã có ý nghĩ của riêng mình, dù nàng ngủ mình cũng đều không sợ.

Ngẫm lại cũng đúng, với tính cách hùng hổ kia thì trên đời này đâu còn có đồ vật để cho tiểu nha đầu này sợ.

Nàng ngây người ở tại miếu nát nhỏ cùng với một cỗ thi thể suốt mấy ngày mà không một điểm sợ hãi, lại còn mỗi ngày thật vui vẻ đi ra ngoài đánh nhau mà.

"Tốt, các ngươi đi về trước đi, dọn dẹp một chút rồi một hồi

liền dọn nhà." Đợi các nàng toàn bộ chọn xong, Diệp Thu cười nói.

Lâm Thanh Trúc chọn một gian phòng tương đối yên lặng, phía sau là một tiểu sơn cốc, rất có ý tứ ngăn cách.

Triệu Uyển Nhi thì chọn một gian phòng phía trước vườn hoa, sát bên gian phòng của tiểu Linh Lung để thuận tiện chiếu cố nàng.

Về phần Diệp Thu thì…

Hắn sẽ không chọn mà liền ở ngay tại Càn Thanh điện.

Chương 312 - Phong Linh Thụ

Một đường trở về lại đạo trường, tại phía trước mấy gian nhà gỗ nhỏ, Diệp Thu nhìn thấy một gốc Phong Linh Thụ mà bỗng nhiên trong lòng run lên.

Hắn quay đầu hướng về ba vị đồ nhi nói: "Các ngươi có biết cây này là người phương nào trồng và có ý nghĩa là gì không?"

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi nhìn nhau, trong lòng cũng là hết sức tò mò.

Cây này cùng khác biệt với đông đảo cây cối trên Tử Hà phong, nó chỉ có một gốc mà lại trồng tại cửa ra vào nên đặc biệt kỳ quái.

Từ ngày đầu tiên nhập môn, cái nghi vấn này cũng đã ra đời, gốc cây này đến cùng có chỗ gì đặc biệt và vì sao lại trồng tại nơi này?

Gặp các nàng không có trả lời, Diệp Thu ngồi xổm xuống sờ lên tóc tiểu Linh Lung, hỏi: "Tiểu Linh Lung, ngươi có biết không?"

Tiểu Linh Lung lung lay cái đầu nhỏ, như có điều suy nghĩ mà nói ra: "Không biết."

Diệp Thu sửng sốt một cái, tùy theo cười một tiếng và chậm rãi đứng dậy, nhìn Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi nói: "Gốc Phong Linh Thụ này chính là sư tôn của ta trồng."

Lời này vừa nói ra, hai nàng liền run lên, vì các nàng không nghĩ tới gốc cây này lại là do sư tổ gieo xuống.

Chỉ nghe Diệp Thu tiếp tục nói: "Năm đó xuân tới tuyết tan,

một người trẻ tuổi ngây thơ vô tri lên núi, từ đây tiến vào Tiên Môn. Sư tôn của ta nói với ta rằng, ngài gieo xuống gốc cây này ngụ ý để cho ta có thể trưởng thành như đại thụ che trời, khai chi tán diệp. Mười năm mưa gió đã qua, nay nó đã cao vút như vậy, và nguyện vọng của ngài cũng đã được thực hiện. Bây giờ ta cũng như sư tôn của ta trở thành đại thụ che trời."

Nói đến đây, cảm xúc của Diệp Thu có chút sa sút.

Huyền Thiên đạo nhân đối với hắn không có tình cảm sao? Không, ông ta có ký thác tình cảm đối với Diệp Thu, tất cả nằm trên gốc cây này.

Chỉ là ông ta trời sinh có tính đạm bạc, chấp niệm thành tiên quá sâu, cho nên mới không biết biểu đạt như thế nào, vì vậy đã lưu lại mạch truyền thừa này và gieo xuống gốc cây này rồi bế tử quan.

"Thời điểm sư tôn của ta ra đi, ngài từng lưu lại hứa hẹn khi Phong Linh Thụ nở hoa thì ngài sẽ trở về. Thế nhưng xuân đi thu đến, mười năm mưa gió đã qua mà người trẻ tuổi ngây thơ vô tri cứ đứng dưới gốc cây này trông coi một tòa sơn mạch thanh lãnh, chờ đợi ròng rã mười năm."

Bây giờ nhìn Phong Linh Thụ trước mắt mà Diệp Thu trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nghe Diệp Thu nói xong, trong lòng Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều là một trận cô đơn, có chút sầu khổ.

Các nàng chưa từng gặp qua sư tổ, ngay cả dáng dấp ông ta ra sao cũng đều không biết.

Nhưng Diệp Thu miêu tả thì các nàng cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng ra người trẻ tuổi ngây thơ vô tri, không trải qua thế sự, chỉ vì một cái hứa hẹn mà đứng dưới chờ đợi mười năm,

nhưng cũng không thấy ân sư trở về.

Người bình thường có mấy ai có thể chịu được mười năm cô độc, yên lặng chờ đợi này?

Các nàng tự nhủ chính mình làm không được mà trong lòng không khỏi bội phục Diệp Thu, hắn vừa chờ đợi chính là mười năm. Đây cũng không phải là vấn đề năng lực chịu đựng, mà là một cái tín niệm cực sâu.

"Sư tôn. . ." Khóe mắt Lâm Thanh Trúc chua xót, đau lòng đi tới nắm lấy góc áo Diệp Thu.

Nàng muốn an ủi hắn nhưng lại không biết nên biểu đạt như thế nào.

Diệp Thu quay đầu nhìn nàng một cái và mỉm cười. Hắn nhìn xem gốc Phong Linh Thụ trước mắt, chậm rãi nói ra: "Năm đó, sư tôn của ta trồng một gốc Phong Linh Thụ là muốn đặt kỳ vọng vào ta có thể một tay che trời. Bây giờ cái kỳ vọng này cũng đã được như nguyện, vậy hôm nay vi sư cũng sẽ vì các ngươi mà trồng một cái cây. Ta cũng muốn đặt kỳ vọng cho các ngươi trong tương lai cũng có thể một tay che trời, đắc đạo thành tiên."

Nghe xong mà nội tâm hai nàng cảm động một trận, sư tôn cũng rất có kỳ vọng đối với các nàng.

Tất cả ngôn ngữ đều biểu đạt từ gốc cây này.

Lâm Thanh Trúc run run nói ra: "Sư tôn yên tâm, chúng đệ tử tuyệt đối sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của sư tôn. Chúng đệ tử sẽ nghiêm túc tu hành, ngày sau cũng có thể trưởng thành như mong đợi của sư tôn."

Triệu Uyển Nhi phụ họa: "Sư tỷ nói không sai, chúng đệ tử nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của sư tôn đối chúng đệ tử."

Tiểu Linh Lung thì tương đối mê mang, nghe không hiểu gì, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được bầu không khí có chút bi thương.

Nàng nắm lấy góc áo Diệp Thu, hiếu kì hỏi: "Sư tôn, vì sao sư tôn của sư tôn không trở lại? Chẳng lẽ ông ta không biết rõ sư tôn đang ở tại nơi này chờ ông ta suốt mười năm hay sao?"

Tại bên trong đầu nàng có khả năng còn không có khái niệm đi về cõi tiên.

Chương 313 - Kế Hoạch Bồi Dưỡng

Diệp Thu chỉ có thể dựa theo thuyết pháp của tiểu Linh Lung mà giải thích: "Bởi vì sư tổ của ngươi đã dát, cho nên không về được."

Tiểu Linh Lung nghe vậy liền ngoẹo đầu, hỏi: "Sư tổ cũng giống như cha mẹ ta và lão ăn mày sao?"

"Không sai!"

Hiện tại nàng rốt cục đã minh bạch mà lẩm bẩm nói: "Thì ra sư tổ cũng ưa thích ngủ nướng, ngủ mười năm đều không có tỉnh lại, so với cha mẹ ta còn lười hơn."

Nghĩ tới đây nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn xem Diệp Thu, nhỏ giọng hỏi: "Vậy khi nào sư tôn sẽ dát?"

Bà mẹ nó! Ngươi có hiếu muốn chết ta rồi!

Một câu hỏi đột nhiên này trực tiếp để cho Diệp Thu ngây ngẩn cả người.

Đây còn là áo bông nhỏ của ta sao? Hớ rồi a!

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều che miệng cười một tiếng, có chút ý tứ cười trên nỗi đau của người khác.

Tiểu Linh Lung nói không kinh người thì không ngớt a!

"Sư tôn còn trẻ nên tạm thời còn không dát được." Diệp Thu mặt toát mồ hôi nói ra.

Biểu lộ của tiểu Linh Lung giống như có hơi thất vọng.

Cái áo bông nhỏ này quá hớ, ta có thể trả hàng được không?

Nào có đệ tử nào mỗi ngày đều nhớ tới sư tôn của mình ngày nào sẽ dát? Ngươi muốn kế thừa di sản sao?

Lâm Thanh Trúc buồn cười đi tới, giải thích: "Tiểu sư muội, về sau không thể tuỳ tiện nói với người khác cái từ dát này, như vậy là không tốt biết chưa?"

"A!" Tiểu Linh Lung như có điều suy nghĩ, nhất thời cũng nghĩ không thông đến cùng là cái gì không tốt.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi móc ra một thanh chùy là Linh khí hạ phẩm, sau đó hắn để các nàng lui ra phía sau, một búa đánh xuống mặt đất.

Phong Linh Thụ trong nháy mắt đã bị nhổ cả gốc, Diệp Thu thuận thế sử dụng một đạo chân khí bọc nó lại, chuẩn bị đưa nó đến trồng tại đạo trường mới.

Trông thấy thanh chùy trong tay Diệp Thu, hai mắt tiểu Linh Lung lập tức tỏa sáng.

Nàng lặng lẽ meo meo đi đến bên cạnh Diệp Thu, nhỏ giọng hỏi: "Sư tôn, nếu về sau ngài dát thì có thể cho ta cái thanh chùy này được không?"

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, thanh chùy trong tay hắn chỉ là một thanh chùy phổ thông, mặc dù là một kiện Linh khí hạ phẩm nhưng cũng không phải là bảo bối gì.

Gặp tiểu đồ đệ mang ánh mắt si mê, Diệp Thu liền xấu hổ một trận.

Cái áo bông nhỏ này thật hớ a, có hiếu muốn chết ta mà!

"Sư tôn cho ngươi cái này, sư tôn sẽ tranh thủ ngày mai liền dát." Diệp Thu trực tiếp đưa chùy cho tiểu Linh Lung.

Nàng lập tức vui mừng, hào hứng vội vàng tiếp nhận.

Thanh chùy này nặng khoảng chừng vạn cân, nàng vừa nhận lấy nên nhất thời không thích ứng kịp mà trực tiếp ngã một cái lảo đảo.

"Phi. . ."

Trong miệng tiểu Linh Lung phun ra một ngụm bùn, tức giận từ dưới đất đứng lên.

Nàng cầm trong tay thanh chùy còn cao hơn nàng một cách hùng hùng hổ hổ.

Gặp nàng bị thiệt lớn, Triệu Uyển Nhi cũng là âm thầm cười trộm.

Nhìn xem tiểu Linh Lung giãy dụa bò dậy từ dưới đất, Lâm Thanh Trúc cũng phì cười.

Tựa hồ tiểu nha đầu này vừa lên núi thì bầu không khí của Tử Hà phong đã chậm rãi trở nên sinh động hẳn lên.

Đây là một sự bắt đầu không tệ!

Tiểu Linh Lung hùng hùng hổ hổ đứng lên, thích ứng một chút trọng lượng của thanh chùy, tức giận nói ra: "Bản cô nương không tin ta vô địch cùng thế hệ mà còn cầm không nổi một thanh phá chùy."

Nói xong nàng xuất ra khí lực từ lúc còn bú sữa mẹ mà cắn răng nghiến lợi vung chùy.

"A. . ."

Nàng toàn lực bạo phát, chỉ thấy nàng đột nhiên đập thanh chùy xuống mặt đất, mấy khỏa cự thạch trước mặt liền bị nàng nện thành bụi phấn.

Tiểu Linh Lung bất thình lình bộc phát để cho Diệp Thu giật nảy mình.

Phải biết nàng hiện tại còn không có bắt đầu tu luyện mà đã bộc phát ra sức chiến đấu kinh người như thế.

Lúc này lực lượng của nàng đã sớm vượt qua tu sĩ Luyện Khí cửu phẩm phổ thông, nếu như nàng chân chính bắt đầu tu hành thì chẳng phải sẽ đánh vỡ lực lượng cực hạn?

Diệp Thu lập tức có hứng thú, tiểu nha đầu này là một nhân tài không tệ, nhưng phải điều giáo thật tốt mới được.

Tương lai mang đi ra ngoài, lấy tính tình nóng nảy của nàng khẳng định sẽ à một cái trợ thủ rất tốt.

Cứ như vậy những tiểu lâu la kia liền không cần ta tự mình xuất thủ, dù sao ta cũng đã có Linh Lung Đại Đế ở bên người.

"Không tệ, không tệ, dường như chuyện này rất thú vị." Diệp Thu mỉm cười, trong lòng đã có kế hoạch bồi dưỡng tiểu Linh Lung.

Chương 314 - Hạo Thiên Chùy

Bên phía tiểu Linh Lung, sau khi kiến thức đến sự lợi hại của mình thì nàng rất kinh ngạc.

"Oa, ta lợi hại như vậy sao?"

Nhìn xem cự thạch trước mặt bị mình nện thành bụi phấn, tiểu Linh Lung lấy lại tinh thần và kinh hỉ vạn phần.

Không nghĩ tới thanh chùy mà sư tôn cho mình lại có uy lực lớn như thế.

Ta có cái chùy này thì chẳng phải về sau sẽ gặp ai liền nện người đó sao?

Ta sẽ vô địch cùng thế hệ!

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng vui vẻ không thôi. Nàng vứt xuống thanh chùy trực tiếp nhào về phía Diệp Thu nói: "Tạ ơn sư tôn, ta rất ưa thích thanh chùy này! Sư tôn và cha mẹ Linh Lung là tốt nhất! Đệ tử yêu ngài chết mất!"

"He he he, có thanh chùy này thì về sau ta xem ai còn dám chọc ta?" Tiểu Linh Lung bỗng nhiên cười tà ác một tiếng, dần dần phát rồ.

Gặp nàng lộ ra ý cười tà ác, Diệp Thu cũng là trong lòng run lên, có một dự cảm bất tường.

Tiểu nha đầu này không sợ trời không sợ đất, vốn đã rất hiếu chiến. Bây giờ có chùy trong tay thì càng là như hổ mọc thêm cánh. Vậy tương lai nàng sẽ gây ra đại họa hay không đây?

Hẳn là sẽ không, vì trẻ con thì có thể gây ra đại họa gì, vấn đề cũng không lớn a!

Diệp Thu tự an ủi chính mình.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, mặc kệ là tai họa gì thì hắn cũng đều có thể áp xuống.

【 Đinh, túc chủ tặng cho đồ đệ một thanh Linh khí hạ phẩm Linh Phong Chùy, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Hệ thống đột nhiên nhắc nhở để cho Diệp Thu sững sờ rồi tùy theo mà cười một tiếng.

Cái thanh chùy này hắn đoạt được từ trong tay Công Tôn Dương, vốn còn muốn đưa cho hai vị đồ đệ kia nhưng các nàng đều cảm thấy thanh chùy này quá kịch cỡm, không thích hợp với các nàng, cho nên đều từ chối.

Diệp Thu không nghĩ tới đồ vật mà các nàng ghét bỏ bây giờ lại bị tiểu Linh Lung coi là bảo bối, yêu quý vô cùng.

Hắn cũng cảm thấy trong lòng vui lên. Xem ra những vũ khí trọng lượng cao kia cuối cùng cũng có người nhận.

"Mở ra đi!"

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động vạn lần trả về, thu được Tiên Thiên Linh Bảo, Hạo Thiên Chùy. 】

Diệp Thu: ". . ."

Nhìn xem không gian bên trong hệ thống xuất hiện một thanh chùy đen chùy lộ ra lôi điện lấm tấm, Diệp Thu nhất thời nghẹn lời.

Làm sao ta lại có cảm giác bội thu nhỉ?

Kia là một thanh Nhật Thiên Thần Chùy!

"Ha ha ha, có ý tứ! Nhưng tại sao chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo?"

Diệp Thu cười cười, cũng không biết cái Hạo Thiên Chùy này đến cùng là cao hay là thấp.

Toàn thân nó mang theo lôi điện, vô cùng có tính công kích. Nếu như thi triển Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn để làm thủ đoạn công kích thì lực lượng sẽ rất to lớn.

Chỉ là một thanh chùy mà liền nặng tới trăm vạn cân, có chút không hợp thói thường a! Nên tính là bản cường hóa đi!

Dạng vũ khí này Diệp Thu có chút nhìn không lên, chẳng qua trước tiên có thể giữ lại, để ngày nào đó tiểu Linh Lung trưởng thành, thực lực tăng lên, nó có thể làm vũ khí cho nàng.

Đến thời điểm nàng có vũ khí này tăng thêm thì còn không phải là gặp ai liền nện người đó sao?

Linh Lung Đại Đế kinh khủng như vậy a!

Đối với tiểu đồ nhi của mình thì Diệp Thu rất coi trọng, nhưng cái áo bông nhỏ này ít nhiều cũng có chút hớ.

Sau khi thưởng thức một hồi, tiểu Linh Lung cuối cùng cũng thích ứng với trọng lượng của Linh Phong Chùy. Nàng không ngừng vung vẩy, lực lượng cũng chậm rãi tăng lên.

Diệp Thu nhìn thấy mà thầm giật mình, nói: "Được rồi, các ngươi đều trở về dọn dẹp một chút để chuẩn bị dọn nhà đi!"

"Vâng!" Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi liền đáp ứng, còn tiểu Linh Lung không có hành lý gì nên cũng không cần đi thu dọn đồ.

Diệp Thu xoay người đi thu dọn một phen, sau đó liền dẫn tiểu Linh Lung tiến về phía bài vị của tổ sư để tế bái một cái, xem như là nghi thức nhập môn.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi thu thập xong đồ vật liền đi tới đạo trường mới, ba người lẳng lặng đứng sau lưng Diệp Thu.

Diệp Thu hài lòng nhìn xem các nàng nói: "Người đã đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Hắn quay đầu thắp lên ba nén hương cho bài vị của tổ sư, nói:

"Lịch đại tổ sư ở trên, thủ tọa đời thứ mười tám của Tử Hà phong, Diệp Thu mang theo đệ tử Lâm Thanh Trúc, Triệu Uyển Nhi, Linh Lung đến đây tế bái."

"Hôm nay Tử Hà phong chúng ta khánh thành đạo trường mới, đệ tử muốn đem đạo trường di chuyển đến phía Bắc của sơn mạch nên tới đây để cáo tri với chư vị."

"Chúng đệ tử đã quấy nhiễu bài vị của chư vị tổ sư rồi, mong chư vị tổ sư chớ trách."

Sau khi nói xong, Diệp Thu quay đầu hướng về ba vị đồ nhi ra hiệu một cái, các nàng liền riêng phần mình tiến lên thắp một nén hương.

Đợi đến khi hương hỏa đốt hết, Diệp Thu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nói: "Lên đường!"

Hắn vung lên tay áo, đem tất cả tổ sư bài vị cùng hắn bay về phía Bắc của sơn mạch. Ngay cả gốc Phong Linh Thụ kia cũng bị Diệp Thu mang theo.

Như vậy đạo tràng cũ đã bồi bạn các đời thủ tọa Tử Hà phong trước đó cứ như vậy mà cáo biệt sân khấu lịch sử.

Đạo tràng mới được xây dựng tại phía Bắc của sơn mạch cũng tượng trưng cho việc Tử Hà phong sẽ không ngừng phát triển, bắt đầu một thời đại mới.

Chương 315 - Uy Năng Của Bàn Đào Thụ

Đi vào Càn Thanh điện, Diệp Thu đem toàn bộ bài vị của tổ sư an trí thỏa đáng, rồi lại thắp lên ba nén hương.

Sau khi làm xong hết thảy quy củ, cuối cùng hắn mới nới lỏng một hơi.

Trước khi đi vào cửa chính của Càn Thanh điện, Diệp Thu tại biên giới của vườn hoa trồng xuống gốc Phong Linh Thụ kia.

Sau đó hắn quay đầu hướng về ba vị đồ nhi nói: "Gốc cây này chính là kỳ vọng mà sư tôn của ta ký thác cho ta. Hôm nay ta cũng trồng xuống một gốc cho các ngươi để ký thác kỳ vọng của ta đối với các ngươi. Ta hi vọng các ngươi cũng có thể giống như gốc cây này mà tỏa nhánh che trời."

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi trịnh trọng nhẹ gật đầu, tiểu Linh Lung nghe không hiểu nhiều nhưng trông thấy hai vị sư tỷ gật đầu thì nàng cũng gật đầu theo.

Trong tay tiểu Linh Lung cầm theo một thanh đại chùy so với cả người nàng đều to hơn, tỏa ra khí khái của một vị nữ hán tử.

Nghe được Diệp Thu muốn trồng cây cho mình, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng là mười phần chờ mong mà thảo luận.

"Sư tôn sẽ trồng cho nhóm chúng ta loại cây gì?"

"Ta cảm thấy cũng sẽ là Phong Linh Thụ!"

Lâm Thanh Trúc phản bác: "Ta cảm thấy không phải, vì xuất phẩm của sư tôn tất là tinh phẩm, khẳng định không phải là loại bình thường cây. Lớn mật một chút thì nói không chừng còn là linh thụ!"

Thảo luận không có kết quả, Triệu Uyển Nhi dứt khoát hỏi: "Sư tôn, ngài định trồng cho chúng đệ tử loại cây gì ạ?"

Diệp Thu chọn lựa ra địa phương tốt nhất, sau đó quay đầu mỉm cười, nói: "Ừm, ta sẽ tùy tiện lấy ra một loại, chủ yếu là để biểu đạt ý nghĩa chứ không phải là giá trị."

Hai người nghe xong liền nhẹ gật đầu, vì mặc kệ là loại cây gì thì các nàng cũng đều sẽ dốc lòng chăm sóc nó, bảo hộ cho nó trưởng thành khỏe mạnh, bởi vì nó là kỳ vọng mà sư tôn đã ký thác lên người các nàng. Trong lòng các nàng thầm hạ quyết tâm.

Lúc này chỉ thấy Diệp Thu từ bên trong ngọc trữ vật móc ra một gốc Bàn Đào Thụ.

"A. . ."

Vừa nhìn thấy thì hai nàng lập tức hít sâu một hơi.

Một cỗ tiên khí nồng đậm đập vào mặt để cho các nàng rất kinh hãi, hai mắt liền trợn tròn lên.

Các nàng chưa hề cảm giác qua tiên lực kinh người như thế, tựa hồ toàn bộ linh khí tại Tử Hà phong trong nháy mắt đã trở nên nồng hậu dày đặc.

Các nàng như thân lâm kỳ cảnh, tu vi mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

"Sư tỷ, đây. . . đây là tùy tiện lấy ra một loại ư?" Triệu Uyển Nhi hơi há ra cái miệng nhỏ, kinh ngạc hỏi, biểu lộ dị thường đáng yêu.

Lâm Thanh Trúc càng là mang vẻ mặt chấn động. Sư tôn nói tùy tiện lấy ra một loại mà chính là trồng Tiên Thụ sao?

Các nàng đều quá chủ quan!

Ầm!!!

Bỗng nhiên thể nội Lâm Thanh Trúc phát ra một tiếng nổ thật lớn. Sau khi lấy lại tinh thần nàng ngạc nhiên phát hiện mình vậy mà đã đột phá.

Tu vi của Lâm Thanh Trúc đã từ Vô Cự nhị phẩm trực tiếp đạt đến Vô Cự tam phẩm.

Triệu Uyển Nhi cũng là như thế, nàng đã mơ hồ có thời cơ đột phá Vô Cự cảnh. Nếu như để cho nàng bế quan một chút thời gian thì nàng nhất định sẽ đột phá.

"Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi! Chỉ vẻn vẹn một tia tiên khí mà nó đã giúp ta đột phá một tiểu cảnh giới!" Lâm Thanh Trúc sắc mặt trắng bệch, tràn đầy vẻ chấn kinh.

Cỗ linh lực kinh thiên kia dần dần tạo thành sương mù, vờn quanh bên trong vườn hoa, mười phần nồng đậm.

Nếu ở trong này tu luyện một ngày thì thành quả như là tu luyện bên ngoài mười ngày, thậm chí còn là một tháng, tốc độ quá kinh người.

Bàn Đào Thụ thân là Tiên Thụ nên sẽ ẩn chứa tiên lực, có thể tẩm bổ toàn bộ Tử Hà phong, khiến cho linh lực nơi đây trở nên vô cùng dồi dào, phảng phất như một cái đại trận tu luyện vậy.

Diệp Thu ngạc nhiên nhìn xem biến hóa trước mắt, hắn cũng rất vui mừng trong lòng, vì hắn không nghĩ tới sẽ có loại biến hóa này.

Diệp Thu tùy theo trồng xuống gốc Bàn Đào Thụ kia, trong chốc lát một cỗ tiên khí liền tỏa ra.

Cuồng phong lập tức nổi lên, trên bầu trời mây đen kéo tới dày đặc, tạo thành một cái vòng xoáy khổng lồ. Linh lực xung quanh tựa hồ đều bị hấp dẫn đến Tử Hà phong.

Núi non sông hồ, cỏ cây lục lâm tại Tử Hà phong trong nháy mắt liền phát ra sinh cơ bừng bừng, có mấy phần linh vận.

Linh lực của toàn bộ Tử Hà phong lập tức đề cao một bậc.

Sự biến hóa bất thình lình này khiến cho tất cả mọi người trong Bổ Thiên giáo đều cảm thấy giật mình.

"Đó là phương hướng của Tử Hà phong."

"Tử Hà phong đã xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao nơi đó lại có biến hóa to lớn như thế?"

Đám người cực kỳ kinh hãi, không thể tin được mà nhìn xem vòng xoay linh khí trên trời kia.

Cả đám người trong Bổ Thiên giáo trong nháy mắt đã hướng về Tử Hà phong mà bay.

Tại bên trong Ngọc Thanh điện, Mạnh Thiên Chính chỉ vừa mới trở lại đạo trường, đến cái mông còn không có ngồi vào trên ghế thì bỗng nhiên lại đứng lên.

Ông ta nhìn về phương hướng Tử Hà phong, trong miệng lẩm bẩm, ánh mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

"Cỗ linh lực kinh người này… Chẳng lẽ Tử Hà phong lại có người đốn ngộ?"

Loại tình huống này có điểm giống như trước đây, có người đốn ngộ tại chỗ mà dẫn tới dị tượng.

Nhưng lần này có thanh thế kinh khủng hơn gấp mấy trăm lần so với lần trước.

Chương 316 - Toàn Giáo Tề Tụ

Tại Thiên Thủy phong, Minh Nguyệt vừa mới trồng xuống gốc Nhân Sâm Quả kia, một cỗ linh lực tỏa ra làm cho toàn bộ Thiên Thủy phong lập tức dồi dào linh khí.

Trông thấy dị tượng này, Minh Nguyệt rất vui mừng trong lòng.

Hôm nay rốt cục cũng đã đến phiên ta làm nhân vật chính!

Chỉ vẻn vẹn là cái dị tượng này cũng đã đầy đủ để cho tất cả các sơn mạch khác phải giật mình, đến thời điểm đó bọn họ khẳng định sẽ đến nịnh bợ ta!

Trong lòng Minh Nguyệt còn đang có mộng đẹp, cười rất vui vẻ, trong ánh mắt sùng bái của đông đảo đệ tử, nàng kém chút quên mất bản thân.

Lúc này bỗng nhiên có một cái dị tượng càng kinh dị hơn trực tiếp nghiền ép dị tượng nà gốc Nhân Sâm Quả của nàng mang tới.

Nụ cười trên mặt Minh Nguyệt dần dần biến mất.

"Cái này… cái này… Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Nhìn về phương hướng của Tử Hà phong, Minh Nguyệt có chút mơ hồ. Hôm nay không phải tới phiên ta làm nhân vật chính sao?

Bọn người Liễu Như Yên cũng mang vẻ mặt mê mang nhìn xem dị tượng, trong lòng giật mình.

"Là Tử Hà phong."

"Sư tôn, Diệp sư thúc lại tạo ra động tĩnh lớn gì rồi? Vì sao lại có dị tượng kinh người như thế?"

Minh Nguyệt mím môi một cái, có chút ủy khuất, nói: "Ta làm sao biết rõ, đi xem một chút thôi."

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua gốc Nhân Sâm Quả của mình mà đột nhiên cảm thấy không thơm.

Nhân Sâm Quả cũng là một trong các loại linh thụ, nhưng còn không có đạt tới Tiên phẩm, cho nên căn bản làm không được hiệu quả kinh người như Bàn Đào Thụ.

Minh Nguyệt nếu như biết rõ Diệp Thu hôm nay trồng Bàn Đào Thụ thì đánh chết nàng cũng không tuyển chọn hôm nay trồng Nhân Sâm Quả.

Thật vất vả mới có một cơ hội trang bức, làm cho tất cả mọi người đều hâm mộ, cái danh tiếng này còn không làm ra thì liền bị Diệp Thu đoạt đi.

Lúc này đám người tại các sơn mạch còn lại cũng cảm thấy cỗ dị tượng kinh người kia, nhao nhao tiến về Tử Hà phong muốn nhìn xem một chút đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Không đến một hồi, tại đạo trường mới của Tử Hà phong lập tức người đông nghìn nghịt.

Cảm thụ được tiên lực tẩy lễ đến từ gốc Bàn Đào Thụ kia, toàn bộ vườn hoa là một mảnh sương mù mịt mờ, lại có cảm giác đặt mình vào Tiên cảnh, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

"A. . . Đây mới thật sự là Tiên gia thánh địa!"

"Trời ơi, thật không thể tin được, linh khí của Tử Hà phong vậy mà có thể nồng đậm đến loại tình trạng này."

"Nếu như tại nơi này tu hành thì thành quả một ngày bằng một tháng bên ngoài, thậm chí còn nhiều hơn."

"A. . . Ta đột nhiên có chút hối hận vì cái gì trước đây không có lựa chọn cái Tử Hà phong chim không thèm ị này? Nếu nhu ta chọn và cố gắng chịu khổ một chút thì nói không chừng ta liền hết khổ."

Nhìn xem biến hóa của Tử Hà phong, trong lòng mọi người hối tiếc không thôi.

Tử Hà phong trước đây chim cũng không nguyện ý tới, bây giờ nó lại trở thành một cái Tiên gia thánh địa chân chính.

Sau khi Bàn Đào Thụ được trồng xuống, toàn bộ Tử Hà phong phảng phất như sống dậy.

Tất cả mọi người đều chảy xuống dòng nước mắt hâm mộ.

"Oa, thật là nhiều người." Tiểu Linh Lung còn đang ngẩn người, khi nhìn lại liền phát hiện mình đang trước mặt lít nha lít nhít người mà lập tức bị dọa cho giật nảy mình.

"Sư tỷ, vì sao bọn họ lại nhìn xem nhóm chúng ta như thế?" Nhận thấy từng người mang ánh mắt hâm mộ nhìn mình mà tiểu Linh Lung lung lay cái đầu nhỏ, hỏi.

Lâm Thanh Trúc cũng quay đầu nhìn thoáng qua, nói: "Bọn hắn đang hâm mộ Tử Hà phong của chúng ta có một gốc Bàn Đào Tiên Thụ!"

"Ơ, gốc cây này rất lợi hại sao?" Tiểu Linh Lung run lên một cái, ngây thơ hỏi lại.

"Đương nhiên là lợi hại rồi, nó chính là bảo bối tốt nhất trên đời, khi nó thành thục kết quả và chỉ cần ăn được một quả bàn đào thì ngươi liền có thể vô địch cùng thế hệ."

Tiểu Linh Lung nghe vậy mà hai mắt lập tức tỏa sáng, khiêng lên thanh chùy trên bờ vai, trong lòng phấn khích hỏi: "Thật sao?"

Tựa hồ không có điều gì hấp dẫn nàng hơn việc vô địch cùng thế hệ. Nếu như có thì đó chính là một vạn củ khoai lang nướng.

Triệu Uyển Nhi nói: "Thật chứ, cho nên ngươi phải bảo vệ nó thật tốt, đừng để cho người xấu trộm đi, nếu không ngươi liền không thể vô địch cùng thế hệ."

Nghe đến đó mà nội tâm của Tiểu Linh Lung liền vui mừng, nhỏ giọng nói ra: "Vâng, sư tỷ, ta biết rồi, ta nhất định sẽ bảo hộ gốc cây này thật tốt, nếu ai dám có ý đồ với nó thì ta liền nện chùy cho hắn ra phân."

Nhìn nàng mang vẻ mặt kích động mà Triệu Uyển Nhi bỗng nhiên có cảm giác tội lội vì đã lừa gạt trẻ con.

Lâm Thanh Trúc cũng xấu hổ một trận mà không có xen vào.

Chương 317 - Bức Cách

Tại chân trời hiện lên mấy đạo ánh sáng, mấy vị trưởng lão, thủ tọa đều đồng thời đi tới Tử Hà phong.

Người đến trước nhất chính là Mạnh Thiên Chính, lúc phát hiện gốc Bàn Đào Thụ kia thì liền giật nảy mình.

"Đây là. . . Bàn Đào Thụ Tiên phẩm trong truyền thuyết!"

Tề Vô Hối cũng đã bay tới, nhìn thấy bàn đào về sau hắn cũng lộ ra vẻ mặt chấn kinh giống như Mạnh Thiên Chính.

"Thật không thể tưởng tượng nổi, trong tay Diệp sư đệ lại có một gốc Bàn Đào Thụ!"

Hắn tự lẩm bẩm trong miệng, khắp khuôn mặt đều là vẻ không thể tin.

Nhưng khi tỉnh táo lại, nghĩ tới những thứ tiên bảo trong tay Diệp Thu thì hắn cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Gia hỏa này từ xưa đến nay không thiếu tiên bảo a!

Nghĩ tới đây, Tề Vô Hối tự nhủ là mình đã rất may mắn khi tẩy trắng sớm, nếu không thì hắn liền thảm rồi.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, ngươi vẫn là không phát ra một âm thanh nhưng lại cho nhóm chúng ta một niềm vui vô cùng to lớn!" Mạnh Thiên Chính cười to hạ xuống, tràn đầy vẻ hâm mộ nhìn xem gốc Bàn Đào Thụ kia.

Ngay khi Bàn Đào Thụ vừa được trồng xuống, toàn bộ Tử Hà phong đều tràn đầy sức sống, sinh cơ bừng bừng, mười phần tiên

uẩn, nơi nào còn có dáng vẻ rách nát cô đơn như trước đây.

Hiện tại Tử Hà phong mới thật sự là Tiên gia thánh địa, các sơn mạch còn lại căn bản không cách nào so sánh.

Tề Vô Hối khiếp sợ nói ra: "Đúng là Bàn Đào Thụ Tiên phẩm trong truyền thuyết! Chậc chậc. . . Không thể tin được Diệp sư đệ ngay cả bực chí bảo này cũng đều có. Từ đây Tử Hà phong đã chân chính thoát thai hoán cốt, đệ tử của Tử Hà phong có được gốc Tiên Thụ này tương trợ thì việc tu hành sẽ đột nhiên tăng mạnh. Chúc mừng Diệp sư đệ."

Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve cành lá của Bàn Đào Thụ, trong lòng hết sức phấn khích, nhưng mặt ngoài lại bình tĩnh, khiêm tốn nói: "Sư huynh nói đùa rồi, đây không phải là chí bảo gì, ta chỉ đang kéo dài truyền thống của Tử Hà phong nhà ta mà thôi. Ta cũng chỉ tùy tiện trồng một cái cây, ký thác hi vọng tại trong lòng ta, để cho đám đệ tử tu hành thật tốt. Chỉ tùy tiện mà thôi, không đáng giá nhắc tới."

Đám người nghe xong thì lập tức trong lòng run lên.

Mẹ nó! Cái này có thể gọi là tùy tiện được sao?

Tề Vô Hối gọi thẳng Diệp Thu là người trong nghề. Gia hỏa này quá giả bộ đi, còn diễn giỏi hơn so với ta.

Đây chính là tư thế trang bức của cường giả Chí Tôn cảnh sao?

Quá mất nhân phẩm a!

Cái phương thức trang bức này của hắn quả thật có một phong cách riêng!

Trong lòng Tề Vô Hối lập tức hiểu rõ mà thầm nghĩ:

"He he he, sau khi trở về ta cũng thử một chút. Ta đột nhiên

cảm giác dạng trang bức này thật là thoải mái."

"Lời nói không kinh người thì chết cũng không đủ, lặng lẽ meo meo mà chân kinh tất cả mọi người."

"Dù sao ta cũng sắp đột phá Chí Tôn cảnh, nên cần sớm thích ứng một phen."

Liên quan tới truyền thống trồng cây ký thác kỳ vọng của Tử Hà phong thì đám thủ tọa bọn hắn chưa từng nghe nói qua, nhưng bây giờ nghe Diệp Thu nói như vậy thì cũng cảm thấy hứng thú. Bọn hắn cũng muốn trồng một gốc cây để tỉnh táo lại đám đệ tử môn hạ của mình.

Nhưng khi nhìn lại gốc Bàn Đào Tiên Thụ kia thì ý nghĩ này lập tức ngừng lại, bởi vì bọn hắn không bỏ ra nổi.

Nhìn xem gốc Bàn Đào Tiên Thụ chậm rãi sinh trưởng, cắm rễ tại bên trong hoa viên mà đám người đầy vẻ si mê, không ngừng hâm mộ.

Từ hôm nay trở đi, Tử Hà phong đã chân chính thoát thai hoán cốt, hoàn toàn xứng đáng trở thành Tiên gia thánh địa.

Không có cái địa phương gì có thể so sánh được nơi này, vì nơi này có tiên thụ tăng phúc, thiên địa linh khí khắp bốn phương đều hội tụ tới. Ở chỗ này tu hành so với bất kỳ một cái động thiên phúc địa nào cũng có hiệu quả kinh khủng hơn.

"Aiii, nếu ta có thể ở chỗ này tu hành thì thật là tốt biết bao."

Đám người hít sâu một hơi, nhìn xem phòng trống xung quanh vườn hoa mà cũng muốn có được một gian phòng thuộc về mình ở chỗ này.

Đáng tiếc là bọn hắn đều không phải là đệ tử của Tử Hà phong, cho nên không có tư cách ở tại nơi này.

"Các ngươi nói xem ta hiện tại xin chuyển tới Tử Hà phong còn kịp sao?" Có người hỏi.

Nhưng lập tức liền bị đám người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn xem và xỉ vả.

"Si tâm vọng tưởng!"

"Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi có Đại Đế chi tư sao? Diệp sư thúc có thể coi trọng ngươi ư?"

Bên này đang nghị luận, tại bên khác lại có mấy đạo ánh sáng bay tới.

Trong chốc lát, Minh Nguyệt mặc một bộ y phục màu xanh nước biển mang theo một đám nữ đệ tử của Thiên Thủy phong hạ xuống hoa viên của Tử Hà phong.

Nhìn xem gốc Bàn Đào Thụ sinh trưởng tại bên trong vườn hoa mà nàng rất kinh ngạc, ngập ngừng nói.

"Bàn Đào Thụ… Tiên phẩm!"

Chương 318 - Thần Hiệu

Giờ khắc này, Minh Nguyệt có chút mơ hồ, nàng quay đầu lại hỏi thăm Diệp Thu: "Sư đệ, gốc tiên thụ này ngươi từ chỗ nào đạt đến?"

Nàng thật sự rất hiếu kì, ban đầu ở bên trong Đế mộ không phải Diệp Thu chỉ lấy được một gốc Nhân Sâm Quả và còn đưa cho nàng thôi sao.

Tại sao chỉ trong chớp mắt mà hắn liền lấy được Bàn Đào Thụ?

Chẳng lẽ gia hỏa này vì có thứ tốt hơn cho nên mới hào phóng đem gốc Nhân Sâm Quả kia đưa cho tự nàng?

Diệp Thu mỉm cười, giải thích: "Gốc Bàn Đào Thụ này được ta thu hoạch tại phía trên Long Môn, nó sinh trưởng tại địa giới hư vô."

"Thì ra là thế." Minh Nguyệt nhẹ gật đầu.

Trước đây sau khi Diệp Thu đem gốc Nhân Sâm Quả đưa cho nàng thì liền đi hướng Long Môn, xem ra hắn đã ở bên trong đó lấy được loại vô thượng chí bảo này.

Minh Nguyệt chỗ nào biết rõ Diệp Thu chỉ là cố ý nói dối để lừa nàng mà thôi.

Nếu như nàng biết rõ Diệp Thu đã thông qua nàng để thu hoạch được gốc Bàn Đào Thụ này thì đoán chừng sẽ buồn bực muốn chết.

Minh Nguyệt vốn cho rằng đó là lễ vật tình yêu, nhưng không

nghĩ tới đó chỉ là một vụ giao dịch, còn nàng thì trở thành một cái công cụ người.

Qúa đâm tâm a!

Đáng tiếc là nàng không biết rõ!

Trong lòng Minh Nguyệt cũng là hết sức cảm động, bởi vì trước khi Diệp Thu có được Bàn Đào Thụ hắn vậy mà lại có thể đem gốc Nhân Sâm Quả cho nàng.

Nghĩ tới đây mà trong lòng Minh Nguyệt rất ấm áp, tình yêu dần dần tăng lên.

Trong lòng Diệp sư đệ vẫn là có ta. Ừm, ta rất an tâm a.

"Diệp sư đệ, chúc mừng ngươi nha. Chỉ cần gốc Bàn Đào Thụ này nở hoa kết trái thì đó chính là thời điểm Diệp sư đệ phi thăng rồi." Minh Nguyệt hàm tình ẩn ý nhìn xem Diệp Thu nói lời chúc mừng, nhưng trong lòng lại là một trận thất lạc.

Nàng bây giờ chỉ mới là Giáo chủ cảnh đỉnh phong, mà Diệp Thu thì đã sớm đạt đến Chí Tôn cảnh.

Nếu như hắn lại tiếp tục phát triển, chỉ sợ nàng liền đuổi không kịp tiến độ của hắn.

Đến thời điểm giữa hai người còn có thể tiến xa hơn được sao?

Nghĩ tới đây Minh Nguyệt có chút bất đắc dĩ, nhưng khi nghĩ tới gốc Nhân Sâm Quả của mình thì nàng cảm thấy có lẽ còn không đến loại tình trạng đó.

Đuổi theo Diệp Thu nàng khẳng định là đuổi không nổi, nàng chỉ có thể bảo trì không bị kéo ra quá nhiều là đã thỏa mãn rồi.

"Bây giờ nói đến phi thăng thì còn quá sớm." Diệp Thu từ tốn

nói ra.

Gốc Bàn Đào Thụ này mặc dù rất mạnh, nhưng chu kỳ sinh trưởng của nó quá dài, Diệp Thu chỉ sợ còn không chờ đến lúc nó kết quả thì hắn đã phi thăng rồi.

Cho nên cái đồ chơi này hắn chuyên môn chuẩn bị cho đám đồ đệ, cụ thể hắn có cần hay không thì còn chưa biết.

Bây giờ trên người Diệp Thu đang có không ít bảo bối, chỉ vẻn vẹn một gốc thuốc trường sinh kia cũng đã đầy đủ cho hắn hấp thu trong một đoạn thời gian rất dài.

Đợi sau khi hấp thu xong xuôi thuốc trường sinh, tu vi của hắn ít nhất cũng có thể đạt tới Phong Vương cảnh. Mà các hạng thuộc tính của hắn cũng có thể kéo đến Cực Cảnh, khi đó chiến lực của hắn há sẽ là Phong Vương cảnh bình thường có thể so sánh được sao?

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Diệp Thu muốn sau khi trở về sẽ ngay lập tức bế quan xung kích Phong Vương cảnh.

Nhưng khi cân nhắc đến đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn sắp đến, hắn vẫn là trước tiên hoãn lại một chút.

Chuyện trước mắt mà Diệp Thu muốn làm nhất đó là cũng cố căn cơ, khai phát tiềm lực cho tiểu Linh Lung.

Hắn quay đầu lại nhìn xem gốc Bàn Đào Thụ đang khai chi tán diệp kia mà trong lòng mừng rỡ như điên.

Có gốc tiên thụ này thì Tử Hà phong sẽ chân chính trở thành Tiên gia thánh địa. Sau này việc tu hành của đám đệ tử sẽ có thể phi tốc tăng lên.

Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve cành lá của Bàn Đào Thụ, chỉ thấy từng nhánh cây mọc ra. Rồi bỗng nhiên có một cỗ linh lực trong

nháy mắt tỏa ra.

"A. . ."

Tiên khí đập vào mặt để cho tất cả mọi người ở đây đều giật nảy mình.

Bành!!!

Có người thân thể phát ra tiếng vang kỳ quái, lại bất tri bất giác đột phá tu vi.

"Cái này. . . Ta đột phá rồi!"

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền sợ hãi.

Chỉ vẻn vẹn là một luồng tiên khí mà đã có được thần hiệu như thế sao?

Tất cả mọi người ổn định lại tâm thần, khoanh chân ngồi trên mặt đất, muốn cọ một đợt tiên khí kia để xung kích gông cùm xiềng xích của cảnh giới.

Nhìn xem đám người đang ngồi đầy đất, tiểu Linh Lung thầm mắng trong miệng, bất mãn hết sức nói ra: "Sư tỷ, gốc Bàn Đào Thụ của chúng ta có thể bị bọn hắn hút khô hay không?"

Lâm Thanh Trúc liền trấn an nàng: "Sẽ không đâu, đây chỉ là một lần trả lại của Bàn Đào Thụ sau khi cắm rễ mà thôi, về sau sẽ có càng nhiều, cho nên ta khẳng định là bọn hắn hút không hết."

"Ồ!" Tiểu Linh Lung sửng sốt ồ lên một cái.

Nàng cũng là nghe không hiểu, nhưng sư tỷ đã nói không có việc gì thì khẳng định là không sao hết.

Chương 319 - Mưu Tính Của Diệp Thu

Sau khi lấy lại tinh thần, Liễu Thanh Phong từ thiên ngoại bay tới, tại bên tai Mạnh Thiên Chính nói nhỏ vài câu.

Mạnh Thiên Chính sau khi nghe xong thì sắc mặt liền đọng lại. Ông ta quay đầu nhìn xem tất cả mọi người đều đang tu luyện mà cũng không có quấy rầy, chỉ lặng lẽ rời đi.

Tề Vô Hối phát giác thì liền sửng sốt một cái, hắn không biết rõ đã xảy ra chuyện gì mà chưởng giáo sư huynh lại thần thần bí bí rời đi như vậy.

Chẳng lẽ lại có đại sự gì phát sinh?

Phía bên này, Diệp Thu còn đang thi pháp thúc đẩy sinh trưởng cho Bàn Đào Thụ. Hắn lấy Chí Tôn chi lực để giúp cho nó khai chi tán diệp.

Mới trồng đến địa phương mới cho nên Bàn Đào Thụ còn cần một cái quá trình thích ứng, miễn cho có chỗ ảnh hưởng đối với tiên căn. Đợi đến khi Bàn Đào Thụ đã hoàn toàn cắm rễ, Diệp Thu mới chậm rãi thu công và cuối cùng cũng nới lỏng một hơi.

"Phù. . . Cái tiên căn này chính là Hỗn Độn sinh ra, đối với thổ nhưỡng có yêu cầu phi thường cao, xem ra ta cầm tìm về một chút thiên tài địa bảo để làm phân bón cho nó mới được." Diệp Thu âm thầm suy tính.

Loại cây này muốn sinh trưởng nhanh thì phân bón khẳng định là không thể thiếu.

Hắn quay đầu lại thì phát hiện Liễu Thanh Phong đang đứng sau lưng mà sửng sốt hỏi: "Ồ? Thanh Phong, có chuyện gì sao?"

Liễu Thanh Phong cũng sửng sốt một cái vì hắn đang bị Bàn Đào Thụ hấp dẫn đến mê mẩn.

Sau khi tỉnh táo lại, Liễu Thanh Phong xấu hổ cười nói: "Sư thúc, ngài lại cho nhóm chúng ta một sự kinh hỉ rồi."

Cảm thụ được tiên khí trả lại xung quanh, Liễu Thanh Phong âm thầm giật mình, tiếp tục nói ra:

"Gốc Bàn Đào Thụ này cắm rễ ở đây thì toàn bộ Tử Hà phong sẽ giống như Tiên cảnh, linh lực vô cùng dồi dào. Một thánh địa tu luyện như thế Thanh Phong bình sinh hiếm thấy. Bội phục, bội phục."

"Sư thúc, Thanh Phong có một thỉnh cầu không biết có nên nói hay không…"

Nói tới chỗ này thì Liễu Thanh Phong có chút khó nói. Hắn quan sát sắc mặt của Diệp Thu, nếu như Diệp Thu có nửa điểm không vui thì hắn lập tức ngậm miệng.

Diệp Thu đại khái cũng đoán được Liễu Thanh Phong muốn nói cái gì mà nhẹ gật đầu, nói: "Ừm, ngươi cứ nói đi."

Nghe vậy Liễu Thanh Phong lập tức vui mừng, vội vàng nói: "Sư thúc, đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp đến, Thanh Phong chính là thủ tịch đệ tử của Bổ Thiên giáo nên cảm thấy rất áp lực. Nếu ta luận đạo thất bại thì chỉ sợ sẽ làm mất mặt bổn giáo, bởi vậy ta muốn trước khi bắt đầu luận đạo sẽ ở đây bế quan một đoạn thời gian. Không biết sư thúc. . ."

Liễu Thanh Phong mong đợi nhìn xem Diệp Thu, hắn vốn không muốn mở miệng cầu xin chuyện này, thế nhưng kia đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn thực sự quá trọng yếu, vì cơ hồ toàn bộ

thánh địa tại Đông Hoang đều tham gia hết.

Mà Liễu Thanh Phong chính là thủ tịch đại đệ tử của Bổ Thiên giáo, hắn đại biểu cho tôn nghiêm của Bổ Thiên giáo khi tham gia luận đạo, nếu hắn thua thì Bổ Thiên giáo liền mất mặt, cho nên trên vai hắn khiêng đỡ trách nhiệm quá lớn. Mấy ngày qua hắn đã tâm lực tiều tụy nhưng cũng là mười phần bất lực.

Diệp Thu buồn cười nhìn xem Liễu Thanh Phong, trong lòng hắn đương nhiên minh bạch áp lực của một vị thủ tịch đệ tử.

Diệp Thu hơi suy nghĩ rồi nhẹ gật đầu, nói: "Ừm, có thể chứ, vừa vặn tại phía đông vẫn còn trống mấy gian phòng, ngươi trước tiên hãy ở bên đó đi."

"Tạ ơn sư thúc. . ." Sau khi đạt được sự cho phép của Diệp Thu, Liễu Thanh Phong cảm kích không thôi.

Hắn đã không chỉ một lần chiếm được ân sủng của Diệp Thu, cho nên trong lòng hắn tất nhiên là mười phần tôn kính vị sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo này.

Diệp Thu nghĩ tới trước đây khi còn nghèo túng, Tử Hà phong ngay cả chim cũng không nguyện ý tới, nhưng cũng chỉ có Liễu Thanh Phong là chịu tới, cho nên Diệp Thu mới chiếu cố hắn một chút cho phải đạo, mà nói thế nào Liễu Thanh Phong cũng là chưởng giáo tương lai.

Nói tới đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn, Diệp Thu quay đầu lại nhìn thoáng qua ba vị đồ nhi của mình.

Về Lâm Thanh Trúc thì hắn rất yên tâm, đại đồ đệ là áo bông nhỏ tri kỷ nhất của hắn, vẫn luôn để cho hắn bớt lo, cơ bản sẽ không như xe bị tuột xích.

Nhị đồ đệ thì không phải dạng hiếu chiến, có tính cách ôn hòa, nhưng thực lực cũng không tệ, tu vi cũng sắp đạt tới Vô Cự cảnh,

chắc hẳn trước đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn nàng sẽ có thể đạt tới Vô Cự cảnh.

Về phần tiểu nha đầu Linh Lung thì. . .

Diệp Thu sờ lên cái cằm như có điều suy nghĩ.

Dựa theo độ tuổi của nàng hiện tại thì cơ hồ không có khả năng tu luyện.

Đệ tử của các đại tộc trước tuổi vị thành niên đều sẽ được gia tộc ban cho rất nhiều tài nguyên để khai phát tiềm lực, giúp bọn hắn đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Sau khi thân thể được khai phát đến trạng thái hoàn mỹ nhất, thực lực tăng lên sẽ phi thường kinh người.

Nhưng đa số các gia tộc đều không bỏ ra nổi quá nhiều tài nguyên để khai phát tiềm lực đến mức hoàn mỹ.

Tuy nhiên Diệp Thu thì lại khác, vì hắn hiện tại chính là không thiếu tài nguyên. Hắn sẽ có thể khai phát cho tiểu Linh Lung một phen, đến thời điểm đó hắn sẽ để cho nàng đi đánh một lần các thánh địa, đại tộc khác cho hết.

Nghĩ tới đây Diệp Thu cười tà ác một tiếng, dần dần làm càn.

Cứ quyết định như vậy đi! Dù sao tiểu nha đầu này cũng rất ưa thích đánh nhau, vậy ta liền thỏa mãn tâm nguyện của nàng mà cho nàng đi đánh nhau đến sấp mặt luôn!

Chương 320 - Dọa Chạy

Nhìn xem gốc Bàn Đào Thụ trưởng thành khỏe mạnh kia, Liễu Thanh Phong âm thầm suy tư một cái, rồi bỗng nhiên lộ ra một cái nghi vấn.

Hắn nhìn xem từng cái ánh mắt như lang như hổ chung quanh, hỏi: "Sư thúc, Thanh Phong có một chuyện không rõ."

Diệp Thu hỏi lại: "Chuyện gì?"

Liễu Thanh Phong nhỏ giọng nói ra: "Ngài đem Bàn Đào Thụ trồng tại nơi này mà không thiết trí phòng hộ sao? Ngài liền không sợ sẽ có người trộm nó đi ư?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây lập tức giật mình.

"Gia hỏa này đang ngại chính mình có mệnh quá dài mà muốn tìm cái chết sao? Ngươi cũng đừng kéo theo nhóm chúng ta a, nhóm chúng ta cũng không muốn chết!"

"Nói đùa gì chứ, bảo vật của Chí Tôn cảnh thì ai dám nhúng chàm chứ? Ngươi nghĩ nhóm chúng ta đều là đồ đần à?"

"Nhóm chúng ta chỉ sợ có mệnh trộm mà không có mệnh hưởng thụ a!"

Đám người một trận cả mắt, cảm thấy khinh bỉ đối với ngôn ngữ của Liễu Thanh Phong.

Đường đường là thủ tịch đại đệ tử, vậy mà lại hỏi ra cái vấn đề ngu xuẩn này.

Liễu Thanh Phong giống như cũng ý thức được mình có vấn đề

mà lúng túng sờ lên cái mũi, ý đồ che giấu nội tâm xấu hổ.

Đúng vậy a! Ta quên mất Diệp sư thúc chính là Chí Tôn cảnh!

Diệp Thu cười cười nhìn xem Liễu Thanh Phong, sau đó móc ra một thanh kiếm như làm bằng đá.

Trong chốc lát, một cỗ sát khí kinh thiên liền đập vào mặt, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên trắng nhợt.

Cỗ sát khí khiếp người kia che đậy cả bầu trời thành một mảnh huyết sắc.

Dưới sự áp bách của Tru Tiên Kiếm, tất cả mọi người đều hô hấp không thông.

"Quá kinh khủng! Đây chính là Tiên Kiếm chi uy sao?"

"Chỉ vẻn vẹn một tia khí tức mà lại để cho người ta có cảm giác tử vong a!"

"Thực lực của Diệp sư thúc càng ngày càng sâu không lường được."

Mọi người cảm thán một trận, ngay Tề Vô Hối và Minh Nguyệt cũng đều giật mình trong lòng, bọn hắn không dám nhìn thẳng vào loại cảm giác áp bách này.

Chỉ thấy Diệp Thu nhẹ nhàng cắm Tru Tiên Kiếm vào trong đất, hỏi: "Trộm sao?"

Sau đó hắn quay đầu nhìn mọi người một cái, ra vẻ kinh ngạc cười nói: "Không có việc gì, ta cần sớm bón phân tưới nước cho gốc Bàn Đào Thụ này sinh trưởng, và nó cần số lượng lớn phân bón. Tới bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, Tử Hà phong của ta phi thường hiếu khách, từ trước đến nay ai đến cũng không có cự tuyệt. Cứ tới đi, chúng ta chờ ở đây."

Diệp Thu mang ý vị thâm trường cười một tiếng, tất cả mọi người lập tức giật nảy mình.

"Ha ha ha, Diệp sư thúc thật hài hước."

“Nhóm chúng ta làm sao dám đánh chủ ý vào Tiên Thụ của Diệp sư thúc? Nhóm chúng ta chỉ là tùy tiện nhìn xem, xem xong nhóm chúng ta liền đi, Diệp sư thúc không nên hiểu lầm."

Diệp Thu nói ra lời kia làm cho đám người liên tục biểu thị dáng vẻ sư thúc thật là hài hước, nhưng trong lòng lại là một trận sợ hãi.

Mẹ nó! Quá dọa người đi!

Hắn muốn sớm bón phân tưới nước sao?

Cầm ra cả Tru Tiên Kiếm để hù dọa nhóm chúng ta, xem như hắn lợi hại!

Giờ khắc này, đâu còn có người nào dám có ý đồ với Bàn Đào Thụ, đừng nói là nghĩ mà ngay cả một ý niệm cũng không dám có. Phàm là nghĩ một cái thì đều là tội ác.

Nghe Diệp Thu nói xong, Liễu Thanh Phong cũng là cảm thấy xấu hổ.

Ngẫm lại cũng đúng, với thực lực hiện tại của Diệp Thu, chỉ cần không phải đồ đần thì cũng không dám đắc tội hắn.

Kẻ thông minh một chút thì đều biết rõ làm như thế nào để nịnh bợ Diệp Thu, nhằm thừa cơ cọ một đợt tiên khí của Bàn Đào Thụ để tu luyện.

Minh Nguyệt đứng sau lưng Diệp Thu, nhìn xem bóng lưng của hắn mà che miệng cười trộm.

Gia hỏa này quá biết đùa, ngay cả loại biện pháp này cũng đều

nghĩ ra được! Đơn giản là quá tuyệt!

Người nào còn có ý niệm ăn trộm thì đến giờ phút này cũng đã ấn chết suy nghĩ đó.

Chỉ là một câu muốn bón phân kia đã đủ làm cho không một người nào dám chất vấn năng lực của Diệp Thu, và cũng sẽ không ai còn hoài nghi hắn có thật sự muốn bắt người đến làm bón phân hay không. Phàm là ai dám chất vấn thì đoán chừng sẽ bị hắn đưa đi làm bón phân.

Diệp Thu nhìn xem đám người, gặp bọn hắn đều đã từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại mà hài lòng nhẹ gật đầu.

Phần lớn mọi người đều đã cọ đến một đợt tiên khí trả lại và tu vi đột nhiên tăng mạnh, đây cũng là một phen tạo hóa của bọn hắn.

Nhưng đối với loại chuyện này Diệp Thu cũng không thèm để ý mà nhàn nhạt nói ra: “Tử Hà phong chúng ta rất là hiếu khách, nếu như mọi người không tin thì có thể tới cảm thụ một chút. Ngươi thấy đúng không Tề sư huynh?"

Diệp Thu mang ý vị thâm trường nhìn xem Tề Vô Hối, Tề Vô Hối liền run lên.

"A, đúng đúng đúng. . ."

Tề Vô Hối chột dạ một trận, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Mẹ nó! Ngươi dắt ta ra làm gì? Ta cũng không có đánh chủ ý lên Bàn Đào Thụ của ngươi a!

Ta đứng tại chỗ mà cũng bị thương sao?

Vãi thật! Nơi đây không nên ở lâu, ta phải sớm một chút chuồn đi thôi!

Tề Vô Hối ra vẻ bình tĩnh cười lớn một tiếng, nói: "Diệp sư đệ quá hài hước rồi! Ta đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có chút việc nên xin cáo từ trước!"

Nói xong hắn trực tiếp chuồn đi, vèo một cái liền không còn hình bóng.

"Ha ha ha, ta cũng đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có chút việc! Diệp sư đệ, cáo từ!" Dương Vô Địch cũng là cười lớn một tiếng, vèo một cái đã cao chạy xa bay.

Các thủ tọa còn lại cũng là như thế, có điểm tâm thần run sợ, vì thanh danh của Diệp Thu cũng không phải là thổi phồng lên, mà chân chính là mỗi một kiếm chém ra tới.

Nếu ngươi không tin thì có thể đi hỏi Bất Lão sơn một chút!

Chương 321 - Bí Pháp Mới

Đợi sau khi đám người rời đi, Diệp Thu nhìn về phía các đệ tử còn lại, mang ý vị thâm trường hỏi: "Các ngươi muốn tới thử một chút không?"

Chúng đệ tử lập tức run lên trong lòng.

"Diệp sư thúc, đừng lấy nhóm chúng ta ra làm trò vui a, nhóm chúng ta nào dám. . ."

"Ta đột nhiên nhớ tới ta hôm trước nuôi mấy con Độc Giác Thú, hôm nay ta phải trở về nhìn chúng một chút. Diệp sư thúc, cáo từ. . ."

"Cáo từ. . ."

Vừa nói xong, một đám người hốt hoảng lộn nhào rời khỏi Tử Hà phong, cũng không dám lại đặt chân tại mảnh thổ địa này nữa.

"Độc Giác Thú sao?" Tiểu Linh Lung tựa hồ nghe ra đồ vật gì hấp dẫn, nàng đang ngẩn người bên kia thì bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

"Ở đâu? Ở đâu? Độc Giác Thú ở đâu? Ta muốn cưỡi nó! Ta muốn cưỡi nó!"

Gặp nàng dần dần hưng phấn lên, Lâm Thanh Trúc cũng là một trận xấu hổ.

Tiểu nha đầu này vẫn còn băn khoăn về những con Độc Giác Thú ư?

Xem ra về sau những con Độc Giác Thú kia sẽ trải qua đoạn

thời gian không dễ dàng rồi. Hi vọng chúng nó sẽ kiên cường một chút mà có thể sống sót.

"Được rồi, tiểu sư muội, một hồi ta sẽ dẫn ngươi đi bắt chúng." Lâm Thanh Trúc vội vàng trấn an tiểu Linh Lung.

Thế nhưng tiểu Linh Lung đến một giây cũng ngồi không yên: "Không muốn, ta hiện tại liền muốn cưỡi nó."

Vì bất đắc dĩ nên Lâm Thanh Trúc nhìn về phía Diệp Thu.

Diệp Thu nhẹ gật đầu, nói: "Ừm, đi thôi! Trước tiên ngươi mang nàng đi tắm một chút, rồi thuận tiện đổi cho nàng một thân quần áo sạch sẽ. Các ngươi chỉ đi một vòng trong núi, đừng đi quá xa."

"Vâng, sư tôn! Tiểu Linh Lung, chúng ta đi thôi!" Lâm Thanh Trúc lên tiếng đáp ứng, sau đó lôi kéo tay tiểu Linh Lung hướng trên núi mà đi đến, chuẩn bị bắt mấy con non Độc Giác Thú cho tiểu Linh Lung chơi đùa.

Diệp Thu quay đầu lại nói với Minh Nguyệt: "Sư tỷ, ngươi làm sao còn chưa rời đi? Tử Hà phong chúng ta cũng không ăn cơm a."

Minh Nguyệt lườm hắn một cái, u oán hỏi: "Ngươi muốn đuổi ta đi như vậy sao?"

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Không có, nếu sư tỷ muốn đợi ở chỗ này thì đợi bao lâu cũng được, coi như ngươi ở lại thì cũng không phải là không được, vừa vặn ta mới xây xong đạo trường, gian phòng bao đủ. Sư tỷ mà ở lại thì lúc rảnh rỗi nhóm chúng ta cũng có thể giao lưu một phen, nghiên cứu thảo luận tâm đắc của mình."

Minh Nguyệt nghe xong ngược lại là có điểm động tâm, nhưng nàng lại cảm giác trong nụ cười của Diệp Thu có chút tà ác.

Giao lưu sao? Thật sự chỉ có giao lưu ư? Có đứng đắn không đó?

Minh Nguyệt mím môi một cái, biểu lộ dị thường đáng yêu.

Nhìn xem hai ngọn tô phong hùng vĩ nhất vũ trụ của nàng mà Diệp Thu lâm vào một trận trầm tư.

Ừm, vẫn là Minh Nguyệt chơi vui hơn!

Minh Nguyệt suy nghĩ một hồi rồi nhẹ giọng nói ra: "Ừm, giao lưu một phen cũng không phải là không được, chỉ là ta gần nhất có chút bận bịu, hay là để ngày khác nhé?"

Minh Nguyệt đề nghị mang tính thăm dò, Diệp Thu nghe xong lập tức vui lên.

Cũng được, ngày khác thì liền ngày khác!

Diệp Thu lạnh nhạt nói: "Ừm, cũng được! Vừa vặn ta gần nhất mới khai phá ra một cái bí pháp đặc biệt cường đại, muốn cùng sư tỷ nghiên cứu thảo luận một phen, nếu như sư tỷ ngày nào có thời gian thì có thể tới tìm ta."

Nghe thấy Diệp Thu lại có bí pháp cường đại mà hai mắt Minh Nguyệt liền tỏa sáng.

Nhưng khi nhớ tới thất mạch hội võ trước đây Diệp Thu cố ý true đùa nàng mà trong lòng nàng cũng là có chút cảnh giác.

Trước tiên ta nên hỏi hắn một chút đó là bí pháp gì!

Do dự một hồi, Minh Nguyệt hiếu kỳ hỏi: "Sư đệ lại nghiên cứu ra bí thuật cường đại gì vậy? Ngươi có thể giới thiệu một chút được không?"

Diệp Thu mỉm cười, nhìn xem gương mặt xinh đẹp rung động lòng người của nàng mà ra vẻ bình tĩnh nói: "Đây cũng không phải

là bí pháp gì đặc biệt, chỉ đơn giản là một loại thủ đoạn công kích mà thôi."

"Hả?" Minh Nguyệt sững sờ.

Thủ đoạn công kích sao? Nghe qua tựa như rất lợi hại!

"Diệp sư đệ đừng có cố ý huyền hư, mau nói cho sư tỷ nghe một chút đi, nếu nó thật sự lợi hại thì giao lưu một cái cũng không phải là không thể nha. . ." Minh Nguyệt chậm rãi chụp vào tay Diệp Thu nỉ non.

Diệp Thu âm thầm bật cười.

Quả nhiên vẫn là tiểu sư tỷ chơi vui hơn!

...

Chương 322 - Theo Ta Ngươi Sẽ Có Đại Thu Hoạch!

Diệp Thu như có điều suy nghĩ, hững hờ nói ra: "Gần nhất trong lúc rảnh rỗi ta đã nghiên cứu ra một chiêu công kích liên tục. Một chiêu này tên là tiết tấu trí mạng, một khi sử xuất liền kinh thiên địa, khiếp quỷ thần."

Lời này vừa nói ra, hai mắt Minh Nguyệt liền tỏa sáng.

"Tiết tấu trí mạng sao? Ừm. . . Nghe qua tựa hồ rất cường đại!"

"Diệp sư đệ, một chiêu này có chỗ gì tinh diệu?"

Minh Nguyệt hiếu kì hỏi ra, trong lòng rất hứng thú.

Danh tự này sẽ không có cái sáo lộ gì chứ?

Lần này ta sẽ không bị hắn lừa nữa!

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Một chiêu này vừa xuất ra sẽ tạo thành tổn thương đối với địch nhân, tốc độ đánh của ta liền được tăng lên trên diện rộng, rất thích hợp đánh khoái công, lấy thời gian ngắn nhất để đánh ra tổn thương cao nhất."

"A. . ." Minh Nguyệt rất chấn kinh, thế gian này lại còn có một loại kỹ năng công kích có thể gia tăng tốc độ đánh sao?

Đơn giản là không thể tin nổi!

Trong đầu nàng đã hiện ra hình tượng kia, trong lòng không khỏi tự hỏi.

Nếu như ta phải ứng đối với chiêu này thì nên phá giải như thế nào đây?

Gặp phải loại khoái công như thế ta căn bản không thể ngăn cản được!

Nghĩ tới đây, gương mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt liền trắng bệch, mím môi một cái.

Nếu như ta cũng có thể học được thần kỹ bực này thì thật là tốt biết bao!

"Diệp sư đệ, dạy cho ta đi, dạy cho ta đi. . ." Minh Nguyệt lập tức hứng thú, nắm lấy cánh tay Diệp Thu, nũng nịu thức nói ra.

Diệp Thu bị nàng dao động một trận mà tâm thần bất định, con mắt đều phải nhìn thẳng.

Vãi nồi! Không hổ là tô phong lớn nhất vũ trụ a!

To đến ngợp cả mắt ta rồi!

He he, đúng là tiểu sư tỷ chơi vui hơn!

Diệp Thu rất thích trêu đùa Minh Nguyệt, hắn càng trêu càng thấy vui.

Diệp Thu tiếp tục nói ra: "Kỳ thật một chiêu này cũng không tính là đặc biệt mạnh, nó chỉ thích hợp đánh khoái công. Nếu như gặp phải đối thủ có lực phòng ngự cường đại thì một chiêu này liền mất đi hiệu quả."

Minh Nguyệt suy nghĩ và nhẹ gật đầu, xác nhận thuyết pháp này của Diệp Thu.

"Ừm, cũng đúng. Nếu như gặp phải đối thủ có lực phòng ngự cường đại thì đoán chừng có đánh xong đối thủ mà đối thủ cũng đều không có cảm giác gì."

Diệp Thu nghe vậy thì lập tức giật mình.

Không hổ là tiểu sư tỷ của ta!

Diệp Thu cười nhạt nói: "Nhưng mà ta còn có một chiêu thức khác có thể ứng đối loại tình huống này."

"Là chiêu thức gì vậy? Ngươi mau nói đi!" Minh Nguyệt vội vàng hỏi.

Nàng không nghĩ tới Diệp Thu lại ngộ ra nhiều chiêu thức thần kỳ như vậy, trong lòng nàng hết sức bội phục hắn.

"Ta còn có một chiêu gọi là "Cường công", một khi thi triển sẽ có thể để cho đối phương tiến vào trạng thái dễ tổn hại. Chiêu này ra tay bá đạo, mạnh mẽ vô cùng, để cho đối phương không cách nào kháng cự. Cho dù là địch nhân có lực phòng ngự lại cường đại, nhưng dưới một kích này hắn cũng phải quăng mũ cởi giáp, gọi thẳng cứu mạng."

"Cái gì?!!" Minh Nguyệt lập tức thốt lên.

Chiêu cường công chi pháp này vậy mà bá đạo như thế ư?

Nó có thể đánh vỡ phòng ngự của đối phương, để cho đối phương tiến vào trạng thái dễ tổn hại sao?

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, nàng đã triệt để bị chấn kinh.

Nếu thật sự đúng như lời Diệp Thu nói, bộ bí thuật này ít nhất cũng là Thiên giai!

Dù sao bí thuật có thể khiến cho Diệp Thu để ý thì cấp bậc thấp nhất cũng sẽ là loại cấp bậc này.

Nói không chừng cấp bậc của nó còn cao hơn, đã đạt đến thần kỹ trong truyền thuyết!

"A. . ."

Minh Nguyệt giật nảy cả mình, trong lòng suy diễn một phen.

Vơi thực lực bây giờ của ta thì chỉ sợ sẽ tiếp nhận không nổi dạng cường công này!

Trong lòng nàng không khỏi cảm thán, Diệp Thu thực sự có quá nhiều bí thuật.

Trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của Minh Nguyệt, Diệp Thu âm thầm cười tà ác một tiếng, chậm chậm nói tiếp:

"Chiêu thức này rất thích hợp đánh chính diện, dùng lực lượng tuyệt đối để nghiền ép đối thủ. Nó không giống với tiết tấu trí mạng vừa rồi chỉ có thể đánh khoái công."

"Đương nhiên ngoại trừ một chiêu này ta còn có các chiêu khác, ví dụ như tướng vị vọt mạnh, bất diệt chi trảo,.... Sư tỷ, nếu có thời gian hai ta sẽ tìm một cái địa phương thanh tịnh mà ngồi xuống chậm rãi nghiên cứu. Ta cam đoan ngươi sẽ có đại thu hoạch."

Diệp Thu mang ý vị thâm trường mỉm cười, Minh Nguyệt thấy vậy liền biểu lộ vẻ mặt kỳ quái.

"Tướng vị vọt mạnh? Bất diệt chi trảo?"

"Ừm, nghe qua đều rất lợi hại!"

Minh Nguyệt nỉ non nói ra, bộ dáng mười phần động lòng người.

Đôi mắt nàng trong veo như nước, thanh tịnh thuần khiết, lông mi cong cong thật dài, vừa chớp một cái liền để cho người nhìn tâm thần dập dờn.

Minh Nguyệt hơi ngoẹo đầu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Nàng đang tự hỏi có nên hẹn Diệp Thu thời gian nào đó nghiên cứu thảo luận về loại bí thuật cường đại này hay không?

Vào lúc này…

"Sư tôn, nhóm chúng ta cần phải trở về." Minh Nguyệt còn đang do dự không quyết thì Liễu Như Yên nhẹ giọng nói ra.

Một tiếng nhắc nhở này để cho nàng đột nhiên bừng tỉnh.

Minh Nguyệt kinh ngạc một cái, vội vàng cáo biệt Diệp Thu: "A... suýt chút nữa thì ta quên mất, gốc Nhân Sâm Quả của ta còn không có bày trận. Diệp sư đệ, sự tình giao lưu hãy để ngày khác lại nói, sư tỷ có việc nên xin về trước, ngày khác có cơ hội ta lại tới tìm ngươi."

Vừa nói xong nàng liền vội vã rời đi, một chút cũng không có dừng lại.

Chương 323 - Luyện Thể Chi Thuật

Trông thấy bóng lưng rời đi vội vã của Minh Nguyệt, Diệp Thu cười cười mà không có ngăn cản nàng.

Hắn không biết rõ sau khi tiểu sư tỷ trở về, bất tri bất giác nhớ lại tất cả câu chuyện vừa rồi thì sẽ phát sinh chuyện gì.

Nghĩ tới đây Diệp Thu nhịn không được mà cười ra tiếng.

"Sư tôn, vì sao ngài đột nhiên bật cười?" Triệu Uyển Nhi bên cạnh nghi ngờ hỏi.

Vị sư tôn lạnh nhạt của ta làm sao lại đột nhiên nở nụ cười? Chẳng lẽ ngài đã nhớ tới sự tình cao hứng gì?

Diệp Thu gõ đầu nàng một cái, nói: "Chuyện của người lớn trẻ con đừng hỏi nhiều."

Triệu Uyển Nhi ủy khuất mím môi một cái, không phục mà ưỡn thẳng sống lưng nói: "Người ta không hề nhỏ nha."

Nàng cúi đầu nhìn lại một chút, khi nghĩ tới Minh Nguyệt thì liền xấu hổ một trận.

A, xác thực là quá nhỏ!

Hu hu hu. . .

Nhưng khi Triệu Uyển Nhi nhớ tới sư tỷ của mình thì trong lòng nàng thầm khoa tay một cái.

"Ừm, của ta vẫn lớn hơn so với sư tỷ."

Diệp Thu dặn dò một câu rồi quay người tiến vào Càn Thanh điện:

"Đươc rồi, các ngươi trở về nghỉ ngơi đi, lần này xuống núi chúng ta cũng đã bị giày vò không ít thời gian."

"Tu Đạo chi lộ phải hiểu được khổ nhàn kết hợp, hãy điều chỉnh trạng thái thật tốt rồi lại nghĩ đến chuyện tu hành."

"Ngày mai vi sư sẽ tiếp tục xuất thủ chỉ dạy các ngươi tu hành."

Thanh Tru Tiên Kiếm kia vẫn được Diệp Thu cắm tại bên cạnh Bàn Đào Thụ, chỉ dựa vào một cỗ sát khí kinh thiên của nó thì liền không có người nào dám tới gần.

Tru Tiên Kiếm đã bị Diệp Thu luyện hóa, đem nó đặt ở chỗ đó thì Bàn Đào Thụ có tình huống gió thổi cỏ lay gì thì hắn cũng có thể trước tiên cảm ứng được.

Bởi vì trong nhà nhiều thêm một cái hùng hài tử, Diệp Thu dứt khoát không có bày trận, miễn cho tiểu nha đầu kia ham chơi mà bị ngộ thương.

Ngày thứ hai, trước Càn Thanh điện, ba vị đệ tử đã đứng bên trên võ trường chờ đợi Diệp Thu đến.

Không biết đợi bao lâu, chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi từ bên trong Càn Thanh điện đi ra, ba người liền vội vàng hành lễ và ân cần chào hỏi.

"Bái kiến sư tôn."

"Ừm." Diệp Thu nhẹ gật đầu, lập tức nhìn về phía tiểu Linh Lung.

Ngày hôm qua, Lâm Thanh Trúc đã tắm rửa sạch sẽ cho nàng, cũng đổi lại một thân quần áo màu trắng. Lúc này xem xét nàng có một chút tiên uẩn, làm Diệp Thu âm thầm giật mình một cái.

Lúc trước tiểu nha đầu này bẩn bẩn nên hắn rất khó nhìn ra một đạo tiên uẩn kia, bây giờ tắm rửa sạch sẽ thì đạo tiên uẩn kia liền hiện ra càng ngày càng rõ ràng.

Tiểu Linh Lung rất đáng yêu, nàng cưỡi trên lưng một con non độc giác thú không chịu xuống, cười hì hì phi thường đắc ý.

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, hỏi: "Linh Lung, tối hôm qua ngươi ngủ có ngon giấc không?"

Tiểu Linh Lung nghiêng cái đầu nhỏ, suy nghĩ một chút, chân thành nói: "Hì hì, sư tôn, tối hôm qua Linh Lung ngủ rất ngon, trong mơ đều là khoai lang nướng chất thành đống ăn không hết."

"Ặc!" Diệp Thu che trán, nhất thời nghẹn lời.

Trong đầu tiểu nha đầu này chỉ có khoai lang nướng thôi sao?

"Tốt, hôm nay là ngày đầu tiên ngươi nhập môn, nhưng tuổi của ngươi vẫn còn quá nhỏ, cốt linh chưa trưởng thành, cho nên không thích hợp tu hành."

"Tuy nhiên cũng không sao, ngươi không cách nào Luyện Khí thì vẫn có thể Luyện Thể. Vậy hôm nay vi sư sẽ dạy cho ngươi Luyện Thể chi thuật."

Nói xong, Diệp Thu lấy ra một quyển sách đưa cho tiểu Linh Lung, nói: "Đây là Luyện Thể chi thuật chí cao của Tử Hà phong chúng ta, ngươi trước tiên thử nhìn xem, một hồi sau vi sư sẽ lại chỉ dạy cho ngươi tu luyện nó như thế nào."

Tiểu Linh Lung hiếu kì cầm lấy thư tịch, bắt đầu đọc thật nhanh.

Vèo một cái nàng đã lật ra mấy trang.

Gặp nàng có tốc độ nhanh nhe thế, Lâm Thanh Trúc cũng đều giật mình.

"A. . . Đừng nói là tiểu sư muội cũng có bản lĩnh đã gặp qua là không thể quên nhé?" Lâm Thanh Trúc kinh ngạc tự hỏi.

Nàng vốn cho rằng mình có bản lĩnh đã gặp qua là không quên thì đã đủ nghịch thiên rồi. Nhưng nhìn xem bây giờ tiểu Linh Lung có tốc độ đọc sách này thì nàng cũng giật nảy mình.

Dựa theo loại tốc độ này mà tiểu Linh Lung có thể nhớ kỹ một câu thì quả là nghịch thiên.

Tiểu nha đầy này thật sữ có thể làm được sao?

Triệu Uyển Nhi cũng là giật mình, nói: "Không nghĩ tới tiểu sư muội của chúng ta lại có thiên phú như thế! Thật không thể tin được!"

Ngay cả Diệp Thu cũng tán thưởng mà nhìn xem tiểu Linh Lung, lúc này nàng đã đọc xong cả quyển sách, đang mang vẻ mặt mong đợi mà ngồi ở bên trên con non Độc Giác Thú.

Nàng cũng không nói chuyện mà chỉ mỉm cười, yên lặng chờ đợi Diệp Thu dạy nàng tiên pháp.

Diệp Thu hiếu kì, hỏi: "Đồ nhi, ngươi chỉ nhìn lướt qua mà đã nhớ kỹ khẩu quyết tâm pháp rồi sao?"

Quá ghê gớm!

Linh Lung Đại Đế của ta quá ghê gớm!

Cái tốc độ đọc này ngay cả máy móc cũng nhớ không kịp a!

Nàng không hổ là đại năng chuyển thế, thiên phú quá nghịch

thiên đi!

"Đúng thế, tiểu sư muội, ngươi thật sự nhớ kỹ sao?" Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng tò mò, hỏi.

Cho dù Lâm Thanh Trúc thì cũng không dám nói chính mình có thể nhớ kỹ với tốc độ đọc này, và điều này đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của người bình thường.

Gặp bọn hắn hỏi vậy thì tiểu Linh Lung liền sửng sốt một cái, sau đó chững chạc đàng hoàng nói ra: "Hả? Nhớ cái gì chứ? Ta không có biết chữ! Ta xem không hiểu mà sư tôn lại bảo ta nhìn thì ta liền tùy tiện lật qua thôi!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức im ắng.

Bầu trời tựa hồ bay qua mấy con quạ đen, còn Diệp Thu thì tức đến xạm mặt lại.

Tiểu nha đầu, ngươi không biết chữ thì ngươi liền nói là không biết chữ, còn bày đặt nghiêm túc lật sách như vậy, khiến cho lão tử còn tưởng rằng ngươi có thiên phú rất nghịch thiên!

Mẹ nó! Ta không được kích động!

Nàng chính là Linh Lung Đại Đế, lời nói không chấn kinh người thì không chết không thôi a!

Chương 324 - Đến Học Đường

Tiểu Linh Lung vừa nói ra câu nói này, khóe miệng của Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều giật một cái, xấu hổ một trận.

Vừa nãy các nàng đã thật sự coi là tiểu Linh Lung cũng có bản lĩnh đã gặp là không thể quên. Kết quả náo loạn nửa ngày thì tiểu Linh Lung đột nhiên thẳng thừng nói ra một câu bản cô nương không biết chữ.

Ngẫm lại cũng đúng, nàng ở độ tuổi này chỉ mới vừa nhận thức được con chữ, nhưng gia đình lại lọt vào biến cố mà lưu lạc bên ngoài, cho nên mới không có cơ hội học chữ. Do đó nàng không biết chữ cũng rất bình thường.

Phát giác ánh mắt mọi người có chút không thích hợp, tiểu Linh Lung cũng là sửng sốt hỏi: "Sư tỷ, các ngươi làm sao vậy?"

Triệu Uyển Nhi buồn cười đi tới, ôm nàng xuống từ phía trên lưng Độc Giác Thú, nói: "Tiểu sư muội, về sau nếu ngươi không biết thì không cần làm những việc dư thừa, cứ trực tiếp nói cho nhóm chúng ta là được rồi."

Tiểu Linh Lung lơ đễnh nhìn quanh.

Sư tôn để cho ta nhìn thì ta liền nhìn thôi, chứ ngài cũng không có nói là ta nhất định phải xem hiểu!

Dù sao sư tôn cũng sẽ dạy ta mà!

Tiểu Linh Lung mang vẻ mặt ngạo kiều, nói: "Là sư tôn để cho ta nhìn chứ không nói để cho ta nhất định phải xem hiểu a!"

Gặp nàng lẽ thẳng khí hùng như thế, Triệu Uyển Nhi liền nhịn cười không được.

Tiểu nha đầu nói lời nói này dường như cũng không có gì sai!

Đúng vậy, sư tôn cũng không yêu cầu nàng xem hiểu mà chỉ là để cho nàng nhìn xem mà thôi!

"Sư tôn, Linh Lung vẫn chưa nhận thức được con chữ. . ." Lâm Thanh Trúc vốn định tiếp nhận cái trách nhiệm này, nhưng liền bị Diệp Thu khoát tay, nói: "Ngươi bây giờ đang ở trong thời khắc tu hành khẩn yếu, không thể bởi vì chuyện này mà hoang phế việc tu hành. Linh Lung học chữ cứ giao cho nhóm trưởng lão dạy học đi."

Bổ Thiên giáo có học đường chuyên môn dạy đọc sách viết chữ, được thiết lập tại Thủ phong.

Dòng dõi của các trưởng lão, thủ tọa trong giáo đến độ tuổi thích hợp đều sẽ được đưa đến học đường để học.

Nơi đó có không ít trẻ em có tuổi tác bằng tiểu Linh Lung, vừa vặn để cho nàng đi học có lẽ sẽ khá hơn một chút.

Diệp Thu suy tư một cái và đã làm ra quyết định.

“Vâng!” Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, rồi cúi đầu dặn dò tiểu Linh Lung: "Tiểu sư muội, đến học đường ngươi nhớ kỹ phải học tập thật giỏi đó."

Tiểu Linh Lung không hiểu nên hỏi: "Sư tỷ, học đường là cái gì vậy?"

"Học đường chính là nơi dạy ngươi cách đọc sách viết chứ, nơi đó có rất nhiều trẻ em bằng tuổi ngươi, các ngươi có thể cùng nhau học tập và cũng có thể cùng nhau chơi đùa." Lâm Thanh Trúc giải thích.

Nghe nói như thế, hai mắt tiểu Linh Lung liền tỏa sáng. Trong lòng nàng âm thầm vui mừng, không khỏi nắm chặt Linh Phong Chùy.

Lâm Thanh Trúc gặp nàng có bộ dáng như thế thì trong lòng không khỏi run lên, có một loại dự cảm bất tường mà vội vàng dặn dò: "Tiểu sư muội, đi tới học đường ngươi phải nghe lời các tiên sinh, không được phép nháo sự, không được phép đánh nhau, ngươi phải học tập cho giỏi đó biết chưa?"

Tiểu Linh Lung đảo mắt một vòng, tựa hồ đang suy nghĩ ý đồ xấu mà giả vờ đáp ứng: "Ừm ừm, ta biết rồi, ta sẽ nghe lời sư tỷ."

Tiểu Linh Lung biểu hiện càng ngoan thì dự cảm bất tường của Lâm Thanh Trúc càng mãnh liệt.

Nàng thật sự có thể ngoan ngoãn đọc sách viết chữ sao?

Lâm Thanh Trúc cầm lấy thanh chùy trong tay Tiểu Linh Lung, nói: "Thanh chùy này sư tỷ sẽ giữ giúp ngươi, khi ngươi trở về sư tỷ sẽ trả lại cho ngươi."

"A. . ." Tiểu Linh Lung ủy khuất kêu lên, nhưng Lâm Thanh Trúc cũng không cho nàng cơ hội phản kháng.

Nếu như tiểu Linh Lung cầm thanh chùy này đi đọc sách, vậy đoán chừng không đến một ngày nàng liền bị người ta đuổi về.

Hi vọng khi không có vũ khí thì nàng có thể an phận một chút.

Gặp chùy bị mất, trong lòng tiểu Linh Lung rất không vui vẻ, nhưng càng nghĩ nàng càng trở nên kích động.

"Hì hì, không có chùy thì ta vẫn có thể đánh bọn hắn như thường."

Linh Lung Đại Đế của chúng ta từ vừa mới bắt đầu đã không

nghĩ tới việc học cho giỏi.

Nàng vừa nghe thấy tại học đường có rất nhiều bạn cùng lứa với mình thì liền nghĩ tới câu nói vô địch cùng thế hệ kia của lão ăn mày.

Gặp các nàng dặn dò tiểu Linh Lung đã đầy đủ, Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Được rồi, vừa vặn vi sư muốn đi một chuyến tới Thủ phong, hôm nay ta liền mang tiểu Linh Lung đi tới học đường. Bắt đầu từ ngày mai, Thanh Trúc sẽ phụ trách đưa đón nàng."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, nói: "Vâng, sư tôn, đệ tử đã rõ."

"Đi thôi!" Diệp Thu nhẹ nhàng nắm lấy tay nhỏ của tiểu Linh Lung rồi thả người nhảy lên không trung.

"Tốt quá, ta được đi đọc sách rồi." Tiểu Linh Lung biểu hiện thập phần hưng phấn.

Chương 325 - Thần Ma Luyện Thể Thuật

Không đến một lát, hai người đã đến Thủ phong, Diệp Thu đưa tiểu Linh Lung đến học đường gặp người phụ trách là Từ trưởng lão để bàn bạc một chút.

"Từ sư huynh, đây là tiểu đệ tử Linh Lung của ta. Nàng tuổi còn nhỏ nên cần đọc sách viết chữ. Hôm nay ta mang nàng tới đây giao cho ngươi để nàng và những đứa trẻ khác cùng nhau học tập. Chỉ là vị đồ nhi này của ta có tính tình ngang bướng, sợ là không dễ quản giáo."

Nói đến đây Diệp Thu có hơi dừng lại.

Từ trưởng lão nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung nhu thuận bên người Diệp Thu, vui mừng cười một tiếng, nói: "Ha ha ha, Diệp sư đệ, ngươi nghĩ nhiều rồi. Ta nhìn vị đồ nhi này của ngươi nhu thuận đáng yêu như vậy thì sẽ vô cùng dễ quản giáo thôi. Yên tâm đi, việc học chữ của nàng cứ giao cho ta."

Nhu thuận ư?

Diệp Thu cúi đầu nhìn xem tiểu Linh Lung đang tỏ ra nhu thuận đáng yêu ở trước mặt mình mà trong lòng buồn cười một trận.

Đúng, nàng rất “nhu thuận”!

Có câu nói này của ngươi thì ta liền an tâm, một hồi ngươi đừng khóc rồi tới tìm ta là được!

Nếu như nàng nhu thuận, an phận thủ thường thì nàng cũng

không phải là Linh Lung Đại Đế!

Nghĩ tới đây Diệp Thu mỉm cười, nói: "Vậy ta liền làm phiền Từ sư huynh rồi."

"Chỉ là việc nhỏ, Diệp sư đệ yên tâm đi, ta cam đoan sẽ dạy nàng thật tốt." Từ trưởng lão quả quyết nói.

Trong học đường, con em của các thủ tọa, trưởng lão một đứa nghịch hơn so với một đứa không phải đều bị ta nắm hết hay sao?

Vị tiểu đồ đệ này của Diệp Thu vừa nhìn liền thấy rất biết điều và đáng yêu như vậy, thỏa thỏa là một học sinh tốt điển hình, vậy sao nàng lại có thể náo ra cái đại phiền toái gì?

Diệp sư đệ hoàn toàn quá để tâm đến nàng rồi!

Diệp Thu dặn dò tiểu Linh Lung một câu: "Được rồi, đồ nhi, hãy học cho thật tốt, không được phép nháo sự đấy."

"Hì hì, sư tôn, ngài cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ. . . học thật tốt." Tiểu Linh Lung cam đoan.

Nàng đưa mắt nhìn Diệp Thu rời đi mà trong lòng vô cùng vui vẻ.

Từ trưởng lão cũng là mười phần vui vẻ.

Sau khi an bài xong cho tiểu Linh Lung, Diệp Thu chợt nhớ tới một chuyện.

"Hệ thống!"

【 Đinh, túc chủ tặng cho đồ đệ một bản luyện thể chi thuật, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Diệp Thu thản nhiên nói: "Mở đi!"

【 Chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu được công pháp Thiên giai, Thần Ma Luyện Thể Thuật (bản thiếu) 】

Diệp Thu nhướng mày hỏi: "Bản thiếu ư?"

Sau khi cẩn thận nghiên cứu bản luyện thể chi thuật mới này, Diệp Thu liên giật mình trong lòng.

Quyển cổ tịch này chính là truyền thừa chi thuật của Thượng Cổ Chí Tôn, trạng thái hoàn chỉnh của nó chính là thần cấp. Chỉ vì là bản thiếu cho nên nó mới bị giáng xuống một cấp, nhưng vấn đề này không lớn.

Loại công pháp này nếu như tu luyện tới cảnh giới tối cao sẽ có thể thông qua lĩnh ngộ của mình mà chữa trị cho nó.

Chỉ cần ngộ tính đủ cao thì chuyện thiếu khuyết này cũng không vấn đề gì.

Nhưng Diệp Thu lại lắc đầu, vì hắn không có hứng thú đối với luyện thể, tuy nhiên cái đồ chơi này rất thích hợp với tiểu Linh Lung.

"He he, đại năng chuyển thế sao? Phần nhân quả này không biết rõ ngươi có chịu nổi hay không?"

Không biết nghĩ tới điều gì mà Diệp Thu mỉm cười, quay người rời đi học đường.

Hắn đi vào Ngọc Thanh điện, các thủ tọa còn lại đều đã đến đông đủ.

Diệp Thu ngồi vào vị trí của mình.

Hôm nay Mạnh Thiên Chính bỗng nhiên thông tri bọn hắn đến đây để nghị sự, cũng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì mà có vẻ

thần thần bí bí.

Gặp Diệp Thu đã ngồi ngay ngắn, Mạnh Thiên Chính mới mở miệng nói: "Chư vị sư đệ sư muội, hôm nay ta đem các ngươi gọi tới chủ yếu là có một việc muốn tuyên bố."

"Sư huynh, đến cùng là có chuyện gì mà lại thần thần bí bí như vậy?" Đám người mười phần không hiểu nên hỏi.

Nhìn sắc mặt của Mạnh Thiên Chính thì tựa hồ có vẻ nghiêm trọng, giống như có đại sự gì đã phát sinh.

Chỉ nghe Mạnh Thiên Chính chậm rãi giải thích: "Chuyện tại Bất Lão sơn chắc hẳn các ngươi đều rõ ràng. Tại chỗ sâu của Vô Nhân Khu đã liên tiếp xuất hiện khí tức quỷ dị. Công Tôn Lệ vì thu hoạch được loại lực lượng này mà đã phá vỡ một cái lỗ hổng trên kết giới của Vô Nhân Khu. Hôm qua ta đã phái người tiến đến xem xét, lỗ hổng kia đã to bằng miệng chén. Nếu nó cứ tiếp tục phát triển tiếp thì chỉ sợ không bao lâu sau kết giới sẽ vỡ tan."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người liền biến đổi.

Nếu thật sự như vậy thì thế giới này sẽ nghênh đón một trận hạo kiếp, và là một trận hạo kiếp xưa nay chưa từng có!

Thế giới quỷ dị kia là nơi chẳng lành, ẩn chứa rất nhiều nhân tố vô định, là biểu tượng của sự cường đại và cũng là đại biểu cho sự tà ác.

Nếu như nhiễm phải thì sẽ đánh mất tâm trí, mê thất bản thân, dần dần trầm luân.

Mấy tháng trước hung thú bạo động cũng là do Công Tôn Lệ điên cuồng bố trí, tất cả mọi người đều minh bạch thứ này rất đáng sợ.

Chương 326 - Hi Vọng Hợp Nhất

Tề Vô Hối biểu lộ ngưng trọng, hỏi: "Sư huynh, chẳng lẽ cái khe hở này liền không có bất luận biện pháp gì ngăn chặn sao?"

Mạnh Thiên Chính lắc đầu, chậm rãi nói: "Kết giới này chính là thiên địa pháp tắc bố trí, hủy thì dễ dàng nhưng đem nó chữa trị lại khó như lên trời. Trừ phi có thể đạt tới Đại Đế cảnh trong truyền thuyết, nếu không lấy lực lượng của chúng ta căn bản là không cách nào chữa trị."

Nói đến đây, tất cả mọi người đều rõ ràng tính nghiêm trọng của chuyện này.

Nếu như kết giới không cách nào chữa trị, như vậy tiếp xuống vận mệnh của Đông Hoang khả năng chính là một trận hạo kiếp.

Một khi khí tức quỷ dị triệt để tiến vào Đông Hoang, tất cả mọi người sẽ không cách nào không đếm xỉa đến nó.

Chuyện này càng giống như một trận diệt thế, trừ phi ngươi có thể siêu việt chứ nếu không ngươi căn bản không cách nào tránh né sự ăn mòn của khí tức quỷ dị.

Lúc này liền xem như Diệp Thu cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Giờ phút này hắn còn không có thực lực ứng đối loại nguy cơ kia, dục vọng, mạnh lên của hắn cũng tại thời khắc này dần dần phóng đại.

Ngồi trên ghế, Diệp Thu như có điều suy nghĩ, trong lòng thầm nghĩ: "Quỷ dị diệt thế sao? Xem ra ta ít nhất cần phải đem tu vi

tăng lên đến Phong Vương cảnh đỉnh phong trước khi tràng hạo kiếp này tiến đến."

Một khi thế giới quỷ dị xâm nhập, tất cả mọi người sẽ không cách nào tránh khỏi, muốn bảo trụ đồ nhi của mình và truyền thừa Bổ Thiên giáo thì Diệp Thu nhất định phải cấp tốc mạnh lên.

Mạnh Thiên Chính vừa nói ra tin tức thì tất cả mọi người ở đây đều biểu lộ vẻ mặt ngưng trọng, trên mặt lộ ra ý sợ hãi.

Gặp bọn hắn như thế, Mạnh Thiên Chính an ủi: "Nhưng sự tình cũng không phải nghiêm trọng như các ngươi tưởng tượng. Bây giờ khe hở cũng chỉ to bằng miệng chén, để kết giới triệt để sụp đổ thì vẫn còn rất nhiều thời gian. Ta hôm nay gọi các ngươi tới đây cũng là vì tỉnh lại các ngươi. Một khi náo động bộc phát thì sinh linh đồ thán, nhân gian triệt để biến thành một tòa luyện ngục, chỉ có cường giả mới có tư cách ống sót. Tại đoạn thời gian này, ta hi vọng các ngươi có thể tu luyện thật tốt, đệ tử môn hạ cũng phải nỗ lực tu luyện tăng lên thực lực, như vậy mới có thể bảo trụ mạch truyền thừa này."

Nói đến đây, thần sắc Mạnh Thiên Chính hơi ảm đạm, có chút mê mang.

Ông ta không biết rõ đến thời điểm cuộc loạn động đó xảy ra thì Bổ Thiên giáo có còn giữ được hay không?

Liên quan tới thế giới quỷ dị hắc ám thì bọn hắn biết rất ít, chỉ như là một đạo khí tức từ trời xanh lưu lạc đến nhân gian, đem một cái dòng sông nhuộm thành một màu đen như mực, mang theo điềm gở chảy xuôi mà ra.

Nghe vậy mà đám người liền run lên, trong lòng đã có dự định của riêng mình.

Ai cũng không biết rõ thế giới quỷ dị kia sẽ lấy phương thức

như thế nào để xâm nhập, và cũng không ai biết rõ tương lai sẽ phát sinh chuyện gì.

Điều ngươi có thể làm chính là không ngừng mạnh lên để ứng đối hắc ám sắp đến.

Diệp Thu như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề mà nói ra: "Chưởng giáo sư huynh, ta đột nhiên nhớ tới tại bên ngoài Đông Hoang còn có rất nhiều giới vực. Trước đây ta tại bên trong Đế mộ đã gặp không ít những cường giả đến từ giới khác vực, trong đó còn có một cái thánh địa Bổ Thiên giáo khác cũng đồng xuất từ một mạch truyền thừa như chúng ta."

Mạnh ThiênChính liền chấn kinh, không biết ông ta nghĩ tới điều gì mà kinh ngạc hỏi: "Cái gì?!! Chẳng lẽ một mạch Bổ Thiên giáo khác được cổ tịch ghi lại thật sự tồn tại?"

Ông ta không khỏi nghĩ đến thời điểm đại kiếp tại thời kỳ Thượng Cổ Hỗn Độn, khi đó nhân gian lâm vào hạo kiếp, thiên địa tách ra.

Chưởng giáo lúc đó của Bổ Thiên giáo vì có thể bảo đảm truyền thừa của Bổ Thiên giáo tiếp tục kéo dài mà đã đem một giáo chia ra hai giáo. Bổ Thiên Thuật cũng tại một lần phân hoá kia mà mất đi một bộ phận.

Một phần Bổ Thiên giáo bị phân hoá đã kéo dài đến nay và cắm rễ tại Đông Hoang. Mà một phần Bổ Thiên giáo khác đã sớm mất đi tin tức tại thời kỳ thượng cổ, chỉ còn tồn tại ở trong cổ tịch, có rất ít người biết được chuyện này.

Bây giờ nghe Diệp Thu nhắc đến chuyện này, nội tâm mọi người lập tức vui mừng.

"Nói như vậy tại vùng xa xôi Bổ Thiên giáo chúng ta vẫn còn có truyền thừa sao?" Tề Vô Hối kích động hỏi.

Diệp Thu nhẹ gật đầu, nói: "Không sai, cái truyền thừa này cắm rễ tại Thiên Vực, hơn nữa thoạt nhìn bọn hắn còn phát triển tốt hơn rất nhiều so với chúng ta."

Lời này vừa nói ra, đám người liền mừng rỡ như điên.

"Chưởng giáo sư huynh, nếu như nhóm chúng ta có thể liên hệ với Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, để cho hai giáo một lần nữa hợp nhất, vậy chẳng phải tất cả truyền thừa đều có thể trở lại đỉnh phong rồi sao?" Tề Vô Hối kích động đề nghị.

Năm đó bởi vì nguyên nhân phân giáo mà phần lớn bí thuật đều bị thiếu khuyết một bộ phận, gián tiếp làm suy yếu thực lực của Bổ Thiên giáo.

Nếu quả thật có thể làm được hai giáo hợp nhất, vậy thì Bổ Thiên giáo tuyệt đối sẽ có thể trở lại thời kỳ đỉnh phong, hoàn toàn xứng đáng trở thành một trong các giáo phái cự đầu, và thực lực của bọn hắn cũng có thể đạt được sự tăng lên trên diện rộng.

Chương 327 - Tất Cả Đều Bị Đánh

Mạnh Thiên Chính cũng lộ ra một tia kinh ngạc, Bổ Thiên Thuật nguyên bản chính là thần kỹ, bởi vì Bổ Thiên giáo một phân thành hai nên mới giáng cấp thành Thiên giai. Nếu quả thật có thể Hợp Đạo, vậy Bổ Thiên giáo tuyệt đối có thể trở lại đỉnh phong.

Nghĩ tới đây, Mạnh Thiên Chính liền không kịp chờ đợi, hỏi: "Diệp sư đệ, ngươi có biện pháp liên hệ với Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực không?"

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Muốn vượt qua giới bích để đến những giới vực khác thì nhất định phải có thực lực Đại Đế, nếu không căn bản không cách nào xuyên qua thiên địa kết giới. Nhưng nếu như có dạng lĩnh vực thần bí như Đế mộ trước đây thì việc xuyên qua bát hoang liền có thể làm được."

Nghe vạy đám người không khỏi thất lạc một trận.

Chuyện như vậy nói nghe thì dễ.

"Ừm, chuyện này trước tiên tạm thời không nói. Bây giờ tình thế hỗn loạn còn chưa xuất hiện, tương lai sẽ phát sinh cái gì thì ai cũng không biết rõ. Hôm qua ta đã thôi diễn thiên số, có một chút dự cảm về tương lai. Thiên địa bát hoang có thể sẽ đánh vỡ giới hạn mà một lần nữa nhập một. Hết thảy biến số đều có thể tồn tại, điều nhóm chúng ta cần làm chính là trước khi biến số tiến đến phải tăng lên tu vi của bản thân."

Nói xong Mạnh Thiên Chính liền khoát tay áo, sự lo lắng đã làm ông ta già nua thêm mấy phần.

"Chuyện này trước tiên không bàn tới, Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn cũng đã sắp đến, các ngươi đã làm tốt chuẩn bị chưa?" Mạnh Thiên Chính suy nghĩ một chút rồi lại nói.

Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn chính là thịnh hội lớn nhất ở Đông Hoang, không có cái thứ hai.

Nó liên quan đến vấn đề danh dự của Bổ Thiên giáo, nếu như có thể cầm tới một cái thành tích tốt, vậy đại hội thu đồ năm sau Bổ Thiên giáo nhất định có thể hấp dẫn không ít thiên tài ngưỡng mộ mà tới.

Tề Vô Hối cười nhạt nói: "Sư huynh, ngươi yên tâm đi, chúng ta đã sớm có chuẩn bị. Lần này tại Vân Đỉnh sơn nhóm chúng ta nhất định sẽ lực ép quần hùng."

Bên này thảo luận kịch liệt mà Diệp Thu cũng không có tham dự. Hắn đang suy nghĩ tiếp xuống nên sắp xếp hành trình ra sao.

Bởi vì vô nhân khu xuất hiện khe hở, cho nên thời gian bỗng nhiên trở nên gấp gáp.

Lúc này, Từ trưởng lão từ bên ngoài vội vàng chạy vào, vẻ mặt vô cùng hốt hoảng.

"Diệp sư đệ. . ."

Vừa tiến đến, Từ trưởng lão mặt mũi bầm dập mang theo tiếng khóc nức nở, cầu cứu hô to.

Biến cố bất thình lình để cho mọi người ở đây nội tâm run lên.

Đây là như thế nào?

Có người đánh lên núi sao?

Từ trưởng lão chỉ có tu vi Huyền Chỉ tam phẩm, mỗi ngày chuyên phụ trách dạy học trồng người, cũng là chức vụ nhàn tản,

có thể nói là sức chiến đấu rất yếu.

Dưới tình huống có người đánh lên núi thì ông ta cũng không có khả năng thụ thương, bởi vì ông ta chỉ phụ trách trông coi trẻ em nên sẽ không tham gia chiến đấu. Thế nhưng nhìn xem bộ dáng sưng mặt sưng mũi của ông ta thì tất cả mọi người đều mơ hồ.

Trông thấy một màn này, Diệp Thu liền sửng sốt một cái, cũng đã minh bạch cái gì mà che đầu, dở khóc dở cười.

Gặp Từ trưởng lão vội vàng chạy vào, Mạnh Thiên Chính liền nhướng mày.

Tất cả mọi người đồng thời đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Thu, vì Từ trưởng lão tựa hồ là tới tìm hắn.

Thấy mọi người xem ra, Diệp Thu cũng biết rõ là không tránh được nên dứt khoát đi ra nói: "Từ sư huynh, có chuyện gì cứ nói thẳng! Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Có phải vị đồ nhi kia của ta đã gây ra tai vạ gì rồi đúng không?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức sửng sốt, chợt nhớ tới Diệp Thu gần nhất vừa mới thu một vị tiểu đệ tử, tuổi tác chỉ là năm sáu tuổi, trông rất đáng yêu, nhu thuận hiểu chuyện, thông minh lanh lợi.

Đám người đều không có để ở trong lòng, vì đứa bé hiểu chuyện như vậy thì có thể gây cái ra tai họa gì?

Chỉ nghe Từ trưởng lão buồn bực nói: "Diệp sư đệ, ngươi mau đi xem một chút đi, vị tiểu đồ đệ kia của ngươi không phải là người bình thường có thể dạy a. Ngươi tranh thủ thời gian mang nàng về đi, ta không thể quản được nàng. Tiểu nha đầu này vừa tới học đường không tới hai phút thì liền đánh một lần các học sinh trong học đường, trong đó bị đánh thảm nhất chính là Dương sư điệt của Thí Kiếm phong. Hắn bị đánh đến sưng mặt sưng mũi,

mẹ hắn có tới thì đoán chừng cũng đều không nhân ra."

Lời này vừa nói ra, Dương Vô Địch trong nháy mắt liền đứng lên.

"Cái gì?!!"

Dương Vô Địch lập tức nổi lên tức giận, Diệp Thu trong lòng thầm than đau đầu.

Mà đám người nghe được việc này thì lập tức cười to một trận.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, vị tiểu đồ nhi này của ngươi rất có vài phần phong phạm của Huyền Thiên sư thúc năm đó a." Tề Vô Hối không có chút nào che giấu mà cười nói.

Trong lòng hắn cũng thầm nhủ may mắn vì con trai hắn đã sớm trưởng thành, nếu như vận khí không tốt mà cùng tuổi với nàng thì không thể thiếu một trận đánh đập từ tay nàng rồi.

Cũng không biết rõ Diệp Thu đã từ chỗ nào nhặt về một đứa trẻ ngoan nhân như thế, mới chỉ năm sáu tuổi mà sức chiến đấu lại bưu hãn như vậy.

Đám trẻ em tại học đường đại đa số đều là con em của thủ tọa và trưởng lão của các mạch, không nói về thiên phú tư chất nhưng cũng được bỏ vào tài nguyên để khai phát tiềm lực. Tuy nhiên dù là như vậy mà vẫn bị nàng một người đánh cho sấp mặt!

Diệp Thu sờ lên cái mũi, xấu hổ cười một tiếng và cũng không có trả lời.

Chuyện này đoán chừng sẽ trở thành sự đàm tiếu của Bổ Thiên giáo.

Linh Lung Đại Đế đi học ngày đầu tiên mà đã học chữ thất bại.

Chương 328 - Lươn Lẹo

"Diệp sư đệ, ngươi vẫn nên đi xem một chút đi, đừng có đem sự tình làm lớn chuyện đấy." Mạnh Thiên Chính cũng là cười lớn một tiếng, nói.

Nguyên bản bầu không khí tại hội nghị đang đè nén cũng bởi vì tiểu Linh Lung mà bỗng nhiên trở nên hoan thanh tiếu ngữ.

"Diệp sư đệ, ngươi mau đi xem một chút đi, tiểu nha đầu kia vẫn còn đang đánh nhau, trễ xíu nữa đoán chừng muốn chết người a." Từ trưởng lão mang vẻ mặt đau khổ nói.

Đứa nhỏ này quá hùng hổ, vậy mà ông ta còn tin tưởng vẻ nhu thuận đáng yêu của nàng, còn nghĩ rằng nàng rất nghe lời hiểu chuyện, nhưng nào ngờ nàng liền cho ông ta hai quyền, cái mặt đều sưng húp lên.

Tiểu nha đầu này có khí lực quá lớn, mà chủ yếu là ông ta cũng không dám động thủ, dù sao nàng cũng là đồ đệ của Diệp Thu.

"Để ta đi xem một chút." Diệp Thu thuấn di một cái liền tới bên người Từ trưởng lão, ánh mắt ra hiệu rồi quay người hướng về học đường mà đi.

Dương Vô Địch cùng các thủ tọa còn lại cũng cùng nhau đi theo hắn. Dù sao bên trong học đường hoặc nhiều hoặc ít cũng có con em trong sơn mạch của bọn hắn, và bọn hắn cũng muốn nhìn xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Cả đám một đường đi vào học đường, xuyên thấu qua cửa sổ có thể trông thấy tình huống phát sinh bên trong.

Chỉ thấy một cái tiểu lo li dáng vóc nhỏ nhắn xinh xắn, mười phần bá khí một cước giẫm ở bên trên bàn sách, cầm trong tay một cây cây gỗ, trông vô cùng bưu hãn.

Nàng chỉ vào một nơi hẻo lánh đang có một đám nhóc ôm nhau, khinh thường nói ra: "Cái thứ gì đây? Sư tỷ đã nói trẻ con trên núi rất mạnh, nhưng ngay cả một bàn tay của ta cũng đều gánh không được."

Gặp tiểu Linh Lung cao ngạo như thế, trong đám người có một cậu nhóc sưng mặt sưng mũi đi ra, mang theo tiếng khóc nức nở, không phục nói: "Ngươi dám đánh ta sao? Ngươi có biết cha ta là ai không? Cha ta chính là thủ tọa của Thí Kiếm phong đấy, nha đầu ngươi cứ chờ đi, cha ta sẽ báo thù cho ta."

Tiểu Linh Lung coi thường cười một tiếng, nói: "Cút! Sư tôn của ta chính là thủ tọa của Tử Hà phong đấy, cha của ngươi thì tính là cái quái gì?"

"Ngươi. . ." Lời này vừa nói ra, Dương Vô Địch đứng ngoài cửa lập tức tối sầm mặt.

Diệp Thu cũng dở khóc dở cười, nói: "Dương sư huynh đừng nổi giận, trẻ con không biết ngại miệng là chuyện rất bình thường."

Tiểu nha đầu chết tiệt này thật đúng là lời gì cũng dám nói ra!

Dương Vô Địch sắc mặt đen lên, nhìn xem con trai ruột của mình sưng mặt sưng mũi mà đau lòng một trận.

Con trai bảo bối của lão tử đến lão tử đều không dám đánh, vậy mà nha đầu chết tiệt nhà ngươi lại đánh cho hắn thành cái dạng này!

Nếu hắn đi học trở về để cho mẹ hắn biết được thì ta còn sống thế nào đây?

Dương Vô Địch tức giận muốn khóc, khi nhớ tới con cọp cái trong nhà mà trong lòng hắn liền biết lần này hắn thảm rồi.

Nhưng hắn cũng không có biện pháp nào, ai kêu người ta chính là đồ đệ bảo bối của thủ tọa Tử Hà phong chứ?

Con trai ngươi đánh không lại mà ngươi cũng đánh không lại a!

Bị tiểu Linh Lung kích động như thế, Dương Bất Bại liền tức hổn hển, ủy khuất không thôi. Trong lòng hắn thì cha của hắn chính là nam nhân mạnh nhất Vũ Trụ, vậy sao hắn có thể để cho người ta chửi bới mình như thế?

Dương Bất Bại nhất thời nghẹn lời mà nói bậy: "Ngươi cuồng cái gì, cha ta biết dùng thương, còn sư tôn của ngươi thì biết cái gì?"

Tiểu Linh Lung mạnh mẽ đáp lại: "Thôi đi, sư tôn của ta biết chơi kiếm, cha của ngươi thì tính là cái thá gì?"

Dương Bất Bại bối rối nói: "Ta… ta. . . Cha của ta dám đớp cứt, còn sư tôn của ngươi dám sao?"

"Vãi lồng!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền chấn kinh.

Mạnh Thiên Chính, Tề Vô Hối, Minh Nguyệt, Lục Phong, Diệp Thu đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi mà nhìn xem Dương Vô Địch.

Dương Vô Địch lập tức sắc mặt tối đen. Mẹ nó! Hôm nay lão tử phải vì đại nghĩa diệt thân rồi!

Diệp Thu vừa cao hứng không lâu thì bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, ngay lúc tiểu Linh Lung sắp mở miệng thì thân hình

hắn lập tức lóe lên, trực tiếp tiến vào học đường bụm miệng nàng lại.

Tuy nàng đã bị che miệng không thể nói được, nhưng cũng có thể đại khái đoán ra nàng rốt cuộc muốn nói cái gì.

Diệp Thu lòng còn sợ hãi, may mà hắn phản ứng nhanh nếu không hắn cũng thảm rồi.

"Ưm. . . Ưm. . ." Tiểu Linh Lung bị che miệng lại nên nhất thời nói không ra lời.

Nàng thầm nghĩ là kẻ nào không sợ chết mà dám động vào nàng. Khi quay đầu và phát hiện là Diệp Thu thì trong lòng nàng lập tức run lên.

Không đến ba giây, Tiểu Linh Lung đã chuyển từ hình tượng nữ hán tử hung hãn thành bé gái ủy khuất, hô lên: "Hu hu hu, sư tôn, hắn khi dễ Linh Lung. . ."

Khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái.

Dương Vô Địch cũng tại lúc này đi đến.

Nhìn xem bọn nhỏ núp trong góc phòng và sưng mặt sưng mũi mà Mạnh Thiên Chính cũng là mặt mo tối sầm.

Cả gian phòng này ngay cả một tiểu cô nương cũng đều đánh không lại! Quá mất mặt đi!

"Cha. . ." Trông thấy Dương Vô Địch, Dương Bất Bại lập tức khóc thét chạy ra, ủy khuất vô cùng.

Dương Vô Địch đã sắc mặt tối đen, cảm giác mặt mũi đều mất hết.

Tên tiểu tử thối này thật sự là con trai ruột của ta sao?

Huyết thống của ta ưu tú như vậy mà tại sao lại sinh ra một đứa con trai ngu xuẩn như thế?

Năm đó ta không dám nói là vô địch, nhưng cũng không có chuyện không chịu nổi như vậy!

Một thằng nhóc đã lớn to đầu rồi mà lại để cho một tiểu cô nương đánh khóc ư?

Hắn đánh không lại nàng thì còn chưa tính, thế mà lại đi nói cha của hắn dám đớp cứt?

Ngươi thật sự là hiếu chết ta rồi!

Dương Vô Địch lúc này đã muốn rút ra đai lưng của mình để làm một trận quân pháp bất vị thân, nhưng vừa nghĩ tới con cọp cái trong nhà thì hắn cũng không dám động thủ.

Chương 329 - Chờ Mong

"Linh Lung, không phải ta để cho ngươi đi học thật giỏi ư? Tại sao ngươi lại nháo sự vậy?" Diệp Thu biểu lộ nghiêm túc, hỏi.

Tiểu Linh Lung liền tức giận nói: "Sư tôn, ta rất muốn đọc sách thật tốt, nhưng hắn nhất định phải gây chuyện, muốn thu ta làm tiểu đệ, vậy ta làm sao có thể nhẫn được. Thế là ta đã đánh hắn thành đầu heo, bọn kia muốn giúp đỡ hắn nên ta cũng dứt khoát đánh hết."

Tiểu Linh Lung khoa tay múa chân, dáng vẻ như chưa tận hứng.

Minh Nguyệt cảm thấy buồn cười khi nhìn xem tiểu Linh Lung khoa tay múa chân, nàng che miệng cười một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Linh Lung.

Ngay từ đầu Minh Nguyệt cũng như những người khác chỉ coi tiểu Linh Lung là một tiểu nha đầu rất nhu thuận, nhưng không nghĩ tới nàng vậy mà táo bạo như thế, rất có phong phạm của Huyền Thiên đạo nhân năm đó, gặp ai cũng đánh.

Sau khi hiểu rõ chân tướng, Diệp Thu chỉ là cười cười.

Thì ra là vậy, thế thì không có gì!

Nguyên bản Diệp Thu còn tưởng rằng hắn lần này sẽ tổn thất nặng nề mới có thể lắng lại chuyện này. Nhưng bây giờ xem xét sự mâu thuẫn là do Dương Bất Bại bốc lên, là hắn tự tìm khổ mà ăn, chẳng thể trách được tiểu Linh Lung.

Huống chi Dương Bất Bại đã tự mình chủ động trêu chọc nàng

mà còn không đánh lại nàng, mặt mũi của Thí Kiếm phong đều bị hắn làm cho mất hết.

Một bên khác, Dương Vô Địch cũng đang cùng con trai mình tìm hiểu tình huống, mà tiểu tử cũng rất khờ, một chút cũng không che giấu, không hề sửa đổi sự thật mà trực tiếp đem sự tình vừa rồi nói toạt ra.

Dương Vô Địch nghe xong thì mặt càng đen hơn.

Tiểu tử này thật sự là con của ta sao? Hắn có thể ngu xuẩn thành cái dạng này ư?

Phàm là ngươi thêm mắm thêm muối nói thành đối phương sai, vậy ta sẽ không để cho ngươi khổ sở uổng công bị đánh. Nói thế nào Diệp Thu cũng phải bồi thường một chút a.

Kết quả chính ngươi bốc lên chuyện này mà còn ngốc hết chỗ chê tự mình thẳng thắn nói ra.

"Trở về nhà ta sẽ thu thập ngươi." Dương Vô Địch mắng chửi một câu, sau đó quay người nói với Diệp Thu: "Diệp sư đệ, xem ra chuyện này là do khuyển tử nhà ta đưa tới. Hắn đã chịu một trận đánh rồi mà cũng là do tài nghệ của hắn không bằng người nên rất đáng đời. Trở về ta nhất định sẽ giáo huấn hắn thật tốt, miễn cho hắn không coi ai ra gì mà lại gây chuyện thị phi."

Diệp Thu cười thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn mười phần bình tĩnh nói: "Dương sư huynh quá lo lắng rồi, trẻ con cãi nhau ầm ĩ là chuyện rất bình thường. Vị tiểu đồ nhi này của ta ra tay không biết nặng nhẹ nên đã đả thương Dương sư điệt, trở về ta sẽ mang nàng lên Thí Kiếm phong một chuyến để nàng nhận lỗi với các ngươi."

Dương Vô Địch nghe vậy thì mặt càng đen hơn.

Gia hỏa này được lắm, đây là muốn chơi ta sao?

Con trai hắn lớn tuổi hơn so với tiểu Linh Lung, mà lại là nam tử, từ nhỏ đã được hắn bồi dưỡng, vậy mà bây giờ Ccon trai hắn đánh không lại tiểu đệ tử mới nhập môn của Diệp Thu, đây không phải là nói rõ nói cho người khác biết rằng Dương Vô Địch hắn không được sao?

"Không cần đâu Diệp sư đệ, trẻ con cãi nhau ầm ĩ là chuyện rất bình thường, hắn thua là do hắn tài nghệ không bằng người, trở về ta cho hắn tu luyện thêm là được rồi." Dương Vô Địch đã không còn mặt mũi chờ đợi ở đây, hắn níu lấy cổ áo Dương Bất Bại cáo từ với các sư huynh đệ và trực tiếp chuồn đi.

Đám nhóc còn lại cũng bị thủ tọa các mạch khác đưa đi, chuyện xảy ra hôm nay quả thật cũng có chút liên quan đến bọn hắn.

Đám người nhao nhao kinh ngạc nhìn xem tiểu nha đầu bên người Diệp Thu, thực sự không nghĩ ra vì cái gì mà nàng lại có thể mạnh như vậy?

Mạnh Thiên Chính hiếu kì đi tới tra xét tiểu Linh Lung một phen, ông ta phát hiện trên người nàng có một đạo chân khí vờn quanh, căn bản không thể nhìn thấy biến hóa bên trong cơ thể nàng.

Mạnh Thiên Chính nghĩ thầm khẳng định là Diệp Thu đã lưu lại đạo chân khí này. Sau khi cẩn thận quan sát, ông ta chợt phát hiện tại giữa trán của tiểu Linh Lung có một đạo vương ấn như ẩn như hiện.

Mạnh Thiên Chính lập tức hít sâu một hơi, trong lòng ông ta lập tức minh bạch cái gì.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ, vị đồ nhi này của ngươi thật là không thể tưởng tượng nổi, nàng rất có Thiên Nhân chi tư a!" Mạnh Thiên Chính sợ hãi than thở.

Trong mắt ông ta tràn đầy vẻ chấn kinh, vì ông ta rất rõ ràng đạo vương ấn kia đại biểu cho cái gì.

Diệp Thu khiêm tốn đáp: "Mạnh sư huynh cứ nói đùa, tiểu đồ nhi của ta rất ngang bướng, có tính tình táo bạo nên sẽ khó thành đại sự."

Nghe vậy mà khóe miệng Mạnh Thiên Chính liền giật một cái.

Ngươi còn giả bộ sao? Ngươi thu được một vị đệ tử khủng bố như vậy mà còn giấu quá kỹ đi!

Mạnh Thiên Chính thật sự có chút chờ mong tương lai tiểu Linh Lung có thể trưởng thành đến loại cấp độ nào?

Chương 330 - Đền Bù

Mạnh Thiên Chính sờ lên chòm râu như có điều suy nghĩ, lúc này Từ trưởng lão đi tới nói: "Diệp sư đệ, đứa nhỏ này ngươi mang về đi, ta không thể dạy được nàng. Xương cốt của sư huynh quá yếu đuối, chịu không được nàng đánh đâu. Ngươi cứ coi như là thương xót ta mà tha cho ta một mạng đi."

Từ trưởng lão thật sự sợ hãi, ông ta vốn cho rằng đã thu được một vị học sinh nhu thuận hiểu chuyện, ai ngờ nàng chỉ đang giả vờ.

Ta chủ quan rồi! Kém chút nữa đã bị nàng đánh cho sấp mặt!

Diệp Thu dở khóc dở cười một trận, hắn cũng không có biện pháp nào.

Tiểu nha đầu chết tiệt này đi học ngày đầu tiên mà liền bị người ta khai trừ.

Đoán chừng cái sự tích truyền kỳ này sẽ làm bạn với nàng cả đời.

Linh Lung Đại Đế kinh khủng như vậy a!

"Được rồi, nếu Từ sư huynh đã khó xử như vậy thì ta sẽ không làm phiền Từ sư huynh nữa." Diệp Thu suy nghĩ rồi cũng đành từ bỏ.

Vậy là Linh Lung Đại Đế học chữ ngày đầu tiên cuối cùng đã thất bại.

Diệp Thu có chút đau đầu. Tiếp xuống ta nên mời người nào đến dạy chữ cho nàng đây?

Diệp Thu đang cảm thấy đau đầu thì tiểu Linh Lung bỗng nhiên giật giật góc áo của hắn, hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, vừa rồi đệ tử đã đánh ngã tất cả bọn hắn thì hiện tại đệ tử đã có thể xưng là vô địch cùng thế hệ chưa?"

Lời này vừa nói ra, nha đầutại hiện trường đều ngây ngẩn cả người, hai mặt nhìn nhau.

"Phụt!!!" Minh Nguyệt che miệng cười một tiếng, sau đó nàng ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói: "Tiểu gia hỏa, là ai nói với ngươi về cái khái niệm vô địch cùng thế hệ này?"

Tiểu Linh Lung nghiêng đầu một chút, nhìn chằm chằm bộ ngực của Minh Nguyệt, con mắt trừng to, nhìn không dời mắt, nói: "Sư tỷ của ta nói là chỉ cần ta đánh ngã tất cả trẻ con trên núi thì sẽ có thể xưng là vô địch cùng thế hệ. Mà vừa rồi ta đã đánh ngã hết bọn hắn thì không phải ta đã vô địch cùng thế hệ rồi sao?"

Một câu hỏi lại này của nàng liền để cho ai nghe thấy cũng đều chấn kinh.

Dường như đúng là có cái đạo lý như thế!

"Ha ha ha ha. . ." Tề Vô Hối cười lớn một tiếng.

Tiểu nha đầu này ngược lại cũng có điểm thú vị a!

Vậy là nàng bởi vì điều này nên mới động thủ đánh người?.

"Diệp sư đệ, vị đồ nhi này của ngươi rất có Đại Đế chi tư đấy!" Tề Vô Hối cười lớn nói ra, sau đó quay người rời đi học đường.

Diệp Thu quả là vô cùng đau đầu, hắn không muốn tiếp tục ở lại mà liền mang theo tiểu Linh Lung rời đi Thủ phong, trở về Tử Hà phong.

Chuyện hôm nay đã trở thành chủ đề đàm tiếu của toàn bộ Bổ

Thiên giáo.

Vị tiểu đệ tử mới nhập môn của Tử Hà phong đã đánh tơi bời con em của các thủ tọa và trưởng lão.

…

Tề Vô Hối sau khi trở lại Tàng Kiếm phong, hắn có hào quang đầy mặt, vẻ tiếu dung vẫn y như cũ.

Thấy Tề Vô Hối cao hứng trở về như thế, chúng đệ tử cũng là không hiểu ra sao.

Đã có chuyện gì tốt mà sư tôn lại bật cười như vậy?

Tề Hạo hiếu kì đi tới, hỏi: "Cha, chuyện gì đã làm cho cha cười to liên tục vậy?"

Tề Vô Hối mỉm cười, nói: "Hôm nay Tử Hà phong vừa thu nhận một vị tiểu đệ tử chỉ mới năm sáu tuổi, vừa tới học đường ngày đầu tiên mà nàng đã đánh một lần tất cả các học sinh trong học đường. Nàng tuy còn nhỏ tuổi nhưng tính tình rất nóng nảy, vô cùng táo bạo, con trai ruột của Dương sư thúc các ngươi đã bị nàng đánh cho cha hắn cũng không nhận ra. Ha ha ha ha. . ."

Nói đến đây, trong lòng Tề Vô Hối là một trận thoải mái.

Hắn vừa nghĩ tới mặt mo của Dương Vô Địch lúc rời đi so với ăn phân còn khó chịu hơn mà trong lòng rất thoải mái.

Đám người nghe xong thì cũng vui lên.

Từ khi nào mà Tử Hà phong đã thu được một vị đệ tử mạnh như thế, ngay cả con trai ruột của Dương Vô Địch mà nàng cũng dám đánh ư?

Nhưng cũng khó trách, dù sao sư tôn của nàng chính là Diệp Thu a!

Bọn người Tề Hạo cũng là cười to một trận, chuyện này đã triệt để truyền ra trong nhóm đệ tử.

Tại Thiên Thủy phong, Quy Vân Phong đã chờ sẵn, hắn cũng đang tuyên truyền chuyện này. Khi mọi người nghe được thì phản ứng đầu tiên chính là mười phần chấn kinh.

Tề Vô Hối cuối cùng cũng bình phục lại ý cười, hắn nghĩ tới sự tình mà hôm nay chưởng giáo sư huynh đã nói tới, sau đó hắn dặn dò bọn người Tề Hạo: "Được rồi, các ngươi đều trở về tu luyện đi. Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp đến, vi sư hi vọng các ngươi có thể cầm về một cái thành tích tốt để vang danh thiên hạ."

Ánh mắt Tề Vô Hối bỗng nhiên nhìn về phía Lý Tài Tư đang đứng cúi đầu vì tự ti và trầm mặc không nói cái gì.

Trong lòng Tề Vô Hối hối hận một trận, bởi vì lúc trước hắn có chấp niệm quá sâu nên đã quá mức để ý đến ân oán cùng với Diệp Thu mà không để mắt đến Lý Tài Tư, dẫn đến đứa nhỏ này càng ngày càng tự ti.

Lý Tài Tư và Lâm Thanh Trúc nhập môn cùng lúc. Bây giờ Lâm Thanh Trúc đã thanh danh lan truyền, tu vi đột nhiên tăng mạnh. Còn Lý Tài Tư bây giờ cũng chỉ mới đạt tới Huyền Chỉ cửu phẩm, sự hăng hái trước đây của hắn bây giờ cũng đã tiêu tán mà trở nên tự ti và cô đơn.

Nhìn xem Lý Tài Tư cúi đầu, Tề Vô Hối không khỏi hối hận trong lòng vì sao ân oán giữa hắn và Diệp Thu lại đi cuốn đám đồ đệ vào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Vô Hối liền muốn đền bù cho Lý Tài Tư mà nói ra: "Tài Tư, ngươi đi theo ta!"

Chương 331 - Gặp Ai Cũng Muốn Đánh?

Trong đám người, Lý Tài Tư bị điểm tên mà ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Hắn không nghĩ tới sư tôn hôm nay vậy mà đơn độc gọi tên hắn nên có chút ngoài ý muốn, cảm thấy bàng hoàng.

Tề Hạo cũng là mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của Lý Tài Tư, nói: "Tiểu sư đệ, đi thôi."

Lý Tài Tư mang ánh mắt phức tạp nhìn xem Đại sư huynh Tề Hạo nhẹ gật đầu, cũng không biết rõ nên nói cái gì.

Hắn cúi đầu đi theo Tề Vô Hối tiến vào đạo trường. Trong lòng hắn nguyên bản đang rất tuyệt vọnglập tức toả ra ánh sáng hi vọng.

Sư tôn cũng không có quên ta, không có lạnh nhạt với ta!

Lý Tài Tư mang theo tâm tình khẩn trương đi vào đạo trường, Tề Vô Hối thì đã vững vàng ngồi trên ghế thủ tọa.

Gặp Lý Tài Tư tiến đến, ánh mắt Tề Vô Hối mười phần áy náy nhìn xem Lý Tài Tư, nói: "Đồ nhi, vi sư biết rõ trong lòng ngươi khẳng định đang rất hận ta. Đoạn thời gian này vi sư cũng rất hối hận những chuyện trước đây, trong lòng ta biết rõ ngươi đã thua thiệt quá nhiều."

Nghe vậy, Lý Tài Tư hai mắt đỏ bừng, nói: "Sư tôn, không có đâu, đệ tử không hề hận sư tôn, đệ tử chỉ hận chính mình quá bình thường, quá vô năng nên không thể giúp được sư tôn. Từ đầu

đến cuối đệ tử đều không có hận sư tôn."

Nhìn xem Lý Tài Tư hai mắt đỏ bừng, lệ nóng doanh tròng, Tề Vô Hối trong lòng run lên, thở dài một hơi nói: "Aiii. . . Đứa nhỏ đáng thương, là vi sư đã sai khi lạnh nhạt ngươi. Từ hôm nay trở đi ngươi sẽ theo vi sư cùng một chỗ tu hành. Vi sư mặc dù làm không được như Diệp sư thúc của ngươi, nhưng cũng sẽ không mai một tư chất trời sinh thần cốt của ngươi. Ta không cầu có thể đền bù khuyết điểm của ta trước đây, mà ta chỉ mong nhìn thấy ngươi có thể đắc đạo thành tiên, không mai một thiên tư thần cốt là được."

Lý Tài Tư cảm động một trận, hắn lúc đầu đã tuyệt vọng và coi là Tề Vô Hối đã bỏ rơi hắn. Nhưng không nghĩ tới Tề Vô Hối cũng không hề từ bỏ hắn, bây giờ càng là nguyện ý mang theo hắn cùng một chỗ tu luyện.

Trong lòng cảm kích, nhất thời cũng không biết như thế nào báo đáp, trùng điệp quỳ xuống đến, cho Tề Vô Hối dập đầu.

Trong lòng Lý Tài Tư cũng mười phần cảm kích vị Diệp sư thúc của Tử Hà phong kia.

Tề Vô Hối đã hoàn toàn tỉnh ngộ, hắn không thể không đề tỉnh Lý Tài Tư, nếu không chỉ sợ tình cảnh áy náy này của hắn sẽ kéo dài cả đời.

"Tốt, đứng lên đi! Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp đến, vừa vặn vi sư muốn bế quan một đoạn thời gian, ngươi hãy theo vi sư tu luyện đi. Ta hi vọng lần bế quan này có thể để cho tu vi của ngươi đột nhiên tăng mạnh, từ đó tại thời điểm luận đạo ngươi có thể thu được một cái thành tích không tệ."

Tề Vô Hối hít sâu một hơi rồi mang theo Lý Tài Tư đi bế quant tu luyện. Hắn muốn vừa bế quan vừa chỉ điểm cho Lý Tài Tư tu hành.

…

Tại Tử Hà phong, một đạo lưu quang xẹt qua quảng trường trước Càn Thanh điện, Diệp Thu mang theo tiểu Linh Lung một lần nữa quay trở về Tử Hà phong.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi nghe được động tĩnh thì liền vội vàng bay ra nghênh tiếp.

Gặp Diệp Thu mang bộ dáng mười phần nhức đầu, Lâm Thanh Trúc hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, không phải ngài mang tiểu sư muội đi tới học đường sao, thế nào lại nhanh như vậy liền trở về rồi?"

Diệp Thu không nói mà cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung đang cười hì hì, hắn mười phần phiền muộn.

Học tập sao? Học cái rắm!

Tiểu nha đầu này đi học ngày đầu tiên mà liền bị người ta khai trừ, chưa từng có người nào làm được loại ghi chép này a!

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Tiểu nha đầu chết tiệt này vừa lên lớp ngày đầu tiên thì liền đánh con trai của Dương sư bá các ngươi, ngay cả lão sư mà nàng cũng không buông tha. Lúc này mới là ngày đầu tiên đi học mà nàng đã bị người ta khai trừ."

"Cái gì?!!" Nghe được Diệp Thu giải thích xong chuyện này, hai nàng lập tức bó tay.

Trước khi đi các nàng đã dặn đi dặn lại tiểu Linh Lung, vậy mà một chút tác dụng cũng không có.

Nói lời vô ích a! Lời vào lỗ tai trái thì đi ra lỗ tai phải!

Triệu Uyển Nhi dở khóc dở cười, tiến đến bên người tiểu Linh Lung, hỏi: "Tiểu sư muội, không phải chúng ta đã bảo ngươi học tập cho giỏi sao, thế nào mà ngươi lại động thủ đánh người vậy?"

Tiểu Linh Lung nghiêm túc nói: "Ai bảo hắn dám khiêu khích ta, còn muốn thu ta làm tiểu đệ! Hừ, ta phải đánh hắn thành đầu heo chứ không sẽ để hắn càng cuồng."

Nói đến đây, mắt to trong veo như nước của tiểu Linh Lung chớp chớp, cười hỏi: "Đúng rồi sư tỷ, ta hiện tại có thể xưng là vô địch cùng thế hệ hay không?"

Hai nàng liền che trán, dở khóc dở cười.

Lão ăn mày kia hại tiểu nha đầu này quá nặng đi!

Không có việc gì lại đi nói cho nàng chuyện vô địch cùng thế hệ làm gì, khiến cho nàng hiện tại gặp ai cũng muốn đánh!

Chương 332 - Hấp Thu Tàn Cốt Côn Bằng

"Sư tôn, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Lâm Thanh Trúc lo lắng hỏi.

Chuyện này có liên quan đến trách nhiệm với tiểu Linh Lung, nếu như nàng không biết chữ thì tương lai làm sao tu luyện?

Ngay cả công pháp bí tịch đều xem không hiểu chớ nói chi là tham ngộ những bí pháp cấp bậc cao hơn.

Trong lòng các nàng cũng là mười phần đau đầu.

Diệp Thu nhún vai, tức giận nói: "Có thể làm sao đây? Người ta đều đuổi nàng về thì chỉ có thể để chính chúng ta dạy thôi. Nhưng cũng không sao, dù gì nàng hiện tại tuổi tác còn nhỏ, tạm thời không cần tham ngộ đạo pháp cao thâm gì. Hai người các ngươi mấy ngày sau hãy thử dạy nàng viết chữ, nếu như không dạy nổi thì nàng chỉ có thể luyện thể."

Hai nàng nhẹ gật đầu, dù cho không biết chữ thì cũng không phải là không thể tu luyện, vì vẫn có thể luyện thể. Đây là phương pháp đơn giản nhất và thô bạo nhất, không cần tham ngộ cái đạo pháp gì mà chỉ cần rèn luyện thân thể là được rồi.

Nguyên bản Diệp Thu đã muốn để cho tiểu Linh Lung luyện thể trước nhằm đánh ổn căn cơ, sau khi cốt linh trưởng thành rồi mới tu đạo.

Nhưng chiếu theo xu thế hiện tại, nàng giống như cũng không cần cân nhắc việc tu đạo mà trực tiếp luyện thể luôn.

Cái luyện thể chi thuật này có thể nói là phương pháp tu luyện vô cùng đơn giản, mà lại tính trưởng thành của nó mười phần kinh khủng. Một khi tu luyện tới cảnh giới tối cao thì sức chiến đấu phi thường kinh người.

Nhưng mà cái hạng mục tu hành này cũng là mười phần khó khăn, muốn có thành tựu thì cũng không phải dễ dàng như vậy.

Cần có đại lượng thiên tài địa bảo và bảo dược để rèn luyện căn cốt, nhục thân, từ đó thân thể mới đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Một khi luyện thành thì tiềm lực không cách nào tưởng tượng nổi, sức chiến đấu không phải người đồng cấp có thể so sánh.

Diệp Thu lúc trước cũng có ý tưởng hai đạo đồng tu, nhưng hắn vẫn một mực không có cơ hội. Bây giờ trông thấy tiểu Linh Lung thì hắn có thể thí nghiệm.

"Ừm, sư tôn, vậy đệ tử cùng sư muội sẽ thay phiên dạy nàng." Lâm Thanh Trúc đề nghị.

Diệp Thu khoát tay áo, nói: "Ừm, đi thôi, các ngươi hãy tận lực mà làm! Vi sư muốn bế quan mấy ngày, chuyện gì cứ để vi sư xuất quan rồi lại nói!"

Hai nàng nhẹ gật đầu, sau đó mang theo tiểu Linh Lung rời đi.

Diệp Thu cũng liền tiến vào Càn Thanh điện, đi vào bên trong một gian mật thất nhỏ.

Bởi vì có Bàn Đào Thụ, cho nên linh lực của Tử Hà phong hiện tại vô cùng kinh người.

Dưới sự tăng thêm này, tốc độ tu luyện của hắn cực nhanh.

Diệp Thu từ bên trong ngọc trữ vật chậm rãi móc ra một khối

bảo cốt, bảo cốt này chính là lúc trước thu được từ Liên Phong.

Trước đây Diệp Thu chỉ học tập bảo cốt bảo thuật, còn lực lượng trong đó thì hắn vẫn chưa có hấp thu. Bây giờ chính là thời điểm để hắn hấp thu lực lượng của bảo cốt.

Về phần thuốc trường sinh thì Diệp Thu tạm thời không có ý định hấp thu, chờ đến khi tu vi của hắn đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong thì hắn mới suy nghĩ đem nó hấp thu, nhất cử đạt tới Phong Vương cảnh.

"Tàn cốt Côn Bằng! Ha ha ha, một khối tàn cốt của cự đầu thời Tiên Cổ! Đến cùng nó ẩn chứa lực lượng có thể chống đỡ ta đạt tới cảnh giới gì?" Diệp Thu thầm nhủ, trong lòng cũng đã suy đoán một phen.

Hắn hiện tại đang ở vào Chí Tôn cảnh sơ kỳ, trải qua một đoạn thời gian củng cố tâm cảnh, căn cơ của hắn cũng đã đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Giờ phút này mà ta không đột phá thì chờ đến khi nào?

Diệp Thu nắm trong tay tàn cốt, chậm rãi vận hành Nguyên Thủy Chân Giải, diễn hóa lực lượng phù văn của tàn cốt.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng kinh người liền tràn vào thể nội hắn.

"A. . ."

Diệp Thu hít sâu một hơi, khối tàn cốt Côn Bằng này ẩn chứa lực lượng còn kinh khủng hơn so với tàn cốt Chân Long trước đó.

Cũng không phải là nói Côn Bằng mạnh hơn Chân Long, mà là khối này tàn cốt giữ lại trình độ, so Chân Long tàn cốt muốn hoàn thiện.

Hắn ẩn chứa lực lượng, tự nhiên càng mạnh một chút.

Theo cái này một cỗ lực lượng kinh người tràn vào, Diệp Thu toàn thân đều phát ra trận trận nhói nhói.

Diệp Thu toàn lực thi triển Nguyên Thủy Chân Giải, đem cỗ lực lượng này ngăn chặn lại.

"Trấn!"

Hắn hừ lạnh một tiếng và bộc phát toàn lực, trong chốc lát kiếm ý điên cuồng quanh quẩn tại bên trong mật thất.

Dưới sự áp chế cường đại của Nguyên Thủy Chân Giải, cỗ lực lượng này dần dần bị đè xuống, cuối cùng nó cũng đã bình ổn.

Diệp Thu thấy vậy thì liền không do dự mà bật hết hỏa lực bắt đầu hấp thu cỗ lực lượng này.

Chương 333 - Liên Tục Đột Phá

Một cỗ lực lượng kinh người tràn vào thể nội Diệp Thu, nó quanh quẩn bên trong linh tuyền và phủ hải.

Hai đóa đạo hoa nở rộ trong thể nội hắn cũng đang không ngừng hấp thu cỗ lực lượng này.

Bỗng nhiên ầm vang

một tiếng.

Tu vi của Diệp Thu đã đột phá.

"Chí Tôn cảnh trung kỳ!"

Nhưng vẫn chưa xong, sau khi tu vi của hắn đột phá, càng nhiều lực lượng bắt đầu tràn vào, không ngừng hướng về tầng thứ cao hơn mà đi.

Một ngày. . .

Hai ngày. . .

Năm ngày trôi qua, phía dưới tầng phù văn màu vàng tại mặt ngoài thân thể Diệp Thu đã hiện lên một loại phù văn khác.

Đó là một loại phù văn màu xanh nước biển, chính là phù văn của bảo cốt Côn Bằng.

Sau khi loại phù văn này xuất hiện, Diệp Thu có thể cảm giác được tốc độ của hắn lại tăng lên mấy lần.

"Vãi!!!"

Diệp Thu cẩn thận cảm thụ một phen, hắn so sánh tốc độ một chút mà liền chấn kinh.

Hiện tại nếu Diệp Thu toàn lực thi triển Côn Bằng Bảo Thuật thì tốc độ của hắn vô cùng kinh người, không dám tưởng tượng.

"Tốc độ này cũng quá nhanh đi!"

Diệp Thu chấn kinh không thôi, dựa theo tốc độ của hắn bây giờ đã đủ để xưng là nam nhân nhanh nhất lịch sử.

Bởi vì không có gì nhanh bằng sự tăng lên từ Côn Bằng Bảo Thuật, kiếm pháp và thủ pháp của Diệp Thu cũng đã nhận được sự tăng lên trên diện rộng.

Loại tình huống này kéo dài đến ngày thứ mười, Diệp Thu bắt đầu toàn lực bộc phát, nhất cử đem tu vi xung kích đến Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Ầm!!!

Theo bên trong mật thất phát ra một tiếng vang thật lớn, một đạo kim quang lấp lóe, lam quang theo sát phía sau. Trong chốc lát lực lượng cường đại liền tỏa ra.

Khí tức của Diệp Thu cũng biến đổi theo.

"Chí Tôn cảnh hậu kỳ!"

"Chà. . . Quá thoải mái!"

Sau khi tu vi đột phá, Diệp Thu thở phàp một hơi, thân thể hắn chấn động, tiến vào trạng thái khí định thần nhàn.

Diệp Thu chậm rãi mở ra hai mắt, cẩn thận cảm thụ lực lượng kinh khủng bên trong thể nội mà mỉm cười nói.

"Dựa theo tiến độ này thì trước mắt ta chỉ cần đem tâm cảnh

đề cao lên là sẽ có thể nhất cử xông phá Chí Tôn cảnh đỉnh phong. Đến lúc đó chính là thời khắc ta xung kích Phong Vương cảnh Vô Thượng."

"Cự đầu Phong Vương cảnh sao? Dường như cũng không phải là rất khó!"

Trong mười ngày đột phá 2 tiểu cảnh giới để cho Diệp Thu có cảm giác chính mình quá lợi hại.

Sau lần bế quan này thực lực của hắn đã tăng lên không ít. Thảo Tự Kiếm Quyết, Côn Bằng Bảo Thuật và rất nhiều bí thuật khác cũng đạt được sự tăng lên trên diện rộng sau lần bế quan này.

Giờ phút này, kiếm đạo áo nghĩa của Diệp Thu đã càng tinh xảo hơn, cho dù là áo nghĩa của chiêu kiếm tối cao thứ ba kia mà hắn cũng có thể đại khái nắm giữ một điểm.

Thực lực tăng lên nhiều như vậy để cho Diệp Thu không dám tưởng tượng.

Hắn định tâm một hồi để ổn định tâm cảnh, tại trong lúc này hắn có thể cân nhắc hai đạo đồng tu.

Chỉ tiếc là cái Thần Ma Luyện Thể Thuật kia lại là bản không trọn vẹn, trước mắt chỉ có Thiên giai.

Nhưng cũng không sao, lấy ngộ tính của Diệp Thu hiện tại và hai đóa Đại Đạo Chi Hoa kia bật hết hỏa lực thì hắn không khó lắm để lĩnh ngộ ra ảo diệu bên trong đó. Có lẽ hắn có thể nếm thử chữa trị nó một phen.

Mà lại Diệp Thu còn có phù văn Chân Long gia trì, một khi luyện thể thành công thì thực lực của hắn tuyệt đối sẽ có thể tăng lên một cấp độ mới.

Nghĩ tới đây, Diệp Thu chậm rãi đứng lên, cánh cửa mật thất

tùy theo mở ra.

Lúc này, tại bên trong rừng đào của Tử Hà phong,.

"Lên!"

"Xông vịt!"

"Giết chúng cho ta!"

Trong rừng đào truyền đến âm thanh hò hét.

Diệp Thu vừa đi ra đại điện thì từ xa xa liền nhìn thấy tiểu Linh Lung đang cưỡi Độc Giác Thú, tay cầm Linh Phong Chùy xua đuổi một đám Thông Linh Tiên Hạc.

Trông thấy một màn này, Diệp Thu lập tức trở nên đau đầu.

Tiểu nha đầu này không có ai chơi cùng mà tự nàng còn chơi rất vui vẻ.

Mấy ngày qua đám linh thú trên núi đều bị nàng gây tai họa vô cùng thê thảm.

Từ khi tiểu Linh Lung lên núi, Tử Hà phong luôn ở trong tình trạng gà bay chó chạy, không có một ngày yên tĩnh.

Những con linh thú kia cũng đã mất linh, bọn nó gọi đất thì đất không ứng, gọi trời thì trời không thấu.

"Tiểu sư muội, trở lại mau, ngươi phải đi học rồi. . ." Lâm Thanh Trúc bất đắc dĩ đứng tại chân núi, nhìn xem tiểu Linh Lung xua đuổi linh thú phía trên mà sắc mặt mười phần phiền muộn hô to.

Mấy ngày qua nàng đã sầu muốn chết, và rốt cục nàng cũng minh bạch vì sao tểu nha đầu chết tiệt kia mới đi học ngày đầu tiên mà liền bị người ta trả hàng.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi chỉ dạy tiểu Linh Lung mười ngày mà tổng cộng mới dạy cho nàng được ba chữ: Khoai lang nướng!

Đơn giản như thần a!

Căn bản là do tâm tư của tiểu Linh Lung không đặt tại việc học chữ, một khi rảnh rỗi thì nàng liền muốn đi tìm người để đánh nhau, hoặc là lên núi cưỡi Độc Giác Thú, đuổi đánh Tiên Hạc.

Mấy ngày qua tiểu Linh Lung đã làm cho tinh thần của các nàng tiều tụy đi rất nhiều.

Chương 334 - Nhận Hàng

Lâm Thanh Trúc còn muốn gọi tiểu Linh Lung xuống đọc sách, bỗng nhiên cảm giác được Càn Thanh điện có động tĩnh, quay đầu lại xem xét thì phát hiện Diệp Thu đã xuất quan.

Trong nháy mắt nàng thuấn di một cái, đi thẳng đến chỗ tiểu Linh Lung và ôm cô bé xuống, sau đó hai người đi thẳng tới trước mặt Diệp Thu.

"Đệ tử cung nghênh sư tôn xuất quan." Lâm Thanh Trúc lập tức hành lễ, ân cần thăm hỏi.

Còn tiểu Linh Lung thì cười hì hì chạy tới nói: "Sư tôn, chúng ta đi tới học đường nữa có được không? Đệ tử gần nhất vừa học được mấy chiêu chùy pháp đặc biệt lợi hại nên muốn đánh cho bọn hắn thành đầu heo."

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, nói: "Linh Lung, vi sư để cho ngươi đọc sách, vậy đoạn thời gian này ngươi có nghiêm túc học tập không?"

Tiểu Linh Lung nghiêng đầu một chút, đôi mắt to trong veo như nước của nàng chớp chớp, kiêu ngạo nói ra: "Hì hì, sư tôn, đệ tử đã học tập rất giỏi vì đã học được ba chữ."

"Ừm, không tệ!" Diệp Thu nhẹ gật đầu, khi nghĩ lại thì hắn ý thức được vấn đề không đúng.

"Cái gì. . . Ba chữ thôi sao?"

Diệp Thu cảm giác như bị sét đánh.

Tiểu nha đầu này được lắm, ta đi bế quan đến bây giờ ít nhất

cũng đã mười ngày, vậy mà ngươi chỉ mới học được có ba chữ!

Không hổ là Linh Lung Đại Đế, ta để cho ngươi học chữ chính là làm khó ngươi rồi!

"Ngươi quả là thiên tài! Mười ngày mà học được tới ba chữ cơ à?" Diệp Thu vẫn chưa từ bỏ ý định mà lại hỏi một câu.

Tiểu Linh Lung khoe khoang nói ra: "Vâng, sư tôn, ta rất lợi hại nha, đã học được tới ba chữ!"

Diệp Thu liền giật mình, theo đó cũng là buồn cười một trận.

Xem ra việc để cho Linh Lung Đại Đế biết chữ quả thật có chút ép buộc, nhưng cũng không sao, không biết chữ thì liền để nàng luyện thể đi.

Lâm Thanh Trúc đi tới, mang vẻ mặt phiền muộn nói: "Sư tôn, đệ tử đã tận lực, tiểu sư muội căn bản vô tâm đọc sách, buông tay liền chạy đi chơi."

Nhìn xem khuôn mặt tâm lực tiều tụy của nàng mà Diệp Thu cũng thấy đau lòng, quả thật hắn đã làm khó nàng.

Diệp Thu đột nhiên hỏi: "Uyển Nhi đâu rồi?"

Tiểu Linh Lung hào hứng hừng hực nói: "Sư tôn, Uyển Nhi sư tỷ nói là nàng đi bế quan, đã mấy ngày rồi đệ tử không nhìn thấy nhị sư tỷ, có phải nhị sư tỷ đã dát rồi hay không?"

Cốc!!!

Lâm Thanh Trúc không chút khách khí mà gõ đầu tiểu Linh Lung một cái cho tỉnh.

Ta nói không đúng sao?

Đại sư tỷ ngươi vì cái gì lại đánh ta?

Tiểu Linh Lung ủy khuất ôm đầu.

Chỉ nghe Lâm Thanh Trúc giải thích: "Sư tôn, Uyển Nhi có cảm ngộ rõ ràng cho nên đã đi bế quan đột phá Vô Cự cảnh."

Diệp Thu nhẹ gật đầu, tu vi của Triệu Uyển Nhi vốn đã đạt đến Thiên Tướng cửu phẩm, chỉ còn một bước lâm môn thì liền có thể tiến vào Vô Cự cảnh, do đó giờ phút này nàng đi bế quan cũng là chuyện thường tình.

Diệp Thu nhìn thoáng qua đại đồ đệ của mình, chậm rãi nói: "Thanh Trúc, mấy ngày qua đã khổ cho ngươi rồi, ngươi cũng nên trở về bế quan đi. Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp đến, ngươi chớ bởi vì những việc vặt mà hoang phế việc tu hành. Tiểu nha đầu này liền để cho vi sư chỉ dạy, ngươi không cần phải để ý đến nàng."

Lâm Thanh Trúc trịnh trọng nhẹ gật đầu. Nàng vì không yên lòng về tiểu Linh Lung nên mới không đi bế quan.

"Vâng, Thanh Trúc nghe lời sư tôn! Đệ tử nhất định sẽ bù lại mấy ngày hoang phế việc tu hành kia."

Nói xong Lâm Thanh Trúc quay đầu dặn dò tiểu Linh Lung: "Tiểu sư muội, ngươi không thể lại ham chơi nháo sự, hãy đi theo sư tôn tu luyện thật tốt biết chưa?"

Tiểu Linh Lung ngẩn người, chỉ lo gật đầu, cũng không có minh bạch nàng có ý tứ gì.

Lâm Thanh Trúc căn dặn xong liền quay đầu lại nói với Diệp Thu: "Đúng rồi sư tôn, mấy ngày trước Tư Đồ chưởng quỹ của Tầm Dương lâu đã phái người đem dược thảo mua sắm trước đó đưa lên núi."

Nói xong nàng liền đưa cho Diệp Thu một khối ngọc bội rồi tiếp tục nói: "Còn có số tiền mà lần trước sư tôn bán đấu giá được,

tiền thù lao khấu trừ dược thảo về sau thì toàn bộ đều ở bên trong."

Nghe vậy hai mắt Diệp Thu liền tỏa sáng, trong lòng hắn rất vui mừng.

Đã lâu như vậy rồi những đồ vật kia cuối cùng cũng trở về.

Hắn tên lặng tiếp nhận ngọc bội, tra xét đại khái một phen số lượng hoàng kim bên trong.

Bởi vì lần bán đấu giá lúc trước sử dụng bạch ngân nên á số lượng quá lớn, do vậy toàn bộ đều được chuyển thành hoàng kim.

Bên trong là hơn một trăm hai mươi triệu hoàng kim, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Diệp Thu cảm thấy nếu hắn lại có vận khí tốt mà phát động mười vạn lần bạo kích thì hắn sẽ nhất cử trở thành nhà giàu nhất Đại Hoang!

Ừm, vừa nghĩ tới liền cảm thấy sướng a!

Diệp Thu kiểm tra số lượng thảo dược cũng rất đúng.

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Ừm, rất tốt! Có nhóm thảo dược này thì những chuyện kế tiếp liền dễ làm hơn nhiều."

Ánh mắt hắn nhìn về phía tiểu Linh Lung, trong lòng rát vui mừng.

Ta liền từ tiểu nha đầu này mà bắt đầu đi!

Nguyên bản Diệp Thu muốn sử dụng toàn bộ nhóm thảo dược này để luyện đan, nhưng bởi vì tiểu Linh Lung lên núi nên kế hoạch đó tạm thời bỏ đi, vì hắn cần dùng hơn phân nửa thảo dược để cho tiểu Linh Lung luyện thể.

Đến thời điểm Diệp Thu lại dụ em bé một đợt, như vậy số linh dược bạo kích trả về có thể gánh chịu hắn tu luyện Thần Ma Luyện Thể Thuật sẽ liền đầy đủ.

Chương 335 - Bắt Đầu Luyện Thể

Diệp Thu chậm rãi đi đến hoa viên, đưa tay thả ra Càn Khôn Đỉnh.

Hắn chọn lựa ra mấy loại dược thảo bỏ vào bên trong Càn Khôn Đỉnh rồi đổ nước vào.

Diệp Thu chậm rãi đẩy ra song chưởng, lực lượng cường đại trong nháy mắt giơ lên toàn bộ Càn Khôn Đỉnh. Đám dược thảo trong đỉnh lập tức bị lực lượng của hắn kích phát, dược lực dung nhập trong nước trở nên mười phần nóng hổi.

Nhìn xem một màn này Lâm Thanh Trúc liền giật mình, nàng không biết Diệp Thu muốn làm gì.

Lâm Thanh Trúc quay đầu nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung đằng sau mang ánh mắt giảo hoạt như muốn ăn trộm rồi chuồn đi, nàng cười tủm tỉm ôm lấy tiểu Linh Lung.

Sau khi Càn Khôn Đỉnh chậm rãi rơi xuống, bảo dược trong đỉnh đã bị kích phát toàn bộ, dược thủy nóng hổi sôi trào, nhìn qua rất dọa người.

Tiểu Linh Lung lập tức bị hù dọa đến mặt mũi trắng bệch, chỉ nghe Diệp Thu nói ra: "Linh Lung, đi vào đi!"

"Cái gì?!!" Tiểu Linh Lung vừa nghe thấy lời này thì lập tức chấn kinh hô lên.

Sư tôn đang muốn nấu ta sao?

"Sư tôn, Linh Lung không dám nữa! Linh Lung về sau khẳng định sẽ học cho giỏi, sẽ nghe lời! Sư tôn đừng có nấu Linh Lung mà. . ." Tiểu Linh Lung bị dọa sợ đến nằm rạp trên mặt đất, ôm lấy chân Diệp Thu hối hận cầu xin tha thứ.

Diệp Thu thấy vậy mà sắc mặt tối đen.

Không nghĩ tới còn có đồ vật để cho tiểu nha đầu chết tiệt này sợ hãi!

Thì ra Linh Lung Đại Đế sợ bị nấu a!

Diệp Thu bĩu môi, hỏi: "Không phải ngươi rất muốn vô địch cùng thế hệ sao? Vi sư hiện tại liền giúp cho ngươi vô địch cùng thế hệ! Chỉ cần ngươi chịu đi vào đây và hấp thu toàn bộ bảo dược bên trong thì ngươi liền có thể vô địch cùng thế hệ!"

Lời này vừa nói ra, nước mắt của tiểu Linh Lung lập tức ngừng chảy, dần dần lộ ra nụ cười điên cuồng hỏi: "Thật sao?"

Ta thật sự có thể vô địch cùng thế hệ ư?

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Thật chứ! Vi sư chưa khi nào lừa gạt ngươi! Hôm nay vi sư sẽ dạy cho ngươi luyện thể chi thuật cường đại nhất trên đời này, đó là Thần Ma Luyện Thể Thuật! Một khi luyện thành thì ngươi liền có thể vô địch thiên hạ! Thế nào? Hưng phấn không?"

Diệp Thu mới vừa dứt lời thì…

Ào!!!

Chỉ gặp một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn vèo một cái đã nhảy vào trong Càn Khôn Đỉnh làm bọt nước văng lên.

Từ trong đỉnh lộ ra một cái đầu nhỏ la lên: "Nóng quá, nóng quá!"

Diệp Thu rất kinh ngạc, tiểu nha đầu này vừa nghe đến chuyện vô địch cùng thế hệ thì liền không chút do dự mà trực tiếp nhảy vào sao?

"Sư tôn, nhanh dạy đệ tử làm sao hút khô chỗ nước này đi." Tiểu Linh Lung cố nén thống khổ, cắn răng nghiến lợi nói ra.

Diệp Thu đi chung quanh Càn Khôn Đỉnh một vòng, bảo dược trong đỉnh đã được kích phát toàn bộ, giờ phút này nó đang không ngừng rèn luyện thân thể của tiểu Linh Lung.

"Mở rộng ý chí, buông lỏng toàn thân, đừng có bất kỳ tâm lý kháng cự nào, hãy thử đi cảm ứng cỗ lực lượng này và hấp thu nó." Diệp Thu chậm rãi nói ra, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của tiểu Linh Lung, một khi có vấn đề hắn sẽ lập tức xuất thủ.

Bởi vì tiểu Linh Lung chỉ vừa mới bắt đầu tu luyện, cho nên Diệp Thu không có tăng lớn dược lực, hắn sợ nàng sẽ tiếp nhận không nổi.

Nghe được Diệp Thu nhắc nhở, tiểu Linh Lung chậm rãi giang ra hai tay và nhắm mắt lại, dựa theo chỉ đạo của Diệp Thu mà cảm thụ được cỗ lực lượng chảy xuôi toàn thân kia.

Bảo dược có lực lượng phi thường cường hãn, không ngừng đâm nhói thân thể của nàng, nhưng bởi vì chấp niệm vô địch cùng thế hệ mà nàng có thể nhịn xuống.

Cái sức chịu đựng này Diệp Thu đều không thể không bội phục nàng.

Không biết qua bao lâu, tiểu Linh Lung bỗng nhiên mở hai mắt ra, lực lượng đột nhiên bộc phát.

Diệp Thu kinh ngạc một cái, cẩn thận tra xét sự biến hóa của thân thể nàng.

"Ồ, tiểu nha đầu này đã Trúc Cơ thành công rồi sao?"

Diệp Thu âm thầm giật mình, nhưng nghĩ lại cũng đúng, vì tiểu Linh Lung vốn chính là trời sinh Tiên Thể, tư chất rất nghịch thiên.

Lực lượng của bảo dược không đến một lát liền bị nàng hấp thu hết. Lúc này tu vi của nàng cũng đã tiến vào Trúc Cơ nhất phẩm.

Luyện thể có cảnh giới tương tự Luyện Khí, ngoại trừ cảnh giới thứ nhất khác biệt ra thì còn lại đều tương đồng.

Luyện thể có cảnh giới thứ nhất là Trúc Cơ cảnh, còn luyện khí lại có cảnh giới thứ nhất là Luyện Khí cảnh.

Không giống với luyện khí, luyện thể phi thường hao phí tài nguyên, cần có đại lượng bảo dược để rèn luyện thân thể, khiến cho thân thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Khi hấp thu bảo dược, các phương diện như lực lượng, tốc độ đều sẽ đạt được sự tăng lên trên diện rộng.

Chương 336 - Tu Vi Tiến Nhanh

Diệp Thu cẩn thận cảm thụ sự biến hóa trong thân thể tiểu Linh Lung mà trong lòng vui mừng.

Hắn từ trong ngọc trữ vật lấy ra một cây dược thảo. Loại dược thảo này có tên là Linh Khê Thảo, là bảo dược cực phẩm. Mặc dù nó không có đạt tới cấp bậc linh dược, nhưng dược hiệu cũng đã vô cùng kinh người.

Diệp Thu đem Linh Khê Thảo bỏ vào trong Càn Khôn Đỉnh, sau đó rót vào thể nội của tiểu Linh Lung một đạo chân khí và chậm rãi nói ra: "Đồ nhi, hãy nhớ kỹ đường lối vận công của vi sư, một hồi nữa ngươi chỉ cần dựa theo lộ tuyến này để vận hành là được."

Tiểu Linh Lung nhẹ gật đầu, nàng bình tĩnh lại tâm thần, cẩn thận cảm thụ một đạo chân khí kia của Diệp Thu.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi thôi động một đạo chân khí trong cơ thể nàng, rồi lấy phương thức vận công của Thần Ma Luyện Thể Thuật để vận hành.

Một cái Chu Thiên qua đi, tu vi của tiểu Linh Lung đã thành công bước vào Trúc Cơ nhị phẩm.

Tốc độ tăng lên kinh khủng này để cho chính Diệp Thu cũng bị giật nảy mình.

"He he, không hổ là Linh Lung Đại Đế, cái thiên phú này quá tuyệt vời."

Phỏng đoán trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt, hắn đều đã

lấy ra Thần Ma Luyện Thể Thuật để nhìn xem tiểu Linh Lung có thể chịu nổi phần nhân quả này hay không?

Nguyên tắc của Diệp Thu chính là đã không cho thì thôi, còn đã cho thì sẽ trực tiếp cho thứ tốt nhất.

Hắn muốn nàng trở về kiếp trước để nhìn xem nàng sẽ như thế nào?

Sau một cái Chu Thiên, Diệp Thu lại hỏi: "Đồ nhi, ngươi có nhớ rõ ràng đường lối vận công hay không?"

Tiểu Linh Lung nghiêm túc đáp: "Đệ tử nhớ rõ."

"Tốt! Vì lý do an toàn nên vi sư sẽ lại giúp ngươi vận công thêm một vòng! Sau một vòng này ngươi phải tự mình vận công." Diệp Thu căn dặn một tiếng, sau đó hắn tiếp tục vận chuyển một cái Chu Thiên rồi chậm rãi thu công.

Tiểu Linh Lung có ngộ tính cực cao, đừng nhìn nàng cả ngày chỉ nghĩ đến đánh nhau, nhưng kỳ thật nàng có thiên phú không hề kém, chỉ là do nàng không muốn học mà thôi. Nếu như nàng muốn học thì công pháp sâu xa cỡ nào nàng cũng có thể lập tức nắm giữ được tinh túy.

Loại lĩnh ngộ này Diệp Thu cũng phải giật mình.

Xem ra dù nàng không biết chữ nhưng cũng không phải là không thể tu luyện.

Sau khi Diệp Thu thu công, tiểu Linh Lung lập tức dựa theo chỉ dẫn lúc trước của Diệp Thu mà bắt đầu tự mình vận chuyển Chu Thiên.

Khi thấy tu vi của tiểu Linh Lung đang phi tốc tăng lên, Lâm Thanh Trúc đứng bên cạnh cảm thấy rất kinh ngạc, miệng của nàng ngập ngừng, khắp khuôn mặt đều là vẻ chấn kinh.

"Cái này. . . Tiểu sư muội có thiên phú cũng quá biến thái đi!"

Lúc này mới qua mấy phút mà tu vi của tiểu Linh Lung cũng đã đạt tới Trúc Cơ tam phẩm, so với Lâm Thanh Trúc trước đây còn biến thái hơn nhiều.

Trước đây Lâm Thanh Trúc trong một ngày chỉ tăng tối đa được một phẩm, vậy mà tiểu Linh Lung lại trực tiếp tăng lên ba phẩm.

Nhưng như thế vẫn chưa xong, vì bảo dược bên trong Càn Khôn Đỉnh vẫn còn chưa bị tiểu Linh Lung hấp thu sạch sẽ, nàng vẫn đang không ngừng hấp thu nó.

Loại tốc độ tăng lên kinh khủng này để cho Lâm Thanh Trúc sinh ra một tia cảm giác nguy cơ.

Nàng thân là đại sư tỷ thì cũng không thể để cho các sư muội vượt qua, nếu không về sau nàng còn bảo hộ các sư muội như thế nào?

Sắc mặt Lâm Thanh Trúc nghiêm túc lên, nàng chào Diệp Thu một tiếng rồi liền trở về phòng bế quan tu luyện.

Lâm Thanh Trúc đã bị trễ nải mấy ngày tu hành nên cần mau chóng bù lại.

"A. . . Đau quá. . ."

Bên trong Càn Khôn Đỉnh, tiểu Linh Lung kiên trì chừng một canh giờ thì rốt cục đã không chịu nổi.

Nàng gào thảm một tiếng rồi từ trong đỉnh nhảy ra ngoài, chạy loạn khắp hoa viên.

Diệp Thu nhìn xem tiểu Linh Lung chạy nhảy chật vật mà cũng không có ngăn cản. Đến khi nàng chạy mệt thì trực tiếp nằm trên

mặt đất, bộ dáng cái gì cũng mặc kệ.

Diệp Thu đi tới và cẩn thận tra xét một phen, giờ phút này tu vi của tiểu Linh Lung đã tiến vào Trúc Cơ ngũ phẩm. Tốc độ tăng lên này thật sự có chút hù dọa Diệp Thu.

Phải biết lúc này nàng chỉ mới bắt đầu tu luyện, nếu như sau này nàng lại hấp thu bảo dược có cấp bậc cao hơn, vậy chỉ sợ sẽ còn muốn kinh người hơn nữa.

Tiểu Linh Lung vô lực mở mắt ra, nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Sư tôn, hiện tại đệ tử đã có thể vô địch cùng thế hệ chưa?"

Nàng mở miệng nói ra câu nói đầu tiên thì khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái, hắn cũng không biết rõ vì sao nàng lại quá để ý cái danh xưng này như vậy.

"Ừm, hiện tại vẫn còn sớm mmột chút, ngươi muốn vô địch cùng thế hệ nào có dễ dàng như vậy."

"Linh Lung, ngươi cần minh bạch câu nói thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nếu ngươi muốn vô địch thiên hạ thì ngươi cần phải cố gắng nhiều hơn nữa."

Tiểu Linh Lung nghỉ ngơi một hồi, rồi một lần nữa đứng lên, vỗ rơi bùn đất trên người, mang bộ dáng mười phần nhiệt tình.

"Vâng, sư tôn, đệ tử biết rồi, đệ tử có thể."

Sau khi nói xong, tiểu Linh Lung lại nhảy vào bên trong Càn Khôn Đỉnh để tiếp tục hấp thu lực lượng của bảo dược.

Diệp Thu mỉm cười thầm nghĩ, đứa nhỏ này nhất định có thể làm được!

Chương 337 - Không Hề Liên Quan Đến Ta!

【 Đinh. . . Túc chủ tặng cho đồ đệ một gốc Linh Khê Thảo, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Tới rồi!

Diệp Thu lộ ra một nụ cười mang ý vị thâm trường, thản nhiên nói: "Mở!"

【 Chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu được một gốc bảo dược Tiên Thiên, Hoàng Tam Rễ. 】

"Vãi nồi! Tiên Thiên sao? Ách, chỉ là bảo dược thôi mà!"

Diệp Thu nghe lầm nên tưởng rằng là linh dược Tiên Thiên. Sau khi tỉnh táo lại hắn liền thất vọng một trận, nhưng nói tóm lại cũng không tệ lắm.

Cái gốc Hoàng Tam Rễ này mặc dù không có đạt tới cấp bậc linh dược Tiên Thiên, nhưng chí ít tên của nó còn mang theo hai chữ Tiên Thiên, như vậy phẩm chất của nó căn bản không phải linh dược bình thường có thể so sánh được.

Nếu dùng Hoàng Tam Rễ để Trúc Cơ thì hiệu quả không thể tốt hơn.

Xem ra ta muốn hai đạo đồng tu cuối cùng cũng có thể thực hiện.

Sau khi trả về kết thúc, Diệp Thu chậm rãi đi đến bên người tiểu Linh Lung, cẩn thận quan sát biến hóa của nàng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một mảnh dược thủy đen như mực bên trong Càn Khôn Đỉnh đã trở nên trong suốt thấy đáy. Hiển nhiên dược lực của nó đã bị nàng hấp thu toàn bộ. Thời khắc này tu vi của tiểu Linh Lung cũng đã đạt tới mức kinh người là Trúc Cơ cửu phẩm.

"Tía má ơi! Không hổ là Linh Lung Đại Đế a! Nàng quá kinh khủng đi!"

Diệp Thu hít sâu một hơi, cẩn thận cảm thụ lực lượng của nàng, vậy mà đã đạt đến mười vạn cân.

"Ha ha ha. . . Không tệ, không tệ! Không hổ là đồ nhi của ta! Nàng quá mạnh!"

"Mười vạn cân! Lão tử tại độ tuổi này còn đang nghịch bùn nha!"

Diệp Thu mừng thầm trong lòng, mặt ngoài lại dị thường bình tĩnh nói: "Tốt, đi ra đi!"

Tiểu Linh Lung nghe thấy mình có thể đi ra thì lập tức nhảy ra khỏi Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng nàng vừa nhảy thì liền lên cao hơn mười mét, làm cho nàng giật nảy mình.

"Oa, ta hiện tại lợi hại như vậy sao?"

Tiểu Linh Lung ra sức vung quyền, một trận quyền phong bay ra, một tảng đá xa xa trong nháy mắt đã bị phá thành mảnh nhỏ.

Tiểu Linh Lung nhìn thấy vậy thì há cái miệng thật to, hết sức kinh ngạc.

Nàng cũng rất thông minh nên chưởng khống mười phần thành thạo đối với lực lượng bản thân, thu phóng rất tự nhiên.

Cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể mình, tiểu Linh Lung kích động chạy đến trước mặt Diệp Thu, vui vẻ nói: "Quá tốt rồi! Sư tôn, đệ tử rốt cục đã có thể vô địch cùng thế hệ! Đệ tử có thể cảm giác được hiện tại nếu như gặp lại tiểu tử thối Dương Bất Bại kia thì một quyền của đệ tử cũng có thể đánh hắn đến mẹ hắn cũng không nhận ra! Sư tôn hãy mang đệ tử đi tìm hắn, đệ tử muốn làm gỏi hắn!"

Nhìn xem tiểu Linh Lung kích động như vậy mà Diệp Thu cảm thấy đau đầu, tỏ ra nghiêm túc nói: "Linh Lung, không được phép nháo sự! Dương Bất Bại có ra sao thì hắn cũng là sư huynh của ngươi, Bổ Thiên giáo chúng ta có môn quy không được phép sát hại đồng môn! Về sau loại lời nói này ngươi không được phép lại nói ra, nếu không sư tôn sẽ muốn phạt ngươi đấy!"

Tiểu Linh Lung nghe vậy thì lập tức giật nảy mình, ủy khuất nói: "Vâng, sư tôn, đệ tử sai rồi... Nhưng mà đánh một cái cũng không được sao?"

"Đồng môn luận bàn chỉ cần không thương tổn đến tính mệnh là được!" Diệp Thu mang ý vị thâm trường nói.

Nghe vậy Tiểu Linh Lung lập tức lại kích động hỏi: "Thật sao? Đệ tử vẫn có thể đánh hắn ư?"

Diệp Thu cười tà ác một tiếng, nói: "Đương nhiên có thể! Nhưng mà ngươi đánh tiểu gia hỏa Dương Bất Bại kia cũng không có ý nghĩa gì! Linh Lung, người của Tử Hà phong chúng ta nếu muốn đánh thì liền đánh người mạnh nhất, ta thấy Tề Hạo của Tàng Kiếm phong rất không tệ! Gia hỏa này đã bị đại sư tỷ của ngươi đánh bại một lần, cho nên ngươi phải tu luyện thật tốt để tranh thủ trong tương lai cũng đánh bại hắn một lần. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Diệp Thu ít nhiều có chút ý tứ lừa gạt trẻ con, tiểu Linh Lung nghe xong lập tức cảm thấy hứng thú, trực tiếp cam đoan: "Đệ tử đã rõ! Sư tôn, đệ tử nhất định sẽ tu luyện thật tốt để đánh bại Tề Hạo và sẽ đánh hắn mỗi ngày, gặp một lần liền đánh một lần!"

Tiểu Linh Lung giơ lên nắm tay nhỏ, lộ ra nụ cười hưng phấn.

Nàng nghe thấy đại sư tỷ đều đã đánh bại người gọi là Tề Hạo kia thì nàng sao có thể bỏ lỡ được, vì nàng cũng muốn đánh bại hắn một lần.

Trông thấy mình thành công dụ khị trẻ em, trong lòng Diệp Thu cười tà ác một tiếng.

Xin lỗi Tề sư huynh, vị đồ nhi này của ta có chút hiếu chiến mà ta cũng không quản được nàng, ta chỉ có thể mượn khuôn mặt Tề sư điệt của ngươi để cho nàng buông ta đánh một trận.

Lúc này tại Tàng Kiếm phong, Tề Hạo đang tu luyện thì bỗng nhiên hắt xì hơi một cái, từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Hắn cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, có một dự cảm bất tường.

"Kì quái, tại sao tinh thần của ta bỗng nhiên có chút không tập trung, chẳng lẽ gần nhất ta tu luyện xảy ra hiện vấn đề?" Tề Hạo lẩm bẩm trong miệng.

Hắn không nghĩ ra tại vì sao mà chỉ cảm thấy phía sau lưng có cảm giác phát lạnh.

Nhưng vì không nghĩ ra và hắn thân là Đại sư huynh của Tàng Kiếm phong thì hắn có thể có chuyện gì?

…

"Tốt!"

Nhìn xem tiểu Linh Lung kích động như vậy, Diệp Thu bỗng nhiên có cảm giác tội lỗi, nhưng hắn vẫn rất chờ mong trong tương lai khi Tề Hạo bị tiểu nha đầu này đánh thì hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Aiii, đây cũng không phải là ta cố ý sai sử nàng, mà chính nàng muốn đánh ngươi a! Chuyện này không hề liên quan đến ta!

Chương 338 - Hai Đạo Đồng Tu

Diệp Thu dặn dò:

"Ngươi bây giờ tu vi, cũng đã tiến vào Trúc Cơ cửu phẩm, chỉ cần một bước nữa liền có thể bước vào Huyền Chỉ cảnh."

"Ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi, làm quen phương thức vận công vừa rồi vi sư dạy cho ngươi để rèn luyện thân thể, vô hạn kích phát lực lượng của thân thể ngươi, khiến cho nó đạt tới Cực Cảnh."

"Chỉ có đánh vững chắc căn cơ thì tiềm lực của ngươi mới có thể vô tận phóng đại, hiểu không?"

Tiểu Linh Lung ngẩn ra một chút, rồi lắc đầu vì không hiểu nhiều, nhưng nàng biết rõ một chuyện đó là sư tôn để nàng làm cái gì thì nàng liền làm cái đó.

Tiểu Linh Lung gật đầu đáp ứng, sau đó chạy đi tìm đại sư tỷ của nàng.

Lâm Thanh Trúc thật vất vả mới tiến vào trạng thái tĩnh tâm để chuẩn bị bế quan, lúc này nàng trực tiếp bị tiểu Linh Lung gọi tỉnh để lên núi bắt linh thú.

Lâm Thanh Trúc cũng không có biện pháp khác mà chỉ có thể tạm thời từ bỏ tu luyện, chờ đến ban đêm khi tiểu Linh Lung đi ngủ thì nàng sẽ vụng trộm tu luyện.

Sau khi tiểu Linh Lung rời đi, Diệp Thu thu hồi Càn Khôn Đỉnh, chậm rãi tiến vào Càn Thanh điện để chuẩn bị bắt đầu hành trình rèn luyện của mình.

"Không biết hai đạo đồng tu sẽ để ta có biến hóa như thế nào đây?"

Nếu là người bình thường thì tu một đạo đã rất khó khăn, bởi vì vô luận là Luyện Khí hay là luyện thể thì sự tốn hao tài nguyên đều phi thường kinh người, mà lại còn khảo nghiệm rất nhiều yếu tố như thiên phú, tư chất, căn cốt.

Người bình thường chỉ có thể miễn cưỡng chèo chống một hạng mục, nhưng đối với những đại tộc thời Viễn Cổ hay người có huyết thống Đế Tộc và Vương tộc thì đều sẽ lựa chọn hai đạo đồng tu để kéo thực lực của mình đến cực hạn.

Bởi vì cũng chỉ có tại loại tình huống này thì mới có thể chân chính làm được vô địch cùng thế hệ.

Mà Diệp Thu thì đều thỏa mãn tất cả điều kiện. Về thiên phú hắn có Tiên Thiên Đạo Thể, về tư chất căn cốt thì hắn cũng đã kéo đến cực hạn. Về phần thiên tài địa bảo thì hắn càng là không thiếu.

Diệp Thu thông qua việc cho tiểu Linh Lung tu luyện để có thể không ngừng thu về tài nguyên nhằm chèo chống cho hắn tu luyện.

Trong lòng đã nắm chắc nên Diệp Thu cũng không nói nhảm mà trực tiếp bắt đầu điều chế.

Phương thuốc của hắn khác biệt với phương thuốc của tiểu Linh Lung, vì Diệp Thu áp dụng các dược thảo có đẳng cấp cực cao, trong đó một loại là Hoàng Tam Rễ càng là linh khí bức người, triệt để kích phát ra dược tính của bảo dược.

Diệp Thu lại gia nhập thêm nhiều loại bảo dược, linh dược, trong một lần tạo ra một đỉnh đại loạn hầm.

Không đến một lát, dược thủy đã được điều phối xong xuôi,

Diệp Thu chậm rãi vận công kích phát toàn bộ dược tính của nó.

Nhìn xem dược thủy nóng hổi trước mắt, Diệp Thu mỉm cười và trực tiếp nhảy vào trong đỉnh.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng kinh người đã điên cuồng tràn vào thể nội của hắn, mặt ngoài làn da nhận lấy sự thiêu đốt đau đớn.

Nhưng mà sự đau đớn này đối với Diệp Thu mà nói chỉ như là muỗi đốt, không đáng nhắc đến.

Hắn chậm rãi vận chuyển Thần Ma Luyện Thể Thuật, và bắt đầu điên cuồng hấp thu cỗ lực lượng này.

Không đến một lát, Diệp Thu đã Trúc Cơ thành công, tu vi phi tốc tăng lên. Hắn một đường từ Trúc Cơ nhất phẩm gia tăng đến Trúc Cơ cửu phẩm. Chỉ còn một bước lâm môn là hắn sẽ tiến vào Huyền Chỉ cảnh.

"Trời đất!" Diệp Thu âm thầm giật mình.

Trước đó nhìn tiểu Linh Lung đột phá đã đủ kinh người, không nghĩ tới tiến độ của hắn lại càng kinh khủng hơn, mới vừa tu luyện mà đã đạt đến Huyền Chỉ cảnh.

Có thể là do Diệp Thu có tu vi Chí Tôn cảnh hậu kỳ, và lại có phù văn Chân Long tại thể, nhục thân đã tiếp cận với tình trạng hoàn mỹ, cho nên hắn mới tu luyện cực nhanh.

Đây chỉ là một cái giai đoạn quá độ, bước vào cảnh giới này liền có thể trực tiếp đả thông huyết mạch toàn thân.

Dưới hiệu quả của một gốc bảo dược Tiên Thiên, lực lượng nhục thân của Diệp Thu đã phi tốc tăng lên, chưa tới một canh giờ mà hắn đã bước vào Thiên Tướng cảnh.

Đương nhiên chỉ là Thiên Tướng thì Diệp Thu căn bản không để vào mắt, vì điều hắn muốn chính là tại bên trong thời gian ngắn nhất đem tu vi Luyện Thể của mình kéo đến trình độ ngan bằng Luyện Khí.

Mặc dù nghe qua có chút người si nói mộng, nhưng chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Đến sáng ngày thứ hai, Diệp Thu đã hấp thu sạch sẽ bảo dược bên trong Càn Khôn Đỉnh, cảnh giới luyện thể của hắn cũng đã tới đến Vô Cự cảnh.

Loại tiến độ này quả thật quá kinh người, ngay cả Diệp Thu cũng giật nảy mình.

Sau khi bảo dược bị hấp thu sạch sẽ, Diệp Thu chậm rãi từ trong đỉnh đi ra, thân thể hắn chấn động một cái, những giọt nước bên trên y phục lập tức bị bắn ra hết.

Chương 339 - Lên Tinh Thần

Diệp Thu cẩn thận cảm thụ sự biến hóa của thân mình, lẩm bẩm nói: "Ừm, vẫn còn chưa đủ, xem ra hôm nay ta cần gia tăng cường độ cho dược hiệu."

Nghĩ tới đây, Diệp Thu cười tà ác một tiếng, chậm rãi đi ra Càn Thanh điện.

Lúc này, bầu trời vừa mới nổi lên một trận ánh nắng, Lâm Thanh Trúc đang ngồi yên lặng tu hành một mình ở vườn hoa bên cạnh Bàn Đào Thụ.

Diệp Thu dạo bước đi đến, nhìn xem nàng áo trắng như tuyết, dung nhan chim sa cá lặn mà mỉm cười nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Thanh Trúc."

Lâm Thanh Trúc chậm rãi tỉnh lại, khi phát hiện Diệp Thu đã đến trước mặt nàng liền vội vàng đứng lên hành lễ.

"Sư tôn. . ."

Diệp Thu nhẹ gật đầu, đưa tay tra xét tình huống của thân thể nàng mà vui mừng cười nói: "Vô Cự tam phẩm, căn cơ rất ổn, không tệ."

Vị đại đồ đệ này vẫn luôn rất cố gắng, Diệp Thu mười phần yên tâm.

Hắn chầm chậm nói ra: "Còn một tháng nữa chính là Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn, Thanh Trúc, ngươi thân là đại đệ tử của Tử Hà phong chúng ta, nên ngươi phải làm gương cho các sư muội, không thể hoang phế việc tu hành."

Lâm Thanh Trúc trịnh trọng nhẹ gật đầu, trong nội tâm nàng đã biết rõ nên làm như thế nào.

Sư tôn đối với nàng ân trọng như núi, vô luận như thế nào nàng đều sẽ không làm mất mặt Tử Hà phong hay để cho sư tôn cảm thấy thất vọng.

Những vị được gọi là thiên chi kiêu tử kia Lâm Thanh Trúc đại khái đều đã gặp, trong đó mấy vị mạnh nhất chính là Hạc Vô Song, Phù Dao. Nàng có niềm tin tuyệt đối có thể đánh bại bọn họ.

"Sư tôn, ngài yên tâm đi, trong lòng Thanh Trúc đã hiểu rõ, đệ tử sẽ không để cho sư tôn thất vọng đâu." Lâm Thanh Trúc nghiêm túc nói ra.

Nhìn xem nàng kiên cường như vậy, Diệp Thu nhẹ nhàng sửa sang lại mái tóc cho nàng, lau đi giọt sương trên trán nàng khẽ nói: "Ừm, vi sư vẫn luôn rất yên tâm về ngươi, nhưng ngươi cũng không thể kiêu ngạo. Bầu trời rộng lớn, không chỗ nào không có kẻ mạnh. Thế giới mà ngươi đang thấy cũng chỉ là một góc của băng sơn mà thôi. Đông Hoang này không có đơn giản ngươi tưởng tượng, nó ẩn giấu tại chỗ sâu các thế gia đại tộc, danh sơn thánh địa nhiều vô số kể, những nơi đó có kỳ tài ngút trời càng là nhiều đếm không hết. Đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này là một trong các thịnh hội lớn nhất tại Đông Hoang chúng ta. Đến lúc đó ngươi liền có thể chân chính kiến thức được thế nào mới gọi là thiên chi kiêu tử."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, nàng chưa hề kiêu ngạo qua, vì nàng biết rõ luận về tư chất thì nàng chênh lệch rất xa so với những vị được gọi là thiên tài kia, nhưng nàng cũng rõ ràng, luận về vận khí thì bọn họ căn bản sánh không nổi nàng. Bởi vì nàng có một vị sư tôn đối với nàng phi thường tốt, đây chính là ưu thế lớn nhất của nàng.

"Được rồi, ngươi đi gọi Linh Lung tới đây." Đi vào trong hoa

viên, Diệp Thu quay đầu nói với Lâm Thanh Trúc một câu, rồi lại bắt đầu điều phối phương thuốc mới.

Hắn muốn tại thời gian ngắn nhất đem tu vi Luyện Thể kéo đến ngang bằng tu vi Luyện Khí, do đó hắn cần thu hoạch tài nguyên từ trên thân tiểu Linh Lung.

Bởi vì Lâm Thanh Trúc chỉ chuyên tâm về kiếm đạo, cho nên nàng căn bản không cảm thấy hứng thú đối với luyện thể.

Còn Triệu Uyển Nhi thì đã có Hồng Liên Nghiệp Hỏa là sát chiêu mạnh nhất của mình. Nếu như nàng có thể đem nó tu luyện tới cảnh giới tối cao, và đồng thời lĩnh ngộ ra ảo diệu bên trong, vậy nàng sẽ có cơ hội xung kích thần kỹ, do đó nàng càng không khả năng đi luyện thể. Cho nên Diệp Thu chỉ có thể đem ý nghĩ đặt ở trên thân Linh Lung Đại Đế không biết chữ kia.

Hai đạo đồng tu tất nhiên là rất tốt, nhưng nếu như không có thiên phú tư chất cường đại để chèo chống, vậy căn bản là không cách nào thực hiện được.

Hai nàng kia cũng không cần cân nhắc chuyện này, về phần tiểu Linh Lung thì ngược lại là có thể, chỉ tiếc là nàng không biết chữ.

"A. . ." Không đến một hồi, tiểu Linh Lung ngáp dài một cái, mười phần buồn ngủ mà lười biếng bị Lâm Thanh Trúc dắt ra.

"Sư tỷ làm gì mà dậy sớm vậy, người ta còn chưa ngủ đủ mà?" Nàng vừa đi vừa oán giận hỏi.

Tiểu Linh Lung ngày hôm qua đã chơi quá nhiều cho nên hôm nay có chút hư nhược.

Lâm Thanh Trúc không còn gì để nói, tiểu nha đầu này ngày hôm qua còn rất điên cuồng, giày vò nàng đến nửa đêm mệt không chịu được, hôm nay ngược lại rất yên tĩnh, chết sống đều không

chịu dậy.

Lâm Thanh Trúc kiên nhẫn giải thích: "Tiểu sư muội, sáng sớm chính là thời điểm linh lực dồi dào nhất, triều khí phồn thịnh, mà chúng ta là người tu đạo thì sao có thể ham muốn ngủ nướng, không muốn phát triển được chứ? Không phải ngươi muốn vô địch cùng thế hệ sao, vậy ngươi phải giữ vững tinh thần cho sư tỷ."

Nghe thấy câu vô địch cùng thế hệ mà hai mắt tiểu Linh Lung lập tức tỏa sáng, vẻ mặt điên cuồng, trong nháy mắt liền lên tinh thần, cười nói: "Hì hì, được, Linh Lung muốn vô địch cùng thế hệ!"

Chương 340 - Lòng Người Hiểm Ác

Tiểu Linh Lung hưng phấn chạy đến Diệp Thu bên người, nhu thuận hô lên: "Sư tôn, nhóm chúng ta hôm nay muốn làm gì?"

Diệp Thu cười đáp: "Ngâm mình trong bồn tắm. Hôm nay vi sư sẽ chuẩn bị cho ngươi mãnh dược, chỉ cần ngươi hấp thu nó thì vi sư liền để cho ngươi điên cuồng chơi hai ngày."

Hôm nay hắn chuẩn bị bảo dược cũng không là thuốc bình thường. Nếu như tiểu Linh Lung có thể hấp thu, nói không chừng nàng sẽ nhất cử đạt tới Thiên Tướng cảnh.

Hai ngày liền đạt tới Thiên Tướng cảnh sao? Chuyện này nghe quá cường điệu quá, nhưng đối với tiểu Linh Lung mà nói tuyệt đối không khoa trương, vì nàng chính là đại năng chuyển thế, trên thân mang theo nhân quả, lại có được tiên thể, tiềm lực vô tận.

Cho nên Diệp Thu mới cân nhắc tại giai đoạn đầu kích phát tất cả tiềm lực của nàng. Chỉ có như vậy con đường tiếp theo của nàng mới có thể đi được càng thông thuận.

Dù sao luyện thể không giống với Luyện Khí, độ khó của nó thực sự quá lớn. Nếu như không sử dụng mãnh dược thì căn bản không có cách nào triệt để kích phát tiềm lực và đánh ổn căn cơ, vậy về sau tu luyện sẽ trở nên vô cùng chậm chạp.

Đây chính là điểm khác nhau của hai đạo. Một đạo tại giai đoạn trước tu luyện rất nhanh, hậu kỳ rất chậm. Còn một đạo tại giai đoạn trước tu luyện rất chậm chạp, nhưng hậu kỳ một khi đốn ngộ thì liền có thể phi thăng tại chỗ.

Tiểu Linh Lung phải đi theo con đường luyện thể này cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu như hậu kỳ nàng có thể học chữ thành công thì có lẽ có thể cân nhắc hai đạo đồng tu.

Dù sao tiểu Linh Lung có Tiên thể cường đại chèo chống, vậy chuyện này đối với nàng mà nói căn bản không thành vấn đề.

Nghe xong lời nói hấp thu hết bảo dược thì liền có thể quậy suốt hai ngày, tiểu Linh Lung lập tức kích động hỏi: "Thật sao sư tôn, ngài sẽ không gạt đệ tử chứ?"

Diệp Thu gõ cái đầu nhỏ của nàng một cái, nói: "Vi sư có khi nào lừa ngươi không? Mau vào đi, chỉ cần ngươi hấp thu sạch sẽ bảo dược thì vi sư cam đoan nói được làm được!"

"Vâng. . ." Tiểu Linh Lung xắn lên tay áo, chuẩn bị làm một vố lớn.

Không phải chỉ là một cái đỉnh bảo dược thôi sao, cũng không phải là ta chưa từng hút qua, nhìn ta hút khô nó đi!

Nhìn xem dáng vẻ mười phần tự tin của tiểu Linh Lung, Diệp Thu nở nụ cười tà ác.

Ngươi cứ cười đi, một hồi nữa ngươi sẽ phải khóc thôi!

Bên trong phương thuốc kia Diệp Thu đã bỏ vào một gốc linh dược cực phẩm, trong đó càng là pha tạp rất nhiều loại bảo dược và linh dược.

Một gốc thuốc dẫn kia đã đem tất cả dược thảo đều dung hợp lại, khiến cho dược thủy trở nên vô cùng nóng rực.

Chỉ gặp tiểu Linh Lung nhẹ nhàng nhảy một cái đã nhảy vào bên trong Càn Khôn Đỉnh. Một giây sau nàng lập tức nhảy ra.

"Nóng quá! Nóng quá!" Tiểu Linh Lung hô hào lên và trực tiếp

nhảy xuống cái ao trong vườn hoa, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, diện mục vô cùng dữ tợn.

Lâm Thanh Trúc thấy vậy mà đau lòng một trận. Nàng không nghĩ tới luyện thể vậy mà thống khổ như thế, trong lòng sợ hãi không thôi.

Còn tốt là ta biết chữ, nếu không ta sẽ giống như tiểu Linh Lung mà bị bỏng đến đỏ rực như heo quay!

Ngẫm lại mà nàng cảm thấy lạnh sống lưng, luyện thể thật là đáng sợ.

Quả nhiên biết đọc sách vẫn là có chỗ tốt, cổ nhân thật sự không có lừa ta!

Một hồi sau, tiểu Linh Lung rốt cục trở lại, hai mắt nàng đỏ bừng, vẻ mặt tội nghiệp nhìn xem Diệp Thu hỏi: "Sư tôn. . . Ta có thể không luyện được không?"

Nhìn xem khóe mắt tiểu Linh Lung mang theo nước mắt, dáng vẻ tội nghiệp, Diệp Thu tỏ ra thất lạc, nói: "Ừm, ngươi không muốn luyện cũng được thôi."

Sau đó hắn thở dài nói: "Aiii. . . Thật là đáng tiếc, cái xưng hào vô địch cùng thế hệ kia không có duyên với ngươi rồi."

"Phụt. . ." Nghe đến đó, Lâm Thanh Trúc nhịn không được mà cười ra tiếng, nàng ý thức được chính mình đường đột nên cũng kịp thời dừng lại, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Sư tôn cũng quá xấu xa đi, lại dùng loại phương thức này để lừa gạt trẻ con.

Quả nhiên câu nói kia của Diệp Thu đã trực tiếp kích thích tiểu Linh Lung. Chỉ một câu này hắn liền nắm chắc tâm nàng.

"Không muốn, xưng hào vô địch cùng thế hệ là của ta, ai cũng đoạt không được!" Tiểu Linh Lung tức giận hô lên, sau đó tiến lại

gần Càn Khôn Đỉnh.

Khi nàng sờ lên Càn Khôn Đỉnh, một cảm giác nóng rực truyền đến, trong lòng nàng liền e ngại một trận.

Nhưng lúc nghĩ đến mình sắp khó giữ được xưng hào vô địch cùng thế hệ, tiểu Linh Lung cũng không lo được gì nhiều mà khẽ cắn môi rồi trực tiếp nhảy vào.

Nhìn xem tiểu Linh Lung nhảy vào trong Càn Khôn Đỉnh nóng rực kia mà Lâm Thanh Trúc chỉ biết lắc đầu.

Quả nhiên tiểu nha đầu này vẫn là tuổi còn quá nhỏ, không biết lòng người hiểm ác a!

Nàng quá dễ bị lừa!

Chương 341 - Chân Thân Xuất Hiện

Tiểu Linh Lung một lần nữa trở lại Càn Khôn Đỉnh, trong nháy mắt đã bị nóng đến sắc mặt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi, diện mục rất dữ tợn.

Khuôn mặt nhỏ của nàng lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, điên cuồng cắn vào biên giới Càn Khôn đỉnh, cố nén thống khổ, tiếp tục chống đỡ.

Diệp Thu luôn thời thời khắc khắc chú ý tình huống của tiểu Linh Lung, chậm rãi nói ra: "Không nên chống cự, toàn lực hấp thu."

Tiểu Linh Lung nghe được nhắc nhở mà vội vàng bắt đầu vận hành phương thức vận công Diệp Thu đã dạy nàng ngày hôm qua để bắt đầu điên cuồng hấp thu.

Thân thể nho nhỏ của nàng chịu đựng xung kích to lớn, bỗng nhiên trong thân thể nàng chậm rãi hiện ra một cái Ấn ký Liên Hoa.

Trông thấy một màn này, Diệp Thu nhướng mày và lập tức minh bạch cái gì.

Lâm Thanh Trúc cũng là trong lòng run lên, không biết nàng đang tự hỏi cái gì.

Ấn ký Liên Hoa kia vừa xuất hiện, thân thể của tiểu Linh Lung liền bắt đầu điên cuồng hấp thu lực lượng của bảo dược. Không đến một lát, nàng đã đem hơn phân nửa lực lượng của bảo dược

hấp thu.

Mà tại thời khắc này, thân thể của nàng cũng dần dần lộ ra một tầng sương trắng bao trùm cả người nàng.

Diệp Thu run lên, trong lòng kinh hỉ vạn phần nhìn xem sự biến hóa trước mắt.

Không biết đi qua bao lâu, sương trắng bên ngoài làn da của tiểu Linh Lung dần dần tan đi, từ bên trong lộ ra làn da trắng nõn như ngọc, tinh xảo không tì vết.

Mái tóc nàng đen nhánh, dần dần trở nên nhu thuận, rất có vài phần Tiên nhân chi tư.

Lúc này lại xem xét, Diệp Thu cùng Lâm Thanh Trúc liền hoảng sợ một trận.

Hai người phảng phất như trông thấy tại bên trong hư vô Hỗn Độn có một vị nữ tử phong hoa tuyệt đại đang ngồi một mình, tự do tự tại.

"Cái này. . ."

"Sư tôn, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lâm Thanh Trúc kinh ngạc một cái, vội vàng hỏi.

Chỉ thấy nữ tử tại bên trong Hỗn Độn kia, mở ta hai mắt, Lâm Thanh Trúc trong lòng run lên, lại có chút thất thần.

Từ trong hào quang thánh khiết hoàn mỹ kia, thân ảnh kia dần dần ảm đạm, trở nên mơ hồ. Chỉ có thể lờ mờ trông thấy một bộ áo trắng, tóc dài phất phới, đứng thẳng trong Thiên Uyên, nhìn chăm chú vào thương khung.

Lâm Thanh Trúc tại giờ khắc này đã triệt để minh bạch cái gì. Đó là sự tồn tại mà nàng không cách nào nhìn thẳng, nếu không có

Diệp Thu bên cạnh, chỉ sợ vừa rồi nàng đã thụ thương.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc tất nhiên vẫn còn một trận sợ hãi, cả quãng đời sau đều lưu lại cảm giác.

Nàng quay đầu nhìn chăm chú vào tiểu Linh Lung, trong lòng cực kỳ chấn động nói: "Không nghĩ tới tiểu sư muội lại từng có địa vị kinh khủng như thế, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi."

Ánh mắt Lâm Thanh Trúc si ngốc nhìn xem tiểu lo li khả ái trong đỉnh kia mà trong lòng thầm than.

Nàng nào có thể nghĩ đến, cô né nhu thuận đáng yêu này từng là một sự tồn tại khủng bố như thế!

Diệp Thu quay đầu trấn an Lâm Thanh Trúc, hắn rót vào trong cơ thể nàng một đạo chân khí, điều hòa sự ảnh hưởng do vừa rồi bị kinh hãi gây ra, sau đó nói: "Đồ nhi, chuyện hôm nay không thể truyền ra ngoài, ngươi hiểu chưa?"

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, trịnh trọng nói ra: "Đệ tử hiểu."

"Ừm, tốt, ngươi đi về trước đi." Diệp Thu xoay người đưa lưng về phía Lâm Thanh Trúc, nhìn chăm chú vào một mảnh hư vô kia, nói.

Lâm Thanh Trúc nhìn Diệp Thu thật sâu một chút rồi quay người rời đi.

Giờ phút này, trong lòng Diệp Thu hết sức kích động, nhưng biểu lộ vẫn là lạnh nhạt như nước, nhìn chăm chú vào bóng lưng bên trong hỗn độn.

"Ha ha ha, chân thân của Linh Lung đây sao? Quả nhiên giống như ta suy đoán trước đó!"

Hết thảy phỏng đoán của hắn lúc trước cơ hồ đều đã được xác

minh, nội tâm Diệp Thu dần dần điên cuồng.

Ta thật sự rất chờ mong, một ngày kia khi Linh Lung khôi phục chân thân thì nàng sẽ có sự biến hóa như thế nào?

"Ừm, nàng càng ngày càng có ý tứ!"

Lúc này, tại bên trong Càn Khôn Đỉnh, thân thể tiểu Linh Lung bỗng nhiên run lên.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng kinh người tỏa ra, tựa hồ muốn xông ra khỏi đỉnh.

Diệp Thu đưa tay ra trấn áp nó, không đến một lát, khuôn mặt nhỏ của tiểu Linh Lung lại đỏ bừng lên, toàn thân cũng lại bốc lên sương trắng.

Nàng đang toàn lực hấp thu và tu vi của nàng cũng đã bắt đầu phi tốc tăng lên, nhất cử đột phá Huyền Chỉ cảnh rồi một đường tăng vọt.

Tốc độ tăng tiến này để cho Diệp Thu nhìn xem mà giật mình.

Có thể là do thân thể nàng đã phá vỡ phong ấn, cho nên cảnh giới đã tăng lên không bị khống chế, trong nháy mắt liền kéo đến Huyền Chỉ cửu phẩm.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc, tại một khắc tiểu Linh Lung đạt đến Huyền Chỉ cửu phẩm, nàng cơ hồ không có bất luận cái bình cảnh gì mà phi thường thuận lợi tiến vào Thiên Tướng cảnh. Lực lượng nhục thân của nàng cũng trong nháy mắt kéo đến trăm vạn cân cực hạn.

"Tía má ơi, nàng đang muốn nghịch thiên sao?" Diệp Thu trực tiếp chấn kinh, mà trong lòng cũng rất vui mừng.

Không hổ là đồ nhi của ta, nàng có Đại Đế chi tư a!

Xem ra đồng dạng là Thiên Tướng cảnh nhưng cũng đã không phải là đối thủ của nàng!

Nếu như nàng lại tu luyện một chút thủ đoạn công kích cường đại, vậy nàng tuyệt đối có thể vượt cảnh chiến đấu.

Nhưng mà khả năng này có chút khó, bởi vì Linh Lung Đại Đế không biết chữ, cho nên bí pháp cường đại nàng khẳng định là không học được!

Chương 342 - Vô Căn Phong Linh Thảo

"Phù. . ."

Không biết qua bao lâu, tiểu Linh Lung bỗng nhiên thở phào một hơi, dược thủy bên trong Càn Khôn Đỉnh cũng dần dần trở nên vô cùng thanh tịnh.

Lực lượng của dược thủy đã bị nàng hấp thu sạch sẽ, tu vi tiến vào Thiên Tướng nhất phẩm.

Tốc độ tăng lên kinh khủng này liền để cho da đầu người ta run lên.

Đáng sợ nhất là nàng cũng không phải là luyện khí sĩ, cho nên không cần cân nhắc đến vấn đề tâm cảnh, cứ trực tiếp đem nhục thân tăng lên tới mức hoàn mỹ thì liền xong việc.

Sau khi tỉnh lại, tiểu Linh Lung lập tức lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, cười tủm tỉm nhìn xem Diệp Thu, từ bên trong Càn Khôn Đỉnh nhảy ra, hỏi: "Hì hì, sư tôn, hiện tại đệ tử đã có thể vô địch cùng thế hệ chưa?"

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Ừm, cũng gần rồi! Nếu ngươi lại học thêm một chút kỹ xảo chiến đấu thì vô địch cùng thế hệ hẳn là không có vấn đề. Nhưng mà ngươi vô địch cùng thế hệ cũng không có ý gì, vì cùng thế hệ với ngươi có bao nhiêu người đâu, chỉ có vô địch thiên hạ mới thật sự là vô địch. Ngươi phải đem toàn bộ người trong thiên hạ đánh phục thì tất cả mọi người mới có thể sợ ngươi, cho nên ngươi còn phải cố gắng nhiều lắm!"

Tiểu Linh Lung sửng sốt một cái, cúi đầu xuống rơi vào trầm tư, mút mút ngón út, mang dáng vẻ đang rất chân thành suy nghĩ, trông mười phần đáng yêu.

Thật khó tưởng tượng nàng bây giờ cùng với vị nữ tử tuyệt đại bên trong Hỗn Độn vừa rồi là cùng một người.

"Vô địch thiên hạ sao?" Tiểu Linh Lung tự hỏi, rồi bỗng nhiên ánh mắt nàng trở nên kiên định, phảng phất như đã có mục tiêu.

"Được, đệ tử muốn vô địch thiên hạ, đệ tử sẽ đánh phục tất cả mọi người." Tiểu Linh Lung trịnh trọng hạ một cái quyết tâm.

Nàng lại bị lắc lư, Diệp Thu buồn cười trong lòng một trận. May là tuổi của nàng còn nhỏ, nếu như lại lớn thêm một chút và có cái văn bằng tiểu học thì nàng sẽ không dễ bị lừa.

"Tốt, hôm nay chỉ tới đây thôi, ngươi về sớm một chút để nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai lại nói." Diệp Thu từ tốn nói ra.

Thời gian một ngày lại trôi qua, tổng thể mà nói hôm nay Diệp Thu có thu hoạch coi như không tệ.

"Vâng, sư tôn, vậy đệ tử đi về trước." Tiểu Linh Lung nhu thuận nói ra.

Nàng quay người lại, không biết nghĩ tới cái gì mà bỗng nhiên hướng trên núi chạy vèo một cái.

Khóe miệng Diệp Thu lập tức giật giật, đưa mắt nhìn nàng lại chạy lên núi gây tai họa cho đám linh thú kia.

"Ừm, vấn đề tu luyện của tiểu nha đầu này đã tạm thời được giải quyết. Ngày mai đã bắt đầu có thể cân nhắc luyện đan."

Trầm tư một lát, Diệp Thu quay người nhìn về phía Càn Khôn Đỉnh, hắn thu nó lại rồi đi vào Càn Thanh điện.

Dưới trời chiều là một mảnh hào quang màu tím tỏa ra toàn bộ Tử Hà phong.

Linh khí bức người và cảnh đẹp ngoài núi như thế nhưng lại không có người thưởng thức, chỉ có một tiểu nha đầu chạy loạn khắp núi.

…

Diệp Thu hô lên: "Hệ thống!"

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ tặng cho đồ đệ một gốc linh dược cực phẩm, Tử La Hoa Linh Thảo, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Mở đi!"

【 Chúc mừng túc chủ phát động năm ngàn lần bạo kích, thu được một gốc Tiên Thiên linh dược, Vô Căn Phong Linh Thảo, và một số linh dược cực phẩm. 】

"Chà. . . Tiên Thiên linh dược, Vô Căn Phong Linh Thảo?"

Ngày hôm qua Diệp Thu còn đang tiếc nuối vì cái gì không có trả về Tiên Thiên linh dược, ai ngờ hôm nay nó liền đến.

Lần bạo kích này cũng quá có lương tâm đi!

"He he, không tệ, không tệ! Quá có lương tâm! Đúng là chân ái!" Diệp Thu cười tà ác một tiếng.

Có gốc Tiên Thiên linh dược này, tiếp đó tu vi nhục thân của hắn sẽ có thể tăng lên trên diện rộng, nói không chừng lần này hắn còn có thể trực tiếp đột phá Thần Tàng cảnh.

Nếu như Diệp Thu lại tốn hao một chút thời gian để đem tu vi Luyện Thể kéo đến Chí Tôn cảnh hậu kỳ, vậy đến lúc đó hắn liền chân chính hai đạo đồng tu, và hắn sẽ có thể trực tiếp đột phá vào Phong Vương cảnh.

Một khi Diệp Thu đạt tới Phong Vương cảnh, chiến lực của hắn tuyệt đối sẽ tăng lên trên diện rộng, và cường giả Phong Vương cảnh bình thường làm thế nào còn là đối thủ của hắn.

Phải biết Diệp Thu chính là người hai đạo đồng tu, lại có rất nhiều tiên bảo trong tay, do đó chiến lực của hắn tuyệt đối có thể được xưng là vô địch cùng cảnh giới.

"Hệ thống, kiểm trắc!"

【 Hệ thống bắt đầu kiểm trắc. 】

【 Túc chủ: Diệp Thu. 】

【 Luyện Khí: Chí Tôn cảnh hậu kỳ. 】

【 Luyện Thể: Vô Cự cảnh. 】

【 Nắm giữ thần kỹ: Thảo Tự Kiếm Quyết, Càn Khôn Vô Cực Thủ, Côn Bằng Bảo Thuật, Chân Long Kim Thân. (chiến sĩ toàn diện) 】

【 Tiên Bảo: Tru Tiên Kiếm, Vân Tiêu Kiếm. 】

【 Tiên Thiên Linh Bảo: Bạo Vũ Lê Hoa Châm (sáu cái), Càn Khôn Đỉnh. 】

【 Thuốc trường sinh cực phẩm: một gốc Hỗn Độn Thanh Liên. 】

【 Giá trị mị lực: Max điểm. Ừm, cái này không tệ! Túc chủ rốt cục đã trưởng thành! 】

Diệp Thu sắc mặt tối đen.

Ngươi vừa khen ta hai câu thì ngươi liền chọc ngoáy ta! Ta thật muốn đánh ngươi a!

Ý gì đây? Không phải ta vẫn luôn luôn rất đẹp trai sao?

Chương 343 - Bí Pháp Thuấn Ảnh Sát

Nhìn xem hiệu quả tổng thể, phần lớn đồ vật có thể cân nhắc đến thì Diệp Thu đều đã cân nhắc.

Bây giờ hắn chỉ cần đem tu vi Luyện Thể tăng lên đầy đủ thì liền có thể bắt đầu cân nhắc xung kích Phong Vương cảnh.

Chỉ là thời gian hiện tại có chút gấp gáp, đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã sắp đến, cho nên Diệp Thu chỉ có thể tạm thời buông xuống ý nghĩ xung kích Phong Vương cảnh.

Dù sao với thời gian một tháng mà hắn muốn đem tu vi Luyện Thể tăng lên tới Chí Tôn cảnh hậu kỳ là chuyện không hề dễ dàng.

Đừng nhìn trước đó hắn thăng cấp rất nhanh mà liền cho rằng luyện thể rất đơn giản, vì kỳ thật đến đằng sau mỗi tăng lên một cảnh giới đều là mười phần khó khăn.

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Thu bắt đầu điều phối phương thuốc, đem gốc Vô Căn Phong Linh Thảo vừa rồi đạt được gia nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Trong chốc lát, một cỗ linh lực kinh người tỏa ra, một trận cuồng phong thổi qua.

Trên mặt Diệp Thu lộ ra nụ cười điên cuồng, hắn không có bất cứ chút do dự nào mà trực tiếp nhảy vào trong đỉnh.

Ngay lập tức, một cỗ lực lượng kinh người tràn vào thể nội, Diệp Thu bắt đầu điên cuồng hấp thu.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, thẳng đến ngày thứ hai, Diệp Thu trằn trọc tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì một cỗ khí thế kinh khủng liền bạo phát.

"Thần Tàng cảnh!"

Diệp Thu nắm chặt tay, cẩn thận cảm thụ lực lượng của thân thể mình vào giờ phút này mà trong lòng mừng rỡ một trận.

Đúng như hắn đã phỏng đoán lúc trước, thời khắc này tu vi Luyện Thể của hắn đã đạt đến Thần Tàng cảnh.

Mặc dù chỉ là Thần Tàng nhất phẩm, nhưng tốc độ đột phá kinh người như thế thì Diệp Thu đã rất thỏa mãn.

Về sau tiến độ tu luyện có thể sẽ càng ngày càng khó khăn, không biết rõ khi nào tu vi luyện thể của hắn mới có thể đạt tới Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Nhưng Diệp Thu cũng không lo lắng, vì hiện tại hắn không bao giờ thiếu thiên tài địa bảo, huống chi trong tay hắn còn có một gốc thuốc trường sinh cực phẩm.

Diệp Thu từ bên trong Càn Khôn Đỉnh đi ra, thân thể hắn chấn động một cái, những giọt nước trên người hắn lập tức bắn ra.

Diệp Thu mặc một thân Tiên Y khiết bạch vô hà, phiêu đãng theo gió, khí chất thoải mái tự nhiên, giống như một vị Chân Tiên tỏa ra vô tận tiên uẩn.

Diệp Thu chậm rãi đi ra đại điện, đi tới trước gốc Bàn Đào Thụ, sau đó đem một chút thảo dược vô dụng mà ngày hôm qua thu hoạch được bóp nát thành nước, nhỏ vào bên trên Bàn Đào Thụ.

Chỉ thấy gốc Bàn Đào Thụ bỗng nhiên tản mát ra một trận linh quang, một cỗ linh khí chấn thiên phát tán ra, linh khí tại Tử Hà

phong càng dồi dào thêm không ít.

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đang tu luyện trong phòng, các nàng cảm ứng được sự biến hóa đột nhiên này mà trong lòng âm thầm giật mình, mang theo nghi hoặc đẩy cửa phòng đi ra.

"Bái kiến sư tôn." Triệu Uyển Nhi nhu thuận chào hỏi Diệp Thu một tiếng.

Nàng mặc một bộ áo bào đỏ, ưu nhã tự nhiên đứng ở một bên, quay đầu nhìn xem Lâm Thanh Trúc dắt theo tiểu Linh Lung đi ra.

"Bái kiến sư tôn." Lâm Thanh Trúc mang theo tiểu Linh Lung đi tới chào hỏi, lẳng lặng chờ đợi Diệp Thu phân phó.

Diệp Thu đem ánh mắt nhìn về phía Triệu Uyển Nhi, đưa tay bắt lấy ngọc thủ của nàng.

Triệu Uyển Nhi lập tức giật mình, khuôn mặt nàng đỏ lên, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Diệp Thu cẩn thận tra xét một cái, hắn hơi nhíu mày rồi lại rất nhanh buông lỏng, vui mừng cười nói: "Vô Cự nhất phẩm! Ừm, không tệ!"

Triệu Uyển Nhi có thể đột phá nhanh như vậy làm Diệp Thu có chút ngoài ý muốn, nhưng ngẫm lại cũng đúng, dù sao trước đây hắn đã cho nàng một khối bảo cốt ngũ cảnh góp nhặt mấy ngàn năm công lực tu hành của Luyện Ngục Ma Viên. Nếu nàng có thể hấp thu nó thì việc đạt tới cảnh giới như thế cũng là chuyện rất bình thường, nhưng về sau có khả năng sẽ có chút khó khăn.

"Uyển Nhi." Diệp Thu nhẹ giọng kêu lên.

Triệu Uyển Nhi ngẩng đầu, dùng ánh mắt thanh tịnh động lòng người nhìn xem Diệp Thu, hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn có gì chỉ giáo?"

Chỉ thấy Diệp Thu từ trong ngực móc ra một quyển sách đưa cho nàng, nói:

"Lúc trước vi sư đã đáp ứng dạy ngươi bí pháp sử dụng Tru Tiên Xích, bây giờ chính là thời điểm đó. Quyển sách này được sư tổ của ngươi thu hoạch tại cấm khu thời Viễn Cổ, thuộc về bí pháp cấm khu, nó có tên là Thuấn Ảnh Sát."

"Đây chính là một bộ sát chiêu Súc Địa Thành Thốn, vượt qua không gian cự ly để trong chớp mắt trảm địch. Nếu như nó phối hợp Hồng Liên Nghiệp Hỏa của ngươi để làm thủ đoạn công kích, như vậy lực sát thương sẽ rất to lớn, cho dù là Tu La Trảm của sư tỷ ngươi cũng chưa chắc có thể ngăn cản."

"Bởi vì bí pháp này cần có lĩnh vực của Vô Cự cảnh để lĩnh ngộ tu luyện, cho nên nó thâm ảo vô cùng, do đó vi sư mới luôn một mực không có dạy ngươi. Bây giờ ngươi đã đột phá Vô Cự cảnh nên đây chính là thời điểm để ngươi tu luyện nó."

Nghe vậy mà Triệu Uyển Nhi vô cùng vui mừng, ngạc nhiên tiếp nhận bản thư tịch kia.

Chương 344 - Hứa Hẹn

Triệu Uyển Nhi mở ra thư tịch, vừa nhìn qua mà trong lòng nàng cực kỳ chấn động.

Nếu như ta thật sự có thể tu luyện thành công bí thuật này, vậy lực chiến của ta tuyệt đối sẽ tăng lên trên diện rộng, coi như ta phân cao thấp cùng sư tỷ thì cũng chưa hẳn là chuyện không thể!

Nghĩ tới đây mà trong lòng Triệu Uyển Nhi vô cùng vui mừng, kích động vạn phần, nói: "Tạ ơn sư tôn!"

Nàng nhất thời không biết rõ nên cảm tạ Diệp Thu như thế nào, trong lòng chỉ thầm nhủ: Sư tôn quá tốt, ngài vẫn luôn rất tốt, đối với chúng đệ tử chưa từng tàng tư, chúng đệ tử cần cái gì thì liền dạy cái đó!

"Được rồi, ngươi chớ cao hứng quá sớm, ngươi muốn tu luyện bí pháp này đến trình độ đại thành nói nghe thì dễ mà làm thì rất khó, ngươi phải cố gắng cho thật nhiều. Thừa dịp đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn còn thời gian một tháng nữa, trong một tháng này ngươi liền tham ngộ bản bí pháp này thật tốt đi." Diệp Thu khẽ cười nói.

Trước đây Huyền Thiên đạo nhân đã lưu lại không ít bảo bối, đáng tiếc ngay lúc đó Diệp Thu có tư chất quá phế vật, cho nên những bảo bối này ở trong tay hắn đều thuộc dạng lãng phí.

Bây giờ những vị đệ tử này của Diệp Thu rất vừa vặn có thể tiêu hóa những truyền thừa đó, và cũng vừa vặn làm từng đợt đưa đồ ngon cho Diệp Thu.

"Vâng thưa sư tôn, đệ tử nhất định sẽ tu luyện thật tốt, sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của sư tôn đối với đệ tử." Triệu Uyển Nhi làm ra cam đoan, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Nàng mặc dù không hề hiếu chiến, nhưng dục vọng mạnh lên trong lòng nàng cũng không nhỏ.

Triệu Uyển Nhi rất không muốn mỗi lần mình gặp phải nguy hiểm thì đều trốn ở đằng sau sư tỷ, trở thành một kẻ được bảo hộ.

Mà bây giờ tiểu sư muội cũng đã lên núi, cho nên nàng cũng muốn trở thành một người bảo hộ cho sư muội của mình.

Đương nhiên Triệu Uyển Nhi cũng biết rõ, giờ phút này tiểu Linh Lung có sức chiến đấu rất cường hãn, đoán chừng ý nghĩ này liền sẽ bị nàng bỏ đi.

"Sư tôn, đệ tử cũng muốn học." Gặp Triệu Uyển Nhi thu hoạch được bí pháp cường đại, tiểu Linh Lung lập tức lên tinh thần, kích động chạy đến, cõi lòng đầy mong đợi mà nhìn xem Diệp Thu nói ra.

Nhìn xem ánh mắt cầu khẩn của tiểu Linh Lung mà Diệp Thu nghẹn ngào, nói:

"Linh Lung, vi sư cũng rất muốn dạy ngươi, chỉ là. . . ngươi không biết chữ, cho nên không cách nào tu luyện những bí pháp này."

"Nếu như ngươi muốn học bí pháp thì trước tiên phải đọc sách cho tốt, đến thời điểm đó vi sư sẽ dạy ngươi. Thế nào?"

Diệp Thu vẫn là không có từ bỏ mà hỏi dò, hắn rất muốn tiểu Linh Lung biết đọc sách.

Dù sao thiên phú của nàng có thể xưng là sự tồn tại nghịch thiên, nếu như nàng không thể hai đạo đồng tu thì thực sự quá

đáng tiếc.

Diệp Thu không có ý định từ bỏ việc để cho tiểu Linh Lung hai đạo đồng tu, chỉ là sự tình học chữ của nàng thật sự làm hắn rất đau đầu.

"Thật sao? Chỉ cần đệ tử đọc sách cho tốt thì sư tôn liền dạy cho đệ tử sao?" Tiểu Linh Lung ngoẹo đầu hỏi, đệ tử sờ lên cái đầu nhỏ, hâm mộ nhìn xem Triệu Uyển Nhi.

Nàng hiện tại cảm giác toàn thân mình đều là lực lượng, nhưng lại không biết rõ nên sử dụng chúng như thế nào. Nàng chỉ biết mỗi việc cầm chùy đập loạn mà thôi.

"Đương nhiên rồi! Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đọc sách cho tốt, học chữ cho giỏi, ngày học thành thì ta liền dạy ngươi." Diệp Thu làm ra cam đoan, trong lòng hắn cũng bắt đầu suy tính.

Ta có cần chuẩn bị mấy phần lễ vật đưa cho Từ trưởng lão để lại đưa tiểu Linh Lung tới học đường học tập không nhỉ?

Ừm, đây là chuyện nên làm a!

Vì tiểu nha đầu này mà Diệp Thu đã suy tính muốn nổ đầu.

"Được, Linh Lung nhất định sẽ học cho giỏi, đến thời điểm đệ tử học thành trở về thì sư tôn không được phép dối gạt đệ tử đó." Tiểu Linh Lung móc tay đi tới vì muốn Diệp Thu cam đoan với mình.

Diệp Thu phi thường phối hợp mà móc tay với nàng.

Gặp tiểu Linh Lung rốt cục cũng chịu đọc sách thì trong lòng hắn hết sức vui mừng, nói: "Chỉ cần ngươi chịu nghiêm túc đọc sách thì ngươi muốn học cái gì sư tôn cũng đều sẽ dạy cho ngươi, tuyệt đối không nuốt lời."

"Vâng sư tôn, đệ tử nhất định sẽ học cho giỏi." Tiểu Linh Lung quả quyết nói.

Trong lòng nàng đã bắt đầu tưởng tượng ra tràng cảnh chùy thiên chùy địa kinh thiên của mình sau khi học được bí pháp cường đại.

Ta sẽ chùy cho tất cả mọi người đều phải kêu lên ngao ngao!

Nghĩ đến đây mà khuôn mặt nhỏ của tiểu Linh Lung lộ ra nụ cười tà ác.

"He he he."

Nụ cười này để cho ba người run lên trong lòng, có cảm giác sau lưng phát lạnh.

Nhưng cuối cùng nàng cũng đã nguyện ý đi học cho nên Diệp Thu cũng là nới lỏng một hơi. Sau đó nói với hai vị đệ tử: "Các ngươi ở tại nơi này chờ ta, ta đi trước đưa Linh Lung tới Thủ phong để học tập, ta đi một lát sẽ trở lại."

"Vâng." Hai nàng nhẹ gật đầu.

Chỉ thấy Diệp Thu lập tức mang theo tiểu Linh Lung rời đi.

Lâm Thanh Trúc có chút đau đầu, nhỏ giọng nói: "Sư muội, ngươi nói xem lần này tiểu sư muội thật sự có thể thành công biết chữ không?"

"Khó mà nói a." Triệu Uyển Nhi đáp.

Nàng vừa nghĩ tới tràng cảnh dạy chữ cho tiểu Linh Lung trước đó mà khóe miệng lập tức giật một cái, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Muội cảm thấy tiểu sư muội không gây rắc rối thì đã coi là tốt rồi! Còn để nàng học chữ sao? Ừm, chuyện này quá không thực tế!"

Tiểu nha đầu kia đối với cái gì cũng đều cảm thấy hứng thú, duy chỉ có đối với học chữ là không có hứng thú!

Muốn để cho nàng học chữ ư?

Chuyện này so với lên trời còn khó hơn!

Lâm Thanh Trúc cũng mang vẻ mặt đau đầu, mấy ngày qua tiểu Linh Lung đã quá giày vò nàng.

Lâm Thanh Trúc hi vọng lần này tiểu Linh Lung sẽ có thể an phận một chút mà nghiêm túc học chữ. Nếu không các nàng thật sự không biết nên dạy như thế nào thì tiểu Linh Lung mới có thể thành công biết chữ.

Chương 345 - Diễn Kịch

Lúc này, tại bên trên Thủ phong, Diệp Thu mang theo tiểu Linh Lung quay về học đường, cả hai đứng tại cửa ra vào.

"Sư huynh, ta cam đoan lần này nàng sẽ nghiêm túc đọc sách, sẽ không lại gây chuyện đâu! Thật đấy, ngươi tin ta một lần đi!" Diệp Thu vì để cho đứa bé đi học mà cũng là không thèm đếm xỉa thể diện nói ra.

Thế nhưng Từ trưởng lão sau khi trải qua lần giáo huấn trước nên đánh có chết ông ta cũng không dám lại thu nhận tiểu Linh Lung.

"Sư đệ à, ngươi liền thương xót sư huynh một chút đi, tha cho ta một mạng đi mà. Ta tuổi đã cao nên chịu không được nàng giày vò đâu."

"Sư huynh dạy học đã nhiều năm như vậy mà cho tới bây giờ mới gặp được học sinh một đứa hung hãn như vậy."

"Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa a."

Từ trưởng lão mang bộ dáng lòng vẫn còn sợ hãi nói ra.

Lần này vô luận Diệp Thu có nói cái gì thì ông ta cũng đều không đáp ứng, vì cái mạng nhỏ là quan trọng hơn cả.

Gặp Từ trưởng lão không đáp ứng, trong lòng Diệp Thu buồn cười một trận, nói: "Sư huynh, thật sự không được sao?"

"Không được." Từ trưởng lão biểu lộ kiên quyết đáp.

Diệp Thu liền chậm rãi móc ra một kiện bảo khí cực phẩm.

Bảo khí này vừa xuất hiện, Từ trưởng lão lập tức hai mắt tỏa sáng.

Á đù!

Đây là một thanh bảo thước cực phẩm, lấp lóe một trận ánh sáng, Từ trưởng lão lập tức nhìn đến trợn cả mắt lên.

Ông ta chỉ là một cái trưởng lão Huyền Chỉ tam phẩm, nhưng vì có bối phận tương đối cao và còn có chút học vấn cho nên mới một mực được dạy học tại Thủ phong.

Thực lực của ông ta yếu kém còn tại đó, dó đó loại bảo vật cấp bậc này đối với ông ta mà nói sẽ có sức hấp dẫn cực lớn.

Chỉ nghe Diệp Thu nhẹ nhàng ho khan một cái: "Khụ khụ. . ."

Thanh bảo thước kia bỗng nhiên rơi trên mặt đất, Diệp Thu chỉ vào thanh bảo thước trên đất, tỏ ra kinh ngạc hỏi: "Sư huynh, có phải ngươi đã đánh rơi đồ vật gì rồi không?"

Từ trưởng lão lập tức kịp phản ứng.

Vãi nồi, tiểu tử này. . . cũng quá biết chơi đi!

Hắn làm như vậy không phải liền để cho ta khó xử sao?

Con mắt Từ trưởng lão như đạo tặc nhìn em xung quanh một chút, sau khi phát hiện không ai thì mặt mo cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "He he he, không sai, không sai, là đồ của ta đánh rơi."

Sau đó ông ta chậm rãi nhặt lên bảo thước, nói: "Ừm, Diệp sư đệ, ta vừa rồi đã suy nghĩ lại, đứa nhỏ này mặc dù có tính cách ngang bướng một chút, nhưng cũng không phải là không có thuốc chữa. Như vậy đi, lão phu xem ở mặt mũi của sư đệ mà sẽ dạy nàng một lần, nhưng nàng có thể học thành hay không thì liền nhìn xem thiên phú của nàng."

Từ trưởng lão màng bộ dáng rất đắn đo nói ra.

Thấy vậy Diệp Thu chỉ cười không nói, lại yên lặng từ trong ngọc trữ vật móc ra một gốc bảo dược.

Mặt mo của Từ trưởng lão lập tức run lên, lộ ra ánh mắt si mê.

Định mệnh!

"Diệp sư đệ cứ yên tâm, sư huynh nhất định sẽ dạy nàng thật tốt, cam đoan sẽ dạy cho nàng thành tài. Coi như về sau nàng không tu tiên mà vào trần thế thì cũng có thể thi đậu một cái công danh tốt." Từ trưởng lão nói ra một ngụm cam đoan, đâu còn có nửa điểm ý tứ khó xử.

Diệp Thu hài lòng cười cười, quả nhiên mặc kệ là thế giới gì nhưng quy tắc đều sẽ không đổi.

Dưới gầm trời này nào có sự tình nào mà việc tặng lễ không giải quyết được, nếu như có thì chính là do ngươi tặng không đủ nhiều.

Mấy món bảo vật này tại trong tay Diệp Thu chỉ là dạng tạp vật, nhưng đối với Từ trưởng lão thì chúng lại là bảo vật.

Thấy ông ta đã đáp ứng, Diệp Thu cũng là vui mừng trong lòng.

Hắn lại tái diễn trò cũ mà ném bảo dược xuống mặt đất, cũng lại tỏ ra ngạc nhiên hỏi: "A... Từ sư huynh, ngươi làm sao mà cứ không cẩn thận như thế? Ngươi lại rơi đồ vật rồi kìa?"

Từ trưởng lão cười ha ha một tiếng, nói: "Sư huynh để cho Diệp sư đệ chê cười! Ta lớn tuổi nên hay bị chứng vứt đồ bừa bãi."

Sau đó ông ta thật nhanh nhặt lên bảo dược trên mặt đất, trong lòng kích động không thôi.

Không nghĩ tới Diệp Thu lại xuất thủ hào phóng như vậy, cùng hắn so ra thì thủ tọa các sơn mạch khác liền lộ ra có chút keo kiệt. Đặc biệt là cái tên Dương Vô Địch của Thí Kiếm phong kia, hắn là kẻ trùm sò nhất.

Còn Tử Hà phong thì quả là tài đại khí thô a, vừa xuất thủ liền là bảo khí cực phẩm và bảo dược!

Nếu như ta không chiếu cố tiểu nha đầu kìa một chút thì làm sao xứng đáng với những bảo bối này?

"Diệp sư đệ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ dạy thật tốt cho đứa nhỏ này, ngươi cứ yên tâm trở về đi." Từ trưởng lão lại một lần nữa nói lời cam đoan.

Diệp Thu hài lòng gật đầu cười một tiếng.

Chương 346 - Bạo Kích Trả Về Liên Tiếp

Diệp Thu quay đầu lại dặn dò tiểu Linh Lung: "Linh Lung, lần này ngươi nhất định phải nghe lời Từ tiên sinh đấy biết chưa? Ngươi không được phép gây sự nữa, phải học cho giỏi! Sau khi học thành trở về vi sư sẽ dạy cho ngươi bí pháp cường đại!"

Tiểu Linh Lung nhếch miệng cười một tiếng, giả ra bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện, nói: "Vâng sư tôn, đệ tử biết rồi, đệ tử nhất định sẽ học cho giỏi. Tiên sinh, nhóm chúng ta mau vào học đường thôi."

Nói xong nàng liền nhu thuận đi tới nắm lấy góc áo của Từ trưởng lão, thúc giục ông ta tranh thủ thời gian đi vào học đường.

Từ trưởng lão gặp nàng khéo léo như thế mà lập tức giật mình, nghĩ thầm tiểu nha đầu này đã đổi tính rồi ư? Lần này nàng tích cực đi học như vậy?

"Ừm, không tệ, trẻ con dễ dạy! Cứ như vậy lão phu cũng yên lòng!" Sau khi cẩn thận quan sát và cũng không phát hiện tiểu Linh Lung có cái gì dị thường, Từ trưởng lão cũng là vui mừng cười nói.

Chỉ cần tiểu Linh Lung không nháo sự tình thì ông ta liền an tâm.

Từ trưởng lão lên tiếng chào hỏi với Diệp Thu, sau đó liền dẫn tiểu Linh Lung đi vào học đường.

Tiểu Linh Lung còn quay đầu khoát tay hẹn gặp lại với Diệp Thu, làm cho hắn rất vui mừng.

Đứa nhỏ này rốt cục đã hiểu chuyện! Thật không dễ dàng a!

Chuyện bên này đã giải quyết xong, Diệp Thu đứng bên ngoài cửa sổ quan sát một hồi để xác nhận xem tiểu Linh Lung có nháo sự hay không, sau đó mới quyết định trở về Tử Hà phong.

Hắn quan sát một hồi, xác nhận nàng không có nháo sự, rồi hắn chợt nhớ tới cái gì, nói: "Hệ thống!"

【 Đinh. . . Tức chủ tặng cho đệ tử bí pháp Thiên giai Thuấn Ảnh Sát, phát động bạo kích trả về. 】

【 Đinh, túc chủ tặng cho Từ trưởng lão bảo khí cực phẩm, một thanh bảo thước, phát động bạo kích trả về. 】

【 Đinh, túc chủ tặng cho Từ trưởng lão một gốc bảo dược cực phẩm, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Ái chà, vui vẻ gấp bội a!"

Liên tiếp ba cái bạo kích trả về để cho Diệp Thu lập tức vui lên.

Từ trưởng lão thu quà của Diệp Thu rồi tự cho là mình đã kiếm lời, nhưng ông ta nào biết rõ người chân chính kiếm lời chính là Diệp Thu.

Tiêu tiền để hoàn thành sự tình mà còn có thể kiếm lời.

Có thể nói người ta kiếm lời chút ít nhưng Diệp Thu vĩnh viễn không lỗ!

"Mở ra đi."

【 Chúc mừng túc chủ phát động năm ngàn lần bạo kích trả về, thu được thần kỹ: Vạn dặm giết một người. 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động một nghìn lần bạo kích trả về, thu được một cái linh khí cực phẩm, Xích Diễm Xích. 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động một trăm lần bạo kích trả về, thu được một gốc linh dược trung phẩm, Thiên Quả Mận. 】

"Ồ, gấp ba vui vẻ a!"

Liên tiếp ba lần bạo kích để cho Diệp Thu giật nảy mình.

Trong đó thứ làm hắn giật mình nhất chính là một bộ thần kỹ.

Vạn dặm giết một người?

Mẹ nó! Cái tên này nghe qua liền rất trâu bò a!

Mặc dù danh tự có vẻ tùy ý nhưng lại mười phần chuẩn xác.

Sau khi cẩn thận lĩnh ngộ một phén thì Diệp Thu liền kinh ngạc không thôi.

Cái thần kỹ, này vậy mà có thể cách vạn dặm bỏ qua giới hạn thời gian và không gian để một kiếm giết địch ư?

Đây thỏa đáng là một bộ thần kỹ trang bức a!

Ừm, trang bức sao?

Chẳng lẽ ta sẽ trở thành Bức Vương ư?

Kỳ thật cũng không hẳn là vậy!

Diệp Thu cẩn thận nghiên cứu một chút và phát hiện bộ thần kỹ này cũng không phải hoàn toàn là vì trang bức mà tồn tại.

Đây là một sát chiêu có thể vượt qua giới hạn thời gian và không gian, có chút tương tự với kiếm thứ ba của Thảo Tự Kiếm Quyết.

Nhưng nó cũng không quá giống, bởi vì kiếm thứ ba kia là đi chịu chết khi lấy một đổi một.

Mà với thần kỹ này dù cho đối thủ có lĩnh vực cường đại thì nó vẫn có thể không nhìn lĩnh vực của đối phương mà cho ra hiệu quả rõ ràng.

Diệp Thu có thể cảm giác được rõ ràng sau khi có một kiếm này thì khi đối đầu với loại đối thủ có lĩnh vực cường đại hắn sẽ tương đối thoải mái hơn.

"Ừm, tổng thể mà nói cũng coi như không tệ." Diệp Thu vui mừng cười nói.

Lần bạo kích này quả thật đã để cho hắn có một niềm vui vô cùng to lớn.

Không thể không nói, bảo bối mà sư tôn hắn lưu lại quá tốt, quá thơm!

Ha ha ha ha ha. . . Ta chỉ dùng một cái bí pháp Thiên giai mà đã đổi về được thần kỹ!

Ngoại trừ đồ vật thu về thứ nhất ra thì hai cái còn lại Diệp Thu không có chút coi trọng gì.

【 Thành công thu hoạch được thần kỹ vạn dặm giết một người, phải chăng bắt đầu học tập? 】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa truyền đến.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Học tập."

Trong khoảnh khắc, một cỗ ánh sáng màu đỏ đã dung nhập vào đầu hắn, từng cái kinh văn màu đỏ nổi lên, Diệp Thu liền quét nhìn chúng.

Lúc này hai đóa Đại Đạo Chi Hoa nở rộ kia đã triển khai toàn

bộ ngộ tính cho Diệp Thu.

Trong chốc lát, hắn cũng đã lĩnh ngộ được một, hai phần trong đó.

Bản thân kiếm đạo của Diệp Thu đã có tạo nghệ đạt đến đỉnh cấp, cho nên việc hắn tu hành kiếm pháp đã biến thành chuyện đơn giản.

Chương 347 - Luyện Đan

Bên này, Diệp Thu còn đang cười ngây ngô, bỗng nhiên từ bên cạnh đi qua một cái lão đầu mang vẻ mặt mờ mịt nhìn xem hắn.

"Diệp sư đệ, ngươi đang làm cái gì vậy?" Mạnh Thiên Chính hỏi.

Tên này điên rồi sao? Hắn tìm đến Thủ phong của ta rồi đứng cười ngây ngô là có chuyện gì?

Diệp Thu tỉnh táo lại, sau khi phát hiện là Mạnh Thiên Chính thì khóe miệng hắn lập tức giật một cái, vì vừa rồi hắn có chút hưng phấn quá mức.

"Khụ khụ, không có gì, chỉ là mang tiểu đồ nhi đến học đường đọc sách, một hồi liền trở về."

"Cái gì?"

Nghe thấy tiểu nha đầu kia lại tới đi học, Mạnh Thiên Chính cũng là giật nảy mình.

Ông ta vội vàng liếc nhìn vào bên trong học đường, nhướng mày nghiêm túc suy tư một hồi.

Sau đó ông ta hướng vào bên trong vẫy vẫy tay, đều gọi ra con em của các trưởng lão tại Thủ phong để chuẩn bị tránh đi đầu song ngọn gió.

Đọc sách thì thời điểm gì cũng đều có thể đọc, nhưng không thể cùng tiểu nha đầu kia học cùng một chỗ, vì sẽ dễ dàng bị nàng đánh.

"Mạnh sư huynh, ngươi làm cái gì vậy?" Diệp Thu sắc mặt tối đen hỏi.

Đồ nhi bảo bối của ta đáng sợ như vậy sao?

Mạnh Thiên Chính cười he he, nói: "Diệp sư đệ, ta đột nhiên nhớ tới Thủ phong của ta hôm nay muốn bắt đầu đại hội giảng đạo, cho nên ta phải mang mấy đứa nhỏ kia đi trước đây."

Vừa nói xong Mạnh Thiên Chính trực tiếp mang theo mấy đám nhóc rời đi thật nhanh.

Về phần đại hội giảng đạo gì đó có thật tồn tại hay không thì liền phải hỏi ông ta một chút.

Diệp Thu quay đầu nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung đang ngồi nhu thuận trong học đường trên ghế nhỏ nghiêm túc nghe giảng.

Hắn sờ lên cái cằm như có điều suy nghĩ, nói: "Ừm, lần này hẳn là ổn rồi."

Nói xong Diệp Thu liền quay người rời khỏi Thủ phong và trở về Tử Hà phong.

Tại Tử Hà phong, bên trong võ trường, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đang yên lặng chờ đợi hắn trở về.

Một đạo lưu quang lóe lên, thân ảnh Diệp Thu chậm rãi xuất hiện tại bên trong võ trường.

"Sư tôn, thế nào rồi? Chuyện đi học của tiểu sư muội ngài có giải quyết được không?" Lâm Thanh Trúc khẩn trương hỏi.

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Chỉ là việc nhỏ, với một hai kiện bảo khí thì có gì là khó?"

Hai người lập tức xấu hổ một trận.

Dựa theo tính cách của Diệp Thu, nếu như có thể sử dụng tiền để giải quyết thì đều không phải là chuyện lớn.

"Được rồi, chuyện của Linh Lung các ngươi không cần quan tâm. Thanh Trúc, đến thời điểm ngươi lại đi đón nàng trở về."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, trong lòng yên lặng cầu nguyện tiểu Linh Lung không gây chuyện nữa.

Lần này thật vất vả tiểu Linh Lung mới được quay về học đường, nếu như nàng lại gây sự nữa và đem con em của các trưởng lão và thủ tọa tại các sơn mạch khác đều đánh thì lần tiếp theo đoán chừng cũng không phải là Từ trưởng lão nói được rồi.

"Tốt! Hôm nay vi sư sẽ bắt đầu dạy cho các ngươi luyện đan."

"Bởi vì các ngươi vừa mới bắt đầu học tập luyện đan, cho nên trước tiên vi sư sẽ dạy cho các ngươi luyện chế loại đan dược khôi phục đặc hữu của Tử Hà phong chúng ta, Đại Hoàn đan."

Nói xong Diệp Thu lại phóng ra Càn Khôn Đỉnh. Sau đó hắn từ bên trong trữ vật ngọc lấy ra mấy loại thảo dược rồi lập tức phân cho hai nàng.

Chỉ thấy các nàng cũng riêng phần mình lấy ra một chiếc đỉnh, đó là mấy cái đỉnh lúc trước tại thành Quảng Lăng Diệp Thu đã đưa cho các nàng.

Mặc dù phẩm giai của chúng không cao nhưng dùng để luyện đan thì đã đầy đủ.

Diệp Thu đem phương pháp luyện chế Đại Hoàn đan đã biên ra thành sách đưa cho các nàng, nói:

"Luyện đan không giống với tu hành bình thường, đây là chuyện cực kỳ khảo nghiệm tính kiên nhẫn và sự cẩn thận đối với việc chưởng khống hỏa hầu cùng thủ pháp vận dụng."

"Các ngươi nhất định phải sử dụng mười hai phần tinh thần để làm, nếu không sẽ luyện chế đan dược thất bại, hoặc là cho ra tàn thứ phẩm."

Hai nàng biểu lộ ngưng trọng, nghiêm túc nhẹ gật đầu, nói: "Đệ tử minh bạch."

Đối với luyện đan, Lâm Thanh Trúc không quá hào hứng, có thể là do nàng tu luyện thuộc tính Băng Hàn cho nên đối với lửa không quá ưa thích, nắm giữ cũng không thành thạo. Nàng luyện đan chỉ có thể dựa vào một thân lực lượng để cưỡng ép thôi động, kích phát dược tính của dược thảo trong lò luyện đan dần dần thành hình. Chuyện này cần đại lượng linh lực để chèo chống, cho nên nàng luyện chế một viên Đại Hoàn đan liền đã quá sức.

Lâm Thanh Trúc không giống với Triệu Uyển Nhi trời sinh dị hỏa, càng là tu luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật, do đó nàng đối với lửa không thể quen thuộc hơ, cho nên việc luyện đan thuật vô cùng thích hợp với nàng.

Triệu Uyển Nhi không chỉ có thể luyện chế ra đan dược cường đại, mà còn có thể tu luyện được luyện đan thuật bên trong quá trình luyện đan để tăng lên chưởng khống của bản thân đối với Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Có thể nói đây quả thực là kế hoạch tu luyện được chế tạo riêng cho nàng.

Chương 348 - Tiên Thiên Đại Hoàn Đan

Sau khi đơn giản nghiên cứu một phen, Triệu Uyển Nhi dẫn đầu bắt đầu luyện chế.

Chỉ thấy nàng tỉ mỉ chọn lựa ra mấy loại dược thảo và để vào bên trong lò luyện đan.

Nàng chậm rãi đẩy ra song chưởng, trong chốc lát, một cỗ Hồng Liên Nghiệp Hỏa đã đem lò luyện đan kia vây lại.

Nhiệt độ cực cao không ngừng thiểu đốt đan lô, khiến cho dược thảo không ngừng hòa tan, dần dần biến thành chất lỏng.

Diệp Thu đứng ở một bên quan sát, đưa ra thần thức xem xét tỉ mỉ sự biến hóa của dược thảo bên trong lò đan mà chỉ điểm: "Không được phân tâm, chú ý hỏa hầu, hết sức chăm chú, ngưng tụ thành đan."

Triệu Uyển Nhi nghe vậy mà ánh mắt bắt đầu trở nên vô cùng chuyên chú, không ngừng thôi động đan lô xoay tròn một trận trên không trung.

Đối với việc chưởng khống Hồng Liên Nghiệp Hỏa nàng đã mười phần thành thạo, không ngừng thiêu đốt dược thảo bên trong.

Sau khi dược thảo đã hoàn toàn hoá lỏng, Triệu Uyển Nhi lập tức phát lực, lực lượng của Vô Cự nhất phẩm liền phát ra, chậm rãi ngưng tụ đan dược.

Quá trình này nàng dùng gần một canh giờ.

Chỉ thấy đan lô bỗng nhiên mở ra, từ bên trong bay ra ngoài mấy khỏa đan dược, Diệp Thu nhận lấy xem xét.

"Ừm, phẩm chất đan dược còn kém một chút, nhưng lần thứ nhất luyện đan mà ngươi liền có tiến triển như thế là đã rất không tệ."

Không thể không nói, Triệu Uyển Nhi càng giống như là một vị trời sinh luyện đan sư, cái thiên phú này của nàng quả thật rất kinh người.

Lần thứ nhất luyện đan mà nàng đã thành công ngưng tụ đan dược, xác suất thành công đạt tới 80%.

Mặc dù phẩm chất vẫn còn kém một chút, nhưng theo thủ pháp của nàng càng ngày càng thành thạo, về sau nàng nhất định có thể luyện chế ra đan dược càng cao cấp hơn.

Trái lại nhìn qua Lâm Thanh Trúc thì biểu hiện có chút phí sức, lần thứ nhất luyện chế đan dược mà nàng còn không thể hoá lỏng, cho nên đã tuyên cáo luyện đan thất bại.

Nàng có chút buồn bực, nhưng rất nhanh liền ổn định lại, nói: "Sư tôn, xem ra đệ tử không quá thích hợp với việc luyện đan, đệ tử chỉ nên tiếp tục nghiên cứu kiếm pháp của mình thôi."

Tuy Lâm Thanh Trúc có chút thất lạc, nhưng nàng vốn là kiếm tu cho nên cũng không có gì quá thất lạc.

Người não cũng đều có đồ vật mà riêng phần mình am hiểu, nàng am hiểu về kiếm thuật, Triệu Uyển Nhi am hiểu về luyện đan, còn tiểu Linh Lung thì am hiểu về. . .

Ừm, tiểu sư muội rất am hiểu về đánh nhau, giày vò người khác!

Diệp Thu cũng không có cưỡng cầu Lâm Thanh Trúc nhất định

phải đi luyện đan, do đó hắn an ủi nàng: "Ừm, ngươi đi đi, chuyên môn của ngươi chính là kiếm đạo mà. Vi sư có lòng tin ngươi có thể kế thừa tạo nghệ kiếm thuật của vi sư. Trong tương lai sẽ có một ngày ngươi hoàn toàn xứng đáng trở thành một vị Kiếm Tiên."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy mà trong lòng rất vui mừng, bởi vì không có điều gì càng làm cho nàng mừng rỡ hơn so với đạt được sự thừa nhận của Diệp Thu.

Lâm Thanh Trúc thân là đại đệ tử của Diệp Thu, vậy đương nhiên nàng nhất định phải thừa kế hạng mục cường đại của hắn.

Mà tuyệt kỹ thành danh của Diệp Thu là cái gì? Đó chính là kiếm đạo!

Cho nên Lâm Thanh Trúc cũng nghĩ trở thành cường giả kiếm đạo giống như Diệp Thu, kế thừa truyền thừa của hắn.

"Vâng, sư tôn, đệ tử nhất định sẽ không bôi nhọ sư môn, sẽ trở thành một người hoàn toàn xứng đáng với kiếm đạo chi lộ." Lâm Thanh Trúc lập tức có lòng tin mười phần, nắm chặt Tử Hà kiếm, rất có cảm giác vinh dự.

"Tốt, vi sư sẽ chờ đợi ngày đó đến! Ngươi đi đi." Diệp Thu động viên nàng.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc cảm động hết sức.

Bất cứ lúc nào sư tôn cũng đều không có vứt bỏ nàng, vẫn luôn tin tưởng nàng, luôn cho rằng nàng sẽ có thể làm được, vậy nàng làm sao có thể để cho sư tôn thất vọng được?

Ôm trong lòng sự cổ vũ của Diệp Thu, Lâm Thanh Trúc một mình rời khỏi võ trường và đi vào phía sau núi, chuẩn bị dốc lòng tu luyện Tu La Trảm.

Nàng muốn tranh thủ trong một tháng này đem Tu La Trảm

triệt để dung hội quán thông, học tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Mà bên này, Triệu Uyển Nhi sau khi hấp thụ kinh nghiệm lần đầu tiên luyện đan, nàng lại lập tức bắt đầu lần thứ hai luyện đan.

Diệp Thu cũng đứng ngay tại một bên nhìn xem nàng.

【 Đinh, túc chủ truyền dạy đệ tử luyện đan thuật luyện chế Đại Hoàn đan, phát động bạo kích trả về. 】

【 Túc chủ tặng cho đệ tử một số thảo dược, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Tới rồi."

Khóe miệng Diệp Thu có chút giương lên, rốt cục hắn đã nở một nụ cười.

Đến cùng hệ thống sẽ trả về cho ra cái gì đây?

"Mở đi."

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động hai ngàn lần bạo kích, thu được phương pháp luyện chế Tiên Thiên Đại Hoàn đan. 】

【 Phải chăng bắt đầu học tập? 】

"Tiên Thiên Đại Hoàn đan?"

Diệp Thu sửng sốt một cái, tùy theo tra xét cái gọi là Tiên Thiên Đại Hoàn đan kia đến cùng có chỗ gì tinh diệu.

Sau khi nghiên cứu minh bạch, Diệp Thu liền giật mình trong lòng.

"Vãi nồi, cái Tiên Thiên Đại Hoàn đan này mặc dù không có đạt tới Tiên phẩm hay có hiệu quả khởi tử hồi sinh cường đại như Hoàn Hồn đan, nhưng lại có thể trong nháy mắt giúp ta quay về trạng thái đỉnh phong. Dù cho trong chiến đấu linh lực tiêu hao quá nhiều, nhưng chỉ cần một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan thì trong nháy mắt liền có thể đầy máu đầy linh lực.

Thứ này có thể xưng là thần khí giết người phóng hỏa rất thiết yếu a!

"He he, rất tốt, rất tốt! Ta cần ngươi!"

Sau khi rõ ràng mọi thứ, Diệp Thu vui mừng không thôi, cuối cùng hắn cũng đã đạt được đồ vật hữu dụng.

Chương 349 - Lén Lút

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu được một số linh dược cực phẩm và một gốc Tiên Thiên linh dược. 】

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên, Diệp Thu mừng rỡ xem xét đồ vật trả về rồi lập tức giật mình.

"Tài liệu luyện chế Tiên Thiên Đại Hoàn Đan!"

Diệp Thu mơ hồ một trận. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Đại Hoàn đan kia và Tiên Thiên Đại Hoàn đan vốn dĩ chính là cùng một loại đan dược, cho nên vật liệu của nó cũng tương đồng, chỉ là phẩm giai khác biệt mà thôi.

Đại Hoàn đan thuộc về linh đan, mà Tiên Thiên Đại Hoàn đan thì thuộc về Tiên Thiên linh đan. Chỉ thêm hai chữ Tiên Thiên mà ý nghĩa liền có khác biệt to lớn.

Có thể nói đây là sự tăng lên một cái đại đẳng cấp, dược hiệu cũng tăng lên vô số lần.

"Sư tôn." Diệp Thu còn đang nghiên cứu luyện chế Tiên Thiên Đại Hoàn đan như thế nào thì Triệu Uyển Nhi bỗng nhiên hưng phấn chạy tới.

Nàng cầm trong tay mấy khỏa Đại Hoàn đan, cao hứng nói ra: "Đệ tử… giống như đã luyện thành rồi."

Diệp Thu giật mình, vội vàng tiếp nhận đan dược trong tay nàng và tra xét một cái.

"Ồ, khủng bố như vậy sao?"

Trong lòng Diệp Thu âm thầm giật mình, kinh ngạc nhìn xem nhị đồ đệ của mình. Hắn không nghĩ tới nàng lại có thiên phú luyện đan kinh người như thế.

Mới nửa ngày thời gian mà nàng đã nắm giữ được phương pháp luyện chế Đại Hoàn đan, và luyện chế thành công ra linh đan thượng đẳng.

"Ừm, không tệ." Diệp Thu không chút keo kiệt mà tán dương một tiếng.

Bây giờ xem ra ba vị đồ nhi của hắn ai cũng đều có sở trường riêng.

Lâm Thanh Trúc có thiên phú kiếm đạo, Triệu Uyển Nhi có thiên phú luyện đan, tiểu Linh Lung thì có. . . trời sinh thần lực.

Diệp Thu cẩn thận dò xét Đại Hoàn đan trong tay mà không khỏi cảm khái: "Mới ngày đầu tiên mà ngươi liền thành công nắm giữ phương pháp luyện chế Đại Hoàn đan! Đồ nhi, ngươi cũng coi như là trời sinh luyện đan sư, nhưng cũng không thể kiêu ngạo, bởi vì bên trên luyện đan chi lộ, phẩm giai của đan dược càng cao thì độ khó khi luyện chế sẽ càng lớn."

"Cái Đại Hoàn đan này cũng chỉ là nhập môn mà thôi, ngươi về trước luyện tập nhiều hơn đi."

"Chờ qua thêm một đoạn thời gian, vi sư sẽ dạy ngươi luyện chế Nhất Chuyển Kim Đan."

Lời này vừa nói ra, Triệu Uyển Nhi liền hai mắt tỏa sáng, trong lòng kích động không thôi.

Lúc trước các nàng đã nghe Diệp Thu nói đến chỗ kinh khủng của Cửu Chuyển Kim Đan.

Chỉ vẻn vẹn nuốt một viên mà liền có thể bạch nhật phi thăng,

nó chân chính là tiên đan thần cấp.

Nhất Chuyển Kim Đan mặc dù so không nổi Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng dược hiệu của nó đối với các nàng mà nói cũng đã vô cùng kinh khủng rồi.

Nếu như Triệu Uyển Nhi có thể luyện chế thành công thì về sau các nàng cũng không cần lại phát sầu về tài nguyên tu luyện cần thiết nữa.

"Vâng, sư tôn, đệ tử đã rõ." Triệu Uyển Nhi vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Nàng thu hồi cái đỉnh của mình rồi trở về gian phòng riêng để bắt đầu luyện đan.

Sau khi Triệu Uyển Nhi vừa rời đi, Diệp Thu lập tức thu hồi Càn Khôn Đỉnh và trở về Càn Thanh điện.

Hắn đóng lại cửa chính rồi bắt đầu nghiên cứu phương pháp luyện chế của Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

"He he he, Tiên Thiên Đại Hoàn đan à, ca ca của ngươi đến rồi đây." Diệp Thu ma quyền sát chưởng nói ra.

Hắn cố ý đuổi đi Triệu Uyển Nhi để vụng trộm luyện đan.

Cũng không phải là hắn muốn che giấu, mà là do hắn bây giờ còn không biết luyện đan!

Đúng vậy, Diệp Thu hiện tại thật sự không biết luyện đan!

Những viên Đại Hoàn đan trước đó đều là do Huyền Thiên đạo nhân lưu lại, hắn căn bản không có tiếp xúc qua loại sự tình luyện đan này.

Vừa rồi Triệu Uyển Nhi lần đầu luyện đan mà liền thành công, không khỏi để cho Diệp Thu có áp lực rất lớn.

Hắn thân là sư tôn, nếu như hắn luyện đan thất bại thì chẳng phải là quá mất mặt rồi sao?

Diệp Thu làm sao có thể để cho loại chuyện này phát sinh, cho nên vì không để hình tượng sư tôn trong lòng các đồ nhi của mình giảm mạnh, hắn đã lựa chọn vụng trộm trốn đi luyện đan.

Diệp Thu lặng lẽ meo meo mà phát dục, sau đó sẽ đi ra làm kinh diễm tất cả mọi người.

Hắn đem Càn Khôn Đỉnh đặt ở bên trong đại điện và bắt đầu nghiên cứu phương pháp luyện chế Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

"Ừm, trước tiên cần phân loại thật tốt các loại linh dược đã."

Diệp Thu bắt đầu làm việc, hắn chỉnh lý tốt toàn bộ dược liệu mà hệ thống trả về, để ở một chỗ bằng phẳng.

Diệp Thu không có bắt đầu luyện chế từ Đại Hoàn đan, bởi vì trong đầu hắn đã ghi nhớ kỹ càng các quá trình luyện chế Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

Dưới sự phụ trợ từ ngộ tính cường đại của Tiên Thiên Đạo Thể, Diệp Thu lĩnh ngộ nhanh vô cùng đối với mấy đồ vật này.

Luận về thiên phú thì khẳng định Diệp Thu càng có thiên phú hơn so với Triệu Uyển Nhi, nhưng bởi vì phẩm giai đan dược quá khác biệt, cho nên để cho an toàn, Diệp Thu vẫn lựa chọn vụng trộm trốn đi luyện đan.

Chương 350 - Đòi Công Đạo

Đợi sau khi tất cả linh dược đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Thu nhẹ nhàng đẩy ra tay phải, Càn Khôn Đỉnh trong đại điện trong nháy mắt đã bắt đầu xoay tròn.

Càn Khôn Đỉnh xoay tròn một vòng dọc theo đại điện, sau đó nó chậm rãi trôi lơ lửng ở trước mặt Diệp Thu.

Diệp Thu cũng không có tu luyện hỏa thuật, cho nên trên thân hắn không có hỏa nguyên, nhưng vấn đề này không lớn.

Diệp Thu lấy lực lượng cường đại của Chí Tôn cảnh hậu kỳ là đã đủ để chèo chống việc luyện chế của bất luận loại đan dược nào.

Diệp Thu phát động Càn Khôn Vô Cực Thủ, trong nháy mắt đã đánh ra mấy chưởng, lực lượng cường đại đập cho Càn Khôn Đỉnh rung động từng trận.

Chỉ trong chốc lát, Càn Khôn Đỉnh đã trở nên nóng rực, bốc lên một đám khói trắng.

"Chính là thời điểm này. Khóe miệng Diệp Thu có chút giương lên nói.

Hắn vung lên tay trái, trong nháy mắt liền có mấy loại linh dược bay vào trong đỉnh. Sau đó hắn vỗ ngang tay phải một cái, Càn Khôn Đỉnh lại bắt đầu xoay tròn.

Dưới sự thiêu đốt của lực lượng cường đại như là Cửu U chi hỏa, đám linh dược trong đỉnh đã dần dần hòa tan, dược tính của chúng cũng đã triệt để bay hơi lên.

Gặp thời điểm không sai biệt lắm, Diệp Thu trực tiếp ném gốc Tiên Thiên linh dược kia vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Trong nháy mắt, một cỗ khói trắng chậm rãi từ trong đỉnh xông ra.

Một tiếng nổ vang lên, Diệp Thu kinh ngạc một cái và coi là mình đã thất bại.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Càn Khôn Đỉnh bỗng nhiên lắng xuống, Tiên Thiên linh dược trong đỉnh đã hòa làm một thể cùng với dược thủy trước đó.

Hai mắt Diệp Thu liền tỏa sáng, lần nữa thi triển Càn Khôn Vô Cực Thủ.

Dưới sự thúc dục của Càn Khôn Vô Cực Thủ, Càn Khôn Đỉnh bắt đầu chậm chạp bay lượn.

Sau khi xoay tròn bốn mươi chín vòng, tại đỉnh chóp tràn ngập khói trắng của Càn Khôn Đỉnh bỗng nhiên bay ra hơn mười viên đan dược.

"Ta thành công rồi sao?" Diệp Thu lập tức giật mình, đưa tay bắt lấy hơn mười viên đan dược kia.

Hắn cẩn thận tra xét một phen phẩm chất của đám Tiên Thiên Đại Hoàn đan này mà trong lòng cực kỳ chấn động.

"Vãi lồng! Là cực phẩm a!"

Diệp Thu rất kinh ngạc, hắn không nghĩ tới mình lần thứ nhất luyện đan mà đã trực tiếp kéo căng phẩm giai.

Cái hiệu quả kinh người này thật sự để cho Diệp Thu có chút chấn kinh.

Lần luyện chế đan dược này có khoảng chừng hơn mười khỏa

đạt tới cực phẩm, số còn lại có phẩm chất kém hơn một chút. Nhưng cái thành tích này đã đủ xuất sắc để cho Diệp Thu kinh ngạc không thôi.

"He he he, không tệ, không tệ! Không hổ là Tiên Thiên Đạo Thể! Quá thơm đi!"

Cái thiên phú và năng lực lĩnh ngộ kinh người này để cho chính Diệp Thu cũng phải giật nảy mình, trong lòng hắn mừng rỡ như điên.

Diệp Thu chậm rãi thu vào Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

Về phẩm chất cực phẩm thì hết thảy có mười bảy viên, còn lại ít nhiều đều có chút tàn thứ, nhưng vấn đề không lớn, vì về sau hắn khẳng định cũng sẽ dùng tới chúng.

Sau khi đã cất kỹ này đồ vật này, Diệp Thu lập tức tâm tình mỹ mãn.

Hắn quay đầu chuẩn bị lại nhiều luyện tập một hồi, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào náo động.

"Diệp Thu, ngươi đi ra đây cho lão tử."

Âm thanh lớn giọng này mang theo tràn ngập lửa giận từ xa xa truyền đến, Diệp Thu lập tức bị hù cho giật mình.

Hắn tranh thủ thu lại Càn Khôn Đỉnh rồi đẩy cửa ra xem xét.

Chỉ gặp Dương Vô Địch đang mang vẻ mặt tức giận, bên cạnh hắn còn đứng một thằng nhóc mặt sưng chù dù giống như đầu heo.

Đó chính là con trai của Dương Vô Địch, Dương Bất Bại.

Trông thấy một màn này, Diệp Thu lập tức minh bạch cái gì mà khóe miệng liền giật một cái.

"Dương sư huynh, đây là như thế nào? Ai đã đem sư điệt đánh thành cái dạng này?"

"Kẻ này cũng quá ác đi, đánh cho cha nó cũng không nhận ra nó luôn!"

Diệp Thu mang bộ dáng biết rõ mà còn cố hỏi.

Hắn ân cần hỏi han và sờ lên khuôn mặt nhỏ của Dương Bất Bại, nói: "Nói cho sư thúc biết là ai đánh ngươi xem nào, sư thúc sẽ báo thù cho ngươi!"

"Hu hu hu. . ."

Dương Bất Bại lúc này chỉ còn có thể khóc, vì hắn nào dám nói ra tiểu Linh Lung. Hắn khóc đến tê tâm liệt phế, nào có nửa điểm phong phạm của cha hắn.

Dương Vô Địch lúc này đã sắc mặt âm trầm, mười phần nổi nóng, nói: "Diệp sư đệ, ngươi cũng không cần phải giả bộ hồ đồ! Đồ đệ của ngươi đã đánh con trai ta thành dạng này, nếu như hôm nay ngươi không cho ta một cái thuyết pháp, vậy sau khi ta trở về làm sao có thể bàn giao cùng với mẹ hắn?"

Dương Vô Địch càng nói càng tức giận, nếu không phải hắn đánh không lại Diệp Thu thì đều đã nghĩ kéo Diệp Thu ra ngoài luyện tay một trận.

Đời này hắn chưa từng bị tức giận kiểu này!

Chương 351 - Phát Hiện Bug

Diệp Thu nghe xong liền mỉm cười, giả bộ hồ đồ nói: "Dương sư huynh, đây chính là ngươi không đúng. Tiểu đồ nhi của ta mới năm tuổi mà Dương sư điệt đã là mười tuổi. Hắn lại trải qua ngươi nhiều năm dốc lòng dạy bảo như vậy, cho nên sức chiến đấu của hắn không phải mạnh kiểu bình thường. Vậy nàng làm sao có thể đánh thắng được hắn?"

Dương Vô Địch nghe vậy mà kém chút tức giận đến thổ huyết.

Đúng a! Con trai ta đã mười tuổi, và người trong cùng thế hệ với hắn rất ít kẻ có thể đánh thắng hắn!

Nhưng vấn đề ở chỗ tiểu đồ đệ kia của ngươi không phải là người!

Vừa rồi Dương Vô Địch đã tự mình đi nhìn tiểu Linh Lung một cái, hắn không tưởng tượng nổi một đứa bé mới năm sáu tuổi mà có thể cầm chùy đánh sập cả một tòa lầu!

Dương Vô Địch đã sống mấy trăm năm nhưng chưa từng thấy qua loại quái vật như vậy.

Học đường tại Thủ phong đã bị tiểu nha đầu kia phá hủy bằng một cái chùy.

Mà cũng may là nàng đã hạ thủ lưu tình, nếu không Dương Vô Địch có thể sẽ không gặp được con trai mình nữa.

Trầm mặt một hồi, Dương Vô Địch có chút khổ sở.

Một đôi sư đồ này người lớn không thể trêu vào mà con em cũng biến thái. Hắn chỉ có thể cắn nát răng nuốt vào trong bụng

mà nhẫn nhịn.

"Khóc cái gì khóc? Ngươi chỉ biết khóc thôi sao? Ngươi thật là không có tiền đồ! Ta bảo ngươi chớ có trêu chọc tiểu nha đầu kia, thế mà ngươi còn đi trêu chọc nàng." Dương Vô Địch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mắng Dương Bất Bại một câu, sau đó tỏ ra vô cùng khó xử, ủy khuất nói: "Diệp sư đệ à, ngươi cũng biết rõ tình huống của sư huynh mà. Nếu cứ như vậy trở về thì sư huynh làm sao bàn giao cùng mẹ hắn? Ta mặc kệ! Dù sao nếu ngươi hôm nay không cho ta một cái công đạo thì ta liền ở lì chỗ này không đi."

Dương Vô Địch biết mình đánh không lại Diệp Thu, cho nên dứt khoát chơi xỏ lá.

Dù sao cũng là đồ đệ của Diệp Thu đánh người, vậy hắn muốn nhìn xem Diệp Thu xử lý thế nào?

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, dở khóc dở cười.

Hắn nào có thể nghĩ tới, Dương Vô Địch ở bên ngoài táo bạo như sấm, tính như liệt hỏa, vậy mà lại sợ vợ như thế.

Diệp Thu nhìn xem Dương Bất Bại bị đánh thành đầu heo mà sửng sốt một cái.

Hắn chợt nhớ tới chính mình vừa mới luyện chế ra Tiên Thiên Đại Hoàn đan mà lập tức nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười mang ý vị thâm trường.

Diệp Thu suy đi nghĩ lại, từ bên trong ngọc trữ vật lấy ra một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan tàn thứ phẩm, hắn muốn thí nghiệm xem hiệu quả của nó.

"Ừm, Dương sư huynh, ngươi nói đúng, ta thực sự rất có lỗi! Vị tiểu đồ nhi này của ta có tính tình ngang bướng nên đã gây ra đại họa, nàng đã đánh Dương sư điệt thành cái dạng này làm cho

ta cũng thấy khó chịu! Như vậy đi, chỗ ta có một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan, để cho Dương sư điệt ăn cũng coi như là ta chịu nhận lỗi."

Diệp Thu cố ý làm ra bộ dáng thịt đau khi lấy ra Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

Dương Vô Địch xem xét một chút thì nội tâm lập tức run lên.

Ánh mắt hắn ngơ ngác nhìn xem Tiên Thiên Đại Hoàn đan trong tay Diệp Thu.

"Vãi chưởng! Tiên Thiên linh đan! Cái này… cái này… cái này. . ."

Ta nghe nói tên này xuất thủ xa xỉ, nhưng không nghĩ tới hắn thật sự xa xỉ như vậy, vừa ra tay chính là Tiên Thiên linh đan a!

Dương Vô Địch mang vẻ mặt không dám tin mà nhìn xem Tiên Thiên Đại Hoàn đan tàn thứ phẩm, trong lòng hắn đã triệt để chấn động.

Dương Vô Địch đột nhiên cảm giác được con trai mình nhận lấy một trận đánh này để có thể đổi về một viên Tiên Thiên linh dược là rất đáng giá. Nếu như nó lại có thể chịu đánh thêm mấy lần nữa thì liền tốt.

"Ha ha ha, Diệp sư đệ làm cái gì vậy, chúng ta là sư huynh đệ nhiều năm, đồ đệ của ngươi cũng chính là đồ đệ của ta, đôi bên cãi nhau ầm ĩ không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Ngươi không cần tốn kém như vậy đâu, đừng vì bọn tiểu bối có mâu thuẫn nho nhỏ mà làm lãng phí cái Tiên Thiên Đại Hoàn đan này."

Dương Vô Địch mang bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, mười phần khách khí mà nói ra. Đồng thời hắn cũng lặng lẽ meo meo nhận lấy

Tiên Thiên Đại Hoàn đan tàn thứu phẩm.

Biểu tình này làm cho Diệp Thu cũng đều nhìn mà kinh ngạc.

Nếu ai không biết thì sẽ thật sự cho rằng huynh đệ bọn hắn rất có thâm tình.

Con mẹ nó! Trừ ngươi ra thì không còn ai có thể là vua màn ảnh!

Ngoài miệng ngươi nói không muốn nhưng hành động lại hết sức cấp tốc, ngươi sợ ta đổi ý sao?

Diệp Thu âm thầm tán dương: "Lợi hại, quá lợi hại! Ta tại thời điểm nào mới có thể không muốn mặt giống như ngươi đây?"

【 Đinh, túc chủ tặng cho Dương Vô Địch một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Âm thanh này vừa xuất hiện, trong lòng Diệp Thu lập tức run lên, lộ ra nụ cười vui mừng.

Quả nhiên dùng đồ vật trả về để luyện chế thành đan dược mới là có thể tránh né bug mà phát động trả về!

Diệp Thu cuối cùng cũng yên tâm. Vừa rồi hắn chỉ là đột nhiên nghĩ đến vấn đề này nên muốn dùng Dương Bất Bại để thí nghiệm một phen, không nghĩ tới lại thật sự thành công.

Viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan tàn thứ phẩm này đã sử dụng linh dược do hệ thống trả về để luyện chế thành.

Theo lý thuyết mà nói, đồ vật do hệ thống trả về sẽ không thể phát động trả về. Thế nhưng nếu đã dung chúng để luyện chế thành đan dược thì đã là hai cái khái niệm khác.

Có thể nói đây là một cái bug, hơn nữa nhìn xem ý tứ của hệ thống thì dường như đã chấp nhận cái bug này.

"He he he, không tệ, ta lại phát hiện một con đường tắt để dỗ trẻ con rồi." Diệp Thu âm thầm cười nói.

Chương 352 - Ngụy Tiên Đan

Diệp Thu yên lặng nói ra: "Mở ra trả về."

【 Chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu được một viên ngụy tiên đan: Hồi Hoàn đan. 】

"A… Tiên đan sao?"

Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi, vừa bug một cái mà đã trực tiếp mở ra tiên đan rồi ư?

Chỉ tiếc là không có phát động vạn lần trả về, nếu không Diệp Thu lại có thể thu hoạch được một viên Hoàn Hồn đan tiên phẩm chân chính.

Đó chính là tiên đan cải tử hồi sinh, ngụy tiên đan Hồi Hoàn đan này so ra thật sự không đáng chú ý.

Nhưng mà có thể trả về một viên ngụy tiên đan thì Diệp Thu cũng đã rất thỏa mãn.

Dược hiệu của nó mạnh hơn gấp nghìn lần so với Tiên Thiên linh dược, nuốt vào một viên thì trong nháy mắt liền đầy máu đầy linh lực, sức chiến đấu lập tức đạt tới đỉnh phong. Có thể nói đây là thần khí giết người phóng hỏa rất thiết yếu.

Tuy nội tâm dậy sóng nhưng mặt ngoài Diệp Thu vẫn mười phần bình tĩnh, phảng phất như cái gì cũng không có phát sinh. Hắn yên lặng đem viên ngụy tiên đan này thu vào bên trong ngọc bội.

Phía bên kia, Dương Vô Địch sau khi nhận lấy Tiên Thiên Đại Hoàn đan thì trong lòng hết sức kích động. Nhìn biểu lộ của hắn

giống như không muốn cho Dương Bất Bại ăn vậy.

Diệp Thu buồn cười hỏi: "Dương sư huynh, tại sao ngươi còn không cho Dương sư điệt ăn đan dược?"

Dương Vô Địch chột dạ một trận.

Nói đùa cái gì chứ? Đây là Tiên Thiên Đại Hoàn đan a!

Thằng nhóc này chỉ chịu chút tổn thương ấy thì chỉ cần tùy tiện ăn đan dược khôi phục là đủ rồi, cần gì phải ăn loại đan dược trân quý như này? Nếu để cho nó ăn thì thật sự quá lãng phí!

Viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan này ta đạt được không dễ a, sao lại có thể cứ qua loa cho nó ăn như vậy được?

Dương Vô Địch đã có tính toán trong lòng, coi như trở về nhà hắn chịu một trận đánh đập từ con cọp cái thì cũng đáng giá.

Bây giờ chính là thời điểm tốt để lão tử đột phá tu vi, cho nên ta rất cần cái đồ chơi này để đề thăng một ít thực lực, ta so với thằng nhóc này càng cần hơn.

Nghĩ tới đây, Dương Vô Địch lập tức thay đổi sắc mặt, biểu lộ chân thành nói ra: "Người trẻ tuổi nhận nhiều thương thế thì về sau mới có chỗ tốt. Ta muốn để cho thằng nhóc này hấp thụ sự giáo huấn hôm nay, để nó nhớ kỹ cảm giác đau đớn đó, miễn cho nó về sau sẽ gây ra chuyện thị phi. Viên ngọc thô không mài thì không thể sáng. Hảo ý của Diệp sư đệ ta xin tâm lĩnh. Nếu như không có sự tình gì khác thì ta xin dẫn nó trở về trước."

Dương Vô Địch mang bộ dáng rất đại nghĩa lẫm nhiên. Hắn đến một câu cũng không đề cập tới sự tình yên lặng thu lấy Tiên Thiên Đại Hoàn đan vừa rồi. Người ta không biết thì còn tưởng rằng hắn không muốn nhận.

Gia hỏa này được!

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, nhưng cũng không có làm khó Dương Vô Địch. Hắn chỉ tiếc không thể nhìn thấy viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan tàn thứ phẩm kia có chỗ gì kỳ diệu.

Nhưng cũng không sao, dù gì trong tay Diệp Thu vẫn còn có rất nhiều đan dược, quay đầu lại hắn sẽ tìm những người khác để thử nghiệm một chút.

Dương Vô Địch trước khi đi còn nói thêm: "Đúng rồi Diệp sư đệ, ngươi có rảnh rỗi thì hãy đi tới Thủ phong nhìn một cái đi. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì vị tiểu đồ đệ kia của ngươi cũng đã sắp phá hủy đến Ngọc Thanh điện rồi đó."

"Cái gì?!!" Diệp Thu vừa chuẩn bị để cho Lâm Thanh Trúc đi đón tiểu Linh Lung trở về, ngay lập tức liền bị câu nói này của Dương Vô Địch kinh sợ đến chảy mồ hôi lạnh ướt đẫm cả lưng.

Tiểu nha đầu này mạnh như vậy sao?

Nàng đã sắp phá hủy cả Ngọc Thanh điện rồi ư?

"Tía má ơi! Nếu ta không đến đó thì đoán chừng chưởng giáo sư huynh sẽ tìm tới cửa a!"

Diệp Thu nơi nào còn dám ở lại, trong nháy mắt hắn liền hướng về phía Thủ phong mà bay đi.

Tiểu nha đầu chết tiệt kia thật sự là không có chút nào để cho người ta bớt lo mà!

Ta vốn cho rằng lần này nàng sẽ triệt để thay đổi mà nghiêm túc đọc sách. Ai có thể ngờ lần này nàng lại gây ra đại họa còn dọa người hơn so với lần trước.

Diệp Thu thi triển ra Côn Bằng Bảo Thuật, không đến một cái chớp mắt hắn đã đi tới học đường tại Thủ phong.

Nhìn xem mặt đất là một mảnh bừa bộn, học đường đã hóa thành một vùng phế tích, Diệp Thu liền bụm mặt, không đành lòng nhìn thẳng.

Quá thảm đi!

Cả một tòa lầu cao như thế mà đều bị tiểu nha đầu kia đánh sập, biến thành một mảnh hỗn độn!

Nếu để cho Mạnh Thiên Chính biết được chuyện này thì ông ta sẽ tìm ta mà liều mạng mất!

Diệp Thu ngẫm lại liền có cảm giác nghĩ mà sợ.

Hắn nhìn xem xung quanh một cái, bắt gặp cách đó không xa truyền đến động tĩnh mà vội vàng đi tới thăm dò.

Tại nơi đó, bên trong đám người có một tiểu lo li trên vai khiêng một cái chùy còn lớn hơn so với nàng đang toét miệng cười và nhìn xem đám đệ tử của Thủ phong.

"Các ngươi cùng lên đi, ta muốn đánh mười tên!"

Chương 353 - Nàng Vì Ta Mà Tới Ư?

Bởi vì nơi này có động tĩnh thực sự quá lớn, cho nên thủ tọa và đệ tử của các sơn mạch còn lại đều tiến đến, muốn nhìn xem một chút đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi bọn hắn trông thấy một tiểu lo li chỉ mới năm sáu tuổi mà có thể đánh sập một tòa lầu cao thì lập tức mơ hồ.

Đây là con em nhà ai mà lại dữ dội như thế?

"Trời đất! Thật không thể tin nổi! Nàng còn nhỏ tuổi như vậy mà sức chiến đấu lại bưu hãn như thế sao?"

"Bảy tám đệ tử của Thủ phong thay nhau mà lên vậy mà đều không thể đánh bại nàng! Nàng cũng quá mãnh liệt đi!"

"Thanh chùy trong tay nàng phải nặng khoảng chừng trăm vạn cân a! Con mẹ nó, nàng làm sao có thể? Các ngươi hãy nói cho ta biết nàng làm sao có thể?"

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt bối rối, không dám tin một màn trước mắt mình.

Chỉ thấy tiểu lo li kia từng bước một đi về phía Ngọc Thanh điện, bọn hắn cũng chỉ có thể chậm rãi bước lui về sau.

Trong đám người, Tề Hạo yên lặng đứng ở một bên nhìn xem, sau khi trông thấy hết thảy trong lòng hắn liền cảm thán một trận.

"Aiii, hiện tại những đứa nhỏ đều mạnh như vậy sao?"

"Nhớ lại năm xưa ta cũng là học sinh nổi danh của Bổ Thiên giáo, nhưng so với thế hệ hôm nay thì. . ."

"Aiii, một lời khó nói hết a. . ."

Tề Hạo thở dài một tiếng, dần dần cũng đoán được thân phận của tiểu Linh Lung.

Nàng chính là tiểu đệ tử mới nhập môn của Tử Hà phong mà phụ thân hắn đã nhắc tới.

Nếu như không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy nàng, vậy hắn còn chưa tin tiểu nha đầu này dữ dội như thế.

Tiểu Linh Lung đi một hồi thì bỗng nhiên dừng lại bước chân, không biết nàng nghĩ tới điều gì mà quay đầu hướng về đám người hỏi: "Ai tên là Tề Hạo?"

Vừa dứt lời, thanh chùy trong tay đột nhiên bị đập xuống đất, tạo ra một cái hố nhỏ.

Tiểu Linh Lung khí định thần nhàn nhìn về phía mọi người.

Lời này vừa nói ra, Tề Hạo đang đứng xa xa ăn dưa thì bỗng nhiên trong lòng run lên, có cảm giác phía sau lưng phát lạnh.

"Vãi chưởng!"

"Tại. . . tại sao nàng lại đột nhiên gọi tên ta?"

"Là ta sao?"

"Nàng. . . vì ta mà tới ư?"

Tề Hạo cũng không biết mình đã tại thời điểm nào đắc tội tiểu nha đầu này, để cho nàng vừa tới thì liền gọi tên hắn.

Tiểu Linh Lung vừa hô lên cái tên Tề Hạo về sau, đám người

hết sức ăn ý mà cùng nhau quay đầu nhìn về phía Tề Hạo.

Gặp tất cả mọi người đều quay đầu nhìn mình, Tề Hạo âm thầm run lên, rồi cũng đi theo bọn hắn mà quay đầu lại.

Nhưng khi hắn phát hiện đằng sau lưng mình đã không có người thì lập tức hoảng hốt.

Xong ta rồi!

Tề Hạo lại quay đầu xác nhận một chút, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình thì liền dứt khoát hung ác hô to: "Ai tên là Tề Hạo?"

Hô xong hắn lại quay đầu, nhún vai, nói: "Xem ra nơi này không có người tên là Tề Hạo. Tiểu muội muội, ngươi tìm Tề Hạo làm cái gì?"

Tề Hạo mặt không đỏ tim không đập rộn, chững chạc đàng hoàng phủ nhận thân phận của mình.

Tại thời điểm này còn muốn mặt mũi gì nữa chứ?

Hắn vốn đến đây để xem trò vui, chứ cũng không muốn bị cuốn vào.

Cũng không phải hắn đánh không lại tiểu Linh Lung, mà chủ yếu là do tiểu nha đầu này chính là đồ đệ của Diệp Thu, do đó hắn không dám động nàng.

Đừng nói là Tề hạo không dám, mà ngay cả cha hắn tới đây thì cũng không dám động nàng.

Tề Hạo dứt khoát hung ác coi như chính mình không biết cái gì.

Gặp ở đây không có Tề Hạo, tiểu Linh Lung không khỏi có chút thất vọng.

Nàng cũng không có quên ngày hôm qua sư tôn đã nói với nàng rằng phải đánh Tề Hạo của Tàng Kiếm phong tơi bời.

Miệng nhỏ của nàng lầm bầm vài câu rồi tức giận nói ra: "Ta muốn đánh hắn."

Tề Hạo nghe xong mà lập tức tâm lạnh.

Con mẹ nó! Lão tử cũng không đắc tội ngươi thì tại sao ngươi lại muốn đánh ta?

Đây là người ngồi trong nhà nhưng họa từ trên trời rơi xuống ư?

Vãi thật!

Tiểu Linh Lung không biết lại nghĩ tới cái gì mà nhìn về phía Tề Hạo, cười hì hì hỏi: "Ngươi có biết Tàng Kiếm phong ở nơi nào không? Nếu có thì ngươi có thể mang ta tới đó được chứ?"

Tề Hạo liền vội vàng lắc đầu, nói: "Ừm, ta cũng không biết. Tiểu sư muội, ngươi vẫn là chớ đi tới Tàng Kiếm phong, vì ta nghe nói ở đó có quái vật ăn thịt người rất đáng sợ. Ngươi tuyệt đối đừng đi."

"Thật sao?" Nghe thấy có quái vật ăn thịt người thì tiểu Linh Lung lập tức hưng phấn hơn.

Đám người gặp Tề Hạo mang bộ dáng sợ hãi mà trong lòng cảm thấy buồn cười.

Từ khi nào mà đường đường là Đại sư huynh của Tàng Kiếm phong mà cũng biến thành một kẻ hèn mọn như thế?

"Ha ha ha. . . Khó được a khó được a! Đại sư huynh không ai bì nổi của Tàng Kiếm phong vậy mà hôm nay lại trở nên sợ như thế sao?"

Đám người cười to một trận, có người nói với tiểu Linh Lung: "Tiểu sư muội, cái Ngọc Thanh điện này không có gì tốt để phá hủy đâu, nếu được thì sư huynh sẽ mang ngươi tới Tàng Kiếm phong nhé? Trên Tàng Kiếm phong có một cái Kiếm Các phi thường đặc biệt, bên trong chứa vô số bảo kiếm đếm không hết. Nếu ngươi phá hủy nó thì nhóm chúng ta liền tin ngươi thật sự có bản lĩnh."

Lời này vừa nói ra, Tề Hạo lập tức đen mặt lại.

Tiểu Linh Lung nghe xong thì lại càng thêm hưng phấn, la lên: "Tốt tốt, mau dẫn ta tới Tàng Kiếm phong đi."

Tề Hạo liền giật mình, nhìn xem người vừa nói kia mà trong lòng trở nên hung ác.

Nếu ngươi đã bất nghĩa thì cũng đừng trách ta bất nhân!

Chương 354 - Giở Trò

Tề Hạo nói ra: "Tiểu sư muội, Tàng Kiếm phong kia cũng không vui đâu, nếu được thì ta sẽ dẫn ngươi đi tới Thí Kiếm phong nhé? Nơi đó chơi vui hơn vì khắp núi đều là linh thú, rất tốt để ngươi vui chơi."

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử của Thí Kiếm phong lập tức giật mình.

Vãi lồng! Tiểu tử này giở trò a!

"Thí Kiếm phong cũng chơi không vui đâu, ngươi đi tới Quy Vân phong đi, tại Quy Vân phong chơi rất vui."

"Ngươi nằm mơ đi, phải là Tề Thiên phong chơi rất vui mới đúng, tại đó có ngọn núi cao hơn trời, rất là bá khí."

"Muốn chơi vui thì ngươi nên đến Thiên Thủy phong, nơi đó thuần một sắc là các sư tỷ xinh đẹp, ngươi nhất định sẽ chơi rất vui."

"Chơi cái gì ở Thiên Thủy phong chứ? Ngươi thật không đứng đắn a!"

Hiện trường lập tức hỗn loạn tưng bừng, một đám người tranh nhau nói muốn cho tiểu Linh Lung đi tới sơn mạch khác, chứ đừng đến sơn mạch của mình.

Vào lúc này, một đạo thân ảnh màu xám tro vội vã bay tới.

Khi người này trông thấy mặt đất là một mảnh bừa bộn, học đường đã hóa thành một vùng phế tích, toàn bộ khuôn mặt người này liền đen lại như đít nồi.

"Là ai làm?" Từ trưởng lão tê tâm liệt phế gầm thét lên.

Ông ta chỉ mới rời đi một lát mà khi trở về thì học đường liền tan nát.

Nhìn xem mặt đất là một bãi phế tích bừa bộn, Từ trưởng lão không thể tin được.

Huyết áp của ông ta lập tức tăng lên, tuổi ông ta đã lớn thì làm sao chịu được loại đả kích này?

Nghe thấy tiếng thét tê tâm liệt phế của Từ trưởng lão mà đám người không dám nói một lời, lặng lẽ meo meo tránh ra một lối đi, rồi chỉ tay về phía tiểu Linh Lung.

Từ trưởng lão quay đầu nhìn, phát hiện tiểu Linh Lung đang khiêng chùy mà lập tức phun ra một ngụm lão huyết.

"Phụt!!!"

Ông ta bị tức giận công tâm, trực tiếp ngã xuống ngất lịm đi.

Từ trưởng lão cũng không biết rõ tiểu Linh Lung tại thời điểm nào đã mang chùy tiến vào học đường.

Ông ta đã dặn đi dặn lại đám học sinh, nhưng không ngờ ông ta mới rời đi mấy phút thì học đường liền biến thành cái bộ dáng này.

"Sư thúc, tỉnh dậy đi. . ." Gặp Từ trưởng lão ngã xuống đất ngất đi, tất cả mọi người vội vàng chạy tới đỡ lấy ông ta.

Một lát sau, Từ trưởng lão rốt cục cũng tỉnh lại. Nhìn xem học đường đã bị hủy đi mà ông ta đau lòng nhức óc một trận.

Từ trưởng lão tự trách mình đã bị ma xui quỷ khiến, bị những bảo vật kia dụ dỗ mà để cho tiểu Linh Lung một lần nữa tiến vào học đường.

Ông ta vô cùng tuyệt vọng, hối hận lúc ấy không nên thu lấy những lễ vật kia, chủ yếu là do Diệp Thu đã đưa cho ông ta quá nhiều bảo bối.

"Phù. . ."

Từ trưởng lão thở phào một hơi, dần dần tỉnh táo lại. Ông ta cũng không có nổi giận nữa, mà là hòa ái dễ gần đi đến bên người tiểu Linh Lung, hỏi: "Linh Lung, lần này là vì cái gì?"

Tiểu Linh Lung nghiêng đầu một cái, nghiêm túc suy tư một hồi rồi nói: "Ta nói với bọn hắn là ta có thể dùng một cái chùy để đập nát tòa nhà này, tiểu tử họ Dương kia không tin nên nói ta khoác lác, hắn nói ta không có bản sự mà còn ưa thích mạnh miệng. Vậy ta làm sao có thể nhẫn được, thế là ta liền dung một cái chùy phá hủy tòa nhà này."

Tiểu Linh Lung chậm rãi giải thích, Từ trưởng lão nghe xong mà khóe miệng co giật, lập tức phun ra một ngụm trọc khí.

Trong lòng ông ta hận không thể nhấn đầu tên tiểu tử Dương Bất Bại kia xuống mặt bàn, sau đó đánh nát cái mông của hắn.

Con mẹ ngươi! Ngươi không có việc gì mà lại đi trêu chọc tiểu nha đầu ngu ngơ này làm gì hả?!!

Có chuyện gì mà nàng không dám làm đâu chứ?!!

"Sau đó thì sao?" Từ trưởng lão tiếp tục hỏi.

Nhìn xem tình huống hiện tại làm cho ông ta cảm thấy chuyện này tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Chỉ nghe tiểu Linh Lung tiếp tục nói ra: "Sau khi ta phá hủy tòa lầu đó nhưng tiểu tử kia vẫn còn không phục, thế là ta lại đánh hắn một trận, đánh cho hắn thành cái đầu heo. Về sau có mấy vị sư huynh đi ngang qua cũng muốn động thủ cùng ta, cho nên ta

liền đánh bọn hắn luôn."

Nghe đến đó thì Từ trưởng lão lập tức run lên vì đã thấu hiểu tất cả. Lần trước ông ta cũng bởi như thế mà bị nàng đánh.

Từ trưởng lão nhìn xem mấy tên đệ tử của Thủ phong đang nằm trên mặt đất, chật vật không chịu nổi.

Bọn hắn chỗ nào có thể nghĩ mình đã tu đạo mấy năm nhưng ngày cả một tiểu nha đầu cũng đánh không lại.

Linh Lung còn muốn nói điều gì thì Diệp Thu đã đi tới bên người nàng.

Vừa nhìn thấy Diệp Thu xuất hiện thì tất cả mọi người đều nới lỏng một hơi.

Nếu như Diệp Thu còn không đến thì bọn hắn đều có chút lo lắng tiếp xuống tiểu Linh Lung có thể sẽ phá hủy Ngọc Thanh điện hay không?

Không ai nghĩ ra trên đời này có sự tình gì mà nàng không dám làm!

Chương 355 - Hố Người

"Bái kiến Diệp sư thúc."

Đám người cùng nhau hành lễ với Diệp Thu.

Diệp Thu không giống với Từ trưởng lão, hắn thân là thủ tọa của một mạch, lại có thực lực cường đại, nên sẽ có quyền uy nhất định, do đó mọi người ở đây không dám không hành lễ với hắn.

Diệp Thu nhẹ gật đầu, cũng không nói chuyện mà quay người nhìn về phía tiểu Linh Lung.

Chuyện lúc trước hết thảy chân tướng hắn đã nghe rõ ràng.

Nàng quá tài giỏi đi!

"Linh Lung!" Diệp Thu biểu lộ nghiêm túc hô lên.

Tiểu Linh Lung liền bị hù cho rụt đầu một cái, trốn đến sau lưng của hắn không dám nói lời nào.

Rất nhanh sau đó, Mạnh Thiên Chính cũng vội vàng đi tới hiện trường, nhìn xem nơi này là một tòa phế tích mà sắc mặt tối sầm.

Tiểu nha đầu này quả nhiên như ta sở liệu, nàng thật là giỏi giang a!

Một tòa nhà lớn như thế mà nàng có thể trực tiếp phá hủy!

Mạnh Thiên Chính dạo bước đi tới, đám người vội vàng cúi đầu hành lễ, ông ta cũng không có tâm tình đáp lại mà đi tới trước mặt Diệp Thu, khóe miệng giật một cái, nói: "Diệp sư đệ, ngươi thật đúng là luôn tìm việc cho sư huynh hoạt động a."

"Ha ha ha, chưởng giáo sư huynh, ta thực sự rất có lỗi, cái tòa này cứ để Tử Hà phong của ta đền bù thiệt hại." Diệp Thu cũng là nhịn không được mà cười ra tiếng, nói.

Không hổ là bảo bối đồ nhi của ta! Nàng quá mạnh đi!

Ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng đều đen mặt, mang bộ dáng hoài nghi nhân sinh.

Diệp Thu bỗng nhiên có cảm giác vui thích, thoải mái.

Cũng không phải nói Diệp Thu cố ý nghĩ trả thù Mạnh Thiên Chính, mà hắn chỉ thuần túy xuất hiện ý nghĩ xấu trong lòng. Bởi vì có thể trông thấy Mạnh Thiên Chính xuất hiện vẻ mặt này quả thật rất khó được.

Mạnh Thiên Chính mang vẻ mặt buồn bực nhìn xem tiểu Linh Lung đang dung ánh mắt vô tội nhìn ông ta.

Nếu như ông ta so đo chuyện này với nàng thì sẽ biến thành kẻ khi dễ trẻ nhỏ rồi.

Mạnh Thiên Chính khoát tay áo, nói: "Được rồi, chút chuyện nhỏ này cũng không nhọc đến Diệp sư đệ quan tâm. Số tiền nhỏ ấy Thủ phong của ta vẫn bỏ ra được."

Ông ta chỉ cảm thấy tê cả da đầu, còn may là ông ta đã có dự kiến trước nên liền mang đi trước đám con em của các trưởng lão tại Thủ phong, nếu không bọn chúng cũng sẽ gặp nạn.

Diệp Thu đang muốn nói cái gì thì Từ trưởng lão mang bộ mặt đầy nước mắt nước mũi đi tới.

Bên ngoài vừa vặn rơi xuống một trận mưa to, Từ trưởng lão khóc đến tê tâm liệt phế, đau lòng nhức óc không thôi.

"Diệp sư đệ à, ngươi mau dẫn đứa nhỏ này trở về đi, ta thật sự

không dạy được nàng."

"Ngươi hãy coi như thương ta mà tha cho ta một mạng đi, trái tim nhỏ của ta chịu không nổi loại đả kích này đâu. Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa mà."

Từ trưởng lão nước mắt tuôn rơi đầy mặt, ông ta cũng đã triệt để kinh sợ mà ngay lập tức từ trong ngực lấy ra các bảo vật mà lúc trước Diệp Thu đã đưa cho ông ta rồi tiếp tục nói: "Diệp sư đệ, số bảo bối của ngươi sư huynh vô phúc tiêu thụ. Ngươi thu hồi chúng về đi, ta sẽ coi như hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì. Có thể chứ?"

Diệp Thu liền xấu hổ một trận, nhìn xem Từ trưởng lão đưa tới đồ vật mà không có thu lại.

Hắn quay đầu nhìn xem tiểu Linh Lung đang mang ánh mắt vô tội một chút, cảm thấy vừa bực mình mà vừa buồn cười.

Xem ra chuyện đọc sách của Linh Lung Đại Đế lần này lại thất bại rồi.

Diệp Thu chậm rãi nói: "Sư huynh, mấy đồ vật này cứ coi như là tiền đền bù cho ngươi đi. Ta thực sự rất có lỗi khi đã tạo thành phiền toái lớn như vậy cho ngươi, trong lòng ta cũng rất không đành lòng. Về phần chuyện đi học của Linh Lung nhà ta thì cứ coi như đã xong đi."

Nghe được Diệp Thu nói vậy, trong lòng Từ trưởng lão cuối cùng cũng có chút an ủi.

Đầu năm nay làm công không dễ dàng a!

Ta chưa từng nghe nói qua đi dạy học mà còn kém chút đem cái mạng già của mình góp đi vào!

Từ trưởng lão xem như đã triệt để kinh sợ.

Diệp Thu còn muốn nói cái gì thì góc áo đã bị tiểu Linh Lung nắm chặt một cái. Hắn cúi đầu xem xét thì thấy nàng đầy vẻ vô tội nói: "Sư tôn, đệ tử không được đọc sách nữa sao?"

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, vội vàng an ủi nàng: "Đương nhiên là có! Trở về núi vi sư sẽ chuyên môn mời cho ngươi một vị lão sư dạy kèm lên núi để dạy ngươi đọc sách viết chữ. Như vậy có được hay không?"

Tiểu Linh Lung suy nghĩ, nói: "Thế thì đệ tử còn có bạn bè chơi đùa cùng nhau không?"

Diệp Thu lập tức nghẹn lơi. Ngươi còn dám đòi chơi đùa nữa sao? Nếu ngươi lại chơi đùa thì kế tiếp có phải ngươi sẽ hủy đi cả Tử Hà phong rồi không?

Diệp Thu cũng không muốn thấy cảnh Tử Hà phong vừa mới xây xong đạo trường thì liền bị tiểu nha đầu này phá hủy.

Lúc này hắn bỗng nhiên nhìn thấy Tề Hạo đứng trong đám người mà lập tức toát ra một cái ý nghĩ.

"Ừm, được rồi, hôm nào vi sư sẽ mang ngươi lên Tàng Kiếm phong, bởi vì tiểu đồng bọn dưới trướng Tề sư bá của ngươi là rất nhiều, ta sẽ để cho bọn hắn chơi với ngươi có được hay không?"

Lời này vừa nói ra, Tề Hạo lập tức run lên trong lòng.

Vãi lồng! Diệp sư thúc đừng có hố người như thế chứ?

Xong xong! Ta đã bị ghi nhớ rồi!

Tề Hạo đều đã tâm lạnh. Lúc đầu hắn đến đây là để xem trò vui, nhưng kết quả chỉ trong chớp mắt mà nhân vật chính liền biến thành chính hắn.

Chương 356 - Chỉ Bằng Một Chùy

"Được a, chúng ta liền lên Tàng Kiếm phong đánh Tề Hạo." Nghe thấy sẽ đi Tàng Kiếm phong, tiểu Linh Lung lập tức hưng phấn quơ quơ nắm tay nhỏ, hô lên.

Tề Hạo càng tâm lạnh hơn, vội vàng nói với Diệp Thu: "Diệp sư thúc, không thể chơi như vậy được đâu..."

Diệp Thu quay đầu lại, tỏ vẻ vừa trông thấy Tề Hạo thì liền kinh ngạc mà nói ra: "Ấy, thì ra Tề sư điệt cũng ở đây! Ta thật không có ý tứ a!"

Tề Hạo lập tức sắc mặt tối đen. Ngài còn không có chú ý sao? Ngài ngay từ đầu đã nhìn thấy ta mà còn cố ý nói ra những lời này để cho ta nghe!

"Ha ha ha, xem ra Tàng Kiếm phong sẽ gặp phải tai ương rồi! Tiểu nha đầu này mà đi lên Tàng Kiếm phong, lấy tính cách của nàng thì tuyệt đối sẽ gây ra đại sự!"

"Ta thật không có ý tứ! Chỉ vì nhất thời nhịn không được nên ta xin cười trước! Ha ha ha ha!"

"Ta đột nhiên có chút đau lòng cho Tề Hạo, chẳng biết tại sao hắn lại bị tiểu nha đầu này để mắt tới? Các ngươi nói xem hắn có thể là đối thủ của nàng hay không?"

Đám người nghị luận một trận, càng thảo luận thì càng kịch liệt.

"Khó mà nói! Tề Hạo tuy là đã bước vào Vô Cự cảnh, nhưng

tiểu nha đầu này có tiềm lực quá kinh người, nếu như lại cho nàng một chút thời gian thì nàng tuyệt đối có thể vượt qua hắn. Đến lúc đó đừng nói là Tề Hạo, mà đoán chừng ngay cả Đại sư huynh tới thì cũng phải nằm sấp."

Đám người cảm thán không thôi sau khi kiến thức đến tiềm lực kinh người của tiểu Linh Lung.

Trên đời này vậy mà lại có thần nhân như thế, nàng chỉ mới năm, sáu tuổi a!

Độ tuổi này cốt linh chưa dài đủ nên chưa thể bắt đầu tu luyện, nhưng nàng đã mạnh như vậy. Nếu như chờ đến khi nàng bắt đầu tu hành thì chẳng phải nàng sẽ nghịch thiên sao?

"Tốt! Tất cả giải tán đi!" Mạnh Thiên Chính để cho đám đệ tử vây xem di tản, tâm tình ông ta không quá tốt.

Đợi sau khi tất cả mọi người đều đã rời đi, Mạnh Thiên Chính rất không vui vẻ mà đi tới nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Vừa rồi ông ta đã quan sát vết tích trên đống đổ nát kia, rất hiển nhiên tòa nhà này đã bị nàng đánh sập rất thẳng thắn, chỉ bằng một chùy liền bẹp dí.

Mạnh Thiên Chính phát hiện điểm này về sau thì trong lòng vô cùng chấn kinh.

Ông ta thật sự không thể tin nổi một tiểu nha đầu nhỏ tuổi như vậy mà lực đạo lại to lớn như thế.

Mạnh Thiên Chính cẩn thận tra xét thân thể tiểu Linh Lung một cái thì càng thêm giật mình.

Thật không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà đã khai phát tiềm lực của nàng đến loại tình trạng này!

Nàng đã đạt tới Thiên Tướng cảnh!

Tại bên trong Đại Hoang có rất ít sẽ đi Luyện Thể, bởi vì Luyện Thể chỉ có thể đánh ra một điểm căn cơ khi cốt linh chưa trưởng thành, có chút trợ giúp cho việc tu hành về sau.

Nếu như căn cơ đánh càng ổn thì tương lai bắt đầu luyện khí tu vi sẽ tiến bộ đặc biệt nhanh.

Nhưng người bình thường nhiều nhất chỉ có thể đánh căn cơ tới Trúc Cơ kỳ, tài nguyên thiên phú hơi tốt thì tối cao cũng chỉ là Huyền Chỉ cảnh, mà Diệp Thu lại có thể giúp nàng tăng lên tới Thiên Tướng cảnh!

Mạnh Thiên Chính cảm thấy không thể tin được, vì lấy tiềm lực của tiểu Linh Lung hiện tại mà nếu tương lai bắt đầu tu hành thì sẽ có tăng lên nhanh như diều gặp gió.

Nàng sẽ là người kế vị Diệp Thu sao?

Mạnh Thiên Chính không khỏi phỏng đoán, nếu như tiểu Linh Lung thật sự có thể đạt tới độ cao của Diệp Thu hiện tại, như vậy đối với Bổ Thiên giáo mà nói tuyệt đối chính là chỗ tốt cực lớn.

Nghĩ tới đây mà Mạnh Thiên Chính vui mừng cười một tiếng, sờ lên đầu nhỏ của tiểu Linh Lung, nói: "Không tệ, tuổi ngươi còn nhỏ mà thực lực lại cường đại như vậy, tương lai ngươi nhất định cũng là một vị cường giả tuyệt thế."

Ông ta không nhịn được mà tán dương nàng một câu, sau đó quay đầu lại nói với Diệp Thu: "Diệp sư đệ, ngươi lại cho sư huynh một niềm vui vô cùng to lớn nữa rồi! Tiểu nha đầu này đã đến Thủ phong hai lần, mà lần sau còn dọa người hơn so với lần trước. Lần tiếp theo ta mong… nàng đừng tới nữa."

Nói đến đây mà Mạnh Thiên Chính liền xấu hổ một trận. Ông ta không dám nghĩ tới lần tiếp theo tiểu Linh Lung đến Thủ phong

thì nàng sẽ gây ra loại cảnh tượng kinh khủng như thế nào.

Nàng quá đáng sợ!

Sự tình hôm nay tiểu Linh Lung chỉ dùng một chùy mà đã hủy đi học đường cũng đã truyền ra ngoài, bên trong bảy mạch đều có lưu truyền.

Tất cả mọi người rất muốn gặp mặt tiểu nha đầu vừa đi học hai ngày mà đã trực tiếp phá hủy học đường này đến cùng mạnh bao nhiêu?

Nhìn xem mặt mo của Mạnh Thiên Chính đã biến thành một mảnh đen thui, Diệp Thu không nhịn được mà phá lên cười, nói: "Ha ha ha ha… Mạnh sư huynh, ta thật xin lỗi a! Tiểu đồ đệ của ta quá ngang bướng nên đã tạo thành phiền toái cho các ngươi, vậy ta liền mang nàng trở về!"

Trong lòng Diệp Thu mừng thầm một trận, hắn mang theo tiểu Linh Lung rời khỏi Thủ phong và trở về Tử Hà phong.

Chương 357 - Đại Đột Phá

Sau khi Diệp Thu rời đi, Mạnh Thiên Chính rốt cục cũng không kềm được.

"Về sau nếu tiểu nha đầu kia lại đến đây thì phải nhìn chằm chằm nàng cho ta, một khắc cũng không thể thư giãn, đặc biệt là này Ngọc Thanh điện này ngàn vạn không thể để cho nàng tới gần."

Mạnh Thiên Chính nghiêm túc dặn dò, chúng đệ tử sau lưng hắn vội vàng đáp lại.

"Chúng đệ tử minh bạch, nhất định sẽ giám sát nàng chặt nàng."

Mạnh Thiên Chính quay đầu nhìn thoáng qua Từ trưởng lão, sau đó lắc đầu nói: "Từ sư đệ, ngươi yên tâm đi, trở về ta sẽ gọi người giúp ngươi xây lại học đường, để cho ngươi tiếp tục dạy học."

Từ trưởng lão nước mắt tuôn rơi đầy mặt, nội tâm cảm kích một trận, trong lòng đã triệt để sợ hãi.

Lần sau vô luận Diệp Thu lại cho ông ta pháp bảo gì thì một trận đều không nhận tiểu Linh Lung vào học đường.

Lúc này, Diệp Thu cùng tiểu Linh Lung đã một lần nữa trở lại Tử Hà phong.

Hai vị đệ tử tiến lên chào đón, Lâm Thanh Trúc nghi ngờ hỏi: "Sư tôn, không phải hôm nay ngài để cho đệ tử đi đón tiểu sư muội sao?"

Nàng vừa tu luyện xong và đang chuẩn bị lên Thủ phong đòn về tiểu Linh Lung, nhưng liền nhìn thấy Diệp Thu dẫn người trở về mà không khỏi hiếu kì.

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Không cần, về sau các ngươi đều không cần đón nàng nữa."

"A. . ."

Hai nàng không hiểu gì hết. Tiểu sư muội lại náo ra đại sự gì rồi ư?

Chỉ nghe Diệp Thu giải thích: "Nàng đã phá hủy học đường, cho nên Từ sư bá của các ngươi đã khóc lóc hô hào để cho ta mang nàng rời đi, bởi vì ông ta không muốn dạy nàng nữa."

Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc cũng không còn gì để nói, Triệu Uyển Nhi thì chỉ biết cười khổ.

Tiểu nha đầu này quả nhiên yên tĩnh không được mấy phút thì lại bắt đầu gây ra sóng gió.

Lần trước còn tốt khi nàng chỉ đánh mấy đứa nhóc, nhưng lần này nàng lại trực tiếp hủy đi học đường.

Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng đi tới bên người tiểu Linh Lung, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, buồn cười nói ra: "Tiểu sư muội, tại sao ngươi có thể hủy đi học đường của người ta chứ, như vậy là không đúng đâu. Về sau ngươi không thể làm như vậy nữa biết chưa?"

"Ừm, ta biết rồi. . ." Tiểu Linh Lung đáp ứng cho có, còn về phần sau này nàng có còn hủy đi học đường nữa hay không thì chính nàng cũng không biết rõ.

"Tốt, tất cả đều trở về tu luyện đi, để chuẩn bị cho đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn một tháng sau." Diệp Thu mở miệng nói

ra, sau đó quay người đi vào Càn Thanh điện để tiếp tục nghiên cứu luyện đan thuật.

Tiểu Linh Lung thì bị hai vị sư tỷ mang đi. Sau khi trải qua chuyện này, tiếp xuống một tháng Bổ Thiên giáo đều mười phần bình tĩnh, cơ bản không có náo ra cái đại sự gì.

…

Một tháng sau, cửa chính của Càn Thanh điện chậm rãi mở ra, Diệp Thu từ bên trong đi ra.

Hôm nay chính là thời gian diễn ra đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn.

Một luồng gió mát thổi qua, trên đại điện của Tử Hà phong tràn ngập một tầng Vân Hà màu tím.

Quay đầu lại nhìn, phía chân trời đang tấp nập bay qua mấy đạo thân ảnh, bọn họ đều hướng về một cái phương hướng mà bay đi, thình lình tạo ra một bộ Tiên gia thánh địa chi cảnh, làm cho người ta không khỏi đắm chìm trong đó.

"Sư tôn."

Lúc này, phía dưới truyền đến một giọng nói thanh thúy, Lâm Thanh Trúc mang theo tiểu Linh Lung và Triệu Uyển Nhi đến đây tập hợp.

Nhìn các nàng đã hoàn thành trận địa sẵn sàng đón đánh quân địch, đã thu hồi tâm tư chơi đùa lúc trước, tựa như đã làm tốt chuẩn bị.

Trận luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này chính là thịnh hội lớn nhất Đông Hoang, có liên quan đến việc Tử Hà phong có thể thành danh hay không, các nàng có thể vì sư môn mà tranh đoạt vinh dự hay chăng?

Vừa rồi Diệp Thu đã trông thấy có không ít đệ tử của Thủ phong dẫn đầu xuất phát, Liễu Thanh Phong cũng đã trở về Thủ phong vào ngày hôm qua.

Tiểu tử này cũng không chịu thua kém, trải qua một tháng khổ tu ngộ đạo phía dưới Bàn Đào Thụ, hắn vậy mà đã đem tu vi kéo đến Vô Cự cửu phẩm.

Diệp Thu cũng không biết rõ hắn là thế nào làm được, có lẽ là do Mạnh Thiên Chính đã ban cho hắn linh quả, linh dược lợi hại gì đó, rồi lại mượn nhờ hiệu quả phụ trợ tu luyện cường đại của Bàn Đào Thụ mà tu vi phi tốc bạo tăng.

Tốc độ tăng lên này của Liễu Thanh Phong ngay cả Diệp Thu cũng đều giật mình. Nói thế nào hắn cũng là người thừa kế chức vị chưởng giáo, do đó điểm tài nguyên ấy Mạnh Thiên Chính vẫn có thể bỏ ra được.

Tuy nhiên sau khi Diệp Thu nhìn thấy các đồ nhi của mình cũng đã có đại đột phá thì trong lòng hắn lập tức thoải mái hơn.

Chương 358 - Đại Hội Luận Đạo Bắt Đầu

Một tháng qua, được sự giúp đỡ của Diệp Thu, tu vi của Lâm Thanh Trúc cũng đã đạt tới Vô Cự cửu phẩm.

Mà nàng lại nắm giữ các loại bí thuật Thiên giai như Tu La Trảm, có thể nói nàng cũng thuộc về thê đội thứ nhất trong hàng ngũ thiên chi kiêu tử.

Về phần Triệu Uyển Nhi thì tương đối kém một điểm khi chỉ có tu vi Vô Cự ngũ phẩm, tăng lên không phải rất nhanh. Có thể là do nàng trầm mê trong việc luyện đan, chuyên tâm nghiên cứu luyện đan thuật mà lười nhác việc tu luyện.

Còn tiểu Linh Lung sau khi trải qua một đợt lại một đợt dỗ em bé của Diệp Thu, thực lực của nàng bây giờ đã đạt tới Vô Cự nhất phẩm.

Mặc dù tiểu Linh Lung không có Luyện Khí thành công, nhưng lấy sức mạnh cường hãn từ tu vi Luyện Thể thì nàng không có chênh lệch bao nhiêu so với Luyện Khí.

Điều duy nhất khiến cho tiểu Linh Lung không được hoàn mỹ chính là nàng tuy có lực lượng cường đại nhưng lại không có bí pháp cường đại để chèo chống, do đó nàng không thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất.

Một tháng qua, Diệp Thu đã trước trước sau sau mời tới mấy vị lão sư tư thục để dạy cho tiểu Linh Lung biết chữ, nhưng cơ hồ mỗi một vị đều chịu không nổi ngày đầu tiên mà liền mặt mũi xám xịt chạy trốn.

Bây giờ không có biện pháp nên Diệp Thu chỉ có thể dùng nhất phương thức ngang ngược để dạy nàng. Đó chính là để nàng chiến đấu, không ngừng chiến đấu, không ngừng nhận chiêu.

Hắn có ý đồ sử dụng chiến đấu để cho tiểu Linh Lung từ trong chiến đấu lĩnh ngộ ra sự ảo diệu của bí pháp.

Tự thân dạy dỗ mà có thể làm được một bước này là Diệp Thu đã rất tận tụy.

Tổng thể mà nói coi như không tệ. Trải qua một tháng khổ luyện cuối cùng tiểu Linh Lung cũng học xong một bộ bí pháp.

"Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn!"

Bộ bí pháp này chính là thu hoạch từ sau khi Diệp Thu đánh giết Công Tôn Lệ. Đây Chính là bí pháp Thiên giai của Bất Lão sơn.

Hắn cảm thấy nó phi thường thích hợp với tiểu Linh Lung nên đã truyền thụ cho nàng, thuận tiện cũng ban cho nàng Hạo Thiên Chùy.

Cả hai phối hợp để cho sức chiến đấu của tiểu Linh Lung trực tiếp bạo tăng, ngay cả Lâm Thanh Trúc giao thủ cứng đối cứng cùng nàng mà cũng đều có chút phí sức, trừ phi sử dụng Tu La Trảm chứ nếu không sẽ không thắng được nàng.

Lực lượng của tiểu Linh Lung thực sự quá mạnh, để cho Lâm Thanh Trúc đều cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

Nhưng cũng không phải Lâm Thanh Trúc thật sự đánh không lại tiểu Linh Lung, nếu như toàn lực xuất thủ thì Lâm Thanh Trúc tuyệt đối có nắm chắc đánh bại nàng tại bên trong một hiệp.

Dù sao Lâm Thanh Trúc cũng có tu vi Vô Cự cửu phẩm, trước thực lực tuyệt đối thì mọi thứ đều không có ý nghĩa gì.

Lực lượng của ngươi có mạnh hơn nhưng nếu đánh không trúng ta thì cũng uổng công mà thôi, ta không có khả năng luôn một mực chọi cứng cùng ngươi!

Vấn đề này Diệp Thu ngay từ đầu liền cân nhắc đến, cho nên hắn mới dạy Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn cho tiểu Linh Lung, hi vọng nàng có thể dùng bí pháp này để cải biến một nhược điểm của nàng.

Ngay cả Hạo Thiên Chùy mà Diệp Thu cũng đưa cho tiểu Linh Lung. Nhưng nàng cảm thấy cái tên Hạo Thiên Chùy không dễ nghe, do đó nàng đã sửa lại một cái tên khác là Linh Lung Chùy.

Tiểu Linh Lung tự ý như vậy Diệp Thu cũng lười ngăn cản nàng, dù sao cũng là đồ đã tặng nàng nên nàng muốn gọi cái gì thì liền kêu cái đó.

Thông qua một tháng tẩy luyện và bế quan, tu vi Luyện Thể của Diệp Thu cũng đã đạt tới Chí Tôn cảnh, khoảng cách Chí Tôn cảnh hậu kỳ chỉ còn có một đoạn xa, nhưng hắn cũng đã sắp đạt tới.

Đợi cho đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này kết thúc, hắn sẽ trở về bế quan một phen thì liền có thể cân nhắc xung kích Phong Vương cảnh.

Điều đáng được ăn mừng chính là thông qua một tháng bế quan này, tu vi của Diệp Thu cũng đã thành công đạt tới viên mãn khi đột phá vào Chí Tôn cảnh đỉnh phong, thực lực của hắn liền có một sự tăng lên to lớn.

Diệp Thu không chỉ có tu vi tăng lên, mà một kiếm vạn dặm giết một người kia cũng được hắn tu luyện đến trình độ tinh thông, nắm giữ thuần thục sự ảo diệu trong đó.

Có thể nói chỉ với thời gian một tháng ngắn ngủi này mà tất cả

mọi người đều bắt đầu gấp gáp, từng người giống như kẻ điên mà điên cuồng tu luyện.

Dù sao đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn rất khác biệt so với thất mạch hội võ.

Bởi vì ngươi đánh thắng tại thất mạch hội võ thì cũng chỉ đánh ra chút thanh danh tại bản môn mà thôi. Mà một khi ngươi thành danh tại Vân Đỉnh sơn thì ngươi sẽ nổi danh toàn bộ Đông Hoang, cả thế gian đều chú ý đến ngươi.

Diệp Thu nhìn xem các đạo thân ảnh lần lượt bay qua trên bầu trời mà nhàn nhạt nhạt nói ra:

"Được rồi, hôm nay chính là đệ nhất thịnh hội của Đông Hoang chúng ta, đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn."

"Cũng đã đến lúc ta khảo nghiệm thành quả tu hành của các ngươi. Các ngươi có thể lấy được thành tích như thế nào thì phải nhìn tạo hóa của các ngươi."

"Hãy nhớ kỹ một câu của vi sư, nếu muốn một trận chiến liền thành danh thì đừng chọn những tiểu gia hỏa vô danh để đánh, mà phải trực tiếp chọn kẻ mạnh nhất rồi đánh thắng hắn, dùng một trận chiến để phong thần, dù cho đánh thua thì cũng không có gì mất mặt."

Diệp Thu cảm thấy mình vẫn nên dặn dò các nàng vài câu. Bởi vì quy tắc tranh tài của đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn cũng không giống với thất mạch hội võ. Đây hoàn toàn chính là một trận luận võ tự do khi có thể tùy ý chọn lựa đối thủ của mình.

Có ít người đã sớm vang danh bên ngoài, nếu như ngươi đánh bại hắn thì tất cả mọi người đều sẽ thừa nhận ngươi cường đại.

Chương 359 - Trang Bức Nhầm Người

Nghe được Diệp Thu dặn dò, ba nàng sôi trào nhiệt huyết một trận, hô lên: "Sư tôn yên tâm, chúng đệ tử tuyệt đối sẽ không để cho ngài thất vọng."

Tiểu Linh Lung biểu hiện phấn khởi nhất, nói: "Tốt quá! Xuất phát, xuất phát! Đệ tử muốn vô địch cùng thế hệ!"

Triệu Uyển Nhi nhức đầu nhìn xem tiểu Linh Lung và gắt gao nắm lấy tay của nàng, sợ là nếu không để ý thì nàng liền không thấy đâu.

Tiểu nha đầu này cần phải bị nhìn chằm chằm.

"Đi thôi!" Diệp Thu nhàn nhạt nói, sau đó phất ống tay áo dẫn đầu hướng về phía phương hướng của Vân Đỉnh sơn mà bay đi.

Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi mang theo tiểu Linh Lung theo sát phía sau hắn.

Đám người Diệp Thu vừa rời khỏi Tử Hà phong thì liền đụng phải đám người Tàng Kiếm phong vừa mới xuất phát.

Người dẫn đầu là Tề Vô Hối, tinh thần toả sáng, dung quang đầy mặt, tựa hồ hắn vô cùng vui vẻ.

Bên cạnh Tề Vô Hối ngoại trừ con trai ruột Tề Hạo của hắn ra thì còn đi theo một người trẻ tuổi.

Diệp Thu cũng nhận biết người trẻ tuổi này, đây chính là Lý Tài Tư trời sinh thần cốt mà trước đây tại bên trong Ngọc Thanh

điện đã bị Tề Vô Hối cướp đi.

"Ồ, Thiên Tướng cảnh sao?" Trông thấy tu vi của Lý Tài Tư thì Diệp Thu cũng là sửng sốt một cái, nhưng sau đó cũng liền tiêu tan.

Nói thế nào Lý Tài Tư cũng là trời sinh thần cốt, cho nên hắn có loại tiến bộ này kỳ thật đều rất bình thường.

Nhìn xem tu vi của Lý Tài Tư tựa hồ đã sắp đạt đến Vô Cự cảnh, chỉ kém một cái lĩnh ngộ thì hắn liền có thể trực tiếp tiến vào.

So với Lâm Thanh Trúc đã có tu vi Vô Cự cửu phẩm mà nói Lý Tài Tư quả thật quá ảm đạm phai mờ, không đủ để lên trình diện. Tuy nhiên Lâm Thanh Trúc sở dĩ tăng lên nhanh như vậy đều bởi vì có liên quan với Diệp Thu.

Trông thấy đám người Tề Vô Hối, Diệp Thu mỉm cười chào hỏi: "Tề sư huynh, nhìn tâm tình ngươi không tệ như vậy là do gặp được sự tình gì cao hứng sao?"

"Ha ha ha, Diệp sư đệ cứ nói đùa, ta thì có thể có sự tình gì cao hứng chứ?" Tề Vô Hối khiêm tốn đáp, trong lúc vô hình một cỗ Chí Tôn chi lực từ trên thân hắn liền phát ra.

Tề Vô Hối làm như không phải cố ý trang bức mà chỉ là vô tình lộ ra khí tức để cho Diệp Thu nhìn thấy, tựa hồ hắn sợ Diệp Thu không biết vậy.

Cảm nhận được cỗ Chí Tôn chi lực này, khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái, hắn lập tức minh bạch cái gì.

Ta nói làm sao tên này lại vui vẻ như thế, thì ra là do hắn sau khi bế quan một tháng mà đã đột phá.

"Ha ha ha, chúc mừng Tề sư huynh đã thành công đột phá

đứng vào hàng ngũ Chí Tôn." Diệp Thu cười lên chúc mừng.

Tề Vô Hối mang bộ dáng ta rất khiêm tốn, thở dài nói: "Aiii. . . Chỉ là việc nhỏ mà thôi, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới. Cũng không có gì to tát đâu, chỉ đơn giản là đột phá vào Chí Tôn cảnh thôi mà."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

Vãi vãi vãi!

Cái gì mà chỉ đơn giản là đột phá vào Chí Tôn cảnh chứ?

Gia hỏa này được! Hắn bế quan một tháng này cũng không phải là đi tu luyện, mà là chuyên môn đi học tập cách trang bức như thế nào!

Làm sao ta cảm giác mới một tháng không gặp mà bức khí của hắn đã tăng trưởng không ít?

Đám đệ tử của Tàng Kiếm phong cảm thụ được khí tức Chí Tôn từ trên thân Tề Vô Hối mà trong lòng vô cùng kiêu ngạo, cảm thấy như mình đang làm được vậy.

Diệp Thu chỉ im lặng, nhếch miệng mỉm cười, từ trên thân hắn bỗng nhiên tỏa ra một cỗ khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Trong nháy mắt, có một tên đệ tử của Tàng Kiếm phong lảo đảo một cái, kém chút nữa đã bị cỗ khí tức này xung kích cho nằm xuống. Còn tốt là Tề Vô Hối đã phản ứng nhanh mà kịp thời giữ lấy hắn.

"Ái chà, sư điệt, ngươi không sao chứ? Ta cũng là vừa mới đột phá nên nhất thời còn không nội liễm được hết khí tức, kém chút nữa đã ngộ thương ngươi rồi." Diệp Thu ra vẻ không cẩn thận, để cho Tề Vô Hối sắc mặt đều đen.

Sau khi cảm thụ được khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong, Tề Vô Hối lập tức chấn kinh.

Vãi lồng! Tiểu tử này đã ăn phải mãnh dược gì mà có thể nhất cử đạt đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong?

Khí tức khủng bố kia cũng làm cho tất cả mọi người ở đây chấn động không thôi.

Tề Vô Hối vốn cho rằng sau khi hắn đột phá Chí Tôn cảnh thì cuối cùng cũng có thể bình khởi bình tọa cùng với Diệp Thu nên mới trang bức một cái, ai ngờ Diệp Thu đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, con mẹ nó còn hắn vẫn đang bồi hồi tại Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Tề Vô Hối lập tức sắc mặt đều đen. Ta còn trang bức cái gì nữa chứ? Trang bức cái rắm a!

Hắn xem như đã nghĩ thông suốt, coi như muốn trang bức thì cũng không thể trang bức trước mặt Diệp Thu.

Dù sao đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này có rất nhiều người tới, cho nên hắn trang bức cùng bọn họ là đủ rồi, cần tránh xa Diệp Thu một chút.

"Tía má ơi! Diệp sư thúc vậy mà vô thanh vô tức đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phông rồi sao?"

"Ngài cũng quá kinh khủng đi! Ta vốn cho rằng sư tôn đã là mạnh nhất bổn giáo, không nghĩ tới Diệp sư thúc lại càng mạnh hơn."

Một lần “không cẩn thận lộ ra khí tức” của Diệp Thu đã làm cho tất cả mọi người ở đây mông lung.

Cả đám đều mang bộ dáng chưa tỉnh hồn, bọn hắn vốn đang cảm thấy Tàng Kiếm phong rất mạnh thì bỗng nhiên cảm thấy

giống như là rất yếu vậy.

Chương 360 - Chiêu Thức Kỳ Quái

Lúc này, Lý Tài Tư đứng bên cạnh Tề Vô Hối mang ánh mắt phức tạp nhìn xem Lâm Thanh Trúc lạnh như băng sương đứng bên cạnh Diệp Thu không nói một lời.

Hắn muốn lên tiếng chào hỏi nàng nhưng lại không dám. Bởi vì từ thời khắc đặt chân lên núi thì bọn hắn dường như đã mỗi người một ngả.

Lâm Thanh Trúc đã từng là người không được coi trọng nhất, nhưng bây giờ nàng đã là sự tồn tại vạn chúng chú mục, là quán quân của thất mạch hội võ. Còn Lý Tài Tư trước đây là người được xem trọng nhất, nhưng bây giờ hắn khó khăn lắm mới đạt tới Thiên Tướng cửu phẩm.

Cho nên có thể nói, có thời điểm vận khí quan trọng hơn xa so với thiên phú.

Lâm Thanh Trúc có vận khí quá tốt khi gặp được một vị sư tôn luôn đối tốt với nàng.

Còn Lý Tài Tư mặc dù đã được Tề Vô Hối bù đắp, nhưng giai đoạn trước xem nhẹ đã hoang phế của hắn mấy tháng thời gian, khiến cho hắn hiện tại vô luận có cố gắng như thế nào thì cũng đều đuổi không kịp bước chân của Lâm Thanh Trúc.

Sau khi cảm nhận được khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong của Diệp Thu, Tề Vô Hối cũng chúc mừng: "Chúc mừng Diệp sư đệ lại tinh tiến tu vi không ít, bây giờ ngươi đã là sự tồn tại mà sư huynh chỉ có thể ngưỡng vọng."

Diệp Thu mỉm cười nói ra, vì điều hắn muốn chính là loại hiệu quả này: "Đâu có đâu có, ta chỉ tùy tiện tu luyện mà thôi, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới."

Diệp Thu sử dụng lời nói trước đó của Tề Vô Hối để trả lại cho Tề Vô Hối, khóe miệng Tề Vô Hối lập tức giật một cái, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Diệp Thu mừng thầm một trận, không biết rõ vì sao mà chỉ cần Tề Vô Hối khó chịu thì hắn liền rất vui vẻ, tựa như hắn khó chịu thì Tề Vô Hối cũng rất vui vẻ vậy.

Hai người bọn hắn đang giả vờ khách sáo thì tiểu Linh Lung bỗng nhiên từ sau lưng Diệp Thu nhô ra cái đầu nhỏ, lặng lẽ meo meo đánh giá đám đệ tử của Tàng Kiếm phong, hỏi: "Trong các ngươi ai gọi là Tề Hạo?"

Tề Hạo đứng bên người Tề Vô Hối bỗng nhiên run lên một chút, mang bộ dáng chưa tỉnh hồn.

Mẹ nó! Lão tử đến một câu cũng đều không nói mà ngươi gọi ta làm cái gì? Ta nằm ngủ cũng trúng đạn sao?

Tề Hạo cũng không biết hắn từ khi nào đã đắc tội tiểu nha đầu này, cứ mỗi lần gặp được nàng thì nàng đều gọi tên hắn và muốn đánh hắn.

Nghe thấy Tề Hạo bị gọi tên thì đám người liền sững sờ và chuẩn bị đẩy ra Tề Hạo.

Tề Vô Hối cũng hiếu kì quay đầu lại nhìn thoáng qua con trai mình, hắn cũng không nghĩ ra Tề Hạo từ khi nào đã đắc tội tiểu nhà đầu này.

Tại thời khắc mấu chốt, mấy đạo thân ảnh diễm lệ đột nhiên xuất hiện ở bên trái không trung. Đó chính là Minh Nguyệt mang theo đám đệ tử của Thiên Thủy phong bay tới.

Trông thấy từng đạo thân ảnh diễm lệ mà đám người lập tức nhìn đến trợn cả mắt lên.

Diệp Thu cũng là lâm vào suy tư khi nhìn xem dáng vóc tuyệt mỹ của Minh Nguyệt.

Nàng mặc một thân áo dài màu xanh nước biển lắc lư theo gió, mái tóc đen nhánh như áo choàng, dung nhan tuyệt mỹ rung động lòng người. Nàng vừa cười một tiếng thì liền khuynh thành khuynh quốc.

Mới một tháng không gặp mà Diệp Thu bỗng nhiên có ảo giác vị tiểu sư tỷ này của hắn giống như lại đẹp lên không ít.

Làn da trắng hơn, dáng người càng thêm tinh tế, tựa như một khối mỹ ngọc, để cho người ta không dời nổi ánh mắt.

Tình cảnh này bỗng nhiên làm cho Diệp Thu muốn ngâm một câu thơ Tĩnh Dạ Tư.

Đầu giường ánh trăng soi.

Đất trắng ngỡ như sương.

Ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt.

Cúi đầu nhớ cố hương.

Minh Nguyệt đi tới trước mặt Diệp Thu, đôi mắt nàng cong cong, trên môi nở một nụ cười tuyệt đẹp.

Chỉ nghe nàng nói ra: "Tề sư huynh, Diệp sư đệ, đã lâu không gặp."

Tề Vô Hối cũng mỉm cười tiếng chào hỏi nhưng không nói cái gì.

Diệp Thu thì đánh giá Minh Nguyệt một chút, sau đó hắn chợt

nhớ tới tiểu Linh Lung nên nói: "Sư tỷ, một tháng không gặp ngươi lại béo lên rồi."

Từ béo này cũng không phải nghĩa là béo, Minh Nguyệt nghe xong khuôn mặt lập tức đỏ lên, giận dữ trừng mắt Diệp Thu một cái.

Nàng nhớ tới một tháng trước Diệp Thu đã nói ra những lời mê sảng kia, cái gì mà tiết tấu trí mạng, tướng vị vọt mạnh. Lúc trở về nàng đã khổ suy một tháng thì mới minh bạch Diệp Thu có ý tứ gì.

Gia hỏa này đúng là không có ý tốt!

Nếu nàng để cho hắn chỉ điểm thì nửa đường hắn có thể sẽ làm ra sự tình gì khác.

Gia hỏa ghê tởm, ngươi đến cùng muốn làm cái gì?

Minh Nguyệt trừng mắt Diệp Thu một cái, tức giận không muốn để ý đến hắn, sau đó nàng nhìn về phía tiểu Lịnh Lung đang núp sau lưng Diệp Thu.

Minh Nguyệt ngồi xuống nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Linh Lung, nói: "Tiểu nha đầu, ngươi còn nhớ ta không?"

Tiểu Linh Lung biểu hiện rất hưng phấn, lớn tiếng nói ra: "Nhớ chứ, ngài chính là vị nữ sư bá mập mạp của Thiên Thủy phong."

Minh Nguyệt nghe vậy mà khóe miệng lập tức giật một cái, đứng dậy trừng mắt Diệp Thu.

Hừ, trẻ nhỏ thì biết cái gì mà nói, ta khẳng định là Diệp Thu đã dạy nàng!

Diệp Thu tỏ ra vô tội. Điều này cùng ta có quan hệ gì đâu?

"Đúng rồi sư tỷ, hai chúng ta lần trước thảo luận về mấy

chuyện kia khi nào sẽ giao lưu một phen nhỉ?" Diệp Thu cười tà ác một tiếng rồi nhắc nhở.

Hắn vừa nói dứt lời thì Minh Nguyệt liền nghĩ tới mấy chiêu thức kỳ kỳ quái quái kia, hơn nữa Diệp Thu còn giới thiệu rất kỹ càng mà lập tức đỏ mặt lên, tức giận nói: "Ta sẽ không giao lưu cùng ngươi! Đi!"

Nói xong Minh Nguyệt liền mang theo đám đệ tử của Thiên Thủy phong trước một bước rời đi.

"Ha ha ha ha. . ."

Trông thấy dáng vẻ chạy trối chết của Minh Nguyệt thì Diệp Thu liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

Chương 361 - Ngươi Cứ Buông Tay Mà Chiến!

Triệu Uyển Nhi đứng sau lưng Diệp Thu đưa mắt nhìn Minh Nguyệt rời đi, hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, ngài đã nói cái gì cùng với Minh Nguyệt sư bá mà mặt của nàng lại đỏ lên như vậy?"

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Chuyện của người lớn trẻ con đừng hỏi."

Triệu Uyển Nhi mím môi một cái, có chút buồn bực cúi đầu nhìn ngực mình một chút.

Ta nào có nhỏ a? Vì cái gì sư tôn cứ nói là ta nhỏ? Của sư tỷ rõ ràng còn nhỏ hơn ta mà tại sao ngài không nói nàng?

Triệu Uyển Nhi quay đầu nhìn về phía ngực Lâm Thanh Trúc một chút mà lập tức tìm về sự tự tin.

Tựa như cảm giác được cái gì nên Lâm Thanh Trúc lập tức giật mình một cái. Nàng cảm nhận được một sự tổn thương thật sâu đến từ thế giới này.

Lâm Thanh Trúc cũng cúi đầu nhìn ngực một chút, sau đó lại nhìn về phía tiểu Linh Lung mà trong lòng tự an ủi: Ta. . . Cũng không nhỏ a! Ta thân là một vị kiếm khách, nếu ta gánh vác thêm loại đồ vật này thì sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ xuất kiếm mà thôi!

Sau khi Minh Nguyệt rời đi, Tề Vô Hối đột nhiên cảm giác áp lực có chút lớn, hắn sợ lại nhận phải sự đả kích đến từ Diệp Thu nên vội vàng cáo từ: "Diệp sư đệ, nhóm chúng ta xin phép đi trước một bước, hẹn gặp lại tại Vân Đỉnh sơn."

Nói xong Tề Vô Hối cũng không đợi Diệp Thu đáp lời mà vội vã mang theo đám đệ tử của mình hướng về phía Vân Đỉnh sơn mà bay đi.

Diệp Thu lười nhác so tốc độ cùng với bọn hắn, nếu thật sự muốn so thì nơi này không ai có thể nhanh hơn hắn.

Diệp Thu có thể nhanh đến mức không ai thể tin được, ngay cả một chút cảm giác cũng đều không có mà muốn trực tiếp kết thúc.

Diệp Thu quay đầu nhìn xem Lâm Thanh Trúc hỏi: "Ngươi cảm thấy sao?"

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, nói: "Đệ tử cảm thấy thực lực của bọn hắn đều đã tăng lên không ít. Đặc biệt là tên Tề Hạo kia tựa hồ đã đạt đến cảnh giới Vô Cự thất phẩm. Xem ra Tàng Kiếm phong cũng có không ít tài nguyên tu luyện."

Vừa rồi Lâm Thanh Trúc luôn một mực không nói gì là do nàng đang yên lặng quan sát đám đệ tử của Tàng Kiếm phong.

Tề Hạo thân là Đại sư huynh của Tàng Kiếm phong, cho nên thực lực và thiên phú của hắn khẳng định cũng không tệ. Huống chi Tề Hạo còn là con trai của Tề Vô Hối, do vậy hắn không có khả năng thiếu khuyết tài nguyên tu luyện. Tại thời gian một tháng này Tề Hạo vậy mà đã đạt đến Vô Cự thất phẩm.

"Không chỉ có như thế, sư tỷ Liễu Như Yên của Thiên Thủy phong dường như cũng đã đạt tới Vô Cự lục phẩm, so với Uyển Nhi còn nhiều hơn mười cái tiểu cảnh giới." Lâm Thanh Trúc tiếp tục nói.

Triệu Uyển Nhi nguyên bản cất bước chậm hơn so bọn hắn, tu vi của nàng có thể đuổi theo tới bước này quả thật đã rất không tệ.

Đương nhiên công lao lớn nhất phải quy cho lực lượng cường đại của Bàn Đào Thụ.

Triệu Uyển Nhi một bên nắm tay tiểu Linh Lung, một bên như có điều suy nghĩ, nói: "Cho đến trước mắt người trong thế hệ chúng ta có thể sánh vai cùng với sư tỷ cũng chỉ có Thủ tịch Đại sư huynh mà thôi. Trừ cái đó ra thì tu vi của những người còn lại đều đã sớm bị sư tỷ bỏ lại đằng sau thật xa. Chắc hẳn không bao lâu sư tỷ liền có thể tiến vào Thần Tàng cảnh, chỉ là không biết tại đại hội luận đạo ở Vân Đỉnh sơn lần này sẽ có bao nhiêu cường giả cũng có tu vi đạt tới Vô Cự cửu phẩm?"

Triệu Uyển Nhi có sự lo lắng này cũng không phải là trống rỗng mà tới.

Đông Hoang thế hệ này đã xuất hiện rất nhiều thanh niên kiệt xuất, bày ở ngoài sáng liền có Hạc Vô Song của Thiên Trì, Phù Dao của Dao Trì, Cố Hải Đường của Thư Viện Trục Lộc, cùng với Lục Ngôn của Chí Tôn điện đã bị Lâm Thanh Trúc đánh bại lần trước.

Thực lực của những người này tuyệt đối không thấp, mà lại vận khí cũng sẽ không tệ.

Lâm Thanh Trúc có thể đạt tới cảnh giới này thì khẳng định bọn hắn cũng có thể đạt tới. Nói không chừng còn có người càng kinh khủng hơn mà đã đột phá Thần Tàng cảnh.

Cho nên có thể nói, ngoại trừ đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh của Huyền Thiên đạo nhân năm xưa ra thì lần này chính là lần cạnh tranh kịch liệt nhất.

Không giống với Huyền Thiên đạo nhân lực áp quần hùng trước đây đã dùng thực lực tuyệt đối để nghiền ép tất cả rồi đoạt giải nhất, mà lần này Lâm Thanh Trúc sẽ có áp lực vô cùng to lớn.

Nàng muốn leo lên vị trí đầu bảng nói nghe thì dễ nhưng để làm được lại rất khó. Nàng phân tích phi thường có đạo lý để cho Diệp Thu vui mừng nhẹ gật đầu, nói: "Thanh Trúc, ngươi có cảm thấy áp lực không?"

Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt kiên định, nói: "Sư tôn, đệ tử có lòng tin mình tuyệt đối sẽ không thua."

"Tốt!" Diệp Thu cười nhạt một tiếng nói, sau đó hắn nhìn về phía tiểu Linh Lung, nói: "Linh Lung, một lát nữa đến nơi đó ngươi cứ buông tay mà chơi, đừng có chỗ cố kỵ! Nếu xảy ra chuyện thì đã có sư tôn gánh lấy cho ngươi, nhìn kẻ nào khó chịu thì cứ trực tiếp chơi hắn cho ta, hãy quét sạch chướng ngại giúp sư tỷ của ngươi, trợ giúp nàng đăng đỉnh! Ngươi thấy như thế nào?"

Tiểu Linh Lung nghe xong thì lập tức kích động quơ quơ nắm tay nhỏ, thiên chân vô tà nói ra: "Vâng, đệ tử sẽ đánh bại bọn hắn để bảo hộ sư tỷ."

Tiểu Linh Lung nguyên bản không có hứng thú gì thì đã bị lời này của Diệp Thu làm sống lại sự điên cuồng trong lòng.

Tiểu nha đầu này có sức chiến đấu quá bưu hãn, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi ngay cả một chút cũng không có hoài nghi chiến lực của nàng.

Các nàng không khỏi lo lắng thay cho những người kia có thể bị tiểu Linh Lung dung một chùy đánh nằm không dậy nổi hay không?

Dù sao việc bị một đứa nhỏ năm sáu tuổi đánh ngã mà bị đồn ra ngoài thì sẽ rất tổn thương lòng tự tôn, không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Chương 362 - Tử Dương Chân Nhân

Lúc này, tại một tòa đại sơn lớn nhất Đông Hoang, trông nó như là chống trời chi trụ, dựng đứng tại khu vực trung tâm của Thập Vạn đại sơn.

Dưới chân núi người đông nghìn nghịt, vô cùng náo nhiệt.

Nơi này chính là Vân Đỉnh sơn, trong truyền thuyết đây là một tòa đại sơn đã tồn tại từ lúc thiên địa sơ khai, nó tựa như là nền móng của Đông Hoang, truyền thừa vạn cổ tuế nguyệt.

Trên đỉnh núi có một cái quảng trường to lớn trưng bày rất nhiều tượng đá, đó chính là tượng đá của những vị đã đoạt giải nhất ở đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn.

Theo càng ngày càng nhiều người đi tới nơi này, hiện trường trở nên cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều người bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Tại lúc Vân Đỉnh sơn chưa mở ra, đám người chỉ có thể đứng tại chân núi nhìn xem tòa đại sơn hùng vĩ này mà cảm thán không thôi.

"Các ngươi nói xem năm nay sẽ có mặt vị cường giả tuyệt thế kia trổ hết tài năng tranh đoạt vị trí đầu bảng từ bên trong ngàn vạn người tham gia luận đạo hay không?"

"Không biết rõ! Ta cảm thấy vị Thiên Chi Thánh Tử Hạc Vô Song kia có cơ hội lớn hơn một chút!"

"Không không không! Các ngươi đừng quên, một tháng trước vị Dao Trì tiên tử kia tựa hồ đã kế thừa truyền thừa của thánh địa

Dao Trì, thực lực của nàng đã đột nhiên tăng mạnh, ta cảm thấy nàng có cơ hội lớn nhất!"

"Ha ha ha. . . Dao Trì tiên tử tất nhiên rất lợi hại, nhưng ta cảm thấy vị nữ đệ tử của Kiếm Tiên càng mạnh hơn."

Lời này vừa nói ra, đám người càng thêm nghị luận ầm ĩ.

Trước đây, tại yên tĩnh chi địa, rất nhiều người đều thấy được một kiếm kinh thiên kia của Lâm Thanh Trúc, rất có vài phần phong thái kiếm đạo của Diệp Thu.

Luận về kiếm đạo thì trong Tử Hà phong của Bổ Thiên giáo, lịch đại đại đệ tử tựa hồ đều là vạn người không được một vị kiếm đạo kỳ tài.

Năm đó Huyền Thiên đạo nhân một kiếm đoạt giải nhất, kinh diễm một thời đại. Đến thời đại của Diệp Thu mặc dù không có tham dự đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn nhưng mọi người vẫn không có quên xưng hào Bạch Y Kiếm Tiên của hắn.

Diệp Thu mỗi một kiếm đánh ra thanh danh chứ không phải do thổi phồng. Hắn có thể ăn chay nhưng kiếm của hắn cũng không ăn chay.

Đám người thảo luận mười phần kịch liệt.

"Từ lần trước Huyền Thiên đạo nhân của Bổ Thiên giáo đoạt giải nhất về sau liền biến thành một thời đại cô đơn, đã rất ít có cường giả xuất thế để cho người ta phải kinh diễm. Hi vọng lần này có thể xuất hiện một vị thiên kiêu tuyệt thế kinh diễm một thời đại."

Trong lúc bọn hắn đang nghị luận, một đạo ánh sáng nhàn nhạt lướt qua, gió mát chậm rãi thổi tới.

Đám người nhìn lại, chỉ gặp phía trên bầu trời có mấy đạo

thân ảnh nhanh chóng lướt qua.

Một vị lão giả tiên phong đạo cốt xuất hiện tại hiện trường.

Vừa trông thấy lão giả kia, tất cả mọi người ở đây đều giật nảy mình.

"Đây. . . Đây chính là vị Chí Tôn cảnh tuyệt đỉnh Tử Dương chân nhân kia của Thiên Trì thánh địa!"

Tử Dương chân nhân vừa hiện thân, hiện trường trong nháy mắt đã bắt đầu oanh động.

Vị lão giả này chính là đối thủ tranh phong Tiên Lộ cùng với Huyền Thiên đạo nhân mấy trăm năm trước.

Ngoại giới đồn rằng ông ta đã đi về cõi tiên, nhưng không ai nghĩ tới ông ta vẫn còn sống.

Ở trước mặt Tử Dương chân nhân, Thông Thiên đạo nhân đều có vẻ hơi câu nệ, cẩn thận nghiêm túc.

Trông thấy Tử Dương chân nhân đến đây thì tất cả mọi người lập tức minh bạch vì sao trước đây Thông Thiên đạo nhân lại dám trực tiếp khiêu khích Thiên Cơ Tử mà không sợ lão ta trả thù.

Bởi vì đã có vị cường giả tuyệt đỉnh này tồn tại thì Bất Lão sơn nào dám đi trêu chọc bọn hắn.

"Ha ha ha, quả nhiên là một thời đại thịnh thế a." Nhìn xem chung quanh từng vị thanh niên tài tuấn, mười phần khí khái hào hùng, mặt mo của Tử Dương chân nhân gạt ra một nụ cười hòa ái dễ gần.

Thông Thiên đạo nhân vội vàng đi đến một bên bàn đá, vỗ sạch tro bụi, nói: "Sư tôn, Vân Đỉnh sơn bây giờ còn chưa mở, ngài nghỉ ngơi trước một chút đi."

"Được." Tử Dương chân nhân cũng không khách khí mà ngồi ở một bên, Thông Thiên đạo nhân chậm rãi rót cho ông ta một chén trà.

Hạc Vô Song không nói một lời, yên lặng đứng tại phía sau.

Bên này, Tử Dương chân nhân đang chậm rãi uống một hớp trà thì nghe bên tai thổi tới một trận gió mà nhướng mày.

Lúc nhìn lại, một vị lão giả tiên phong đạo cốt đã vững vàng ngồi đối diện ông ta.

Chương 363 - Cảm Thấy Hứng Thú

Trông thấy lão giả đối diện kia, Tử Dương chân nhân chỉ cười không nói, ngón tay hơi động một chút, ấm trà trên bàn liền tự động bay lên.

Lão giả đối diện kia thấy động tác của ông ta như thế thì ngón tay cũng nhẹ nhàng giơ lên, ấm trà trong nháy mắt đã bị đánh phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng điều khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, ấm trà tuy vỡ vụn mà nước trà bên trong lại vẫn duy trì hình dạng ấm trà, một chút cũng không có chịu ảnh hưởng. Thấy vậy thì trong lòng mọi người đều giật mình.

"Đây chính là cảnh giới Tâm Nhược Chỉ Thủy!"

Nước là loại đồ vật khó chưởng khống nhất trong vạn sự vạn vật. Vạn pháp, đại đạo đều có thể dùng nước để phân tích nên gọi là Thượng Thiện Nhược Thủy chi cảnh.

Có người thuận nước đẩy thuyền, có người đi ngược dòng nước.

Tu vi của ngươi có lợi hại hơn nữa mà nếu như tâm cảnh không tĩnh lặng thì căn bản không cách nào điều khiển hướng nước chảy vững vàng như vậy.

Gặp Tử Dương chân nhân hời hợt thao túng nước trà, chậm rãi đổ vào bên trong chén trà của đối phương, tất cả mọi người ở đây đều vì đó mà giật mình, sợ hãi thán phục tâm cảnh cao thâm của

vị Chí Tôn cảnh tuyệt đỉnh này.

"Ha ha ha, Tử Dương đạo hữu, mới mấy trăm năm không gặp mà không nghĩ tới ngươi đã đụng chạm đến tâm cảnh cao thâm như thế. Lão phu bội phục." Lão giả đối diện tán thưởng một câu, sau đó nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Phía sau lão giả này dần dần xuất hiện mấy đạo thân ảnh, đó chính là Khương Giới Chi cùng với bọn người Phù Dao tiên tử của thánh địa Dao Trì.

Lão giả tiếp tục nói: "Thật không nghĩ tới lão gia hỏa ngươi vẫn còn còn sống. Những cố nhân của lão phu đều đã lần lượt ra đi, chỉ còn một mình ta sống cô độc. Mỗi khi trông thấy những người tuổi trẻ này ta lại nghĩ tới đến nhóm chúng ta trước đây mà liền cảm thấy tịch mịch."

Tử Dương chân nhân mang ánh mắt tán thưởng nhìn thoáng qua Phù Dao tiên tử, sau đó quay đầu lại nhìn xem Hạc Vô Song một chút rồi mỉm cười, nói:

"Vân Hư đạo hữu, năm đó lão phu cùng ngươi chính là ở đây thảm bại dưới tay Huyền Thiên đạo hữu, đến bây giờ ta vẫn còn cả đời tiếc nuối."

"Giao thủ trước kia mà đã vội vàng trôi qua trăm năm tuế nguyệt, hôm nay lại là một thế hệ tranh đấu mới sắp triển khai. Thịnh thế như vậy lão phu sao có thể bỏ lỡ?"

Gặp Tử Dương chân nhân cảm khái như thế, Vân Hư chân nhân không khỏi nhìn xem Hạc Vô Song phía sau lưng Tử Dương chân nhân một chút.

"Ồ! Không tệ, không tệ! Xem ra ngươi lần này đến đây là có chuẩn bị!" Vân Hư chân nhân mang ý vị thâm trường nói.

Tử Dương chân nhân mỉm cười, hỏi: "Cũng không biết Bổ

Thiên giáo trong những năm này có xuất hiện người nào có thiên tư trác tuyệt không nhỉ?"

Lời này vừa nói ra, chủ đề trong nháy mắt đã trở nên nóng hơn, đám người khe khẽ bàn luận.

"Năm đó Tử Dương chân nhân đã thảm bại dưới tay Huyền Thiên chân nhân, bây giờ Huyền Thiên chân nhân đã qua đời nên ông ta muốn thừa cơ hội này để đền bù tiếc nuối năm đó sao?"

"Khó mà nói! Nhưng dựa theo tình huống hiện tại thì chuyện này thật sự rất có khả năng!"

Hạc Vô Song là Thiên Chi Thánh Tử, có thiên phú dị bẩm, thực lực phi thường khủng bố. Còn Bổ Thiên giáo những năm gần đây dường như chưa từng sinh ra vị kỳ tài ngút trời nào."

"Ngoại trừ vị Thủ tọa Đại sư huynh kia ra thì tựa hồ cũng chỉ có đại đồ đệ của vị Bạch Y Kiếm kia trong truyền thuyết kia có thể xưng là thượng thiên xuất kỳ tài."

"Nhưng ta cảm thấy bọn hắn cùng Thiên Chi Thánh Tử so ra thì ít nhiều có chút ảm đạm phai mờ, không có cái thanh danh gì."

"Không không không! Ngươi nói không đúng! Vị đại đồ đệ của Bạch Y Kiếm Tiên tại Tử Hà phong kia trước đây đã đánh bại Lục Ngôn của Chí Tôn điện, thực lực của nàng đã sớm bình khởi bình tọa cùng với bọn người Hạc Vô Song rồi! Ta tương đối xem trọng nàng!"

Nghe đám người không ngừng nghị luận bên tai, Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân cũng liền sững sờ, bởi vì bọn hắn đều nghe được một cái tên đặc biệt, đó chính là Tử Hà phong.

"Này Tử Dương đạo hữu, Tử Hà phong lại sinh ra người tài rồi chăng?" Vân Hư chân nhân hiếu kì hỏi.

Hai lão giả này càng nhạy cảm hơn đối với cái tên này so với bất kỳ người nào. Bởi vì Huyền Thiên đạo nhân dã từng nghiền ép bọn họ cũng xuất thân từ Tử Hà phong.

Tử Dương chân nhân rất không hiểu khi nghe đám người nói về Bạch Y Kiếm Tiên trong truyền thuyết, rồi lại đại đồ đệ của Bạch Y Kiếm Tiên.

Đông Hoang từ khi nào đã sinh ra một vị cường giả như thế?

Mà lại nghe qua tựa như còn là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân.

Chuyện này đã khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng hứng thú.

Chương 364 - Mùi Vị Quen Thuộc

Tử Dương chân nhân quay đầu, hỏi: "Đồ nhi, vị Bạch Y Kiếm Tiên kia là người nào?"

Thông Thiên đạo nhân vội vàng đi tới, nhỏ giọng giải thích:

"Bẩm sư tôn, vị Bạch Y Kiếm Tiên kia chính là đồ đệ của Huyền Thiên Chân Nhân, họ Diệp tên Thu, tuổi tác không lớn lắm, nhưng tu vi của hắn đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, mà lại kiếm thuật của hắn còn Thông Thần, so với Huyền Thiên đạo nhân năm đó chỉ có hơn chứ không kém."

"Đoạn thời gian trước Thiên Cơ Tử của Bất Lão sơn đã không biết sống chết mà đi trêu chọc hắn, còn muốn sát hại đồ đệ của hắn, cuối cùng đã bị hắn một kiếm chém chết, đồng thời thánh địa Bất Lão sơn truyền thừa vạn cổ cũng bị Bổ Thiên giáo nhổ cỏ tận gốc, triệt để hủy diệt."

Lời này vừa nói ra, hai vị lão giả lập tức biến sắc.

"Cái gì?!!"

Đông Hoang phát sinh chuyện lớn như vậy mà bọn hắn lại không có chút nào hay biết.

Bọn hắn tại Bất Lão sơn có một vị lão bằng hữu tên là Công Tôn Lệ, thực lực của người này mặc dù còn lâu mới mạnh như bọn hắn, nhưng cũng đã là cường giả đỉnh cao Chí Tôn cảnh trung kỳ, nhưng ngay cả Công Tôn Lệ cũng đều không thể bảo vệ được truyền thừa của Bất Lão sơn sao?

Giờ khắc này, hai lão giả đã triệt để chấn kinh, bọn hắn không ngờ rằng sau khi Huyền Thiên đạo nhân ra đi thì lại xuất hiện một vị đệ tử kinh thế hãi tục của ông ta.

Từ miêu tả của Thông Thiên đạo nhân, bọn hắn có thể cảm giác được người gọi là Diệp Thu kia rất mạnh, thực lực của hắn tuyệt đối không yếu hơn so với bọn hắn.

Bọn hắn thực sự không thể tin được, bởi vì bọn hắn tu luyện nhiều năm như vậy mà chỉ mới miễn cưỡng đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, nhưng nay lại bị một vị hậu bối tiểu sinh đuổi kịp, đồng thời người này còn là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân, là người mà bọn hắn quen biết đã lâu.

Cùng Diệp Thu so sánh thì bọn người Hạc Vô Song và Phù Dao đều lộ ra ảm đạm vô quang. Hắn mới thật sự là kỳ tài ngút trời, thiên chi kiêu tử.

"Ha ha ha, Tử Dương đạo hữu, xem ra nhóm chúng ta đều đã già rồi, cũng nên rời khỏi cái sân khấu này thôi." Nghe xong câu chuyện, Vân Hư chân nhân hít sâu một hơi, cười to nói ra.

Trong lòng ông ta không khỏi tò mò, người được vinh danh là Bạch Y Kiếm Tiên này đến cùng có chỗ gì đặc biệt.

Lần này bọn hắn đến đây chính là muốn kiến thức một phen thiên kiêu thế hệ mới có chỗ gì kinh chỗ. Bây giờ khi nghe được một người càng làm cho bọn hắn cảm thấy hứng thú thì đám thiên kiêu trước mắt lập tức trở nên tẻ nhạt vô vị.

"Đồ nhi, những gì ngươi nói đều là thật chứ?" Tử Dương chân nhân vẫn là không tin tà mà tiếp tục hỏi.

Thông Thiên đạo nhân biểu lộ vẻ mặt ngưng trọng nhẹ gật đầu, ông ta không có nửa câu nói ngoa, sau đó tiếp tục nói ra: "Sư tôn, đệ tử cùng Diệp Thu cũng coi như có chút giao tình. Người

này có thực lực cực mạnh, mà trong tay còn có một thanh Tiên Kiếm. Hắn giỏi nhất về Nghịch Thiên Kiếm Quyết, có tuyệt chiêu 'nhất kiếm khai thiên môn', phía dưới Phong Vương cảnh hắn tuyệt đối không có đối thủ."

Nghe đến đó Tử Dương chân nhân liền sầm mặt lại. Ông ta vốn cho rằng lần này mình có thể đền bù tiếc nuối năm đó, nhưng bây giờ xem ra nỗi tiếc nuối này nhất định sẽ làm bạn với ông ta cả đời. Bởi vì Diệp Thu cường đại như thế thì khẳng định đệ tử của hắn cũng không tầm thường.

Tử Dương chân nhân quay đầu nhìn xem Hạc Vô Song, hỏi: "Đồ tôn, ngươi cũng nhận biết đệ tử của vị Bạch Y Kiếm Tiên kia đúng không? Vậy ngươi có nắm chắc có thể chiến thắng nàng chứ?"

Hạc Vô Song nghe vậy thì lập tức cười khổ, liên tục lắc đầu nói ra: "Bẩm sư tổ, đồ tôn cũng không có nắm chắc, nhưng đồ tôn sẽ cố gắng hết sức."

Dù là Hạc Vô Song từ trước đến nay luôn luôn tự tin, nhưng giờ phút này hắn cũng rất lo lắng.

Bên trong những người cùng thế hệ với Hạc Vô Song, có rất ít người có thể mang đến áp lực lớn như thế cho hắn, Phù Dao được tính là một vị, và Lâm Thanh Trúc cũng được tính là một vị.

Trước đây, chỉ với một kiếm Tu La Trảm mà Lâm Thanh Trúc liền đánh bại Lục Ngôn. Mặc dù Lục Ngôn không địch lại Hạc Vô Song, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Nếu như đối đầu với nàng thì Hạc Vô Song xác thực rất khó thủ thắng.

Nghe đến đó, Tử Dương chân nhân liền run lên trong lòng. Ông ta vốn cho rằng lần này sẽ mười phần chắc chín, nhưng không nghĩ tới lại là tình huống quen thuộc, mùi vị quen thuộc.

Tử Hà phong!

Kiếm đạo thiên tài!

Chuyện này giống như kịch bản về Huyền Thiên đạo nhân trước đây vậy!

Tử Dương chân nhân nội tâm nặng trĩu, càng nghĩ càng kinh hãi, nhưng trong lòng còn cảm thấy may mắn vì cũng không nhất định sẽ thất bại, hết thảy phải đợi so tài mới biết rõ.

Chương 365 - Cố Sự

Trong lúc bọn hắn nghị luận, lại có mấy đạo thân ảnh từ trên trời hạ xuống, chậm rãi rơi vào mâm tròn bên cạnh bàn đá.

Dẫn đầu là một vị lão giả áo xám, khí định thần nhàn, nhìn xem Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân mà mỉm cười chào hỏi: "Hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp."

Hai lão giả kia quay đầu nhìn ông ta một cái, Vân Hư chân nhân cười nói: "Thì ra là Cố đạo hữu của Chí Tôn điện. Ngươi còn chưa có chết sao?"

Lão giả vừa tới chính là lão tổ của Chí Tôn điện, Cố Kiếm Sưởng. Người này cùng thế hệ với Tử Dương chân nhân và Vân Hư chân nhân.

Vân Hư chân nhân vừa mở miệng chào hỏi Cố Kiếm Sưởng liền mười phần không khách khí, vị Cố Kiếm Sưởng kia cũng là trầm xuống mặt mo.

Ông ta và Vân Hư chân nhân vào mấy trăm năm trước chính là đối thủ, hai người vẫn luôn luôn bất hòa, do đó trong miệng cả hai mà có thể chào nhau hữu nghị mới là chuyện lạ.

Cố Kiếm Sưởng sắc mặt đen lên, nhưng lại cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Ha ha ha, Vân Hư đạo hữu cứ nói đùa, ngươi còn chưa có chết thì sao ta có thể chết trước ngươi một bước được."

Nói xong ông ta liền ngồi xuống.

Giờ khắc này, ba vị lão tổ của ba đại thánh địa đều đã hiện thân, không khí tại hiện trường lập tức đọng lại.

Có rất nhiều hậu bối văn sinh chưa từng thấy qua loại đại nhân vật như này, nhiều nhất chỉ là nghe qua trong truyền thuyết, căn bản là chưa tận mắt gặp qua chân thân.

Bây giờ bọn họ đã gặp được, hơn nữa còn là quan sát tại khoảng cách gần như thế, cho nên trong lòng cả đám mười phần khẩn trương, hô hấp đều trở nên khó khăn.

Ba lão giả yên lặng không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng chờ đợi. Sau đó càng ngày càng có nhiều người đi tới nơi này.

Đến tận đây, các thánh địa như Chí Tôn điện, Thư Viện Trục Lộc, Thiên Trì, Dao Trì đều đã xuất hiện. Ngay cả tiên sơn động phủ tại các địa khu xa xôi trên Đại Hoang cũng đã lần lượt có người hiện thân. Một chút tông môn, thánh địa ẩn thế cũng đã lần lượt đi tới Vân Đỉnh sơn.

Không biết qua bao lâu, đội ngũ của Bổ Thiên giáo cũng đã xuất hiện. Dẫn đầu đi vào hiện trường chính là đám người Mạnh Thiên Chính.

Tương đối đáng tiếc là Huyền Dịch chân nhân cũng không có tới. Vị này là sư thúc mang chữ Huyền sau cùng, cho nên ông ta đã sớm không có hứng thú đối với thịnh hội lần này.

Mà lại ông ta cũng cảm giác được Bổ Thiên giáo đang càng ngày càng cường đại, hậu bối là cường giả Chí Tôn cảnh đều lần lượt xuất thế. Do đó rất nhiều chuyện đã không cần ông ta tự mình trấn trận, cho nên ông ta cũng không có tới mà tiếp tục ở lại động phủ của mình để bế quan tu hành.

Gặp Mạnh Thiên Chính đích thân mang theo đám người của Bổ Thiên giáo tới đây, Thông Thiên đạo nhân cùng Khương Giới Chi vội vàng đi tới chào hỏi.

Lão bằng hữu gặp mặt nên tránh không được hỏi han ân cần

một trận.

"Mạnh đạo hữu, xem như chúng ta đã chờ được ngươi." Khương Giới Chi mỉm cười nói ra.

Lần trước Mạnh Thiên Chính duy nhất một lần xuống núi trong trăm năm thì ông ta cũng không có gặp. Lần này có thể nói là một lần gặp mặt duy nhất của bọn hắn trong suốt một trăm năm.

Bọn hắn không thể không cảm than thời gian trôi qua quá nhanh. Trước đây cả đám đều là những đứa trẻ miệng còn hôi sữa, những bây giờ cũng đã tóc trắng bạc phơ, đã sớm không như trước đây gặp ai cũng chơi liều, mà đã biến thành hòa ái dễ gần.

"Khương đạo hữu, đã lâu không gặp." Mạnh Thiên Chính cũng là khách sáo lên tiếng chào hỏi.

Thông Thiên đạo nhân đã tới Bổ Thiên giáo tại thất mạch hội võ trước đó, cho nên giữa hai người cũng không coi là đã lâu không gặp.

Sau đó Mạnh Thiên Chính hướng về phía Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân mà thi lễ: "Hai vị tiền bối, đã lâu không gặp."

Về phần Cố Kiếm Sưởng thì trực tiếp bị Mạnh Thiên Chính không để mắt đến.

Tử Dương chân nhân quay đầu mỉm cười, ông ta nhìn xem Mạnh Thiên Chính mà chợt nhớ tới những sự tình năm đó thì trong lòng buồn cười một trận.

Vân Hư chân nhân cười khách sáo rồi hỏi: "Thiên Chính, tại sao ta không nhìn thấy Huyền Dịch sư thúc của ngươi?"

"Sư thúc của ta hiện đang bế quan nên không thể xuống núi, hai vị tiền bối chớ có trách móc." Mạnh Thiên Chính đáp.

Tử Dương chân nhân cười nói: "Ha ha ha, tên Huyền Dịch này đã trúng ma chú của sư huynh hắn hay sao mà cũng đã biến thành một kẻ tu luyện cuồng ma rồi?"

Vân Hư chân nhân cũng trêu chọc: "Đúng vậy! Năm đó Huyền Dịch là một tên tiểu sư đệ hăng hái của Bổ Thiên giáo, vậy mà bây giờ hắn cũng bắt đầu chán ghét hồng trần rồi ư? Ta còn nhớ rõ trước kia hắn đã nói qua, nam nhi tốt có chí tại bốn phương. Thế giới lớn như vậy thì cần gì phải đi trông coi một ngọn núi, đau khổ tu hành, còn không bằng đi xuống nhân gian lĩnh hội trăm vị nhân sinh một chuyến. Nhưng hôm nay hắn lại nuốt lời a."

Nghe bọn hắn trêu chọc mà Mạnh Thiên Chính không có phản bác, chỉ là lẳng lặng lắng nghe.

Trong lòng ông ta cũng đã minh bạch vì sao Huyền Dịch sư thúc lại biến thành như vậy.

Đều là do một sự kiện năm đó để cho trong lòng ông ta hổ thẹn, cho nên ông ta mới tự khóa mình tại hậu sơn, suốt trăm năm không hỏi thế sự.

Tu tiên chi lộ dài dằng dặc, mỗi khi gặp phải người hay đụng phải sự tình thì chắc chắn sẽ có một chút tiếc nuối lưu lại. Nếu như không cách nào khống chế tâm cảnh thì sẽ chìm vào trong đó, không cách nào tự tỉnh.

Huyền Dịch chân nhân đi tu tiên nhưng lại đem lòng của mình lưu tại hồng trần, chỉ có thân thể là ở tại Bổ Thiên giáo, khóa mình tại bên trong động phủ nhỏ hẹp kia.

Huyền Dịch chân nhân vốn cũng là tuyệt thế thiên tài, có hi vọng vượt qua Huyền Thiên đạo nhân, nhưng lại bởi vì một cái khúc mắc mà kẹt tại Chí Tôn cảnh sơ kỳ ròng rã trăm năm.

Chương 366 - Cáo Mượn Oai Hùm

"Ai. . ."

Mạnh Thiên Chính lắc đầu thở dài một hơi.

Liên quan tới khúc mắc của Huyền Dịch chân nhân, trước đây Huyền Thiên đạo nhân đã từng cố gắng nhưng cuối cùng đều tiếc nuối vì ông ta cũng không giải được.

Mạnh Thiên Chính đang muốn rời đi thì bên tai bỗng nhiên truyền tới một giọng nói mười phần khó chịu.

"Mạnh Thiên Chính, trong mắt ngươi cũng chỉ có bọn hắn mà không có ta sao?" Lúc này, Cố Kiếm Sưởng đã nhịn không được nên hỏi.

Ông ta cũng là nhân vật thái đẩu thế hệ trước, nhưng Mạnh Thiên Chính lại chỉ hành lễ với Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân mà lại không nhìn ông ta, đây hoàn toàn là không đem Chí Tôn điện để vào mắt.

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt bầu không khí liền ngưng kết lại, trở nên vô cùng ngột ngạt.

Đối mặt lời chất vấn của Cố Kiếm Sưởng, Mạnh Thiên Chính mỉm cười quay người lại nói: "Ồ, thì ra Cố tiền bối cũng ở đây, tha thứ cho Thiên Chính vô lễ khi không có chú ý tới ngài."

"Ngươi. . ."

Cố Kiếm Sưởng lập tức nổi giận mà trực tiếp đứng lên. Ông ta

đang sồng sờ sờ ngồi an vị ở chỗ này như thế mà Mạnh Thiên Chính dám nói không có chú ý tới, ngụ ý này không phải chính là không có để ông ta ở trong mắt hay sao?

"Ha ha ha. . . Tốt, từng kẻ tiểu bối cánh đều đã cứng rắn hết rồi. Bổ Thiên giáo quả nhiên là không tầm thường a!" Cố Kiếm Sưởng vô cùng giận dữ, nhưng không biết ông ta nghĩ tới điều gì mà lại cười to nói ra.

"Không dám, không dám." Mạnh Thiên Chính mỉm cười đáp lại, ông ta không có chút nào lui bước, từ đầu đến cuối đều ung dung không vội, khí thế không giảm.

Mạnh Thiên Chính vốn là cố ý làm vậy, bởi vì Cố Kiếm Sưởng và ông ta vốn có khúc mắc, vậy cả hai làm sao có thể cho nhau sắc mặt tốt được.

Năm đó nếu không phải Huyền Thiên đạo nhân kịp thời xuất thủ cứu giúp thì Mạnh Thiên Chính đã sớm bị lão gia hỏa âm hiểm này ám toán mà chết tại bên trong động phủ Hoang Cổ, vì vậy Mạnh Thiên Chính mới một mực ôm hận đến bây giờ, hành vi vừa rồi chính là vì trêu tức Cố Kiếm Sưởng.

"Hừ, Mạnh Thiên Chính, ngươi đừng tưởng rằng Bổ Thiên giáo của ngươi có thể hủy diệt Bất Lão sơn thì liền coi là chính mình không ai bì nổi. Người khác sợ các ngươi nhưng Chí Tôn điện của ta cũng không sợ." Cố Kiếm Sưởng hừ lạnh, nói.

Lời này vừa nói ra, hiện trường trong nháy mắt đã tràn ngập mùi thuốc súng.

Hai đại thánh địa này đang muốn khai chiến với nhau sao?

Đoạn thời gian trước Bất Lão sơn bị Bổ Thiên giáo hủy diệt rõ mồn một trước mắt, lúc này Bổ Thiên giáo vẫn đang ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, Chí Tôn điện tại thời điểm này thả ra lời nói khiêu

khích lập tức kích động tất cả mọi người.

Nếu như hai đại thánh địa này liều đến tình thế lưỡng bại câu thương, vậy thì các thánh địa còn lại đều có thể làm ngư ông đắc lợi.

"He he he, nghe nói Mạnh chưởng giáo của Bổ Thiên giáo tại thời điểm trẻ tuổi có tính cách nóng như liệt hỏa, táo bạo vô cùng, xem ra một chút cũng không giả. Cho dù phải đối mặt với dạng nhân vật thái đẩu mà khí thế năm đó vẫn không giảm, không có nửa phần lui bước."

"Chỉ là Bổ Thiên giáo bây giờ mà thật muốn cùng Chí Tôn điện khai chiến thì có ai có thể đánh một trận với Cố Kiếm Sưởng? Ông ta chính là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong, trừ phi Huyền Thiên Chân Nhân khởi tử hoàn sinh chứ nếu không. . ."

Đám người nghị luận ầm ĩ, cũng không biết rõ Mạnh Thiên Chính lấy ở đâu ra sự tự tin như vậy.

Đối mặt với sự uy hiếp từ Cố Kiếm Sưởng, Mạnh Thiên Chính vẫn không hề lùi bước, khuôn mặt lộ ra nụ cười, mang theo ý vị thâm trường nhìn xem Cố Kiếm Sưởng chậm rãi nói ra: "Cố tiền bối, nếu như ngài có định kiến với Bổ Thiên giáo chúng ta thì cứ việc xuất thủ, ta chỉ sợ ngài tới được mà không thể về được."

"Ngươi nói cái gì?!!" Cố Kiếm Sưởng trong nháy mắt liền biến sắc, nghĩ tới Bổ Thiên giáo có một cái hộ sơn đại trận thì cũng có chỗ kiêng kị.

"Hừ. . ." Trong lòng tức giận, Cố Kiếm Sưởng lập tức vỗ ra một chưởng.

Ông ta mặc dù không dám lên núi, nhưng cũng không có nghĩa là không dám động thủ ở nơi này.

"Hôm nay ta ngược lại rất muốn nhìn xem một chút Bổ Thiên

giáo của ngươi gì năng lực gì?"

Một cỗ kinh thiên chi lực liền lao tới nhưng Mạnh Thiên Chính vẫn mặt không đổi sắc, chậm rãi vỗ ra một chưởng cùng đối đầu.

Trong chốc lát, cuồng phong đánh tới, tất cả mọi người ở đây đều bị gió lốc thổi cho bay ngược ra ngoài.

Hai người giằng co, Cố Kiếm Sưởng âm thầm giật mình. Ông ta vốn là muốn dạy dỗ Mạnh Thiên Chính một chút nên không có toàn lực xuất thủ, nhưng ông ta không nghĩ tới Mạnh Thiên Chính vậy mà cũng đã đạt tới Chí Tôn cảnh, đối mặt với công kích của ông ta mà khí thế không có chút nào giảm bớt.

Mạnh Thiên Chính nhẹ nhàng đẩy ra, chưởng lực của Cố Kiếm Sưởng trực tiếp bị triệt tiêu, sau đó Mạnh Thiên Chính nhàn nhạt nói ra: "Cố tiền bối, dừng ở đây đi. Ta có một vị tiểu sư đệ có tính tình không được tốt lắm, nếu hắn nổi giận thì ngay cả ta cũng đều ngăn cản không được. Nếu như ngài cứ khư khư cố chấp thì có thể suy nghĩ một chút đến kết cục của Bất Lão sơn mà tự gánh lấy hậu quả."

Nói tới chỗ này, Mạnh Thiên Chính bỗng nhiên ưỡn thẳng sống lưng, cảm giác thần thanh khí sảng một trận.

Ông ta đột nhiên cảm thấy mình có một vị sư đệ trâu bò như thế thì vô cùng an tâm thoải mái.

Mạnh Thiên Chính thầm nghĩ: ‘He he he, sư đệ à, sư huynh xin lỗi vì đã mượn tên tuổi của ngươi để trang bức một cái a!’

Chương 367 - Nổi Lên Sát Tâm

Mạnh Thiên Chính vừa nói ra lời này, Thanh Diệu đạo nhân lập tức biến sắc.

Ông ta chưa hề quên trước đây Diệp Thu đã dùng một kiếm trảm chết Thiên Cơ Tử, kém chút nữa cũng lưu ông ta ở lại nơi đó nên trong lòng đã sớm tồn tại bóng ma.

Cố Kiếm Sưởng thì mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Người mạnh nhất của Bổ Thiên giáo sau khi Huyền Thiên đạo nhân ra đi không phải chính là Huyền Dịch sao?

Ta nghe ý tứ này của Mạnh Thiên Chính dường như sư đệ của hắn mới là người mạnh nhất của Bổ Thiên giáo thì phải?

Thanh Diệu đạo nhân chậm rãi đi tới giải thích: "Sư tôn, người trong miệng Mạnh Thiên Chính chính là thủ tọa tân nhiệm của Tử Hà phong, cũng là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân. Người này họ Diệp tên Thu, còn có danh xưng là Bạch Y Kiếm Tiên. Trong tay hắn có một thanh Tiên Kiếm, mà lại lĩnh ngộ ra Kiếm Đạo Chí Cao Vô Thượng. Người này giỏi nhất về tuyệt chiêu 'nhất kiếm khai thiên môn', thực lực vô cùng cường đại, tiền bối Công Tôn Lệ của Bất Lão sơn chính là bị hắn một kiếm chém chết."

"Cái gì?!!"

Cố Kiếm Sưởng nghe vậy thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Hiện tại ông ta đã minh bạch tại sao Mạnh Thiên Chính lại không sợ mình.

Thực lực của Công Tôn Lệ thì Cố Kiếm Sưởng rất rõ ràng, mặc dù vẫn kém ông ta nhưng cũng không phải là hạng người bình thường. Nhưng Diệp Thu vậy mà có thể một kiếm chém chết Công Tôn Lệ thì đã nói rõ thực lực của Diệp Thu cũng đã đạt tới Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Điều làm cho Cố Kiếm Sưởng kinh ngạc nhất chính là Diệp Thu còn đến từ Tử Hà phong.

Cố Kiếm Sưởng sầm mặt lại, trong lòng suy nghĩ một phen. Gặp Mạnh Thiên Chính dùng một tên hậu bối tiểu sinh để uy hiếp chính mình thì ông ta liền cười lạnh nói: "Xem ra Bổ Thiên giáo của ngươi đã không còn ai có thực lực cường đại. Chỉ là một tên văn bối tiểu sinh thì lão phu còn không có để vào mắt. Hôm nay lão phu xem ở mặt mũi của Huyền Thiên đạo nhân nên tạm thời không làm khó ngươi, nếu ngươi dám có lần sau thì cũng đừng trách lão phu không khách khí."

Lúc này, lại có mấy đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi vào bên cạnh Mạnh Thiên Chính.

Một đám đệ tử của Bổ Thiên giáo lập tức dạt ra bai bên, Tề Vô Hối cùng Minh Nguyệt từ phía sau đi tới.

Tề Vô Hối khẽ cười nói: "Sư huynh, ta từ đằng xa liền nghe thấy một cái lão cẩu đang nới bậy, đây là chó nhà ai bị đưa đến Vân Đỉnh sơn vậy?"

Mạnh Thiên Chính quay đầu nói: "Ừm, ta cũng không biết, hình như là của Chí Tôn điện."

Lời này vừa nói ra, Cố Kiếm Sưởng lập tức nổi giận, một cỗ sát ý dâng lên trong mắt ông ta.

Hai tên này nói gần nói xa là đang giễu cợt ta sao?

Ta đường đường là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong vậy

mà lại để cho hai tên hậu bối nói móc là lão cẩu ư?

"Ồ, thì ra là Chí Tôn điện! Vậy thì cũng không có gì kỳ quái." Tề Vô Hối âm dương quái khí nói ra, giọng điệu rất đả kích người nghe.

Chỉ hai ba câu nói của Tề Vô Hối mà trong nháy mắt đã đem Cố Kiếm Sưởng tức điên, ngay cả Thanh Diệu đạo nhân cũng bị tức giận không nhẹ.

"Tề Vô Hối, ngươi có ý tứ gì? Ngươi dám cả gan vũ nhục ân sư của ta sao?" Thanh Diệu đạo nhân phẫn nộ chất vấn.

Tề Vô Hối nghe vậy liền vui lên nói: "Ấy, ta cũng không có điểm tên nói họ, là chính ngươi tự nói nha. Ngươi được lắm, ngươi vậy mà tự mình mắng ân sư của ngươi là lão cẩu."

"Ngươi. . ."

Tề Vô Hối nói ra câu nói này có lực sát thương mười phần to lớn, Thanh Diệu đạo nhân lập tức giận đến muốn thổ huyết.

Ta từ khi nào mắng ân sư của ta là lão cẩu hả?

Rõ ràng chính là Tề Vô Hối ngươi nói móc, còn ta chỉ là trần thuật lại ý tứ trong lời nói của ngươi mà thôi!

Thanh Diệu đạo nhân quay đầu giải thích: "Sư tôn, đệ tử không có ý tứ này. . ."

"Im ngay!" Cố Kiếm Sưởng trừng mắt Thanh Diệu đạo nhân một cái, giận không chỗ phát tiết, rất muốn một bàn tay chụp chết gia hỏa rách việc này.

"Phù. . ." Cố Kiếm Sưởng hít một hơi thật sâu, trong mắt cất giấu sát ý mà nhìn chăm chú Tề Vô Hối, sau đó chậm rãi đứng lên.

"Ha ha ha, mấy vị đạo hữu không cần thiết phải tức giận, dĩ

hòa vi quý a." Gặp bầu không khí càng ngày càng không thích hợp, Vân Hư chân nhân lập tức vội vàng đứng lên khuyên giải.

Bây giờ Vân Đỉnh sơn còn chưa mở ra mà tại hiện trường đã nặng mùi thuốc súng như vậy. Nếu như đại hội luận đạo thật sự bắt đầu thì không phải bọn hắn sẽ giết nhau đến đỏ mắt rồi sao?

Chương 368 - Diệp Thu Tới

Cố Kiếm Sưởng không nghe Vân Hư chân nhân giải thích, băng lãnh nhìn chăm chú về phía Tề Vô Hối, hừ lạnh nói ra: "Hừ! Xem ra cánh của Bổ Thiên giáo các ngươi rất là cứng rắn, ngay cả lão phu cũng đều không để vào mắt. Tốt, rất tốt!"

Vừa dứt lời, trong nháy mắt khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong liền bạo phát ra, một trận cuồng phong thổi qua, Tề Vô Hối lập tức cảm giác được một cỗ uy áp nặng như thái sơn áp đỉnh đè xuống, sắc mặt cả đám liền biến đổi. Nhưng hắn rất nhanh liền thích ứng loại uy áp này, thực lực của Chí Tôn cảnh sơ kỳ cũng bắt đầu triển lộ ra.

Sau khi Tề Vô Hối bại lộ tu vi, tất cả mọi người ở đây đều vì đó mà giật mình.

"Lại thêm một vị cường giả Chí Tôn cảnh!"

"Chuyện này. . . Chuyện này... Bổ Thiên giáo lại có tới hai vị cường giả Chí Tôn cảnh sao?"

Ai nấy đều kinh ngạc không thôi, ngay cả Cố Kiếm Sưởng cũng giật mình vì không nghĩ tới Bổ Thiên giáo lại vô thanh vô tức xuất hiện ba vị thủ tọa đều đạt đến Chí Tôn cảnh. Trong đó càng có một vị Diệp Thu thần bí là thủ tọa tân nhiệm của Tử Hà phong không biết có thực lực khủng bố đến mức nào.

Xem ra Bổ Thiên giáo sắp quật khởi rồi!

Nhìn thấy vậy, ánh mắt Cố Kiếm Sưởng ẩn giấu sát ý, nói: "Tốt, lại là một vị Chí Tôn cảnh. Nếu các ngươi đã đến đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn thì hôm nay lão phu liền cùng các ngươi luận

đạo một phen, để xem đến cùng là đạo pháp của Bổ Thiên giáo các ngươi lợi hại, hay là đạo pháp của Chí Tôn điện chúng ta lợi hại? Hai người các ngươi cùng lên đi."

Cố Kiếm Sưởng xuất thủ trước là vì cố ý tìm một cái cớ để đánh với Mạnh Thiên Chính cùng Tề Vô Hối.

Mạnh Thiên Chính cùng Tề Vô Hối lập tức liếc nhau một cái.

"Ha ha ha, nếu các hạ đã có hứng thú như thế thì không bằng để ta chơi đùa với ngươi đi. Hôm nay liền từ hai chúng ta mở màn cho cái đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này." Tề Vô Hối bá khí nói ra, không hề có nửa phần lùi bước.

Cho dù là đối mặt với cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong nhưng hắn cũng có sự tự tin của mình. Bởi vì tiên đan dược hiệu trong cơ thể hắn vẫn còn chưa bị hắn hấp thu sạch sẽ, nếu hắn toàn lực thi triển Ẩm Huyết Kỹ thì coi như khai chiến cùng Chí Tôn cảnh đỉnh phong cũng không có gì sợ.

Huống chi trong lòng của Tề Vô Hối rất rõ ràng Diệp Thu đang tại đằng sau, một hồi nữa liền đến, vậy hắn còn sợ cái lông gì?

"Cuồng vọng!" Cố Kiếm Sưởng giận dữ mắng mỏ một tiếng.

Ông ta đang muốn xuất thủ thì lúc này có một đạo thân ảnh nhẹ thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi vào giữa hai người.

Sau khi người này xuất hiện, cỗ khí thế giằng co cường đại trong nháy mắt liền bị tan rã, cuồng phong tán đi.

"Là Diệp sư thúc!" Một đám đệ tử của Bổ Thiên giáo đằng sau nhìn xem đạo thân ảnh chậm rãi rơi xuống kia thì lập tức kích động không thôi.

Người đến không phải ai khác mà chính là Diệp Thu!

Chỉ gặp hắn mang theo vẻ tiếu dung, thong dong hạ xuống, chậm rãi đi tới, đi theo phía sau hắn là ba vị nữ đệ tử.

Diệp Thu phất tay quét qua, khí thế của Cố Kiếm Sưởng đã trực tiếp bị quét sạch, hỏi: "Các hạ nếu có nhã hứng thì không bằng ta đến bồi ngươi luận đạo nhé?"

Một câu nói lạnh nhạt buông xuống, khí tức Chí Tôn cảnh đỉnh phong lập tức bộc phát, so với khí tức vừa rồi của Cố Kiếm Sưởng còn cường thịnh hơn.

Trong chốc lát, toàn trường đều chấn kinh.

Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân cũng là kinh hãi mà trực tiếp đứng lên.

Thông Thiên đạo nhân giải thích: "Sư tôn, người này chính là vị thủ tọa tân nhiệm của Tử Hà phong, Diệp Thu."

Tử Dương chân nhân nghe vậy liền sầm mặt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được nói: "Người này chính là Diệp Thu sao? Hắn đã là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi! Hắn trẻ tuổi như vậy mà đã đạt đến cảnh giới như thế, nếu lại cho hắn một chút thời gian thì Phong Vương cảnh liền ở trong tầm tay!"

Vân Hư chân nhân cũng là mười phần giật mình, nói: "Đạo huynh, ngươi có cảm giác được khí thế của hắn so với hai chúng ta còn muốn kinh khủng hơn, cũng không phải là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong bình thường. Hình như chỉ có người hai đạo đồng tu thì mới có thể đạt tới tình cảnh như thế."

"Cái gì?!!" Tử Dương chân nhân nghe xong thì càng thêm giật mình.

Bình thường chỉ tu một đạo là đã rất phí sức, còn tu hai đạo thì phải là thiên phú dị bẩm kinh diễm cỡ nào a?

Sau khi Diệp Thu xuất hiện, bầu không khí tại hiện trường trong nháy mắt đã đạt đến cao trào.

Phần lớn người ở đây đều đã từng gặp Diệp Thu đánh ra tuyệt chiêu 'nhất kiếm khai thiên môn'. Bây giờ tuyệt đỉnh thế hệ mới đối đầu với tuyệt đỉnh thế hệ trước làm cho ai nấy đều kích động không thôi.

Đến cùng là người mới thắng người cũ hay là người cũ vẫn có phong thái như cũ?

Cố Kiếm Sưởng nhìn chăm chú về phía Diệp Thu, cảm thụ được một cỗ cảm giác áp bách kinh thiên mà trong lòng giật mình, sinh ra thoái ý.

Ông ta không nghĩ tới thực lực của Diệp Thu vậy mà lại kinh người như thế, ngay cả ông ta cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng.

Cố Kiếm Sưởng không thể tin được Bổ Thiên giáo vậy mà lại sinh ra một vị cường giả tuyệt đỉnh như thế. Nếu cứ như vậy mà phát triển tiếp thì sau này Bổ Thiên giáo căn bản không phải là tồn tại mà Chí Tôn điện của ông ta có thể trêu chọc.

Nghĩ tới đây, Cố Kiếm Sưởng có chút hối hận vì sao vừa rồi lại chủ động gây sự. Nếu ông ta nhịn một chút thì chuyện này chẳng phải liền qua đi sao?

Chương 369 - Chí Tôn Cảnh Đỉnh Phong Giao Chiến

"Ngươi chính là Diệp Thu phải không?" Cố Kiếm Sưởng trầm mặt hỏi.

Diệp Thu thong dong quay người ra hiệu cho ba vị đồ nhi của mình đi đến bên người Minh Nguyệt, sau đó nói: "Ta chính là Diệp Thu."

"Ha ha ha, rất tốt, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, trẻ tuổi như vậy mà đã có tu vi cao như thế, Huyền Thiên đạo hữu đã có người kế tục rồi!" Cố Kiếm Sưởng cười to nói.

Ông ta bỗng nhiên thay đổi sắc mặt một trăm tám mươi độ làm cho tất cả mọi người đều mơ hồ.

"Vãi nồi, không phải lão ta sợ rồi chứ?"

"Nói thế nào lão ta cũng là lão tổ của Chí Tôn điện, nếu như nhận sợ thì chẳng phải là nói cho thế nhân rằng Chí Tôn điện không được sao?"

Đám người lập tức nghị luận ầm ĩ, những lời này đều rơi vào trong tai Cố Kiếm Sưởng, tâm giết chết những người này ông ta đều có.

Mẹ nó! Các ngươi mới không được a!

Đây gọi là tránh hiểm khẩn cấp, các ngươi thì biết cái quái gì?

Chỉ nghe Cố Kiếm Sưởng tiếp tục nói ra: "Lão phu năm đó cùng với sư tôn Huyền Thiên chân nhân của ngươi cũng có mấy phần

giao tình, luận bối phận ngươi chính là sư điệt của ta, vậy lão phu làm sao có thể giao thủ cùng ngươi. Chuyện này mà truyền đi thì chẳng phải người ta sẽ nói lão phu lấy lớn hiếp nhỏ sao?"

Cố Kiếm Sưởng tự tìm cho mình một cái bậc thang đi xuống, nhưng Tề Vô Hối không chịu thua nên hỏi: "Ồ, lão già này từ khi nào biết rõ cần kéo quan hệ với chúng ta vậy? Tính tình ngạo mạn vừa nãy của ngươi đã biến đi đâu rồi?"

Không thể không nói, Tề Vô Hối âm dương quái khí xác thực rất làm cho người ta đau đầu.

Cố Kiếm Sưởng đã tức giận đến muốn chụp chết hắn. Mẹ nó! Ngươi thuần tâm tìm chỗ không thoải mái cho lão tử đúng không?

Gặp Diệp Thu đến đây, Tề Vô Hối lập tức trở nên kiên cường. Ở đây có nhiều người như vậy mà hắn không trang bức một cái xinh đẹp thì thực sự quá đáng tiếc.

Tề Vô Hối lại nhàn nhạt nói ra: "A, ta biết rồi, thì ra Cố tiền bối đang sợ! Chuyện này cũng không kỳ quái a!"

Sau đó hắn quay đầu lại nói với đám đệ tử: "Các ngươi trở về hãy nhớ cho kỹ không được mù truyền, đường đường là Thái Thượng trưởng lão của Chí Tôn điện vậy mà lại sợ. Chuyện này nếu như truyền đi thì về sau người ta có thể sẽ nói rằng: Ồ, thì ra Chí Tôn điện chỉ được như vậy! Các ngươi rõ chưa?"

Chúng đệ tử nghe xong liền cúi đầu nín cười, phụ họa nói ra: "Đã rõ! Chúng đệ tử nhất định sẽ không loạn truyền, nhất định sẽ không nói cho người khác rằng Chí Tôn điện không được!"

"Hự!!!" Cố Kiếm Sưởng tức giận đến thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết, trong lồng ngực ông ta đã bị lửa giận công tâm.

Chuyện này tựa hồ đã liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của

đạo thống nên Cố Kiếm Sưởng không thể lùi bước.

Cũng được, ta ngược lại là muốn nhìn xem cái gọi là Bạch Y Kiếm Tiên, Huyền Thiên đạo nhân chi đồ đến cùng có chỗ gì cường đại?

Cố Kiếm Sưởng mang vẻ mặt âm trầm, chậm rãi đi tới, nói: "Xem ra hôm nay chúng ta không đánh không được. Nếu các ngươi đã có hứng thú như thế thì lão phu liền bồi các ngươi chơi đùa. Vừa vặn lão phu cũng muốn lĩnh hội một chút cái gọi là Huyền Thiên chi đồ đến cùng có chỗ gì đặc biệt."

Cố Kiếm Sưởng nhìn thẳng Diệp Thu, bá khí nói ra.

Ông ta vốn định nhường nhịn, thế nhưng Tề Vô Hối lại không cho phép, cho nên bây giờ ông ta cũng chỉ có thể đánh một trận.

Chỉ gặp Diệp Thu chậm rãi đi ra, nhẹ nhàng đưa lên một cánh tay, nói: "Tiền bối, xin chỉ giáo."

Một sợi Thanh Phong thổi qua, áo trắng theo gió lắc lư, Diệp Thu đi bộ nhàn nhã, nhẹ nhàng nhảy lên, cả người bay vào thương khung.

Nhìn xem thân ảnh áo trắng tiến nhập Thiên Uyên, Cố Kiếm Sưởng cũng đã không đánh không được.

Nếu như lúc này ông ta lui bước thì không khác nào nói cho tất cả mọi người rằng Chí Tôn điện của ông ta không bằng Bổ Thiên giáo.

Cố Kiếm Sưởng thân là nhân vật thái đẩu, nếu như hôm nay ông ta bại bởi một tên vãn bối thì sẽ rất mất mặt. Cho nên trận chiến ngày hôm nay Cố Kiếm Sưởng chỉ có thể thắng chứ không thể bại.

Hôm nay người tới đây đều là cường giả của các đại tiên sơn

thánh địa, cơ hồ hơn phân nửa Đông Hoang đều có nhân vật mặt mũi tiến tới. Do đó việc có liên quan đến vấn đề thanh danh của đạo thống thì ông ta không thể lùi bước.

"Tốt! Hôm nay lão phu liền đến thử một lần Huyền Thiên chi đồ đến cùng có bao nhiêu cân lượng!" Cố Kiếm Sưởng bá khí vung tay áo, thả người nhảy lên, đi thẳng tới trên không.

Tất cả mọi người lập tức kích động.

"Vân Đỉnh sơn có trận chiến khúc dạo đầu chính là Chí Tôn cảnh đỉnh phong đọ sức! Quá đặc sắc, thật sự quá đặc sắc!"

"Chúng ta phải nhìn xem đến cùng là Bổ Thiên giáo hay là Chí Tôn điện có đạo pháp tinh diệu hơn?"

Bên trong đám người, bọn người Hạc Vô Song và Phù Dao càng là tâm tình bành trướng.

Có thể thấy được Chí Tôn cảnh đỉnh phong giao chiến thì bọn họ sẽ có thu hoạch vô cùng to lớn.

Nếu như có thể từ trong đó lĩnh ngộ ra một, hai phần thì đó chính là đại cơ duyên của bọn họ.

"Thời gian qua đi nhiều ngày, không nghĩ tới lại có thể thấy phong thái của Kiếm Tiên, thật đúng là để cho người ta chờ mong." Hạc Vô Song cảm khái nói ra, trong mắt hắn phát ra tinh quang.

Chương 370 - Lấy Thủy Sinh Hoa

Bên trong đội ngũ của Bổ Thiên giáo, Minh Nguyệt ân cần nhìn xem đạo thân ảnh áo trắng giữa bầu trời kia, sau đó quay đầu nói với Lâm Thanh Trúc: "Thanh Trúc, hãy nhìn cho rõ ràng, loại cường giả bực này luận đạo quyết đấu mười phần khó thấy được. Nếu như ngươi có thể nhìn trộm bọn hắn một, hai phần thì sẽ có trợ giúp cực lớn đối với sự tu hành của ngươi."

Lâm Thanh Trúc nghiêm túc nhẹ gật đầu, nhìn chăm chú trận vào chiến đấu trên bầu trời.

Giờ phút này nàng đã đạt đến cảnh giới Vô Cự cửu phẩm, chỉ còn kém một bước lâm môn thì liền có thể tiến nhập Thần Tàng cảnh.

Chỉ vì sự lĩnh ngộ trong lòng nàng còn chưa đạt tới trình độ đại triệt đại ngộ, bởi vậy nàng mới chậm chạp không cách nào phá cảnh.

Minh Nguyệt cố ý nhắc nhở Lâm Thanh Trúc để cho nàng chủ động quan sát, bởi vì trận luận đạo nàycó liên quan đến sự lĩnh ngộ đạo pháp.

Lúc này, trên bầu trời, Diệp Thu đã vào chỗ, hắn không có sử dụng bất luận một thanh Tiên Kiếm gì mà chậm rãi nâng lên một tay, một đạo kiếm khí lập tức ngưng tụ ra, ánh mắt hắn nhìn về phía Cố Kiếm Sưởng, nhàn nhạt nói: "Cố tiền bối, mời ngươi ra chiêu."

Làm vãn bối nên Diệp Thu không có ra chiêu trước, hắn

nhượng lễ một phần để cho Cố Kiếm Sưởng xuất chiêu trước.

Nếu như là luận đạo thì thứu cần so đấu chính là tâm cảnh của song phương và sự ảo diệu trong chiêu thức của đạo pháp.

Cố Kiếm Sưởng thấy Diệp Thu khinh thị ông ta như thế thì trong lòng lập tức nổi giận, nhưng mặt ngoài vẫn tỏ ra không hề bị lay động.

Cố Kiếm Sưởng chậm rãi nâng tay phải lên, thi triển ra một đạo pháp quyết. Bỗng nhiên nước trong các con suối nhỏ trên Vân Đỉnh sơn chậm rãi bay lên.

Cố Kiếm Sưởng một tay thao túng những dòng nước này dần dần hình thành một đạo kết giới, bên trong kết giới có một đóa hoa sen đang chậm rãi nở rộ.

"Tốt một cái lấy thủy sinh hoa! Xem ra tâm cảnh của Cố Kiếm Sưởng cũng đã đạt tới cảnh giới Tâm Nhược Chỉ Thủy." Tử Dương chân nhân tán thưởng một câu.

Loại tâm cảnh này cũng không phải là tính cách của một tiếng, mà chỉ đơn giản là sự lĩnh ngộ đối với đạo pháp.

Dựa theo đạo pháp mà nói thì ‘nhất niệm khẽ động’ chính là lời giải thích tốt nhất.

Nước luôn luôn hướng về phía dưới mà chảy, mà lại sẽ không bao giờ đình chỉ.

Có người thuận theo tự nhiên thuận dòng mà đi, từ đó tại bên trong ngàn vạn biến hóa tìm ra quy luật khống chế pháp tắc.

Lại có người đi ngược dòng nước, đánh vỡ thông thường, lấy bất biến để ứng vạn biến, tự mở ra thông đạo.

Vừa rồi Tử Dương chân nhân lấy tay điều khiển nước trà

không thay đổi hình dạng ấm trà chính là đã tìm đến quy luật tự nhiên của nước, thuận theo hướng nước chảy mà điều khiển được nước. Bây giờ thao tác của Cố Kiếm Sưởng cũng là như thế.

"Lấy thủy sinh hoa mang ngụ ý khởi nguyên của vạn vật đều bắt đầu từ nước. Đây cũng là nơi phát ra của ngàn vạn đạo pháp."

"Nước có thể nâng thuyền và cũng có thể lật thuyền. Lấy sinh mệnh làm lý niệm thì nước có thể tạo nên sinh mệnh và cũng có thể hủy diệt sinh mệnh. Như vậy sinh tử của vạn vật đều tồn tại ở một ý niệm."

"Diệp tiền bối sẽ phá chiêu như thế nào đây?" Trong đám người, Hạc Vô Song âm thầm tự hỏi, trong mắt hắn lộ ra vẻ thâm thúy, tựa như đã minh bạch điều gì đó.

Trên bầu trời, Diệp Thu nhìn xem một đóa hoa sen nở rộ trước mắt mà trong lòng run lên. Nhưng sau đó hắn lại lộ ra vẻ tươi cười, bộ dáng thong thả mây trôi nước chảy mây trôi.

Chỉ thấy đóa hoa sen nở rộ kia bỗng nhiên hóa thành một giọt nước sáng long lanh rồi lao về phía Diệp Thu mà giết tới.

Ngay sau đó, thiên địa thoáng như mất đi sắc thái, trở nên vô cùng u ám sinh mệnh chi hỏa tựa như bị đốt hết.

Diệp Thu cũng là thật sâu sợ hãi mà thâm than một tiếng. Tốt một chiêu lấy thủy sinh hoa!

Nhìn như một chiêu đơn giản nhưng lại là chiêu số cường đại về lĩnh vực thời gian.

Dưới tốc độ cực nhanh thì sẽ có thể nhìn thấy tương lai.

Mười năm có thể thấy được bốn mùa thay đổi, trăm năm có thể thấy được sinh lão bệnh tử, ngàn năm có thể thấy được vương triều biến hóa.

Đây cũng là chỗ cường đại pháp tắc thời gian, có thể để cho người ta lâm vào bên trong vô tận sợ hãi, không cách nào tự kềm chế chính mình.

Chương 371 - Sinh Mệnh Chi Kiếm

Thấy vẻ mặt Diệp Thu kinh ngạc, Cố Kiếm Sưởng cuối cùng cũng nở nụ cười.

Hừ, tiểu tử, ta xem ngươi phá như thế nào?

Ông ta đối với chiêu này của mình có cực cao tự tin, đây chính là thời gian lĩnh vực bí thuật cường đại, lại há là người bình thường có thể dễ dàng phá giải.

Chìm nổi trên bầu trời xám xịt, hết thảy đều có vẻ ảm đạm không ánh sáng, không hề có sức sống.

Khắp núi đồi đại thụ, cỏ dại, tựa hồ thoáng cái liền héo rũ xuống.

Trong thời gian trôi qua, sinh mệnh nhanh chóng trôi qua.

Từng giọt nước xuyên qua thân thể Diệp Thu, mang theo tiếng khóc thảm thiết, không ngừng nhuộm đẫm hắn.

Thật sự không còn hy vọng sao?

Không phải!

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi giơ tay phải lên, giữa ngón tay chảy xuôi một cỗ quang mang màu xanh biếc, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, gió xuân tắm rửa mà đến.

Khe núi Vân Đỉnh, từng phiến lá xanh theo gió bay tới, lưu chuyển giữa hai ngón tay Diệp Thu, một mảnh hoang vu, cỏ xanh

dịu dàng, gió xuân thổi qua, lại đổi sinh cơ.

“Cái này…”

Một màn này trực tiếp chấn kinh mọi người ở hiện trường. Ai cũng không nghĩ tới Diệp Thu chỉ nhẹ nhàng ra tay, núi đồi tĩnh mịch kia trong nháy mắt lại phát ra sinh cơ.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vung tay lên, thiên địa rung động nháy mắt đã bị quét sạch không còn, tùy theo đó chính là vạn vật sống lại, cỏ là bay bay.

“A..... Dùng một chiêu liền hóa giải sao?” Tử Dương chân nhân hít sâu một hơi, ánh mắt tràn đầy vẻ rung động.

Vùng hoang dã tĩnh mịch này lại bị Diệp Thu một tay tỏa sáng sức sống.

“Xuân phong phật hiểu, vạn vật hồi phục, đây là đạo pháp của sư tôn sao?” Lâm Thanh Trúc nhìn thật sâu thân ảnh áo trắng trên bầu trời, nội tâm vô cùng chấn động.

Sau khi tĩnh tâm lại, nàng cẩn thận thưởng thức đạo pháp mà Diệp Thu vừa thi triển.

Không, cái kia càng giống như là một chiêu kiếm pháp có thể khiến cho vạn vật sống lại.

So với tuyệt chiêu ‘nhất kiếm khai Thiên Môn’ thì kiếm pháp này còn thâm ảo hơn.

Lâm Thanh Trúc dần dần hiểu ra điều gì đó.

“Vãi lồng!” Thấy một màn như vậy, Cố Kiếm Sưởng lập tức kinh hãi.

Ông ta không nghĩ tới đạo pháp Lấy Thủy Sinh Hoa của mình lại dễ dàng bị Diệp Thu phá giải như vậy?

“Ha ha ha, lão tiền bối, không biết một chiêu này của ta có thể vào được pháp nhãn của ngươi không?” Một chiêu liền phá giải đạo pháp Lấy Thủy Sinh Hoa, Diệp Thu cười nhạt hỏi.

Vừa rồi hắn thi triển chính là một thức trong kiếm thứ ba của Thảo Tự Kiếm Quyết, Nhất Tuế Nhất Khô Vinh, gió xuân thổi lại sinh!

Đây là một chiêu kiếm chuyên môn phá giải thời gian lĩnh vực, bất đồng với chiêu kiếm ‘vạn dặm giết một người’ kia. Đây là sinh mệnh chi kiếm chứ không phải là sát phạt chi kiếm.

“Ngươi..... Ngươi làm sao làm được?” Cố Kiếm Sưởng không dám tin mà hỏi ra.

Ông ta hỏi như thế nghĩa là đã thua triệt để. Vô luận là về tâm cảnh hay là đạo pháp thì chiêu thức của Diệp Thu đều hơn ông ta một bậc.

Tu đạo không có nghĩa là giết chóc, lấy thủy sinh hoa tước đoạt sinh mệnh của vạn vật là đại ác.

Còn Diệp Thu hồi sinh vạn vật chính là sinh mệnh chi kiếm, ban cho vạn vật hi vọng sống sót chính là đại thiện.

Vừa nhìn liền có thể đoán ra một chiêu này của Diệp Thu ẩn chứa vô tận đạo pháp, là Thượng Thiện Nhược Thủy chân chính.

Diệp Thu không trả lời Cố Kiếm Sưởng mà nói: "Ta làm được như thế nào cũng không trọng yếu. Nếu đã là luận đạo thì chúng ta cũng đã luận tâm rồi, hiện tại nên luận võ đi."

Vừa dứt lời, khí thế của Diệp Thu trong nháy mắt liền biến đổi, giữa ngón tay hắn bỗng nhiên bộc phát kiếm khí.

Trong chốc lát, trăm dặm đại sơn đều là từng mảnh lại từng mảnh lá xanh bay ra.

Lá cây giống như từng thanh lợi kiếm vô cùng sắc bén, khí thế bức người, để cho tất cả mọi người ở đây đều run lên.

"Một ngọn cây một cọng cỏ đều là kiếm! Kiếm pháp của hắn thật là tinh diệu!" Ngay cả Tử Dương chân nhân cũng đều giật mình thốt lên.

Bọn hắn chưa hề nghĩ tới có thể sử dụng cỏ cây để làm binh khí, chuyện này so với điều khiển nước rất tương tự, nhưng để điều khiển những lá cây cỏ nhỏ làm kiếm thì độ khó sẽ càng lớn hơn.

Xem ra so đấu tâm cảnh thì Diệp Thu càng hơn Cố Kiếm Sưởng một bậc.

Giờ khắc này, bọn hắn rốt cục cũng ý thức được lời đồn tại ngoại giới cũng không phải là giả. Vị cường giả trẻ tuổi được xưng là Bạch Y Kiếm Tiên này quả thật danh bất hư truyền.

Hai lão giả liếc nhau một cái thật sâu, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ kinh ngạc, sau đó lắc đầu thở dài nói: "Aiii, xem ra nhóm chúng ta đều già rồi, hiện tại thời đại này là của những người trẻ tuổi."

Chương 372 - Lĩnh Vực Thời Gian

Theo từng mảnh lại từng mảnh lá xanh chậm rãi tụ tập, khí thế chu thiên đã hình thành, một cái kiếm trận khổng lồ đã dựng đứng tại trên không.

Sắc mặt Cố Kiếm Sưởng trong nháy mắt liền trở nên âm trầm, ông ta có thể cảm giác được áp bách kinh thiên đến từ kiếm khí của Diệp Thu.

Cố Kiếm Sưởng thực sự không nghĩ tới, Diệp Thu chỉ là một tên hậu bối vãn sinh mà lại có thể tạo cho ông ta áp lực lớn như vậy, so với sư tôn của hắn là Huyền Thiên đạo nhân năm đó càng có cảm giác áp bách hơn.

"Chẳng lẽ ta thật sự sẽ thua bởi hắn sao?" Cố Kiếm Sưởng tự hỏi trong lòng.

Ông ta không hề muốn mình thua, vì chuyện này có liên quan đến thanh danh của Chí Tôn điện. Nếu như ông ta thua thì sau này Chí Tôn điện sẽ có thể xuống dốc.

Nghĩ tới đây thì Cố Kiếm Sưởng liền bộc phát ra lực lượng cường đại hơn, trong chốc lát Chí Tôn cảnh đỉnh phong chi lực không bị ông ta giữ lại chút nào mà bạo phát ra.

Cố Kiếm Sưởng hai tay bóp ra một cái pháp quyết, trong chốc lát thiên địa lại mất đi sắc thái.

"Đây là lĩnh vực thời gian!"

Đám người lập tức giật mình, vì chiêu này không giống với

chiêu vừa rồi.

Giờ phút này Cố Kiếm Sưởng đã thi triển ra pháp tắc thời gian mang theo sát khí nặng nề.

Vừa nãy song phương chỉ là so đấu đạo tâm mà thôi, chứ cũng không có so đấu chiến lực, và Diệp Thu đã chiến thắng.

Thế nhưng bây giờ là so đấu võ đạo, thuần túy lấy lực lượng mà đọ sức để nhìn xem đạo pháp của ai càng thâm hậu hơn.

Lĩnh vực thời gian pháp vừa ra, trong chốc lát Diệp Thu liền cảm giác được sinh mệnh lực của mình phi tốc trôi qua.

Diệp Thu thân ở bên trong pháp tắc nên sẽ bị hạn chế, còn Cố Kiếm Sưởng thì lại hành động tự nhiên, mười phần trôi chảy.

"Không tốt, Diệp sư đệ đang gặp nguy hiểm!" Trong đám người, Mạnh Thiên Chính khẩn trương nói.

Câu nói này của ông ta vừa ra, tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh.

"Không thể nào, Diệp sư thúc mạnh như vậy mà cũng hóa giải không được một chiêu này sao?"

"Ngươi thì biết cái gì? Đây chính là áo nghĩa tối cao của đạo pháp, là sát chiêu pháp tắc thời gian, nếu thân ở bên trong lĩnh vực này thì sinh mệnh lực của ngươi sẽ phi tốc trôi qua. Đồng thời hết thảy hành động của ngươi đều hứng chịu hạn chế, căn bản không cách nào tránh thoát."

Nghe xong lời giải thích, nội tâm đám người cũng vì đó mà run lên, không khỏi lo lắng cho Diệp Thu.

Minh Nguyệt cũng theo đó mà khẩn trương lên, nàng cũng không phải là tiểu bạch tu tiên nên trong lòng mười phần rõ ràng

chỗ kinh khủng của pháp tắc thời gian.

Mấy người Lâm Thanh Trúc cũng là mười phần lo lắng, ngay cả tiểu Linh Lung mà giờ phút này cũng lộ ra vẻ lo lắng hiếm thấy, bởi vì kia chính là vị sư tôn sủng ái nàng nhất.

"Sư tỷ, sư tôn không bị sao chứ?" Tiểu Linh Lung lo lắng hỏi.

Tuy nàng xem không hiểu những cái pháp tắc kia, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được Diệp Thu giờ phút này đang gặp nguy hiểm nên trong lòng mười phần lo lắng.

Tiểu Linh Lung lại nghĩ tới trước đây Diệp Thu giảng những cố sự kia cùng các nàng, nó có liên quan tới người trẻ tuổi ngây thơ vô tri năm xưa ngồi dưới Phong Linh Thụ đau khổ chờ đợi mười năm.

Không biết từ khi nào tiểu Linh Lung đã hiểu được đạo lý sinh ly tử biệt. Trong lòng nàng giống như cũng minh bạch cha mẹ nàng cùng với lão ăn mày ngủ say trong làng kia đã triệt để rời bỏ nàng.

Tiểu Linh Lung cũng dần dần minh bạch nàng chỉ còn lại sư tôn cùng với hai người sư tỷ.

Lần trước tại bên trong học đường, tiểu Linh Lung sở dĩ hủy đi học đường và đánh Dương Bất Bại thành đầu heo không phải là do nàng cố ý kiếm chuyện, mà là do Dương Bất Bại sau khi biết rõ tao ngộ của nàng thì đã nói rằng nàng chính là thiên sát cô tinh khi đã đem người thân cận nhất của mình đều khắc chết.

Tiểu Linh Lung cũng không có nói cho sư tôn cùng sư tỷ của mình những chuyện này. Từ ngày đó trở về Tử Hà phong nàng liền nhốt mình trong phòng khóc suốt một đêm.

Triệu Uyển Nhi trấn an tiểu Linh Lung: "Tiểu sư muội, yên tâm đi, sư tôn không có việc gì đâu."

Lâm Thanh Trúc quay đầu nhìn tiểu Linh Lung một cái, nàng hơi nghi hoặc một chút, tựa hồ từ lần trước trở về thì tâm tình của tiểu nha đầu này dường như ẩn giấu một sự tình gì đó rất lo xa.

Lâm Thanh Trúc cũng không biết rõ tiểu Linh Lung đang suy nghĩ cái gì, mặc dù mỗi ngày nàng đều mang dáng vẻ không tim không phổi, nhưng sau khi về đến phòng mình thì liền mười phần yên tĩnh.

Lâm Thanh Trúc không nghĩ ra nên cũng không tiếp tục suy nghĩ, nàng lo lắng nhìn xem đạo thân ảnh áo trắng trên bầu trời kia.

Chương 373 - Chờ Ngày Báo Thù

Sau khi lĩnh vực thời gian xuất hiện, Cố Kiếm Sưởng lập tức trở nên cuồng vọng.

"Ha ha ha, Diệp Thu! Một chiêu này chính là truyền thừa điện đường của Chí Tôn điện chúng ta, cho dù là sư tôn của ngươi năm đó thì cũng bị thiệt lớn dưới một chiêu này. Hôm nay ta ngược lại thật muốn nhìn xem một chút ngươi phá giải nó như thế nào."

Cố Kiếm Sưởng hành tẩu tại bên trong lĩnh vực nên không hề cố kỵ nói ra.

Đang lúc ông ta coi là đã có thể triệt để nắm thóp Diệp Thu thì ông ta bỗng nhiên ngừng lại.

Một trận gió mát thổi qua, cỏ xanh lá cây xung quanh chậm rãi ngưng tụ thành một thanh mộc kiếm to lớn.

Cố Kiếm Sưởng nhướng mày vì không biết Diệp Thu đến cùng đang làm cái gì. Bởi vì tại bên trong lĩnh vực của ông ta, cái gọi là kiếm khí căn bản không có khả năng đánh trúng ông ta.

Dù cho nhìn như gần trong gang tấc nhưng cũng đã cách mấy năm ánh sáng, chỉ cần Cố Kiếm Sưởng không tiếp chiêu thì kiếm khí liền không khả năng đánh trúng ông ta.

Ngay tại lúc Cố Kiếm Sưởng đang nghi hoặc, Diệp Thu yên lặng thật lâu bỗng nhiên ngẩng đầu mỉm cười nói: "Xem ra tiền bối rất có lòng tin đối mình lĩnh vực của mình. Vừa vặn chỗ của vãn bối cũng có một kiếm muốn mời tiền bối đánh giá một phen."

Cố Kiếm Sưởng nghe vậy liền cười một tiếng, nói: "Được, ta rất muốn nhìn xem ngươi có kiếm pháp gì có thể phá được một chiêu này của ta?"

Ông ta không tin Diệp Thu thật sự có kiếm chiêu có thể phá giải lĩnh vực thời gian của mình, bởi vì dù là Huyền Thiên đạo nhân trước đây thì cũng chỉ miễn cưỡng phá giải một chiêu vừa mới học còn chưa nắm giữ thành thạo này của ông ta. Mà bây giờ ông ta đã triệt để nắm giữ một chiêu này, vậy Diệp Thu làm thế nào có khả năng phá giải nó.

Diệp Thu chỉ cười không nói, bắt đầu ngưng tụ kiếm khí.

Bỗng nhiên một cỗ kiếm thế bộc phát, trong chốc lát một đạo kiếm khí vạch phá trời cao mà đi, giống như một kiếm vượt ngang hư không, đánh vỡ thời gian trói buộc, thẳng đến Cố Kiếm Sưởng mà tới.

Cố Kiếm Sưởng lập tức biến sắc, nói: "Không có khả năng! Vì sao hắn có thể không nhìn pháp tắc thời gian trói buộc của ta chứ?"

Giờ khắc này, không chỉ có ông ta chấn kinh, mà tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi, mang vẻ mặt tràn đầy sự không thể tin nổi mà nhìn xem Diệp Thu đánh ra một kiếm kinh thiên kia.

Chiêu kiếm này có thể không nhìn lĩnh vực thời gian, ngút trời mà đi, trực tiếp chém tới.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, quay đầu nhìn lại là đầy trời lá xanh phiêu linh.

Diệp Thu một kiếm quét ngang, xông phá pháp tắc thời gian, trực tiếp phá vỡ pháp tắc trói buộc chém thẳng đến Cố Kiếm Sưởng.

Sắc mặt ông ta đại biến, vừa định bỏ chạy thì đã bị hai ngón tay tràn đầy kiếm khí của Diệp Thu chỉ vào mi tâm. Nếu như ông ta dám động một bước thì sẽ rơi vào hạ tràng bỏ mình.

Thua!

Ta vậy mà đã thua triệt để như thế!

Cố Kiếm Sưởng run lên trong lòng, cảm thụ được một cỗ kiếm ý hủy thiên diệt địa đến từ Diệp Thu mà toàn thân phát run. Ông ta cũng không biết rõ đã bao nhiêu năm rồi mình chưa cảm nhận lại loại uy hiếp tử vong này.

Hai ngón tay tràn đầy kiếm khí đã chỉ vào mi tâm của Cố Kiếm Sưởng, nhưng Diệp Thu không có động thủ. Bởi vì vị này chính là Thái Thượng trưởng lão của Chí Tôn điện, mà trước mắt hai giáo còn chưa đạt tới tình trạng không chết không thôi. Nếu như Diệp Thu giết Cố Kiếm Sưởng thì sẽ có thể gây nên chuyện hai giáo bộc phát mâu thuẫn.

Bổ Thiên giáo vừa mới trải qua một trận đại chiến, do đó giờ phút này không nên lại bộc phát chiến đấu đại quy mô, bởi vì có thể sẽ gây nên các giáo phái khác quần công.

Diệp Thu chậm rãi thu kiếm, nhẹ giọng cười nói: "Lão tiền bối, xem ra lần luận võ này cũng là ta thắng."

Cố Kiếm Sưởng cười mà giống như không cười, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Diệp Thu âm thầm vui mừng, còn tốt là trước đó hắn có vận khí không tệ, bởi vì thần kỹ vạn dặm giết một người này vừa vặn chính là khắc tinh của lĩnh vực thời gian. Cố Kiếm Sưởng thua không hề oan, có thể thua ở phía dưới thần kỹ đã coi như ông ta có bản lãnh.

Sau khi nhàn nhạt để lại một câu nói, Diệp Thu quay người

trực tiếp rời đi, chỉ để lại một Cố Kiếm Sưởng yên lặng ngẩn người tại bầu trời.

"A… Diệp sư đệ thắng rồi!" Gặp Diệp Thu chiến thắng, Tề Vô Hối lập tức đứng ngồi không yên.

Lúc này mà hắn còn không trào phúng thì muốn chờ khi nào? Hắn xem hồi lâu chính là đợi đến giờ khắc này!

Chỉ thấy Tề Vô Hối nhẹ nhàng đi tới bên người Thanh Diệu đạo nhân, nói với đám đệ tử đứng xa xa: "Chậc chậc, đây chính là Chí Tôn điện sao? Cũng chả có gì đặc biệt, hai trận quyết đấu toàn thua, mà còn là lão thái đẩu! Aiii. . . Nếu ta là ông ta thì sẽ trực tiếp đi chết được rồi!"

"Tề Vô Hối, ngươi. . ." Thanh Diệu đạo nhân lập tức giận đến đỏ bừng cả mặt, lửa giận công tâm.

"Ngươi ngươi cái gì? Không phục sao? Nếu không ta cùng ngươi so tài một chút nhé?" Tề Vô Hối ngạo mạn nói ra.

Vừa rồi bọn hắn có bao nhiêu ngang tang thì hiện tại hắn liền trả lại gấp bấy nhiêu lần.

Thanh Diệu đạo nhân tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng ông ta minh bạch Tề Vô Hối bây giờ cũng là Chí Tôn cảnh nên ông ta làm thế nào có thể là đối thủ của hắn.

"Hừ. . ." Thanh Diệu đạo nhân khẽ cắn môi, nhịn nhục quay người trực tiếp đi ra, không thèm để ý đến Tề Vô Hối âm dương quái khí.

Trông thấy Thanh Diệu đạo nhân biệt khuất như thế, trên mặt Mạc Nghĩa cụt một tay đang yên lặng đứng ở phía sau đột nhiên lộ ra nụ cười mang ý vị thâm trường.

"Ngươi mà cũng có ngày hôm nay sao? Hừ, ngươi chờ đó, sẽ có

một ngày ta để cho ngươi trả giá thật lớn!" Trong lòng Mạc Nghĩa âm tàn suy nghĩ.

Hắn nhìn thật sâu Cố Kiếm Sưởng phía trên một chút, sở dĩ hắn một mực ẩn nhẫn đến bây giờ không có động thủ cũng là do lão gia hỏa kia còn sống. Ngày nào Cố Kiếm Sưởng chết chính là ngày hắn báo thù.

Chương 374 - Một Đạo Phong Ấn

Không đến một lát, Diệp Thu một lần nữa trở lại đội ngũ.

Tề Vô Hối cười toét miệng đi lên, nói: "He he he, Diệp sư đệ, ngươi làm tốt lắm."

Hắn cho Diệp Thu một cái ánh mắt tán thưởng, sau đó quay người tiếp tục đi đả kích Thanh Diệu đạo nhân.

Thanh Diệu đạo nhân đi đến đâu thì Tề Vô Hối liền đi tới đó. Hắn như con ruồi vo ve bên tai, làm cho Thanh Diệu đạo nhân kém chút nữa bạo nộ.

Mạnh Thiên Chính tán thưởng nhìn Diệp Thu một chút, nói: "Diệp sư đệ, tu vi của ngươi càng ngày càng cao thâm khó lường, bây giờ ngay cả sư huynh cũng nhìn không thấu ngươi."

Mạnh Thiên Chính hít sâu một hơi, trong lòng cũng là vui mừng, vì Diệp Thu cường đại cũng mang ý nghĩa Bổ Thiên giáo cường đại.

Kế tiếp Huyền Thiên đạo nhân, Bổ Thiên giáo lại ra đời một vị cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Diệp Thu chỉ cười không nói, chậm rãi đi đến bên người Minh Nguyệt, tiểu Linh Lung nhanh chóng chạy tới ôm lấy đùi hắn.

"Sư tôn. . ."

Nàng hô lên vô cùng thân thiết, vui vẻ. Vừa rồi nàng thật sự sợ Diệp Thu sẽ dát.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng đi tới, yên lặng đứng sau lưng Diệp Thu.

Kỳ thật trong lòng các nàng đều minh bạch chính mình sở dĩ mỗi ngày có thể vô ưu vô lo, tự do tự tại đều bởi vì các nàng có một vị sư tôn có thực lực cường đại, là một vị sư tôn có thể vì các nàng mà che gió che mưa.

Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của tiểu Linh Lung. Tiểu nha đầu này giống như lần trước, từ sau khi trở về từ học đường nàng liền biến thành một người khác, ẩn giấu một vẻ lo xa, hắn cũng không biết rõ nàng đang suy nghĩ cái gì.

Xem ra ta cần phải tìm thời gian để làm một chút phụ đạo tâm lý cho nàng mới được!

Lúc trước Diệp Thu tương đối bận rộn, ngoại trừ giải quyết vấn đề tu luyện của các nàng ra thì hắn liền một mực bế quan.

Diệp Thu đã thật lâu không có giảng giải về tâm lý. Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi thì còn tốt, vì các nàng từ lúc lên núi đã sắp trưởng thành, cho nên tâm lý tương đối thành thục.

Còn tiểu Linh Lung có niên kỷ tương đối nhỏ, rất nhiều chuyện đều dùng trạng thái ngây thơ vô tri mà đối đãi, do đó khóa học phụ đạo tâm lý này nàng không thể thiếu.

Diệp Thu ít nhất phải để cho nàng hiểu được một chút đạo lý làm người, có thể chơi đùa nhưng không thể gây ra chuyện thương thiên hại lý.

Trước đó Diệp Thu rất nghi hoặc đối với vấn đề nàng không thể đọc sách, cho nên hắn cố ý tra xét tình huống thần trí của tiểu Linh Lung. Hắn ngoài ý muốn phát hiện nàng không phải là không thể đọc sách, mà là do bên trong thức hải của nàng có một đạo phong ấn làm hạn chế khả năng suy nghĩ học chữ của nàng.

Đạo phong ấn này có thể là do tiểu Linh Lung đã bày ra trước chuyển thế trùng tu, khả năng có liên quan đến đạo mà nàng tu hành.

Diệp Thu tra duyệt rất nhiều cổ tịch nhưng cũng nghĩ không thông nàng đến cùng đã tu loại đạo gì.

Đạo phong ấn này Diệp Thu cũng không giải được, có thể là do thực lực của hắn chưa đủ. Nhưng hắn đoán chừng đạo phong ấn này sẽ tự động giải trừ tại thời điểm tiểu Linh Lung mười tám tuổi.

Vạn sự vạn vật đều có nhân quả, đời trước tiểu Linh Lung đã tự trải tốt con đường cho mình, nếu không có cách nào đánh vỡ thì nàng chỉ có thể đi thuận theo.

Thứ Diệp Thu có thể làm chính là giúp cho nàng tại trước khi trưởng thành sẽ đem tiềm lực Luyện Thể khai phát đến cực hạn.

"Được rồi Linh Lung, ngươi đi tới chỗ sư tỷ của ngươi mà chờ đợi đi, đừng có chạy lung tung biết chưa?"

"Vâng sư tôn, đệ tử nhất định sẽ nghe lời mà không chạy loạn." Tiểu Linh Lung lạp tức đáp ứng, vui vẻ chạy đến bên người Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi.

"Diệp sư đệ, tu vi của ngươi tiến triển càng lúc càng nhanh, sư tỷ đều đuổi không kịp ngươi rồi." Minh Nguyệt chậm rãi đi tới, ánh mắt ảm đạm nói ra.

Nàng khó khăn lắm mới đạt tới Giáo chủ đỉnh phong, vẫn còn một bước xa mới có thể đạt tới Chí Tôn cảnh, nàng cách Diệp Thu tận một cái đại cảnh giới.

Minh Nguyệt vẫn luôn rất cố gắng tu hành, một tháng qua nàng đã một mực rèn đúc thân thể Chí Tôn. Nhưng do không có bảo dược tương trợ nên tiến độ tương đối chậm.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Ta vẫn luôn rất nhanh, nhanh đến mức ngươi không cách nào tưởng tượng."

"A, ngươi đang chỉ phương diện kia sao?" Minh Nguyệt đỏ mặt, ánh mắt hướng xuống, che miệng cười một tiếng, rất có vài phần vận vị.

Diệp Thu lập tức minh bạch cái gì mà cảm thấy không vui nói: "Sư tỷ, ngươi thay đổi."

Minh Nguyệt nhếch miệng, trong lòng cũng lập tức không vui.

Ta vì sao mà thay đổi chứ? Còn không phải do ngươi làm hư ta sao?

Mỗi ngày ngươi đều đùa bỡn ta khi nói nhiều từ ngữ có ý tứ xấu xa như vậy!

Cái gì mà tiết tấu trí mạng, tướng vị vọt mạnh a? Còn cả cự long trường kích nữa!

Minh Nguyệt mím môi một cái, oán giận hỏi: "Đây không phải là do ngươi ban tặng ta sao?"

Diệp Thu lập tức xấu hổ một trận vì dường như đúng là như vậy.

"Ha ha ha, cũng đúng! Sư tỷ, tình cảnh này làm ta chợt nhớ tới một bài thơ! Ngươi có muốn nghe một chút hay không?"

Minh Nguyệt run lên một cái, nhướng mày mang ánh mắt chất vấn nhìn xem Diệp Thu, hỏi: "Ngươi có thể ngâm thơ ư?"

"Đây là ý gì? Ta vì sao không thể ngâm thơ?" Ánh mắt tràn ngập sự chất vấn này để cho Diệp Thu rất không vui.

Minh Nguyệt buồn cười nhìn hắn, nói: "Vậy ngươi ngâm một chút xem sao. Dù sao từ trong miệng ngươi cũng nói không ra bài

thơ gì tốt lành, ta khẳng định nó lại có quan hệ cùng với chuyện kia."

Chương 375 - Tán Thưởng

Diệp Thu mang ý vị thâm trường cười nói:

"Tịnh Dạ Tư."

"Đầu giường ánh trăng soi, đất trắng ngỡ như sương."

"Ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt, cúi đầu nhớ cố hương."

"Sư tỷ, thế nào? Bài thơ này có được hay không?"

Minh Nguyệt nghe xong liền sửng sốt một cái, nàng cẩn thận suy ngẫm thì bỗng nhiên khuôn mặt đỏ lên.

Bài thơ này nghe giống như một bài thơ nhớ nhà, nhưng cẩn thận suy ngẫm nàng lại lại cảm thấy là lạ.

Cái gì mà đầu giường, Minh Nguyệt, ánh trăng chứ?

Hắn đang ám chỉ ta sao?

Ngẩng đầu nhìn Minh Nguyệt sao?

Minh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt tà ác của Diệp Thu thì khuôn mặt càng đỏ ửng.

Gia hỏa này khẳng định không có ý tốt! Bài thơ này nhất định là có ám chỉ gì khác!

Diệp Thu cố gắng suy tư một cái rồi tiếp tục nói ra:

"Sư tỷ, nếu ngươi cảm thấy không tốt thì chỗ ta còn có một câu."

"Minh Nguyệt trong sáng chiếu giường ta, tinh hà tây lưu dạ vị ương."

"Còn nữa còn nữa! Nhìn xuống nước sạch sóng, ngửa mặt nhìn Minh Nguyệt."

"Xuân Giang Triều Thủy Liên Hải Bình, Hải Thượng Minh Nguyệt Cộng Triều Sinh."

"Được rồi, được rồi, ngươi đừng nói nữa. . ." Một loạt bài thơ tung ra để cho Minh Nguyệt xấu hổ không thôi.

Từng câu ngươi đều không rời hai từ Minh Nguyệt, nghe qua tựa như là chỉ ánh trăng trên trời, nhưng ánh mắt của ngươi luôn luôn nhìn ta làm gì?

Ngươi đanng ám chỉ ta đúng không?

Nhìn xem gương mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt đỏ bừng, Diệp Thu liền cười không tử tế.

Nếu như nàng nguyện ý thì hắn có thể phun ra một trăm câu thơ liên quan tới Minh Nguyệt, mà lại từng câu đều rất có ý tứ.

Hai, ba câu thơ vừa ra làm cho Diệp Thu bỗng nhiên lại cảm giác tiểu sư tỷ vẫn là thú vị nhất.

Sau một hồi lâu, Minh Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp thanh tịnh nhìn chăm chú vào nụ cười mê người của Diệp Thu mà nhất thời ngây ngẩn cả người.

Minh Nguyệt vì trở ngại mặt mũi và lại không tốt để mở miệng nên nói: "Sư đệ thật sự là người có tài, sư tỷ xem như đã thấy được. . ."

Quả nhiên cùng với nàng phỏng đoán không sai biệt lắm, trong miệng Diệp Thu liền không có một câu nghiêm chỉnh.

Diệp Thu cười cười, tiến đến trước mặt Minh Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng rồi nhỏ giọng nói ra: "Đây coi là cái gì? Ngày khác có cơ hội ta sẽ để cho sư tỷ kiến thức một phen bản sự chân chính của ta."

Minh Nguyệt nghe vậy thì trong mắt liền lóe lên một tia vui mừng, nhưng lại thật nhanh giấu nó vào trong lòng và ra vẻ không thèm để ý, nhưng lại mang dáng vẻ rất chờ mong.

"Ừm, ta sẽ chờ đến lúc đố để nhìn xem ngươi đến cùng có bản lãnh gì?" Trong lòng Minh Nguyệt yên lặng nói ra.

Chỉ gặp Diệp Thu bỗng nhiên đi tới trước bàn đá, nói: "Vãn bối Diệp Thu bái kiến hai vị lão tiền bối."

Trên bàn đá, Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân thấy vậy liền vội vàng đứng lên chào hỏi.

"Ha ha ha, Diệp Thu tiểu hữu, hổ thẹn hổ thẹn, lão phu nào dám nhận phần đại lễ này!" Tử Dương chân nhân khiêm tốn nói.

Thế giới này từ trước đến nay đều là cường giả vi tôn, mà tu vi Diệp Thu cùng bọn hắn ngang nhau, vậy bọn hắn làm sao dám tự cao tự đại.

"Ha ha ha, Diệp Thu tiểu hữu quả nhiên là kỳ tài ngút trời! Tuổi còn nhỏ mà đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, cho dù là sư tôn của ngươi năm đó cũng không thể đạt được loại độ cao này." Vân Hư chân nhân cũng là cười đáp, trong lòng mười phần bội phục.

Đặc biệt là vừa rồi nhìn thấy một kiếm Vạn Vật Hồi Sinh của Diệp Thu trực tiếp quét sạch chiêu lấy thủy sinh hoa của Cố Kiếm Sưởng, vô luận là trên tâm cảnh hay là đạo pháp cũng đều là nghiền ép.

Mà lại một kiếm kia của Diệp Thu còn trực tiếp phá tan lĩnh

vực thời gian của Cố Kiếm Sưởng, không nhìn thời gian trói buộc mà suýt chút nữa đã lấy đi mạng già của Cố Kiếm Sưởng.

Loại kiếm thuật kinh thiên này làm cho bọn hắn phải sợ hãi thán phục, nếu như bọn hắn đối đầu thì chỉ sợ kết quả cũng không khá hơn chút nào.

"Hai vị tiền bối quá khen rồi, điểm thủ đoạn ấy của vãn bối làm sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt hai vị. Năm đó sư tôn của ta từng nhiều lần căn dặn tại ta rằng, ở bên trong các chí cường giả tại Đông Hoang chỉ có hai vị tiền bối mới chính thức được xưng tụng là Thái Sơn Bắc Đẩu. Nếu trong tương lai ta có duyên gặp mặt hai vị thì nhất định phải tiếp đãi thật tốt, không thể mất đi lễ nghĩa." Diệp Thu khiêm tốn nói ra.

Hai lão giả nghe vậy mà trong lòng run lên. Bọn hắn từ trong lời nói của Diệp Thu nghe được sự tán dương của Huyền Thiên đạo nhân đối với bọn hắn mà trong lòng vô cùng vui mừng.

He he he! Không nghĩ tới tại trong lòng Huyền Thiên đạo nhân nhóm chúng ta cũng không hề kém cỏi!

Làm bại tướng dưới tay Huyền Thiên đạo nhân năm đó cho nên bọn hắn cũng không nghĩ tới Huyền Thiên đạo nhân sẽ tán dương bọn hắn như vậy.

Chương 376 - Hai Kiện Linh Khí

Diệp Thu quay đầu ra hiệu cho ba vị đồ nhi của mình tiến lên rồi nói: "Hai vị lão tiền bối, đây là ba vị đồ nhi của vãn bối, trong tương lai các nàng hành tẩu tại Đại Hoang còn xin hai vị tiền bối chiếu cố."

"Ha ha ha, dễ nói, dễ nói."

Diệp Thu vừa lên liền nói rõ ràng thân phận để cho hai lão giả mặt mũi, vậy bọn hắn làm thế nào có thể cự tuyệt mà cười to đáp ứng.

Phải biết Diệp Thu vừa mới đánh bại Cố Kiếm Sưởng, thực lực hắn không hề dưới bọn hắn, có thể hoàn toàn không cho bọn hắn mặt mũi.

Mà bây giờ Diệp Thu lựa chọn cho bọn hắn mặt mũi khi lấy thân phận vãn bối, chính là trong lòng tán thành bọn hắn.

Trong lòng hai lão giả cũng là hết sức vui mừng, Diệp Thu hiểu lễ phép và lại khiêm tốn như thế thì sao bọn hắn có thể không chiếu cố đám đệ tử của hắn được.

Tử Dương chân nhân hài lòng nhìn xem ba người Lâm Thanh Trúc, khi ánh mắt nhìn về phía tiểu Linh Lung thì bỗng nhiên thân thể ông ta run lên.

"Ấy, Diệp tiểu hữu, vị đồ nhi này của ngươi thật là khó lường a."

"Luyện Thể Vô Cự cảnh! Nàng quả là Thiên Nhân chi tư, thành tựu tương lai ít nhất cũng là Đại Đế cảnh."

Tử Dương chân nhân hít sâu một hơi vì ông ta thật sự bị hù dọa.

Lời này vừa nói ra, thân thể Vân Hư chân nhân cũng là run lên, không dám tin mà nhìn xem tiểu Linh Lung.

Tiểu Linh Lung ở độ tuổi này cốt linh còn chưa dài đủ nên không có khả năng Luyện Khí, do đó nàng chỉ có thể Luyện Thể để đánh tốt căn cơ cho tương lai Luyện Khí. Nhưng người bình thường cho dù là thiên tài có dị bẩm thiên phú thì tối đa cũng chỉ luyện thể đến Huyền Chỉ cảnh hoặc là Thiên Tướng cảnh, mà tiểu Linh Lung lại có thể đạt đến Vô Cự cảnh.

Diệp Thu quay đầu hài lòng nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung, cười nói: "Ha ha ha, tiền bối cứ nói đùa! Đến đây nào Linh Lung, bái kiến hai vị tiền bối đi!"

Tiểu Linh Lung nhu thuận đi tới, nhìn xem hai lão đầu trước mặt mà học động tác của hai vị sư tỷ thi lễ một cái.

"Linh Lung bái kiến hai vị tiền bối."

Nhìn thấy tiểu Linh Lung khéo léo hiểu chuyện như thế, Tử Dương chân nhân vuốt vuốt chòm râu, trong lòng ưa thích cực kỳ.

Đứa nhỏ này lớn lên nhu thuận đáng yêu mà còn hiểu chuyện như thế, nếu nàng là cháu gái của ta thì thật là tốt biết bao!

Ai mà không muốn có được một đứa cháu gái có giọng nói ngọt ngào đáng yêu và lại còn hiểu chuyện cơ chứ.

Tử Dương chân nhân mỉm cười, trong tay móc ra một cái Tiểu Linh Đang đưa cho tiểu Linh Lung, nói: "Ha ha ha, ngươi gọi là Linh Lung sao? Ừm, không tệ, tên rất hay! Lần đầu gặp mặt lão phu cũng không có lễ vật gì tốt để đưa tặng, cái chuông lục lạc này ta liền tặng cho ngươi đi."

Tiểu Linh Lung cũng không có tiếp mà trước tiên nhìn Diệp Thu một chút, khi nhận được sự ra hiệu của Diệp Thu thì nàng mới vui vẻ tiếp nhận chuông lục lạc. Thưởng thức một hồi nàng phi thường vui vẻ, nói: "Linh Lung rất cảm tạ lão gia gia."

Vừa rồi tiểu Linh Lung đã nghiên cứu cái chuông lục lạc này một chút và phát hiện cái đồ chơi này lại có linh lực, là một kiện pháp bảo phi thường không tệ.

Trong lòng tiểu Linh Lung mười phần vui vẻ, nàng không nghĩ tới lão gia gia này là người tốt đến như vậy, vừa gặp mặt liền đưa tặng nàng bảo vật trân quý như thế.

Khóe miệng Vân Hư chân nhân giật một cái, thịt đau mà móc ra một cái vòng tay đưa cho tiểu Linh Lung, nói: "Chà, Tử Dương đạo hữu, ngươi có chút không tử tế nha, vừa gặp mặt liền đưa tặng linh khí a! Nếu như lão phu không đưa tặng một kiện thì chẳng phải người ta sẽ nói ta nhỏ mọn rồi sao? Tiểu nha đầu, đây là lễ vật của lão phu, vòng tay bạch ngọc! Nó có thể dùng để chứa đựng vật phẩm, ngoài ra khi mang theo trên thân còn có thể hỗ trợ tu hành."

Tiểu Linh Lung xem xét một chút, ánh mắt nàng lập tức vui mừng. Nàng lại nhìn về phía Diệp Thu, gặp hắn gật đầu thì lòng đầy vui vẻ tiếp nhận lễ vật.

"Hì hì, Linh Lung rất cảm tạ lão gia gia."

Nàng nhẹ nhàng nói cảm ơn, để cho Vân Hư chân nhân vui mừng kém chút nữa cười không ngậm miệng được.

Tiểu nha đầu này quá biết làm cho người ta vui lòng a!

Nếu như lão phu cũng có một đứa cháu giá hiểu chuyện như nàng thì coi như nàng có muốn một tòa kim sơn thì lão phu cũng phải làm ra cho nàng!

Nhìn xem tiểu Linh Lung vừa gặp mặt liền thu hoạch được hai kiện linh khí, làm cho Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều cảm thấy hâm mộ.

Xem ra đầu năm nay tiểu lo li liền nổi tiếng rồi!

Chương 377 - Chiến Ý

Tử Dương chân nhân mỉm cười, tiếp tục nhìn xem Lâm Thanh Trúc, bỗng nhiên hỏi: "Diệp tiểu hữu, ta nghe nói học trò của ngươi có một vị cao đồ, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, rất có mấy phần chân truyền của ngươi, không biết đó là vị nào?"

Lúc này ông ta mới chợt nhớ tới trước đó đã lưu truyền sôi sùng sục về cao đồ của Kiếm Tiên, là tồn tại kinh khủng mà ngay cả đồ tôn Hạc vô song của ông ta cũng không có nắm chắc chiến thắng. Bây giờ vừa vặn có cơ hội mà nếu không được kiến thức một phen thì thực sự thật là đáng tiếc.

Nghe được hắn lời này, ánh mắt Diệp Thu ra hiệu cho Lâm Thanh Trúc, chỉ gặp nàng chậm rãi đứng ra nói: "Tiểu bối Lâm Thanh Trúc bái kiến tiền bối."

Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân lập tức sững sờ, vì khi nhìn kỹ nàng thì bọn hắn liền có thể cảm giác được rõ ràng một cỗ kiếm ý băng lãnh thấu xương vờn quanh người nàng, bởi vậy bọn hắn lập tức đoán ra kiếm đạo của nàng có tạo nghệ cực cao, cường độ tu hành kiếm pháp càng là không dám tưởng tượng.

Tử Dương chân nhân cười, nói: "Thì ra ngươi chính là vị cao đồ của Kiếm Tiên được lưu truyền sôi sùng sục kia. Không tệ, quả nhiên là tư thế hiên ngang, rất có vài phần phong thái Kiếm Tiên. Diệp Thu tiểu hữu, mấy vị đồ đệ của ngươi một cái so với một cái đều để cho người ta chấn động nha. Ha ha ha ha."

Tử Dương chân nhân tán dương không chút nào keo kiệt.

"Xem ra đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này vị cao đồ của ngươi đoạt giải nhất là tình thế bắt buộc rồi." Vân Hư chân

nhân cũng nói ra ngay sau đó.

Gặp bọn hắn khách sáo như thế Diệp Thu cười nói: "Không có, không có! Lần này ta mang các nàng đến đây cũng là vì tăng một chút kiến thức, tùy tiện chơi đùa mà thôi. Về phần có thể đoạt giải nhất hay không thì liền nhìn xem vận khí của các nàng như thế nào."

Diệp Thu vừa nói ra lời này, nụ cười trên mặt Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân bỗng nhiên cứng đờ.

Gia hỏa này đang nghiêm túc sao?

Mẹ nó! Đây mà gọi là tùy tiện tu luyện ư?

"Ha ha ha, Diệp tiểu hữu quá khiêm tốn, khiêm nhường rồi."

Mấy người trò chuyện vui vẻ, lúc này kết giới trên Vân đỉnh sơn bỗng nhiên run rẩy một cái.

Diệp Thu chậm rãi quay đầu, khóe miệng có chút giương lên, nói: "Muốn bắt đầu rồi sao?"

Hắn trở lại bên người đám đồ nhi, căn dặn vài tiếng:

"Đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn chính là một cái không gian hư vô từ thời Thượng Cổ để lại. Thí sinh sẽ lấy linh hồn nhập giới để triển khai một trận tranh đấu. Tại Vân Đỉnh sơn có một khối thần bia, bên trên ghi chép danh sách xếp hạng. Nếu như đánh bại đối thủ có xếp hạng tương đối cao thì ngươi sẽ trực tiếp thay thế hắn. Cho nên các ngươi hãy nhớ kỹ lời vi sư, không cần chọn những tên yếu gà để đánh từng bước gây lãng phí linh lực."

"Tại giai đoạn trước cần ổn định, không nên khinh cử vọng động. Sau khi bảng xếp hạng quét mới các ngươi hãy trực tiếp chọn đối thủ xếp hạng cao nhất mà đánh cho ta, nhất cử đăng đỉnh là tốt nhất. Nhớ kỹ chưa?"

Diệp Thu nói vậy chủ yếu là muốn nói với Lâm Thanh Trúc, về phần Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung thì Diệp Thu không trông cậy vào các nàng có thể lấy được thành tích tốt. Dù sao tại Vô Cự cảnh tu vi của các nàng có chút thấp.

Vừa rồi Diệp Thu đã nhìn dại khái một vòng, thiên chi kiêu tử đạt tới Vô Cự cửu phẩm thực sự là quá nhiều, các nàng muốn đánh bại những người này cơ hồ là không có khả năng, cho nên hi vọng sau cùng hắn chỉ có thể đặt ở trên người một mình Lâm Thanh Trúc.

Nghe xong Diệp Thu dặn dò, Lâm Thanh Trúc trịnh trọng nhẹ gật đầu, nói: "Sư tôn, đệ tử minh bạch! Ngài cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng."

Nàng nắm chặt Tử Hà kiếm trong tay, chiến ý mười phần, lặng lẽ nhìn chăm chú vào hết thảy địch nhân chung quanh.

Những người kia đều đối thủ mà nàng sắp đối mặt, nàng nhất định phải đánh bại bọn hắn thì mới có thể đăng đỉnh.

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc có tự tin như thế, Diệp Thu cũng là hài lòng nhẹ gật đầu, từ trong ngực lấy ra mấy khỏa Tiên Thiên Đại Hoàn đan đặt vào trong tay nàng, nói:

"Đồ nhi, Tử Hà phong chúng ta có thể đoạt giải nhất để lại lần nữa dương danh lập vạn hay không liền nhìn xem ngươi đấy. Năm đó sư tổ của ngươi quét ngang hết thảy địch nhân cùng thế hệ, thành công đoạt giải nhất, dương danh Tử Hà phong chúng ta."

"Bây giờ vi sư đã không có cơ hội tham gia nên chỉ có thể đem hi vọng đặt ở trên thân một mình ngươi. Nhưng ngươi cũng đừng có áp lực, chỉ cần có tâm đi làm là được, vô luận thành hay bại thì vi sư đều lấy ngươi làm kiêu ngạo."

Lâm Thanh Trúc nghe xong mà khóe mắt cay cay, chiến ý trong

lòng nàng lại tăng thêm mấy phần.

Sư tôn đã coi trọng ta như thế thì ta làm sao có thể để cho sư tôn thất vọng được!

Chương 378 - Tiên Thiên Cực Linh Đan

Từ khi Lâm Thanh Trúc bái sư học nghệ cho tới bây giờ có thành tựu, Diệp Thu đều chưa từng có yêu cầu nàng phải làm cái gì. Hắn luôn luôn quan tâm nàng từng li từng tí, không hề tàng tư các loại tài nguyên tu luyện.

Bây giờ cơ hội báo đáp sư tôn đang ở trước mắt thì Lâm Thanh Trúc làm sao có thể không trân quý.

"Đệ tử nhất định sẽ đoạt giải nhất!" Lâm Thanh Trúc nắm thật chặt Tử Hà kiếm trong tay, ánh mắt nàng kiên định nhìn xem kết giới trên đỉnh đầu, nói.

Gặp nàng kiên định như vậy, Diệp Thu lập tức nới lỏng một hơi.

Phù. . . Quả nhiên vẫn là lắc lư tâm tư có hiệu quả a!

Đồ nhi à, hôm nay vi sư có thể trang bức một cái đẹp đẽ hay không thì liền nhìn xem biểu hiện của ngươi đấy!

He he he, ta phải suy nghĩ thật tốt một chút một hồi nữa nên lấy tư thái như thế nào để trang bức mới được!

Trong lòng Diệp Thu âm thầm suy tính, hắn đã bắt đầu nghĩ đến thời khắc mình trang bức.

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ tặng cho đệ tử năm viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra trả về? 】

"Mở!"

【 Chúc mừng túc chủ phát động gấp trăm lần bạo kích, thu được năm viên Tiên Thiên Cực Linh đan. 】

"Ồ, mới gấp trăm lần thôi sao?"

Diệp Thu có chút thất vọng, nhưng loại chuyện bạo kích trả về này liên quan đến vận khí, có thể phát động gấp trăm lần đã rất không tệ rồi.

Cái hệ thống này có tỉ lệ rơi đồ luôn một mực rất cao, không giống một ít hệ thống tuy lấy danh nghĩa gấp vạn lần nhưng mỗi ngày chỉ cho ngươi gấp mười, hai mươi lần, so với hệ thống rút thưởng còn muốn hố hơn.

"Tiên Thiên Cực Linh đan!"

Diệp Thu cẩn thận nghiên cứu hiệu quả của Tiên Thiên Cực Linh đan, đây cũng là một loại đan dược khôi phục phi thường cường đại.

Trừ cái đó ra Tiên Thiên Cực Linh đan còn có hiệu quả tu luyện cường đại, có khả năng chỉ kém một chút so với viên hạ phẩm Tiên đan Hồi Hoàn đan kia.

Như vậy cũng đã coi như không tệ, Diệp Thu liền giữ lại để ngày sau đánh nhau thiếu mana hắn sẽ dùng một viên để trực tiếp đầy bình.

Chỉ là khi có năm viên Tiên Thiên Cực Linh đan này thì viên hạ phẩm Tiên đan Hồi Hoàn đan kia dường như có chút lãng phí, bởi vì nếu như chỉ là dùng để khôi phục thì Tiên Thiên Cực Linh đan hoàn toàn đủ. Mà nếu dùng để tu luyện thì Diệp Thu căn bản không cần dùng đến, bởi vì hắn còn có thuốc trường sinh cực

phẩm.

Trái lo phải nghĩ, ánh mắt Diệp Thu bỗng nhiên nhìn về phía Minh Nguyệt, trong lòng như có điều suy nghĩ.

"Ừm, cái đồ chơi này có thể giữ lại để tán gái."

“Quyết định như vậy đi, quay đầu trực tiếp đưa tặng một viên tiên đan để giải quyết tiểu sư tỷ.”

Minh Nguyệt giờ phút này đang kẹt tại Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, chậm chạp không có đột phá. Nếu như tại thời khắc mấu chốt này ta đưa tặng nàng một viên tiên đan, vậy nàng có thể trực tiếp lấy thân báo đáp ta không nhỉ?

Diệu a! Thật sự là quá khéo!

Bên này Diệp Thu còn đang miên man bất định, thì Minh Nguyệt bên kia bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt dị dạng của hắn mà trong lòng xiết chặt.

Gia hỏa này lại đang suy nghĩ ý đồ xấu gì đây? Hắn muốn trêu đùa ta nữa sao?

"Diệp sư đệ, ngươi đang suy nghĩ cái gì mà cười tà ác như vậy?" Minh Nguyệt không nhịn được nên hỏi.

Nàng hiếu kì lại gần, mùi thơm mê người không ngừng kích thích thần kinh Diệp Thu.

Diệp Thu hít sâu một hơi, thân thể run lên, thần thanh khí sảng.

"Ừm, không có gì, chỉ là ta chợt nhớ tới một chút sự tình cao hứng thôi. Sư tỷ, quay đầu lại Tử Hà phong của ta một chuyến đi, ta có một cái lễ vật muốn tặng ngươi."

"A. . ."

Minh Nguyệt nghe vậy lập tức hoảng hốt trong lòng.

Hắn đang muốn đưa tín vật đính ước cho ta sao?

Nàng bỗng nhiên có chút khẩn trương không biết chuyện gì xảy ra.

"Được. . . Vậy trở về ta sẽ tìm thời gian tới Tử Hà phong..."

Giọng điệu của Minh Nguyệt trở nên có chút cà lăm, không biết rõ Diệp Thu sẽ chuẩn bị gì lễ vật, nhưng hắn xuất thủ khẳng định không phải là lễ vật bình thường, do đó trong lòng nàng cũng là mười phần chờ mong.

Nhìn xem kia kết giới của Vân Đỉnh sơn sắp giải trừ, Cố Kiếm Sưởng cuối cùng cũng từ trong thất bại tỉnh lại.

Ông ta không nghĩ ra tại sao mình lại thua Diệp Thu, và tại sao Diệp Thu lại có thể không nhìn pháp tắc thời gian của mình.

Cố Kiếm Sưởng nhìn thật sâu đạo thân ảnh áo trắng phía dưới mà chậm rãi từ trên trời bay xuống tới.

"Sư tôn. . ." Thanh Diệu đạo nhân vừa thoát khỏi sự trào phúng của Tề Vô Hối, nhưng sắc mặt vẫn còn có chút khó coi.

Cố Kiếm Sưởng chỉ khoát tay áo không nói gì rồi đem ánh mắt nhìn về phía Lục Ngôn.

Chương 379 - Trào Phúng

Lục Ngôn là vị đệ tử kiệt xuất nhất của Chí Tôn điện.

Trải qua thất bại lần trước, lòng tự tôn của Lục Ngôn đã bị thương.

Khi trở lại núi, Cố Kiếm Sưởng đã khuyên bảo hắn một phen, còn thuận tiện dạy cho hắn một chút thủ đoạn để đợi đến đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này mà tìm trở về lòng tự tôn.

Vừa rồi Cố Kiếm Sưởng cũng bại nên chỉ có thể đem hi vọng sau cùng ký thác trên người Lục Ngôn nên nói: "Đồ tôn, mặt mũi của Chí Tôn điện chúng ta liền dựa vào một mình ngươi đấy. Tên Diệp Thu kia xác thực quá lợi hại, ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng đồ đệ của hắn cũng chưa chắc có những thủ đoạn như hắn, một hồi nữa ngươi phải đánh bại nàng cho ta."

Lục Ngôn mỉm cười, nói: "Sư tổ yên tâm đi, tôn nhi nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng. Lần trước ta bại dưới tay nàng chỉ vì ta không có bí pháp cường đại, nhưng bây giờ cái bí pháp Thiên giai kia ta cũng đã khống chế, nếu như lại đối đầu với nàng thì ta có chín thành chắc chắn có thể đánh thắng nàng."

Lục Ngôn có sự tự tin cực cao đối với thực lực của mình. Lần trước hắn thua là thua ở bí pháp, chứ hắn không tin mình lại yếu hơn Lâm Thanh Trúc. Bây giờ hắn đã học được bí pháp Thiên giai của lão tổ cho nên hắn lại tìm về sự tự tin.

"Tốt, thứ ta muốn thấy chính là phần dũng khí này của ngươi."

"Chuẩn bị thật tốt một chút đi, một hồi nữa kết giới sẽ mở ra."

Cố Kiếm Sưởng dặn dò một câu cuối cùng rồi chậm rãi đi về phía trước.

"Ha ha ha, Cố lão đạo, đã chịu phục chưa?" Gặp hắn đi tới, Tử Dương chân nhân lập tức trêu chọc.

Cố Kiếm Sưởng mặt mo tối đen, nói: "Hừ, chỉ là luận đạo để hắn may mắn thắng một chiêu nửa thức, nếu như là sinh tử chi chiến thì thắng bại còn chưa thể biết được."

Ông ta phục không?

Phục chứ! Nhưng vẫn mạnh miệng!

Người ta cho dù chết thì miệng vẫn phải cứng rắn!

"Ha ha ha, ngươi cứ tiếp tục giả bộ đi, năm đó không phải ngươi cũng thua dưới tay Huyền Thiên Chân Nhân sao, bây giờ ngay cả đồ đệ của hắn cũng đều đánh không lại. Chậc chậc. . ." Vân Hư chân nhân cũng không nể mặt một chút nào mà nói.

Lời này vừa nói ra, Cố Kiếm Sưởng lập tức bị lửa giận công tâm.

Hôm nay ông ta xem như đã đem mặt mo của mình đều mất hết tại trước mặt các đại thánh địa ở Đông Hoang.

Bại bởi một tên văn bối không khác nào một loại sỉ nhục to lớn.

"Hừ, Vân Hư lão đạo, ngươi cũng đừng cuồng, lão phu tuy thua nhưng ngươi cho rằng ngươi lên thì có thể thắng hắn sao?" Cố Kiếm Sưởng không chút khách khí nói ra.

Diệp Thu có thực lực gì thì bọn hắn đều lòng dạ biết rõ. Bọn hắn có thể chiến thắng hay không kỳ thật trong lòng đã sớm có phán đoán.

Vân Hư chân nhân bị hỏi cho á khẩu không trả lời được, sau đó chậm chậm cười nói: "Ha ha ha, lão phu thắng hắn không được, nhưng ta cũng không giống người nào đó bản sự không có bao nhiêu mà lại ưa thích trang bức ra bộ dáng lão tử đệ nhất thiên hạ. Dạng tâm tính này đã trở thành một phần trong tu luyện của hắn. Ngươi nói xem hắn không trang bức thì có thể chết không? Không thể a! Nhưng hắn vẫn đi trang bức!"

"Ngươi. . ." Mấy câu nói này có lực sát thương mười phần, Cố Kiếm Sưởng lập tức nổi giận.

"Hừ. . ." Ông ta giận dữ phất tay áo, nhìn thoáng qua Lâm Thanh Trúc bên người Diệp Thu, nói: "Các ngươi có cái gì tốt mà đắc ý chứ? Chí Tôn điện của ta còn chưa có thua đâu. Đối với nhóm chúng ta mà nói, đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn không phải là để thực lực ai mạnh hơn ai, mà là so xem ai bồi dưỡng đệ tử ưu tú hơn."

Cố Kiếm Sưởng không e dè mà trào phúng một câu, đưa tới chú ý của Diệp Thu.

Lão già này xem ra vẫn còn không phục lắm a!

Lão ta đều bị ta đánh thành cái dạng này mà miệng vẫn còn cứng rắn ghê nhỉ?

Xem ra ta phải thu phục lão ta mới được, nếu không cáo bệnh mạnh miệng này lão ta sẽ không chữa được!

Nghĩ tới đây khóe miệng, Diệp Thu có chút giương lên, chậm rãi đi tới nói: "Xem ra lão tiền bối rất có lòng tin đối với đồ tử đồ tôn của mình nhỉ?"

Cố Kiếm Sưởng vuốt râu, nói: "Đúng thế, tất cả thanh danh của đệ tử trong Chí Tôn điện của ta đều dựa vào chính bọn hắn đánh ra tới. Không giống như một ít người chỉ dựa vào người khác thổi

phồng mà nghe rất lợi hại, nhưn trên thực tế có mấy phần bản sự thì tự mình rõ ràng."

Lời này vừa nói ra, bầu không khí lập tức đọng lại.

Lâm Thanh Trúc liền mang ánh mắt lạnh lẽo, Diệp Thu càng là nhướng mày, tùy theo lại là cười một tiếng.

"Ha ha ha, Thanh Trúc, ngươi đã nghe chưa, Cố lão tiền bối đây là đang nói ngươi đã bị người khác thổi phồng."

"Một hồi nếu như gặp được đệ tử của Chí Tôn điện thì ngươi phải hướng bọn hắn chứng minh ngươi đến cùng có phải bị thổi phồng hay không đấy."

Lâm Thanh Trúc nắm chặt kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn thoáng qua Lục Ngôn đứng cách đó không xa, nở ra một nụ cười hiếm có.

"Vâng, sư tôn, đệ tử nhất định sẽ hướng bọn hắn chứng minh thật tốt, sẽ không để cho Cố lão tiền bối thất vọng."

Lâm Thanh Trúc lập tức liền có mục tiêu.

Chương 380 - Mạnh Miệng

Cố Kiếm Sưởng khinh thường, cười nói: "Thôi đi, Ngôn nhi, ngươi đã nghe chưa?"

"Bẩm sư tổ, đồ tôn đã nghe được! Đồ tôn rất chờ mong có thể lần nữa lĩnh giáo truyền thừa của Tử Hà phong!" Lục Ngôn không cam lòng yếu thế mà cũng cười nói.

Lần này hắn là có chuẩn bị mà đến, vậy sao hắn có thể thua về khí thế được.

Lâm Thanh Trúc lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Bại tướng dưới tay ta mà thôi."

"Ngươi nói cái gì?" Lục Ngôn lập tức nổi giận hỏi.

Lần trước hắn thất bại đến nay vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Hắn rất không muốn nghe người khác nhắc đến chuyện này, đặc biệt là từ trong miệng Lâm Thanh Trúc nói ra.

Lâm Thanh Trúc chỉ đáp lại hắn một câu: "Kẻ đã từng thua ở trong tay ta thì chưa từng bị ta coi là đối thủ, bởi vì hắn không xứng."

"Cuồng vọng!" Lục Ngôn giận dữ quát lên.

Hắn muốn xuất thủ thì bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt băng lãnh của Diệp Thu mà vội vàng thu tay lại, thân thể phát run một trận.

Cố Kiếm Sưởng nhìn Lục Ngôn, nói: "Ngôn nhi, chú ý phân tấc,

không được để loạn tâm thần."

Lục Ngôn nghe vậy liềnhổ thẹn cúi đầu xuống, hắn đã quá muốn chính chứng minh để đem mặt mũi trước đây tìm trở về, cho nên vừa rồi hơi gấp một chút.

Đám người xem xét tình thế giương cung bạt kiếm này mà lập tức cảm thấy hứng thú.

"Ha ha ha, có ý tứ! Đây là muốn báo thù sao?"

"Chí Tôn điện đã thua hai trận mà bây giờ còn không phục. Nếu đệ tử tiếp tục thua nữa thì mặt mũi của Chí Tôn điện xem như mất hết."

Đám người mang dáng vẻ xem kịch vui, vẫn rất chờ mong trận quyết đấu tiếp theo.

Dù sao đã có vết xe đổ Lục Ngôn bị bại dưới ta Lâm Thanh Trúc một lần, lần này xem xét hắn có chuẩn bị mà đến nên thắng bại còn chưa thể biết được.

Đến cùng là cao đồ của Kiếm Tiên tiếp tục duy trì ghi chép bất bại của mình hay là Lục Ngôn sẽ báo thù thành công đây?

"Chậc chậc, tiểu gia hỏa này vẫn rất cuồng, hi vọng tiếp đó hắn sẽ không bị đánh mặt quá thảm." Tề Vô Hối âm dương quái khí đi tới.

Cái kịch bản này hắn quá mức quen thuộc. Đây chẳng phải là kịch bản của hắn trước đây sao?

Trước kia hắn đã bị đánh mặt một phen, bây giờ hắn đã trở thành người xem kịch nên hắn đột nhiên cảm giác được cái tiết mục hắn thật sự quá thoải mái.

Tề Vô Hối chợt nhớ tới thất mạch hội võ hắn đã bị tức đến

muốn thổ huyết, ký ức lúc đó vẫn còn rất mới mẻ.

Đối nghịch với Diệp Thu để cho hắn có tâm lý bóng ma, hắn không nghĩ tới lão già Cố Kiếm Sưởng này quá mạnh miệng, so với hắn trước đây còn chấp mê bất ngộ hơn.

Tề Vô Hối càng ngày càng chờ mong tại thời điểm bị đánh mặt Cố Kiếm Sưởng còn có thể bảo trì vẻ bình tĩnh như hiện tại hay không?

Hắn hi vọng ông ta không trực tiếp bị tức chết, dù sao ông ta cũng là tuổi đã cao, nếu như làm không tốt mà ông ta trực tiếp bị tức chết thì liền không tốt thu tràng.

"He he he, có trò hay để xem rồi." Tề Vô Hối ma quyền sát chưởng, mang dáng vẻ xem kịch vui.

Nghe được Tề Vô Hối trào phúng như vậy, Thanh Diệu đạo nhân khinh thường trừng liếc hắn một cái, nói: "Tề Vô Hối, ngươi cũng đừng phách lối, một hồi nữa chúng ta sẽ đánh bại hết đệ tử Tàng Kiếm phong của ngươi."

"Tốt, ta chờ ngươi." Tề Vô Hối to vẻ lão tử không sợ hãi nói.

Dù sao hắn cũng không trông cậy vào việc đám đệ tử của mình có thể đoạt giải nhất, nhưng có thể đánh bại đám đệ tử của Chí Tôn điện thì hắn vẫn rất tình nguyện.

"Hạo nhi, nhìn chằm chằm đám đệ tử của Chí Tôn điện cho ta. Nếu gặp phải bọn hắn thì cái gì cũng đừng quản, cứ buông tay mà chơi."

Tề Hạo mỉm cười, nói: "Phụ thân yên tâm, hài nhi nhớ kỹ."

"Ha ha ha. . . Thật là náo nhiệt a!" Mạnh Thiên Chính cũng chậm rãi đi tới nói.

Liễu Thanh Phong yên lặng đi theo phía sau ông ta, trên mặt mang theo nụ cười ý vị thâm trường nhìn xem đám đệ tử của Chí Tôn điện.

"Xem ra Thanh Diệu đạo hữu rất có lòng tin đối với các đồ nhi của mình nhỉ?" Mạnh Thiên Chính cười mà giống như không cười, nói.

Thanh Diệu đạo nhân lập tức run lên trong lòng. Ông ta đã từng một lần bị Mạnh Thiên Chính đánh đến sợ hãi vẫn rõ mồn một trước mắt.

Lão gia hỏa này mỗi khi xuất hiện thì đều không có chuyện gì tốt. Nhưng bây giờ đã đến tình trạng không cần thiết phải nhượng bộ.

"Hừ, sao dám sao dám, những đồ nhi này của ta không dám nói mỗi cái đều là kỳ tài ngút trời, nhưng thu thập một chút cá thối tôm nát thì cũng đã đầy đủ."

Mạnh Thiên Chính chỉ cười không đáp, quay đầu lại nói với Liễu Thanh Phong: "Đồ nhi, nghe rõ ràng chưa? Ngươi biết rõ nên làm như thế nào rồi chứ?"

Liễu Thanh Phong cười nhạt một tiếng, một bộ áo trắng như tuyết, phong thái nhẹ nhàng.

Hắn thân là thủ tịch Đại sư huynh cho nên tại thời điểm mấu chốt này sao có thể mất đi khí thế.

"Sư tôn yên tâm, đồ nhi biết rõ nên làm như thế nào." Liễu Thanh Phong cười nhạt một tiếng nhìn xem Lục Ngôn.

Trông thấy khí thế kia, Diệp Thu liền cười cười, hắn không nghĩ tới cái Chí Tôn điện này từ trên xuống dưới miệng đều cứng như vậy, so với truyền thống văn hóa tại Tử Hà phong của hắn đều không kém cạnh, rất là mạnh miệng.

Diệp Thu thật không biết rõ một hồi nữa bị đánh bại thì bọn hắn có còn cười nổi nữa hay không?

"Được rồi, nhiều lời vô ích, so tài để xem hư thực đi."

Sau khi nói xong, Diệp Thu quay người đi ra, yên lặng chờ đợi kết giới của Vân Đỉnh sơn mở ra.

Chương 381 - Tiểu Linh Lung Thị Uy

Không biết qua bao lâu, trên bầu trời kia một đạo bình chướng trong nháy mắt liền mở ra.

"Kết giới đã mở."

Bầu trời hiện lên một đạo kim quang xán lạn, chữ to màu vàng nổi lên, chính là kim bảng xếp hạng của Vân Đỉnh sơn, phía trên ghi chép danh tự của lịch đại thí sin đoạt giải nhất trong đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn.

Tuyển thủ đoạt giải nhất lần trước chính là Huyền Thiên đạo nhân, danh tự to lớn liền bày ở phía trên.

Kim bảng vừa xuất hiện thì lại có một cái kim bảng khác xuất hiện.

Đó là Tiềm Long bảng, xếp hạng tiềm lực đại biểu cho nhóm đệ tử trẻ tuổi tham dự đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này.

Trước mắt nó còn thuộc về trạng thái hư vô, chỉ có tiến vào kết giới thu hoạch được chiến tích nhất định thì mới có thể trèo lên bảng.

"Đến rồi!"

Kim quang vừa hiện trong nháy mắt, tất cả mọi người liền đứng lên.

Trong đội ngũ Bổ Thiên giáo, chúng đệ tử ma quyền sát chưởng, nhao nhao muốn thử.

Đệ tử của các tông môn thánh địa khác cũng đã làm xong chuẩn bị.

Ai cũng không biết rõ đến cùng người nào sẽ có thể thành công đoạt giải nhất để cho cả thế gian đều chú ý.

Các tuyển thủ lôi cuốn mọi người nghị luận nhiều nhất không ngoài mấy người Hạc Vô Song, Phù Dao, Lâm Thanh Trúc, Cố Hải Đường, Lục Ngôn.

Những tuyển thủ còn lại thanh danh đều không quá hiển hách, giống như Liễu Thanh Phong rõ ràng có thực lực không tầm thường, cùng các thiên kiêu khác so sánh thì kỳ thật cũng không kém, nhưng không biết rõ vì cái gì mà hắn không có thanh danh gì, khả năng là do hắn tương đối ít luận võ.

Ngoại trừ Liễu Thanh Phong ra thì còn có một số đệ tử của các tông môn thánh địa ẩn thế đều đang âm thầm quan sát.

Lúc này, cách đó không xa, bên trong một đội ngũ, một lão giả tiên phong đạo cốt nói với một tên đệ tử sau lưng mình: "Khanh Vân, người đoạt giải nhất tại đại hội luận đạo ở Vân đỉnh sơn sẽ có đại khí vận gia thân, ngươi có thể đắc đạo thành tiên hay không liền nhìn xem ngươi có thể nắm chặt cơ hội này hay chăng. Ngươi cũng đừng làm cho vi sư thất vọng a."

Nam tử sau lưng lão giả vung xuống quạt xếp, tự tin cười nói: "Sư tôn yên tâm đi! Đồ nhi đã hiểu rõ trong lòng! Ta liền để bọn hắn trước tiên đánh nhau chết sống, đợi cho bọn hắn đều đã kiệt sức thì chính là thời điểm ta xuất thủ."

Phong khanh Vân tự tin cười một tiếng, vừa rồi nháo kịch bọn hắn đều xem ở trong mắt.

Chắc hẳn rất nhiều người trong lòng đều đã có kế hoạch để cho các giáo liều mạng còn mình ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Bên này, Diệp Thu chậm rãi đi đến bên người ba vị đồ nhi, hắn cúi người sửa sang lại quần áo một chút cho tiểu Linh Lung rồi nói: "Linh Lung, sau khi vào trong đó hãy nhớ kỹ nghe lời của sư tỷ, không được phép hồ nháo biết chưa?"

Tiểu Linh Lung nhu thuận gật đầu, nói: "Sư tôn, đệ tử biết rồi."

Dặn dò nàng xong, Diệp Thu lại nói với Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi: "Hành sự cẩn thận, chú ý an toàn, chiếu cố tiểu sư muội của các ngươi cho tốt."

"Vâng!" Hai nàng đồng thời gật đầu, rồi đem ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào đằng xa.

Chỉ thấy một đạo kim quang hiện lên, trong chốc lát kết giới của Vân Đỉnh sơn đã mở rộng.

"Tiến lên đi." Diệp Thu nhàn nhạt hô lên một câu.

Ba nàng nghe lệnh lập tức hướng về phía cửa chính mà vọt tới, những người còn lại theo sát phía sau.

Lâm Thanh Trúc một ngựa đi đầu, dẫn đầu xâm nhập vào kết giới.

Triệu Uyển Nhi theo sát phía sau Lâm Thanh Trúc thì gặp sau lưng có một đạo đao quang lấp lóe, một tên đệ tử của Chí Tôn điện đang muốn đánh lén khiến cho nàng không khỏi giật mình.

Còn không có tiến vào Vân Đỉnh sơn mà Chí Tôn điện đã không kịp chờ đợi mà muốn xuất thủ rồi sao?

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người đều chấn kinh, mà Cố Kiếm Sưởng trong đội ngũ Chí Tôn điện thì lại đắc ý mỉm cười. Nhưng chỉ một giây sau, nụ cười trên mặt ông ta liền cứng lại.

Chỉ gặp tên đệ tử của Chí Tôn điện kia sắp đánh lén thành

công thì bỗng nhiên một thanh cự chùy hung mãnh đập về phía hắn.

Ầm!!!

Một tiếng nổ vang lên, trong chốc lát lôi đình lấp lóe.

Trong nháy mắt, tên đệ tử của Chí Tôn điện kia đã trực tiếp bị đập bay vài trăm mét, xương cốt đều đứt gãy, nằm im trên mặt đất không rõ sống chết.

"Không ai được phép khi dễ sư tỷ của ta." Tiểu Linh Lung một tay khiêng chùy còn lớn hơn so với nàng, bá khí đứng tại cửa ra vào tức giận nói.

Một thời gian sau không có người nào dám tới gần.

"Vãi nồi! Từ chỗ nào xuất hiện tiểu lo li mãnh liệt như vậy?"

Tất cả mọi người thấy mà choáng. Tên đệ tử đánh lén của Chí Tôn điện kia nói thế nào cũng là cường giả Vô Cự cảnh a, nhưng hắn cứ như vậy mà bị nàng một chùy nằm thẳng cẳng!

Nàng mới bao nhiêu tuổi mà lực đạo lại lớn như thế, mà lại nhìn thanh chùy trong tay nàng dường như có lai lịch không nhỏ a!

"Tía má ơi, nàng thật là đáng sợ!"

Chương 382 - Cùng Lên Hết Đi!

Thân thể nho nhỏ của tiểu Linh Lung khiêng một thanh cự chùy đứng tại lối vào, lại không một người dám tiến lên.

Cố Kiếm Sưởng trông thấy một màn này, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi. Ông ta đi đến bên cạnh tên đệ tử vừa đánh lén kia tra xét một chút.

"Khốn nạn! Xương cốt toàn thân đều đứt đoạn, lực đạo này ít nhất cũng đạt tới trăm vạn cân, đã vượt qua lực đạo mà thường nhân tưởng tượng."

Cố Kiếm Sưởng lặng lẽ nhìn về phía Diệp Thu, chỉ gặp hắn cười nhạt một tiếng chứ không có bất kỳ ý tứ xin lỗi gì.

"Hừ, các hạ có thủ đoạn thật cao minh." Cố Kiếm Sưởng lạnh lùng chế giễu một câu, rồi gọi người đem tên đệ tử kia dẫn đi trị liệu.

"Hổ thẹn hổ thẹn." Diệp Thu nhàn nhạt nói.

Chí Tôn điện lần này xem như đã ngậm bồ hòn, là do bọn hắn ra tay trước nhưng kết quả người thụ thương lại là chính mình.

"Hừ. . ." Cố Kiếm Sưởng phất ống tay áo một cái, quay đầu đưa mắt ra hiệu cho mấy tên đệ tử bên cạnh.

Bọn đệ tử kia lập tức ngầm hiểu mà đồng thời đi tới.

Lúc này mới vừa mới bắt đầu mà đã bộc phát giao phong máu tanh như thế, đám người nhìn xem mà hãi hùng khiếp vía.

Tại lối vào, Triệu Uyển Nhi bay vòng trở lại, trong lòng cũng là

tức giận không thôi. Vừa rồi nàng đang cố gắng tiến về phía trước mở đường, cho nên không có chú ý tới tình huống phía sau, nếu không phải tiểu Linh Lung xuất thủ thì nàng chỉ sợ đã bị tên kia đánh lén thành công.

"Tiểu sư muội, làm rất gọn gàng, đến phiên sư tỷ tới."

Triệu Uyển Nhi triển khai tư thế, tay phải nhẹ nhàng chuyển động, một cỗ nghiệp hỏa đốt hết thế gian trong chốc lát nở rộ.

Nghiệp hỏa này vừa xuất hiện, mấy tên đệ tử của Chí Tôn điện kia nhất thời đều đứng lại, không một người dám tiến lên.

Lúc này, tiểu Linh Lung bỗng nhiên nói ra: "Sư tỷ, ngươi đi vào trước đi, mấy tên này cứ giao cho ta đến đánh."

Triệu Uyển Nhi khẽ giật mình, nhìn xem tiểu Linh Lung kích động khiêng chùy như vậy mà có chút phấn khởi.

Nàng nhịn cười không được mà nhìn xem Lâm Thanh Trúc đã vòng trở lại, trong lòng cũng là nới lỏng một hơi.

"Cũng được, mấy người này trước tiên để cho ngươi luyện tay, sư tỷ sẽ ở một bên canh chừng giúp ngươi."

Gặp sư tỷ đồng ý, tiểu Linh Lung lập tức vui mừng, hai tay vung lên đại chùy.

"Xông vịt!"

Nàng kêu to một tiếng, trong nháy mắt nhảy từ mặt đất trực tiếp vọt tới.

"Vãi chưởng!"

Mấy tên đệ tử của Chí Tôn điện kia lập tức kinh ngạc, chỉ thấy một thanh đại chùy từ trên trời đột nhiên đập xuống.

Tất cả mọi người ra sức ngăn cản, toàn lực bộc phát, nhưng tại thời khắc tiếp xúc đến chùy của tiểu Linh Lung thì lại có cảm giác điện giật.

Lực lượng giống như thái sơn áp đỉnh, hung mãnh nện xuống, đám đệ tử kia trực tiếp bị nện vào trong đất.

"A. . . Trời ơi, đây là con cái nhà ai mà lại mạnh như vậy?"

Cố Kiếm Sưởng càng là trực tiếp đứng lên, sắc mặt rất khó coi, lửa giận công tâm.

Nguyên bản kế hoạch của ông ta là phái ra mấy tên đệ tử đánh lén, nhưng lại bị một tiểu nha đầu dùng một chùy đánh ngã!

"Ha ha ha ha. . ."

Một tiếng cười chế giễu truyền đến, chỉ thấy Tề Vô Hối chậm rãi đi đến phía trước đội ngũ Chí Tôn điện.

"Để cho ta tới nhìn xem là đệ tử nhà ai mà ngay cả một bé gái năm tuổi cũng đều đánh không lại a?"

"Tề Vô Hối, ngươi. . ." Thanh Diệu đạo nhân càng là tức đến gần thổ huyết, chuyện này không khác nào là sự nhục nhã lớn nhất.

Một bé gái năm tuổi còn chưa bắt đầu tu luyện mà lại đem đệ tử của ông ta đều đánh nằm.

Đây chẳng phải là nói cho thế nhân rằng đệ tử của ông ta đều là phế vật sao?

"Ồ, thì ra là đệ tử của Chí Tôn điện, vậy chuyện này cũng không kỳ quái a." Tề Vô Hối nhìn xem một hồi rồi tỏ ra bừng tỉnh đại ngộ, nói.

"Phụt!!!"

Thanh Diệu đạo nhân bị lửa giận công tâm, nhất thời chịu không nổi mà phun ra một ngụm lão huyết.

"Sư tôn."

Đám đệ tử sau lưng ông ta trực tiếp luống cuống, vội vàng đi lên nâng đỡ nhưng lại bị ông ta đẩy ra.

"Phế vật, tất cả đều là phế vật! Các ngươi đều lên hết cho ta! Ta cũng không tin một đứa nhóc năm tuổi mà có thể mạnh đến quá mức!"

Theo Thanh Diệu đạo nhân ra lệnh một tiếng, tất cả đệ tử của Chí Tôn điện đều cùng nhau tiến lên, thi triển ra các loại bí thuật đem tiểu Linh Lung bao vây bên trong.

Đối mặt hơn mười tên đệ tử của Chí Tôn điện cùng nhau tiến lên, vẻ mặt tiểu Linh Lung chẳng những không có nửa điểm kinh hoảng mà ngược lại còn lộ ra nụ cười hưng phấn, hô lên: "Tốt lắm, tốt lắm, các ngươi cùng lên hết đi! Lại nhiều thêm chút vì chỉ như vậy ta còn không đủ đánh a!"

Chương 383 - Tiến Vào Kết Giới

"Tiểu nha đầu này thật là cuồng vọng muốn chết mà!"

Một tên đệ tử có tu vi Vô Cự nhất phẩm của Chí Tôn điện giận dữ mắng mỏ một tiếng, sau đó đột nhiên rút kiếm đánh tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ trong một cái chớp mắt mà đã giết tới bên người tiểu Linh Lung.

Đang lúc hắn coi là mình đã đánh lén thành công thì nghênh đón hắn chính là một thanh cự chùy băng lãnh vô cùng.

Ầm!!!

Một tiếng vang đinh tai nhức óc truyền đến, nương theo đó là lôi điện oanh minh, nổ cho lỗ tai của tất cả mọi người đều có chút nhói nhói.

Đợi cho tia lửa điện giảm đi, đám người xem xét thì thấy tên đệ tử nói năng lỗ mãng kia giờ phút này đã nằm tại bên trong một cái hố to.

"Mẹ nó! Cùng tiến lên hết đi!"

Gặp vậy, tất cả đám người của Chí Tôn điện ở đây đều đứng ngồi không yên. Nếu như lại tùy ý để cho tiểu Linh Lung đánh xuống, vậy chỉ sợ đám đệ tử của Chí Tôn điện sẽ toàn quân bị diệt.

Sau một tiếng ra lệnh, tất cả đệ tử của Chí Tôn điện đều cùng nhau xông lên, vô số ánh sáng lấp lóe, bảo thuật cường đại không ngừng phát ra.

Phừng!!!

Chỉ nghe một tiếng nộ hỏa bừng lên, một ngọn lửa màu đỏ trong nháy mắt đã đem tất cả đám người kia bức lui ra ngoài.

Lúc bọn hắn tỉnh táo lại, chỉ gặp một đạo bóng hình áo đỏ xinh đẹp đang chém giết tới, liên tiếp trảm lui mấy người và mang đi tiểu Linh Lung.

"Tiểu sư muội, không nên ở chỗ này lãng phí sức lực, ngươi đi vào trước đi." Lâm Thanh Trúc một phát bắt được tiểu Linh Lung, một bên giữ chặt Triệu Uyển Nhi, sau đó ba người trong nháy mắt đã biến mất tại lối vào.

Trông thấy một màn này, Cố Kiếm Sưởng liền triệt để nổi giận.

"Đáng hận! Mấy chục người vây công ba người mà lại bị đả thương hơn mười nhưng còn bắt không được các nàng, các ngươi đúng là một đám phế vật."

Ông ta giận mắng một tiếng, đám đệ tử của Chí Tôn điện chỉ có thể cúi đầu nghe mắng, không dám phản bác.

Cố Kiếm Sưởng lúc này đã vô cùng tức giận, lại nhìn Tề Vô Hối đang đứng một bên trào phúng thì càng là trực tiếp bạo nộ.

"Chậc chậc, mất mặt quá, quá mất mặt!" Tề Vô Hối đi qua đi lại vài vòng, một mực vây quanh Thanh Diệu đạo nhân, vừa đi vừa trêu chọc, để cho Thanh Diệu đạo nhân tức giận đến nổi kém chút nữa hỏng mất đạo tâm.

Một trận trào phúng qua đi, Tề Vô Hối cũng là mở mày mở mặt mà trở lại đội ngũ của mình. Hắn cảm thấy một trận thần thanh khí sảng.

"A. . . Quá thoải mái!"

Không biết rõ đã bao nhiêu năm ta không có thoải mái như

thế?

Không thể không nói, vị tiểu đệ tử này của Tử Hà phong không chỉ rất hùng hổ mà còn rất mạnh a!

Một mình nàng mà liền dám đánh mấy chục tên đệ tử của Chí Tôn điện, nàng thật sự đã tranh giành cho Bổ Thiên giáo một bộ mặt lớn!

Người ở chỗ này đều đến từ các đại danh sơn thánh địa tại Đông Hoang, tất cả bọn hắn đều nhìn thấy cảnh này ở trong mắt.

Khả năng tại trong lòng bọn hắn bây giờ ngay cả một đứa bé năm tuổi của Bổ Thiên giáo cũng đều khủng bố như vậy. Thế thì những đệ tử đã tu đạo nhiều năm kia đến cùng sẽ trâu bò đến cái trình độ gì?

"Ha ha ha ha. . ."

Mạnh Thiên Chính cũng là thoải mái cười lớn tiếng một tiếng khó được.

Ông ta mặc kệ lần này tiểu Linh Lung có thể lấy được một cái thành tích tốt hay không, nhưng nó không ảnh hưởng đến việc nàng đã thành danh.

Dù sao tiểu Linh Lung chỉ mới năm tuổi mà đã bộc phát ra sức chiến đấu kinh người như thế, vậy đợi đến khi nàng thành niên thì sẽ có bao nhiêu kinh khủng đây?

Lúc này, Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân cũng là rất là giật mình mà nhìn nhau một cái, trong mắt song phương đều là vẻ kinh ngạc.

Tử Dương chân nhân cười to, nói: "Ha ha ha, đứa nhỏ này quả thật có Đại Đế chi tư a!"

Vân Hư chân nhân cũng cười to một tiếng, quay đầu nói với Diệp Thu: "Ha ha ha, Diệp Thu tiểu hữu, vị tiểu đồ nhi này của ngươi có tiền đồ vô hạn lượng a."

"Tiền bối quá khen." Diệp Thu cười nhạt một tiếng, ra vẻ khiêm tốn nói, nhưng trong lòng lại vui mừng một trận.

Hắn đã bắt đầu cân nhắc một hồi nữa nên lấy tư thế gì để trang bức.

Sau khi tất cả đám đệ tử đều đã tiến vào Vân Đỉnh sơn, bỗng nhiên có một tiếng nổ thật lớn vang lên. Dưới bầu trời hạ xuống một đạo bạch quang, tại giữa bạch quang dần dần hiện ra từng cái màn ảnh, bên trên các màn ảnh chính là thế giới bên trong Vân Đỉnh sơn.

Tất cả sự tình phát sinh bên trong Vân Đỉnh sơn hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Lúc này, ba người Lâm Thanh Trúc đã tiến vào Vân Đỉnh sơn và đứng tại một vùng Hoang Nguyên, đầy đất đều là đệ tử của các đại thánh địa.

Phía trước bọn họ là một tòa đại sơn dựng đứng có thiên hồ phía dưới, nối thẳng Cửu Thiên, to lớn vô cùng.

Đá núi gập ghềnh, một đầu cổ lộ đá xanh thông hướng đỉnh núi và đã có không ít đệ tử của các đại thánh địa đang bắt đầu leo lên núi.

Chương 384 - Bắt Đầu Hành Động

Đứng tại chân núi, Lâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn chăm chú lên hết thảy chung quanh.

Triệu Uyển Nhi đi tới, nói: "Sư tỷ, bọn người Liễu sư huynh đã bắt đầu leo núi, nhóm chúng ta có đuổi theo hay không?"

Vừa rồi khi tiến đến, Triệu Uyển Nhi đã tìm hướng đi của các đệ tử còn lại của Bổ Thiên giáo, nàng phát hiện bọn hắn phần lớn đều đã bắt đầu lên núi. Nàng cố ý tới hỏi thăm Lâm Thanh Trúc là để hỏi ý kiến.

Lâm Thanh Trúc nhìn thoáng qua Hạc Vô Song cách đó không xa, hắn mang bộ dáng thong dong tự tại, biểu lộ vẻ xem kịch, không hề sốt ruột.

Nàng lại nhìn qua bên trái thì Phù Dao cũng là như thế, chỉ là lẳng lặng chờ đợi, mười phần yên tĩnh, chung quanh ồn ào náo động, không có ảnh hưởng chút nào đến nàng.

"Ừm, chúng ta không được nóng nảy!" Lâm Thanh Trúc suy nghĩ, thản nhiên nói.

Đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn là một đối một, luận đạo để quyết định thắng thua. Bên thắng tiến dần lên, kẻ bại sẽ bị loại.

Lúc này mà các nàng lên núi có thể sẽ phải luận đạo cùng với bọn người Liễu Thanh Phong, dễ dàng xảy ra tình thế đồng môn tương tàn.

Cho nên lúc này các nàng không thể nóng nảy đi lên, mà phải

đợi cho đám người Lục Ngôn của Chí Tôn điện lên núi trước, nếu như vận khí tốt Lâm Thanh Trúc có thể cùng hắn luận đạo, như vậy nàng liền chơi tốt rồi.

Gặp các nàng cũng không di động, bầu không khí tại hiện trường lập tức bị đè nén xuống.

"Chuyện gì vậy? Bọn họ vì sao còn không lên núi? Bọn họ đang chờ cái gì sao?"

"Không biết rõ a! Gấp chết ta rồi! Bọn họ không lên thì ta lên trước!"

Một đám người nghị luận ầm ĩ, nhìn xem bọn người Hạc Vô Song vẫn như cũ không hề bị lay động mà không chịu nổi phải trước một bước lên núi.

Ai cũng không muốn cùng những cường giả này làm đối thủ, nếu như bị chọn thì hành trình leo núi của mình liền thật sự kết thúc.

Bọn hắn vốn định chờ bọn người Hạc Vô Song lên núi trước mới bắt đầu leo lên, nhưng người nào cũng không nghĩ tới bọn họ một cái cũng không có động.

Tại chân núi, bên trong một chỗ lõm, Lục Ngôn cười lạnh ngồi nghỉ ngơi trên một tảng đá, lặng lẽ nhìn chăm chú vào đám người Lâm Thanh Trúc.

Mấy tên đệ tử bên cạnh hắn hỏi: "Đại sư huynh, vừa rồi tiểu nha đầu kia đã đả thương mấy vị sư đệ của nhóm chúng ta, vậy nhóm chúng ta có muốn hiện tại liền tận diệt các nàng để cho các nàng trực tiếp bị loại hay không, ngay cả bảng xếp hạng đều lên không đến mà liền kết thúc hành trình?"

Lục Ngôn suy nghĩ, nói:

“Chúng ta không được nóng nảy, Lâm Thanh Trúc coi như có chút bản sự, giờ phút này cùng nàng sống chết sẽ gây bất lợi cho chúng ta."

"Bây giờ không phải là thời điểm động thủ, chờ các nàng bắt đầu leo núi chúng ta sẽ trực tiếp đánh hai tiểu nha đầu trước để xóa đi mối hận trong lòng ta."

Đám người nghe xong trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tà ác, ma quyền sát chưởng chờ đợi thời cơ động thủ.

Bên phía Lâm Thanh Trúc tựa hồ cảm nhận được ánh mắt tràn ngập khiêu khích đến từ Lục Ngôn, nàng cũng là không e dè mà nhìn hắn một cái.

Trong lòng nàng có dự cảm bất tường nên quay đầu nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung đang không ngừng nhìn quanh giống như đang tìm kiếm mục tiêu.

Sức chiến đấu của tiểu Linh Lung ra sao thì Lâm Thanh Trúc đều rõ ràng hơn so với ai khác. Nếu như đám người Chí Tôn điện đem chủ ý đặt ở trên người tiểu Linh Lung thì đoán chừng bọn hắn đã tìm nhầm người.

"Có ý tứ!"

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên toát ra một cái ý nghĩ. Nàng ngồi xổm xuống tiến đến bên tai tiểu Linh Lung, nhỏ giọng nói: "Linh Lung, ngươi trông thấy những người kia không?"

Tiểu Linh Lung nhẹ gật đầu.

Lâm Thanh Trúc tiếp tục nói: "Những người đó là tử địch của chúng ta, một hồi nữa nếu bọn hắn dám động thủ thì ngươi cứ trực tiếp đánh chết bọn hắn cho ta, không cần lưu tình, biết chứ?"

Lâm Thanh Trúc vừa nói dứt lời thì tiểu Linh Lung lập tức

hưng phấn hô lên: "Hì hì, được, sư tỷ cứ giao bọn hắn cho Linh Lung, Linh Lung ưa thích chuyện như vậy nhất."

Tiểu Linh Lung hưng phấn nắm chặt chùy, lúc đầu nàng còn đang phát sầu chưa biết làm cái gì đây, nhưng bây giờ nàng liền không lo không có chuyện để làm nữa.

Dặn dò xong tiểu Linh Lung, Lâm Thanh Trúc chậm rãi đứng lên, căn dặn Triệu Uyển Nhi: "Uyển Nhi, một hồi ta sẽ đi lên trước, ngươi nhìn xem Linh Lung nhé."

"Vâng." Triệu Uyển Nhi nhẹ gật đầu, gắt gao nắm chặt tay tiểu Linh Lung, sợ buông tay ra thì người liền chạy mất.

Bên phía Hạc Vô Song chờ đợi hồi lâu, hắn bỗng nhiên duỗi ra lưng mỏi.

"A. . . Thoải mái quá."

Sau đó Hạc Vô Song chậm rãi rút ra một thanh kiếm, chỉ thấy hắn nhảy lên, trực tiếp tiến vào bên trong Vân Đỉnh sơn.

Gặp hắn bắt đầu leo núi, một bên khác Phù Dao cũng tùy theo mà động, nàng không cam lòng lạc hậu.

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!”

Hai người vừa xuất động một cái, bầu không khí tại hiện trường lập tức hưng phấn lên, lại có mấy thân ảnh lấp lóe vượt qua, lao thẳng đến đường đá xanh mà đi.

Lâm Thanh Trúc vẫn không có động, nàng lặng lẽ nhìn xem Lục Ngôn.

Hồi lâu sau Lục Ngôn rốt cục nhịn không được mà đi về phía đường đá xanh.

Gặp vậy Lâm Thanh Trúc liền mỉm cười, dặn dò hai vị sư muội

vài tiếng rồi nàng cũng bước lên đường đá xanh.

Chương 385 - Vây Công

Trước khi đến Lâm Thanh Trúc đã hiểu rõ quy tắc của đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn.

Con đường đá xanh thật dài này chỉ có một người có thể đến đỉnh núi.

Mỗi một bậc thang đều sẽ có một cặp đối thủ luận đạo, bên thắng tấn cấp, kẻ bại bị loại.

Nếu tuyển thủ tiến vào Vân Đỉnh sơn có cùng tu vi thì sẽ có cực lớn xác suất bị ghép đôi luận đạo.

Cho nên Lâm Thanh Trúc vẫn luôn một mực chờ đợi, mục đích của nàng là vì có thể ghép đôi luận đạo với Lục Ngôn, tốt nhất là có thể đá hắn ra khỏi cục ngay tức khắc.

Nhưng điều Lâm Thanh Trúc không biết đến là khi nàng vừa rời đi thì mấy chục tên đệ tử của Chí Tôn điện trong nháy mắt liền vây quanh Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung.

Gặp tình huống này, bầu không khí tại hiện trường lập tức khẩn trương lên.

"Bọn hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ bọn hắn lại muốn ở chỗ này đánh lén đệ tử của Bổ Thiên giáo sao?"

Đám người nghị luận ầm ĩ, nguyên bản có người đang muốn rời đi thì liền ngừng lại để chuẩn bị xem kịch vui.

Trước đó ở bên ngoài, Bổ Thiên giáo cùng Chí Tôn điện cũng đã bộc phát qua mấy lần mâu thuẫn.

Không nghĩ tới vào bên trong sự mâu thuẫn càng phát ra mãnh liệt, đã đạt đến tình trạng không cách nào hóa giải.

Gặp đám đệ tử của Chí Tôn điện cử động như vậy thì mọi người liền minh bạch bọn hắn đang muốn thừa dịp của Bổ Thiên giáo đều đã lên núi để đá Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung ra khỏi cục.

"Có trò hay để xem rồi! Không biết rõ hai tiểu cô nương này có thể kháng trụ nổi hay không?"

Đám người chung quanh không nghĩ nhúng tay mà là đứng xa xa vây xem.

"Lần này ta muốn nhìn xem còn có ai có thể cứu các ngươi nữa không?" Một tên đệ tử của Chí Tôn điện tên là Trình Phong cười lạnh đi tới nói, nụ cười của hắn trông mười phần khiếp người.

Triệu Uyển Nhi gặp vậy liền biết bọn hắn có ý đồ mà đến.

"Chạy sao? Tại sao nhóm chúng ta phải chạy?" Triệu Uyển Nhi mỉm cười hỏi lại, không có nửa điểm bối rối.

"Hừ, cuồng vọng! Đã đến cái tình trạng này mà ngươi còn cho rằng các ngươi vẫn có thể trốn đi được sao?" Trình Phong khinh thường nói.

Triệu Uyển Nhi chỉ cười không đáp, vì các nàng căn bản không nghĩ tới sẽ chạy.

Triệu Uyển Nhi cúi đầu nhìn về phía tiểu Linh Lung, nói: "Linh Lung, đi thôi, chơi cho thật tốt, chơi vui vẻ lên."

"Vâng, sư tỷ, ngươi liền xem ta chơi đi." Tiểu Linh Lung lộ ra nụ cười người vật vô hại, khiêng chùy chậm rãi đi ra.

Chỉ gặp nàng một tay nắm chùy đột nhiên đánh một cái vào

mặt đất, trong nháy mắt liền nện ra một cái hố to, bá khí gọi hàng: "Các ngươi cùng lên hết đi!"

Bị một đứa bé năm tuổi gọi hàng, đám đệ tử của Chí Tôn điện lập tức nổi giận.

"Hoàng mao nha đầu không biết sống chết!"

Sau một tiếng giận dữ, ba tên đệ tử liền dẫn đầu xuất thủ, ba thanh kiếm đồng thời chém tới.

Lực lượng cương mãnh bá đạo, vô cùng kinh người, nếu là người bình thường đối đầu khẳng định không dám đón đỡ.

Nhưng tiểu Linh Lung là người phương nào, nàng không sợ nhất chính là so đấu lực lượng.

Chỉ thấy nàng lại lộ ra nụ cười người vật vô hại, rồi bỗng nhiên rút chùy quét ngang một cái, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nện tới.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, tất cả mọi người ở đây đều nhìn đến ngây người.

Bọn hắn tiến vào từ sớm nên cũng không biết rõ vừa rồi bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ nhìn xem cảnh này mà trực tiếp trợn tròn con mắt.

"Vãi lồng!"

Bầu trời hiện lên một đạo lôi điện màu trắng, hung mãnh bổ xuống đại địa, cuốn lên bụi bặm vạn trượng.

Quay đầu nhìn lại, ba tên đệ tử của Chí Tôn điện từng kẻ đang nằm thoi nằm trên mặt đất, xương cốt đứt đoạn.

"Lực lượng thật là bá đạo, đây chính là lực lượng xung kích cực hạn."

"Nàng là thế nào làm được?"

Đám người đều giật mình, Trình Phong càng là bị hù cho mặt mũi trắng bệch.

Ai có thể nghĩ tới một tiểu nha đầu nhìn qua vô hại mà lại có lực lượng kinh người như thế.

"Không, là ảo giác, đây nhất định là ảo giác!" Trình Phong không tin tà vì một tiểu nha đầu năm tuổi làm sao có thể có được lực lượng cường đại như vậy.

Chuyện này nhất định không phải là thật!

"Ha ha ha, nhìn kìa, Chí Tôn điện cũng chả có gì đặc biệt." Triệu Uyển Nhi hai tay ôm ngực, cười to nói.

Nàng thậm chí đều không có nhúng tay mà mặc cho tiểu Linh Lung một mình xuất thủ, vậy mà đã nện cho ba tên kia đến cha mẹ ruột cũng nhận không ra.

"Cuồng vọng!" Trình Phong nổi giận quát lên, trong nháy mắt hắn liền bộc phát ra lực lượng Vô Cự tam phẩm, tạo ra một cơn gió lớn quét tới.

Đám đệ tử của Chí Tôn điện sau lưng Trình Phong từng kẻ tế ra pháp khí, tạo thành trận địa sẵn sàng nghênh đón kẻ địch.

"Hừ, hôm nay ngay cả Thiên Vương lão tử tới thì cũng không thể nào cứu được các ngươi! Cùng nhau xông lên đi!" Trình Phong giận dữ hô to, dẫn đầu công phạt, đám đệ tử còn lại cũng theo sát phía sau hắn.

Bọn hắn muốn tại thời gian ngắn nhất giải quyết hai nàng.

Chương 386 - Đi Theo Diệp Thu Trang Bức

Bên này, gặp nhiều người cùng nhau tiến lên như vậy, khuôn mặt nhỏ của tiểu Linh Lung lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Chỉ thấy nàng chậm rãi vung vẩy Linh Lung Chùy, trong chốc lát cửu thiên lôi điện lấp lóe, một cơn gió lớn nổi lên.

Lực lượng kinh người lập tức bạo phát ra, tất cả mọi người ở đây đều kinh hồn táng đảm một trận.

Tại bên dưới lôi đình cuồn cuộn chi thế, ai nấy đều sinh ra một tia sợ hãi.

Cuồng Phong Chùy Pháp vừa thi triển ra, tiểu Linh Lung tựa hồ thay đổi hoàn toàn, giống như một vị Chiến Thần Bất Bại cao cao tại thượng, đối mặt với một đám đối thủ đều nhẹ nhõm hóa giải.

Chiêu Cuồng Phong Chùy Pháp này là do Diệp Thu không ngừng cho nàng nhận chiêu mà nàng tự mình lĩnh ngộ ra được, phi thường thích hợp đánh nhau với đám kéo bè kéo lũ.

Thay đổi phương hướng, Linh Lung chùy trong tay nàng đột nhiên đánh về phía mặt đất.

Trong khoảnh khắc, cuồng phong tụ lực, lấy thế không thể đỡ mà nện bay mấy người.

Không đến một hồi, hơn mười người kia vậy mà không địch lại tiểu Linh Lung một hiệp, liền bị nàng đánh bay từng tên.

"Không. . . Không có khả năng." Giờ phút này, Trình Phong đã

sắc mặt trắng bệch, rốt cục hắn cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ra, một tiểu nha đầu năm tuổi mà thực lực lại kinh người như thế.

Tay cầm đao của Trình Phong cũng bắt đầu run rẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin mà nhìn xem tiểu Linh Lung mang vẻ mặt thiên chân vô tà kia.

Ầm!!!

Lúc này, bên ngoài. Vân Đỉnh sơn có một trận bạch quang hiện lên, hơn mười đạo thân ảnh chật vật trực tiếp bị đánh bay ra.

Đó chính là đám đệ tử của Chí Tôn điện còn chưa bắt đầu leo núi mà đã bị loại.

Cố Kiếm Sưởng nổi giận khi nhìn thấy đám đồ tử đồ tôn nằm chật vật đầy đất, mắng to: "Phế vật, tất cả đều là phế vật."

Thanh Diệu đạo nhân cũng là một trận sợ hãi, vội vàng đi lên trấn an: "Sư tôn, ngài chớ tức giận, coi chừng tổn thương thân thể."

"Ha ha ha ha. . ." Tại bên khác, không đợi Thanh Diệu đạo nhân nói xong thì Tề Vô Hối đã cười trên nỗi đau của người khác, đồng thời còn đi đến bên người hơn mười tên đệ tử của Chí Tôn điện.

"Chậc chậc, đây chính là Chí Tôn điện sao? Chỉ là như vậy, cũng chả có gì đặc biệt."

"Ai. . . Quá thất vọng rồi! Ta vốn cho rằng các ngươi rất là hung ác, kết quả chỉ là như này ư?"

"Tề Vô Hối, ngươi đừng khinh người quá đáng." Thanh Diệu đạo nhân nghe vậy kém chút nữa lại không nín được mà phun ra

một ngụm lão huyết.

"Ta chính là khinh ngươi đấy, ngươi muốn như thế nào?" Tề Vô Hối cười lạnh nói: "Lão già không muốn mặt kia, mấy chục người các ngươi đi vây công mà ngay cả một tiểu nha đầu cũng bắt không được, nói ra ta đều ngại dùm các ngươi a."

"Ngươi. . ."

Nhìn xem Tề Vô Hối đang điên cuồng trào phúng, Diệp Thu cũng là đè nén không được nội tâm xấu xa mà chậm rãi đi tới, nói:

"Tề sư huynh, ngươi sao có thể nói như vậy được? Người ta dù sao cũng là đạo thống Chí Tôn. Vừa rồi ngươi cũng đã nghe thấy đệ tử nhà người ta từng cái đều là người mang tuyệt kỹ, thanh danh đều dựa vào tự mình đánh ra chứ không phải thổi phồng lên, vậy ngươi sao có thể nói người ta như vậy, chả lẽ người ta không muốn mặt mũi nữa sao?"

"Chuyện này nếu như truyền đi thì Chí Tôn điện người ta về sau còn ở thế nào được tại Đông Hoang a?"

Diệp Thu vừa nói ra lời này thì Tề Vô Hối đã ngầm hiểu.

"Ấy, trách ta, trách ta."

"May mắn có Diệp sư đệ nhắc nhở a, ta suýt chút nữa quên mất. Người ta có đệ tử từng cái là người mang tuyệt kỹ, làm sao lại không chịu được một kích như thế chứ?"

"Ừm, những người này khẳng định là giả, nhất định không phải là đệ tử của Chí Tôn điện."

"Phụt. . ."

Hai người kẻ xướng người hoạ, Cố Kiếm Sưởng liền bị lửa giận công tâm mà phun ra một ngụm lão huyết, kém chút không

nữa cụ đi chân lạnh toát.

"Sỉ nhục a, vô cùng nhục nhã." Trong lòng ông ta vô năng cuồng nộ, muốn chứng minh cái gì nhưng đệ tử không thể tranh khí.

Cố Kiếm Sưởng quay đầu lại nhìn hai người Diệp Thu và Tề Vô Hối kẻ xướng người hoạ, mang bộ dáng như bị một thanh đao điên cuồng đâm tim.

Đánh sao? Ta đánh không lại a!

Mắng. . . Cũng mắng không bằng!

"Sư tổ. . ." Cố Kiếm Sưởng kém chút bị tức cho bất tỉnh, còn tốt là chúng đệ tử phản ứng nhanh mà vội vàng nâng đỡ ông ta.

Gặp vậy Diệp Thu liền cười nhạt một tiếng, trong lòng lập tức thống khoái.

Ngươi mẹ nó trang bức nữa đi?

Tề Vô Hối càng là thoải mái không chịu được, đời này hắn còn không có thoải mái như thế, vì hắn vẫn luôn luôn là kẻ bị đánh mặt. Bây giờ cảm nhận được cú trang bức nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly này mà hắn rất khoái chí, trong lòng vô cùng thoải mái.

"A. . . Quá sung sướng."

Ta muốn có một trận trang bức say mê quả nhiên còn phải đi theo Diệp sư đệ gây sự a! Thì ra nhân sinh lại có loại chuyện vui vẻ như thế.

Nhìn Tề Vô Hối mang bộ dạng này mà Diệp Thu đều cảm thấy không đành lòng quấy rầy hắn.

Diệp Thu có chút hoài nghi kia không phải là đồ đệ của hắn hay sao mà Tề Vô Hối lại vui vẻ như vậy?

Chương 387 - Vãn Phong Thần Bí

"Diệp sư đệ, ngươi thật là quá tàn nhẫn đi."

Trông thấy Cố Kiếm Sưởng bị tức gần chết, Minh Nguyệt cũng là cười trộm nói, rất có ý tứ cười trên nỗi đau của người khác.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, cúi đầu xuống liếc nhìn đôi tô phong to lớn tà ác của Minh Nguyệt, nhìn một lần cho thỏa mãn.

"Đây coi là cái gì a, ta còn có thể ác hơn nữa, sư tỷ có muốn thử hay không ?"

Minh Nguyệt lườm Diệp Thu một cái, biết rõ hắn khẳng định lại đang nghĩ đến ý đồ xấu nên mặc kệ hắn.

"Khốn nạn!" Cố Kiếm Sưởng trằn trọc đứng lên, vô năng cuồng nộ quát to.

Sau đó quay đầu hướng về một người thanh niên áo xanh có dáng vẻ hào sảng , nói: "Vãn Phong, đã đến lúc ngươi ra sân rồi, đi thôi."

Trong mắt tên đệ tử gọi là Vãn Phong kia lóe lên một tia sát ý, khóe miệng mỉm cười, nói: "Đệ tử lĩnh mệnh, sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không để cho sư tôn thất vọng."

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức run lên trong lòng.

Người này lại là đệ tử của Cố Kiếm Sưởng ư? Vâyh chẳng phải là nói hắn cùng Thanh Diệu đạo nhân là một thế hệ

Chẳng ai ngờ rằng bên người Cố Kiếm Sưởng lại còn đi theo một vị tiểu đệ tử, hơn nữa thoạt nhìn thực lực rất không tầm thường, ẩn giấu mười phần thâm sâu, ngay từ đầu tất cả mọi người đều không hề phát hiện.

Gặp Văn Phong chậm rãi đi về hướng cửa vào, khóe miệng Cố Kiếm Sưởng có chút giương lên, lộ ra một nụ cười lạnh nói:

"Hừ, Diệp Thu, ngươi không nghĩ tới lão phu còn ẩn giấu một tay này phải không? Đây chính là lễ vật mà ta chuẩn bị cho ngươi đó, ngươi hãy chờ lấy đi."

"Lúc trước các ngươi sỉ nhục lão phu, một hồi nữa các ngươi hãy nhìn ta trả lại như thế nào."

Cố Kiếm Sưởng không hề cố kỵ mà nói như vậy, Tề Vô Hối cũng là nhướng mày phát hiện chuyện không đúng.

Hắn lờ mờ có thể cảm giác được tên thanh niên gọi là Văn Phong kia có tu vi thấp nhất cũng là Vô Cự bát phẩm , nói không chừng đã đạt đến cửu phẩm. Nếu như dùng hắn để đánh lén thì tiểu Linh Lung có có thể kháng trụ nổi hay không đây?

Tề Vô Hối không khỏi lo lắng cho hai tiểu nha đầu kia.

"Diệp sư đệ, lão gia hỏa này đã dùng ra sát chiêu, ngươi có muốn ta để cho Hạo nhi trở về hiệp trợ các nàng một tay không?" Tề Vô Hối đi đến bên người Diệp Thu, hỏi.

Hắn đối với bảng xếp hạng không có chút hứng thú, nhưng đối với việc vả mặt Chí Tôn điện thì hắn ngược lại thật sự cảm thấy rất hứng thú.

Đối mặt với hảo ý của Tề Vô Hối, Diệp Thu chỉ là cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn xem Văn Phong tiến vào kết giới, nói: "Không cần, trong lòng ta biết rõ."

Gặp vậy Minh Nguyệt cùng Tề Vô Hối đều sững sờ, nhìn Diệp Thu mang bộ dạng lòng tin tràn đầy như thế thì khẳng định hắn cũng có ẩn giấu một tay.

Bọn họ không khỏi cảm thấy tò mò, bởi vì bọn họ tất nhiên mười phần rõ ràng vị Diệp sư đệ của mình chưa từng đánh mà không có nắm chắc, nếu hắn đã nói ổn thì khẳng định là ổn.

Tề Vô Hối lập tức vui lên. Xem ra ta lại có thể trang bức thêm một cú xinh đẹp nữa rồi!

"Khụ khụ. . ."

Tề Vô Hối nhẹ nhàng tằng hắng một cái rồi đi đến đội ngũ phía trước, nhìn xem bóng lưng Vãn Phong rời đi, nói: "Chậc chậc, thì ra là cao đồ của Cố lão tiền bối a, xem ra ngươi vẫn có chút thủ đoạn nhỉ?"

Nghe nói tới tiểu đồ đệ của mình thì Cố Kiếm Sưởng rất tự hào trong lòng, nhưng nặt ngoài ông ta lại ra vẻ khiêm tốn cười nói: "Ha ha ha ha. . . Sao dám sao dám, tiểu đồ nhi của ta có tư chất ngu dốt, xưng không nổi là kỳ tài, nhưng để hắn đi thu thập một cái hoàng mao nha đầu thì cũng đã đầy đủ."

"Ấy, nói như vậy Cố lão tiền bối đối với đồ đệ của mình rất có lòng tin nhể? Vậy nhóm chúng ta sẽ rửa mắt chờ đợi." Tề Vô Hối ra vẻ kinh ngạc, nhìn Diệp Thu với ý tứ ta là người trong nghề.

Mẹ nó, lão tiểu tử này tại thời điểm nào đã học trộm kỹ xảo trang bức của lão tử rồi?

Diệp Thu không khỏi chấn động.

Lúc này, tại bên dưới Vân Đỉnh sơn, tiểu Linh Lung đã triệt để chơi đến điên rồi, nàng một chùy lại một chùy điên cuồng bạo ngược đám đệ tử của Chí Tôn điện, đánh mười phần vui vẻ.

Trình Phong trực tiếp thấy mà choáng, vì hình ảnh thanh cự chùy đột nhiên đập tới khi hắn còn chưa tỉnh hồn.

Vào lúc Trình Phong đang tuyệt vọng thì bỗng nhiên có một thanh giới đao đen như mực từ phía sau hắn lao đến chặn lại thanh chùy kia công kích.

Lúc tỉnh táo lại, Trình Phong liền gặp một tên nam tử có tướng mạo tuấn dật, chậm rãi rơi vào bên cạnh mình.

Trình Phong nhìn lại cũng là khẽ giật mình, hô lên: "Đệ tử Trình Phong bái kiến tiểu sư thúc."

Người này hắn nhận biết, đó chính là vị tiểu đồ đệ mà sư tổ hắn vừa thu nhận không lâu, phi thường thần bí.

"Đi xuống đi, nơi này cứ giao cho ta." Vãn phong cười nhạt một tiếng nói, sau đó đẩy ra Trình Phong chậm rãi hướng về tiểu Linh Lung mà đi tới.

Ánh mắt hắn tựa như đang đối đãi với một cái đồ chơi vô cùng có ý vị.

Chương 388 - Ẩn Giả

Gặp Văn Phong toả ra đao ý kinh người, Triệu Uyển Nhi cũng là khẽ giật mình, vội vàng ngăn cản tiểu Linh Lung đang muốn xuất thủ, nói: "Linh Lung, người này có thực lực không tầm thường, ngươi không phải là đối thủ của hắn, để sư tỷ tới đi."

Tiểu Linh Lung nghiêng đầu nhìn xem Triệu Uyển Nhi một chút, rồi lại quay đầu đánh giá Văn Phong một chút. Nàng thấy hắn có bộ mặt rắm thúi mà mười phần khó chịu, chu chu mỏ, tỏ ra rất bất mãn.

Nhưng tiểu Linh Lung cũng có thể cảm giác được trên thân Văn Phong toả ra khí tức vô cùng cường đại, nàng quả thật không phải là đối thủ của hắn, trừ phi nàng sử dụng Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn mà sư tôn đã dạy nàng, nếu không nàng căn bản không có khả năng đánh được hắn.

Thế nhưng nàng trước mắt còn không chưởng khống Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn quá thành thạo. Sư tôn của nàng đã nói qua, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì nàng không được sử dụng nó, vì một khi xảy ra sai sót nàng sẽ nhận lấy phản phệ nguy hiểm.

Sau một hồi suy nghĩ, tiểu Linh Lung nhu thuận trốn đến sau lưng Triệu Uyển Nhi, nói: "Vâng, sư tỷ, ngươi đến đi, chờ ngươi đánh không lại thì ta lại đến."

Khóe miệng Triệu Uyển Nhi giật một cái, làm sao nhìn qua ta giống như là kẻ vướng víu nhỉ?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, sư tôn từng nói qua tiểu thể nội của Linh Lung có tiềm lực vô cùng to lớn, nếu như đến thời điểm bộc phát thì cho dù là Lâm Thanh Trúc cũng chưa chắc có thể địch

nổi. Nếu tính như vậy nàng giống như đúng là yếu nhất.

Ừm. . .

Nghĩ tới đây, Triệu Uyển Nhi có chút trầm mặc.

Quá đâm tâm a. . .

"Tiểu sư muội, ngoan ngoãn ở tại nơi này chờ sư tỷ, không nên chạy loạn nha." Triệu Uyển Nhi cũng không có so đo, nàng trấn an tiểu Linh Lung rồi chậm rãi đi tới.

Triệu Uyển Nhi mặc một thân áo đỏ, hiển lộ rõ ràng quý tộc chi khí. Nàng duỗi ra lưng mỏi một cách hững hờ.

Ngón tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng nhấc lên, một ngọn lửa màu đỏ liền phóng thích ra ngoài.

Gặp hỏa diễm này, Văn Phong cũng là trong lòng giật mình: "Hồng Liên Nghiệp Hỏa sao? Trong truyền thuyết nó có thể thiêu đốt thiên địa vạn vật!"

Hắn cẩn thận cảm thụ một phen, lông mày nhíu chặt dần dần buông lỏng ra, cười lạnh nói: "Ha ha ha, thì ra cũng không phải phiên bản hoàn chỉnh."

Đúng như hắn nói, Hồng Liên Nghiệp Hỏa là phiên bản không trọn vẹn, bởi vậy chỉ có Thiên giai. Nếu nhu có thể bù đắp thì đó chính là thần kỹ chân chính.

Triệu Uyển Nhi đương nhiên cũng minh bạch điểm đó, nhưng chuyện này cũng không trọng yếu.

Nhìn xem Triệu Uyển Nhi có dung nhan chim sa cá lặn, Văn Phong si mê một trận, không e dè nhìn thẳng, nói: "Thật là một nữ tử mỹ lệ, đáng tiếc không phải bản thân ta sử dụng. Đáng tiếc , đáng tiếc."

Hắn vừa nói xong, thanh giới đao đen thui kia đột nhiên bị hắn rút ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà bổ tới.

Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng di chuyển, ngọc thủ vỗ nhè nhẹ vào bên trên giới đao, dịch ra một cái vị trí.

Chiết Mai Thủ được thi triển ra, một cỗ hỏa diễm cường đại trong nháy mắt liền bộc phát ra ngoài.

Văn Phong rơi xuống hạ phong, đơn thuần so đo chiêu thức hắn vậy mà chiếm không được một tia thượng phong.

Văn Phong rất kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Triệu Uyển Nhi một mực không có xuất thủ vậy mà trên người lại mang bí pháp Thiên giai Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mà lại còn có thủ pháp điều khiển cường đại, để cho hắn nhất thời không tới gần được, chớ nói chi là cầm xuống Triệu Uyển Nhi.

"Khốn nạn."

Văn Phong chửi rủa một câu rồi lại rút đao trảm tới, đao pháp tấn mãnh bá đạo liên tục công kích, ở không trung đánh ra hoa lửa chói mắt.

Triệu Uyển Nhi như là tiên nữ dạo bước trong mây, nhảy múa hết lần này tới lần khác, nhẹ nhõm hóa giải đao pháp.

Nhìn qua nàng giống như đang khiêu vũ, chiêu thức ưu nhã, phiêu dật giống nhưng lại không thiếu sự bá đạo, cương mãnh.

Bởi vì nghiệp hỏa vốn là bá đạo vô cùng, chỉ từ khí thế đã không chút nào thua kém đao pháp của Văn Phong.

Giao thủ mấy trăm chiêu không phân thắng bại về sau, Văn Phong cảm thấy nổi giận.

Hắn trước đó đã cam đoan có thể cầm xuống hai nàng, nhưng

bây giờ ngay cả Triệu Uyển Nhi cũng đều bắt không được, vậy hắn làm sao trở về bàn giao cùng sư tôn.

"Hừ, nữ nhân kia, ta thừa nhận ngươi có chút thủ đoạn, nhưng ngươi nên dừng ở đây đi." Văn Phong hừ lạnh nói, sau đó lại rút đao ra.

Giờ khắc này, lực lượng của hắn không còn bị ẩn tàng nữa, hắn đã triệt để bạo phát ra.

Theo một trận cuồng phong thổi tới, một cỗ sát khí kinh thiên bỗng nhiên bộc phát.

"Vô Cự cửu phẩm!" Triệu Uyển Nhi lập tức giật mình, nàng không nghĩ tới Văn Phong lại có tu vi Vô Cự cửu phẩm nhưng hắn luôn một mực ẩn giấu thực lực.

Nàng hiện tại chỉ mới là Vô Cự ngũ phẩm mà thôi, bởi vì có Hồng Liên Nghiệp Hỏa cho nên mới miễn cưỡng có thể ngang hàng với Văn Phong.

Nhưng bây giờ Văn Phong đã không có bất luận ẩn tàng gì nữa, thực lực của hắn sau khi triệt để bộc phát thì sự cân bằng đã bị phá vỡ.

Chỉ dựa vào Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì Triệu Uyển Nhi căn bản không có khả năng đối địch với Văn Phong.

Nghĩ tới đây, Triệu Uyển Nhi lập tức sầm mặt lại, trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một thanh dao găm lặng yên không một tiếng động.

Đó chính là Tru Tiên Xích!

Chỉ thấy Triệu Uyển Nhi chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ được lực lượng trong thể nội đang biến hóa.

Nàng lúc này phảng phất như một vị ẩn giả giảm đi khí tức. Nếu không trông thấy nàng ở nơi đó thì ngươi căn bản cảm giác không thấy nàng tồn tại.

Chương 389 - Thực Lực Chân Chính

Trên thân Triệu Uyển Nhi cũng toả ra một cỗ sát ý kinh thiên, theo đó là một cỗ đại hỏa trùng thiên thiêu đốt không gian, để cho mọi người tại đây đều chấn kinh.

"Cái này. . . sát ý của nàng thật kinh người! Đây là chiêu thức gì?" Trình Phong mang sắc mặt trắng bệch, tự hỏi.

Hắn cảm thụ được một luồng sát ý khủng bố đến từ Triệu Uyển Nhi mà trong lòng có chút hoảng sợ.

"Nàng lại có một bộ bí pháp Thiên giai khác nữa sao?"

Trên bầu trời, Văn Phong nhìn chăm chú vào khí tức biến hóa trên người Triệu Uyển Nhi. Hắn không nghĩ tới nàng vậy mà có nhiều bí pháp Thiên giai như vậy.

"Hừ, mặc kệ ngươi hôm nay có cái thủ đoạn gì thì cũng không thay đổi được gì đâu."

Văn phong lập tức rút đao, sát khí kinh thiên trên thân hắn càng thêm phô thiên cái địa, khí tức ngưng tụ thành một con cự thú há ra cái miệng rộng gầm thét.

Từng trận sát khí đập vào mặt tất cả mọi người ở đây, sắc mặt ai nấy đều trắng nhợt, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

"Lại. . . Lại là Chí Tôn điện, bí pháp Thiên giai, Thao Thiết Thịnh Yến."

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, Chí Tôn điện có tiếng tăm

lừng lẫy với bí pháp Thiên giai này cho nên nó có lực uy hiếp cực lớn.

Chẳng ai ngờ rằng Văn Phong lại học được một chiêu này, không hổ là tiểu đệ tử mà Cố Kiếm Sưởng thương yêu nhất, quả nhiên ẩn tàng rất sâu.

Giờ phút này, tại bên ngoài Vân Đỉnh sơn, Thanh Diệu đạo nhân trông thấy một màn này mà ánh mắt lộ ra một tia bất mãn.

Ông ta thân là đại đệ tử, là Đại trưởng lão của Chí Tôn điện, vậy mà Cố Kiếm Sưởng lại không có dạy hắn chiêu thức này, ngược lại đi dạy cho Văn Phong.

Đây là ý tứ gì?

Sư tôn lại ẩn giấu một tay đối với ta sao?

Thanh Diệu đạo nhân mang vẻ mặt phức tạp nhìn về phía trước đạo bóng lưng già nua kia, trong lòng hiện lên một ý niệm.

"Thao Thiết Thịnh Yến." Trông thấy một màn này, Tề Vô Hối cũng lập tức luống cuống. Hắn vẫn chờ một hồi làm sao trang bức, nhưng bây giờ nhìn xem tình hình này thì dường như không đúng dự đoán của hắn cho lắm.

Diệp Thu cũng là lộ ra ánh mắt khẩn trương, vì Triệu Uyển Nhi có hạn mức cao nhất là bao nhiêu thì hắn đều rõ ràng hơn so với ai khác.

Dù cho nàng lấy Tru Tiên Xích phối hợp với bí pháp Thiên giai Thuấn Ảnh Sát thì cũng không có khả năng chiến thắng Thao Thiết Thịnh Yến của Văn Phong.

Nếu như Triệu Uyển Nhi có tu vi tương đồng với Văn Phong thì có lẽ nàng còn có một cơ hội, chỉ tiếc nàng mới chỉ là Vô Cự ngũ phẩm mà thôi.

Cho nên trận chiến đấu này điểm thắng bại nằm ngay tại trên thân tiểu Linh Lung.

Diệp Thu không khỏi bắt đầu khẩn trương.

"Linh Lung, sư tỷ của ngươi an nguy thế nào thì liền nhìn ngươi đấy! Hãy để cho vi sư nhìn xem tiềm lực ẩn tàng trong cơ thể ngươi rốt cuộc mạnh cỡ nào đi."

Trong lòng Diệp Thu yên lặng nói, mắt hắn không chớp một cái mà nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên cao.

Tại bên trong Vân Đỉnh sơn, Văn phong đã tụ lực xong xuôi, trên miệng hắn hiện ra nụ cười lạnh nhàn nhạt, nói: "Dừng ở đây đi! Trảm!"

Trong chốc lát, hư ảnh Thao Thiết liền há ra cái miệng to như chậu máu và đột nhiên lao xuống.

Triệu Uyển Nhi trong nháy mắt rút ra Tru Tiên Xích, thân ảnh màu lửa đỏ vạch phá trời cao mà đi, chính diện đối đầu với hung thú Thao Thiết kia.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa toàn lực bộc phát, có ý đồ đối cứng với Thao Thiết chi uy.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, bầu trời bộc phát ra hoa lửa xán lạn, Triệu Uyển Nhi liền bị đánh rơi xuống.

"Phụt. . ."

Chỉ ở một hơi thở mà Triệu Uyển Nhi đã trực tiếp bị đánh cho trọng thương, còn tốt là trong tay nàng có không ít đan dược. Nàng ăn một viên Đại Hoàn đan mà lúc trước Diệp Thu đã ban tặng cho nên ngay lập tức khôi phục lại.

Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng thì Văn Phong đã cầm đao đánh tới.

"Đi ra ngoài cho ta đi!"

Hắn chuẩn bị đánh trúng Triệu Uyển Nhi thì bỗng nhiên có một thanh cự chùy từ phía dưới đập lên.

Bành!!!

Văn Phong không xem chừng nên trực tiếp bị nện bay ngược ra ngoài.

"Không được phép khi dễ sư tỷ của ta."

Chỉ nghe một giọng nói thanh thúy mang theo sự nổi giận truyền đến, bầu trời hiện lên lôi điện kịch liệt, đem con hung thú Thao Thiết kia đánh lùi ra ngoài.

"Cái này. . ."

Bầu trời xuất hiện lực lượng va chạm mãnh liệt, phát ra từng đạo tia lửa điện, làm cho tất cả mọi người nhìn mà ngây ngẩn cả người.

"Làm sao có thể?!!"

Tất cả mọi người đều bị chấn kinh, vì một tiểu nha đầu chỉ có năm tuổi mà lại có thể một chùy trực tiếp đánh bay Thao Thiết, Văn Phong thì bị đánh đếnthổ huyết, mang vẻ mặt không dám tin.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn về hướng bầu trời, chỉ gặp phía dưới lôi đình cuồn cuộn, tiểu Linh Lung như đi vào chỗ không người tựa như thiên lôi chi tử.

Trong chốc lát, một cỗ lĩnh vực sấm sét thình lình xuất hiện.

"Cái gì?!!"

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, Cố Kiếm Sưởng vỗ bàn, phẫn nộ đứng lên.

Ông ta lặng lẽ nhìn xem tiểu nha đầu bên trong màn ảnh lấy huyết nhục chi khu để triệu hoán ra Cửu Thiên Thần Lôi, nàng như thiên lôi chi tử đi vào chỗ không người, thế không thể đỡ.

Trông thấy một màn này, Diệp Thu cũng là nới lỏng một hơi.

"Tiểu nha đầu này không có phí công ta dạy dỗ a, dưới tuyệt cảnh nàng rốt cục đã bạo phát thực lực chân chính!"

Chương 390 - Diệp Thu Chấn Nhiếp Toàn Trường

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, lực lượng trong cơ thể tiểu Linh Lung chỉ có tại thời điểm tâm tình nàng chập chờn thật lớn mới sẽ tự động kích phát.

Vừa rồi khi Triệu Uyển Nhi gặp phải nguy hiểm thì đã vô tình dẫn động tâm tình của tiểu Linh Lung, dẫn đến việc bộc phát Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn.

"Được, làm tốt lắm." Trông thấy một màn này, Tề Vô Hối cũng là quát to một tiếng tốt.

Quả nhiên tại thời khắc mấu chốt còn phải trông cậy vào Linh Lung Đại Đế a, không phí công Thủ phong tốn hao nhiều toà cao ốc cho nàng luyện tập như vậy.

Nếu sớm biết rõ nàng mạnh mẽ như thế thì đừng nói là cho nàng hủy đi một cái học đường, dù là Kiếm Các thì hắn cũng đều nguyện ý.

Phía trên Cửu Thiên Thần Lôi, tiểu Linh Lung cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, sau đó nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, một cỗ kinh thiên chi lực lập tức bộc phát.

Trong chốc lát, một đạo thân ảnh tuyệt đại phong hoa từ sau lưng nàng chợt lóe lên, tựa như là Thiên Thần không thể nhìn thẳng.

"Cái đó là. . ."

"Tiên nhân chuyển thế sao?"

Cứ việc đạo thân ảnh tuyệt đại phong hoa kia chỉ hiện ra tức thì, nhưng vẫn có không ít người bắt được.

Hai người Tử Dương, Vân Hư đều lộ ra vẻ sợ hãi, tràn đầy thán phục.

"Lại là Tiên nhân chuyển thế trong truyền thuyết." Tử Dương chân nhân nỉ non.

Ông ta không thể tin được một màn vừa nhìn thấy mà nhìn về phía Diệp Thu cách đó không xa, chỉ gặp thần sắc hắn vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên Diệp Thu đối với chuyện này hẳn là đã sớm biết rõ.

Trong lòng Tử Dương chân nhân cũng là hâm mộ một trận, ông ta không nghĩ tới Diệp Thu lại có vận khí tốt như vậy khi thu được một vị đồ đệ có đại nhân quả như vậy.

"Ha ha ha, xem ra tiểu nha đầu kia thật sự có Đại Đế chi tư." Vân Hư chân nhân lắc đầu cười nói.

Nguyên bản ông ta chỉ nói đùa một câu, nhưng hiện tại ngược lại trở thành sự thật.

"Diệp Thu tiểu hữu, ta không nghĩ tới ngươi lại giấu sâu như vậy, tiểu đệ tử của ngươi đúng là Tiên nhân chuyển thế trùng tu a. Có loại nhân quả gia thân như thế thì khác gì nàng sẽ bay thẳng tới mây xanh, có hi vọng thành tiên đâu chứ." Tử Dương chân nhân trêu chọc.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, trả lời: "Lão tiền bối cứ nói đùa, đây đều là tạo hoá mà nàng vốn có, không có quan hệ gì với Diệp mỗ. Ta thu nàng làm đồ đệ cũng là do duyên phận được ông trời chú định mà thôi."

Hai lão giả kia chỉ cười không nói, bởi vì bọn hắn đều rõ ràng vị Tiên nhân chuyển thế kia đến cùng có ý vị như thế nào.

Thành tựu tương lai của tiểu Linh Lung chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, điều kiện tiên quyết là nàng có thể trưởng thành.

Nhưng vấn đề này nàng cũng không cần lo lắng, bởi vì đã có Diệp Thu làm người hộ đạo cho nàng, vậy nàng có thể gặp nguy hiểm gì? Đây là vận khí của Diệp Thu và cũng là vận khí của tiểu Linh Lung.

Khả năng thật sự đúng như lời Diệp Thu đã nói, chính là do ông trời chú định duyên phận này.

Lúc này, sau khi tiểu Linh Lung kinh hiện ra chân thân, mặt mo của Cố Kiếm Sưởng lập tức trầm xuống.

Ông ta vốn cho rằng tiểu đệ tử của mình hoàn toàn đầy đủ để nắm Triệu Uyển Nhi, nhưng không nghĩ tới tiểu Linh Lung chợt bộc phát ra thực lực kinh người như thế.

Cố Kiếm Sưởng Quay đầu nhìn về phía Diệp Thu, không biết trong lòng ông ta đang suy tư cái gì mà bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm tà ác, ánh mắt lộ ra sát ý, nhưng vừa vặn ánh mắt này đã bị Diệp Thu bắt được.

"Cố lão tiền bối, ngươi tựa hồ có lời muốn nói gì nhỉ?" Diệp Thu cố ý dò xét nên hỏi.

"Tiên nhân chuyển thế thật có ý tứ, xem ra Bổ Thiên giáo của ngươi cũng có đại khí vận gia thân a. Chỉ là không biết tiểu cô nương này có thể sống đến một ngày kia hay không?" Cố Kiếm Sưởng cười nói.

Trong lời nói của ông ta có hàm ý, lời này vừa nói ra Diệp Thu liền lộ ra một nụ cười mang ý vị thâm trường.

"Ồ? Lão tiền bối nói có đạo lý, giết người đoạt khí vận là loại đồ vật thường có phát sinh. Nhưng mà. . ."

Diệp Thu chậm rãi móc ra Vân Tiêu Tiên Kiếm, trong chốc lát một cỗ kiếm ý kinh thiên phô thiên cái địa mà tới đem toàn bộ phương viên trăm dặm của Vân Đỉnh sơn bao trùm xuống.

Tất cả mọi người lập tức giật mình, sắc mặt trắng bệch, không biết Diệp Thu rốt cuộc muốn làm cái gì, trong lòng sợ hãi bất an.

"Cái này. . . kiếm ý thật là cường đại, tạo nghệ kiếm thuật của hắn đã đạt đến trình độ kinh khủng như thế rồi sao?"

"Mà lại hắn còn là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, cho dù là Huyền Thiên đạo nhân năm đó thì cũng chưa chắc tạo ra được loại cảm giác áp bách này."

"Hắn muốn làm cái gì đây?"

Tất cả mọi người đều sợ xanh mặt lại, bất an nhìn xem Diệp Thu cầm trong tay Vân Tiêu Tiên Kiếm.

Hắn không chút nào che giấu kiếm ý mà dần dần bộc phát ra. Cho dù là Tử Dương chân nhân và Vân Hư chân nhân thì cũng phải lộ ra một tia sợ hãi.

Trưởng lão của các đại tiên gia thánh địa ở đây đều không một ai không lộ ra vẻ sợ hãi.

Chương 391 - Không Ai Dám Đối Nghịch

"Diệp Thu, ngươi đây là ý gì?" Cố Kiếm Sưởng kinh ngạc, vội vàng hỏi.

Ông ta đã lĩnh giáo qua kiếm pháp của Diệp Thu, biết mình căn bản không thể nào là đối thủ của hắn. Huống chi lúc này hắn còn có Tiên kiếm nơi tay, đoán chừng hắn chỉ dùng đến một kiếm thì liền có thể chém ông ta, vậy ông ta làm sao có thể không sợ.

Chỉ nghe Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Vừa rồi lão tiền bối đã nhắc nhở ta loại sự tình Tiên nhân chuyển thế sự tình không thể lộ ra ngoài, vì nếu như gặp phải người có mưu đồ làm loạn muốn giết người đoạt khí vận, vậy Diệp mỗ chỉ sợ sau này sẽ ủ thành đại họa."

Nói tới đây, Diệp Thu liền bộc phát ra kiếm ý lạnh lẽo, trong chốc lát không khí xung quanh lập tức ngưng kết, tất cả mọi người đều hít thở không thông.

Ngay sau đó, cỏ cây trong vòng trăm dặm liền bay tứ tung, một cái kiếm trận khổng lồ đã hình thành. Tại bên trong kiếm trận, tất cả mọi người đều cảm thấy tử vong uy hiếp.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đem Vân Tiêu Tiên Kiếm cắm xuống mặt đất, sau đó lại móc ra Tru Tiên Kiếm.

"A. . ."

"Lại thêm một thanh Tiên Kiếm nữa. . ."

Tất cả mọi người đều chấn kinh, Diệp Thu lại đem ra một

thanh Tiên Kiếm thật sự để cho tất cả mọi người giật nảy mình.

Tại thời khắc Tru Tiên Kiếm xuất hiện, một cỗ sát ý kinh khủng phô thiên cái địa toả ra, linh hồn ai nấy cũng đều phát ra sự run sợ.

Diệp Thu tiếp tục nói.

"Đồ nhi này của Diệp mỗ có tính tình ngang bướng, ưa thích chạy loạn khắp nơi, mà Diệp mỗ cũng không có khả năng một mực ở bên người nàng để bảo hộ nàng."

"Vì giữ vững bí mật này, Diệp mỗ hôm nay đành phải. . . Giết người diệt khẩu."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại hiện trường lập tức biến sắc, trong nháy mắt suy nghĩ cách đối phó và có đã chuẩn bị tâm chạy trốn.

Hai thanh Tiên Kiếm tề xuất thì chỉ sợ ngay cả cự đầu Phong Vương cảnh tới đây nhưng đoán chừng cũng gánh không được.

Chỉ thấy chân trời bỗng nhiên mở ra một đạo Thiên môn, trong chốc lát liền có một cỗ hủy diệt chi khí truyền đến từ Thượng Thương.

Tất cả mọi người đều run rẩy, Diệp Thu lần này giống như muốn làm thật.

Giờ khắc này, Cố Kiếm Sưởng càng là hận không thể quất chính mình một bàn tay, ông ta không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà điên cuồng như thế cũng bởi vì ông ta đã nói ra câu nói kia.

tất cả mọi người giờ phút này mới minh bạch, tiểu cô nương kia tại trong lòng Diệp Thu trọng yếu bực nào.

Cố Kiếm Sưởng cũng chỉ thuận miệng nói ra, nhưng Diệp Thu

vậy mà điên cuồng như thế khi muốn đem tất cả mọi người ở đây đều giết hết nhằm bảo trụ bí mật này.

Cố Kiếm Sưởng lập tức luống cuống, vội vàng nói: "Diệp đạo hữu à, không cần thiết phải tức giận, lão phu không có ý tứ đó."

Mẹ nó, ta thật sự chỉ là thuận miệng nhắc đến chứ không có thật sự muốn làm a!

Ta nào có thể nghĩ tới tên Diệp Thu này sẽ điên cuồng như vậy khi thật sự muốn đem tất cả mọi người đều giết hết!

Dựa vào thực lực của hắn bây giờ thì dường như hắn có thể làm được a!

"Ồ? Vậy ngươi có ý tứ gì?" Diệp Thu dùng ngữ điệu lạnh lùng hỏi, sát ý trong nháy mắt khóa chặt Cố Kiếm Sưởng, hù cho ông ta run rẩy không thôi.

"Lão phu. . . Ta chỉ là. . ." Cố Kiếm Sưởng nhất thời nghẹn lời, cũng không biết rõ nên giải thích như thế nào.

Ông ta vội vàng ra hiệu cho Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân.

Hai lão giả này cũng là triệt để hoảng hồn khi nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện một cái Thiên môn đang mở rộng.

Bọn hắn rất khó cam đoan Diệp Thu sẽ không ra tay đối với bọn hắn, dù sao gia hỏa này làm việc từ trước đến nay rất quỷ dị, luôn tùy tâm mà làm.

Nếu như Diệp Thu cảm thấy hứng thú thì rất khó cam đoan hắn không đại khai sát giới.

Tử Dương chân nhân vội vàng nói: "Diệp đạo hữu, trước tiên đừng động thủ, nghe lão phu một lời a..."

phía dưới kiếm ý kinh thiên như thế, ngay cả Tử Dương chân nhân cũng phải sửa lại xưng hô mà gọi Diệp Thu bằng đạo hữu.

Ông ta cũng sợ chết chứ!

Lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều hận không thể đem Cố Kiếm Sưởng kéo ra ngoài rút gân lột da khi không có việc gì làm hay sao mà lại nói ra loại lời nói này.

Chính ngươi muốn tìm chết thì cũng đừng kéo theo nhóm chúng ta chứ?

Lúc đầu ai ai cũng đang xem kịch thật vui, nào ngờ ngươi bỗng nhiên nói ra câu này mà đẩy tất cả mọi người về hướng biển lửa, ngay cả chính ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết thì ngươi còn mưu đồ cái gì đây?

Gặp Tử Dương chân nhân mở miệng cầu xin, Diệp Thu chậm rãi thu lại kiếm thế, vì hắn cũng không phải thật sự muốn giết người diệt khẩu, mà hắn chỉ cố ý làm bộ một phen nhằm hù dọa tất cả bọn hắn.

Diệp Thu làm vậy là để diệt cỏ tận gốc, bởi vì biện pháp tốt nhất chính là để cho bọn hắn sợ hãi phát ra từ nội tâm, từ đó ngay cả một tia suy nghĩ đối nghịch với Diệp Thu mà bọn hắn cũng không dám có.

Chương 392 - Dằn Mặt Cảnh Cáo

"Tiền bối mời nói." Diệp Thu từ tốn nói ra, ánh mắt hắn gắt gao nhìn xem Cố Kiếm Sưởng mang bộ dáng cử động nhỏ cũng không dám.

Chỉ nghe Tử Dương chân nhân bên cạnh mở miệng nói:

"Ngươi đừng vội, đứa nhỏ này tuy có khí vận gia thân, nhưng cũng có nhân quả liên luỵ."

"Kiếp trước nàng chính là vô thượng Tiên nhân, người bình thường căn bản tiếp nhận không được loại nghiệp quả này, bởi vậy cũng không có khả năng động ý nghĩ với nàng."

"Huống chi có ngươi ra mặt thì tại Đông Hoang này còn có người dám động ý nghĩ với nàng sao, trừ phi là đồ đần. Cho nên ngươi không cần phải làm như vậy."

Tử Dương chân nhân nghiêm túc phân tích một phen cho Diệp Thu, đối với phân tích này Diệp Thu kỳ thật cũng rất rõ ràng.

Những lời này chủ yếu là nói cho những người khác nghe.

Xác thực tiểu Linh Lung trước khi chuyển thế rất cường đại, ít nhất cũng là Tiên nhân, cho nên trước khi chuyển thế nàng không có khả năng không lưu lại thủ đoạn bảo mệnh.

Do đó người bình thường thật sự không dám nếm thử đi sát hại nàng để đoạt khí vận của nàng. Bởi vì bực nhân quả này cho dù là Diệp Thu đoán chừng đều tiếp nhận không được.

Cho nên Diệp Thu làm như thế cũng chỉ là vì tỉnh táo bọn hắn, cũng thuận tiện trang bức một phen.

Mượn lời của Tử Dương chân nhân, Diệp Thu cười cười, tiếp tục nói ra: "Ừm, ngươi nói có mấy phần đạo lý, nhưng mà Linh Lung chính là đồ đệ của Diệp mỗ, mặc kệ nàng là thập Yêu hay tiên Nhân chuyển thế thì nàng vẫn là đồ đệ của ta."

Hắn nhìn xem xung quanh một chút, nhìn rõ mặt mũi tất cả mọi người, rồi cười mà giống như không phải cười nói ra: "Ta đã nhớ kỹ tướng mạo củ tất cả mọi người ở đây. Sau này nếu như vị đồ đệ này của ta gặp được nguy hiểm gì, hay đi trên đường nhận lấy tổn thương nào thì ta sẽ trách tội lên đầu các ngươi, đến thời điểm đó cũng đừng trách Diệp mỗ không khách khí, dù sao những người ở đây đều là người biết chuyện này nên sẽ khó thoát tội lỗi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại hiện trường lập tức biến sắc.

"Tê. . ."

"Vãi linh hồn!"

"Cái này mẹ nó là đạo lý gì a? Nàng có chuyện gì thì liên quan gì đến nhóm chúng ta chứ?"

Đám người lập tức hít sâu một hơi, lại nghĩ tới vừa rồi Diệp Thu phát ra một cỗ kiếm ý kinh thiên thì lập tức trong lòng sợ hãi không thôi.

Bọn hắn muốn phản bác mà lại không dám, chỉ dám gọi thẳng mình không may, hôm nay chính là đến xem một tuồng kịch mà làm sao còn nhận lấy cái gông cùm lớn như thế.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều có một cái ý niệm trong đầu đó là đánh chết lão già Cố Kiếm Sưởng kia.

Mẹ nó, nguoi không phản đối đúng không?

Ngươi không có lời gì hay thì liền ngậm miệng lại, nói nhảm cái gì để trực tiếp tìm chết rồi còn muốn kéo theo nhóm chúng ta làm đệm lưng.

Dưới lời đe dọa này của Diệp Thu, có cường giả đã bắt đầu bí mật an bài xong xuôi.

"Các ngươi đều nhớ kỹ tướng mạo của tiểu nha đầu này cho ta. Mẹ nó, về sau nếu nàng không cẩn thận tản bộ đến địa bàn của chúng ta thì ngay lập tức phái ra tất cả cao thủ bảo hộ nàng, nếu như kẻ nào làm nàng bị thương thì các ngươi chuẩn bị chờ chết đi."

Ai có thể nghĩ tới Diệp Thu sẽ chơi như vậy, tất cả mọi người đều bị hù dọa.

Cố Kiếm Sưởng càng là sầm mặt lại, ông ta không nghĩ tới Diệp Thu lại có can đảm chơi như vậy.

Tề Vô Hối thì lập tức gọi thẳng Diệp Thu quả là người trong nghề, quá cao minh.

"Á đù, cao minh a, một chiêu này thật sự là quá cao minh."

"Mẹ nó, chỉ một câu nói mà trực tiếp mời tới nhiều vị hộ pháp như vậy, mà lại mỗi người đều là cường giả Giáo chủ cảnh trở lên."

"Con mẹ nó, về sau tiểu nha đầu này đi đến đâu thì bọn hắn nếu như đụng phải mà dám không bảo hộ nàng thật tốt hay sao?"

"Nếu ai làm nàng bị thương thì kẻ đó liền chạy không thoát, trực tiếp bị giáng một kiếm chết tươi."

"Tại bên dưới loại tình huống này, phàm là có người dám

mang tâm lý may mắn, bốc lên bực suy nghĩ tà ác này sẽ trực tiếp bị tất cả những người khác bắt lại đánh chết."

"Sư đệ chính là sư đệ, tâm quá đen. Vừa rồi ta còn tưởng rằng hắn thật sự muốn đại khai sát giới, nguyên lai là vì làm nền cho cú trang bức lớn này."

Tề Vô Hối kinh ngạc không thôi, thì ra trang bức còn có thể chơi như vậy.

Gặp bọn hắn cuối cùng đã bị dọa sợ, Diệp Thu lập tức cười nhạt một tiếng, chậm rãi thu hồi Vân Tiêu Tiên Kiếm, tiếp tục nói: "Nhớ kỹ, hôm nay Diệp mỗ nói được thì làm được. Nếu như ta xuất thủ thì cũng không phải đơn giản là chết một người như vậy. Nhẹ thì cả nhà hủy diệt, nặng thì đạo thống khó giữ được."

"Cố lão tiền bối, ngươi có muốn thử một lần hay không?"

Diệp Thu cười mà giống như không phải cười nhìn xem Cố Kiếm Sưởng, đề nghị.

Khóe miệng Cố Kiếm Sưởng lập tức giật một cái, thân thể run lên, nói: "Ha ha ha, Diệp tiểu hữu thật là hài hước, lão phu liền không thử. Đứa nhỏ này nhìn xem nhu thuận đáng yêu, lại còn hiểu chuyện, lão phu rất ưa thích, làm sao có thể xuất thủ tổn thương nàng được."

Cố Kiếm Sưởng hậm hực cười một tiếng.

Thử cái rắm! Lão tử chỉ là mạnh miệng chứ cũng không phải thằng ngốc!

Bất Lão sơn bị hủy diệt vừa mới trôi qua một tháng, còn rõ mồn một trước mắt, ông ta lúc này nơi nào còn dám đi vuốt râu hùm của Diệp Thu.

"Vậy là tốt rồi, xem ra lão tiền bối cũng là rất tự biết rõ." Diệp

Thu cười nhạt nói, cũng đem Tru Tiên Kiếm thu vào, kiếm thế trong nháy mắt liền tản ra.

Tất cả mọi người lập tức nới lỏng một hơi, vừa rồi còn căng cứng thần sắc cũng tại thời khắc này thư giãn xuống.

Chương 393 - Một Kẻ Điên Cuồng

"Phù. . ."

Sau khi thở phào một hơi, một vị lão giả tiên phong đạo cốt, còn chưa tỉnh hồn nói ra:

"Quá điên cuồng đi! Gia hỏa này chơi cũng quá lớn a, lập tức liền liên lụy nhiều người như vậy. Đáng sợ nhất là nhóm chúng ta còn không dám phản kháng."

"Có nhiều nhân chứng ở đây như thế thì về sau tiểu nha đầu này sợ là đi đến đâu cũng sẽ bị xem như Thần Tiên vậy. Nếu nàng có nửa điểm tổn thất thì đoán chừng cũng không cần hắn tự mình xuất thủ, mà những người chứng kiến còn lại sẽ vì bảo đảm tính mệnh của mình mà khẳng định liền bổ trước một đao cho kẻ mưu đồ làm loạn kia. . ."

Còn có người nói: "Mẹ nó, ta sống nhiều năm như vậy mà còn lần đầu gặp được có người chơi như vậy, quả là mở rộng kiến thức a. . ."

"Chỉ hận ta không có thực lực như hắn, nếu không ta cũng muốn chơi một lần. Con mẹ nó quá trang bức đi."

Nhìn xem phản ứng của bọn hắn mà Diệp Thu cười thầm trong lòng.

Không sai, ta chính là lão đại xã hội đen tại Đông Hoang!

"Tía má ơi, Diệp sư đệ, ngươi chơi cái chiêu này thật quá độc ác, ta phục." Tề Vô Hối đi tới, mang vẻ mặt khâm phục nói ra.

Luận trang bức thì hắn còn phải học tập Diệp Thu.

Nhìn xem đám người mang vẻ mặt lo sợ mà Tề Vô Hối thầm than.

Thật là quá tàn nhẫn, chỉ một câu nói mà trực tiếp đem tất cả mọi người ở đây dọa cho sợ gần chết.

Chủ yếu Diệp Thu cũng có thực lực này, nếu không đoán chừng không chỉ có không dọa được người khác mà ngược lại còn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Cho nên cái đồ chơi trang bức này còn phải nhìn người chứ không phải gặp ai cũng đều có thể trang bức.

Nếu như đổi lại là Tề Vô Hối thì đoán chừng hắn còn chưa nói hết lời thì đã trước tiên chết cười một nhóm người rồi.

Gặp Tề Vô Hối mang bộ dáng bội phục mà Diệp Thu cũng là vui lên.

Vị sư huynh này từ lần trước khởi tử hoàn sinh về sau giống như đã biến thành một người khác.

Hắn không còn nghiêm nghị giống trước kia, cách ứng xử đã biến đùa, mê luyến khoái cảm trang bức.

Diệp Thu chỉ cười không nói, lúc này Mạnh Thiên Chính cũng đi tới, ánh mắt ông ta gắt gao nhìn xem tiểu Linh Lung bên trong màn sáng, vẻ mặt tràn đầy sự rung động.

Mặc dù ngay từ đầu Mạnh Thiên Chính đã đoán được tiểu Linh Lung có thể là đại năng chuyển thế, nhưng bây giờ thấy được chân chính thì trong lòng cũng là giật mình.

"Diệp sư đệ, vị Linh Lung sư điệt này có lai lịch không nhỏ a. Xem ra nhóm chúng ta cũng phải bảo hộ nàng thật tốt mới đuoc,

nói không chừng tương lai còn có nàng thể kế thừa truyền thừa Bổ Thiên Thần Nữ của chúng ta."

Mạnh Thiên Chính không khỏi nghĩ đến Bổ Thiên giáo cũng giống như thánh địa Dao Trì, cũng có một cái truyền thừa Thần Nữ.

Nhưng qua nhiều năm như vậy Bổ Thiên giáo còn chưa hề xuất hiện qua người có thể kế thừa truyền thừa Bổ Thiên Thần Nữ. Bởi vì tư chất không đủ nên không cách nào đạt tới điều kiện.

Bây giờ trông thấy tiểu Linh Lung có xu thế này, Mạnh Thiên Chính phảng phất như trông thấy một tia hi vọng.

Nhưng ông ta vừa đưa ra đề nghị này thì Diệp Thu lập tức đánh gãy.

"Mạnh sư huynh, không cần đâu, chức vị Thần Nữ của giáo ta đã có người kế thừa rồi."

"Hả?!!" Lời này vừa nói ra, bọn người Mạnh Thiên Chính, Tề Vô Hối, Minh Nguyệt liền sững sờ hỏi.

"Ai vậy?"

Bổ Thiên Thần Nữ chính là truyền thừa tối cao của Bổ Thiên giáo, nó có người kế thừa khi nào mà đám thủ tọa bọn họ vậy mà một người cũng không biết, ngay cả chưởng giáo cũng không biết luôn.

Chỉ nghe Diệp Thu chậm rãi nói ra: "Các ngươi còn nhớ rõ ta đã nói với các ngươi sự tình kia không, tại Thiên Vực xa xôi cũng có một cái Bổ Thiên giáo, trong mạch đó đã có một vị kế thừa truyền thừa Thần Nữ chi vị."

Lời này vừa nói ra, nội tâm mọi người lập tức giật mình.

Có thể kế thừa Thần Nữ chi vị thì phải có thiên tư cao cỡ nào a?

Không nghĩ tới tại Thiên Vực xa xôi, một chỗ truyền thừa chi địa khác của Bổ Thiên giáo lại xuất hiện kỳ nữ bực này.

"Ha ha ha, tốt, ta thật cao hứng a." Khi biết cái tin này về sau, khuôn mặt già nua của Mạnh Thiên Chính lập tức nở một nụ cười, thoải mái cười to.

Tâm cảnh ông ta lập tức thông linh, vì ngồi tại cái vị trí chưởng môn này ông ta không có một ngày quên mất lời tổ huấn, luôn luôn muốn tìm kiếm Bổ Thiên Thần Nữ để thừa kế di chí.

Như là thánh địa Dao Trì, Khương Giới Chi cả đời đều luôn tìm kiếm người thừa kế vị trí Dao Trì tiên tử làm mục tiêu.

Khi tìm thấy về sau, ông ta càng là thủ hộ Phù Dao như là sinh mệnh của mình, thậm chí so với sinh mệnh củ ông ta còn trọng yếu hơn.

Bây giờ nghe được đã có người kế thừa truyền thừa Bổ Thiên Thần Nữ, trong lòng Mạnh Thiên Chính tất nhiên là mười phần vui vẻ.

Chỉ tiếc nàng kia lại ở tại Thiên Vực, bằng không ông ta rất muốn tận mắt kiến thức một phen Bổ Thiên Thần Nữ trong truyền thuyết đến cùng có phong thái ra sao.

Chương 394 - Không Phân Địch Ta

Bên kia đang nghị luận kịch liệt, lúc này bên dưới Vân Đỉnh sơn có một trận chiến đấu kịch liệt sắp triển khai.

Khi tâm tình tiểu Linh Lung chập chờn trong nháy mắt, lực lượng trong cơ thể nàng cũng triệt để bạo phát ra.

Trong chốc lát, thiên lôi cuồn cuộn, mây đen phô thiên cái địa mà tới.

Tại bên trên mặt đất, Triệu Uyển Nhi đã ăn vào một viên đan dược, vừa khôi phục lại đang chuẩn bị lần nữa xuất thủ thì phát hiện tiểu Linh Lung trên bầu trời mà lập tức sắc mặt trắng nhợt.

"Tiểu sư muội. . ."

Nàng thật sự không thể tin được một màn mà mình vừa nhìn thấy.

Đạo thân ảnh tuyệt đại phong hoa lóe lên liền biến mất đập vào mi mắt kia để cho nội tâm Triệu Uyển Nhi xúc động mười phần.

Trong lòng nàng âm thầm nói ra: Quả thật giống như sư tôn đã nói trước đây, tại thể nội của tiểu sư muội ẩn chứa vô tận lực lượng, chẳng lẽ đến thời điểm bộc phát sẽ không ai có thể ngăn cản nàng sao?

Sắc mặt Triệu Uyển Nhi bộc phát nhưng trong lòng cũng là vui mừng. Nàng vốn cho rằng hôm nay nàng phải thua, sẽ bị Văn Phong quét ngang mà bị loại, để cho Chí Tôn điện đạt được mưu

đồ.

Nhưng nàng không nghĩ tới dưới tuyệt cảnh tiểu sư muội lại bộc phát ra lực lượng kinh người như thế.

Thế nhưng sau khi nghĩ lại, Triệu Uyển Nhi lại là một trận xấu hổ, vì nếu tính toán như thế nàng chẳng phải là kẻ yếu nhất Tử Hà phong rồi sao?

"Ây. . . Được rồi, dù sao ta cũng không quan tâm."

Yếu nhất thì liền yếu nhất đi, cũng không quan trọng a.

Bởi vì Triệu Uyển Nhi có tính cách ôn nhu, cho nên nàng vốn không quá hiếu chiến, nàng tu tiên cũng chỉ là vì cải biến vận mệnh của mình mà thôi.

Về phần tín niệm mạnh lên của nàng cũng không cường đại, tương phản nàng hiện tại càng ưa thích luyện đan.

Lúc này ai nấy đều đang ngẩng đầu nhìn lên, chăm chú nhìn xem đạo thân ảnh kiều nhỏ trên bầu trời, nàng cầm trong tay cự chùy đứng tại bên trong lôi điện, nàng phảng phất như một tôn Thần Linh không thể nhìn thẳng.

Hiện tại toàn trường rất chấn kinh, tất cả mọi người ở đây đều trở nên hít thở không thông.

Triệu Uyển Nhi không có đứng lên, thu hồi Tru Tiên xích trong tay, giả ra bộ dáng ta bị thương rất nặng.

Nàng còn nhớ mang máng sư tôn đã từng nói rằng, cảm xúc của tiểu Linh Lung sẽ kéo ra lực lượng ẩn tàng trong người cô bé, cho nên nàng bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu: Nếu như ta giả vờ bị trọng thương, vậy tiểu Linh Lung có thể cuồng bạo hay không?

Ý nghĩ này vừa sinh ra, trong lòng Triệu Uyển Nhi âm thầm cười một tiếng.

Chỉ thấy nàng toàn thân tụ lực tại ngực, rồi bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

"Khụ khụ. . ."

Triệu Uyển Nhi ra vẻ thoi thóp, làm kinh hãi tất cả mọi người và có một dự cảm bất tường.

"Sư tỷ. . ."

Trông thấy một màn này, hai mắt tiểu Linh Lung lập tức trở nên đỏ bừng, vội vàng hô to một tiếng.

Lúc này hư ảnh Thao Thiết kia bỗng nhiên gầm rống, tiểu Linh Lung liền giận dữ mang theo tiếng khóc nức nở mà thét lên: "Ta sẽ giết các ngươi."

Trong chốc lát, Linh Lung chùy trong tay nàng đột nhiên bị nâng qua đỉnh đầu, một đạo sấm sét xẹt qua trời cao, phá vỡ sự yên tĩnh.

"Vãi lồng!"

Giờ khắc này mọi người mới ý thức được vấn đề không đúng, nhưng bây giờ bọn họ muốn chạy thì cũng đã không kịp.

"Huy hoàng thiên uy, ta bằng vào thân thể mà thúc đẩy."

"Cửu Thiên thần lôi, trảm hắn cho ta."

Trong chốc lát, trên chín tầng trời xuất hiện vạn quân lôi đình cuồn cuộn, trong khoảnh khắc đã toàn bộ nện xuống. Lực lượng hủy diệt ngay tức khắc liền đem Thao Thiết đánh đánh cho tan tành.

Sắc mặt Văn Phong lập tức hoàn toàn trắng bệch, phun ra một ngụm tiên huyết, hiển nhiên hắn đã nhận lấy phản phệ.

"Không. . ."

"Chuyện này không có khả năng, ta như thế nào lại không chịu được như thế?"

Văn Phong không nghĩ ra, đồng dạng là bí pháp Thiên giai, vậy mà Thao Thiết Thịnh Yến của hắn lại không thể chịu nổi một kích. Chỉ vẻn vẹn một chùy mà nó đã bị đối phương đánh cho tan tành.

Nhìn lại phương viên vài dặm mà tất cả mọi người đều hoảng hồn, bởi vì tiểu Linh Lung trong trạng thái nổi giận đã không phân địch ta mà đánh trên diện rộng. Cho dù là người đứng ở một bên quan chiến mà cũng bị nàng xem như địch nhân.

"Vãi luyện, ta chỉ đến xem xét hí kịch mà ngươi đánh ta làm gì? Lão tử cũng không chọc giận ngươi a!"

Không đến trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều nhận lấy công kích của tiểu Linh Lung, bọn họ bị từng đạo lôi điện đánh cho chạy loạn khắp nơi, không thể dừng được.

Trông thấy một màn này, Triệu Uyển Nhi liền vui vẻ, nành tiếp tục giả vờ nằm rạp trên mặt đất giả chết.

"Vẫn là tiểu hài tử dễ bị lừa a, tâm tư quá đơn thuần đi." Trong miệng nàng lẩm bẩm, trong lòng âm thầm cười trộm.

Nàng bỗng nhiên có chút tội ác thật sâu. Lừa gạt tiểu hài cũng không tốt a. Mặc kệ, trước tiên cứ giải quyết chuyện trước mắt rồi lại nói.

Chương 395 - Chấn Động Nhân Tâm

Văn Phong vừa trải qua một lần công kích còn chưa tỉnh táo lại, một thanh chùy liền từ trên trời đập xuống.

Bành!!!

Lại là một cú trọng kích, Văn Phong trực tiếp bị nện vào lòng đất, xương cốt toàn thân cảm giác như đều gãy mất, nhói nhói từng trận.

"Không, ta không có khả năng thua như vậy được."

Cho đến giờ phút này, hắn còn chưa tin mình sẽ không chịu nổi như thế mà giãy dụa bò dậy từ dưới lòng đất.

Hắn từ trong ngực móc ra một viên đan dược, sau khi ăn hắn lập tức khôi phục lại.

"Tiểu sư thúc, nếu thực sự đánh không được thì nhóm chúng ta rút lui nhé?" Trình Phong đã bị đánh ra bóng ma tâm lý, lúc này nếu như lại không rút lui thì hắn sợ là sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nói ở Vân Đỉnh sơn sẽ không chết, nhưng cũng khó đảm bảo sẽ không lưu lại mầm tai hoạ, ảnh hưởng tương lai tu hành.

"Cút!" Văn Phong đẩy ra Trình Phong, trong lòng kiêu ngạo nên hắn từ đầu đến cuối tiếp nhận không được chuyện mình sẽ thua bởi một tiểu nha đầu.

Nếu hắn bại bởi Triệu Uyển Nhi thì có lẽ trong lòng của hắn

còn dễ chấp nhận một chút, thế nhưng tiểu nha đầu này mới chỉ năm tuổi a.

"Một đám hèn nhát, các ngươi có gì đáng dùng chứ?"

"Kẻ nào sợ chết thì đều cút hết cho ta, còn kẻ nào không sợ chết thì cùng ta tiến lên."

"Ta cũng không tin một tiểu nha đầu mà có thể lật trời!"

Văn Phong phẫn nộ nói ra, lại một lần nữa giơ lên hắc đao, toàn thân tụ lực, một cỗ sát khí trong nháy mắt liền bộc phát.

Chỉ gặp một đầu hư ảnh Thao Thiết lại lần nữa xuất hiện, lần này tựa hồ còn kinh khủng hơn so với lần trước.

Chỉ thấy Văn Phong đằng không mà lên, chậm rãi bay đến trước mặt tiểu Linh Lung.

Hắn toàn lực chém ra một đao, con Thao Thiết kia lập tức há ra cái miệng to như chậu máu cắn nuốt về hướng tiểu Linh Lung.

Tiểu Linh Lung hai mắt đỏ bừng, không hề lộ ra nửa điểm kinh hoảng mà giơ lên Linh Lung chùy đập tới.

Thân thể nho nhỏ đối mặt với Thao Thiết to lớn hơn gấp trăm lần mà không chút sợ hãi, trực tiếp xông lên.

Trong nháy mắt, Linh Lung chùy bỗng nhiên biến lớn, đột nhiên dài ra vài trăm mét, trực tiếp đánh vào đầu Thao Thiết, khiến cho răng của nó đều vỡ nát.

"Tía má ơi, nàng cũng quá bưu hãn đi! Một chùy này đánh xuống làm ta cảm giác ít nhất cũng có ngàn vạn cân a!"

"Móa, nàng là quái vật sao?"

Tất cả mọi người ở đầy đều bị hù cho tê cả da đầu, hoài nghi

nhân sinh.

Bọn ta tu hành là giả tiên ư? Tại sao người bình thường lại có thể đạt tới loại lực lượng kinh người này?

"Phụt!!!"

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, hư ảnh Thao Thiết kia lại một lần nữa bị đánh nát, Văn Phong mười phần bi ai mà lại phun ra một ngụm tiên huyết, bay ngược ra ngoài.

Lần này tiểu Linh Lung đã sử dụng thực lực tuyệt đối để nghiền ép hắn, không có bất kỳ huyền niệm gì.

Gặp Văn Phong lại lần nữa thất bại, Trình Phong lập tức gấp gáp, hô to: "Tiểu sư thúc. . . Mẹ nó, không thèm đếm xỉa nữa, cùng nhau xông lên cho ta."

Mấy chục đạo thân ảnh đồng thời giết tới, muốn đánh lén tiểu Linh Lung còn chưa kịp lấy hơi, ai ngờ một đạo sấm sét vạch phá trời cao, đánh gãy sự đánh lén của bọn hắn.

Tiểu Linh Lung như vào chỗ không người, sư tỷ thụ thương nên nàng đã bị kích thích thật mạnh.

"Ta muốn giết các ngươi."

Nàng không biết rõ Triệu Uyển Nhi bị tổn thương như thế nào, chỉ coi là sư tỷ và cha mẹ nàng cùng lão ăn mày đều đã dát.

Cảm xúc của tiểu Linh Lung sụp đổ, sát tâm nổi lên đỏ cả mắt. Nàng khiêng Linh Lung chùy giết tới, cơ hồ là một chùy đánh bay một người, xương cốt toàn thân bọn hắn đều đứt đoạn, kém chút bị đánh cho nát nhừ.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, tiểu Linh Lung đã đem đám đệ tử của Chí Tôn điện thanh trừ xong xuôi.

Một đạo bóng trắng bỗng nhiên hiện lên, đám đệ tử kia trực tiếp bị đá ra khỏi kết giới của Vân Đỉnh sơn.

Bọn hắn còn chưa bắt đầu leo núi mà liền kết thúc hành trình tại Vân Đỉnh sơn lần này.

"Không, ta không thể thua như vậy được. . ."

Văn Phong không muốn tiếp nhận hiện thực này, hắn còn muốn tiếp tục lên núi nên không thể ngã ở chỗ này.

Đáng tiếc là tiểu Linh Lung căn bản không cho hắn cơ hội đó, bởi vì hắn mới là kẻ cầm đầu đả thương sư tỷ của nàng.

Mắt thấy Văn Phong cố gắng leo lên đường đá xanh, tiểu Linh Lung đột nhiên nện một chùy vào đường đá xanh, năng lượng xung kích to lớn tạo ra một cái lỗ hổng.

"Trời ạ!"

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, đám người đều thấy mà choáng, chớ nói chi là người bên trong.

Đường đá xanh kia chính là con đường pháp tắc còn sót lại từ thời Thượng Cổ, có được pháp tắc Thượng Cổ gia trì, thế mà nó lại bị tiểu Linh Lung một chùy đập nát!

Nhìn xem phía trước là một cái hố to mà Văn Phong càng là bị dọa cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Vừa rồi nếu tiểu Linh lung nện vào người hắn một chùy này, vậy đoán chừng hắn sẽ trực tiếp mất mạng.

"Ngươi. . . Ngươi không được qua đây. . ."

Lúc này Văn Phong nơi nào còn có ngạo khí trước đây, hắn đã bị nàng dọa sợ.

Hai chân hắn một bên run rẩy, một bên không ngừng lùi lại.

Nhìn xem tiểu Linh Lung khiêng chùy sầm mặt, từng bước một đi tới, tựa như là quỷ vô thường đòi mạng bên dưới Cửu U, trông vô cùng dọa người.

Chương 396 - Không Chịu Nổi Một Kích

"Ta muốn giết ngươi."

Tiểu Linh Lung hô hào, trong nháy mắt một chùy đập tới, Văn Phong muốn ngăn cản nhưng căn bản tiếp nhận không được một chùy này.

Hắc đao trong tay hắn trực tiếp bị nện cong, thân thể cũng tại thời khắc này hóa thành một đạo bóng trắng, biến mất khỏi Vân Đỉnh sơn.

Tiểu Linh Lung lập tức quýnh lên, nàng không biết rõ tại bên trong Vân Đỉnh sơn sẽ không chết người nên tưởng rằng Văn Phong đã trốn.

Nàng quay đầu muốn tìm kiếm hướng đi của Văn Phong thì phát hiện bên kia đám quần chúng đang lặng lẽ meo meo ăn dưa.

Vì tìm không thấy Văn Phong, tiểu Linh Lung liền đem lửa giận thả tại trên người bọn họ.

Trong lòng đám người lập tức đồng thời toát ra một câu.

"Xong con bê!"

"Nhóm chúng ta cũng phải lạnh theo Chí Tôn điện rồi."

"Mẹ nó, sớm biết rõ liền không lưu lại nơi này xem trò vui, sớm một chút lên núi thì tốt biết bao nhiêu a. Bây giờ muốn leo lên cũng đã không còn cơ hội."

Đám người khóc lóc than thân trách phận, nhưng tiểu Linh Lung chỗ nào quản được nhiều như vậy.

Nàng thả người nhảy lên, lao thẳng vào trên bầu trời, mây đen lại lần nữa bao trùm xuống.

"Huy hoàng thiên uy, bằng vào thân thể ta thúc đẩy."

"Kinh Chập. . . Trấn."

Trong chốc lát, một cái lĩnh vực Cửu Thiên Thần Lôi lại được tạo ra, theo hiệu lệnh trong miệng tiểu Linh Lung mà rơi xuống.

Trong chốc lát, một cái lồng giam lôi điện từ phía trên hạ xuống, trong nháy mắt đem tất cả mọi người khóa ở bên trong.

"Mẹ nó, liều mạng."

Bị ép vào đường cùng, đám người vốn là muốn trốn nhưng tại thời khắc này đã trốn không được.

Trong đám người, Phong Khanh Vân luôn giữ im lặng cũng là lộ vẻ tức giận.

Hắn vốn định làm cá lặn dưới nước để cho những người kia bộc lộ tài năng trước, sau khi Tiềm Long bảng đổi mới thì hắn mới bắt đầu từng bước từng bước khiêu chiến.

Kết quả hiện tại bảng xếp hạng còn không có đổi mới mà hắn còn muốn bị một cái tiểu lo li loại khỏi cục.

Đây không phải mang ý nghĩa hành trình của hắn tại Vân Đỉnh sơn lần này đã trực tiếp kết thúc rồi sao?

Nếu như hắn chờ đến lần tiếp theo thì hắn đã quá tuổi, vậy hắn sao có thể được tham gia.

Phong Khanh Vân rất không cam lòng cứ như vậy mà bị đào

thải. Lúc này hắn không bộc phát thì chờ đến khi nào nữa?

"Hừ. . . Tiểu nha đầu, ta nhịn ngươi lâu rồi đấy."

Phong Khanh Vân nổi giận hừ một tiếng, một thanh bảo kiếm rét lạnh vô cùng thình lình ra khỏi vỏ.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng Vô Cự cửu phẩm bạo phát ra, đám người lập tức giật mình.

Chẳng ai ngờ rằng bên trong đám quần chúng ăn dưa vậy mà ẩn giấu một vị đại lão như thế.

"Người này là ai?"

"Hình như là từ sông băng chi địa phía bắc tới, trên người hắn toả ra thuộc tính Hàn Băng rất mạnh."

Lúc này, trong đám người có người hô lên:

"Ta biết hắn. Người này chính là thiên chi kiêu tử của Vô Cực chi địa tại Bắc Cực Bắc Xuyên chi địa, nhận Vô Cực chi đạo hun đúc, một tay kiếm pháp xuất thần nhập hóa, thực lực phi phàm."

"Hắn vốn là tuyển thủ tiềm năng đoạt giải nhất của đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này, không nghĩ tới hắn giờ phút này lại còn ở chỗ này mà không có lên núi."

Nghe người kia giới thiệu, mọi người mới kịp phản ứng.

"Á đù, lại là truyền nhân của Vô Cực chi đạo sao?"

"Đây chẳng phải là nói nhóm chúng ta hôm nay có thể trốn qua một kiếp này ư?"

Gặp vậy trong lòng mọi người lập tức vui mừng, nếu như Phong Khanh Vân có thể đánh bại Linh Lung thì bọn hắn liền có thể tránh thoát một kiếp.

Phong Khanh Vân rút kiếm xông lên, một cỗ kiếm ý liền đánh tới, tiểu Linh Lung cũng là nhướng mày.

Nàng quay đầu nhìn về phía người mới nói kia, hỏi: "Vô Cực chi đạo là cái gì? Nó rất mạnh sao?"

Người kia thuận miệng đáp: "Cũng không mạnh nhưng cũng không yếu."

Lời này tương đương với không nói!

Người kia vừa dứt lời, tiểu Linh Lung liền trực tiếp đập tới một chuỳ, đánh cho hắn bay ra khỏi Vân Đỉnh sơn.

Ta để ngươi nói nhảm sao?

Theo kia một cỗ vô cực kiếm ý bộc phát ra, Phong Khanh Vân đạp mây mà đi, bảo kiếm chắn ngang ngực, hai ngón tay chậm rãi xẹt qua.

Nghe bên tai đám người thổi phồng mình mà Phong Khanh Vân mừng thầm trong lòng một trận, khóe miệng có chút giương lên.

"Vô Cực chi đạo mở rộng dưới tay ta."

Chỉ nghe trong miệng hắn nói lời gì đó thâm ảo, tiểu Linh Lung cũng nghe không hiểu.

Không đợi hắn tụ lực thành công, nàng lập tức đập tới một chuỳ.

"Vãi vãi vãi. Ngươi chơi đánh lén sao?"

Phong Khanh Vân lập tức biến sắc, hắn đang tụ lực để đánh ra đại chiêu và vốn cho rằng tiểu Linh Lung sẽ giảng quy củ giang hồ mà chờ hắn, ai có thể nghĩ nàng lại không có chút nào muốn đợi.

Phong Khanh Vân tự tin mình là một vị Vương giả, kết quả

tiểu Linh Lung một chùy đánh xuống trực tiếp liền nằm.

Tại phía dưới một chùy hung ác có lực đạo trăm vạn cân, Phong Khanh Vân ra sân đẹp trai chưa đầy một phút mà đã trực tiếp bị nện tiến vào lòng đất.

"Mẹ nó, cái gì mà Vô Cực chi đạo chứ, thật là khôi hài."

Đám người lập tức sắc mặt đen thui.

Ngươi làm nửa ngày thì ra chỉ là một tên khoác lác, làm chúng ta còn tưởng rằng ngươi là cường giả a!

Mới vừa rồi ngươi còn mang bộ dáng bức cách tràn đầy, khiến cho ai nấy đều đi theo kích động, còn tưởng rằng đã nhìn thấy cứu tinh nữa chứ.

Kết quả ngươi liền không chịu nổi một kích như vậy sao?

Chương 397 - Tiêu Sái Rời Đi

"Phi. . ."

Phong Khanh Vân chật vật từ dưới đất đứng lên, cả mặt đều đen, trong miệng phun ra một ngụm bùn, tâm chửi bậy đều có.

Hắn mới trang bức được một nửa thì liền bị người đánh mặt.

Có thể hay không để cho ta trang bức cho xong được không?

Tiểu nha đầu này không phải người tốt a!

Nàng lại đánh lén lúc ta chủ quan!

Sau khi móc ra một viên đan dược ăn vào, Phong Khanh Vân cũng là khôi phục lại, một lần nữa trở lại bầu trời.

Hắn trầm mặt lại, tâm tình chìm xuống đáy cốc.

Tại trước mặt nhiều người như vậy bị đánh sấp mặt như thế mặt mũi của hắn đều mất hết, về sau hắn còn thế nào qua lại tại cái nơi này nữa?

"Phù. . ."

Phong Khanh Vân thở phào một hơi, sau đó thầm giận mình vừa rồi thất sách làm mất hết mặt mũi.

Nếu hắn không tìm trở về mặt mũi thì hắn đoán chừng mình sẽ trở thành trò cười trong lòng tất cả mọi người.

"Tiểu nha đầu, ta thừa nhận ngươi có chút bản sự, nhưng vừa rồi do ta chủ quan nên không kịp tránh, để ngươi may mắn đánh

lén được ta. Nhưng tiếp theo ca ca sẽ nghiêm túc, ngươi cần phải cẩn thận một chút đấy."

Nói xong, Phong Khanh Vân lại lần nữa tụ lực, ngón tay hắn nhanh chóng xẹt qua bảo kiếm. Trong chốc lát, một cỗ kiếm ý kinh người phô thiên cái địa mà tới.

"Đến rồi, đến rồi."

Ngày khi kiếm ý xuất hiện, đám người lại lộ ra biểu lộ mong đợi, nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ thấy khóe miệng Phong Khanh Vân có chút giương lên, sau đó bỗng nhiên tập kích.

Trong nháy mắt hắn đánh ra mấy đạo mưa kiếm hướng về phía tiểu Linh Lung mà giết tới. Thân pháp hắn nhẹ như chim để cho người ta khó mà bắt giữ.

"Nam nhân này thật nhanh a. Chỉ vẻn vẹn một hơi thở mà hắn đã phát động mấy trăm kiếm, mấy trăm đạo thân ảnh đồng thời xuất động, để cho người ta khó lòng phòng bị, căn bản không cách nào thấy rõ cái nào mới là chân thân."

Nhìn xem kiếm pháp biến ảo như thần của Phong Khanh Vân, đám người đều tán thưởng không thôi.

Chỉ thấy ngay lúc từng đạo lại từng đạo kiếm khí sắp đánh trúng tiểu Linh Lung, bỗng nhiên. có một thanh chùy chuẩn xác đập vào một đạo thân ảnh.

Các thân ảnh còn lại căn bản không bị nàng để ý tới, một chùy kích trúng.

Trong chốc lát. . .

"Phụt. . ."

"Không thể nào."

Phong Khanh Vân than khóc, chiêu này đều không thể cầm xuống nàng ư?

Ta thật sự không có biện pháp bắt nàng sao?

Phong Khanh Vân liên tục té ngã trên mặt đất, hắn lại phun ra một ngụm tiên huyết, cảm giác xương cốt toàn thân đều sắp gãy mất. Hắn bắt đầu hoài nghi nhân sinh, suy nghĩ ý nghĩa nhân sinh.

Ta sống đến cùng là vì cái gì?

"Cắt. . ."

Trông thấy Phong Khanh Vân lại lần nữa bị đánh khổ cực, đám người cũng nhịn không được nữa.

Cái này là chuyện gì a? Còn thiên kiêu nào... À còn tuyển thủ khôi hài nào thì tranh thủ thời gian đến luôn đi.

"Khụ khụ. . ."

Phong Khanh Vân giãy dụa, lại lần nữa bò lên, khuôn mặt anh tuấn của hắn lúc này có chút tái nhợt, so với lúc ra sân soái khí hoàn toàn khác biệt, bây giờ hắn có chút hư nhược.

Phong Khanh Vân không chỉ có nhanh mà còn không bền bỉ.

"Đây là tiểu nha đầu nhà ai mà quá hùng hổ đi, nàng không theo sáo lộ ra bài a." Phong Khanh Vân dở khóc dở cười nói.

Hắn đồng thời tạo ra nhiều hư ảnh yểm hộ mình như vậy mà không nghĩ tới tiểu Linh Lung lại lập tức nhìn thấu chân thân của hắn.

"Này, ngươi lại đến nữa chứ?" Tiểu Linh Lung gọi hàng, nàng có chút không kiên nhẫn được nữa, chỉ muốn đem bọn hắn đều

giải quyết để mau chóng đi xem một chút sư tỷ của nàng có dát hay không.

"Không. . . Ngươi không được đi, chính ta đi." Khóe miệng Phong Khanh Vân giật một cái, mặc dù trong lòng rất không muốn nhưng hắn vẫn là mười phần vô lực từ bỏ chống cự.

Được rồi, cứ như vậy đi, dù sao cũng không có gì.

Ta chuẩn bị lâu như vậy kết quả ngay cả một tiểu nha đầu cũng đều đánh không lại, vậy còn muốn đoạt giải nhất cái gì nữa?

Đoạt cái rắm a!

Aiii, không chơi nữa...

Hu hu hu...

Phong Khanh Vân rất ủy khuất, hắn lần này xác thực đã chuẩn bị rất nhiều, thế nhưng khi đối mặt với tiểu Linh Lung là loại tuyển thủ có lực lượng hoàn toàn không nói đạo lý.

Hắn chuẩn bị những kỹ xảo, sáo lộ kia không hề có tác dụng gì.

Phong Khanh Vân quay người lại, tiêu sái rời đi, trực tiếp thối lui ra khỏi Vân Đỉnh sơn.

Hắn ngược lại rất là phóng khoáng, nói đi là đi, không có chút nào hoài niệm.

Có thể là do trong lòng hắn nhận đả kích vì ngay cả một cái tiểu nha đầu năm tuổi hắn đều đánh không lại, đoán chừng nếu hắn đụng phải những thiên tài chân chính thì liền thua càng nhanh hơn. Vậy hắn cần gì phải lãng phí thời gian đi nhận sự khổ bức đó.

Chương 398 - Lửa Giận Công Tâm

Sau khi Phong Khanh Vân rời đi, những người còn lại lập tức luống cuống.

"Mẹ nó, Vô Cực chi đạo đúng là cùi bắp, cứ như vậy liền nằm."

"Hiện tại nhóm chúng ta nên làm cái gì đây? Lui ra ngoài hay là tiếp tục đánh?"

Lập tức một vấn đề từ trong lòng tất cả mọi người xông ra.

Phong Khanh Vân tuy có chút buồn cười, nhưng dù gì hắn cũng là Vô Cự cửu phẩm. Ngay cả hắn cũng đều bắt không được tiểu Linh Lung thì những người còn lại càng khỏi phải nói, bọn hắn không có khả năng có cơ hội.

Cân nhắc lại một phen, có người nói ra: "Các vị đạo hữu, ta chúc các ngươi thắng ngay từ trận đầu mà chiến thắng Tiểu Ma Vương kia, ta không đánh được nàng nên xin phép chạy trước."

"Vãi nồi, ngươi thật không có nghĩa khí a, còn không có đánh mà ngươi chạy cái gì?"

Vừa dứt lời nhìn lại thì đã chạy thêm mấy tên, những người còn lại ngày càng luống cuống.

Cái này còn chơi thế nào a?

Lúc này, tại bên ngoài Vân Đỉnh sơn.

Một đạo hào quang lấp lóe, cả đám Chí Tôn điện bị đánh ra,

ngã chổng vó nằm trên mặt đất, biểu lộ hết sức thống khổ.

Sau đó lại có một đạo hào quang loé lên, Văn Phong cũng mười phần khổ cực hiện ra, ngã ầm ầm trên mặt đất.

"Phụt. . ."

Hắn nôn ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt là một mảnh tái nhợt, hiển nhiên một chùy kia của tiểu Linh Lung có uy lực rất kinh người, trực tiếp đánh cho hắn xương cốt đều đứt gãy.

"Sư tôn, thật xin lỗi. . . đệ tử đã để ngài thất vọng." Văn Phong giãy dụa đứng dậy, đưa cho Cố Kiếm Sưởng lời xin lỗi.

Lúc này khuôn mặt Cố Kiếm Sưởng đã triệt để đen lại.

"Phế vật, một đám phế vật."

Trên đầu ông ta đều muốn bốc khói, vì ông ta nào có thể nghĩ tới át chủ bài mà mình tỉ mỉ chuẩn bị lại dễ như trở bàn tay bị tiểu Linh Lung ba chùy đánh nằm.

"Ái chà. . ."

Bên này Cố Kiếm Sưởng còn đang phát tiết, Tề Vô Hối đã nhịn không được mà âm dương quái khí đi tới.

Lúc này mà ta không trang bức thì còn chờ đến khi nào?

"Thì ra đây chính là cao đồ của Chí Tôn điện a. Chậc chậc. . . Thật là lợi hại, kém chút nữa hắn đã có thể đỡ được ba chùy tiểu sư điệt nhà ta rồi."

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Cố Kiếm Sưởng lập tức càng đen hơn.

Mẹ nó, ta chưa thấy qua sự nhục nhã như thế.

"Aiii, các ngươi ra ngoài cũng chớ có nói lung tung a, Chí Tôn điện người ta là nhường nên cố ý thua thôi. Không thì đường đường là Chí Tôn điện, là cao đồ của Cố lão tiền bối, vậy làm sao có thể ngay cả một tiểu nha đầu năm tuổi cũng đánh không lại được."

"Chuyện này nếu như truyền đi thì đó chính là vả mặt Chí Tôn điện và vả cả mặt của Cố lão tiền bối. Như vậy về sau Chí Tôn điện còn qua lại như thế nào tại Đông Hoang nữa?"

Nghe vậy Cố Kiếm Sưởng đã triệt để nhịn không nổi, lửa giận công tâm, trực tiếp phun ra một ngụm lão huyết

"Phụt. . ."

Giết người tru tâm a!

Ông ta hồi tưởng lại vừa rồi mình đã mạnh miệng cỡ nào, bây giờ liền lâm vào hạ tràng như thế này.

Cố Kiếm Sưởng đã liên tiếp phái ra nhiều đệ tử để đánh lén như vậy, nhưng ngay cả một người của đối phương đều bắt không được, vả lại còn toàn quân bị diệt.

"Tề Vô Hối, ngươi chớ quá mức." Thanh Diệu đạo nhân chỉ vào Tề Vô Hối, phẫn nộ nói.

Tề Vô Hối lại không chút nào để ý tới ông ta mà khoát tay một cái, cười nhạt hỏi: "Sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta giao lưu hai chiêu?"

Lời này vừa nói ra, Thanh Diệu đạo nhân lập tức rụt trở về.

Bây giờ không chỉ đệ tử đánh không lại, mà ngay cả trưởng lão cũng đánh không lại. Nếu như hắn là Đại trưởng lão trên danh nghĩa mà thua nữa thì thật sự quá mất mặt đi.

Thanh Diệu đạo nhân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Tề Vô Hối, ngươi cuồng cái gì, lúc này chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi. Đồ nhi của ta còn không có thua nha, ngươi hãy đợi đấy, nhìn xem đến cuối cùng ai càng mất mặt hơn đi."

Tề Vô Hối nhướng mày, chợt nhớ tới Lục Ngôn của Chí Tôn điện giờ phút này còn không có bị đào thải.

Hắn nhìn thoáng qua bảng xếp hạng màu vàng kim kia, lúc này Lục Ngôn đã vượt qua giai đoạn leo núi thứ nhất, thành công trèo lên bảng, mà lại xếp hạng của hắn vẫn rất cao.

"Thứ mười một sao?" Tề Vô Hối lập tức giật mình.

Trước mắt Bổ Thiên giáo có xếp hạng cao nhất chính là Liễu Thanh Phong đứng thứ mười tám, về phần Lâm Thanh Trúc thì giờ phút này nàng còn chưa có lên bảng, cũng không biết rõ nàng đang làm cái gì.

Dựa theo thực lực của nàng thì không thể ngay bảng đều lên không được a.

Tề Vô Hối không nghĩ ra mà quay đầu nhìn xem Diệp Thu, khi phát hiện hắn vẫn khí định thần nhàn, không có nửa điểm kinh hoảng thì Tề Vô Hối mới nới lỏng một hơi.

Chương 399 - Hình Như Ta Chơi Có Chút Lớn!

Tề Vô Hối cười nói: "Tốt, vậy nhóm chúng ta liền chờ xem."

Chỉ nghe Thanh Diệu đạo nhân coi thường nói ra: "Nếu không phải tiểu nha đầu kia là Tiên nhân chuyển thế, vậy hai cái tiểu nữ oa này sớm đã bị đào thải rồi. Ngươi không nhìn thấy tiểu nữ oa kia hiện tại còn đang nằm ở nơi đó, hôn mê bất tỉnh sao?"

Ông ta chỉ vào Triệu Uyển Nhi vẫn đang nằm sấp trên mặt đất giả vờ hôn mê bất tỉnh,

Trong lòng ông ta cũng là rất bất đắc dĩ, nếu không phải Triệu Uyển Nhi hôn mê mà chọc giận tiểu Linh Lung, vậy đoán chừng cũng sẽ không phát động phong ấn trong cơ thể nàng.

Đối mặt lời khiêu khích của Thanh Diệu đạo nhân, Tề Vô Hối cũng không để ý đến.

Hắn quay người rời đi chứ không hề sốt ruột, vì Chí Tôn điện chờ mong càng lớn đối với Lục Ngôn thì một hồi hắn treo lên vả mặt càng sướng.

"He he he, tiểu sư điệt à, sư bá hôm nay có thể trang bức một cái thật đẹp hay không liền nhìn xem ngươi thôi đấy." Trong lòng âm thầm suy nghĩ, Tề Vô Hối một lần nữa trở lại đội ngũ.

Vụt một tiếng, từng đạo hào quang liên tục hiện lên, lại có không ít người bị đào thải.

Trong đó thân hình cô đơn nhất chính là Phong Khanh Vân.

Người khác đã leo núi rồi bị đào thải trong quyết đấu, còn hắn thì chưa bắt đầu mà liền kết thúc hành trình.

Hu hu hu. . .

Còn tốt là vẫn có một đám quỷ xui xẻo giống như hắn cũng là còn chưa bắt đầu mag liền bị tiểu Linh Lung đào thải ra ngoài.

Trông thấy những người này mà trong lòng của hắn lập tức thoải mái hơn.

"Khanh Vân, ngươi đã xảy ra chuyện gì?" Trông thấy Phong Khanh Vân chật vật hiện ra, Đại trưởng lão của Vô Cực đạo thống bất mãn đi lên, hỏi.

Ông ta mười phần rõ ràng đồ nhi của mình có thực lực ra sao, như thế nào mà hắn lại không chịu được như thế chứ?

Phong Khanh Vân nghĩ tới vừa rồi chính mình tự bỏ cuộc mà cảm giác không còn mặt mũi nhìn người, nên nói: "Sư tôn, đệ tử không muốn tu luyện Vô Cực chi đạo nữa, đệ tử muốn về nhà."

Vị Đại trưởng lão kia lập tức mang vẻ mặt chấn động, hắn đã nhận lấy đả kích lớn cỡ nào mà có thể nói ra những lời này?

Ông ta chỗ nào có thể cảm nhận được Phong Khanh Vân bị đả kích ra sao, vì hắn không chỉ bị đả kích trên thân thể mà còn bị đả kích trên tâm cảnh.

Hắn đã bị một tiểu nha đầu năm tuổi nện ma sát xuống mặt đất không hề có lực hoàn thủ, vậy hắn còn tu luyện cái rắm gì nữa?

Nếu đặt loại đả kích này trên thân người bình thường thì người ta cũng tiếp nhận không được a, chớ nói chi hắn là loại thiên chi kiêu tử vốn đã ưu việt.

"Tiểu tử ngốc, ngươi nói mê sảng cái gì vậy? Tiên lộ chậm rãi mênh mông, thắng thua chỉ ở nhất thời. Nếu ngươi không trải qua thất bại thê thảm đau đớn thì làm thế nào có thể trưởng thành?"

"Ngươi phải hấp thụ lần giáo huấn này, theo vi sư trở về tiếp tục tu luyện Vô Cực chi đạo của chúng ta thôi."

"Ngươi cần minh bạch việc tu học không có tận cùng, đại sư chân chính thì vĩnh viễn đều phải mang trong mình một trái tim học đồ."

"Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là không có can đảm đối mặt với thất bại."

"Thế gian này có cường giả nào mà không phải trưởng thành lên từ núi thây biển máu, gặp đủ loại trắc trở chứ?"

"Té ngã ở nơi nào thì phải đứng lên ngay tại chỗ đó, đây mới là điều ngươi nên làm."

Nghe được ân sư dạy dỗ một phen, thân thể Phong Khanh Vân bỗng nhiên chấn động, cảm giác chính mình đã nghĩ sai.

"Ừm, sư tôn nói rất có đạo lý."

"Nghĩ như vậy thì trong lòng ta dường như thoải mái hơn."

Nhưng sau khi nghĩ lại hắn bỗng nhiên có ý nghĩ muốn đánh chết tên Văn Phong kia.

Mẹ nó, nếu không phải tiểu tử này đem Triệu Uyển Nhi đả thương, vậy tiểu nha đầu kia cũng sẽ không cuồng bạo, chính mình cũng sẽ không bị đào thải rồi!

Phong Khanh Vân càng nghĩ càng giận, nếu không phải Cố Kiếm Sưởng ở chỗ này thì hắn thật sự muốn một kiếm chém chết Văn Phong.

Lúc này, tại bên trong Vân Đỉnh sơn, sau khi giải quyết xong Phong Khanh Vân, tiểu Linh Lung đem ánh mắt nhìn về phía những người khác.

Nàng không có ý định nhiều lời và đang muốn xuất thủ thì Triệu Uyển Nhi vụng trộm mở mắt ra xem xét.

Sau khi phát hiện nguyên bản lít nha lít nhít người vậy mà bây giờ chỉ còn lại mấy đạo thân ảnh bất lực đứng run lẩy bẩy tại bên trong lôi điện phong bạo, thân thể nàng lập tức run lên, có cảm giác tội ác thật sâu.

"Ừm. . . hình như ta chơi có chút lớn a."

Triệu Uyển Nhi như có điều suy nghĩ, nàng vừa rồi chỉ là giả vờ chết, ai có thể nghĩ tới tiểu Linh Lung sẽ bộc phát lửa giận lớn như thế, trực tiếp đem tất cả mọi người đều đánh chết rồi.

Nếu như nàng tỉnh lại chậm một chút nữa thì đoán chừng ngay cả một người cuối cùng cũng khó tránh thoát một kiếp này.

Chương 400 - Phong Phạm Trang Bức

Gặp Triệu Uyển Nhi thức tỉnh, nguyên bản tiểu Linh Lung đang phẫn nộ mười phần thì bỗng nhiên vui mừng, vứt xuống chùy trực tiếp chạy tới.

"Quá tốt rồi, sư tỷ, thì ra ngươi không có dát a."

Nàng thật nhanh nhào vào trong ngực Triệu Uyển Nhi, lúc này nàng nơi nào còn có hung dạng Hỗn Thế Ma Vương vừa rồi.

Trông thấy sư tỷ không có việc gì, tiểu Linh Lung đến chùy cũng không cần, trực tiếp ném ở một bên.

Trong nháy mắt, cái lao ngục lôi điện kinh khủng kia liền bị giải trừ, những người còn lại có cảm giác đại nạn không chết.

Nghe vậy khóe miệng Triệu Uyển Nhi giật một cái, nàng nhất thời không biết rõ mình nên đứng lên hay là tiếp tục giả vờ chết đây?

Thôi được rồi, dù sao cũng không bị tổn thương, mặt đất rất lạnh không nên nằm lâu a.

Nghĩ vậy, Triệu Uyển Nhi vỗ rơi bụi đất trên người, chậm rãi đứng lên, duỗi ra cái lưng mệt mỏi.

"A. . . Thoải mái quá."

Gặp nàng mang vẻ mặt lạnh nhạt, còn có bộ dáng nhàn nhã, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

"Trời ạ, nàng không bị tổn thương sao?"

"Chuyện quỷ gì đang xảy ra vậy?"

"Đây chẳng phải là nói lão tử lần này bỗng nhiên đánh là do nàng bày ra ư?"

Lúc này tất cả mọi người đều mơ hồ.

Bọn hắn đều coi là tiểu Linh Lung sở dĩ cuồng bạo cũng là vì Triệu Uyển Nhi bị Văn Phong đả thương.

Kết quả là nàng không chỉ không có một điểm tổn thương, mà ngược lại còn mang vẻ mặt mỉm cười, giống như vừa rồi phát sinh hết thảy đều là do nàng tỉ mỉ bày kế vậy.

"Hiện tại lòng người đều hiểm ác như thế sao? Lại đi lừa gạt cả trẻ nhỏ a. . ."

Chỉ thấy Triệu Uyển Nhi duỗi ra lưng mỏi, ưu nhã ngồi tại bên trên một tảng đá, tiểu Linh Lung liền ngồi ở trên người nàng, hiếu kì ngẩng đầu nhìn xem nàng.

"Sư tỷ, ngươi thật sự không có chuyện gì sao?"

Tiểu Linh Lung nghiêng cái đầu nhỏ, hiếu kì lục lọi trên người Triệu Uyển Nhi một phen, muốn kiểm tra xem liệu nàng có chỗ nào thương tổn hay không.

Sờ soạng nửa ngày hình như cũng không có.

Triệu Uyển Nhi buồn cười hỏi: "Ta tại thời điểm nào nói qua ta bị gì à?"

Tiểu Linh Lung sửng sốt một cái, hỏi lại: "Thế nhưng là không phải ngươi mới vừa bị đánh cho hôn mê sao?"

Triệu Uyển Nhi cười cười, nói: "Ta tại thời điểm gì hôn mê a,

ta chỉ là mệt mỏi mà nhìn ngươi biểu hiện tốt như vậy nên liền nằm xem ngươi biểu diễn thôi."

"A. . ."

Nghe đến đây, tiểu Linh Lung lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra sư tỷ không có việc gì, vậy là tốt rồi.

Nàng không có quá nhiều suy nghĩ, chỉ cần sư tỷ không có việc gì thì nàng liền vui vẻ.

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức ngẩn ngơ, lặng ngắt như tờ, yên tĩnh một mảnh.

"Con mẹ nó, ngươi đừng cản ta, để ta liều mạng cùng nàng." Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, Phong Khanh Vân vừa mới bình phục tâm tình thì lập tức lại là một trận bạo nổ.

Tâm tính của hắn trực tiếp sụp đổ.

Ta chưa thấy qua có người chơi như vậy a. Mẹ nó, ngươi lừa gạt trẻ con còn chưa tính, lại hại lão tử cũng đi theo gặp nạn.

Ta chờ nhiều năm như vậy mới chờ đến một cái cơ hội, kết quả lại bị ngươi chơi xong.

Phong Khanh Vân mới vừa rồi còn tự an ủi mình trong lòng, cho là tiểu Linh Lung chỉ vì báo thù cho sư tỷ của nàng nên mới không kiềm chế được nỗi lòng.

Kết quả đến cuối cùng tất cả mọi người mới biết rõ, Triệu Uyển Nhi căn bản không bị tổn thương, nàng không có việc gì mà chỉ giả chết cố ý kích thích tiểu Linh Lung, để cho cô bé đem tất cả mọi người đều thu thập.

Tiểu Linh Lung thu thập Chí Tôn điện còn có thể lý giải, còn bọn hắn là đám quần chúng ăn dưa vô tội mà cũng đi theo gặp tai

ương.

Lúc này đừng nói là Phong Khanh Vân bị sụp đổ tâm tính, mà ngay cả Văn Phong cũng vậy.

Lúc đầu hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, ai có thể nghĩ tới Triệu Uyển Nhi lại đột nhiên chơi như thế.

Lòng người hiểm ác a!

Thanh Diệu đạo nhân càng là mặt mo tối đen, ông ta vốn đang coi là Văn Phong có thể đánh trọng thương Triệu Uyển Nhi để cứu vãn chút tôn nghiêm, kết quả lại phát hiện người ta căn bản không có việc gì mà chỉ là cố ý giả chết.

"Ha ha ha ha. . . Nha đầu này cũng rất có phong phạm của sư đệ a, tâm nàng quá đen đi, ngay cả ta cũng đều bị lừa." Tề Vô Hối cất tiếng cười to, nói.

Chẳng lẽ xấu bụng cũng là một trong các truyền thừa của Tử Hà phong sao?

Diệp Thu cũng đã đủ đen, là cái chủng loại hố người đến muốn mất mạng, không ai nghĩ tới đồ đệ của hắn càng sẽ chơi bạo hơn.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, hắn đoán chừng tại hiện trường cũng chỉ có hắn ngay từ đầu liền nhìn thấu tiết mục của Triệu Uyển Nhi.

Bởi vì trước khi đi Diệp Thu đã chuẩn bị cho các nàng không ít đan dược khôi phục, vậy các nàng làm sao có thể thụ thương được.

Chương 401 - Khí Vận Nhân Gian

"Mẹ nó, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Lúc này có mấy người mới từ bên trong lĩnh vực sấm sét tránh ra, cả đám nhìn nhau nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tiểu Linh Lung đem chùy ném đi rồi đu trên người Triệu Uyển Nhi, căn bản không có hứng thú đối với bọn hắn.

Có người linh cơ khẽ động, nói: "Lúc này không chạy thì chờ đến khi nào?"

Nói xong hắn trực tiếp tiến vào bên trong đường đá xanh, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Đám người khẽ giật mình, cũng vội vàng đuổi theo thân ảnh của hắn. Trong nháy mắt tất cả mọi người đều chạy mất dạng.

Bọn hắn cảm thấy may mắn khi mình có thể chịu đựng đến cuối cùng, không như những người kia còn chưa bắt đầu leo núi mà đã kết thúc hành trình.

Triệu Uyển Nhi không nhìn bọn hắn rời đi, chỉ lo trấn an cảm xúc của tiểu Linh Lung.

Tiểu nha đầu này vừa mới nhận phải kích thích, tiềm lực trong cơ thể nàng đã khai phát đến cực hạn, dẫn đến hiện tại cảm xúc ổn định lại thì nàng có chút thoát lực.

Triệu Uyển Nhi móc ra một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan, nhẹ

nhàng nhét vào trong miệng tiểu Linh Lung.

Tiểu Linh Lung có chút mệt mỏi nuốt xuống đan dược, nàng cảm thấy có một dòng nước ấm tràn vào trong cơ thể của mình để cho thân thể nàng vô cùng dễ chịu, con mắt chớp chớp, bỗng nhiên một trận buồn ngủ lao tới, sau đó nàng liền. . . Ngủ thiếp đi.

Tiểu Linh Lung cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, Diệp Thu nhìn thấy vậy mà con mắt lập tức giật một cái.

Đây chính là Vân Đỉnh sơn a, người người đều đang dục huyết phấn chiến, tranh nhau khí vận nhân gian mà đánh đến đầu rơi máu chảy, còn tiểu nha đầu này ngược lại tại trong ngực sư tỷ mình trực tiếp ngủ thiếp đi.

Không hổ là Linh Lung Đại Đế a!

Triệu Uyển Nhi cũng là có chút mơ hồ, nhưng nhìn tiểu Linh Lung ngủ ngon như vậy thì nàng cũng không có quấy rầy mà ôm tiểu Linh Lung ngồi ở dưới núi, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, bên trong kết giới Vân Đỉnh sơn, Lâm Thanh Trúc ngồi một mình ở một chỗ trong hư vô, một cỗ kiếm ý băng lãnh tùy ý tràn ngập toàn bộ không gian Hỗn Độn.

Ngồi phía đối diện nàng là một cô gái xinh đẹp băng lãnh, hai người cũng không động thủ mà chỉ là ngồi lẳng lặng.

Không biết qua bao lâu, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên mở hai mắt ra, quay đầu nhìn thoáng qua hư vô sau lưng.

Nàng cũng không biết rõ hai vị sư muội của mình thế nào, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Chỉ thấy một cái Thiên Bảng chậm rãi hạ xuống, Tiềm Long

bảng rốt cục đổi mới.

Lâm Thanh Trúc lập tức khóa chặt danh tự đệ nhất.

"Hạc Vô Song!"

Nàng hướng xuống nhìn xem mấy cái danh tự, Phù Dao xếp tại thứ hai, gần với Hạc Vô Song.

Về phần các danh tự đằng sau thì tương đối lạ lẫm, nàng một cái cũng không biết. Thẳng đến danh tự thứ mười một, Lục Ngôn rốt cục đã xuất hiện.

"Lục Ngôn. . ." Lâm Thanh Trúc nhàn nhạt nói ra, ánh mắt nàng bỗng nhiên hiện lên một đạo hào quang, kiếm ý băng lãnh trong chốc lát liền nở rộ ra.

Cô gái đối diện vì đó mà giật mình, nàng từ vừa mới bắt đầu đã tiến vào nơi này, cùng Lâm Thanh Trúc ghép đôi đến cùng một chỗ, trong lòng nàng không hiểu sao lại có cảm giác áp bách.

Gặp Lâm Thanh Trúc không có động thủ thì nàng cũng không dám chủ động động thủ.

Bây giờ Tiềm Long bảng đã đổi mới, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên có động, đây là ý tứ muốn động thủ sao?

"Liền đến vậy thôi, ta phải đi rồi." Lâm Thanh Trúc thản nhiên nói ra, chậm rãi hướng về nữ tử kia mà đi.

Nội tâm của nữ tử kia xiết chặt, hỏi: "Ngươi có ý tứ gì?"

Lâm Thanh Trúc muốn đi sao? Nàng định đi đâu?

Nói thế nào ta cũng là một vị cường giả Vô Cự bát phẩm, chẳng lẽ ở trong mắt Lâm Thanh Trúc ta cứ như vậy không chịu nổi sao?

Nữ tử kia đang không hiểu ra sao thì chỉ gặp Lâm Thanh Trúc chậm rãi rút ra Tử Hà kiếm, ngay sau đó một đạo kiếm quang nhanh chóng lướt qua.

Vị nữ tử xinh đẹp kia ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy, lúc kịp phản ứng thì một thanh bảo kiếm vô tình đã đâm xuyên qua ngực nàng.

"Không, chuyện này không có khả năng."

Nử tử xinh đẹp mang vẻ mặt tràn đầy không tin tưởng, nàng không tin mình lại thất bại nhanh như vậy.

"Không có cái gì là không có khả năng hết Xin lỗi nhé." Lâm Thanh Trúc nhàn nhạt đáp lại, một chưởng vỗ ra ngoài, nữ tử kia lập tức hóa thành một đạo hào quang biến mất tại bên trong Hỗn Độn.

Chỉ thấy phía trước có một cánh cửa mở ra, trong chốc lát một đạo khí vận chậm rãi rơi xuống, tiến vào thể nội Lâm Thanh Trúc.

Cảm thụ được cái khí vận nhân gian này gia trì, trong lòng Lâm Thanh Trúc tựa hồ càng hiểu rõ thêm rất nhiều, tâm cảnh thông linh hơn.

Ngọc thủ của nàng nhẹ nhàng nhấc lên, cẩn thận cảm thụ một phen biến hóa trong cơ thể mình, lẩm bẩm nói: "Đây chính là khí vận nhân gian mà sư tôn đã nói sao?"

Chương 402 - Leo Lên Tiềm Long Bảng

Trước khi đến Lâm Thanh Trúc đã hiểu rõ tất cả quy tắc của Vân Đỉnh sơn, cùng với việc thu hoạch được khí vận.

Mỗi khi đánh bại một cái đối thủ, hoặc là đạt tới một cái lĩnh vực ghi chép nào đó thì đều có thể thu hoạch được một đạo khí vận.

Nhưng nếu như bị đối thủ đánh bại, vậy một bộ phận khí vận trên người ngươi sẽ được chuyển tới trên người của đối phương.

Cho nên tất cả khí vận trong đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này cuối cùng cũng chỉ có một người có thể mang ra gần hết, còn một số nhỏ người sẽ có được chút ít khí vận.

Đã rõ ràng điểm này, Lâm Thanh Trúc bắt đầu leo núi, nàng quay người tiến vào cánh cửa lớn kia.

Theo một trận hào quang lấp lóe, Lâm Thanh Trúc đi tới một chỗ Hư Vô Chi Địa, nơi này chính là một nơi quyết đấu võ đạo, người ghép đôi cùng nàng là một cái khuôn mặt xa lạ.

"Ha ha ha, lại là một tiểu cô nương, vận khí của ta tốt như vậy sao, xem ra ta lại có thể tiến thêm một bước rồi." Gặp Lâm Thanh Trúc chậm rãi đi tới từ bên ngoài cửa lớn, trên mặt gã nam tử áo xanh bên trong lập tức hiện ra vẻ tươi cười, nói.

Hắn ngoạn vị nhìn xem Lâm Thanh Trúc, tựa như đã nắm chắc thắng lợi trong tay vậy.

"Vạn Phúc động, Liễu Nguyên, xin chỉ giáo.." Thanh niên áo

xanh tự báo gia môn, đưa tay ra hiệu.

Chỉ là một cái tiểu cô nương thì còn không phải ta liền nhẹ nhõm nắm sao?

He he he, vận khí của lão tử cũng quá tốt đi!

Lâm Thanh Trúc nhìn người kia một chút, nói: "Bổ Thiên giáo, Lâm Thanh Trúc, xin chỉ giáo."

Lâm Thanh Trúc đáp lễ một cái, lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt nam tử áo xanh liền im bặt mà dừng.

"Lâm. . . Lâm Thanh Trúc sao?"

Cái này... cái này... cái này. . . Nàng chính là Kiếm Tiên chi đồ trong truyền thuyết ư?

Nàng. . . Nàng vì cái gì còn ở nơi này?

Nam tử áo xanh nguyên bản đã nắm chắc thắng lợi trong tay lập tức cứng ngắc tại chỗ.

Khi hắn trông thấy người tới chỉ là một cái nữ tử thì hắn rất vui vẻ, nhưng giờ khắc này hắn đã triệt để không vui.

Hắn vì tránh đi những thiên kiêu có thanh danh hiển hách nên mới cố ý đợi đến khi bọn hắn đều leo núi, sau đó hắn mới bắt đầu leo núi. Ai có thể nghĩ lại còn ẩn giấu đi một vị đại lão, mà lại hắn còn khéo đến nổi vừa vặn đụng phải.

Mẹ nó, đây là cái vận khí cứt chó gì vậy?

"Thì. . . Thì ra là Kiếm Tiên chi đồ, hạnh. . . hạnh ngộ." Nam tử áo xanh nhất thời khẩn trương nên có chút cà lăm, rối tung rối mù lên mà chào hỏi.

Hắn lúc này đâu còn có ngạo khí vừa rồi, tâm muốn khóc hắn

đều đã có.

Hiện tại thanh danh của Lâm Thanh Trúc ai mà không biết rõ chứ?

Chỉ là một cái tên Kiếm Tiên chi đồ mà đã hù doạ cả một nhóm người. Huống chi thanh danh của nàng cũng không phải do thổi phồng lên.

Sự tình ở cửa vào Đế mộ Lâm Thanh Trúc dùng một kiếm đánh bại Lục Ngôn của Chí Tôn điện đến bây giờ vẫn còn truyền tụng khắp nơi.

Xong xong, lão tử làm sao mà lại xui xẻo như vậy a? Gặp được ai không tốt mà hết lần này tới lần khác lại gặp phải nàng.

Ta phải làm sao bây giờ?

Liễu Nguyên đã mất đi chiến ý, hắn không biết rõ nên làm thế nào cho phải.

Lâm Thanh Trúc nhìn xem bộ dáng của hắn mà nhướng mày, không biết rõ hắn đang làm cái gì nên hỏi: "Ngươi còn muốn đánh nữa không?"

Lời này vừa nói ra, Liễu Nguyên lập tức hoảng hốt, nhưng hắn vẫn cố lộ ra vẻ tươi cười.

"Ha ha ha, tiên tử thật biết nói đùa, ta thấy cũng không cần thiết đánh nữa. Không nhọc tiên tử động thủ, chính ta tự đi a."

Liễu Nguyên xấu hổ cười một tiếng, hắn biết rõ chính mình không phải là đối thủ của Lâm Thanh Trúc, nên nói.

Nói xong hắn liền đưa tay vỗ ra một chưởng, hung hăng đánh vào trên ngực hắn.

Ngay sau đó hắn trực tiếp rời khỏi cái một mảnh lĩnh vực này.

Lâm Thanh Trúc thấy vậy mà ngây ngẩn cả người.

"Chuyện này. . ."

"Hiện tại người nào cũng chơi trò tự mình đánh mình như vậy ư?"

Nàng có chút không nghĩ ra nàng còn không có đánh mà Liễu Nguyên làm sao lại tự mình thối lui ra khỏi thế cục?

Hắn liền không muốn vùng vẫy dù chỉ một cái thôi sao?

Lâm Thanh Trúc mím môi như có điều suy nghĩ.

Khả năng là hắn sợ đau rồi. Dù sao nếu bị cái thanh Tử Hà kiếm này đâm vào người thì sẽ rất đau a.

Mặc dù sẽ không chết nhưng cũng rất đáng sợ.

Như vậy cũng tốt vì ta liền bớt lãng phí sức lực, tiết kiệm sức mạnh để nghênh đón những trận khổ chiến tiếp theo.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo khí vận bị tước đoạt một bộ phận từ phía trên thân Liễu Nguyên và tiến vào thể nội Lâm Thanh Trúc.

Lúc này ở bên trên Tiềm Long bảng, tại phần đuôi của nó thình lình xuất hiện một cái tên.

Lâm Thanh Trúc!

Chương 403 - Cửa Ải Vấn Đạo Tâm

"Mau nhìn, xuất hiện rồi."

Danh tự của Lâm Thanh Trúc vừa xuất hiện, tất cả những người chú ý lập tức kích động.

Người có phản ứng kịch liệt nhất không thể nghi ngờ chính là Tề Vô Hối.

"Ta đã nói rồi, đứa nhỏ này từ nhỏ ta đã cảm thấy nàng tốt, quả nhiên là vậy."

Tề Vô Hối nhếch miệng cười nói, Diệp Thu đều có chút kinh ngạc.

Đây không phải là áo bông nhỏ của ta sao, làm sao mà hiện tại Tề Vô Hối lại phản ứng còn kịch liệt hơn so với hắn, giống như đây là áo bông nhỏ của hắn vậy.

"Sư. . . Sư huynh, ngươi có sai lầm gì hay không? Tề sư điệt còn chưa lên bảng mà sao ngươi lại kích động như vậy?" Diệp Thu buồn bực hỏi.

"He he he, không phải ta đang mừng thay cho ngươi sao? Về phần Hạo nhi nhà ta có thể lên bảng hay không cũng không quan trọng, dù sao ta cũng không trông cậy vào hắn có thể đoạt giải nhất." Tề Vô Hối mang vẻ mặt không thèm để ý, nói.

Ngươi mẹ nó còn là cha ruột của hắn sao?

Ngươi chỉ vì trang bức mà ngay cả con cái cũng đều mặc kệ ư?

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, hắn nhất thời không biết nên nói cái gì.

Bên này còn đang nghị luận thì bảng xếp hạng lại thay đổi một cái.

"Á đù, vị trí thứ năm mươi sáu." Tề Vô Hối lại kích động hô lên.

Tốc độ lên cao này cũng quá nhanh đi!

Lâm Thanh Trúc một đường quét ngang trảm tướng, tốc độ lên cao thật nhanh.

Dựa theo cái tốc độ này nàng rất nhanh liền có thể đuổi kịp những thiên kiêu kia.

Lúc này nhìn lại giá trị tiềm lực của nàng đã đạt tới năm vạn điểm.

Trước mắt tuyển thủ có giá trị tiềm lực cao nhất chính là xếp hạng thứ nhất Hạc Vô Song với chín vạn điểm, cùng xếp hạng thứ hai Phù Dao với tám vạn chín ngàn điểm.

Dựa theo cái tình thế này Lâm Thanh Trúc rất nhanh liền có thể tiến vào hàng ngũ thê đội thứ nhất.

Trông thấy một màn này, mặt mo của Cố Kiếm Sưởng lập tức đen lại, quay đầu ra hiệu cho Thanh Diệu đạo nhân, nói: "Tầng tiếp theo là vấn đạo tâm, ngươi biết rõ nên làm như thế nào rồi chứ?"

"Đệ tử minh bạch." Thanh Diệu đạo nhân nhẹ gật đầu, lấy ra một khối đưa tin phù hướng về bên trong Vẫn Đỉnh sơn truyền đạt tin tức.

Sau khi tiến vào một tầng lĩnh vực mới, Lâm Thanh Trúc đi tới một chỗ sân rộng.

Bởi vì trước đó nàng trì hoãn quá lâu nên dẫn đến bọn người Hạc Vô Song đã tiến vào tầng tiếp theo.

Bây giờ những người lưu tại tầng này không có mấy cái là nàng nhận biết.

Gặp nàng đi lên trên bình đài, đám người lập tức quăng tới ánh mắt kinh ngạc.

Mấy tên đệ tử của Chí Tôn điện vừa mới nhận được tin tức liền lộ ra ánh mắt địch ý.

"Đừng vội, nhìn xem nàng như thế nào qua được của ải vấn đạo tâm đã, một ải này rất nhiều người đều bị kẹt lại, nếu như có thể trì hoãn nàng một chút thời gian thì không còn gì tốt hơn. Còn nếu như nàng nhẹ nhõm thông qua thì nhóm chúng ta lại động thủ."

Một tên đệ tử đề nghị và lập tức đạt được những người khác đồng ý.

Lâm Thanh Trúc nhíu mày nhìn xem bọn hắn một chút rồi cũng là không để ý đến, nàng trực tiếp đi đến trước mặt một tấm bia đá và rót vào linh lực của mình.

Trong chốc lát, một cái hư ảnh từ trong tấm bia đá xông ra, đó là một vị lão giả tóc trắng bạc ngồi trước một bàn cờ.

Lão giả nhìn nàng và cầm lấy một quân cờ chậm rãi đặt vào bàn cờ, nói: "Tiểu cô nương, ngươi có biết như thế nào là đạo không?"

Cái vấn đề này nhìn như đơn giản nhưng có rất nhiều đáp án, trong lòng mỗi người sẽ có đáp án khác nhau.

Lúc này hình ảnh Lâm Thanh Trúc đang đứng trước cửa ải vấn đạo tâm đều đã rơi vào trong mắt tất cả mọi người bên ngoài sân.

"Hừ, xem ra nàng ngay cả tu đạo là gì cũng đều không biết rõ, xem ra hành trình lần này của nàng liền đến nơi này thôi." Cố Kiếm Sưởng cười lạnh nói ra, tựa như đã nắm chắc phần thắng.

Lúc này Tề Vô Hối cũng gấp mà vội vàng hỏi: "Sư đệ, đừng nói với ta là ngươi chỉ dạy nàng bí pháp mà không dạy nàng đạo pháp nhé?"

Vấn đề này đối với rất nhiều người mà nói là chuyện rất đơn giản, chỉ cần dốc lòng học hỏi ngộ đạo mỗi ngày thì nhất định có thể trả lời được.

Thế nhưng là bây giờ Lâm Thanh Trúc lại đứng im tại chỗ không có bất kỳ đáp lại nào, cũng khó trách tại sao Tề Vô Hối lại lo lắng như thế.

Đối với câu hỏi này Diệp Thu cũng không có trả lời, mà hắn chỉ nhìn xem thân ảnh áo trắng xinh đẹp đang giữ im lặng kia.

Như thế nào là đạo?

Vấn đề này vừa ném ra thì Lâm Thanh Trúc liền ngây ngẩn cả người, nàng nhướng lên mày vì trong lòng có không ít đáp án.

Lâm Thanh Trúc hồi tưởng lại trước đây nàng ở Tử Hà phong nhìn xem đạo thân ảnh cô độc kia, mỗi ngày hắn đều nhìn mặt trời mọc lên rồi mặt trời lặn xuống.

Mỗi ngày hắn để cho nàng làm ba điều gồm ngộ đạo, Luyện Khí, vấn đạo tâm.

Đây cũng là ba cái bài tập lúc nàng nhập môn.

Trước đây Lâm Than hTrúc ngây thơ vô tri, trong lòng một mực cho rằng mình tu luyện là vì báo thù.

Thế nhưng nàng không biết rõ những người khác vì sao mà tu

đạo, vì vậy nàng đã cố ý đi hỏi sư tôn.

Sư tôn đã nói một câu mà đến nay đều để cho nàng cảm thấy vẫn còn mới mẻ, cảm xúc rất sâu.

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Trúc không chút do dự nói ra: "Vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì kế thừa tuyệt học của hiền thánh, vì mở ra thái bình vạn thế! Đây chính là đạo trong lòng ta!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

"Vãi lồng!"

"Cửa ải vấn đạo tâm này ta đã nghe qua vô số đáp án, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua một câu bá khí như thế."

"Ta tu đạo là vì cái gì? Vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì kế tuyệt học của hiền thánh, vì mở ra thái bình vạn thế!"

"Quá tuyệt! Đây là câu trả lời bá khí nhất, xinh đẹp nhất mà ta từng nghe qua!"

Một câu vừa thốt ra, toàn trường đều sôi trào. Tất cả mọi người không nghĩ tới Lâm Thanh Trúc sẽ nói ra một câu nói kinh thiên như vậy.

Ngay cả đám người bên ngoài cũng đều kinh ngạc, vì không ai có thể nghĩ tới Lâm Thanh Trúc có tính cách lãnh đạm như vậy mà trong lòng nàng lại có đại chí hướng như thế.

Chương 404 - Động Thủ

"Á đù, thật là quá tàn nhẫn, một câu liền khiến cho lão phu nhiệt huyết sôi trào a."

Lâm Thanh Trúc vừa nói ra lời này, nỗi lòng lo lắng của Tề Vô Hối lập tức liền tan biến.

Tiếp theo đó hắn càng là xuân quang xán lạn, tâm tình lập tức được mở ra.

"Ha ha ha, thật không có ý tứ a, Bổ Thiên giáo chúng ta dạy bảo đệ tử xưa nay đã như vậy rồi."

Lúc này ngay cả Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân cũng lộ ra biểu lộ rung động.

"Phù. . ."

Bọn họ hít một hơi thật sâu, cho dù là bọn hắn thì đạo tâm cũng không thể đạt được cảnh giới như thế.

Dám vì thiên địa lập tâm phải cần hùng tâm tráng chí bực nào a?

"Diệp Thu tiểu hữu, cao đồ của ngươi quả thật khó lường, tuổi còn nhỏ liền có đạo tâm như thế, lão phu xem như phục." Tử Dương chân nhân cảm thán một câu.

Diệp Thu cũng có chút ngoài ý muốn, hắn nghĩ không ra chính mình trước đây chỉ nói với nàng một lần, vậy mà nàng còn nhớ rõ ràng như thế, thật làm cho hắn mát mặt.

He he he, không hổ là áo bông nhỏ tri kỷ nhất của vi sư, quá

ấm lòng đi!

"Ha ha ha, lão tiền bối quá khen rồi, tiểu đồ đệ của ta có tư chất ngu dốt, sao dám nhận lời tán thưởng như thế tiền bối." Diệp Thu vừa cười vừa nói, biểu tình của hắn cũng không giống như đang khiêm tốn.

Thấy vậy mà khóe miệng Tử Dương chân nhân liền giật một cái. Gia hỏa này... thật không biết rõ hắn là đang khiêm tốn hay là cố ý trang bức nữa?

"Ha ha ha, tiểu hữu thật sự là người điềm đạm, lão phu bội phục." Vân Hư chân nhân cũng là lắc đầu cười nói, trong lòng ông ta mười phần hâm mộ.

Bản thân Diệp Thu không chỉ có thực lực cường đại, tu vi cao thâm khó lường, mà ngay cả đồ đệ của hắn cũng là kỳ tài vạn người không được một.

Trong thoáng chốc, bọn họ tựa như nghĩ tới năm đó bị Huyền Thiên đạo nhân chi phối đến sợ hãi, giống như đều đã thành ác mộng.

Lúc này, sắc mặt Cố Kiếm Sưởng đã có chút không dễ nhìn, ông ta cũng không nghĩ tới Lâm Thanh Trúc lại bỗng nhiên nói ra một câu kinh thiên như vậy.

Cái thế cục này lập tức được nàng mở ra rồi.

Cùng với nàng so ra thì tất cả các câu trả lời trước đó đều lộ ra vô cùng ảm đạm, thậm chí còn có chút tự tư tự lợi.

"Khốn nạn!"

Cố Kiếm Sưởng giận mắng một câu, tâm tính đã hoàn toàn sụp đổ.

Ngay từ đầu ông ta còn tưởng rằng Lâm Thanh Trúc chỉ tu võ đạo chứ không tu đạo tâm.

Ai ngờ nàng không chỉ có hai đạo đồng tu, mà tâm cảnh của nàng càng là cao đến như vậy, trực tiếp nghiền ép tất cả mọi người.

Nếu cứ tiếp như thế thì Chí Tôn điện của ông ta lần này sợ là sẽ mất hết mặt mũi.

Cố Kiếm Sưởng có chút hối hận vì sao ngay từ đầu lại cùng Diệp Thu đối địch, đây không phải là ông ta tự tìm nhục nhã sao?

Đáng tiếc bây giờ ông ta có hối hận cũng đã muộn màng, bởi vì ông ta đều đã thổi ra lời trang bức, hiện tại đâm lao thì phải theo lao.

Nếu Cố Kiếm Sưởng muốn đem thể diện tìm trở về thì chỉ có thể đem hi vọng sau cùng ký thác vào trên thân Lục Ngôn. Nếu như ngay cả Lục Ngôn cũng gánh không được thì Chí Tôn điện liền thật sự thua.

Sau khi Lâm Thanh Trúc nói ra câu nói kia, quân cờ trong tay vị lão giả ngồi đánh cờ kia bỗng nhiên rơi xuống, biểu lộ ra vẻ mặt giật mình.

"Vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, là thừa kế tuyệt học của hiền thánh, vì mở ra thái bình vạn thế!"

"Tuyệt, thật sự là quá tuyệt."

Yên lặng một hồi, lão giả bỗng nhiên nở một nụ cười, chỉ thấy một cỗ kim quang chậm rãi rơi xuống, rót vào thể nội Lâm Thanh Trúc.

Đó là một cỗ khí vận nhân gian thật nhiều, so với lúc trước Hạc Vô Song đạt được còn nhiều hơn gấp mấy chục lần.

Tất cả mọi người thấy vậy mà đều rung động không thôi.

"Lão phu đã kiểm định vấn đạo tâm mấy cái kỷ nguyên, nhưng đây là câu trả lời đặc sắc nhất mà ta nghe được."

"Tiểu cô nương, chúc mừng ngươi đã thông qua cửa ải vấn đạo tâm."

Lão giả cười nhạt nói ra, hào.quang dần dần biến mất, trước mặt Lâm Thanh Trúc thình lình mở ra một cánh cửa.

Lâm Thanh Trúc lập tức giật mình khi cảm thụ được một cỗ khí vận gia thân kinh thiên kia.

Nàng cũng không nghĩ tới trước đây sư tôn chỉ dạy một phen mà hôm nay lại có sự trợ giúp lớn như thế đối với nàng. Trong lòng nàng càng thêm bội phục Diệp Thu.

"Thật không ngờ sư tôn có kiến giải về đạo sâu như thế. Ta chỉ là dính chút ánh sáng của ngài ấy mà thôi." Lâm Thanh Trúc tự lẩm bẩm trong lòng.

Nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn câu nói này đến cùng xuất phát từ miệng ai.

Vào lúc nàng đang ngẩn người thì bỗng nhiên cảm giác được một tia sát ý.

"Động thủ!"

Tại thời khắc này, mấy tên đệ tử của Chí Tôn điện bỗng nhiên từ phía sau đánh lén Lâm Thanh Trúc.

Khi nàng cảm giác được cỗ sát khí này thì một cỗ kiếm ý băng lãnh thấu xương trong chốc lát liền nở rộ ra.

Lâm Thanh Trúc chậm rãi xoay người lại, lặng lẽ nhìn chăm chú vào mấy tên đệ tử của Chí Tôn điện, khẽ quát: "Các ngươi

muốn chết à?"

Chương 405 - Cửa Ải Cao Nhất

Lâm Thanh Trúc nghiêng người tránh thoát một tên đệ tử của Chí Tôn điện tập kích, sau đó đột nhiên đạp ra một cước đem hắn đá xuống bình đài.

Trong nháy mắt nàng rút ra Tử Hà kiếm, một kiếm đính hắn tại bên trên cây cột, ngay sau đó hắn liền hóa thành một đạo hào quang ly khai khỏi Vân Đỉnh sơn.

"Trực tiếp đánh bại sao?"

Biến cố bất thình lình làm cho tất cả mọi người đều không kịp chuẩn bị, thậm chí đều chưa kịp phản ứng.

Tên đệ tử của Chí Tôn điện vừa bị Lâm Thanh Trúc cho ăn một kiếm kia nói thế nào cũng là tu sĩ Huyền Chỉ thất phẩm, nhưng hắn cứ như vậy liền không chịu nổi ư?

Mấy tên đệ tử còn lại của Chí Tôn điện trông thấy sư huynh của mình bị đánh bại mà lập tức cảm giác đại sự không ổn, muốn bỏ chạy. Nhưng bọn hắn đã bị kiếm ý của Lâm Thanh Trúc khóa chặt, trong chốc lát một đạo Tuyệt Trần Trảm trực tiếp chém qua bọn hắn.

Không đến một hơi thở, mấy tên đệ tử muốn đánh lén của Chí Tôn điện đã trực tiếp bị Lâm Thanh Trúc dung một kiếm đánh tan, toàn bộ bị đánh ra khỏi Vân Đỉnh sơn.

Trông thấy một màn này tất cả mọi người đều sợ hãi, và cũng khắc sâu ý thức được Lâm Thanh Trúc có thực lực kinh người, không phải ai cũng đều có thể khiêu khích nàng.

"Chí Tôn điện rốt cục cũng chỉ như thế!"

Lâm Thanh Trúc dung một kiếm liền giải quyết trận chiến đấu, nàng lạnh lùng lưu lại một câu rồi thu hồi Tử Hà kiếm, quay người liền tiến vào tầng tiếp theo.

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, Cố Kiếm Sưởng nhìn thấy mấy tên đệ tử của Chí Tôn điện bị đánh ra ngoài mà cố gắng kìm nén lửa giận, không để cho mình bộc phát.

Tại bên dưới tình huống đánh lén mà bọn hắn ngay cả một cọng tóc của đối phương cũng đều không thể thương tổn đến, không đến một hiệp toàn bộ đều bị đánh bại.

"Chậc chậc. . . Chí Tôn điện làm ra loại chuyện trộm gà trộm chó còn chưa tính, đã vậy ăn trộm bất thành mà ngược lại còn đem chính mình cho chơi chết. Thật là quá mất mặt." Tề Vô Hối lạnh lùng chế giễu.

Đối với việc trào phúng người khác hắn chính là chuyên gia.

Nghe thấy lời trào phúng của Tề Vô Hối thì Cố Kiếm Sưởng liền giận mà không dám nói gì.

Nếu như đặt ở trước đó thì Tề Vô Hối đã sớm chết mấy trăm lần, thế nhưng phía sau hắn đang có Diệp Thu đứng đó, cho nên hắn liền không chút sợ hãi Cố Kiếm Sưởng như thế.

Ta nói ngươi buồn nôn đấy, ngươi làm gì được ta? Ngươi đánh không lại Diệp sư đệ của ta thì ngươi chỉ có thể chịu nhục mà thôi!

"Khốn nạn! Đúng là một đám phế vật!" Cố Kiếm Sưởng giận mắng một câu, sau đó quay lưng bỏ đi, trực tiếp không để ý tới Tề Vô Hối đang âm dương quái khí.

Lâm Thanh Trúc sau khi thông qua cửa ải vấn đạo tâm và được

một cỗ khí vận gia thân cường đại, chỉ thấy giá trị tiềm lực của nàng đã phi tốc tăng lên, nhất cử đạt đến hơn tám vạn điểm.

Sự đột này kinh người này đã trực tiếp đem xếp hạng của nàng kéo đến hạng mười.

Nguyên bản người thứ mười một là Lục Ngôn đã trực tiếp rớt xuống này thứ mười hai.

Tề Vô Hối cười ha hả, nói: "Ha ha ha, Thanh Diệu lão đạo, đây chính là cao đồ của ngươi sao? Ngươi không được mà cao đồ của ngươi cũng không được!"

"Hừ, Tề Vô Hối, ngươi chớ có đắc ý quá sớm, tầng tiếp theo là cửa ải lớn nhất, ngươi hãy đợi đấy mà nhìn xem đến cùng là ai không được đi." Thanh Diệu đạo nhân ngược lại là bị tức đến hỏng mà trực tiếp quát to.

Tề Vô Hối cũng không cam lòng yếu thế, đáp lại: "Tốt, vậy nhóm chúng ta liền nhìn xem thôi. Đến lúc đó tiểu lão nhân nhà ngươi mà tức điên lên thì coi như xong."

"Ngươi vẫn nên lo lắng cho chính ngươi đi." Thanh Diệu lạnh lùng buông xuống một câu, sau đó quay người rời đi vì không muốn lại đấu khẩu với Tề Vô Hối.

Lúc này Lâm Thanh Trúc đã bước vào cửa ải cao nhất.

Sau khi tiến vào tầng này nàng bỗng nhiên khẽ giật mình.

"Ồ?"

Trong mắt Lâm Thanh trúc tràn đầy sự nghi hoặc mà nhìn xem từng đạo thân ảnh quen thuộc phía trước.

Lúc này Hạc Vô Song, Phù Dao, Liễu Thanh Phong, cùng với Lục Ngôn, Cố Hải Đường đều ở chỗ này. Còn có một số khuôn mặt

xa lạ mà Lâm Thanh Trúc không nhận ra.

"Chà, lại có người đến sao?" Gặp cửa chính buông lỏng một cái vì lại có người tiến vào nơi này, Lục Ngôn cười lạnh nhìn tới, hỏi.

Nhưng khi hắn trông thấy Lâm Thanh Trúc thì nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

"Có ý tứ, lần này thật là náo nhiệt." Thấy người tới là Lâm Thanh Trúc, Hạc Vô Song cũng là sửng sốt một cái, tùy theo cười một tiếng, nói.

Ở một bên khác, Liễu Thanh Phong chậm rãi đi tới, nói: "Lâm sư muội, ngươi rốt cục đã đến."

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, hỏi: "Liễu sư huynh, đây là cái tình huống gì?"

Ở đây có nhiều người như vậy mà lại không có ai động thủ, từng người chỉ đứng đấy cũng không biết rõ đang nhìn cái gì.

Chương 406 - Một Sự Bất Ngờ

Liễu Thanh Phong giải thích:

"Cái cửa ải cao nhất này là một tầng quyết định cuối cùng ra mười người đứng đầu, nói cách khác cuối cùng chỉ có mười người mạnh nhất mới có thể đi tới đỉnh núi, bởi vậy nó có tên là tầng Vấn Đỉnh."

"Trước mắt tính cả ngươi thì hết thảy đang có mười tám người, còn kém hai người nữa là đạt tới hai mươi người. chỉ cần nhân số đủ rồi thì liền có thể tiến vào trận tranh đấu sau cùng. Nhóm chúng ta đang chờ hai người đó đến."

Nghe xong Liễu Thanh Phong giải thích, Lâm Thanh Trúc bừng tỉnh đại ngộ, thì ra bọn hắn sở dĩ một mực ở tại nơi này là vì chờ đợi hai cái danh ngạch sau cùng.

Trước mắt xếp hạng cao nhất là Hạc Vô Song, kế tiếp là Phù Dao.

Cố Hải Đường xếp thứ sáu, Lục Ngôn xếp thứ mười hai, Liễu Thanh Phong xếp thứ mười bảy.

Hai cái danh ngạch sau cùng này sẽ là ai đây?

Dưới bầu không khí an tĩnh lộ ra sự kiềm chế, chiến ý chậm rãi dâng lên.

Cứ việc chiến đấu còn không có khai hỏa, nhưng bầu không khí đã đạt đến cao trào.

Lâm Thanh Trúc tiến vào nơi này về sau thì nàng liền khóa chặt Lục Ngôn. Khi phát hiện ánh mắt khiêu khích của nàng, Lục

Ngôn cũng là không cam lòng yếu thế mà đáp lễ một cái.

Hạc Vô Song ở bên cạnh xem xét lập tức hứng thú, trong lòng hắn toát ra một cái ý niệm.

"Ha ha ha, Lục huynh, xem ra nàng đã để mắt tới ngươi rồi."

Lục Ngôn coi thường nói: "Hừ, một cái hoàng mao nha đầu mà thôi, ta còn không có để vào mắt."

"Ồ? Nói như vậy Lục huynh rất có tự tin nhỉ?" Hạc Vô Song cười mà giống như không cười, hắn nhìn Lục Ngôn mang dáng vẻ mười phần tự tin mà buồn cười, nói: "Ừm, nhưng ta cảm thấy ngươi chắc hẳn không phải là đối thủ của nàng."

Lời này vừa nói ra, Lục Ngôn lập tức phát hỏa. Trong tất cả những người ở đây hắn bại bởi ai thì hắn đều có thể tiếp nhận, duy chỉ có Lâm Thanh Trúc là không thể được.

Lục Ngôn giận dữ hỏi: "Hạc Vô Song, ngươi có ý tứ gì?"

Hạc Vô Song nhún vai, nói: "Ta chả có ý gì cả, ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, huống chi không phải Lục huynh cũng đã từng thua dưới tay nàng rồi sao?"

Nghe vậy Lục Ngôn lập tức lạnh mặt xuống, trong lòng hắn dâng lên một cơn thịnh nộ, nhất thời không cách nào phản bác.

Lục Ngôn đã có chút đã đợi không kịp, bức thiết muốn ngay lập tức liền bắt đầu chiến đấu đánh bại Lâm Thanh Trúc để chứng minh. chính mình.

Phù Dao vẫn đứng một bên giữ im lặng, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn xem bọn hắn, một chút liền đoán ra Hạc Vô Song đang cố ý châm ngòi.

Ngay tại lúc tất cả mọi người còn đang chờ đợi, bỗng nhiên có

một cái đầu nhỏ từ ngoài cửa mò vào.

Cảm giác được người thứ mười chín đến, tất cả mọi người liền nhìn lại.

Chỉ gặp đó là một cái tiểu lo li bỗng nhiên vọt vào.

"Sư tỷ. . ." Tiểu Linh Lung hưng phấn hướng về phía Lâm Thanh Trúc mà nhào tới.

"Cái này. . ."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người liền mơ hồ.

"Người thứ mười như thế nào lại là một cái tiểu nha đầu?"

Việc tiểu Linh Lung bất chợt xông vào đã chấn kinh tất cả mọi người ở đây, bọn họ cảm thấy không hiểu nổi.

Vì cái gì a?

Đây là cửa ải Vấn Đỉnh, có thể nói là chỉ có hai mươi vị thiên kiêu có tiềm lực mạnh nhất Đông Hoang mới vào được. Vô luận là thực lực hay là tâm cảnh thì bọn họ đều là kỳ tài ngút trời đã đạt đến Cực Cảnh.

Tiểu Linh Lung mới năm tuổi thì nàng làm thế nào có thể thông qua cửa ải vấn đạo tâm kia chứ?

Không chỉ là bọn hắn chấn kinh, mà ngay cả Lâm Thanh Trúc cũng cảm thấy kinh hãi. Nàng ôm lấy tiểu nha đầu nhỏ nhắn xinh xắn trong ngực mình và giúp cô bé sửa sang lại mái tóc, hiếu kì hỏi: "Linh Lung, ngươi làm thế nào mà đến được nơi này? Còn nhị sư tỷ của ngươi đâu rồi?"

Tiểu Linh Lung ngẩng đầu nhìn xem Lâm Thanh Trúc, lại nhìn một chút đám người chung quanh đang nhìn mình chằm chằm.

Nàng như có tật giật mình mà nhỏ giọng nói nhỏ bên tai Lâm Thanh Trúc: "Sư tỷ, ta đã đánh lão già thủ vệ kia nên ông ta mới để cho ta tiến vào a. . ."

Mặc dù giọng nói của tiểu Linh Lung rất nhỏ, nhưng mọi người vẫn là nghe được mà hoảng sợ thốt lên.

"Vãi lồng, còn có thể chơi như vậy sao?"

"Cái cửa ải vấn đạo tâm kia không phải là khảo nghiệm tâm trí cùng lĩnh ngộ đạo pháp ư? Làm sao còn có cách chơi này vậy mà nhóm chúng ta lại không biết rõ."

Tất cả mọi người đều mơ hồ, ngay cả đám người bên ngoài cũng rất chấn động.

Về người thứ mười chín thì bọn hắn đã suy tính rất lâu, vốn cho rằng sẽ là người xếp hạng thứ mười chín hoặc là người xếp hạng thứ hai mươi ở Tiềm Long bảng mà chọn ra.

Ai ngờ tiểu Linh Lung bỗng nhiên xông vào chiếm lấy cái danh ngạch thứ mười chín này.

Chương 407 - Kẻ Điếc Không Sợ Súng

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, một đám quần chúng ăn dưa đều nhìn nhau, bọn hắn không có chú ý tới vừa rồi phát sinh sự tình, chủ yếu là do bọn hắn chỉ đem lực chú ý đặt ở cửa ải vấn đỉnh, cho nên không có chú ý tới cửa ải vấn đạo tâm.

Ngay cả Diệp Thu cũng có chút giật mình, tiểu nha đầu chết tiệt kia không phải đã ngủ thiếp đi rồi sao, làm sao nàng bỗng nhiên lại chạy đến cửa ải vấn đỉnh cơ chứ?

Trong thời gian này đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bọn hắn không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu rõ trong lúc đó đã phát sinh sự tình gì?

Còn tốt là màn sáng có công năng quay lại thời gian, có thể xem xét chuyện mới vừa phát sinh.

Tử Dương chân nhân chậm rãi xuất thủ dò xét, một đạo lực lượng rót vào màn sáng thôi động pháp trận.

"Thời gian trở lại."

Trong chốc lát, màn sáng kia lập tức phát sinh biến hóa, hình ảnh bên trên trực tiếp kéo về nửa giờ trước.

Tại cửa ải vấn đạo tâm, sau khi Lâm Thanh Trúc tiến vào cửa ải vấn đỉnh thì nơi này lại lần nữa khôi phục sự bình tĩnh. Đưa mắt nhìn nàng ly khai về sau, đám người cũng là nới lỏng một hơi.

"Phù. . . Không hổ là Kiếm Tiên chi đồ, quả nhiên danh bất hư truyền. Tạo nghệ kiếm thuật của nàng thật là kinh khủng, xem ra lần này sẽ có trò hay để nhìn rồi."

"Các ngươi có chú ý tới không, thông qua tầng này về sau giá trị tiềm lực của nàng đã đạt đến hơn tám vạn. Nếu không phải nàng phía trước chậm trễ lâu như vậy thì đoán chừng giá trị tiềm lực của nàng có khả năng còn cao hơn so với xếp hạng thứ nhất Hạc Vô Song."

"Trước mắt cửa ải vấn đỉnh đã chọn ra mười tám cái danh ngạch, cái danh ngạch thứ mười chín cùng thứ hai mươi đến nay còn chưa xuất hiện. Không biết rõ tiếp xuống ai có thể thắng được để tiến vào cửa ải vấn đỉnh đây?"

Đám người nghị luận ầm ĩ, thảo luận kịch liệt.

Lúc này, một đạo thân ảnh kiều tiểu bỗng nhiên xâm nhập vào nơi này.

Vừa nhìn thấy nàng đến thì tất cả mọi người đều sửng sốt một cái.

"Đây là đứa bé nhà ai mà có thể chạy tới nơi này?"

Đám người không hiểu, chỉ thấy tiểu Linh Lung từ ngoài cửa nhô ra một cái đầu, vụng trộm đánh giá tình huống bên trong.

Thấy không có gì nguy hiểm nàng liền khiêng cự chuỳ chạy vào cửa ải vấn đạo tâm.

Lúc nàng phát hiện Triệu Uyển Nhi không có đuổi theo thì liền ngồi xổm ở cửa ra vào đợi một hồi.

"Cái này là tình huống gì? Tiểu cô nương này nhìn xem giống như mới năm tuổi, vì cái gì nàng có thể tới nơi này?"

Đám người đều mang vẻ mặt không hiểu, thậm chí có chút chấn kinh.

Người có thể đi tới cửa ải vấn đạo tâm thì cái nào không phải có xuất thân hiển hách, là thiên chi kiêu tử của từng cái danh gia thánh địa, là thanh niên cường giả ưu tú cùng thế hệ.

Mà tiểu Linh Lung có tuổi tác nhỏ như vậy thì nàng làm thế nào đến được nơi này?

Hiển nhiên bọn hắn cũng không biết rõ vừa rồi tại cửa ải phía dưới đã phát sinh sự tình gì, cho nên mới cảm thấy mơ hồ.

Có người hiếu kì đi tới, nhéo nhéo khuôn mặt tiểu Linh Lung, hỏi: "Tiểu nha đầu, ngươi là bé con nhà ai mà lại chạy tới nơi này?"

Trông thấy hắn có cử động lớn mật như thế, có người trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ròng, hít sâu một hơi.

"Tía má ơi, đây là ai mà lá gan cũng quá mập đi, ngay cả khuôn mặt của Tiểu Ma Vương mà cũng dám bóp a. Hắn muốn chết sao?"

Người này bị hù cho mặt mũi trắng bệch, vì hắn đã tận mắt nhìn thấy hình tượng tiểu Linh Lung đại khai sát giới lúc trước tại chân núi.

Đối với vị Tiểu Ma Vương này hắn đã sinh ra sợ hãi thật sâu, nếu không phải cuối cùng tiểu Linh Lung tha cho hắn một mạng thì hắn cũng không có khả năng tới nơi này.

Bây giờ vừa trông thấy có người dám bóp tiểu Linh Lung thì hắn đã trực tiếp bị hù cho chân đều mềm nhũn.

Nàng chính là Tiểu Ma Vương giết người không chớp mắt a, vậy mà ngươi dám làm vậy với nàng!

Tiểu Linh Lung chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, bĩu môi phủi tay gia hoả đang bóp khuôn mặt mình.

Nàng rất muốn cho hắn một chùy, nhưng khi nhớ tới sư tỷ đã dặn là không nên tùy tiện động thủ đánh người, trừ phi đối phương động thủ trước, cho nên nàng vẫn là nhịn lại.

"Ngươi quản ta làm gì?" Tiểu Linh Lung tức giận nói, đối với hành vi của người này phi thường khó chịu.

"A... quá đáng yêu." Gặp nàng tức giận ngạo kiều quá đáng yêu như vậy, thanh niên kia cảm thấy thích thú mà càng bóp mạnh thêm.

"Con mẹ nó, hắn đang tìm đường chết sao?"

Cử chỉ này đều rơi vào trong mắt những người phía sau, hù cho bọn hắn toàn thân phát run mà yên lặng lui ra mấy trăm mét để một hồi nữa khỏi bị ngộ thương.

Chương 408 - Nghịch Đồ

Chỉ nghe thanh niên kia hiếu kì hỏi: "Tiểu nha đầu, nói cho ca ca biết sư tôn của ngươi là ai? Ngươi làm thế nào mà tới được nơi này?"

Tiểu Linh Lung suy nghĩ, đáp: "Sư tôn của ta là. . . A, sư tôn của ta tên gì nhỉ?"

Tiểu Linh Lung bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, nàng suy nghĩ hồi lâu mới rốt cục nhớ tới đại danh của sư tôn mình.

"Sư tôn của ta tên là Diệp Thu, còn sư tôn của ngươi tên là gì, có lợi hại hay không?"

Thanh niên kia liền run lên một cái, hỏi: "Diệp Thu sao? Danh tự này làm sao ta nghe được có chút quen tai nhỉ?"

Có thể là do tiểu Linh Lung không nói ra ba chữ to Tử Hà phong, cho nên thanh niên kia nhất thời không có kịp phản ứng.

Chỉ nghe hắn mỉm cười nói ra: "Sư tôn của ta rất lợi hại, ngài ấy chính là Đại trưởng lão của Thư Viện Trục Lộc, Tào Tri Hiên! Thế nào? Có lợi hại bằng sư tôn của ngươi chưa?"

Lời này vừa nói ra, Đại trưởng lão Tào Tri Hiên của Thư Viện Trục Lộc đang đứng bên ngoài Vân Đỉnh sơn bỗng nhiên thân thể run lên.

Vãi nồi, ngươi hiếu chết ta rồi!

Mẹ nó, tên nghịch đồ này đi trang bức cũng đừng mang ta lên a!

Vào lúc này ánh mắt Diệp Thu bỗng nhiên đưa tới, Tào Tri Hiên lập tức giật mình.

"Ha ha ha, Diệp đạo hữu đừng để bụng, trẻ nhỏ không hiểu chuyện nên nói mò ấy mà." Tào Tri Hiên hậm hực cười nói.

Giờ phút này ông ta hận không thể đem tên đồ đệ này của mình đi rút gân lột da.

Ngươi tự mình khoác lác còn chưa tính mà còn đem lão tử mang ra nữa sao?

Nghe được cái tên này tiểu Linh Lung cũng là suy nghĩ hồi lâu, vì nàng chưa từng nghe nói qua Thư Viện Trục Lộc.

"Không có khả năng, sư tôn của ta mới là người lợi hại nhất." Tiểu Linh Lung phản bác.

Thanh niên kia cười nhạt một tiếng.

Quả nhiên là trẻ nhỏ! Sư tôn của ta đường đường là Đại trưởng lão của Thư Viện Trục Lộc, có tu vi Giáo chủ cảnh đỉnh phong mà đều không thể cầm xuống sư tôn của ngươi sao?

Thanh niên kia lại hỏi: "Vậy ngươi nói một chút sư tôn của ngươi đang tu hành ở tòa tiên sơn nào? Hiện tại có tu vi gì?"

Tiểu Linh Lung lập tức hô to: "Tử Hà phong!"

"Tử Hà phong sao? Đây là cái Tiên gia thánh địa gì?" Thanh niên sửng sốt hỏi, sau khi tỉ mỉ nghĩ lại nụ cười trên mặt hắn bỗng nhiên trở nên cứng đờ.

Đó không phải là cái Tử Hà phong kia chứ?

"Chờ đã! Diệp Thu, Tử Hà phong!"

"Vãi linh hồn!"

Sau mấy giây ngắn ngủi thanh niên kia mới kịp phản ứng, thì ra sư tôn trong miệng tiểu Linh Lung chính là vị thủ tọa của Tử Hà phong tại Bổ Thiên giáo, có danh xưng Bạch Y Kiếm Tiên, Diệp Thu.

Khó trách tại sao danh tự này hắn lại nghe quen tai như thế.

Sau khi kịp phản ứng, thái độ của thanh niên kia lập tức đảo ngược một trăm tám mươi độ, mười phần không muốn mặt mà ngồi xổm xuống chịu nhận lỗi.

"A hi hi, thì ra là tiểu công chúa của Tử Hà phong a! Vẫn là sư tôn của ngươi lợi hại, ta thật sự xin lỗi, ta sai rồi!"

"Cùng sư tôn của ngươi so sánh thì sư tôn của ta đơn giản chính là một tên phế vật, là một kẻ rác rưởi! Ông ta không xứng!"

Vì trấn an tiểu Linh Lung mà thanh niên kia đã không chút khách khí nói xấu sư tôn của mình.

Trong lòng hắn âm thầm cầu nguyện câu nói này tuyệt đối đừng để cho sư tôn của hắn nghe được. Nhưng hắn không biết rõ là lúc này mặt mo của Tào Tri Hiên đã đen như đít nồi.

"Nghịch đồ! Chờ đến khi ngươi đi ra thì ngươi xem ta quất ngươi như thế nào đi!"

Giờ phút này Tào Tri Hiên đã yên lặng rút ra thắt lưng của mình, chuẩn bị một hồi nữa sẽ làm ra một trận quân pháp bất vị thân.

Mọi người ở đây nghe thấy tiểu Linh Lung chính là đồ đệ của Diệp Thu thì cũng nhao nhao vây quanh nàng.

"Thì ra nàng là đồ đệ của Kiếm Tiên, khó trách tại sao nàng lại có thể đến được nơi này."

"Nàng tuổi còn nhỏ mà lại có thực lực cường đại như thế, từ trước đến nay nàng cũng là kỳ tài vạn người không được một a."

Đám người nghị luận ầm ĩ, gặp vậy tiểu Linh Lung rốt cục cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Xem ra vẫn là sư tôn của ta lợi hại, nếu không phải vậy thì tại sao những người này sau khi biết rõ ta là đồ đệ của sư tôn thì ngay lập tức tới lấy lòng?

Tiểu Linh Lung nhìn thoáng qua đám người chung quanh, hỏi: "Này, các ngươi có trông thấy sư tỷ của ta đâu không?"

Đám người có chút sững sờ, lập tức nhớ tới Lâm Thanh Trúc vừa mới tiến vào cửa ải vấn đỉnh mà giải thích: "Có thấy, nàng vừa mới đi lên."

"A. . ." Tiểu Linh Lung nghe xong lập tức nổi giận, bởi vì Triệu Uyển Nhi đã nói với nàng rằng Lâm Thanh Trúc ở ngay phía trước, cho nên nàng mới một đường đánh lên đây.

Tiểu Linh Lung vốn cho rằng nàng có thể ở chỗ này gặp mặt Lâm Thanh Trúc, nhưng nàng không nghĩ tới mình vẫn chậm một bước.

Chương 409 - Ta Biết Rồi!

Lúc này có người bỗng nhiên nói ra: "Ngươi muốn tìm sư tỷ của ngươi à? Chuyện này cũng dễ thôi, ngươi có trông thấy tấm bia đá kia không? Đó là khảo nghiệm của tầng này, chỉ cần ngươi thông qua thì liền có thể nhìn thấy sư tỷ của ngươi."

Tiểu Linh Lung nghe xong lập tức vui mừng, nàng nhảy dựng lên chạy đến trước tấm bia đá kia.

Có người đến bên cạnh nàng giải thích: "Nơi này là cửa ải vấn đạo tâm, muốn thông qua khảo nghiệm của tầng này ngươi cần có đầy đủ tâm trí, đối với đạo pháp phải có sự lĩnh ngộ nhất định, nếu không ngươi sẽ như nhóm chúng ta mà kẹt tại tầng này."

Tiểu Linh Lung lập tức run lên một cái, nàng lấy ngón tay xoắn tóc vì có chút nghe không hiểu, nhưng bởi vì muốn tìm tới sư tỷ của mình nên nàng sẽ thử một lần.

Chỉ thấy tiểu Linh Lung chậm rãi đi đến phía trước tấm bia đá kia, chuẩn bị rót vào lực lượng để mở ra khảo nghiệm.

Người bên cạnh gặp nàng thật sự muốn nếm thử thì lập tức nhịn không được mà cười ra tiếng, nói: "Ha ha ha, tiểu nha đầu, ngươi đừng phí sức, ngươi mới chừng này tuổi thì ngay cả Đạo Kinh đều chưa có xem được mấy quyển, cho nên cửa ải vấn đạo tâm này ngươi gần như không có khả năng thông qua."

Đám người buồn cười nhìn xem tiểu Linh Lung cố gắng thôi động bia đá, có người từ bỏ khuyên nàng, cũng có người ôm tâm tư xem trò vui nhìn nàng trả lời những vấn đề kia như thế nào.

Chỉ thấy một đạo lực lượng rót vào bên trong bia đá, lão giả

đánh cờ vừa rồi lại lần nữa xuất hiện.

Ông ta tóc trắng bạc phơ, ngồi tại một mảnh hư vô, hạ xuống một quân cờ rồi ngẩng đầu nhìn.

Khi ông ta trông thấy đứng ở trước mặt mình là một tiểu nha đầu thì liền sửng sốt một cái.

Gặp lão giả này xuất hiện, tiểu Linh Lung liền học theo bộ dạng của ông ta mà cũng ngồi xếp bằng ở một bên khác của bàn cờ, hưng phấn nói: "Hì hì, lão già, bắt đầu đi."

Lão giả cười nhạt một tiếng, ông ta cũng cảm thấy chơi vui mà lập tức hỏi: "Ha ha ha, tiểu nha đầu, ngươi có biết như thế nào là đạo không?"

Lại là cái vấn đề này!

Sau khi lão giả lại hỏi ra cái vấn đề này thì tất cả mọi người đều âm thầm bật cười.

Bọn hắn ngược lại là muốn nhìn xem một chút tiểu Linh Lung sẽ trả lời như thế nào.

Tại bên trong ánh mắt mong đợi của bọn hắn, tiểu Linh Lung gãi gãi đầu, quay đầu nhìn đám người, hỏi: "Đạo là cái đồ vật gì? Có thể ăn được không?"

Nghe vậy mà khóe miệng đám người liền giật một cái.

Nha đầu này ngay cả câu hỏi cũng đều không biết rõ hàm ý, vậy nàng càng không có khả năng trả lời cái vấn đề này.

"Ha ha ha ha. . ." Trông thấy một màn này, đám người Bổ Thiên giáo bên ngoài Vân Đỉnh sơn cũng là nhịn không được mà cười ra tiếng.

Vì phàm là đệ tử của Bổ Thiên giáo thì không ai không biết

chuyện Linh Lung Đại Đế không biết chữ.

Trước đây Diệp Thu vì để cho nàng học chữ mà đã hao phí tâm tư, để nàng quấy cho toàn bộ Bổ Thiên giáo long trời lở đất.

Thấy vậy đám người cũng là càng ngày càng hiếu kỳ dưới tình huống không biết chữ tiểu Linh Lung sẽ làm thế nào thông qua cửa ải này?

Cả đám lẳng lặng nhìn xem, chỉ gặp bên trong màn ảnh, khóe miệng lão giả thủ vệ kia cũng giật một cái.

Ông ta đã trấn giữ cửa ải vấn đạo tâm này nhiều năm như vậy nên các loại kỳ hoa đều đã gặp qua, duy chỉ có chưa từng gặp qua dạng kỳ hoa như tiểu Linh Lung.

Chỉ nghe lão giả kiên nhẫn giải thích: "Ta muốn hỏi ngươi ý nghĩa của từ đạo là gì! Hoặc là nói trong lòng ngươi lý giải như thế nào về đạo?"

Nghe ông ta giải thích mà tiểu Linh Lung giống như đã minh bạch cái gì.

Thì ra lão già này nói về cái đạo kia không phải là một loại đồ vật!

Vậy đạo là cái gì?

Tiểu Linh Lung rơi vào trầm tư, nàng dùng một tay chống cằm nghiêm túc suy tư một hồi.

Nàng còn nhớ mang máng hình như sư tôn đã từng giải thích cho nàng những tu tiên giả chuyên tu chính là đạo.

Về phần ý nghĩa của đạo là gì thì phải tự mình lý giải, mỗi người đều có sự lý giải khác biệt.

Thứ này có thể là chấp niệm nhớ mãi không quên trong lòng

ngươi, hay cũng có thể là mục tiêu mà ngươi theo đuổi cả đời.

"Ta biết rồi." Sau một hồi suy nghĩ, hai mắt tiểu Linh Lung bỗng nhiên tỏa sáng, hưng phấn nói.

"Ồ? Ngươi nói xem." Lão giả cũng cảm thấy hứng thú muốn nghe xem có thể từ trong miệng nàng nghe ra loại hổ lang chi từ gì.

Đám người cũng là hết sức tò mò mà nhìn xem chăm chú.

Chỉ nghe tiểu Linh Lung chững chạc đàng hoàng nói ra: "Đạo, chính là khoai lang nướng!"

Lời này vừa nói ra lập tức té xỉu một mảng lớn.

"Tía má ơi, đây là câu trả lời gì vậy? Tại sao đạo lại là khoai lang nướng a?"

"Ha ha ha, ta đã nói rồi, cái tiểu quỷ đầu này đoán chừng đến chữ cũng đều không biết được mấy từ, vậy nàng làm sao có thể trả lời vấn đề này được."

Câu trả lời của tiểu Linh Lung ngay tức khắc dẫn tới sự chế giễu của tất cả mọi người, bọn hắn cười đến đau cả bụng.

Bọn hắn tu đạo đã nhiều năm như vậy mà đây vẫn là lần đầu tiên nghe được đạo chính là khoai lang nướng.

Tiểu Linh Lung ngẩng đầu nhìn xem bọn hắn mà cảm thấy rất là không hiểu. Vì nàng dựa theo lời dạy của sư tôn rằng đạo chính là chấp niệm và truy cầu mà ngươi nhớ mãi không quên trong lòng, mà thứ để cho nàng nhớ mãi không quên trong lòng chẳng phải chính là khoai lang nướng hay sao?

Chương 410 - Ta Chính Là Đạo, Đạo Chính Là Ta!

Lão giả thủ vệ nghe tiểu Linh Lung nói vậy cũng là cười cười, lập tức lắc đầu, nói: "Không đúng."

Sắc mặt Tiểu Linh Lung liền trầm xuống, nàng cảm thấy chung quanh chế giễu mà rất không vui vẻ.

Tay nhỏ của nàng yên lặng vươn tới Linh Lung chuỳ ở một bên, cúi đầu không biết đang suy tư cái gì.

Đám người nhìn thấy nàng bỗng nhiên đứng lên, một đạo sấm sét từ thiên ngoại hạ xuống, hung hăng bổ vào bên trong mảnh hư vô kia, mọi người lập tức giật nảy mình.

"Vãi lồng, Tiểu Ma Vương nổi giận rồi, chạy mau."

Một cỗ lực lượng kinh người trong nháy mắt đã hù cho tất cả mọi người trắng bệch cả mặt.

Chỉ thấy tiểu Linh Lung vác đại chùy chỉ vào lão giả, nói: "Xú lão đầu, ta không quan tâm ngươi nói đạo là cái gì, vì tại chỗ của ta đạo chính là ta, ta chính là đạo."

Lời này vừa nói ra, lão giả liền biến sắc, chỉ thấy thanh cự chùy kia đột nhiên nện xuống.

Trong chốc lát, một cỗ kinh thiên chi lực đã bộc phát, cái bàn cờ kia trực tiếp bị nện thành bột mịn.

Lão giả vội vàng lui ra sau, lui đến bên trong hư vô. Khi ông ta tỉnh táo lại thì phát hiện thân ảnh nho nhỏ khiêng cự chùy kia đột

nhiên lại đập tới.

"A..." Lão giả hét thảm một tiếng.

Một chùy này vừa đúng lúc nện trúng mặt ông ta, răng đều rụng hết mấy cái.

"Đây bé con nhà ai mà cũng quá hùng hổ đi? Ngay người khảo nghiệm nàng cũng đều đánh a!" Lão giả mơ hồ không thôi.

Ông ta là quan văn nên đánh nhau không được, trực tiếp bị tiểu Linh Lung đè trên mặt đất ma sát một trận đến sưng mặt sưng mũi.

Tiểu Linh Lung giẫm lão giả thủ vệ dưới lòng bàn chân rồi đạp mạnh một phen, tức giận nói ra: "Ta giẫm chết ngươi, giẫm chết ngươi. Hiện tại ngươi đã biết rõ cái gì là đạo chưa? Cái này chính là đạo!"

Quả nhiên là tú tài gặp quân binh, có lý mà không nói được.

Ngươi trả lời không được thì cũng thôi đi, ngươi đánh ta làm gì a?

Đang lúc mọi người đều chấn kinh thì bỗng nhiên. có một đạo kim quang từ cửu thiên chậm rãi rơi xuống, tiểu Linh Lung hiếu kì ngẩng đầu nhìn lên.

Nàng phát hiện cỗ lực lượng kia trong nháy mắt rót vào cơ thể nàng mà dần dần khôi phục lại cảm xúc.

"Ừm? Làm sao rồi?" Tiểu Linh Lung ngây ngẩn cả người, cái này tựa như là dấu hiệu thông qua khảo nghiệm.

Theo một đạo kim quang rơi xuống, tất cả mọi người ở đây cũng đều ngây ngẩn cả người.

"Không phải chứ, cái này cũng được sao?"

Lão giả thủ vệ kia thì càng chấn kinh, nhưng khi tỉnh táo lại ông ta chợt nhớ tới vừa rồi tiểu linh lung thốt ra một câu kia.

"Ta chính là đạo, đạo chính là ta."

Ngay lập tức lão giả liền minh bạch cái gì, nàng đang dùng hành động của nàng để chứng minh.

Dùng võ nhập đạo cũng là đạo.

Nàng vừa vặn đánh bậy đánh bạ mà thông qua rồi ư?

Đậu xanh rau má, cái này cũng được à?

Đây là cửa ải vấn đạo tâm tán thành cho nàng thông qua!

Khóe miệng lão giả cũng là giật một cái, xem ra một trận đánh đập này là đúng a.

Chỉ gặp tay phải ông ta nhẹ nhàng quét qua, lập tức lại khôi phục bộ dáng tiên phong đạo cốt vừa rồi.

"Tiểu nha đầu, chúc mừng ngươi đã thông qua." Lão giả cũng không có so đo mà mỉm cười chúc mừng.

Tiểu linh lung lấy lại tinh thần, gãi gãi đầu vì cảm thấy mơ hồ.

"Ta đã thông qua rồi sao?"

"Hình như cũng không khó lắm."

Trong miệng nàng thàm nói vài câu, chỉ thấy một đạo khí vận chậm rãi rơi xuống người nàng.

Tiểu Linh Lung quay đầu nhìn xem mọi người và làm ra một cái mặt quỷ, cười nói: "Ka ka ka, các ngươi là một đám đồ đần, ngay cả cửa ải dễ ẹt này cũng đều qua không được."

Sau khi để lại một câu nói trang bức, nàng khiêng chùy nện bước với bộ pháp không nhận người thân, nhảy tung tăng hướng về cửa ải vấn đỉnh mà đi.

Lúc này đám người lưu lại đều mang vẻ một mặt mông lung, bọn hắn không mình lại bị một tiểu nha đầu giễu cợt.

Có người thốt lên: "Con mẹ nó! Các huynh đệ, ta giống như đã tìm được bí quyết thông qua cửa ải này rồi."

...

Xem hết hình ảnh thời gian trở lại, bên ngoài Vân Đỉnh sơn là một bầu không khí vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn nhau mà có chút rồi bời.

"Định mệnh, cái này mà cũng được sao?"

"Mẹ nó, đây không phải là đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn ư? Kia rõ ràng là đạo lí đối nhân xử thế a."

Đối với tiểu Linh Lung đánh bậy đánh bạ mà thông qua, mọi người ở đây đều cảm thấy tiếp nhận không được.

Quá đường đột đi!

Chuyện này có chút giải thích không thông a!

Có người nghi vấn, có người thì đã nhìn ra điều gì đó.

Chương 411 - Người Thứ Hai Mươi

Tử Dương chân nhân mỉm cười, chậm rãi nói:

"Cũng không phải, cũng không phải. Cái cửa ải vấn đạo tâm này đại đa số người đều tâm có quỷ, đối mặt các loại vấn đề chỉ lo hướng tốt thảo luận, đa phần đều nói chuyện không thực tế, cùng đạo trong lòng hoàn toàn tương phản."

"Duy chỉ có tiểu nha đầu kia có tâm tư đơn thuần, không biết đạo là gì, nhưng nàng đã dùng hành động nói cho đám người biết được trong lòng nàng đạo là cái gì. Đây cũng là nguyên nhân giúp nàng thông qua."

Vân Hư chân nhân cũng là nhẹ gật đầu, nói:

"Cũng do tiểu nha đầu kia có vận khí tốt, đánh bậy đánh bạ mà lại có thể thông qua được một hạng khảo nghiệm này."

"Của ải vấn đạo tâm này cũng không phải chỉ đọc thuộc lòng kinh thư hay tri thức uyên bác mới có thể thông qua. Tâm tư con người liền như là một tờ giấy trắng, đọc sách càng nhiều thì đồ vật trên giấy cũng càng nhiều, tâm tư cũng liền càng loạn. Đến cuối cùng ngay cả bản thân cũng bắt đầu mất phương hướng, không biết đạo tâm của mình đến cùng là vật gì. Ngược lại không bằng đứa nhỏ kia thiên chân vô tà nhưng biết rõ ràng mình muốn cái gì, muốn làm gì."

Nghe xong hai vị trưởng giả giải thích, đám người cuối cùng cũng hiểu ra.

"Thì ra là dạng này, khó trách cửa ải vấn đạo tâm sẽ loại đi nhiều người như vậy, bởi vì đại đa số người đều phập phồng không yên, đem vấn đề nghĩ quá phức tạp, ngược lại rơi vào trong đó."

Đám người đã bừng tỉnh đại ngộ, chẳng ai ngờ rằng bọn hắn là những đệ tử ưu tú của các đại tiên sơn thánh địa, nhưng hôm nay sẽ để cho một đứa nhỏ năm tuổi dạy cho một bài học.

Nhìn hồi lâu, đám người rốt cục cũng minh bạch nguyên nhân tiểu Linh Lung có thể đi vào cửa ải vấn đỉnh.

Lúc này tại cửa ải vấn đỉnh, khi Lâm Thanh Trúc biết được nguyên nhân tiểu Linh Lung thông qua cửa ải vấn đạo tâm thì nàng cũng là dở khóc dở cười.

Nàng nhéo nhéo cái mũi nhỏ của tiểu Linh Lung, tức giận nói: "Nha đầu chết tiệt này, ngươi thật đúng là to gan a, ngay cả người khảo nghiệm mà ngươi cũng dám đánh."

"Hì hì, sư tỷ, trước khi đến ta đã hỏi qua Nhị sư tỷ, nàng nói những người khảo nghiệm này đều không phải là chân nhân, chỉ là cái pháp tắc ý thức gì đó diễn hóa ra thôi, coi như có đánh thì bọn hắn cũng không có việc gì."

Tiểu Linh Lung cười hì hì đáp lại, nàng chỉ là hùng hổ chứ cũng không phải ngốc.

Lâm Thanh Trúc nghe vậy mà dở khóc dở cười, nhưng dù sao cũng phải nói hiệu quả coi như không tệ, chí ít tiểu Linh Lung cũng đã thông qua.

Bên nàyđang nói chuyện sôi nổi thì cửa chính của cửa ải vấn đỉnh lại một lần nữa mở ra, sau đó một đạo thân ảnh chậm rãi đi đến.

Giờ khắc này, cửa ải vấn đỉnh rốt cục đã tề tựu đủ hai mươi

người.

Đám người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất điều tức, lúc phát hiện người thứ hai mươi đi vào thì lập tức quăng tới ánh mắt.

Người đến là một nam thanh niên, nhìn cách hắn ăn mặc có điểm giống như bộ lạc man hoang Cổ Tộc.

Lâm Thanh Trúc nhìn thấy đối phương là người khác thì cũng có chút thất vọng Triệu Uyển Nhi vậy mà không có thông qua.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, trước mắt người có thể đi tới tầng này cơ hồ đều là cường giả Vô Cự cửu phẩm, mà Triệu Uyển Nhi mới chỉ là Vô Cự ngũ phẩm, cho nên cực hạn của nàng là nơi đó, nàng gần như không có khả năng leo lên cửa ải vấn đỉnh.

Về phần tiểu Linh Lung xem như là một kẻ khác loại, bởi vì nàng vốn là tu sĩ luyện thể, mà trong thân thể nàng còn ẩn giấu tiềm lực vô cùng, nhất thời bộc phát liền đưa nàng mang tới nơi này.

Lúc này ngay cả Lâm Thanh Trúc đối mặt với tiểu Linh Lung cũng đều có cảm giác áp lực chớ nói chi là những người khác.

Sau khi người thứ hai mươi tiến đến, bầu trời chậm rãi hạ xuống một đạo hào quang rơi vào trên thân tất cả mọi người ở đây.

Tại chân trời chậm rãi mở ra mười cái cửa lớn, đó chính là những cánh cửa cuối cùng thông hướng đỉnh núi.

Đến cùng ai có thể đi lên đỉnh núi tiến hành trận tranh đấu sau cùng thì liền nhìn một trận chiến này.

Bầu không khí lập tức bị đè nén xuống, một cỗ chiến ý chậm rãi dâng lên.

Hạc Vô Song chậm rãi đi ra, nói: "Chư vị, đã đến lúc này rồi thì cũng đừng che giấu nữa."

"Ha ha ha, Vô Song công tử nói rất hay, tất cả mọi người đều là vì chức quán quân mà đến, có thể đến đỉnh núi hay không liền nhìn tạo hóa của mỗi người." Cố Hải Đường cười lớn một tiếng, chậm rãi đi tới cánh cửa số hai, một bước đi vào.

Gặp hắn trước một bước tiến vào cánh cửa số hai, những người còn lại nhìn nhau mà không có gấp gáp lựa chọn đối thủ.

Hạc Vô Song cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn Cố Hải Đường tiến vào cánh cửa số hai, sau đó hắn quay người tiến vào cánh cửa số một.

Phù Dao im lặng nhìn thật sâu Lâm Thanh Trúc một chút rồi mới đi vào cánh cửa số ba.

Chương 412 - Tranh Giành Đối Thủ

Gặp ba người bọn họ đồng thời rời đi, những người còn lại bắt đầu suy tư.

"Hạc Vô Song và Phù Dao xếp hạng thứ nhất và thứ hai, cùng bọn hắn làm đối thủ hiển nhiên rất bất lợi."

Bên trong nghị luận, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía tiểu Linh Lung.

Nơi này liền nàng là nhỏ tuổi nhất, nghĩ đến hẳn là dễ bắt nạt nhất.

"He he he, tiểu nha đầu này không tệ, có thể suy nghĩ một chút tuyển nàng làm đối thủ, như vậy cơ hội lên đỉnh núi liền lớn hơn một chút."

Có người trong lòng âm thầm suy nghĩ, đem ánh mắt nhìn về phía tiểu Linh Lung.

Phát giác ánh mắt dị dạng của bọn hắn, Lâm Thanh Trúc âm thầm cười trộm trong lòng, vì bọn hắn có khả năng không biết rõ người mà mình để mắt tới lại là một người tàn nhẫn nhất. Buồn cười là bọn hắn còn tưởng rằng chính mình đã chọn được một cái đối thủ yếu nhất.

Lâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn về phía Lục Ngôn, nói: "Lục công tử, mời đi vào."

Lâm Thanh Trúc trực tiếp hạ chiến thư, đem đầu mâu nhắm ngay Lục Ngôn mà mời hắn nhập vào cánh cửa số bốn.

Hôm nay tại nơi này, giữa bọn hắn chỉ có một người có thể đi lên đỉnh núi, là nàng hoặc là Lục Ngôn.

Lục Ngôn cũng đang có ý này, cười lạnh nói ra: "Giai nhân ước hẹn ta sao dám không tiếp nhận."

Nói xong hắn liền quay người tiến vào cánh cửa số bốn.

Gặp hắn rời đi, Liễu Thanh Phong khuyên nhủ: "Sư muội, nếu không để cho ta tới đi."

Làm thủ tịch Đại sư huynh của Bổ Thiên giáo nên Liễu Thanh Phong có cực lớn tự tin.

Đặc biệt là một tháng qua trải qua Diệp Thu chỉ điểm, hắn lĩnh ngộ đạo pháp và thực lực đều chiếm được tăng lên to lớn.

Mà lại Liễu Thanh Phong còn tu luyện bí thuật cường đại nhất của Bổ Thiên giáo là Bổ Thiên Thuật, coi như đối đầu cùng Hạc Vô Song thì hắn cũng không cảm thấy mình sẽ thất bại.

Cho nên Liễu Thanh Phong muốn thay Lâm Thanh Trúc xuất thủ đem Lục Ngôn loại trừ.

Nhưng Lâm Thanh Trúc lạ cự tuyệt: "Đại sư huynh, hảo ý của ngươi ta xin tâm lĩnh, nhưng đây là ân oán giữa ta và hắn, cũng liên quan đến vấn đề danh dự của sư tôn ta, cho nên vẫn là do ta tự mình tới đi. Ngươi hãy thay ta chiếu cố Linh Lung, ta đi vào trước đây."

Lâm Thanh Trúc quay đầu dặn dò Linh Lung một chút rồi cũng tiến vào cánh cửa số bốn.

Thuyết phục vô hiệu nên Liễu Thanh Phong chỉ biết lắc đầu cười khổ. Sau đó hắn nhìn về phía tiểu Linh Lung, nói: "Tiểu sư muội, ngươi muốn vào cánh cửa nào?"

Tiểu Linh Lung ngẩng đầu nhìn xem Liễu Thanh Phong, nàng muốn đi theo sư tỷ tiến vào cánh cửa số bốn, nhưng sư tỷ vừa rồi đã nói với nàng nếu tiến vào cánh cửa số bốn thì nàng phải làm đối thủ của sư tỷ.

Trong hai người chỉ có một người chiến thắng, mà tiểu Linh Lung không muốn làm đối thủ với sư tỷ, cho nên nàng không có chọc cánh cửa số bốn.

Tiểu Linh Lung quay đầu nhìn thoáng qua sáu cánh cửa còn lại, nàng bỗng nhiên chỉ vào cánh cửa số tám trước mặt, nói: "Ta muốn vào cánh cửa này."

"Tốt, vậy liền là cánh cửa số tám, đi thôi." Liễu Thanh Phong khẽ cười nói và đưa mắt nhìn tiểu Linh Lung đi vào cánh cửa số tám.

Sau khi tiểu Linh Lung đi vào cánh cửa số tám, Liễu Thanh Phong cũng đi vào cánh của số chín.

Liễu Thanh Phong không biết đến là ngay khi tiểu Linh Lung vừa tiến vào cánh cửa số tám thì tất cả mọi người ở đây lập tức vui mừng, phảng phất như phát hiện một con cừu nhỏ lạc đàn mà hưng phấn lên.

"Khụ khụ, chư vị, hẹn gặp lại tại đỉnh núi."

Có người chắp tay chào hỏi ra vẻ khách khí, nhưng vèo một cái liền lao thẳng đến cánh cửa số tám mà đi.

Tuy nhiên hắn vừa định tiến vào thì bỗng nhiên bị một người ngăn lại: "He he he, đạo hữu, trong này nước sâu lắm, ngươi khống chế không được đâu, vẫn là để ta tới đi."

"Phan Tử, ngươi đây là ý gì? Ta khống chế không được thì ngươi sẽ khống chế được sao? Ngươi muốn cùng ta so qua hai chiêu hay không?"

Tên gọi là Phan Tử kia lập tức khó chịu, nói: "Ngươi làm sao không chịu nghe khuyên bảo nhỉ? Trong này nước sâu lắm, ngươi còn trẻ nên sẽ khống chế không được đâu, ta chỉ là vì muốn tốt cho ngươi thôi."

"Thôi ngươi cút mẹ đi, ngươi nghĩ nhặt nhạnh chỗ tốt đúng không?"

Hai người tranh nhau mà mặt đỏ tới mang tai, lúc này có người thừa dịp bọn hắn không chú ý mà vụng trộm chạy vào cánh cửa số tám.

"Vãi cả lồng! Tên kia chơi chó a!" Lúc Phan Tử kịp phản ứng thì đã trễ, hắn lập tức nổi giận quát to.

Nhưng hắn cũng không có biện pháp, vì đại môn kia đã đóng lại, chỉ có thể đem ánh mắt đặt ở cánh cửa khác.

Chương 413 - Hậu Chiêu Của Diệp Thu

Lúc này, trong cánh cửa số bốn, Lâm Thanh Trúc đang chậm rãi tiến vào nơi này.

Tại một mảnh hư không, ở bờ bên kia Lục Ngôn đã đợi nàng từ lâu.

Hai người còn chưa động thủ mà bên ngoài Vân Đỉnh sơn đã nhiệt huyết sôi trào.

"Ha ha ha, để cho ta tới nhìn xem trận quyết đấu này đến cùng có bao nhiêu người đang chăm chú."

Có người nhìn lại thì thấy đám người lít nha lít nhít vây quanh ở phía trước màn sáng mà lập tức giật nảy mình.

Lúc trước Bổ Thiên giáo cùng Chí Tôn điện mâu thuẫn thì tất cả mọi người ở đây đều đã thấy. Mà điểm bộc phát giữa hai giáo liền nằm tại trên thân hai người này.

Mặc kệ là phương nào thắng thì một phương khác tuyệt đối sẽ mất hết mặt mũi.

Cố Kiếm Sưởng lúc này cũng nín thở, Chí Tôn điện có thể đòi lại mặt mũi hay không liền trông cậy vào Lục Ngôn.

Lúc trước nhiều lần giao đấu, Chí Tôn điện đều bị thất bại, cuối cùng bây giờ cũng đã tới trận quyết đấu mấu chốt nhất, vậy làm sao người ta có thể không bị căng cứng tinh thần.

Bên phía Bổ Thiên giáo, đám người cũng là mười phần khẩn

trương. Cứ việc bọn hắn có ba vị đệ tử đều tiến vào cửa ải vấn đỉnh, nhưng lực chú ý vẫn nằm ở trên thân Lâm Thanh Trúc.

Minh Nguyệt đứng tại bên người Diệp Thu, ôn nhu nói ra: "Sư đệ, ngươi nói xem tên Lục Ngôn kia rõ ràng đã bại dưới tay Lâm sư điệt một lần, vậy tại sao hắn lại không hề lo lắng mà còn dám quyết đấu cùng nàng? Có phải là do hắn đã tìm được phương pháp phá giải chiêu thức của nàng, cho nên hắn mới có lòng tin như vậy?"

Minh Nguyệt lo lắng cũng có chút ít đạo lý, bởi vì từ biểu hiện của Lục Ngôn liền có thể nhìn ra hắn có chuẩn bị mà đến.

Hai người làm đối thủ cho nên khẳng định là đã hiểu rõ phong cách chiến đấu của nhau. Mà Lục Ngôn đã có lòng tin như vậy thì chứng tỏ hắn có át chủ bài hóa giải kiếm quyết của Lâm Thanh Trúc.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, phủi đi lòng tin của Cố Kiếm Sưởng mà nói ra: "Sư tỷ, ngươi không cần lo lắng, bọn hắn có chỗ chuẩn bị thì ta cũng có."

"Hả?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức sững sờ, ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng tò mò nhìn qua.

Chẳng lẽ Diệp Thu lại dạy cho Lâm Thanh Trúc bí pháp cường đại gì nữa sao?

Đó sẽ là loại chiêu số gì?

Đám người lập tức nhao nhao suy đoán, nhất thời có chút mong đợi.

"Có ý tứ, xem ra lần này lại có trò hay để nhìn rồi." Tề Vô Hối cười tà ác một tiếng.

Hắn từng làm đối thủ cũ của Diệp Thu cho nên hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn về thực lực của Diệp Thu.

Gia hỏa này chưa từng khiến cho người ta thất vọng về thực lực của hắn, xem ra hắn đã sớm làm tốt chuẩn bị, ta một hồi nữa phải nghĩ cách nhục nhã Chí Tôn điện thôi.

"Ha ha ha, nếu như Lâm sư điệt có thể thông qua, cộng thêm Liễu sư điệt và cả tiểu nha đầu kia nữa, vậy Bổ Thiên giáo chúng ta tại đại hội luận đạo ở Vân Đỉnh sơn lần này chẳng phải sẽ có ba vị đệ tử đăng đỉnh sao?" Lúc này Dương Vô Địch hưng phấn nói.

Lần này đến đây có thể nói là Bổ Thiên giáo đã đánh ra danh tiếng, xem như đã triệt để thành danh. Như vậy tại đại hội thu đồ năm sau khẳng định là người đông nghìn nghịt, thiên chi kiêu tử ở các nơi trên thế giới đều sẽ mộ danh Bổ Thiên giáo mà tới.

Nếu như Lâm Thanh Trúc có thể đoạt giải nhất, vậy thì hiệu quả sẽ càng cao hơn. Đến thời điểm đó bọn hắn cũng có thể đi theo nhặt nhạnh một đợt thiên tài làm đệ tử, thế thì thật quá sảng khoái.

Trước mắt ba vị đệ tử kia của Bổ Thiên giáo đều có tiềm năng đoạt giải nhất. Lâm Thanh Trúc cùng Liễu Thanh Phong thì không cần nói đến, chỉ là tiểu Linh Lung khởi xướng bão tố thì đoán chừng Hạc Vô Song cũng đều gánh không được.

Lần này hẳn là ổn định rồi!

Mạnh Thiên Chính lộ ra nụ cười vui mừng, nhưng lại đề nghị: "Chúng ta vẫn là chớ có cao hứng quá sớm, bởi vì người có thể đạt tới tầng này đều không phải là loại lương thiện, đến cùng có mấy người có thể tấn cấp còn phải nhìn xem mới biết rõ."

Đám người nhẹ gật đầu, lập tức đem ánh mắt nhìn về phía màn sáng.

Tại một mảnh Hư Vô, Lâm Thanh Trúc cầm trong tay cầm Tử Hà kiếm, lặng lẽ nhìn chăm chú vào Lục Ngôn.

Nàng không có sử dụng Đế Kiếm, bởi vì thanh Tử Hà kiếm này đại biểu cho Tử Hà phong, nó có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Năm đó sư tổ của nàng đã dùng thanh kiếm này để sáng tạo ra nhiều cái truyền thuyết, nàng hôm nay cũng muốn dùng nó để đoạt lại vinh dự đã từng thuộc về Tử Hà phong, cho nên nàng mới không cân nhắc sử dụng Đế Kiếm.

Chương 414 - Thế Không Thể Đỡ

Hai người giằng co một hồi, Lâm Thanh Trúc chậm rãi rút ra Tử Hà kiếm, lạnh lùng nói: “Tới đi!”

Lục Ngôn phía đối diện cũng rút ra sát đao, trận quyết đấu này hắn đã chờ mấy tháng, đã sớm không chờ nổi. Lúc trước mất đi tôn nghiêm, hôm nay hắn muốn toàn bộ đánh trở về.

Chỉ thấy Lục Ngôn rút ra sát đao về sau, trong chốc lát một cỗ đao ý bá đạo liền lao tới, lực lượng Vô Cự cửu phẩm triệt để bộc phát ra.

“Bắt đầu rồi!”

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, đám người vây xem cũng đi theo cuộc chiến đấu này mà hô hấp bắt đầu trở nên chặt chẽ.

Một sợi đao quang xẹt qua trời cao, Lục Ngôn xuất thủ trước.

Một đao vượt ngang hư không mà bổ tới, lực lượng vô cùng bá đạo hung mãnh đụng vào trên thân Tử Hà kiếm.

Thân thể Lâm Thanh Trúc chấn động, cánh tay nàng bị chấn cho run lên.

Trong lòng nàng giật mình, không nghĩ tới chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà thực lực của Lục Ngôn lại tăng lên kinh người như thế.

Nhưng Lâm Thanh Trúc cũng không có để trong lòng, nàng lắc lắc cánh tay, nói: “Xem ra ngươi trong mấy tháng này cũng không có gì tiến bộ.”

Vừa dứt lời, Lâm Thanh Trúc sử dụng chiêu tuyệt trần trảm quét tới.

Lục Ngôn đối với một chiêu này đã sớm rõ như lòng bàn tay mà lập tức bổ ngang đao một cái để cản lại.

“Hừ, loại chiêu thức này ngươi đều đã dùng nát, ngươi liền không có một chút chiêu mới gì sao?” Lục Ngôn khinh thường nói: “Nếu như ngươi còn muốn dùng loại chiêu thức này để đánh bại ta thì ngươi đã suy nghĩ nhiều rồi.”

Lục Ngôn lại lần nữa lấn người chém tới, trong chốc lát đao quang kiếm ảnh tấp nập hiện lên.

Không đến thời gian vài phút, hai người đã đối chọi mấy trăm chiêu, gần như bất phân thắng bại.

Bọn họ vẫn đang thăm dò lẫn nhau với ý đồ tìm tới đột phá khẩu, nhưng song phương đều có kinh nghiệm chiến đấu quá phong phú, căn bản không có một chút sơ hở.

Sau một kiếm quét ngang đánh lui Lục Ngôn, ngón tay Lâm Thanh Trúc xẹt qua Tử Hà kiếm, một cỗ kiếm ý băng lãnh thấu xương lao tới, trong chốc lát bầu trời đã bị nhuộm đỏ.

“Tu La Trảm!”

Đám người nhận ra đây chính là chiêu Tu La Trảm mà lúc trước Lâm Thanh Trúc đã sử dụng để đánh bại Lục Ngôn.

Địa Sát Tu La đến từ Cửu U, há ra cái miệng to như chậu máu, ma thế kinh thiên trong chốc lát liền hình thành.

“Lại là một chiêu này!” Trông thấy một màn này, Lục Ngôn liền sầm mặt lại.

Hắn biết Lâm Thanh Trúc đã không muốn đánh lâu dài nữa mà

muốn dùng một chiêu để phân định thắng thua.

Nhưng nếu là ở mấy tháng trước hắn có lẽ sẽ e ngại chiêu này, tuy nhiên bây giờ thì không.

Lục Ngôn cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn bỗng nhiên rút đao bổ ra, một cỗ đao thế càng thêm huyết tinh bá đạo lập tức hình thành.

Đó là một cỗ lĩnh vực phong bạo cực hạn, quét sạch toàn bộ không gian Hỗn Độn, tại phía trên Tu La bỗng nhiên xuất hiện một con Thao Thiết.

"Thao Thiết Thịnh Yến!"

Đám người liền giật mình, Lục Ngôn vậy mà cũng học được chiêu Thao Thiết Thịnh Yến, mà lại nhìn xem trình độ nắm giữ thì còn cao hơn so với Vãn Phong, căn bản không phải là một cái cấp độ.

Vô luận là uy lực hay là khí thế thì Lục Ngôn đều thắng qua Vãn Phong mấy chục lần.

Như vậy so sánh xuống, Tu La Trảm của Lâm Thanh Trúc ngược lại hơi rơi xuống hạ phong. Bởi vì con Thao Thiết kia có năng lực thôn phệ cực mạnh, cả hai va chạm nhau Tu La sát khí lại bị nuốt mất.

Trông thấy một màn này, Lâm Thanh Trúc lập tức giật mình, nàng rốt cuộc cũng minh bạch vì cái gì Lục Ngôn lại có lòng tin có thể đánh bại nàng như vậy.

Thì đây là "lễ vật" mà hắn chuyên môn chuẩn bị cho ta!

"Ha ha ha, xem ra cao đồ của Tử Hà Phong cũng chỉ như vậy mà thôi." Trông thấy một màn này, mặt mo căng cứng của Cố Kiếm Sưởng rốt cục đã nở một nụ cười mà trào phùng.

Ông ta chờ đợi thời khắc này đã rất lâu rồi, rốt cục cũng được nở mày nở mặt một hồi.

Đối mặt sự trào phúng của Cố Kiếm Sưởng cũng không có người đáp lại, mà là tiếp tục chú ý trận chiến đấu.

Chỉ thấy Tu La cùng Thao Thiết sau khi va chạm thì bầu trời liền bộc phát ra tia lửa chói lọi, trong lúc nhất thời Lâm Thanh Trúc liền bị đánh lùi mấy trăm bước, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Tu La Trảm không hề bại bởi Thao Thiết Thịnh Yến, nhưng nó có một cái nhược điểm trí mạng đó là có thể bị Thao Thiết Thịnh Yến thôn phệ tinh lực. Thao Thiết Thịnh Yến càng giống như là khắc tinh của Tu La Trảm.

Sau khi chiếm thượng phong, Lục Ngôn rốt cục lộ ra dáng vẻ tươi cười.

“Lâm Thanh Trúc, hôm nay ngươi tất thua không thể nghi ngờ.”

“Những sỉ nhục mà ngươi đã từng cho ta hôm nay ta muốn trả lại cho ngươi gấp trăm lần.”

Nói xong hắn lại chém tới một đao, con Thao Thiết kia lại há ra cái miệng to như chậu máu và lao về phía Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc không dám khinh thường mà thân hình lóe lên, tránh thoát một kích này.

Tuy nhiên, nếu như nàng không cách nào giải quyết con Thao Thiết này thì thắng bại của trận chiến đấu này nàng căn bản không có cách nào cải biến.

Chương 415 - Chấn Nhiếp Toàn Trường

Khí chất toàn thân Lâm Thanh Trúc lập tức lạnh lùng xuống.

Chỉ thấy nàng chậm rãi nhắm mắt lại, Tử Hà kiếm trong tay bỗng nhiên chỉ hướng bầu trời.

Trong chốc lát, mây đen dày đặc, một tia chớp xẹt qua trời cao, phương viên trăm dặm thoáng như yên lặng.

"Đó là cái gì?"

Đám người xem xét, chỉ thấy mảnh hư vô kia bỗng nhiên mở ra một cánh cửa.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chấn kinh, vì đó là một màn vô cùng quen thuộc, phảng phất như ngay tại hôm qua.

Đứng tại phía trên bầu trời là một đạo thân ảnh áo trắng tuyệt đại phong hoa, tựa như Tiên nhân hàng thế vậy.

"Nhất kiếm khai thiên môn!"

"Cái này sao có thể. . ."

Giờ khắc này toàn trường đều đã sôi trào, tất cả mọi người rốt cuộc đã áp chế không nổi nội tâm rung động, ánh mắt ai nấy đều đồng thời nhìn về phía Diệp Thu.

Nhìn xem kia hắn thong dong lạnh nhạt, khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, phảng phất như một vị Thần Linh cao cao tại thượng.

Tất cả mọi người ở đây không ai không biết rõ chiêu kiếm kinh thiên này đã từng do ai xuất thủ.

"Nhất kiếm khai thiên môn!" Lúc này mặt mo của Cố Kiếm Sưởng cũng đã đen lại.

Ông ta đã sớm nghe nói Diệp Thu có một chiêu kiếm có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, hoàn toàn xứng đáng là thần kỹ.

Trước đây Diệp Thu đã một kiếm trảm Thiên Cơ Tử, Công Tôn Lệ đều sử dụng chiêu kiếm này. Người trong Đông Hoang cơ hồ không ai không biết rõ chiêu kiếm này của hắn.

Nhưng mà chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu vậy mà lại đem chiêu kiếm này truyền thụ cho Lâm Thanh Trúc.

Điều này khiến cho Cố Kiếm Sưởng lúc đầu có lòng tin mười phần, trong chốc lát đã từ núi cao ngã xuống đáy cốc, lòng như tro nguội.

Lâm Thanh Trúc đánh ra một kiếm này để cho toàn trường lập tức sôi trào.

Nhìn xem bọn hắn mang biểu tình khiếp sợ mà Diệp Thu chỉ cười nhạt một tiếng, trầm mặc không nói.

Sớm tại một tháng trước Diệp Thu liền đã vì đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn mà làm chuẩn bị, giúp cho Lâm Thanh Trúc có một vũ khí bí mật, đó chính là chiêu kiếm này.

Đây thuộc về kiếm quyết thần cấp, nếu như cho nàng tu luyện cả bộ thì ngộ tính của nàng căn bản không đầy đủ, do vậy Diệp Thu đã đơn giản hóa mà từ bên trong lấy ra một chiêu, rồi kết hợp với lĩnh ngộ của hắn mà một lần nữa diễn hóa ra nhất kiếm khai thiên môn đã giảm xuống độ khó và truyền cho Lâm Thanh Trúc.

Mặc dù là phiên bản đơn giản hóa, nhưng thần kỹ chính là thần kỹ, uy lực của nó căn bản không phải bí pháp Thiên giai bình thường có thể so sánh được.

Chỉ nhìn xem phía trên mảnh Hỗn Độn là một cánh cửa mở rộng, tất cả mọi người tại hiện trường đều chấn kinh không thôi.

"A, không nghĩ tới Lâm sư điệt lại có ngộ tính cao như thế, ngay cả thần kỹ bực này mà nàng đều có thể khống chế được."

"Mặc dù giờ phút này nhìn xem nàng còn không có thành thạo, nhưng cái thần kỹ này vừa ra thì thắng bại cơ hồ đã quyết định."

Mạnh Thiên Chính mang mặt mũi tràn đầy rung động nói.

"Tốt." Tề Vô Hối càng là vỗ đùi hô tốt, nội tâm hắn đang kích động ghê gớm. "Ha ha ha, đứa nhỏ này từ nhỏ ta đã cảm thấy nàng có tiềm năng, quả nhiên là vậy."

Tề Vô Hối ma quyền sát chưởng, đã làm tốt chuẩn bị trang bức, một hồi liền nhìn hắn như thế nào trào phúng Chí Tôn điện. Hắn đợi lâu như vậy liền chỉ đợi đến giờ khắc này.

Lâm Thanh Trúc yên lặng quá lâu làm cho tất cả mọi người cho rằng nàng thường thường không có gì lạ, nhưng ai có thể nghĩ nàng bỗng nhiên đưa đến một tay như vậy, một tiếng hót lên làm kinh người, trực tiếp đem tất cả mọi người sợ choáng váng.

"Sư đệ, không nghĩ tới ngươi lại đem một kiếm này truyền cho sư điệt, chắc ngươi cũng đã khổ tâm một phen rồi nhỉ?" Minh Nguyệt khẽ cười nói.

Nàng nhìn xem một đạo dáng người tuyệt đại phong hoa bên trong màn sáng mà trong lòng cũng là hết sức vui mừng.

Nàng cũng càng ngày càng bội phục Diệp Thu, vì thần kỹ bực này mà hắn lại có thể bỏ được mà truyền cho đệ tử. Dạng lòng dạ

rộng lớn như thế, vô tư kính dâng như vậy quả thật để cho người ta phải bội phục.

Có lẽ cũng chỉ có Diệp Thu mới có thể làm được dạng chân sư như này, vì người thường đều là có tư tâm, mà người tu đạo cũng không ngoại lệ.

Diệp Thu quay đầu nhìn Minh Nguyệt một cái, nói: "Sư tỷ, nếu như ngươi muốn học thì ta cũng có thể dạy ngươi."

Minh Nguyệt nghe vậy mà trong lòng run lên, có chút khẩn trương nhìn thẳng Diệp Thu một chút, có cảm giác tim đập thình thịch.

Nàng giật mình, do dự một chút, nói: "Thôi được rồi, ta đối với kiếm đạo không có gì hứng thú."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Thu một chút, vì bọn họ kinh ngạc với cảm giác áp bách từ chiêu nhất kiếm khai thiên môn tạo thành, lại vừa nghi nghi ngờ hắn vì sao có thể bỏ được mà đem Kiếm Quyết nghịch thiên bực này truyền cho đệ tử.

Chương 416 - Ám Thủ

"Không. . . Chuyện này không có khả năng, tiểu nha đầu này làm sao lại học được kiếm quyết bực này?" Cố Kiếm Sưởng sắc mặt càng là đen như đít nồi thốt lên.

Ông ta nghìn tính vạn tính mà lại không có tính tới Diệp Thu sẽ chơi như vậy.

Chẳng lẽ hắn đối với đồ đệ thật sự không tàng tư gì sao?

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn Cố Kiếm Sưởng một cái, nói:

"Không có cái gì là không có khả năng hết. Thiên địa sinh có, từ có sinh không, vạn cổ tuế nguyệt cuối cùng cũng chạy không khỏi một vòng Hoàng Thổ, một sợi bụi bặm."

"Ngươi có hết thảy, sinh mang không đến, chết mang không đi, cuối cùng cũng sẽ theo ngươi mà đi. Cho nên mới ra đời một loại gọi là Truyền thừa."

"Truyền thừa. . ." Lời này vừa nói ra, Cố Kiếm Sưởng lập tức run lên, lảo đảo lui về sau hai bước.

Ông ta quay đầu nhìn về phía Thanh Diệu đạo nhân, trong mắt có chút mê mang.

Nhớ tới trước đây khi ông ta đem Chí Tôn điện truyền cho Thanh Diệu đạo nhân thì cũng có ẩn giấu một tay.

Chiêu Thao Thiết Thịnh Yến kia Cố Kiếm Sưởng cũng không có dạy cho Thanh Diệu đạo nhân, mà chỉ dạy cho Văn Phong với Lục Ngôn.

Bởi vì hai người này đối với hắn không có uy hiếp, mà Thanh Diệu đạo nhân lại là cường giả Giáo chủ cảnh đỉnh phong, đối với ông ta có nhất định uy hiếp, cho nên ông ta mới không có truyền.

Một đôi sư đồ này cũng thật có ý tứ, liền giống như Công Tôn Lệ và Thiên Cơ Tử trước đây.

Làm sư tôn mà lại đối với đệ tử có lòng cảnh giác, làm đệ tử mà lại cảm thấy sư tôn bất công, có thành kiến với nhau, trong lòng đều có ngăn cách.

Có câu chuyện xưa kể rằng, cha không từ thì con bất hiếu. Khả năng chính là cái đạo lý này đi.

Nhân tính là loại đồ vật rất khó suy nghĩ, Cố Kiếm Sưởng tựa hồ cũng ý thức được vừa rồi khi Vãn Phong thi triển Thao Thiết Thịnh Yến thì bên trong ánh mắt Thanh Diệu đạo nhân có sự thất lạc.

Hiển nhiên trong lòng Thanh Diệu đạo nhân đã bắt đầu hoài nghi chính mình thân là đại đệ tử nhưng có thật sự là truyền nhân trong lòng Cố Kiếm Sưởng hay không?

Gặp vậy Diệp Thu cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói:

"Vị đồ nhi này của ta là đại đệ tử của Tử Hà phong chúng ta, sau này nàng sẽ là người thừa kế chức thủ tọa. Ta có một thân bản lĩnh thì sao lại có thể không truyền cho nàng được, vì nàng chính là truyền nhân của ta."

"Nếu trong tương lai có một ngày ta chết đi, vậy một thân truyền thừa của ta chẳng phải cũng muốn theo ta mà đi, vậy ta làm sao có thể tự đoạn truyền thừa được? Thế thì ta nào có mặt mũi đi đối mặt với lịch đại tổ sư của Tử Hà phong?"

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng a! Lâm Thanh Trúc chính là đại đệ tử, là người thừa kế chức vị thủ toạ trong tương lai, vậy có đạo lý gì mà không truyền cho nàng kiếm quyết chứ?"

"Nếu như người nào cũng đều nghĩ đến việc lưu lại thủ đoạn, vậy sẽ chỉ làm cho truyền thừa càng truyền càng nhỏ, thẳng đến cuối cùng chỉ sợ mạch truyền thừa sẽ bị hủy."

Mỗi người nói một kiểu, đối với Lâm Thanh Trúc vì sao có thể chưởng khống thần kỹ ngay từ đầu rất nhiều người rất khiếp sợ, bây giờ nghe xong lập tức hiểu ra.

Nàng thân là đại đệ tử của Tử Hà phong, vậy có lý do gì Diệp Thu không dạy nàng thần kỹ?

Cũng không phải tất cả Tiên gia thánh địa đều giữ hàng giống như Bất Lão sơn, Chí Tôn điện, sư đồ với nhau mà mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Phần lớn sư đồ đều có tình cảm rất tốt.

Người nói vô ý, người nghe hữu ý. Thanh Diệu đạo nhân nghe được một câu nói kia mà sắc mặt lập tức trầm xuống. Cố Kiếm Sưởng cũng là như thế.

Gặp vậy Diệp Thu liền âm thầm vui mừng. Hắn nhận thấy đôi thầy trò này chắc chắn đã sinh ra khoảng cách.

Thanh Diệu đạo nhân vẫn luôn trầm mặc không nói, giờ phút này sắc mặt ông ta vô cùng âm trầm, không biết rõ đang suy nghĩ cái gì.

"Ha ha ha ha. . ." Diệp Thu cười to một tiếng, ném một cái ánh mắt làm không tệ đối với Mạc Nghĩa sau lưng Thanh Diệu đạo nhân.

Vừa rồi Mạc Nghĩa đã lặng lẽ nói cho Diệp Thu sự tình Cố

Kiếm Sưởng không có truyền cho Thanh Diệu đạo nhân chiêu Thao Thiết Thịnh Yến. Diệp Thu vừa biết được tin tức này thì lập tức vui vẻ, hắn không nghĩ tới tiểu lão đầu này lại có tâm trả thù lớn như thế khi trực tiếp gây mâu thuẫn cho đôi thầy trò kia, nhằm tan rã sự đoàn kết nội bộ của Chí Tôn điện để báo mối thù cụt tay.

Đối với thỉnh cầu của Mạc Nghĩa thì Diệp Thu làm thế nào có khả năng không lấy giúp người làm niềm vui chứ.

Có Diệp Thu nói ra những lời này, Mạc Nghĩa lại ở bên tai Thanh Diệu đạo nhân thêm mắm thêm muối một phen, để cho oán khí trong lòng Thanh Diệu đạo nhân trong nháy mắt càng phát ra mãnh liệt.

Nhìn đến đây Diệp Thu cười nhạt một tiếng rồi quay người rời đi. Hắn không có hứng thú đối với mâu thuẫn của Chí Tôn điện, chỉ là trong lúc rảnh rỗi xem một chút náo nhiệt mà thôi. Sau đó Mạc Nghĩa muốn làm gì cũng đều không có liên quan tới hắn.

Chương 417 - Bại Tướng

Ánh mắt Diệp Thu trở lại Vân Đỉnh sơn.

Dưới một mảnh Hư Vô chi địa, Lâm Thanh Trúc tuyệt thế độc lập, dẫn một kiếm từ trời xanh mà đến, phảng phất như một vị tiên tử giáng lâm thế gian.

Trong chốc lát, đạo Thiên môn kia đột nhiên mở rộng, lực lượng khủng bố đến từ trời xanh rơi xuống.

Lục Ngôn lập tức biến sắc, cả khuôn mặt trở nên tái nhợt bất lực, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Hắn không nghĩ ra vì cái gì Lâm Thanh Trúc lại có thể nắm giữ thần kỹ bực này mà hắn thì không có.

Cảm giác áp bách kia đơn giản chính là đả kích cực lớn, không đến trong chốc lát huyết khí của Thao Thiết lập tức giảm đi không ít, khí thế của nó cũng lập tức bị nghiền ép cho ảm đạm xuống.

Lục Ngôn tràn đầy vẻ không tin tưởng, nói: "Không, không có khả năng. Ta không tin đây là sự thực. Ngươi làm sao có thể nắm giữ thần kỹ nhất kiếm khai thiên môn chứ . ."

Lâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn hắn, nói:

"Không có cái gì là không có khả năng hết. Thế giới này chính là kỳ diệu như vậy."

"Tầm mắt của ngươi quyết định độ cao của ngươi, bảo thủ sẽ không thể mang cho ngươi cái gì tốt mà ngược lại còn khiến cho ngươi dần dần đánh mất bản thân."

"Hôm nay một kiếm này là vì để cho ngươi minh bạch cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân."

Lâm Thanh Trúc lạnh lùng đáp lại, cũng không cùng Lục Ngôn tiếp tục nói nhảm, sau đó lại chém xuống một kiếm.

Trong chốc lát, kiếm khí vạch phá trời cao, lực lượng đến từ trời xanh kia lại lao tới.

Không đến một hơi thở, hư ảnh Thao Thiết đã trực tiếp bị đánh nát, không hề có lực hoàn thủ.

Huyết khí phiêu linh đầy trời, sắc mặt Lục Ngôn là một mảnh tái nhợt. Theo hư ảnh Thao Thiết bị đánh tan, trong nháy mắt hắn cũng bị phản phệ.

"Phụt!!!"

Lục Ngôn phun ra một ngụm tiên huyết, trong nháy mắt hướng phía dưới ngã xuống, ánh mắt trở nên tuyệt vọng.

Hắn muốn giãy dụa, muốn phản kháng, thế nhưng tại trước mặt thần kỹ cho dù hắn có thêm nhiều thủ đoạn hơn nữa thì cũng không cải biến được sự thật này.

"Không. . . Ta không có khả năng thất bại như vậy."

Lục Ngôn giãy dụa, lại một lần nữa đứng lên, đôi mắt đỏ bừng. Tâm tính cao ngạo không cho phép hắn lần thứ hai trải qua loại thất bại này.

Lục Ngôn muốn tìm về tôn nghiêm mà trước đây bị đánh bại mất hết. Hắn vốn cho rằng lần này có thể triệt để chiến thắng Lâm Thanh Trúc, nhưng không nghĩ tới hắn lại nghênh đón thêm một lần thất bại.

Lần thất bại này so với lần trước còn đả kích hắn thê thảm

đau đớn hơn. Hắn không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Lục Ngôn chậm rãi giơ lên sát đao trong tay, móc ra một viên đan dược khôi phục ăn vào, hắn còn muốn tái chiến một trận.

Nhìn xem Lục Ngôn không cam lòng thất bại, Lâm Thanh Trúc chỉ lãnh đạm cười một tiếng, nói: "Xem ra ngươi vẫn rất không phục. Đã như vậy ta hôm nay liền thu phục ngươi."

Trong chốc lát, Lâm Thanh Trúc đột nhiên đánh tới, một kiếm trảm lui Lục Ngôn ra xa vài trăm mét.

Công kích này hắn căn bản không thể chống đỡ được, bởi vì trọng thương mà chỉ dựa vào một viên đan dược bình thường thì căn bản không cách nào khỏi hắn.

Cứ việc Lâm Thanh Trúc không có lần nữa sử dụng chiêu nhất kiếm khai thiên môn, nhưng ở phía dưới kiếm pháp tinh diệu vô cùng của nàng, Lục Ngôn rất nhanh lại một lần nữa thua trận.

Chỉ thấy hắn bị Lâm Thanh Trúc một cước đạp bay ra ngoài vài trăm mét, hung hăng đụng vào một cái cột đá, hắn đau đớn thét lên rồi gục ngã.

Lục Ngôn nằm rạp trên mặt đất, hai mắt đỏ bừng, giãy dụa không ngừng, lại một lần nữa chật vật đứng lên.

Trong mắt hắn tràn đầy sự phẫn nộ, gầm thét nói: "Ta không có khả năng thua, ngươi chết đi cho ta. . ."

Lần này là Lục Ngôn chủ động phát ra công kích, chỉ tiếc tại thời khắc sát đao sắp đánh tới Lâm Thanh Trúc, thanh Tử Hà kiếm băng lãnh vô cùng đã trước một bước đâm vào thân thể của hắn, trực tiếp tới một kiếm lạnh thấu tim.

"Phụt!!!"

Lục Ngôn lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hắn chồng chất vết thương nên rốt cục đã vô lực ngã xuống, tay cầm sát đao cũng nới lỏng ra.

Theo một đạo hào quang chiếu xuống, thân ảnh Lục Ngôn trực tiếp biến mất khỏi Vân Đỉnh sơn.

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, hư không rung chuyển một trận, một đạo thân ảnh hiện ra.

"Ngôn nhi. . ." Thanh Diệu đạo nhân vội vã chạy lên, chậm rãi đỡ lấy Lục Ngôn.

"Sư tôn, thật xin lỗi, đệ tử. . . thua rồi." Giờ khắc này, cái đầu cao ngạo của Lục Ngôn rốt cục đã cúi xuống.

Thanh Diệu đạo nhân trầm mặc, Lục Ngôn hai lần bị đánh bại nên hắn tựa hồ lòng tự tin của hắn đã bị đánh sập, ánh mắt hắn đã không còn ánh sáng mà ảm đạm xuống.

Chương 418 - Sảng Khoái

“Không có chuyện gì đâu Ngôn Nhi. 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, hôm nay bại trận ngày khác chúng ta lại đoạt về gấp trăm lần. Ngươi phải tỉnh lại, không có khả năng cứ như vậy sụp đổ.” Thanh Diệu đạo nhân an ủi Lục Ngôn.

Ông ta không vô tình giống như Cố Kiếm Sưởng, Lục Ngôn chính là đệ tử kiệt xuất nhất của ông ta, đối đãi hắn như con ruột, vậy sao ông ta có thể để hắn cứ như vậy sụp đổ được.

“Không có hy vọng...” Lục Ngôn cười khổ nói.

Thông qua trận quyết đấu hôm nay hắn đã triệt để minh bạch chính mình không có khả năng lại là đối thủ của Lâm Thanh Trúc.

Đạo tâm của Lục Ngôn đã bị hao tổn, lòng tự tin cũng bị đánh mất hết, hắn đã không còn Vô Địch chi tâm nữa, và cũng sẽ không còn động lực lên cao.

Lúc này Lục Ngôn đã từ bỏ giãy dụa!

Trận quyết đấu này liên quan tới thể diện của Chí Tôn Điện cùng Bổ Thiên Giáo, Lục Ngôn bị thua thì nó liền hạ màn.

Bỏ đá xuống giếng là loại chuyện phải nói đến Tề Vô Hối, người bình thường khó mà làm được. Chiếu theo tính cách của hắn thì hắn sẽ thừa dịp ngươi bệnh mà đòi mạng ngươi.

“Ha ha ha ha..... Chậc chậc..... Chí Tôn điện liền là cái này thôi sao?”

“Đến, các ngươi lặp lại cho ta một chút trước đó các ngươi đã nói lời gì? Trí nhớ của ta không tốt lắm.”

“A, ta giống như nhớ tới……”

Tề Vô Hối chậm rãi đi đến trước mặt đội ngũ Chí Tôn Điện, mang bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ta nhớ được người nào đó đã từng nói, đệ tử của Chí Tôn Điện từng cái đều có thực học, thanh danh đều dựa vào đánh ra, không phải thổi phồng lên đúng không?”

“Ngươi……” Cố Kiếm Sưởng lập tức giận muốn thổ huyết.

Lục Ngôn nguyên bản ủ rũ cúi đầu, vừa nghe một câu nói kia thì trong nháy mắt thẹn quá hoá giận, muốn phản bác.

Vừa rồi hắn vốn đã bị trọng thương, trong lúc nhất thời không chịu được mà trực tiếp tức hộc máu.

Tề Vô Hối nhếch miệng cười một tiếng, biểu lộ đắc ý, nhìn hắn mười phần thích ăn đòn.

Nhưng lúc này tất cả mọi người ở đây đều có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác, trong lòng rất thoải mái.

Chẳng lẽ là vừa rồi Chí Tôn Điện có thái độ vênh váo đắc ý đã làm cho tất cả mọi người bất mãn?

“Aiii…… Ta vốn cho rằng các ngươi có bao nhiêu hung ác, kết quả liền là cái này.”

“Các ngươi làm ta quá thất vọng, lần sau nhớ kỹ gọi nhiều hơn mấy người, như này không đủ đánh a.”

Tề Vô Hối tức chết người không đền mạng mà nói ra, nói xong hắn liền quay người rời đi, lưu lại đám người Chí Tôn Điện mang vẻ mặt phẫn nộ nhưng lại vô lực phản bác, tâm tình hắn sảng khoái một trận.

“Quá sung sướng.”

Tề Vô Hối thật cao hứng trở lại bên trong đội ngũ, chuyện xảy ra hôm nay so với hắn cả đời này trải qua còn muốn đặc sắc hơn, nó liên tiếp đảo ngược tình thế.

Cũng không biết Tề Vô Hối là cố ý hay là vô ý, mà những lời này của hắn để cho Lục Ngôn vốn đang mê thất bản thân trong lúc nhất thời lại tìm về chính mình.

Lục Ngôn nhìn xem mặt mo tái nhợt của ân sư hắn mà rất không đành lòng, hắn muốn dù không vì mình thì cũng vì ân sư mà tranh một hơi.

Tại Vân Đỉnh Sơn hắn đã bại, nhưng về sau hắn vẫn còn có rất nhiều cơ hội, chỉ cần hắn không buông bỏ thì một ngày nào đó hắn nhất định có thể đoạt lại vinh dự đã từng thuộc về mình.

"Hừ....." Cố Kiếm Sưởng lạnh lùng nhìn thoáng qua đôi thầy trò này.

Hôm nay tại đại hội luận đạo ở Vân Đỉnh sơn Chí Tôn Điện đã mất hết thể diện. Lúc này ông ta mà còn ở lại chỗ này thì như ngồi bàn chông, chịu đựng ánh mắt chế giễu đến từ cường giả các nơi.

Cố Kiếm Sưởng làm sao có khả năng chịu được chuyện này, ông ta phất ống tay áo một cái, nghênh ngang rời đi.

"Ồ, Cố lão tiền bối, đi vui vẻ nhé, coi chừng ngã." Tề Vô Hối còn cố ý ở phía sau hô một câu, Cố Kiếm Sưởng lập tức lảo đảo một cái, kém chút từ phía trên ngã xuống.

"Vãi nồi, giết người tru tâm a!"

Nội dung cốt truyện này giống như đã từng thấy qua.

Cả đám Bổ Thiên Giáo nhìn nhau, đây không phải kịch bản của Tề Vô Hối lúc trước sao?

“Ha ha ha, Tề sư bá hôm nay giống như chơi vẫn rất vui vẻ.”

“Nếu không vui thì lại như nào? Chẳng phải trước kia người bị nhục nhã đều là Tề sư bá sao, bây giờ rốt cục đã đến phiên ngài ấy nhục nhã người khác một lần. Nếu như không thống thống khoái khoái mà chơi thì liền thua thiệt rồi.”

Chúng đệ tử cũng là nhịn không được mà trêu chọc.

Lúc trước tại thất mạch hội võ, Tề Vô Hối biểu lộ bộ dạng ăn phân vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Bây giờ nhìn thấy hắn dung quang đầy mặt, tựa như toả sáng mùa xuân thứ hai, vui vẻ ghê gớm.

Đối với các đệ tử trêu chọc thì Tề Vô Hối tâm tình vẫn rất tốt nên cũng là ngầm cho phép.

“He he, nha đầu này cuối cùng đã cho Bổ Thiên Giáo chúng ta một bộ mặt, không phí công ta lần trước liều mình cứu giúp.” Nhìn xem trong màn hình Lâm Thanh Trúc chậm rãi bước lên đỉnh núi, Tề Vô Hối âm thầm nói.

Chương 419 - Chọn Nhầm Đối Thủ

Sau khi Cố Kiếm Sưởng rời đi, cả đám Chí Tôn điện lập tức mất chỗ dựa mà vội vàng nhìn về phía Thanh Diệu đạo nhân.

Bọn hắn phát hiện ông ta đang lặng lẽ nhìn chăm chú Cố Kiếm Sưởng rời đi, cũng không biết rõ đang suy nghĩ cái gì.

"Sư tôn, sư tổ đây là thế nào?" Lục Ngôn nghi ngờ hỏi.

Thanh Diệu đạo nhân quay đầu nhìn hắn một cái, vốn định nói cho hắn biết, thế nhưng khi nghĩ tới đây là chuyện giữa ông ta cùng Cố Kiếm Sưởng mà ông ta không muốn để cho Lục Ngôn cũng bị cuốn vào, cho nên cũng không cùng hắn giải thích cái gì.

"Đi thôi, trở về rồi hãy nói." Thanh Diệu đạo nhân hít sâu một hơi nói ra, tựa như lại già nua mấy phần, sau đó mang theo đội ngũ rời khỏi Vân Đỉnh sơn.

Hành trình lần này tại Vân Đỉnh sơn của Chí Tôn điện đã tuyên bố kết thúc, các đệ tử cơ hồ toàn quân bị diệt, 99% đệ tử đều bị tiểu Linh Lung một người đánh nằm, còn lại 1% thì bị Lâm Thanh Trúc giải quyết.

Có thể nói Chí Tôn điện lần này xem như thua ở trong tay Tử Hà phong, chứ không phải thua ở trong tay danh gia thánh địa nào khác.

Một đoạn khúc nhạc dạo ngắn này rất nhanh liền đi qua, đám người cũng không có để ý nữa mà tiếp tục chú ý tới thập cường tranh đoạt tỷ thí.

Sau khi Lâm Thanh Trúc tấn cấp, rất nhanh sau đó Hạc Vô Song cũng tấn cấp, người thứ ba tấn cấp chính là Phù Dao. Còn lại các trận tỷ thí khác vẫn khẩn trương tiến hành như cũ.

Lúc này có người chú ý tới tình huống trong cánh cửa số tám, nó vô cùng ôn hòa.

Bên trong đó là một cái thanh niên đẹp trai đang tại kể chuyện xưa cho một tiểu lo li nghe.

Trông thấy một màn này mà tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

"Hả? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nhóm chúng ta bị ảo giác sao?"

Trong đầu tất cả mọi người đều xuất hiện một dấu chấm hỏi, không hiểu ra sao.

Tại các cánh cửa khác mọi người đều đang đánh ngươi chết ta sống, kịch liệt vô cùng. Giống như vừa rồi Lâm Thanh Trúc cùng Lục Ngôn quyết đấu đến kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, đánh cho long trời lở đất, làm tất cả mọi người đều bị kích động.

Bonh họ nhìn thấy Hạc Vô Song cùng Phù Dao đều bạo phát ra thực lực kinh người, phong hoa tuyệt đại, dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép đối thủ.

Nhưng làm sao nhìn đến cánh cửa số tám này thì họa phong liền thay đổi?

Không đánh nhau còn chưa tính, làm sao còn nói về cố sự a?

"Đây là đệ tử của thánh địa nào? Hắn có lai lịch gì?" Nhìn xem nam thanh niên sưng mặt sưng mũi đang kể chuyện xưa cho tiểu Linh Lung mà có người nhịn không được hiếu kì hỏi.

"Người này ta biết, tựa như là đệ tử kiệt xuất của Thiên Long sơn, Phù Quang động, tên là Tô Lập Kiệt."

"Phù Quang động sao?" Đám người nghe xong lập tức đem ánh mắt nhìn về phía đội ngũ của Phù Quang động.

Bị nhiều người nhìn với ánh mắt kỳ quái như vậy làm cho Đại trưởng lão của Phù Quang động lập tức mặt mo xanh tím.

Mẹ nó, mất mặt quá đi!

Phù Quang động xem như triệt để thành danh, nhưng cái sự thành danh này có phương thức hơi đặc biệt. Về sau nên dứt khoát đổi tên thành ban phụ đạo cho trẻ nhỏ trước khi ngủ đi.

Người ta đến Vân Đỉnh sơn luận đạo còn ngươi lại đến kể chuyện xưa là sao?

Mặc dù nói như vậy nhưng Đại trưởng lão của Phù Quang động vẫn là rất hiểu được tâm tình của đệ tử mình lúc này.

Hắn đụng phải một tiểu lo li ngang ngược không nói lý như thế quả thật là không có cách nào nói rõ lí lẽ.

Ông ta luôn một mực chú ý tiểu Linh Lung cùng Tô Lập Kiệt chiến đấu. Ngay từ đầu bọn hắn đều coi là mình đã nhặt được một cái tiện nghi, lần này sẽ kiếm lợi lớn. Ai có thể nghĩ cái tiểu lo li mới là kẻ tàn nhẫn nhất bên trong nhóm tuyển thủ, bọn hắn đã rút trúng một cái hạ hạ sách.

Tô Lập Kiệt vào giờ phút này đều đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Mộng đẹp tấn cấp của hắn đã vỡ vụn, đành chịu khuất nhục phía dưới thanh chùy uy mãnh, bất đắc dĩ cúi đầu kể chuyện xưa cho tiểu Linh Lung, nhằm trấn an tâm tình của nàng để miễn cho bị đánh.

Cái chùy của nàng đánh người rất đau a, mặt đều bị đánh cho

sưng húp lên!

"Lại nói tại bên cạnh ngọn núi kia, trên biển sinh trưởng một đám tiểu Tinh Linh màu lam, bọn chúng tự do tự tại sinh hoạt rất vui vẻ."

Tô Lập Kiệt vừa xoa mặt vừa kể ra tiểu cố sự mà chính hắn đều chưa từng nghe qua.

Nghe hắn kể chuyện xưa, tiểu Linh Lung cười rất vui vẻ, hỏi: "Sau đó thì sao, sau đó thì sao, bọn chúng về sau thế nào? Mau nói, không thì ta sẽ đánh chết ngươi ."

Nàng giơ lên Linh Lung chùy, uy hiếp nói ra.

Tô Lập Kiệt bị hù đến thân thể run lên, mặt mũi trắng bệch.

Mẹ nó, cái này là Hổ con nhà ai, có người nào quản hay không, nàng đánh ta cũng quá đau đi, lại còn chuyên môn hướng khuôn mặt anh tuấn của ta mà chào hỏi nữa chứ!

Chương 420 - Diễn Kịch

“Sau đó trong rừng rậm đi ra một con đại quái thú, nó phá hủy gia viên của đám tinh linh.”

“Đám tinh linh cứ như vậy cách xa khu rừng mà đi tới biển cả bên cạnh.”

Vừa nói cố sự, Tô Lập Kiệt vừa quan sát cử động của Tiểu Linh Lung. Hắn gặp nàng càng nghe càng có tinh thần thì tâm tình đều hỏng mất.

Chỉ trong chốc lát mà hắn đã kể hơn mười câu chuyện xưa, nhưng nàng làm sao còn không thấy chán a?

Nghe được gia viên của đám Tinh Linh bị hủy, Tiểu Linh Lung đầu tiên là ngơ ngác một chút, lộ ra ánh mắt thất lạc, giống như quê hương của nàng cũng đã bị một con đại quái thú phá hủy vậy.

“Sau đó thì sao?” Tiểu Linh Lung ngẩng đầu hỏi, đôi mắt to tràn ngập tò mò nhìn xem Tô Lập Kiệt, ngữ khí trở nên sa sút.

“Đi vào bờ biển về sau, bọn chúng gặp một con đại hùng to lớn vô cùng, đặc biệt lợi hại và nhận nó làm lão đại. Tại phía sự dưới bảo vệ của lão đại đại hùng, bọn chúng lại chơi vui vẻ, tự do tự bên trên biển cả.”

Cố sự này nói thật quá không có trình độ, chính Tô Lập Kiệt cũng nghe không vô. Chủ yếu là do hắn lâm thời biên ra, không có cách nào làm cho không chút tì vết.

Nếu không phải hắn có đầu óc linh hoạt mà biên ra cố sự, vậy chỉ sợ hắn đã bị tiểu Linh Lung đánh thành đầu heo.

“Đại hùng sao?” Tiểu Linh Lung nghe vậy mà chậm rãi cúi đầu, nàng nhớ tới sư tôn, nhớ tới sư tỷ.

Không biết qua bao lâu, nàng lại đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Ngươi nói không tốt, muốn đánh……”

“Vãi lồng.” Tô Lập Kiệt lập tức chấn kinh.

Hắn còn không có kịp phản ứng thì linh lung chùy đã trực tiếp hướng mặt hắn đập tới.

“A!!!”

Khuôn mặt anh tuấn đẹp trai của Tô Lập Kiệt lập tức bị nện thành diện mục dữ tợn, răng đều rụng mất mấy cái.

“Hu hu hu……”

Hắn khóc thành tiếng, đường đường nam nhi bảy thước mà hôm nay lại bị một đứa nhỏ đánh cho răng rơi đầy đất, thật sự vô cùng nhục nhã.

“Có người nào quản nàng hay không? Cứu mạng a……”

Tô Lập Kiệt điên cuồng muốn chạy trốn ra nơi này, hắn rốt cuộc nhẫn nhịn không được loại tra tấn này.

Nếu như hắn bại bởi người trong cùng thế hệ thì hắn còn có thể tiếp nhận, nhưng hắn lại bại bởi một cái tiểu lo li và hơn nữa còn bị đánh cho không hề có lực hoàn thủ.

Như vậy về sau hắn còn thế nào lăn lộn giang hồ, tương lai mặt mũi đi hỏi vợ cơ hồ không có.

“Muốn chạy ư?” Gặp Tô Lập Kiệt muốn chạy trốn khỏi nơi này, Tiểu Linh Lung cười hì hì nhào tới, một cước giẫm hắn xuống mặt đất.

“Ta giẫm chết ngươi, giẫm chết ngươi! Cái tội dám loạn biên này!”

Trông thấy một màn này, bên ngoài Vân Đỉnh sơn hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Không biết qua bao lâu, có người rốt cục nhịn không được mà cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha..... Chết cười ta rồi. Ngay từ đầu ai cũng cho rằng tiểu nha đầu này là người dễ bắt nạt nhất mà đều muốn nhặt nhạnh chỗ tốt, kết quả lại phát hiện chính mình đã chọn lấy một đối thủ tàn nhẫn nhất. Bởi vậy có thể thấy được Tô Lập Kiệt này rất ngu, vừa lên liền chọn nhầm đối thủ.”

Một màn buồn cười như vậy để cho tất cả mọi người ở đây đều vui vẻ.

Trong lúc nhất thời, Phù Quang Động trực tiếp trở thành trò cười của tất cả mọi người.

Khả năng là Tô Lập Kiệt không biết hắn tại một đoạn tương lai nào đó vẫn như cũ sẽ bị người ta lấy chuyện này để nhắc đến.

Đó là năm xưa lúc Linh Lung Đại Đế tuổi còn nhỏ luận đạo tại Vân Đỉnh sơn, nàng gặp được một nam thanh niên có tướng mạo tuấn dật kể chuyện xưa cho nghe.

Bởi vì hắn kể không tốt mà đã trêu đến Linh Lung Đại Đế giận dữ và bị nàng hành hung một trận, trực tiếp bị đánh thành đầu heo.

Nhân quả này quá lớn a!

“Nhanh kể thật hay cho ta, không thì ta sẽ đánh chết ngươi.” Tiểu Linh Lung đạp mạnh một trận rồi tóm lấy Tô Lập Kiệt.

Nam nhi lớn như vậy mà giờ phút này lại khóc: “Mẹ ơi, ta không muốn chơi nữa, ta muốn về nhà……”

Tiểu Linh Lung thấy vậy lập tức lộ ra ánh mắt ghét bỏ.

Nàng chỉ là hung hổ chứ không có nghĩa là nàng ngốc.

Gia hỏa này một bụng ý nghĩ xấu, vừa rồi lúc tiến vào đã khi dễ nàng tuổi còn nhỏ mà còn muốn lừa bịp nàng. Nếu không phải Tiểu Linh Lung phản ứng nhạy bén thì đã trúng kế của hắn.

“Không có ý nghĩa, ngươi đi đi, không chơi với ngươi nữa.” Trông thấy Tô Lập Kiệt khóc đến tê tâm liệt phế, tiểu Linh Lung cũng là không đành lòng mà trực tiếp ném hắn xuống mặt đất, chuẩn bị đi tìm sư tỷ để chơi.

Khi nàng vừa quay lưng lại thì tiếng khóc của Tô Lập Kiệt liền im bặt, trong nháy mắt hắn đã lộ ra vẻ tươi cười.

“Trời không phụ người có lòng a, rốt cuộc ta đã đợi được cơ hội ngàn năm một thuở này.” Tô Lập Kiệt âm thầm vui mừng, hắn diễn nửa ngày chỉ vì đợi đến giờ khắc này để bộc phát.

Chỉ thấy hắn lập tức rút ra bảo kiếm, trong chốc lát một cỗ kiếm ý kinh thiên, băng lãnh thấu xương đã xuất hiện.

Bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ thì Tô Lập Kiệt liền thi triển bí thuật từ phía sau lưng đánh lén tiểu Linh Lung, muốn trong một chiêu đánh bại nàng.

Chương 421 - Tiên Y Tái Hiện

“Không tốt! Linh Lung gặp nguy hiểm.”

Biết người biết mặt không biết lòng, Tiểu Linh Lung quả thực là tuổi còn nhỏ, tâm tư đơn thuần, nàng làm sao biết mới vừa rồi Tô Lập Kiệt còn khóc tê tâm liệt phế chỉ là giả bộ.

Trông thấy một màn này, một đám trưởng lão của Bổ Thiên Giáo và tất cả mọi người lập tức khẩn trương lên.

Khi thấy Tô Lập Kiệt sắp đánh lén thành công thì Đại trưởng lão của Phù Quang Động cũng là nở một nụ cười.

“A hi hi, không hổ là đồ nhi ngoan của ta, hắn có thể chịu được chuyện mà thường nhân không thể nhịn chỉ đợi đến giờ khắc này để bộc phát. Chỉ cần có thể tấn cấp thì vô luận là thủ đoạn gì cũng đều không trọng yếu.”

Ông ta phảng phất như đã thấy ánh rạng đông thắng lợi. Một kiếm kia của Tô Lập Kiệt chính là bí pháp mạnh nhất của Phù Quang Động, là kiếm thuật thiên giai, Cực Quang Trảm.

Sự ảo diệu của Cực Quang Trảm nằm ở chỗ có tốc độ cực nhanh, người bình thường căn bản không có cách phản ứng, chớ nói chi là tình huống đánh lén.

Chỉ thấy bảo kiếm kia hung hăng đâm về phía Tiểu Linh Lung, nhưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kim loại va chạm, một màn kế tiếp để cho tất cả mọi người ở đây đều mơ hồ.

“Cái này..... Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Trong màn hình, Tiểu Linh Lung vội vàng quay người, chỉ thấy

thanh bảo kiếm kia đã đâm vào ngực của nàng.

Nhưng điều làm cho người ta không hiểu đó là bảo kiếm kia đã bị ngăn trở, căn bản không có đâm vào.

Theo một trận gió thổi qua, váy nhỏ trắng tinh không tì vết trên thân Tiểu Linh Lung bỗng nhiên phát ra một đạo hào quang.

“Đây là……”

“Tiên…… Tiên y!”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều biến sắc, toàn bộ nhìn về phía Diệp Thu, mặt mũi tràn đầy vẻ rung động.

Thấy mọi người nhìn qua, Diệp Thu cũng chỉ cười nhạt một tiếng chứ không có đáp lại.

Sau khi đi tới đây, Diệp Thu cân nhắc đến Tiểu Linh Lung tuổi còn nhỏ, sợ nàng thụ tổn thương gì, cho nên hắn đã đem tiên y cấp cho nàng mặc một chút.

Chuyện này cũng không có tâm bệnh gì? Nhà ai mà không có một cái áo bông nhỏ chứ? Nếu nàng là người nhà của ngươi thì ngươi sẽ không đau lòng sao?

Cái tiên y kia đã nhận chủ, mà lại đã khóa lại cùng với Liên Phong, cho nên Diệp Thu không thể tặng cho tiểu Linh Lung.

Diệp Thu cũng chỉ là diễn hóa một chút mà cải biến tạo hìnhcủa tiên y để cho tiểu Linh Lung mặc vào.

Có món tiên y này bảo hộ nàng thì Diệp Thu mới yên tâm để cho nàng đi vào chơi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều mang vẻ mặt không thể tin nổi.

“Tía má ơi, ngay cả tiên y bực này mà hắn đều đưa được sao?”

“Ta thật không dám tin tưởng, trong tay hắn lại có nhiều Tiên Bảo như thế ư?”

“Lúc trước là hai thanh Tiên Kiếm, bây giờ lại xuất hiện một kiện tiên y. Sự khủng bố của Diệp chân nhân càng ngày càng để cho người ta xem không hiểu a.”

Có người tâm tình ngưng trọng nói ra.

Đám người nhìn thật sâu Diệp Thu đang đứng ở xa xa, thấy hắn khí định thần nhàn đứng ở nơi đó mà có cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Thực lực của Diệp Thu vốn đã là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, giờ phút này chỉ sợ hắn đã trở thành người mạnh nhất Đông Hoang!

Diệp Thu có hai thanh Tiên Kiếm, tăng thêm một kiện tiên y, vậy thế gian này còn có ai có thể là đối thủ của hắn?

Trong đầu đám người tìm tòi một phen rồi lắc đầu, chắc hẳn đối thủ của hắn chỉ có thể từ những giới vực khác mới tìm ra được, còn tại Đông Hoang là không thể tìm thấy.

Cố Kiếm Sưởng đều bại, ngay cả tư cách để cho Diệp Thu xuất kiếm cũng không có, chớ nói chi là những người khác.

Nhìn xem kiện tiên y kia mà đám người trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghị luận ầm ĩ.

Còn Đại trưởng lão của Phù Quang Động lúc đầu dung quang đầy mặt, nhưng bây giờ dáng vẻ tươi cười cũng đã im bặt.

Thắng lợi chạm tay có thể chiếm được kia hình như đã..... bay mất!

“Xong con bê!” Tô Lập Kiệt càng là gọi thẳng.

Hắn nào có thể nghĩ tới Diệp Thu còn lưu lại một tay như thế.

Đây là thực sự là sủng ái a! Mẹ nó, ngay cả tiên y hắn cũng đều bỏ ra được, nếu như ta cũng được sư tôn sủng ái có như thế thì ta còn lo gì không thành tiên!

Tiểu Linh Lung nhìn xem thanh kiếm đâm về phía mình mà khuôn mặt nhỏ lập tức trầm xuống.

Nàng có hảo tâm buông tha Tô Lập Kiệt, nhưng không nghĩ tới hắn vậy mà lại đánh lén nàng.

Phẫn nộ đè nén nội tâm, Tiểu Linh Lung trầm mặc một hồi bỗng nhiên lộ ra nụ cười quái dị.

“He he he……”

Tô Lập Kiệt thấy vậy lập tức chột dạ, vội vàng thả ra bảo kiếm trong tay, nhếch miệng cười một tiếng rồi giơ tay đầu hàng.

“Tiểu tiên tử à, ta sai rồi, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, hãy bỏ qua cho ta lần này nhé?” Tô Lập Kiệt vừa nói xin lỗi vừa lui lại.

Chỉ thấy Tiểu Linh Lung lộ ra nụ cười quỷ dị, vuốt vuốt nắm tay nhỏ từng bước một đi tới.

Xong ta rồi!

“Ta chỉ có một cái thỉnh cầu, đó là đừng đánh mặt ta, có thể chứ?” Tô Lập Kiệt đã từ bỏ chống cự, hèn mọn khẩn cầu sau cùng.

Tiểu Linh Lung cho hắn một cái ánh mắt ngươi cứ yên tâm.

Trong nháy mắt, thanh cự chùy bị nàng giơ lên, tản ra lôi điện chiếu sáng cả mặt Tô Lập Kiệt mà đánh tới.

Tô Lập Kiệt chỉ cảm thấy tầm mắt tối sầm lại, đầu kêu ong

ong, ầm một tiếng hắn trực tiếp bị đánh bay ra xa mấy trăm mét.

“Ngươi dám đánh lén ta hả, ta đánh chết ngươi!”

Tiểu Linh Lung nổi giận rống to.

Nàng khiêng chùy đột ngột nhảy khỏi mặt đất, xông thẳng tận chín tầng trời, sau đó hung ác lao xuống.

Tràng diện tiếp theo cực kỳ tàn nhẫn, tất cả mọi người bên ngoài Vân Đỉnh sơn đều không đành lòng nhìn thẳng vì quá dọa người!

Chương 422 - Đánh Cho Hả Giận

Không đến một phút thời gian, Tô Lập Kiệt đã trực tiếp bị đánh cho mặt mũi hoàn toàn biến dạng, răng đều rụng hết.

Tiểu Linh Lung ra tay cũng là phi thường có chừng mực khi chỉ đánh mặt hắn, chứ không nguy hiểm đến tính mạng, khiến cho Tô Lập Kiệt bị đào thải cũng không được, mà chủ động rời khỏi cũng không có cơ hội. Phía dưới sự tra tấn thảm như vậy, hắn kém chút nữa bị đánh ra tâm ma.

"Tức chết ta rồi, ta giẫm, ta giẫm, giẫm chết ngươi." Tiểu Linh Lung càng nghĩ càng giận, khó trách sư tỷ đã nói những người này không có một ai là người tốt, từng người đều rất xấu.

Mặt ngoài một bộ, bên trong là một bộ khác. Nếu như ngươi mềm lòng đối với bọn hắn thì coi chừng bọn hắn sẽ ở sau lưng cho ngươi một đao.

Ngay từ đầu tiểu Linh Lung còn không tin, nhưng hiện tại nàng đã tin.

Chân nhỏ của nàng nhắm ngay gương mặt của Tô Lập Kiệt mà đạp mạnh một trận, lúc đầu hắn thật đẹp trai nhưng hiện tại thì đã tàn phế, cái miệng đều bị lệch.

Sau khi phát tiết qua đi, tiểu Linh Lung dần dần mất kiên nhẫn, nàng cầm lấy cự chùy giống như đánh gôn mà đập tới.

Tô Lập Kiệt lập tức bị đánh bay lên trời, trong chốc lát hắn hóa thành một đạo hào quang biến mất khỏi Vân Đỉnh sơn.

Vụt. . .

Theo hư không vặn vẹo một trận, đám người chỉ gặp một đạo thân ảnh từ bên trong bay ra, hung hăng ném xuống đất.

"Ồ, đây không phải đại vương cố sự sao? Ngươi thua rồi à?"

"Ngươi tiếp tục biên đi chứ? Ngươi lừa gạt trẻ con nữa đi! Ngươi có thể mà!"

"Ngay cả trẻ con mà ngươi đều không buông tha, da mặt của ngươi làm ta thấy mặc cảm a, bội phục, bội phục."

"Ha ha ha, hắn lừa gạt trẻ con còn chưa tính, buồn cười nhất chính là hắn còn bị người ta phản sát."

Nhìn thấy người tới chính là Tô Lập Kiệt, đám người vây xem lập tức trêu chọc.

Tô Lập Kiệt cũng là không còn mặt mũi gặp người mà bụm mặt chạy đi.

Hôm nay hắn xem như đem mặt đều mất hết, ngay cả răng cũng mất. Hắn đã đánh mất thể diện để tương lai đi hỏi vợ, về sau hắn cũng đừng nghĩ hấp dẫn Thánh Nữ của các thánh địa khác.

Trông thấy Tô Lập Kiệt chạy trối chết, đám người cũng là một trận cười to. Người của Phù Quang động càng là không còn mặt mũi gặp người, trông thấy hắn đi tới bọn họ liền vội vàng giả bộ như một không quen biết hắn.

"Sư. . . Sư tôn." Tô Lập Kiệt đi đến trước mặt sư tôn của hắn, buồn bực kêu lên.

Đại trưởng lão của Phù Quang động trực tiếp đem mặt quay qua một bên, biểu tình này phảng phất như đang nói cho tất cả mọi người rằng: "A, ta nói trước người này ta không quen biết, hắn

làm cái gì cũng đều không có bất kỳ liên quan đến Phù Quang động chúng ta. Các ngươi không nên ăn nói lung tung, coi chừng ta thông cáo các ngươi phỉ báng chúng ta a."

Mặc dù Tô Lập Kiệt muốn giải thích như thế nào thì đám người cũng không nghe.

Phù Quang động vào giờ phút này đã bị đám người đặt cho nhãn hiệu lừa gạt trẻ con.

Nếu như Tô Lập Kiệt lừa gạt thành công thì cũng thôi đi, dù sao chỉ cần có thể tấn cấp thì thủ đoạn gì cũng không đáng kể, nhưng hắn lại thất bại.

"Aiii, chậc chậc. . . thật mất mặt a. Ngay cả một đứa nhỏ mà đều đánh không lại." Tề Vô Hối nhẹ nhàng đi qua để lại một câu cảm thán rồi lặng lẽ meo meo rời đi.

Đối với sự trào phúng thì lão Tề có thể sẽ đến trễ, nhưng hắn chưa hề vắng mặt.

Tô Lập Kiệt nghe vậy liền lúng túng, hắn hận không thể đâm đầu chết ở bên cạnh một thân cây.

"Đi. . ." Đại trưởng lão của Phù Quang động đã không còn mặt mũi nhìn người, ông ta thả xuống một câu ra lệnh rồi bước theo gót Cố Kiếm Sưởng mà rời đi. Như vậy lần tham gia đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn của Phù Quang động đã kết thúc.

Lúc này tại bên trong Vân Đỉnh sơn, sau khi đem Tô Lập Kiệt đánh bay lên trời, tiểu Linh Lung đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn trời rất lâu.

"A, tại sao lâu như thế mà hắn còn không có rơi xuống?"

Nàng không biết rõ Tô Lập Kiệt đã bị đánh ra ngoài Vân Đỉnh sơn, còn tưởng rằng vừa rồi mình ra tay quá mạnh nên hắn còn

đang bay trên trời.

Đại khái đợi một hồi thì tiểu Linh Lung có chút không kiên nhẫn được nữa.

Lúc này có một đạo kim quang rơi xuống, một dòng nước ấm tràn vào thể nội nàng.

"Hả? Kết thúc rồi à?"

Tiểu Linh Lung bây giờ mới ý thức được cái gì. Giống như mấy lần trước so đấu, sau khi nàng đánh ngã đối thủ thì sẽ có một đạo kim quang tiến vào thể nội nàng.

"A. . . Tức chết ta rồi, ta còn không có đánh đã nghiền mà."

Ý thức được điểm này, tiểu Linh Lung tức giận quơ nắm tay nhỏ, rất ảo não.

Sớm biết rõ thì vừa rồi ta liền đánh nhẹ một chút, nhiều ít còn có thể lại chơi một hồi.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua, sau lưng nàng chậm rãi mở rộng ra một cánh cửa,

Tiểu Linh Lung thầm nghĩ: "Được rồi, đi tìm sư tỷ vậy, phía trên khẳng định còn có chỗ chơi hay hơn ở đây."

Tiểu Linh Lung quyết định lên núi tìm Lâm Thanh Trúc trước.

Về phần Tô Lập Kiệt, nàng đợi đến lúc đi ra nếu lại gặp hắn thì gặp một lần đánh một lần, đánh cho hắn thành cái đầu heo để trút cơn giận.

Chương 423 - Dự Tính Của Lâm Thanh Trúc

Tiểu Linh Lung vác Linh Lung chùy nhảy tung tăng, nện bước lục thân không nhận đi vào cánh cửa.

Tại một khắc nàng bước vào cửa chính, nàng trực tiếp xuất hiện tại trên đỉnh núi.

Phía trên chỉ có ba người đang yên lặng ngồi trên mặt đất điều tức.

Trên một mảnh quảng trường cực lớn trưng bày một cái đồ án âm dương Lưỡng Nghi, ở giữa đồ án là một chữ Đạo to lớn.

Tiểu Linh Lung vừa tiến vào nơi này thì Lâm Thanh Trúc, Hạc Vô Song, Phù Dao đều đồng thời mở hai mắt ra.

"Hả? Lại là tiểu nha đầu này sao?" Trông thấy tiểu Linh Lung từ ngoài cửa chạy như bay đến, khóe miệng Hạc Vô Song giật một cái, có dự cảm bất tường.

Đây là ảo giác ư?

Vì cái gì mà tiểu nha đầu này lại cho ta một loại nàng có thể đoạt giải nhất?

Từ đầu đến giờ tiểu lo li này luôn một mực bị khinh th, nhưng chỉ chớp mắt mà nàng đã đi tới đỉnh núi.

Nếu như nàng lại theo cái xu thế này mà phát triển tiếp, rất có thể đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn năm nay thật sự sẽ bị nàng chiếm đoạt.

Như vậy thì cũng quá mất mặt đi!

Đều nói thế hệ này thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, chính là một thời đại thịnh thế, mà bọn hắn là những người được ngoại giới đồn thổi như thần, cái gì mà Thiên Chi Thánh Tử, Dao Trì Thánh Nữ. Cuối cùng cường giả như mây tề tụ tại Vân Đỉnh sơn lại để cho một tiểu lo li đánh ngã toàn bộ, thể diện coi như mất hết.

"Tiên tử, ta làm sao có loại dự cảm bất tường nhỉ?" Hạc Vô Song nhìn về phía Phù Dao hỏi.

Phù Dao giờ phút này cũng là mang ánh mắt mười phần phức tạp.

Từ vừa mới bắt đầu người được nàng xem như đối thủ cũng chỉ có Hạc Vô Song cùng Lâm Thanh Trúc, nhưng bây giờ hình như lại thêm tiểu Linh Lung.

Tiểu nha đầu này có tiềm lực vô cùng kinh người, nàng tuy không cho người ta một chút cảm giác uy hiếp nào, thế nhưng một khi nàng bộc phát thì lại không phải chuyện đơn giản như vậy.

"Vị Tô Lập Kiệt của Phù Quang động kia tựa hồ cũng là một vị đối thủ không tệ, hắn làm sao lại thua ở trong tay nàng?" Phù Dao nghi ngờ hỏi, Hạc Vô Song cũng không rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này tiểu Linh Lung vừa xuyên qua cánh cửa, nàng liếc mắt liền nhìn thấy Lâm Thanh Trúc ngồi tại cách đó không xa mà vội vàng chạy tới.

"Sư tỷ. . ." Tiểu Linh Lung ngọt ngào kêu lên một tiếng sư tỷ.

Lâm Thanh Trúc ôn nhu mỉm cười, kéo tay của tiểu Linh Lung, để cho nay ngồi tại bên cạnh mình.

Lâm Thanh Trúc cũng cảm thấy ngoài ý muốn, tiểu Linh Lung

vậy mà một đường trảm tướng thông quan, giết tới nơi này.

Xem ra đúng như sư tôn đã nói, tại thể nội của tiểu nha đầu này có ẩn chứa tiềm lực vô hạn.

Nếu như nàng thật sự bộc phát, vậy toàn bộ thiên kiêu tại Vân Đỉnh sơn cộng lại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của nàng.

Xem ra lần này ổn.

Hồi tưởng lại lời nói của sư tôn lúc trước mà Lâm Thanh Trúc âm thầm trầm tư.

Sau khi vượt qua cửa ải vấn đỉnh, chỉ có mười người có thể đến đỉnh núi. Mà tiến vào đỉnh núi về sau liền sẽ tiến vào tranh đấu sau cùng.

Cuối cùng chỉ có một người có thể thành công đăng đỉnh, những người còn lại chỉ có thể làm phụ trợ mà bị đào thải ra ngoài.

Nghĩ tới đây Lâm Thanh Trúc âm thầm suy nghĩ: "Sư tôn từng nói, tại thể nội của tiểu Linh Lung ẩn chứa vô tận lực lượng, nếu như nàng không thể kiềm chế được nỗi lòng thì nó sẽ chủ động bộc phát. Một hồi nữa khi đại chiến bắt đầu, nếu như ta không địch lại thì có lẽ có thể cân nhắc diễn với nàng một đợt."

Một khi đại chiến triển khai, chiến trường sẽ thay đổi trong nháy mắt, Lâm Thanh Trúc cũng không dám chắc mình có thể tại nhiều người vây công như vậy mà giữ cho không bị bại.

Nếu thật sự đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, nàng có thể cân nhắc khởi động sát chiêu sau cùng là tiểu Linh Lung.

Tiểu Linh Lung thiên chân vô tà, giờ phút này nàng còn không biết rõ vị sư tỷ mà mình thương yêu nhất đã bắt đầu suy nghĩ một hồi nữa sẽ diễn với mình như thế nào.

Nghĩ tới đây Lâm Thanh Trúc âm thầm cười trộm, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Linh Lung, giúp cô bé sửa sang lại quần áo một chút.

"Linh Lung, nhanh ngồi xuống điều tức, tranh thủ để cho sức chiến đấu của ngươi khôi phục lại trạng thái đỉnh phong đi."

"Vâng." Tiểu Linh Lung nhu thuận đáp lại một tiếng, sau đó nàng ngồi xếp bằng xuống, học dáng vẻ của Lâm Thanh Trúc để tiến vào trạng thái điều tức.

Chương 424 - Chia Ba Chiến Tuyến

Không biết qua bao lâu, cánh cửa kia lại một lần nữa mở ra.

"Lần này lại là ai?"

Mấy người vội vàng nhìn lại, chỉ gặp một đạo thân ảnh ngọc thụ lâm phong chậm rãi đi vào.

Chính là Liễu Thanh Phong.

"Làm tốt lắm!" Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, trông thấy Liễu Thanh Phong thuận lợi tấn cấp, đám người Bổ Thiên giáo đều lên tiếng hô được.

"Ha ha ha, bây giờ tính cả Liễu sư điệt thì Bổ Thiên giáo chúng ta đã có ba vị đệ tử đồng thời tiến vào thập cường. Lần luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này Bổ Thiên giáo chúng ta muốn không nổi danh cũng khó khăn." Tề Vô Hối cười lớn nói.

Một ngày qua hắn thực sự quá sung sướng.

Dương Vô Địch phụ họa: "He he he, chưởng giáo sư huynh, chúng ta bây giờ có thể chuẩn bị cho sang năm tổ chức thu đồ đại điển rồi a?"

"Giống như trên."

"Lần này ta cũng muốn thu một vị đồ đệ thiên tài để dạy một chút, các ngươi ai cũng chớ cùng ta tranh đoạt."

Giờ khắc này, các vị thủ tọa và trưởng lão đã bắt đầu làm

chuẩn bị cho sang năm tổ chức thu đồ đại điển.

Mạnh Thiên Chính cũng là vui mừng cười một tiếng, vuốt chòm râu dê, nói: "Đã nên chuẩn bị. Tề sư đệ, đợi trở về núi ngươi liền có thể thả ra tin tức này. Bổ Thiên giáo chúng ta dự định tại đầu xuân năm sau cử hành thu đồ đại điển, mời tuổi trẻ kiệt xuất khắp thiên hạ đến tham dự khảo hạch."

Tề Vô Hối vỗ đùi, hô to một tiếng: "Được, chưởng giáo sư huynh, chuyện này liền giao cho ta đi, ta cam đoan thông báo cho toàn bộ Đông Hoang đều biết rõ."

Đối với chuyện này Diệp Thu ngược lại là không có gì hứng thú nên không có tham dự thảo luận.

Gặp Diệp Thu hình như có tâm sự, Minh Nguyệt hiếu kỳ hỏi: "Sư đệ, ngươi có tâm sự gì sao?"

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Không có."

Nhìn bọn hắn hào hứng hừng hực, tâm tình vui vẻ như thế, Diệp Thu cũng không đành lòng phá hư thời khắc mỹ hảo này.

Đợi sau khi đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này kết thúc, Diệp Thu sẽ bế quan một đoạn thời gian để đột phá Phong Vương cảnh, sau đó hắn lại tiến vào vô nhân khu để xem xét bí mật của thế giới quỷ dị kia, nhằm sớm làm chuẩn bị đón lấy kiếp nạn.

Diệp Thu hiện tại chính là chí cường giả của Đông Hoang trên danh nghĩa, nhưng vấn đề là tại chỗ sâu của vô nhân khu đến cùng đang ẩn giấu đi bao nhiêu tồn tại mạnh hơn hắn thì hắn còn chưa biết. Cho nên Diệp Thu còn không dám quá bành trướng đến mức tự xưng thiên hạ vô địch.

Một khi quỷ dị xâm nhập thế giới này, sự tình gì cũng đều có thể phát sinh.

Gặp Diệp Thu trầm mặc không nói, Minh Nguyệt cũng không có hỏi nữa mà yên lặng đứng ở một bên tự hỏi cái gì.

Lúc này tại bên trong Vân Đỉnh sơn, khi trông thấy người thứ năm cũng là đệ tử của Bổ Thiên giáo, Hạc Vô Song cùng Phù Dao liền có cảm giác áp lực như núi đè.

Bây giờ thế cục này có thể nói là Bổ Thiên giáo chiếm hết ưu thế. Một khi đại chiến bắt đầu, bọn hắn khẳng định là đứng chung chuyến tuyến, có lẽ có thể cân nhắc liên thủ để phòng bị việc bị vây công.

Người thứ sáu rất nhanh cũng tiến vào đỉnh núi, đó chính là Cố Hải Đường.

Hắn vừa lên thì liền đi thẳng đến chỗ Phù Dao, cười hì hì nói: "Ha ha ha, tiên tử, ta liền biết rõ ngươi khẳng định sẽ tới nơi này trước ta mà."

Phù Dao lườm hắn một chút, nhất thời im lặng. Tên không muốn mặt này cứ một mực dây dưa ta thật là quá phiền.

Cố Hải Đường đầu tiên là cùng Phù Dao chào hỏi một tiếng, rồi lại cùng Hạc Vô Song chào hỏi một tiếng. Ba người này cũng coi như quen biết đã lâu, quan hệ tự nhiên hòa hợp hơn một chút.

Cả ba tự nhiên mà lựa chọn đứng trên một đường thẳng, xem ra bọn hắn cũng có ý tứ muốn kết minh.

Bốn người sau cùng cũng lần lượt tiến vào đỉnh núi, trông thấy hai trận doanh kia thì bọn hắn không có lựa chọn nào khác mà cùng nhau tạo thành một nhóm.

Thấy thế cục như vậy, Liễu Thanh Phong nhướng mày, nói:

"Sư muội, tình huống này có chút không ổn a. Hạc Vô Song, Phù Dao, Cố Hải Đường đều là cường giả xếp hạng trước ba trên

Tiềm Long bảng, bọn hắn báo đoàn sưởi ấm tự nhiên là cường cường liên hợp. Mà bốn người còn lại thì chiếm ưu thế nhân số nên cũng không thể coi thường."

"Như thế xem ra nhóm chúng ta giống như đã rơi xuống hạ phong."

Liễu Thanh Phong bình tĩnh phân tích thế cục, Lâm Thanh Trúc chỉ là nhẹ gật đầu. Hạc Vô Song cùng Phù Dao vô luận là người nào cùng nàng đối đầu đoán chừng cũng là bất phân thắng bại.

Hai người này có thực lực ra sao nàng đương nhiên sẽ không hoài nghi. Về phần bốn vị thiên kiêu kia thì cũng là dạng cao thủ nhất đẳng, vì người có thể đi tới nơi này trên cơ bản đều không yếu.

Chương 425 - Ta Muốn Đánh Năm Tên!

"Hì hì, không sợ, không sợ. Sư tỷ, một hồi xem ta đánh năm tên, còn lại hai tên các ngươi tự chọn đi." Tiểu Linh Lung lúc này tỉnh lại, cười hì hì nói.

Nhìn nàng kích động như vậy Liễu Thanh Phong chỉ biết che đầu, có chút bất đắc dĩ.

Hắn đối với thực lực của tiểu Linh Lung cũng biết rõ một điểm, dù sao hắn cũng đã bế quan một tháng tại Tử Hà phong, cũng cùng tiểu Linh Lung đánh nhau vài lần, nhiều lần kém chút bị nàng đè xuống mặt đất mà nện chùy.

Cho nên, ừm. . . có thể để nàng thử một lần.

"Linh Lung, không thể hành động thiếu suy nghĩ." Gặp tiểu Linh Lung có chút ngồi không yên, chuẩn bị chạy lên đi chọn đối thủ, Lâm Thanh Trúc vội vàng nói.

Tiểu Linh Lung nghe vậy lập tức trở về, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Gặp nàng một lần nữa yên tĩnh, Liễu Thanh Phong tiếp tục nói ra:

"Hai chi đội ngũ này đều rất mạnh, nếu như chúng ta chính diện đối đầu cả hai th chỉ sợ chúng ta khó mà chống đỡ, vậy trước hết hãy để cho bọn hắn liều một đợt, riêng phần mình tiêu hao hết linh lực rồi nhóm chúng ta lại ra tay."

"Đây là chiến thuật tốt nhất, nhưng nói không chừng bọn hắn

sẽ cùng lúc hướng chúng ta xuất thủ, bởi vì trong này cũng chỉ có chúng ta là đến từ cùng một giáo."

Liễu Thanh Phong tiếp tục phân tích một đợt.

Bọn người kia vốn chỉ là tạm thời xây dựng đội ngũ, lẫn nhau không hiểu, riêng phần mình đều có giữ lại thực lực. Cho nên từ lực ngưng tụ mà nhìn thì bọn họ không bằng nhóm của Lâm Thanh Trúc, thế nhưng người có thể tới bước này thì có mấy ai không nghĩ ra điểm này.

Do vậy để cho an toàn và nhất là làm chuẩn bị cho tranh đấu về sau, bọn họ sẽ để cho nhóm của Lâm Thanh Trúc bị loại trước tiên.

Nghe xong Liễu Thanh Phong phân tích, Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, cũng là mười phần tán đồng.

Điểm này ngay từ đầu nàng liền nghĩ đến, trong lòng cũng có suy nghĩ nhất định.

Muốn thay đổi cục diện này thì điểm mấu chốt nhất có khả năng nằm tại trên thân Tiểu Linh Lung.

Nhìn về phía tiểu nha đầu này đang mang bộ dáng hào hứng vội vàng mà Lâm Thanh Trúc mỉm cười trong lòng.

Tiểu sư muội, xin lỗi ngươi a, sư tỷ lần này sợ là cũng muốn lừa ngươi một lần rồi!

Bầu không khí hiện trường có chút kiềm chế, ba chi đội ngũ hết sức ăn ý mà lựa chọn ngồi tại một góc, yên lặng thảo luận chiến thuật.

Thời gian từng chút lại từng chút trôi qua, bỗng nhiên một đạo kim quang từ trên không chậm rãi rơi xuống, tại phía trên vùng núi diễn sinh ra một cái tinh quang cổ lộ.

Cuối con đường cổ này là một cái vương tọa tượng trưng cho bảo tọa của quán quân, chỉ có người chiến thắng cuối cùng mới có cơ hội ngồi lên đó.

Theo cái bảo tọa kia xuất hiện, tất cả mọi người ở đây lập tức lộ ra ánh mắt cực nóng, ma quyền sát chưởng, kích động không thôi.

"He he he, xem ra cái bảo tọa này ngoại trừ ta ra thì không còn có thể là ai khác." Có người trong lòng thầm nghĩ vì đã không thể chờ đợi.

Chỉ gặp một nam thanh niên dẫn đầu đi ra, đứng tại bên trong chữ Đạo to lớn kia.

"Chư vị anh hùng hảo hán ở đây cũng đừng che giấu nữa, mau tới đi."

"Nói hay lắm! Đến một bước này rồi thì tất cả mọi người đều đã lòng dạ biết rõ, muốn đăng đỉnh liền xem ai càng có bản lãnh hơn."

Theo một chi đội ngũ dẫn đầu đi ra, chậm rãi đứng tại trung tâm trận pháp Âm Dương.

Ba người Hạc Vô Song nhìn nhau, chỉ thấy hắn dẫn đầu đứng lên, duỗi ra lưng mỏi, nói: "Ta vốn định cho các ngươi một chút thời gian điều tức, nhưng nếu các ngươi đã không kịp chờ đợi như thế thì tới đi."

"Ha ha ha, Vô Song công tử thật có đảm lượng, bội phục, bội phục." Có người tán thưởng.

Có người coi thường, nói: "Ta thấy không cần đâu, nhanh bắt đầu đi, sớm một chút đánh xong, sớm một chút kết thúc."

"Tốt, tốt."

Nam thanh niên kia vừa nói xong, Hạc Vô Song còn chưa đáp lại thì một giọng nói non nớt từ phía sau vang lên, chỉ gặp tiểu Linh Lung khiêng chùy, chạy vội tới.

"Linh Lung. . ." Khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật một cái, nàng vừa định đưa tay ra ngăn lại tiểu Linh Lung thì phát hiện đã trễ, cô bé đã chạy tới giữa đám người.

Không có biện pháp, vừa rồi các nàng mới thương lượng xong chiến thuật thì trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Liễu Thanh Phong càng là bất đắc dĩ. Hắn ghìn tính vạn tính mà vẫn tính sai một điểm, đó là tiểu nha đầu kia vừa bị buông tay thì liền không chịu ngồi yên.

Tiểu Linh Lung một bên khiêng chùy, một bên đánh giá mấy người trước mặt, nghiêm túc mà đếm.

"Một hai ba bốn năm. Ừm, liền là các ngươi. Tới đi, ta muốn đánh năm tên."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức lặng ngắt như tờ.

"Móa, đây là nhóc con nhà ai mà khẩu khí cũng quá lớn đi."

Đám người nghe xong và đặc biệt là năm người được tuyển chọn cực kỳ khó chịu trong lòng.

Bọn ta đến đây là để cho ngươi chọn đánh sao?

Chương 426 - Huyền Thủy Kiếm

Tại hiện trường, hai người duy nhất không được tiểu Linh Lung tuyển chọn là Hạc Vô Song cùng Phù Dao cũng là nới lỏng một hơi.

"Phù, còn tốt, chí ít ở trong mắt nàng hai chúng ta còn không luân lạc tới tình trạng góp cho đủ quân số." Hạc Vô Song âm thầm tự an ủi mình.

"Vãi nồi, tiểu nha đầu này quá ác độc đi, cứ như vậy không đem bản công tử để vào mắt sao?" Khóe miệng Cố Hải Đường giật một cái, khuôn mặt lập tức đen lại.

"Này, các ngươi đang chờ cái gì vậy, lên hết đi." Tiểu Linh Lung sau khi chọn xong người, phát hiện bọn hắn chậm chạp không có động thủ thì không nhịn được mà hô to.

Nàng cũng không có quên trước khi tới đây sư tôn đã dặn dò qua để nàng quét sạch hết thảy chướng ngại, trợ giúp sư tỷ đăng đỉnh. Bây giờ nàng đều đã làm tốt chuẩn bị mà những người này lại còn không động thủ.

"Cuồng vọng!" Bị khiêu khích như thế, trong đám người có một nam thanh niên dẫn đầu xuất thủ.

Hắn cầm lên một cây trường thương rồi đâm tới.

Tiểu Linh Lung lập tức lộ ra nụ cười hưng phấn, nói: "Hì hì, xông vịt."

Một chùy đột nhiên đập tới, cùng trường thương đụng vào

nhau, lực lượng kinh người bộc phát ra cuốn lên một trận cuồng phong.

"A. . ." Nam thanh niên kia lập tức bị chấn cho cánh tay run rẩy một trận.

"Tiểu nha đầu này có lực lượng lớn như thế sao?"

Thấy vậy tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, chẳng ai ngờ rằng tiểu Linh Lung lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Có câu phong mang tất lộ, tại thời khắc nàng bộc phát ra sức chiến đấu kinh người thì lập tức bị tất cả mọi người để mắt tới. Đám người nhìn nhau và trong nháy mắt liền đạt thành chung nhận thức.

Muốn đăng đỉnh thì nhất định phải trước tiên xử lý đối thủ có uy hiếp lớn nhất.

Cơ hồ tại cùng một thời gian, bốn người đều đồng thời xuất thủ hướng về phía tiểu Linh Lung mà giết tới.

Trong chốc lát, hoa lửa va chạm sáng chói vô cùng, tiểu Linh Lung đồng thời đối mặt bốn người vậy mà không rơi vào thế hạ phong.

Gặp vậy Cố Hải Đường cũng là nhịn không được, nói: "Tới đi! Chiến cho thống khoái!"

Theo Cố Hải Đường cũng gia nhập chiến đấu, tiểu Linh Lung mới dần dần có vẻ hơi phí sức.

Lâm Thanh Trúc cùng Liễu Thanh Phong thấy vậy mà đứng ngồi không yên.

Trong chốc lát, hai người cũng đồng thời xuất thủ chuẩn bị tương trợ tiểu Linh Lung một phen, ai có thể nghĩ.Hạc Vô Song

cùng Phù Dao cũng gia nhập chiến đấu.

Một trận đại loạn đấu đã được triển khai, đúng như lúc đầu tiểu Linh Lung đã nói nàng sẽ đánh năm tên.

"Tía má ơi, tiểu nha đầu này thật sự không hề khoác lác a. Nàng nói đánh năm tên thì liền đánh năm tên."

Trận đại loạn đấu này để cho đám người bên ngoài Vân Đỉnh sơn đều thấy choáng.

"Tiểu nha đầu kia cũng quá cuồng đi, đều đã đến thập cường thì mỗi một người đều là thiên tài vạn người không được một, nàng vậy mà dám đánh cùng lúc 5 tên sao?"

Nhìn xem trên màn ảnh, tiểu Linh Lung như vào chỗ không người mà đồng thời đơn đấu với năm người nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, toàn trường đều chấn kinh.

Một bên khác, Liễu Thanh Phong đã cùng Phù Dao đối đầu, hai người lẫn nhau va chạm một chưởng rồi đều thối lui mấy bước.

Mà Lâm Thanh Trúc muốn đi hóa giải nguy cơ tiểu Linh Lung bị vây công thì lại bị Hạc Vô Song ngăn lại.

Chỉ gặp hắn mỉm cười, nói: "Ta chờ lâu như vậy rốt cục đã may mắn có thể đánh với tiên tử một trận, để được lĩnh hội một phen phong thái Kiếm Tiên. Tiên tử cũng đừng làm cho ta thất vọng a."

Gặp Hạc Vô Song vừa đến đã nói ra ý đồ, Lâm Thanh Trúc cũng là thu hồi khinh thị mà trở nên nghiêm túc.

Vị này trên danh nghĩa là đệ nhất nhân cùng thế hệ, là Thiên Chi Thánh Tử, là thiên tài kiếm đạo, có thể nói cả thế gian đều chú ý tới hắn.

Thân phận của Hạc Vô Song rất đặc thù, nhưng Lâm Thanh Trúc thân là đại đệ tử của Diệp Thu nên thân phận của nàng cũng rất đặc thù.

Hai người này đều là kỳ tài kiếm đạo, nhất định sẽ có một người phải trở thành đá mài cho đối phương đăng đỉnh.

Đến cùng là đồ đệ của Kiếm Tiên mạnh hơn hay là Thiên Chi Thánh Tử mạnh hơn thì đã sớm trở thành tiêu điểm nghị luận trong lòng mọi người.

"Tốt! Tới đi." Lâm Thanh Trúc lạnh lùng đáp lại.

Nàng không có né tránh vì trận chiến này nàng đã không cách nào tránh khỏi. Nàng vì mình và cũng vì sư tôn, trận chiến này nàng nhất định phải thắng.

Gặp vậy Hạc Vô Song liền cười nhạt một tiếng, đưa tay tìm tòi rồi lấy ra một thanh bảo kiếm xuất hiện trong tay.

Thanh bảo kiếm này tản ra hào quang lam sắc vô cùng loá mắt.

"Đây là. . . Huyền Thủy kiếm!"

Kiếm vừa ra thì tất cả mọi người lập tức giật mình.

Thanh kiếm trong tay Hạc Vô Song chính là bảo kiếm truyền thừa thánh địa Thiên Trì, Tiên Thiên linh kiếm - Huyền Thủy kiếm.

Kiếm này vốn là bội kiếm của Tử Dương chân nhân, là kiếm của lịch đại Đại trưởng lão, sau này được truyền cho Thông Thiên đạo nhân.

Nhưng bây giờ đám người hoàn toàn không nghĩ tới, Thông Thiên đạo nhân lại truyền giao thanh kiếm này cho Hạc Vô Song sớm như vậy.

Chương 427 - Không Giảng Võ Đức

Trông thấy Huyền Thủy kiếm kia, Lâm Thanh Trúc khẽ giật mình, chậm rãi rút ra Tử Hà kiếm.

Theo Tử Hà kiếm ra khỏi vỏ, ở đây tất cả mọi người lập tức hưng phấn lên.

"Số mệnh quyết đấu sao? Năm đó tại Vân Đỉnh sơn, Tử Dương chân nhân sử dụng Huyền Thủy kiếm và bại bởi Huyền Thiên đạo nhân sử dụng Tử Hà kiếm."

"Không nghĩ tới nhiều năm như vậy trận quyết đấu số mệnh năm đó lại một lần nữa được trình diễn."

"Đối thủ đã biến thành đồ tôn của riêng mỗi người, lần này đến cùng sẽ là Tử Hà kiếm tiếp tục giữ ghi chép bất bại, hay là Huyền Thủy Kiếm rửa được mối nhục năm xưa?"

Hiện trường lập tức triển khai một trận nghị luận đối với hai thanh kiếm này.

Luận phẩm chất mà nói thì Tử Hà kiếm kém hơn Huyền Thủy kiếm rất nhiều, năm đó Huyền Thiên đạo nhân cũng là nương tựa theo kiếm quyết cao siêu để đánh bại Tử Dương chân nhân.

Bây giờ Lâm Thanh Trúc cũng cầm trong tay Tử Hà kiếm, không biết rõ nàng còn có thể giữ vững Tử Hà kiếm đã từng uy danh hay không.

Lâm Thanh Trúc nhìn thật sâu Huyền Thủy kiếm trong tay Hạc Vô Song, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Hạc Vô Song cũng là như thế, hai người bắt đầu tiến vào kiếm khí ý cảnh, lẫn nhau đọ sức, không có dẫn đầu xuất thủ.

Trong chốc lát, tại một khắc hai người nhắm mắt lại, một cỗ kiếm ý kinh thiên trong nháy mắt đã bộc phát.

Kiếm ý băng lãnh cuốn tới từ Lâm Thanh Trúc, Hạc Vô Song không có chút nào lui bước.

Hai người vừa bộc phát kiếm ý thì tất cả mọi người liền ngừng lại ánh mắt, nhìn chăm chú vào trận quyết đấu đặc sắc này.

"Kiếm ý thật cường đại!"

"Bọn họ thuần túy quyết đấu kiếm ý sao? Có ý tứ, có lẽ hai người bọn họ mới thật sự là uy hiếp tiềm ẩn."

So với tiểu Linh Lung, địch nhân lớn nhất trong lòng các tuyển thủ ở đây vẫn là Hạc Vô Song cùng Lâm Thanh Trúc.

Một vị là Thiên Chi Thánh Tử cả thế gian đều chú ý, một vị không thẹn là truyền nhân Kiếm Tiên.

Đến cùng ai mới là người vô địch cùng thế hệ thì bây giờ còn phải đợi xem.

Cảm thụ được áp bách đến từ kiếm ý cường đại của Hạc Vô Song, nội tâm Lâm Thanh Trúc cũng biến thành khẩn trương lên.

Đây là vị đối thủ mạnh nhất mà nàng từng gặp phải, vô luận là lĩnh ngộ kiếm đạo hay là tu vi thì hắn đều không kém gì nàng.

Có lẽ Lâm Thanh Trúc còn có thể bằng vào chiêu nhất kiếm khai thiên môn để chiếm thế thượng phong tại bên trên kiếm quyết. Thế nhưng nếu như lấy thuần túy kiếm ý để quyết đấu thì Hạc Vô Song lại không kém nàng chút nào.

Cuồng phong kiếm ý dần dần cuồng bạo, hai người vận sức

chờ phát động. Không biết đi qua bao lâu, một cỗ kiếm ý quét sạch toàn bộ quảng trường, trong chốc lát hai người đồng thời mở ra hai mắt.

"Đến rồi!"

Cảm xúc của đám người cũng theo đó mà sôi trào lên, mắt không chớp mà nhìn xem hai người đồng thời đột ngột lao lên từ mặt đất.

Keeng!!!

Một tiếng bảo kiếm va chạm truyền đến, hai người đồng thời đối đầu một kiếm, lập tức bộc phát ra hoa lửa sáng chói.

Lâm Thanh Trúc toàn lực phát động Cửu U Hàn Băng Thuật, để cho kiếm ý của nàng phát huy đến cực hạn.

Mặc dù như thế, Hạc Vô Song vẫn không có rơi xuống hạ phong, hắn có kiếm ý thuần dương chí cương, hạo nhiên chính khí bá đạo.

Huyền Thủy kiếm bứt ra vung lên, trong chốc lát thiên địa nổi lên sương mù.

Một đạo cột sáng lách mình xẹt qua, Lâm Thanh Trúc chém tới một kiếm.

Hạc Vô Song thong dong đối mặt, dẫn kiếm trở lại lấy lực đả lực, lại là một kiếm đánh trả.

Hai người đánh cho khó bỏ khó phân, suốt một hồi bất phân thắng bại.

Trận chiến đấu kinh tâm động phách này để cho tất cả mọi người ở đây đều thần sắc căng thẳng lên.

"Quá đặc sắc, thật sự là quá đặc sắc."

"Hai người này đều là thiên tài về phương diện kiếm đạo, lẫn nhau đều có tạo nghệ kiếm đạo cực cao, có thể nói là không phân trên dưới."

"Trong thời gian ngắn hai người này muốn phân ra thắng bại thì khả năng không lớn, liền xem ai có sát chiêu lợi hại hơn một chút mà thôi."

Đám người nhao nhao bình loạn.

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua Tử Dương chân nhân ngồi cách đó không xa, chỉ gặp ông ta khí định thần nhàn, thong dong tự tại mà uống trà, phảng phất như đã nắm chắc thắng lợi trong tay vậy.

"Có ý tứ! Ta vẫn rất chờ mong tiểu tử kia có biểu hiện gì đặc sắc." Diệp Thu mỉm cười, ánh mắt lần nữa nhìn về phía màn ảnh.

Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, hai người đã gặp chiêu phá chiêu hơn ngàn chiêu. Một người xuất thủ tàn nhẫn mười phần có tính công kích, một người ung dung không vội, khí định thần nhàn, giống như đi bộ nhàn nhã, tự tin, lạnh nhạt.

"Sư tỷ, cố lên." Nhìn xem Lâm Thanh Trúc trên trời không ngừng phát động công kích, tiểu Linh Lung cũng hưng phấn hô to.

Quay đầu lại nàng phát hiện đám người chung quanh đều đang quan chiến thì bỗng nhiên lộ ra một nụ cười tà ác.

"Hì hì, các ngươi thảm rồi."

Đám người còn chưa ý thức được vấn đề không đúng, đợi lúc bọn họ kịp phản ứng thì đã phát hiện một thanh cự chùy đột nhiên biến lớn rồi trực tiếp nện xuống.

"Vãi lồng, tên tiểu chút chít này không giảng võ đức." Tất cả mọi người lập tức biến sắc.

Chương 428 - Ngươi Bật Hack!

Vừa rồi năm người kia cảm thấy nhất thời bắt không được tiểu Linh Lung, bởi vậy đều ngừng lại muốn xem một lần trận quyết đấu khoáng thế này.

Dù sao chiến đấu như vậy cũng không thấy nhiều, có thể tận mắt nhìn thấy cũng sẽ tìm ra khuyết điểm của hai người kia, từ đó làm ra một hồi chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng.

Ai có thể nghĩ tiểu Linh Lung lại đột nhiên ra tay, thừa dịp năm người không chú ý mà trực tiếp đánh lén.

Ầm!!!

Chỉ nghe ầm một tiếng, một đạo sấm sét vạch phá trời cao đột nhiên giáng xuống.

Tất cả mọi người cũng là không kịp phản ứng, chỉ có thể ngạnh kháng lực đạo hơn ngàn vạn cân này.

Chỉ thấy đại địa run rẩy một trận, đất rung núi chuyển, cự chùy hung hăng nện xuống mặt đất, đánh ra một cái khe nứt cực lớn.

Năm người ra sức chống đỡ lực lượng của cự chùy, suýt chút nữa bị đánh cắm vào mặt đất, năm sau mọc ra trái cây xinh đẹp.

"Khốn nạn! Mọi người cùng nhau xông lên, đem cái tiểu chút chít này đào thải trước."

Một chiêu đánh lén này đánh cho năm người kia tỉnh táo lại, cảm giác toàn bộ cánh tay đều muốn phế đi.

Năm người bị đánh ra lửa giận mà đồng thời đánh tới, tiểu Linh Lung biểu lộ càng thêm hưng phấn.

"Đến vịt, đến vịt, đánh ta vịt."

Đối mặt một nam thanh niên trước nhất đánh tới, tiểu Linh Lung không chút khách khí mà nhanh chóng vung chùy đập tới, nam thanh niên này trong nháy mắt đã bị nện bay ra ngoài.

Những người còn lại liên tục giết tới, gặp nàng hùng hổ như thế thì cũng có chút mơ hồ.

"Mẹ nó, nàng quái vật à?" Có người thầm mắng.

Đối mặt với Tiểu Ma Vương này nếu như không có át chủ bài thì căn bản là bắt không được nàng.

Thế nhưng bây giờ nếu như dùng ra át chủ bài thì chẳng phải là muốn đem khuyết điểm của mình bại lộ cho đối thủ khác rồi sao?

Năm người này mặt ngoài tỏ ra cùng chung một kẻ thù, nhưng trên thực tế trong lòng ai nấy đều có giấu dốt, không muốn dẫn đầu đánh ra sát chiêu của mình, chỉ nghĩ gây hỗn loạn. Kết quả chính là ai cũng bắt không được tiểu Linh Lung.

Giống như lúc trước Liễu Thanh Phong đã phân tích, những người này lòng không đồng nhất, muốn đạt thành ý kiến thống nhất gần như là không có khả năng.

Liên tiếp nện lui năm người, tiểu Linh Lung đem chùy hung hăng đánh về phía mặt đất, làm ra mặt quỷ khinh bỉ nhìn xem bọn hắn, nói: "Các ngươi đúng là một đám đồ đần."

Dưới lời nói nhục nhã này, năm người kia lập tức nổi giận.

"Mẹ nó, đời này ta còn không có nhận qua loại sỉ nhục này."

"Bản công tử sinh ra cả thế gian đều chú ý, tụ tập ngàn vạn hào quang vào một thân, vậy mà lại để cho một tiểu nha đầu cười nhạo ư?"

Điều này ai mà chịu nổi, chiến hỏa lại một lần nữa lan tràn ra.

Chiến đấu kịch liệt tiếp tục được tiến hành. Đối mặt bọn hắn luân phiên vây công tiểu Linh Lung vẫn hóa giải từng cái, nhưng lần này cường độ vây công tăng cao nên lực lượng của nàng cũng tiêu hao mười phần nhanh chóng.

Hiển nhiên năm người kia đang muốn dùng xa luân chiến để thay nhau tiêu hao lực lượng của tiểu Linh Lung, đợi đến khi nàng kiệt lực thì liền có thể nhẹ nhõm đưa nàng đào thải ra khỏi ván này.

Tuy nhiên ý tưởng rất tốt mà hiện thực thì lại rất tàn khốc. Nguyên bản tiểu Linh Lung đã tiêu hao một nửa thể lực thì bỗng nhiên móc ra một viên đan dược ăn vào, trong nháy mắt nàng lại đầy máu như trước.

"Đậu moá! Đây là loại đan dược gì mà trong nháy mắt liền giúp nàng đầy máu vậy?"

Năm người kia nhìn mà chấn kinh, vì liền xem như đan dược cực phẩm thì cũng không có hiệu quả khủng bố như vậy được.

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, tất cả mọi người đều đồng thời nhìn về phía Diệp Thu, để cho Diệp Thu có chút ngượng ngùng.

"Ha ha ha, điệu thấp, điệu thấp, chỉ là Tiên Thiên Đại Hoàn đan mà thôi, tính không nổi là bảo bối gì a."

Đám người: ". . ."

Cái gì mà chỉ là Tiên Thiên Đại Hoàn đan mà thôi?

Mẹ nó, đây thế nhưng là đan dược còn kinh khủng hơn so với linh đan cực phẩm a!

Giờ phút này, ngay cả Tử Dương chân nhân cũng có chút phiền muộn, hỏi: "Tiểu hữu, ngươi đã chuẩn bị cho các nàng bao nhiêu Tiên Thiên Đại Hoàn đan vậy?"

Bọn hắn hình như không chỉ một lần trông thấy mấy vị đồ đệ của Diệp Thu ăn loại đan dược này.

Tử Dương chân nhân không khỏi bắt đầu lo lắng, bởi vì chiếu theo xu thế hiện tại các nàng chỉ cần còn có đan dược thìliền không khả năng bị hao hết linh lực.

Diệp Thu nhìn xem ông ta, cười nhạt một tiếng, nói: "Cũng không có bao nhiêu, chỉ tầm mấy trăm viên mà thôi."

"Vãi cả lồng!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lập chửi bới trong lòng.

Mấy trăm viên á?

Ngươi thật là giàu có a! Mẹ nó, ngươi xem Tiên Thiên Đại Hoàn đan là linh thực để ăn à?

Quá phận! Ngươi bật hack!

Nhìn xem đám người biểu tình khiếp sợ như vậy mà Diệp Thu âm thầm cười trộm một tiếng, cũng không có giải thích gì thêm.

Kỳ thật hắn nào có cho các nàng mấy trăm viên Tiên Thiên đại hoàn đan, trước khi ra cửa Diệp Thu chỉ cho các nàng mỗi người ba viên, đằng sau lại cho Lâm Thanh Trúc thêm năm viên. Hết thảy đoán chừng cũng chỉ mới mười bốn viên mà thôi, số lượng không nhiều nhưng mà cũng đủ.

Lâm Thanh Trúc đến bây giờ ngay cả một viên cũng còn chưa

sử dụng, cho nên nàng đánh lâu dài khẳng định là không có vấn đề.

Chương 429 - Vạn Kiếm Quy Tông

Trận loạn chiến này đánh đến mức kinh thiên động địa, hỗn loạn tưng bừng.

Tiểu Linh Lung vung chùy càng ngày càng gọn gàng linh hoạt, thân pháp của nàng cũng cực kỳ mạnh mẽ, nhỏ nhắn linh hoạt, ung dung di chuyển tại bên trong đám người, thỉnh thoảng nàng lại nện một chùy khiến cho người ta tê cả da đầu.

Một bên khác, Lâm Thanh Trúc cùng Hạc Vô Song cũng đã chiến đấu vào giai đoạn cháy bỏng..Hai người lẫn nhau thăm dò hơn ngàn chiêu, cùng nhau đối chiêu, cuối cùng cũng hiểu chút đỉnh và ước định đặc điểm, thực lực của đối phương.

Hạc Vô Song chậm rãi lui đến phía sau tầng mây, nói: "Không hổ là Kiếm Tiên chi đồ, quả nhiên danh bất hư truyền."

Lâm Thanh Trúc nhàn nhạt đáp lại, "Ngươi cũng không kém."

Hai người thổi phồng lẫn nhau một phen, và cũng đã bắt đầu yên lặng ngưng tụ kiếm ý.

Chiến đấu đã đến giai đoạn đối bính kiếm quyết, song phương vô luận là chiêu thức hay là kiếm ý đều chưa phân trên dưới.

Giờ phút này, thứ duy nhất có thể quyết định thắng bại cũng chỉ có đối bính kiếm quyết mà thôi.

"Tiên tử, đến lúc này rồi hai chúng ta không cần thiết dò xét nhau nữa, hãy dùng một kiếm phân định thắng thua đi." Hạc Vô Song đề nghị.

Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu, nói: "Ta cũng đang có ý này."

Hai người đạt thành chung nhận thức nên đều thối lui đến một phương tầng mây, chuẩn bị thi triển ra một kiếm sau cùng.

Chỉ thấy Hạc Vô Song ném ra Huyền Thủy kiếm trong tay, hai ngón tay hắn hơi động một chút, Huyền Thủy kiếm cũng theo đó mà đong đưa.

"Ngự Kiếm Thuật sao?" Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, đám người thấy vậy lập tức liền nhận ra Hạc Vô Song đang thi triển kiếm quyết nổi danh của thánh địa Thiên Trì, đó là bí pháp thiên giai, Ngự Kiếm Thuật!

Chỉ thấy Hạc Vô Song thao túng Huyền Thủy kiếm.chậm rãi bay ra sau lưng rồi treo ở đỉnh đầu hắn

Trong chốc lát, một cỗ kiếm ý liền bộc phát ra. Thân thể Hạc Vô Song chấn động, hàng vạn thanh Huyền Thủy kiếm lập tức hiện ra sau lưng hắn.

"Vạn kiếm quy tông!" Giờ khắc này, tất cả mọi người đều biến sắc. Cả đám nhìn xem hơn một vạn thanh Huyền Thủy kiếm sau lưng Hạc Vô Song mà sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Hắn thi triển vạn kiếm quy tông chính là áo nghĩa tối cao của Ngự Kiếm Thuật, lấy một kiếm hóa vạn kiếm, khế Hợp với một câu bên trong Đạo kinh là Nhất Khí Hóa Tam Thanh ảo diệu.

Hơn vạn thanh Huyền Thủy kiếm vừa hiện ra, nội tâm Lâm Thanh Trúc lập tức run lên, Tử Hà kiếm trong tay nàng cũng bắt đầu run rẩy.

Lâm Thanh Trúc cúi đầu trầm mặc một hồi, hỏi: "Ngươi cũng bắt đầu hưng phấn sao?"

Khóe mắt nàng lộ ra sự vui sướng điên cuồng, tay cầm Tử Hà

kiếm thình lình bay lên, trông nàng giống như một vị tiên nữ áo trắng bay lên mặt trăng, dáng người kinh diễm, phong hoa tuyệt đại.

Trong chốc lát, bầu trời liền mở rộng một cánh cửa. Hào quang thượng thương chiếu rọi xuống, chiếu rọi trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Thanh Trúc, một cỗ kiếm ý vô tận trong chốc lát tràn ngập ra xung quanh.

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người đều chấn kinh, vì bọn họ biết rõ Lâm Thanh Trúc sau đó sẽ làm gì.

"Nhất kiếm khai thiên môn đấu với vạn kiếm quy tông!"

"Ha ha ha, đặc sắc, thật sự là quá đặc sắc."

Thấy cảnh này, ai nấy đều thần sắc căng thẳng lên, hưng phấn vô cùng.

Trận quyết đấu kiếm quyết cường đại bực này bình sinh hiếm thấy.

Ngự Kiếm Thuật tuy là bí pháp Thiên giai, nhưng cũng đã đến gần vô hạn thần kỹ.

Đặc biệt là chiêu kiếm vạn kiếm quy tông sau khi trải qua Tử Dương chân nhân nhiều năm lĩnh ngộ thì đã có chút cải tiến, đã có một điểm vận vị của thần kỹ, đây tuyệt đối là một trong những trận quyết đấu hay nhất tại Vân Đỉnh sơn từ trước đến nay,

Sợ là cũng chỉ có năm đó Huyền Thiên đạo nhân lấy tư thái vô địch, dùng một kiếm quét ngang chín người mới có thể sánh bằng.

Tại phía dưới hào quang của hai người này, tất cả tuyển thủ khác đều lộ ra vẻ ảm đạm vô quang, nhao nhao dừng lại quan sát tới. Cảm thụ được kiếm ý nghiền ép đến từ bốn phương thiên địa, bọn họ đều có cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm.

"Nhất kiếm khai thiên môn." Nhìn xem một đạo thân ảnh xinh đẹp giữa bầu trời, Hạc Vô Song lộ ra nụ cười vô cùng hưng phấn.

Hắn làm một tên kiếm si, trên đời này không có cái gì hấp dẫn hắn hơn kiếm quyết cường đại.

"Ha ha ha. . . Mở ra đi!" Hạc Vô Song hô to một tiếng, lực lượng trong cơ thể hắn không bị giữ lại chút nào mà bộc phát toàn bộ.

Có thể may mắn được thể nghiệm một kiếm kinh thế hãi tục thì đã không uổng công hắn lần này tham gia đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn. Cho dù là thua thì hắn cũng có thể tiếp nhận.

Chương 430 - Hạc Vô Song Bại Trận

Lực lượng cường đại trong khoảnh khắc liền bộc phát, một cỗ hạo nhiên chi khí đột nhiên phóng lên tận trời.

Hạc Vô Song nhẹ nhàng vung lên tay phải, mấy vạn thanh Huyền Thủy kiếm lập tức trùng sát lên.

Lâm Thanh Trúc tại trên không trung quan sát, Tử Hà kiếm bị nàng chỉ xuống, ngàn vạn kiếm ý cũng tại thời khắc này ngưng tụ mà thành, toàn bộ trùng sát xuống dưới.

Vô số kiếm ý va chạm vào nhau, bầu trời bộc phát hoa lửa rợp trời, tựa như là pháo hoa thịnh thế, mỹ lệ làm rung động lòng người.

Hạc Vô Song tụ lực khống chế mấy vạn thanh Huyền Thủy kiếm tấn công nhưng toàn bộ đều bị kiếm khí của Lâm Thanh Trúc triệt tiêu, trong nháy mắt phá tan hơn vạn thanh Huyền Thủy kiếm.

Hạc Vô Song đánh ra một kiếm cuối cùng của vạn kiếm quy tông, bá khí quát một tiếng: "Trảm!"

Mấy vạn thanh Huyền Thủy kiếm ngưng tụ thành kiếm thế, thế không thể đỡ để cho toàn trường đều kinh hãi vô cùng.

Đám người chỉ nhìn thấy một đạo thân ảnh áo trắng bay thẳng về phía Thiên môn, kiếm khí vạch phá trời cao, tràng diện cực kỳ rung động.

Hạc Vô Song tựa như lấy thân thể phàm nhân nghịch thiên mà

đi vậy.

Tại trên chín tầng trời, Lâm Thanh Trúc đứng trên Thiên môn nhìn xem đạo kiếm khí kinh thiên kia chém tới mà sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng đã liên tục hai lần thi triển nhất kiếm khai thiên môn, linh lực của nàng cũng đã tiêu hao hầu như không còn. Chỉ khi ăn vào một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan thì nàng mới dần dần khôi phục lại.

Phía trên Thiên môn, ngàn vạn kiếm ý ngưng tụ thành một thanh cự kiếm.

"Trấn!" Lâm Thanh Trúc lạnh lùng quát một tiếng.

Thanh cự kiếm vừa mới ngưng tụ kia trong nháy mắt liền chém xuống, cùng vạn kiếm quy tông của Hạc Vô Song chính diện đụng vào nhau.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên.

Ầm!!!

Đất rung núi chuyển, hư không chấn động, kiếm ý tung hoành, cuồng phong bộc phát.

Hai cỗ lực lượng cường đại trùng kích chấn cho đám tuyển thủ bên dưới liên tiếp lui về phía sau.

Khi nhìn lại mảnh Thiên Uyên, một đạo thân ảnh áo trắng từ trên chín tầng trời chậm rãi rơi xuống, giống như Kình Ngư bại trận chìm vào đáy biển.

"Bại. . . rồi sao?"

Giờ khắc này, tất cả mọi người không cách nào bảo trì bình tĩnh, gắt gao nhìn xem thân ảnh đang rơi xuống trên bầu trời hóa

thành một đạo hào quang biến mất khỏi Vân Đỉnh sơn.

"Phụt."

Lâm Thanh Trúc phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể nàng đã nhận lấy thương tích to lớn. Nàng nhìn xem thân ảnh Hạc Vô Song tiêu tán mà trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lâm Thanh Trúc không nghĩ tới, một kiếm sau cùng của Hạc Vô Song lại kinh khủng như thế, nếu không phải nàng có thần kỹ thì chỉ sợ người thua chính là nàng.

Cũng khó trách tại sao sư tôn đối với Hạc Vô Song tán thưởng như thế, bởi vì hắn xứng đáng với danh xưng Thiên Chi Thánh Tử này.

Lâm Thanh Trúc từ ngọc trữ vật móc ra một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan lần nữa ăn vào, sắc mặt nàng cuối cùng mới dễ nhìn một chút.

Không có người so với nàng càng rõ ràng, vừa rồi một kiếm kia của Hạc Vô Song khủng bố đến mức nào, có thể nói là một kiếm trảm thiên cũng không đủ.

Bên ngoài Vân Đỉnh sơn, theo hư không vặn vẹo một trận, thân ảnh Hạc Vô Song lại một lần nữa xuất hiện, ánh mắt hắn trống rỗng, trở nên thất thần.

"Rốt cục vẫn là bại sao?" Hạc Vô Song cười khổ lắc đầu, nhìn xem Huyền Thủy kiếm trong tay tự hỏi.

Hạc Vô Song cũng là mười phần thản nhiên tiếp nhận hiện thực. Từ lúc xuất đạo đến nay, hắn cho tới bây giờ không có thể nghiệm qua tư vị thất bại, hôm nay cuối cùng cũng đã nếm đến.

Chẳng ai ngờ rằng kẻ đạt được danh xưng Thiên Chi Thánh Tử như hắn lại là người thứ nhất bị đào thải bên trong mười người

này.

Mặc dù Hạc Vô Song đã bị đào thải, nhưng tất cả mọi người ở đây không ai dám xem thường hắn. Bởi vì bọn họ đều đã kiến thức qua một kiếm kinh khủng của hắn, nên cũng rõ ràng thực lực của hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào.

"Sư tôn, sư tổ, thật xin lỗi. . . Ta đã để cho các ngươi thất vọng." Hạc Vô Song chậm rãi đi đến bên người Tử Dương chân nhân cùng Thiên Thông đạo nhân, hổ thẹn cúi đầu, nói.

Tử Dương chân nhân cũng không trách tội hắn, chỉ là hít một hơi nhìn xem màn ảnh, bên trong là thân ảnh Lâm Thanh Trúc lạnh lùng cầm Tử Hà kiếm.

Ông ta nhớ tới nhiều năm trước Huyền Thiên đạo nhân kinh tài diễm mà vô lực cười khổ nói: "Thôi được, cũng được rồi."

Có lẽ đây chính là số mệnh.

Bọn hắn cũng không có trách móc Hạc Vô Song mà chỉ là an ủi hắn vài câu, sau đó tiếp tục nhìn về phía Vân đỉnh sơn.

Chương 431 - Tiểu Linh Lung Lại Nổi Điên

Ngay sau khi đánh bại Hạc Vô Song, trạng thái của Lâm Thanh Trúc không tốt thì tất cả mọi người đều thấy được.

"Nàng đã thụ thương, cơ hội tốt, mọi người cùng nhau xông lên." Cố Hải Đường có ánh mắt đặc biệt sắc nhọn, khởi xướng.

Lâm Thanh Trúc cùng Hạc Vô Song đối bính tuy thắng nhưng rõ ràng cũng đã bị thương. Coi như nàng ăn vào Tiên Thiên Đại Hoàn đan để khôi phục lại thì cũng cần chút thời gian thích ứng.

Giờ phút này chính là thời cơ tốt nhất để xuất thủ, chỉ cần đem nàng đào thải ra khỏi ván thì tiểu Linh Lung liền dễ xử lý hơn.

Năm người cơ hồ đều đạt thành nhận thức chung mà đồng thời hướng về phía Lâm Thanh Trúc giết tới.

"Sư tỷ!" Trông thấy một màn này, tiểu Linh Lung lập tức luống cuống hô to.

Một bên khác, Liễu Thanh Phong còn đang cùng Phù Dao dây dưa cũng là đẳng không xuất thủ.

Cứ việc Bổ Thiên Thuật đã được hắn triển khai toàn bộ, nhưng vẫn không thể cầm xuống Phù Dao, cho nên đành phải đẳng không xuất thủ.

"Giết!"

Bên này, Lâm Thanh Trúc vừa mới khôi phục lại thì Cố Hải Đường đã đâm tới một kiếm. Cũng may nàng phản ứng rất nhanh,

chịu đựng thân thể đau nhức kịch liệt mà đỡ được một kiếm này. Ngay sau đó lại là bốn người giết tới sau lưng, nàng lập tức rơi vào hiểm cảnh.

Bọn hắn căn bản không cho Lâm Thanh Trúc cơ hội thở dốc mà liên tục duy trì công kích chặt chẽ, nàng căn bản không thể thở nổi.

Liên tiếp ngăn lại mấy người công kích về sau, Lâm Thanh Trúc nổi giận quát: "Đây là các ngươi bức ta đó."

Nàng vốn dự định khôi phục xong mới lại đánh với bọn hắn, nhưng nếu bọn hắn đã không cho mặt mũi như vậy thì nàng liền dứt khoát bắt đầu diễn.

Đám người cũng là không hiểu ra sao, không hiểu rõ Lâm Thanh Trúc có ý tứ gì, chẳng lẽ nàng còn có sát chiêu nữa sao?

Chỉ thấy Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên tụ lực, khí huyết phản xung phun ra một ngụm tiên huyết.

"Phụt."

Đám người lập tức mơ hồ.

Nàng có ý tứ gì?

Tự mình hại mình là sao?

Đây là cách chơi gì vậy?

Rất nhanh sau đó bọn hắn liền biết rõ Lâm Thanh Trúc muốn làm cái gì.

Bọn hắn nghe thấy một tiếng hét tức giận từ phía sau truyền đến.

"A. . . Ta muốn giết các ngươi."

"Á đù, đây là tình huống gì?"

"Vì sao ta lại có cảm giác phía sau gáy phát lạnh nhỉ?"

Đùng!!!

Một đạo thiên lôi nổ vang trời, tất cả mọi người đều biểu lộ vẻ mặt ngưng trọng xoay người nhìn lại.

Chỉ gặp phía dưới một mảnh mây đen, là một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đang nện từng bước chân nặng nề chậm rãi đi tới.

Bốn phương thiên địa trải rộng sát khí, trong chốc lát tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Ngay cả đám người bên ngoài Vân Đỉnh sơn cũng chấn kinh, xuyên thấu qua tầng hắc vụ kia bọn họ mơ hồ trông thấy một đạo thân ảnh kiều nhỏ mà lập tức nhao nhao nhìn về phía Diệp Thu.

Diệp Thu khẽ giật mình, nhìn đám người một chút mà rất muốn nói một câu.

Các ngươi nhìn ta làm gì? Ta không liên quan a. Người chọc giận nàng cũng không phải là ta, các ngươi nhìn ta cũng không thể giải quyết được vấn đề!

Một màn này vô cùng quen thuộc, bởi vì trước đó Triệu Uyển Nhi cũng đã sử thủ đoạn để cho tiểu Linh Lung trở nên cuồng bạo, đem đám đệ tử của Chí Tôn điện đều đánh nằm.

Hiện tại Lâm Thanh Trúc cũng sử dụng thủ đoạn như thế để cho tất cả mọi người đều mơ hồ.

Nàng đã bắt đầu diễn rồi sao?

Có thể chơi như vậy ư?

Ngươi tốt xấu gì cũng là người đánh bại Hạc Vô Song, đường đường là truyền nhân của Kiếm Tiên, nhưng kết quả cũng chơi chó như thế.

Quá phận, trẻ nhỏ thật dễ bị lừa!

"Đây là ý tứ gì? Tiểu nha đầu kia làm sao bỗng nhiên giống như là biến thành người khác vậy?" Có người còn không biết rõ đang xảy ra chuyện gì nên hỏi.

Cẩn thận cảm thụ khí thế của tiểu Linh Lung vào thời khắc này lại cường đại hơn mấy chục lần so với lúc trước.

Uy áp kinh thiên từ người nàng ép cho tất cả mọi người không ngẩng đầu được lên. Tất cả mọi người lập tức trợn tròn con mắt.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Làm sao chỉ trong một cái chớp mắt mà nàng lại có thể bộc phát ra lực lượng dọa người như vậy?

Khi hồi tưởng lại hành động vừa rồi của Lâm Thanh Trúc thì đám người lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Vãi linh hồn, còn có thể chơi như vậy sao?"

Cuối cùng ai nấy cũng đều hiểu rõ.

Lúc này, năm người kia đều mang sắc mặt cực kỳ khó coi. Nếu như là tiểu Linh Lung vừa rồi thì bọn hắn dù cho không cách nào giải quyết nhưng nàng cũng không làm gì được bọn hắn.

Tuy nhiên bây giờ từ khí thế của nàng liền có thể cảm giác được nàng lúc này đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bọn hắn có dự cảm tràng diện tiếp theo có thể là một trận đồ sát phi thường máu tanh.

Chương 432 - Chơi Tất Tay

Cố Hải Đường hít vào một hơi thật dài, trong lòng rung động nói ra:

"Thể nội của tiểu nha đầu này vậy mà lại ẩn chứa lực lượng cường đại như thế, tại thời khắc nàng không kiềm chế được nỗi lòng thì đã tự chủ phóng thích nó ra ngoài."

"Nếu cứ tiếp như thế thì hôm nay chúng ta sợ là sẽ muốn gãy tại trong tay nàng."

Đây tuyệt đối không phải là hắn nói ngoa, vì hắn có thể cảm giác được thực lực của tiểu Linh Lung đã tăng lên phi thường kinh người.

Cố Hải Đường cẩn thận nhìn lướt qua đám người chung quanh, nói:

"Chư vị, xem ra nhóm chúng ta chỉ có thể liên thủ để trước tiên đem tiểu nha đầu giải quyết, không thì hôm nay ai cũng đừng nghĩ đăng đỉnh."

"Đến thời điểm rồi cũng đã không có cần thiết giấu dốt, nếu không muốn bị đào thải thì sử dụng toàn lực đi."

Lời này vừa nói ra đám người liền ngầm hiểu mà vội vàng nhẹ gật đầu, trong lòng bọn hắn mười phần khẩn trương, mắt không chớp nhìn xem tiểu Linh Lung tay nắm cự chùy, từng bước một đạp không mà tới.

Trông thấy một màn này, Lâm Thanh Trúc âm thầm cười một tiếng: "Sư tôn quả nhiên không có nói sai. Tiểu sư muội, xin lỗi

ngươi, sư tỷ hôm nay phải lừa gạt ngươi rồi, trở về sư tỷ sẽ đền bù cho ngươi một trăm củ khoai lang nướng."

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Trúc dần dần điên cuồng lên. Chỉ gặp nàng nhẹ nhàng nâng lên ngọc thủ, hướng ngực của mình đánh ra một chưởng.

"Phụt. . ."

Nàng lại phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó chỉ thấy nàng chậm rãi rơi xuống.

"Vãi chưởng! Còn tới nữa sao?" Trông thấy một màn này, tất cả mọi người ở đây đều run lên trong lòng, có cảm giác đã hoàn toàn điên rồi.

Không có người nào dám đánh ngươi đâu, ngươi đừng tự tổn thương mình như vậy, chúng ta sợ a!

"Sư tỷ. . ." Trông thấy Lâm Thanh Trúc rơi xuống, đôi mắt tiểu Linh Lung lập tức đỏ bừng lên, mang theo tiếng khóc nức nở phẫn nộ nhìn xem năm người phía trước.

"Ta. . . Muốn giết các ngươi." Tiểu Linh Lung bi phẫn hô lên, sau đó nàng vung ra cự chùy.

chỉ thấy bầu trời bỗng nhiên xuất hiện mây đen dày đặc, trong chốc lát thiên lôi cuồn cuộn.

"A, nhóm chúng ta không liên quan mà, không ai đánh nàng cả." Cố Hải Đường tức muốn chửi thề.

Nếu thật sự bọn hắn đả thương Lâm Thanh Trúc thì bọn hắn cũng nên nhận. Vấn đề là không có người động thủ với nàng a, chính nàng tự đánh mình, không hề liên quan đến bọn hắn.

Ngươi có giảng đạo lý hay không? Ngươi không nhìn thấy gì

sao?

Đám người đều muốn điên rồi, cảm giác như bị oan nghiệt quấn thân, tự dưng cõng một nồi tiếng xấu mà không thể phản bác được.

Bọn hắn chỗ nào biết rõ, tiểu Linh Lung đã không kiềm chế được nỗi lòng nên chỉ nhìn thấy bọn hắn vây công sư tỷ thương yêu nhất của mình, sau đó sư tỷ bị thụ thương.

Bị sự phẫn nộ kích hoạt sợi dây thần kinh nào đó, lực lượng trong cơ thể tiểu Linh Lung trong nháy mắt bị phóng thích ra ngoài.

Trong chốc lát, một đạo lôi đình lao ngục từ trên trời giáng xuống. Ầm vang một tiếng, nó trực tiếp đem tất cả mọi người khóa ở bên trong.

Chỉ thấy tiểu Linh Lung đạp không lao tới, trong miệng hô hào: "Thiên uy huy hoàng, bằng vào thân thể ta thúc đẩy. Cửu Thiên Thần Lôi, trấn."

Nàng vừa dứt lời, mấy trăm đạo thiên lôi lập tức bổ xuống, đám người vội vàng né tránh, nhao nhao tế ra pháp bảo nhằm ngăn cản vạn quân lôi đình này.

"Khốn nạn! Tiểu nha đầu này có lực lượng thực sự quá kinh người. Lúc này nàng đã vượt ra khỏi giới hạn của Vô Cự cảnh, đã đạt đến cấp độ cao hơn."

"Chư vị, nếu như chúng ta lại không liên thủ thì hôm nay tất cả chúng ta ai cũng đừng nghĩ đăng đỉnh."

Có người phẫn nộ hô lên.

Từng đạo lôi đình hung hăng nện ở trên thân bọn hắn, làm cho thân thể nhói đau đến chết lặng.

Chỉ vừa đối mặt một kích mà trong năm người đã có hai người bị thương nhẹ.

"Cùng xông lên hết đi." Cố Hải Đường trước nhất hưởng ứng, xách kiếm đằng không mà lên, muốn đem tiểu Linh Lung bức lui xuống dưới.

Bốn người khác từ bên cạnh hiệp trợ hắn mà cùng nhau xuất thủ.

Trong chốc lát, một mảnh bầu trời bộc phát đầy hoa lửa, đánh cho long trời lở đất.

Cố Hải Đường dẫn đầu nhất kiếm tây lai, vọt mạnh mà lên, bức lui tiểu Linh Lung, nhưng không nghĩ tới một kích trọng chùy hung hăng đập trúng

"Phụt. . ."

Cố Hải Đường trực tiếp bị đánh cho hộc máu, cảm giác xương cốt toàn thân đau đớn một hồi, cánh tay phảng phất đều gãy mất.

"Trời ạ, tiểu nha đầu này làm sao lại có lực lượng lớnnhư thế." Cố Hải Đường kinh hô.

Nói thế nào hắn cũng là một đời thiên kiêu, cùng Hạc Vô Song kỳ danh tồn tại, vậy làm sao lại không chịu nổi một kích dưới tay tiểu Linh Lung. Lúc này mới vừa đối mặt mà hắn liền bị đánh cho thảm như vậy.

Cố Hải Đường chậm rãi móc ra một viên đan dược, vì lưu lại cũng là vì liều mạng.

"Mẹ nó, dứt khoát chơi tất tay đi." Hắn mắng to một tiếng, nuốt vào đan dược, trong chốc lát một cỗ lực lượng kinh khủng lại lần nữa bộc phát.

Chỉ thấy Cố Hải Đường cấp tốc ngưng tụ kiếm ý, một cỗ kiếm thế kinh người thình lình bộc phát.

Gặp vậy những người còn lại vội vàng lui ra xa để tránh bị ngộ thương.

Chương 433 - Phượng Hoàng Di Thiên

Cố Hải Đường dưới sự phẫn nộ mà ngưng tụ ra một đạo kiếm ý.

"Trảm!"

Hắn quát to một tiếng, cả người bay thẳng cửu thiên, thẳng hướng tiểu Linh Lung.

Tại phía dưới mây đen, tiểu Linh Lung bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt nàng đỏ bừng phát ra một tia sát ý băng lãnh.

Tay nhỏ của nàng nắm chặt Linh Lung chùy, sau đó thả người nhảy một cái, từ trên chín tầng trời hung mãnh đập xuống.

Ầm!!!

Kiếm khí đụng vào cự chùy, trong nháy mắt phát sinh bạo chấn kịch liệt, cuồng phong cuốn lên, bụi bặm đầy trời.

"Phụt."

Cố Hải Đường lại phun ra một ngụm tiên huyết, hắn lại lần nữa khổ cực bị nện rơi xuống, hung hăng đụng vào mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Lúc này Cố Hải Đường cảm giác xương cốt trong thân thể hắn đều đã nứt gãy toàn bộ, đau đớn khó nhịn.

"Mẹ nó, mọi người cùng nhau xông lên."

Trông thấy một màn này, đám người lập tức luống cuống, vì ngay cả Cố Hải Đường cũng gánh không được một chùy của tiểu Linh Lung, vậy bọn hắn khẳng định cũng như vậy. Nếu như cứ theo đà này thì bọn hắn sẽ bị nàng chơi chết.

Bốn người kia đồng thời lao lên, các loại linh bảo đều ra hết, toàn lực bộc phát.

Chỉ thấy trên bầu trời ngưng tụ thành một cái lĩnh vực to lớn, năng lượng bạo động rung chuyển cả Vân Đỉnh sơn.

Nhìn xem từng đạo thân ảnh đánh tới, tiểu Linh Lung ra sức vung chùy, trực tiếp nghênh chiến với bọn hắn.

Nàng không hề có một tia nhượng bộ, dù cho đối mặt bốn người vây công mà cũng không sợ nửa phần.

"Ta nện các ngươi."

Trên bầu trời truyền đến một tiếng rống giận, tiểu Linh Lung giống như Chiến Thần, một chùy đập bay một người.

"Tía má ơi, tiểu nha đầu này quá điên cuồng."

"Nàng đồng thời đối mặt với bốn vị cường giả mười vị trí đầu của Tiềm Long bảng vây công toàn lực, vậy mà nàng lại không có một tia e ngại, đồng thời còn chiếm thế thượng phong."

"Nàng đến cùng là mạnh đến cỡ nào? Tiềm lực của nàng có giới hạn ở đâu?"

Tất cả mọi người đều thấy mà choáng, ngay cả Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân cũng nhìn đến ngây người.

"Phù. . . Không hổ là Tiên nhân chuyển thế a, loại tiềm lực này đơn giản không thể tưởng tượng nổi."

"Nàng dưới sự phẫn nộ cực độ vậy mà có thể bộc phát sức

chiến đấu kinh người như thế, nàng đời trước sẽ là tồn tại khủng bố cỡ nào?"

Trong mơ hồ, bọn hắn tựa hồ lại thấy được đạo dáng người tuyệt đại phong hoa kia, nàng đứng trên chín tầng trời ngạo thế chư thiên.

"Ta nện, ta nện, ta đập chết các ngươi."

Tiểu Linh Lung đã hoàn toàn mất đi khống chế, toàn lực bộc phát một chùy đánh bay một người.

Không đến mấy phút đồng hồ, toàn bộ đỉnh núi lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn lại nàng một người độc tôn đứng trên bầu trời, còn năm người kia đã trực tiếp nằm trên mặt đất, nửa chết nửa sống.

"A. . . Nàng kinh khủng như vậy sao?"

"Nàng nói đánh năm tên thì nàng thật sự đánh năm tên, hơn nữa còn đánh nằm toàn bộ."

Một màn này trực tiếp làm choáng váng tất cả mọi người. Hạc Vô Song đứng trong đám người quan chiến mà trong lòng bỗng nhiên cảm thấy may mắn.

"Phù. . . Làm ta sợ muốn chết. May mà ta đã sớm bị loại, nếu không người bị đòn liền chính là ta."

Quá mất mặt khi bị một tiểu nha đầu năm tuổi đánh ngã, hơn nữa còn dưới tình huống năm đánh một. Nếu như chuyện này truyền đi thì về sau đều không còn mặt mũi nhìn người nữa rồi.

"Mẹ nó. . ." Lúc này, Cố Hải Đường có sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn giãy dụa từ dưới đất bò dậy, càng nghĩ càng giận.

Hắn đường đường là Đại sư huynh của thư viện Trục Lộc, là

tuyệt thế thiên tài cả thế gian đều chú ý, vậy mà hôm nay hắn lại ở chỗ này để cho một tiểu nha đầu đánh cho không có lực hoàn thủ, loại đả kích này thực sự quá lớn.

Cố Hải Đường lần nữa ăn vào một viên đan dược cuối cùng, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, ngồi dưới đất cố gắng điều tức một hồi. Cuối cùng hắn cũng khôi phục một chút, chiến ý trong lòng cũng triệt để bạo phát ra.

"Ta không tin chuyện tà này. Ta thân là Vô Cự cửu phẩm mà lại đánh không nổi một cái luyện thể sĩ Vô Cự nhất phẩm sao?"

Cố Hải Đường rất không phục, hắn lại lần nữa rút kiếm xông lên, những người còn lại gặp vậy cũng là có một điểm thời gian thở dốc nên vội vàng ngồi xuống khôi phục thương thế.

Thấy Cố Hải Đường lại tiếp tục đánh tới, tiểu Linh Lung lộ ra ánh mắt lạnh lẽo. Tại phía dưới lĩnh vực sấm sét Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn, tâm tình của nàng mười phần phấn chấn, dù cho đánh suốt nửa ngày mà khí lực của nàng cũng không có tiêu hao bao nhiêu.

Đối mặt Cố Hải Đường lại lần nữa khiêu chiến, nàng chỉ cấp cho hắn một cái ánh mắt coi thường, phảng phất như đang nói ngươi. . . Không được.

Cái ánh mắt này để cho Cố Hải Đường tức đến muốn thổ huyết, lửa giận công tâm.

"Trảm!"

Hắn quát to một tiếng, trong chốc lát liền chém ra một kiếm, kiếm khí hóa thành một con Cửu Thiên Phượng Hoàng giương cánh bay ra.

Một kiếm này vừa xuất hiện, tất cả mọi người ở đây lập tức biến sắc.

"Phượng Hoàng Di Thiên!"

Một kiếm sáng chói cả mắt này chính là bí pháp Thiên giai truyền thừa của thư viện Trục Lộc, Phượng Hoàng Di Thiên.

Một kiếm này mang lại cảm giác áp bách không hề kém so với vạn kiếm quy tông vừa rồi của Hạc Vô Song.

Phượng Hoàng thuộc về Thần Điểu, là đại hung thú đỉnh cấp tạo ra cảm giác áp bách đến từ linh hồn, làm cho tất cả mọi người cũng vì đó mà chấn động.

Chương 434 - Mười Phần Chắc Chín

Tiểu Linh Lung nguyên bản không kiềm chế được nỗi lòng cũng tại thời khắc này khôi phục một điểm quang minh.

Nàng nhìn xem phía dưới bay tới Phượng Hoàng mà đại não nhói nhói một trận, mơ hồ nhớ ra cái gì đó.

"Tiểu chim sẻ, là ngươi sao?" Nàng hưng phấn kêu lên.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây lập tức sững sờ.

"Đậu phộng, nàng còn là người không, ngay cả Phượng Hoàng là Thần Điểu bực này mà nàng cũng dám gọi nó là tiểu chim sẻ sao?"

"Đó chính là Thần Điểu a, là thượng thương chí cao tồn tại, nàng vậy mà dám gọi nó là tiểu chim sẻ? Dạng nhân quả này ngươi gánh chịu nổi sao?"

Sau một trận tinh thần dao động, tiểu Linh Lung lắc đầu tựa hồ minh bạch cái gì, nói: "Không đúng, ngươi không phải là tiểu chim sẻ, vì tiểu chim sẻ không có xấu như ngươi."

Á đù! Ngươi. . . Ngươi dám nói Phượng Hoàng lớn lên xấu ư?

Từ thiên địa Hỗn Độn đến nay ngươi là kẻ đầu tiên a!

Tất cả mọi người đều bị chấn kinh, không biết rõ tiểu Linh Lung có lai lịch gì mà khẩu khí lại lớn như thế.

A, thì ra nàng là Tiên nhân chuyển thế, vậy thì không thành

vấn đề!

Sau khi rõ ràng Cố Hải Đường chỉ thi triển ra huyễn cảnh Phượng Hoàng, chứ cũng không phải là con tiểu chim sẻ trong trí nhớ của mình, Tiểu Linh Lung lập tức không vui vẻ, nàng chậm rãi giơ lên Linh Lung chùy trong tay, rồi đột nhiên đập xuống một cái.

"Chết cho ta."

Cự chùy mang theo lôi điện bỗng nhiên duỗi dài ra mấy trăm trượng rồi liền đập xuống.

Lực lượng kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, thiên địa đều phát ra run rẩy kịch liệt.

Chỉ trong một hơi thở, Phượng Hoàng Di Thiên lập tức vỡ vụn, hôi phi yên diệt.

"Phụt."

Lực lượng khổng lồ phản phệ trở về, Cố Hải Đường trực tiếp nhận lấy cú trọng kích này, hắn lại phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó thân thể hắn trong nháy mắt đã hóa thành một đạo hào quang và biến mất khỏi Vân Đỉnh sơn. Lúc hắn một lần nữa xuất hiện thì đã ở bên ngoài Vân Đỉnh sơn.

"Aiii. . ." Tào Tri Hiên lắc đầu thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ.

Cố Hải Đường mang tâm tình uể oải, cúi đầu đi đến trước mặt Tào Tri Hiên, nói: "Sư tôn, thật xin lỗi, đệ tử. . . thua rồi."

Tào Tri Hiên nhìn xem thần sắc uể oải của đại đồ đệ mà cũng là hít sâu một hơi, lại quay đầu nhìn thoáng qua nhị đồ đệ.

Cái tên nhị đồ đệ kia bởi vì lúc trước khoác lác cùng tiểu Linh Lung cho nên đã bị ông ta lấy đai lưng quất cho một trận, hiện tại hắn còn đang trốn ở trong góc run lẩy bẩy, vẽ vòng tròn.

"Không sao đâu đồ nhi, vi sư đều nhìn thấy ngươi biểu hiện không tệ, không có để cho vi sư mất mặt." Tào Tri Hiên an ủi Cố Hải Đường một câu, sau đó lại trừng mắt với tên nhị đệ tử kia một chút, hù cho hắn giật nảy mình.

Đồng dạng là ái đồ mà tại sao giữa người với người lại có chênh lệch lớn như vậy?

Đại đồ đệ dục huyết phấn chiến, giúp cho thư viện Trục Lộc vẻ vang, thắng đến lúc thua cũng đều không hề từ bỏ.

Nhưng khi nhìn lại tên nhị đệ tử không muốn phát triển, không có tấn cấp kia còn chưa tính, hắn còn trang bức cùng người ta.

Tồi tệ nhất là hắn trang bức cũng thôi đi, hắn còn đem sư tôn của hắn cũng mang ra trang bức, kết quả là bị vả mặt.

Thật mất mặt a!

Vẫn là đại đồ đệ tốt, còn tên nhị đồ đệ kia xem như phế vật!

Lúc này tại một bên khác, Triệu Uyển Nhi đã về tới đội ngũ của Bổ Thiên giáo.

Nàng không có tấn cấp lên cửa ải vấn đỉnh, bởi vì tiềm lực của nàng không đủ cho nên bị đào thải.

Nhìn xem hình ảnh tiểu Linh Lung không kiềm chế được nỗi lòng mà Triệu Uyển Nhi lo lắng hỏi: "Sư tôn, Linh Lung liên tục kích phát tiềm năng trong thể nội như thế thì thân thể nàng có lưu lại ảnh hưởng gì không?"

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Sẽ không, bởi vì thân thể của nàng đã trải qua nhiều loại bảo dược rèn luyện, giờ phút này nó đã đạt đến trạng thái hoàn mỹ, hoàn toàn đầy đủ gánh chịu việc kích phát tiềm năng trong thể nội. Nói không chừng trải qua một trận chiến

này tu vi của nàng sẽ tiến triển trên diện rộng."

Sau khi nhàn nhạt giải thích một câu, Diệp Thu lại một mực chú ý tới tình huống hai ái đồ của mình.

Nếu như Tiểu Linh Lung là luyện khí sĩ, vậy thân thể nàng hiện tại sẽ tiếp nhận không được lực lượng cường đại trong cơ thể nàng bộc phát.

Còn tốt nàng lại là Luyện Thể sĩ, nhục thân đã rèn luyện đến cực hạn, căn bản không cần lo lắng bị phản phệ ảnh hưởng.

"Sư đệ, với cục diện hiện tại thì Bổ Thiên giáo chúng ta có tỉ lệ đoạt giải nhất cơ hồ là mười phần chắc chín."

"Tiểu nha đầu kia quả nhiên vô cùng lợi hại, một người liền đem năm người đánh nằm, chỉ còn lại một cái Dao Trì Thánh Nữ nhưng đã có Thanh Phong kiếm chế."

"Giờ phút này Lâm sư điệt chỉ cần đạp vào đầu tinh quang cổ lộ kia và ngồi lên bảo tọa, như vậy đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này coi như kết thúc."

Mạnh Thiên Chính nghiêm túc phân tích, hiện tại trên đỉnh núi người có được sức chiến đấu cao nhất cũng chỉ còn lại Phù Dao. Nhưng giờ phút này nàng ngay cả Liễu Thanh Phong cũng đều bắt không được, vậy tỉ lệ nàng đoạt giải nhất cơ hồ là không có khả năng. Còn lại bốn người kia cũng đều bị tiểu Linh Lung áp chế.

Chỉ đợi đầu tinh quang cổ lộ mở ra thì thời điểm cuối cùng quyết định thắng thua liền đến.

"Ta cũng mong là vậy." Diệp Thu cười nhạt nói, vì hắn chưa từng hoài nghi thực lực của đồ đệ mình.

Mà lại ưu thế lúc này đã toàn bộ đi vào trong tay của các nàng, loại cục diện này nếu như còn không thể đoạt giải nhất thì sau này

cũng đừng lại tham gia đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn nữa.

Chương 435 - Tinh Quang Cổ Lộ

Lúc này tại Vân Đỉnh sơn, Lâm Thanh Trúc đang lẳng lặng nhìn xem tiểu Linh Lung đại phát thần uy, lấy một địch năm giải quyết Cố Hải Đường, còn đánh ngã bốn người khác.

Nàng âm thầm cười trộm trong lòng, ánh mắt nhìn về phía một bên khác.

Liễu Thanh Phong cùng Phù Dao chiến đấu cũng đã tiến vào hồi cuối.

Sau khi ăn một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan, Lâm Thanh Trúc tiến vào trạng thái điều tức, tranh thủ để cho mình trở về trạng thái đỉnh phong.

Ngắn ngủi khôi phục một phen qua đi, nàng chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đầu tinh quang cổ lộ kia.

Bỗng nhiên bầu trời hạ xuống một đạo kim quang, trong chốc lát đầu tinh quang cổ lộ đã được giải trừ phong ấn.

Giờ khắc này, đám người đang nằm dưới đất trong nháy mắt đều đứng lên.

Bọn hắn vừa rồi chỉ là giả chết để chờ tới thời khắc này. Chỉ cần xông vào đầu tinh quang cổ lộ kia rồi ngồi lên bảo tọa thì bọn hắn vẫn là đệ nhất.

Ngay khi tinh quang cổ lộ mở ra trong nháy mắt, đám người lập tức xuất động.

Bên kia Phù Dao cùng Liễu Thanh Phong đang giao thủ cũng đồng thời ngừng tay và hướng về phía đầu tinh quang cổ lộ kia mà vọt tới.

Ai cũng đều trong nháy mắt phát lực vì muốn đăng đỉnh. Nhưng nào ngờ ngay khi sắp bước vào tinh quang cổ lộ, một thanh cự chùy liền từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập xuống đất ngăn cản tất cả mọi người đi tới.

"Lại là Tiểu Ma Vương này."

"Nàng lại muốn làm gì? Ta muốn xông lên a."

Nhìn tiểu Linh Lung đứng chắn phía trước tinh quang cổ lộ, không một người dám tiến về phía trước một bước.

Bởi vì vừa rồi bọn hắn đều thấy được tiểu Linh Lung kinh khủng cỡ nào, lúc này đâu còn có ai dám chủ động trêu chọc nàng.

Thế nhưng chỉ còn gang tấc là sẽ lấy được phần thắng cuối cùng, vậy nên ai cũng không chịu từ bỏ.

"Tránh ra!" Phù Dao hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt vung lên một gốc thanh liên đánh về phía tiểu Linh Lung.

Trong nháy mắt nàng trực tiếp đem tiểu Linh Lung đánh văng ra ngoài, lúc này một thanh bảo kiếm màu tím từ phía sau nàng đánh tới, một kiếm chặt đứt dây leo.

"Sư tỷ."

Trông thấy Lâm Thanh Trúc lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mình, tiểu Linh Lung lập tức vui mừng, cảm xúc dần dần chuyển biến tốt đẹp, giống như là tiết khí khôi phục bình thường.

Cảm nhận được khí thế của tiểu Linh Lung bắt đầu giảm đi, Lâm Thanh Trúc thầm nói đại sự không ổn, sớm biết rõ nàng liền

giả bộ chết một hồi.

"Thôi được, trận chiến cuối cùng liền xem ta đi." Trong lòng Lâm Thanh Trúc tự nhủ một phen.

Lúc này nàng đã hoàn toàn khôi phục, đối mặt với một đám đối thủ mà nàng không hề có áp lực gì.

Vừa rồi nàng đã lừa qua tiểu Linh Lung một lần, nếu như nàng lại lừa cô bé thêm lần nữa thì cảm giác trong lòng rất áy náy.

Ta sao có thể hết lần này đến lần khác lừa gạt trẻ nhỏ được?

"Linh Lung, ngươi đến chỗ của Đại sư huynh đi, tiếp xuống nhìn sư tỷ." Lâm Thanh Trúc ôn nhu nói.

Tiểu Linh Lung vẫn có chút chưa hết hứng, nàng còn muốn đánh nữa, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nghe lời của sư tỷ mà trở lại sau lưng Liễu Thanh Phong quan sát.

Gặp Tiểu Ma Vương giống như là thay đổi tâm tính, biết điều nghe lời như vậy, đám người vừa rồi bị chùy lập tức mơ hồ.

Đây là Tiểu Ma Vương trong ấn tượng của ta sao?

Lại một đạo hào quang hạ xuống, cửa chính của tinh quang cổ lộ triệt để mở ra.

Ánh mắt Phù Dao nhất động, ngay lập tức quát to: "Tránh ra cho ta."

Lâm Thanh Trúc cầm trong tay Tử Hà kiếm chém tới một kiếm, sợi thanh liên kia trực tiếp bị chém đứt.

Chỉ nghe nàng bá khí huy kiếm, lạnh lùng nói: "Các ngươi cùng lên đi."

"Cuồng vọng!" Một nam thanh niên cười lạnh nói.

Hắn trong nháy mắt đâm tới một thương, lực lượng cường đại như Kinh Long ra biển, trong chốc lát đánh ra đầy trời thương mang.

Lâm Thanh Trúc thong dong lui lại, một bước tiến vào tinh quang cổ lộ, đánh ra Nhất Kiếm Tuyệt Trần Trảm hóa giải thương mang công kích.

Một bên khác, Phù Dao lại vỗ tới một chưởng, Lâm Thanh Trúc không cam lòng yếu thế, hai người lẫn nhau đối bính một chưởng rồi đều thối lui mấy bước.

Bên trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Phù Dao có chút tái nhợt, nàng cùng Liễu Thanh Phong giao thủ mấy ngàn hiệp nên đã tiêu hao quá lớn. Lúc này nàng đã là nỏ mạnh hết đà, tuy có sử dụng đan dược khôi phục nhưng hiệu quả còn xa xa không bằng Tiên Thiên Đại Hoàn đan trong nháy mắt liền đầy bình.

Một bên khác, bốn người kia đang bí mật quan chiến, gặp Lâm Thanh Trúc cùng Phù Dao quấn chiến lấy nhau mà tìm đúng cơ hội vọt thẳng vào tinh quang cổ lộ.

"Ha ha ha, bảo tọa Vân Đỉnh sơn là của ta."

Bốn người kia vì tranh đoạt bảo tọa mà cũng bắt đầu giao thủ.

Hỗn chiến lại một lần nữa bộc phát, Liễu Thanh Phong nhìn chuẩn cơ hội mà cũng gia nhập chiến đấu.

Tiểu Linh Lung thì ngơ ngác đứng tại chỗ, bởi vì sư tỷ còn không có để nàng động, cho nên nàng không dám tham chiến.

Đôi mắt ngây thơ của tiểu Linh Lung tràn ngập vẻ nghi ngờ, ngơ ngác nhìn xem đám người hỗn chiến.

Chiến trường di chuyển từ Vân Đỉnh sơn đến tinh quang cổ lộ.

Chương 436 - Chính Quả

Sau khi thoát khỏi Phù Dao dây dưa, ánh mắt của Lâm Thanh Trúc đặt ở trên thân bốn người trước mặt, quát: "Đi xuống hết cho ta!"

Trong chốc lát, một cỗ kiếm ý tràn ngập huyết khí liền bị nàng bộc phát ra, một đầu Tu La đến từ Cửu U hung hăng nhào lên như muốn thôn phệ mọi thứ.

Bốn người kia kịp phản ứng, vội vàng trở lại ngăn cản. Bọn họ nào có thể nghĩ tới Lâm Thanh Trúc đánh lâu như vậy mà vẫn như cũ còn ở trạng thái toàn thịnh. Còn bọn họ lúc này đã vết thương chồng chất, linh lực đã tiêu hao quá lớn, căn bản không cách nào ngăn cản chiêu thức này.

"Phập, phập, phập, phập!"

Chỉ một kiếm mà Lâm Thanh Trúc liền chém hết ba người. Bọn họ vốn cho là mình đã sắp leo lên được bảo tọa, nhưng ai ngờ ngay sau đó liền trực tiếp bị đánh ra khỏi Vân Đỉnh sơn.

Lúc này tại hiện trường chỉ còn lại Phù Dao cùng một tên đệ tử của thư viện Thần Ngữ.

"Sư muội, ta đến giúp ngươi!" Liễu Thanh Phong vỗ đến một chưởng Bổ Thiên Thuật bật hết hỏa lực, trực tiếp đem Phù Dao cùng với tên đệ tử kia cuốn vào trong đó.

Lâm Thanh Trúc cảm kích nhìn hắn một cái, trở lại trực tiếp xông lên tinh quang cổ lộ và sắp ngồi lên cái bảo tọa kia.

"Không!" Phù Dao nội tâm run lên.

Bảo toạ gần trong gang tấc mà lại xa không thể chạm. Nàng đau khổ tu luyện nhiều năm như vậy chính là vì một ngày đăng đỉnh, nhưng bây giờ nàng lại phải đưa mắt nhìn xem trái cây thắng lợi sắp bị người khác lấy mất.

Tại thời khắc này Phù Dao cũng là không có giữ lại nữa mà triệt để bạo phát ra.

Ầm!!!

Chỉ thấy tinh quang cổ lộ phát ra một trận run rẩy, mây mù trên trời có một gốc thanh liên xen kẽ chui qua, xuyên thẳng Thiên Uyên mà lên.

"Cái này. . ."

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn xem một màn này, nhìn xem gốc thanh liên mọc ra từ bóng tối Hỗn Độn mà trong lòng triệt để chấn kinh.

"Nàng... vậy mà đã kế thừa chính quả của Dao Trì Thánh Nữ, nắm giữ bí thuật thanh liên thông vạn cổ."

Tất cả mọi người mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn xem Phù Dao đang chậm rãi bay lên, chân ngọc của nàng nhẹ nhàng giẫm lên gốc thanh liên kia, giống như một vị Cửu Thiên Thần Nữ phong hoa tuyệt đại.

"Đây chính là át chủ bài sau cùng của nàng sao?" Trông thấy tình hình này, Lâm Thanh Trúc cũng là âm thầm giật mình.

Trước kia nàng từng nghe sư tôn nói qua, thánh địa Dao Trì có một truyền thừa chính quả, là chính quả của Dao Trì tiên tử tại Thiên vực. Các Đại trưởng lão của thánh địa Dao Trì đều đang bồi dưỡng một vị nữ tử có thể kế thừa chính quả của Dao Trì tiên tử.

Từ thời kì đến nay còn chưa có xuất hiện qua người nào có thể

kế thừa, thật không nghĩ tới đến thế hệ này Dao Trì tiên tử vậy mà đã xuất hiện.

Tại phía dưới hào quang thánh khiết, Phù Dao lộ ra vẻ thần thánh không thể xâm phạm.

Cảm giác áp bách đến từ Dao Trì tiên tử thần thánh đè ép tất cả mọi người hít thở không thông.

"Nàng quả nhiên đã kế thừa chính quả của Dao Trì tiên tử. . ." Trông thấy một màn này, Hạc Vô Song đứng bên ngoài quan chiến cũng là con ngươi co vào, cảm xúc có chút thất lạc.

Hắn được vinh danh là đệ nhất nhân cùng thế hệ, bẩm sinh tràn đầy tự tin, nhưng hôm nay hắn đã bị hai người đánh bại. Một người tự tay đánh bại hắn là Lâm Thanh Trúc, một người khác là Phù Dao kế thừa chính quả của Dao Trì tiên tử.

Hai người này vô luận là người nào cũng đều không phải Hạc Vô Song có khả năng địch lại.

"Ha ha ha, cái gọi là Thiên Chi Thánh Tử ta cũng không xứng nữa." Hạc Vô Song lắc đầu cười khổ, tự giễu một câu.

Sau đó hắn tiếp tục nhìn xem Phù Dao bên trong màn sáng đang thỏa thích phóng ra lực lượng trong thể nội của nàng.

Giờ khắc này Phù Dao phảng phất như một vị nữ chiến thần, thế không thể đỡ.

Ngay cả Liễu Thanh Phong vừa rồi còn làm đối thủ của nàng mà giờ phút này sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

"Thì ra nàng luôn một mực ẩn giấu thực lực."

Hắn vốn cho rằng mình cùng Phù Dao có thực lực không phân trên dưới, xem ra hắn đã đánh giá cao chính mình.

Lâm Thanh Trúc quay đầu nhìn chăm chú vào Phù Dao đang phát uy trên bầu trời mà nhướng mày, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hỏi: "Đây chính là tiên nữ chi uy sao?"

Loại cảm giác áp bách đến từ linh hồn khiến cho nàng hít thở không thông, tay cầm kiếm đều đang run rẩy.

Lúc này Phù Dao đã toàn lực bạo phát, Lâm Thanh Trúc cũng đã rối tung lên. Dưới sự đè ép kinh khủng này nàng thậm chí đã không còn một tia dục vọng chiến đấu.

Kia chính là tiên nữ cao cao tại thượng, một kẻ phàm nhân như ta làm sao có thể địch nổi chứ?

Thế nhưng sau khi Lâm Thanh Trúc mở hai mắt ra nhìn xem bảo toạ ngay sau lưng, gần trong gang tấc mà thầm nghĩ: Nếu như ta lúc này từ bỏ thì ta đâu còn có mặt mũi gì đi gặp sư tôn nữa!

Chương 437 - Đồng Quy Vu Tận

Nhớ tới sư tôn dặn dò trước khi đi cùng với ánh mắt mong đợi của sư tôn, Lâm Thanh Trúc trong lòng run lên.

Từ khi bắt đầu lên núi, sư tôn coi nàng con đẻ, yêu mến cực kì, chưa từng có mong cầu nàng có thể báo đáp lại cái gì, cũng không có yêu cầu nàng làm cái gì.

Diệp Thu mỗi một lần dạy dỗ thì Lâm Thanh Trúc đều ghi ở trong lòng. Giờ phút này chính là thời điểm nàng báo đáp sư tôn, vậy nàng sao có thể từ bỏ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lâm Thanh Trúc lập tức trở nên kiên định, một cỗ khí tức vô cùng băng lãnh trong nháy mắt liền bộc phát.

"Không, ta sẽ không thua."

"Cho dù là thiên thượng tiên tử cũng không sao, hôm nay ta liền lấy thanh phàm nhân chi kiếm này để Tru Tiên."

Theo một câu lạnh lùng có hai chữ Tru Tiên, trong chốc lát một cỗ kiếm ý kinh người lập tức quét ra trăm dặm thiên địa.

Lại là một màn quen thuộc, lại là kiếm quyết quen thuộc, lại là đạo Thiên môn quen thuộc.

Ngay thời khắc hô ra một tiếng Tru Tiên, tâm cảnh của Lâm Thanh Trúc tựa hồ tiến vào một loại cảnh giới thần kỳ nào đó.

Lần này nhất kiếm khai thiên môn tăng thêm mấy phần tiên uẩn, tất cả mọi người thấy vậy đều nhiệt huyết sôi trào.

"Lấy phàm nhân chi kiếm để Tru Tiên? Khẩu khí thật lớn, thực sự quá lớn mật."

"Nhưng tình cảnh này lại cho người ta một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, đây có lẽ chính là tu tiên chân ý."

"Tu tiên giả chúng ta vốn là nghịch thiên cải mệnh, chưa từng biết sợ. Cho dù là Tiên Nhân trên trời dám đến nhân gian thì cũng có thể bị tru diệt."

Lâm Thanh Trúc nói ra một câu kia đã trực tiếp kéo theo toàn trường náo động, hiện trường trong nháy mắt đạt đến cao trào. Bọn họ cũng muốn nhìn xem nàng đến cùng có thể làm được Tru Tiên hay không?

"Tới đi!"

Nhất kiếm khai thiên môn đại tăng, Lâm Thanh Trúc thả người gia nhập cửu thiên tầng mây, trực diện Phù Dao.

Phù Dao giờ phút này phảng phất như biến thành người khác, ánh mắt trống rỗng, vô tình lạnh lùng nhìn xem Lâm Thanh Trúc. Hai tay nàng kết ấn, trong chốc lát ngàn vạn gốc thanh liên liền cuốn tới.

Cường đại phù văn bảo thuật nổ tung trên bầu trời, đánh ra quang hoa lộng lẫy.

"Trấn!"

Một cái lồng giam thanh liên được kết thành, nhất cử đem Lâm Thanh Trúc giam ở trong đó.

Một giây sau, kiếm khí xoay quanh trên chín tầng trời cũng chém xuống.

Ầm!!!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, tất cả thanh liên đối diện đều bị chém đứt, Phù Dao trong lòng giật mình thao túng thanh liên nhô ra một sợi dây leo, chống đỡ lấy chính mình bị phản lực đẩy lui về phía Thiên Uyên.

Nàng tụ khí lực vào một thân, lực lượng kinh khủng từ song chưởng chậm rãi đánh ra.

Lâm Thanh Trúc đứng trên Thiên môn, ánh mắt lạnh lẽo tụ khí chém ra một kiếm từ bên trên.

"Trảm!"

Hai cỗ lực lượng kinh người trong nháy mắt đối bính cùng một chỗ, bầu trời phát ra một trận rung chuyển, hư không vặn vẹo, tất cả mọi người đều thấy mà choáng.

"Đây mới thật sự là quyết đấu a. Các nàng muốn đồng quy vu tận sao, đều điên rồi ư?"

Chẳng ai ngờ rằng, nguyên bản Bổ Thiên giáo nắm chắc phần thắng, nhưng lại bởi vì chiêu này của Phù Dao mà trực tiếp tiến vào hiểm cảnh.

Sau khi dây leo bay múa đầy trời cùng với một kiếm vạch phá trời cao va chạm qua đi.

"Vụt. . ."

Hai người gần như đồng thời nhận lấy trọng thương, trong chốc lát hư không vặn vẹo một trận, sau một khắc hai nàng trực tiếp xuất hiện tại bên ngoài Vân Đỉnh sơn.

"Cái này. . . Vậy mà thật sự đồng quy vu tận."

Nhìn xem trên bầu trời vẫn như cũ có kiếm khí tung hoành, hết thảy đều kết thúc về sau không còn có thân ảnh của hai nàng.

Lâm Thanh Trúc cùng Phù Dao cơ hồ là đồng thời hiện ra bên ngoài.

Diệp Thu một mực yên lặng không lên tiếng nhưng lúc này thân hình bỗng nhiên lóe lên, đi thẳng tới giữa không trung tiếp lấy Lâm Thanh Trúc bị đánh ra.

Một bên khác, Vân Hư chân nhân cũng là nhẹ nhàng vung ra một gốc thanh liên dây leo đem Phù Dao kéo lại.

"Phụt. . ."

Khí huyết công tâm, Lâm Thanh Trúc trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Thu vội vàng đút cho nàng một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

Một bên khác, sắc mặt Phù Dao cũng phi thường không tốt, là một mảnh tái nhợt, đã bất tỉnh.

"Sư tôn, thật xin lỗi, đệ tử. . . thua rồi." Lâm Thanh Trúc khôi phục lại, thần sắc uể oải nói ra, tâm tình mười phần sa sút.

Vì đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này mà nàng đã khổ luyện lâu như vậy, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là để cho sư tôn thất vọng, nàng rất tự trách.

Diệp Thu nhẹ nhàng gõ đầu Lâm Thanh Trúc một cái, nói: "Nha đầu ngốc, ngươi có cái gì phải tự trách, biểu hiện của ngươi vi sư đều nhìn thấy. Phàm nhân chi thân như ngươi mà cũng dám Tru Tiên sao? Ngươi thật to gan, nhưng cũng làm không tệ, vi sư lấy ngươi làm vinh."

Diệp Thu nhàn nhạt cười nói, nghe được câu này Lâm Thanh Trúc đầu tiên là cúi đầu, cũng vì vừa rồi cuồng vọng mà cảm thấy không có ý tứ. Nhưng khi nghe câu nói phía sau vi sư lấy ngươi

làm vinh thì sự tự trách trong lòng nàng lập tức bị quét sạch.

Chương 438 - Định Tâm

“Được rồi, ngươi ngồi xuống trước khôi phục một chút đi, sau đó liền nhìn xem tiểu sư muội của ngươi.” Diệp Thu nhàn nhạt nói.

Ai nói Tử Hà Phong chúng ta thua rồi?

Ta còn có một cái áo bông nhỏ kia kìa, hơn nữa nàng còn đặc biệt hung dữ!

Khả năng chính Diệp Thu cũng không nghĩ tới, vị đệ tử của hắn lăn lộn đến sau cùng lại là Tiểu Linh Lung.

Điều này thật sự có chút ngoài ý muốn, tiểu nha đầu này một một đường thông quan trảm tướng, có thể nói là cho hắn đầy đủ kinh hỉ.

Bây giờ Vân Đỉnh sơn cũng chỉ còn lại có Liễu Thanh Phong, Tiểu Linh Lung cùng với một tên đệ tử Thư Viện Thần Ngữ.

Nhìn thấy vậy Tề Vô Hối đã chịu không nổi, mười phần đắc ý đi đến giữa đám người nói:

“He he he, xem ra hiện tại ta đã không cần thiết tiếp tục điệu thấp nữa rồi! Không phải ta thổi phồng, vừa rồi năm người liên thủ đều đánh không lại tiểu sư điệt của ta, chớ nói chi hiện tại là cục diện hai đánh một.”

“Ha ha ha, xem ra cái bảo tọa của Vân Đỉnh sơn này Bổ Thiên Giáo chúng ta đành phải thu nhận, xin lỗi các vị.”

Nhìn xem Tề Vô Hối như nhặt được tiện nghi mà biểu lộ khoe mẽ, mọi người nhất thời giận mà không có chỗ phát tiết.

Mẹ nó tên này quá đắc chí đi!

Mặc dù người của ngươi đoạt giải nhất, nhưng cũng không đáng làm chuyện buồn nôn như vậy a!

“Ha ha ha, Tề đạo hữu thật đúng là một người thẳng tính, thật sự là không có chút nào khách khí. Vậy lão phu liền sớm chúc mừng Bổ Thiên Giáo đoạt giải nhất.” Thông Thiên đạo nhân cũng là phi thường nể tình mà ủng hộ một chút.

Tề Vô Hối nghe vậy lập tức trong lòng đẹp không ta được.

A..... Quá thoải mái!

Lúc này, màn hình lại lần nữa trở lại Vân Đỉnh sơn.

Ngay sau khi Lâm Thanh Trúc vừa bị đào thải, Tiểu Linh Lung nguyên bản đang một mực ngơ ngác chờ đợi thì cảm xúc của nàng lại mất kiểm soát.

Còn tốt là Liễu Thanh Phong ở bên cạnh an ủi nàng một câu: “Tiểu sư muội, đừng lo lắng, sư tỷ của ngươi không có việc gì, nàng có việc đi ra ngoài trước, một hồi sư huynh lại mang ngươi ra ngoài tìm nàng có được hay không?”

Nghe được sư tỷ không có việc gì thì Tiểu Linh Lung vui vẻ ngẩng đầu lên, hỏi: “Thật sao? Sư tỷ không có dát ư?”

Khóe miệng Liễu Thanh Phong liền giật một cái, nhất thời nghẹn lời, sau đó mới đáp: “Đương nhiên, sư huynh làm sao lại gạt ngươi chứ, không tin chúng ta móc tay đi.”

Liễu Thanh Phong vì trấn an Tiểu Linh Lung mà cũng là không thèm đếm xỉa.

Tiểu Linh Lung nghẹo đầu, dùng ánh mắt tràn ngập trí tuệ nhìn xem Liễu Thanh Phong, nói: “Được, chúng ta sẽ móc tay.”

Chỉ cần sư tỷ không có việc gì thì Tiểu Linh Lung liền an tâm, nhưng sau đó nàng cũng không biết phải làm gì.

Chỉ thấy Liễu Thanh Phong chỉ về phía cái bảo tọa ở cuối con đường, cười hì hì nói: "Linh Lung, không phải ngươi vẫn luôn muốn vô địch cùng thế hệ sao? Ngươi trông thấy bảo tọa kia không, nếu ngươi ngồi lên nó thì ngươi hoàn toàn xứng đáng vô địch cùng thế hệ."

"Vô địch cùng thế hệ!" Nghe được câu này Tiểu Linh Lung lập tức hưng phấn lên.

Nàng nào có thể chịu được loại dụ hoặc này, vừa nghe mình có thể vô địch cùng thế hệ thì nàng lập tức xông lên.

Tên đệ tử của Thư Viện Thần Ngữ thấy vậy thì liền vung ra trường thương trong tay muốn ngăn nàng lại. Nhưng Liễu Thanh Phong đã trực tiếp đánh ra một chưởng về phía hắn.

Mắt thấy Tiểu Linh Lung từng bước một leo lên Vân Đỉnh sơn, nội tâm Liễu Thanh Phong cũng là vui mừng cười một tiếng.

Không biết vì cái gì bởi hắn rõ ràng có cơ hội ngồi lên vị trí thứ nhất, nhưng hắn lại lựa chọn tặng cho Tiểu Linh Lung.

Tiểu Linh Lung có tâm tư đơn thuần, Liễu Thanh Phong chỉ cần lừa gạt nàng vài câu để cho nàng ngăn lại tên đệ tử của Thư Viện Thần Ngữ, như vậy việc hắn đăng đỉnh là vô cùng đơn giản.

Thế nhưng Liễu Thanh Phong lại không có làm như vậy, mà hắn lựa chọn đem cơ hội này tặng cho Tiểu Linh Lung.

Bởi vì trong lòng Liễu Thanh Phong rất rõ ràng hắn không phải là đối thủ của Tiểu Linh Lung, nàng mới hoàn toàn xứng đáng vị trí thứ nhất.

Nếu như Liễu Thanh Phong lấy loại thủ đoạn này để lừa gạt

Tiểu Linh Lung, vậy hắn sẽ rất cắn rứt lương tâm, mất đi phong độ của thủ tịch đại sư huynh.

Huống hồ Liễu Thanh Phong còn thiếu Diệp Thu nhiều ân tình như thế, vậy hắn làm sao có thể làm ra loại chuyện này, cho nên hắn mới buông tha đi đoạt cái bảo tọa kia.

Trông thấy một màn này, đám đệ tử của Bổ Thiên Giáo bên ngoài Vân Đỉnh sơn liền mười phần kính nể Liễu Thanh Phong.

“Aiii..... Thủ tịch đại sư huynh liền là Thủ tịch đại sư huynh, loại tâm cảnh bực này chúng ta không cách nào so sánh.”

“Nếu như lúc này là ta ở bên trong thì chỉ sợ đã bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để lừa gạt tiểu sư muội rồi.”

Đám người cũng là lắc đầu, bọn hắn tự nhận chính mình không thể nào làm được như Liễu Thanh Phong khi đối mặt với bảo tọa của Vân Đỉnh sơn mà còn có thể bỏ được như vậy.

Ai có thể ngăn cản dụ hoặc danh xưng đệ nhất cùng thế hệ cơ chứ?

Tề Hạo tự nhận là hắn cũng làm không được, những người khác càng làm không được.

Đây chính là nguyên nhân Liễu Thanh Phong có thể làm Thủ tịch đại sư huynh tốt như vậy.

Chương 439 - Quả Cầu Kỳ Lạ

Tiểu Linh Lung từng bước một đạp vào tinh quang cổ lộ, đi đến trước bảo tọa của Vân Đỉnh sơn.

Nàng do dự một chút rồi đặt mông trực tiếp ngồi lên.

"Hì hì, vô địch cùng thế hệ, xông vịt."

Tại thời khắc nàng ngồi xuống, bầu trời trong nháy mắt liền hạ xuống một đạo hào quang, hóa thành từng điểm tinh quang điểm xuyết xoay quanh trên bầu trời.

Từ bảo tọa bay ra mười đạo khí vận, có sáu đạo trực tiếp tiến vào trong cơ thể tiểu Linh Lung, còn bốn đạo khác bay ra khỏi Vân Đỉnh sơn và rơi vào trên thân Diệp Thu.

Diệp Thu sửng sốt một chút.

"Ồ? Ta cũng có sao?"

Diệp Thu kinh ngạc, có chút mơ hồ, Minh Nguyệt ở bên cạnh mỉm cười giải thích:

"Sư đệ, cái Vân Đỉnh sơn này chính là pháp trận truyền thừa từ thời Thượng Cổ, do khí vận thiên địa dung hợp mà thành. Mỗi một lần luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đều sẽ hội tụ mười đạo khí vận thiên địa, chỉ có người thắng trận sau cùng mới có thể thu hoạch được sáu đạo, còn bốn đạo khác sẽ do vị ân sư của người đứng đầu đó nhận lấy, bởi vì giữa bọn họ tồn tại quan hệ nhân quả."

"Cũng có thể nói là nếu không có ngươi thì nàng không thể đoạt giải nhất, bởi vậy ngươi mới có thể nhận được bốn đạo khí vận thiên địa."

Nghe xong Minh Nguyệt giải thích, Diệp Thu lập tức minh bạch.

Khó trách tại sao bọn người Tử Dương chân nhân lại không ngại cực khổ mà chạy đến nơi đây xem trò vui, thì ra có một bộ phận nguyên nhân là do mấy đạo khí vận thiên địa này.

"Thì ra là vậy." Diệp Thu lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói.

Trong lòng hắn cũng là mười phần tiếc nuối khi Huyền Thiên đạo nhân chết sớm nên không có ở nơi này, nếu không thì đoán chừng ông ta cũng có thể được phân hai đạo.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Diệp Thu dường như cũng không thiếu chút khí vận này.

"Aiii. . ."

Diệp Thu lắc đầu hít một hơi. Khí vận đại biểu cho vận số, phúc khí, ngược lại là loại đồ tốt, hiện nay Diệp Thu cũng liền thiếu loại đồ chơi này.

Nếu như khí vận của hắn đủ mạnh, vậy xác suất thành tiên sẽ lớn hơn một chút, bởi vì loại đồ vật này cũng đại biểu cho thiên địa tán thành đối với ngươi, có thể xoá đi vận rủi cực khổ, cùng với nhân quả thống khổ quấn thân.

Đây là xu thế biểu thị lên cao, nhưng chỉ có bốn đạo khí vận thì Diệp Thu còn không đủ dùng.

Không được, xem ra ta còn phải nghĩ biện pháp dỗ em bé mới được!

Chỉ là không biết rõ loại khí vận thiên địa này có thể phát động bạo kích trả về hay không, nếu như có thể thì ta liền đại phát rồi!

Lúc này bên trong Vân đỉnh sơn, tiểu Linh Lung ngồi trên bảo tọa thừa nhận khí vận thiên địa tẩy lễ.

Vương ấn mơ hồ tại chỗ mi tâm của nàng có vẻ càng thêm chói mắt, khí tức của nó cũng biến thành hư vô mờ mịt, khí chất cả người nàng cũng phát sinh cải biến, phảng phất như một tôn Thần Linh cao cao tại thượng, để cho đám người có một loại cảm giác bị tuyệt thế Nữ Đế uy áp.

"Trời ạ, ai có thể nghĩ tới đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn lần này vậy mà bị một tiểu nha đầu chiếm được. Đơn giản là quá điên cuồng."

Ai cũng nghĩ không ra kết quả sẽ là dạng này, ngay từ đầu bọn hắn còn dự đoán tuyển thủ đoạt giải nhất sẽ từ trên thân Hạc Vô Song, Phù Dao và Lâm Thanh Trúc sinh ra, nhưng kết quả lại ngoài ý muốn như thế.

Những tuyển thủ này không ai có thể đoạt giải nhất, ngược lại là tiểu Linh Lung ngay từ đầu bị tất cả mọi người coi thường, cho là nàng chỉ đi vào để chơi một chút mà lại chiếm đi.

"Hì hì, vô địch cùng thế hệ." Ngồi tại bảo toạ của Vân đỉnh sơn, tiểu Linh Lung hết sức hưng phấn, nàng cảm giác cái ghế này ngồi hết sức thoải mái mà không ngừng di chuyển.

Nàng ngồi một hồi lại đứng lên, chạy đến bảo tọa đằng sau nhìn một chút rồi hô to: "A, đây là cái gì?"

Tiểu Linh Lung mang vẻ mặt nghi hoặc, nhìn xem một khối thủy tinh màu lam gắn phía sau bảo toạ, tựa hồ cỗ lực lượng thần kỳ kia từ khối thủy tinh này phát ra.

Tiểu Linh Lung tò mò đưa tay vặn vặn, vậy mà lấy không ra.

Tiểu Linh Lung lập tức không vui vẻ, cầm lên cự chùy chuẩn bị đập nó rơi ra.

Đám người nhìn thấy vậy thì lập tức hít sâu một hơi.

"Vãi chưởng, nàng muốn làm gì?"

"Chẳng lẽ nàng lại còn muốn đem vương toạ của Vân đỉnh sơn đập nát hay sao?"

Giờ khắc này tất cả mọi người đều chấn kinh, rất muốn vào đi ngăn cản tiểu Linh Lung, nhưng lúc này nào còn có người có thể ngăn cản nàng.

Hiện tại trên Vân đỉnh sơn chỉ còn lại Liễu Thanh Phong cùng với tên đệ tử của thư viện thần ngữ, nhưng bọn hắn lại tới không được.

"Tiểu sư muội, không thể a. . ." Liễu Thanh Phong vội vàng hô lên.

Đáng tiếc vì cách quá xa nên tiểu Linh Lung căn bản nghe không thấy.

Chương 440 - Năng Lượng Tinh Thạch

"Cái đồ vật này khẳng định là đồ tốt, vừa rồi cỗ lực lượng ấm áp kia thật là thoải mái, nếu ta mang về cho sư tôn nghiên cứu một chút rồi gắn ở trên giường của ta."

"Hì hì, về sau khẳng định ta mỗi ngày đều có thể ngủ thật ngon."

Tựa hồ đã hạ quyết tâm, tiểu Linh Lung trong nháy mắt vung lên Linh Lung chùy trực tiếp đập xuống.

Bỗng nhiên thiên địa run rẩy một trận, đầu tinh quang cổ lộ kia bắt đầu sụp đổ, tất cả mọi người lập tức minh bạch tiểu Linh Lung muốn làm gì.

Thì ra nàng không phải muốn nện nát bảo tọa, mà là coi trọng năng lượng tinh thạch phía trên bảo tọa.

Minh bạch điểm này về sau tất cả mọi người đều mơ hồ.

"Ha ha ha, tiểu nha đầu quá điên rồ, ngay cả năng lượng kết tinh của Vân đỉnh sơn mà cũng dám đánh chủ ý."

"Bên trong khối năng lượng tinh thạch kia ẩn chứa vô tận lực lượng, nó chính là do Vân Đỉnh sơn đã trải qua vạn cổ tuế nguyệt mà dung hội ra, kết thành một khối năng lượng tinh thạch."

"Không biết có bao nhiêu người đều nhớ thương khối tinh thạch này, nhưng ít nhiều có chút e ngại Vân đỉnh sơn áp bách nên không dám mạo hiểm đi lấy."

"Chính là Huyền Thiên đạo nhân năm đó cũng chỉ là thăm dò một phen rồi không thành công, bất đắc dĩ từ bỏ."

"Tiểu nha đầu này thật đúng là rất có dũng khí a."

Tất cả mọi người thấy vậy thì lập tức hưng phấn lên, có chút nóng mắt ôm tâm tình xem trò vui.

Bọn họ ngược lại là muốn nhìn thử một chút tiểu Linh Lung có thể đem năng lượng tinh thạch lấy ra hay không?

Lúc này ngay cả Diệp Thu cũng toát ra ba đầu hắc tuyến trên đỉnh đầu.

Nha đầu này được. Ta vừa rồi trong lòng còn đang khen nàng lần này có biểu hiện không tệ, lát nữa chuẩn bị khen ngợi nàng một phen. Kết quả không đến ba giây nàng lại bắt đầu mắc bệnh.

Không hổ là Linh Lung Đại Đế a, đây là sự tình mà lịch đại tuyển thủ đều muốn làm nhưng lại không dám làm.

Ngươi thậm chí ngay cả do dự cũng không có một chút mà trực tiếp vung chùy lấy ra.

Bên trong màn sáng, tiểu Linh Lung thình lình đứng tại đằng sau vương toạ ra sức vung chùy.

"Đi ra cho ta."

Toàn bộ sức mạnh của nàng cũng được xuất ra, một chùy này đánh xuống để cho tinh quang cổ lộ chấn động, suýt chút nữa có nguy hiểm sụp đổ. Thế nhưng khi nhìn lại thì cái bảo tọa kia vẫn như cũ bình yên vô sự.

Tiểu Linh Lung lập tức nổi nóng mà vén tay áo lên, buông xuống Linh Lung chùy, hai cước giẫm tại bên trên bảo tọa, tay nhỏ bắt lấy khối tinh thạch màu lam kia.

"Nhổ củ cải."

Tiểu Linh Lung hô to, toàn lực bộc phát, bắt đầu ra chiêu nhổ củ cải.

Nàng có tính cách bướng bỉnh nên trực tiếp chơi tới bến. Nếu như hôm nay nàng không nhổ ra được khối tinh thạch này thì nàng chắc chắn sẽ không rời đi.

"Ha ha ha ha. . ." Nhìn xem một màn buồn cười này, Tử Dương chân nhân liền cười ha hả một tiếng, trêu chọc nói: "Diệp Thu tiểu hữu, vị tiểu đồ nhi này của ngươi quả là một vị Ngoan Nhân a."

Diệp Thu lộ ra nụ cười lại không thất lễ, không có ý định trả lời.

Vân hư chân nhân ngược lại là nhìn ra chút gì mà hồi đáp:

"Khối tinh thạch này chính là quy tắc của Vân đỉnh sơn tạo thành, thai nghén trên vạn năm, kiên cố không gì sánh được. Muốn rung chuyển nó thì chẳng khác gì là muốn lay động trận pháp của Vân đỉnh sơn, khó như lên trời."

"Năm đó sư tôn Huyền Thiên đạo nhân của ngươi đã từng thử qua, nhưng trận pháp của Vân đỉnh sơn không hề rung chuyển mà bất đắc dĩ từ bỏ."

Nghe được sư tôn của mình còn có một đoạn quá khứ như vậy, Diệp Thu cũng là run lên một cái, tiếp tục nghe Vân hư chân nhân nói tiếp.

"Từ vạn cổ đến nay, người có thể để cho năng lượng tinh thạch có chút buông lỏng cũng không phải là không có. Tại thời Thượng Cổ Thần Ma liền có rất nhiều ghi chép."

"Những người có thể lay động trận pháp của Vân đỉnh sơn không có chỗ nào mà không phải là kỳ tài ngút trời đương thời vô

địch, kinh diễm một thời đại.

Bọn họ đã khai phát tiềm lực bản thân đến trạng thái viên mãn, nên được quy tắc của Vân đỉnh sơn tán thành, từ đó mới rung chuyển được nó mấy phần."

"Nhưng cũng chỉ là để cho năng lượng tinh thạch hơi buông lỏng mà thôi, muốn gỡ nó xuống thì tối thiểu nhất từng cái cảnh giới đều phải khai phát đến cực hạn, vả lại thiên phú, tư chất của bản thân cũng phải đạt đến trình độ đỉnh cấp. Nếu không sẽ không chiếm được quy tắc của Vân Đỉnh sơn tán thành, vậy muốn lấy xuống năng lượng tinh thạch liền khó như lên trời."

Nghe đến đó hai mắt Diệp Thu lập tức tỏa sáng.

"Có ý tứ, từng cái cảnh giới đều phải khai phát đến cực hạn, vả lại thiên phú, tư chất cũng phải đạt đến trình độ đỉnh cấp."

Diệp Thu âm thầm mỉm cười, hắn đột nhiên cảm giác được chuyện này đã bắt đầu trở nên thú vị.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi ở phía sau khe khẽ bàn luận:

"Hình như. . . Tiểu sư muội tại từng cái cảnh giới đều đã kích phát đến cực hạn."

Triệu Uyển Nhi nghiêm túc hồi tưởng một chút mà lập tức nói: "Ừm, tựa như là có chuyện như thế. Sư tôn từng nói qua, tiểu sư muội tại mỗi một cái cảnh giới đều đã trải qua các loại bảo dược tẩy luyện, kết hợp thể chất trời sinh thần lực của bản thân nàng mà đã đem mỗi một cảnh giới rèn luyện mười phần hoàn mỹ. Nếu như nói về tiềm lực thân thể thì tiểu sư muội khẳng định không có vấn đề gì, còn về phần thiên phú, tư chất thì. . ."

Nói đến đây hai nàng nhìn nhau một cái rồi lập tức bật cười.

Về thiên phú, tư chất thì tiểu Linh Lung cũng không có vấn đề, chỉ là nàng không biết chữ mà thôi.

Nàng học cái gì cũng nhanh, trên cơ bản vừa nhìn một chút liền sắp nắm được kỹ xảo, duy chỉ có đọc sách học chữ thì nàng như bị trúng ma chú, dù đã học hơn một tháng nhưng nàng chỉ mới học được ba chữ "khoai lang nướng".

Chương 441 - Phá Cực

Lúc này nhìn lại màn ảnh, tiểu Linh Lung đang nắm lấy khối thủy tinh màu lam, cả người đứng tại phía trên bảo tọa, lấy tư thế nhổ củ cải mà phát lực.

Trong chốc lát, toàn bộ Vân Đỉnh sơn liền run lên, nàng sử dụng lực lượng từ lúc bú sữa mẹ đến nay để nhổ, khuôn mặt nhỏ đều trở nên đỏ bừng, nhưng cũng không thể để cho khối thủy tinh màu lam kia động đậy một chút.

Tiểu Linh Lung lập tức nổi nóng, há to miệng thở hổn hển một hơi rồi lại phát lực.

"Nhổ củ cải!"

Lần này nàng triệt để đem lực lượng trong cơ thể bạo phát ra, dưới cảm xúc tức giận lực lượng của nàng đã đạt đến cực hạn.

Bỗng nhiên khối thủy tinh màu lam kia buông lỏng một xíu, toàn bộ Vân đỉnh đều đi theo run rẩy.

"Vãi vãi vãi!"

"Động! Nó động rồi!"

Một màn này để cho tất cả mọi người đều thấy mà choáng, khối năng lượng tinh thạch do Vân Đỉnh sơn kết tinh dưới tiểu Linh Lung toàn lực bộc phát vậy mà bắt đầu buông lỏng.

"Chẳng lẽ nàng thật có thể sáng tạo ra ghi chép tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả khi thành công rút ra năng lượng tinh thạch của Vân Đỉnh sơn?" Ngay cả Tử Dương chân nhân cùng Vân hư chân nhân giờ phút này cũng lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

Nếu như tiểu Linh Lung thật sự có thể lấy ra năng lượng tinh thạch, vậy tương lai của nàng thật sự không dám tưởng tượng.

Có thể lấy ra năng lượng tinh thạch này thì nhất định là người có tiềm lực nghịch thiên, dạng tồn tại này tương lai thành tựu lại thế nào có thể sẽ thấp.

"Trời ạ, trái tim của lão phu đều đi theo nàng mà bắt đầu gia tốc, tiểu nha đầu này quá kích thích người." Tử Dương chân nhân cảm khái nói.

Ông ta tuổi đã cao thì nào có thể chịu được loại kích thích này. Lúc này cả người ông ta đều đi theo tiết tấu nhổ củ cải của tiểu Linh Lung mà bắt đầu nhảy lên.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trong chốc lát một đạo thân ảnh kiều tiểu như đạn pháo phát xạ mà bay ra ngoài, hung hăng đập xuống đất, toàn bộ đầu trực tiếp cắm vào mặt đất.

Phập!!!

Tiểu Linh Lung đong đưa chân nhỏ một trận, giãy dụa từ trong đất rút ra.

"Phi. . ."

Nàng phun ra một ngụm bùn, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ phẫn nộ.

"Ta cũng không tin chuyện tà này." Tiểu Linh Lung tức giận nói, nàng vươn tay ra, Linh Lung chùy trực tiếp xuất hiện tại trong tay nàng.

Tiểu Linh Lung nhảy lên một cái, chỉ gặp nàng lại lần nữa lao về phía bảo tọa. Liễu Thanh Phong cùng đệ tử của thư viện Thần

Ngữ thấy mà choáng.

"Tía má ơi, nàng quá điên cuồng! Ta phải tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này, miễn cho một hồi Tiểu Ma Vương thẹn quá hoá giận mà đánh ta dát thì liền không ổn." Tên thiên kiêu của thư viện Thần ngữ sắc mặt trắng bệch, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Có quỷ mới biết rõ tiểu Linh Lung nổi cơn thịnh nộ sẽ có thể bắt hắn đánh cho hả giận hay không?

Dù sao nơi này cũng đã không còn chỗ cho hắn chơi, lúc này không đi thì một hồi đoán chừng liền đi không được.

Tiểu nha đầu này có tác phong làm việc táo bạo không gì sánh được, một giây trước còn cười hì hì với ngươi, nhưng một giây sau có khả năng nàng liền lấy chùy nện vào mặt ngươi. Cho nên vì bảo trụ khuôn mặt anh tuấn của mình thì hắn vẫn nên đi trước thì tốt hơn.

Nhìn xem tên đệ tử của thư viện Thần Ngữ rời đi, Liễu Thanh Phong trong lòng cũng có chút sợ hãi.

"Hay là ta cũng đi?"

"Thôi được rồi, ta vẫn là ở lại đây để có thể trợ giúp lẫn nhau, miễn cho tiểu nha đầu này xảy ra chuyện không hay thì lát nữa Diệp sư thúc sẽ lột da ta vậy liền thảm rồi."

Bên trên Vân đỉnh sơn, tiểu Linh Lung lại tiếp tục vung mạnh chùy lao đến, hai mắt nàng đỏ bừng, phẫn nộ không thôi.

Trong chốc lát, nàng bộc phát toàn thân khí lực, liên đới lấy là lôi điện tràn ngập toàn bộ thiên địa, tinh quang cổ lộ lập tức rung chuyển một trận.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng tiếng vang đinh tai nhức óc, cái bảo tọa kia vẫn như cũ bình yên vô sự.

Thấy cảnh này Diệp Thu hít một hơi, nói:

"Aiii, Linh Lung giờ phút này tu vi Luyện Thể chỉ mới là Vô Cự nhất phẩm, tuy nói tất cả cảnh giới trước đó nàng đều khai phát đến cực hạn, nhưng nếu muốn rung chuyển trật tự vô cùng vô tận của Vân Đỉnh sơn thì cần có một cái lực lượng có thể đánh vỡ thường quy."

Lâm Thanh Trúc không hiểu nên hỏi: "Sư tôn, cái gì là lực lượng đánh vỡ thường quy?"

Diệp Thu nhìn nàng một chút, giải thích:

"Tiềm lực của mỗi người sẽ có một cái giới hạn, được gọi là Cực Cảnh. Nếu như có thể khai phát đến điểm này thì cũng đã không có lên cao khả năng."

"Tương đối trùng hợp chính là điểm cực hạn này vừa vặn cũng nằm tại bên trong pháp tắc. Cho nên nếu có thể đánh vỡ thường quy thì đầu tiên nhất định phải đánh vỡ hạn mức cao nhất của mình, đó được gọi là Phá Cực."

"Chỉ có đánh vỡ hạn mức cao nhất của mình thì mới có khả năng xông phá cái gọi là pháp tắc giam cầm, siêu thoát ra ngoài."

Chương 442 - Lay Chuyển Thành Công

Nghe xong Diệp Thu giải thích, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức minh bạch cái gì.

"Nói cách khác, giờ phút này Linh Lung nếu như muốn gỡ xuống khốinăng lượng tinh thạch kia thì nhất định phải đánh vỡ cực hạn của mình, đạt tới tình trạng phá cực thì mới có khả năng thành công."

Diệp Thu gật đầu, hai nàng lập tức run lên.

Từ sư tôn giải thích đến xem, cái thứ gọi là phá cực này nhất định mười phần gian nan, xem ra tiểu Linh Lung lần này chỉ sợ thật muốn không công trở về rồi.

Tuy nói tiểu Linh Lung có tiềm lực vô cùng vô tận, nhưng đó chỉ là lực lượng mà nàng tại kiếp trước phong ấn ở bên trong, hoàn toàn không phải là cái khái niệm cực hạn trong miệng Diệp Thu, mà chỉ là lực lượng của nàng tại một cái cảnh giới nào đó.

Bởi vì mỗi người tại mỗi một cảnh giới đều sẽ có một cái hạn mức cao nhất, sau khi đạt tới hạn mức cao nhất này thì sẽ tiến vào cảnh giới tiếp theo.

Mà có rất ít người đi nếm thử sau khi đạt tới hạn mức cao nhất lại đi xung kích thứ gọi là phá cực để cầu đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Ánh mắt đám người lại lần nữa nhìn về phía Vân Đỉnh sơn, ai nấy đều tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào vị Tiểu Ma Vương

đang tức giận đi đến bảo tọa.

"Đồ khốn."

Tiểu Linh Lung phẫn nộ đạp một cước lên bảo tọa, nàng rất tức giận. Khi nhìn lại thì nàng phát hiện phía dưới chỉ còn lại một mình Liễu Thanh Phong, còn tên đệ tử của thư viện Thần Ngữ thì đã sớm không thấy thân ảnh.

Đối tượng đánh cho hả giận không còn nên tiểu Linh Lung đành phải từ bỏ.

"Tính ra ngươi chạy nhanh." Nàng quay đầu thầm mắng, miệng nhỏ chu chu.

Bỗng nhiên trông thấy tiểu Linh Lung ngồi xếp bằng xuống, giống như đang điều tức vậy.

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người lập tức kích động.

"Nàng sẽ không thật sự có thể đánh vỡ cái gông cùm xiềng xích này và cầm tới tay năng lượng tinh thạch chứ?" Có người lớn gan suy đoán, hiện trường lập tức sôi trào lên.

Những người khác nghe vậy mà hít thở không thông, mắt không chớp nhìn xem tiểu nha đầu bên trong màn sáng.

Lúc này, tại bên trong đội ngũ của Bổ Thiên giáo, một đám trưởng lão và đệ tử cũng là nội tâm khẩn trương nhìn xem vị đệ tử nhỏ tuổi nhất kia.

Tề Vô Hối nhịn hồi lâu mới mở miệng nói:

"Thật khẩn trương a, không biết rõ tiểu gia hỏa này sẽ lại mang đến cho nhóm chúng ta kinh hỉ như thế nào?"

"Từ vạn cổ đến nay còn không có ai có thể rung chuyển khối năng lượng tinh thạch này. Nếu như nàng thật sự có thể lấy nó

xuống, vậy lần này Bổ Thiên giáo chúng ta nhất định sẽ dương danh toàn bộ Đại Hoang."

Dương Vô Địch cũng đi theo phụ họa: "Đúng vậy đó! Tiểu nha đầu này có tiềm lực quá mức khủng bố, nói không chừng nàng thật sự có thể đánh vỡ ghi chép mà năm đó ngày cả Huyền Thiên sư thúc cũng không thể đánh vỡ được."

Cứ việc con trai hắn đã từng nhiều lần bị tiểu Linh Lung đánh cho hắn nhận không ra, nhưng lúc này Dương Vô Địch cũng là không nhịn được mà tán dương nàng. Bởi vì đây là chuyện thể diện của toàn bộ Bổ Thiên giáo, vậy hắn sao có thể không khẩn trương được.

"Bắt đầu rồi. . ." Minh Nguyệt nhắc nhở một tiếng, đám người vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy tiểu Linh Lung sau khi điều tức một lát thì bỗng nhiên mở hai mắt ra, khí thế của nàng thình lình phát sinh cải biến, tất cả mọi người lập tức giật mình.

Tiểu Linh Lung chậm rãi đi đến trước mặt năng lượng tinh thạch, thu hồi Linh Lung chùy chứ không có sử dụng nữa.

Hai tay nàng chậm rãi bắt lấy khối năng lượng tinh thạch kia, chỉ thấy một cỗ phù văn màu đỏ chầm chậm lưu động trên tay nàng.

"Đây là. . ."

Đám người liền giật nảy mình, hoàn toàn không rõ ràng cái phù văn màu đỏ này đến cùng là thứ gì.

Tại hiện trường cũng chỉ có Diệp Thu là lòng dạ biết rõ, cỗ phù văn màu đỏ này bắt nguồn từ việc tiểu Linh Lung tu hành Thần Ma Luyện Thể thuật.

Trước đây Diệp Thu vì dạy nàng Thần Ma Luyện Thể thuật mà đã hao phí rất nhiều tâm tư, từng bước một dẫn dắt nàng làm thế nào vận hành khí tức trong thể nội.

Thần Ma Luyện Thể thuật bạo phát, cỗ phù văn màu đỏ kia phát ra lực lượng vô cùng cường đại.

"Nhổ củ cải!"

Tiểu Linh Lung gầm thét một tiếng, trong nháy mắt phát lực.

Trong chốc lát, lực lượng toàn thân nàng đều bị bộc phát, cái bảo tọa không thể phá vỡ kia vậy mà bắt đầu lắc lư.

"Động! Lần này nàng thật sự muốn thành công rồi sao?"

Tất cả mọi người đều khẩn trương lên.

Chỉ thấy tiểu Linh Lung không ngừng phát lực, khi lực lượng của nàng bộc phát đến cực hạn sau cùng, khối năng lượng tinh thạch kia vẫn là không bị lấy ra.

Tiểu Linh Lung cũng không hề từ bỏ mà vẫn ra sức nhổ.

Ngay thời khắc lực lượng của nàng đạt đến đỉnh điểm, bỗng nhiên nổ ầm một tiếng.

Lực lượng đã đạt tới cực hạn của tiểu Linh Lung tựa hồ phá vỡ một loại gông cùm xiềng xích nào đó, thăng lên đến một cái độ cao kinh khủng hơn.

Thấy cảnh này Diệp Thu cũng âm thầm giật mình: "Nàng phá cực rồi ư?"

Lúc này cho dù là hắn thì cũng bình tĩnh không được nữa.

Tiểu nha đầu này dưới tình huống không có người chỉ điểm, chỉ dựa vào tâm tình của mình bộc phát mà trực tiếp đem lực

lượng phá vỡ Cực Cảnh!

Đám cường giả ở đây cũng trong khoảnh khắc này minh bạch cái gì mà nhao nhao cúi đầu trầm tư.

Chương 443 - Luận Đạo Kết Thúc

"Tiểu nha đầu này vậy mà nhẹ nhàng như vậy liền phá cực, mặc dù chỉ là phá cực Vô Cự cảnh nhưng tiềm lực này vạn cổ khó được một a."

"Thật là không thể tưởng tượng nổi."

Tử Dương chân nhân cùng Vân hư chân nhân cũng là nhìn nhau, riêng phần mình cảm thán.

Phựt. . .

Ngay tại thời khắc tiểu Linh Lung toàn lực bộc phát, một âm thanh bứt ra vang lên.

Chỉ thấy một khối đá thủy tinh xẹt qua trời cao, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

"Ra rồi, nàng vậy mà thật sự rút ra được."

Giờ khắc này, tất cả mọi người rốt cuộc không cách nào bảo trì sự bình tĩnh, nhìn xem kia khối thủy tinh bị rút ra bay lên trên không trung mà triệt để chấn kinh.

"Trời ạ, quả là không thể tin được! Nàng vậy mà... thật sự rút ra được." Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn xem tiểu Linh Lung thở dốc, rồi lại nhìn xem khối đá thủy tinh đang bay trên trời mà hô lớn.

"Đừng chạy. "

Tiểu Linh Lung tung người nhảy vọt một cái, thuận lợi tiếp lấy khối đá thủy tinh, nó vẫn còn giãy dụa muốn chạy.

Nàng nóng nảy lên mà nện cho khối đá thủy tinh này hai quyền nó mới chịu ngừng lại.

"Ha ha ha ha. . ."

Nhìn đến đây, Tề Vô Hối rốt cuộc không chịu nổi mà chậm rãi đi đến giữa đám người cười to, kiêu ngạo không gì sánh được.

"Các vị, xấu hổ quá, xấu hổ quá."

"Thật xin lỗi, khối năng lượng tinh thạch kết tinh từ vạn cổ này Bổ Thiên giáo chúng ta lấy được rồi."

Tề Vô Hối mang bộ dáng tức chết người không đền mạng, lập tức để cho tất cả mọi người đều bó tay.

Hiện tại Tề Vô Hối có biểu tình này tựa như là con cái của hắn thi đạt một trăm điểm, còn hắn liền cầm bài thi đi khắp nơi khoe khoang đắc chí.

Gặp người thì hắn liền nói, con nhà ta thi được một trăm điểm, còn con nhà ngươi thi được bao nhiêu?

"Chà. . . Lão Tề đang trang bức đó, chúng ta đi thôi." Lập tức có người chịu không được loại sỉ nhục này mà quay người rời đi.

Từng người sắc mặt đều không dễ nhìn, lần này tại Vân Đỉnh sơn tất cả đại tiên gia thánh địa cũng đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, không nghĩ tới vẫn là để cho Bổ Thiên giáo đăng đỉnh.

Sau đó khẳng định tất cả đại gia tộc, vương triều, thế lực tại Đông Hoang đều sẽ nịnh bợ Bổ Thiên giáo, sẽ hao hết tâm tư muốn đưa con em mình lên Bổ Thiên giáo tu hành. Nhiều đệ tử có tiềm lực như vậy cung cấp cho bọn hắn chọn lựa, vậy đoán chừng bọn

hắn nằm mơ đều sẽ cười đến tỉnh.

Nhìn xem Tề Vô Hối đắc chí trang bức mà Tử Dương chân nhân cũng là thở dài một hơi, nói: "Aiii. . . Thiên Chính à, chúc mừng các ngươi năm nay tại Vân đỉnh sơn lại lần nữa ổn thỏa đạt được hạng nhất. Xem ra Bổ Thiên giáo của ngươi dạy dỗ đệ tử rất có nghề."

Mặt mo của Mạnh Thiên Chính liền không giữ được mà phải cười, nín cũng không nín được.

Đoán chừng chính ông ta cũng không nghĩ tới, sau Huyền Thiên sư thúc thì Bổ Thiên giáo lại còn có thể một lần nữa cầm tới vị trí hạng nhất tại Vân đỉnh sơn, ông ta âm thầm kiêu ngạo một phen.

"Ha ha ha, tiền bối cúa nói đùa, chúng ta chỉ tùy tiện dạy một chút thôi."

"Á đù!" Mạnh Thiên Chính nói ra câu chỉ tùy tiện dạy một chút này liền để cho Tề Vô Hối phải mơ hồ.

Từ khi nào mà chưởng giáo sư huynh cũng học được cách trang bức rồi?

Đây không phải là lời kịch của Diệp Thu sao?

Tiểu Linh Lung đoạt giải nhất, đồng thời còn lấy được năng lượng tinh thạch của Vân Đỉnh sơn, để cho lúc này tất cả trưởng bối và đệ tử các mạch của Bổ Thiên giáo ở đây đều có cảm giác mặt mình phát ra ánh sáng.

Bọn họ không đè nén được nỗi lòng mà có chút bành trướng.

"Ngươi thấy Tiểu Ma Vương kia lợi hại không? Nhưng nàng gặp ta thì đều phải kêu ta một tiếng sư huynh đấy."

Tiểu Linh Lung vốn là Tiểu Ma Vương mọi người tránh còn không kịp, nhưng hiện tại nàng ngược lại đã trở thành sủng nữ, ai nấy đều ưa thích nàng vô cùng.

Theo màn sáng lóe lên, bầu trời hạ xuống một cái pho tượng kim sắc, rơi vào bên cạnh pho tượng của Huyền Thiên đạo nhân. Đó chính là pho tượng của tiểu Linh Lung.

Cùng các pho tượng khách so sánh thì pho tượng của tiểu Linh Lung rất nhỏ, nhưng trong tay nàng lại khiêng một thanh cự chùy trông vô cùng bưu hãn.

Hào quang lóe lên, hai người sau cùng bên trong Vân Đỉnh sơn cũng bị truyền tống ra.

Đến tận đây thì đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn năm nay đã chính thức kết thúc.

"Sư tôn, sư tỷ. . ."

Tiểu Linh Lung cầm trong tay năng lượng tinh thạch xuất hiện tại bên ngoài Vân Đỉnh sơn. Nàng hưng phấn chạy như bay đến, trực tiếp bổ nhào vào trong ngực Diệp Thu.

Diệp Thu ôm lấy tiểu nha đầu này và cũng là vui mừng cười một tiếng.

Sau khi Diệp Thu để tiểu Linh Lung xuống, nàng lập tức chạy đến trong ngực hai vị sư tỷ của mình, mở miệng liền hỏi: "Sư tỷ, các ngươi không có dát hả?"

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi vừa định khen ngợi tiểu Linh Lung thì lập tức bóp chết ở trong lòng.

Gần nhất trạng thái của các nàng có chút mê mang, thành tích trượt xuống nghiêm trọng, có chút chết lặng, và đang điều chỉnh lại trạng thái.

Chương 444 - Tặng Lễ Vật

Triệu Uyển Nhi buồn bực ngồi xổm xuống, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Linh Lung, nói: "Linh Lung, sư tỷ đã nói qua bao nhiêu lần, về sau không thể động một chút lại nói cái chữ dát này, đó là điểm xấu biết không?"

"Ấy. . ." Tiểu Linh Lung như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong ngực móc ra một khối thủy tinh màu lam đưa cho Diệp Thu, vui vẻ nói: "Sư tôn, cái này cho ngài."

"Ồ?" Diệp Thu run lên một cái, buồn cười nhìn xem nàng, hỏi: "Cái đồ vật này thế nhưng là do ngươi phí hết tâm tư mới lấy được, tại sao phải cho ta?"

Nhìn khối năng lượng tinh thạch trước mắt thì nói thật, Diệp Thu cũng rất động tâm. Nhưng hắn làm thầy thì làm sao có thể đoạt bảo bối của đệ tử được. Về tình về lý đều không đúng.

Tiểu Linh Lung mút mút ngón cái, nghiêm túc suy tư một phen rồi nói: "Bởi vì đệ tử muốn đem cái đồ vật này gắn lên trên giường, vậy về sau đệ tử liền có thể mỗi ngày ngủ thật ngon."

"Phụt. . ."

Lời này vừa nói ra, Tề Vô Hối ngồi bên cạnh đang thảnh thơi uống nước liền nhịn không được mà trực tiếp phun ra.

Còn tốt là Diệp Thu né nhanh, không thì hắn liền bị phun nước trúng người.

"Sư huynh, ngươi làm gì vậy?" Diệp Thu buồn bực hỏi, vid hắn kém chút nữa đã trúng chiêu.

"A hi hi, thật không có ý tứ, do ta nhịn cười không được ấy mà, sư đệ đừng thấy lạ." Tề Vô Hối cũng là hết sức khó xử, nói.

Nhìn xem tiểu Linh Lung ngây ngô trước mặt mà hắn có chút im lặng. Khối năng lượng tinh thạch này chính là vô thượng chí bảo có biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ. Nếu như có thể hấp thu nó thì tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh, uy lực không hề kém so với việc nuốt vào một viên tiên đan.

Tiểu Linh Lung vậy mà chỉ là đơn thuần muốn gắn nó lên trên giường, để về sau nàng ngủ được thoải mái hơn một chút.

Chuyện này quả thật quá lãng phí đi.

Hay là ngươi đưa nó cho sư bá nhé, mỗi ngày sư bá sẽ kể cho ngươi tiểu cố sự có được hay không?

"Ha ha ha, quả nhiên là tính tình trẻ con, nếu nàng lại trưởng thành một chút thì tốt biết bao nhiêu." Mạnh Thiên Chính cũng là cười nói, không có chen vào chuyện này mà tiếp tục ở bên cạnh nhìn xem.

Diệp Thu ngồi xổm xuống, sờ lên cái đầu nhỏ của tiểu Linh Lung, sửa sang lại đầu tóc rối bời cho nàng một chút, nói:

"Linh Lung, khối tinh thạch này chính là chí bảo thế gian hiếm thấy, bên trong nó ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận, đối với việc tu hành có trợ giúp cực lớn."

"Nếu như ai có thể hấp thu lực lượng của nó, vậy tu vi bản thân sẽ được tăng lên trên diện rộng, ngươi sao có thể đem nó gắn trên giường chứ."

Diệp Thu kiên nhẫn giải thích, nghe xong tiểu Linh Lung giống như minh bạch cái gì, nói: "Ấy, thì ra cái đồ vật nhỏ này lợi hại như vậy."

Nàng như có điều suy nghĩ, đôi mắt to xoay chuyển mấy vòng, bỗng nhiên lại hỏi: "Sư tôn, vậy cái khối thủy tinh này tốt nhất hẳn là cho ngài rồi."

"Vì cái gì?" Diệp Thu chỉ cười hỏi mà không có tiếp nhận, hắn muốn nghe xem tại sao tiểu Linh Lung lại muốn đem năng lượng tinh thạch cho hắn.

Tiểu Linh Lung chững chạc đàng hoàng nói ra: "Sư tôn, không phải ngài đã nói nếu đem cái đồ chơi nhỏ này hấp thu thì tu vi sẽ tăng lên trên diện rộng sao? Nếu như sư tôn hấp thu nó, vậy chẳng phải về sau ngài có thể bảo hộ chúng đệ tử tốt hơn rồi sao?"

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người ở đây lập tức run lên.

Chỉ nghe tiểu Linh Lung tiếp tục nói:

"Sư tôn luôn một mực cho chúng đệ tử thật là nhiều đồ tốt, giúp cho chúng đệ tử tăng lên thực lực, lại còn dạy cho chúng đệ tử chiêu thức lợi hại để đánh người. Hiện tại khối thủy tinh nhỏ này có trợ giúp đối với sư tôn, vậy Linh Lung đương nhiên muốn cho sư tôn rồi."

"Mà lại sư tỷ đã nói, về sau nếu như đệ tử gặp được người mình ưa thích, vậy đệ tử nhất định phải chuẩn bị tỉ mỉ cho hắn một phần nhỏ lễ vật, đây chính là một phần tâm ý."

"Linh Lung rất ưa thích sư tôn, cho nên khối thủy tinh nhỏ này sẽ là tiểu lễ vật mà Linh Lung tặng cho ngài."

Tiểu Linh Lung cười hì hì nói, nàng cười đến rất ngọt, trong ánh mắt giấu không được sự vui vẻ.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Lâm Thanh Trúc lập tức đỏ lên, trong lòng oán trách tiểu Linh Lung ghê gớm.

"Tiểu nha đầu chết tiệt này, ngươi nói mò cái gì thế, ta nói ưa

thích là ý tứ này sao?"

Lâm Thanh Trúc phiền muộn không thôi, bởi vì tiểu Linh Lung có khả năng không hiểu rõ nàng nói ưa thích có hàm nghĩa là cái gì.

Ý Lâm Thanh Trúc nói là tương lai của nàng còn dài, nếu gặp được nam nhân mà mình để tâm thì có thể chuẩn bị một chút tiểu lễ vật để biểu đạt tình yêu của mình.

Thế nhưng tiểu Linh Lung nào có thể hiểu chuyện này vì nàng còn quá nhỏ, nàng lại xem Diệp Thu là đối tượng mà mình ưa thích.

Nàng nói ra một câu kia đã trực tiếp để cho Lâm Thanh Trúc kém chút nữa quê chết rồi. Nếu sớm biết trước việc này thì nàng sẽ không dạy tiểu Linh Lung những lời đó.

Chương 445 - Vua Màn Ảnh

"Ha ha ha. . ." Nghe đến đó, Diệp Thu chỉ là cười to, hắn ngược lại đa nghe hiểu ý tứ của tiểu Linh Lung, nội tâm hắn liền thấy ấm áp.

Tiếu nha đầu này cuối cùng cũng không có phí công ta nuôi a, trong lòng nàng vẫn còn có vị sư tôn này, vẫn nhớ kỹ ta đối với nàng rất tốt!

Không hổ là áo bông nhỏ của vi sư, cuối cùng đều không có hở ra quá nghiêm trọng.

Tuy nhiên lời nói là như thế nhưng hắn làm sao có thể thu lấy lễ vật của đồ đệ mình được?

Nghiêm túc suy tư một hồi, Diệp Thu chậm rãi nói ra: "Ừm, tốt! Đây là lần thứ nhất Linh Lung tặng quà cho sư tôn, tâm ý của ngươi sư tôn cảm nhận được."

Diệp Thu mỉm cười tiếp nhận năng lượng tinh thạch, xoay chuyển một cái hắn lại nói: "Hiện tại vi sư lại đem khối năng lượng tinh thạch này tặng cho Linh Lung, xem như đây là tiểu lễ vật mà sư tôn chuẩn bị cho ngươi đi, bởi vì sư tôn cũng rất ưa thích ngươi."

Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve đầu của tiểu Linh Lung, hắn lại đem khối thủy tinh nhỏ kia đưa cho nàng.

Tiểu Linh Lung lập tức nhận lấy, cái đầu nhỏ của nàng hơi nghiêng một cái.

Có ý tứ gì?

Sư tôn không ưa thích lễ vật của ta sao?

Mới nhận xong ngài liền trả lại cho ta là thế nào?

"Không đúng, không phải như vậy. . ." Tiểu Linh Lung nghĩ tới cái gì mà lẩm bẩm trong miệng, nhưng nàng lại không biết rõ nên nói cái gì, ăn nói vụng về.

Trông thấy nàng bối rối như vậy, tất cả mọi người đều không khỏi nội tâm xiết chặt.

Bọn hắn cũng được chứng kiến tràng cảnh tiểu Linh Lung không kiềm chế được nỗi lòng lúc tức giận mà trong lòng đều có bóng ma tâm lý.

Trong lòng bọn họ không ngừng hô hào: "Nàng tặng cho ngươi thì ngươi liền thu lấy đi, chớ có chọc nàng a."

"Sư tôn không ưa thích Linh Lung, cho nên mới không nhận lễ vật của Linh Lung đúng không. . ." Tiểu Linh Lung cuống đến phát khóc, hỏi.

Nàng muốn cho sư tôn một phần lễ vật, thế nhưng nàng cũng chỉ có khối năng lượng tinh thạch này, vậy mà Diệp Thu mặt ngoài tiếp nhận rồi trở tay liền trả lại cho nàng.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói:

"Tiểu nha đầu ngốc, ngươi nói mò cái gì đấy? Ba người các ngươi đều là bảo bối của vi sư, mỗi một người đều rất trọng yếu đối với ta, vậy ta như thế nào lại không ưa thích các ngươi chứ?"

"Sư tôn làm được không nhiều cho các ngươi, chỉ cầu có thể trong khả năng của ta mà giúp cho các ngươi vui vẻ, vô ưu vô tư, khỏe mạnh trưởng thành, làm cây dù bảo vệ các ngươi, giúp các ngươi che gió che mưa, đây chính là sự tình mà vi sư vui mừng nhất."

Diệp Thu vừa nói xong thì Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức khóe mắt cay cay, nội tâm cảm động không ngừng.

Các nàng vẫn luôn rất rõ ràng sư tôn đối với mình rất tốt, các nàng đều ghi tạc ở trong lòng.

Nhìn thấy vậy Diệp Thu liền âm thầm vui mừng.

He he he, sáo lộ lại bắt đầu rồi, chính là cái tiết tấu này!

Diệp Thu lại tiếp tục chầm chậm nói ra: "Vi sư cũng không thể cả một đời đều tại bên người để bảo hộ các ngươi. Ta chỉ cầu có thể trước khi mình rời đi sẽ nhìn thấy các ngươi cùng nhau trưởng thành, có thể một mình đảm đương một phương, như vậy trong lòng vi sư liền đã rất thỏa mãn."

Lời nói cảm động lòng người như thế của Diệp Thu cũng để cho toàn trường rơi vào trầm mặc.

Tất cả đệ tử các mạch nhìn thấy sư tôn người ta bảo vệ đồ đệ người ta như thế, tình cảm với đồ đệ người ta tốt như vậy mà không khỏi nhìn về phía sư tôn của mình.

Bị từng cái ánh mắt cực nóng nhìn chăm chú vào, đám trưởng lão và thủ toạ các mạch cũng là nội tâm bối rối một trận.

Mẹ nó, các ngươi đừng nhìn ta như vậy a, ta đứng ngoài mà cũng bị trúng đạn sao?

Tất cả trưởng lão của các thánh địa khác cũng phiền muộn không thôi. Lúc đầu bọn họ chỉ muốn lưu lại để cùng trưởng lão của các thánh địa bàn luận một chút về đạo pháp tâm đắc, kết quả lại đụng phải một màn như thế.

Sự so sánh này liền biến bọn hắn thành những kẻ vô tình.

Đồng dạng là sư tôn mà vì cái gì giữa người với người lại có

chênh lệch lớn như thế?

"Sư tôn, ngài đừng nói nữa, sư tôn đối với chúng đệ tử rất tốt, chúng đệ tử đều ghi tạc trong lòng." Lâm Thanh Trúc khóe mắt mang theo nước mắt, run rẩy nói ra.

Sau đó nàng cúi đầu xuống vuốt ve mái tóc của tiểu Linh Lung, trấn an nói: "Linh Lung, ngoan, nghe lời sư tôn nhé."

"Vâng, sư tỷ." Nghe đến đây thì tiểu Linh Lung cũng không còn hồ nháo mà ngoan ngoãn đáp ứng.

Nàng mặc dù có rất nhiều đồ vật đều không hiểu, nhưng nàng lại minh bạch một chuyện, đó là ngoại trừ cha mẹ nàng và còn có cả lão ăn mày kia, trên đời này người đối tốt với nàng nhất chính là sư tôn.

Gặp tiểu Linh Lung cuối cùng cũng bình phục tâm tình, Diệp Thu lập tức cười một tiếng trong lòng.

"He he he, tất cả đều là đùa giỡn a, các ngươi xem thật kỹ mà học tập thật tốt."

Một màn biểu diễn này của Diệp Thu trực tiếp để cho ba vị đồ đệ của hắn nước mắt doanh tròng, cảm động không thôi, ngay cả hắn cũng đều tin là thật.

Diễn kỹ này của Diệp Thu nếu không cầm tới tay danh hiệu vua màn ảnh thì liền có chút không thể nào nói nổi rồi.

Chương 446 - Năng Lượng Tử Thủy Tinh

【 Đinh, túc chỉ tặng cho đệ tử một khối năng lượng lam thủy tinh, phát động bạo kích trả về, phải chăng mở ra? 】

Theo một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Thu lập tức vui mừng.

Còn có thể chơi như vậy sao?

Bảo bối mà đồ nhi tặng cho ta xoay tay một cái ta lại đưa cho nàng mà còn có thể phát động trả về ư?

Quá hân hạnh với cái hệ thống này a!

Ta khen ngợi ngươi!

【 Phải chăng mở ra? 】

"Ừm, mở đi."

Diệp Thu mặt ngoài lạnh nhạt nhưng nội tâm lại cuồng hỉ.

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu hoạch được một khối năng lượng tử thủy tinh. 】

"Tê. . . Thật xinh đẹp."

"Trực tiếp lật ra nghìn lần, xem ra Phong Vương cảnh kia ta không đột phá là không được rồi."

Nghe đến đó, Diệp Thu âm thầm vui mừng, tuy nhiên mặt ngoài hắn chỉ lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Tiểu Linh Lung đang trầm mặc thật lâu thì không biết nghĩ tới điều gì mà bỗng nhiên mở miệng nói: "Sư tôn, đệ tử không có đọc qua sách, nhưng ngài nói đạo lý kia đệ tử đều hiểu. Thế nhưng là trước đó không phải ngài đã nói ngài bây giờ chỉ còn kém một cơ hội để đột phá sao? Khối năng lượng lam thủy tinh này có thể trợ giúp ngài đột phá, nếu ngài không muốn nó thì ngài muốn cái gì?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức sững sờ.

"Cái gì? Diệp sư đệ muốn đột phá sao?" Cả đám thủ toạ của Bổ Thiên giáo lập tức ngây ngẩn cả người.

Tiểu Linh Lung nói ra một câu kia giống như tại mặt hồ bình tĩnh bỗng nhiên ném vào một viên đạn pháo làm nổ tung ngàn vạn bọt nước.

"Không thể nào! Vị Diệp chân nhân này nhìn xem niên kỷ cũng không lớn, hắn ở độ tuổi này mà lại muốn đột phá Phong Vương cảnh ư?"

Ngay lúc này, toàn bộ Vân Đỉnh sơn đều sôi trào lên.

Nếu như Diệp Thu thật sự có thể đột phá Phong Vương cảnh, vậy hắn tuyệt đối có thể được xưng là đệ nhất nhân Đông Hoang đúng nghĩa.

So với năm đó Huyền Thiên đạo nhân đạt tới độ cao thì Diệp Thu còn cao hơn.

"Thật không thể tưởng tượng nổi, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi. Xem ra Bổ Thiên giáo chúng ta sẽ muốn sinh ra một vị Đại Đế rồi. Chỉ tiếc rằng Diệp Thu là người có nguyên tắc, hắn không muốn tiểu Linh Lung đưa cho hắn năng lượng lam thủy tinh nên khá là đáng tiếc." Mạnh Thiên Chính lúc này cũng là kích động ghê gớm, nói ra.

"Ừm, ngẫm lại cũng đúng, Diệp sư đệ là người sống có nguyên

tắc, đối với đồ đệ chưa từng tàng tư, hắn làm thế nào có thể nhận lễ vật của đồ đệ được." Tề Vô Hối cũng là lắc đầu, hít sau một hơi, cũng cảm thấy rất đáng tiếc.

Ai ngờ một giây sau Diệp Thu bỗng nhiên móc ra một khối năng lượng tử thủy tinh, nói: "Linh Lung, ngươi không cần lo lắng, sư tôn tùy tiện dùng khối năng lượng tử thủy tinh này thì liền có thể đột phá rồi."

Toàn trường: ". . ."

Khối năng lượng tử thủy tinh vừa xuất hiện thì tất cả mọi người ở đây lập tức tê dại.

"Bà mẹ nó!"

"Vãi cả lồng! Ta nói hắn làm sao khi đối mặt với năng lượng lam thủy tinh mà không hề bị lay động, ta cho rằng tình cảm của hắn cao hơn người nên căn bản xem không lên khối năng lượng lam thủy tinh kia. Nhưng cái này mẹ nó gọi là tùy tiện sử dụng sao?"

Gia hỏa này được, hắn đang trang bức đó, chúng ta đi thôi!

Nhìn xem năng lượng tử thủy tinh trong tay Diệp Thu tản ra ánh sáng lóng lánh, toàn bộ Vân Đỉnh sơn tựa hồ cũng bị nó chiếu sáng.

Một luồng hào quang màu tím phát ra lực lượng kinh người để cho tất cả mọi người ở đây không có một người nào có thể bảo trì sự bình tĩnh.

Tề Vô Hối càng là gọi thẳng: "Đậu phộng! Lão tử một giây trước còn cảm thấy đáng tiếc cho ngươi, ai ngờ một giây sau ngươi đã trực tiếp đánh mặt lão tử."

"Khối năng lượng tử thủy tinh này ẩn chứa lực lượng trọn vẹn

gấp một nghìn lần khối năng lượng lam thủy tinh. Nếu như hấp thu nó thì Diệp Thu còn lo gì không đột phá Phong Vương cảnh." Lúc này ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng mang vẻ mặt mê mang đi tới, nói.

Ai có thể nghĩ Diệp Thu bỗng nhiên chơi một tay như vậy, cả đám Bổ Thiên giáo đều chấn kinh.

"Ha ha ha, Diệp sư thúc vẫn là Diệp sư thúc, ngài luôn luôn để cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị như thế."

"Lần trước Diệp sư thúc cũng nói chỉ tùy tiện sử dụng, ta còn tưởng rằng ngài nói tùy tiện là tùy tiện dùng một thanh bảo kiếm phổ thông, ai ngờ ngài lại trở tay móc ra một thanh Tiên Kiếm."

"Vẫn là mùi vị quen thuộc và tràng cảnh quen thuộc. Luận trang bức thì ta chỉ phục Diệp sư thúc chứ không thèm xem những người khác."

Chúng đệ tử cũng là không nhịn được mà cảm thán, bọn hắn thật sự chịu không được loại kích thích này.

Chỉ là đám người có chút không nghĩ ra Diệp Thu từ đâu lấy được khối năng lượng tử thủy tinh kia?

Loại năng lượng tinh thạch này ngoại trừ Vân Đỉnh sơn ra thì cũng chỉ có khoáng mạch Thái Sơ mới có thể sản xuất.

Mà Diệp Thu không có tham dự qua đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn nên sẽ không có khả năng có được nó từ nơi này. Vậy khả năng duy nhất là hắn đã đi qua khoáng mạch Thái Sơ rồi từ bên trong móc ra một khối năng lượng tử thủy tinh.

Chương 447 - Bội Phục

Nhìn xem khối năng lượng tử thủy tinh trong tay Diệp Thu, tròng mắt tiểu Linh Lung lại đảo mấy vòng, sau đó nàng nhìn lại khối năng lượng lam thủy tinh trên tay mình một chút.

Tiểu Linh Lung nhẹ nhàng chạm vào khối năng lượng tử thủy tinh kia, khi cảm nhận được lực lượng kinh thiên của nó thì khuôn mặt nhỏ của nàng lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, thốt lên: "Tốt quá rồi sư tôn, khối năng lượng tử thủy tinh này so với khối năng lượng lam thủy tinh của Linh Lung còn lợi hại hơn."

Nhìn nàng vui vẻ khoa tay múa chân, Diệp Thu nhéo nhéo cái cái mũi nhỏ của nàng nói: "Cho nên Linh Lung không cần lo lắng cho sư tôn, bởi vì sư tôn cĩng có bảo bối của riêng mình. Các ngươi tự mình cố gắng mà có được đồ vật thì phải giữ lại mà dùng, biết chưa?"

"Vâng."

Tiểu Linh Lung giờ phút này cũng là yên tâm xuống, không còn gánh vác trách nhiệm trong lòng nữa, nàng bắt đầu thưởng thức khối năng lượng lam thủy tinh trong tay mình.

Sau đó tiểu Linh Lung quay đầu lại, lại nói: "Sư tỷ, chờ đến khi trở về hãy giúp ta đem cái này gắn lên trên giường nhé, ta muốn mỗi ngày đều ngủ thật ngon."

Khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật một cái, nàng thật muốn gõ đầu tiểu Linh Lung cho tỉnh.

"Tốt tốt tốt, sư tỷ sẽ giúp ngươi gắn nó lên trên giường."

"Vâng."

Diệp Thu thu hồi khối năng lượng tử thủy tinh, sau đó hắn nhìn xem đám người chung quanh từng người đều mang ánh mắt khiếp sợ mà trong lòng cười to.

Lần thu hoạch ngoài ý muốn này ngay cả Diệp Thu cũng không nghĩ tới, những người kia thì càng không cần phải nói, khẳng định đều là vô cùng chấn kinh.

Có khối năng lượng tử thủy tinh này cộng thêm gốc trường sinh dược kia, vậy tiếp xuống Diệp Thu liền có thể cân nhắc hai đạo cùng tiến vào Phong Vương cảnh.

Bây giờ đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn đã kết thúc, nơi này cũng không có sự tình gì khác có thể làm, hắn cũng nên cân nhắc trở về núi.

Sau khi Vân Đỉnh sơn đóng lại, lần luận đạo này xem như triệt để kết thúc.

Tất cả trưởng lão của các tông môn thánh địa khác cũng là mỉm cười đi tới, lôi kéo làm quen với Diệp Thu.

"Ha ha ha, chúc mừng ái đồ của Diệp đạo hữu đã thành công leo lên đỉnh của Vân Đỉnh sơn, thật đáng mừng a."

"Tu vi của Diệp đạo hữu cũng là thẳng tới mây xanh, cao thâm mạt trắc, Phong Vương cảnh đã ở trong tầm tay."

"Lão phu đã sớm ở chỗ này chúc mừng Diệp đạo hữu Phong Vương kết ấn." Tào Tri Hiên cũng đi tới chúc mừng.

Diệp Thu mỉm cười, đáp lại một câu: "Đa tạ cát ngôn của chư vị đạo hữu, hi vọng là như thế."

Vân Hư chân nhân đi tới, nói:

"Ha ha ha, Diệp tiểu hữu không cần thiết phải khiêm tốn, thiên phú và tư chất của ngươi xứng đáng với những lời tán thưởng này."

"Suốt nửa đời tu đạo của lão phu cũng coi là kiến thức rộng rãi, nhưng lại chưa từng gặp qua tồn tại khủng bố như ngươi, đang còn niên kỷ nhỏ như vậy mà đã đụng chạm đến Phong Vương cảnh."

"Có lẽ ngươi thật sự có thể đánh vỡ truyền thuyết Đông Hoang vạn năm không Đại Đế."

Vân Hư chân nhân tuyệt đối không phải quá khen Diệp Thu, mà ông ta đang nói lời phát ra từ nội tâm. Bởi vì từ khi bắt đầu nhận biết Diệp Thu thì hắn đã cho ông ta quá nhiều sự chấn động.

Vân Hư chân nhân đánh giá Diệp Thu có tiền đồ bất khả hạn lượng, tương lai đạt tới độ cao thế nào thật không dám tưởng tượng.

Nghe được Vân Hư chân nhân tán dương Diệp Thu cũng không có gì ba động, bởi vì hắn đã thành thói quen với loại tán thưởng này.

Diệp Thu chỉ cười nói: "Đa tạ cát ngôn của lão tiền bối, ta sẽ cố gắng."

"Ha ha ha ha. . ." Vân Hư chân nhân thoải mái cười lớn một tiếng, lại chầm chậm nói: "Tốt, Diệp tiểu hữu, đã đến lúc lão phu phải trở về rồi. Nếu như ngày khác ngươi có rảnh rỗi thì có thể tới thánh địa Dao Trì một lần, lão phu nhất định sẽ hoan nghênh ngươi đến cực điểm."

"Lão tiền bối đi thong thả." Diệp Thu khom người chào, đưa mắt nhìn xem vị Thái Sơn Bắc Đẩu này ly khai mà trong lòng cũng là cảm khái ngàn vạn.

Nếu như sư tôn của ta vẫn còn thì giờ phút này ông ấy sẽ rất cao hứng!

Dù sao các đồ tôn của Huyền Thiên đạo nhân cũng không có làm cho ông ấy mất mặt, bởi vì lần này tại Vân Đỉnh sơn chính là Tử Hà phong của Bổ Thiên giáo đánh ra danh tiếng, do đó ông ấy dưới cửu tuyền chắc hẳn cũng sẽ rất vui mừng.

Aiii. . . Có câu nói nhà có một lão như có một bảo vật.

Vào mười năm trước, tuyết lớn chắn núi, Diệp Thu đưa mắt nhìn xem Huyền Thiên đạo nhân cưỡi hạc mà đi.

Sau khi Vân Hư chân nhân rời đi, trong lòng ai nấy đều biết cái kết mà cũng bắt đầu giải tán.

Vân Hư chân nhân vừa rời đi thì Khương Giới Chi cũng mang theo Phù Dao tiến lên tạm biệt.

"Diệp đạo hữu, lần luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này cũng coi là ngươi nhường tất cả chúng ta, và chúng ta cũng đã thấy được bí pháp cường đại của Bổ Thiên giáo."

"Đồng thời cũng để cho lão phu kiến thức được Bổ Thiên giáo bồi dưỡng đệ tử rất tốt, lão phu xem như bội phục."

Khương Giới Chi khẽ cười nói.

Chương 448 - Hẹn Ngày Tái Đấu

Phù Dao kế thừa chính quả của Dao Trì tiên tử nên thực lực tăng nhiều, dưới tình huống như vậy mà lại còn bị Lâm Thanh Trúc lấy một đổi một. Chuyện này đối với Khương Giới Chi mà nói có đả kích phi thường to lớn.

Trong lòng ông ta, truyền thừa chính quả chính là đồ vật cường đại hàng đầu của thế gian này. Ông ta vốn cho rằng lần luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này tuyển thủ đạt hạng nhất phải là Phù Dao mới đúng.

Nhưng Khương Giới Chi nào có thể nghĩ tới Lâm Thanh Trúc một tay đánh ra nhất kiếm khai thiên môn lại có thể trực tiếp nghịch thiên cải mệnh, lấy thân thể phàm nhân phạt tiên, đơn đổi với Phù Dao, hai người song song đào thải.

Điều này khiến cho ông ta cảm thấy rất bất đắc dĩ, bởi vì ông ta đã cố gắng nhiều năm như vậy nhưng cuối cùng vẫn bại, thế thì ai có thể chịu được.

Diệp Thu vẫn chưa trả lời thì Tề Vô Hối đã trước một bước đi lên, thoải mái cười to nói: "Ha ha ha ha, Khương đạo hữu, ngươi nói lời này không sai, Bổ Thiên giáo chúng ta bồi dưỡng đệ tử phải gọi là mười phần coi trọng. Mọi người về sau có rảnh rỗi thì có thể tới Bổ Thiên giáo tham quan học tập một chút, chúng ta rất là hoan nghênh."

Lời này vừa nói ra, đám trưởng lão của tất cả Tiên gia thánh địa ở đây khóe miệng đều giật một cái.

Tề Vô Hối nói lời này rõ ràng là nói với những đệ tử trẻ tuổi kia. Bọn hắn mà thật sự lên Bổ Thiên giáo thăm quan học tập và nếu thật sự đúng như Tề Vô Hối đã nói, vậy đoán chừng bọn hắn sẽ không chịu về nữa.

"Tên này được lắm, ngươi rất độc ác khi chơi cái chiêu này." Có người thầm mắng trong lòng, vì đây rõ ràng là muốn nạy góc tường nhà người ta.

Phải biết hiện tại Bổ Thiên giáo chính là Danh Dương Tứ Hải, hào quang vạn trượng. Mà lời đồn Diệp Thu đối với đệ tử chưa từng tàng tư cũng đã được chứng thực. Lúc này không biết rõ có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào Bổ Thiên giáo và muốn tiến vào Bổ Thiên giáo.

Chỉ tiếc là thu đồ đại điển của Bổ Thiên giáo còn chưa bắt đầu, bọn hắn muốn vào cũng vào không được.

"Chúng ta đi."

Vì bảo trụ những đệ tử này không bị đào đi, rất nhiều thánh địa liền bỏ chạy, không cho Tề Vô Hối có cơ hội trang bức.

Điều này làm.cho lão Tề vô cùng tức giận, vì hắn mới vừa chuẩn bị xong một đợt diễn thuyết kích thích thì kết quả người xem lại chạy hết.

Khương Giới Chi cũng là mặt mo tối đen, khóe miệng giật một cái, nói: "Tề đạo hữu thật biết nói đùa, nếu như không có sự tình gì khác thì lão phu xin được cáo lui trước. Dao nhi, chào hỏi cùng Diệp chân nhân rồi chuẩn bị rời đi."

Phù Dao gật đầu, từ phía sau đi tới hướng Diệp Thu thi lễ một cái.

Ánh mắt nàng ngơ ngác nhìn xem Diệp Thu, trong lòng rất là phức tạp, tựa hồ ẩn giấu chuyện lo xa gì đó mà chậm chậm nói ra:

"Đa tạ tiền bối lần trước đã có ân cứu mạng, Phù Dao đời này xin ghi khắc."

Diệp Thu cũng gật đầu, không thể không nói tiểu nha đầu này sau khi kế thừa chính quả của Dao Trì tiên tử thì nàng so với trước đó đẹp hơn không ít, khí chất cũng thay đổi vì càng có thêm tiên uẩn.

"Tiện tay mà thôi, không cần đa lễ." Diệp Thu cũng chỉ là khách sáo trả lời một câu.

Nhưng Phù Dao không cho là như vậy, mà nói ra.

"Đối với tiền bối mà nói có lẽ chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối với Phù Dao thì đây chính là ân cứu mạng, Phù Dao đời này khó mà báo đáp được ân tình đó."

"Nếu như ngày sau tiền bối có gì cần Phù Dao báo đáp thì ngài cứ mở miệng, Phù Dao sẽ dốc hết toàn lực tận lực trợ giúp ngài."

Nhìn xem nàng trả lời với ánh mắt kiên định như vậy thì Diệp Thu cũng không đành lòng cự tuyệt.

Không nghĩ tới tiểu cô nương này lại hiểu chuyện như thế, rất biết đạo lý có ơn tất báo. Đáng tiếc nàng không phải là đồ đệ của ta.

Diệp Thu chỉ gật đầu chứ không có trả lời.

Phù Dao sau khi nói xong liền đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Thanh Trúc. Giờ phút này nàng vẫn không có quên tràng cảnh mình đã bị Lâm Thanh Trúc đồng quy vu tận, một màn kia đã xâm nhập vào não hải của nàng.

"Lần tiếp theo đối chiến ta sẽ không lại thua ngươi." Phù Dao nhàn nhạt lưu lại một câu rồi quay người đi theo Khương Giới Chi rời đi.

Trong lòng Phù Dao rất rõ ràng nàng sở dĩ thua là do nàng chỉ vừa mới kế thừa chính quả nên còn chưa quen thuộc, do vậy mới để cho Lâm Thanh Trúc có cơ hội nghịch thiên phạt tiên thành công.

Nhưng nếu như Phù Dao có đầy đủ thời gian, nàng tin tưởng lần đối chiến tiếp theo nàng sẽ không lại để cho Lâm Thanh Trúc có một tia cơ hội đánh bại mình.

Chương 449 - Đưa Tặng Khí Vận Nhân Gian

Đưa mắt nhìn bóng lưng Phù Dao rời đi, Lâm Thanh Trúc cũng là nắm chặt nắm tay, ánh mắt có chút bừng tỉnh.

Nàng cũng không cảm thấy Phù Dao đang phát ngôn bừa bãi, mà là phi thường tin tưởng như vậy.

Phù Dao chính là tiên tử cao cao tại thượng, còn Lâm Thanh Trúc nói cho cùng chỉ là một kẻ phàm nhân. Tuy nàng có thần cốt, nhưng so sánh với thiên tài chân chính mà nói nàng căn bản tính toán không lên cái gì.

Luận thiên phú, tư chất thì Lâm Thanh Trúc cùng Phù Dao căn bản không cùng một cái cấp độ.

Thông qua lần luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này, Lâm Thanh Trúc rốt cục ý thức được tầm quan trọng của các nhân tố như căn cốt tư chất và kỳ ngộ.

Lâm Thanh Trúc sở dĩ có thể cùng những vị thiên chi kiêu tử này đứng cùng một cái trên sân khấu để đọ sức cũng là do nàng có kỳ ngộ tốt hơn so với bọn họ. Bởi vì nàng đã gặp một vị sư tôn tốt nhất, cố gắng đưa nàng lên độ cao này.

Nếu như không có Diệp Thu, lấy tư chất của Lâm Thanh Trúc cho dù có thần cốt thì cũng không có tư cách làm đối thủ với bọn người Phù Dao.

Kỳ thật từ vừa mới bắt đầu nàng liền minh bạch đạo lý này, chỉ là trong lòng nàng không nguyện ý tiếp nhận sự thực mình

không bằng bọn họ mà thôi.

Đưa mắt nhìn Phù Dao rời đi, Lâm Thanh Trúc sa sút cảm xúc mà không nói gì.

Lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên vai của nàng.

Lâm Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Diệp Thu đang mỉm cười nhìn nàng.

"Sư tôn. . ." Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Chỉ nghe Diệp Thu nói ra:

"Được rồi, ngươi chớ có suy nghĩ lung tung, tại trong lòng vi sư ngươi vẫn luôn là vị đệ tử tuyệt nhất."

"Tiên nhân chính quả thì lại như thế nào, trời sinh thánh thể thì lại ra sao, đến cuối cùng bọn họ còn không phải thua ở trong tay ngươi ư?"

"Ông trời đền bù cho người sự cần cù, chỉ cần ngươi chịu cố gắng và có vận khí thật tốt thì đều sẽ không kém bọn họ cái gì hết."

Nghe Diệp Thu an ủi, Lâm Thanh Trúc nội tâm ấm áp, rốt cục lộ ra nụ cười vui vẻ, nói:

"Vâng, sư tôn, đệ tử minh bạch, đệ tử nhất định sẽ cố gắng gấp bội để không cô phụ sư tôn đã vun trồng đệ tử."

"Sư tôn nói rất đúng, đệ tử mặc dù có tư chất không so được với bọn họ, nhưng vận khí của đệ tử vẫn luôn tốt hơn bọn họ vì có được sư tôn làm thầy."

"Chỉ tiếc lần luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này đệ tử không thể đoạt giải nhất mà bỏ qua sáu đạo khí vận nhân gian kia. Nếu không sau này con đường của đệ tử nhất định sẽ đi được thông

thuận hơn."

"Nhưng tiếc nuối chỉ là tiếc nuối, bỏ qua cũng không cách nào vãn hồi, làm người phải luôn luôn hướng về phía trước mà đi."

Gặp Lâm Thanh Trúc cuối cùng đã nhặt lại được lòng tin, Diệp Thu vui mừng cười một tiếng nhìn nàng một chút, sau đó lại nhìn một chút Triệu Uyển Nhi đang ôm em bé.

Diệp Thu bỗng nhiên mở miệng nói: "Uyển nhi, ngươi cũng tới đây đi."

Triệu Uyển Nhi sửng sốt một cái, mang theo nghi hoặc chậm rãi đi tới.

Chỉ nghe Diệp Thu nói ra: "Ngươi duỗi tay ra để vi sư cho các ngươi đồ vật."

"Đồ vật gì ạ?" Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức ngây ngẩn cả người, mang theo tràn đầy nghi hoặc chậm rãi duỗi tay ra.

Diệp Thu cũng duỗi ra hai tay, linh lực của hắn trong nháy mắt bị vận chuyển, trong chốc lát một cơn gió lớn quét qua toàn bộ Vân Đỉnh sơn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ở một bên khác, những trưởng lão đệ tử chuẩn bị rời đi của các Tiên gia thánh địa kia khi phát hiện biến hóa bất thình lình như thế thì tất cả đều giật nảy mình.

Cả đám quay đầu lại và phát hiện Diệp Thu đang thi triển Nguyên Thủy Chân Giải, điều động lực lượng toàn thân để đem bốn đạo khí vận trong thể nội phân biệt đưa vào thể nội của Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi.

"Cái này. . ."

"Sư tôn, không được đâu. . ."

Thấy cảnh này, Lâm Thanh Trúc lập tức minh bạch cái gì. Nàng không phải là Tiểu Bạch tu tiên nên mười phần rõ ràng Diệp Thu đang làm chuyện gì.

Hắn muốn đem bốn đạo khí vận mà hắn vừa mới lấy được phân cho nàng cùng Triệu Uyển Nhi.

Lâm Thanh Trúc làm sao có thể không nhận ra được, vì đạo khí vận nhân gian này đối với những người tu đạo như các nàng là vô cùng trọng yếu, đại biểu cho vận khí của các nàng, có thể đạt được thiên địa tán thành.

Vì đạt được cái khí vận nhân gian này mà cơ hồ tất cả cường giả của các đại danh gia thánh địa đều đi tới Vân Đỉnh sơn. Ngay cả Tử Dương chân nhân cùng Vân Hư chân nhân là cao nhân cỡ đó mà cũng trình diện.

Mục đích của bọn họ đều là vì đám đệ tử môn hạ đoạt giải nhất để bọn họ có thể nhận lấy đạo khí vận nhân gian này.

Ai có thể nghĩ tới Diệp Thu đã đắc thủ khí vận vậy mà lại không muốn mà trực tiếp tặng cho các đệ tử của hắn.

Nhìn đến đây tất cả mọi người đều chấn kinh.

"Định mệnh! Vị Diệp chân nhân này đến cùng đang làm cái gì? Chẳng lẽ trong lòng hắn mấy vị đồ nhi này so với khí vận nhân gian còn trọng yếu hơn sao?"

"Hắn tình nguyện không muốn khí vận mà chỉ muốn trợ giúp đệ tử tăng trưởng vận khí ư?"

Cách làm phép này tất cả mọi người ở đây đều chưa từng gặp qua.

Chương 450 - Một Trăm Đạo Tiên Thiên Khí Vận

Nhìn xem bốn đạo khí vận chia ra hai phần, phân biệt đưa vào thân thể Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi.

Hai nàng giãy dụa muốn phản kháng, thế nhưng các nàng căn bản không cách nào tránh thoát Diệp Thu khống chế, chỉ có thể mặc cho hắn đem khí vận nhân gian vào thể nội.

Hai nàng lập tức nước mắt đầm đìa, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Sư tôn, không được đâu. . ." Lâm Thanh Trúc run rẩy nói.

Chỉ đến khi khí vận nhân gian đã nhập thân các nàng thì Diệp Thu mới chậm rãi thu công.

Hai nàng triệt để không kềm được, các nàng thật không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà lại đem khí vận nhân gian cho mình.

Nếu như Diệp Thu sớm nói cho các nàng thì các nàng khẳng định sẽ không nhận, bởi vì tại trong lòng các nàng Diệp Thu chính là người trọng yếu nhất.

Hai nàng rất cảm kích Diệp Thu vì đã cải biến vận mệnh của các nàng, giúp cho các nàng lại lần nữa có cơ hội sống tiếp.

Hắn còn truyền cho các nàng tiên pháp, dạy các nàng tu đạo, còn ban cho các nàng đủ loại pháp bảo.

Trong lòng các nàng chỉ muốn làm thế nào báo đáp ân tình của sư tôn, chứ nào dám khẩn cầu sư tôn ban cho các nàng khí vận

nhân gian.

Thế nhưng là Diệp Thu đột nhiên ra tay, căn bản không cho các nàng có cơ hội phản kháng.

Nói như thế nào hắn cũng là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong, còn các nàng chỉ là tiểu tu sĩ Vô Cự cảnh thì làm sao có thể phản kháng được hắn.

Nhìn thoáng qua hai đạo khí vận trong thể nội, Lâm Thanh Trúc rõ ràng có thể cảm giác được vận số của mình đang lên cao.

Lâm Thanh Trúc run rẩy nói: "Sư tôn. . ."

Nhìn xem nàng nước mắt rưng rưng, Diệp Thu khoát tay áo, đánh gãy nàng:

"Được rồi, ta biết rõ các ngươi muốn nói cái gì. Không cần nhiều lời, trong lòng vi sư hiểu rõ."

"Vi sư không có khả năng cho các ngươi Tiên thể, thánh thể; chỉ có thể cho các ngươi những ngoại lực trợ giúp này, để cho các ngươi đạt tới tình trạng có thể sóng vai cùng những thiên tài kia."

"Ta hi vọng hai đạo khí vận nhân gian này trong tương lai có thể giúp được các ngươi."

"Về sau con đường các ngươi đi như thế nào liền xem chính các ngươi, vi sư chỉ có thể giúp đỡ các ngươi như vậy thôi."

Nói xong Diệp Thu xoay người sang chỗ khác, hai nàng lập tức cảm động khóc lên.

Sư tôn vẫn luôn tận lực hỗ trợ các nàng, vì không đồng ý các nàng bởi vì tư chất thấp mà bị lạc hậu so với các thiên tài khác, rồi từ đó cảm thấy tự ti, thậm chí bỏ đi khí vận nhân gian mà mình đã lấy được.

Kiếp này các nàng may mắn có thể gặp được một vị sư tôn tốt như Diệp Thu, vậy làm sao các nàng không nghĩ báo đáp hắn được.

Lâm Thanh Trúc run run nói ra: "Sư tôn, Thanh Trúc minh bạch."

Triệu Uyển Nhi cũng là như thế, nội tâm nàng cảm động hết sức mà lau đi nước mắt, ý nghĩ báo đáp sư tôn trong lòng nàng càng phát ra mãnh liệt.

"Sư tôn yên tâm, Uyển nhi sau này nhất định sẽ cố gắng tu hành." Triệu Uyển Nhi cũng run rẩy nói theo.

Nguyên bản tín niệm mạnh lên của nàng chẳng mạnh mẽ lắm, nhưng lúc này cũng đã thay đổi.

Coi như nàng không vì mình có thể thành tiên, nhưng nàng cũng phải nỗ lực tu hành, không thể để cho sư tôn thất vọng.

Nhìn xem hai vị đệ tử của mình như vậy Diệp Thu vui mừng cười một tiếng, sau đó hắn cúi đầu nhìn về phía tiểu Linh Lung, nàng lúc này đang có chút mê mang.

Không biết rõ đã xảy ra chuyện gì mà hai vị sư tỷ của ta lại khóc nhỉ?

Bọn họ nói khí vận gì kia rất trân quý sao?

Sửng sốt một hồi, tiểu Linh Lung bỗng nhiên cười hì hì nói ra: "Sư tôn, trong cơ thể của đệ tử hình như cũng có khí vận gì đó mà các ngươi nói tới, nếu không ta cũng đem chúng cho ngài?"

Diệp Thu gõ cái đầu nhỏ của nàng, nói: "Tiểu nha đầu, ngươi nói bậy bạ gì vậy, sư tôn làm sao lại muốn đồ của ngươi?"

Tiểu Linh Lung lung xoa đầu, nói: "Thế nhưng sư tôn đã đem khí vận của mình cho hai vị sư tỷ, vậy chẳng phải sư tôn không có

rồi sao? Trong thân thể Linh Lung có sáu đạo khí vận nhân gian này, đệ tử muốn đem một nửa cho sư tôn được không?"

Diệp Thu sửng sốt một cái, nội tâm cảm thấy ấm áp. Ta không có phí công nuôi tiểu nha đầu này a, nàng luôn luôn muốn báo đáp sư tôn, nàng quá thân thương đi.

【 Đinh. . . 】

【 Tuca chủ tặng cho đệ tử bốn đạo khí vận, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Thu rốt cục lên tinh thần.

A hi hi, cuối cùng nó cũng tới. Ta trình diễn lâu như vậy chỉ đợi đến giờ khắc này.

Diệp Thu mong đợi, nói: "Mở đi."

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích, thu được một trăm đạo Tiên Thiên khí vận. 】

"Ồ? Tiên Thiên khí vận sao? Một trăm đạo cơ à?" Diệp Thu lập tức khẽ giật mình và lập tức minh bạch cái gì.

Vạn lần bạo kích này đã đem khí vận nhân gian tăng lên vạn lần, chuyển hóa thành Tiên Thiên khí vận.

Mà cùng một loại đồ vật đồng thời tặng cho hai vị đệ tử thì sẽ phát động số lượng trả về lên tới một trăm đạo, như vậy có khả năng chính là bội số của bốn đạo khí vận nhân gian kia.

"Vãi nồi! Một đợt này ta quá kiếm lời rồi."

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Diệp Thu lập tức vui vẻ.

Có một trăm đạo Tiên Thiên khí vận này chỉ sợ ta muốn chết mà thiên địa cũng không cho phép a!

Lần này ta kiếm bộn rồi!

Vẫn là câu châm ngôn kia, ngươi chỉ kiếm lời chút ít, nhưng ta vĩnh viễn có lời không lỗ!

Chương 451 - Chấn Động Nhân Tâm

Nhìn xem tiểu Linh Lung trước mặt, tâm tình Diệp Thu lập tức trở nên tốt lên. Hắn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: "Ai nói vi sư không có khí vận?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây lập tức sững sờ.

"Lại nữa sao?"

Chỉ thấy bầu trời bỗng nhiên mây đen dày đặc, một cơn gió lớn thổi tới.

Một cảm giác áp bách đến từ thiên địa trong nháy mắt ép cho tất cả mọi người không ngẩng đầu lên được.

Đám người kinh ngạc nhìn về phía Diệp Thu thì thấy một đạo thánh quang chiếu xạ ở trên người hắn, giữa thiên địa trong nháy mắt dựng dục ra một trăm đạo Tiên Thiên khí vận chậm rãi hướng hắn bay đi.

"Vãi linh hồn."

Giờ khắc này, ai ai cũng bị cảnh tượng này hù sợ.

"Một trăm đạo Tiên Thiên khí vận."

"Đây là tiết tấu muốn thành tiên a."

Từ ngàn xưa đến nay, người có thể có được khí vận cường đại như thế không có chỗ nào mà không phải là người cả thế gian đều chú ý, là nhân vật phong vân vô địch một thời đại.

Đừng nói sở hữu một trăm đạo, dù chỉ sở hữu mười đạo Tiên Thiên khí vận thì thành tựu thấp nhất cũng đã là Đại Đế trở lên rồi, Diệp Thu bây giờ lại thu được một trăm đạo. Như vậy mà hắn còn không thành tiên thì quả là thiên địa bất dung.

Lúc này, mỗi người ở đây không ai có thể bảo trì được sự bình tĩnh, bọn họ đã triệt để bị kinh sợ đến choáng váng.

Nếu như nói còn có một số thánh địa ngay từ đầu còn bảo trì thái độ quan sát đối với Bổ Thiên giáo, nhưng hiện tại bọn họ đã hoàn toàn thần phục.

Bởi vì Diệp Thu là tồn tại có đến một trăm đạo Tiên Thiên khí vận, hắn hoàn toàn xứng đáng với danh xưng thiên mệnh chi tử.

Ai dám cùng hắn đối nghịch thì chính là cùng lão thiên đối nghịch, chỉ cần không phải đồ đần thì tại thời điểm đều biết rõ nên làm như thế nào.

"Tía má ơi, xem ra nhóm chúng ta phải nghĩ biện pháp ôm đùi Bổ Thiên giáo thôi."

"Một người thành tiên, gà chó lên trời. Có lẽ chuyện này đối với nhóm chúng ta mà nói cũng là một cái cơ hội."

Tất cả trưởng lão của các danh gia thánh địa ở đây nội tâm đều đã bắt đầu âm thầm mưu đồ làm thế nào ôm được cái đùi này.

"Ha ha ha ha. . . Một trăm đạo Tiên Thiên khí vận a. Bổ Thiên giáo chúng ta sắp sinh ra tiên nhân rồi." Lúc này ngay cả Mạnh Thiên Chính luôn luôn trầm ổn mà cũng bình tĩnh không được, cười to nói.

Mẹ nó, thời điểm này còn không trang bức thì muốn chờ đến khi nào?

Diệp Thu vừa hiện ra một trăm đạo Tiên Thiên khí vận này thì

Bổ Thiên giáo xem như nhất phi trùng thiên.

Ai cũng đã có thể tưởng tượng đến tràng diện năm sau thu đồ đại điển thì Bổ Thiên giáo tuyệt đối là người đông nghìn nghịt, bọn họ sẽ chọn không hết đệ tử thiên tài.

"Ha ha ha ha. . ." Nhìn xem từng người chung quanh lộ ra ánh mắt chấn kinh mà Diệp Thu cười to trong lòng.

Một đợt này thuộc về dạng xe đạp biến xe thể thao a, ta kiếm bộn rồi!

"Oa, khí vận trên người sư tôn thật nhiều vịt." Tiểu Linh Lung cũng thấy mà choáng, mang vẻ mặt kinh ngạc nói.

Nàng đã muốn đem một nửa khí vận của mình cho Diệp Thu, nhưng kết quả phát hiện hắn có càng nhiều hơn.

Không đến một hồi, tất cả mọi người ở đây đều bị khí vận kinh thiên của Diệp Thu chấn động, nhao nhao đi tới chào hỏi, lôi kéo làm quen.

Nhưng đối với chuyện này Diệp Thu không có gì hứng thú mà quay qua nói với Mạnh Thiên Chính: "Sư huynh, chuyện chỗ này Tử Hà phong chúng ta rút lui trước."

"Ừm, nhóm chúng ta cũng nên rút lui thôi." Mạnh Thiên Chính gật đầu và cũng chuẩn bị lên đường.

Nhưng Tề Vô Hối lại chưa muốn đi, bởi vì đây là cơ hội tốt đẹp để hắn trang bức thì sao hắn có thể bỏ lỡ.

Nhìn Tề Vô Hối chơi vui vẻ như vậy mà những người khác cũng không có quan tâm hắn mà bắt đầu ly khai.

"Đi thôi." Diệp Thu trở lại bên người ba vị đồ nhi của mình và từ tốn nói, sau đó quay người chuẩn bị rời đi.

Minh Nguyệt lúc này cũng theo sau, nói: "Sư đệ, chúng ta cùng một chỗ đi nhé, trên đường đi sẽ có thể chiếu cố lẫn nhau."

"Ừm." Diệp Thu cũng không có cự tuyệt.

Cứ như vậy Tử Hà phong cùng Thiên Thủy phong dẫn đầu rời khỏi Vân Đỉnh sơn, bước lên lộ trình trở về Bổ Thiên giáo.

...

"Sư đệ, lần đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này Tử Hà phong của ngươi đã đánh ra danh tiếng, năm sau thu đồ đại điển ta sợ là Tử Hà phong sẽ người đông như kiến a."

"Thế nào, sang năm ngươi dự định thu nhận mấy vị đồ đệ?"

Trên đường đi Minh Nguyệt hiếu kì hỏi, trong ánh mắt nàng không giấu được vẻ hâm mộ.

Nếu như đồ đệ của nàng cũng có biểu hiện chói sáng như thế thì thật là tốt biết bao.

Lần đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn này chỉ mỗi Tử Hà phong mà liền có hai vị đệ tử trèo lên đỉnh núi, thậm chí tiểu Linh Lung cướp được hạng nhất.

Tin tức này một khi thả ra thì đoán chừng toàn bộ Đông Hoang đều sẽ sôi trào. Đến lúc đó Tử Hà phong muốn không nổi danh cũng không được. Khi đó tất cả đại gia tộc, dòng dõi vương triều khẳng định sẽ liều mạng muốn đưa con em mình đến Tử Hà phong tu hành.

Chương 452 - Đưa Tặng Tiên Đan

Nhìn xem gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Minh Nguyệt, Diệp Thu có chút suy tư.

Liên quan tới việc thu đồ này Diệp Thu hiện tại xác thực không có dục vọng quá lớn. Chủ yếu là do ba vị đồ đệ là đã đủ với hắn.

Tuy nói Diệp Thu có vạn lần trả về hệ thống, nhưng thu đồ nhiều cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, không thay đổi được cái gì.

Hắn hiện tại đã bắt đầu cân nhắc hướng về hệ thống tình duyên mà chuyển biến một phen. Mà mục tiêu đầu tiên của hắn chính là Minh Nguyệt.

"Ừm, ta không có kế hoạch gì cả, bởi vì Tử Hà phong của ta thanh nhàn đã quen, không quá ưa thích náo nhiệt. Cái cơ hội này vẫn nên lưu lại cho sư tỷ đi." Diệp Thu cười nói.

Minh Nguyệt nghe xong mà nội tâm lập tức run lên.

Hắn vậy mà từ bỏ cơ hội đại thu môn đồ để cường tráng sơn mạch sao?

Nhung nghĩ lại cũng đúng. Lịch đại thủ tọa của Tử Hà phong tựa hồ cũng không ưa thích thu đồ đệ, cơ hồ đều là nhất mạch đơn truyền. Cũng chỉ có thế hệ Diệp Thu tương đối đặc thù khi thu tới ba vị đệ tử.

Đây càng giống như là một loại truyền thống, mặc dù đệ tử không nhiều nhưng mỗi một thế hệ đều sẽ xuất hiện một cái nhân vật đặc biệt trâu bò, ví dụ như Huyền Thiên đạo nhân trước đó

cùng Diệp Thu hiện tại.

Cho dù là Lâm Thanh Trúc cùng tiểu Linh Lung thì đều đã có thực lực thủ tọa.

Tu vi của Lâm Thanh Trúc lúc này vốn đã đạt đến Vô Cự cửu phẩm, chỉ còn kém một bước liền có thể tiến vào Thần Tàng cảnh.

Còn tiểu Linh Lung thì đừng nhìn nàng chỉ có tu vi Vô Cự nhất phẩm, nhưng khi nàng chân chính tức giận thì dù là Thần Tàng cảnh mà nàng cũng đều có dũng khí đánh.

Thật không biết rõ Diệp Thu đã dạy các như thế nào, đơn giản là quá kinh khủng.

Chiếu theo xu thế này mà phát triển tiếp thì rất nhanh sau đó các nàng liền có thể một mình đảm đương một phía.

"Ừm, vậy liền đa tạ sư đệ! Thiên Thủy phong của ta không giống với Tử Hà phong có từng vị đệ tử đều là thiên phú dị bẩm, thần thông quảng đại, nên chúng ta chỉ có thể thiên về số lượng để lớn mạnh thực lực của sơn mạch." Minh Nguyệt khẽ cười nói.

Tâm tình nàng lúc này cũng có chút uể oải, nàng cũng nghĩ giống như Diệp Thu chỉ cần có mấy vị đệ tử đặc biệt lợi hại để về sau khi đi ra ngoài có thể ngẩng cao đầu mà thôi. Thế nhưng đám đồ nhi của nàng lại không hăng hái tu luyện, mang đi ra ngoài cũng cảm thấy mất mặt.

Người duy nhất có thể làm cho Minh Nguyệt có chút tự hào chính là Liễu Như Yên. Thế nhưng nàng cùng Lâm Thanh Trúc và tiểu Linh Lung so sánh thì có vẻ quá kém đi.

"Ha ha ha. . . Sư tỷ, gần đây ngươi hơi đa sầu đa cảm rồi đó." Diệp Thu thoải mái cười to, trêu chọc.

Minh Nguyệt oán trách trừng mắt hắn một cái.

Ta thành ra như vậy còn không phải bởi vì ngươi sao?

Mỗi ngày ngươi chỉ biết đả kích ta, mỗi khi ta cảm thấy mình đi lên thì ngươi kiểu gì cũng sẽ xuất hiện hung hăng đả kích ta một phen!

Ngươi tức chết ta mà!

"Đúng rồi sư tỷ, ngươi còn nhớ rõ trước đó ta đã nói với ngươi chuyện gì không?" Lúc này Diệp Thu chợt nhớ tới một sự kiện mà tiến đến bên tai Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Minh Nguyệt nghe vậy mà trong lòng run lên, cái cử động mập mờ này để cho nàng có chút hoảng hồn.

Sau khi hồi tưởng lại một cái, hình như lúc ở Vân Đỉnh sơn Diệp Thu từng nói qua lúc nào nàng rảnh rỗi hãy đến Tử Hà phong chơi một chút, bởi vì hắn có lễ vật đưa cho nàng.

Đến cùng đó là lễ vật gì?

Minh Nguyệt nhất thời không nhịn được mà hiếu kỳ nói: "Ngươi thần thần bí bí quá nha sư đệ, đến cùng đó là lễ vật gì, mau nói đi, sư tỷ đã có chút đợi không kịp a. . ."

Gặp Mình Nguyệt không kịp chờ đợi như thế, Diệp Thu liền cười tà ác một tiếng, nhẹ nhàng ở bên tai nàng thổi một hơi, làm cho Minh Nguyệt sắc mặt đỏ rần.

Nàng nhìn thoáng qua đám đệ tử phía sau, khi thấy các nàng không có cùng lên đây thì mới nới lỏng một hơi.

Chỉ thấy Diệp Thu bỗng nhiên từ trong ngực móc ra một viên đan dược, một luồng tiên khí kinh người trong nháy mắt tràn ngập ra.

"Cái này là. . . Tiên đan sao?" Minh Nguyệt lập tức giật mình,

nhìn xem tiên đan trong tay Diệp Thu mà nàng cảm thấy không biết làm sao.

Hắn có ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn muốn đem viên tiên đan này tặng cho ta?

Minh Nguyệt hoảng hốt không thôi, nàng có chút không dám nghĩ.

Đây thế nhưng chính là Tiên phẩm đan dược a, cho dù là hạ phẩm tiên đan thì cũng là chí bảo mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Với tu vi hiện tại của Minh Nguyệt, nếu như nàng có thể ăn vào một viên tiên đan, vậy không đến một tháng nàng liền có thể trực tiếp đột phá Chí Tôn cảnh.

Chương 453 - Tình Duyên Mới

Cầm trong tay Ngụy Tiên phẩm Hồi Hoàn đan mà trước đó từ Dương Vô Địch sáo lộ được, Diệp Thu âm thâm cười tà ác một tiếng.

Cái viên đan dược này mặc dù là dạng khôi phục, nhưng vì đạt đến cấp bậc Tiên phẩm cho nên nó đã không phải là thuần túy khôi phục. Nó ẩn chứa lực lượng đầy đủ cho một vị Giáo chủ cảnh đột phá Chí Tôn cảnh, không hề kém so với bất kỳ Tiên Thiên linh đan nào.

Đoạn thời gian trước, Diệp Thu đã sáo lộ được mấy viên Tiên Thiên cực linh đan, do đó viên Ngụy Tiên phẩm Hồi Hoàn đan này liền vô dụng. Cho nên hắn liền nghĩ có thể dùng viên đan dược này để thay tán gái hay không?

Tán gái mà không bỏ ra một chút tiền vốn thì sao được, vừa vặn Diệp Thu hiện tại không thiếu nhất chính là bảo bối.

Diệp Thu bỗng nhiên lộ ra một cái ánh mắt thâm tình nhìn xem Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt lập tức run lên, có cảm giác tim đập rộn ràng.

Chỉ nghe Diệp Thu mở miệng nói ra:

"Sư tỷ, tu vi của ngươi bây giờ cũng đã đến Giáo chủ cảnh đỉnh phong, còn kém lâm môn một bước liền có thể nhập Chí Tôn cảnh."

"Ta cũng không có gì có thể giúp ngươi, chỉ có viên tiên đan này coi như là một phen tâm ý của ta giúp ngươi nhập Chí Tôn

cảnh."

Nghe xong lời nói thâm tình của Diệp Thu, Minh Nguyệt có cảm giác băng chảy tuyết tan. Thế nhưng khi nhìn về phía viên tiên đan kia nàng lại có chút do dự.

Nàng rất muốn nó nhưng nàng có tư cách gì nhận lễ vật của Diệp Thu chứ, bởi vì hai người bọn họ chỉ là quan hệ đồng môn mà thôi, hơn nữa còn không phải là một mạch.

Lần trước Diệp Thu tặng cho Minh Nguyệt một gốc Nhân Sâm quả thì trong lòng nàng đã rất cảm kích. Bây giờ hắn lại muốn tặng cho nàng tiên đan để trợ giúp nàng đột phá làm nội tâm Minh Nguyệt hết sức khó xử.

Nếu như nàng giống với Lâm Thanh Trúc là đồ đệ của Diệp Thu thì sẽ có thể tự nhiên nhận lấy phần lễ vật này, nhưng vấn đề là nàng không phải.

"Sư. . . Sư đệ, phần lễ vật này quá quý giá, sư tỷ tiếp nhận không được. Tâm ý của sư đệ ta xin tâm lĩnh." Do dự hồi lâu, Minh Nguyệt khẽ cắn môi, vẫn là cự tuyệt.

Nàng có sự kiêu ngạo và nguyên tắc của mình.

Nghe được Minh Nguyệt cự tuyệt, Diệp Thu thân là diễn viên minh tinh nên trong nháy mắt liền làm ra bộ dáng ta rất mất mát, thậm chí còn có chút bàng hoàng thất thố.

"Tại sao vậy sư tỷ? Vì sao ngươi lại muốn cự tuyệt ta?"

"Không phải thế đâu. . ." Nhìn xem ánh mắt thất lạc của Diệp Thu, nội tâm Minh Nguyệt run lên, nhất thời lại không biết rõ nên nói cái gì.

Nhìn thấy nàng biểu lộ như vậy Diệp Thu âm thầm cười trộm, vì thứ hắn chờ chính là cái tiết tấu này.

"Sư tỷ, kỳ thật trong lòng ta luôn một mực có một câu muốn nói với ngươi, nhưng ta lại sợ ngươi cự tuyệt nên vẫn chưa dám nói ra."

Cảm xúc ấp ủ tới đây nên Diệp Thu mừng thầm trong lòng.

Đã đến lúc tình thánh ta biểu diễn rồi!

"Cái . . . Lời gì? Ngươi nói đi, ta nghe." Cảm xúc của Minh Nguyệt trong nháy mắt bị đẩy lên rất trào, nàng cảm thấy chờ mong, cảm thấy vui mừng mà kích động nhìn xem Diệp Thu, nói.

Não hải của Diệp Thu xoay chuyển cực tốc, tổng kết một phen thổ lộ lời tâm tình, trên mặt còn hiện ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Chỉ thấy hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó xoay người lại nhìn về phía Minh Nguyệt, nói:

"Ta không nói gạt ngươi. Trước khi biết ngươi ta vẫn cảm thấy độc thân rất tốt, nhưng sau khi biết ngươi ta mỗi ngày đều cầu khẩn người hữu tình cuối cùng sẽ thành người thân yêu."

"Ta không hiểu cái gì là tâm động, chỉ là khi nhìn ngươi một cái ta thật giống như nhìn qua thiên sơn vạn thủy."

Lời này vừa nói ra, thân thể Minh Nguyệt lập tức run lên, có cảm giác điện giật, sau đó thân thể nàng trở nên mềm nhũn ra.

Lời này. . . là thật sao? Ta tại trong lòng hắn có phân lượng trọng yếu như vậy ư?

Nội tâm Minh Nguyệt miên man bất định, chỉ nghe Diệp Thu nói tiếp.

"Có lẽ là do gió xuân ấm lòng, thổi cho ta sự ấm áp. Mỗi khi ta đi đến bên ngoài cửa sổ thì ta luôn luôn hi vọng cơn gió xuân này

có thể đem phần tình cảm của ta đưa đến chỗ ngươi."

"Ta nâng bút viết trên giấy tên của ngươi, nói chung là ta thích ngươi."

Đến bây giờ cảm xúc của Minh Nguyệt đã không thể kềm được mà trực tiếp bạo phát ra.

"Đừng nói nữa, ta. . . ta cũng thích ngươi."

Lời này ai mà chịu nổi a!

Diệp Thu liên tiếp công kích để cho phòng tuyến trong lòng Minh Nguyệt trực tiếp sụp đổ.

Minh Nguyệt tại thời khắc này cảm giác như đang nằm mơ vì chuyện này quá hư ảo.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới mình ở trong lòng Diệp Thu lại có phân lượng nặng như vậy.

Minh Nguyệt vốn cho rằng vẫn luôn là chính mình mong muốn đơn phương, mình nàng tương tư mà thôi. Nhưng bây giờ nghe được Diệp Thu bộc lộ "chân tình" thì chỗ nào còn không chịu thừa nhận tình cảm với hắn.

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ thành công mở ra tình duyên mới. 】

【 Tình duyên trói chặt: Diệp Thu - Minh Nguyệt. 】

"Ha ha ha, chỉ như vậy liền thành công sao?"

Theo kia một tiếng hệ thống nhắc nhở vàng lên, Diệp Thu kém chút nhịn không được mà cất tiếng cười to.

Hắn coi là hôm nay ít nhất cũng phải mất một ít chất xám,

nhiều thì mất cả vài tiếng nói lời tâm tình. Nhưng hắn không nghĩ tới vừa mới bắt đầu thì Minh Nguyệt liền không chịu nổi rồi.

Niềm vui tới quá đột ngột để cho Diệp Thu có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Chương 454 - Hôn Lén

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là lần này cũng không có thần cấp rút thưởng, không thì Diệp Thu liền kiếm bộn rồi, dù sao mở ra mười vạn lần trả về kỳ thật là rất không tệ.

Bởi vì Liên Phong thân ở Thiên Vực, cho nên Diệp Thu muốn sáo lộ nàng cũng không được, chỉ có thể từ trên thân các đồ đệ nhổ lông dê. Bây giờ khoá lại Minh Nguyệt thì về sau sáo lộ liền dễ dàng hơn nhiều.

Bên trong ngọc trữ vật của Diệp Thu còn có một đống hoàng kim lượng và rất nhiều Tiên Thiên Đại Hoàn đan. Đến thời điểm lại làm một chút đan dược tăng lên tu vi để trực tiếp tới một đợt trả về mười vạn lần.

Tía má ơi, đơn giản là không dám tưởng tượng. Phát động trả về mười vạn lần thì như thế nào mới có thể dùng hết a?

Khụ khụ. . . Chờ đã, đùa giỡn còn không có diễn xong đâu.

Một lần nữa điều chỉnh lại tâm tính, Diệp Thu lộ ra nụ cười vui mừng, có chút bàng hoàng không biết làm sao, hỏi: "Thật sao sư tỷ, ngươi cũng thích ta ư?"

Gương mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt đỏ bừng một trận, có chút ngượng ngùng. Nàng quay đầu nhìn về phía sau và thấy những đồ nhi của mình không có cùng lên thì dứt khoát lớn mật hơn một chút.

"Ừm. . ."

Minh Nguyệt cũng nhớ không nổi chính mình từ khi nào đã

thích Diệp Thu. Có thể là từ lần trên Tử Hà phong mà bắt đầu, đó cũng là nàng mười năm qua lần thứ nhất cùng vị sư đệ này chủ động tiếp xúc.

Ngay từ đầu Minh Nguyệt chỉ coi là Diệp Thu đúng như trong truyền thuyết không chịu nổi như vậy, nhưng thông qua tiếp xúc về sau nàng mới phát hiện cũng không phải là chuyện như vậy.

Vị nam nhân này luôn một mực giấu dốt, rõ ràng rất ưu tú mà lại điệu thấp quá mức.

Từ lần đó bắt đầu, Diệp Thu liền nâng lên lòng hiếu kỳ của Minh Nguyệt, để cho nàng muốn đi đào bí mật trong lòng hắn. Ý nghĩ này vừa sinh ra thì nàng liền bắt đầu luân hãm.

Khi Diệp Thu một lần lại một lần biểu hiện kinh diễm, Minh Nguyệt dần dần mê thất bản thân. Nàng thừa nhận chính mình thật sự thích Diệp Thu, ưa thích hắn đến nổi đêm không thể say giấc. Chỉ vì ngại ngùng nên nàng không dám thổ lộ với hắn mà thôi. Bây giờ gặp Diệp Thu nói ra thì nàng làm sao có khả năng cự tuyệt.

Minh Nguyệt hết sức quen thuộc tính cách của Diệp Thu, nếu như nàng cự tuyệt thì chỉ sợ đời này hắn cũng sẽ không lại mở miệng thổ lộ nữa.

Minh Nguyệt không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, nàng không thể bởi vì thẹn thùng mà hủy đi hạnh phúc của mình được.

Nhìn xem Minh Nguyệt mang ánh mắt ẩn tình mạch mạch mà Diệp Thu mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, sau đó hắn đem viên tiên đan kia nhét vào trong tay nàng.

"Sư tỷ, vậy bây giờ ngươi có thể nhận lấy viên đan dược này chưa?"

Nhìn xem nụ cười tự tin của Diệp Thu mà nội tâm Minh Nguyệt run lên.

Nhận hay là không nhận đây?

Suy nghĩ một hồi nàng vẫn là nhận.

Hai người cũng coi như chính thức chấp nhận quan hệ.

Tâm tình Minh Nguyệt giờ phút này đang có chút kích động, trái tim trực nhảy.

Nàng không biết rõ xác nhận mối quan hệ với Diệp Thu rồi thì về sau sẽ phát sinh cái gì, nàng nhất thời còn không có làm tốt chuẩn bị.

Nói như thế nào nàng cũng là thủ tọa của Thiên Thủy phong, đệ tử môn hạ cũng có hơn một trăm người. Do đó nàng không thể trực tiếp đem Thiên Thủy phong ném cho Liễu Như Yên để chạy đến Tử Hà phong được, bởi vì làm vậy cũng quá không hợp quy củ.

Nhìn xem tiên đan trong tay mà Minh Nguyệt hết sức cảm động. Thông qua chuyện hôm nay nàng đã nhận thức được rõ ràng mình tại trong lòng Diệp Thu vậy mà trọng yếu như vậy. Nàng vô cùng mừng rỡ và cũng thật bất ngờ.

Minh Nguyệt nhìn xem gương mặt anh tuấn của Diệp Thu mà nghĩ tới sự tình phát sinh tại động thiên phúc địa trước đó mà khuôn mặt đỏ lên. Nàng lại nhịn không được mà hôn Diệp Thu một cái rồi chạy đi thật nhanh.

"Ồ? Nàng đánh lén ta sao?"

Lúc này Diệp Thu còn đang đắm chìm trong vui sướng do mười vạn lần trả về, Minh Nguyệt đánh lén khi hắn vội vàng không kịp chuẩn bị nên hắn cũng không kịp phản ứng.

Trông thấy Diệp Thu mang bộ dạng không kịp phản ứng mà Minh Nguyệt che miệng cười một tiếng rất vui vẻ.

"Sư đệ, các đệ tử của Thiên Thủy phong đến rồi, ta đi về trước đây, ngày khác lại hẹn a."

Bất tri bất giác mà bọn hắn đã về tới Bổ Thiên giáo. Diệp Thu chủ quan vậy mà không có phát hiện.

"Sư tỷ. . ."

Minh Nguyệt đang chuẩn bị hướng về Thiên Thủy phong bay đi để trở về bế quan một phen xung kích Chí Tôn cảnh thì Diệp Thu bỗng nhiên gọi lại nàng, Minh Nguyệt lập tức dừng lại, hiếu kì quay đầu lại xem xét.

Ai có thể nghĩ Diệp Thu bỗng nhiên nhào tới, hù cho nàng gương mặt xinh đẹp lập tức tái đi, có chút thất kinh.

Đang lúc chân tay luống cuống, một cái đại thủ chậm rãi ôm lấy eo thon của nàng, đưa nàng ôm lấy.

"Ưm. . ."

Mới vừa kịp phản ứng thì Minh Nguyệt phát hiện miệng nhỏ của mình đã bị chắn lại. Khi mở to hai mắt ra nhìn thì nàng không thể tin được Diệp Thu lại dám hôn nàng tại trước mắt bao người.

Chương 455 - Hương Vị Yêu Đương

"Oa. . . Sư tỷ, các ngươi mau nhìn, sư tôn với sư bá đang làm cái gì kìa?"

Sau lưng hai người bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu hưng phấn của tiểu Linh Lung.

Nàng không nghĩ ra sư tôn của nàng cùng Minh Nguyệt sư bá đang làm cái gì, vì sao lại miệng đối miệng, chẳng lẽ bọn họ đang ăn vụng cái đồ ăn ngon gì ư? Vì không muốn các nàng thấy cho nên bọn họ mới làm như vậy chăng?

Khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật một cái, gõ vào cái đầu nhỏ của tiểu Linh Lung.

"Linh Lung, ngươi còn nhỏ, những chuyện này vẫn là không nên biết quá sớm cho thỏa đáng. Ngoan, không nhìn." Lâm Thanh Trúc một bên giải thích, một bên đem thân thể tiểu Linh Lung xoay qua chỗ khác.

Thế nhưng tiểu Linh Lung có lòng hiếu kỳ quá nặng nên nghiêng đầu lại còn muốn xem.

"Sư tôn khẳng định có đồ ăn ngon không muốn cho nhóm chúng ta, cho nên ngài mới vụng trộm bỏ vào trong miệng Minh Nguyệt sư bá. Ta nhất định phải nhìn xem." Tiểu Linh Lung nghiêm túc nói.

"Phụt. . ." Triệu Uyển Nhi nhất thời nhịn không được mà cười ra tiếng. "Ừm, đúng đó, sư tôn khẳng định đang ẩn giấu đồ ăn

ngon."

Nàng còn muốn trêu chọc tiểu Linh Lung một chút, nhưng trông thấy sư tỷ mang ánh mắt lạnh lùng thì lập tức ngừng lại.

Được rồi, vẫn là không đùa nàng!

Một bên khác, các đệ tử của Thiên Thủy phong cũng đến, khi các nàng gặp một màn này thì cũng là hơi kinh ngạc.

"Oa, sư tôn cùng Diệp sư thúc đều đã phát triển đến cái trình độ này rồi sao?"

"Kinh thiên đại bát quái a! Trở về núi ta nhất định phải chia sẻ một phen cùng với các chư vị sư muội mới được."

"Hì hì, không nghĩ tới Diệp sư thúc lại cường ngạnh như vậy, trước mắt bao người mà ngài cũng không e ngại gì."

Bị nhiều đệ tử vây xem như vậy, gương mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt lập tức đỏ lên.

"A, mắc cỡ chết ta rồi. . ."

Nàng vội vàng đẩy Diệp Thu ra, tim đập rộn lên, có chút không dám gặp người.

Tại trong lòng chúng đệ tử, Minh Nguyệt từ trước đến nay luôn luôn ổn trọng, chưa khi nào nàng làm qua sự tình to gan như vậy.

Thế nhưng trong lòng nàng cũng có chút mừng thầm, dư vị ngọt ngào vừa rồi nàng vẫn còn có chút lưu luyến không rời.

Đây chính là hương vị yêu đương sao?

Sau khi ăn no bụng lộc, Diệp Thu cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu.

"Sư tỷ, ngươi hôn lén ta hai lần, ta trả lại ngươi một lần cũng không quá phận phải không?"

Minh Nguyệt buồn cười trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Mắc cỡ chết ta rồi. Nhiều người như vậy đang nhìn xem chúng ta kìa."

Diệp Thu nhìn lại thì phát hiện đệ tử hai mạch từng người đang trợn mắt hốc mồm mà nội tâm lập tức vui lên.

Không nghĩ tới đầu năm nay số người bị ta cho ăn cơm chó lại nhiều như vậy!

Diệp Thu ngược lại là không chút để ý, nhưng Minh Nguyệt lại có chút chịu không được.

Diệp Thu bỗng nhiên cười tà ác một tiếng, nói: "Sư tỷ, nếu như ngươi cảm thấy ở đây quá nhiều người thì buổi tối ngươi hãy tới phòng ta, chúng ta nói chuyện trắng đêm một phen nhé?"

Lời này vừa nói ra, Minh Nguyệt lập tức tim đập rộn lên, thân thể run rẩy.

Nàng nghe được ý tứ của Diệp Thu, trong lòng cũng có chút chờ mong nhưng còn hơi do dự một chút.

"Chuyện này. . . Không tốt đâu. Sư đệ, làm vậy có phải là quá nhanh hay không?"

Diệp Thu tỏ vẻ mờ mịt, nói: "Có gì mà nhanh a? Sư tỷ, ta chỉ là đề nghị đêm nay tâm sự luận đạo, nghiên cứu một chút đạo pháp mà thôi. Ngươi sẽ không... nghĩ đến cái chuyện xấu gì chứ?"

"Ngươi đi chết đi. . ." Minh Nguyệt lập tức đỏ mặt lên, nàng biết rõ Diệp Thu lại trêu nàng mà trực tiếp nhéo hắn một cái, sau đó quay người bay mất.

Gia hỏa ghê tởm, rõ ràng chính là ý tứ kia mà còn cố ý giả ra

vẻ mặt mờ mịt, khiến cho người ta còn tưởng rằng chính ta muốn vậy! Quá phận!

Vừa rồi Minh Nguyệt kém chút nữa đã đáp ứng, ai ngờ Diệp Thu lại đột nhiên nói một câu như vậy.

Quả nhiên Diệp Thu vẫn là Diệp Thu, dù cho đã xác nhận thân phận nhưng vẫn không có từ bỏ tính cách xấu bụng kia.

Đưa mắt nhìn Minh Nguyệt chạy trối chết, Diệp Thu rốt cục nhịn không được mà bật cười.

"Ha ha ha ha. . . Tiểu sư tỷ, chơi với ngươi thật vui."

Không biết rõ vì cái gì mà Diệp Thu lại đặc biệt ưa thích trêu chọc tiểu sư tỷ Minh Nguyệt của hắn.

Chẳng lẽ nàng thật sự chơi tốt như vậy sao?

Đúng vậy, chơi với nàng siêu vui a!

Diệp Thu có một vị cực phẩm sư tỷ như thế, tính cách còn ôn nhu, thân mật, dáng người lại đẹp, có dung nhan chim sa cá lặn, mà lại còn chơi vui, hắn đi đâu để tìm được một nàng dâu tốt như vậy.

Chương 456 - Tiểu Kê Biến Phượng Hoàng

"Sư tôn. . ."

Diệp Thu bên này còn đang tận hưởng dư vị, tiểu Linh Lung đã bay nhào tới trực tiếp đu trên người hắn.

Tay nhỏ của nàng sờ lên miệng Diệp Thu, nói: "Sư tôn, có phải ngài đã giấu đồ ăn ngon gì đúng không, nhanh lấy ra, Linh Lung đói bụng."

Khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái, đưa nàng để xuống, nói: "Ai nói với ngươi ta có đồ ăn ngon?"

"Sư tôn không được phép gạt người, đệ tử vừa rồi cũng đã nhìn thấy, rõ ràng ngài đã dùng miệng đút cho Minh Nguyệt sư bá ăn mà." Linh Lung lý lẽ ngay thẳng, nói.

Diệp Thu lập tức che trán, hắn vậy mà quên nơi này còn có một vị tiểu bằng hữu.

Ta chủ quan rồi!

Diệp Thu chầm chậm, giải thích: "Linh Lung, ngươi còn nhỏ nên có rất nhiều chuyện ngươi không hiểu. Chờ đến khi ngươi trưởng thành thêm thì sẽ minh bạch sư tôn vừa rồi đang làm cái gì."

"Thật sao?" Tiểu Linh Lung không hiểu, ngẩng đầu nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên là thật, sư tôn chưa từng gạt người a."

"Ưm. . ."

Nghe thấy không có đồ ăn ngon, tiểu Linh Lung cũng là có chút thất vọng.

Nàng hiện tại mặc dù là Vô Cự nhất phẩm, nhưng nàng lại là Luyện Thể sĩ nên làm không được tích cốc. Do đó hiện tại nàng còn phải ăn cơm mỗi ngày, nếu không thì nàng không cách nào bổ sung năng lượng.

Tiểu Linh Lung liếm môi một cái, lại nghĩ tới những củ khoai lang nướng kia mà vội vàng chạy về bên người Lâm Thanh Trúc.

"Sư tỷ, nhóm chúng ta trở về ăn khoai lang nướng có được hay không?"

"Được chứ." Lâm Thanh Trúc gật đầu đáp ứng, vì nàng cũng không có biện pháp khác.

Diệp Thu hòa hoãn một chút cảm xúc rồi quay đầu hướng về ba vị đệ tử, nói ra: "Được rồi, đi thôi."

Vừa dứt lời, Diệp Thu liền dẫn đầu hướng về phía Tử Hà phong mà bay đi.

Một bên khác, bảy mạch còn lại của Bổ Thiên giáo cũng lần lượt lên đường trở về.

Lần đại hội luận đạo Vân đỉnh sơn này Bổ Thiên giáo cũng coi như là thành công vang dội. Thông qua đó đại danh của Bổ Thiên giáo đã trở lại đỉnh phong.

Tất cả đại gia tộc, vương triều tại Đông Hoang đều đang nghị luận về việc này. Đặc biệt là sự tình liên quan tới Tử Hà phong thì ai cũng muốn nhân cơ hội mà nịnh bợ Diệp Thu một phen, thế nhưng bọn họ lại không có cửa.

Mà Tiêu gia ở tại thành Quảng Lăng lúc này liền quá sướng rồi.

Tiêu Chiến trong hai ngày này đơn giản là không ngừng nói được.

"Ha ha ha ha, quá sung sướng! Tiêu Chiến ta đời này đã làm ra một cái quyết định chính xác nhất, đó là ôm đùi Tử Hà phong."

"Bây giờ cái thành Quảng Lăng này đã trở thành thiên hạ của Tiêu gia chúng ta rồi."

"Mấy ngày nay tất cả đại gia tộc ở thành Quảng Lăng, thậm chí là vương triều Ly Dương cũng đều sắp bái phỏng đến đạp nát bậc cửa của Tiêu gia. Bởi vì bọn hắn biết rõ Tiêu gia hiện tại là thế lực phụ thuộc vào Tử Hà phong, bọn hắn rất muốn thông qua tầng quan hệ với Tiêu gia để được dựa vào cái đùi Tử Hà phong này."

...

"Ha ha ha ha. . . Tiêu tộc trưởng, từ khi chia tay đến giờ ngươi không có vấn đề gì chứ?" Bên này mới vừa đuổi xong một đợt quý khách, ngoài cửa lại truyền tới một tiếng nói phóng khoáng.

Tiêu Chiến nghe thấy mà lập tức run lên một cái, hắn đứng lên và chỉ thấy ngoài cửa đi tới mấy người, người cầm đầu Tiêu Chiến có nhận biết, đó chính là Đại tướng quân Vương Ngật của thành Quảng Lăng.

Lần trước bởi vì đắc tội Diệp Thu mà Vương Ngật suýt chút nữa mất mạng, trong lòng hắn cho tới bây giờ cũng còn có bóng mờ.

Vương Ngật vẫn luôn muốn tìm cơ hội để cho Diệp Thu chịu nhận lỗi nhằm tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Nhưng hiện tại Bổ Thiên giáo khí vận đang thịnh, mà Diệp Thu

càng là người mang Tiên Thiên khí vận, danh xưng vạn cổ không được một người.

Hơn nữa trước đó Diệp Thu còn có xưng hào Bạch Y Kiếm Tiên, một vị đại nhân vật như vậy thì làm sao loại tiểu nhân vật như Vương Ngật có thể tiếp xúc nổi.

Mà lại hiện tại trên toàn bộ Đông Hoang, tin tức liên quan tới việc Tử Hà phong thành công đoạt giải nhất tại đại hội luận đạo ở Vân đỉnh sơn đã truyền xôn xao.

Tất cả đại gia tộc, Cổ Tộc, vương triều đều đang suy nghĩ làm thế nào để nịnh bợ Bổ Thiên giáo nhằm ôm vào cái đùi này.

Vương Ngật làm sao không minh bạch đạo lý như vậy, cho nên hắn mới bỏ hết mặt mũi để tự mình đến nhà bái phỏng Tiêu gia.

Trong dĩ vãng, lấy thân phận của Vương Ngật thì căn bản rất coi thường nói chuyện phiếm cùng với những gia tộc tại thành Quảng Lăng, nhưng bây giờ đã không giống ngày xưa.

Cái Tiêu gia này được ôm vào cái đùi Tử Hà phong, vậy xem như đã triệt để đặt chân vào con đường tiểu kê biến Phượng Hoàng.

Chương 457 - Thế Sự Khó Lường

Tiêu Chiến hướng ngoài cửa xem xét, phát hiện người tới lại là Vương Ngật mà lập tức giật nảy mình.

Cẩn thận suy nghĩ một phen và đoán được ý đồ đến đây của Vương Ngật, Tiêu Chiến liền mừng thầm cười to nói: "Ha ha ha, thì ra là Đại tướng quân đến thăm, khách quý ít gặp, khách quý ít gặp."

"Á đù! Gia hỏa này trước kia cao ngạo muốn chết. Trước đây lúc lão tử nhập thành Quảng Lăng dốc sức làm việc, chỉ vì nịnh bợ gia hỏa này mà đã bỏ ra rất nhiều công phu nhưng hắn cũng không để ý tới ta."

"Bây giờ kịch bản ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây liền đảo ngược rồi sao?"

Tiêu Chiến vô cùng vui mừng, hắn cũng không nghĩ tới sự tình vậy mà lại hướng về phương diện này mà phát triển.

Hắn quả thật có chút ngoài ý muốn, cũng bởi vì hắn cho rằng mình chỉ trùng tu Tử Hà phong một phen mà lại mang tới thu hoạch không khỏi cũng quá lớn đi, ngay cả Đại tướng quân mà cũng tự mình đến nhà hắn bái phỏng.

Tuy rằng trong lòng Tiêu Chiến rất thoải mái, nhưng cũng không đến mức cuồng vọng đến cực điểm.

Bởi vì trong lòng của hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn, Tiêu gia bây giờ một bước lên trời tất cả đều nhờ một người, đó chính

là Diệp Thu.

Xuất phát từ thanh danh và lực uy hiếp của Diệp Thu mà cơ hồ tất cả gia tộc tại thành Quảng Lăng đều bày tỏ giao hảo chi ý với Tiêu gia.

Hiện tại dù cho Diệp Thu cái gì cũng không làm, mà chỉ vẻn vẹn để lại một câu gia tộc này ta quản, vậy đoán chừng trong ngày thứ hai, hơn phân nửa gia tộc tại Đông Hoang đều sẽ tới bái phỏng cái gia tộc này để cầu giao hảo chi ý.

Đây chính là lực ảnh hưởng của Diệp Thu hiện tại, cho nên chuyện này cũng không có gì khoa trương.

Thử nghĩ một chút xem, một vị cường giả tuyệt thế sắp Phong Vương kết ấn, trên người còn mang Tiên Thiên khí vận, là thiên mệnh chi tử, lại có được thanh danh tốt đẹp Bạch Y Kiếm Tiên, cộng thêm đệ tử môn hạ đều rất xuất sắc khi lấy được vinh dự cao nhất Đông Hoang là hạng nhất đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn. Như vậy đã đủ để cho Diệp Thu làm được chuyện này.

Kỳ thật Tiêu Chiến cũng không quan tâm người ta nghĩ như thế nào, dù sao hắn hiện tại rất vui vẻ.

Cũng bởi vì trước đây hắn làm ra một cái quyết định đúng đắn mà hiện tại Tiêu gia đã phát triển không ngừng, gia tài bạc triệu, đều sắp trở thành nhà giàu nhất ở Ly Dương.

"Ha ha ha, Tiêu tộc trưởng khách khí rồi." Vương Ngật cười to đi tới, sau đó quay người lại ra hiệu cho người hầu sau lưng đem từng rương tài bảo dâng lên.

"Tiêu tộc trưởng, đây là tướng sĩ biên hoang của ta. Đoạn thời gian trước hắn tại hoang thổ Bắc Mạc thu hoạch được một chút bảo bối, nói không nổi là bảo vật nhưng cũng coi như làm quà ra mắt cho Tiêu tộc trưởng."

Tiêu Chiến nghe vậy thì liền sững sờ, hắn nhìn thoáng qua từng rương bảo bối kia đều là trân bảo hiếm thấy có giá trị liên thành.

Tiêu Chiến nghĩ thầm tên Đại tướng quân Vương Ngật này xuất thủ vẫn rất xa xỉ.

"Đại tướng quân đây là ý gì? Tiêu mỗ ta hôm nay không phải đại thọ, lại không có việc vui gì thì sao dám thu phần đại lễ này."

"Đại tướng quân vẫn là đem những bảo vật này mang về đi, Tiêu mỗ tiếp nhận không được chúng đâu."

Tiêu Chiến dùng ý vị thâm trường cười nói, trong lòng hắn rất rõ ràng tâm tư của Vương Ngật, chỉ là cố ý giả bộ như không biết rõ.

Vương Ngật nghe xong lập tức trầm mặc xuống, hắn cũng biết rõ đây là Tiêu Chiến đang cho hắn một cú hạ mã uy để báo mối thù trước đây hắn đã đến thành Quảng Lăng và không cho Tiêu Chiến mặt mũi.

Trong lòng Vương Ngật không khỏi thầm mắng, cũng biết chính mình đuối lý. Hắn nào có thể nghĩ tới kẻ trước đây hắn xem không vào mắt mà bây giờ đều đã trở thành người hắn không đắc tội nổi.

Thật đúng là ứng nghiệm cho câu nói kia, đã nợ thì sớm muộn gì cũng phải trả.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh người quá đáng!

Trước đây ngươi xem thường người ta, ba mươi năm sau người ta liền lắc mình biến hoá, trở thành nhân vật mà ngươi muốn nịnh bợ cũng đều không có cửa.

Hiện tại chỉ cần Tử Hà phong không ngã, vậy Tiêu gia liền có thể luôn một mực cứng chắc như thế, không người nào dám đắc tội.

Sau khi bình tĩnh lại, Vương Ngật chậm rãi cười nói:

"Ha ha ha, Tiêu tộc trưởng, ngươi nói gì vậy? Chúng ta cũng coi như là đã quen biết mấy thập niên a. Tiêu tộc trưởng trước đây gia nhập thành Quảng Lăng thì Vương Ngật bị công vụ quấn thân, cho nên mới một mực không có cơ hội bái phỏng để trợ uy cho Tiêu tộc trưởng."

"Bây giờ vừa vặn có thời gian nên ta sẽ đền bù tiếc nuối trước đây, còn xin Tiêu tộc trưởng tuyệt đối đừng trách tội."

Vì làm dịu mâu thuẫn trước đây nên Vương Ngật cũng phải cúi xuống cái đầu cao ngạo của mình.

Nghe vậy Tiêu Chiến lập tức mừng thầm, cười lạnh nhìn xem Vương Ngật. Hắn nhớ tới trước đây đủ loại chuyện thì không nhịn được mà lắc đầu.

"Thì ra Đại tướng quân vẫn còn nhớ rõ chuyện năm đó. Ta còn tưởng rằng Đại tướng quân là quý nhân hay quên sự tình chứ." Tiêu Chiến mang ý vị thâm trường cười nói, sau đó xoay người trở lại vị trí chủ vị rồi ngồi xuống.

Chương 458 - Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người

Vương Ngật còn muốn nói điều gì thì ngoài cửa lại truyền tới động tĩnh.

"Tộc trưởng, Cung Thân Vương đến đây bái phỏng."

"Triệu Phu sao?"

Nghe nói Cung Thân Vương đến thăm, sắc mặt Vương Ngật lập tức trầm xuống.

Bởi vì sự tình lần trước mà hai người bọn hắn đã náo đến không nhìn mặt nhau.

Bây giờ nghe được Triệu Phu cũng tới nịnh bợ Tiêu Chiến, trong lòng hắn lập tức khó chịu.

Tiêu Chiến nhìn xem Vương Ngật một chút, khi phát hiện sắc mặt hắn không đúng thì lập tức lộ ra nụ cười.

"Mời vào."

Tộc nhân kia nghe xong liền vội vàng đi ra cửa nghênh đón.

Rất nhanh sau đó, lão già Triệu Phu kia mang ý cười đầy mặt dẫn theo một nhóm người hầu xách tới từng rương bảo bối.

"Ha ha ha, Tiêu tộc trưởng, hiện tại quả thật là không giống trước kia, muốn gặp ngươi lại khó khăn như thế." Triệu Phu còn chưa đi tới nơi mà giọng nói liền đến trước.

Khi ông ta đi vào đại sảnh, liếc mắt liền nhìn thấy Vương Ngật, nguyên bản mặt mo đang tươi cười thì lập tức trầm xuống.

"Đây không phải là Đại tướng quân Vương Ngật sao? Tại sao Đại tướng quân không ở phủ tướng quân làm việc công mà lại rảnh rỗi chạy tới nơi này?"

"Ha ha ha. . ." Vương Ngật cười lạnh một tiếng, nói: "Không phải Cung Thân Vương cũng tới rồi sao, cần gì phải hỏi ta chứ?"

"Hừ. . ." Đối với gia hỏa bán đồng đội này Triệu Phu thực tế không có sắc mặt gì tốt.

Ông ta nhìn về hướng Tiêu Chiến, nói:

"Chúc mừng Tiêu tộc trưởng bây giờ đã chân chính ôm vào một cái đùi."

"Tử Hà phong kia vừa mới tại Vân Đỉnh sơn lực áp tất cả danh gia thánh địa tại Đông Hoang, thành công đoạt giải nhất, danh tiếng đang thịnh."

"Từ hôm nay trở đi Tiêu gia xem như chân chính quật khởi, bản vương tới trước để sớm chúc mừng Tiêu tộc trưởng một phen."

"Chỗ bản vương có chuẩn bị một chút lễ vật, mong rằng Tiêu tộc trưởng vui vẻ nhận lấy."

"Sau này nếu như có cơ hội ngươi hãy thay ta tại trước mặt Diệp chân nhân nói tốt vài câu nhé."

Triệu Phu vừa tiến đến liền biểu lộ ý đồ, ông ta không giống như Vương Ngật lúc trước đắc tội với Tiêu Chiến, cho nên nói tới nói lui cũng mười phần thuận tiện.

Tiêu Chiến xem xét lễ vật mà Triệu Phu đưa tới thì lập tức hít

sâu một hơi.

"Chà, lão gia hỏa này xuất thủ vẫn rất xa xỉ, không hổ là hoàng thân quốc thích a."

Nhìn từng rương bảo bối kia mà Tiêu Chiến trợn cả mắt lên.

Cũng khó trách người đời thường xuyên nói câu: một người thành tiên gà chó lên trời.

đại danh của Diệp Thu vang vọng khắp Đông Hoang, khí vận đang thịnh, mà bọn hắn là những gia tộc phụ thuộc nên cũng bay lên theo, muốn không quật khởi cũng khó khăn.

"Ha ha ha, Cung Thân Vương khách khí rồi, dễ nói, dễ nói. Nếu như có cơ hội ta khẳng đính sẽ giup ngươi nói tốt vài câu."

Lễ vật đưa tới cửa này mà không nhận thì phí.

Tiêu Chiến không phải người ngu, hắn rất rõ ràng nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Ngoài miệng hắn đáp ứng nói tốt vài câu, nhưng về phần thời điểm nào nói thì phải chờ hắn tâm tình tốt rồi nói sau, còn lễ vật hắn sẽ nhận trước.

Triệu Phu cũng là người hiểu chuyện, ông ta hiện tại chủ yếu nhất chính là trước tiên cùng Tiêu Chiến tạo mối quan hệ.

Cái gì đều phải đi từng bước một đến, nếu như cùng Tiêu gia bảo trì tình hữu nghị tốt đẹp, vậy về sau liền không sợ thiếu cơ hội được nói tốt trước mặt Diệp Thu.

Lại nói Triệu Phu cũng không trông cậy vào việc có thể được Diệp Thu để ý, dù sao dạng cao nhân như hắn bình thường đều rất bận rộn tu luyện, nào có thời gian phản ứng với đám sâu kiến như bọn hắn, có thời gian đó thì còn không bằng bế quan tu luyện.

"Vậy ta liền đa tạ Tiêu tộc trưởng." Triệu Phu mỉm cười, đắc ý nhìn về phía Vương Ngật đang xanh xám cả mặt mà trong lòng bật cười.

Ông ta đại khái cũng nghe nói qua trước đây Vương Ngật cùng Tiêu Chiến có mâu thuẫn.

Đại khái là vài thập niên trước khi Tiêu Chiến một thân một mình gia nhập thành Quảng Lăng, chuẩn bị cắm rễ ở chỗ này.

Lúc Tiêu gia còn chưa di chuyển tới đây thì Tiêu Chiến cũng có bắt chuyện qua với tất cả đại gia tộc trong thành, duy chỉ có tại phủ Đại tướng quân là hắn ăn bế môn, mà Vương Ngật chỉ để cho một tên tiểu tốt đi ra chiêu đãi Tiêu Chiến.

Đây là ý gì? Đơn giản chính là nhục nhã Tiêu Chiến!

Nói rõ thì Vương Ngật muốn nói cho Tiêu Chiến biết thân phận của Tiêu Chiến còn chưa xứng nói chuyện cùng hắn, chỉ xứng nói chuyện cùng với một tên tiểu tốt mà thôi.

Ngay lúc đó Tiêu Chiến đừng nói có bao nhiêu biệt khuất, dù cho hắn có tức giận đến mặt đỏ rần thì cuối cùng cũng phải nhịn nhục mà rời đi.

Bây giờ tình huống bỗng nhiên đảo ngược, biến thành Vương Ngật tự mình đến Tiêu gia bái phỏng, rồi bị Tiêu Chiến gạt sang một bên. Ngược lại Tiêu Chiến cùng Triệu Phu nói chuyện rất hòa hợp, hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Trong lòng Vương Ngật đang rất biệt khuất, nhưng hắn càng biệt khuất thì Tiêu Chiến càng cảm thấy thoải mái.

Tiêu Chiến làm người xưa nay đều là như vậ. Người đưa hắn lễ thì hắn lấy lễ đáp lại. Người đưa hắn đao binh thì hắn sẽ hoàn lại đao binh.

Loại nhục nhã kia mà Tiêu Chiến không báo thì hắn còn đáng là đàn ông sao?

Chương 459 - Giao Phó

Vương Ngật cũng chỉ có thể tự nhận không may, yên lặng nhẫn lấy sự nhục nhã này.

Ai bảo hắn trước đây xem thường người ta, hiện tại đến phiên người ta xem thường hắn lại.

Quay đầu suy ngẫm kỳ thật cũng ứng nghiệm với câu nói kia.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh người quá đáng!

Tiêu Chiến trông thấy Vương Ngật biểu lộ vẻ mặt như ăn phải phân mà vô cùng vui sướng.

Loại vui vẻ này người bình thường căn bản trải nghiệm không đến.

...

Lúc này tại bên trên Tử Hà phong.

Từ sau khi đại hội luận đạo tại Vân đỉnh kết thúc, Tử Hà phong lại khôi phục vẻ bình tĩnh của ngày xưa.

Nghỉ ngơi ba ngày về sau, trên võ trường Diệp Thu gọi ba vị đệ tử đến bên người.

"Sư tôn. . ." Lâm Thanh Trúc mang theo hai vị sư muội đi đến bên người Diệp Thu, kêu lên.

Diệp Thu gật đầu, nhìn thoáng qua tiểu Linh Lung. Tiểu nha đầu này còn giống như chưa tỉnh ngủ, trên mặt còn vẻ buồn ngủ.

Nàng dụi dụi con mắt, mơ mơ màng màng nhìn xem Diệp Thu.

Diệp Thu lắc đầu, gặp người đều đến đông đủ liền mở miệng nói: "Tốt! Lần luận đạo tại Vân đỉnh này cũng coi là đã qua một đoạn thời gian. Nói tóm lại biểu hiện của các ngươi cũng rất không tệ, vi sư cũng đã nhìn thấy."

Nghe được một lời cổ vũ này thì trong lòng ba người cũng là vui mừng. Bởi vì không có lời tán dương nào so với sư tôn càng làm cho các nàng mừng rỡ hơn.

"Tuy nhiên, mặc dù các ngươi có thành tích không tệ, nhưng cũng không thể kiêu ngạo, tự phụ mà hoang phế việc tu hành."

"Tiên Đạo mịt mờ, tại bên trong kiếp sống tu đạo dài dằng dặc này các ngươi cần thời thời khắc khắc bảo trì trạng thái tu luyện cường độ cao, một khi lười xuống thì rất có thể sẽ bị những người khác gắng sức đuổi theo."

"Vi sư cần dạy các ngươi những gì thì đều đã dạy, tiếp xuống các ngươi nên tu hành như thế nào thì trong lòng các ngươi cũng đã nắm chắc rồi."

Nói đến đây ba nàng đồng thời gật đầu.

Diệp Thu truyền thụ cho các nàng bí pháp đã đầy đủ để cho các nàng tu luyện rất lâu.

Hiện nay tu vi của Lâm Thanh Trúc đã đạt tới Vô Cự cửu phẩm, đoạn thời gian sau nàng chỉ cần bế quan một phen thì liền có thể xung kích Thần Tàng cảnh.

Về phần Triệu Uyển Nhi giờ phút này vẫn còn ở tại Vô Cự ngũ phẩm, nàng gần nhất trầm mê luyện đan nên có chút cảm giác mất ăn mất ngủ, do đó tu vi luyện khí tiến triển tương đối chậm, nhưng cũng còn tốt là luyện đan thuật cuối cùng cũng được nàng nắm giữ lô hỏa thuần thanh.

Về phần tiểu Linh Lung thì tiểu nha đầu này tương đối mãnh liệt, vừa mới trở về ba ngày mà tu vi của nàng đã một đường tăng vọt, đi thẳng tới Vô Cự tam phẩm.

Bởi vì trên Vân Đỉnh sơn nàng đã phá vỡ gông cùm xiềng xích, thành công phá cực, từ đó tiềm lực của nàng bị vô hạn phóng đại.

Mà lại nàng nhiều lần mở ra trạng thái bùng nổ, thân thể đã đạt tới cực hạn, vậy tự nhiên mà nàng đột phá.

Khả năng chính là do luyện thể sĩ có ưu thế lớn, chỉ cần thân thể theo kịp thì tu vi luyện thể sẽ đột phá càng nhanh.

Diệp Thu hài lòng nhìn thoáng qua ba vị đồ nhi bảo bối của mình, hắn còn có mấy món sự tình cần bàn giao một hồi nên lại nhìn về phía Lâm Thanh Trúc, nói:

"Thanh Trúc, tiếp xuống Tử Hà phong tạm thời giao cho ngươi đến chấp chưởng."

"Ngươi là đại đệ tử của Tử Hà phong, là thủ toạ kế vị tương lai, ngươi cũng nên sớm quen thuộc những chuyện này, miễn cho tương lai tạm thời tiếp nhận mà chân tay luống cuống."

Lâm Thanh Trúc run lên một cái, hỏi: "Sư tôn, ngài đây là muốn đi đâu?"

Nàng cho tới bây giờ không hề nghĩ tới mình sẽ có thể chấp chưởng Tử Hà phong. Bởi vì sư tôn của nàng đang còn rất trẻ tuổi, đoán chừng đến khi nàng dát thì sư tôn của nàng cũng còn không có dát.

Cho nên Lâm Thanh Trúc từ vừa mới bắt đầu liền không nghĩ tới mình sẽ có một ngày kế vị chức thủ toạ của Tử Hà phong. Trừ phi sư tôn của nàng lựa chọn lui ra phía sau màn để nhường cho nàng đi lên, nếu không nàng đời này cũng đừng nghĩ tới.

Đây tuyệt đối không phải nói đùa, bởi vì với tu vi hiện tại của Diệp Thu thì hắn thật sự có thể sống tới lúc đó.

Hiện tại Diệp Thu đã là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, nếu như hắn lại đột phá đến Phong Vương cảnh, vậy đoán chừng mộ phần của Lâm Thanh Trúc đã dài cỏ mà hắn vẫn như cũ còn rất trẻ.

Cho nên Lâm Thanh Trúc cũng không dám nghĩ mình thật sự có một ngày có thể chấp chưởng Tử Hà phong.

Chương 460 - Ta Phải Bế Quan!

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc biểu lộ nghi ngờ, bên trong còn mang theo sự sợ hãi, bất an.

Diệp Thu tỏ ra bình thản, nói: "Vi sư gần nhất cảm thấy đã đến thời cơ đột phá, nên ta cần bế quan một đoạn thời gian. Thời gian dài ngắn tạm thời còn không biết rõ, lâu là mười năm, ngắn thì một năm. Do đó vi sư trước khi đi bế quan có một số việc nhất định phải cùng các ngươi bàn giao một chuta."

Nghe đến đó, ba nàng lập tức run lên, tiểu Linh Lung tràn ngập nước mắt, hỏi: "Sư tôn, ngài muốn dát sao?"

Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức tức xạm mặt lại.

Thế nhưng nhìn xem tiểu Linh Lung lệ nóng gâu gâu thì lại để cho các nàng không nỡ gõ cái đầu nhỏ của nàng.

Tiểu Linh Lung chỗ nào biết rõ cái gì là bế quan, Nhưng nàng từng nghe sư tôn nói qua, trước đây sư tổ chính là đi bế quan, sau đó đem Tử Hà phong giao cho sư tôn rồi rốt cuộc chưa có trở về.

Tiểu Linh Lung còn tưởng rằng sư tôn cũng dát, cho nên muốn đem Tử Hà phong giao cho sư tỷ rồi tự mình rời đi.

Dù sao năm đó sư tổ cũng là rời đi như thế, một màn quen thuộc để cho nàng vô ý thức cho rằng Diệp Thu cũng dát.

Diệp Thu nghe vậy mà khóe miệng giật một cái, dở khóc dở cười.

Ngươi thật sự là hiếu chết ta rồi, cái áo bông nhỏ này không

phải hở kiểu bình thường a!

"Sư tôn còn trẻ, tạm thời dát không được." Diệp Thu xấu hổ một trận, che lấy cái trán, dở khóc dở cười nói.

Sau đó hắn lại dặn dò với bộ dáng nghiêm trọng "Linh Lung ngoan, sư tôn chỉ là đi bế quan một đoạn thời gian, rất nhanh liền trở về."

"Bế quan là cái gì?" Tiểu Linh Lung vẫn là không hiểu, nước mắt đầm đìa hỏi.

Cảm xúc của nàng hơi không khống chế được, lực lượng trong cơ thể nàng mơ hồ bị áp chế không nổi.

Diệp Thu ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ của tiểu Linh Lung, một cỗ lực lượng ôn hòa tràn vào trong cơ thể nàng, trong nháy mắt ngăn chặn lực lượng cuồng bạo trong cơ thể nàng.

Diệp Thu mỉm cười, giải thích: "Bế quan chính là đi tới một cái địa phương ngăn cách với ngoại giới để tu luyện. Chỉ khi đại công cáo thành thì mới có thể xuất quan."

Nghe được Diệp Thu giải thích, tiểu Linh Lung lập tức bình phục xuống.

Thì ra bế quan là như thế. Thế nhưng là không phải sư tổ đã nói hắn cũng đi bế quan sao, vì cái gì tất cả mọi người tại khắp thế giới đều tuyên truyền hắn dát rồi?

Tiểu Linh Lung có chút không hiểu, nhưng vì sợ bị đánh nên không dám hỏi.

Trong cái đầu nho nhỏ của nàng có hiếu kì thật to.

Diệp Thu tiếp tục nói ra: "Linh Lung ngoan, nhớ kỹ nghe lời

của sư tỷ, không nên đi gây chuyện thị phi, biết chưa? Chờ sư tôn trở về sẽ dạy ngươi một bộ chùy pháp lợi hại có được hay không?"

"Thật sao? Sư tôn không nên gạt người a." Tiểu Linh Lung nghe xong, khuôn mặt nhỏ lập tức lộ ra nụ cười, hưng phấn nói.

"Sư tôn đã khi nào lừa qua ngươi, nghe lời ta." Diệp Thu kiên nhẫn dặn dò.

Sau đó hắn đứng lên nhìn về phía Triệu Uyển Nhi, nói:

"Uyển Nhi, trong đoạn thời gian vi sư không có ở đây ngươi phải phối hợp thật tốt với sư tỷ của ngươi để xử lý sự vụ của Tử Hà phong."

"Sư tỷ của ngươi cũng là lần thứ nhất trải qua chức vị này nên khả năng không có kinh nghiệm gì, ngươi xuất thân Hoàng gia nên cũng coi là kiến thức rộng rãi."

Triệu Uyển Nhi gật đầu, nói: "Vâng sư tôn, đệ tử biết rõ, đệ tử sẽ phối hợp thật tốt với sư tỷ, sư tôn cứ yên tâm."

Nghe được nàng đáp ứng, Diệp Thu cũng coi như hài lòng.

Tử Hà phong từ trước đến nay tương đối thanh nhàn, sự tình cần xử lý rất ít, cho nên áp lực của Lâm Thanh Trúc không phải rất lớn. Áp lực duy nhất của nàng có khả năng chính là một chút đại sự đến từ trong giáo.

Tựa như thất mạch hội nghị, Bổ Thiên giáo sẽ cử hành một chút quyết sách trọng đại gì đó, nàng chỉ là một tên tiểu bối nên sẽ khó nói vào.

Đặc biệt là năm sau thu đồ đại điển, có thể nói đây là một cái nghi thức long trọng nhất của toàn bộ Bổ Thiên giáo.

Diệp Thu thân là thủ tọa của Tử Hà phong, theo lý thuyết hắn

phải có mặt, nhưng hắn hiện tại muốn đi bế quan nên chỉ có thể để cho Lâm Thanh Trúc đi thay.

Tạm thời quyết sách nên Diệp Thu cũng là có chút điểm không yên lòng, nhưng dù sao cũng nên để cho nàng đi nếm thử một phen.

Sau khi trấn an cảm xúc của ba vị đồ nhi, Diệp Thu tiếp tục nói ra:

"Thanh Trúc, ngươi hãy nhớ kỹ trong đoạn thời gian vi sư không có ở đây thì hết thảy phải điệu thấp mà làm việc, phải quát sat tiểu sư muội, tận lực không nên để cho nàng gây chuyện."

"Nếu như gặp phải cái đại sự gì mà ngươi không cách nào giải quyết, vậy ngươi có thể đợi vi sư xuất quan để vi sư tự tay giải quyết."

Lâm Thanh Trúc gật đầu, nàng có chút sợ hãi, có chút không bỏ.

Từ khi lên núi nàng cho tới bây giờ không có nghĩ qua mình sẽ có thời điểm phải tự mình gánh vác một phương.

Và nàng cũng không có nghĩ qua khi sư tôn không ở bên người sẽ là một loại cảm thụ như thế nào.

Cho tới nay vô luận phía trước nàng có gió lớn hay là mưa to thì đã có sư tôn ở phía trước che trở cho nàng.

Bây giờ nàng cũng đã có hai vị sư muội, khi sư tôn không ở đây thì nàng phải gánh vác lên vai trách nhiệm tiếp nhận vị trí của sư tôn để che gió che mưa cho hai vị sư muội của nàng.

Chương 461 - Động Phủ Tử Hà

"Sư tôn yên tâm đi, đệ tử sẽ chăm sóc tốt Linh Lung." Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt kiên định, nói.

Nàng không giỏi ngôn từ, nhưng mỗi một câu nói đều là phát ra từ đáy lòng.

Nghe được Lâm Thanh Trúc đáp ứng, Diệp Thu cũng là vui mừng cười một tiếng. Hắn đối với năng lực của vị đại đồ đệ này cho tới bây giờ liền không có hoài nghi.

Điều Diệp Thu lo lắng duy nhất chính là tiểu nha đầu Linh Lung kia chỉ sợ thiên hạ không loạn mà mao bệnh đánh người lại tái phát. Đây là một cái vấn đề đáng giá để hắn suy nghĩ sâu xa.

Ngày hôm qua Diệp Thu đã cho tiểu Linh Lung học một khoá phụ đạo tâm lý để nghe xem ý nghĩ trong nội tâm của nàng.

Tiểu Linh Lung nói cho Diệp Thu sự tình ban đầu phát sinh ở học đường, hắn bỗng nhiên cũng có chút lý giải nàng.

Tiểu Linh Lung không phải không hiểu chuyện, chỉ là khi nàng không kiềm chế được nỗi lòng thì sẽ áp chế không nổi lực lượng trong thân thể nàng.

Trước đây cũng bởi vì một câu thiên sát cô tinh kia của Dương Bất bại mới để cho tiểu Linh Lung lâm vào tự trách, hoài nghi thật sâu. Nàng đã cố ý chạy tới hỏi Từ trưởng lão thiên sát cô tinh là có ý gì.

Sau khi nghe Từ trưởng lão giải thích, cảm xúc của tiểu Linh Lung đã trực tiếp không thể kiểm soát. Bởi vì nàng chưa từng nghĩ

tới là chính mình khắc chết cha mẹ, khắc chết lão ăn mày.

Thế nhưng do trải qua Dương Bất Bại kích động như thế, tiểu Linh Lung đã sinh ra hoài nghi bản thân mà không thể kiềm chế được nỗi lòng.

Diệp Thu hiểu rõ ràng những chuyện này về sau trong lòng hắn mười phần đau lòng, tự trách.

Bởi vì hắn chỉ lo truyền thụ cho các nàng bí pháp để giúp các nàng mạnh lên, nhưng lại không để ý đến cảm thụ trong lòng các nàng.

Còn tốt là Diệp Thu đã phát hiện sớm mà giải khai khúc mắc của tiểu Linh Lung, nếu không một khi cái mầm tai hoạ này lưu lại thì khẳng định sẽ có ảnh hưởng to lớn đối với nàng.

"Aiii. . ." Nhìn xem nụ cười ngọt ngào trên mặt tiểu Linh Lung mà Diệp Thu thở dài một tiếng.

Kỳ thật lời nói kia của Dương Bất Bại chẳng có cái gì không đúng cả.

Tiểu Linh Lung mang theo nhân quả chuyển thế, nàng từng có thân phận địa vị quá lớn, nghiệp lực của nàng người bình thường sao có thể thừa nhận được.

Nhưng nói đúng thì cũng không đúng, bởi vì sự tình đã phát sinh cho nên việc đi truy cứu đúng sai sẽ không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Được rồi, những gì nên nói thì vi sư đều đã nói. Vẫn là câu nói kia, các ngươi không thể lười biếng mà hoang phế việc tu hành. Đợi vi sư xuất quan sẽ kiểm tra công phu của các ngươi."

Nói xong Diệp Thu quay người hướng về phía phía sau núi mà đi.

"Cung tiễn sư tôn." Ba nàng đưa mắt nhìn Diệp Thu rời đi võ trường, tiến vào động phủ Tử Hà phía sau núi.

Hắn một thân một mình tiến vào động phủ Tử Hà, trong lòng cảm khái không thôi. Bởi vì đây là nơi mà trước đây sư tôn của hắn là Huyền Thiên đạo nhân đã bế quan lâu nhất.

Huyền Thiên đạo nhân là một vị tu luyện cuồng ma, cơ hồ mỗi ngày ông ta đều ở bên trong sơn động để tu luyện, hết ngày dài rồi lại đêm thâu.

Bây giờ mười năm vội vàng trôi qua, khi hồi tưởng lại bóng lưng Huyền Thiên đạo nhân rời đi lúc đó mà Diệp Thu không nhịn được hít sâu một hơi.

"Liền là nơi này đi."

Sau khi đánh giá tình huống trong sơn động một phen, Diệp Thu quay đầu lại nhẹ nhàng vung tay lên, cửa lớn của sơn động trong nháy mắt liền đóng lại.

Hắn bố trí một cái trận pháp để tránh cho trong lúc bế quan có người quấy rầy mà bị loạn tâm cảnh.

Đợi làm xong hết thảy công tác chuẩn bị thì Diệp Thu mới chậm rãi đi vào sơn động.

Ban đầu cực hẹp, về sau mới thông thoáng. Sau khi đi mấy chục bước liền rộng mở trong sáng.

Tại chỗ sâu của động phủ Tử Hà lại là một cái động thiên phúc địa, mười phần khoáng đạt.

Ở giữa sơn động có một cái hồ nước, phía trên mọc đầy hoa sen.

Diệp Thu vừa đi vào hồ nước thì liền lấy ra Càn Khôn Đỉnh đặt

ở bên cạnh, sau đó hắn bắt đầu dọn ra đồ vật cần thiết cho lần bế quan này.

Chỉ thấy Diệp Thu tiện tay sờ mó, một khối năng lượng tử thủy tinh đã xuất hiện trong tay hắn.

Đây là thứ mà lần trước Diệp Thu đã sáo lộ ra từ năng lượng lam thủy của tinh tiểu Linh Lung, thuộc về thu hoạch ngoài ý muốn.

Năng lượng tử thủy tinh có lực lượng phi thường cường đại, đã đầy đủ cho hắn xung kích Phong Vương cảnh.

Tiếp đó Diệp Thu lại tiện tay sờ mó, một gốc Hỗn Độn Thanh Liên đã xuất hiện trong tay hắn.

Đây là một gốc trường sinh dược cực phẩm, cho đến trước mắt nó là bảo vật trân quý nhất của Diệp Thu.

Dựa theo kế hoạch ban đầu thì hắn sẽ trực tiếp ăn vào gốc trường sinh dược cực phẩm này để trực tiếp đột phá Phong Vương cảnh. Nhưng bây giờ hắn lại có một cái ý nghĩ khác.

"Hai đạo đồng tu cùng tiến vào Phong Vương cảnh đến cùng sẽ có sự thuế biến nghịch thiên như thế nào đây?" Diệp Thu cảm thấy hiếu kì mà tự hỏi, ánh mắt hắn dần dần trở nên điên cuồng lên.

Chương 462 - Sinh Cơ Bừng Bừng

Giờ phút này, tu vi Luyện Khí của Diệp Thu đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, tu vi Luyện Thể cũng tiến vào Giáo chủ cảnh.

Hiện tại hắn chỉ cần đem tu vi Luyện Thể tăng lên Chí Tôn cảnh đỉnh phong thì hắn liền có thể nhất cử xông phá gông cùm xiềng xích Chí Tôn để Phong Vương kết ấn.

Cho nên gốc Hỗn Độn Thanh Liên này Diệp Thu chuẩn bị dùng để Luyện Thể, trực tiếp đem cường độ thân thể kéo căng.

Cứ như vậy phối hợp thêm lực phòng ngự cường đại của tiên y, thực lực của Diệp Thu sẽ trực tiếp đề cao một cái cấp bậc. Cho dù là tương lai hắn thật sự đối mặt với cường giả Đại Đế thì cũng có sức đánh một trận.

Dù sao chiêu kiếm thứ ba kia là có năng lực nghịch thiên cải mệnh, đặc biệt là một kiếm cuối cùng.

Đại khái sửa sang lại thu hoạch trong đoạn thời gian qua, Diệp Thu không khỏi cảm khái.

"Aiii, nhiều bảo bối như thế thì đến khi nào ta mới dùng xong đây?"

"Hệ thống, kiểm tra một cái đi."

【 Đinh. . . Bắt đầu kiểm tra. 】

【 Túc chủ: Diệp Thu. 】

【 Giới tính: Nam. 】

【 Tu vi Luyện Khí: Chí Tôn cảnh đỉnh phong, tu vi Luyện Thể: Giáo chủ cảnh sơ kỳ. 】

【 Nắm giữ thần kỹ: Thảo Tự Kiếm Quyết, Càn Khôn Vô Cực Thủ, Vạn Dặm Giết Một Người, Thần Phạt. 】

【 Thu hoạch phù văn bảo thuật: Chân Long Bảo Thuật, Côn Bằng Bảo Thuật. 】

【 Thu hoạch tiên bảo: Tru Tiên kiếm, Vân Tiêu kiếm, Lưu Tiên y. 】

【 Thu hoạch Tiên Thiên Linh Bảo: Càn Khôn Đỉnh, Bạo Vũ Lê Hoa Châm, vân vân. . . 】

Còn có rất nhiều đồ vật mà hệ thống không có giới thiệu bởi vì nhiều lắm, nó chỉ nêu kỹ càng một chút bảo bối tương đối lợi hại, còn lại trực tiếp phát tới một bảng danh sách để cho chính Diệp Thu xem.

Sau khi nhìn xem một hồi, Diệp Thu hiện tại nắm giữ thần kỹ là rất nhiều, đặc biệt là một cái sau cùng, Thần Phạt.

Đây là lần trước khi Diệp Thu truyền thụ cho tiểu Linh Lung bí pháp Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn mà đạt được. Chỉ là cho tới nay hắn cũng không có thời gian tu luyện.

Bây giờ có thể nói Diệp Thu đúng là một tên thổ hào đúng nghĩa.

Theo cái danh sách này cộng thêm Hỗn Độn Thanh Liên cùng năng lượng tử thủy tinh, nếu là nói Diệp Thu không phải thổ hào thì quỷ cũng không tin.

"Ừm, ta phải điệu thấp, chỉ mới tạm được thôi, miễn cưỡng tốt

một chút." Diệp Thu cười nhạt một tiếng, tự nhủ.

Lúc này chỉ mới là bắt đầu, tiếp xuống con đường hắn phải đi còn rất dài.

Con đường sáo lộ vĩnh viễn không dừng.

Dựa vào ba vị đồ nhi kia Diệp Thu xem như phát tài, nơi nào còn giống nửa năm trước nghèo rớt mồng tơi.

Nói nhảm cũng không nhiều lời, chỉnh lý xong những bảo bối này về sau, Diệp Thu bắt đầu điều phối bảo dược.

Trước kgi tiến đến hắn đã từ chỗ Triệu Uyển Nhi chụp về một đợt không ít bảo dược. Trong đó càng là có không ít Tiên Thiên linh dược có dược hiệu mười phần bá đạo.

Nếu như Diệp Thu điều phối tốt cộng thêm gốc Hỗn Độn Thanh Liên thì đó tuyệt đối là một đợt nổ lớn.

Sau khi bỏ ra gần nửa canh giờ, Diệp Thu cuối cùng cũng đem bảo dược điều phối tốt, toàn bộ rót vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Hai tay hắn có chút phát lực, một cỗ lực lượng cường đại cuốn lên bảo dược trong đỉnh, đem dược lực phát huy hoàn toàn.

Chỉ thấy bên trên Càn Khôn Đỉnh lượn vòng một cơn lốc, linh khí bức người.

Diệp Thu không do dự chút nào mà trực tiếp nhảy vào trong đỉnh.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng kinh người lập tức thâm nhập vào trong cơ thể hắn, điên cuồng tứ ngược ngũ tạng lục phủ của hắn.

"A. . ."

"Ô. . ."

Đau nhức bất thình lình và kịch liệt để cho Diệp Thu nhất thời không có thích ứng mà rên rỉ.

Hắn chậm rãi điều động lực lượng trong cơ thể, cuối cùng đem cỗ ăn mòn này áp chế xuống.

Sau đó Diệp Thu lấy ra gốc Hỗn Độn Thanh Liên kia, khóe miệng hắn có chút giương lên, lộ ra nụ cười tà ác.

"He he he. . . Ta muốn ăn ngươi."

Gốc Hỗn Độn Thanh Liên như có linh tính, khi nghe được lời tà ác như thế thì nó liền giãy dụa muốn chạy. Thế nhưng nó đã bị Diệp Thu gắt gao cầm ở trong tay thì làm sao có thể chạy được.

Nhìn xem nụ cười tà ác cùng giọng điệu thấp hèn của Diệp Thu, Hỗn Độn Thanh Liên muốn tự tử cũng đều có.

Sớm biết vậy nó liền nát trong đất rồi.

Cho dù Hỗn Độn Thanh Liên rất không nguyện ý nhưng cuối cùng vẫn bị Diệp Thu một ngụm nuốt xuống.

Trong chốc lát, một cỗ Trường Sinh chi lực cuồng bạo bộc phát bên trong cơ thể Diệp Thu, không ngừng đánh thẳng vào thần kinh của hắn.

"Trấn!"

Diệp Thu cố nén đau nhức kịch liệt để hô lên một tiếng trấn, Nguyên Thủy Chân Giải trong nháy mắt đã bị hắn thi triển ra để áp chế cỗ lực lượng kinh khủng này.

Thế nhưng là cái trường sinh chi lực kia thực tế quá bá đạo, đặc biệt sau khi nó dung nhập vào bên trong bảo dược thì dược hiệu trọn vẹn tăng lên mấy lần.

Diệp Thu nhảy dựng một cái trong đỉnh, không cẩn thận có mấy giọt bảo dịch vàng óng bay ra, rơi vào một đoá thất thải thạch bên bên cạnh bờ hồ.

Thất thải thạch run rẩy một cái, rất nhanh lại trấn định xuống.

Sự biến hóa vi diệu này Diệp Thu cũng không phát giác. Bởi vì gốc Hỗn Độn Thanh Liên kia có ảnh hưởng quá cường đại, toàn bộ động thiên phúc địa tiên khí bừng bừng, dẫn đến những gốc Thanh Đằng trên vách nham thạch cũng toả sáng sinh cơ bừng bừng.

Chương 463 - Trở Tay Không Kịp

Diệp Thu cố nén đau nhức, để cho thân thể tận khả năng đi thích ứng loại lực lượng này.

Một ngày, hai ngày. . .

Rất nhanh một tháng thời gian đã trực tiếp trôi qua.

Đối mặt với trường sinh chi lực xung kích, cho dù là thân thể Chí Tôn cũng khó có thể chống đỡ.

Còn tốt Diệp Thu là kẻ hai đạo đồng tu, nếu không nhục thân của hắn căn bản chịu không được.

Trải qua một tháng lắng đọng, Diệp Thu cuối cùng đã có thể thích ứng với cỗ lực lượng xung kích này mà bắt đầu điên cuồng hấp thu nó.

Tại thời khắc Diệp Thu toàn lực hấp thu trường sinh chi lực, cơ hồ tất cả lực lượng đều điên cuồng tràn vào bên trong huyệt linh tuyền của hắn.

Trong chốc lát nó đã đạt tới tình trạng bão hòa và đều sắp tràn ra ngoài.

"Phá!"

Diệp Thu quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt liền phát lực, chỉ thấy tu vi Luyện Thể của hắn đã bắt đầu tăng vọt, một đường từ Giáo chủ cảnh sơ kỳ thăng đến Giáo chủ cảnh đỉnh phong nhưng còn không có kết thúc.

Cái trường sinh chi lực này nào có dễ dàng liền bị hắn hấp thu sạch sẽ như vậy.

Sau đó Diệp Thu lại tốn hao gần một tháng thời gian để rốt cục đem tu vi Luyện Thể tăng lên tới Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Lúc này hiệu quả của hai đạo đồng tu lập tức phát huy ra.

Luyện thể sĩ Chí Tôn cảnh so với luyện khí sĩ Chí Tôn cảnh cường đại hơn mấy lần, hai đạo điệp gia đã trực tiếp đưa Diệp Thu đạt đến tình trạng viên mãn. Vô luận là nhục thân hay là lực lượng thì đều chiếm được sự tăng lên trên diện rộng.

Biến hóa cực lớn này giúp cho Diệp Thu mừng rỡ không thôi, nhưng giờ phút này còn không phải thời điểm hắn vui vẻ.

Diệp Thu lần nữa thi triển Nguyên Thủy Chân Giải, diễn hóa Thần Ma Luyện Thể Thuật, thôi diễn đến mức ảo diệu tối cao.

Hai đóa Đại Đạo Chi Hoa nở rộ ra, dưới ngộ tính cường đại gia trì, Diệp Thu chuẩn bị bù đắp Thần Ma Luyện Thể thuật không trọn vẹn.

Trải qua hơn một tháng thôi diễn, rốt cục Diệp Thu đã thành công bù đắp áo nghĩa cho Thần Ma Luyện Thể thuật, khiến cho nó bước vào lĩnh vực thần cấp.

Như thế ngoài Nguyên Thủy Chân Giải thì Diệp Thu lại nhiều thêm một bộ công pháp phi thường biến thái.

"Tuyệt, thật sự là quá khéo." Thần Ma Luyện Thể thuật bù đắp về sau, Diệp Thu không nhịn được cười nói.

Cảm thụ được thể nội có lực lượng cuồng bạo mà vẫn không có giảm đi, Diệp Thu lại lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Sau đó một đoạn thời gian, hắn chuẩn bị đem tu vi Luyện Thể

trực tiếp đột phá Chí Tôn cảnh đỉnh phong, ngang hàng cùng tu vi Luyện Khí. Sau đó hắn mới nhất cử đột phá Phong Vương cảnh.

Diệp Thu dự tính lấy dược lực cường đại của Hỗn Độn Thanh Liên thì đã hoàn toàn đầy đủ cho hắn đột phá Phong Vương cảnh, chớ nói chi là hắn còn có một khối năng lượng tử thủy tinh.

Cả hai tăng theo cấp số cộng, nói không chừng Diệp Thu còn có thể đột phá Phong Vương cảnh trung kỳ, cho dù là hậu kỳ cũng khó mà nói.

Lúc này tại bên trong Tử Hà phong.

Sáng sớm, tuyết lớn bao trùm toàn bộ Tần Xuyên, trên dưới Tử Hà phong cũng là một mảnh trắng xóa.

Lúc này Lâm Thanh Trúc liền đứng dậy, Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung cũng lần lượt đi tới Càn Thanh điện.

Từ khi Diệp Thu đi bế quan, Tử Hà phong càng lộ ra vẻ quạnh quẽ, Lâm Thanh Trúc mỗi ngày đều đang vì một chút việc vặt mà nhức đầu.

Còn tốt là nàng đã có Triệu Uyển Nhi ở bên cạnh hỗ trợ, nếu không nàng đoán chừng chính mình thật sự sẽ bị điên.

"Sư tỷ, bảng danh sách này là Tiêu gia đưa tới, bên trong ghi chép kỹ càng y của tất cả đại gia tộc tại Ly Dương." Triệu Uyển Nhi cầm một bảng danh sách đưa cho Lâm Thanh Trúc, chậm rãi nói.

Cũng không biết rõ gần đây từ sau khi đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn kết thúc, tất cả đại gia tộc ở Đông Hoang đã nhiều lần hướng Tử Hà phong tặng lễ.

Có thế lực không đủ tư cách thì liền xin nhờ Tiêu Chiến cho người của Tiêu gia đưa lên.

Lâm Thanh Trúc cầm bảng danh sách này nhìn xem một chút, đại đa số đều là một chút gia tộc mà nàng chưa từng nghe qua.

Chỉ nghe Triệu Uyển Nhi tiếp tục nói ra:

"Ngoại trừ những gia tộc tại Ly Dương ra bên ngoài, các gia tộc khắp Đông Hoang cũng lần lượt đưa tới lễ vật. Có gia tộc chỉ là lấy lòng, có gia tộc thì muốn phụ thuộc vào Tử Hà phong chúng ta, muốn đem dòng dõi trong gia tộc đưa lên núi đến."

"Ừm, loại thuyết pháp gì cũng đều có, tùy nhiên tổng thể mà nói đối với chúng ta ngược lại là không có chỗ gì xấu."

Triệu Uyển Nhi cẩn thận phân tích một phen, nói như thế nào nàng cũng là công chúa Ly Dương, đối với tâm tư của những gia tộc này trong lòng nàng rất rõ ràng.

Trong đoạn thời gian này, Tử Hà phong thu quà tặng đã đầy đủ mua một tòa vương triều.

Trông thấy tấm đơn Triệu Uyển Nhi liền giật nảy mình. Trong lòng nàng cũng là mười phần bội phục lực ảnh hưởng của sư tôn thực tế là quá lớn.

Dù cho ngài ấy cái gì cũng không làm mà chỉ đứng ở nơi đó, nhưng lại là một sự uy hiếp khủng khiếp.

Những gia tộc này vì nịnh bợ Diệp Thu mà có thể nói là chiêu gì cũng chơi.

Trước đó khi Triệu Uyển Nhi mang tiểu Linh Lung xuống núi tản bộ một vòng, bỗng nhiên có mấy tên trưởng lão thánh địa chạy đến bảo hộ. Các nàng đi đến đâu thì trưởng lão thánh địa nơi đó liền ra bảo hộ.

Khi đi trên đường bọn họ còn ngươi đẩy ta chen để đến làm thân với các nàng, khiến cho Triệu Uyển Nhi cũng có chút thụ sủng

nhược kinh.

Thân phận địa vị của chúng ta bây giờ cao như vậy sao?

Sự chuyển biến thái độ này để cho các nàng có chút trở tay không kịp.

Chương 464 - Hội Nghị Thủ Tọa Thất Mạch

Quay đầu nhìn xem bên trong Càn Thanh Điện trưng bày lít nha lít nhít quà tặng, Lâm Thanh Trúc càng là đau đầu, không biết nên xử lý như thế nào.

“Những vật này trước cứ để đó đi, chờ sư tôn xuất quan rồi lại đi xử lý.” Lâm Thanh Trúc vừa chỉnh lý những quà tặng này vừa nói.

Lúc này, ngoài cửa đi tới một người.

Ba nàng nghe thấy động tĩnh liền nhao nhao nhìn lại, phát hiện đó là Liễu Thanh Phong.

Lâm Thanh Trúc hơi nhướng mày, Liễu Thanh Phong hôm nay làm sao lại rảnh rỗi đến Tử Hà Phong?

Dựa theo lệ cũ trong dĩ vãng, nếu vị đại sư huynh này không có việc phải thông tri thì trên cơ bản là không thể gặp được hắn.

Chỉ thấy Liễu Thanh Phong chậm rãi đi tới, nhìn xem quà tặng đầy đất mà cũng là vô cùng hâm mộ, hỏi: “Lâm sư muội, Diệp sư thúc đâu rồi?”

“Sư tôn của ta đã đi bế quan, đại sư huynh, ngươi tìm ngài ấy làm gì vậy?” Lâm Thanh Trúc không kịp trả lời thì Tiểu Linh Lung liền không kịp chờ đợi mà mở miệng nói.

“Bế quan sao?” Liễu Thanh Phong nghe vậy mà nụ cười trên mặt lập tức biến mất, lông mày nhíu lại, hỏi.

Nhìn biểu lộ của hắn thì khẳng định là đã xảy ra chuyện gì rồi, Lâm Thanh Trúc cũng bắt đầu khẩn trương lên, nói: “Sư huynh, có chuyện gì cứ việc nói, hiện tại Tử Hà Phong do ta chấp chưởng.”

Lâm Thanh Trúc mặt ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn là rất hoảng.

Tiếp nhận Tử Hà Phong mấy tháng nay, nàng xử lý đều là một chút việc nhỏ, tạm thời không có gặp phải đại sự gì.

Bây giờ Liễu Thanh Phong tìm tới cửa thì đây là điềm báo đại sự muốn tới.

Nghe đến đó Liễu Thanh Phong hai mắt tỏa sáng, lập tức nói: “Thì ra là như vậy. Lâm sư muội, ngươi đi với ta một chuyến đi. Hôm nay chưởng giáo sư tôn sẽ tổ chức hội nghị Thủ Tọa thất mạch tại Ngọc Thanh Điện, xin mời Thủ Tọa các mạch tiến đến. Nếu sư muội đã tạm thời chấp chưởng Tử Hà Phong thì sẽ do sư muội đại biểu Tử Hà Phong mà có mặt.”

Hắn lần này đến đây chỉ là đơn thuần thông tri cho Thủ Tọa của Tử Hà Phong đi tới Ngọc Thanh Điện dự hội nghị.

Hắn không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà bế quan, bây giờ người tạm thời chấp chưởng Tử Hà Phong chính là Lâm Thanh Trúc.

Nhưng chuyện này cũng không quan hệ, chỉ cần Tử Hà Phong có người trình diện là được rồi, là ai cũng không trọng yếu.

“Nghị sự sao? Sư huynh, đã xảy ra đại sự gì rồi à?” Nghe đến đó, Triệu Uyển Nhi cũng không khỏi tò mò mà lập tức dò hỏi.

Hai người bọn họ đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, bởi vì chưởng giáo sư bá làm sao lại đột nhiên tổ chức hội nghị Thủ Tọa thất mạch?

Bình thường nếu mở loại hội nghị này thì khẳng định là có đại

sự phát sinh, nếu không phải vậy thì tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện tổ chức.

Liễu Thanh Phong lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết. Sư muội, ngươi phải nắm chắc thời gian đi qua đó, chờ đến nơi đó ngươi sẽ biết. Ta còn phải đi thông tri cho các vị thủ tọa sư thúc khác, xin được cáo lui trước.”

“Vâng, sư huynh đi thong thả.” Lâm Thanh Trúc nhàn nhạt đáp một câu, đưa mắt nhìn Liễu Thanh Phong rời đi mà lâm vào một trận trầm tư.

Triệu Uyển Nhi quay đầu, nói:

“Sư tỷ, xem ra thật sự phát sinh đại sự gì rồi. Ngươi nắm chắc thời gian đi qua đó xem một chút đi.”

“Nhìn bộ dạng này thì xem ra chuyện này giống như không nhỏ. Sư tỷ, ngươi phải cẩn thận mà làm việc. Sư tôn trước khi đi đã dặn dò, trước khi ngài ấy trở về thì chúng ta đừng quá mức trương dương, gây chuyện thị phi, hết thảy điệu thấp mà làm việc.”

“Ừm……” Lâm Thanh Trúc nhẹ gật đầu.

Nàng vẫn một mực nhớ kỹ lời dặn dò của sư tôn trước khi đi, trong lòng nàng cũng rõ ràng chính mình nên làm như thế nào.

Lâm Thanh Trúc cúi đầu căn dặn Tiểu Linh Lung một tiếng: “Linh Lung, sư tỷ đi trước, hôm nay liền do Nhị sư tỷ mang ngươi đi tu luyện, ngươi phải nghe lời Nhị sư tỷ biết chưa?”

“Vâng, Linh Lung biết rồi.” Tiểu Linh Lung nhu thuận gật đầu.

Nàng đã từng là tiểu ma vương không ai bì nổi, nhưng gần đây giống như đã có kinh nghiệm mà không có đi khắp nơi gây tai họa cho người khác.

Có thể là do những lời dặn dò của Diệp Thu trước khi đi đã phát huy tác dụng.

Lâm Thanh Trúc căn dặn xong liền đi ra Càn Thanh Điện, hướng về phía Thủ Phong mà bay đi.

Lúc này tại Tần Xuyên, tuyết lớn đầy trời, một mảnh trắng xóa, trên dưới Bổ Thiên Giáo cũng là tuyết trắng mênh mang.

Lâm Thanh Trúc một đường phi hành tiến vào Thủ Phong. Nhìn xem võ tường tuyết đọng đầy đất mà nàng giật cả mình.

Lúc này sau lưng Lâm Thanh Trúc bay tới một người. Nàng không ngờ người tới lại là Liễu Như Yên của Thiên Thủy Phong.

Chẳng lẽ Minh Nguyệt sư bá cũng bế quan rồi sao?

Chương 465 - Ích Lợi Không Nhỏ

"Liễu sư tỷ, tại sao lại là ngươi, Minh Nguyệt sư bá cũng bế quan rồi sao?" Lâm Thanh Trúc hiếu kì hỏi, nguyên bản tâm tình nàng đang khẩn trương bỗng nhiên buông lỏng xuống.

Thì ra tiểu bối đại biểu cũng không chỉ một mình ta, vậy lần này ta liền thoải mái!

Liễu Như Yên mỉm cười gật đầu, trong lòng nàng cũng có áp lực to lớn, nhưng sau khi trông thấy Lâm Thanh Trúc tới đây thì nàng cũng là buông lỏng một hơi.

Liễu Như Yên nói: "Sư tôn của ta cảm thấy đã đến thời cơ đột phá, bây giờ ngài ấy đã bế quan ba tháng, đến nay còn không có xuất quan, cho nên Thiên Thủy phong tạm thời do ta chấp chưởng."

Tình huống của Thiên Thủy phong và Tử Hà phong giống nhau, nghe đến đó Lâm Thanh Trúc liền nở nụ cười xán lạn.

Chuyện này cũng quá khéo đi!

"Vậy hai chúng ta cùng một chỗ đi vào thôi." Lâm Thanh Trúc mỉm cười đề nghị, sau đó hai nàng cùng nhau đi vào Ngọc Thanh điện.

Bên trong tòa đại điện kia, Mạnh Thiên Chính đã ngồi tại vị trí chưởng giáo để chờ đợi.

Chư vị sư bá của các sơn mạch còn lại cũng còn không có đến, chỉ có một mình ông ta ngồi ở chỗ đó phát sầu.

"Đệ tử Lâm Thanh Trúc. . ."

"Đệ tử Liễu Như Yên. . ."

"Bái kiến chưởng giáo sư bá."

Hai nàng đi vào đại điện cùng nhau hô lên, Mạnh Thiên Chính lập tức bị bừng tỉnh. Sau khi ông ta lấy lại tinh thần và phát hiện hai nàng thì liền nhướng mày.

"Tại sao lại là hai người các ngươi? Sư tôn của các ngươi đâu rồi?" Mạnh Thiên Chính nghi ngờ hỏi.

Lâm Thanh Trúc chậm rãi giải thích: "Hồi bẩm chưởng giáo sư bá, sư tôn của sư điệt đã đi bế quan, Tử Hà phong tạm thời do sư điệt quản lý."

Nghe xong Mạnh Thiên Chính lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nội tâm cũng cảm thấy vui mừng.

Bế quan!

Cái từ mấu chốt này trong nháy mắt liền đưa tới sự chú ý của Mạnh Thiên Chính.

Ông ta mười phần rõ ràng tu vi của Diệp Thu hiện tại. Hắn tại Vân đỉnh sơn cũng đã đạt đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong, bây giờ hắn đi bế quan thì nhất định là vì xung kích Phong Vương cảnh. Nếu không phải vậy thì hắn không có khả năng tuỳ tiện bế quan.

Bây giờ nghe được Diệp Thu đi bế quan, Mạnh Thiên Chính vui mừng chịu không được, hết thảy phiền muộn trước đó trong nháy mắt đã bị quét sạch sành sanh.

"Ha ha ha, tốt, tốt. . . Xem ra Bổ Thiên giáo chúng ta thật sự muốn sinh ra một vị cự đầu Phong Vương cảnh rồi"

Mạnh Thiên Chính liên tục hô lên hai tiếng tốt, nguyên bản

trong lòng ông ta rất đè nén nhưng hiện tại đã thoải mái hơn.

Mạnh Thiên Chính nhìn về phía Liễu Như Yên, hỏi: "Sư tôn Minh Nguyệt của ngươi cũng đi bế quan sao?"

Liễu Như Yên nghiêm túc hồi đáp: "Hồi bẩm chưởng giáo sư bá, đúng là như vậy. Sư tôn của sư điệt đã bế quan được ba tháng, có lẽ ngài ấy cũng sắp xuất quan rồi."

Nghe đến đó Mạnh Thiên Chính lại vui lên.

Xinh đẹp! Xem ra Bổ Thiên giáo chúng ta lại phải có thêm một vị cường giả Chí Tôn cảnh rồi!

"Ừm, tốt. Nếu sư tôn của các ngươi không thể có mặt thì các ngươi trước hết tạm thay vị trí của bọn họ đi." Mạnh Thiên Chính khoát tay áo, ra hiệu cho các nàng riêng phần mình ngồi vào vị trí thủ toạ.

Liễu Như Yên biểu hiện khá tự nhiên, rất nhanh liền đi đến vị trí thủ toạ của Thiên Thủy phong rồi ngồi xuống.

Lâm Thanh Trúc đứng người lên, đưa mắt quét một vòng bên trong đại điện, rất nhanh nàng liền tìm được vị trí thủ toạ của Tử Hà phong.

Vẫn là cái nơi hẻo lánh quen thuộc kia, đó là chỗ ngồi mà lần đầu nhập môn nàng đã nhìn thấy. Khi đó người ngồi ở vị trí kia chính là Diệp Thu.

Lâm Thanh Trúc làm sao cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày có thể ngồi vào cái vị trí này.

Nàng mặc dù chỉ là tiểu bối, nhưng thân phận của nàng bây giờ chính là thủ tọa tạm thời của Tử Hà phong, bởi vậy nàng cũng có thể ngồi vào vị trí này.

Lâm Thanh Trúc chậm rãi đi đến vị trí thủ tọa của Tử Hà phong, nội tâm vui mừng không thôi, vì nàng không ngờmình vậy mà lại được ngồi vào vị trí của sư tôn.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên xấu bụng mà sinh ra ý nghĩ, chờ đến lúc rời đi nàng sẽ tại bên trên chỗ ngồi này vụng trộm gắn vào mấy cây châm để hố sư tôn một phen. Nhưng sau đó cái ý niệm xấu bụng này liền bị nàng bị bóp chết tại trong trứng.

Quên đi thôi, sư tôn tốt với ta như vậy thì ta làm sao nỡ hố hắn a?

Sau khi Lâm Thanh Trúc ngồi xuống, rất nhanh sau đó chư vị thủ tọa của các sơn mạch còn lại cũng đều lần lượt trình diện.

Người đến cuối cùng là Tề Vô Hối, hắn vừa vào cửa thì liền hỏi: "Sư huynh, ngươi vô cùng lo lắng mà kêu nhóm chúng ta đến là có chuyện gì vậy?"

Tất cả thủ tọa các mạch giờ phút này cũng rất hoang mang.

Từ khi trở về từ Vân Đỉnh sơn, bọn hắn liền một mực chuẩn bị cho thu đồ đại điển vào đầu xuân sang năm, bận bịu túi bụi.

Đoạn thời gian này càng là có không ít đại tộc ở Đông Hoang nhiều lần tặng lễ lên núi để nịnh bợ bọn hắn.

Nhưng bọn hắn còn chưa có làm cái gì, trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị thì đã thu về một đống lớn bảo bối, để cho bọn hắn trong suốt khoảng thời gian qua ngay cả đi ngủ cũng đều là mộng ngọt.

Có thể thấy việc đoạt hạng nhất đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn có bao nhiêu lực ảnh hưởng. Cơ hồ toàn bộ Bổ Thiên giáo đều có được ích lợi không nhỏ.

Chương 466 - Đại Kiếp Nạn

Nhìn xem đám người biểu lộ nghi hoặc đầy mặt, Mạnh Thiên Chính khoát tay áo, ra hiệu bọn hắn trước an tĩnh lại.

Trong lòng ông ta cũng mười phần rõ ràng, đoạn thời gian này bọn đã hắn trải qua vô cùng dễ chịu, cho nên ông ta cũng không đành lòng quấy rầy bọn hắn. Tuy nhiên sự tình đã đến tình trạng hôm nay thì ông ta không thể không nói được.

Chỉ gặp Mạnh Thiên Chính chậm rãi đứng dậy, nói: "Chư vị sư đệ, an tâm chớ vội. Hôm nay ta gọi tất cả tới đây là do có một chuyện đặc biệt quan trọng, có liên quan đến sinh tử tồn vong của Bổ Thiên giáo chúng ta, cho nên không thể qua loa được."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Ngọc Thanh điện trong nháy mắt lạnh xuống, nụ cười trên mặt tất cả mọi người đều im bặt.

Tề Vô Hối càng là run lên trong lòng, bởi vì hắn cùng Mạnh Thiên Chính là sư huynh đệ đã nhiều năm, nhìn xem biểu lộ này của Mạnh Thiên Chính không giống như là đang nói đùa, mà ông ta cũng rất ít khi nói đùa. Do đó Tề Vô Hối lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Sư huynh, đến cùng là chuyện gì? Ngươi nói đi." Tề Vô Hối khẩn trương đứng dậy, hỏi.

"Đúng vậy chưởng giáo sư huynh, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là sự kiện trước kia?" Dương Vô Địch cũng theo sát hỏi.

Hắn còn chưa mơ đủ mộng đẹp, không nghĩ tới là nhanh như thế liền kết thúc.

Nghe thấy Mạnh Thiên Chính nói vậy, Lâm Thanh Trúc cùng Liễu Như Yên cũng là trong lòng run lên, biết rõ chuyện này rất nghiêm trọng. Các nàng tuổi tác còn nhỏ, chỗ nào trải qua loại sự tình nghiêm trọng này.

Mặc dù trước khi đến đây các nàng đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng mà vẫn bị hù dọa một phen.

Mấy vị sư bá kia thì đang ngươi một câu ta một câu mà hỏi han Mạnh Thiên Chính, các nàng hoàn toàn nói không vào lời nào.

Mạnh Thiên Chính tiếp tục nói ra: "Mọi người an tâm chớ vội, cứ nghe ta nói đã."

Theo Mạnh Thiên Chính ra lệnh một tiếng, Ngọc Thanh điện lại khôi phục sự bình tĩnh.

Đám người nhao nhao nhìn xem ông ta, chỉ gặp ông ta ngoắc tay gọi một tên đệ tử của Thủ phong đi lên.

Tên đệ tử của Thủ phong kia mở miệng nói:

"Kính thưa chưởng giáo sư tôn, chư vị sư thúc, sư tỷ. Mấy ngày trước đây ta cùng hai vị sư huynh đã xuống dưới núi lịch luyện, sau đó ngẫu nhiên nghe nói tại chỗ sâu của vô nhân khu từng phát sinh một trận họa loạn."

"Chúng ta lần đầu nghe thấy chuyện này nên trong lòng cũng là hiếu kì, do vậy mới lớn mật chui vào vô nhân khu để truy tra đầu nguồn của họa loạn."

"Chúng ta đã phát hiện tại bên trong vô nhân khu rộng lớn vô biên đang bộc phát một trận náo động to lớn, toàn bộ Thập Vạn đại sơn, vạn dặm hoang nguyên đều là biển lửa đầy trời, hung thú ngang ngược."

"Ngay cả Hoang Cổ đại hung, Thái Cổ di chủng cũng đều xuất

hiện, đánh cho long trời lở đất."

"Lúc trông thấy một màn kia, ta cùng mấy vị sư huynh đều thấy mà choáng, ai nấy cũng không dám dừng lại mà vội vàng chạy về giáo bẩm báo."

"Không may là tại thời điểm rút lui, hai vị sư huynh vì yểm hộ ta mà bất hạnh gặp nạn, chỉ có ta một người chạy về."

Nói đến đây, thần sắc tên đệ tử này bỗng trở nên như đưa đám.

Nếu không phải do hắn cản trở thì chắc hẳn hai vị sư huynh của hắn cũng sẽ không bởi vì cứu hắn mà chết, trong lòng hắn mười phần tự trách.

Mấy ngày nay hắn đều là đêm không thể say giấc, ăn ngủ không yên, tinh thần vô cùng tiều tụy.

Nghe xong tên đệ tử này trình bày, tất cả mọi người ở đây lập tức trầm mặc lại.

"Cuối cùng vẫn là tới rồi sao?" Tề Vô Hối ngưng trọng hỏi.

Vào mấy tháng trước bọn hắn cũng đã bắt đầu đàm luận về cái đề tài này. Bởi vì trước đó Diệp Thu cũng đã nói với bọn hắn tại chỗ sâu của vô nhân khu có một vết nứt, đó chính là khe hở nối tiếp với thế giới quỷ dị. Một chút náo động lúc trước đều là do đầu nguồn quỷ dị này đưa tới.

Bởi vì Công Tôn Lệ phát rồ mới dẫn đến Đông Hoang hiện tại tràn ngập nguy hiểm. Một khi đầu nguồn quỷ dị triệt để bộc phát, vậy toàn bộ Đông Hoang có khả năng sẽ bị quỷ dị thôn phệ, đến thời điểm đó một trận đại thanh tẩy liền muốn tiến đến.

Hiện tại xem ra cái Đông Hoang này càng giống như là một cái lồng giam, những người ở bên trong không thể trốn ra được, mà

người bên ngoài cũng vào không xong.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, yên lặng nhìn về phía Mạnh Thiên Chính.

Chỉ nghe ông ta lại mở miệng nói:

"Hôm qua ta đã tự mình đi thăm dò một phen, cái khe hở hư không kia xác thực đã có xu thế sụp đổ."

"Bên trong vô nhân khu, các di chủng, đại hung đều đã bị quỷ dị thôn phệ, vô cùng nguy hiểm."

"Chư vị, một trận đại tai nạn có khả năng liền muốn tiến đến."

Nói đến đây, Mạnh Thiên Chính quét mắt mọi người chung quanh. Lúc này ai nấy đều trầm mặc không nói, tâm tình vô cùng ngưng trọng.

"Bây giờ quỷ dị náo động chỉ phát sinh tại vô nhân khu, tạm thời còn chưa lan đến gần chỗ chúng ta."

"Tuy nhiên đây chỉ là tạm thời mà thôi, một khi có càng nhiều đại hung quỷ dị bị thôn phệ thì cục diện sẽ tiến vào trạng thái mất khống chế, từng bước lan tràn ra toàn bộ Đông Hoang."

"Đến lúc đó chính là một trận tai nạn mang tính hủy diệt, toàn bộ Đông Hoang này không ai có thể chống đỡ nổi."

...

Chương 467 - Mở Ra Hộ Sơn Đại Trận

Nghe Mạnh Thiên Chính nói xong Lâm Thanh Trúc lập tức chấn động, ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Trong đầu nàng suy tư một phen, nếu như quỷ dị thôn phệ toàn bộ vô nhân khu, vậy đám hung thú ở trong đó liền sẽ chạy ra gây tai họa cho toàn bộ Đông Hoang.

Đến lúc đó nhân gian chính là một cái luyện ngục, là tử vong luyện ngục. Mà những Tiên gia thánh địa như Bổ Thiên giáo cũng không cách nào trốn thoát, sẽ bị hung thú công kích rất nguy hiểm.

Một khi thú triều bộc phát, toàn bộ Tần Xuyên có khả năng đều muốn bị vây quanh, đến thời điểm đó Bổ Thiên giáo cũng sẽ trở thành đối tượng bị công kích.

Bởi vì vị trí của Tần Xuyên tương đối gần thành Quảng Lăng, cho nên cũng rất dễ dàng trở thành đối tượng bị công kích.

Lâm Thanh Trúc hiện tại rất hoảng sợ, các sơn mạch khác thì nàng không biết rõ, nhưng tình huống của Tử Hà phong thì nàng lại rất rõ ràng.

Bây giờ sư tôn không ở đây, Tử Hà phong liền không có người tọa trấn, chỉ có ba người các nàng.

Một khi Tử Hà phong bị công kích, nếu chỉ dựa vào ba người các nàng thì Tử Hà phong có khả năng sẽ là nơi thứ nhất bị công phá.

Trong đầu Lâm Thanh Trúc cực tốc suy tư một phen, tựa hồ đã

hạ một quyết tâm.

Tử thủ!

Trong lòng nàng gấp gáp suy nghĩ đối sách.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Thanh Trúc thở ra một hơi, cũng coi như là đã nghĩ thông suốt.

Dựa theo ý tứ của chưởng giáo sư bá, khoảng cách bây giờ đến khi tình thế mất khống chế vẫn còn có một đoạn thời gian. Vừa vặn nàng hiện tại đã là Vô Cự cửu phẩm viên mãn, tâm cảnh cũng đã đầy đủ.

Nàng chỉ cần thừa dịp này bế quan một phen thì liền có thể xung kích Thần Tàng cảnh, đến lúc đó cơ hội nàng giữ vững Tử Hà phong hẳn là lớn hơn một chút. Huống chi nàng còn có một lá át chủ bài làm đòn sát thủ cơ mà.

So với Lâm Thanh Trúc, Liễu Như Yên lúc này sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch. Bởi vì so với Tử Hà phong thì Thiên Thủy phong hình như lại càng dễ gặp nạn hơn.

Nguyên do Tử Hà phong có vị trí địa lý tương đối cao, dễ thủ khó công. Mà nó còn có trận pháp do năm đó Huyền Thiên đạo nhân đã thiết lập ra, về sau Diệp Thu lại cải tiến một phen, cho nên khả năng phòng thủ cũng mạnh hơn Thiên Thủy phong nhiều.

Mà hiện tại Thiên Thủy phong có khả năng sẽ rất khó khăn, bởi vì Minh Nguyệt không ở đó, nếu chỉ dựa vào mấy vị trưởng lão và đám đệ tử môn hạ thì căn bản không có khả năng phòng thủ được. Một khi xuất hiện đại hung có thực lực Giáo chủ cảnh trở lên đột kích, vậy liền ổn thỏa hủy diệt Thiên Thủy phong.

Mạnh Thiên Chính nói ra những lời kia để cho toàn trường đều yên tĩnh trở lại.

Nhìn xem bọn hắn từng người biểu lộ bộ dáng ngưng trọng, Mạnh Thiên Chính tiếp tục nói:

"Vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, kể từ hôm nay ta quyết định mở ra hộ sơn đại trận."

"Các đệ tử, nếu như không có chuyện đặc biệt thì không được xuống núi. Đệ tử nào đã ra Bên ngoài lịch luyện thì toàn bộ trở về, không thể lưu lại bên ngoài."

"Ngoại trừ hộ sơn đại trận ra, tất cả mạch cũng phải mở ra đại trận để làm hai tầng phòng ngự."

Lời này vừa nói ra, đám người liền vội vàng đáp lại.

"Tuân lệnh pháp chỉ của chưởng giáo."

Sau khi an tĩnh một hồi, Tề Vô Hối lại nói: "Sư huynh, vậy thu đồ đại điển đầu xuân năm sau làm sao bây giờ?"

Hiện nay bọn hắn đang rất mong chờ cái thu đồ đại điển này để bổ sung mầm non tài năng mới. Chẳng ai ngờ rằng lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, quả thật để cho bọn hắn có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Còn tốt là bọn hắn đã phát hiện sớm, nếu như đến lúc họa loạn mà mới phát hiện thì có khả năng bố trí không kịp.

Điều khiến cho mấy vị thủ tọa tương đối để ý chính là, đầu xuân sang năm Bổ Thiên giáo tổ chức một lần thu đồ đại điển long trọng nhất đến cùng còn có thể cử hành hay không?

Nếu như cử hành không được thì hạng nhất ở đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn lần này xem như uổng phí.

Thanh danh đều đánh ra ngoài nhưng kết quả một vị đệ tử cũng không thu được, vậy còn nghĩa lý gì?

Mạnh Thiên Chính cũng là trầm tư một chút, sau đó nói:

"Ừm, thời gian hẳn là còn kịp, cứ đúng hạn mà cử hành đi."

"Ta đã để cho mấy vị trưởng lão tiến về vô nhân khu thăm dò tình huống, và được biết hiện nay nơi đó vẫn còn ổn định."

"Vừa vặn thừa dịp đoạn thời gian này các ngươi cố gắng bố trí một phen, có thể bảo trụ truyền thừa hay không liền xem các ngươi làm thế nào."

"Vâng!"

Đám người cùng nhau hô lên, từng người mang thần sắc ngưng trọng quay trở về sơn mạch của mình.

Hội nghị thủ tọa thất mạch lần này cũng coi như kết thúc.

Lâm Thanh Trúc giờ phút này cả người đều là vẻ mê man, thẳng đến khi trở về Tử Hà phong thì nàng mới tỉnh hồn lại.

Chương 468 - Hạ Quyết Tâm

Lâm Thanh Trúc vội vàng trở về Tử Hà phong, trực tiếp tiến vào Càn Thanh điện, Triệu Uyển Nhi rất nhanh liền mang tiểu Linh Lung đi đến.

Gặp Lâm Thanh Trúc nhíu chặt lông mày, Triệu Uyển Nhi liền hỏi: "Sư tỷ, phát sinh đại sự gì sao?"

Nàng chưa bao giờ thấy qua Lâm Thanh Trúc xuất hiện vẻ mặt lo lắng như thế, trong lòng nàng lập tức toát ra ý nghĩ không tốt.

Lâm Thanh Trúc cũng không có giấu diếm mà nói rõ với Triệu Uyển Nhi chuyện vừa mới phát sinh tại Ngọc Thanh điện.

Nghe xong sắc mặt Triệu Uyển Nhi lập tức trắng bệch, trong lòng nàng cũng mười phần rõ ràng một khi cái họa loạn này bộc phát, toàn bộ Đông Hoang sẽ là một cái tràng cảnh hoang phế.

"Sư tỷ, vậy chúng ta bây giờ nên làm cái gì? Sư tôn lúc này còn chưa xuất quan, nếu chỉ dựa vào ba người chúng ta thì có thể thủ được Tử Hà phong sao?"

Lâm Thanh Trúc cũng là vô cùng đau đầu, nàng nhìn thoáng qua bài vị của lịch đại tổ sư mà hạ quyết tâm, nói:

"Thủ không được cũng phải thủ. Bất kể như thế nào nơi này cũng là nhà của chúng ta, là đạo thống mà sư tôn đã giao phó đến trong tay chúng ta. Vô luận như thế nào chúng ta cũng không thể bỏ rơi nó."

"Cho dù mất đi tính mệnh thì chúng ta cũng phải bảo vệ Tử Hà phong, trước khi sư tôn xuất quan chúng ta không thể ném đi một

tấc thổ địa của chúng ta."

Nghe được Lâm Thanh Trúc kiên định như vậy, Triệu Uyển Nhi lập tức có chủ tâm, nói: "Tốt, sư tỷ cứ việc phân phó là được, muội cùng Linh Lung nhất định sẽ phối hợp với ngươi thật tốt để bảo vệ Tử Hà phong."

"Đúng đó sư tỷ, có việc gì ngươi cứ nói, Linh Lung sẽ nghe lời." Tiểu Linh Lung không có ý thức được đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cũng mơ hồ đoán được khả năng nàng có thể được đi đánh lộn,l mà trở nên mười phần hưng phấn.

Tiểu Linh Lung đã mấy tháng không đánh ai, cho nên nàng đã sớm ngứa tay ngứa chân không thể chờ đợi.

Nhìn xem Tiểu Linh Lung biểu lộ hưng phấn như thế, Lâm Thanh Trúc cũng là âm thầm cười một tiếng. Nàng suýt nữa quên mất Tử Hà phong vẫn còn có một nhân vật bật hack.

Đến thời điểm đó nếu như các nàng thật sự thủ không được thì sẽ trực tiếp bắt đầu diễn kịch.

Nghĩ tới đây nội tâm Lâm Thanh Trúc có một trận cảm giác tội ác, bởi vì hình như nàng đã nghiện diễn kịch.

Tiểu nha đầu này thật tội nghiệp, có việc gì khó giải quyết cũng đều phải đi đả kích nàng!

Aiii. . . Ta làm như thế có phải có chút quá mức với nàng rồi không?

Lần một lần hai còn được, nhưng diễn nhiều thì tiểu Linh Lung có khả năng sẽ không còn tin các nàng.

Nhưng mà còn tốt là tuổi của nàng vẫn còn quá nhỏ, tạm thời nàng còn có thể bị lừa một chút, chờ đến khi nàng lại lớn thêm thì đoán chừng liền không dễ bị lừa.

Sau khi trầm tư một lát, Lâm Thanh Trúc cuối cùng quyết đoán nói: "Tốt, ta đại khái đã biết rõ nên làm như thế nào."

Sau đó nàng đứng dậy đi đến phía trước bài vị của lịch đại tổ sư, cung kính dâng lên ba nén hương.

Lâm Thanh Trúc cúng bái một phen rồi xoay người lại, nói: "Uyển Nhi, đi theo ta mở ra hộ sơn đại trận của Tử Hà phong."

"Vâng."

Liên quan tới chuyện hộ sơn đại trận Triệu Uyển Nhi đã biết đến. Trận pháp này dưới tình huống bình thường sẽ không mở ra, chỉ có khi sơn mạch gặp phải nguy hiểm thì thủ tọa sẽ tự mình mở ra, những người khác căn bản không có quyền lợi này và cũng không biết mở như thế nào.

Lâm Thanh Trúc làm người thừa kế chức vị thủ tọa cho nên nàng liền có tư cách này, vả lại Diệp Thu đã dạy cho nàng mở ra hộ sơn đại trận như thế nào.

Ba nàng rời khỏi Càn Thanh điện, đi tới một tấm bia đá trên đỉnh núi.

Lâm Thanh Trúc biểu lộ ngưng trọng tiến gần tấm bia đá, chậm rãi lấy ra Tử Hà kiếm cắm vào phía trên tấm bia đá.

Nàng lập tức thôi động linh lực toàn thân, một cỗ lực lượng cường đại liền rót vào bên trong tấm bia đá.

Chỉ thấy một đạo hào quang tử sắc phóng lên tận trời, sáng chói không gì sánh được. Tiểu Linh Lung thấy vậy mà hai mắt sáng lên, không nhịn được hô to.

"Oa, thật là xinh đẹp."

Theo một đạo lực lượng cường đại khuếch tán ra ngoài, trong

chốc lát một đạo kết giới tử sắc đã bao lại toàn bộ Tử Hà phong.

Sau khi đạo kết giới tử sắc này hoàn toàn rơi xuống, hộ sơn đại trận đã chính thức mở ra.

Lúc này trên bầu trời có một đạo kiếm ý kinh khủng cuốn lên mây đen dày đặc, toàn bộ Bổ Thiên giáo cũng bị dị động bất thình lình này chấn kinh mà nhao nhao cảm thán.

"Đây chính là hộ sơn đại trận của Tử Hà phong sao? Quả nhiên là rất kinh khủng."

"Bên trong trận pháp kia lại còn ẩn chứa một đạo kiếm ý khủng bố của Diệp sư thúc. Với kiếm thế kinh khủng như vậy thì sợ là ngay cả hung thú cấp bậc Giáo chủ cảnh cũng khó có thể công phá."

Kiến thức đến đạo kiếm ý kinh người này, nội tâm mọi người cũng là một trận hâm mộ.

Nếu như bọn hắn cũng có loại hộ sơn đại trận như vậy để phòng ngự thì sẽ bớt lo lắng hơn nhiều, chỉ tiếc là bọn hắn không có.

Chương 469 - Khô Lâu Huyết Sắc

Theo Mạnh Thiên Chính hạ xuống một đạo pháp chỉ, tất cả đệ tử các mạch cũng bắt đầu bận rộn, sớm làm chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt.

Ai cũng không biết rõ tương lai sẽ phát sinh chuyện kinh khủng gì, cho nên chỉ có thể tận khả năng làm đủ chuẩn bị, chỉ có như vậy mới có cơ hội sống sót.

Lúc này bên trên Tử Hà phong, sau khi Lâm Thanh Trúc đem Tử Hà kiếm cắm vào tấm bia đá, nàng ngẩng đầu nhìn xem bầu trời kiếm ý tung hoành mà trong lòng vô cùng vui mừng.

"Không nghĩ tới hộ sơn đại trận của Tử Hà phong chúng ta vậy mà kinh khủng như thế."

"Xem ra sư tôn lưu lại đòn sát thủ kia hẳn là không cần dùng."

Trong lòng nàng kích động thầm nghĩ, tuy nhiên vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, do đó nàng vẫn quyết định trước tiên bế quan một đoạn thời gian để xung kích Thần Tàng cảnh. Không thì đến thời điểm đại nạn mà nếu như phát sinh dị biến thì liền phiền toái.

Bây giờ tất cả sơn mạch của Bổ Thiên giáo đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ đến khi một trận tai nạn giáng xuống mà thôi.

Cùng lúc đó, khắp các nơi trên Đông Hoang, từng cái Tiên gia thánh địa tựa hồ cũng cảm ứng được dấu hiệu đại kiếp sắp đến, cho nên bọn họ cũng bắt đầu đóng chặt sơn môn, khai mở pháp

trận.

Về phần những vương triều, gia tộc, bình dân bách tính trong nhân gian thì không có chút nào ý thức được mình sắp phải nghênh đón một trận hủy diệt, do vậy bọn họ vẫn như cũ làm việc rất vui vẻ.

Theo thời gian từng chút lại từng chút trôi qua.

Một tháng sau, vào lúc tờ mờ sáng, tại vô nhân khu bỗng nhiên xuất hiện một cột khói đặc.

Sau đó có nột tiếng rống to kinh thiên vang vọng trăm dặm Hoang Nguyên. Tại bên trên cánh đồng hoang, đám thợ săn đang ngủ ngoài trời trong nháy mắt đã bị bừng tỉnh, vội vàng từ trong lều vải bò ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Mau nhìn kìa, đó là cái gì thế?"

Các thợ săn khác cũng nhao nhao từ trong lều bò ra, ngẩng đầu nhìn xem bầu trời. Chỉ thấy trên trời đang hiện ra một cái khô lâu huyết sắc, phảng phất như Tử Thần đến từ địa giới Cửu U đang nhìn chăm chú vào toàn bộ Đông Hoang.

Thời khắc này, tất cả mọi người đã bị hù cho sắc mặt tái nhợt, đi đứng không vững.

"Đây. . . Đây là cái đồ vật gì? Ngày tận thế đã tới sao?" Có thợ săn run run hỏi, khi nhìn xem cái khô lâu huyết sắc kia mà hắn hoàn toàn ngây dại.

Nội tâm ai nấy đều muốn chạy, nhưng hoàn toàn bước không nổi, phảng phất như có ma lực gì đó khiến cho bọn họ không cách nào bước ra một bước.

Bọn họ chỉ là thợ săn tại thôn trang phụ cận, nơi nào thấy qua loại tràng diện này.

Giờ khắc này, trăm dặm Hoang Nguyên là một mảnh rung chuyển, tất cả hung thú giấu ở bên trong hoang nguyên đều bị hù cho chạy trốn tứ phía.

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người lập tức luống cuống, trong lúc bối rối có người hô to: "Thất thần làm gì, chạy mau đi."

Sau khi tỉnh táo lại, đám thợ săn mới kịp phản ứng. Nguyên bản chân bước không ra cũng lập tức vung chân chạy vội.

Loại sợ hãi có nguồn gốc từ sâu trong tâm đã khiến cho tiềm lực trong thân thể bọn họ được khai triển đến cực hạn, y như đám chuột đen to lớn đang chạy vội bên trên Hoang Nguyên vậy.

Bọn họ toàn lực gia tốc, vốn cho rằng có thể trốn qua một kiếp thì chợt phát hiện, cái khô lâu huyết sắc kia đột nhiên há miệng hút một cái.

Trong chốc lát, một cỗ hấp lực kinh người truyền đến, đám thợ săn khống chế không nổi thân thể mà hướng phía sau bay đi.

"Không. . . Ta không muốn chết."

Bọn họ giãy dụa, gào thét, tràng diện cực kỳ hỗn loạn

Cái khô lâu huyết sắc kia vô cùng cường đại. Miệng nó há ra hợp lại tựa như là thiên địa phun ra nuốt vào vậy.

Trên trăm dặm Hoang Nguyên, tất cả sinh vật đều bị nó một ngụm nuốt vào.

"Toàn bộ. . . đều chết hết."

"Đến cùng đó là cái giống gì? Phù. . . Thật là đáng sợ."

Lúc này, tại bên ngoài Hoang Nguyên, có mấy người may mắn tránh thoát một kiếp đang trốn ở trong góc, miệng lớn thở phì phò, run lẩy bẩy nói.

Bọn hắn chính mắt nhìn thấy một trận đại đồ sát vô cùng huyết tinh này mà nội tâm cảm thấy sợ hãi bất an, đi đứng trở nên run rẩy.

Còn tốt là bọn hắn ở cách khá xa, không phải vậy thì một đợt bộc phát vừa rồi bọn hắn sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Cả đám vốn đang dự định quan sát ngắm nhìn, ai có thể nghĩ...

"Hắt xì!!!"

Tại chỗ sâu của vô nhân khu đột nhiên truyền tới một âm thanh hắt xì, trong nháy mắt sóng cao vạn trượng, cuồng phong quét sạch, lực lượng kinh khủng lập tức đem toàn bộ Hoang Nguyên san thành bình địa.

"Định mệnh."

Nhìn xem từng tòa đại sơn trong nháy mắt đã bị san bằng, mấy người trốn ở nơi hẻo lánh liền bị hù cho không dám thở mạnh.

Đây rốt cuộc là tồn tại kinh khủng gì? Chỉ một cái hắt xì mà lại tạo thành lực phá hoại khủng khiếp như vậy!

"Mẹ nó, không muốn chết thì chạy mau." Có người mắng to một câu.

Tên này cũng không dám dừng lại mà từ trong rừng chạy ra, lao thẳng đến thành Quảng Lăng mà đi.

Những người còn lại trông thấy một màn này cũng không dám ở lại nữa mà vác giò trực tiếp chạy.

Đối mặt với loại tồn tại kinh khủng này thì bọn hắn nào có gan

khiêu khích, lúc này không chạy thì sau một khắc người chết chính là bọn hắn.

Chương 470 - Lòng Người Bàng Hoàng

Ngay sau khi đám thợ săn từ trong rừng chạy ra, khô lâu huyết sắc trên trời bỗng nhiên mở ra đôi mắt đỏ ngầu như là đèn lồng khổng lồ của nó.

Khô lâu huyết sắc đưa mắt nhìn xem đám thợ săn bỏ chạy nhưng cũng không đuổi tận giết tuyệt, mà nó chỉ lạnh lùng nhìn xem bọn hắn rời đi, sau đó quay trở về vô nhân khu.

Ai cũng không biết rõ tại chỗ sâu của vô nhân khu có đồ vật đáng sợ gì, còn có một cái hắt xì vừa rồi đến cùng là ai đánh ra?

Vẻn vẹn chỉ là một cái hắt xì mà có thể đem toàn bộ Hoang Nguyên san thành bình địa, cái lực tàn phá này thật sự quá kinh khủng. Liền xem như cự đầu Phong Vương cảnh muốn làm được trình độ phá hoại này thì cũng phải tốn hao chút lực lượng chứ không đơn giản chỉ hắt xì như vậy.

Hôm nay trận biến cố này rất nhanh liền truyền khắp hơn phân nửa Đông Hoang, nguyên bản một mảnh Đông Hoang an hoà trong nháy mắt đã trở nên khẩn trương lên.

Tất cả mọi người đều sợ hãi bất an, bắt đầu tìm kiếm chỗ dựa vào. Ai cũng biết rõ trận biến động hôm nay chính là dấu hiệu báo trước của đại kiếp sắp đến.

Chỉ ngắn ngủi hai ngày thời gian mà ba đại vương triều rất nhanh liền làm ra hưởng ứng, bọn họ phái ra đại lượng quân đội hướng về biên hoang trấn thủ thành trì.

Tuy nhiên chỉ dựa vào lực lượng của bọn họ thì làm sao có thể ngăn cản được loại đồ vật kinh khủng kia.

Bởi vậy ba đại vương triều lại lần nữa liên hợp, hướng về tất cả tiên gia thánh địa tại Đông Hoang khởi xướng lời giúp đỡ, mong được các tu sĩ ra sức bảo vệ nhân gian thái bình.

Nhưng số thánh địa đến ứng cứu ít càng thêm ít, mà lại đại đa số đều là một chút tiểu Thánh địa.

Lúc này, tại bên trong thành Quảng Lăng, lòng người bàng hoàng, từng cái quán rượu ngồi lít nha lít nhít người đang nghị luận về chuyện này.

"Các ngươi nghe nói gì chưa, mấy ngày trước đây có người tại biên giới vô nhân khu nhìn thấy một cái khô lâu huyết sắc mười phần kinh khủng."

"Nó chỉ vẻn vẹn cắn một ngụm mà liền nuốt vào trên trăm vạn sinh linh, thực lực của nó ít nhất cũng là Chí Tôn cảnh đỉnh phong, ngày cả Phong Vương cảnh cũng đều có thể."

Trên bàn rượu, một tráng hán cao giọng nói, sắc mặt hết sức khó coi.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ quán rượu lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều nhao nhao vây quanh hắn.

"Làm sao có thể? Thế gian này còn có loại cường giả như vậy sao?" Có người không tin mà bắt đầu hoài nghi, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Lại có một tên tráng hán khác nói ra:

"Đây coi là cái gì. Ngoại trừ khô lâu huyết sắc ra thì còn có tồn tại càng kinh khủng hơn. Tại chỗ sâu của vô nhân khu đang ẩn giấu một vị cường giả bí ẩn, chỉ vẻn vẹn một cái hắt xì mà hắn

liền đem trăm dặm Hoang Nguyên trực tiếp san thành bình địa."

"Thế gian này cường giả có thể làm được loại trình độ này thì ít nhất cũng là Phong Vương cảnh, nói không chừng đã đạt tới Đại Đế."

"Cái gì?!!"

Nghe vậy tất cả mọi người lập tức khẩn trương lên.

Cái Đông Hoang này đã bao nhiêu năm chưa từng sinh ra Đại Đế, bây giờ vậy mà đột nhiên xuất hiện một vị, hơn nữa nhìn xem tình thế thì tựa như là vì diệt thế mà đến.

Hiện tại hắn mặc dù còn chưa có xuất hiện, nhưng hắn chỉ hắt xì một cái mà liền để cho toàn bộ Đông Hoang lòng người bàng hoàng, vậy có thể thấy được trình độ kinh khủng của hắn.

"Trời ạ, đây là diệt thế đại kiếp a."

"Khó trách tại sao gần đây vương triều Ly Dương lại đột nhiên phái ra nhiều quân đội đóng quân ở thành Quảng Lăng như vậy, thì ra là do có náo động lớn tiến đến."

Có người mở miệng cảm thán, trong lòng cũng là đang nghĩ làm thế nào tránh thoát trận tai nạn này.

Có người khác nói ra:

"Các ngươi phát hiện gì không, khi trận động loạn này còn chưa bắt đầu thì đã có rất nhiều Tiên gia thánh địa đều không hẹn mà cùng lựa chọn đóng lại sơn môn."

"Một chút đại gia tộc càng là không tiếc trọng bảo mà bỏ việc nhà tự mình đưa lên thánh địa."

"Bọn hắn tựa hồ là đã sớm cảm ứng được đại kiếp sắp đến nên vô cùng ăn ý."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây càng thêm bàng hoàng, trong lòng ngày càng tin chắc đại kiếp thật sự sắp đến.

Nếu không những tiên gia thánh địa kia vì cái gì đều đóng lại sơn môn?

Lấy thực lực của bọn hắn khẳng định là không cần e ngại những người khác công kích, chỉ có dạng đại kiếp này mới có thể để cho bọn hắn lựa chọn đóng cửa không ra mà thôi.

Chương 471 - Tìm Chỗ Dựa

Một tên tráng hán bỗng nhiên ngồi liệt trên mặt đất, chết lặng nói ra: "Xong. . . Mẹ Trư Cương nhà ta sinh con trai, ta còn muốn lấy hai khối tiền năm nay kiếm lời để đi một chuyến Di Xuân lâu uống hoa tửu, xem ra không đi được rồi."

Chỉ nghe hắn ủ rũ cúi đầu nói một câu, lập tức dẫn tới những người khác chửi rủa.

"Bà mẹ ngươi. Đây là thời điểm gì mà ngươi còn muốn đi dạo gánh hát? Nếu ngươi có nhiều tinh lực như vậy thì vẫn là trước hết suy nghĩ phải làm sao tránh thoát một kiếp này đi." Một nam thanh niên hung tợn mắng mỏ, sau đó lại nói: "Đại kiếp tiến đến, người người cảm thấy bất an, ai cũng không để ý tới ai. Muốn sống sót thì chỉ có một cái biện pháp, đó chính là. . ."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây lập tức bị hấp dẫn tới. Hiện tại không có chuyện gì càng trọng yếu hơn so với chuyện này.

Một khi đại kiếp bộc phát, dựa vào năng lực người phàm như bọn hắn thì căn bản không có tư cách sống sót.

"Đó chính là cái gì, ngươi mau nói đi." Có người không kịp chờ đợi mà vội vàng hỏi.

Chỉ nghe người tuổi trẻ kia đắc ý nói ra:

"He he he, các ngươi thì ta không biết rõ, nhưng cha ta đã khai thông quan hệ, đưa ta đến Thiên Trì thánh địa để tu hành."

"Thiên Trì thánh địa nói như thế nào cũng là thánh địa số một

số hai tại Đông Hoang, nội tình của bọn họ phi thường cường đại, thực lực không thể coi thường."

"Chỉ cần ta lên núi, dù cho ta chỉ là một tên đệ tử tạp dịch thì ta cũng có thể có cơ hội sống sót rồi."

Nghe đến đó, rất nhiều người đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

"Đúng vậy a. Ta làm sao lại không nghĩ đến cái này nhỉ?" Lúc này, tại bên trong nơi hẻo lánh, có một nam thanh niên bỗng nhiên vỗ cái bàn, quát to một tiếng.

Đám người lập tức lại nhìn qua, hỏi: "Ngươi nghĩ đến cái gì?"

Chỉ nghe thanh niên kia mở miệng nói: "Chư vị, có phải các ngươi đã quên một kiện đại sự rồi không?"

Đám người không hiểu, nhao nhao nhìn về phía hắn, không biết rõ hắn muốn nói cái gì.

Nam thanh niên kia mỉm cười, tỏ ra thần thần bí bí một phen rồi cười nói: "Ha ha ha, nếu như ta không có nhớ lầm thì sau khi đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn kết thúc, đầu xuân năm sau tất cả đại tiên gia thánh địa đều sẽ cử hành thu đồ đại điển. Tính toán thời gian cũng liền một tháng sau. Nếu như các vị muốn sống sót thì lần thu đồ đại điển này là một cái cơ hội."

Nghe vậy tất cả mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nội tâm vui mừng.

"Á đù, kém chút nữa ta quên mất chuyện này rồi."

"Bây giờ đại kiếp tiến đến, người người đều cảm thấy bất an, nếu chỉ dựa vào những vương triều sĩ binh kia thì căn bản không gánh nổi nhóm chúng ta. Ai muốn sống thì cơ hội duy nhất chính là tìm kiếm tiên sơn thánh địa làm ô dù."

Hiện tại một trận nghị luận đã nổ ra vô cùng náo nhiệt.

Náo động tại vô nhân khu trước đó còn không tính là quá nghiêm trọng, cũng không biết rõ cái khô lâu huyết sắc kia vì cái gì mà vẫn chưa đi ra lần nữa.

Mấy ngày sau khi nuốt vào những sinh linh kia thì nó liền trở nên yên lặng, tựa hồ đang tiêu hóa mà không tiếp tục phát động công kích đối với Đông Hoang.

Hiện tại phiền phức duy nhất chính là những hung thú bạo động chạy ra khỏi vô nhân khu, chúng đi khắp nơi công thành chiếm đất, chấn kinh tất cả mọi người.

Hiện trường nghị luận một lát thì bỗng nhiên có người hỏi: "Các ngươi nói xem đối mặt với dạng đại kiếp này thì loại tiên gia thánh địa gì có thể bình yên vô sự mà vượt qua?"

Vấn đề này vừa nhấc lên thì trong nháy mắt liền dẫn tới nghi vấn.

Tiên gia thánh địa thì không có vấn đề, vấn đề là làm sao chọn được nơi an toàn nhất?

Cơ hồ mỗi một cái Tiên gia thánh địa càng cường đại thì đều sẽ bố trí khảo hạch thu đồ càng nghiêm ngặt. Cho nên nếu như bản thân ngươi không đủ điều kiện thì sẽ không thể nào thông qua khảo nghiệm, vậy ngươi căn bản không có tư cách tiến vào. Cho dù là đệ tử tạp dịch thì hiện tại cũng cần có chút thiên phú.

"Dựa theo tình hình hiện nay mà nói, tiên gia thánh địa có thực lực mạnh nhất hẳn là Bổ Thiên giáo." Một nam thanh niên biểu lộ ngưng trọng nói.

Hắn cũng đang có ý nghĩ muốn lên Bổ Thiên giáo tham gia khảo hạch.

Nghe hắn nói vậy thì đám người vội vàng phụ hoạ:

"Không sai, Bổ Thiên giáo hiện tại có khí vận đang thịnh, hẳn là có thể tránh thoát đại kiếp nạn này."

"Mà lại trong lần đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn vừa qua Bổ Thiên giáo đã đoạt hạng nhất, cho nên thực lực của bọn hắn mạnh mẽ không thể nghi ngờ."

"Không chỉ có như thế, các ngươi có nhớ Bổ Thiên giáo còn có một vị cường giả tuyệt đỉnh, có danh xưng Bạch Y Kiếm Tiên, Diệp Thu, Diệp chân nhân không?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lập tức kích động. Bởi vì đại danh của Diệp Thu hiện tại toàn bộ Đông Hoang ai cũng đã nghe nói qua.

Hắn không chỉ có kiếm pháp siêu quần, có danh xưng Kiếm Tiên, mà thực lực của hắn càng là vượt qua Thái Sơn Bắc Đẩu thế hệ trước.

Ngay cả Cố Kiếm Sưởng của Chí Tôn điện ban đầu ở Vân Đỉnh sơn cũng bại dưới tay Diệp Thu trong hai trận giao đấu liên tục. Thậm chí ông ta còn kém chút nữa bị Diệp Thu một kiếm giết chết.

Chương 472 - Chuẩn Bị Đường Lui

"Ta nghe nói Diệp chân nhân từ sau khi đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn lần trước kết thúc, lúc trở lại Tử Hà phong hắn liền bế quan."

"Hắn sẽ không đột phá Phong Vương cảnh rồi chứ?"

Tin tức này vừa được đề ra tất cả mọi người ở đây lập tức giật mình, ngây ngẩn cả người.

"Không thể nào? Hắn còn trẻ như vậy mà liền tiếp xúc đến Phong Vương cảnh rồi sao?" Có người nghi ngờ hỏi.

Có người thì tán đồng, nói: "Không phải là không có loại khả năng này. Diệp chân nhân có Tiên Thiên khí vận gia thân, chính là chân chính thiên tuyển chi nhân, hắn lại có thiên phú dị bẩm, tuổi còn trẻ liền đạt đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong, như vậy hắn có thể đột phá Phong Vương cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Thuyết pháp này vẫn là có rất nhiều người tán đồng mà nhao nhao gật đầu.

"Nếu thật là như vậy thì Bổ Thiên giáo sẽ có được một vị cự đầu Phong Vương cảnh trấn giữ, có thể nói đây là thánh địa có thực lực cường đạ nhất Đông Hoang cũng không sai."

"Nếu như ngay cả Bổ Thiên giáo cũng không qua được cái đại kiếp nạn này, như vậy các thánh địa khác đoán chừng cũng không xong."

Nói đến đây, ánh mắt tất cả mọi người phảng phất nưu trở

nên sáng ngời lên. Nếu như bọn hắn không có nhớ lầm thì mấy tháng trước, Bổ Thiên giáo đã phóng ra tin tức cuối tháng này sẽ tổ chức thu đồ đại điển.

Nghĩ tới đây, không khí hiện trường dần dần yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người bắt đầu suy nghĩ đường đi cho mình.

Bày ở trước mặt bọn hắn là rất nhiều lựa chọn, trong đó cơ hội sống sót lớn nhất chính là Bổ Thiên giáo.

Nhưng lựa chọn tuy nhiều mà bọn hắn có thể thông qua khảo hạch hay không lại là một vấn đề khác.

Càng là thánh địa cường đại thì khảo hạch sẽ càng nghiêm ngặt, cho nên nhất định phải chọn đúng.

Muốn đi vào Bổ Thiên giáo cũng không có vấn đề, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể thông qua khảo hạch, cho dù là vị trí đệ tử tạp dịch thì cũng muốn tốt hơn so với các thánh địa khác.

Cơ hồ trong toàn bộ cảnh nội Ly Dương, tất cả thành trì, quán rượu, nhà trọ đều đang nghị luận về sự tình này.

Không thể nghi ngờ Bổ Thiên giáo chính là lựa chọn tốt nhất, mà đó cũng là lựa chọn khó khăn nhất.

...

Lúc này tại Tiêu gia của thành Quảng Lăng.

Tiêu Chiến vừa mới nghe xong tin tức mà tộc nhân mang về thì liền lâm vào một trận trầm tư.

"Ừm. . . Ngươi thấy thế nào?" Tiêu Chiến nhìn về phía Vương Hải, hỏi.

Chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Tiêu gia, mấy ngày nay đã có không ít gia tộc nhiều lần tìm tới cửa, muốn mượn

Tiêu Chiến làm ván cầu để trực tiếp cùng Tử Hà phong tiếp xúc, nhìn xem có thể đưa dòng dõi trong tộc lên núi hay không.

Nhưng đại đa số đều bị Tiêu Chiến đuổi đi, bởi vì hắn hiện tại cũng tự thân khó đảm bảo, làm sao có thể lo lắng cho bọn hắn. Tiêu gia trên dưới mấy ngàn tính mệnh kia hắn cũng không biết rõ nên giữ được như thế nào.

Nghe thấy Tiêu Chiến hỏi thăm, Vương Hải cũng là sắc mặt nghiêm túc, nói:

"Tộc trưởng, cuộc động loạn này bây giờ tới quá vội vàng, mà thành Quảng Lăng lại ở vào biên hoang, chỉ cách vô nhân khu mấy trăm dặm Hoang Nguyên, một khi náo động bộc phát thì nơi này tuyệt đối là một vùng luân hãm."

"Xem ra cái thành Quảng Lăng này là không thể ngây người lại, chúng ta cần nghĩ biện pháp cùng Tử Hà phong liên hệ một cái, đem dòng dõi trong tộc tạm thời đưa lên núi, chờ trận đại kiếp này ổn định lại rồi chúng ta sẽ trùng kiến gia viên."

Nghe xong Vương Hải phân tích, Tiêu Chiến cũng là gật đầu, nói.

"Ừm. . . Ngươi nói không sai, ta lúc trước cũng nghĩ như vậy. Ngày hôm qua ta đã để cho Dật nhi trước tiên mang một bộ phận cao thủ trong tộc đi lên núi."

"Dật nhi cùng vị thủ tọa mới của Tử Hà phong là Lâm cô nương có quan hệ không tệ, hẳn là sẽ dễ nói chuyện một chút."

Ngoài cửa, Từ lão vội vàng đi tới, nói: "Tộc trưởng, ta đã nghe ngóng rõ ràng, xác thực đúng như ngài dự đoán, tất cả đại gia tộc trong thành Quảng Lăng đều đã riêng phần mình tìm kĩ đường đi."

"Trong đó Lâm gia đi lên Thiên Trì thánh địa, Lý gia đi lên Chí Tôn điện, bọn hắn cũng đã chuẩn bị xong lễ vật, bất cứ lúc nào

cũng có thể lên đường."

Nghe xong Từ lão hồi bẩm, Tiêu Chiến vô lực đập một cái vào ghế, sau đó thở dài một hơi.

"Aiii. . ."

Thành Quảng Lăng này cơ hồ tất cả mọi người đều coi là những gia tộc có địa vị hiển hách sẽ cùng nhau cộng đồng tiến thối khi tai kiếp bộc phát. Nhưng người nào cũng không nghĩ tới lúc kiếp nạn còn chưa bắt đầu thì bọn hắn liền đã sớm thu dọn đồ tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn.

Tiêu Chiến âm thầm hô một tiếng biệt khuất, hắn ngay từ đầu cũng không muốn đi, nhưng lúc hắn nhận được tin tức thì những gia tộc kia đã chuẩn bị chạy trốn. Nếu bọn hắn đều rút lui và chỉ còn lại một mình Tiêu gia thì Tiêu gia làm thế nào có khả năng chống đỡ được.

Thật không có biện pháp, vì sinh tử tồn vong của gia tộc cho nên Tiêu Chiến cũng chỉ có thể tìm kiếm chỗ dựa vào, phải từ bỏ bách tính trong thành.

Cho dù hắn có ngàn lần không nguyện ý thì bây giờ cũng không thể không từ bỏ.

Chương 473 - Cầu Nguyện

"Tộc trưởng, nhóm chúng ta cũng phải nắm chặt thời gian, một khi náo động bộc phát, lại nghĩ đi coi như khó khăn." Vương Hải ở một bên dặn dò.

Tiêu Chiến khoát tay áo, trả lời: "Ừm, ta biết rõ, hiện tại liền chờ Dật nhi bên kia đưa về tin tức. Trước hết để cho một bộ phận tộc nhân thu dọn đồ đi, miễn cho đến thời điểm vội vàng thu dọn không kịp."

...

Lúc này, tại bên trong Ngọc Thanh điện.

"Khô lâu huyết sắc sao?"

Mạnh Thiên Chính cầm trong tay một mảnh giấy, đó là tin tức do trưởng lão mà ông ta phái đi trước đó mới vừa truyền về. Bên trong nói rõ chi tiết sự tình phát sinh tại vô nhân khu trong đoạn thời gian này.

Nghe được khô lâu huyết sắc này chí ít có thực lực Phong Vương cảnh, Mạnh Thiên Chính lập tức cảm giác áp lực tăng gấp bội.

Ông ta nhìn về phía Tử Hà phong, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng vị sư thúc nhỏ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo kia có thể thành công đột phá. Nếu không lần đại kiếp này chỉ sợ Bổ Thiên giáo cũng khó có thể chịu đựng được.

"Sư huynh, thu đồ đại điển còn chưa bắt đầu mà lúc này Tần Xuyên đã là người đông nghìn nghịt. Đại đa số đều bởi vì tham gia

khảo hạch mà tới, còn có một phần là vì phụ thuộc Bổ Thiên giáo chúng ta nên lên núi tị nạn. Vậy chúng ta bây giờ muốn có nên sớm bắt đầu thu đồ đại điển, mở ra sơn môn, đem bọn hắn tiến vào không?" Tề Vô Hối từ ngoài cửa vội vàng đi tới nói.

Mấy ngày qua hắn bề bộn nhiều việc, ngay cả thời gian tu luyện cũng không có. Bởi vì Mạnh Thiên Chính cần giúp đỡ, mà hắn thân là chấp pháp trưởng lão, là người số hai của Bổ Thiên giáo nên khẳng định không thể lười biếng.

Mạnh Thiên Chính trầm tư một chút, giơ tay lên, nói: "Không, thu đồ đại điển phải đúng hạn cử hành, không cần thiết làm trước. Thanh Phong. . ."

Ông ta hướng bên ngoài hô một tiếng, Liễu Thanh Phong vội vàng đi tới, chỉ nghe Mạnh Thiên Chính nói ra: "Ngươi đi thông tri cho tất cả sư thúc các mạch, một tháng sau cứ đúng hạn cử hành thu đồ đại điển."

"Đệ tử lĩnh mệnh." Liễu Thanh Phong cung kính hành lễ, thối lui ra khỏi Ngọc Thanh điện.

Sau khi phân phó xong, Mạnh Thiên Chính nói với Tề Vô Hối: "Sư đệ, sự tình nhập môn khảo hạch ta giao cho ngươi đến xử lý đi."

"Minh bạch." Tề Vô Hối đáp ứng một tiếng, sau đó cũng thối lui ra khỏi Ngọc Thanh điện.

Sau khi Tề Vô Hối rời đi, Mạnh Thiên Chính một mình một người bay đến Tử Hà phong.

Nhìn xem hộ sơn đại trận cùng phía sau núi tản ra một cỗ hào quang màu tím, trong lòng ông ta một trận phiền muộn, nói: "Sư đệ, lần này Bổ Thiên giáo chúng ta có thể kháng trụ được một kiếp này hay không thì phải xem ngươi rồi..."

Nói xong Mạnh Thiên Chính liền quay người rời đi.

Cùng lúc đó, phía sau Tử Hà phong bỗng nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn. Chỉ thấy cả ngọn núi run rẩy, trong sơn động đóng chặt đi ra một đạo thân ảnh áo trắng.

Không phải ai khác mà chính là Lâm Thanh Trúc tại đoạn thời gian trước bế quan xung kích Thần Tàng ngũ cảnh.

Cảm nhận được khí tức của nàng phá quan mà ra, Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung vội vàng bay tới.

"Sư tỷ, ngươi đột phá ngũ cảnh rồi sao?" Nhìn xem Lâm Thanh Trúc trước mặt có khí chất bất phàm, Triệu Uyển Nhi kinh ngạc hỏi.

Nàng có thể cảm giác được Lâm Thanh Trúc lúc này có khí tức phi thường cường đại, so với trước đó còn cường đại hơn mấy lần.

Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng khoát tay, cảm thụ thể nội có lực lượng bàng bạc mà nội tâm cũng là vui mừng.

"Ừm, may mắn đột phá, đáng tiếc bế quan mấy tháng mà ta chỉ miễn cưỡng có thể đạt đến Thần Tàng nhị phẩm."

Mặc dù nàng không có đạt tới ngũ phẩm viên mãn, nhưng trong lòng nàng đã rất thỏa mãn.

Có thực lực Thần Tàng nhị phẩm này rồi thì chuyện kế tiếp Lâm Thanh Trúc cũng liền dễ làm hơn rất nhiều. Sư tôn lưu lại đòn sát thủ kia nàng cũng có thể sử dụng.

"Được rồi, trở lại chuyện chính đi, ta bế quan mấy ngày qua có phát sinh đại sự gì không?" Sau khi tỉnh táo lại, Lâm Thanh Trúc vội vàng hỏi.

Nàng rất sợ trong đoạn thời gian mình bế quan Tử Hà phong

lại bị công kích, cho nên nàng mới không kịp chờ đợi mà xuất quan như thế.

Không thì nàng sẽ lại bế quan thêm một đoạn thời gian, nói không chừng nàng còn có thể nhất cử đạt tới Thần Tàng tam phẩm.

Bởi vì lần trước tại Vân Đỉnh sơn nàng đã đạt được không ít khí vận, cho nên cảm ngộ rất sâu. Mặc dù cuối cùng bởi vì thất bại mà bị tước đi một nửa khí vận nhưng cũng đã đầy đủ.

Nghe được Lâm Thanh Trúc hỏi thăm, Triệu Uyển Nhi vội vàng nói: "Có sự tình rất lớn đã xảy ra. Sư tỷ, nơi này không phải địa phương nói chuyện, nhóm chúng ta đi về trước đi."

Nghe được lời này, Lâm Thanh Trúc liền nhướng mày, trong lòng có loại dự cảm bất tường.

Chương 474 - Tiêu Dật Bị Ngăn Cản

Ba nàng rất nhanh liền trở lại Càn Thanh điện, cũng không đợi Lâm Thanh Trúc hỏi thăm, Triệu Uyển Nhi liền cáo tri cho nàng sự tình lưu truyền sôi sùng sục trong đoạn thời gian này tại Đông Hoang.

Nghe được những việc này, Lâm Thanh Trúc cũng trở nên khẩn trương lên, nàng đột nhiên có cảm giác vô lực.

Lâm Thanh Trúc vốn cho rằng Thần Tàng cảnh đã đủ, ai ngờ bỗng nhiên lại xuất hiện một cái cái khô lâu huyết sắc có thực lực Phong Vương cảnh.

Đây là loại tồn tại kinh khủng gì?

"Xem ra sư tôn tiên đoán về một trận đại thanh tẩy thật sự muốn tới rồi." Lâm Thanh Trúc mang sắc mặt nghiêm túc nói.

Nàng không khỏi nhớ tới đêm hôm đó Diệp Thu đã cố ý gọi nàng đến bên người dặn dò những lời kia.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc vô cùng lo lắng, nếu như sự tình cứ một mực phát triển tiếp như thế, vậy tương lai sẽ biến thành tình trạng gì thật khó mà tưởng tượng.

Hai nàng đang thương nghị thì bên ngoài truyền đến giọng nói của Liễu Thanh Phong.

"Lâm sư muội, là ta, phiền phức ngươi đem trận pháp mở ra một chút."

Lâm Thanh Trúc nghe thấy giọng nói này thì lập tức nhướng mày, vội vàng đi ra Càn Thanh điện, phát hiện Liễu Thanh Phong đang đứng ở bên ngoài trận pháp.

Hắn lúc này đang bị mấy đạo kiếm khí chỉa vào, động cũng không dám động, hết sức xấu hổ.

"Đại sư huynh, sao ngươi lại tới đây?" Trông thấy một màn buồn cười này, Lâm Thanh Trúc cũng là không nhịn được mà cười cười, sau đó lập tức đem trận pháp mở ra để cho Liễu Thanh Phong đi vào.

Liễu Thanh Phong đi vào mà trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn xem hộ sơn đại trận, hắn không khỏi có chút giật mình vì không nghĩ tới trận pháp của Tử Hà phong vậy mà kinh khủng như thế, vừa rồi hắn không cẩn thận xông tới mà suýt chút nữa liền dát.

Hôm nay Liễu Thanh Phong xem như mất mặt, một màn lúng túng như thế mà còn bị ba vị sư muội nhìn thấy. Sau này uy nghiêm của Đại sư huynh như hắn đoán chừng sẽ không còn.

"Phù. . ."

Sau khi được hóa giải nguy cơ, Liễu Thanh Phong cũng là nới lỏng một hơi, nói ra thông báo của chưởng giáo.

"Chưởng giáo sư tôn có lệnh, một tháng sau đúng hạn cử hành thu đồ đại điển, mời Tử Hà phong có mặt đúng giờ."

"Được, Tử Hà phong chúng ta nhất định sẽ có mặt." Lâm Thanh Trúc gật đầu đáp ứng, gặp Liễu Thanh Phong còn không rời đi thì có chút ngây người.

Chỉ nghe Liễu Thanh Phong mang sắc mặt phức tạp, nói: "Sư muội, ngươi đi ra ngoài sơn môn xem một chút đi, vị Tiêu công tử của Tiêu gia thành Quảng Lăng kia bây giờ đang chửi đổng vì bị ngăn ở bên ngoài sơn môn. Hắn đã mắng suốt một ngày rồi đấy."

Nói tới chuyện này Liễu Thanh Phong cũng cảm thấy xấu hổ một trận. Hắn mới từ Thiên Thủy phong tới, lúc đi ngang qua sơn môn thì liền trông thấy Tiêu Dật cùng tộc nhân của Tiêu gia đang hùng hùng hổ hổ bên ngoài sơn môn.

Bởi vì Bổ Thiên giáo đã mở ra hộ sơn đại trận, cho nên bọn hắn căn bản không cách nào lên núi, bây giờ tình huống lại có chút khẩn trương, do đó người bên ngoài không được phép vào sơn môn bái phỏng.

Các sơn mạch khác cũng có gia tộc dưới núi đi lên, vì bọn hắn có đệ tử trông coi sơn môn cho nên có thể đi vào.

Mà Tử Hà phong bởi vì đệ tử quá ít nên không cần thủ hộ sơn môn, đó là Tiêu gia trực tiếp bị kẹt ở ngoài cửa mấy ngày.

Cũng khó trách tại sao Tiêu Dật lại chửi đổng lên như vậy, bởi vì tình huống hiện tại vô cùng khẩn trương, lão phụ thân trong nhà hân vẫn đang chờ hắn phục mệnh, nhưng hắn ngay cả cửa lớn của Bổ Thiên giáo còn không thể nào vào được.

Nghe được câu này, Lâm Thanh Trúc cũng là run lên một cái, hỏi: "Tiêu gia sao? Tại sao Bọn hắn lại tới đây?"

Sau khi nghi ngờ một phen, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên vui mừng, bởi vì bây giờ Tử Hà phong đang rất thiếu nhân thủ. Nàng không nghĩ tới Tiêu Dật lại trực tiếp đem tộc nhân dẫn tới.

Lâm Thanh Trúc qquay đầu lại ra hiệu cho Triệu Uyển Nhi: "Sư muội, ngươi đi dẫn bọn hắn vào đi."

"Vâng." Triệu Uyển Nhi gật đầu đáp ứng, nắm tay tiểu Linh Lung đi thẳng đến sơn môn.

Hiện tại Triệu Uyển Nhi đã gần trở thành vú em, mỗi ngày đều mang theo một đứa bé đị dạo khắp nơi.

Hai nàng rất nhanh liền ra ngoài sơn môn, nhìn xem bên ngoài lít nha lít nhít người mà Triệu Uyển Nhi âm thầm run lên.

Tiểu Linh Lung càng là há to miệng, kinh ngạc nói: "Oa, thật là nhiều người a. Sư tỷ, những người này đang làm gì vậy?"

Triệu Uyển Nhi cũng là nghĩ không thông, nhưng nàng phát hiện có mấy vị đệ tử sơn mạch đã tiếp vào không ít người lên núi.

Xem ra những người này đều là các gia tộc dưới núi, người bị đón đi tự nhiên là cao hứng không gì sánh được, mà không bị đón đi, thì là tâm tình mười điểm sa sút.

Chương 475 - Quả Là Một Tên Thú Vị!

Lúc này, Tiêu Dật trong đội ngũ của Tiêu gia có chút nóng nảy.

Hắn đã lên núi ba ngày, cũng không có giống như Liễu Thanh Phong nói chỉ có một ngày.

B ngày qua hắn một mực bị kẹt ở ngoài cửa, vô luận hắn nói như thế nào thì đệ tử giữ cửa cũng không đồng ý cho hắn đi vào.

"Khốn nạn."

Tiêu Dật lại không nhịn được mắng một câu, sau đó tức giận ngồi ở một bên.

Một lão giả bên cạnh, hỏi: "Công tử, hiện tại nhóm chúng ta làm sao bây giờ? Vị đệ tử thủ vệ này không đồng ý cho nhóm chúng ta đi vào, mà nhóm chúng ta lại không cách nào liên hệ với Tử Hà phong. Dạng dông dài này cũng không phải là biện pháp tốt, tộc trưởng đang ở nhà chờ mong tin tức của nhóm chúng ta đó."

"Ta có thể làm sao bây giờ? Hiện tại tiến vào cũng vào không được, quay về cũng không xong, chỉ có thể chờ đợi mà thôi." Tiêu Dật vô lực nói: "Còn một tháng nữa chính là thu đồ đại điển của Bổ Thiên giáo, nếu như nhóm chúng ta còn không thể đi vào thì chỉ có thể chờ một tháng sau."

Một tháng sau sao?

Lời này vừa nói ra, cả đám Tiêu gia lập tức ủ rũ, vì chờ đến một tháng sau đoán chừng món ăn cũng đã lạnh.

Bây giờ đại kiếp lúc nào cũng có thể bộc phát, thật đến thời điểm đó có lẽ đã không còn kịp rồi.

Tiêu Dật làm sao lại không minh bạch cái đạo lý này, thế nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng sốt ruột là vô dụng.

Tiêu Dật hiểu rõ tình huống của Tử Hà phong, đệ tử môn hạ của Diệp Thu chỉ có ba vị, ngoài sơn môn căn bản không có đệ tử trấn giữ nên sẽ không ai trở về Tử Hà phong thông báo.

Cho nên hắn chỉ có thể chờ đợi, nếu như vận khí tốt vừa vặn có người của Tử Hà phong đi ngang qua nơi này thì có lẽ bọn hắn còn có cơ hội.

"Không được, ta không thể cứ ngồi chờ chết như vậy được."

Sau khi suy tư một lát, Tiêu Dật lại lần nữa đứng lên đi đến trước sơn môn, hướng về phía vị đệ tử thủ vệ kia nói.

"A hi hi, vị đại ca gì ơi, ngươi để cho ta đi vào đi, Tiêu gia chúng ta là gia tộc thủ hạ của Diệp chân nhân tại Tử Hà phong. Ta nói thật đó, ta không hề lừa ngươi a."

"Chỉ cần ngươi để cho ta đi vào thì ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật lớn."

Nhìn xem khuôn mặt cười hì hì của Tiêu Dật, vị đệ tử thủ vệ của Thủ phong tên là Thường Tuân cười mà giống như không phải cười nhìn xem hắn, nói: "Xạo, ngươi lại nói xạo! Mấy ngày qua ngươi đã lần thứ mười nói với ta ngươi là người của gia tộc thủ hạ của Diệp sư thúc rồi. Nếu ngươi cứ tiếp tục nói xạo như vậy thì ta nhìn ngươi đến cùng còn có thể xạo ra cái dạng gì."

Thường Tuân căn bản không tin lời của Tiêu Dật, bởi vì trong mấy ngày ngắn ngủi vừa qua đã có không biết bao nhiêu gia tộc giả mạo thành gia tộc thủ hạ của Tử Hà phong.

Hắn xác thực có nghe nói qua Tử Hà phong tại dưới núi có một cái gia tộc thủ hạ, tựa như là Tiêu gia thành Quảng Lăng. Nhưng vấn đề là trong mấy ngày qua đã có rất nhiều Tiêu gia thành Quảng Lăng đến xin vào.

Thường Tuân chỗ nào biết rõ đến cùng cái gia tộc nào mới thật sự là Tiêu gia.

Hắn lại không biết người của Tiêu gia cho nên đã trực tiếp cho rằng hết thảy đều là kẻ lừa đảo.

"Bà mẹ nó. Đừng cản ta. Ta muốn đánh hắn." Tiêu Dật trực tiếp bạo nổ, vì hắn đã nói hết lời mà Thường Tuân vẫn không tin, ngay lập tức liền bày ra tư thái muốn đơn đấu.

Tiêu Dật ra vẻ liều mạng, nhưng khi nhìn lại thì hắn thấy mấy vị tộc thúc của hắn vậy mà thật sự không có cản hắn.

Tiêu Dật lập tức có chút xuống đài không được, ánh mắt vội vàng ra hiệu.

Còn tốt là đã có người phản ứng lại hắn mà chạy tới giữ chặt hắn, nói: "Công tử, đừng xúc động, đừng xúc động."

Sau khi bị ngăn lại, Tiêu Dật cuối cùng cũng có bậc thang xuống đài, nói: "Hừ, hôm nay nếu không có người ngăn cản thì ta sẽ quyết đấu với ngươi."

Thường Tuân buồn cười, giữ im lặng nhìn xem tên cà lơ phất phơ trước mặt mình đang tự biên tự diễn.

Công việc thủ vệ sơn môn này vốn là buồn tẻ vô vị, nhưng mấy ngày qua lại có vị tự xưng là Tiêu công tử này tới ngược lại đã tăng thêm không ít niềm vui thú.

Tiêu Dật không biết đến là hắn vừa làm một màn kia vừa vặn bị Triệu Uyển Nhi mới đến trông thấy, khiến cho nàng lập tức cười

to.

"Ha ha ha, đây không phải là Tiêu công tử sao, mới nửa năm không gặp mà ngươi đã tấu hài như thế rồi ư?"

Tiêu Dật đang tức giận thì sau lưng truyền tới một giọng nói nhạo báng quen thuộc, hắn lập tức nở nụ cười quay đầu lại.

Tiêu Dật liếc mắt liền nhìn thấy sau lưng Thường Tuân là Triệu Uyển Nhi mặc một thân áo bào đỏ đang đi tới, bên người nàng còn có một tiểu lo li.

"Tía má ơi, Uyển nhi tỷ, ngươi cuối cùng cũng tới a." Tiêu Dật lập tức kích động hô lên, kém chút thì khóc.

Ba ngày rồi, ngươi có biết ba ngày qua ta trải qua thế nào không?

Triệu Uyển Nhi nhếch miệng cười, đối với sự biểu diễn của Tiêu Dật nàng đã sớm miễn dịch.

Chương 476 - Chính Là Nàng

Triệu Uyển Nhi nói với Thường Tuân: "Vị sư huynh thủ vệ này, đây là Tiêu công tử của thành Quảng Lăng, cùng với sư tôn của ta có chút quen biết, vậy ngươi có thể mở cửa ra cho bọn hắn tiến vào được không?"

Thường tuân nhìn lại, phát hiện chính là Triệu Uyển Nhi thì lập tức giật nảy mình.

"Định mệnh, tiểu tử cà lơ phất phơ này thật sự là người của Tiêu gia thành Quảng Lăng sao?" Thường tuân lập tức xoay chuyển thái độ một phát một trăm tám mươi độ.

Hắn chỉ là một tên đệ tử thủ vệ bình thường. Đối với Triệu Uyển Nhi là dạng đệ tử thân truyền thì hắn chỉ có thể ngưỡng vọng.

Triệu Uyển Nhi là ai chứ? Nàng chính là hồng nhân của Bổ Thiên giáo, là nữ thần trong mộng của biết bao nam nhân.

Gặp nàng mở miệng hỏi chính là một câu sư huynh, Thường Tuân trong nháy mắt run lên, kém chút tung bay lên trời.

"Ôi chao, nàng gọi ta là sư huynh ư? Hô hô hô. . . Nữ thần vậy mà gọi ta là sư huynh. Chẳng lẽ nàng có ý tứ với ta?" Trong lòng Thường Tuân không khỏi miên man bất định, kém chút nữa hắn đã chảy nước dãi.

Một tiếng sư huynh này đủ để cho hắn trang bức một năm a.

Sau khi tỉnh táo lại, thái độ của Thường Tuân trong nháy mắt liền đảo ngược.

"A hi hi, thì ra ngươi thật sự là Tiêu công tử, có nhiều đắc tội, có nhiều đắc tội."

"Lúc trước ta cũng là theo lẽ công bằng mà làm việc, mong rằng Tiêu công tử chớ trách."

Xác nhận thân phận Tiêu Dật về sau, Thường Tuân vội vàng mở ra trận pháp để cho cả đám Tiêu gia tiến vào.

Trong lòng hắn cũng là sợ hãi một trận, còn tốt là hắn thông minh khi theo nhiệm vụ mà làm việc, chứ không hề chủ động trêu chọc người và cũng không xem nhẹ bất luận người nào.

Không cho bất kỳ người nào bên ngoài vào trong Bổ Thiên giáo chính là mệnh lệnh của chưởng giáo. Cho nên Thường Tuân cũng không cần lo lắng Tử Hà phong lát nữa sẽ thu thập hắn.

Sau khi đi vào, Tiêu Dật rốt cục nới lỏng một hơi. Ba ngày qua tinh thần hắn đều sắp không xong, may mắn là cuối cùng hắn vẫn được tiến vào.

"Hừ, bản công tử cũng đã sớm nói mà ngươi còn không tin. Hiện tại ngươi đã tin chưa?"

Nhìn xem Thường Tuân mang bộ dạng cười đùa tí tửng mà Tiêu Dật lập tức giận không chỗ phát tiết.

Thế nhưng người ta cũng chỉ là theo lẽ công bằng mà làm việc, Tiêu Dật cũng không làm gì được người ta.

"A hi hi, ta biết rồi." Thường Tuân cười đáp.

Triệu Uyển Nhi cười nhạt một tiếng, nói: "Được rồi, đi thôi. Sư tỷ đang ở Càn Thanh điện chờ chúng ta."

Nói xong nàng mang theo tiểu Linh Lung trước một bước bay trở về Tử Hà phong, còn Tiêu Dật vội vàng kêu gọi một đám cao

thủ của Tiêu gia đuổi theo các nàng.

Ngoài sơn môn, một đống người đưa mắt nhìn xem bọn họ ly khai, hiện trường an tĩnh một mảnh. Sauk khi bọn họ đã đi xa, trong nháy mắt một trận oanh động liền bắt đầu.

"Vãi lồng, các ngươi nhìn thấy không, vừa rồi tiểu nha đầu kia chính là đệ nhất nhân của đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn lần này đấy."

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức chấn kinh, tất cả mọi người đều giật nảy cả mình.

"Cái gì? Tiểu lo li kia chính là đệ nhất nhân của đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn lần này sao?"

"Chuyện này làm sao có thể? Nàng mới bao lớn a, đoán chừng còn không có dứt sữa nha, vậy mà nàng lại là đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi rồi ư?"

Nhìn xem tiểu Linh Lung vừa rồi đi theo bên cạnh Triệu Uyển Nhi, nàng nhu thuận đáng yêu, trông không có chút sức chiến đấu nào, vậy làm sao lại là đệ nhất nhân của đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn lần này được?

Chuyện này cùng bọn hắn trong tưởng tượng có chênh lệch cũng quá lớn đi.

"Các ngươi thì biết cái gì. Các ngươi có biết nàng là ai không? Nàng chính là Tiên nhân chuyển thế, chỉ là đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi thì tính là gì."

"Tiên nhân chuyển thế á?"

Nghe vậy toàn trường lập tức sôi trào, rất nhiều người chưa từng đi tới Vân Đỉnh sơn nên căn bản không biết chuyện này.

Bây giờ nghe thấy, Tử Hà phong có một vị đệ tử lại là Tiên nhân chuyển thế trong truyền thuyết thì liền giật nảy mình.

"Không sai, lúc ấy vị lão thái đẩu Tử Dương chân nhân của thánh địa Thiên Trì đã nói như vậy."

"Nàng hoàn toàn xứng đáng là Tiên nhân chuyển thế, hơn nữa nàng còn có Diệp chân nhân làm sư tôn, truyền thụ đạo pháp của hắn, cho nên thực lực của nàng thâm bất khả trắc."

"Các ngươi không nhìn thấy trước đó nàng loạn giết tại Vân Đỉnh sơn, tràng diện kia rất điên cuồng."

"Đằng đẵng mấy trăm tên đệ tử của Chí Tôn điện cũng không thể ngăn lại nàng, đều bị nàng một tay đào thải."

"Về sau nàng càng là một đường giết tới đỉnh núi của Vân đỉnh sơn rồi thành công đăng đỉnh."

"Đừng nhìn nàng mặt ngoài nhu thuận đáng yêu, nhưng khi nàng bốc hoả chính là lúc Ma Vương hiện thế."

Có người mở miệng nói ra, vừa nghĩ tới ở Vân Đỉnh sơn tận mắt nhìn thấy một màn kinh kia cho tới hôm nay còn có bóng ma tâm lý, hắn hiện tại cũng đã có chứng sợ hãi tiểu lo li.

Đám người nghe hắn trình bày xong thì triệt để chấn kinh.

"Trời ạ, thật bất khả tư nghị! Thế gian lại có tồn tại kinh khủng như vậy sao?"

"Nếu như nàng cứ dựa theo cái xu thế này mà phát triển, lấy tiềm lực của nàng mà muốn trở lại đỉnh phong kiếp trước thì căn bản không phải là vấn đề gì."

Nói tới chỗ này, trong mắt tất cả mọi người lập tức tỏa ra ánh sao.

Có câu một người thành tiên, gà chó lên trời.

Nếu như tiểu Linh Lung có thể thành tiên, vậy sư tỷ, sư huynh đệ của nàng khả năng đều sẽ bởi vì quan hệ nhân quả với nàng mà cũng thành tiên theo.

Đó là cơ duyên mà biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ nhưng đều không được!

Chương 477 - Lâm Chân Nhân

Hiện trường nghị luận ầm ĩ, có người trầm mặc lại, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào tiến vào Tử Hà phong.

"Ừm, xem ra khảo hạch vào một tháng sau ta phải nên chuẩn bị thật tốt một chút."

"Nếu như có thể may mắn bái nhập Tử Hà phong, đây tuyệt đối là một cái cơ hội xoay người."

"Vô luận là đối với mình hoặc là đối với gia tộc thì đều có chỗ tốt rất lớn."

Hiện tại Diệp Thu có lực ảnh hưởng lớn bao nhiêu thì tất cả mọi người ở đây đều lòng dạ biết rõ. Phàm là người có quan hệ quen biết với hắn mà ra ngoài báo tên hắn, vậy cơ hồ không ai dám trêu chọc. Cho dù là cường giả của những thánh địa khác cũng phải tặng mấy phần tình mọn.

Đoạn thời gian trước, khi Triệu Uyển Nhi mang tiểu Linh Lung xuống núi du ngoạn, tràng diện kia ngay cả Thiên Tử xuất hành cũng so không nổi một phần mười.

Cơ hồ các nàng đi tới chỗ nào thì mỗi một cái thánh địa ở đó đều có cường giả chạy ra bảo hộ.

Cho dù là cường giả Giáo chủ cảnh thì cũng lặng lẽ meo meo theo đuôi các nàng để làm hộ pháp rất cẩn thận nghiêm túc, khẩn trương ghê gớm.

Đám người ở đây nơi nào thấy qua tràng diện lớn như vậy, chỉ một người động mà để cho tất cả thánh địa đều theo đó mà khẩn

trương lên.

Có thể nói bây giờ tại Đông Hoang ai có thể tiến vào Tử Hà phong chính là vô thượng vinh dự, địa vị cao cả.

Trên đời này cho tới bây giờ không một ai có thể làm được chuyện để cho tất cả cường giả tại Đông Hoang phí hết tâm tư chỉ để đi lấy lòng một tiểu lo li, mà Diệp Thu lại có thể làm được.

Nhìn xem ngoài sơn môn là một đám người si tâm vọng tưởng còn muốn tiến vào Tử Hà phong, Thường Tuân liền âm thầm cười lạnh không thôi.

"Ha ha ha, đầu năm nay số người mơ mộng hão huyền vẫn rất nhiều."

"Đừng nói bọn hắn muốn, mà toàn bộ Bổ Thiên giáo cơ hồ hơn phân nửa đệ tử cũng muốn gia nhập Tử Hà phong."

"Không nói đến Diệp sư thúc của Tử Hà phong đối với đồ đệ tốt bao nhiêu, mà chỉ là gốc Bàn Đào thụ kia tạo nên một cái hoàn cảnh tu luyện nghịch thiên là tất cả mọi người đều muốn hướng tới Tử Hà phong rồi."

Chỉ tiếc vô luận bọn hắn nghĩ như thế nào thì cũng không có cái cơ hội này. Bởi vì Diệp Thu căn bản không thu đồ đệ, vả lại đồ đệ mà hắn muốn thu so với các thủ tọa khác lại không đồng dạng.

Các thủ tọa khác thu đồ thì là càng nhiều càng tốt, vả lại đại đa số đều là một chút đệ tử thế gia, vì tiếng tốt mà đưa lên núi. Một phần trong đó sẽ coi trọng căn cốt thiên phú, chỉ cần ngươi có thiên phú dị bẩm thì liền có cơ hội nhập môn.

Mà Tử Hà phong thì lại khác biệt, lịch đại thủ toạ nơi đây có tính cách cũng rất cổ quái, mỗi một thời đại thu nhận đệ tử cũng vô cùng ít ỏi, mà lại còn phải tùy tâm ý.

Nếu như tâm tình bọn hắn không tốt, dù cho ngươi có là trời sinh thánh thể thì bọn hắn cũng không để vào mắt. Nhưng nếu như tâm bọn hắn tình tốt, dù cho ngươi là phế vật thì bọn hắn cũng thu.

Cho nên việc bái nhập Tử Hà phong so với các sơn mạch khác mà nói hắn là một nơi có điều kiện khó khăn nhất.

Nhìn xem những người này như người si nói mộng, Thường tuân rất không đành lòng phá hư mộng đẹp của bọn hắn, mà hắn cũng lười đi giải thích với bọn hắn.

Lúc này tại Càn Thanh điện, Lâm Thanh Trúc đang yên lặng ngồi trên ghế suy nghĩ dự định tiếp theo.

Liễu Thanh Phong bàn giao xong thông báo của chưởng giáo thì liền rời đi chứ không có ở lại lâu.

Rất nhanh sau đó, Triệu Uyển Nhi liền dẫn theo Tiêu Dật cùng cả đám Tiêu gia tiến vào Càn Thanh điện.

"Thanh Trúc tỷ, ta đến rồi đây." Tiêu Dật cười hì hì đi tới, hắn vừa lên tiếng chào hỏi thì bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Tiêu Dật quay ngoắt cái miệng, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, ta nói sai. Ha ha ha. . . Phải là tiểu nhân Tiêu Dật bái kiến Lâm chân nhân mới đúng."

Hiện tại Lâm Thanh Trúc xác thực đã có thực lực của thủ tọa sơn mạch, Tiêu Dật gọi như vậy kỳ thật cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên trong lòng Lâm Thanh Trúc vẫn rất rõ ràng thân phận của nàng chỉ là đệ tử, nàng vẫn còn chưa có tư cách tự xưng là chân nhân.

Lâm Thanh Trúc vội vàng nói: "Xưng hào chân nhân ta nhận không nổi, ngươi vẫn nên giống như trước kia gọi ta là Thanh Trúc

tỷ đi."

Gặp nàng khiêm tốn như thế, Tiêu Dật liền vội vàng đứng lên, nói: "Thanh Trúc tỷ, đây là phụ thân ta để ta lên núi và mang theo một trăm vị cao thủ trong tộc, nhằm tạo điều kiện cho ngươi phân công."

Lâm Thanh Trúc đánh giá đám cao thủ của Tiêu gia mà Tiêu Dật lần này dẫn tới

Mặc dù tu vi của đại đa số người đều là một chút Vô Cự cảnh, Thiên Tướng cảnh, nhưng mà cũng đã đầy đủ.

Hiện tại thứ Lâm Thanh Trúc thiếu nhất chính là nhân thủ, mà Tiêu gia lại vừa vặn giải quyết tình hình khẩn cấp. Tiêu gia có ân với Lâm Thanh Trúc, ngày khác nếu như bọn hắn có khó khăn thì Tử Hà phong nên xuất thủ thì sẽ xuất thủ."

Tu tiên giả kiêng kỵ nhất chính là nhân quả ân tình, cho nên trong lòng ai nấy đều biết rõ nên làm như thế nào?

Chương 478 - Tam Hoa Tụ Đỉnh

Tiêu Dật lần này lên núi có ý đồ gì thì Lâm Thanh Trúc đại khái cũng rõ ràng mà lập tức hỏi: "Phụ thân của ngươi đâu, vì sao hắn không lên núi?"

Bây giờ thành Quảng Lăng có nguy cơ sớm tối, lúc nào cũng có thể bị đợt bạo động thứ nhất mang đi, dân chúng trong thành cũng bắt đầu rút lui, chớ nói chi là những gia tộc, thế lực.

Tiêu Dật cười khổ một tiếng, nói: "Phụ thân của ta để cho ta trước một bước lên núi, còn ngài ở lại quan sát. Chờ ta bên này an định lại thì ngài mới lên núi."

Lần này họa loạn phát sinh quá đột ngột, cho nên không có thời gian để chuẩn bị. Rất nhiều người đều chỉ thu thập đơn giản một chút rồi trực tiếp chuồn đi.

Ai cũng không biết rõ tại chỗ sâu của vô nhân khu đến cùng ẩn giấu cái gì, và đến thời điểm nào nó sẽ dẫn phát bạo động. Vì mạng sống nên ai cũng chỉ có thể tìm kiếm cường giả để được che chở.

Nghe xong giải thích của Tiêu Dật, Lâm Thanh Trúc gật đầu, nói: "Ừm, vậy cũng được. Ngươi trước tiên mang theo tộc nhân của ngươi tạm thời ở lại Tử Hà phong đi, vừa vặn trên núi còn rất nhiều gian phòng, đầy đủ cho các ngươi ở."

Nghĩ lại thì đạo trường của Tử Hà phong chính là do Tiêu gia xây dựng, nó rất lớn, hoàn toàn đầy đủ cho tất cả bọn hắn ở lại.

Lâm Thanh Trúc vốn định cho bọn hắn ở đó, nhưng Tiêu Dật lại đề nghị: "Thanh Trúc tỷ, không cần vậy đâu. Nhóm chúng ta sẽ

ngay tại bên cạnh núi đóng quân là được rồi. Phụ thân của ta đã nói nhóm chúng ta không nên quấy rầy các ngươi tu hành, vì thế ngài mới cố ý để cho ta mang lên một chút vật liệu để hạ trại tại chân núi, nhằm thuận tiện cho các ngươi trông coi sơn môn."

Nghe vậy Lâm Thanh Trúc khẽ giật mình, không nghĩ tới Tiêu Chiến lại suy nghĩ chu đáo như thế.

Xác thực có nhiều người bỗng nhiên vào ở như vậy quả là không tiện lắm.

Nguyên bản Lâm Thanh Trúc còn muốn nếu như bọn hắn không chịu ở tại đạo trường mới thì có thể để cho bọn hắn ở tại đạo trường cũ. Mặc dù nơi đó chỉ có mấy gian nhà gỗ nhỏ, nhưng ít ra cũng không bị lọt mưa.

Sau khi suy tư một lát, Lâm Thanh Trúc gật đầu nói: "Ừm, vậy cũng được. Hiện tại thế cục không quá ổn định, sẽ có khả năng bộc phát nguy hiểm, ngươi mau chóng thông tri cho phụ thân của ngươi mấy ngày sau cũng lên núi đi."

Ngày xưa Tiêu Chiến đã liều mình cứu các nàng, cho nên Lâm Thanh Trúc làm sao có thể ngồi nhìn bỏ mặc Tiêu gia bị trận họa loạn này cuốn đi.

Do đó nàng mới để cho bọn hắn lên núi tạm thời tị nạn là lựa chọn tốt nhất, nàng chắc hẳn nếu sư tôn mình ở đây thì cũng sẽ làm như vậy.

Lâm Thanh Trúc quay đầu lại nhìn về phía tòa động phủ phía sau núi, trong lòng nàng mười phần lo lắng.

Lúc này, ở bên trong động phủ Tử Hà.

Ầm!!!

Theo một tiếng nổ vang rung trời, sơn động lay động một hồi,

Diệp Thu chậm rãi mở ra hai mắt.

Hắn đưa tay ra, một cỗ linh lực lưu động tại giữa ngón tay, lực lượng trong thân thể cuồng bạo lên, dần dần sôi trào.

Sau mấy tháng bế quan, tu vi luyện Thể của hắn cũng đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

"Ha ha ha, khó trách tại sao nói Luyện Thể khó, bởi vì chỉ một gốc trường sinh dược cực phẩm mà ta đều phải cần mấy tháng tôi luyện mới có thể để cho nhục thân của ta đạt tới trạng thái hoàn mỹ."

"Bây giờ hai đạo của ta cũng đã ngang hàng, đã đến thời điểm ta Phong Vương kết ấn rồi."

Diệp Thu cười to nói.

Sau đó hắn bỗng nhiên chú ý tới một khối thất thải thạch bên cạnh ao sen vô cùng loá mắt, tựa hồ có một cỗ sinh mệnh dao động yếu ớt bên trong.

"Ồ? Đây là cái đồ vật gì?"

Diệp Thu ngây ngẩn cả người. Lúc trước hắn quá mức say mê tu luyện nên cũng là không có chú ý bên cạnh ao sen lại có một cái đồ chơi như thế.

Diệp Thu cẩn thận nghiên cứu một chút, hắn phát hiện bên trong khối đá này ẩn chứa một cỗ tiên thiên linh khí mười phần nồng đậm.

Khi hắn tu luyện thì linh lực tràn ra đã không ngừng ôn dưỡng khối đá này, vậy mà để cho nó ra đời một tia sinh mệnh lực.

Diệp Thu lập tức cảm thấy hứng thú tự hỏi, khối đá này sẽ không nuôi ra một con khỉ chứ?

Sau khi nghiên cứu một hồi mà không có gì đầu mối, lại còn đang trong lúc sắp đột phá, cho nên Diệp Thu cũng không có thời gian lãng phí ở trên khối đá này. Hai mắt hắn nhắm lại, chậm rãi thôi động Nguyên Thủy Chân Giải.

Diệp Thu bắt đầu tụ lực, tâm tịnh như nước để xung kích Phong Vương cảnh.

Chỏ thấy một cỗ lực lượng cường đại từ trong phù hải bốc lên, ở giữa hai đóa đạo hoa nở rộ kia lại xuất hiện một đóa đạo hoa nữa.

Một khi đạt tới Tam Hoa Tụ Đỉnh chính là Phong Vương cảnh Vô Thượng.

Lúc này trên trán Diệp Thu mơ hồ hiện ra một cái vương ấn nhàn nhạt. Đó là vương ấn do đạo quả ngưng tụ mà thành, tượng trưng cho thân phận cao quý.

Có thể là do chưa đột phá, cho nên màu sắc vương ấn tương đối nhạt, nhưng hình thức ban đầu cũng đã được tạo thành.

"Phá cho ta!"

Diệp Thu thầm quát một tiếng lớn, trong nháy mắt hắn liền phát lực, hai đạo đồng tiến mà bắt đầu xung kích Phong Vương cảnh.

Trăm vạn lần xung kích gây ra đau đớn kịch liệt không ngừng truyền đến, nội tâm Diệp Thu lúc này đã chết lặng, hắn khẽ cắn môi một cái và tiếp tục chịu đựng.

Chương 479 - Đột Phá Phong Vương Cảnh

Trong thể nội Diệp Thu, lực lượng cuồng bạo không ngừng xung kích, năng lượng dao động tràn ra chấn cho toàn bộ động thiên phúc địa đất rung núi chuyển, ngay cả ao sen cũng bắt đầu sôi trào lên.

Một khối năng lượng tử thủy tinh xoay quanh trên đầu Diệp Thu, hấp lực cường đại không ngừng đem năng lượng tử thủy tinh hút vào thể nội.

Mắt nhìn xem lực lượng trong thân thể đã đạt đến cực hạn, chỉ còn một bước lâm môn chính là Phong Vương cảnh, Diệp Thu triệt để kích động, bởi vì cảnh giới mà hắn chờ đợi đã lâu rốt cục cũng tới.

Diệp Thu chậm rãi đưa tay ra vận chuyển linh lực, lấy bốn phương thiên địa làm trung tâm mà diễn hóa Nguyên Thủy Chân Giải. Hắn thôi động lực lượng trong thân thể để xung kích linh tuyền phù hải.

Bên trong sự tôi luyện dài dằng dặc, nửa tháng thời gian lại trôi qua. Trên mặt Diệp Thu tràn đầy nụ cười kích động, đã đến bước cuối cùng này hắn cũng không có đường để quay về.

"Hừ, liền để ta mượn một trăm đạo Tiên Thiên khí vận kia để leo lên vương tọa đi."

Diệp Thu gầm thét một tiếng, trong nháy mắt liền phát lực, một trăm đạo Tiên Thiên khí vận trong thân thể hắn bắt đầu tụ tập lao về hướng linh tuyền.

Linh tuyền đã hội tụ thiên địa chi khí, sau khi một đợt Tiên Thiên khí vận gia nhập thì nó toả ra hào quang cực hạn, giống như Thượng Thương thánh quang vậy.

Chỉ gặp bên trong linh tuyền, đóa Đại Đạo Chi Hoa mới mọc kia đang chậm rãi nở rộ.

"Tam Hoa Tụ Đỉnh!"

Trông thấy một màn này, Diệp Thu lập tức kềm nén không được sự vui sướng, trên mặt hắn hiện lên nụ cười xán lạn.

Theo đóa Đại Đạo Chi Hoa thứ 3 nở rộ, ba đóa đạo hoa cộng đồng phát ra lực lượng vô cùng cường đại.

Ầm!!!

Thân thể Diệp Thu phát ra một tiếng nổ vang thật lớn, trong chốc lát một trận đất rung núi chuyển, sau đó toàn bộ Tử Hà phong bỗng nhiên kéo đến mây đen dày đặc.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Động tĩnh bất thình lình dẫn tới vô số người nhìn chăm chú, nhao nhao nhìn về phía Tử Hà phong.

Trên dưới bảy mạch của Bổ Thiên giáo, thậm chí là toàn bộ Tần Xuyên, vô luận là ai đang tu luyện hay là bận bịu sự tình gì thì lúc này toàn bộ đều ngừng lại, nhao nhao đi ra bên ngoài nhìn xem hào quang cực hạn trên bầu trời.

"Phong Vương cảnh! Diệp sư đệ vậy mà thật sự đột phá!" Bên ngoài Ngọc Thanh điện, Mạnh Thiên Chính nhìn về phía Tử Hà phong mà sắc mặt nghiêm túc nói ra.

Tề Vô Hối ở bên cạnh Mạnh Thiên Chính đang mang vẻ mặt chấn kinh.

Chẳng ai ngờ rằng người thứ nhất của Bổ Thiên giáo đột phá Phong Vương cảnh lại là vị tiểu sư đệ mà trước đây luôn bị tất cả mọi người xem thường.

"Không thể tưởng tượng nổi, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi."

"Vài vạn năm đến nay ta Bổ Thiên giáo chúng ta còn chưa hề sinh ra một vị cự đầu Phong Vương cảnh, cho dù là Huyền Thiên sư thúc năm đó cũng không làm được. Nhưng Diệp sư đệ vậy mà thật sự đột phá Phong Vương cảnh." Tề Vô Hối kính nể Diệp Thu phát ra từ nội tâm, nói.

Hăn hồi tưởng lại mình đã từng rất nhiều lần đối đầu cùng Diệp Thu mà đột nhiên cảm giác được mình quá ngu xuẩn.

Vị tiểu sư đệ từng bị Tề Vô Hối coi như là phế vật kia từ đầu đến cuối cũng không có phản ứng với hắn, nếu không hắn cho dù có một trăm cái mạng cũng không đủ cho Diệp Thu chém giết.

"Ha ha ha ha. . . Tốt, rất tốt, xem ra vận mệnh của Bổ Thiên giáo chúng ta còn không có đến tuyệt lộ." Sau khi yên lặng hồi lâu, Mạnh Thiên Chính bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Tâm tình bị đè nén mấy tháng nay của ông ta rốt cục cũng đã thư giãn xuống.

Bây giờ cái Đông Hoang này bất cứ lúc nào cũng sẽ có tai hoạ ngập đầu, cho nên ông ta luôn một mực vì sinh tử tồn vong của Bổ Thiên giáo mà lo lắng không thôi. Nhưng hiện tại trong Bổ Thiên giáo đã sinh ra một vị cự đầu Phong Vương cảnh, do đó ông ta lập tức có mười phần lòng tin vượt qua được đại kiếp sắp tới.

Mạnh Thiên Chính nắm chặt một mảnh lá xanh trong bàn tay thô ráp của mình rồi cúi đầu trầm tư một lát, sau đó ông ta lộ ra vẻ tươi cười, nói:

"Diệp sư đệ đã đột phá, vậy Bổ Thiên giáo chúng ta liền chuẩn bị cho nửa tháng sau tổ chức thu đồ đại điển. Bổ Thiên giáo có khí vận đang thịnh nên còn không có đi đến tuyệt lộ."

"Có lẽ nhóm chúng ta cũng có thể mượn nhờ cơ hội này mà triệt để cường hoá sơn môn, khôi phục phong thái đỉnh cao của Bổ Thiên giáo ngày xưa.

Nghe vậy mà nội tâm của Tề Vô Hối cũng là mười phần kích động.

"He he, sư huynh cứ yên tâm đi, chuyện này để ta đi làm thay ngươi." Tề Vô Hối cười hì hì đáp, trong lòng hắn đang có một trận mừng thầm.

Tề Vô Hối thật k hông nghĩ tới, sáng sớm hôm nay hắn liền có được một tin tức tốt như thế.

Diệp Thu đột phá Phong Vương cảnh đã dẫn tới thiên địa dị tượng, trực tiếp kinh động đến toàn bộ Tần Xuyên. Không đến nửa ngày thời gian mà tin tức đã truyền khắp hơn phân nửa Đông Hoang.

Tề Vô Hối hiện tại bỗng nhiên cảm giác chính mình đi đường đều rất nhẹ nhàng mà sảng khoái một trận.

Cái gì mà cự đầu Phong Vương cảnh chứ? Hắn gặp ta cũng phải kêu một tiếng sư huynh a! He he he!

Sau khi cáo biệt Mạnh Thiên Chính, Tề Vô Hối vội vàng đi vào sơn môn. Thời khắc này nếu hắn không đi trang bức một trận thì quả thực hắn nên đi xin lỗi sự cố gắng của Diệp Thu.

Chương 480 - Náo Động Cả Đông Hoang

Vào lúc này, ở bên trong Càn Thanh điện tại Tử Hà phong, mấy người Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi đã cảm nhận được Tử Hà phong lay động một trận, đồng thời từ chỗ ngồi đứng lên.

Các nàng đi ra Càn Thanh điện, nhìn xem mây đen dày đặc, tiếng sấm không ngừng phía sau núi mà nhướng mày.

"Sư tỷ, động tĩnh này truyền đến từ động phủ Tử Hà phía sau núi, chẳng lẽ sư tôn đã. . ." Triệu Uyển Nhi nói còn chưa dứt lời thì Lâm Thanh Trúc đã đưa tay đánh gãy nàng, sau đó một bước bay về hướng phía sau núi.

Triệu Uyển Nhi cũng theo sát phía sau Lâm Thanh Trúc, mang theo tiểu Linh Lung nhao nhao bay về hướng phía sau núi.

Lúc này, sơn động kia vẫn như cũ đóng chặt lại, nhưng bên trong truyền đến khí tức kinh thiên để cho người ta nội tâm chấn động không gì sánh nổi. Cứ việc cách rất xa nhưng vẫn như cũ có thể khiến cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

"Cỗ lực lượng này thật không thể tưởng tượng nổi! Chẳng lẽ sư tôn đã thật sự đột phá Phong Vương cảnh rồi?" Lâm Thanh Trúc tràn đầy vẻ không thể tin, nói.

Chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu yên lặng mấy tháng, nhưng chỉ một lần bộc phát mà có thể gây nên động tĩnh lớn như vậy. Bây giờ động tĩnh của nơi này chỉ sợ là đã truyền khắp hơn phân nửa Đông Hoang.

Nhìn xem mây đen bao phủ trên chín tầng trời, lực lượng cường đại tùy ý tung hoành, cuốn lên cuồng phong gào thét. Dưới loại áp chế này, tất cả mọi người đều hô hấp rất khó khăn.

"Mọi người mau nhìn!" Ngoài sơn môn, một giọng nói từ trong đám người vang lên, tất cả mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Thoáng như một mảnh hư vô, một đạo hư ảnh Pháp Tướng đứng ở trên chín tầng trời, phảng phất như một vị Thần Linh hàng thế không thể nhìn thẳng.

"Trời ạ! Đây chính là Phong Vương cảnh trong truyền thuyết."

"Trong truyền thuyết chỉ có đạt tới Phong Vương cảnh thì mới có khả năng tạo thành thiên địa dị tượng như thế."

"Phong Vương kết ấn chính là thiên đạo tán thành, đại biểu cho vô thượng uy tín."

Hiện trường trong nháy mắt sôi trào, tất cả mọi người đều nghị luận ầm ĩ, nhìn xem đạo thân ảnh hư vô phiếu miểu trên trời cao mà có cảm giác muốn quỳ xuống triều bái.

Đây là sự kính sợ đến từ nội tâm, muốn thần phục đối với cự đầu Phong Vương cảnh.

Một trận cuồng phong thổi qua, mây đen tán đi, đám người liền thấy rõ hình dáng của đạo hư ảnh trên trời cao kia.

"Thật sự là hắn. Chính là vị sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo, thủ tọa của Tử Hà phong, Diệp Thu."

Sau khi Pháp Tướng chân thân của Diệp Thu xuất hiện, tất cả mọi người lập tức chấn kinh, và rốt cục cũng đã xác định người đột phá là ai.

Dị tượng vừa hiện, trong nháy mắt toàn bộ Tần Xuyên đã tràn

vào một đống người lít nha lít nhít.

Lúc này, tại phía sau núi bên trong Thủ phong. Một đám trưởng lão cùng Thái Thượng trưởng lão của Bổ Thiên giáo đang bế quan, trong đó vị sư thúc cuối cùng của đời chữ Huyền là Huyền Dịch bỗng nhiên mở hai mắt ra.

"Phong Vương cảnh. Hắn vậy mà thật sự đột phá." Trên khuôn mặt tang thương của Huyền Dịch có chút mừng rỡ, bên trong mừng rỡ lại có mấy phần cô đơn, nói.

Hắn cúi đầu trầm tư, không biết nhớ tới cái gì mà lại lắc đầu, cười khổ nói: "Ha ha ha, sư huynh, tiếc nuối lớn nhất của ngươi kiếp này thì đồ đệ của ngươi đã giúp ngươi thực hiện."

Huyền Dịch ngẩng đầu nhìn xem đạo hào quang màu tím ngoài núi mà lại lắc đầu một trận, nói: "Nguyện vọng của ngươi đã được thực hiện, vậy còn nguyện vọng của ta thì sao?"

Huyền Dịch nhớ tới năm đó đủ loại chuyện, hắn là một kẻ vô cùng hăng hái, cùng Huyền Thiên đạo nhân liên thủ tung hoành hơn phân nửa vô nhân khu.

Bây giờ thời gian trôi qua, người cũ đã rời đi, chỉ còn hắn một thân một mình mang theo áy náy trông coi một tòa núi trống.

Nếu Huyền Dịch không bị tâm ma vây khốn, lấy thiên tư của hắn thì hắn nên là người thứ nhất của Bổ Thiên giáo đột phá Phong Vương cảnh.

Chỉ tiếc năm đó vô nhân khu đã xảy ra một trận biến cố, để cho vị tiểu sư đệ ngày xưa đã từng kinh diễm nhất Bổ Thiên giáo bị tâm ma vây khốn, cả ngày chỉ có thế trông coi một tòa núi trống, hoang phế thời gian.

"Sư thúc, nhóm chúng ta có muốn đi ra ngoài chúc mừng Diệp Thu một chút không?" Huyền Dịch đang thất thần thì một vị

trưởng lão đi tới, hỏi.

Bọn hắn làm át chủ bài sau cùng của Bổ Thiên giáo, cho nên dưới tình huống bình thường sẽ không đi ra ngoài, chỉ khi nào Bổ Thiên giáo gặp tai hoạ ngập đầu và chưởng giáo đương đại mời ra thì bọn hắn mới có thể đi ra.

Huyền Dịch ngẩng đầu nhìn xem bầu trời mù mịt của Tử Hà phong, nói: "Không cần, bây giờ cái Bổ Thiên giáo này cũng coi như có người kế tục, nhóm chúng ta cũng nên rút lui rồi."

Nghe được giọng nói cô đơn này của Huyền Dịch, trong lòng đám trưởng lão lập tức run lên, có cảm giác nói không nên lời.

Bọn hắn cả ngày làm bạn tại bên người Huyền Dịch, so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng trong lòng vị sư thúc đời chữ Huyền cuối cùng này đến cùng đang cất giấu cái tâm sự gì.

"Aiii. . ." Một tên trưởng lão thở dài một hơi, muốn khuyên gì nữa nhưng lại vô lực từ bỏ.

Năm đó ngay cả Huyền Thiên đạo nhân cũng không thể cởi ra tâm kết của Huyền Dịch chớ nói chi là bọn hắn.

Muốn trách thì chỉ trách vận mệnh bất công, nếu không phải năm đó tại vô nhân khu xảy ra sự kiện kia, vậy cũng không thể để cho một vị thiên tài cả thế gian đều chú ý như Huyền Dịch phải luân lạc đến mức này.

Chương 481 - Trường Sinh Chi Lực

Lúc này pháp ấn trên trời dần dần bộc phát, trong chốc lát thiên địa chấn động, một cỗ kinh thiên chi lực toả ra.

Tất cả mọi người trong Bổ Thiên giáo lập tức nội tâm run lên, cỗ kinh thiên chi lực kia vậy mà ẩn chứa khí tức Trường Sinh.

"Chuyện. . . Chuyện gì đang xảy ra?"

Lúc này tất cả mọi người đều bị hù dọa, khí tức kia làm cho bọn họ có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Đã có người bắt đầu điều tức, tiến vào trạng thái hấp thu cỗ khí tức Trường Sinh này.

Khí tức Trường Sinh kia chính là lực lượng của Hỗn Độn Thanh Liên, sau khi Diệp Thu đạt tới Tam Hoa Tụ Đỉnh thì trong lúc vô tình đã bạo phát ra.

"Trời ạ, mọi người nhanh ngồi xuống, đây là Diệp sư thúc đang ban ân cho chúng ta đó."

Tiếp xuống, toàn bộ Bổ Thiên giáo đều kích động lên, chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu bỗng nhiên đưa tới một đợt quà tặng lớn. Chỉ cần là người ở trong kết giới của Bổ Thiên giáo thì đều nhận được quà tặng, thực lực đạt được tăng lên trên diện rộng.

Lúc này, bên trong động phủ Tử Hà, Diệp Thu đang yên lặng thao túng hết thảy thì bỗng nhiên mở hai mắt ra.

"He he, các ngươi hít đi, dùng sức mà hít đi. Chờ các ngươi hít

đủ rồi thì cũng nên đến phiên ta hít."

Không sai. Hết thảy thao túng vừa rồi đều do Diệp Thu cố ý gây nên, mục đích rất đơn giản chính là để sáo lộ.

Hắn từng bước chuẩn bị cho một đợt lớn, trực tiếp một lần cắt rau hẹ toàn bộ Bổ Thiên giáo.

"Vãi linh hồn, đệ tử của Bổ Thiên giáo có đãi ngộ cũng quá tốt đi."

"Một đợt quà tặng này để cho thực lực của tất cả mọi người đều chiếm được tăng lên trên diện rộng."

Một màn này đã rơi vào trong mắt đám người bên ngoài Bổ Thiên giáo, ai nấy đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Bọn hắn chỉ tiếc đang có một cái hộ sơn đại trận đem tất cả lực lượng kia khóa tại bên trong, căn bản không thể bay ra ngoài, cho nên bọn hắn có muốn hít cũng hít không được.

"Các ngươi có phát hiện gì không, cỗ lực lượng thần kỳ này lại có một loại năng lực giúp miễn dịch với tâm ma loạn cảnh, để cho người ta có cảm giác tâm cảnh thông linh, phảng phất như thế gian vẩn đục đều có thể bị tịnh hoá." Lúc này có người kinh ngạc, nói.

Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người lập tức chấn kinh.

"Định mệnh, đây chẳng phải là nói nếu hấp thu cỗ lực lượng này thì sẽ có thể tránh khỏi sau này tu luyện xuất hiện tâm ma ảnh hưởng sao?"

"Mà lại nó còn có thể tịnh hóa bất luận Hỗn Trọc khí gì trên thế gian, cho dù là cỗ quỷ dị chẳng lành kia ư?"

Nói đến đây, ai cũng không cách nào bảo trì được sự bình tĩnh.

Bởi vì hiện nay Đông Hoang có phiền toái lớn nhất chính là cỗ khí tức quỷ dị kia.

Tại vô nhân khu, phía trên trăm vạn dặm bình nguyên xuất hiện những con hung thú táo bạo kia chính là do nuốt phải quỷ dị chi khí mà đánh mất lý trí.

Nhưng giờ khắc này, Diệp Thu thả ra cỗ lực lượng Trường Sinh này vậy mà có thể khắc chế hữu hiệu khí tức quỷ dị, chuyện này lập tức khiến cho người ta chấn kinh.

...

"Ha ha ha, mọi người đều bị thất thần rồi, chúng ta nhanh hấp thu đi."

Tề Vô Hối mới vừa đi tới sơn môn, hắn vốn còn muốn trang bức một cái thì chợt phát hiện lực lượng Trường Sinh này mà lập tức phân phó một tiếng, sau đó hắn cũng quay người tìm một cái địa phương an tĩnh và bắt đầu hấp thu.

Việc trang bức thì về sau còn có cơ hội, nhưng cái thiên đại cơ duyên này cũng không phải bất cứ lúc nào cũng có a!

Không do dự chút nào, trên dưới Bổ Thiên giáo cơ hồ tất cả mọi người đều nhận lấy một đợt quà tặng này của Diệp Thu.

Bên trong Bổ Thiên giáo, ba tỷ muội Lâm Thanh Trúc đang yên lặng đứng tại bên ngoài động phủ, khi các nàng cảm thụ được một đợt quà tặng này thì nội tâm lập tức cuồng hỉ.

Cỗ lực lượng Trường Sinh kia từ trong động phủ truyền ra, các nàng cách gần nhất bởi vậy sẽ có thu hoạch lớn nhất.

Lâm Thanh Trúc nói thẳng: "Nhanh ngồi xuống hấp thu cỗ lực lượng này đi."

Triệu Uyển Nhi không do dự mà trực tiếp ngồi xuống, chỉ có tiểu Linh Lung là có chút mơ hồ.

Nàng đưa tay muốn bắt lấy cỗ lực lượng này thì phát hiện bắt không được nên hỏi: "Sư tỷ, đây là cái đồ vật gì?"

Lâm Thanh Trúc không có thời gian cùng nàng giải thích mà nói: "Linh Lung, đây là sư tôn ban ân cho chúng ta, ngươi nhanh ngồi xuống hấp thu cỗ lực lượng này đi."

"Vâng."

Tiểu Linh Lung lập tức vui mừng, thì ra đây là đồ vật mà sư tôn ban tặng cho các nàng, chứ sư tôn không hề dát.

Chương 482 - Nghìn Lần Quà Tặng

Ba tỷ muội ngồi tại bên ngoài sơn động bắt đầu điên cuồng hấp thu, mà cả đám Tiêu gia ở dưới chân núi Tử Hà phong cũng đã nhận được quà tặng.

Nội tâm bọn hắn vô cùng kích động, bọn hắn cũng không nghĩ tới đi lên núi một chuyến mà lại còn có loại chỗ tốt này.

"A hi hi, công tử à, nhóm chúng ta phát tài rồi!" Một tên tộc nhân của Tiêu gia hấp thu một hồi thì lập tức kích động, nói. "Cỗ lực lượng này ẩn chứa hiệu quả tịnh hóa cường đại, có thể phòng ngừa sau này tu hành xuất hiện tâm ma."

Tiêu Dật nghe vậy liền chấn kinh hô lên: "Vãi lồng, thứ này lợi hại như vậy sao?"

Suy nghĩ một chút rồi hắn bỗng nhiên nhếch miệng cười, nói: "Hô hô hô, không hổ là Diệp Thần, ngài vĩnh viễn là thần a. Ngài chỉ vừa ra tay mà khắp thế gian đều kinh ngạc không thôi."

Cỗ dị tượng kinh thiên này để cho Tiêu Dật cảm thấy hiện tại ngoài núi tất cả mọi người đều đã điên rồi. Bởi vì đâu ai có thể nghĩ tới Diệp Thu vậy mà có thể làm được loại chuyện bá đạo này.

Phải biết tâm ma chính là thứ mà tất cả người tu hành kiêng kỵ nhất, vậy mà Diệp Thu lại có thể giúp cho tất cả mọi người tránh khỏi loại tình huống này. Như vậy hắn làm sao không để cho người ta rung động?

Lúc này, tại phía sau núi Thủ phong, Huyền Dịch nguyên bản

mới vừa tiến vào trạng thái chuẩn bị tiếp tục tu luyện thì lại lần nữa mở hai mắt ra.

"Cỗ khí tức này. . . Cảm giác thật là kỳ quái."

Nội tâm Huyền Dịch tựa hồ tươi sáng hơn rất nhiều, nhưng hắn có chút không hiểu. Hắn bị tâm ma quấy rối đã hơn trăm năm, hôm nay Diệp Thu thả ra một đợt khí tức kia vậy mà để cho hắn có cảm giác vui vẻ khó hiểu.

Huyền Dịch chỗ nào biết rõ loại năng lực này là do Hỗn Độn Thanh Liên mang tới, bởi vì thanh liên tuy sống trong nước bùn mà không ô nhiễm, tự thân nó liền có hiệu quả tịnh hóa. Huống chi đây còn là một gốc trường sinh dược cực phẩm.

Cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, tâm ma tựa hồ nhận lấy ảnh hưởng, Huyền Dịch liền thoáng động.

Ầm!!!

Một tiếng tiếng nổ nhỏ vang lên, tu vi của Huyền Dịch vậy mà đột phá đến Chí Tôn cảnh trung kỳ.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, do không bị tâm ma trở ngại, những năm khổ tu trước đó góp nhặt lực lượng của Huyền Dịch trong nháy mắt liền đạt được chỗ dùng.

Tu vi của hắn một đường hát vang tiến mạnh, không đến nửa ngày đã vọt thẳng đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

"A. . . Chuyện này. . ."

Huyền Dịch triệt để mê man, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Thu đột phá mang đến quà tặng thì người được lợi lớn nhất lại chính là mình.

Sau khi một đường đạt đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong, nguyên

bản Huyền Dịch còn có thể tiến thêm một bước mà nhất cử đạt tới Phong Vương cảnh, thế nhưng lúc hắn đang muốn thừa thế xông lên thì trong đầu lại hiện ra một bóng hình xinh đẹp màu lửa đỏ đang nằm trong đại dương màu đỏ ngòm, sau đó hắn lại vô lực thõng xuống hai tay.

"Thôi, thôi. . . Phong Vương cảnh thì lại như thế nào? Sư huynh đã qua đời, cố nhân còn thừa không có mấy, thế gian đã không có cái gì đáng để ta lưu niệm."

Huyền Dịch không có lựa chọn tiếp tục xung kích Phong Vương cảnh mà là từ bỏ tu luyện. Hắn yên lặng ngồi ngẩn người bên trong sơn động.

...

Thời gian từng chút lại từng chút trôi qua, khí tức Trường Sinh dần dần giảm đi.

Bên trong động phủ Tử Hà, Diệp Thu lại lần nữa mở ra hai mắt.

"Kết thúc rồi à?"

Hắn không nhìn thấy tình huống phía ngoài, nhưng hắn có thể cảm giác được lực lượng mà mình vừa mới thả ra đã bị hấp thu gần hết.

Diệp Thu đại khái có thể đoán được bên ngoài bây giờ đến cùng là loại tình huống như thế nào.

Hắn đoán chừng tất cả mọi người đều hít đến điên rồi!

Đột nhiên từ trên trời rơi xuống một đợt quà tặng, vậy chỉ cần là người bình thường thì đều sẽ cao hứng mà bắt lấy.

Tuy nhiên bọn hắn cao hứng thì Diệp Thu lại càng cao hứng.

Đúng, các ngươi kiếm lợi lớn nhưng ta cũng không thua thiệt. He he he!

Các ngươi hít xong rồi thì hiện tại cũng nên đến phiên ta hít a!

"Hệ thống."

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ thôi động một lần thiên địa trả lại, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra. 】

"Mở."

Theo một tiếng mở vang lên, Diệp Thu lộ ra nụ cười điên cuồng.

Những người bên ngoài kia đều cảm thấy mình kiếm lợi lớn mà thầm nhủ trong lòng Diệp Thu là người rất tốt, cảm động không thôi. Nhưng bọn hắn thật tình không biết kẻ chân chính kiếm bộn lại chính là bản thân Diệp Thu.

【 Đinh. . . Chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu được nghìn lần quà tặng. . . 】

"Á đù, làm tốt lắm."

Vừa rồi Diệp Thu thật sự có chút mạo hiểm. Nguyên bản hắn dự tính muốn mượn lực lượng của Hỗn Độn Thanh Liên cùng năng lượng tử thủy tinh để trực tiếp trùng kích Phong Vương cảnh trung kỳ.

Diệp Thu đánh giá sơ bộ một cái, nếu như hai đồ vật này bị hắn hấp thu toàn bộ, vậy tối đa hắn cũng chỉ có thể đạt đến Phong Vương cảnh trung kỳ.

Cho nên nội tâm của hắn đã toát ra một cái ý nghĩ to gan, đó chính là mượn nhờ dị tượng vừa mới đột phá này để thôi động một trận thiên địa trả lại. Từ đó hắn sẽ đem lực lượng của trường sinh dược cực phẩm Hỗn Độn Thanh Liên cùng năng lượng tử thủy tinh toàn bộ phát ra ngoài.

Kết quả thu hoạch rất hiển nhiên Diệp Thu liền kiếm lợi cực lớn.

Có thể dùng lời nói của hắn để miêu tả tình huống này: Ngươi có thể kiếm lời chút ít, nhưng ta sẽ vĩnh viễn không thua thiệt.

Chương 483 - Năng Lực Mới

“Ha ha ha..... Diệu, thật sự là thật quá diệu! Không hổ là ta, ngay cả loại biện pháp này cũng đều có thể nghĩ ra được!” Diệp Thu không nhịn được mà tán thưởng bản thân một câu.

Theo hệ thống rót vào lực lượng, trong chốc lát, một cỗ kinh thiên chi lực tràn vào thể nội Diệp Thu, tùy ý đánh thẳng vào toàn thân.

Diệp Thu triệt để kích động, trong nháy mắt thi triển nguyên thủy chân giải bắt đầu hấp thu nguồn lực lượng này.

Một nửa hắn dùng để luyện khí, một nửa còn lại hắn dùng để luyện thể nhằm giúp cả hai đạo cùng tiến.

Nguồn lực lượng này có cường độ hẳn là có thể để cho hai đạo của Diệp Thu trực tiếp tiến vào Phong Vương cảnh đỉnh phong.

Vừa rồi cách làm kia mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng cũng may kết quả cuối cùng vẫn là vô cùng không tệ.

“Tới đi! Thỏa thích chà đạp ta đi!”

Diệp Thu rộng mở ý chí, bắt đầu điên cuồng hấp thu.

Thân thể hắn thừa nhận trùng kích to lớn, tu vi cũng đột nhiên tăng mạnh.

Hắn chỉ vừa mới đột phá Phong Vương cảnh sơ kỳ, nhưng dưới nguồn lực lượng này hắn liền bằng vào tốc độ nhanh nhất để hướng về phía Phong Vương cảnh trung kỳ mà xuất phát.

Lại là thời gian nửa tháng đi qua, lúc Diệp Thu lại lần nữa mở

mắt ra thì tu vi của hắn đã đạt tới Phong Vương cảnh trung kỳ.

Vô luận là luyện khí hay là luyện thể, tu vi của Diệp Thu đều đạt đến Phong Vương cảnh trung kỳ, cả hai đạo cùng tiến không có một cái nào rơi xuống.

Trong thời gian này, Diệp Thu lại điều chế một chút bảo dược dùng để tôi thể để sau khi đạt tới Phong Vương cảnh trung kỳ cực hạn hắn sẽ lập tức bắt đầu trùng kích Phong Vương cảnh hậu kỳ.

Diệp Thu không có chú ý đến là trong quá trình hắn không ngừng trùng kích, lực lượng tràn ra cũng đang không ngừng bồi dưỡng cho khối thất thải thạch kia.

Muốn nói ngoài Diệp Thu ai kiếm lời lớn nhất khả năng chính là tảng đá này.

Nó cái gì cũng không có làm mà trường sinh chi lực phảng phất như không cần tiền mà không ngừng hướng trên người nó đưa qua.

Dưới một cỗ lại một cỗ lực lượng cường đại bồi dưỡng, khối thất thải thạch kia vậy mà ra đời một tia phù văn màu vàng bộc lộ tại mặt ngoài và dần dần bắt đầu thành hình.

Chỉ tiếc là Diệp Thu giờ phút này đang trong quá trình tu luyện, hắn căn bản vô tâm quan sát biến hóa của nó, nếu không đoán chừng hắn sẽ bị biến hóa của nó hù dọa cho nhảy một cái.

Loại phù văn này bình thường chỉ có đại hung cường đại nhất giữa thiên địa này mới có thể có được. Tựa như là Chân Long phù văn, Côn Bằng phù văn lúc trước.

Không thể nghi ngờ đây không phải là đại hung cường đại nhất giữa thiên địa, mà là nơi thai nghén ra phù văn bảo thuật.

Sau khi tia phù văn màu vàng kia xuất hiện, khối thất thải

thạch càng có vẻ thần vận hơn, sinh cơ bừng bừng.

“Phá!”

Diệp Thu quát lên một tiếng lớn, hít vào thổ khí, điên cuồng chuyển hóa lực lượng trong cơ thể.

Tại sâu chỗ phủ hải, ba đóa đại đạo chi hoa càng thêm nở rộ, trong lúc nhất thời lại sinh ra một tia tiên khí.

Diệp Thu hơi nhướng mày vì chợt phát hiện chính mình tựa hồ có được một loại lực lượng thần kỳ nào đó.

“Ngoại cảnh tâm ma có thể bị miễn dịch sao?”

Sau khi sửng sốt một chút, Diệp Thu lập tức vui mừng. Thiên địa này trả lại hắn không chỉ là lực lượng của Hỗn Độn Thanh Liên, mà kèm theo đó còn có năng lực tịnh hóa cường đại của nó.

Điều kinh khủng nhất của năng lực này chính là có thể nhìn thấu lĩnh vực huyễn cảnh trói buộc.

Vậy cũng liền nói nếu như Diệp Thu gặp phải đối thủ am hiểu thủ đoạn mê hoặc, ưa thích thi triển lĩnh vực huyễn cảnh, vậy hắn đơn giản chính là tiện tay nắm. Bởi vì hắn hoàn toàn miễn dịch với chúng.

Bất luận loại công kích tâm linh, huyễn tượng mê hoặc gì cũng đều không có hiệu quả đối với hắn.

“Trời ạ! Có thêm năng lực này thì chẳng phải ta liền ổn thỏa vô địch rồi sao?” Diệp Thu khó có thể che giấu nội tâm vui sướng.

Sau khi có năng lực bá tuyệt này cộng thêm Hỗn Độn Thanh Liên giúp chống độc, miễn dịch tâm ma,... Diệp Thu thực sự nghĩ không ra thế gian này còn có thứ gì có thể thương tổn được hắn.

“Lên lên lên cho ta.” Diệp Thu hưng phấn hô, nụ cười trên mặt

hắn dần dần trở nên điên cuồng.

Tính cả thần kỹ vạn dặm giết một người trước đó kết hợp với hiện tại thân mang thần thông miễn dịch ngoại cảnh tâm ma khốn nhiễu. Hiện tại có thể nói Diệp Thu là loại hình chiến sĩ toàn phương diện.

Một đợt cắt rau hẹ này hắn cắt ra một cái quá xinh đẹp. Hắn không chỉ thu về một đợt phản hồi, mà hơn nữa còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Sau khi dung hợp cỗ lực lượng thần kỳ này, Diệp Thu tiếp tục trùng kích Phong Vương cảnh đỉnh phong, tu vi của hắn một đường hát vang tiến mạnh.

…

Thời gian nửa tháng lại trôi qua, Diệp Thu đã đi tới Phong Vương cảnh hậu kỳ.

Bây giờ hắn cũng chỉ thiếu tâm cảnh tăng lên thì liền có thể đạt tới Phong Vương cảnh đỉnh phong.

“Ừm..... Tâm cảnh tăng lên cũng phải cần một chút thời gian lắng đọng. Thừa dịp trong khoảng thời gian này ta sẽ trước tiên tôi luyện một chút kiếm ý, thuận tiện đem mấy đại thần kỹ kia toàn bộ dung hội quán thông, lĩnh ngộ đến cảnh giới cao thâm hơn.”

Sau khi cân nhắc một phen, Diệp Thu cũng không lựa chọn hiện tại liền xuất quan.

Lúc trước hắn thu hoạch những cái thần kỹ kia bởi vì thời gian có hạn nên hắn đại đa số đều chỉ học được một chút đại khái.

Bây giờ vừa vặn nhân lúc bế quan để mượn cơ hội này toàn bộ lĩnh ngộ một phen, đem thực lực lại đề thăng một cái cấp bậc.

Chương 484 - Mở Ra Thu Đồ Đại Điển

"Thần phạt!"

Bình tĩnh lại, trong đầu Diệp Thu hiện ra một bộ kinh văn cửu thiên thần phạt.

Cái thần kỹ này chính là sau khi Diệp Thu truyền thụ cho tiểu Linh Lung Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn mà lấy được.

Lúc ấy thời gian có hạn cho nên hắn cũng chưa kịp nghiên cứu, dứt khoát liền một mực để đấy.

Bây giờ rảnh rỗi nghiên cứu nó nên nội tâm hắn cũng là mười phần rung động.

Cái thần kỹ này rất giống với thiên kiếp, kết hợp giữa đại đạo và trật tự trong thiên địa mà tạo thành, dẫn ra cửu thiên thần lôi tru phạt.

Mới nhìn xem bộ kinh này văn Diệp Thu cũng bị giật nảy mình.

Đại thiên hành phạt? Đây là cỡ nào cuồng vọng?

Nếu như tu luyện đến viên mãn chi cảnh, chẳng lẽ ta sẽ có thể thay thế thiên đạo mà tại nhân gian hành phạt sao?

Cái thần kỹ này cần dung hợp với trật tự thiên địa, tham ngộ pháp tắc, do đó tu luyện vô cùng khó khăn, có nói nó là đại thiên hành phạt thì cũng không có gì quá đáng.

Nếu lại kết hợp cửu thiên thần phạt với kiếm pháp kinh thiên ảo diệu, vậy sẽ tạo thành uy lực kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Diệp Thu không dám tưởng tượng vì hình ảnh kia quá mức làm cho người ta rung động.

Hắn chậm rãi thôi động ba đóa đạo hoa trong thể nội, ngộ tính trực tiếp kéo căng, sau đó mới bắt đầu tham ngộ cửu thiên thần phạt.

Diệp Thu vừa bắt đầu tìm hiểu cái thần kỹ này thì liền cảm thấy so với kiếm đạo còn khó khăn hơn, bởi vì bên trong nó ẩn chứa pháp tắc thiên địa, mười phần thâm ảo.

Còn tốt là bây giờ Diệp Thu đã có ba đóa đạo hoa đều nở rộ, ngộ tính của hắn đã kéo căng, cho nên việc tìm hiểu thần kỹ này cũng không khó khăn, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Diệp Thu lại lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

...

Lúc này tại Bổ Thiên giáo.

Keng. . .

Keng. . .

Vào sáng sớm, hai đạo tiếng chuông từ trong núi truyền đến, quanh quẩn khắp nơi.

Tại sơn môn của Bổ Thiên giáo, một cái cầu thang thật dài như là thang lên trời nối thẳng lên đỉnh núi.

Chỉ thấy hộ sơn đại trận bỗng nhiên mở ra, đám mọi người đang đóng quân ngoài sơn môn lập tức sôi trào lên.

"Thu đồ đại điển bắt đầu rồi sao?"

Tất cả mọi người đều mừng rỡ, bọn hắn ở chỗ này, đã khổ đau chờ đợi một tháng, rốt cuộc cũng đã đợi được Bổ Thiên giáo mở ra thu đồ đại điển.

Lúc này có mấy vị trưởng lão chậm rãi từ trên núi bay xuống, rơi vào bên trên đỉnh bậc thang.

Dẫn đầu là một vị lão giả tóc trắng, cao giọng nói: "Chư vị, thu đồ đại điển của Bổ Thiên giáo hôm nay sẽ mở ra, mời chư vị theo ta lên núi để tham gia khảo hạch."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Tần Xuyên đều sôi trào, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kích động, lệ rơi đầy mặt.

Tu tiên chi lộ có biết bao gian khổ, một tháng qua bọn hắn luôn trông coi cái sơn môn này, từ đầu đến cuối không chịu rời đi chỉ vì chờ đợi ngày hôm nay.

Theo sơn môn mở ra, tất cả con em thế gia, thanh niên kiệt xuất đều đồng loạt tiến vào, rất bức thiết muốn tham gia khảo hạch.

Trong đám người có không ít người trẻ tuổi không chịu khuất phục trước vận mệnh, muốn thông qua tu tiên để cải biến vận mệnh.

Bọn hắn chậm rãi đi vào sơn môn, lúc chân chính thấy được Tiên gia thánh địa thì nội tâm ai nấy đều bàng hoàng, khẩn trương, hồi hộp.

Cả đám từng bước một đi vào núi, bọn hắn rốt cục đi tới một cái võ trường, ở giữa võ trường có một cái bàn, phía sau đang ngồi mấy vị trưởng lão. Đó là các trưởng lão khảo hạch căn cốt, thiên phú.

Lần này khảo hạch nhập môn của Bổ Thiên giáo do Tề Vô Hối phụ trách, hắn đã thiết lập ra quy tắc khảo hạch mười phần

nghiêm ngặt.

Chỉ có người trải qua từng tầng chọn lựa và thông qua khảo hạch thì mới có thể tiến vào Ngọc Thanh điện rồi tiến hành tuyển chọn sau cùng.

Ai có thể đi vào Ngọc Thanh điện thì trên cơ bản đều sẽ có thiên phú dị bẩm.

Đứng tại trên đài khảo hạch, Ngô trưởng lão nhìn quanh một chút rồi nói: "Khảo hạch bắt đầu. Ai tới trước?"

Hiệu lệnh này vừa ra, toàn trường liền yên tĩnh, không có một người nào có dũng khí làm người thứ nhất khảo hạch vì đều sợ bị đào thải.

Không biết qua bao lâu, trong đám người vang lên một giọng nói, bên trong giọng nói còn mang theo một tia ngạo mạn.

"Ta tới trước."

Một thanh niên đẹp trai ăn mặc lộng lẫy từ trong đám người đi ra, chậm rãi đi lên đài.

Hắn tựa hồ một chút lo lắng mình sẽ bị đào thải cũng không có, trông vô cùng ngạo mạn.

"Đây là ai mà khẩu khí lại lớn như thế? Hắn có lai lịch gì?"

Nam thanh niên kia mang bộ dáng lão tử rất trâu bò để cho tất cả mọi người đều không vui vẻ, nhao nhao hỏi thăm lai lịch của hắn.

Chương 485 - Vương Đằng

Có người biết nói ra:

"Ta biết rõ, người này chính là dòng chính của Vương tộc trong Ly Dương Cổ Tộc."

"Hắn họ Vương tên Đằng, lúc sinh ra tự mang dị tượng, khi tuổi còn nhỏ mà lực lượng liền đạt đến vạn cân, trời sinh thần lực, được trao cho danh xưng Đại Đế chi tư."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức sôi trào.

"Vãi chưởng, thì ra là vậy, khó trách tại sao khẩu khí của hắn lại lớn như thế, quả thật hắn rất có địa vị a."

"Thông suốt. Không nghĩ tới người thứ nhất khảo hạch lại có địa vị lớn như vậy, xem ra lần này thu đồ đại điển của Bổ Thiên giáo thật sự tới không ít nhân vật long phượng trong loài người rồi."

Tất cả mọi người ở đây đều cảm giác áp lực tăng gấp bội, bởi vì thiên chi kiêu tử càng nhiều thì bọn hắn có áp lực cạnh tranh càng lớn.

Đây là một cái thế giới phi thường tàn khốc, lấy thực lực vi tôn. Danh ngạch mặc dù rất nhiều, nhưng người ưu tú nhiều lắm, kẻ bình thường sẽ bị đào thải.

Vương Đằng đi lên đài, chậm rãi đi tới trước mặt mấy vị trưởng lão.

Chỉ thấy đám trưởng lão lấy ra mấy khối ngọc thạch rồi thôi động song chưởng. Trong chốc lát, từng cỗ lực lượng đem bảy

khối ngọc thạch chuyển động tạo thành một cái trận pháp.

Bởi vì những trưởng lão này có tu vi quá thấp, hơn nữa còn không có tu luyện tuệ nhãn, bởi vậy chỉ có thể mượn nhờ loại phương pháp này để kiểm tra tư chất.

Ngay sau khi trận pháp xuất hiện, Vương Đằng chậm rãi đi vào bên trong trận pháp, một cỗ kim quang liền bộc phát ra.

"A. . . Kim sắc trong truyền thuyết."

Thấy vậy toàn trường đều sôi trào, tất cả mọi người không dám tin mà nhìn xem Vương Đằng trên đài đang được thánh quang tắm rửa.

Quả thật đúng như trong truyền thuyết, hắn thật sự có Đại Đế chi tư.

Lúc này ngay cả mấy vị trưởng lão kiểm tra cũng ngây ngẩn cả người.

Ngô trưởng lão mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị, nói: "Lại là trời sinh thánh thể, hơn nữa nhìn phẩm chất còn rất thuần túy, hoàn toàn xứng đáng là tuyệt thế thiên tài vạn người không được một."

Mới người thứ nhất mà đã có thiên phú cao như vậy, đám người Ngô trưởng lão đều bị hù dọa, nội tâm vô cùng cuồng hỉ.

Xem ra Bổ Thiên giáo tại Vân Đỉnh sơn đánh ra thanh danh đã lập tức đưa tới những thanh niên tài tuấn này ngưỡng vọng.

Ngô trưởng lão tràn đầy vẻ giật mình nhìn xem Vương Đằng, quay đầu lại cùng ba vị trưởng lão khác liếc nhau một cái rồi nói với Vương Đằng: "Tốt, ngươi được thông qua."

Sau đó hắn gọi tới một tên đệ tử dẫn Vương Đằng trực tiếp

tiến nhập Ngọc Thanh điện, bởi vì thiên phú của hắn quá mức nghịch thiên, có thể xem nhẹ tất cả thí sinh khảo hạch phía sau mà trực tiếp trúng tuyển.

Nhìn thấy một màn như thế, tất cả thí sinh ở đây đều hâm mộ ghê gớm, và cũng muốn thử một lần xem liệu mình có thể nhận được loại đãi ngộ này không.

"Người kế tiếp."

Khảo hạch xong người thứ nhất, Ngô trưởng lão trực tiếp bắt đầu khảo hạch người kế tiếp, không có nửa điểm dừng lại.

Bên phia khảo hạch tiến hành rất khẩn trương, còn lúc này tại Tử Hà phong.

Lúc sáng sớm Lâm Thanh Trúc đã từ trong tu luyện tỉnh lại, nàng đi vào Càn Thanh điện thì thấy Triệu Uyển Nhi đã ở bên trong chờ mình.

"Sư tỷ, hôm nay chính là ngày Bổ Thiên giáo chúng ta tổ chức thu đồ đại điển, vừa rồi Đại sư huynh đã đến thông tri, nhóm chúng ta cũng nên xuất phát a."

Nghe được Triệu Uyển Nhi nhắc nhở, Lâm Thanh Trúc gật đầu đáp ứng.

Lần này Tử Hà phong chỉ là một cái đi ngang qua sân khấu, bởi vì nàng bây giờ còn chưa có tư cách thu đồ, mà sư tôn của nàng giờ phút này còn đang bế quan.

Mặc dù trước lúc sư tôn bế quan có nói với nàng, nếu như bên trong quá trình thu đồ gặp được nhân tuyển không tệ thì nàng có thể tự mình quyết định thay sư tôn.

Tuy nhiên Lâm Thanh Trúc cũng không muốn làm như thế, vì nếu như nàng nhìn lầm người thì chẳng khác gì là tăng thêm phiền

phức cho sư tôn, do đó nàng dứt khoát không thu đồ.

"Đi thôi."

Sau khi nhàn nhạt nói ra một câu, Lâm Thanh Trúc mang theo Triệu Uyển Nhi và tiểu Linh Lung trực tiếp rời khỏi Tử Hà phong, hướng về phía Ngọc Thanh điện mà bay đi.

Rất nhanh sau đó ba nàng liền bay tới Ngọc Thanh điện, vừa tiến vào đại điện thì các nàng liền đụng phải một người quen.

"Minh Nguyệt sư bá."

Gặp Minh Nguyệt chậm rãi đi tới, Lâm Thanh Trúc vội vàng hành lễ, cẩn thận quan sát một cái mà trong lòng run lên.

Minh Nguyệt sư bá vậy mà đột phá Chí Tôn cảnh rồi?

Cảm thụ được khí tức Chí Tôn mà Minh Nguyệt trong lúc vô tình thả ra, Lâm Thanh Trúc mười phần giật mình.

Nàng không nghĩ tới Minh Nguyệt cũng đột phá Chí Tôn cảnh, hơn nữa nhìn xem khí tức thì tựa hồ còn không chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Lâm Thanh Trúc cảm thấy hiếu kì, nghiêm túc suy nghĩ.

"Ừm, cũng đúng. Minh Nguyệt sư bá từ Vân Đỉnh sơn trở về liền bế quan giống sư tôn mà. Hơn nửa năm thời gian ngài đột phá cũng rất bình thường."

Lâm Thanh Trúc đi lên chào hỏi một tiếng.

Minh Nguyệt xoay người lại, phát hiện là ba người Lâm Thanh Trúc thì liền lộ ra nụ cười ôn nhu.

Chương 486 - Tiểu Linh Lung Bị Theo Dõi

Ánh mắt Minh Nguyệt dừng lại tại trên thân Tiểu Linh Lung, cười híp mắt ngồi xổm xuống, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Tiểu nha đầu ngươi hơn nửa năm không gặp đã cao lớn không ít nha.”

Tiểu Linh Lung biểu lộ có chút đắc ý, nói: “Hì hì..... Sư tỷ nói ăn nhiều nhiều sẽ cao lên, cho nên Linh Lung mỗi ngày đều ăn no mây mẩy. Mấy năm nữa dáng dấp của Linh Lung sẽ cao hơn cả sư tỷ.”

Nghe đến đó, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên khóe miệng giật một cái.

Minh Nguyệt cũng là buồn cười nhìn xem nàng, sau đó đứng dậy hỏi thăm Lâm Thanh Trúc nói: “Sư tôn của các ngươi còn không có xuất quan sao?”

“Không có, sư tôn bế quan một mực chưa hề đi ra.”

“Ừm.....”

Minh Nguyệt nhẹ gật đầu, lâu như vậy không thấy nàng thật sự có chút nhớ hắn.

Lần trước Minh Nguyệt cảm thấy chính mình đã đột phá Chí Tôn cảnh nên vốn định xuất quan, nhưng không nghĩ tới bỗng nhiên hấp thu trường sinh chi lực để cho nàng lại có động lực vươn lên, nàng lại lần nữa bế quan vọt thẳng đến Chí Tôn cảnh

trung kỳ.

Nguyên bản Minh Nguyệt còn muốn nhờ lần này để cảm tạ Diệp Thu thật tốt một phen, thuận tiện đẩy mạnh tình cảm, nhưng đáng tiếc người không tại nên liền quên đi, để ngày sau hãy nói lại.

“Sư tôn của ngươi không tại nhưng Tử Hà Phong vẫn có ngươi làm chủ. Như thế nào, lần này ngươi dự định thay sư tôn của ngươi thu mấy vị sư đệ sư muội?” Minh Nguyệt trêu chọc cười nói.

Lâm Thanh Trúc có chút ngượng ngùng, đáp: “Không có, sư tôn nói với sư điệt rằng tư chất thiên phú chỉ là thứ yếu, chủ yếu nhất chính là nhân phẩm. Nếu như gặp được người thích hợp thì chờ đợi một chút cũng không muộn.”

Nàng ngược lại là không có giấu diếm, nàng đã theo Diệp Thu lâu như vậy nên đại khái cũng hiểu rõ ràng quy tắc thu đồ đệ của Tử Hà Phong.

Xác thực cùng lời đồn bên ngoài một dạng, Tử Hà Phong thu đồ đệ với điều kiện xác thực rất quái lạ.

Không nhìn thiên phú, không nhìn thân thế, chỉ nhìn tâm tình, nếu như nhìn thuận mắt thì liền thu, còn nhìn không vừa mắt thì chẳng cần biết ngươi là ai.

Giống như năm xưa Huyền Thiên đạo nhân thu nhận Diệp Thu hay Diệp Thu thu nhận Lâm Thanh Trúc. Bọn hắn dường như cũng không nhìn thiên phú.

Bây giờ đến Lâm Thanh Trúc cũng chăm chú suy tư một trận mà chuẩn bị kéo dài truyền thống này.

Tử Hà Phong chúng ta chính là tùy hứng như thế!

Dạy thiên tài thành tài thì ai không làm được? Có gan thì

ngươi đến dạy phế vật thành tài đi!

Nghe xong Lâm Thanh Trúc giải thích, Minh Nguyệt cười nhạt một tiếng, nói: “Ha ha, ngươi đúng là rất phù hợp với tính cách của sư tôn ngươi, rất là tùy hứng.”

Nàng hơi lắc đầu, trong nội tâm càng là kính nể Diệp Thu.

Người ta từng cái đều hận không thể thu nhiều mấy vị đệ tử có thiên phú dị bẩm, hắn ngược lại chuyên chọn người không đáng chú ý.

Tựa như lúc trước tại Ngọc Thanh Điện, Lâm Thanh Trúc rõ ràng đã bị tất cả mọi người từ bỏ, nhưng kết quả Diệp Thu lại chọn nàng.

Không chỉ có như vậy, sau khi hắn thu Lâm Thanh Trúc làm đệ tử, hắn càng đem nàng bồi dưỡng thành một đời nhân vật thủ lĩnh của thế hệ trẻ tuổi.

Lúc trước Minh Nguyệt còn tưởng rằng Lâm Thanh Trúc cũng là trời sinh thần cốt, chỉ là thần cốt nội liễm nên không có bị phát hiện.

Sau khi giải được chân tướng sự tình thì trong lòng nàng liền hết sức bội phục Diệp Thu thực sự quá chịu chi.

Hắn chỉ vì một người phế vật mà ngay cả thần tủy đan cũng đều bỏ được mà lấy ra cho Lâm Thanh Trúc tái tạo gân cốt.

Có thể nói Lâm Thanh Trúc có vận khí phi thường tốt khi có Diệp Thu làm sư tôn.

Nếu như nàng gặp phải Thủ Tọa khác, vậy chỉ sợ nàng hiện tại chỉ là một tiểu cô nương thường thường không có gì lạ, không có tiếng tăm gì. Tuy rằng vận mệnh của nàng cũng sẽ có chút cải biến nhưng không có chói mắt như bây giờ.

Đây có lẽ chính là mị lực của Diệp Thu khi hắn có thể đem một người bình thường chế tạo thành thiên chi kiêu tử được cả thế gian chú ý.

“Được rồi, đi vào đi.” Minh Nguyệt mỉm cười rồi kêu gọi Lâm Thanh Trúc đi vào Ngọc Thanh Điện.

Triệu Uyển Nhi cùng Tiểu Linh Lung cũng đi theo phía sau Lâm Thanh Trúc không nói một lời.

Tiểu Linh Lung lần nữa trở lại Thủ Phong, nàng còn muốn đi tới học đường nhìn xem Từ trưởng lão thế nào. Nhưng nàng vừa bước chân ra thì liền bị một đám Thủ Phong sư huynh nhìn nàng không chớp mắt và có chút khẩn trương, giống như đang đề phòng nàng vậy.

“Tức chết ta mà.” Tiểu Linh Lung tức giận lườm bọn hắn một cái, sau đó quay người đi theo phía sau sư tỷ.

Ta chỉ muốn nhìn xem Từ trưởng lão một chút mà thôi chứ không có làm gì a. Vậy mà các ngươi nhìn ta như là đang đề phòng kẻ trộm làm gì?

Chương 487 - Nhân Quả Khó Nhận

Lúc này, tại bên trong đại điện, tất cả thủ tọa các mạch đều đã ngồi vào vị trí, mà tất cả đệ tử tinh anh cũng đã đứng sẵn chờ phân phó.

Còn lại một loạt trưởng lão cũng là lần lượt ngồi xuống, chờ đợi chưởng giáo an bài.

Minh Nguyệt đi tới liền gật đầu đối với Mạnh Thiên Chính xem như chào hỏi, sau đó nàng đi về vị trí của mình.

Lâm Thanh Trúc làm vãn bối nên đương nhiên không thể làm vậy. Nàng mang theo Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung hành lễ, nói: "Sư điệt Lâm Thanh Trúc bái kiến chưởng giáo sư bá."

"Sư điệt Triệu Uyển Nhi bái kiến chưởng giáo sư bá."

Tiểu Linh Lung thì là ngẩn người, nhìn xem hai vị sư tỷ hành lễ mà cũng học được một chút, giọng nói non nớt, mười phần đáng yêu, nói: "Sư điệt Linh Lung, bái kiến. . ."

Nàng nói còn chưa dứt lời thì Mạnh Thiên Chính trên chỗ ngồi bỗng nhiên trong lòng run lên, vội vàng ngắt lời: "Đừng đừng đừng. . . Ta không chịu nổi phần hành lễ của ngươi đâu."

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi thì ông ta ngược lại là có thể tiếp nhận, nhưng tiểu Linh Lung thì ông ta tuyệt đối không dám.

Mạnh Thiên Chính lắc mình bay xuống, đưa tay nâng đỡ tiểu Linh Lung, không dám để cho nàng hành lễ với mình.

Người khác không biết rõ chứ ông ta thì rất rõ ràng. Tiểu nha đầu này chính là chân chính Tiên nhân chuyển thế, mang theo nhân quả kiếp trước, vả lại chân thân của nàng đã hiện hình.

Chỉ có Diệp Thu là một tên Ngoan Nhân thì mới dám gánh chịu phần nhân quả này, còn ông ta nào có thể chịu nổi.

Nếu như một ngày nào đó ông ta không cẩn thận mà trực tiếp bị nàng đánh cho dát thì phải đi đâu để nói rõ lí lẽ đây? Ông ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa a.

Gặp Mạnh Thiên Chính không để cho mình hành lễ, tiểu Linh Lung lập tức không vui vẻ. Vì cái gì sư tỷ có thể mà ta lại không thể chứ?

Tính bướng bỉnh của nàng vừa lên mà lập tức quỳ xuống hai chân, Mạnh Thiên Chính thấy vậy liền bị hù cho mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mẹ nó, ngươi đây là chê ta chết không đủ thảm mà còn muốn bổ thêm hai đao nữa sao?

Còn may là Mạnh Thiên Chính phản ứng nhanh, lúc tiểu Linh Lung còn không có quỳ xuống thì ông ta đã trực tiếp đỡ nàng đứng lên.

"Ha ha ha, Linh Lung, ngươi không phải làm đại lễ, đại khái chào hỏi một cái là được rồi." Mạnh Thiên Chính một bên chột dạ, một bên trấn an.

Tiểu Linh Lung có chút không hiểu vì sao ông ta lại kháng cự nàng hành lễ như thế, chẳng lẽ sư tôn dạy mình gặp trưởng bối thì phải hành lễ là không đúng sao?

Tiểu Linh Lung gãi gãi đầu, bỗng nhiên nhìn về phía Tề Vô Hối rồi nhếch miệng cười một tiếng.

Người sư bá này sư tôn đã nói, nếu ta có việc gì thì cứ hành lễ với hắn.

"Sư điệt Linh Lung bái kiến. . ."

"Định mệnh." Trên ghế thủ tọa, Tề Vô Hối bỗng nhiên trong lòng run lên.

Cái này cũng có thể chuyển đến người ta sao?

Nằm cũng trúng đạn ư?

Nguyên bản hắn còn mang bộ dáng xem kịch vui thì sắc mặt lập tức hoàn toàn trắng bệch.

Còn tốt là hắn phản ứng nhanh, một bước đi thẳng tới bên người tiểu Linh Lung, cười nói: "A hi hi, tiểu sư điệt, ngươi không phải làm cái đại lễ này đâu."

Tề Vô Hối mồ hôi lạnh chảy ròng, đem tiểu Linh Lung nâng đỡ, trong lòng hoảng sợ một trận.

Ngay cả sư huynh Mạnh Thiên Chính của hắn cũng không dám nhận nhân quả của nàng, vậy cho hắn một trăm cái lá gan thì hắn cũng không dám.

Một màn buồn cười này đều rơi vào trong mắt các đệ tử, tất cả mọi người lập tức mê man.

"Đây là có chuyện gì? Vì sao chưởng giáo sư bá và Tề sư bá lại sợ hãi tiểu nha đầu này như thế?"

"Tuy nói nàng là hạng nhất của đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn, nhưng cũng không thể để cho hai vị cường giả Chí Tôn cảnh sợ hãi như vậy được."

Trong bọn họ, có một bộ phận người cũng không biết rõ thân phận của tiểu Linh Lung cho nên rất nghi hoặc.

"Các ngươi thì biết cái đếch gì. Vị tiểu sư muội tại Tử Hà phong này của chúng ta chính là Tiên nhân chuyển thế, mang theo nhân quả kiếp trước."

"Thế gian này cũng chỉ có Diệp sư thúc là Ngoan Nhân như thế thì mới dám thừa nhận loại nhân quả này."

Nghe xong người kia giải thích, mọi người liền bừng tỉnh đại ngộ, trong nháy mắt nội tâm bắt đầu kính sợ.

"Vãi chưởng, nhóm chúng ta phải cách xa tiểu nha đầu này một chút, miễn cho dính vào nhân quả có thể nguy hiểm đến tính mệnh."

Tất cả mọi người lập tức lộ ra biểu lộ lòng vẫn còn sợ hãi, mà trong đại điện tiểu Linh Lung thấy mình hành lễ lại bị ngăn cản thì càng thêm không vui.

Không phải sư tôn đã nói về sau gặp trưởng bối thì ta đều phải hành lễ sao?

Những vị sư bá này làm sao lại không biết tốt xấu như thế nhỉ? Ta hành lễ với bọn hắn mà bọn hắn còn không muốn là thế nào?

Tiểu Linh Lung nhìn xem Tề Vô Hối một chút, sau đó tròng mắt đảo một vòng, rồi quét nhìn đám thủ tọa, trưởng lão khác.

Những thủ tọa, trưởng lão kia thấy vậy mà trong lòng giật mình, mỗi một người bị nàng đảo mắt qua thì đều âm thầm cầu nguyện: Ngươi tuyệt đối đừng khách khí với ta a!

Tiểu Linh Lung nhìn một vòng xong cắn cắn ngón tay, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Trên mặt nàng bỗng nhiên lộ ra nụ cười điên cuồng, dần dần làm càn.

Chương 488 - Bách Tính Cầu Cứu

Nhận thấy tình huống không đúng, Lâm Thanh Trúc vội vàng, nói: "Linh Lung, không được phép hồ nháo."

"Úc. . ." Nghe thấy sư tỷ lên tiếng, tiểu Linh Lung lập tức xì hơi, từ bỏ ý nghĩ trong lòng.

Nàng vốn còn muốn thừa dịp bọn hắn không chú ý mà trực tiếp hành lễ một đợt cả đám, nhưng sư tỷ không đồng ý thì nàng liền quên đi.

Cũng may là Lâm Thanh Trúc kịp thời ngăn lại, không thì sẽ là một trận thảm án diệt môn.

Đám người kia nếu như biết rõ ý nghĩ vừa rồi của tiểu Linh Lung, đoán chừng ban đêm đi ngủ bọn hắn sẽ gặp ác mộng.

Chuyện này quá dọa người, may là Lâm Thanh Trúc kịp thời ngăn lại, nàng chính là ân nhân cứu mạng của tất cả mọi người.

"Được rồi, đã đến giờ họp." Mạnh Thiên Chính thấy thời gian đã đến, khoát tay áo ra hiệu Lâm Thanh Trúc trở lại vị trí của mình, thuận tiện bảo cho nàng quan sát tiểu Linh Lung.

Bởi vì chỉ có Lâm Thanh Trúc mới có thể bao ban tiểu nha đầu này, những người khác dù có thể quản nhưng lại không dám quản, cho nên bọn hắn vẫn là để cho Lâm Thanh Trúc tới quản tiểu Linh Lung, dù sao các nàng cũng có quan hệ thân mật nên không sợ phần nhân quả này.

Đợi tất cả mọi người ngồi xuống về sau, Mạnh Thiên Chính

mới trở lại chủ vị, chậm rãi nói ra:

"Chư vị, hôm nay là ngày Bổ Thiên giáo chúng ta tổ chức thu đồ đại điển."

"Giờ phút này, khảo hạch dưới núi đã bắt đầu, sau đó các ngươi riêng phần mình lĩnh mệnh đi hỗ trợ các trưởng lão dưới núi tiến hành khảo hạch."

"Mặt khác tất cả đệ tử các mạch phải tuần sát đỉnh núi chặt chẽ để bài trừ hết thảy tai hoạ ngầm. Vì lúc này thế cục của Đông Hoang đang rung chuyển, lúc nào cũng có thể bộc phát họa loạn. Nếu trong lúc tiến hành thu đồ đại điển xuất hiện một tia sai lầm thì sẽ rất nguy hiểm."

Khi Mạnh Thiên Chính nói đến đây, toàn trường lập tức đáp lại.

"Tuân lệnh pháp chỉ của chưởng giáo."

Biểu tình của tất cả mọi người đều vô cùng nghiêm túc, bọn hắn cũng rất rõ ràng hiện tại dưới núi là cái tình huống gì.

Vài ngày trước, thành Quảng Lăng đã lọt vào tập kích, tiếp xuống trận tai nạn này có khả năng sẽ lan tràn về hướng Tần Xuyên.

Cho nên tại trong lúc thu đồ đại điển tiến hành, bọn hắn nhất định phải làm tốt công việc phòng hộ, để phòng ngừa hung thú bỗng nhiên xâm nhập lên núi.

"Tốt, bắt đầu đi." Mạnh Thiên Chính hài lòng nhìn xem chúng đệ tử phía dưới, chậm rãi nói.

Chúng đệ tử và trưởng lão lĩnh mệnh xong liền vội vàng thối lui ra khỏi Ngọc Thanh điện.

Hiện trường chỉ còn lại thủ tọa bảy mạch lưu lại bên trong Ngọc Thanh điện để nghị sự.

Gặp những người khác đã ly khai, Lâm Thanh Trúc ra hiệu cho Triệu Uyển Nhi mang tiểu Linh Lung đi ra ngoài chơi và thuận tiện hỗ trợ các trưởng lão làm việc. Còn nàng thì vẫn lưu lại Ngọc Thanh điện để tiếp tục nghe chưởng giáo an bài.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Mạnh Thiên Chính nói tiếp: "Chư vị sư đệ, sư muội, chắc hẳn các ngươi đều đã nhận được tin tức rồi nhỉ? Giờ phút này ở bên ngoài núi, trên trăm vạn dặm Hoang Nguyên có một quái vật dị hình khô lâu huyết sắc đang ngang ngược."

Nói đến đây, sắc mặt Mạnh Thiên Chính trở nên ngưng trọng lên, tiếp tục nói: "Mấy ngày trước ta đã phái người xuống dưới núi xem xét tình huống và được biết tại vô nhân khu lúc này đã bị ăn mòn toàn diện. Tiếp xuống chúng ta sẽ nghênh đón một trận đại chiến xưa nay chưa từng có."

Mọi người nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên nặng nề, không nói một lời, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Thứ có thể để cho Mạnh Thiên Chính xuất hiện loại vẻ mặt này thì có thể nghĩ chuyện này đến cùng nghiêm trọng đến mức nào.

"Ba đại vương triều đã liên danh hướng về Bổ Thiên giáo chúng ta khởi xướng xin giúp đỡ. Tại bên trong địa giới của Tần Xuyên chúng ta sẽ kéo ra một đạo phòng tuyến, phối hợp với quân đội vương triều mà tiến hành chống cự."

"Đây là nhân gian bách tính cầu xin một chút hi vọng sống, các ngươi có ý kiến gì về chuyện này không?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức trầm mặc.

Đại chiến đã bắt đầu, nếu như bọn hắn lui lại thì những bách tính dưới núi chỉ có một con đường chết. Thế nhưng nếu như bọn hắn xuất thủ thì có khả năng sẽ gặp phải phong hiểm đạo thống bị diệt.

Cơ hồ tất cả Tiên gia thánh địa đều đã ẩn thế không ra, thời điểm này ai làm náo động thì chính là hành động tìm chết.

Đoạn thời gian trước đã truyền đến tin tức Chí Tôn điện đã đóng chặt sơn môn, tuyên bố với bên ngoài hủy bỏ thu đồ đại điển.

Có thể là do có quan hệ với việc Chí Tôn điện đã mất hết mặt mũi tại đại hội luận đạo ở Vân Đỉnh sơn, cho nên bọn hắn cũng biết rõ dù bọn hắn có mở ra thu đồ đại điển thì cũng không có mấy người sẽ tới khảo hạch. Do vậy Chí Tôn điện liền dứt khoát đóng lại sơn môn, ẩn thế không ra, chuẩn bị tránh thoát tràng đại kiếp nạn này.

Cách làm của Chí Tôn điện mặc dù rất tuyệt tình, nhưng cũng là mười phần thông minh quyết đoán, không chút nào do dự, nói đóng cửa liền đóng cửa, trực tiếp ngăn các tất cả liên hệ nhân quả cùng ngoại giới mà đóng chặt sơn môn. Chỉ cần nội bộ không xuất hiện vấn đề, vậy bọn hắn muốn giữ vững mạch đạo thống này thì cơ hội vẫn là rất lớn.

Chí Tôn điện tuyên bố đóng chặt sơn môn về sau, các tiểu hắn thánh địa đi theo bọn hắn cũng bắt đầu đóng lại sơn môn.

Chỉ còn lại mấy đại thánh địa hiện nay còn không có động tĩnh, trong đó gồm có Bổ Thiên giáo, Thiên Trì, Dao Trì, vân vân...

Chương 489 - Cơ Hội Khó Được

Nghe Mạnh Thiên Chính nói xong, đám người trầm mặc không nói.

Lâm Thanh Trúc yên lặng ngồi tại nơi hẻo lánh không nhịn được mà nắm chặt nắm đấm.

Trong mắt nàng lóe lên vẻ khó chịu, rất muốn nói cái gì nhưng lại khắc chế chính mình.

Bởi vì Lâm Thanh Trúc so với đám người ở đây đều hiểu rõ hơn về cảm giác bị người từ bỏ. Trước đây một trận bạo động đã hủy đi gia đình nàng.

Bây giờ dạng thế cục này lại lần nữa tiến đến, nếu như Bổ Thiên giáo ngồi nhìn bỏ mặc, vậy bách tính dưới núi tuyệt đối sẽ trở thành oán linh trong trận kiếp nạn này.

Lâm Thanh Trúc muốn phát ra tiếng, thế nhưng khi ngẫm lại tình cảnh của mình thì nàng lại nhịn xuống.

Lâm Thanh Trúc có thể vì đại nghĩa mà lựa chọn xuất thủ, nhưng một khi nàng làm ra quyết định này cũng mang ý nghĩa nàng sẽ kéo tất cả mọi người trong Tử Hà phong cùng một chỗ rơi vào vũng nước đục này.

Sau khi nội tâm xoắn xuýt hồi lâu, Lâm Thanh Trúc cuối cùng vẫn trầm mặc lại.

Lúc này, một giọng nói để cho nàng mười phần ngạc nhiên truyền đến.

Chỉ nghe Tề Vô Hối chậm rãi đứng lên, ánh mắt vô cùng kiên

định nói ra:

"Sư huynh, Bổ Thiên giáo chúng ta khi lập giáo đã lấy lý niệm giáo hóa chúng sinh, tạo phúc thiên địa làm nhiệm vụ của mình."

"Từ khi lập giáo đến nay, chúng ta luôn rộng thụ bách tính, ủng hộ, kính yêu, hưởng thụ khí vận nhân gian. Nếu như lúc này chúng ta lựa chọn lùi bước, né tránh thì chính là phản bội, vứt bỏ, đi ngược lại với sở tu chi đạo của chúng ta."

"Không phải sư huynh vẫn thường nói người tu đạo chúng ta chính là phúc phận của thiên địa, là tạo hóa của chúng sinh sao?"

"Tại thời điểm hoạ loạn này Bổ Thiên giáo chúng ta nhất định phải đứng ra cứu giúp chúng sinh."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới những lời này vậy mà xuất phát từ miệng Tề Vô Hối.

Trong lòng mọi người Tề Vô Hối vẫn luôn là một tên tiểu nhân chanh chua, âm dương quái khí. Ai cũng đã quên đi hắn tại thuở thiếu niên, đã từng là một thiếu niên lang hăng hái, muốn làm một kẻ đồ long. Không biết có phải vì Tề Vô Hối bị phản lão hoàn đồng ảnh hưởng, hay là nội tâm hắn vẫn kiên định như vậy.

Tề Vô Hối nói xong lời này thì tất cả mọi người lập tức lau mắt mà nhìn đối với hắn, đều được tất cả mọi người tôn kính.

Dương Vô Địch vỗ đùi, tại chỗ đứng lên, tỏ ra kính nể đối với Tề Vô Hối, cười nói:

"Ha ha ha. . . Nói rất hay! Tề sư huynh, hôm nay ngươi quả nhiên để cho sư đệ lau mắt mà nhìn."

"Ngươi nói không sai, Bổ Thiên giáo chúng ta mặc dù năng lực

không mạnh, nhưng muốn thủ hộ trăm dặm Tần Xuyên này thì vẫn có năng lực làm được."

"Không phải chỉ là một trận họa loạn thôi sao, xử lý nó đi."

Dương Vô Địch dứt khoát đáp ứng. Nghe hắn nói phóng khoáng như thế, tất cả mọi người lập tức nhiệt huyết sôi trào lên.

"Ha ha ha ha. . ."

Mọi người bỗng nhiên nghe thấy một tràng tiếng cười thanh thúy, chỉ thấy Minh Nguyệt cũng đứng lên, nói: "Sư huynh, chuyện này có lẽ đối với Bổ Thiên giáo chúng ta mà nói cũng là một cái cơ hội."

"Ồ? Minh Nguyệt chân nhân có ý tứ gì?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền sửng sốt.

Mạnh Thiên Chính thì là mỉm cười, rốt cục đã nói đến chính đề. Ông ta luôn một mực không nói gì chính là vì muốn nghe một chút ý kiến của tất cả mọi người, xem thử có ý nghĩ giống mình hay không.

Mấy ngày qua Mạnh Thiên Chính đã suy nghĩ về vấn đề này đến nỗi đêm không thể say giấc. Ông ta thân là chưởng giáo của Bổ Thiên giáo, cho nên bất kỳ một cái quyết định nào của ông ta cũng liên quan đến sinh tử tồn vong của Bổ Thiên giáo.

Do vậy Mạnh Thiên Chính nhất định phải nghĩ đến mỗi một chi tiết nhỏ, không thể xuất hiện nửa điểm sai lầm.

Chỉ nghe Minh Nguyệt chậm rãi giải thích: "Chư vị sư huynh, các ngươi còn nhớ kỹ một câu chuyện xưa hay không?"

Đám người sững sờ, rơi vào trầm tư, Tề Vô Hối không kịp chờ đợi nên hỏi: "Sư muội, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói đi, là chuyện xưa gì?"

Nghe hắn thúc giục, Minh Nguyệt cười nói:

"Trong truyền thuyết có một câu nói như này. Mỗi khi gặp loạn thế đại kiếp, tất sẽ có khí vận nhân gian diễn sinh, là tạo hóa chuẩn bị cho người có đại công đức."

"Lần đại kiếp này có khí thế rất hung hãn, không thua gì một trận diệt thế đại thanh tẩy, quy mô của nó to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi."

"Nếu như nhóm chúng ta có thể bảo vệ một phương thái bình thì hoàn toàn xứng đáng là người có đại công đức, nhận lấy tạo hóa phúc phận của thiên địa, hưởng thụ khí vận nhân gian chính đạo."

"Việc này một khi thành công thì chính là lúc Bổ Thiên giáo chúng ta nhất phi trùng thiên."

Nghe đến đây tất cả mọi người lập tức hít sâu một hơi.

"Đúng vậy a, nhóm chúng ta làm sao lại không nghĩ tới điểm này nhỉ?" Tề Vô Hối vỗ đùi một cái, bừng tỉnh đại ngộ, nói.

Hắn hiện tại cũng có chút minh bạch vì cái gì 2 đại thánh địa Thiên Trì cùng Dao Trì cho tới bây giờ vẫn còn đang quan sát, thì ra bọn hắn đang một mực chờ đợi cái cơ hội này.

Bọn hắn không có lựa chọn đóng lại sơn môn mà là muốn tại thời khắc nguy nan chuẩn bị vớt một tay.

Đây là một trận đánh cược, nếu thắng cược thì toàn bộ thánh địa đều có thể thu hoạch được đại tạo hóa gia thân. Còn nếu thua cuộc thì có khả năng đạo thống sẽ diệt vong.

Bọn hắn đang tự hỏi, đang cân nhắc có muốn đánh cược hay không, và đánh cược như thế nào?

Hiện tại bọn hắn đang quan sát chẳng qua là do bọn hắn còn đang nghĩ cách làm thế nào để đối mặt với trận hạo kiếp này.

Chương 490 - Át Chủ Bài

"Cược một trận tạo hóa của thiên địa sao?"

Các thủ tọa còn lại cũng là nhìn nhau, thân là thủ tọa một mạch ngồi tại vị trí này đã nhiều năm như vậy thì bọn hắn làm sao có thể không nghĩ ra vấn đề này, cho nên liền minh bạch ý tứ của Minh Nguyệt.

"Nếu thật sự có đại tạo hóa gia thân, vậy Bổ Thiên giáo chúng ta có lẽ sẽ có thể quật khởi." Dương Vô Địch cũng theo sát nói, trong lòng bỗng nhiên hưng phấn lên.

Nếu quả thật có thể chịu qua trận hạo kiếp này, một khi có đại tạo hóa gia thân, nói không chừng toàn bộ thủ toạ của Nỏi Thiên giáo đều có thể xung kích Chí Tôn cảnh chí cao vô thượng, thậm chí là Phong Vương cảnh.

Ai có thể ngăn cản được loại dụ hoặc này a?

Mà loại cục diện hiện tại nhân gian đại địa đã trở thành con rơi, bách tính trôi dạt khắp nơi. Nếu như Bổ Thiên giáo tại thời điểm này xuất thủ thu nạp những người dân kua, vậy Bổ Thiên giáo sẽ trực tiếp chiếm được một cái tiếng tốt, hóa thân thành chúa cứu thế.

Nghe thấy Minh Nguyệt nói vậy, Mạnh Thiên Chính liền vui mừng cười một tiếng.

Không sai, ông ta trong mấy ngày qua chính là đang tự hỏi vấn đề này. Ông ta cũng tin tưởng lúc này các đại thánh địa như Thiên Trì, Dao Trì và mấy vị lão bằng hữu của ông ta hiện tại cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Đại sự như vậy để cho Mạnh Thiên Chính có chút đắn đo khó định. Hôm qua ông ta đã cố ý đến hậu sơn để hỏi thăm Huyền Dịch chân nhân một chút.

Huyền Dịch chân nhân chỉ nói rằng vô luận Mạnh Thiên Chính muốn làm cái gì thì tất cả mọi người đều sẽ ủng hộ.

Sau khi đạt được đáp án này, trong lòng Mạnh Thiên Chính đã biết rõ nên làm như thế nào, bởi vậy hôm nay ông ta đã thừa dịp thu đồ đại điển mà để cho các thủ tọa còn lại đến đây mở một hội nghị.

Mạnh Thiên Chính nhìn quanh một chút rồi chậm rãi hỏi: "Các ngươi cảm thấy thế nào?"

"Sư huynh, ta cảm thấy có thể thử một lần." Tề Vô Hối lập tức nói.

Những người còn lại cũng tán thành.

"Sư huynh, cứ làm đi, ta cảm thấy chúng ta có thể. Nguyên bản chuyện này liền tương đồng với lý niệm lập phái của Bổ Thiên giáo chúng ta, vậy chúng ta sao có thể mặc kệ."

"Không sai, coi như không có cái đại tạo hóa này nhưng vừa rồi Tề sư huynh đã nói mấy câu kia thì nhóm chúng ta cũng phải làm."

Sáu vị thủ toạ đều dùng ngữ khí kiên định nói ra.

Nghe đến đó, mặt mo của Mạnh Thiên Chính liền lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng rất hài lòng.

Những vị sư đệ sư muội này cuối cùng cũng không có để cho ông ta thất vọng. Mặc dù ngày thường cả đám đều xem thường nhau, thế nhưng một khi gặp phải phiền phức thì lại đột nhiên không hẹn mà cùng đạt thành sự nhất trí.

Khả năng là có liên hệ với lý niệm lập giáo và đạo pháp tu hành mà bọn hắn nói tới. Dù sao đều là đồng nguyên, được cùng một tư tưởng đạo pháp hun đúc, cho nên bọn hắn đạt thành nhất trí cũng rất bình thường.

Sau khi nhìn xem sáu vị thủ toạ, Mạnh Thiên Chính lại nhìn về phía Lâm Thanh Trúc tại nơi hẻo lánh.

Trong lòng ông ta so với ai khác càng rõ ràng hơn Bổ Thiên giáo hiện nay có át chủ bài lớn nhất chính là tiểu nha đầu đang ngồi im lặng ở trong góc này. Không phải nói nàng mạnh bao nhiêu, mà là bởi vì người đứng phía sau nàng.

Lâm Thanh Trúc hiện tại đại biểu cho Tử Hà phong, đại biểu cho Diệp Thu, do vậy quyết định của nàng cũng đại biểu cho quyết định của Diệp Thu.

Đại kiếp này cũng chỉ có Diệp Thu xuất thủ thì bọn hắn mới có cơ hội thắng lợi, nếu không thì bọn hắn có nói gì cũng đều là nói nhảm.

Bởi vậy Mạnh Thiên Chính luôn một mực chờ đợi chờ biểu lộ của Lâm Thanh Trúc, nhưng nàng lại không hề nói gì, chuyện này để cho ông ta có chút buồn.

Bầu không khí đã đến mức này mà tại sao tiểu nha đầu kia vẫn ngồi yên. Nàng ở độ tuổi này, không phải là rất có nhiệt huyết hay sao?

Những lão đầu tử chúng ta đều đã biểu hiện nhiệt huyết như vậy, còn nàng vậy mà một điểm phản ứng cũng không có.

Nàng có phải là người trẻ tuổi hay không? Đây là buổi nhiệt huyết dành cho người già hay sao?

"Lâm sư điệt, ngươi cảm thấy thế nào?" Mạnh Thiên Chính nhìn Lâm Thanh Trúc một hồi mà nàng vẫn không nói lời nào, ông

ta liền không nhịn được mà chủ động hỏi.

"A?" Mạnh Thiên Chính đột nhiên hỏi thăm để cho Lâm Thanh Trúc sửng sốt một cái.

Nàng tiếp nhận Tử Hà phong đến nay cũng đã trải qua mấy lần thất mạch hội nghị, nhưng mỗi một lần nàng đều giữ chức người xem, còn không có nói ra một lời.

Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây hay sao mà lại bắt đầu hỏi thăm ý kiến của ta rồi?

Chưởng giáo sư bá không có bị điên chứ?

Lâm Thanh Trúc mơ hồ nhìn xem Mạnh Thiên Chính, rồi lại nhìn xem các sư bá chung quanh, bọn hắn cũng mắt không chớp mà nhìn xem nàng.

Lâm Thanh Trúc nhất thời có chút ngượng ngùng mà vội vàng đứng lên, nói: "Chưởng giáo sư bá quyết định liền tốt, Tử Hà phong. . . Không có ý kiến gì."

Nghe được câu này, tất cả mọi người lập tức hiểu ý mà cười một tiếng, cuối cùng cũng yên tâm thở phào một hơi.

"Phù. . ."

Bọn hắn vừa rồi nói chuyện một cách nhiệt huyết sôi trào, nhưng trên thực tế nếu thật sự đánh nhau thì trong lòng bọn họ cũng không có yên lòng.

Cho nên tại thời điểm này vẫn cần có một vị chủ tướng ổn định quân tâm, mà vị chủ tướng kia còn trên cả Mạnh Thiên Chính, bất tri bất giác mà đã đến trên thân Diệp Thu.

Chỉ có hắn là Phong Vương cảnh đứng phía sau chống đỡ tràng diện thì bọn hắn mới có khả năng yên tâm, to gan đi đánh.

Chương 491 - Chấn Nhiếp Toàn Trường

"Tốt." Thấy Lâm Thanh Trúc gật đầu đáp ứng, Mạnh Thiên Chính kêu tốt một tiếng, rồi một lần nữa trở lại chủ vị.

"Nơi đây xuất hiện hạo kiếp nhân gian, chúng ta là người tu đạo hưởng thụ khí vận nhân gian thì sao dám ngồi nhìn bỏ mặc bách tính."

"Từ nay trở đi, đệ tử bảy mạch toàn bộ đều quay chung quanh thiên lĩnh của Tần Xuyên bố trí phòng tuyến."

Mạnh Thiên Chính nói đến đây, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng kiên định rồi tiếp tục nói: "Tất cả thả ra tin tức Bổ Thiên giáo nguyện tiến lui cùng chúng sinh, thủ hộ một phương khí hậu, tuyệt đối không lui lại một bước."

Lời này vừa nói ra, các thủ tọa ở đây đều ngầm hiểu mà đồng loạt đứng lên hưởng ứng: "Tuân lệnh pháp chỉ của chưởng giáo sư huynh!"

Tất cả mọi người đều biết rõ, một khi Bổ Thiên giáo thả ra tin tức này thì Đông Hoang sẽ bị oanh động như thế nào.

Tại thời khắc nguy nan hiện tại, tất cả thánh địa cũng đều lựa chọn tự vệ, chỉ có Bổ Thiên giáo là chịu suy nghĩ cho chúng sinh, xuất thủ che chở một phương an toàn.

Loại tin tức này một khi truyền ra, thanh danh của Bổ Thiên giáo sẽ trực tiếp đạt tới một cái độ cao rất lớn.

Sau khi đạt được hiệu lệnh của Mạnh Thiên Chính, đám người

lần lượt rời khỏi Ngọc Thanh điện và trở về núi an bài chuyện kế tiếp.

Tề Vô Hối thì đi làm người tuyên truyền, cho nên hắn đi thẳng tới chỗ làm nghi thức thu đồ đại điển.

Thấy mọi người đều rời đi, Lâm Thanh Trúc cũng không có dừng lại mà cũng đi về phía khu khảo hạch.

Nàng lúc này rất cao hứng vì mình đã giúp tông môn làm ra quyết định đúng đắn như vậy.

Tuy rất cao hứng nhưng Lâm Thanh Trúc cũng có chút lo lắng về tương lai sẽ phát triển đến một cái cục diện không thể khống chế.

Lúc này tại bên trên quảng trường khảo hạch đang đứng lít nha lít nhít người.

Theo từng vị thiên tài kiệt xuất xuất thế, đám người cũng là nghị luận ầm ĩ.

Trận khảo hạch này hết sức đặc sắc, chỉ trong thời gian ngắn mà bọn hắn đã kiến thức đến đủ loại thể chất thần kỳ, nội tâm rung động không thôi.

"Thật khẩn trương a! Lúc này mới có nửa ngày thời gian mà đã toát ra nhiều thiên tài như vậy. Không biết rõ một hồi đến phiên ta khảo hạch thì ta còn có thể thông qua cửa ải thứ nhất hay không đây?"

"Phù. . . Ngươi khoan hãy nói, lần này Bổ Thiên giáo thu đồ đại điển có rất nhiều thiên kiêu mộ danh mà đến. Đến bây giờ thánh thể đều đã có năm vị, trong đó trời sinh thần cốt càng là nhiều vô số kể. Một hồi đến phiên nhóm chúng ta thì nhóm chúng ta chưa hẳn có thể thông qua cửa ải thứ nhất." Có người lo lắng nói.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí tại hiện trường lập tức nóng bỏng.

Bọn hắn cũng không muốn bị đào thải, trước khi tới đã suy tính liên tục.

Bây giờ thế lực có thực lực mạnh nhất tại Đông Hoang chính là Bổ Thiên giáo, có thể bái nhập dạng tông môn này thì dù cho chỉ là một tên đệ tử tạp dịch nhưng cũng đã là vinh dự của bọn họ rồi.

Mà lại thế cục bây giờ bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm sập bàn. Một khi bọn hắn không được tuyển chọn mà rời khỏi cây dù bảo vệ cường đại Bổ Thiên giáo này, vậy bọn hắn bất cứ lúc nào có thể bị tử vong. Cho nên đây là khảo hạch nhập môn và cũng là khảo hạch quyết định sinh tử của bọn hắn.

Tất cả mọi người đều rất khẩn trương, sợ hãi, bàng hoàng, bất an,. . .

Trong lúc đám người đang nghị luận, trên trời bỗng nhiên hiện lên một đạo lưu quang, sau đó trên đài thình lình xuất hiện một vị nam tử trung niên có tướng mạo đoan chính, khí tức hào hùng, uy thế bức người.

Hắn vừa xuất hiện thì quảng trường đang nghị luận ầm ĩ lập tức yên tĩnh lại. Bởi vì bọn hắn cảm thụ được từ trên thân người kia toả ra một cỗ khí tức Chí Tôn làm cho bọn hắn hít thở không thông, trái tim ai nấy đều đập rộn lên.

"Đây là. . . thủ tọa của Tàng Kiếm phong, Tề chân nhân."

"Trời ạ, vậy mà thật sự là hắn. Không nghĩ tới nhóm chúng ta vậy mà có thể gặp được loại nhân vật trong truyền thuyết này."

Sau khi an tĩnh vài giây đồng hồ, hiện trường trong nháy mắt lại sôi trào lên.

Tề Vô Hối bây giờ chính là vạn Chí Tôn cảnh, vô luận đi đến đâu hắn cũng là tồn tại vạn chúng chú mục, vạn người kính ngưỡng.

Những người đến đây khảo hạch đại bộ phận đều là người bình thường và một số con em thế gia. Cho nên bọn hắn thấy được rất ít cường giả chân chính, đoán chừng Giáo chủ cảnh đều không có mấy vị chớ nói chi là Chí Tôn cảnh.

Tề Vô Hối vừa ra sân đã trực tiếp chấn nhiếp toàn trường, cũng càng để cho đám người tin tưởng vững chắc chỉ có tiến vào Bổ Thiên giáo thì mới có cơ hội sống sót.

Chương 492 - Toàn Giáo Xuất Động

"Tề sư huynh, sao ngươi lại tới đây?" Phát giác Tề Vô Hối bỗng nhiên hiện diện, Ngô trưởng lão phụ trách cửa ải thứ nhất liền sửng sốt hỏi.

Hắn không nghĩ ra Tề Vô Hối thân là thủ tọa nhưng không ở tại Ngọc Thanh điện mà lại chạy tới nơi này làm gì?

Nơi này chỉ là kiểm tra bước đầu, hoàn toàn không có gì đáng xem, chân chính có thể tìm ra thiên tài còn nằm tại đằng sau.

Chẳng lẽ Tề Vô Hối có con riêng ở bên ngoài cũng tham gia lần khảo hạch này cho nên hắn mới tới đây chiếu cố một chút?

Nghĩ như vậy, mặt mo của Ngô trưởng lão lập tức gạt ra một nụ cười ý vị thâm trường, thầm nhủ: "A hi hi, lát nữa ta có nên cùng tẩu tử nói một tiếng về chuyện này không nhỉ?"

Ngô trưởng lão càng nghĩ càng hoài nghi.

Trong lúc hắn còn muốn hỏi thăm, Tề Vô Hối bỗng nhiên chậm rãi đi đến giữa đài khảo hạch, nhìn chăm chú vào tất cả mọi người dưới đài, lãnh đạm nói: "Ta đến đây để nói cho chư vị một tin tức."

Hắn đang nói mà dừng, dưới đài trong nháy mắt liền sôi trào.

"Tin tức gì vậy?" Đám người nhao nhao nhìn về phía Tề Vô Hối hỏi thăm, không biết rõ hắn đang muốn nói cái gì.

Gặp tất cả mọi người nhìn lại, từng người biểu lộ ngưng trọng, Tề Vô Hối mỉm cười.

Thứ hắn muốn chính là bầu không khí như thế này, không phải vậy thì một hồi nữa hắn trang bức không được.

Tề Vô Hối đi đến biên giới đài cao, đứng trên cao nhìn xuống đám người, nói:

"Vừa rồi Bổ Thiên giáo chúng ta đã mở một hội nghị thủ toạ thất mạch."

"Bọn ta đã làm ra một cái quyết định liên quan tới chuyện Đông Hoang sắp gặp phải hạo kiếp."

"Quyết định gì thế?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lập tức trở nên nghiêm túc lên, hết sức chăm chú.

Hiện tại không có chuyện gì càng làm cho bọn hắn để ý hơn so với chuyện này. Bởi vì tất cả mọi người không thể cam đoan mình sẽ được tuyển chọn, do đó nội tâm đang nóng như lửa đốt.

"Ta truyền lại chân ngôn từ chưởng giáo của Bổ Thiên giáo chúng ta. Bổ Thiên giáo tại lần hạo kiếp này nguyện cùng người trong thiên hạ cùng tiến cùng lui."

"Bổ Thiên giáo sẽ lấy trăm dặm Tần Xuyên làm ranh giới để bố trí phòng tuyến, hoan nghênh chúng sinh thiên hạ đến đây cùng nhau ngăn địch."

"Cái gì?!!"

Theo lời nói của Tề Vô Hối như là âm thanh đại đạo vừa dứt, tất cả mọi người ở đây lập tức chấn kinh.

Chẳng ai ngờ rằng Bổ Thiên giáo lại đột nhiên thả ra một tin tức kinh người như thế.

Những người bị đào thải nguyên bản còn muốn thừa dịp thế cục hiện tại vẫn chưa tới thời điểm sập bàn, cho nên đã đi tới

thánh địa khác để thử thêm một lần. Bây giờ nghe được câu này bọn hắn liền ngừng lại bước chân.

Nếu như Bổ Thiên giáo chịu xuất thủ, vậy thế gian này chỉ sợ cũng không có nơi nào an toàn hơn nơi này.

"Trời ạ! Tại thời khắc nguy nan như vậy tất cả thánh địa đều đã đóng chặt sơn môn, nhưng Bổ Thiên giáo vậy mà lại dang rộng vòng tay đón lấy chúng sinh a." Có người nội tâm kích động nói ra, âm thanh đều có chút run rẩy, phảng phất như từ trong tuyệt vọng thấy được một tia hi vọng vậy.

"Ở thời điểm này mà Bổ Thiên giáo không chỉ không có đóng lại sơn môn, hơn nữa còn lựa chọn cùng chúng sinh cùng tiến cùng lui, Bổ Thiên giáo thật xứng đáng là Đông Hoang đệ nhất thánh địa, nhóm chúng ta không có tới sai chỗ rồi."

"Bổ Thiên giáo đáng giá cho nhóm chúng ta tôn kính, đáng giá cho nhóm chúng ta không ngại vạn dặm xa xôi mà tới."

Ngay lập tức, trong lòng mọi người ở đây tựa như dấy lên một đoàn đại hỏa bùng cháy hừng hực.

Đúng như trước đó Tề Vô Hối đã dự đoán, tin tức này vừa truyền ra thì quả nhiên đã tạo thành một trận náo động to lớn.

Hiện trường trực tiếp loạn thành một bầy, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn lên.

Bọn hắn đã thấy được hi vọng sinh tồn, thấy được Bổ Thiên giáo là muôn dân chi tâm.

Lâm Thanh Trúc tại Vân Đỉnh sơn đã từng tuyên thệ vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, vì thừa kế tuyệt học của thánh hiền, vì thiên hạ mà mở ra thái bình.

Có lẽ đây chính là tôn chỉ lập phái, lý niệm tu đạo của Bổ

Thiên giáo. Bọn hắn nói được và đồng thời cũng làm được.

Chỉ thấy bầu trời chấn động một hồi, một đạo âm thanh từ thiên ngoại truyền đến, giống như âm thanh của đại đạo, kéo dài xa xăm.

"Tất cả trưởng lão, đệ tử của Bổ Thiên giáo xin chú ý. . ."

"Phụng theo pháp chỉ của chưởng giáo chân nhân, vì bảo hộ an nguy của Tần Xuyên, vì trợ giúp nhân gian độ qua kiếp nạn, tất cả trưởng lão, đệ tử nghe được pháp chỉ lập tức xuất động, lấy thiên lĩnh làm ranh giới để kết trận ngăn địch, không được có chỗ sai sót. . ."

Lời này vừa nói ra, trong chốc lát trên núi liền bay ra vô số đạo hào quang, có từ trong sơn động, có từ trong lầu các, làm cho bầu trời phát ra ánh sáng bảy sắc chói lọi không gì sánh được.

Nhìn lên trên trời đang có trưởng lão, đệ tử của Bổ Thiên giáo không ngừng lao vùn vụt xuống núi, nội tâm tất cả mọi người ở đây đều vô cùng kích động, loại tràng diện này bọn hắn chưa từng được gặp qua.

Ánh mắt ai nấy đều chỉ có sự kính sợ, sùng bái, tựa như thấy được chúa cứu thế giáng lâm vậy.

Trong toàn bộ bảy mạch, hơn một vạn vị đệ tử đều cùng nhau xuất động mà bay xuống núi, lao tới thiên lĩnh của Tần Xuyên.

Cảnh tượng bao la như vậy lập tức gây nên một trận náo động to lớn, hiện trường cuồng loạn một trận.

Từng vị nam tử hăng hái, nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo cõng một thanh kiếm bay xuống núi và cũng không quay đầu lại một cái.

Chương 493 - Vấn Đề Không Lớn

Trong lòng mọi người lúc này có cảm xúc rất sâu, đặc biệt là những bình dân bách tính.

Bọn họ vì cầu sinh cơ mà đã cố ý lên núi để cầu một tia tiên duyên, nhưng do thiên phú có hạn nên bị đào thải.

Bọn họ vốn cho rằng sinh mệnh của mình sẽ cứ như vậy mà chấm dứt, nhưng không nghĩ tới Bổ Thiên giáo vậy mà không hề từ bỏ bọn họ khi nguyện ý toàn giáo xuất động, thủ hộ một phương lãnh thổ của Tần Xuyên nhằm bảo đảm thái bình cho bọn họ.

Hiện tại ba chữ to Bổ Thiên giáo tại trong lòng tất cả mọi người đã trở nên to lớn hơn rất nhiều, giống như tịnh thổ không thể xâm phạm, chiếm cứ địa vị cực cao.

Một trận oanh động qua đi, đám người lần lượt quỳ xuống, cúi đầu sùng bái.

"Đa tạ Mạnh chưởng giáo đã không bỏ rơi chúng ta. Chúng ta nguyện vì Bổ Thiên giáo mà xông pha không ngại dầu sôi lửa bỏng."

Chỉ nghe một tiếng hò hét đinh tai nhức óc cùng nhau hô lên phát ra từ nội tâm của tất cả mọi người.

Một màn rung động như thế đều rơi vào trong mắt những người vừa mới thông qua vòng khảo hạch thứ nhất, nội tâm bọn họ không khỏi sinh ra một loại cảm giác vinh dự.

Dù cho bọn họ hiện tại còn không phải là đệ tử của Bổ Thiên giáo, nhưng bọn họ cảm thấy rất vinh hạnh vì đã lựa chọn đúng đạo thống.

Nhìn thấy vậy, trong lòng Tề Vô Hối mười phần vui vẻ, ngẩng cao đầu nhìn xem đệ tử bảy mạch không ngừng bay qua, trong lòng hắn cũng là nóng ruột nóng gan, cảm khái không gì sánh được.

Hắn nhớ tới năm đó đám lão gia hỏa bọn hắn cũng từng hăng hái như vậy, chỉ cần nghe thấy chưởng giáo ra lệnh một tiếng thì ngay cả vô nhân khu mà bọn hắn cũng dám xông vào, chưa từng e ngại qua sinh tử.

Bây giờ đến đời này vẫn như cũ hăng hái như thế. Chỉ cần Mạnh Thiên Chính ra lệnh một tiếng, dù cho có bảo bọn hắn đi chém Thiên Vương lão tử thì bọn hắn cũng dám đi.

Nhìn xem tất cả mọi người tại hiện trường lúc này nội tâm xúc động, chắc hẳn trong lòng bọn họ đã có ý nghĩ nguyện vì Bổ Thiên giáo mà vào sinh ra tử. Trừ phi là những kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, nếu không chẳng ai có thể ngăn cản loại xúc động này.

Tề Vô Hối nhàn nhạt nhìn về phía Ngô trưởng lão, nói: "Tiếp tục khảo hạch đi."

Mục đích của hắn đã đạt được, cho nên hắn cũng không có tất yếu tiếp tục đợi ở chỗ này.

Hắn muốn làm một vị cao nhân thì đương nhiên phải có bức cách của cao nhân.

"Sư tỷ. . ." Trong võ trường, Triệu Uyển Nhi cùng tiểu Linh Lung đang ngồi ở một bên quan sát, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên đến nơi này để cho hai nàng lập tức đứng dậy.

Vừa rồi Tề Vô Hối nói gì các nàng đều đã nghe được, Triệu

Uyển Nhi giờ phút này nội tâm cũng là mười phần rung động. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Bổ Thiên giáo vậy mà lại làm ra quyết định như vậy. Trong lòng nàng cũng là tràn đầy kính ý đối với tông môn.

Hai nàng đứng lên cùng nhau hô to, Lâm Thanh Trúc khoát tay áo, hỏi: "Các ngươi vừa rồi đều đã nghe được phải không?"

Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt thản nhiên, trong lòng nàng cũng đang tự hỏi tiếp xuống Tử Hà phong nên làm cái gì.

Triệu Uyển Nhi gật đầu, tiểu Linh Lung thì là hưng phấn nói ra: "Sư tỷ, nhóm chúng ta có thể xuống núi chơi đúng không?"

Lâm Thanh Trúc ôn tồn nói: "Ừm, chưởng giáo sư bá hạ xuống pháp chỉ để cho Tử Hà phong chúng ta đồng hành cũng các đệ tử của sơn mạch khác đi tới thiên lĩnh của Tần Xuyên bố trí pháp trận, nhằm che chở một phương thái bình."

Triệu Uyển Nhi trầm tư một chút, nói: "Sư tỷ, hiện nay tông môn sự vụ bận rộn, ngươi trước tiên lưu lại trên núi, để muội cùng Linh Lung đi hỗ trợ là được rồi."

Lâm Thanh Trúc giật mình nhìn Triệu Uyển Nhi một cái, trong lòng có chút lo lắng.

Hơn nửa năm qua Triệu Uyển Nhi cũng đã đột phá đến Vô Cự cửu phẩm, nhưng cự ly đột phá Thần Tàng cảnh thì nàng còn cần một đoạn thời gian lắng đọng rất dài.

Loại hạo kiếp này liền xem như cường giả Thần Tàng ngũ cảnh cũng không nhất định có thể bảo toàn tính mệnh, chớ nói chi Triệu Uyển Nhi chỉ là một vị tu sĩ Vô Cự cảnh. Cho nên Lâm Thanh Trúc có chút lo lắng, sợ là Triệu Uyển Nhi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Thanh Trúc nhìn về phía tiểu Linh Lung thì bỗng nhiên

cười một tiếng, sờ lên cái đầu nhỏ của nàng.

Suýt nữa thì ta quên mất ta vẫn còn có tiểu nha đầu này!

Tiểu Linh Lung hiện tại cũng đa đạt tới Vô Cự cửu phẩm, bởi vì nàng là Luyện Thể sĩ, cho nên cự ly đột phá Thần Tàng ngũ cảnh cũng chỉ có cách xa một bước.

Mà lại sức chiến đấu của Tiểu Linh Lung vô cùng kinh người do tiềm lực của nàng đã được khai phát đến cực hạn, mà lại thể nội của nàng còn ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, tại thời khắc mấu chốt nàng có khả năng chính là một vị chúa cứu thế ngăn cơn sóng dữ.

Có Tiểu Linh Lung bên người thì vấn đề liền không lớn.

Chương 494 - Chính Đạo Nhân Gian

Sau khi trầm tư một lát, Lâm Thanh Trúc mở miệng nói: "Ừm, Linh Lung, sau đó ngươi liền theo nhị sư tỷ cùng một chỗ xuống núi, thay thế Tử Hà phong chúng ta trấn loạn được chứ?"

"Vâng, sư tỷ, Linh Lung cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Tiểu Linh Lung liền đáp ứng không chút do dự, vì nàng đã sớm muốn xuống núi tìm người đánh một trận.

Nàng đã luôn một mực tiếc nuối không có cơ hội xuống núi chơi do sư tỷ không đồng ý, mà những sư huynh trên núi thì lại không dám đánh với nàng, mỗi ngày nàng đều nhàm chán muốn chết.

Lâm Thanh Trúc vẫn có chút không yên lòng nên lại nói: "Linh Lung, đáp Ứng Sư tỷ, nhất định phải bảo vệ tốt nhị sư tỷ của ngươi đấy?"

Tiểu Linh Lung ngẩng đầu nhìn Triệu Uyển Nhi, chân thành nói: "Vâng, Linh Lung nhất định sẽ bảo vệ tốt nhị sư tỷ."

Triệu Uyển Nhi nghe vậy mà xấu hổ một trận. Nàng đột nhiên có cảm giác mình trở thành kẻ vướng víu.

Nói như thế nào người ta cũng là cường giả Vô Cự cửu phẩm, người ta không thể không chịu nổi như thế a?

Sư tỷ thật quá đáng, lại xem thường người ta như vậy!

Tuy rằng trong lòng Triệu Uyển Nhi rất phiền muộn, nhưng nàng cũng không có phản bác, bởi vì nàng rất rõ ràng sư tỷ chỉ là

lo lắng cho an nguy của nàng mà thôi.

Nghe được tiểu Linh Lung đáp ứng, Lâm Thanh Trúc cũng là nới lỏng một hơi. Nàng ngẩng đầu nhìn xem hướng bầu trời đang không ngừng có đệ tử của Bổ Thiên giáo bay xuống núi, bảy mạch đều ra hết, tràng diện kia cực kỳ hùng vĩ.

Toàn giáo vừa nghe thấy một đạo pháp chỉ của Mạnh Thiên Chính thì liền có thể làm được tràng diện toàn giáo đều động.

Sau khi trong lòng suy nghĩ một phen, Lâm Thanh Trúc lại dặn dò vài câu: "Uyển nhi, sau khi xuống núi hãy nhớ kỹ quan sát Linh Lung, đừng để cho nàng đi khắp nơi gây tai hoạ, phải phối hợp với đệ tử của các sơn mạch khác nhằm làm tốt công việc phòng hộ là đủ. Thế cục bây giờ vẫn chưa tới tình trạng không cách nào vãn hồi, hết thảy đều chờ sư tôn xuất quan rồi lại định đoạt sau."

Triệu Uyển Nhi gật đầu, mang theo tiểu Linh Lung trước một bước xuống núi. Còn Lâm Thanh Trúc thì lại về tới Tử Hà phong.

Một ngày này, tin tức Bổ Thiên giáo xuất thủ quả nhiên đúng như Tề Vô Hối dự đoán, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ Đông Hoang.

Khi các thành trì, bộ tộc nghe được tin tức này, nội tâm ai nấy đều mười phần rung động.

Vào lúc này, tại thánh địa Thiên Trì, bên trên đại điện cổ lão thần bí, Tử Dương chân nhân đang ngồi vững như Thái Sơn, không nói một lời.

Mà Thông Thiên đạo nhân thì là yên lặng lắng nghe đệ tử phía dưới sau khi tìm hiểu xong tin tức, vừa mới trở về đang trình bày chuyện đã xảy ra hôm nay.

"Sư tôn! Sáng sớm hôm nay Bổ Thiên giáo đã phóng ra tin tức muốn cùng chúng sinh cùng tồn cùng vong. Bọn hắn lấy thiên lĩnh

của Tần Xuyên làm ranh giới để bố trí trận pháp."

"Tin tức này vừa ra, các nơi trên Đông Hoang lập tức rung chuyển. Tất cả mọi người nghe được tin tức này thì liền không kịp chờ đợi mà vội vàng chạy tới Tần Xuyên."

"Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một ngày, toàn bộ Tần Xuyên trong nháy mắt đã tràn vào mấy chục triệu người. Tất cả các đại gia tộc, bộ tộc đều chuyển nhà, tràng diện kia so với đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn còn muốn hùng vĩ hơn."

"Thậm chí dân gian còn lưu truyền rằng, Bổ Thiên giáo chính là chính đạo nhân gian, là đệ nhất thánh địa, uy vọng của bọn hắn lúc này đã trực tiếp đạt đến đỉnh phong."

"Cái gì?!!" Nghe được tin tức này, sắc mặt Thông Thiên đạo nhân liền có chút khó coi.

Ông ta quay đầu lại nhìn về phía Tử Dương chân nhân, tuân hỏi: "Sư tôn, chuyện này ngài thấy thế nào?"

Tử Dương chân nhân cười nhạt một tiếng, vừa mới nghe đến mấy câu này là nội tâm ông ta cũng là mười phần kính nể Bổ Thiên giáo quá quyết đoán, kính nể Mạnh Thiên Chính quá can đảm.

Trong khi tất cả các nơi đều đang trầm tư suy nghĩ làm thế nào ẩn thế độ kiếp, vậy mà bọn hắn dám đi ngược mà chủ động xuất thế.

Cách làm này có lợi mà cũng có hại, có thể nói đây là hành vi phi thường điên cuồng.

Nghe được Thông Thiên đạo nhân hỏi thăm, Tử Dương chân nhân chỉ mỉm cười.

Cả hai đều là người chấp chưởng một đại thánh địa, vì sao Mạnh Thiên Chính can đảm như vậy, còn Thông Thiên đạo nhân

thì lại mãi do dự, một mực không có làm ra quyết định?

Tử Dương chân nhân cười nói:

"Ha ha ha, Mạnh Thiên Chính không hổ là người có khí phách nhất trong thế hệ của các ngươi."

"Khi tất cả chúng ta đang lo lắng lúc hạo kiếp giáng lâm thì nên tự vệ như thế nào, còn bọn hắn thì đã đi trước nhóm chúng ta rồi."

"Bổ Thiên giáo chẳng những không có ẩn thế, mà ngược lại còn xuất thế, cùng thiên hạ cùng tồn cùng vong."

"Đồ nhi, ngươi có biết trong chuyện này có thâm ý gì không?"

Thông Thiên đạo nhân suy nghĩ, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, nói: "Là vì danh vọng chăng?"

Theo vừa rồi đệ tử kia báo cáo mà ông ta biết được, bây giờ danh vọng của Bổ Thiên giáo đã đạt đến đỉnh phong, trở thành chính đạo nhân gian, là đệ nhất thánh địa.

Cũng bởi vì một cái quyết định này của bọn hắn mà tại trong lòng bách tính, Bổ Thiên giáo đã chiếm cứ địa vị cực cao.

"Cũng không phải, cũng không phải." Tử Dương chân nhân lắc đầu, cười nói.

Thông Thiên đạo nhân lập tức nhướng mày, lại rơi vào một trận trầm tư.

Trong lòng ông ta không hiểu sao có loại cảm giác trống rỗng, tựa hồ đã bỏ sót điều gì đó.

Chương 495 - Đồng Loạt Xuất Động

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Thông Thiên đạo nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nói: "Là khí vận nhân gian!"

Đúng rồi, ta làm sao lại không để ý đến điểm này?

Đoạn thời gian qua ông ta luôn một mực trầm tư suy nghĩ, nhưng vẫn không biết rõ nên lựa chọn ra sao.

Nếu đóng lại sơn môn thì Thông Thiên đạo nhân lại cảm thấy giống như đã bỏ qua cái gì, còn nếu mở ra sơn môn thì ông ta lại sợ thánh địa của mình sẽ lâm vào hiểm cảnh, mà lại không vớt được chỗ tốt gì.

Bây giờ nghe thấy Tử Dương chân nhân nhắc nhở, Thông Thiên đạo nhân bỗng nhiên có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Khí vận nhân gian là khí vận của cả một giáo, chứ không phải khí vận của một người.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Thông Thiên đạo nhân lập tức hối tiếc không thôi.

"Khốn nạn!" Ông ta buồn bực đập bàn một cái, sau đó hối hận đứng lên.

Cũng bởi vì ông ta đã chủ quan mà bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Bây giờ Bổ Thiên giáo bởi v cái quyết sách này mà danh vọng, nhân khí đều đã đạt đến đỉnh phong. Các thánh địa còn lại so sánh cùng Bổ Thiên giáo thì đều có vẻ hơi ảm đạm vô quang.

Nhìn thấy Thông Thiên đạo nhân đã hiểu ra, Tử Dương chân nhân cũng là vui mừng cười một tiếng.

"Bổ Thiên giáo làm như thế tất nhiên là rất lớn mật, nhưng nếu như bọn hắn thành công thì chính là một trận đại tạo hóa gia thân. Chuyện này đối với Bổ Thiên giáo chính là một lần đại thuế biến. Từ đó địa của bọn hăn ở trên Đông Hoang liền trở nên vĩ đại, là một đạo ánh rạng đông trong lòng tất cả mọi người. Có thể nói là được cả danh và lợi."

"Cho dù thất bại thì Bổ Thiên giáo vẫn có thể tự vệ bứt ra, đồng thời cũng sẽ không ảnh hưởng đến vấn đề danh dự. Bởi vì tại trong lòng mọi người bọn hắn đã làm được việc thương hại nhân sinh khó khăn, cứu dân tại lúc dầu sôi lửa bỏng."

Nghe xong Tử Dương chân nhân phân tích, Thông Thiên đạo nhân đã biết rõ mình tiếp theo nên làm như thế nào.

Có câu nói gừng càng già càng cay. Tử Dương chân nhân chỉ liếc mắt một cái liền thấy ngay lợi và hại trong đó, điều duy nhất ông ta không thể xem thấu chính là quyết tâm của Bổ Thiên giáo.

Từ đầu đến cuối Mạnh Thiên Chính chỉ có một mệnh lệnh, đó chính là tử thủ Tần Xuyên, đem sinh tử toàn giáo cũng đặt vào, căn bản không hề nghĩ tới việc rút lui.

Ánh mắt Thông Thiên đạo nhân trở nên tươi sáng lên, khóe miệng nổi lên vẻ tươi cười, nói: "Đa tạ sư tôn chỉ điểm, đệ tử đã biết rõ mình nên làm như thế nào. Mạnh đạo hữu, xin lỗi ngươi nhé, Thiên Trì chúng ta cũng muốn đi lấy một đợt khí vận nhân gian này."

Sau đó Thông Thiên đạo nhân lập tức đứng lên và truyền xuống pháp chỉ:

"Truyền lệnh xuống, hôm nay Thiên Trì chúng ta sẽ cử hành tế

thiên đại điển, nguyện vì thương sinh mà cản lại đại kiếp sắp tới, lấy Trường Thanh Thiên Hà làm ranh giới, bảo hộ một phương chu toàn."

"Tất cả trưởng lão, đệ tử của Thiên Trì hãy lập tức rời núi, vô luận là có bế quan hay không cũng toàn bộ xuất động."

Lời này vừa nói ra, trên dưới Thiên Trì trong nháy mắt liền phấn chấn, tất cả trưởng lão, đệ tử đều nhiệt huyết sôi trào.

Bọn hắn nghe được Bổ Thiên giáo thả ra tin tức như vậy thì không hiểu sao nội tâm cảm thấy rất biệt khuất.

Đồng dạng là người tu tiên mà Bổ Thiên giáo người ta có khí phách như thế, được chúng sinh kính yêu, còn bọn hắn dựa vào cái gì mà không thể? Chẳng lẽ bọn hắn thật sự chênh lệch so với người ta sao?

Loại cảm giác thất bại này để cho bọn hắn hết sức khó chịu, bây giờ nghe được Thông Thiên đạo nhân nói vậy thì tất cả mọi người đều vui mừng.

"Tuân lệnh pháp chỉ của Đại trưởng lão! Chúng ta thề sống chết bảo vệ thương sinh."

Chưa tới một canh giờ mà tòn bộ thánh địa Thiên Trì đã sôi trào lên, những người đến đây tham gia khảo hạch nhập môn sau khi biết được tin này thì cũng nhao nhao kích động theo.

Chẳng ai ngờ rằng kế tiếp Bổ Thiên giáo thánh địa Thiên Trì vậy mà cũng phát ra tin tức như vậy.

Ngay từ đầu bọn hắn còn định trực tiếp rời đi nơi này để tiến về Tần Xuyên gia nhập Bổ Thiên giáo. Bây giờ nghe thấy tin tức này thì ai nấy đều phảng phất như được ăn một viên thuốc an thần vậy.

Cùng lúc đó, sau khi thánh địa Thiên Trì thả ra tin tức này, tại Vân Mộng đầm xa xa, thánh địa Dao Trì cũng ngay lập tức thả ra tin tức gia nhập đội ngũ giải cứu thương sinh.

Ba đại thánh địa trong cùng trong một ngày đồng thời thả ra tin tức này, trong nháy mắt toàn bộ Đông Hoang đã một trận rung chuyển.

Từng cái quán rượu, khách sạn của Ly Dương đều nghị luận ầm ĩ.

Chương 496 - Âm Thầm Tranh Đấu

Cùng lúc đó, ở tại bên trên tuyệt lĩnh Hoang Sơn, Chí Tôn điện lại là vô cùng yên tĩnh.

Mấy tháng trước bọn hắn cũng đã đối với bên ngoài tuyên bố đóng lại sơn môn, bây giờ biết được cái tin này để cho Thanh Diệu đạo nhân tức đến muốn chửi má nó.

"Bành."

Bên trong đại điện của Chí Tôn điện, Thanh Diệu đạo nhân phẫn nộ lật cái bàn, mắng mỏ: "Bổ Thiên giáo đáng chết, bọn hắn dám lớn mật như thế sao? Dưới loại tình huống này mà bọn hắn còn dám ra mặt ư? Bọn hắn liền không sợ đạo thống truyền thừa Thượng Cổ của mình sẽ bị diệt vong à?"

Thanh Diệu đạo nhân lúc này cực kỳ biệt khuất, Chí Tôn điện đóng lại sơn môn cũng không có chuyện gì, dù sao trước mặt hạo kiếp người người đều cảm thấy bất an. Nhưng vấn đề ở chỗ Bổ Thiên giáo bỗng nhiên làm như vậy, chẳng phải tại trong lòng thế nhân Chí Tôn điện đã trở thành ví dụ tốt nhất cho kẻ tham sống sợ chết rồi sao?

Cả hai đồng dạng là thánh địa đỉnh tiêm tại Đông Hoang, nhưng tại sao chênh lệch lại lớn như thế?

Thanh Diệu đạo nhân vô cùng hối hận, thậm chí là cực độ phẫn nộ.

Cái quyết sách này là do sư tôn Cố Kiếm Sưởng của ông ta làm

chủ, chứ ông ta căn bản không nghĩ tới việc ẩn thế, nhưng Cố Kiếm Sưởng lại khăng khăng làm vậy.

Dẫn đến hiện tại Chí Tôn điện đã triệt để trở thành trò cười cho thiên hạ, nếu như về sau mọi người có thể bình yên vô sự vượt qua trận đại kiếp này, vậy Chí Tôn điện nào còn mặt mũi xuất hiện trong mắt thế nhân nữa

Vào lúc nguy nan thương sinh cần ngươi mà ngươi không ra tay cứu giúp, vậy mà khi thái bình thịnh thế ngươi lại xuất hiện để trang bức, ngươi nghĩ nhân dân là kẻ ngu sao?

Nghe thấy Thanh Diệu đạo nhân ở phía trên mắng to, tất cả mọi người đều không dám nói lời nào.

Trong đám người, Mạc Nghĩa cụt một tay mặt không thay đổi nhìn xem Thanh Diệu đạo nhân, trong lòng hắn đã toát ra một cái ý nghĩ mười phần to gan.

Khi Mạc Nghĩa nhìn xem tay áo trống rỗng của mình mà ý nghĩ trả thù của hắn càng phát ra mãnh liệt. Hắn đã chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã đợi được cái cơ hội này, vậy hắn không thể nào buông tha.

Chỉ tiếc là Thanh Diệu đạo nhân giờ phút này còn chưa ý thức được tâm trả thù của Mạc Nghĩa lại mãnh liệt như vậy.

Trong lúc Thanh Diệu đạo nhân còn đang hùng hùng hổ hổ, thì bên trong đại điện Cố Kiếm Sưởng bất chợt hiện thân.

Gặp ông ta đến tất cả mọi người liền cúi đầu hàng lễ: "Cung nghênh lão tổ."

"Sư tôn, tại sao ngài lại tới đây?" Trông thấy Cố Kiếm Sưởng hiện thân, Thanh Diệu đạo nhân lập tức nhướng mày, do thân phận hạn chế nên cũng hành lễ, hỏi.

"Hừ. . ." Cố Kiếm Sưởng không cho Thanh Diệu đạo nhân sắc mặt tốt, bởi vì vừa rồi Thanh Diệu đạo nhân chửi rủa cái gì ông ta đều đã nghe được.

Dù cho Thanh Diệu đạo nhân không phải nhắm vào ông ta, nhưng cũng bất mãn đối với lựa chọn của ông ta. Đây chính là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

"Hừ! Nếu như ta còn không ra thì ngươi chẳng phải là muốn lật trời rồi sao?" Cố Kiếm Sưởng không khách khí chút nào mà hừ lạnh nói, Thanh Diệu đạo nhân lập tức giận tái mặt.

Lục Ngôn ở một bên nhìn thấy sư tôn bị sỉ nhục thì cũng yên lặng nắm chặt nắm đấm.

Hắn đại khái đã đoán được vị sư tổ này của mình rất bất công, đối với sư tôn của hắn có sự phòng bị.Thậm chí có một lần ông ta còn muốn đem chức vụ Đại trưởng lão truyền lại cho tên tiểu đồ đệ Vãn Phong của mình.

Thế nhưng Vãn Phong hiện tại có tu vi quá thấp nên không thể phục chúng, do đó Cố Kiếm Sưởng vẫn một mực không có làm như thế.

Nguyên bản Lục Ngôn cũng không biết những chuyện này, trong lòng hắn còn cảm thấy vị sư tổ này rất tốt khi chịu truyền cho hắn bí pháp Thiên giai.

Nhưng sau khi Lục Ngôn hiểu rõ mọi chuyện, hảo cảm trong lòng hắn thẳng tắp trượt xuống, thậm chí hắn còn cảm thấy chán ghét Cố Kiếm Sưởng.

Bởi vì Cố Kiếm Sưởng làm như thế căn bản cũng không phải là vì tốt cho Lục Ngôn, mà chỉ đơn thuần là muốn mượn tay của Lục Ngôn lấy về một đợt khí vận nhân gian, từ đó thuận tiện vãn hồi mặt mũi thất bại của ông ta tại Vân Đỉnh sơn năm đó.

Nhưng Cố Kiếm Sưởng nào ngờ Lục Ngôn lại bại dưới tay Lâm Thanh Trúc, từ đó về sau ông ta liền không cho Lục Ngôn sắc mặt tốt.

Nghe thấy Cố Kiếm Sưởng quát lớn, nội tâm Thanh Diệu đạo nhân cất giấu một chút tức giận, nhưng rất nhanh liền đè nén xuống dưới.

Thanh Diệu đạo nhân không có phản bác, bởi vì ông ta biết rõ tại thời điểm này vô luận mình có nói gì cũng đều là sai.

Trước khi có được thực lực có thể khiêu chiến Cố Kiếm Sưởng, Thanh Diệu đạo nhân tuyệt đối không dám nói một chữ "Không" với Cố Kiếm Sưởng, bởi vì chính ông ta và cũng vì tiền đồ của đồ nhi bảo bối của ông ta.

Thanh Diệu đạo nhân không nghĩ tới mình đã vào sinh ra tử nhiều năm như vậy cho Chí Tôn điện, cuối cùng lại đổi lấy sự đối đãi lạnh lùng như vậy của Cố Kiếm Sưởng.

Chương 497 - Nghênh Đón Hạo Kiếp

So với các thánh địa khác đồng tâm hiệp lực, hài hòa vui vẻ, còn bầu không khí tại Chí Tôn điện lại có vẻ rất kiềm chế.

Trong bầu không khí tràn ngập mùi thuốc súng, lúc nào cũng có thể bộc phát ra tai hoạ ngầm ở khắp mọi nơi.

Có lẽ Thanh Diệu đạo nhân đang tự hỏi mình rốt cuộc đã phạm vào cái sai lầm gì, nhưng ông ta vẫn còn chưa ý thức được Mạc Nghĩa cũng có loại suy nghĩ này.

Mạc Nghĩa cùng Thanh Diệu đạo nhân đều trải qua như nhau, đều vì Chí Tôn điện mà vào sinh ra tử, kết quả lại nghênh đón sự vứt bỏ.

Cố Kiếm Sưởng lạnh lùng nhìn Thanh Diệu đạo nhân một cái, sau đó nhìn về phía một đám trưởng lão, đệ tử bên dưới, nói:

"Ta biết rõ các ngươi giờ phút này đang có rất nhiều nghi hoặc, và cũng rất bất mãn đối với quyết sách của ta."

"Nhưng ta nói cho các ngươi biết, chờ sau khi trận hạo kiếp này đi qua, các ngươi liền biết rõ quyết sách này của ta đến cùng có bao nhiêu anh minh thần võ."

"Loại hạo kiếp nhân gian như thế cho dù là Chí Tôn cảnh cũng vô cùng nhỏ bé, chớ nói chi là Giáo chủ cảnh trở xuống, các ngươi chỉ là sâu kiến mà thôi."

"Nếu các ngươi còn muốn sống sót thì các ngươi phải nghe ta đóng lại sơn môn, không được ra ngoài. Thời thời khắc khắc tuân

sát tình huống trong núi, một điểm sai lầm cũng không thể có."

Đám người nghe vậy thì chỉ yên lặng cúi đầu, trầm mặc không nói. Bọn hắn không biết rõ là nên nghe Thanh Diệu đạo nhân hay là nên nghe Cố Kiếm Sưởng.

Thanh Diệu đạo nhân nhìn thoáng qua đám người phía dưới, trong lòng mười phần vui mừng, chí ít lòng người vẫn còn hướng về ông ta, ông ta cũng không phải là người cô đơn.

Nhưng giờ phút này cũng không phải là thời điểm Thanh Diệu đạo nhân đối nghịch với Cố Kiếm Sưởng.

Ông ta ngay lập tức nói: "Tuân lệnh pháp chỉ của Thái Thượng đại trưởng lão."

Đám người nghe Thanh Diệu đạo nhân lên tiếng liền nhao nhao trăm miệng một lời hô to: "Tuân lệnh pháp chỉ của Thái Thượng đại trưởng lão."

Một màn vi diệu này làm cho Cố Kiếm Sưởng có chút ngạc nhiên mà nhìn thật sâu Thanh Diệu đạo nhân một cái, trong lòng cười lạnh một trận.

Ta thật không nghĩ tới lão tiểu tử này cũng có chút năng lực khi có được nhiều tùy tùng như vậy!

Xem ra nếu ta muốn nắm hắn thì cũng không phải là chuyện dễ dàng!

"Hừ. . . Việc này không cần thảo luận nữa, các ngươi đi làm tốt bản chức của mình là đủ rồi."

Nói xong Cố Kiếm Sưởng lập tức bỏ mặc rời đi.

Sau khi Cố Kiếm Sưởng rời đi, ánh mắt Thanh Diệu đạo nhân rốt cục lộ ra một tia sát ý mà nhìn xem bóng lưng Cố Kiếm Sưởng

cùng với Văn Phong đi theo phía sau.

"Sư tôn." Lục Ngôn đi tới, nhỏ giọng kêu lên.

Hắn vừa rồi đã hận không thể trực tiếp động thủ. Bởi vì nhìn xem biểu lộ không ai bì nổi của Văn Phong mà nội tâm của hắn vô cùng phẫn nộ.

Tên phế vật Văn Phong kia ỷ vào chính mình có bối phận cao, được lão tổ sủng ái, cho nên mới dám ở trước mặt ta trang bức.

Luận thiên phú, tư chất thì ngươi có tư cách gì gọi hàng trước mặt lão tử chứ?

Thanh Diệu đạo nhân trấn an tâm tình của Lục Ngôn: "Không cần phải gấp, hiện tại thời cơ còn chưa tới, trước hết cứ để cho hắn cuồng vọng mấy ngày đi."

Trong lòng Thanh Diệu đạo nhân rõ ràng, Cố Kiếm Sưởng thì ông ta xác thực không đối phó được, nhưng Văn Phong thì không nhất định.

Tên tiểu tử kia ỷ vào chính mình được Cố Kiếm Sưởng sủng ái mà không có chút nào giấu dốt, ngày ngày cứ đi trang bức liên tục như muốn tìm chết.

Thanh Diệu đạo nhân đã sinh ra ý nghĩ muốn diệt trừ Văn Phong, chỉ là bây giờ còn chưa có cơ hội.

Cái vị trí Đại trưởng lão này ông ta đã ngồi đến phát ngán rồi, cho nên bất cứ lúc nào ông ta cũng có thể thoái vị.

Nhưng liền xem như thoái vị thì Thanh Diệu đạo nhân cũng phải tặng cho đồ nhi bảo bối Lục Ngôn của mình, chứ không phải cho Văn Phong, bởi vì hắn còn chưa xứng.

Do đó vì cam đoan Lục Ngôn có thể thuận lợi kế vị thì ông ta

nhất định phải làm chút bố cục.

"Ha ha ha, có ý tứ. Bây giờ các ngươi đã bắt đầu đấu đá nhau rồi sao? Xem ra cũng không cần ta xuất thủ a." Trông thấy một màn này, Mạc Nghĩa ở phía dưới lập tức lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Trong lòng hắn vẫn rất chờ mong tiếp xuống sẽ phát sinh sự tình có ý tứ như thế nào.

Sau đó mấy ngày, Đông Hoang coi như bình tĩnh.

Bởi vì ba đại thánh địa nguyện ý cứu dân mà từng cái tiểu thánh địa cũng nhao nhao bắt chước, cũng muốn học theo Bổ Thiên giáo đi thủ một phương thái bình.

Một thời gian sau, toàn bộ Đông Hoang đac mười phần náo nhiệt, tất cả cường giả của các đại tiên gia thánh địa đều tề xuất, riêng phần mình mở ra chiến doanh, chuẩn bị nghênh đón bão tố tiến đến.

...

Chương 498 - Hồng Y Nữ Tử Thần Bí

Khoảng thời gian bình tĩnh từng chút lại từng chút trôi qua, cho đến một ngày...

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, bầu trời phảng phất như bị phá vỡ ra một đạo vết rách, một cỗ hắc khí tràn ra.

Trong chốc lát mây đen dày đặc, toàn bộ bầu trời là một mảnh yên lặng, khí tức tử vong đập vào mặt mọi người.

"Hạo kiếp rốt cuộc đã đến! Mọi người làm tốt chuẩn bị."

Nhìn xem kia bầu trời cực hạn mù mịt, trong lòng mọi người mười phần nặng nề.

Bỗng nhiên tại chỗ sâu của vô nhân khu, một cái khô lâu huyết sắc khổng lồ bỗng nhiên xông ra. Toàn thân nó toả ra cuồn cuộn hắc khí, nhìn chăm chú vào toàn bộ thiên địa.

Từ lần trước nuốt chửng đông đảo sinh linh về sau, nó tựa hồ đã trở nên mạnh hơn.

Cảm thụ được áp lực đến từ cự đầu Phong Vương cảnh, nội tâm mọi người lập tức chấn kinh.

"Lại là nó. Nó lại ra rồi."

Khô lâu huyết sắc lại lần nữa xuất hiện, tất cả mọi người liền

bị hù cho sắc mặt trắng bệch.

Nhưng nó cũng không xuất thủ, mà là nhìn chăm chú về phía sau lưng. Bỗng nhiên. . .

"Oáp. . ."

Tại chỗ sâu của vô nhân khu truyền tới một âm thanh vô cùng lười biếng, tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ.

Vào lúc này, phảng phất như Hỗn Độn hắc ám đã thức tỉnh bên trong bình minh.

Đám cường giả tiến vào vô nhân khu không để tìm hiểu tin tức đều mơ hồ trông thấy bên trong rừng rậm rộng lớn vô biên kia mơ hồ nằm một đạo kiều ảnh màu đỏ.

Nàng mang sắc mặt trắng bệch từ trong ngủ mê thức tỉnh, đưa mắt nhìn xem vết nứt Hỗn Độn hắc ám kia.

Đám người đang đứng xem thì phát hiện chỗ ngực của nàng đang cắm vào một thanh kiếm gãy.

Chỉ thấy khô lâu huyết sắc tỏ ra mười phần tôn kính khi nhìn xem đạo kiều ảnh màu đỏ kia mà chậm rãi bay tới.

Lúc này mọi người mới minh bạch, thì ra khô lâu huyết sắc tuy có thực lực Phong Vương cảnh nhưng mà cũng phải khuất phục trước vị hồng y nữ tử thần bí kia. Nàng mới thật sự là tồn tại khủng bố.

Hồng y nữ tử chậm rãi đứng dậy, lặng lẽ nhìn về phía phương đông xa xôi, tinh thần trở nên hoảng hốt, trong đầu nàng hiện lên một đạo thân ảnh để cho nàng khó mà quên được.

Hồng y nữ tử nhìn chăm chú vào đạo vết rách trên bầu trời kia, từ bên trong không ngừng tràn ra hắc khí để cho nàng cảm

thấy rất khó chịu.

Hồng y nữ tử nhẹ nhàng khoát tay, trong chốc lát một cỗ lực lượng cường đại tựa như là mưa to gió lớn đánh tới, toàn bộ thiên địa trong nháy mắt liền chấn động.

Hắc khí kia lập tức bị lực lượng của nàng xua tan đi không ít, nhưng nó cũng không bị diệt tuyệt.

Hồng y nữ tử rủ xuống hai tay, cúi đầu suy nghĩ không biết đang suy tư cái gì.

"Đầu nguồn của thế giới quỷ dị rốt cuộc đã đến sao?" Hồng y nữ tử cúi đầu tự hỏi.

Nàng nhìn xem thanh kiếm chỗ ngực mình, đây là một điểm tổn thương sâu nhất của nàng do người khác lưu lại.

Qua nhiều năm như vậy mà nàng từ đầu đến cuối không có gỡ xuống thanh kiếm này, nó phảng phất như đã cùng nàng hòa thành một thể.

Bên trên thanh kiếm này khắc lên hai chữ. Một chữ huyền và một chữ mộng. Không biết chúng có ý nghĩa như thế nào.

Hồng y nữ tử tựa hồ rất để ý đến thanh kiếm này.

Ầm!!!

Bỗng nhiên lại có một tiếng nổ vang rung trời, giống như một đạo sấm sét phá vỡ bình minh yên tĩnh.

Trong chốc lát, thiên địa lại hiện ra một vết rách, một đoàn Hỗn Độn chi khí lập tức tràn vào Đông Hoang.

Cường đại tà niệm bao phủ xuống, trong phương viên trăm dặm của vô nhân khu, tất cả hung thú đang ngủ say trong nháy mắt đều mở ra hai mắt đỏ ngầu.

"Kết giới bị phá rồi, mọi người chạy mau. . ."

Chỉ thấy chỗ sâu của vô nhân khu thình lình hiện ra một cái lỗ hổng hắc ám, bên trong có một sinh vật toàn thân bốc lên hắc khí quỷ dị chậm rãi thò đầu ra.

Trong vòng mấy phút ngắn ngủi mà cả Hoang Nguyên đều đã chấn động, tất cả mọi người cảm thấy tử vong uy hiếp.

Nơi đầu tiên nhận lấy xung kích là thành Quảng Lăng, chỉ trong một hơi thở mà nó đã bốc hơi khỏi thế gian.

Tràng diện kia chấn động không gì sánh nổi, tất cả mọi người đều nhìn mà chết lặng.

"Grào!!!"

Hung thú thức tỉnh, phẫn nộ gào thét, triệt để tiến vào trạng thái điên cuồng, bọn chúng đã bị cỗ quỷ dị chi nguyên kia ăn mòn ý thức.

Bởi vì những hung thú này chưa mở linh trí cho nên sẽ tiếp nhận không được quỷ dị ăn mòn, do vậy bọn chúng là đợt thứ nhất bị mất đi lý trí.

Trong nháy mắt một đoàn đại hỏa thiêu đốt lên tận trời, hơn phân nửa Đông Hoang lập tức rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Những thôn xóm trên Hoang Nguyên nghiễm nhiên trở thành đối tượng phát tiết của đám hung thú này.

May là những thôn dân này đã rút đi từ trước, cho nên bọn chúng liền vồ hụt.

Lúc này vẫn còn có một bộ phận đội ngũ đang lít nha lít nhít rút lui hướng về Tần Xuyên mà đi. Cảm nhận được một đoàn diệt thế chi hỏa đến từ phía sau, tất cả bọn họ đều trở nên vô cùng

khẩn trương.

Chương 499 - Quyết Định Khó Khăn

Lúc này tại thiên lĩnh của Tần Xuyên, Bổ Thiên giáo đã sớm ở đây bố trí đại trận, làm xong vạn toàn chuẩn bị, do Tề Vô Hối dẫn đầu bảy mạch thủ tọa, trưởng lão tọa trấn.

"Sư thúc. . ."

Phía trước náo động đã bắt đầu lan tràn, Liễu Thanh Phong vội vàng đi vào Thiên lĩnh, báo cáo: "Hiện tại Tần Xuyên đã tràn vào hơn ngàn vạn người, số lượng phi thường to lớn. Đại loạn sắp tới, hiện nay ở bên ngoài còn có một nhóm lớn người đang không ngừng hướng về nơi này, nếu như lại kéo dài thêm chỉ sợ sẽ sinh biến."

Liễu Thanh Phong nói đến đây, nội tâm của hắn thực tế quá rung động, không nghĩ tới Bổ Thiên giáo vậy mà có thể dẫn tới nhiều người gia nhập như vậy. Tính cả tất cả Đại Cổ Tộc ở Ly Dương và bách tính thì khoảng chừng hơn ngàn vạn người.

Số lượng người to lớn như thế đồng loạt tiến tới thì cũng không có vấn đề gì, mà vấn đề nằm ở chỗ thời gian quá mức vội vàng. Bây giờ đại kiếp đã đến, nếu như còn không đóng lại kết giới thì sẽ rất dễ dàng bị những hung thú kia xông lên, trực tiếp làm rối loạn bố cục của bọn hắn lúc trước.

Tề Vô Hối làm sao không minh bạch đạo lý này, hắn chau mày suy nghĩ nên làm như thế nào cho phải.

Chân trời toả ra ánh lửa ngút trời, trận đại chiến này cuối cùng vẫn đến.

Nhìn xem phía dưới thiên lĩnh đang có lít nha lít nhít đội ngũ ngựa không ngừng vó mà hướng Tần Xuyên tràn vào, nội tâm Tề Vô Hối vô cùng phức tạp.

Nếu như lúc này hắn đem kết giới đóng lại, vậy không thể nghi ngờ sẽ đoạn mất đường lui của những người này.

Trong lúc Tề Vô Hối do dự thì một tên tộc trưởng của Cổ Tộc hốt hoảng nói: "Tề chân nhân, đừng quản chuyện sinh tử những dân đen kia nữa, ngài nhanh đóng lại kết giới đi, nếu không chúng ta sẽ không đóng kịp đâu."

"Đúng vậy đó Tề chân nhân, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng a."

"Chỉ là chuyện sinh tử của mấy trăm vạn bình dân thì không đáng để lo, chúng ta bây giờ chủ yếu nhất là giữ vững đạo kết giới này, nếu không tính mệnh của hơn ngàn vạn người ở Tần Xuyên cũng sẽ góp đi vào."

Đại nạn lâm đầu, người người đều cảm thấy bất an.

Nghe bên tai đề nghị của những kẻ được gọi là tộc trưởng của thế gia đại tộc kia, trong lòng Tề Vô Hối lập tức cảm thấy chán ghét, lạnh lùng nhìn về phía bọn hắn.

Hắn tự nhận là mình đã đầy đủ tâm ngoan thủ lạt, nhưng không nghĩ tới bọn hắn so với mình còn muốn tâm ngoan thủ lạt hơn.

Chuyện sinh tử của mấy trăm vạn bình dân mà tại trong mắt tu tiên giả lại không đáng để lo như vậy.

Nhưng giờ phút này Bổ Thiên giáo đã dựng lên cờ xí cứu giúp thương sinh, dù là bình dân thì cũng là một cái sinh mệnh. Nếu như bọn hắn từ bỏ thì chẳng khác gì là đánh mặt mình, vi phạm lời thề của mình trước đây.

Ở đây những người trẻ tuổi tuấn tú kia nghe được đám tộc trưởng của thế gia đại tộc nói ra như vậy thì nội tâm lập tức nổi giận, nắm chặt nắm đấm.

"Ghê tởm! Những lão hồ ly này chỉ vì lợi ích của gia tộc mà ngay cả loại lời này cũng nói ra được."

"Kia chính là tính mệnh của mấy trăm vạn bình dân a, nói từ bỏ liền từ bỏ sao?"

"Mọi người mang một bầu nhiệt huyết, lấy việc thề sống thề chết bảo vệ Tần Xuyên làm tín ngưỡng, vì mộ danh mà tới. Bây giờ những người này thân ở Tần Xuyên nhưng lại không xuất lực cử ra cường giả trong tộc hỗ trợ, vậy mà còn nói những lời như vậy, quả thật làm cho lòng người lạnh lẽo mà."

Nghe thấy những thiếu niên nhiệt huyết phía dưới bất mãn nghị luận, những tên tộc trưởng của các đại tộc kia cũng là mười phần hổ thẹn.

Nhưng vì lý do an toàn nên bọn hắn hôm nay cũng không có ý định giữ thể diện mà làm ra vẻ không có nghe thấy.

Tất cả mọi người lập tức nhìn về phía Tề Vô Hối, vì hắn chính là cường giả Chí Tôn cảnh, là người mạnh nhất ở đây, cho nên tất cả mọi người đều phải nghe hắn.

Bọn hắn muốn nghe xem Tề Vô Hối có đồng ý đề nghị của những tên tộc trưởng đại tộc kia mà từ bỏ mấy trăm vạn sinh mệnh kia không?

Nếu như Tề Vô Hối thật sự từ bỏ, vậy những vị thiếu niên nhiệt huyết này đoán chừng sẽ triệt để thất vọng, đấu chí hoàn toàn không có.

Bởi vì tín ngưỡng mà bọn họ tin tưởng vững chắc đã sụp đổ, lý niệm chống đỡ tinh thần phấn đấu của bọn hắn đã không còn sót

lại chút gì.

Tề Vô Hối nhìn xem xung quanh một chút, hắn có thể nhìn ra biểu lộ phẫn nộ trên mặt những vị thiếu niên trẻ tuổi tài tuấn này.

Chương 500 - Hung Thú Vây Quanh

"Tề chân nhân, ngài không nên do dự nữa, mau mau hạ quyết định đi." Gặp Tề Vô Hối chậm chạp không nói gì, lại có một tên cường giả ngũ cảnh vội vàng thúc giục.

Tề Vô Hối lặng lẽ nhìn về phía hắn, rốt cục cấp ra đáp án của mình.

"Hừ. . . Các ngươi đúng là một đám tham sống sợ chết. Bổ Thiên giáo chúng ta đã đối với bên ngoài thả ra lời nói muốn cùng chúng sinh cùng tiến cùng lui, cho nên chúng ta không khả năng bỏ rơi bất cứ người nào."

"Dù cho đối phương chỉ là một vị bình dân không có thực lực, nhưng đó chính là đối tượng mà chúng ta muốn bảo vệ."

"Nếu như các ngươi lo lắng chúng ta thủ hộ không được thì có thể tự động rời đi, Tề Vô Hối ta tuyệt đối không ngăn cản."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức yên tĩnh. Sau khi yên tĩnh ba giây thì bỗng nhiên trong đám người bộc phát tiếng hoan hô kịch liệt.

"Hay! Nói hay lắm! Không hổ là chấp pháp trưởng lão của Bổ Thiên giáo, phải nên bá khí như thế."

"Hừ, những tên tham sống sợ chết kia ngày thường đều ỷ thế hiếp người, hám danh hám lợi, rốt cục cũng có người có thể trị được bọn hắn."

"Nếu các ngươi sợ chúng ta thủ hộ không được thì xéo đi

nhanh lên. Cùng dạng người các ngươi ở chung một chỗ kề vai chiến đấu quả thực là một loại vũ nhục đối với chúng ta."

Hiện trường vang lên từng tiếng phẫn nộ của dân chúng.

Lúc trước bọn họ đã bị những gia tộc này bức bách ức hiếp mà không dám nổi giận, nhưng bây giờ đã có Tề Vô Hối chống đỡ thì bọn họ chỗ nào còn nhịn nữa mà trực tiếp mắng chửi.

Đám cường giả của mấy đại gia tộc kia từng tên lập tức sắc mặt tái xanh, giận mà không dám nói gì.

"Tề chân nhân uy vũ."

"Tề chân nhân bá khí."

"Tề chân nhân, ta muốn sinh hầu tử cho ngài."

Từng vị thanh thiếu niên nhiệt huyết nghe thấy Tề Vô Hối nói những lời này mà đấu chí trong chỗ sâu nội tâm lại lần nữa dâng lên.

Chính là cái khí thế này, chính là loại bá khí kia.

Chỉ nghe hiện trường là một trận hoan hô, âm thanh quanh quẩn toàn bộ Thiên lĩnh, đinh tai nhức óc, vô cùng rung động.

Tràng diện kia để cho Tề Vô Hối cảm thấy thoải mái ghê gớm. Hắn không nghĩ tới mình vậy mà cũng có một ngày có thể trang bức được một cú xinh đẹp như vậy.

Nhưng trong đám người kia lại như ẩn như hiện bay ra một câu muốn sinh hầu tử cho hắn cũng bị Tề Vô Hối nghe được mà hai mắt hắn lập tức tỏa sáng.

Tề Vô Hối hướng về đám người nhìn xem một chút đến cùng là ai đã nói câu này. Sau khi tìm một vòng thì hắn phát hiện đó là một cái nha đầu béo ú cao lớn thô kệch thì bỗng nhiên giật mình

một cái.

"Khụ khụ. . ."

Tề Vô Hối vội vàng thu hồi ánh mắt, hướng về phía Liễu Thanh Phong nói ra:

"Thanh Phong, ngươi mang hai ngàn đệ tử Thủ phong tiến về lối vào giữ gìn trật tự, tận hết khả năng đem tất cả mọi người đón vào."

"Các đệ tử của Tàng Kiếm phong, Quy Vân phong đi theo bên cạnh hỗ trợ an trí cho những nạn dân này, nhất định phải bảo đảm bọn họ thật chu toàn, không được có sai sót."

"Tuân mệnh." Liễu Thanh Phong trịnh trọng hô to một tiếng.

Hắn hơi có chút bội phục mà nhìn xem Tề Vô Hối một chút, sau đó quay người rời khỏi đỉnh núi để bắt đầu công việc.

Một ngày thời gian lại trôi qua, tình huống tại Tần Xuyên vẫn không có biến hoá gì quá lớn.

Hiện nay hỗn loạn còn đang lan tràn, nhưng xu thế cũng không phải quá nhanh, đến nay nó vẫn còn bồi hồi tại phương hướng của thành Quảng Lăng.

Vào lúc sáng sớm, Tề Vô Hối đang ở tại Thiên lĩnh để xử lý sự vụ thì bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức làm cho người ta hít thở không thông đang chậm rãi tới gần.

Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoang Nguyên bên dưới đang có lít nha lít nhít hung thú, chúng mở to hai mắt đỏ ngầu triển khai công kích đối với lối vào,

"Chuẩn bị phòng ngự!" Phát hiện một màn này, Tề Vô Hối quyết định thật nhanh mà trực tiếp hạ xuống mệnh lệnh phòng

ngự.

May là bọn hắn trong mấy ngày qua đã làm tốt chuẩn bị, mà ngày hôm qua những nạn dân trên Hoang Nguyên cũng đã được bọn hắn thu nạp vào trong.

Đứng tại phía trên thiên lĩnh nhìn xem đám hung thú bốc lên hắc khí, chúng đã hoàn toàn đánh mất lý trí mà triển khai bao lớn vây đối với Tần Xuyên.

Lúc này tất cả mọi người đều luống cuống, bọn họ vốn cho rằng bọn chúng sẽ chỉ tấn công theo một cái phương hướng.

Bọn hắn đã chờ đợi suốt ngày hôm qua, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nghênh địch, nhưng đám hung thú này lại không có dựa theo thời gian bọn hắn dự tính mà đến, ngược lại kéo dài một ngày.

Hiện tại ai nấy đột nhiên có chút nghĩ thông, đám hung thú này cũng không phải chạy lầm đường, mà bọn chúng có mục đích lấy vây quanh chi thế để vây khốn Tần Xuyên.

Chương 501 - Đả Kích Nặng Nề

Nhìn xem đám hung thú phía dưới đã hình thành vây quanh chi thế, tứ phía đều có địch, Tề Vô Hối không thể tin nói.

"Không. . . Chuyện này không có khả năng."

"Những con hung thú này bản thân chúng đã đánh mất lý trí, nếu chúng tự giết lẫn nhau cũng rất bình thường, vậy bọn chúng làm sao lại có thể ở cùng một chỗ, mà lại chúng còn tụ tập có mục đích với chiến thuật vây quanh Tần Xuyên như thế?"

Tề Vô Hối không thể nào hiểu nổi, vô luận là hắn nghĩ theo phương diện nào thù cũng nghĩ không ra vấn đề này.

Trong lúc Tề Vô Hối đang hoang mang, bỗng nhiên trên bầu trời là một trận mù mịt, huyết sắc nhuộm đỏ cả bầu trời.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn xem, chỉ thấy một cái khô lâu huyết sắc đang nhìn chăm chú nơi này.

"A. . . Là nó."

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nín thở, tim đập rộn lên, có cảm giác tử vong nhìn thẳng mình.

Cái khô lâu huyết sắc kia không phải là ai khác, mà chính là cái khô lâu huyết sắc kinh khủng mà trước đây đã gây họa loạn tại vô nhân khu khi nó một ngụm thôn phệ trăm vạn sinh linh. Chẳng ai ngờ rằng mục tiêu thứ nhất của nó lại là Tần Xuyên.

Ký ức của tất cả mọi người vẫn còn rất mới mẻ. Cứ việc bọn hắn không có tận mắt nhìn thấy, nhưng mỗi lần nghe người ta kể lại thì nội tâm vẫn rung động không gì sánh được.

Khi nhìn thấy khô lâu huyết sắc xuất hiện ở đây, tất cả mọi người trong nháy mắt liền tuyệt vọng. Bởi vì nó chính là cự đầu Phong Vương cảnh, là tồn tại vô địch thế gian.

Cho dù là Tề Vô Hối thì giờ phút này cũng là sắc mặt trắng bệch. Hắn đã làm xong tất cả chuẩn bị, đã nghĩ tới đủ loại khả năng, cũng đã làm qua vô số phương án phòng ngự. Duy chỉ có không có nghĩ qua tôn đại thần này sẽ đích thân giáng lâm Tần Xuyên.

Khô lâu huyết sắc cũng không phải đến từ quỷ dị, nó càng giống là kẻ đem đám hung thú bị khí tức quỷ dị ăn mòn ra công kích Tần Xuyên.

"Sư thúc, chúng ta bây giờ nên làm cái gì?" Liễu Thanh Phong vội vàng đi đến bên cạnh Tề Vô Hối hỏi thăm.

Nội tâm của hắn lúc này mười phần bối rối, đám đệ tử của bảy mạch đã đứng sóng vai sau lưng Tề Vô Hối chờ phân phó.

Tại phía trên Thiên lĩnh, Tề Vô Hối đứng cách không đối mặt với khô lâu huyết sắc kia mà nội tâm vô cùng bất lực.

Hắn quay đầu nhìn xem những vị đệ tử trẻ tuổi là hi vọng của Bổ Thiên giáo kia mà bỗng nhiên xuất hiện một cái ý nghĩ.

"Oa. . . Sư tỷ, mau nhìn kìa, một cái khô lâu thật lớn." Trong lúc Tề Vô Hối còn đang suy tư ứng đối ra sao, bên tai hắn bỗng nhiên truyền tới một giọng nói vui vẻ.

Tề Vô Hối run lên một cái, vội vàng nhìn lại. Chỉ thấy tiểu Linh Lung đang vui vẻ đứng tại bên trên một tảng đá lớn, chỉ vào khô lâu huyết sắc trên trời mà kêu lên.

"Ấy. . ."

"Định mệnh! Tiểu sư muội, ngươi đừng có chỉ loạn a, sẽ mất

mạng đó."

Tất cả sư huynh sư tỷ ở đây thấy vậy mà lập tức khẩn trương lên.

Kia chính là cường giả Phong Vương cảnh a, nó há lại để cho một cái tiểu tu sĩ như ngươi xúc phạm?

Ngươi dùng tay chỉ nó thì không khác gì đang gây hấn với nó a!

"Linh lung. . ." Trông thấy một màn này, Triệu Uyển Nhi cũng là trong lòng giật mình, vội vàng ngăn lại.

Nhưng mà đã quá muộn, khô lâu huyết sắc trên trời kia đã chú ý tới tiểu Linh Lung mạo phạm.

Trong chốc lát, một cỗ huyết sắc lập tức tràn ra, chư thiên đều đỏ lên.

Phong Vương chi uy không thể xâm phạm, khô lâu huyết sắc đang muốn cho tiểu nha đầu mạo phạm nó một lần giáo huấn nặng nề.

Tâm tình của tất cả mọi người trong nháy mắt chìm vào đáy cốc, triệt để tuyệt vọng, còn tiểu Linh Lung thì lại cảm thấy rất mờ mịt.

Khi khô lâu huyết sắc phát ra uy áp thì tất cả mọi người ở đây đều run lên, phảng phất như nhận lấy đả kích to lớn.

Tiểu Linh Lung cũng nhận phải cỗ uy áp này đè ép, nàng lập tức sinh một tia không vui vẻ.

Tiểu Linh Lung sau một hồi chịu đựng cỗ uy áp này, sau lưng nàng bỗng nhiên xuất hiện một mảnh cửu thiên hư vô mờ mịt, mơ hồ hiện ra thân ảnh của một vị tuyệt thế Nữ Đế, nàng phảng phất

như du hành trên dòng sông thời gian mà nhìn chăm chú nơi này.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, thiên địa lắc lư, đám người chao đảo.

Sau khi lấy lại tinh thần, bọn hắn lại ngoài ý muốn phát hiện khô lâu huyết sắc kia tựa hồ đã tiếp nhận một cú đả kích nặng nề, suýt chút nữa nó đã rơi rụng xuống đất

"Chuyện này. . . thật có ý tứ."

Đám người lập tức chấn kinh, bàng hoàng nhìn chăm chú vào đạo kiều ảnh tuyệt đại phong hoa bên trong hư vô, tinh thần hoảng hốt không thôi.

Chương 502 - Thiên Mộng

Trong lúc tất cả mọi người còn tưởng rằng đã hóa giải được nguy cơ, khi đang chuẩn bị chúc mừng thì một đạo hào quang màu lửa đỏ từ trên trời giáng xuống, tại phía trên khô lâu huyết sắc thình lình xuất hiện một vị Hồng Y nữ tử tuyệt sắc.

Nàng nhẹ nhàng bay tới, chậm rãi rơi xuống trên đầu khô lâu huyết sắc, ưu nhã ngồi ở chỗ đó nhìn chăm chú vào tiểu Linh Lung phía trên thiên lĩnh.

Hồng Y nữ tử đưa mắt nhìn xem đạo kiều ảnh tuyệt đại phong hoa bên trong hư vô mà nội tâm có chút rung động.

Vừa rồi trong một sát na kia, nàng cũng có chút cảm giác tinh thần hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa kia mặc dù có thực lực cường đại, nhưng chân thân của nàng cũng không ở chỗ này, cho nên tạo thành áp bách cũng chỉ là nhất thời.

Nhìn thấy hồng y nữ tử bỗng nhiên giáng lâm, đám người không khỏi trong lòng run lên, Tề Vô Hối thì càng là lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

"Chuyện này. . . Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể còn sống?"

Ngay sau đó, đám trưởng lão của Bổ Thiên giáo cũng lộ ra biểu tình khiếp sợ. Bọn hắn không dám tin khi nhìn xem vị hồng y nữ tử ngồi bên trên khô lâu huyết sắc kia.

Nghe được Tề Vô Hối phát ra một câu kinh ngạc, tất cả mọi

người đều nhao nhao nhìn qua.

Liễu Thanh Phong khó hiểu hỏi: "Sư thúc, người kia là ai, ngài biết nàng sao?"

Ai nấy đều rất hiếu kì bởi vì hình như đám trưởng lão của Bổ Thiên giáo cũng biết vị hồng y nữ tử này.

Trong chuyện này chắc hẳn còn có cố sự gì đó!

Tề Vô Hối hít một hơi thật sâu rồi nhìn thoáng qua đám đệ tử mới của Bổ Thiên giáo chung quanh mà lắc đầu.

Bọn hắn có khả năng không biết năm đó một trận huyết chiến tại vô nhân khu cơ hồ khiến cho toàn bộ Bổ Thiên giáo suýt chút nữa bị giết đến diệt tuyệt. Mà nhân vật chính của trận đại chiến năm đó chính là vị hồng y nữ tử tên là Thiên Mộng này.

Cũng bởi vì trận đại chiến đó mới để cho Huyền Thiên đạo nhân bị hao tổn căn cơ mà lưu lại tai hoạ ngầm, còn để cho Huyền Dịch chân nhân tâm như tro tàn, không hỏi thế sự, kết thúc hồng trần.

Đây là chuyện cũ mà Bổ Thiên giáo đã phủ bụi trăm năm và tất cả mọi người đều không muốn nhắc đến, bởi vì nó là một đoạn lịch sử chua xót.

Hiện tại Tề Vô Hối đã có chút minh bạch, vì sao những hung thú này lại vây quanh Tần Xuyên. Thì ra chúng nó đã bị Thiên Mộng sai sử đi báo thù thay nàng.

Nghĩ tới đây, nội tâm Tề Vô Hối trong nháy mắt liền tuyệt vọng.

Giờ khắc này, đám trưởng lão của Bổ Thiên giáo tham gia trận huyết chiến năm đó cũng cúi đầu, trầm mặc không nói. Còn chúng đệ tử thì càng thêm hiếu kì, ngứa ngáy trong lòng.

Tại thời khắc Thiên Mộng hiện thân, tại phía sau núi của Bổ Thiên giáo, Huyền Dịch chân nhân đang ngồi tại bên trong động phủ Ngọc Thanh bỗng nhiên mở ra hai mắt.

Trong mắt ông ta tràn đầy vẻ không thể tin, có kinh hỉ, có kinh ngạc, có bàng hoàng, có bất an.

"Nàng. . . Còn sống sao?" Huyền Dịch chân nhân lẩm bẩm trong miệng.

Nội tâm ông ta lúc này đã là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong lòng cũng lập tức minh bạch Thiên Mộng lần này trở về chính là vì báo mối thù bị đâm một kiếm năm đó.

Huyền Dịch chân nhân đưa tay ra, một thanh kiếm gãy mất một nửa liền xuất hiện trong tay ông ta.

Sau khi quan sát một chút Huyền Dịch chân nhân vô lực cúi đầu xuống.

Ông ta cảm nhận được khí tức của Thiên Mộng tựa hồ do nàng cố ý thả ra cho ông ta cảm nhận được.

Nhưng Huyền Dịch chân nhân cũng không đáp lại mà tiếp tục chờ đợi tại bên trong động phủ Ngọc Thanh.

Lúc này ở phía trên Thiên lĩnh, Thiên Mộng sau một hồi nhìn chăm chú vào một ngọn núi mà cảm thấy rất thất vọng.

Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía tiểu Linh Lung, biểu lộ có chút kiêng kị.

Thiên Mộng do dự một hồi rồi trên mặt bỗng nhiên hiện ra một nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Tiểu cô nương, cùng tỷ tỷ đi chơi nhé, tỷ tỷ có thể cho ngươi bất luận cái gì ngươi muốn."

"Nàng đang kiêng kị Linh Lung sao?" Lời này vừa nói ra, hai

mắt Tề Vô Hối lập tức sáng lên, phảng phất như hắn vừa bắt được một cọng cỏ cứu mạng vậy.

Nguyên bản Tề Vô Hối còn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể vượt qua trận hạo kiếp này, dù sao nử nhân Thiên Mộng kia có thực lực thâm bất khả trắc.

Vả lại trăm năm thời gian đã trôi qua, nàng lại có Thôn Thiên Ma Công vô cùng cường đại, chỉ sợ tu vi của nàng đã sớm đạt đến Đại Đế cảnh.

Nếu như Thiên Mộng thật sự muốn động thủ, vậy chỉ sợ toàn bộ Bổ Thiên giáo đều sẽ bị nàng hủy diệt.

Nhưng Tề Vô Hối tuyệt đối không nghĩ tới, người cứu vớt Bổ Thiên giáo lại là một vị đệ tử nhỏ tuổi nhất, tiểu Linh Lung.

Thiên Mộng đang kiêng kị tiểu Linh Lung nên mới không dám chủ động xuất thủ, nàng lúc này đang muốn dụ dỗ tiểu Linh Lung đi cùng nàng để dễ dàng xử lý.

Chương 503 - Nữ Đế

Sau khi nghĩ rõ ràng điểm này, Tề Vô Hối vội vàng nói: "Linh lung, đừng nghe nàng, đó là nữ nhân xấu, là nữ ma đầu giết người không chớp mắt."

Tiểu Linh Lung biểu lộ khẽ giật mình, nàng nhìn kỹ một cái thì thấy dáng dấp của Thiên Mộng cũng không giống nữ nhân xấu, đều xinh đẹp giống hai vị sư tỷ của nàng, vậy thế nào lại là nữ nhân xấu a?

Tề Vô Hối thấy lời mình nói không dùng được với Tiểu Linh Lung thì vội vàng nhìn về phía Triệu Uyển Nhi, Triệu Uyển Nhi ngay lập tức minh bạch cái gì, nói: "Linh lung, nghe lời của Tề sư bá, không cần để ý đến nàng."

Nguyên bản tiểu Linh Lung còn có chút chưa quyết định, nhưng khi nghe được lời của sư tỷ thì nàng lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Tiểu Linh Lung tuổi còn nhỏ, tâm trí không thành thục, cho nên rất dễ dàng bị mê hoặc.

Còn tốt là một lần trả lại lúc trước của Diệp Thu đã giúp nàng cũng có được năng lực có thể chống cự được loại thủ đoạn mê hoặc này.

Sau khi kịp phản ứng, tiểu Linh Lung lập tức nổi giận nói: "Nữ nhân xấu, ta không muốn đi theo ngươi, nếu ngươi còn dám gạt ta thì coi chừng ta đánh ngươi đấy."

Lời này vừa nói ra, Thiên Mộng lập tức run lên trong lòng. Nàng ngẩng đầu nhìn xem đạo kiều ảnh tuyệt đại phong hoa trong

mảnh trong hư vô phía sau tiểu Linh Lung mà có chút kiêng kị.

Thiên Mộng tin tưởng vững chắc tiểu nha đầu này tuyệt đối không có nói sai, nàng có khả năng sẽ đánh được mình.

Đương nhiên lấy thực lực của Thiên Mộng bây giờ thì tiểu Linh Lung không có khả năng đã thương được nàng, nhưng điều khiến cho Thiên Mộng tương đối kiêng kị chính là vị nữ nhân sau lưng tiểu Linh Lung.

Có quỷ mới biết rõ tiểu Linh Lung trước khi chuyển thế có lưu lại đòn sát thủ gì hay không, rồi tại thời khắc mấu chốt khởi động tấn công mình.

Sau khi suy tư một lát, Thiên Mộng không có lựa chọn xuất thủ, vì chí ít hiện tại vẫn còn chưa tới thời cơ.

"Ha ha ha, có ý tứ." Thiên Mộng cũng không có để ý nữa, khẽ cười một tiếng, nói.

Sau đó nàng quay người nhìn về phía Tề Vô Hối, cười mà giống như phải cười, nói: "Tề Vô Hối, trông thấy ta có phải ngươi rất ngạc nhiên đúng không?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh. Tất cả mọi người nhìn nhau, chẳng ai ngờ rằng vị Nữ Đế thần bí này vậy mà nhận biết Tề Vô Hối.

Mà lại dựa theo ngữ khí của nàng và phản ứng của Tề Vô Hối đến xem thì giữa bọn họ tựa hồ có tồn tại khúc mắc.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nhao nhao nhìn về phía Tề Vô Hối.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ nữ nhân này đã từng có khúc mắc cùng Bổ Thiên giáo, hôm nay cố ý tới trả thù?"

"Mà nhìn xem biểu lộ của Tề chân nhân tựa hồ cũng có nhận biết vị Nữ Đế thần bí này, có lẽ trong đây thật sự có cố sự không muốn người biết."

Đám người nghị luận ầm ĩ, mà những người có tuổi tác hơi lớn một chút dường như biết rõ một chút ẩn tình, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Còn Tề Vô Hối sau khi nghe được Thiên Mộng hỏi thăm thì hắn liền bị hù cho nội tâm gợn sóng vạn trượng, giật mình một cái.

Hắn chắp tay hướng về phía trước, không dám có nửa điểm ngạo mạn hay vô lễ, nói: "Vãn bối Tề Vô Hối bái kiến Thiên Mộng tiền bối."

Thiên Mộng cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng phẩy áo bào, trong chốc lát thiên địa biến sắc, một cỗ uy áp cường đại lập tức giáng xuống.

Tất cả mọi người đều chấn kinh, phảng phất như bị thái sơn áp đỉnh, hô hấp trở nên khó khăn có cảm giác tử vong đang nhìn thẳng.

Tề Vô Hối cũng là như thế, tại trước mặt Đại Đế cảnh thì cho dù là Chí Tôn cảnh cũng chỉ như sâu kiến.

Chỉ nghe Thiên Mộng lạnh lùng nói: "Tề Vô Hối, ngươi không cần giả bộ mờ mịt. Năm đó Bổ Thiên giáo của ngươi đã lấy sức lực toàn giáo mà tại vô nhân khu tru sát bản đế. Các ngươi có từng nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay không? Các ngươi có biết không?"

Nàng chất vấn Tề Vô Hối giống như Thần Linh cao cao tại thượng đang tiến hành thẩm phán đối với sâu kiến không có ý nghĩa.

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn động, ai nấy đều hai mặt nhìn nhau, bối rối đến một câu cũng nói không nên lời, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thì ra trong chuyện này thật sự có ẩn tình, hơn nữa còn là đại ẩn tình a!

Năm đó Bổ Thiên giáo vậy mà đã dùng sức lực toàn giáo để tru sát vị Nữ Đế Thiên Mộng này.

Đại sự như vậy mà vì sao tại Đông Hoang chưa hề lưu truyền?

Trong nội tâm mọi người đều không hiểu nổi, đặc biệt là những vị tuổi trẻ tài tuấn kia, bọn hắn đối với ẩn tình này càng thêm hiếu kì.

Tề Vô Hối lúc này đã khẩn trương ghê gớm, Thiên Mộng nói những lời kia hắn không có phản bác, bởi vì nó xác thực có phát sinh. Nhưng chuyện này dù đã trôi qua hơn một trăm năm mà hắn vẫn không có hối hận, và những người của Bổ Thiên giáo còn sống sau trận họa loạn kia cũng không có hối hận.

Chương 504 - Thôn Thiên Ma Công

Tề Vô Hối nhàn nhạt nói ra: "Thiên Mộng tiền bối, Bổ Thiên giáo chúng ta thay trời hành đạo mà tru tà trấn ma, là chính đạo nhân gian mở ra thái bình thịnh thế, vậy chúng ta làm sai chỗ nào?"

Đối với câu trả lời này của Tề Vô Hối, Thiên Mộng phảng phất như đã sớm đoán được, cho nên nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc một chút nào.

Giống như trước đây chỉ vì một câu chính đạo nhân gian mà Bổ Thiên giáo đã dùng sức lực toàn giáo để tiến vào vô nhân khu vây quét nàng.

Có thời điểm tín niệm so với cái gì cũng trọng yếu hơn.

Lúc này ánh mắt Tề Vô Hối không hiểu sao có chút đau thương, hắn tựa hồ nhớ lại một màn trước đây mà hít sâu một hơi.

"Năm đó trận chiến kia Bổ Thiên giáo chúng ta trên dưới mấy chục vạn đệ tử đã bị ngươi giết đến suýt chút nữa diệt môn.

Chưởng giáo vẫn lạc, trong các thủ tọa bảy mạch cũng chỉ có Huyền Thiên sư thúc của ta còn sống, nhưng ngài cũng bị lưu lại tai hoạ ngầm, cảnh giới bị hao tổn. Do vậy Bổ Thiên giáo chúng ta phải yên lặng suốt trăm năm và bắt đầu suy sụp."

"Cho dù là dạng này nhưng chúng ta cũng chưa từng hối hận khi đã từng làm qua chuyện như vậy."

"Các đệ tử hậu bối của Bổ Thiên giáo chúng ta mỗi khi nghe

thấy chuyện này thì nội tâm đều cảm thấy tự hào không gì sánh được."

"Ta biết rõ ngươi lần này trở về là vì báo mối thù một kiếm năm đó. Nhưng Bổ Thiên giáo chúng ta vẫn như cũ dùng câu nói kia: chúng ta tuyệt đối không nhượng bộ!!!"

Tề Vô Hối bá khí mười phần nói ra, hắn cũng đã làm tốt chuẩn bị chịu chết.

Tuy hắn biểu tình quả quyết như vậy, ánh mắt còn rất kiên định, nhưng hai chân lại đang run rẩy, sợ hãi phát ra từ nội tâm, nhưng hắn tuyệt đối không hề lui lại.

Các đệ tử của Bổ Thiên giáo nghe được Tề Vô Hối nói ra những lời rung động lòng người như thế thì cũng là không khỏi ngẩng đầu lên.

Trong lòng bọn hắn bỗng nhiên sinh ra một tia chịu chết chi tâm, cho dù là không có hi vọng chiến đấu thì bọn hắn cũng sẽ yên lặng đứng ở sau lưng Tề Vô Hối, theo hắn cùng tiến cùng lui.

Thấy cảnh này, Thiên Mộng âm thầm run lên, trong thoáng chốc nàng lại nghĩ tới cảnh tượng vào một trăm năm trước.

Cứ việc hiện tại những đệ tử trẻ tuổi này đã không phải là đám người năm đó, nhưng bọn hắn vẫn hăng hái như người xưa, nhiệt huyết dâng trào.

Thiên Mộng do dự một lát, sau đó nhìn xem thanh kiếm gãy trên người mình, tín niệm trong lòng nàng tựa hồ nhận lấy một sự đả kích to lớn.

Tín niệm của bọn hắn thật sự không thể phá vỡ sao?

Thiên Mộng nhẹ nhàng phất ống tay áo, xoay người lại nhìn chăm chú về phía Bổ Thiên giáo.

Nàng không có xuất thủ, bởi vì Tề Vô Hối nói những lời vừa rồi tựa hồ có sự đả kích rất lớn đối với nàng, để cho nàng bắt đầu do dự.

Thiên Mộng dường như đã có quyết định, nói:

"Các ngươi tuyệt đối không nhượng bộ ta ư? Vậy thì tốt, ta ngược lại rất muốn nhìn xem Bổ Thiên giáo của các ngươi sẽ không nhượng bộ ta như thế nào."

"Ta biết rõ sư thúc của ngươi vẫn còn sống, lần này bản đế trước hết lưu lại tính mạng của các ngươi."

"Trở về nói cho hắn biết tránh được nhất thời nhưng không tránh được một thế. Lần tiếp theo trở lại chính là lúc các ngươi trả nợ cho ta, ta hi vọng hắn không vắng mặt."

Sau khi nói xong, Thiên Mộng cười nhạt một tiếng. khô lâu huyết sắc dưới chân nàng há miệng nhìn xem đám người rồi quay người bay đi, chỉ để lại phía dưới Thiên lĩnh là hung thú đầy khắp núi đồi đang điên cuồng công kích kết giới.

Đám thanh thiếu niên nhiệt huyết, tất cả các đại gia tộc, tất cả đệ tử trong Bổ Thiên giáo đều toàn lực ngăn cản hung thú.

Mà sau khi Thiên Mộng rời đi, cỗ cảm giác áp bách kia cũng biến mất theo, đám người lập tức nới lỏng một hơi.

Tuy nhiên Tề Vô Hối lại mang sắc mặt không quá tốt, bởi vì hắn so với bất luận kẻ nào đều minh bạch vừa rồi Thiên Mộng có ý vị như thế nào.

Đám đệ tử còn lại thì không rõ ràng cho lắm, do đó khi gặp nguy cơ tạm thời bih giải trừ thì liền không kịp chờ đợi mà thăm.

"Sư thúc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Liễu Thanh Phong khó mà che giấu nội tâm hiếu kì, cho nên hắn lại lần nữa

hỏi.

Trông thấy cả đám đệ tử đều muốn tìm hiểu chuyện này như vậy, Tề Vô Hối lại hít sâu một hơi, giải thích.

"Aiii. . . Đây chính là sự tình của một trăm năm trước."

Hắn lắc đầu máy cái rồi tiếp tục giải thích.

"Vừa rồi nữ nhân kia tên là Thiên Mộng, nàng xuất thân từ Hoang Cổ Ma Tộc, và nàng chính là Ma Đế cuối cùng tại nhân gian."

"Thiên Mộng nắm giữ bí pháp tu luyện của Hoang Cổ Ma Tộc tên là Thôn Thiên Ma Công. Bí pháp này lấy việc thôn phệ huyết khí của vạn vật sinh linh làm phương thức tu luyện tăng lên bản thân."

"Loại phương thức tu luyện này vô cùng cực đoan và tàn nhẫn. Sau khi thần công đại thành, mỗi một lần thi triển ma công thì chí ít có trăm vạn sinh linh vì vậy mà mất mạng, có thể nói là cực kỳ huyết tinh và tàn bạo."

"Cái gì?!!"

"Trăm vạn sinh linh bị nàng một lần thôn phệ sao?"

Nghe đến mấy câu này, tất cả mọi người đều run lên, nội tâm lâm vào một trận ác hàn.

Trên đời này vậy mà lại có tà công bực này, so với Thôn Thiên Tước năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Vị nữ nhân tên là Thiên Mộng kia có dung nhan chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành, nhưng tất cả mọi người lại không nghĩ tới nội tâm của nàng vậy mà tà ác như thế.

Chương 505 - Cố Sự Năm Xưa

Triệu Uyển Nhi nghe đến mấy câu này sắc mặt mười phần tái nhợt, nội tâm của nàng hoàn toàn đón nhận không được chuyện này.

Hiện tại Triệu Uyển Nhi đột nhiên có chút minh bạch vì sao Tề Vô Hối lại nói Thiên Mộng là một nữ ma đầu làm việc ác bất tận.

Sau khi chấn kinh, tâm tình đám đệ tử càng nhiều hơn chính là hiếu kì đối với sự kiện mà các tổ tiên của Bổ Thiên giáo năm đó đã làm.

Liễu Thanh Phong lại mở miệng hỏi: "Sư thúc, năm đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao Bổ Thiên giáo chúng ta lại kết thù với nàng. Vả lại nàng vừa rồi nhắc đến người kia có phải là Huyền Dịch sư thúc tổ của chúng ta hay không?"

Lời này vừa nói ra, tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo đều nhao nhao nhìn về phía Tề Vô Hối, trong lòng bọn hắn càng thêm hiếu kì và cũng muốn nghe một chút phong thái và sự tích của các tổ tiên ngày xưa, cùng với cố sự liên quan tới Huyền Dịch sư tổ.

Nhìn thấy bọn hắn hiếu kỳ như vậy, Tề Vô Hối cũng là không có giấu diếm, bởi vì hôm nay đã đến một bước này thì hắn cũng không có tiếp tục cần thiết giấu giếm.

"Năm đó Bổ Thiên giáo chúng ta là một nơi địa linh nhân kiệt, khí vận cường thịnh, hoàn toàn xứng đáng là Đông Hoang đệ nhất thánh địa."

"Số lượng đệ tử cộng với chúng trưởng lão liền có vài chục vạn người. Trong đó người có thực lực cường đại nhất chính là

Huyền Thiên sư thúc."

"Trừ cái đó ra bổn giáo còn có một vị sư thúc nhỏ tuổi nhất là Huyền Dịch chân nhân, trời sinh tiên cốt, là thể chất Chí Tôn vô địch thế gian."

"Hai người này có danh xưng là tuyệt đại song kiêu của Bổ Thiên giáo, là song long Chí Tôn mà tồn tại."

Tề Vô Hối chậm rãi nói ra, đám người lắng nghe vô cùng nghiêm cẩn.

Huyền Dịch chân nhân chính là con trai của chưởng giáo Bổ Thiên giáo đời trước, thân phận mười phần đặc thù.

Sau khi thủ phong Đại sư huynh khi đó là Huyền Phong chân nhân kế thừa chức vị chưởng giáo, ông ta đối với vị tiểu sư đệ này luôn là yêu mến có thừa. Lại bởi vì sư tôn mất sớm, cho nên Huyền Phong chân nhân đành phải thay sư tôn truyền pháp, dạy Huyền Dịch chân nhân tu hành.

Mà thủ tọa bảy mạch của Bổ Thiên giáo cũng cực kỳ yêu thích, đặc biệt chiếu cố đối với vị tiểu sư đệ này.

Ngay cả Huyền Thiên đạo nhân là người cao lãnh, là một kẻ tu luyện cuồng ma, nhưng cũng rất quan tâm Huyền Dịch chân nhân.

Dưới sự bảo bọc của đông đảo sư huynh, sư tỷ, Huyền Dịch chân nhân đã rất nhanh chóng bạo phát ra thiên phú, tiềm lực nghịch thiên của mình.

Ông ta mới gần bốn mươi tuổi mà liền đạt đến Giáo chủ cảnh đỉnh phong, danh xưng thiên tài kinh diễm nhất Đông Hoang thế hệ sau Huyền Thiên đạo nhân.

Thế nhưng thiên tài thường dễ gãy, câu nói này một chút cũng không có sai.

Huyền Dịch chân nhân nửa đời trước bởi vì có các sư huynh sư tỷ bảo hộ mà xuôi gió xuôi nước. Nhưng lúc ông ta sắp bước vào Chí Tôn cảnh, bởi vì trải nghiệm quá ít mà không cách nào hiểu rõ bản thân, do đó đã qua không được cửa ải vấn đạo tâm.

Cho nên Huyền Phong chân nhân đã để cho Huyền Dịch chân nhân xuống núi, đi vào hồng trần lịch luyện một phen, nhằm tìm ra phương hướng của mình, rồi cũng thuận tiện điều tra dưới núi gần nhất phát sinh một chút sự kiện thôn xóm diệt vong ly kỳ.

Ai có thể nghĩ, chỉ vì cái quyết định sai lầm này mà suýt chút nữa đã làm cho Bổ Thiên giáo bị hủy diệt.

Năm đó Huyền Dịch chân nhân một thân một mình gia nhập hồng trần, cũng vô cùng hiếu kì đối với rất nhiều sự tình dưới núi.

Ông ta đem một khối ngọc bội đáng tiền trên thân bán đi, chuẩn bị uống một chén rượu rồi rời đi để trải nghiệm nhân sinh dưới núi, khoái ý ân cừu.

Nhưng nào ngờ Huyền Dịch chân nhân còn chưa xuất phát thì liền thấy vị Hồng Y nữ tử ngồi sát vách bàn, từ đây ông ta đã đi xuống dốc.

Nếu như lúc ấy Huyền Dịch chân nhân không có gặp phải vị Hồng Y nữ tử kia, vậy có lẽ nhân sinh của ông ta sẽ càng thêm đặc sắc. Thế nhưng vận mệnh là như thế, khả năng đó là số mạng của ông ta.

Trên trăm dặm đường hoa đào khắp núi, một lần ngẫu nhiên gặp vị Hồng Y nữ tử kia cơ hồ để cho nội tâm của Huyền Dịch chân nhân đều là nàng.

Mặc dù ông ta cũng không muốn đi trêu chọc nàng, thế nhưng nàng phảng phất như muốn ăn chết hắn mà một mực dây dưa với ông ta.

Ngay lúc đó Huyền Dịch chân nhân chỗ nào còn biết rõ vị Hồng Y nữ tử này đang ôm lấy mục đích mà tiếp cận ông ta, nàng muốn mượn tay ông ta để cho càng nhiều người trở thành tài nguyên tu luyện của nàng.

Huyền Dịch chân nhân vô cùng hăng hái khi tưởng rằng đối phương đã trầm mê vào bề ngoài anh tuấn, mị lực mê người của mình.

Hai người từ quen biết đến tìm hiểu nhau, về sau liền cùng nhau truy tra một chút vụ án thôn trang tử vong ly kỳ mà chậm rãi sinh ra một tia tình cảm.

Chương 506 - Nữ Ma Đầu

Huyền Dịch chân nhân cũng không có hoài nghi Thiên Mộng luôn một mực đi theo bên cạnh mình lại là ma đầu mà ông ta đang truy tra.

Huyền Dịch chân nhân còn tưởng rằng ma đầu thôn phệ những sinh linh kia chính là Thôn Thiên Tước làm việc ác bất tận. Thẳng đến khi sư huynh của ông ta là Huyền Thiên đạo nhân đến thì mới phá vỡ huyễn tưởng mỹ hảo của ông ta.

Huyền Thiên đạo nhân sau khi xâm nhập vô nhân khu trở về và đuổi đi Thôn Thiên Tước lúc ấy họa loạn một phương, ông ta ngẫu nhiên phát hiện một cái bí mật kinh thiên, thì ra vị hồng y nữ tử luôn một mực đi theo bên người Huyền Dịch chân nhân mới là kẻ cầm đầu của trận họa loạn này, còn Thôn Thiên Tước chỉ là vì che giấu tội ác của nàng mà bị nàng cố ý làm thành một kẻ cõng nồi.

Huyền Dịch chân nhân càng không có nghĩ tới, nữ tử mà ông ta yêu không chỉ có lừa ông ta mà còn muốn mượn tiên cốt của ông ta để huyết tế thiên địa, nhằm trợ giúp nàng leo lên Đế cảnh siêu thoát Tiên Đạo.

Thiên Mộng tiếp xúc với Huyền Dịch chân nhân chỉ vì mục đích trợ nàng tu hành, còn nàng đối với ông ta cho tới bây giờ liền không có chút tình cảm gì.

Biết rõ những bí mật này về sau, Huyền Dịch chân nhân đã trở nên điên rồ, nội tâm sụp đổ.

Sau khi bí mật bị vạch trần, Thiên Mộng đã trực tiếp ngả bài mà cùng Huyền Thiên đạo nhân giao thủ một phen. Vào lúc đó

Huyền Thiên đạo nhân vẫn còn chưa đạt đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong nên ông ta không thể là đối thủ của nàng.

Huyền Thiên đạo nhân chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Thiên Mộng bắt đi Huyền Dịch chân nhân và tiến vào vô nhân khu rộng lớn vô ngần kia. Như vậy mâu thuẫn giữa Bổ Thiên giáo cùng Thiên Mộng đã trực tiếp bộc phát.

Thiên Mộng muốn đào đi tiên cốt của Huyền Dịch chân nhân để nàng có thể luyện thành Tiên thể hoàn mỹ. Sau đó nàng sẽ huyết tế thiên địa, lấy tính mệnh của toàn bộ sinh linh tại Đông Hoang trợ giúp nàng trực tiếp một bước lên trời.

Ý nghĩ điên cuồng như vậy của Thiên Mộng dù là Huyền Thiên đạo nhân nghe thấy cũng là một thân mồ hôi lạnh.

Huyền Thiên đạo nhân một giây cũng không có dừng lại mà trực tiếp tiến vào vô nhân khu, toàn bộ Bổ Thiên giáo cũng lập tức xuất động, dùng sức lực toàn giáo để vây quét nữ ma đầu Thiên Mộng.

Cũng chính là trận chiến đó đã để cho Bổ Thiên giáo nguyên bản là Đông Hoang đệ nhất đại thánh địa có mấy chục vạn nhân khẩu, trong nháy mắt đã biến thành thuốc bổ cho Thiên Mộng, suýt chút nữa bị hủy diệt.

Mà khúc mắc của Huyền Dịch chân nhân cũng chính là do chuyện này, bởi vì khi ông ta nhìn xem các sư huynh, sư tỷ của mình từng người ngã xuống trước mắt mình, nội tâm ông ta liền tự trách thật sâu.

Sau trận đại chiến này, Bổ Thiên giáo cơ hồ toàn quân bị diệt, mấy chục vạn người tham chiến mà chỉ còn mấy vạn người trở về, mà đại bộ phận đều bị trọng thương.

Về phần kết cục sau cùng thì chính là Huyền Dịch chân nhân

đã cưỡng ép tự bạo tiên cốt của mình để trọng thương Thiên Mộng, sau đó ông ta tự tay bẻ gãy bản mệnh bảo kiếm của mình và đóng đinh nàng tại bên dưới vực sâu của vô nhân khu.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, Thiên Mộng vốn là nên vẫn lạc vào năm đó mà bây giờ lại lần nữa xuất hiện tại trước mắt tất cả mọi người.

Lần này nàng không chỉ có trở về, mà hơn nữa nàng còn đột phá đến Đại Đế cảnh trong truyền thuyết.

Thiên Mộng mang theo cừu hận mà đến, chuẩn bị báo mối thù một kiếm của Huyền Dịch chân nhân năm đó.

Sau khi tất cả mọi người nghe xong cố sự này thì đều nhao nhao trầm mặc, bởi vì chẳng ai nghĩ tới nữ ma đầu này chỉ vì đạt được mục đích mà lại phát rồ như thế.

Trận chiến kia Huyền Phong chân nhân đã chiến tử, còn thủ tọa bảy mạch người sống sót chỉ có Huyền Thiên đạo nhân.

Nhưng Huyền Thiên đạo nhân bởi vì bảo vệ tính mệnh của Huyền Dịch chân nhân sau khi tự bạo tiên cốt mà đã cưỡng ép sử dụng bí pháp, nhưng cũng bởi vậy mà căn cơ của ông ta đã bị hao tổn, lúc trở lại Tử Hà phong thì ông ta liền bế tử quan và chưa hề đi ra.

Thẳng đến mười năm trước, sau khi đã bế quan ròng rã một trăm năm, Huyền Thiên đạo nhân đột nhiên xuất quan xuống núi, rồi sau đó ông ta từ dưới núi mang về một người trẻ tuổi chính là Diệp Thu và tuyên bố hắn là đệ tử sắp kế thừa y bát của mình, sau này hắn sẽ trở thành thủ tọa tân nhiệm của Tử Hà phong.

Sau khi đã giao phó xong những chuyện này, Huyền Thiên đạo nhân chỉ dạy Diệp Thu không bao lâu thì liền rời đi.

Chương 507 - Giữ Vững Lý Niệm

Diệp Thu là thủ tọa tân nhiệm của Tử Hà phong, lúc hắn vừa mới lên núi thì tất cả mọi người đều coi là hắn sẽ giống như Huyền Thiên đạo nhân mà kinh diễm toàn trường.

Dầu gì Diệp Thu cũng không nên bình thường, dù sao Huyền Thiên đạo nhân tại trong lòng bọn họ là cỡ nào kinh diễm.

Diệp Thu làm đệ tử của Huyền Thiên đạo nhân nên tất cả mọi người không thể nào tiếp thu được hắn là một người bình thường như thế. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây Tề Vô Hối lại chán ghét Diệp Thu đến vậy.

Bởi vì Tề Vô Hối đã từng được chứng kiến phong thái của Huyền Thiên đạo nhân, do đó hắn đón chịu không được sự thật người thừa kế của Huyền Thiên đạo nhân là một tên phế vật.

Tử Hà phong cùng Tàng Kiếm phong đấu đá nhiều năm như vậy nên đã triệt để xuống dốc, không còn phong thái của ngày xưa, cũng không còn vốn liếng tiếp tục tranh đấu cùng Tàng Kiếm phong nữa.

Tề Vô Hối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên mới hay châm chọc Diệp Thu để cho Diệp Thu quyết chí tự cường.

Thế nhưng Diệp Thu lại chưa từng để ý tới Tề Vô Hối, chuyện này khiến cho Tề Vô Hối rất phiền muộn khi chọc giận đối phương không thành mà ngược lại còn bị tức ngược.

"Không nghĩ tới Bổ Thiên giáo chúng ta lại còn có một đoạn

quá khứ không muốn người biết như vậy."

Nghe xong Tề Vô Hối trình bày, trong lòng mọi người cảm xúc rất sâu.

Đặc biệt là đối với tao ngộ của Huyền Dịch chân nhân, bọn hắn mười phần thông cảm. Ông ta vốn nên được cả thế gian chú ý, nhưng bởi vì chuyện này mà đã triệt để lạc lối, sau đó ông ta đã tiến vào động phủ Ngọc Thanh tự bế tâm môn, từ đây không hỏi hồng trần.

Mà điều càng khiến cho người ta bất đắc dĩ chính là Huyền Thiên đạo nhân vốn có thể đột phá Phong Vương cảnh nhưng cũng bởi vì chuyện mà bị tự hủy căn cơ nhằm cứu vãn tính mệnh của Huyền Dịch chân nhân.

Từ chuyện này bọn hắn đã thấy được tình đồng môn của Bổ Thiên giáo. Có thể nói trận chiến năm đó Bổ Thiên giáo là vì nhân gian mà ngăn cản một kiếp.

Nhưng chẳng biết tại sao chuyện này lại bị tất cả mọi người trong Bổ Thiên giáo che giấu đi, ở bên trong Đại Hoang có rất ít người biết được.

Có thể là do chuyện này là vết thương lòng mà người của Bổ Thiên giáo không muốn nhắc đến.

Sau khi nghe Tề Vô Hối nói xong, những đại gia tộc và thanh niên nhiệt huyết phía trên Thiên lĩnh đều nhao nhao lộ ra kính ý.

Chẳng ai ngờ rằng một trăm năm trước, Bổ Thiên giáo đã không tiếc tính mệnh của mấy vạn đệ tử để trợ giúp nhân gian ngăn cản một kiếp, vì vậy bọn hắn đã từ một cái siêu cấp đại thánh địa dần dần xuống dốc không phanh.

"Bổ Thiên giáo mới là chính đạo nhân gian, là đệ nhất thánh địa."

"Theo Tề chân nhân miêu tả, ta phảng phất thấy được một màn năm đó. Bổ Thiên giáo đã dùng sức lực toàn giáo và không tiếc bỏ mình chỉ vì muốn đem nữ ma đầu kia tru sát."

"Bổ Thiên giáo đã bỏ ra cái giá nặng nề dù cho nữ ma đầu kia bây giờ vẫn còn sống."

Giờ khắc này, trong lòng mọi người tựa hồ nghĩ tới câu nói trước đây tại Vân Đỉnh sơn của Lâm Thanh Trúc.

Vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, vì thừa kế tuyệt học của hiền thánh, vì vạn thế mở ra thái bình.

Bổ Thiên giáo luôn một mực cố gắng làm theo cái lý niệm này.

Vào lúc này, tại trong lòng tất cả mọi người, uy vọng của Bổ Thiên giáo lại tăng lên một cái độ cao mới. Nhưng hiện nay hạo kiếp vẫn chưa được giải trừ.

Nhìn xem phía dưới Thiên lĩnh là từng con hung thú đang không ngừng tấn công vào kết giới mà Tề Vô Hối nhíu mày không thôi.

Liễu Thanh Phong đi tới, mở miệng tiếp tục hỏi:

"Sư thúc, hiện nay nhóm chúng ta nên làm như thế nào cho phải?"

"Bây giờ phía dưới Thiên lĩnh đang có trăm vạn hung thú không ngừng công kích kết giới do chúng ta bày ra. Một khi kết giới bị phá thì Tần Xuyên sẽ bị luân hãm."

"Mà lại nữ ma đầu kia tuy đã rời đi, nhưng khó đảm bảo nàng sẽ không lại lần nữa trở về."

"Nếu như nàng trở lại thì chúng ta nên ứng đối ra sao?"

Từng cái vấn đề bị ném ra ngoài, tất cả mọi người đều nhao

nhao nhìn về phía Tề Vô Hối vì muốn nghe hắn đưa ra chủ ý của mình. Nhưng lúc này Tề Vô Hối nội tâm đã loạn, hắn nơi nào còn có ý định gì.

Tề Vô Hối vội vàng nói:

"Thanh Phong, nơi này do ngươi trông coi, ta phải về núi một chuyến."

"Cái đạo kết giới này không thể bị phá đơn giản như vậy đâu, kiên trì mấy tháng cũng không thành vấn đề."

"Chuyện nơi đây liên quan trọng đại, ta nhất định phải bẩm báo cho chưởng giáo sư huynh một tiếng và mời hắn làm ra quyết định."

"Có chuyện gì chờ ta trở về lại nói."

"Vâng." Liễu Thanh Phong trịnh trọng gật đầu.

Bởi vì Thiên Mộng mà tất cả kế hoạch ban đầu đã mất hiệu lực. Bọn hắn nhất định phải dùng thời gian nhanh nhất để nghĩ ra biện pháp ứng phó nàng, nếu không trận họa loạn này ai cũng không sống được.

Tề Vô Hối vội vàng rời khỏi Thiên lĩnh, để lại hiện trường cho Liễu Thanh Phong chỉ huy.

Chương 508 - Diệp Thu Xuất Quan

Lúc này tại Bổ Thiên giáo, bên trong Ngọc Thanh điện.

Thủ tọa bảy mạch đã đến đông đủ, từng người sắc mặt nghiêm túc nghe Tề Vô Hối báo cáo, biểu lộ mười phần kiềm chế.

Ngoại trừ Minh Nguyệt cùng Lâm Thanh Trúc ra thì cơ hồ tất cả mọi người đều vô cùng ngưng trọng.

Minh Nguyệt năm đó không có trải qua sự kiện kia vì nàng tuổi tác không lớn lắm, nhưng sư tôn của nàng đã trải qua.

Minh Nguyệt nghe nói sư tổ của nàng đã vẫn lạc tại trận đại chiến đó, mà sư tôn của nàng khi đó là đại đệ tử cũng bị trọng thương, trở về kế thừa Thiên Thủy phong không bao lâu thì liền vội vàng truyền xuống chức vị thủ tọa cho nàng rồi đi về cõi tiên.

Mạnh Thiên Chính ngồi tại phía trên ghế chủ vị, khuôn mặt già nua của ông ta có chút phiền muộn.

Năm đó Mạnh Thiên Chính làm thủ tịch đại sư huynh thế hệ mới, đương nhiên ông ta không có khả năng vắng mặt trong trận đại chiến kia.

"Thiên Mộng sao? Không nghĩ tới một kiếm năm đó của Huyền Dịch sư thúc vậy mà không thể giết chết nàng." Mạnh Thiên Chính tự mình lẩm bẩm, ông ta so với bất luận ai khác đều rõ ràng hơn lần này Thiên Mộng trở về có ý vị như thế nào.

"Sư huynh, nhóm chúng ta phải mau chóng nghĩ ra phương pháp giải quyết, nếu không một khi Thiên Mộng xuất thủ thì Bổ

Thiên giáo chúng ta sẽ triệt để diệt vong. Mà lại dưới núi còn có trăm vạn hung thú đã triển khai công kích đối với Tần Xuyên."

"Bây giờ sinh tử của trăm vạn sinh linh trong cái Tần Xuyên này toàn bộ đều ký thác trên người chúng ta, nếu như chúng ta không làm được gì thì sẽ để cho những bách tính vô tội đang ký thác kỳ vọng vào chúng ta bị giết chết."

Tề Vô Hối vội vàng nói, hắn hiện tại nội tâm đại loạn, các vị thủ tọa còn lại cũng là tâm loạn như ma.

Mạnh Thiên Chính làm sao không minh bạch đạo lý này, thế nhưng nếu đối mặt với Thiên Mộng thì đừng nói là ông ta, mà ngay cả Huyền Thiên sư thúc của ông ta sống lại thì cũng bất lực mà thôi.

"Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn hủy diệt Bổ Thiên giáo chúng ta sao?" Mạnh Thiên Chính vô lực ngửa mặt lên trời hỏi, ông ta giống như lại già nua thêm mấy phần.

Mạnh Thiên Chính cũng không biết rõ nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể đi đến động phủ Ngọc Thanh sau núi thỉnh giáo Huyền Dịch chân nhân một chuyến.

Nhưng chuyện liên quan tới Thiên Mộng luôn một mực là nỗi đau trong lòng Huyền Dịch chân nhân. Nếu như ông ta không muốn đối mặt với Thiên Mộng thì Mạnh Thiên Chính cũng không đành lòng đi quấy rầy.

Vào lúc này, bỗng nhiên toàn giáo rung chuyển một trận, chỉ thấy một đạo hào quang màu tím phóng lên tận trời.

Tất cả mọi người lập tức giật nảy mình, nhao nhao đi ra khỏi đại điện.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bổ Thiên giáo chúng ta bị công kích sao?"

Tất cả mọi người thất kinh chạy đến, nhìn lên trời liền thấy một đạo hào quang màu tím. Lâm Thanh Trúc ở trong đám người lập tức vui mừng.

"Là sư tôn, sư tôn đã xuất quan." Đoạn thời gian qua nàng kiềm nén ủy khuất, lúc này tự nhiên không thể kiểm soát cảm xúc mà kích động đến run rẩy, nói.

"Cái gì? Diệp sư đệ xuất quan rồi sao?"

Đám thủ tọa lập tức sững sờ, nhìn xem phương hướng của hào quang kia thì đúng là đến từ Tử Hà phong.

Chỉ thấy một đạo hào quang màu tím phóng lên tận trời, Tru Tiên kiếm tung hoành cửu thiên.

Trong chốc lát, một đạo thân ảnh màu trắng chậm rãi đăng thiên, sau đó đứng thẳng tại phía trên cửu thiên.

Hắn nhẹ nhàng phất tay áo, bỗng nhiên một cỗ thiên địa uy áp đè xuống, khí tràng đến từ Phong Vương cảnh đỉnh phong trong nháy mắt giáng lâm.

"Phong Vương cảnh!"

Toàn bộ Tần Xuyên lập tức rung chuyển, tất cả mọi người đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh màu trắng kia, nội tâm chấn động không gì sánh nổi.

Cỗ uy áp kinh thiên này rất gần với uy áp mà trước đó Thiên Mộng đã phát ra, dựa vào khí thế để phán đoán thì ít nhất cũng là Phong Vương cảnh đỉnh phong.

"Trời ạ, Bổ Thiên giáo chúng ta vậy mà thật sự sinh ra một vị cự đầu Phong Vương cảnh, hơn nữa còn là vị sư thúc nhỏ tuổi

nhất có danh xưng Bạch Y Kiếm Tiên, Diệp chân nhân."

"Hắn đã thật sự đột phá Phong Vương cảnh, mà lại còn trực tiếp đạt đến đỉnh phong ư?"

Ngay sau đó, kiếm ý tựa như vạch phá thiên địa, dần dần ngưng tụ thành ngàn vạn kiếm khí, trong nháy mắt hướng về phía đám hung thú bên ngoài Tần Xuyên mà chém tới.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trong chốc lát bụi bặm cuốn lên vạn trượng, chấn nhiếp thương khung. Diệp Thu đứng bên trong hào quang màu tím kia giống như là Cửu Thiên Thần Linh.

Lúc này hắn bỗng nhiên duỗi ra lưng mỏi, phát ra âm thanh lười biếng.

"Ái chà. . ."

"Thoải mái quá. . ."

Đám người lập tức chấn kinh khi nhìn xem thân ảnh tuyệt thế này, lúc quay đầu lại thì liền phát hiện trên trăm dặm Hoang Nguyên hung thú đã tử thương vô số.

Những đại hung táo bạo không gì sánh được kia từng cái đều chết tại phía dưới một kiếm của Diệp Thu.

Một kiếm khủng bố như thế đã làm rung động tất cả mọi người ở đây, ai ai cũng cảm thụ được sự áp bách đến từ Phong Vương cảnh.

Tất cả mọi người nhao nhao cúi đầu sùng bái.

"Cung nghênh Diệp chân nhân xuất quan."

Chương 509 - Âm Thầm Ra Tay

Vào lúc này, tại phía trên trăm dặm Hoang Nguyên, Thiên Mộng vừa rời đi cũng đã cảm nhận được cỗ kiếm ý kinh thiên này mà nhướng mày, bởi vì phương hướng phát ra bắt nguồn từ Bổ Thiên giáo.

Trong lòng nàng mười phần hiếu kì người nào của Bổ Thiên giáo đã đột phá đến Phong Vương cảnh? Là Huyền Thiên hay là Huyền Dịch?

Cỗ kiếm ý kia vậy mà để cho Thiên Mộng cảm nhận được một tia nguy hiểm. Nàng vô cùng hiếu kì vị cường giả vừa mới đột phá Phong Vương cảnh này đến cùng là ai?

Vạn cổ tuế nguyệt trôi qua, mảnh Đông Hoang này đã không biết bao nhiêu năm chưa đi ra một vị cự đầu Phong Vương cảnh. Nhưng bây giờ đại nạn sắp đến, nhân gian gặp phải đả kích đau đớn thê thảm, thiên địa đột biến, một vị Phong Vương cảnh đằng không xuất thế không khác gì để cho tất cả mọi người có được một ngọn lửa hi vọng xua tan hắc ám, nghênh đón bình minh.

Theo một cỗ kiếm ý kinh người kia bộc phát ra, thiên địa tùy theo run lên, Cửu Châu đều chấn động.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên chín tầng trời nở rộ hào quang màu tím, tựa như là Thượng Thương Thần Linh thức tỉnh giáng thế vậy.

Cường giả của mấy đại thánh địa như Thiên Trì, Dao Trì cũng nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

"Phong Vương cảnh! Hắn vậy mà thật sự làm được!" Bên trong

Thiên Trì, Tử Dương chân nhân cũng ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt mê man, không thể tin nổi, nói.

Năm đó ngay cả Huyền Thiên đạo nhân cũng không thể hoàn thành sự nghiệp to lớn này, vậy mà hôm nay đồ đệ của ông ta đã hoàn thành được.

Tại Chí Tôn điện, Cố Kiếm Sưởng đứng ở trên đài cao nhìn lên bầu trời, khi ông ta cảm giác được cỗ khí tức kia thì lập tức phẫn nộ đập nát cái ghế, quát: "Khốn nạn! Hắn vậy mà có thể đột phá!"

Dưới Phong Vương chi uy này, dù cho Cố Kiếm Sưởng đứng ở rất xa nhưng ông ta vẫn như cũ có thể cảm nhận được rõ ràng, áp lực của ông ta liền tăng gấp bội, càng cảm giác không có lực lượng chống lại Bổ Thiên giáo.

"Tiểu tử kia bây giờ đã là cự đầu Phong Vương cảnh, Chí Tôn điện chúng ta đời này cũng đừng nghĩ có thể xoay người." Cố Kiếm Sưởng hít một hơi thật sâu, nội tâm tuyệt vọng, nói.

"Sư tôn không cần lo lắng, bây giờ đại kiếp đã đến, tên Diệp Thu kia có thể sống sót hay không vẫn là một vấn đề, chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến là được rồi." Lúc này, Văn Phong đề nghị.

Hắn đi theo Cố Kiếm Sưởng đã nhiều năm, vậy hắn làm sao có thể đoán không ra ý nghĩ trong lòng ông ta.

Tuy nhiên Văn Phong cũng minh bạch Diệp Thu thân là Phong Vương cảnh duy nhất đương thời, cho nên sẽ hưởng thụ sự tôn sùng đãi ngộ của trăm vạn người.

Nếu như tại thái bình thịnh thế, chuyện này đối với Bổ Thiên giáo mà nói chính là một cái thiên đại hảo sự. Nhưng bây giờ hỗn loạn đã đến, chiến hỏa lan tràn khắp Đông Hoang, do đó thánh địa có danh tiếng càng thịnh thì càng dễ dàng là kẻ thứ nhất diệt vong.

Nghe được đồ đệ nhắc nhở, Cố Kiếm Sưởng lập tức hai mắt tỏa sáng, nói: "Đúng vậy a, ngươi không nói thì ta suýt chút nữa quên mất."

Ông ta vỗ đùi một cái tựa như bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng lập tức toát ra một cái ý niệm và lập tức muốn đi làm.

Cố Kiếm Sưởng muốn làm gì?

Rất đơn giản, ông ta muốn để cho một bộ phận đệ tử của Chí Tôn điện xuống núi, đem điểm bộc phát của trận chiến hỏa này toàn bộ dẫn tới Tần Xuyên.

Nếu như vậy Chí Tôn điện liền có thể bình yên vô sự vượt qua hạo kiếp lần này, đồng thời còn có thể hao tổn thực lực của Bổ Thiên giáo.

Chỉ là việc này có khả năng sẽ hi sinh rất nhiều đệ tử của Chí Tôn điện thì mới có thể đạt được mục đích.

Nhưng Cố Kiếm Sưởng căn bản không thèm để ý, nói: "Đi gọi Đại trưởng lão tới đây cho ta."

Ông ta quyết định rất nhanh, cơ hồ không hề do dự mà trực tiếp gọi Thanh Diệu đạo nhân tới.

Cố Kiếm Sưởng đang chuẩn bị áp dụng kế hoạch của mình thì bỗng nhiên sơn môn chấn động một cái tựa như đã nhận lấy công kích.

Cố Kiếm Sưởng lập tức sắc mặt tối đen, vỗ bàn đứng dậy một cái, quát lớn: "Chuyện gì xảy ra vậy, là ai đã động vào trận pháp?"

Bên dưới không một người có dũng khí đáp lời ông ta.

Vào lúc này, Mạc Nghĩa cụt tay đang ẩn nấp bên ngoài sơn môn, hắn yên lặng núp trong bóng tối và lộ ra nụ cười ý vị thâm

trường.

Chương 510 - Sinh Vật Quỷ Dị

Đám trưởng lão phụ trách trông coi trận pháp lúc này toàn bộ đều loạn, bọn hắn còn muốn kịp thời ổn định trận pháp nhưng không nghĩ tới ngoài núi bỗng nhiên toát ra một sinh vật toàn thân toả ra hắc khí quỷ dị đang nhìn chằm chằm vào bọn hắn.

Thời khắc này, nội tâm bọn hắn đồng thời toát ra một câu: "Xong con bê!!!"

Ầm. . .

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hộ sơn đại trận của Chí Tôn điện dẫn đầu nhận lấy công kích.

Vào lúc này, tại một mảnh hoang vu vắng lặng phía trên Hoang Nguyên, một đoàn hắc khí dần dần lan tràn, xâm nhiễm hơn phân nửa cái thiên địa đang hướng về phía Đông Hoang mà từng bước nuốt tới.

Tại bên trong hắc khí xuất hiện từng cái sinh vật quỷ dị nhìn chăm chú vào thương khung, lộ ra ánh mắt điên cuồng.

Bọn chúng từ thế giới quỷ dị mà đến, chỗ bọn chúng đi qua không còn một ngọn cỏ. Chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi mà đã có không biết bao nhiêu sinh linh bị chết trong tay bọn chúng.

Tuy nhiên tâm tính tàn bạo bọn chúng khi đi ngang qua một tòa thần điện thì bỗng nhiên lắng xuống, không dám đi trêu chọc người bên trong.

Nguyên bản đám sinh vật quỷ dị này cũng không có phát hiện Chí Tôn điện, nhưng bốn phương thiên địa bỗng nhiên nổi lên một

tia năng lượng dao động, tản ra sinh cơ bừng bừng.

Đám sinh vật quỷ dị thân kinh bách chiến, cho nên trong nháy mắt liền minh bạch bên trên vùng núi hoang vu tuyệt lĩnh này đang ẩn giấu một tòa đạo trường.

Quả nhiên sau khi bọn chúng tìm tòi nửa ngày thì đã phát hiện ra Chí Tôn điện nên đã triển khai tấn công.

Đám hung thú của vô nhân khu bị khí tức hắc ám điều khiển, toàn bộ đều tiến vào trạng thái cuồng bạo mà điên cuồng công kích Chí Tôn điện.

Tại bên trong trận hạo kiếp này, rất nhiều thánh địa đều hứng chịu công kích, cho dù là Chí Tôn điện ngay từ đầu đã lựa chọn ẩn nấp nhưng cũng bị đả kích nặng nề.

Dạng hạo kiếp này vạn năm chưa chắc có một lần, tựa như là một trận diệt thế thanh tẩy vậy.

Có cường giả đang quan sát tình huống của kết giới thì ngoài ý muốn phát hiện kết giới tại giới vực ngăn cách bát hoang mơ hồ xuất hiện vết tích sụp đổ. Hắn liền đưa ra tiên đoán có thể tương lai thật sự sẽ xuất hiện cục diện bát hoang hợp nhất.

Mà lúc này tại bên trong Tần Xuyên, trăm vạn người đang liên tục cúi đầu sùng bái thân ảnh Diệp Thu trên trời cao, đồng thời còn hò hét: "Cung nghênh Diệp chân nhân xuất quan."

Từng tiếng hò hét long trời lở đất, vang vọng toàn bộ Tần Xuyên, tràng diện vô cùng hùng vĩ.

Thấy cảnh này Diệp Thu cũng có chút kinh ngạc.

Chẳng phải ta chỉ đột phá Phong Vương cảnh thôi sao, có cần động tĩnh lớn như vậy không?

Ừm. . . Thật ra cảm giác này vẫn rất thoải mái!

Trong lòng cười nhạt một tiếng, Diệp Thu quan sát chúng sinh bên dưới, có cảm giác siêu thoát tự nhiên.

Hắn lại nhìn xem trăm dặm Hoang Nguyên đang có hắc khí đầy trời, sau khi ngược dòng tìm hiểu căn nguyên, hắn thấy được thế giới quỷ dị có một sinh vật quỷ dị đang cách không nhìn hắn.

Vừa nhìn thấy sinh vật quỷ dị kia thì Diệp Thu cũng là nhướng mày, lâm vào trầm tư. Tình thế này tựa hồ còn muốn hung hiểm hơn so với hắn tưởng tượng.

May mắn là Diệp Thu đã sớm có chuẩn bị mà bế quan giúp thực lực đại tăng, nếu không đối mặt với dạng hạo kiếp này hắn căn bản bất lực.

"Xem ra đây sẽ là một trận huyết chiến nhất định được ghi vào sử sách. Hoặc là lưu danh sử sách, vạn cổ truyền tụng; hoặc là chôn xương dưới núi, không còn thấy tên." Diệp Thu tự mình lẩm bẩm, trong lòng cũng đã có quyết định.

Sau đó hắn chậm rãi nâng tay phải lên, hào quang Phong Vương cảnh lại một bước tăng cường kết giới của Tần Xuyên, rồi hắn chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Phát hiện Diệp Thu rời đi, bầu không khí tại hiện trường đang ngột ngạt thì trong nháy mắt liền bắt đầu oanh động.

"Má ơi, quá dọa người a! Đây chính là uy áp của Phong Vương cảnh sao?"

"Nhưng sao ta lại cảm thấy khí thế của Diệp chân nhân so với vị Thiên Mộng Nữ Đế vừa rồi còn cường liệt hơn một chút nhỉ? Đây là ảo giác sao?"

Có người đưa ra nghi ngờ, bởi vì dưới một kiếm lúc nãy của

Diệp Thu thì Cửu Châu cũng bị rung chuyển, tất cả mọi người đều cảm nhận được uy lực kinh thế hãi tục của nó.

Loại kiếm ý này căn bản không phải nhân gian chi kiếm, bởi vì nó mang đến cảm giác áp bách còn kinh khủng hơn so với uy áp của Thiên Mộng.

"Phù. . ."

Liễu Thanh Phong thở ra một hơi lớn, bởi vì hắn phụ trách trấn thủ Thiên lĩnh cũng là trong lòng mười phần rung động.

Liễu Thanh Phong cúi đầu nhìn về phía một rừng xác chết khắp trên Hoang Nguyên, nói: "Thực lực của Diệp sư thúc đã càng ngày càng cao thâm khó lường a. Ngài chỉ nhẹ nhàng đánh ra một kiếm mà đã có thể quét ngang trăm vạn đại hung."

Tất cả mọi người ở đây cũng nhìn mà choáng váng, chúng đệ tử của Bổ Thiên giáo cũng là như thế.

"Xem ra Tần Xuyên của chúng ta được cứu rồi."

Giờ khắc này, trong lòng tất cả mọi người đều vui sướng không gì sánh được.

Vừa rồi Thiên Mộng để cho bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng thì bây giờ Diệp Thu lại cho bọn hắn hi vọng.

Tâm tình bọn hắn đang chìm dưới đáy cốc đã lập tức dâng lên núi cao.

Chương 511 - Đã Từng Nghe Qua

Nhìn xem đạo thân ảnh áo trắng chậm rãi biến mất, tiểu Linh Lung bỗng nhiên kích động kêu lên.

"A, là sư tôn, sư tôn không có dát, sư tôn trở về rồi."

Triệu Uyển Nhi nghe xong vội vàng che miệng của nàng, đám người nghe được động tĩnh này cũng là nhao nhao nhìn qua, trong lòng mười phần nghi hoặc.

"Dát là cái gì?"

"Đồ đệ này hiếu thuận như vậy sao?"

Đám người vô cùng mờ mịt, Triệu Uyển Nhi không đành lòng nhìn thẳng, liền tranh thủ mang đi tiểu Linh Lung quay trở về Tử Hà phong.

Lúc này, tại bên trong Ngọc Thanh điện, chúng trưởng lão và thủ tọa bảy mạch của Bổ Thiên giáo đang tề tựu, bọn hắn đứng tại bên ngoài đại điện ngẩng đầu nhìn xem bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, đạo thân ảnh áo trắng kia chậm rãi hạ xuống.

"Chư vị sư huynh, sư tỷ, đã lâu không gặp." Diệp Thu lần nữa trở về, cứ việc hắn đã đột phá Phong Vương cảnh nhưng cũng không có nửa điểm ngạo mạn, khẽ cười nói.

"Ha ha ha, chúc mừng Diệp sư đệ thành công phá Phong Vương cảnh, đây chính là một chuyện may lớn của Bổ Thiên giáo

chúng ta." Dương Vô Địch cười lớn một tiếng, chúc mừng.

Đám thủ toạ còn lại cũng nhao nhao biểu thị chúc mừng, nguyên bản mặt mo ủ rũ chau mày cũng nghĩ liền trở nên tươi cười.

Minh Nguyệt cũng là mỉm cười đi tới, trong ánh mắt nàng tràn đầy sự tự hào, vui vẻ phát ra từ nội tâm, nói: "Sư đệ, chúc mừng ngươi."

Minh Nguyệt tuy là đã đột phá Chí Tôn cảnh, nhưng bây giờ cùng Diệp Thu so sánh thì còn có chênh lệch một cái đại cảnh giới. Nàng cũng không biết rõ mình có khả năng đuổi kịp hắn hay không khiến cho nàng sầu muốn chết.

"Sư tỷ, giữa hai ta liền không cần thiết nói loại lời khách sáo này a." Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói.

Minh Nguyệt nghe vậy liền thẹn thùng, khuôn mặt đỏ lên.

Bên cạnh đang có nhiều người như vậy nhìn xem thì nàng cũng không tốt nói cái gì, chờ lát nữa không có ai nàng sẽ nói sau.

Sau một phen lấy lòng qua đi, Mạnh Thiên Chính khoát tay áo, biểu lộ hết sức nghiêm túc, nói: "Được rồi, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta đi vào đại điện rồi lại nói. Vừa vặn Diệp sư đệ cũng đã xuất quan, chúng ta sẽ thảo luận biện pháp ứng đối hạo kiếp sắp đến."

Mạnh Thiên Chính vừa nói xong, tất cả mọi người lập tức thu hồi nụ cười, đi theo bộ pháp của ông ta chậm rãi đi vào đại điện.

Xác thực bây giờ không phải là thời điểm nói đùa, bởi vì lúc này Bổ Thiên giáo bất cứ lúc nào cũng có phong hiểm diệt môn. Nếu như bọn hắn không chịu đựng được thì về sau muốn nói đùa cũng không có cơ hội mà nói.

"Sư tôn." Sau khi đám người đi vào đại điện, Lâm Thanh Trúc chậm rãi đi đến bên người Diệp Thu nhu thuận kêu lên, nội tâm nàng mười phần vui vẻ.

Trong đoạn thời gian Diệp Thu bế quan, Lâm Thanh Trúc mỗi ngày đều là mặt mày ủ rũ, chưa hề chân chính vui vẻ.

Bây giờ nhìn thấy sư tôn trở về thì nàng liền buông xuống trách nhiệm, ánh mắt trở nên vui tươi.

Diệp Thu nhìn xem áo bông nhỏ của mình mang bộ dáng mệt mỏi mà cảm thấy đau lòng. Đoạn thời gian này quả nhiên đã làm khó cho nàng.

Lâm Thanh Trúc ở độ tuổi này so với trước đây Diệp Thu tiếp nhận Tử Hà phong còn muốn nhỏ hơn mấy tuổi, nàng có thể chống đỡ được áp lực lớn như vậy là đã rất không tệ.

Diệp Thu cũng rất vui mừng, nhẹ nhàng phủi phủi mái tóc của Lâm Thanh Trúc, nói: "Không sao, chuyện kế tiếp để cho vi sư xử lý, ngươi về nghỉ ngơi trước đi."

"Vâng sư tôn, đệ tử sẽ đi về trước." Lâm Thanh Trúc đáp ứng.

Nàng cũng là nới lỏng một hơi, bởi vì mấy ngày qua nàng có áp lực quá lớn, cả người cũng tiều tụy đi rất nhiều.

Diệp Thu gật đầu, nói: "Ừm, đi thôi."

Nói xong Diệp Thu cũng đi vào Ngọc Thanh điện, hắn hiện tại vẫn là thủ tọa của Tử Hà phong, vậy loại hội nghị này sao hắn có thể vắng mặt được.

Lúc này, tại bên trong đại điện, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Diệp Thu có chút không hiểu, vừa rồi hắn đã nhìn qua cục thế

bên ngoài thì hình như vẫn không tới mức nghiêm trọng như vậy.

Vì cái gì mà ai nấy đều phiền muộn như thế?

Chỉ nghe Mạnh Thiên Chính chậm rãi nói ra: "Diệp sư đệ, ngươi vừa mới xuất quan nên có một số việc ngươi còn không có hiểu rõ, trong lòng ngươi có khả năng đang có rất nhiều nghi hoặc."

Nói xong Mạnh Thiên Chính nhìn về phía Tề Vô Hối, nói: "Tề sư đệ, ngươi giải thích một chút cho Diệp sư đệ biết đi."

Gặp Mạnh Thiên Chính điểm danh, Tề Vô Hối lập tức đứng lên, nói: "Diệp sư đệ, ngươi có biết Bổ Thiên giáo chúng ta vào một trăm năm trước từng có một trận đại chiến không?"

"Một trăm năm trước sao?" Diệp Thu kinh ngạc một chút, ánh mắt trở nên nghiêm túc, hỏi.

Đúng vậy, hắn từng nghe nói qua chuyện này.

Chương 512 - Tiên Cốt

Chuyện này Diệp Thu được nghe từ miệng của Huyền Thiên đạo nhân, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì hắn không hiểu nhiều.

Bởi vì Huyền Thiên đạo nhân chính là tại trận đại chiến đó mà lưu lại mầm tai hoạ, đến tận đây còn không có đột phá Phong Vương cảnh, cuối cùng trở thành tiếc nuối của ông ta.

bây giờ nghe Tề Vô Hối nói lại làm cho Diệp Thu không khỏi nghiêm túc lên.

"Có ý tứ gì sư huynh cứ nói ra." Diệp Thu lãnh đạm nói.

Tề Vô Hối nhìn xem hắn mang vẻ mặt nghiêm túc mà hít sâu một hơi, nói: "Aiii. . . Nữ ma đầu năm đó suýt chút nữa diệt môn Bổ Thiên giáo chúng ta đã trở về."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu trong nháy mắt liền đứng lên, hỏi.

Nữ ma đầu năm đó vậy mà không chết?

Chuyện này sao có thể?

Nếu như Diệp Thu không có nhớ lầm thì trong trận đại chiến kia, Bổ Thiên giáo dã bỏ ra đại giá gồm tính mệnh của mấy chục vạn đệ tử và đông đảo trưởng lão, cộng thêm tính mệnh của sáu vị thủ tọa cùng với Huyền Dịch chân nhân tự bạo tiên cốt mới đưa nàng đóng đinh tại Vô Cực thâm uyên.

Cũng chính bởi vì trận chiến đấu này mà Huyền Thiên đạo nhân bị lưu lại mầm tai hoạ, đời này vô duyên với Phong Vương cảnh.

Bây giờ Tề Vô Hối lại nói với Diệp Thu rằng nữ ma đầu năm đó vốn nên chết tại Vô Cực thâm uyên vậy mà đã trở về.

"Sư huynh, ngươi không có nói đùa chứ? Nữ ma đầu kia đã bị Huyền Dịch sư thúc tự bạo tiên cốt trọng thương a. Cuối cùng nàng đã bị Huyền Dịch sư thúc lấy phương thức huyết tế và tự bẻ gãy bản mệnh pháp bảo của mình để đóng đinh nàng tại Vô Cực thâm uyên, vậy nàng làm sao có thể sống sót?"

Theo lý thuyết mà nói, với loại thương thế này thì Thiên Mộng hẳn là đã thần hình câu diệt, hồn phi phách tán mới đúng, nhưng nàng thế mà lại còn sống.

Tề Vô Hối mang vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Ta không có nói đùa, nàng thật sự còn sống. Nhưng nàng lúc này không chỉ có sống tốt, mà còn thành công đột phá Đại Đế cảnh, trở thành Đại Đế duy nhất đương thời."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây lập tức hít một hơi khí lạnh.

"Đạu Đế cảnh sao?"

Đám người nhất thời nghẹn lời, bọn hắn ngay từ đầu còn tưởng rằng Thiên Mộng chỉ có tu vi Phong Vương cảnh đỉnh phong. Không ai dám nghĩ tới nàng sẽ có tu vi Đại Đế cảnh.

Bởi vì từ trận đại chiến kia cho tới bây giờ cũng chỉ mới hơn một trăm năm, Thiên Mộng cũng chỉ mới đạt tới nửa bước Đại Đế cảnh mà thôi.

Nàng dựa vào Thôn Thiên Ma Công cường đại cho nên đã đi ép xác tất cả mọi người trong Bổ Thiên giáo, ngay cả Huyền Thiên

đạo nhân cũng không làm gì được nàng.

Thế nhưng là một trăm năm tuế nguyệt, coi như Thôn Thiên Ma Công lợi hại hơn nữa thì Thiên Mộng cũng không có khả năng đột phá Đại Đế cảnh.

Huống hồ nàng lúc ấy còn bị trọng thương nặng như vậy, coi như nàng may mắn không chết thì cũng sẽ cần phải đi dưỡng thương thật lâu.

"Là tiên cốt!"

Khi tất cả người không hiểu gì thì Diệp Thu phảng phất minh bạch cái gì, ánh mắt trở nên tươi sáng.

"Tiên Cót ư?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức khẽ giật mình, Mạnh Thiên Chính ngay sau đó hỏi:

"Không đúng sao, tiên cốt không phải đã tự bạo rồi sao?"

"Đúng vậy a, trước đây Huyền Dịch sư thúc rõ ràng đã dẫn nổ tiên cốt a. Diệp sư đệ, có phải ngươi có sai lầm gì hay không?"

Đám người không hiểu, nhao nhao hỏi thăm.

Chỉ gặp Diệp Thu cúi đầu trầm tư một chút, bỗng nhiên nói ra: "Không, tiên cốt chính là tiên cốt, có thần hiệu Niết Bàn Trùng Sinh, vậy làm sao có thể tuỳ tiện bị hủy đi được?"

"Trước đây nàng muốn đoạt tiên cốt thì đã bị Huyền Dịch sư thúc tự bạo tiên cốt, đó là do huyết dịch của nàng vẫn chưa dung hợp với tiên cốt."

"Tiên cốt cùng Huyền Dịch sư thúc còn có liên hệ huyết dịch, bởi vậy ông ta mới có thể tự bạo nó."

"Nhưng Huyền Dịch sư thúc cho nổ tung khối tiên cốt đã tiến vào thể nội của Thiên Mộng khả năng còn có một khối nữa."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong nháy mắt liền đứng lên.

"Cái gì? Còn có một khối nữa sao?"

"Chuyện này sao có thể?"

Đám người lập tức kinh hãi, ai cũng không thể tin được trong thể nội Thiên Mộng vẫn còn có một khối tiên cốt.

Nếu như nàng vốn đã có, vậy vì sao nàng còn muốn lấy tiên cốt của Huyền Dịch chân nhân?

Hai người này cũng không cùng một nhà a!

Chương 513 - Hắn Phải Tiếp Ta!

Gặp bọn hắn nghi hoặc như thế, Diệp Thu cũng không có trả lời, hắn suy tư một hồi rồi nói: "Ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, nguyên nhân trong này có khả năng chỉ có Huyền Dịch sư thúc mới có thể giải đáp."

Nói xong Diệp Thu nhìn về phía Mạnh Thiên Chính, nói: "Chưởng giáo sư huynh, sự tình nơi đây rất trọng đại, điểm đáng ngờ trùng trùng điệp điệp. Đợi ta tự mình đi ra sau núi một chuyến để hướng Huyền Dịch sư thúc hiểu rõ tình huống thì mới có thể có cách chuyển cơ."

Bây giờ Thiên Mộng uy hiếp để cho Diệp Thu không thể không tự mình đi tìm Huyền Dịch chân nhân một chuyến. Có lẽ chỉ có ông ta mới biết rõ nên đối phó với Thiên Mộng như thế nào, dù sao bọn họ quen biết đã nhiều năm như vậy cho nên mười phần hiểu rõ lẫn nhau. Liên quan tới nhược điểm của Thiên Mộng thì có khả năng không còn người nào so với Huyền Dịch chân nhân rõ ràng hơn.

Chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Bổ Thiên giáo, coi như Huyền Dịch chân nhân không muốn đối mặt thì cũng không được.

Nghe được Diệp Thu nói vậy Mạnh Thiên Chính chỉ biết gật đầu, hít sâu một hơi, nói: "Aiii. . . Ta đã đi đi tìm Huyền Dịch sư thúc, nhưng ngài đóng cửa không tiếp."

Diệp Thu nở nụ cười nhàn nhạt, nói: "Ha ha ha, sư huynh cứ yên tâm, ông ta phải tiếp ta."

Trong lòng của hắn đại khái cũng đã đoán được tâm tư của Huyền Dịch chân nhân. Hắn lập tức cáo biệt đám người mà hướng về phía sau núi bay đi.

Đối với việc Diệp Thu vì sao tự tin Huyền Dịch chân nhân sẽ gặp hắn như vậy thì đám người cũng vô cùng hoang mang.

Dương Vô Địch buồn bực đề nghị: "Không nghĩ ra thì thôi vậy, không cần phải hao tổn tâm trí làm gì. Tề sư huynh, nếu đã nhàn rỗi thì ngươi có hứng thú xuống núi chơi một lần hay không? Chúng ta so tài một chút xem ai giết được nhiều hung thú hơn?"

"Ta mà sợ ngươi sao? Đi thì đi!" Dương Vô Địch mới mở miệng thì Tề Vô Hối đang khó chịu liền đáp ứng.

Tề Vô Hối tại Bổ Thiên giáo này chỉ sợ hai người, một người là Mạnh Thiên Chính và một người là Diệp Thu.

Dù sao hiện tại Lão Tề ta cũng đường đường là Chí Tôn cảnh a! Ta mà sợ lời khiêu chiến này của ngươi ư?

Hai người lập tức xuống núi, chuẩn bị đại khai sát giới một phen.

Một bên khác, hai tên đệ tử đang canh giữ ở cửa vào động phủ Ngọc Thanh bỗng nhiên trông thấy một đạo thân ảnh áo trắng từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt mình.

Bọn hắn lập tức giật mình, vội vàng đứng lên, quát lớn: "Người đến là ai mà dám can đảm xâm nhập hậu sơn cấm địa?"

Sau khi hào quang tiêu tán, Diệp Thu chậm rãi đi tới, hai tên đệ tử kia lập tức giật mình mà vội vàng cúi đầu, chào.

"Bái kiến Diệp sư thúc."

"Sư thúc đến đây là để tìm đến sư tổ phải không?" Một tên đệ

tử lớn mật hỏi.

Bọn hắn là thủ vệ ở chỗ này cho nên mười phần rõ ràng, bởi vì hôm nay đã có mấy người tới tìm Huyền Dịch chân nhân, nhưng ông ta một người cũng không tiếp.

Bây giờ gặp Diệp Thu đến đây thì trong lòng bọn hắn liền đoán được hắn cũng là đến tìm Huyền Dịch chân nhân.

Diệp Thu gật đầu, nhàn nhạt nói: "Ừm, các ngươi đi vào thông báo với Huyền Dịch sư thúc giúp ta, nói rằng Diệp Thu của Tử Hà phong cầu kiến."

"Ây. . ."

Hai tên đệ tử cúi đầu có chút do dự, chậm chậm nói: "Sư thúc, sư tổ có lệnh hôm nay không tiếp bất luận kẻ nào, nếu không. . ."

Bọn hắn có chút không dám tiến vào thông báo vì sợ Huyền Dịch chân nhân trách tội thì rất là khó xử.

Lúc này từ bên trong truyền tới một giọng nói.

"Để cho hắn vào đi."

Đó chính là giọng nói của Huyền Dịch chân nhân, hai tên đệ tử nghe vậy liền vội vàng mở ra cửa lớn động phủ để cho Diệp Thu đi vào.

Diệp Thu cũng là trong lòng vui lên, xem ra Huyền Dịch chân nhân đã sớm đoán được hắn sẽ tới nên vẫn một mực chờ đợi.

Vị Tiểu sư thúc của Bổ Thiên giáo này mặc dù đã rất nhiều năm không quản sự vụ, nhưng trong lòng ông ta vẫn còn nhớ về tông môn.

Sở dĩ Huyền Dịch chân nhân không ra ngoài là do hổ thẹn trong lòng, ông ta cảm thấy mình có lỗi với mấy chục vạn tính

mạng đệ tử của Bổ Thiên giáo năm đó, do vậy mới tự khóa mình lại, cả ngày tham ngộ Luân Hồi chi đạo để cầu siêu cho những oan hồn vì hắn mà chết kia.

Diệp Thu chậm rãi đi vào động phủ Ngọc Thanh, động phủ này vô cùng rộng lớn, so với động phủ Tử Hà còn lớn hơn một chút.

Mỗi khi đi mấy bước thì Diệp Thu sẽ gặp được một vị trưởng lão, hắn cũng lễ phép lên tiếng chào hỏi bọn hắn.

Tiếp tục đi vào bên trong, trước mắt Diệp Thu chính là một cảnh quan sáng sủa, chỉ thấy phía trên ngọc trì lượn vòng hào quang bảy sắc ở giữa không trung đang ngồi một vị lão giả tóc trắng, khuôn mặt lộ ra vẻ thương hải tang điền. Đó chính là Huyền Dịch chân nhân.

Lúc này sắc mặt ông ta có chút tiều tụy, ánh mắt thất thần. Có lẽ là do chuyện hôm nay đã để cho ông ta lại nghĩ tới thảm cảnh vào một trăm năm trước.

Chương 514 - Tái Sinh Cốt

"Đệ tử Diệp Thu bái kiến sư thúc." Diệp Thu chậm rãi đi tới, cung kính thi lễ một cái.

Tại bên trên ngọc trì, Huyền Dịch chân nhân nghe tiếng mà xoay người lại.

Cảm thụ được khí tức Phong Vương cảnh kinh người đến từ Diệp Thu, trong lòng ông ta âm thầm giật mình và cũng mừng rỡ không thôi.

Nếu như nói trong lòng của Huyền Dịch chân nhân cảm thấy mình có lỗi nhiều nhất với ai thì khẳng định là Huyền Thiên đạo nhân.

Bởi vì từ khi ông ta bắt đầu nhập đạo, Huyền Thiên đạo nhân luôn một đường hộ tống, bảo đảm cho ông ta chu toàn. Mà Huyền Thiên đạo nhân càng là không tiếc tự hủy tiền đồ để cứu vãn tính mạng của ông ta.

Vì cứu Huyền Dịch chân nhân mà Huyền Thiên đạo nhân đã từ bỏ sự nghiệp Phong Vương to lớn của mình, ơn nghĩa như thế suốt đời Huyền Dịch chân nhân cũng không quên được.

Bây giờ nhìn thấy đệ tử của Huyền Thiên đạo nhân đã đền bù được tiếc nuối của Huyền Thiên đạo nhân, trong lòng Huyền Dịch chân nhân tự nhiên là mười phần cao hứng.

"Ha ha ha, tốt, rất tốt, ngươi không hổ là đệ tử của sư huynh ta. Phong Vương cảnh chính là mộng tưởng nhiều năm của huynh ấy, cuối cùng vẫn phải ở trên người ngươi mà thực hiện." Huyền Dịch chân nhân tán thưởng một tiếng, hối hận trong lòng ông ta

rốt cục cũng được giải khai.

Diệp Thu không nói gì, chỉ là an tĩnh lắng nghe, vì hắn biết rõ tại thời khắc sinh tử tồn vong của Bổ Thiên giáo thì Huyền Dịch chân nhân sẽ không dấu diếm cái gì.

Nhìn xem thanh niên tuyệt thế bạch y tung bay phía dưới, Huyền Dịch chân nhân liền nhớ tới một trăm năm trước sư huynh của ông ta độc bá thiên hạ một thời đại mà thở dài một hơi, nói: "Aiii. . . Đều là nghiệt duyên a. Ngươi hôm nay tới đây là muốn hỏi ta bí mật liên quan tới tiên cốt phải không?"

Diệp Thu gật đầu và cũng không có nói gì, hắn chỉ muốn hiểu rõ chân tướng của chuyện này cùng với cố sự xảy ra trước kia thật kỹ càng chi tiết, chủ yếu là vì hắn muốn cứu vớt cái Bổ Thiên giáo này.

Kỳ thật Diệp Thu đến đây cũng không phải là do hắn e ngại Thiên Mộng, vì hắn giờ phút này đã hoàn toàn nắm giữ áo nghĩa của chiêu kiếm thứ ba kia, sức chiến đấu của hắn đã đạt đến mức đỉnh phong.

Diệp Thu tay cầm Tru Tiên kiếm, thân mặc Lưu Tiên y, lại còn khống chế áo nghĩa của nhiều loại bí pháp, cho nên chưa chắc hắn không thể đánh với Thiên Mộng một trận. Huống chi Diệp Thu còn có sát chiêu sau cùng.

Sở dĩ hắn đến đây là do hắn còn không có tìm ra phương pháp có thể giết chết Thiên Mộng.

Đối với sự ảo diệu của tái sinh cốt thì Diệp Thu vẫn còn hiểu rõ quá ít. Không chỉ có hắn, mà thế gian này đối với loại kỳ cốt này lưu truyền xuống ghi chép cũng vô cùng khan hiếm.

Diệp Thu chỉ biết rõ khối tiên cốt này có thần hiệu là Niết Bàn Trọng Sinh, nhưng hắn lại không biết rõ đó là cái gì, bên trong nó

còn ẩn chứa bí mật ra sao, và hắn nên phá hủy nó như thế nào để khiến cho Thiên Mộng không cách nào lại độ Niết Bàn.

Diệp Thu hi vọng Huyền Dịch chân nhân có thể trả lời hắn những nghi hoặc này.

Sau khi suy tư hồi lâu, Huyền Dịch chân nhân từ trong suy nghĩ tỉnh lại, nói:

"Tiên cốt của ta và Thiên Mộng có tên là tái sinh cốt, chính là loại tiên cốt thần kỳ nhất nhân gian, có năng lực Niết Bàn Trọng Sinh vô cùng cường đại."

"Phẩm chất của tái sinh cốt cũng là cấp bậc Tiên phẩm, có thể nói là một trong các bảo cốt chí cường của thế gian."

Hít sâu một hơi rồi Huyền Dịch chân nhân lại nói: "Tại thể nội của Thiên Mộng có một khối tái sinh cốt nguyên bản là của ta, chẳng qua là nàng đã đào ra từ trong cơ thể ta một khối xương sau đó khảm lên người nàng."

"Lúc Thiên Mộng vừa mới khảm lên người tái sinh cốt của ta thì nàng liền bị các sư huynh sư tỷ của ta vây công, khiến nàng căn bản không kịp dung hợp, do đó khối tái sinh cốt trên người nàng vẫn như cũ có liên hệ huyết dịch tương thông cùng ta."

"Cuối cùng ta đã dẫn nổ tái sinh cốt và đả thương nặng Thiên Mộng, rồi ta đã mượn nhờ lực lượng tự bạo của tái sinh cốt và huyết tế bản mệnh bảo kiếm để đóng đinh nàng tại phía dưới Vô Cực thâm uyên."

"Trận đại chiến năm đó đã chết rất nhiều người, cho tới bây giờ ta còn nhớ rõ tràng cảnh thê thảm các sư huynh sư tỷ ngã xuống ngay trước mặt ta."

Nghe được Huyền Dịch chân nhân chính miệng giảng giải cố sự này Diệp Thu trầm mặc không nói vì hắn cũng có biết đến, cho

nên hắn cũng không cảm thấy có cái gì kinh ngạc.

Năm đó Thiên Mộng vì muốn đột phá Đại Đế cảnh mà có ý đồ huyết tế thiên địa, cuối cùng còn giá họa cho Thôn Thiên Tước, có thể nói là nàng làm việc ác bất tận.

Bổ Thiên giáo tại trận chiến kia xem như đã thay người trong thiên hạ ngăn cản một kiếp, coi như Huyền Dịch chân nhân không bị Thiên Mộng bắt thì Bổ Thiên giáo cũng nhất định phải xuất thủ ngăn cản nàng.

Chỉ có điều để cho người ta không nghĩ ra đó là Thiên Mộng vì sao lại để ý đến khối tái sinh cốt của Huyền Dịch chân nhân như vậy, rồi nàng còn tỉ mỉ thiết kế ra một cái bẫy và diễn một màn đùa giỡn như thế.

Chương 515 - Tiền Căn Hậu Quả

Huyền Dịch tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng của Diệp Thu nên giải thích:

"Thiên Mộng xuất thân từ Hoang Cổ Ma Tộc, nàng chính là ma chủng sau cùng của nhân gian, có huyết mạch ma đạo vô cùng thuần khiết."

"Thiên phú và tư chất của Thiên Mộng tất nhiên là tuyệt hảo, thuở nhỏ nàng liền tu luyện bảo thuật truyền thừa của Hoang Cổ Ma Tộc, Thôn Thiên Ma Công."

"Nhưng tương đối đáng tiếc là ma chủng không có đủ năng lực Chứng Đạo vì không được thiên địa trật tự tán thành. Bởi vậy Thiên Mộng coi như thiên phú lại cao hơn thì cũng không có khả năng Chứng Đạo thành công."

"Thiên Mộng là một người tâm cao khí ngạo thì sao có thể chịu được sự thật cả đời mình vô duyên với Đại Đế cảnh? Thế là nàng liền tìm đọc cổ tịch và cuối cùng tìm được đoạt xá chuyển sinh chi pháp."

"Đoạt xá chuyển sinh chi pháp sao?" Diệp Thu sửng sốt một cái, suy nghĩ của hắn lập tức thông suốt hơn rất nhiều.

Chỉ nghe Huyền Dịch tiếp tục giải thích:

"Thứ gọi là đoạt xá chuyển sinh chính là mượn thân thể của người khác để tái tạo thân thể của mình, nhằm tẩy đi ma chủng chi huyết trên người Thiên Mộng. Cũng chỉ có dạng này thì nàng

mới có khả năng Chứng Đạo thành tiên, được thiên địa tán thành."

Nghe đến đó, Diệp Thu nhướng mày, hỏi: "Nếu như đoạt xá thì nàng vì sao không trực tiếp tìm một bộ thân thể để đoạt xá mà lại phải lấy đi tái sinh cốt của sư thúc?"

Huyền Dịch chân nhân cười nhạt một tiếng, vấn đề này ông ta đã suy nghĩ cả một trăm năm và rốt cục cũng nghĩ thông suốt.

"Rất đơn giản, Thiên Mộng có tâm cao khí ngạo quá lớn, vậy nàng làm sao có khả năng tiếp nhận linh hồn mình gửi vào trên người phàm nhân? Nàng xem chúng sinh là kiến hôi dơ dáy bẩn thỉu, cho nên nội tâm nàng cực độ kháng cự phàm thân. Do đó nàng một mực không có động thủ thẳng đến ngày ấy nàng gặp ta."

Nói đến đây thần sắc Huyền Dịch chân nhân có chút uể oải. Khả năng trong lòng ông ta đang nghĩ mình vốn cho rằng đã gặp được tình yêu nhưng không nghĩ tới lại là một cái âm mưu.

"Tái sinh cốt trong cơ thể ta vừa vặn có được loại năng lực có thể giúp cho Thiên Mộng tái tạo thân thể, hoàn thành mục đích chuyển sinh. Mà lại tiên cốt tự mang tiên uẩn, thân cận đại đạo, đối với nàng mà nói lại càng dễ Chứng Đạo."

"Cho nên Thiên Mộng đã cố ý tới gần ta, lừa gạt ta, cuối cùng đào đi tiên cốt của ta để đạt được mục đích điên cuồng của nàng."

Nghe đến đây, Diệp Thu đối với tiền căn hậu quả trong chuyện này đại khái đã rõ ràng không ít.

Tổng thể mà nói, Thiên Mộng ngay từ đầu tiếp xúc với Huyền Dịch chân nhân chỉ là vì mục đích đoạt xá chuyển sinh. Về phần chi tiết trong đó là nàng có cảm tình với Huyền Dịch chân nhân hay không thì cũng không trọng yếu.

Có lẽ chỉ là Huyền Dịch chân nhân mong muốn đơn phương, ai cũng không nói chắc được.

Hồi tưởng lại đủ loại suy đoán lúc trước, trong lòng Diệp Thu tựa hồ đã có phán đoán.

Chỉ là hắn có chút không minh bạch vì sao sau khi tái sinh cốt trong thể nội của Thiên Mộng bị Huyền Dịch chân nhân dẫn bạo thì nàng vẫn còn có thể sống sót, hơn nữa còn Chứng Đạo thành công.

Lòng có nghi hoặc nên Diệp Thu lại mở miệng hỏi: "Sư thúc, trước đây ngươi đã dẫn nổ tái sinh cốt trong người Thiên Mộng, vậy tại sao nàng vẫn chuyển sinh thành công? Trong này có ẩn tình gì sao?"

Lời này vừa nói ra thì trên mặt Huyền Dịch chân nhân lập tức lộ ra một nụ cười khổ.

Sau một hồi ông ta mới thở dài giải thích:

"Aiii. . . Ta cũng đã dùng trăm năm thời gian thì mới minh bạch chuyện này."

"Tái sinh cốt không chỉ có thể giúp ngươi có được năng lực Niết Bàn Trọng Sinh, mà căn nguyên tiên cốt cũng có được loại năng lực này."

"Cái gì?" Diệp Thu nhướng mày, giống như đã minh bạch đến cùng là như thế nào.

"Trước đây Thiên Mộng bởi vì không có hoàn toàn dung hợp tái sinh cốt cho nên mới bị ta dẫn nổ. Nhưng mà khối xương đó đã tiến vào thân thể nàng và cùng huyết dịch của nàng sinh ra sự liên kết, tồn tại vết tích."

"Do đó sau khi ta dẫn nổ khối tái sinh cốt trong người nàng thì vẫn còn sót lại một chút vết tích, từ đó nàng lại diễn sinh ra một khối tái sinh cốt khác. Khả năng này cũng có quan hệ với năng lực sửa chữa phục hồi cường đại của ma tộc."

"Tái sinh cốt lại lần nữa diễn sinh, để cho nàng Niết Bàn trọng sinh thành công."

"Năm đó ta cũng vì không biết những chuyện này, bởi vậy sau khi giết chết nàng ta cũng không có đi xem xét tình huống. Thẳng đến khi về núi bế quan mấy chục năm thì ta phát hiện trong cơ thể ta lại mọc ra một khối tái sinh cốt khác, lúc này ta liền biết rõ Thiên Mộng có khả năng còn chưa có chết."

"Quả nhiên nàng cuối cùng vẫn là trở về."

Nói đến đây, Huyền Dịch chân nhân mười phần tự trách, bởi vì ông ta đã chủ quan nên mới để cho nhiều vị đồng môn của mình chết như vậy. Vả lại cuối cùng nữ ma đầu kia không chỉ có không có chết mà ngược lại còn trở thành Đại Đế của nhân gian.

Huyền Dịch chân nhân nào còn mặt mũi gì đi xuống cửu tuyền gặp những vị đồng môn vì hắn mà chiến tử kia nữa.

Huyền Dịch chân nhân lại thở dài một tiếng, ông ta tựa như lại già nua thêm mấy phần, cả người trở nên vô cùng tiều tụy.

Nếu như Thiên Mộng bây giờ chỉ là Phong Vương cảnh thì có lẽ Huyền Dịch chân nhân vẫn còn cơ hội thay thế các vị đồng môn mà tự tay tiêu diệt nàng.

Nhưng hôm nay Thiên Mộng đã thành tựu Đại Đế cảnh, dù cho Huyền Dịch chân nhân bây giờ có thể đột phá Phong Vương cảnh thì cũng không thể làm nên chuyện gì.

Chương 516 - Huyết Mạch Đại Đế

Nghe xong Huyền Dịch chân nhân tường thuật, Diệp Thu có chút trầm mặc, hỏi: "Thiên Mộng đã Niết Bàn trọng sinh sao?"

"Không sai, chỉ có trong cơ thể nàng vẫn còn tái sinh cốt thì nàng mới có thể vô hạn Niết Bàn, đây cũng là chỗ kinh khủng của tái sinh cốt." Huyền Dịch chân nhân biểu lộ ngưng trọng, nói.

Nghe đến đó, ánh mắt Diệp Thu có chút mê man, phảng phất như không có hi vọng.

Nếu như tái sinh cốt trong người Thiên Mộng luôn một mực tồn tại, vậy Diệp Thu liền không có khả năng giết chết nàng.

Coi như hắn may mắn giết chết nàng một lần thì nàng vẫn còn có thể Niết Bàn Trọng Sinh, vậy nàng vẫn như cũ có thể sống sót.

Nếu thật sự như vậy thì trận hạo kiếp này Bổ Thiên giáo liền không chịu đựng được.

Nghĩ tới đây, nội tâm Diệp Thu lập tức trở nên yên lặng. Hắn nhớ tới quang cảnh của Tử Hà phong, nhớ tới những lời mà trước đây Huyền Thiên đạo nhân tại thời điểm đem Tử Hà phong giao cho hắn đã nói.

Huyền Thiên đạo nhân nói với Diệp Thu rằng nhất định phải bảo vệ Tử Hà phong. Nhưng hôm nay cái Tử Hà phong này chỉ sợ là hắn thủ không được, hắn sẽ vi phạm lời thề.

Thiên Mộng lần này trở về là vì báo thù, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nếu muốn bảo trụ truyền thừa của Bổ Thiên giáo thì bọn hắn chỉ có liều mạng một lần, hoặc là nàng chết hoặc là Bổ Thiên giáo vong.

Nguyên bản Diệp Thu còn có chút hi vọng, nhưng bây giờ chút ấy hi vọng cũng bị Huyền Dịch chân nhân dập tắt.

Trong lúc Diệp Thu đang tuyệt vọng, Huyền Dịch chân nhân bỗng nhiên nói ra: "Tuy nhiên, muốn giết chết nàng cũng không phải là không thể được."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu lập tức ngẩng đầu, có chút kinh hỉ, có chút ngoài ý muốn, nói: "Sư thúc lại nói."

Ta liền biết rõ lão tiểu tử ngươi khẳng định còn ẩn giấu một tay.

Xem ra chuyến này ta đi không uổng công a.

Diệp Thu lập tức vui mừng, lần này hắn đến phía sau núi xem như đến đúng rồi.

Huyền Dịch chân nhân làm chủ nhân chân chính của tái sinh cốt thì sẽ không có người hiểu rõ nó hơn ông ta.

Huyền Dịch chân nhân nói: "Khối tái sinh cốt trong người Thiên Mộng nguyên bản đã bị ta dẫn bạo, nhưng nàng lại diễn sinh ra một khối tái sinh cốt khác. Theo lý thuyết mà nói thì khối tái sinh cốt này cùng ta không có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng trùng hợp chính là Thiên Mộng là ma chủng nên huyết mạch của nàng không có năng lực Chứng Đạo, do vậy tại thời điểm diễn sinh khối tái sinh cốt thứ hai thì nàng vẫn tiếp tục sử dụng máu của ta để Chứng Đạo."

Nói đến đây, Huyền Dịch chân nhân bỗng nhiên mỉm cười, bởi vì ông ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ là dạng này.

Tại thời điểm Huyền Dịch chân nhân diễn sinh ra khối tái sinh cốt thứ hai thì ông ta cũng cảm giác được trong ngày Thiên Mộng cũng tồn tại một khối tái sinh cốt.

Ngay từ đầu Huyền Dịch chân nhân còn rất nghi hoặc vì sao ông ta lại có thể cảm giác được một khối tái sinh cốt khác tồn tại, chả nhẽ Đông Hoang lại có ai sinh ra tái sinh cốt?

Thẳng đến khi Thiên Mộng hiện thân thì Huyền Dịch chân nhân mới nghĩ thông suốt, thì ra ông ta một mực cảm ứng được khối tái sinh cốt khác chính là từ thể nội của Thiên Mộng.

Huyền Dịch chân nhân phát hiện bí mật về sau, trong lòng ông ta cũng là có chút dở khóc dở cười.

Huyền Dịch chân nhân khi đó đã vô tâm Chứng Đạo, lòng mang tử chí, ngồi trong động phủ Ngọc Thanh chờ chết. Nhưng ông ta không nghĩ tới Thiên Mộng vậy mà lại dùng máu của ông ta để Chứng Đạo.

Nói cách khác, huyết mạch của Huyền Dịch chân nhân lúc này chính là huyết mạch Đại Đế chân chính, được pháp tắc thiên địa tán thành.

Sau này nếu như Huyền Dịch chân nhân sắp đạt đến Đại Đế cảnh, vậy ông ta căn bản không cần Chứng Đạo mà liền có thể trực tiếp tiến vào Đại Đế cảnh.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tại sao những vương tộc, đế tộc bên trong Đại Hoang lại có địa vị tôn quý như thế. Bởi vì trong thân thể bọn họ chảy xuôi huyết mạch vốn đã được pháp tắc thiên địa tán thành, điểm xuất phát so với rất nhiều người đều cao hơn. Chỉ là sau khi trải qua các thế hệ, độ thuần khiết của huyết mạch đã không còn như lúc đầu, cho nên bọn hắn cũng không quá lợi hại.

Mà huyết mạch của Huyền Dịch chân nhân chính là thế hệ thứ nhất được pháp tắc thiên địa tán thành. Nếu ông ta muốn Chứng Đạo thì đơn giản là quá dễ dàng.

Chỉ tiếc là Huyền Dịch giờ phút này đã vô tâm Chứng Đạo, nếu không đã có Thiên Mộng ở phía trước mở đường mà ông ta muốn đột phá Đại Đế cảnh thì chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, căn bản không có độ khó gì.

Chương 517 - Mộng Tưởng Lúc Ban Đầu

"Vậy sư thúc bảo ta nên làm như thế nào?"

Diệp Thu nghe được chuyện này, nội tâm hắn cũng là mười phần rung động, trong lòng không khỏi bắt đầu hâm mộ Huyền Dịch chân nhân.

Đúng là người ngồi ở trong nhà mà tiền từ trên trời rơi xuống a!

Huyền Dịch chân nhân cái gì cũng không có làm mà tự nhiên được pháp tắc thiên địa tán thành, căn bản không cần đi chứng đạo nữa.

Diệp Thu giờ phút này đã đạt đến Phong Vương cảnh đỉnh phong, hắn so với ai khác đều rõ ràng việc đột phá Đại Đế cảnh đến cùng có bao nhiêu khó khăn.

Nhất định phải trải qua pháp tắc thiên địa khảo nghiệm để lĩnh ngộ sự ảo diệu trong đó thì mới có thể Chứng Đạo thành công.

Mà cái khảo nghiệm này gian nan không gì sánh được, hơi không cẩn thận thì sẽ có nguy hiểm thần hồn tiêu tán.

Bây giờ nghe được Huyền Dịch chân nhân nói ra một phen như thế mà Diệp Thu nói không hâm mộ chính là nói láo.

Nếu ta có thể đem máu của mình kính dâng ra ngoài, nhìn xem có đại lão nào giúp ta chứng đạo hay không, nếu có thì ta sẽ cảm tạ đến tám đời tổ tông nhà ngươi.

Trở về chính đề, sau khi nghe được Diệp Thu hỏi thăm, Huyền Dịch chân nhân trầm tư một chút, sau đó lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nói:

"Thiên Mộng và ta có huyết mạch tương thông do hai khối tái sinh cốt đồng nguyên tương sinh. Có thể nói ta và nàng có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục."

"Nếu như ta tự bạo tái sinh cốt trong cơ thể ta thì khối tái sinh cốt trong cơ thể nàng cũng sẽ chịu ảnh hưởng."

Nghe đến đó Diệp Thu có chút trầm mặc. Khi nhìn xem vị sư thúc tóc bạc trắng đáng thương này hắn thật sự không muốn để cho ông ta lại trải qua loại chuyện như vậy.

Huyền Dịch chân nhân thật vất vả mới lại diễn sinh ra một khối tái sinh cốt, nếu như ông ta lại dẫn bạo nó mà lấy thân thể của ông ta hiện tại căn bản liền tiếp nhận không được, nhất định sẽ rơi vào hạ tràng bỏ mình.

Tái sinh cốt tuy mạnh nhưng cũng phải mượn nhờ huyết khí bàng bạc trong thể nội chèo chống, mà Huyền Dịch chân nhân hiện tại tuổi tác đã lớn, huyết khí đã sớm thiếu thốn, căn bản không đủ để cho ông ta lại diễn sinh ra khối tái sinh cốt thứ ba, cho nên chuyện này chính là đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

Huyền Dịch chân nhân sẽ dẫn bạo tái sinh cốt trong người ông ta để đổi lấy việc Thiên Mộng mất đi tái sinh cốt chèo chống, từ đó Diệp Thu sẽ có cơ hội một kiếm giết chết nàng.

Huyền Dịch chân nhân tựa hồ nhìn ra sầu lo của Diệp Thu, ông ta thoải mái cười nói:

"Ha ha ha. . . Sư điệt không cần lo lắng, sư thúc của ngươi đã sống nhiều năm như vậy nên đã sớm sống đủ rồi."

"Năm đó nhiều vị đồng môn thay ta mà chết để đổi lại cỗ thân

thể tàn phế này, mà ta cả ngày chỉ biết trốn ở trong sơn động sám hối."

"Bây giờ lão phu đã không có bất luận sự lo lắng gì, ta chỉ mong lấy bộ thân thể tàn phế này để cuối cùng có thể giúp tông môn đi làm thêm một chuyện là đã đủ rồi."

Nghe Huyền Dịch chân nhân uể oải như thế, Diệp Thu liền nhướng mày, hỏi:

"Sư thúc sao lại bi quan như thế? Năm đó các sư thúc sư bá vì cứu sư thúc mà đã bỏ ra cái giá bằng cả mạng sống. Mấy chục vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo đã chết thảm trên Hoang Nguyên, vứt xác ở nơi hoang dã."

"Nếu như bọn hắn ở dưới cửu tuyền trông thấy sư thúc bi quan như thế thì ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ vui vẻ sao?"

Diệp Thu nói vậy như là một mũi gai sắc hung hăng đâm xuyên nội tâm của Huyền Dịch chân nhân.

Ông ta làm sao không minh bạch đạo lý này, bởi vì mỗi lần nhắm mắt lại thì ông ta liền nhớ lại bộ dáng chết thảm của các sư huynh đệ, nội tâm ông ta liền kịch liệt đau nhức không gì sánh được.

Cũng không phải là Huyền Dịch chân nhân muốn mình trầm luân, mà là do nội tâm ông ta đã mất đi phương hướng, đã mất đi mục tiêu phấn đấu, nhân sinh này ông ta đã không có bất luận cái truy cầu gì.

Ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thu, Huyền Dịch chân nhân cảm động một trận. Khi nhìn xem vị sư điệt trẻ tuổi tuấn tú này, ông ta có chút nhớ tới thời điểm trước đây sư huynh ông ta đã thuyết phục ông ta và cũng đã từng nói qua những lời như thế.

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể thuận buồm xuôi gió,

tất cả ngăn trở trên tu tiên chi lộ đều là khảo nghiệm."

"Nếu như chính sư thúc cũng từ bỏ chính mình thì người khác làm thế nào có thể cứu vớt ngươi?"

"Trong lòng ta sư thúc luôn một mực là một trong song long Chí Tôn của Bổ Thiên giáo như một trăm năm trước, là một người hăng hái và được cả thế gian chú ý, là một người dám vì thiên hạ nói lên bất bình, dám vì thương sinh mà vung kiếm trừ gian. Sư thúc một người một kiếm đi khắp bốn phương, không luyến hồng trần chỉ luyến tiên đạo."

"Chẳng lẽ sư thúc đã quên mộng tưởng của mình lúc ban đầu rồi sao?"

Nghe Diệp Thu nói ra những lời này, Huyền Dịch chân nhân lập tức run lên, hai tay đều có chút run rẩy.

"Mộng tưởng của ta lúc ban đầu ư?"

Huyền Dịch chân nhân ngây ngẩn cả người, lực lượng trong cơ thể ông ta bỗng nhiên không tự chủ được mà tự động bộc phát.

Tại chỗ sâu não hải của Huyền Dịch chân nhân, một đoạn ký ức bị phủ bụi đã lâu nào đó lờ mờ hiện ra một đạo thân ảnh.

Đó là một vị thiếu niên hăng hái đang hướng về vị sư huynh mà mình thương yêu nhất giảng thuật một mảnh thiên địa trong lòng mình.

Hắn nói tương lai hắn sẽ dùng kiếm trong tay để chinh phục thế giới này, hắn muốn làm một tên thiếu niên đồ long.

Chương 518 - Liên Tục Đột Phá

Diệp Thu chỉ nói dăm ba câu mà phảng phất như đề tỉnh Huyền Dịch chân nhân, để cho ông ta một lần nữa gọi linh hồn trở về.

Huyền Dịch chân nhân cúi đầu nhìn về thanh niên hăng hái phía dưới, nội tâm ông ta tựa hồ nghĩ tới chính mình năm xưa.

Mộng thành tiên sao?

Sau một hồi xúc động, lực lượng trong cơ thể Huyền Dịch chân nhân bắt đầu vận chuyển kịch liệt, lực lượng cường đại vô tình phá vỡ bình chướng.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, toàn bộ sơn động bị một cơn gió lớn gào thét quét qua.

Tất cả mọi người trong sơn động lập tức từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, vẻ mặt chấn kinh, thân hình loé một cái dịch chuyển đến chỗ ngọc trì.

"Chuyện. . . Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Diệp sư đệ, xảy ra chuyện gì thế? Sư thúc thế nào rồi?"

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn xem Huyền Dịch chân nhân phía trên ngọc trì đang nhắm chặt hai mắt, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Cảm thụ được cảm giác áp bách kinh khủng kia, tất cả mọi người đều hô hấp không thông.

"Chẳng lẽ sư thúc đã đột phá?"

Một tiếng kinh ngạc vang lên, tất cả mọi người lập tức mừng rỡ như điên

Lúc này thể nội của Huyền Dịch chân nhân bỗng nhiên phát ra kim quang nhàn nhạt. Sau đó lại là một tiếng nổ vang.

Ầm!!!

Đất rung núi chuyển, toàn bộ ngọn núi chấn động một trận, tu vi của Huyền Dịch chân nhân liền nhảy qua Chí Tôn cảnh đỉnh phong, thành công bước vào Phong Vương cảnh.

Thấy cảnh này, ai nấy ở đây đều cuồng hỉ. Bọn hắn đi theo Huyền Dịch chân nhân tu luyện tại động phủ Ngọc Thanh đã nhiều năm, không có người nào hiểu rõ thiên phú tư chất của vị sư thúc này hơn bọn hắn.

Nếu không phải bản thân Huyền Dịch chân nhân từ bỏ, vậy lấy thiên phú của ông ta thì đã sớm đạt tới Phong Vương cảnh.

Bây giờ nhìn thấy Huyền Dịch chân nhân rốt cục đã tìm về bản thân, tất cả mọi người đều khó mà che giấu được nội tâm vui sướng.

Ngay cả Diệp Thu giờ phút này cũng nở nụ cười, nói: "Phong Vương cảnh, huyết khí tăng lên! Ừm, xem ra vẫn còn có cơ hội."

Cảm thụ được Huyền Dịch chân nhân nguyên bản huyết khí khô kiệt nhưng giờ phút này lại tăng lên, Diệp Thu lập tức mừng thầm.

Đạt tới Phong Vương cảnh sẽ có thể quay về tuổi trẻ, huyết khí dâng lên, có càng nhiều thời gian đi xung kích Đại Đế cảnh.

Mà một khi đạt tới Đại Đế cảnh thì liền có thể vĩnh trú thanh

xuân, huyết khí luôn một mực tuần hoàn nên sẽ không khô kiệt.

Sau Đại Đế cảnh chính là Thiên Nhân cảnh, bạch nhật phi thăng, siêu thoát nhân đạo, tiến nhập Tiên Đạo, có thể tiến về các giới vực càng rộng lớn hơn trong Đại Thiên thế giới, hưởng thụ bài ca Trường Sinh.

Bây giờ Huyền Dịch chân nhân đã đột phá Phong Vương cảnh, nguyên bản huyết khí khô kiệt trong nháy mắt liền trở về và còn tăng mạnh, ông ta muốn sống thêm mấy trăm năm nữa cũng không thành vấn đề.

Lúc trước bởi vì một lần tạo hoá kia của Diệp Thu mà Huyền Dịch chân nhân đã thoát khỏi ác mộng, ông ta đã sớm có thể xung kích Phong Vương cảnh, chỉ là ông ta vẫn một mực không có quyết tâm này do ông ta không có ý nghĩ muốn tiếp tục sống.

Bây giờ Huyền Dịch chân nhân đã được Diệp Thu đề tỉnh, ông ta liền một bước xung kích, trực tiếp đạt đến Phong Vương cảnh.

Hiện tại Huyền Dịch chân nhân chỉ còn kém việc giải khai khúc mắc với Thiên Mộng thì sẽ có thể hoàn toàn cắt đứt phần nhân quả với nàng, Chứng Đạo Đại Đế cũng ở trong tầm tay.

Nhưng mà phần nhân quả này lại không dễ dàng xử lý. Còn may là Huyền Dịch chân nhân cũng không có lựa chọn cam chịu từ bỏ bản thân, lấy mạng đổi mạng. Nếu không phải vậy đến thời điểm Diệp Thu ra tay sẽ có cố kỵ, vả lại hắn còn có chút bất lợi.

Bây giờ ngược lại là tốt, Huyền Dịch chân nhân đã đột phá Phong Vương cảnh, huyết khí của ông ta bạo tăng, coi như cuối cùng không thể không dùng một chiêu kia nhưng Diệp Thu cũng bớt một chút lo lắng.

Theo Huyền Dịch chân nhân đột phá, cuồng phong quét qua, trong chốc lát toàn bộ Bổ Thiên giáo mây đen dày đặc, một cỗ

Phong Vương cảnh chi uy lập tức đè xuống, trong ngoài Tần Xuyên ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên về phía động phủ Ngọc Thanh.

"Cái khí tức này... Lại có người đột phá Phong Vương cảnh rồi sao?"

"Trời ạ, Bổ Thiên giáo trong vòng một ngày mà lại có hai người đột phá Phong Vương cảnh. Chuyện này tật bất khả tư nghị a."

Nguyên bản Chí Tôn cảnh đều ít đến đáng thương, Phong Vương cảnh càng là Đông Hoang một vị cũng không có, nhưng bây giờ Bổ Thiên giáo không chỉ có mà còn đồng thời có hai vị.

Tất cả mọi người nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Cỗ khí tức này mặc dù không kinh khủng bằng Diệp Thu mang đến, nhưng Phong Vương cảnh chi uy cũng không phải bọn hắn có khả năng chịu nổi. Dưới cỗ lực lượng kinh khủng này đè áp, người có tu vi thấp liền không bị khống chế mà quỳ xuống.

Bên trong động phủ Ngọc Thanh, theo cỗ cuồng phong không ngừng quét qua kia, tái sinh cốt trong thể nội Huyền Dịch chân nhân bất chợt bộc phát ra lực lượng kinh người.

Diệp Thu lập tức nhướng mày, vì hắn có thể cảm giác được cỗ lực lượng này cũng không phải là của bản thân Huyền Dịch chân nhân, mà nó bắt nguồn từ tái sinh cốt.

Chỉ trong chốc lát, lực lượng cường đại đã xông phá bình chướng.

"Phá!!!"

Chỉ nghe Huyền Dịch chân nhân đột nhiên quát to một tiếng, tu vi của ông ta trực tiếp tiến vào Phong Vương cảnh trung kỳ.

"Ấy. . . Sư thúc bật hack a!"

Diệp Thu nhìn lập tức đứng ngồi không yên.

Mẹ nó, sư thúc đột phá cùng uống nước đơn giản như vậy sao?

Ta bật hack cũng đã quá mức rồi, sư thúc vậy mà ở ngay trước mặt ta trang bức càng lớn a!

Nhưng sau khi cẩn thận nghiên cứu một phen, Diệp Thu liền nhận ra Huyền Dịch chân nhân sở dĩ có thể đột phá nhanh nhiều vậy tựa hồ có liên quan đến Thiên Mộng.

Không thể không nói phần nhân quả này thật sự quá đáng sợ!

Chương 519 - Sinh Vật Quỷ Dị

Thiên Mộng dùng máu của Huyền Dịch chân nhân để Chứng Đạo, trong lúc vô hình ở trong cơ thể ông ta đã góp nhặt một cỗ pháp tắc thiên địa chi lực ẩn chứa bên trong tái sinh cốt.

Một lần thức tỉnh liền bộc phát ra lực lượng kinh người như thế, trong tích tắc Huyền Dịch chân nhân liền đạt đến Phong Vương cảnh trung kỳ.

Đáng tiếc là hậu kình không đủ, nếu không phải vậy ông ta có thể trực tiếp đột phá Phong Vương cảnh hậu kỳ.

Phải biết huyết mạch của Huyền Dịch chân nhân đã được thiên địa tán thành, Chứng Đạo thành công, cho nên việc ông ta đột phá tu vi cơ hồ không bị bất luận hạn chế gì. Chỉ cần lực lượng đạt đến giới hạn thì ông ta liền có thể trực tiếp phá cảnh, so với ăn cơm uống nước còn đơn giản hơn.

Khả năng ngay cả Thiên Mộng cũng không nghĩ tới, trong lúc vô hình nàng đã giúp cho Huyền Dịch chân nhân một chuyện lớn như thế.

Cũng không đúng, nàng thân là cường giả Đại Đế cảnh thì làm thế nào có khả năng nghĩ không ra điểm này. Ngược lại là có chút kỳ quái, không biết là do nàng vô tình hay là cố ý.

Dù sao bất kể nói như thế nào thì Huyền Dịch chân nhân xem như đã kiếm lời. Ông ta chỉ ngồi trong nhà mà tiền từ trên trời rơi xuống đầu. Loại chuyện tốt này đi đâu mà tìm đây?

Khi Huyền Dịch chân nhân vừa mới đột phá, đám người còn chưa kịp chúc mừng thì bỗng nhiên kết giới của Tần Xuyên nổ ầm

một tiếng, sau đó liền thấy một đạo hắc khí cuốn tới.

Đám người nhao nhao nhìn lại, chỉ thấy phía trên một mảnh trăm dặm Hoang Nguyên có lít nha lít nhít hung thú đang chạy như bay mà đến.

Khi những con hung thú kia di chuyển thì đại địa cũng bắt đầu chấn động, đất rung núi chuyển, có ảo giác như mây đen đè ép tường thành.

Hắc khí đầy trời, một cỗ khí tức tử vong cường hãn phô thiên cái địa bao phủ toàn bộ Tần Xuyên, bầu trời lập tức đen lại.

Dưới cỗ áp chế kinh khủng này, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, phảng phất như mình đang trải qua một trận tử vong, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Trên trời đột nhiên xuất hiện một sinh linh đến từ thế giới quỷ dị đưa mắt nhìn xuống. Nó giống như Thần Linh cao cao tại thượng xem chúng sinh là kiến hôi vậy.

Ầm!!!

Lại có một tiếng vang thật lớn, kết giới của Tần Xuyên nhận lấy đợt công kích thứ hai, trăm vạn hung thú dưới chân núi đã triển khai công kích.

Tại phía trên Thiên lĩnh, Tề Vô Hối nhìn thấy đám người bị thất kinh thì lập tức quát một tiếng: "Trấn định!"

Khi hắn gầm thét một tiếng, tất cả mọi người trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại.

Tề Vô Hối biểu lộ dị thường ngưng trọng nhìn về phía động phủ Ngọc Thanh.

Khi hắn nhìn thấy trên trời sinh linh quỷ dị kia vẫn như cũ

đang nhìn chăm chú nơi này, hắn có thể cảm giác được khí tức Phong Vương cảnh kinh khủng đến từ đối phương.

Nếu như sinh linh quỷ dị kia xuất thủ, vậy kết giới của Tần Xuyên sợ là sẽ bị phá hủy trong khoảnh khắc.

Trong lòng Tề Vô Hối cũng đang cầu khẩn, hi vọng Diệp Thu sớm một chút giải quyết sự tình phía sau núi, còn điều hắn có thể làm bây giờ chỉ là tận hết khả năng trì hoãn thời gian.

Tề Vô Hối rút ra bảo kiếm, chỉ thiên hô to: "Chúng đệ tử nghe lệnh, mở ra Bổ Thiên đại trận."

Trong chốc lát, đệ tử bảy mạch cũng rút ra bảo kiếm, phát ra hào quang bảy sắc, bổ thiên đại trận lập tức được khởi động.

Nguyên bản kết giới của Tần Xuyên đã lung lay sắp đổ, nhưng dưới sự gia trì của bổ thiên đại trận có lực phòng ngự cường đại thì nó lại lần nữa vững chắc.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là tạm thời, bởi vì sinh linh quỷ dị kia còn chưa có xuất thủ, nếu như nó xuất thủ thì thế cục sẽ có thể phát sinh cải biến.

"Vãi chưởng, trăm vạn hung thú không ngừng công kích kết giới, không bao lâu nữa đạo phòng tuyến này liền sẽ bị xông phá, chúng ta ngồi chờ chết còn không bằng chủ động xuất kích." Dương Vô Địch nắm trong tay hoả thương, nổi giận đùng đùng hô hào.

Mấy vị thủ tọa, trưởng lão của Bổ Thiên giáo cũng đã vận sức chờ phát động, chỉ là do Tề Vô Hối chưa cho phép nên bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Không sai. Tề sư thúc, hãy để cho nhóm chúng ta giết ra ngoài đi." Có đệ tử cũng đã đỏ bừng hai mắt, đề nghị.

Nhưng hắn rất nhanh liền bị Tề Vô Hối quát trở về.

"Ngu ngốc! Dưới cục diện này mà chúng ta đi ra ngoài đó chính là một con đường chết. Ngươi có bao nhiêu cái mạng có thể tặng cho bọn chúng hả?"

"Hiện tại điều duy nhất mà chúng ta có thể làm chính là mượn nhờ lợi thế địa hình để cùng bọn chúng đánh phòng ngự, nhìn xem ai trước tiên gánh không được."

Không thể không nói Tề Vô Hối vẫn là rất thanh tỉnh, dù cho bây giờ cục diện đã hỗn loạn như thế mà hắn vẫn còn có thể ổn định lại tinh thần để phân tích chiến cuộc.

Chương 520 - Nắm Bắt Cơ Hội

Nhìn xem phía dưới những thanh niên nhiệt huyết đang gắt gao ngăn cản hung thú tại lối vào kết giới, bọn họ dùng thân thể chồng chất thành một bức tường người thật dày, Tề Vô Hối cũng là yên lặng lắc đầu, hít sâu một hơi.

Trận hạo kiếp nhân gian này không biết sẽ chết bao nhiêu người, cũng không biết Đông Hoang thịnh thế đến không dễ kia sẽ phải rút lui bao nhiêu năm.

Một màn bi tráng như thế để cho tất cả mọi người ở đây phẫn nộ không gì sánh được.

Bây giờ cái Tần Xuyên này đã triệt để bị vây quanh, bọn hắn chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là tử thủ Tần Xuyên.

Nếu như kết giới của Thiên lĩnh bị công phá, vậy bọn hắn chỉ có một con đường chết.

Chiến đấu bên này đã khai hỏa, toàn bộ Tần Xuyên đất rung núi chuyển, lòng người bàng hoàng.

Còn bên phía sau núi của Bổ Thiên giáo, sau khi cảm nhận được động tĩnh đến từ ngoài núi, Diệp Thu cũng là nhướng mày, muốn trước một bước đi ra xem tình huống một chút, nhưng chuyện chỗ này còn không có giải quyết do hắn cần chờ Huyền Dịch chân nhân tỉnh lại.

Hiện nay uy hiếp chân chính của Tần Xuyên tới từ Thiên Mộng chứ không phải là sinh vật quỷ dị cự kia.

Lúc trước Diệp Thu tại thời điểm xuất quan đã cùng nó cách

không nhìn nhau một cái, hắn đối với thực lực của nó cũng đại khái có một chút phán đoán tầm Phong Vương cảnh hậu kỳ, về thủ đoạn của nó thì hắn tạm thời còn không rõ ràng.

Bởi vì sinh vật quỷ dị này đến từ thế giới quỷ dị, cho nên hệ thống tu luyện khác biệt với Đông Hoang, vậy muốn biết rõ thủ đoạn của nó thì chỉ có giao thủ mới có khả năng biết rõ.

"Sư đệ, sư thúc còn bao lâu nữa thì tỉnh lại?" Nghe bên ngoài truyền đến âm thanh chiến đấu đinh tai nhức óc, tất cả trưởng lão trong sơn động cũng mười phần khẩn trương, hỏi.

Ai cũng muốn đi ra ngoài tham chiến, vấn đề là hiện tại còn chưa có mệnh lệnh của chưởng giáo, mà Huyền Dịch chân nhân cũng không lên tiếng, cho nên bọn hắn đều không dám đi ra, chỉ có thể lo lắng đợi tại bên trong sơn động.

Bọn hắn nhìn xem những đệ tử hậu bối dục huyết phấn chiến bên ngoài mà chỉ có thể đứng yên quan sát.

"Sư thúc vừa mới phá cảnh, huyết khí đã khôi phục, nhưng vẫn cần một đoạn thời gian để tái tạo đạo thân, vững chắc cảnh giới. Cụ thể cần bao nhiêu thời gian thì phải xem bản thân ông ấy, ta cũng không biết rõ." Diệp Thu bất đắc dĩ nói.

Trước đây khi hắn vừa mới phá cảnh thì cũng hao tốn tốt mấy ngày thời gian mới vững chắc cảnh giới.

Mà Huyền Dịch chân nhân tuổi tác đã cao, tựa như dầu hết đèn tắt, bây giờ ông ta Niết Bàn thì có khả năng cần nhiều thời gian hơn.

Hiện tại cục diện này có điểm chết người nhất chính là thời gian, trong lòng Diệp Thu cũng rất gấp, nhưng gấp thì lại có thể sao đây?

Lúc này một vị trưởng lão từ bên ngoài vội vàng đi tới, nói:

"Diệp sư đệ, đại chiến đã bắt đầu, kết giới của Tần Xuyên tuy là có bổ thiên đại trận gia trì, nhưng đối mặt với công kích hung mãnh như vậy thì sợ là bổ thiên đại trận cũng khó có thể chống đỡ."

"Mà lại vừa rồi ta đã đi xem một chút, trên chín tầng trời tựa hồ còn có một cái sinh vật quỷ dị đang nhìn chăm chú vào Tần Xuyên chúng ta. Thực lực của đối phương mạnh phi thường, ta có thể cảm giác được đối phương chí ít cũng là Phong Vương cảnh hậu kỳ."

"Một khi nó xuất thủ thì kết giới của Tần Xuyên sẽ bị phá tan trong nháy mắt , đến lúc đó cục diện liền triệt để mất khống chế, tiến vào tình trạng không cách nào vãn hồi."

Nghe xong vị trưởng lão kia trình bày, tất cả mọi người trong sơn động lập tức trầm mặc.

Hiện tại dưới loại tình huống này chỉ có Diệp Thu là có thể chưởng khống cục diện, nhưng hắn cũng không có xuất hiện tại phía trên Thiên lĩnh, mà là ở tại động phủ Ngọc Thanh hộ pháp cho Huyền Dịch chân nhân, chờ đợi ông ta tỉnh lại.

Bởi vì thế gian này chỉ có Huyền Dịch chân nhân mới biết rõ nên làm thế nào để giết chết Thiên Mộng, do vậy Diệp Thu chỉ có thể chờ đợi ông ta tỉnh lại.

Nếu như thời khắc này tu vi của Diệp Thu đã đạt tới Đại Đế cảnh thì hắn sẽ có thể trực tiếp giết ra ngoài.

Nhưng vấn đề là Diệp Thu bây giờ chỉ mới là Phong Vương cảnh đỉnh phong, cũng chưa có đạt đến Đại Đế cảnh. Tuy hắn có thể tránh thoát kiếp nạn này, nhưng còn Thiên Mộng thì sao? Nếu như nàng lại đến thì hắn phải ứng đối thế nào?

Phải biết Diệp Thu bây giờ đối mặt với Thiên Mộng thì chỉ có

một cơ hội ra tay nhất kích tất sát, cho nên hắn nhất định phải trân quý lần cái cơ hội này, cam đoan trăm phần trăm có thể giết chết nàng. Nếu không tất cả cố gắng trước đó của hắn đều thất bại trong gang tấc.

Chương 521 - Thị Huyết Thú

"Diệp sư đệ, nếu không ngươi đi ra ngoài trước xem sao, nơi này đã có nhóm chúng ta hộ pháp nên chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì. Đợi sư thúc xuất quan ngươi lại trở về cũng không muộn." Một tên trưởng lão đề nghị.

Hiện tại ngoài núi đang cần gấp một vị cường giả tọa trấn, mà Diệp Thu tất nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Đối với lời thúc giục này Diệp Thu cũng không để ý tới, mà hắn âm thầm suy tính trong lòng.

Lúc này tại ngoài núi, trăm vạn đại hung lại lần lại nữa công kích kết giới của Thiên lĩnh.

Nhìn xem kết giới không ngừng chấn động, lung lay sắp đổ mà tất cả mọi người đều vô cùng khẩn trương. Tuy nhiên còn tốt là kết giới tạm thời còn có thể thủ được một Thiên lĩnh.

Không biết qua bao lâu, đám hung thú đang hung mãnh tấn công bỗng nhiên dừng lại công kích, chậm rãi lui về sau.

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người lập tức giật mình, cho là đám hung thú này cảm thấy không thể công phá được Thiên lĩnh của Tần Xuyên nên chuẩn bị đi vây công địa phương khác, ai nấy đều nới lỏng một hơi.

"Phù. . . Xem ra trận xung kích này chúng ta đã thuận lợi kháng qua."

Nhìn thấy đám hung thú phía dưới chậm chạp lui lại mà trong mọi người rất vui mừng.

Lúc này Tề Vô Hối đang đắc chí chuẩn bị công bố một cái cảm nghĩ vì quyết định anh minh thần võ vừa rồi của mình, bỗng nhiên tại chỗ sa mạc Hoang Nguyên phát ra một trận chấn động.

Ầm. . .

Ầm. . .

Ầm. . .

Mặt đất kịch liệt run rẩy, tất cả mọi người vừa mới buông lỏng tâm tình thì lại lần nữa căng thẳng lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Khi ai nấy vẫn còn đang mơ hồ, một con Thị Huyết Thú hai mắt đỏ bừng, toàn thân bốc lên huyết vụ lập tức nện từng bước chân nặng nề chậm rãi đi tới.

Ngay lúc nó xuất hiện thì tâm tình của tất cả mọi người ở đây trong nháy mắt liền chìm vào đáy cốc.

"Đây là . . Chí Tôn đại hung, Thị Huyết Thú."

"Làm sao có thể? Ngay cả Chí Tôn đại hung mà cũng bị quỷ dị khống chế ư?"

Đám người đều cảm thấy chấn kinh, vì con Thị Huyết Thú kia chính là Thượng Cổ di chủng, thực lực mười phần cường đại, có thực lực Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Theo lý thuyết mà nói đại hung có tu vi cỡ này thì linh trí đã tương đối mạnh mẽ, vậy làm sao nó lại bị quỷ dị ăn mòn được chứ?

Nguyên bản Tề Vô Hối còn có chút kích động nhỏ lúc hung thú rút lui, nhưng khi nhìn thấy con Thị Huyết Thú này thì biểu lộ của hắn trong nháy mắt liền khó chịu như ăn phải một cân phân vậy.

"Grào."

Chỉ nghe Thị Huyết Thú gào thét một tiếng kinh thiên làm cho đất rung núi chuyển.

Đám người phía trên Thiên lĩnh đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, như lâm đại địch mà nhìn xem Thị Huyết Thú.

Thị Huyết Thú gầm lên giận dữ, suýt chút nữa làm vỡ nát kết giới của Tần Xuyên. Cũng may là Tề Vô Hối đã kịp thời xuất thủ giúp vững chắc kết giới.

Nhưng một khi Thị Huyết Thú phát động công kích thì Tề Vô Hối căn bản không có cơ hội bận tâm kết giới.

"Xong, hiện tại ngay cả Chí Tôn đại hung cũng đã xuất hiện, xem ra chúng ta không có hi vọng rồi." Lúc này trong lòng đám người đều hiện ra câu nói này, nội tâm bọn họ đã triệt để tuyệt vọng.

Ngay sau đó bỗng nhiên có một đạo thân ảnh màu lam từ đại sơn của Bổ Thiên giáo chậm rãi hạ xuống, đứng thẳng nhìn chăm chú vào con Thị Huyết Thú kia.

Trên thân người tới toả ra hào quang lam sắc, thoáng hiện dáng người làm kinh diễm tất cả mọi người ở đây.

Ngàn vạn hào quang, phong hoa tuyệt đại.

Ngọc thủ của nàng nhẹ nhàng vung lên, một đạo khí kình trong nháy mắt liền bị đánh ra, đại địa nổ ầm một tiếng, bụi bặm cuốn lên vạn trượng.

"A. . ."

Đám người trông thấy một màn này thì lập tức hít sâu một hơi, vì nàng chỉ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng mà lại có uy lực

như thế.

Đợi hết thảy đều kết thúc, khi đám người thấy rõ bóng hình xinh đẹp bên trong hào quang lam sắc thì lập tức kinh hãi.

"Là Minh Nguyệt chân nhân sao?"

Thì ra người tới không phải là ai khác mà chính là thủ tọa của Thiên Thủy phong, Minh Nguyệt chân nhân.

Nàng một thân một mình đến đây đối mặt với Thị Huyết Thú, giúp Tề Vô Hối giảm đi áp lực.

Gặp Minh Nguyệt chân nhân xuất thủ, mọi người ở đây phảng phất như lại có một tia hi vọng.

Cảm thụ được khí tức đến từ Chí Tôn cảnh trung kỳ trên người nàng mà mọi người liền cuồng hỉ.

"Quá tốt rồi! Minh Nguyệt sư muội bây giờ đã là cường giả Chí Tôn cảnh trung kỳ, có nàng xuất thủ trấn áp Thị Huyết Thú thì nguy hiểm của Tần Xuyên liền có thể được giải quyết" Dương Vô Địch vỗ đùi, chỉ gọi một tiếng tốt.

Nhưng sự tình thật sự đơn giản như thế sao?

Tề Vô Hối không cho rằng như thế, ánh mắt hắn vẫn như cũ dừng lại trên thân sinh vật quỷ dị đứng trên chín tầng trời kia.

Nó vẫn không có xuất thủ mà giống như là đang xem một tuồng kịch và đang thưởng thức trận đồ sát này.

Chương 522 - Cự Đầu Quỷ Dị Xuất Thủ

"Cường giả nhân tộc thú vị này lại là nữ sao?" Tại bên trên cửu thiên, bên trong hắc vụ, cự đầu quỷ dị thân người đầu rồng kia cảm thấy hứng thú nhìn về phía Minh Nguyệt bên dưới, nói.

Trong mắt hắn Minh Nguyệt cũng chỉ là sâu kiến, căn bản không đáng để hắn xuất thủ.

Phong thái của Minh Nguyệt so với vị hồng y nữ tử mà lúc trước hắn gặp tại vô nhân khu xác thực rất khó hấp dẫn được hắn.

Lần đến Đông Hoang này cường giả có thể để cho tên cự đầu quỷ dị này cảm thấy hứng thú cũng chỉ có một người, đó chính là Thiên Mộng.

Chỉ tiếc là ở trong mắt Thiên Mộng hắn cũng chỉ là sâu kiến, căn bản đề không nổi một chút hứng thú của nàng.

Lúc này, Minh Nguyệt phía dưới một tay trấn áp Thị Huyết Thú, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Uyên, nhìn chăm chú vào tên cự đầu quỷ dị kia.

"Khí tức của hắn quá cường đại." Minh Nguyệt âm thầm suy nghĩ và cảm thấy kiêng kị.

Cường giả tu vi cỡ này thì cũng chỉ có Diệp Thu mới có thể xử lý. Nàng sở dĩ xuất thủ chỉ là vì tranh thủ một chút thời gian giúp Tề Vô Hối giảm bớt áp lực mà thôi. Nàng còn không ngốc đến mức tự mình đi khiêu khích tên cự đầu quỷ dị kia.

"Grào."

Thị Huyết Thú bị Minh Nguyệt một tay trấn áp, sự hung bạo của để cho nó trong nháy mắt cảm thấy phẫn nộ.

Thị Huyết Thú chính là Hoang Cổ đại hung, vậy sao nó có thể để cho một vị tu sĩ Nhân tộc hèn mọn trấn áp.

Nội tâm kiêu ngạo để cho Thị Huyết Thú dần dần mất đi lý trí, nguyên bản nó còn có thể hơi khống chế tâm trí thì giờ phút này nó đã triệt để cuồng bạo.

Sau khi gào thét một tiếng, Thị Huyết Thú đột nhiên đánh tới, móng vuốt của nó hũng mãnh vung ra, muốn trực tiếp đánh rớt Minh Nguyệt từ trên trời.

"Làm càn!" Minh Nguyệt đang trong trạng thái chấn động khi đối mặt với cự đầu quỷ dị, khi phát hiện Thị Huyết Thú đánh lén nàng lập tức biểu lộ lạnh lẽo, quát.

Chỉ thấy Minh Nguyệt hai tay kết ấn rồi trực tiếp vỗ xuống một chưởng bá đạo, cùng Thị Huyết Thú đối cứng.

Ầm!!!

Lực lượng cường đại lập tức toả ra, cường giả Chí Tôn quyết đấu sinh ra dư chấn suýt chút nữa đem kết giới đánh tan. May mắn đã có Tề Vô Hối tọa trấn và lấy lực lượng cường đại duy trì kết giới.

Một chưởng đối bính, thực lực chênh lệch nên Minh Nguyệt liền chiếm thế thượng phong, trực tiếp đem Thị Huyết Thú đánh lùi ra ngoài.

Ngay sau đó Minh Nguyệt lại tế ra bảo kiếm, chuẩn bị một kiếm chấm dứt Thị Huyết Thú.

Bỗng nhiên một cái hắc ám cự thủ chậm rãi từ trên chín tầng trời giáng xuống.

"Không tốt, sư muội gặp nguy hiểm." Tề Vô Hối thấy vậy liền biến sắc, những người còn lại cũng nhao nhao khẩn trương lên.

Hắc ám cự thủ toả ra quỷ dị chi lực vô cùng cường đại không ngừng lan tràn toàn bộ thiên địa.

Minh Nguyệt lúc này sắc mặt trắng nhợt, tên cự đầu quỷ dị kia rốt cục đã xuất thủ.

Cứ việc nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nàng giao thủ với hắn thì mới chính thức minh bạch đối phương kinh khủng cỡ nào, nàng muốn tránh thoát hắn căn bản là không có khả năng.

Bốn phương thiên địa tựa hồ bị nhốt trong một loại lĩnh vực nào đó, và chính là lĩnh vực không gian đã hoàn toàn cầm cố lại hành động của Minh Nguyệt.

"Ta phải chết sao?" Giãy dụa không có kết quả, Minh Nguyệt chỉ có thể lộ ra cười thảm, tự hỏi.

"Ha ha ha ha. . . Ngươi quả nhiên là sâu kiến, bản tọa chỉ là dùng một tay định càn khôn mà liền có thể để cho ngươi không còn chỗ trốn."

Nghe thấy những lời ngạo mạn, châm chọc đến từ cự đầu quỷ dị, Minh Nguyệt vô cùng giận dữ, vì nàng chán ghét nhất loại tư thái cao cao tại thượng này, không giờ khắc nào là hắn không cường điệu huyết thống cao quý của mình.

Ngón tay Minh Nguyệt đang muốn cầm lấy Thiên Thủy kiếm để chuẩn bị huyết tế bản mệnh bảo kiếm của nàng rồi cùng đối phương liều một phen cá chết lưới rách, thế nhưng nàng còn chưa tụ khí thì đã bị áp chế xuống.

Ta không có hi vọng rồi. . .

Tự biết thực lực cách biệt quá lớn, Minh Nguyệt cũng đành từ

bỏ giãy dụa, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"He he he, nữ tử Nhân tộc kia, chuẩn bị kỹ càng nghênh đón hắc ám đi, ngươi sẽ chết rất thoải mái." Cự đầu quỷ dị cười tà ác một tiếng, hắc ám cự thủ mang theo khí tức quỷ dị phô thiên cái địa mà tới.

Cửu thiên bỗng trở nên yên tĩnh, dưới bầu trời là một cái hắc ám cự thủ đập về phía Minh Nguyệt.

"Sư muội chạy mau." Tề Vô Hối lớn tiếng kêu gào.

Hắn muốn đi ra ngoài hỗ trợ Minh Nguyệt ế nhưng lại không thể di chuyển. Cả người hắn phảng phất như bị đóng băng, vô lực ngồi liệt trên mặt đất, các thủ tọa còn lại cũng là tâm loạn như ma, bi phẫn không gì sánh được.

Chương 523 - Cứu Hồng Nhan

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh kiếm gãy toả ra khí tức cổ xưa, toàn thân rỉ sắt như làm bằng đá từ thiên ngoại bay tới.

"Đó là cái gì?" Trong đám người, Liễu Thanh Phong trước nhất kịp phản ứng, kích động kêu lên.

Tất cả mọi người bị một tiếng kêu sợ hãi này của hắn tỉnh lại, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ gặp trên chín tầng trời đang có một thanh kiếm gãy phát ra hào quang đỏ như máu trong nháy mắt đánh tới.

"Là Tru Tiên kiếm!"

Nhìn thấy thanh kiếm quen thuộc kia thì Lâm Thanh Trúc liền kích động kêu lên, giọng nói còn có chút run rẩy.

Nàng nhìn rõ Minh Nguyệt suýt chút nữa mất mạng thì được cứu mà vui mừng không nhịn được chảy xuống nước mắt.

"Tru Tiên kiếm sao?" Nghe được Lâm Thanh Trúc nhắc nhở, mọi người ở đây lập tức kịp phản ứng.

Thanh kiếm gãy kia không phải là bảo kiếm của Diệp sư thúc sao?

Lúc này Tru Tiên kiếm đã vạch phá trời cao, kiếm khí kinh khủng cũng liền bộc phát.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hắc ám cự thủ trong nháy mắt liền bị Tru Tiên kiếm chém đứt.

"Không. . ."

Trên chín tầng trời, tên cự đầu quỷ dị kia lập tức biến sắc, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi chính nhìn lại bị chém đứt cánh tay phải.

Hắn vô cùng kinh ngạc, vì cho tới bây giờ tại Đông Hoang ngoại trừ vị Hồng Y Nữ Đế kia ra thì còn chưa hề xuất hiện người có thể thương tổn được hắn.

Nhìn xem thanh kiếm gãy kia mà cự đầu quỷ dị phát ra tiếng quát phẫn nộ: "Ai? Là ai? Mau đi ra cho bản tọa, bản tọa hôm nay phải giết ngươi cho hả giận!"

Âm thanh cuồng bạo phẫn nộ vang vọng cửu thiên, cự đầu quỷ dị điên cuồng nhìn quanh, ý đồ tìm tới người đã làm hắn bị thương.

Lúc này Minh Nguyệt đang ở trong tuyệt vọng, lẳng lặng chờ đợi mình tử vong thì chợt nghe cự đầu quỷ dị gầm thét. Nàng nhướng mày, mười phần không hiểu mà mở hai mắt ra.

Minh Nguyệt liền nhìn thấy Tru Tiên kiếm lơ lửng trước mắt mình, trên khuôn mặt ảm đạm của nàng lập tức nở một nụ cười.

Là hắn sao?

Minh Nguyệt hoảng hốt nhìn quanh muốn tìm ra thân ảnh quen thuộc kia.

Chỉ thấy trên bầu trời chậm rãi hiện ra một đạo Thiên môn mở rộng hai cánh cửa, toả ra hào quang chói lọi chấn nhiếp thương khung.

Tất cả mọi người lập tức nín thở, nhìn xem cửa lớn trên trời mà nội tâm khẩn trương, chờ mong không gì sánh được

Sau đó có một đạo thân ảnh áo trắng chậm rãi từ trong thiên môn đi ra, cách không đối mặt với tên cự đầu quỷ dị kia.

Khí thế Phong Vương cảnh trong nháy mắt liền bộc phát, giống như là cuồng phong càn quét mà trong chốc lát tất cả hung thú trên trăm dặm Hoang Nguyên đã bị ép cho thần phục xuống.

"Là ngươi!" Khi nhìn thấy thân ảnh áo trắng đi ra Thiên môn, cự đầu quỷ dị có chút nhướng mày vì lúc trước hắn đã gặp qua Diệp Thu.

Lúc trước khi Diệp Thu xuất quan thì đã cùng hắn cách không đối mặt qua một lần.

Cũng chính bởi vì Diệp Thu tồn tại nên mới khiến cho hắn lúc mới đi vào Tần Xuyên đã từ bỏ hủy diệt Chí Tôn điện.

"Ngươi rất kinh ngạc phải không?" Diệp Thu nhìn về phía cự đầu quỷ dị, hỏi.

Hắn cười mà giống như không cười, đứng tại xa xa nhìn xem cự đầu quỷ dị, khí thế không kém đối phương chút nào.

Khi tất cả mọi người ở đây trông thấy thân ảnh Diệp Thu, nội tâm bọn họ lập tức cuồng hỉ, giống như từ trong tuyệt vọng lại dấy lên một ngọn hi vọng chi hỏa.

Hiện trường lập tức vang lên một trận nhiệt nghị, ai nấy đều kích động không gì sánh được.

"Quá tốt rồi, Diệp chân nhân rốt cục đã xuất thủ."

"Có hắn tại đây thì nguy hiểm của Tần Xuyên sẽ có thể được giải quyết."

"Diệp chân nhân chính là Kiếm Tiên đương thời, một tay thi triển nhất kiếm khai thiên môn, có thể trảm nhật nguyệt tinh tú, lại còn có tu vi siêu cao, thần thông quảng đại, thần kỹ nhiều vô số kể. Có ngài toạ trấn Thiên lĩnh thì còn ai có thể phá được kết giới nữa chứ?"

Nguyên bản đám người đang ủ rũ cúi đầu thì chiến ý lại lần nữa bị dấy lên. Trong lòng bọn họ âm thầm sùng bái Diệp Thu như Thần Linh.

Lúc này bên trong hắc vụ, cự đầu quỷ dị nghe thấy Diệp Thu hững hờ hỏi như vậy thì trong lòng hắn mười phần khó chịu.

Nhưng hắn cảm giác được khí tức kinh khủng trên thân Diệp Thu cùng với Trấn Hồn chi lực trên thân Tru Tiên kiếm mà trong lòng hắn cảm thấy kiêng kị.

Vừa rồi chỉ là một kiếm cách xa vạn dặm mà Diệp Thu lại có thể đem cánh tay phải của hắn chặt đứt.

Phải biết một tay kia của cự đầu quỷ dị chính là đại sát chiêu lĩnh vực không gian, cho dù là cường giả cùng cảnh giới mà đối mặt vì chiêu này của hắn thì cũng chưa chắc có thể hóa giải.

Nhưng Diệp Thu không chỉ có thể hóa giải nó mà còn làm cho cự đầu quỷ dị bị thương.

Trong lòng trầm tư một chút, cự đầu quỷ dị vung lên cánh tay phải, tại vị trí cánh tay phải bị chém đứt liền khôi phục lại.

Chương 524 - Hỗn Độn Thanh Liên Xuất Thế

Chỉ nghe cự đầu quỷ dị cười lạnh, nói:

"Ha ha ha, có chút ý tứ. Tu sĩ nhân tộc, ngươi xác thực không tệ, coi như cũng có thực lực, nhưng cũng chỉ lần này mà thôi!"

"Vừa rồi bản tọa vô ý nên mới để cho ngươi may mắn làm được. Bắt đầu từ giờ khắc này bản tọa sẽ dùng hai cánh tay, ngươi chuẩn bị kỹ càng nghênh đón hắc ám đi."

Giọng nói ngạo mạn của cự đầu quỷ dị truyền đến, Diệp Thu có chút nhướng mày.

Tên này có ý tứ gì? Ta cũng chỉ xứng để cho hắn dùng hai cánh tay thôi sao?

"Sư đệ cẩn thận, gia hỏa này có thủ đoạn rất quỷ dị." Minh Nguyệt đi tới sau lưng Diệp Thu, nhỏ giọng dặn dò.

Diệp Thu cho nàng một nụ cười, rồi nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng, an ủi: "Không sao, ta sẽ chơi đùa cùng hắn! Sư tỷ, ngươi đi về trước đi, nơi này đã có ta lo liệu rồi."

Nghe vậy nội tâm Minh Nguyệt liền cảm thấy ấm áp, trong lòng nàng cũng đã biết rõ thực lực của Diệp Thu.

Minh Nguyệt biết mình lưu lại nơi này sẽ chỉ là kẻ cản trở Diệp Thu, cho nên nàng dứt khoát trước hết quay trở về Thiên lĩnh.

Đợi Minh Nguyệt rời đi, Diệp Thu quay đầu lại cười lạnh nhìn

xem tên cự đầu quỷ dị kia.

Lúc này cự đầu quỷ dị đang chậm rãi thôi động hai tay, trong chốc lát một cỗ hắc khí tràn ra đầy trời, khí tức chẳng lành trong khoảnh khắc đã bao lấy Diệp Thu.

"Ha ha ha, ngươi hãy chuẩn bị tâm lý trở thành nô bộc của ta đi."

Cự đầu quỷ dị đối với quỷ dị chi nguyên của mình có cực cao tự tin, dưới loại thủ đoạn này hắn căn bản không tin sẽ có người có thể bảo trì sự thanh tỉnh, chẳng mấy chốc sẽ bị thôn phệ và trở thành con rối quỷ dị cho hắn tùy ý điều khiển.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều chấn kinh.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao Diệp chân nhân không có tránh né? Ngài ấy rõ ràng có thể tránh được mà."

Đám người ở đây nhìn thấy mà choáng, trong lòng bọn họ đột nhiên có chút hoảng hốt.

Nếu như Diệp Thu bị quỷ dị thôn phệ và trở thành con rối quỷ dị rồi xoay người lại đánh bọn họ, vậy đây chẳng phải là song đao bạo kích sao?

Như này thì chúng ta còn làm sao đánh?

Xong xong xong!

Chỉ là một tên cự đầu quỷ dị mà đã khó đánh như vậy, nếu như Diệp Thu cũng bị hắc hoá thì bọn họ sẽ chết rất thê thảm.

Tại bên trong tiếng cười cuồng vọng của cự đầu quỷ dị, hắc khí không ngừng hướng về phía Diệp Thu mà đánh tới, đem hắn bao trùm lại hoàn toàn.

Khi tất cả mọi người đều coi là Diệp Thu đã bị ăn mòn, bỗng

nhiên từ bên trong hắc vụ tản mát ra một cỗ hào quang sáng chói.

Cảnh tượng này giống như bên trong Hỗn Độn vẩn đục có một gốc thanh liên tịnh hóa hết thảy vẩn đục của thế gian, tồn tại vạn cổ trường thanh, sinh trưởng trong thế giới sinh mệnh.

"Chuyện này. . . Làm sao có thể?" Trông thấy một màn này, cự đầu quỷ dị trong nháy mắt lộ ra vẻ hốt hoảng, thốt lên.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đi ra hắc vụ, hắn cười mà giống như không cười nhìn xem cự đầu quỷ dị, sau đó dùng giọng điệu phi thường bình thản, nói.

"Quỷ dị chi nguyên sao? Ừm. . . Xem ra cũng không làm được cái lông gì."

"Ngươi rất kinh ngạc phải không?"

"Ngươi kinh ngạc vì tín ngưỡng trong lòng ngươi không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với ta chứ gì?"

Diệp Thu từng bước một đi lên trời, cười lạnh nhìn xem cự đầu quỷ dị đang biểu lộ vẻ không thể tin nổi.

"Không có khả năng. Vì sao quỷ dị chi nguyên của ta không có tác dụng đối với ngươi?" Cự đầu quỷ dị trước đó còn đang biểu lộ sự khinh thị, bây giờ vẻ mặt hắn lập tức trở nên ngưng kết, hỏi.

Hắn không thể tin được đây là sự thực, vì đây chính là bản nguyên chi lực rất cường đại trong thế giới của bọn hắn, có khả năng mê hoặc nhân tâm.

Lúc nãy cự đầu quỷ dị đã toàn lực phát động quỷ dị chi nguyên và dễ dàng thôn phệ Diệp Thu. Nhưng Diệp Thu chẳng những không có bị ăn mòn, mà hắn vậy mà còn không chịu đến một điểm ảnh hưởng.

Chỉ một hồi mà thế cục đã vô cùng tương phản, cự đầu quỷ dị từ tâm thái cao cao tại thượng lập tức chuyển thành tâm thái bối rối, bàng hoàng thất thố.

Nguyên nhân chủ yếu của chuyện này đều bởi vì một gốc Hỗn Độn Thanh Liên trên tay Diệp Thu.

Đây là thứ có thể tịnh hóa hết thảy vẩn đục của thế gian, nó vốn là trưởng thành từ trong hắc ám thì nó làm sao có thể e ngại hắc ám được.

Chương 525 - Quỷ Dị Chi Chủ

Diệp Thu từng bước một đi lên trời, tiến vào phía trên kết giới nhìn chăm chú cự đầu quỷ dị.

Sau đó hắn hững hờ nói: "Thế gian này không có chuyện gì là không thể cả. Thứ mà ngươi gọi là hắc ám chi nguyên kia ở trong mắt ta cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi."

Diệp Thu đưa tay ra, một gốc thanh liên trong nháy mắt liền phóng lên tận trời, có uy thế xuyên thẳng vạn cổ.

Trong chốc lát, Tần Xuyên có chút rung chuyển, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn xem thì thấy trên chín tầng trời bị hắc ám bao phủ đang nở rộ một gốc thanh liên, ai nấy đều lộ ra biểu tình khiếp sợ.

"Đây là. . . Hỗn Độn Thanh Liên. Là tiên bảo trong truyền thuyết nó có thể tịnh hóa tất cả vẩn đục trên thế gian."

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây đã khiếp sợ không thôi. Bọn họ nhìn không chớp mắt tại trong bóng tối đang có một gốc Hỗn Độn Thanh Liên từng bước duỗi ra dây leo, chậm rãi xua tan hắc ám.

Cửu thiên đang bị hắc vụ âm trầm che đậy dần dần được tịnh hóa. Lúc này thiên địa phảng phất như mở ra một con đường ánh sáng.

Diệp Thu đứng phía trên Hỗn Độn Thanh Liên giống như một vị Cửu Thiên Thần Linh thánh quang vờn quanh, không thể xâm phạm, nội tâm ai nấy đều dấy lên lòng kính sợ.

Tại phía dưới sự áp bách của Phong Vương chi thế, Diệp Thu chính là thần minh bất khả chiến bại.

Lúc này cự đầu quỷ dị đã trở nên luống cuống, hắn ngẩng đầu nhìn xem Diệp Thu đứng trên Hỗn Độn thanh liên toả ra khí tức áp đảo trên đỉnh đầu của mình mà lập tức thu hồi tất cả ngạo mạn lúc trước.

Cho đến giờ phút này cự đầu quỷ dị mới khắc sâu ý thức được nam nhân đang đứng ở trước mặt hắn đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

"Không. . . Ta không tin."

"Mảnh hoang thổ này chỉ là di chỉ năm đó bị Chư Thần từ bỏ. Đại đạo nơi đây thiếu thốn, pháp tắc thiên địa không được đầy đủ, như thế nào lại có thể xuất hiện cường giả Nhân tộc như thế?"

Cự đầu quỷ dị nội tâm sợ hãi bất an, không thể tin được tất cả những gì chứng kiến trước mắt.

Trong lòng hắn càng thêm không muốn tin tưởng Đông Hoang đã từng bị thế giới quỷ dị của bọn hắn coi như sân chơi tử vong, vậy mà bây giờ lại xuất hiện một người có thể rung chuyển địa vị của bọn hắn. Thân phận vượt qua chúng sinh, tư thái cao cao tại thượng của bọn hắn tựa hồ nhận lấy khiêu chiến.

Nội tâm cự đầu quỷ dị dần dần điên cuồng, biểu lộ bắt đầu trở nên dữ tợn.

Diệp Thu bình tĩnh nhìn xem một màn này, hắn muốn nhìn xem một chút tên cự đầu quỷ dị này đến cùng còn có thể nói cái gì.

Thế giới quỷ dị bỉ kia đến cùng là một thế giới như thế nào thì Diệp Thu luôn một mực cả thấy hiếu kì.

Đây cũng là lần thứ nhất hắn chính thức tiếp xúc với sinh linh

của thế giới quỷ dị, hắn muốn nhìn xem tu hành chi pháp của bọn hắn đến cùng là cái gì.

Nội tâm Diệp Thu suy nghĩ ngàn vạn mà mặt ngoài vẫn lạnh nhạt, ung dung nhìn xem cự đầu quỷ dị, cười nói: "Ta từ trong ánh mắt ngươi thấy được sự sợ hãi. Thì ra dạng sinh linh như ngươi cũng biết sợ hãi là cái gì. Ngươi rất sợ hãi tử vong đúng không?"

Lời này vừa nói ra, cự đầu quỷ dị lập tức thu hồi nội tâm sợ hãi, nội tâm ngạo mạn lại lần nữa hiện ra.

"Hừ, buồn cười. Quỷ dị nhất tộc chúng ta là huyết thống cao quý nhất thế gian, há lại có thể để cho nhân tộc sâu kiến của ngươi xem thường?"

"Vạn vật sinh linh đều xưng tụng uy danh của chủ nhân chúng ta, muốn hướng đến vĩnh sinh."

"Sâu kiến thủy chung là sâu kiến, dù cho ngươi bây giờ có chút thực lực nhưng từ đầu đến cuối đều không thể cải biến được thân phận hạ đẳng của ngươi."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu lập tức nhướng mày. Từ trong lời của đối phương hắn thành công tiếp thu được một cái tin tức mới.

Quỷ dị chi chủ sao?

Thì ra phía sau tên cự đầu quỷ dị này còn đứng lấy một vị quỷ dị chi chủ thần bí.

Những sinh linh bị quỷ dị thôn phệ thì trong lòng liền có một cái tín ngưỡng, đó chính là tôn sùng vị quỷ dị chi chủ trong miệng tên cự đầu quỷ dị kia.

Chỉ là Diệp Thu không nghĩ ra kẻ gọi là quỷ dị chi chủ này đến cùng là ai? Phải chăng đã giáng lâm Đông Hoang?

"Nghe ý tứ của ngươi thì chủ nhân của ngươi rất mạnh nhỉ?" Diệp Thu không nóng nảy động thủ mà tiếp tục hỏi.

Ai ngờ cự đầu quỷ dị cất tiếng cười lớn, dùng ngữ khí cực kỳ cuồng ngạo nói ra:

"Ha ha ha ha. . . Chủ nhân của ta có thực lực thế nào thì há một tên sinh linh hạ đẳng như ngươi có thể ngông cuồng phỏng đoán sao?"

"Thế nhân vừa nghe đại danh của ngài thì lập tức sợ mất mật, nếu như gọi ra tên thật của ngài thì trong khoảnh khắc liền bị thịt nát xương tan, thần hồn tiêu tán."

"Vạn cổ tuế nguyệt từ lúc Hỗn Độn thì chủ nhân của ta đã tồn tại ở giữa thiên địa, trải qua đại kiếp nhiều vô số kể."

"Tại Tiên Cổ tuế nguyệt lung lay sắp đổ này, dù chúng ta chỉ là Tiên Cổ di chỉ không trọn vẹn nhưng vẫn như cũ vô địch thế gian."

"Ồ?" Nghe được những lời này, Diệp Thu bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Cái kịch bản này làm hắn có cảm giác quen thuộc khó hiểu, giống như là nhân vật phản diện đang trang bức vậy.

Chương 526 - Một Kiếm Trảm Đoạn

Đối với đồ vật quá mức hư vô thì Diệp Thu lười đi tìm hiểu, cho nên vị quỷ dị chi chủ mà cự đầu quỷ dị nói tới đến cùng là Thần Thánh phương nào thì Diệp Thu cũng không có hứng thú muốn biết.

Giờ phút này Diệp Thu chỉ muốn biết rõ một sự kiện, đó chính là vị quỷ dị chi chủ kia phải chăng đã giáng lâm đến thế giới này? Mà lại thực lực của hắn như thế nào? Diệp Thu có thể ứng đối với hắn hay không?

Diệp Thu bỗng nhiên có cảm giác khẩn trương khó hiểu, mơ hồ cảm thấy tràng đại kiếp nạn này qua đi sẽ đưa tới thiên địa biến hóa rất phức tạp.

Đông Hoang sẽ có khả năng không tiếp tục là Đông Hoang lúc ban đầu, bởi vì vị quỷ dị chi chủ kia xuất hiện sẽ triệt để đánh vỡ cách cục nơi đây.

Trong lòng trầm tư hồi lâu, Diệp Thu nhếch miệng cười một tiếng, tựa hồ hắn đã nghĩ thông suốt.

"Ha ha ha ha. . . Ta hiện tại không có hứng thú đi tìm hiểu chủ nhân của ngươi."

"Từ trong giọng nói của ngươi ta chỉ nghe được sự ngạo mạn, cuồng vọng, không ai bì nổi. Ngươi tựa hồ rất coi thường nhân loại chúng ta và bị ngươi gọi là sinh linh hạ đẳng."

"Nếu đã như vậy thì hôm nay ta liền dùng thân phận sinh linh

hạ đẳng này tới khiêu chiến ngươi là Thần Linh cao cao tại thượng."

Vừa mới nói xong, trong chốc lát khí thế của Diệp Thu liền bộc phát.

Cuồng phong cuốn tới, toàn bộ thiên địa lập tức lâm vào một mảnh rung động.

Lực lượng đến từ Phong Vương cảnh đỉnh phong giống như là một tòa đại sơn đột nhiên đè xuống.

"A. . ."

Nhất thời vô ý để cho cự đầu quỷ dị suýt chút nữa bị ép cho quỳ xuống, nhưng sự kiêu ngạo trong lòng đã giúp hắn đứng thẳng thân thể, lặng lẽ nhìn xem Diệp Thu.

Cự đầu quỷ dị không thể nào tiếp thu được sự thật mình không bằng một tên sinh linh hạ đẳng. Dưới sự thôi thúc của nội tâm ngông cuồng, một cỗ quỷ dị chi nguyên cường đại hơn bị hắn phát ra.

"Hừ. . . Sâu kiến như ngươi mà cũng dám khiêu khích ta sao?"

Cự đầu quỷ dị tự nhận mình là thần lình cao cao tại thượng, bởi vì mấy trăm năm qua hắn chinh chiến từng cái thế giới mà chưa hề nhận qua khiêu chiến. Không có một tên sinh linh hạ đẳng nào khi nhìn thấy hắn mà không quỳ xuống, vậy mà Diệp Thu lại dám.

Cự đầu quỷ dị phẫn nộ không thôi, hắn cảm nhận được Diệp Thu đang xem thường hắn mà khuôn mặt dần dần trở nên dữ tợn.

Chỉ thấy thân thể cự đầu quỷ dị bắt đầu biến lớn, giống như một tòa đại sơn dựng đứng phía trên cửu thiên.

Khí tức kinh khủng đè xuống, toàn trường đều chấn kinh, tất cả sinh linh ở tại Tần Xuyên đều mang vẻ mặt sợ hãi.

Đúng như cự đầu quỷ dị đã nói, hắn chính là Thần Linh cao cao tại thượng, chưa từng có phàm nhân nào có dũng khí chọc giận hắn.

Diệp Thu vẫn đứng thẳng tắp, cười lạnh một tiếng, nói: "Khiêu khích ngươi thì có gì mà không dám?"

Vừa dứt lời, tay phải của hắn nhẹ nhàng đưa ra, một cỗ kiếm ý khủng bố giống như cuồng phong lập tức đánh tới.

Chỉ nghe Diệp Thu quát lạnh một tiếng: "Kiếm đến!"

Xoẹt!!!

Một âm thanh thiết kiếm xé gió truyền đến, Tru Tiên kiếm đang lơ lửng bên dưới vừa cảm ứng được hiệu lệnh của Diệp Thu thì lập tức bay lên.

Tru Tiên kiếm vạch phá trời cao, tỏa ra hào quang huyết sắc che đậy một mảnh thiên địa.

Ngay thời khắc Tru Tiên kiếm nằm trong tay Diệp Thu, phương viên vạn dặm liền bị cuồng phong quét sạch, một đóa huyết hoa liền nở rộ tại bên trong hắc ám.

"A. . . Cỗ kiếm ý này quá kinh khủng!"

Cảm giác được kiếm ý kinh thiên từ phía trên truyền đến, trăm vạn sinh linh trong ngoài Tần Xuyên đều mang sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Đây cũng không phải là nhân gian chi kiếm, vì nó đã sớm vượt qua pháp tắc nhân gian trói buộc, vượt lên trên chúng sinh.

Lúc này tên cự đầu quỷ dị kia lại lần nữa lộ ra vẻ sợ hãi. Bởi vì

Diệp Thu tay cầm Tru Tiên kiếm so với khi không cầm Tru Tiên kiếm hoàn toàn là hai thái cực đang tồn tại.

Nếu như nói vừa rồi cự đầu quỷ dị còn tin mình có khả năng chiến thắng Diệp Thu, nhưng phút này Diệp Thu chỉ coi hắn là sâu kiến trên đất mà thôi.

Cự đầu quỷ dị đón chịu không được sự thật này mà lập tức cuồng nộ, lực lượng quỷ dị trong thể nội hắn lập tức bạo nổ.

Ầm!!!

Bầu trời truyền đến tiếng vang đinh tai nhức óc, hư không run rẩy một hồi, tại bên trong một mảnh huyết vụ màu đỏ kia khí tức quỷ dị đã triệt để che giấu thiên địa.

"Quỳ xuống cho ta!" Cự đầu quỷ dị gầm thét và vung tay đánh tới, hắn muốn trực tiếp trấn áp Diệp Thu.

Chỉ gặp Diệp Thu tay cầm Tru Tiên kiếm xoay tròn trước người một vòng, sau đó chém ra một kiếm, trong chốc lát thiên địa đã trở nên thất sắc.

"Kẻ phải quỳ xuống chính là ngươi! Quỳ xuống cho ta!" Diệp Thu quát lạnh.

Kiếm khí kinh khủng bộc phát ra, chỉ trong khoảnh khắc liền thấy rõ ràng một mảnh Cửu Thiên hư không đã trực tiếp bị Diệp Thu một kiếm chém nát.

"Cái này. . . Đây chính là chiến lực của Phong Vương cảnh đỉnh phong sao?"

Nhìn xem tràng diện hùng vĩ như thế, tất cả mọi người ở đây đều vô cùng sợ hãi, vẻ mặt chấn kinh.

Bọn hắn nào được thấy qua loại chiến đấu cấp bậc này, bởi vì

bọn hắn vốn cho rằng cường giả Chí Tôn cảnh đã có lực phá hoại đầy đủ kinh người, nhưng không nghĩ tới Phong Vương cảnh lại có thể một kiếm chém bầu trời ra một cái lỗ hổng.

Đây là lực lượng cường hãn đến cỡ nào?

Quay đầu nhìn xem một mảnh hư vô, tại bên trong huyết vụ, cự đầu quỷ dị phun ra một ngụm tiên huyết màu đen y như thân thể hắn.

Nhìn xem nửa người dưới của mình đã bị chém đứt, cự đầu quỷ dị rốt cục đã lộ ra ánh mắt sợ hãi, không dám tin mà nhìn xem Diệp Thu đang từng bước một đi tới chỗ hắn.

Chương 527 - Bẫy Rập Lĩnh Vực Không Gian

"Không... Chuyện này không có khả năng, ta như thế nào lại không chịu được như thế?" Cự đầu quỷ dị lâm vào hoài nghi bản thân, kéo lấy thân thân thể tàn phế không ngừng lui lại.

Hắn khi mở màn thì xem thường thiên hạ, thần thái cao cao tại thượng, nhưng bây giờ lại trở nên chật vật như thế.

Cự đầu quỷ dị không tin mình sẽ thất bại, từ lúc đến mảnh thiên địa này đến nay hắn liền không nghĩ tới việc mình sẽ chết.

Mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm qua hắn đã chinh phục không biết bao nhiêu thế giới, nhưng còn chưa hề xuất hiện qua người có thể làm hắn bị thương tới trình độ này.

"Ngươi. . . Không được qua đây." Nhìn xem Diệp Thu dần dần đi tới, cự đầu quỷ dị lập tức luống cuống, ánh mắt tràn ngập sự e ngại, hô lên.

Diệp Thu đối với việc cự đầu quỷ dị sợ hãi gào thét không chút nào để ý tới mà vẫn chậm rãi tiến lên, trên mặt hắn còn lộ ra biểu tình vui vẻ, hỏi: "Đây chính là Thần Linh cao cao tại thượng mà ngươi đã nói sao? Hình như không chịu nổi một kích a."

Lời này vừa nói ra, cự đầu quỷ dị trong nháy mắt liền giận dữ, gầm thét lên: "Làm càn! Một kẻ hạ đẳng như ngươi mà lại dám xem thường quỷ dị nhất tộc chúng ta hả? Đợi đến khi chủ nhân của ta đích thân đến đây thì các ngươi liền biết rõ cái gì là Chúa Tể thiên địa chân chính."

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, chậm rãi giơ lên Tru Tiên kiếm, nói: "Vậy ta liền nhìn xem vị chủ nhân kia của ngươi hôm nay có thể cứu được ngươi hay không."

Lúc Diệp Thu đang muốn động thủ thì bỗng nhiên ánh mắt cự đầu quỷ dị hơi động, thả ra một đạo hắc vụ.

"Ồ?"

Diệp Thu sửng sốt một cái, hắn cảm nhận được một cỗ không gian chi lực đang không ngừng đè áp mình, hành động của hắn tựa như bị hạn chế.

Bốn phương thiên địa tựa hồ hạ xuống một cái lồng giam, đây là một loại sát chiêu lĩnh vực không gian nào đó, một khi bị hãm bên trong thì sẽ rất khó tránh thoát.

Mà lại còn có quỷ dị chi nguyên ăn mòn, vô luận là thân thể hay là tâm lý thì đều hứng chịu đả kich cực lớn.

Chỉ nghe cự đầu quỷ dị bỗng nhiên cất tiếng cười to, hắn vung tay lên và thân thể hắn lại lần nữa khôi phục.

"Ha ha ha ha. . . Tiện linh chính là tiện linh, ngươi thật sự cho rằng bản tọa sẽ tuỳ tiện bị ngươi đánh bại sao?"

"Ngu xuẩn. Vừa rồi ta chẳng qua là vì dẫn ngươi vào tròng mà thôi."

Nói đến đây, cự đầu quỷ dị rốt cuộc không che giấu được nội tâm vui sướng.

Hắn lại đưa thân vào trong mảnh hắc vụ, lại phủ lên người tư thái cao cao tại thượng.

Sau khi lấy lại cao vị, cự đầu quỷ dị ở trên cao nhìn xuống, cười lạnh nói ra:

"Phiến thiên địa này đã sớm bị bản tọa bày ra trận pháp quỷ dị của bản tộc trước khi ngươi đến."

"Hiện nay bốn phương thiên địa đều đã bị hạ xuống lồng giam không gian, từng tầng đọng lại, bản tọa đã chân chính vô địch thế gian, cho dù là Đại Đế tới chỗ này thì cũng chỉ có thể bị ta chậm rãi tiêu hao cho đến khi dầu hết đèn tắt."

Nói đến đây, cự đầu quỷ dị liền lộ ra nụ cười đắc ý, tiếp tục kêu gọi đầu hàng: "Ta thừa nhận ngươi có chút thực lực, nhưng không đáng kể với ta. Bản tọa chinh chiến thiên hạ đã nhiều năm, kẻ có thể đem ta bức đến trình độ này cũng chỉ có một mình ngươi. Ngươi nên lấy đó mà cao hứng."

Nói xong, cự đầu quỷ dị ôm lấy tâm thái xem trò vui mà ở trên cao nhìn xuống, chuẩn bị kỹ càng hưởng thụ khoái cảm khi nhìn thấy Diệp Thu bị dằn vặt đến chết. Hắn rất ưa thích loại cảm giác này.

Ầm ầm ầm.

Chỉ nghe trên chín tầng trời bộc phát tiếng sấm oanh minh, hắc vụ phô thiên cái địa lao xuống, triệt để đem Diệp Thu bao vây và dần dần tiêu tán hắn tại trong mắt tất cả mọi người.

Khi nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều luống cuống, bởi vì Diệp Thu là hi vọng của Tần Xuyên, chỉ có hắn mới có thể cứu vớt được bọn họ.

"Sư tôn!"

Đứng trong đám người, Lâm Thanh Trúc càng là không kiềm chế được nỗi lòng nên cũng không để ý mình bị ngăn cản mà muốn đi lên hỗ trợ Diệp Thu. Thế nhưng có mấy vị sư bá tại đây thì nàng làm thế nào có khả năng rời đi.

"Sư điệt, không nên vọng động! Ngươi phải tin tưởng sư tôn

của ngươi." Tề Vô Hối lớn tiếng quát.

Tại thời điểm này tuyệt đối không thể thêm phiền cho Diệp Thu, vì lấy thực lực của bọn hắn mà đi lên thì chỉ có thể đi chịu chết, căn bản không giúp được gì cho Diệp Thu.

Chương 528 - Thế Cục Thay Đổi

"Sư tỷ, sư tôn đây là muốn dát sao?" Không có người chú ý đến tiểu Linh Lung phía sau Triệu Uyển Nhi bỗng nhiên cảm xúc sa sút, hỏi.

Nội tâm nàng xúc động mơ hồ đã kích động một cái phong ấn nào đó, một cỗ lực lượng cường đại dần dần bộc lộ ra.

Phát hiện thân thể tiểu Linh Lung biến hóa, Lâm Thanh Trúc trong nháy mắt thanh tỉnh lại, một phát bắt được tay của tiểu Linh Lung, linh lực toàn thân trong nháy mắt phát động ngăn chặn phong ấn trong cơ thể tiểu Linh Lung.

Trong nội tâm Lâm Thanh Trúc từ đầu đến cuối vẫn luôn nhớ kỹ sư tôn dặn dò những gì với nàng.

Thân thể của Tiểu Linh Lung rất đặc biệt, nàng cần phải thời thời khắc khắc chú ý một đạo phong ấn trong thể nội tiểu Linh Lung.

Đó là thứ ngăn cách tiểu Linh Lung và kiếp trước, một khi giải trừ thì nàng liền không còn là tiểu sư muội của Tử Hà phong nữa.

Tiểu Linh Lung sẽ không còn là tiểu sư muội luôn ưa thích đi theo đằng sau các nàng, ngọt ngào gọi các nàng là sư tỷ.

Một đạo phong ấn kia là Tiểu Linh Lung trước khi chuyển thế lưu lại, trước đây Diệp Thu cũng đã tìm kiếm rất lâu và chỉ mới phát hiện.

Nó ẩn tàng phi thường bí ẩn, chỉ khi Tiểu Linh Lung chân chính cảm thấy thương tâm thì đạo phong ấn này mới sẽ buông

lỏng.

Lúc trước những lần bộc phát kia chỉ là tiểu đả tiểu nháo, nếu như đạo phong ấn này bị giải trừ thì sẽ không phải là chuyện đùa.

Hiện nay các nàng còn tiếp nhận không được dạng nhân quả đó, một khi tiểu Linh Lung khôi phục thì có quỷ mới biết rõ nàng sẽ làm ra loại chuyện kinh khủng gì.

Mà lại một khi phong ấn bị giải trừ, tất cả sự chuyển thế trùng tu của tiểu Linh Lung đều sẽ tuyên cáo thất bại, có ảnh hưởng phi thường lớn đối với nàng.

"Sư tỷ, chuyện gì xảy ra vậy? Linh Lung bị sao thế?" Nhìn xem biểu lộ của tiểu Linh Lung có chút dữ tợn, tựa hồ đang áp chế nỗi đau trong thân thể mà hai mắt nàng nhắm chặt lại, Triệu Uyển Nhi cũng hốt hoảng hỏi.

Vừa rồi Triệu Uyển Nhi đang mãi chú ý tới Diệp Thu, cho nên nàng không có chú ý tới sự biến hóa của tiểu Linh Lung, còn tốt là Lâm Thanh Trúc đã phát hiện kịp thời, không phải vậy thì đạo phong ấn kia sợ là sẽ bị giải trừ.

Lâm Thanh Trúc lòng còn sợ hãi, điều động khí lực toàn thân áp chế đạo phong ấn kia.

Một lát sau, cuối cùng tiểu Linh Lung cũng hòa hoãn một chút.

"Phù. . ." Lâm Thanh Trúc thở phào nhẹ nhõm, sợ hãi nói: "Không sao, là đạo phong ấn tại thể nội Linh Lung quấy phá, may mà ta đã phát hiện sớm."

Xử lý xong tình huống thân thể của tiểu Linh Lung, Lâm Thanh Trúc chậm rãi ôm nàng vào trong ngực, không để người khác quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

Lâm Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nàng nhìn thấy

thân ảnh Diệp Thu đã bị hắc vụ vây quanh mà nội tâm mười phần tuyệt vọng.

Tại thời điểm Lâm Thanh Trúc suy nghĩ nếu mình có thể lại lớn mạnh một chút, vậy lúc sư tôn cần thì nàng sẽ có thể giúp đỡ.

Lúc này trên chín tầng trời, hắc vụ mù mịt, lực lượng kinh khủng không ngừng tản ra, đè ép tất cả mọi người ở đây khó mà hô hấp.

"Ha ha ha ha. . ."

Khi nhìn thấy Diệp Thu bị rơi vào diệu chiêu do mình tỉ mỉ bày ra, cự đầu quỷ dị cất tiếng cười to, hắn phảng phất như đã nhiên thấy thắng lợi đang hướng về phía mình, và thấy được Diệp Thu sắp trở thành con rối của mình.

Phía dưới kết giới, Minh Nguyệt vô cùng bối rối khi nhìn thấy Diệp Thu biến mất bên trong hắc vụ.

Dưới tình thế cấp bách này, Minh Nguyệt liền rút ra Thiên Thủy kiếm để chuẩn bị một mình tiến vào hắc vụ giải cứu Diệp Thu.

Trong lúc Minh Nguyệt đang chuẩn bị xuất thủ thì bỗng nhiên có một đạo huyết vụ hiện lên hư không.

"Ha ha ha. . . Ấy. . ."

Cự đầu quỷ dị đang cất tiếng cười to thì liền nhìn thấy huyết vụ xẹt qua, tiếng cười của hắn trong nháy mắt im bặt lại.

Cự đầu quỷ dị cúi đầu xem xét thì chỉ thấy một thanh huyết sắc kiếm gãy đã cắm vào ngực mình.

"Phụt. . ."

Sát khí của Tru Tiên kiếm trong nháy mắt liền xâm nhập thân

thể của cự đầu quỷ dị, trong thân thể hắn không ngừng tỏa ra hắc khí cũng bị sát khí này dần dần hòa tan.

Cự đầu quỷ dị phun ra một ngụm lão huyết, hắn cảm nhận được bản nguyên lực lượng của mình tựa hồ nhận lấy xung kích to lớn, sinh mệnh lực cực tốc hạ xuống.

Một màn bất thình lình này để cho tất cả mọi người đều mơ hồ.

Cự đầu quỷ dị càng là không dám tin, hắn rõ ràng đã thắng thì làm sao Diệp Thu còn có thể thay đổi chiến cuộc?

Chỉ thấy trong đạo hắc vụ dần dần bị xé mở ra một cái lỗ hổng, sau đó một đạo thân ảnh áo trắng quen thuộc lại lần nữa xuất hiện tại trong mắt thế nhân.

"Quá tốt rồi, Diệp chân nhân không có chết!"

Trong chốc lát, toàn trường oanh động một trận, mọi người cuồng hỉ không thôi, cảm xúc sa sút lập tức biến mất, cảm xúc hưng phấn dâng lên.

"Ta đã nói rồi, Diệp chân nhân là cường giả đỉnh cao thì làm sao có thể dễ dàng thua trận như vậy được."

Toàn trường đều sôi trào lên, ai ai cũng khó mà che giấu sự vui sướng trong lòng mà kích động gào thét.

Chương 529 - Công Đức Chi Lực

Diệp Thu chậm rãi từ trong hắc vụ bay ra, vừa đi hắn vừa vỗ ra hắc khí trên thân, biểu lộ cực kỳ ghét bỏ.

"Ta cũng thật sự chịu đựng giỏi a! Vậy mà lại chơi đùa với một tên phế vật như ngươi lâu như vậy." Diệp Thu không ngừng chửi bậy, một bước xuất hiện trước người cự đầu quỷ dị.

"Không. . . Ngươi làm sao có thể phá được không gian giam cầm của ta?" Cự đầu quỷ dị cho đến giờ phút này cũng không dám tin tưởng Diệp Thu vậy mà lại dễ dàng phá rách không gian giam cầm của hắn.

Vừa rồi cự đầu quỷ dị xuất thủ với Minh Nguyệt chỉ bằng một tay, trong đó chỉ mang theo một chút thần thông lĩnh vực không gian mà thôi.

Bây giờ hắn thi triển với Diệp Thu chính là trận pháp không gian rất cường đại của quỷ dị nhất tộc. Nó không chỉ có thể giam cầm người ta ở bên trong, mà nó còn có thể kết hợp với quỷ dị chi nguyên để mê hoặc ý thức của đối phương, do vậy cả thân thể và tinh thần của đối phương đều bị xung kích to lớn.

Loại trận pháp này cho dù là Đại Đế cảnh cũng không dám nói có thể thong dong tới lui, nhưng Diệp Thu vậy mà có thể làm được.

Chỉ nghe Diệp Thu cười to một tiếng, chậm rãi rút ra Tru Tiên kiếm đang đâm ở trên ngực cự đầu quỷ dị, lấy thái độ bề trên mà nhìn xem cự đầu quỷ dị, nói.

"Ha ha ha ha. . . Cái côn trùng tiểu kỹ của ngươi mà cũng dám ở trước mặt ta múa rìu qua mắt thợ à?"

"Thứ mà ngươi gọi là đại thần thông này tại chỗ ta không dùng được."

Lúc này Diệp Thu đã không có kiên nhẫn tiếp tục nói nhảm với cự đầu quỷ dị. Tru Tiên kiếm bị hắn nhẹ nhàng giơ lên rồi lập tức chém xuống.

Trong chốc lát, một cỗ kiếm ý kinh thiên vạch phá trời cao.

Ầm!!!

Chỉ trong một hơi thở mà cự đầu quỷ dị đã trực tiếp bị chém thành hai nửa, nhưng hắn còn chưa có chết, cho nên Diệp Thu lại cho hắn thêm một kiếm.

Tru Tiên kiếm hung hăng đâm vào bản nguyên linh tuyền của cự đầu quỷ dị và trực tiếp phá hủy căn cơ của hắn.

Diệp Thu dùng một tay đẩy cự đầu quỷ dị ra, khinh thường nói: "Quỷ dị cũng chỉ như thế."

"Trảm!"

Ầm!!!

Lưỡi kiếm xẹt qua thân thể cự đầu quỷ dị, Diệp Thu đã triệt để chặt đứt bản nguyên chi lực và đánh tan luôn thần hồn của cự đầu quỷ dị.

Ngay sau đó, hắc vụ xoay quanh trên bầu trời Tần Xuyên lập tức tan thành mây khói. Bầu trời lần nữa khôi phục lại ánh sáng ngày xưa, trở nên trong trẻo im ắng.

Lúc này tất cả mọi người phía dưới đều có chút không thể tin được sự thật này, bọn họ vẫn như cũ còn ở trong trạng thái mơ

hồ.

Sau khi tỉnh táo lại, trong nháy mắt toàn bộ Tần Xuyên đều vang dội tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, tựa như núi kêu biển gầm, quanh quẩn cả dãy núi.

"Thắng rồi! Diệp chân nhân quá cứng rắn!"

Khi nghe phía dưới truyền đến tiếng hoan hô, Diệp Thu cũng không để ý đến mà trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Hắn thân vị trí cường giả cho nên đồ vật hắn muốn so với đám người kia đều vĩ đại hơn rất nhiều.

Thực lực khác biệt thì chỗ đứng sẽ có độ cao khác biệt, từ đó sự vụ cần quan tâm cũng có chỗ khác biệt.

Diệp Thu đang sầu lo cái gì thì đám người kia sẽ không thể lý giải, thứ duy nhất mà bọn họ biết được chỉ là bây giờ Tần Xuyên đã thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng đây chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi, bởi vì sau khi Diệp Thu chém giết cự đầu quỷ dị thì tại hư không xa xôi, trong một tòa thiên cung, một sinh vật quỷ dị đang ngủ say đã chậm rãi mở ra hai mắt.

...

Lúc này dưới chân Diệp Thu là từng tiếng hoan hô giống như núi kêu biển gầm, đại danh của Diệp Thu cũng liền truyền vào tai của trăm vạn sinh linh tại Tần Xuyên.

Tất cả mọi người tựa như từ trong bóng đêm tuyệt vọng nhìn thấy một đạo ánh rạng đông, chiếu sáng cả mảnh thiên địa này.

Diệp Thu đột nhiên nhướng mày, bởi vì hắn có thể cảm giác được rất nhỏ sự biến hóa của thân thể mình, đó là một sự biến hóa

rất vi diệu.

"Ồ? Đây là tình huống gì?" Diệp Thu sửng sốt tự hỏi.

Sau đó hắn cẩn thận cảm ứng một phen, rồi hắn nhận ra tựa hồ khả năng lĩnh ngộ pháp tắc của mình đã tốt hơn một chút.

Tam hoa tề phóng, mơ hồ có một cỗ công đức chi lực đang tồn tại bên trong phủ hải của Diệp Thu.

Sau khi trầm tư hồi lâu, Diệp Thu cuối cùng đã minh bạch đó là cái gì.

"Thì ra là vậy!"

Trước kia Diệp Thu từng có nghe nói, mỗi khi gặp đại kiếp giáng lâm thì tất có đại tạo hóa của thiên địa xuất hiện.

Vừa rồi thể nội của hắn bỗng nhiên xuất hiện một cỗ công đức chi lực chính là do vừa rồi hắn đã chém giết cự đầu quỷ dị, hóa giải nguy hiểm cho Tần Xuyên, cứu vớt được trăm vạn sinh linh.

Mặc dù cỗ lực lượng này hiện tại rất nhỏ yếu, nhưng Diệp Thu chỉ cần lại góp nhặt thêm từng chút một thì hắn liền có thể lấy công đức để Chứng Đạo, đột phá Đại Đế cảnh.

Nhưng mà loại phương thức đột phá Đại Đế cảnh này cũng không phải là phương thức tu hành trong tưởng tượng của Diệp Thu.

Chương 530 - Thiên Nhân Cảnh Đều Có Thể

Sau khi lâm vào một hồi do dự, Diệp Thu như có điều suy nghĩ nói: "Dùng Công đức để Chứng Đạo không phải là đạo của ta, nếu như ta đi theo con đường này thì chẳng phải hết thảy những gì ta làm trước đó đều sẽ thất bại trong gang tấc sao?"

Bây giờ Diệp Thu đã đạt tới Phong Vương cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa liền có thể tiến vào Đại Đế cảnh. Nhưng một bước này nhìn như gần trong gang tấc mà lại là xa xa khó tới.

Nếu như không có đại tạo hóa gia thân thì Diệp Thu chỉ có thể dựa vào tự mình lĩnh ngộ, tự đi tham ngộ đại đạo, lấy thân Chứng Đạo.

Chỉ có thông qua thiên đạo khảo nghiệm rồi được thiên địa tán thành thì mới có thể đột phá Đại Đế cảnh. Nếu không dù cự ly gần trong gang tấc nhưng có thể cả một đời Diệp Thu cũng chạm không đến.

Mà bây giờ cơ duyên phi thường xảo diệu đó đã tới, nó đang bày ở trước mặt nhưng Diệp Thu lại do dự.

Hắn không biết đến cùng mình nên lấy thân Chứng Đạo, lấy kiếm Chứng Đạo, hay là lấy công đức Chứng Đạo, lấy đại tạo hóa để trèo lên Đại Đế cảnh?

Sau một lúc, Diệp Thu phảng phất như minh bạch cái gì mà tự lẩm bẩm: "Nơi đây có hạo kiếp nhân gian nên đại tạo hóa giáng lâm, do đó việc lấy công đức Chứng Đạo đúng là một chuyện vô cùng đơn giản. Nhưng công đức không phải là đạo của ta, dù ta có

chứng đạo được từ thì ngược lại là bất lợi."

Ngay từ đầu Diệp Thu đã có ý định lấy kiếm Chứng Đạo và lấy thân Chứng Đạo, hai đạo đều mở.

Đây là ý nghĩ của hắn lúc ban đầu, cho nên lúc tiền kỳ hắn đã đánh tốt cơ sở. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cái công đức đại tạo hóa khiến hắn không khỏi có chút do dự.

Từ độ khó đến xem, lấy công đức Chứng Đạo không thể nghi ngờ là dễ dàng nhất, nhưng cũng đồng dạng là yếu nhất, cho nên Diệp Thu rất do dự.

Dục vọng thành đế xác thực rất hấp dẫn hắn, nhưng vì sau này có thể xung kích cảnh giới càng cao hơn và tiếp xúc với lĩnh vực càng rộng lớn hơn nên Diệp Thu đã chuẩn bị từ bỏ cỗ lực lượng này.

Ngay khi hắn đang muốn xua tan công đức chi lực thì bỗng nhiên trong thể nội của hắn có một đoàn hào quang màu đỏ chậm rãi dung nhập vào một gốc đạo hoa.

Diệp Thu trong nháy mắt liền sững sờ.

"Cái này là. . . Ba đạo đều mở sao?"

Diệp Thu ngây ngẩn cả người, hắn bất chợt nhớ tới trong cơ thể mình hình như có tânn ba đóa đạo hoa.

Đóa đạo hoa thứ ba là do Diệp Thu đột phá Phong Vương cảnh mà nở rộ. Bây giờ nó vẫn là một mảnh trống không, chưa có chỗ lĩnh ngộ, giống như là một tấm giấy trắng, mà hắn cũng không pha tạp bất luận pháp tắc lĩnh vực gì ở trong đó.

Đóa đạo hoa thứ nhất giúp Diệp Thu tham ngộ kiếm đạo, đóa đạo hoa thứ hai giúp hắn Luyện Thể. Còn đóa đạo hoa thứ ba vừa mới nở hoa kia hiện nay còn chưa được hắn dẫn đạo.

Diệp Thu không nghĩ tới chính là cỗ công đức chi lực này vậy mà trực tiếp tiến vào đóa đạo hoa thứ ba. Mà lại độ phù hợp vô cùng cao, không cần hắn làm bất luận sự dẫn dắt gì mà liền thuận lợi dung hợp.

Không chỉ có như thế, cỗ công đức chi lực này dưới sự gia trì của Tiên Thiên khí vận trong người Diệp Thu mà cũng đã phát sinh một loại biến hóa nào đó.

Diệp Thu dựa theo khí tức hiện tại mà phán đoán tiềm lực của hắn đã lớn hơn nhiều, nếu như hắn lấy công đức Chứng Đạo thì không chỉ có không yếu mà ngược lại còn mạnh hơn.

Công đức chi lực vốn là hạo nhiên chính khí của nhân gian, sau khi nó kết hợp với Tiên Thiên khí vận đại biểu cho thiên đạo, trong nháy mắt nó đã trở nên cương mãnh bá đạo không gì sánh được. Cả hai dung hợp liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu về sau Diệp Thu lại mở thêm hai đạo mà lấy kiếm Chứng Đạo và lấy thân Chứng Đạo, vậy hắn sẽ ba đạo đều mở, đạt thành Tam Hoa Tụ Đỉnh vô cùng kỳ diệu.

"A. . ."

Nghĩ tới đây, Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi, bởi vì loại biến hoá kinh khủng này hắn cũng không dám tưởng tượng.

Nếu như Diệp Thu thật sự có thể thành công ba đạo đều mở, vậy sợ là hắn sẽ không chỉ đột phá Đại Đế cảnh, mà ngay cả Thiên Nhân cảnh cũng đều có thể.

Ba đạo này đơn độc xách ra một đạo được mở là đã có thể vô địch thế gian, huống chi còn là ba đạo đều mở. Cái này mẹ nó nếu ta mà không vô địch thì còn không bằng về nhà chăn heo a!

He he he . . Thì ra còn có thể chơi như vậy, rất có ý tứ.

Sau khi suy nghĩ thông suốt điểm này, Diệp Thu lập tức hưng phấn lên. Hắn vốn đang muốn từ bỏ công đức chi lực thì lập tức thu hồi ý niệm này.

Xác thực đúng như Diệp Thu suy đoán, Tam Hoa Tụ Đỉnh có thể giúp hắn đạt tới độ cao mà hắn không cách nào tưởng tượng.

Nhưng để làm được điểm này thì độ khó sẽ rất lớn, so với bất luận một đạo nào Chứng Đạo thành công thì đều khó hơn gấp mấy trăm lần.

Chuyện này rất có tính khiêu chiến, nhưng Diệp Thu không chút sợ hãi, bởi vì hắn có hack!

"A he he. . . Ta có hack nên ta liền tùy hứng như thế!" Trong lòng Diệp Thu không khỏi ngạo mạn hô to một câu.

Chương 531 - Chí Tôn Điện Bị Phá Hủy

Lúc này tại Phương Bắc bỗng nhiên truyền đến một trận oanh động.

Đùng. . .

Một đạo sấm sét nổ rung trời, phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Diệp Thu tỉnh táo lại nhìn chăm chú về phương bắc xa xôi.

Tại bên ngoài trăm vạn dặm, hắn có thể lờ mờ cảm giác được trong một mảnh lĩnh vực hư vô đang tồn tại một sinh vật quỷ dị cực kỳ cường đại.

Một trận oanh động này liền đưa tới vô số người nhìn chăm chú, tất cả mọi người đều nhao nhao hướng về nơi âm thanh phát ra.

Có người hoảng sợ nói: "Đó là phương hướng của Chí Tôn điện, chẳng lẽ. . . Chí Tôn điện đã bị công phá?"

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, hiện trường trong nháy mắt liền vang lên một trận nhiệt nghị. Đám người ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này trên bầu trời đã có mù mịt cuốn tới vô cùng nồng hậu dày đặc.

Tại vị trí của Chí Tôn điện là một mảnh bầu trời tràn đầy ánh lửa, sương mù mịt mờ.

Đám người lập tức kịp phản ứng, vì có thể tạo thành lực phá hoại này thì khẳng định tầng kết giới cuối cùng của Chí Tôn điện

đã bị phá vỡ.

Nhìn xem kia một mảnh hài cốt và đất chết, xung quanh bụi mù nổi lên bốn phía, có người thở dài nói: "Aiii, thật đáng tiếc cho Chí Tôn điện, sơn môn vừa vỡ thì không biết sẽ có bao nhiêu người chết oan chết uổng đây?"

Nghe vậy liền có không ít người cảm thấy bất mãn.

"Hừ, Chí Tôn điện rất đáng đời! Trước đây khi vô nhân khu vừa mới xảy ra bạo động thì bọn hắn liền đối với bên ngoài tuyên bố đóng lại sơn môn, lựa chọn tự vệ, không nhìn thiên hạ thương sinh, vạn vật sinh linh lầm than. Giờ phút này sơn môn của bọn hắn bị phá, ta liền nhìn xem còn có ai có thể cứu bọn hắn. Những người đã từng bị bọn hắn vứt bỏ thì sẽ còn xuất thủ viện trợ bọn hắn sao?"

Rất nhiều người rất phản cảm đối với hành vi của Chí Tôn điện.

Nguyên bản Chí Tôn điện vẫn luôn rất có uy vọng, được thế nhân tôn sùng tại Đông Hoang. Nhưng sau khi các sự tình liên tiếp phát sinh, Chí Tôn điện đã làm tổn thương trái tim của vô số người.

Một cái đại thánh địa truyền thừa vài vạn năm mà lại trơ trẽn vứt bỏ bá tánh trăm họ nên đã làm cho người ta chán ghét.

Rất hiển nhiên, trong lòng phần lớn người ở đây đều vô cùng xem thường Chí Tôn điện, bây giờ trông thấy bọn hắn gặp nạn thì liền cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ là có người khó hiểu nên hỏi: "Kì quái, không phải Chí Tôn điện đã đóng chặt sơn môn rồi sao, tại sao bọn hắn lại trở thành cái thứ nhất bị luân hãm?"

Lời này vừa nói ra lập tức dẫn tới vô số người nghị luận.

"Đúng vậy a! Theo lý thuyế mà nói thì Chí Tôn điện đã mở ra trận pháp ẩn nấp thì bọn hắn không thể bị những hung thú kia phát hiện mới đúng chứ!"

"Hôm nay tất cả các đại thánh địa vẫn như cũ bình yên vô sự, ngược lại Chí Tôn điện thì dẫn đầu bị công phá. Chuyện này quả thật có chút kỳ quái. Chẳng lẽ nội bộ của Chí Tôn điện xuất hiện vấn đề?"

Nghe phía dưới nghị luận, Diệp Thu lập tức minh bạch cái gì mà khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: "Có ý tứ. Hình như là Lão Mạc đã ra tay."

Nếu như nội bộ của Chí Tôn điện xuất hiện vấn đề, vậy cái vấn đề này chỉ có thể xuất hiện trên người Mạc Nghĩa.

Lão tiểu tử kia vì báo thù mà đúng là đủ liều. Hắn luôn một mực che giấu chính mình, chưa hề biểu hiện qua một tia ý nghĩ muốn báo thù.

Ngay cả Thanh Diệu đạo nhân là lão hồ ly như thế mà cũng nhìn không ra Mạc Nghĩa có vấn đề, rồi còn tưởng rằng sau khi Mạc Nghĩa bị ông ta tẩy não một phen thì đã cam tình nguyện vì tông môn mà hiến thân.

Nhưng Thanh Diệu đạo nhân nào có thể nghĩ tới Mạc Nghĩa vẫn luôn một mực ẩn nhẫn chính là chờ đợi cái cơ hội này.

Bây giờ tại trăm vạn dặm bên ngoài, ở phía trên Hoang Sơn tuyệt lĩnh, sau khi đại môn bị công phá, Chí Tôn điện trong nháy mắt liền bị trăm vạn con hung thú đạp phá, cả đại thánh địa trong khoảnh khắc đã bị phá hủy.

Đứng tại đỉnh núi cao quan sát hết thảy, Thanh Diệu đạo nhân tức giận muốn thổ huyết. Lúc này ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Chí Tôn điện của mình cứ như vậy mà bị hủy diệt ở trong tay

mình.

Lửa giận công tâm, Thanh Diệu đạo nhân phun ra một ngụm lão huyết.

"Phụt. . ."

"Sư tôn!" Lục Ngôn đứng bên cạnh ông ta lập tức kinh hãi chạy tới đỡ.

Bây giờ sơn môn đã bị phá, đại chiến cũng đã bộc phát, Chí Tôn điện lúc này đang lâm vào cảnh nguy cơ sớm tối.

Mà lão gia hỏa Cố Kiếm Sưởng kia trước lúc sơn môn bị phá một giây đã mang theo tên đồ đệ bảo bối của mình chạy trước, chỉ để lại Thanh Diệu đạo nhân không đành lòng truyền thừa bị hủy mà vẫn tử thủ sơn môn.

Nếu bây giờ ông ta cũng ngã xuống thì Chí Tôn điện còn có thể trông cậy vào ai?

Chương 532 - Lục Ngôn Cầu Cứu

"Grào. . ."

Chỉ nghe bên trong biển lửa truyền đến một tiếng rống đinh tai nhức óc, sau đó một con cự thú đột nhiên lao đến.

Lục Ngôn lập tức sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, còn tốt là đã có một tên trưởng lão kịp thời xuất thủ cứu hắn. Nhưng bản thân ông ta cũng nhận trọng thương, kéo lấy thân thể nặng nề đem Lục Ngôn đẩy ra biển lửa.

Lục Ngôn gầm thét, hô: "Lý trưởng lão."

Chỉ thấy vị Lý trưởng lão kia tuyệt vọng quay đầu nhìn Lục Ngôn một cái, sau đó xoay người ngăn tại trước mặt con đại hung kia, hô: "Ở tại núi xanh thì không sợ không có củi đốt,l. Ngươi không cần quản ta, mau mang Đại trưởng lão rời đi nơi này để bảo trụ hỏa chủng sau cùng của Chí Tôn điện, ngày khác chúng ta lại Đông Sơn tái khởi!"

Lý trưởng lão khẳng khái chịu chết, nói xong câu nói sau cùng kia thì ông ta liền lấy thân thể tàn phế của mình vọt vào biển lửa.

Nhìn xem Lý trưởng lão táng thân nơi biển lửa, Lục Ngôn nắm chặt nắm đấm, hướng vào không khí vung một quyền, trong lòng phẫn nộ khóc thảm.

Bây giờ phần lớn trưởng lão, đệ tử của Chí Tôn điện đều đã bị những con hung thú kia cuốn lấy, còn một số nhỏ tham sống sợ chết thì đã sớm nghĩ kỹ đường lui, cao chạy xa bay tại thời điểm

tông môn sắp bị công phá. Trong đó đại biểu tốt nhất chính là Cố Kiếm Sưởng và còn có tiểu đồ đệ của ông ta.

"Khốn nạn!" Lục Ngôn nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó liền cõng sư tôn của mình xông ra biển lửa.

Hắn gánh vác lấy hi vọng của mấy vạn đệ tử, trưởng lão của Chí Tôn điện, do đó hắn tuyệt đối không thể chết. Chỉ cần hắn còn sống thì sau này Chí Tôn điện vẫn có thể được trùng kiến lại, bảo trụ truyền thừa.

Tại phía dưới sự yểm hộ của mọi người, Lục Ngôn đã thành công thoát khỏi hung thú vây quanh, xông ra biển lửa, thẳng đến phương đông mà đi, đó chính là phương hướng của Tần Xuyên.

Cái thánh địa Chí Tôn điện này cũng thật có ý tứ. Bên trong luôn có người minh tranh ám đấu, lẫn nhau đề phòng. Lại có người lòng giấu cừu hận, ẩn nhẫn chờ cơ hội báo thù. Cũng có người vì thánh địa mà cam tâm chịu chết.

Chỉ nửa ngày ngắn ngủi mà thánh địa Chí Tôn điện ngày xưa không ai bì nổi đã nghiễm nhiên hóa thành một vùng phế tích. Mười mấy vạn đệ tử môn hạ của Chí Tôn điện toàn bộ đều bị hung thú cắn nuốt, hài cốt không còn.

"Ha ha ha ha. . . Thanh Diệu lão đầu, ngươi mà cũng có hôm na sao?!" Bên trong biển lửa, Mạc Nghĩa tay cụt cất tiếng cười to, phảng phất như oán hận trong lòng hắn đã giải khai toàn bộ.

Nhìn xem hung thú gào thét lao về phía mình mà Mạc Nghĩa không có một chút tâm tình chống cự nào, bởi vì hắn biết mình trốn không thoát, bây giờ đại thù đã báo nên thù hận trong lòng hắn cũng đã tiêu tan.

Rất nhanh sau đó Mạc Nghĩa cũng táng thân tại trong biển lửa. Sau khi hắn tử vong thì cũng tuyên cáo Chí Tôn điện chính thức

diệt vong.

Còn sót lại một phần nhỏ người chạy ra ngoài nhưng cũng chỉ là chạy ra mảnh Hoang Nguyên mà thôi, chờ đợi bọn hắn chính là vô tận tra tấn.

Bởi vì bên trên mảnh Hoang Nguyên kia là trăm vạn đại hung đang hoành hành ngang dọc, muốn từ trong vòng vây của đám hung thú này mà thoát khỏi sống sót thì không chỉ cần phải có đầy đủ thực lực, mà còn phải có được vận khí nghịch thiên.

Lục Ngôn một đường cõng Thanh Diệu đạo nhân phi nước đại rời khỏi Chí Tôn điện, hướng về phía Tần Xuyên mà bay đi.

Đối mặt với trường hợp như vậy nếu là người bình thường thì chỉ sợ đã sớm tâm loạn như ma, giống như một con ruồi không đầu mà bay loạn khắp nơi.

Nhưng Lục Ngôn lại không đồng dạng, hắn còn có đầy đủ tỉnh táo, biết rõ chính mình nên làm cái gì.

Trong cục diện này, Lục Ngôn chỉ có tiến vào Tần Xuyên thì mới có khả năng giữ được tính mạng, bởi vì nơi đó có một vị cự đầu Phong Vương cảnh tọa trấn. Đối với Đông Hoang mà nói Tần Xuyên chính là nơi có hi vọng sống nhất.

Dù cho trong lòng Lục Ngôn có một trăm sự không nguyện ý, vì trước đây hắn đã rất xem thường Bổ Thiên giáo, nhưng giờ phút này hắn cũng không thể không cúi đầu thừa nhận hiện tại Bổ Thiên giáo đã nghiễm nhiên trở thành Đông Hoang đệ nhất thánh địa. Nếu ai muốn sống sót thì đều phải đi cầu Bổ Thiên giáo thu lưu.

Trước đây Bổ Thiên giáo đã thả ra lời thề muốn cùng thiên hạ thương sinh cùng tiến cùng lui, có lẽ bọn hắn sẽ không cự tuyệt hai thầy trò ta đâu!

Trong lòng Lục Ngôn vẫn còn có chút không yên lòng, dù sao Chí Tôn điện đã từng có ân oán rất sâu với Bổ Thiên giáo, nếu Bổ Thiên giáo không chịu thu lưu hai thầy trò hắn thì cũng là lẽ thường tình.

Đối mặt với cảnh tượng khắp nơi đều là hung thú hoành hành, Lục Ngôn đã dần dần mất khống chế cảm xúc.

Chỗ dựa duy nhất của hắn là Thanh Diệu đạo nhân vào giờ phút này còn đang hôn mê, vậy hắn chỉ có thể dựa vào chính mình. Nếu không hai thầy trò hắn tuyệt đối sẽ không thể tránh thoát được sự lùng bắt của những con hung thú kia.

Chương 533 - Đầu Nhập Bổ Thiên Giáo

Sau khi tránh thoát một lần lại một lần hung thú truy lùng, hai thầy trò Lục Ngôn cũng đã đi tới bên ngoài thành Quảng Lăng.

Bọn hắn ở lại tại một đỉnh núi, Lục Ngôn không kiềm chế được nỗi lòng, hô: "Sư tôn, ngài mau tỉnh lại đi."

Tiếng hô nghẹn ngào này cuối cùng đã đề tỉnh Thanh Diệu đạo nhân. Vừa mới tỉnh lại ông ta liền nghĩ tới một mảnh đại sơn của Chí Tôn điện bị hủy diệt, truyền thừa chi địa chí cao vô thượng trong lòng mình bây giờ đã diệt vong, khóe mắt ông ta hiện ra nước mắt, lòng như tro nguội.

Thanh Diệu đạo nhân luôn muốn đem Chí Tôn điện phát dương quang đại, khôi phục lại phong thái của ngày xưa. Thế nhưng sau lưng ông ta luôn một mực có Cố Kiếm Sưởng hạn chế ông ta, khiến cho ông ta vô luận có làm cái gì cũng đều phải hỏi thăm ý kiến đối phương, từ đó mới tạo thành kết cục Chí Tôn điện bị diệt vong hôm nay.

"Phụt. . ." Lửa giận công tâm, Thanh Diệu đạo nhân lại phun ra một ngụm lão huyết, suýt chút nữa tiếp tục bất tỉnh nhân sự.

Còn tốt là Lục Ngôn phản ứng nhanh, hắn lập tức nâng đỡ Thanh Diệu đạo nhân, vội vàng nói ra:

"Sư tôn, ngài cần phải chống đỡ a! Chí Tôn điện chúng ta đã không có, nếu ngài cũng mất đi thì sau này tại Đại Hoang rốt cuộc sẽ không còn cái tên Chí Tôn điện nữa."

"Lý trưởng lão đã liều chết cứu hai thầy trò chúng ta, cho nên chúng ta không thể cô phụ nguyện vọng của ông ấy như vậy được."

"Chỉ cần hai thầy trò chúng ta còn sống thì nhất định sẽ có thể trùng kiến lại một cái Chí Tôn điện mới tinh, lấy lại phong thái ngày xưa của Chí Tôn điện chúng ta."

Nhìn xem ái đồ của mình như vậy, Thanh Diệu đạo nhân cuối cùng cũng dịu đi một chút, trong lòng có chút tự giễu.

Ông ta tính kế người khác cả một đời nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại bị người khác mưu hại.

"Ha ha ha. . . Mạc Nghĩa, xem ra lão tiểu tử ngươi rất đủ hung ác." Thanh Diệu đạo nhân ngửa mặt lên trời cười to tự giễu một tiếng, cuối cùng thư sướng trong lòng xua đi lửa giận, chậm rãi đứng dậy.

Ông ta nhìn xem đại hung đầy khắp núi đồi mà nhướng mày, hỏi: "Đồ nhi, đây là nơi nào?"

"Đây là thành Quảng Lăng!" Lục Ngôn đáp

Nghe vậy Thanh Diệu đạo nhân lập tức sững sờ. Ta đã ngất bao lâu rồi, làm sao lại đến thành Quảng Lăng chứ?

Theo núi nhìn xem, một tòa đô thành ngày xưa phồn hoa mà giờ phút này đã biến thành một tòa phế tích, khói lửa chiến hỏa còn chưa tan đi.

Nguyên bản có tới mấy vạn đại quân Ly Dương, nhưng khi bọn hắn bị hung thú phát động công kích thì chỉ trong vòng mấy giây là toàn bộ liền bỏ mạng.

May mắn là Tiêu gia của thành Quảng Lăng là đại tộc cuối cùng rời khỏi thành Quảng Lăng, cho nên trước khi rời đi bọn hắn

cũng đã đem tất cả bách tính trong thành mang tới Tần Xuyên, một đường hộ tống.

Không thể không nói Tiêu Chiến quả thực là người rất có tình nghĩa, tại cục diện nguy hiểm lúc ấy tất cả gia tộc đã sớm bỏ chạy, nhưng chỉ có hắn lưu lại.

Cuối cùng khi Bổ Thiên giáo thả ra tin tức tử thủ Tần Xuyên, Tiêu Chiến càng là mang theo toàn tộc đưa những người dân này rời đi.

Vì thế danh vọng của Tiêu gia tại dân gian đã thình lình tăng vọt, trong lòng bách tính bọn hắn đang có địa vị cực cao.

"Chúng ta làm sao lại ở chỗ này?" Thanh Diệu đạo nhân nhướng mày, hỏi.

Lúc ông ta chưa hôn mê thì rõ ràng còn đang ở trên núi, chỉ chớp mắt một cái mà đã đến thành Quảng Lăng. Nơi này cách Tần Xuyên không tới trăm dặm, đi một lát liền có thể đến.

"Sư tôn, là đồ nhi đem ngài từ trên núi xuống đây, một đường tránh né hung thú mới tới chỗ này."

"Cục diện bây giờ Chí Tôn điện chúng ta đã bị hủy, nơi duy nhất có thể cứu tính mệnh của hai thầy trò chúng ta cũng chỉ có Bổ Thiên giáo mà thôi. Cho nên đồ nhi đã tự ý chủ trương chuẩn bị tiến đến đầu nhập vào Bổ Thiên giáo."

Lục Ngôn cũng không giấu diếm cái gì mà nói thẳng.

Đoạn đường này rất kinh tâm động phách, cũng may là vận khí của bọn hắn còn tốt, nếu không phải vậy thì bọn hắn đã không thể đến được nơi này.

Nghe vậy nội tâm Thanh Diệu đạo nhân cũng là mười phần biệt khuất, ông ta chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày

đầu nhập vào đối thủ của mình.

Nhưng Lục Ngôn quyết định không sai, với cục diện bây giờ thì cũng chỉ có Bổ Thiên giáo mới có thể cứu được bọn hắn.

Nếu bọn hắn cứ tiếp tục lưu lạc bên ngoài thì thứ chờ đợi bọn hắn chỉ có một con đường chết.

"Aiii. . ."

Thanh Diệu đạo nhân thở dài một hơi, ông ta đã có thể tưởng tượng đến khi mình tiến vào Tần Xuyên thì ngay lập tức sẽ thấy Tề Vô Hối âm dương quái khí. Loại chuyện này so với giết chết còn để cho ông ta khó chịu hơn.

Nhưng vì đồ đệ và vì đạo thống của mình, Thanh Diệu đạo nhân nhất định phải sống sót.

Đồ nhi bảo bối của ông ta vì cứu ông ta mà đã phi nước đại mười vạn dặm, gặp phải biết bao nhiêu phiền phức nhưng lại cũng không hề từ bỏ.

Thanh Diệu đạo nhân thân là sư tôn thì ông ta làm sao có thể cô phụ sự cố gắng của đồ đệ mình được.

"Thôi được rồi, chúng ta đi tới Tần Xuyên thôi. . ." Thanh Diệu đạo nhân cuối cùng vẫn là quyết định cùng Lục Ngôn đi tới Tần Xuyên, đầu nhập vào Bổ Thiên giáo.

Mặc dù ông ta biết rõ nếu làm như vậy thì khẳng định sẽ bị Tề Vô Hối trào phúng, nhưng đã đến nước này thì ông ta cũng chỉ có thể nhịn nhục.

Chương 534 - Cao Cao Tại Thượng

Giờ phút này, trong ngoài Đông Hoang đều là chiến hỏa không ngớt.

Theo đợt thứ nhất Chí Tôn điện dẫn đầu bị công phá về sau, rất nhanh lại có mấy cái thánh địa cũng bị công phá.

Trong đó cái đại thánh địa thứ hai bị công phá chính là Thư Viện Trục Lộc. Nó có cùng tình huống với Chí Tôn điện, cũng là trước tiên tuyên bố đóng lại sơn môn và kết quả vẫn là bị công phá.

Điều này không khỏi làm cho người ta suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ những hung thú kia đều là cố ý nhằm vào những nơi đóng cửa mà đánh?

Sau khi Thư Viện Trục Lộc bị công phá, bọn hắn đã hướng về phía đông nam mà rút lui, cuối cùng tiến vào bên trong khu vực Vân Mộng đầm.

Còn đại thánh địa Thiên Trì phía trên Thiên Sơn cho tới hôm nay vẫn không có nhận bất luận công kích gì, khả năng là có quan hệ với điều kiện địa lý của bọn hắn.

Những con hung thú kia từ vô nhân khu đi ra, cho nên kẻ đứng mũi chịu sào chính là Chí Tôn điện và Bổ Thiên giáo, còn Thiên Trì ở phía sau nên tự nhiên có thể bình yên vô sự.

Ngoại trừ mấy đại thánh địa ra thì trong ba đại vương triều cũng đã có hai đại vương triều tiến vào cục diện sập bàn, chỉ để

lại một cái vương triều Ly Dương đang bấp bênh đung đưa không ngừng.

Nguyên bản vương triều Ly Dương lúc vừa mở cục liền tiến vào giai đoạn sập bàn, nhưng bởi vì vị lão Hoàng Đế của bọn hắn đột nhiên băng hà, tân đế Triệu Dịch sau khi lên ngôi làm thế cục bỗng nhiên phát sinh nghịch chuyển.

Tại cảnh nội của Ly Dương, vô số tiểu thánh địa đã nhao nhao dắt tay nhau tạo thành cộng đồng chống cự đại địch, cuối cùng bọn hắn đã giữ vững được giang sơn của mình.

Điều này tựa hồ cũng đã chứng minh tiên đoán trước đây của Diệp Thu, đó là vị Thái Tử Triệu Dịch kia trời sinh mang theo khí vận nhân gian, cho nên hắn muốn chết cũng rất khó khăn.

Có lẽ vương triều Ly Dương thật sự có thể triệt để lớn mạnh khi ở trong tay Triệu Dịch. Chí ít hiện tại trong ba đại vương triều đã có hai cái sụp đổ, chỉ cần hắn có thể chống nổi một kiếp này thì vương triều Ly Dương tất nhiên sẽ quật khởi.

Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà Đông Hoang đã kinh biến, chiến hỏa quét qua, nhân gian triệt để biến thành một tòa luyện ngục.

Tử vong luyện ngục tại nhân gian!

Trong trận hạo kiếp này không biết đã chết bao nhiêu người, đúng như trước đây mọi người từng thảo luận, quả nhiên lần này chính là một trận diệt thế thanh tẩy.

Vô luận là hung thú hay là nhân loại thì số lượng đều cực tốc hạ xuống, oan hồn tăng vọt.

...

Lúc này tại bên trong một tòa thần điện, một vị Hồng Y Nữ Đế

cao cao tại thượng nhìn thấy trận diệt thế thanh tẩy này mà nét mặt của nàng không có bất luận vẻ thương hại gì, vả lại trên mặt còn hiện ra nụ cười quái dị.

"Ha ha ha, có ý tứ! Đây chính là thiên hạ mà năm đó ngươi tình nguyện hướng ta xuất kiếm để bảo trụ sao?" Thiên Mộng cười to tự giễu, nói.

Trước đây nếu không phải Huyền Dịch chân nhân liều chết ngăn cản nàng huyết tế, vậy có lẽ nàng đã có thể để cho những chúng sinh này chết càng thống khoái hơn một chút, chứ cũng không chết thê thảm khi bị hung thú ăn tươi nuốt sống như thế.

Thiên Mộng đối với sinh tử của bất luận người nào cũng đều không thèm để ý, thế gian này người duy nhất có thể làm cho nàng để ý chỉ có một, đó là nam nhân đang ngồi ở bên trong động phủ Ngọc Thanh kia.

Giữa Thiên Mộng và nam nhân kia có huyết mạch tương thông, trong lòng cùng có linh cảm, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, vốn nên là một đôi trời sinh. Thế nhưng lẫn nhau bị ngăn cách cho nên đời này sợ là cả hai người khó mà thành đôi.

Năm đó Thiên Mộng mặc dù lừa gạt Huyền Dịch chân nhân, nhưng nàng chưa từng có ý nghĩ muốn hại ông ta, nàng chỉ muốn dùng máu và tiên cốt của ông ta để chứng đạo thành Đế.

Chỉ cần Thiên Mộng Chứng Đạo thành công thì hai người bọn họ liền có thể thành tựu sự nghiệp tiên lộ rộng lớn, cùng hưởng con đường trường sinh. Về phần người trong thiên hạ chết sống thế nào thì cũng không phải chuyện của hai người bọn họ.

Thế nhưng dù đối mặt với dạng dụ hoặc kinh người này mà Huyền Dịch chân nhân vẫn có thể chịu được, bởi vì lương tâm của ông ta không cho phép mình hi sinh tính mệnh những người trong thiên hạ để thành tựu chính mình.

Nguyên do là nếu dùng loại phương thức này để chứng đạo thì cũng không phải là sở tu chi đạo trong lòng Huyền Dịch chân nhân.

Giờ phút này tại phía dưới thần điện đang phát sinh một trận đồ sát bi thảm, toàn bộ cảnh tượng đều rơi vào trong mắt Thiên Mộng. Nàng lấy tư thái Đại Đế vô thượng để nhìn xem hết thảy.

Thiên Mộng không vội động thủ vì nàng muốn nhìn một chút xem, bây giờ Bổ Thiên giáo làm sao cứu được cái Đông Hoang này?

Chương 535 - Thất Vương Quỷ Dị

Đứng trên đỉnh Tần Xuyên có thể nhìn hết sơn hà đại địa.

Trận hạo kiếp này qua đi, trăm năm hay thậm chí ngàn năm sau, Đông Hoang rất khó trở lại thời kỳ thịnh thế.

Hắc ám đã quét sạch tất cả, khí tức mục nát dần dần hình thành một cái cấm khu tại Đông Hoang.

Bên trong mảnh tử vong chi địa này có bảy tên cự đầu quỷ dị thân mang áo bào đen đang ngồi vây quanh một cái bàn tròn.

Bầu không khí nơi đây vô cùng ngột ngạt, không gian hỗn loạn không có chút trật tự nào, và bọn hắn chính là những kẻ cầm quyền cao nhất.

Không biết yên lặng bao lâu, một tên cự đầu quỷ dị chậm rãi đứng lên nhìn xem sáu tên cự đầu quỷ dị xung quanh.

"Thật sự là buồn cười, Triều Phong chinh chiến chư thiên bách chiến bách thắng, vậy mà hắn lại chết trong tay một tên sinh linh của tiểu thế giới nhỏ yếu hèn mọn này. Hắn thật sự là sỉ nhục của tộc ta!"

Lại có một tên cự đầu quỷ dị nhẹ nhàng gõ lên bàn, như có điều suy nghĩ nói: "Khi Triều Phong chết ta có thể cảm giác được nội tâm của hắn biến hóa. Hắn lúc đó vô cùng tuyệt vọng bởi vì hắn đã bị người dùng kiếm chém nát thần hồn, từ trong tra tấn thống khổ mà chết đi. Thật khó tưởng tượng trong tiểu thế giới này lại có người có thể đánh bại Triều Phong."

Tên cự đầu quỷ dị đang đứng kia gầm thét một tiếng, hung tợn nói ra: "Hừ, vậy thì thế nào? Mặc kệ đối phương là ai, nếu hắn đã có can đảm tru sát đại tướng tiên phong của chúng ta thì thứ chờ đợi hắn chỉ có một cái kết quả, đó chính là cái chết."

Đám người không nói gì, sau đó lại có một tên cự đầu quỷ dị nhàn nhạt phân tích: "Triều Phong luôn luôn tự phụ tự mãn như thế, hắn luôn là mang bộ dáng không ai bì nổi, hắn thất bại thì ta đã sớm có dự kiến. Chỉ là ta không nghĩ ra dù cho Triều Phong có tự đại thì hắn cũng không nên thua thảm như vậy mới đúng. Đối phương đến cùng là người phương nào mà có thủ đoạn cao minh như vậy?"

Lời này vừa nói ra, đám cự đầu quỷ dị còn lại cũng là trầm mặc không nói, không biết suy nghĩ bao lâu.

Sau đó tên cự đầu quỷ dị ngồi tại ghế chủ vị chậm rãi nói ra:

"Hắc ám đã bao phủ phiến thiên địa này, chúng ta vốn nên tại trong vòng vài ngày liền có thể triệt để chưởng khống cái thế giới này. Ai có thể nghĩ bỗng nhiên xuất hiện một vị cường giả Nhân tộc có chút khó giải quyết như thế."

"Bởi vì hắn xuất hiện mà đã làm cho tu sĩ Nhân tộc ở các nơi còn lại phấn khởi phản kích, dần dần ngưng tụ thành một cỗ lực lượng phản kháng cường đại."

"Từ Vân Mộng đầm cho đến Thiên Trì, các thánh địa to to nhỏ nhỏ đều đã gia nhập vào trận cự chiến với chúng ta."

"Đại quân của chúng ta đã liên tục thất bại, nếu cứ tiếp như thế thì ngược lại sẽ gây bất lợi cho chúng ta."

Hắn vừa phân tích xong thì đám cự đầu quỷ dị còn lại lập tức nghĩ đến điểm mấu chốt của chuyện này.

Tên cự đầu quỷ dị chủ trì phất tay một cái, bên trong gian

phòng hắc ám liền hiện ra một đạo hư ảnh địa đồ của Đông Hoang.

Một tên cự đầu quỷ dị chỉ tay đến một ngọn núi hạch tâm nhất của Đông Hoang, hô lên: "Tần Xuyên!"

Tầm mắt của đám cự đầu quỷ dị lập tức bị hắn kéo đến chỗ Tần Xuyên, đó là một tòa đại sơn cao ngất trong mây.

Một tên quỷ dị cự đầu nói ra: "Thời khắc này cục diện của Đông Hoang đã hoàn toàn sập bàn, tại phía dưới loại áp lực này thì người bình thường đã sớm sụp đổ."

"Từng cái thế giới trong dĩ vãng đều là như thế, nhưng nơi này tựa hồ lại không quá giống. Phảng phất như trong thể nội bọn hắn có một cỗ lực lượng thần bí, hoặc có thể nói đó là tín niệm đang chống đỡ bọn hắn, giúp bọn hắn có thể đánh đến một khắc cuối cùng."

"Loại tín niệm này nhìn như không có ý nghĩa gì nhưng thường thường sẽ có thể giúp người ta tại thời khắc tuyệt vọng phát huy ra lực lượng mà ngươi không cách nào tưởng tượng, trong chớp mắt liền có thể thay đổi chiến cuộc."

Một tên quỷ dị tà ác cười một tiếng, nói: "Ha ha ha, cuối cùng ngươi muốn nói cái gì?"

Tên cự đầu quỷ dị kia trầm tư một lát mới nói: "Nếu chúng ta muốn phá cục thì điểm mấu chốt nhất chính là phá hủy niềm tin của bọn hắn, để cho bọn hắn tiến vào tuyệt vọng, từ đó bọn hắn mới có thể rộng mở ý chí nghênh đón hắc ám."

Sau khi nói xong, ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm một cái, trực tiếp đánh tại vị trí Tần Xuyên trên hư ảnh địa đồ. Trong chốc lát, cái hư ảnh địa đồ kia liền hóa thành vô số mảnh vỡ như gương bể.

"Ha ha ha ha. . . Có chút ý tứ! Để cho bọn hắn mất đi hi vọng

mà trầm luân bên trong tuyệt vọng sao? Chuyện này nghe qua có vẻ chơi rất vui a." Một tên cự đầu quỷ dị cười to, nói.

Hắn vừa dứt lời thì đám cự đầu quỷ dị còn lại lập tức hai mắt tỏa sáng, đem toàn bộ ánh mắt đặt ở phía trên Tần Xuyên.

Đó chính là nơi mà Triều Phong đã chiến tử, cũng là một nơi duy nhất hiện nay có thể để cho bọn hắn cảm thấy hứng thú.

Thất vương quỷ dị hội tụ tại Tần Xuyên sẽ là một loại tràng diện như thế nào?

Bọn hắn cũng không phải vì giết chóc mà đến, mà là vì chiêu mộ được càng nhiều cường giả tự nguyện từ bỏ bản thân, đọa lạc vào hắc ám, giúp Chủ Nhân của bọn hắn chinh chiến chư thiên, khai cương khoách thổ.

Đương nhiên trước khi chiêu mộ thì bọn hắn phải tiến hành một trận đấu vòng loại.

Muốn được rơi vào hắc ám thì trước tiên cần phải xem ngươi có đủ tư cách sống sót hay không. Bởi vì chỉ có người còn sống thì mới có tư cách được quỷ dị thôn phệ.

Vị quỷ dị chi chủ kia lúc trước đã trải qua một trận huyết chiến cho nên đang bị thương nhẹ, bây giờ hắn còn dang dưỡng thương tại thế giới quỷ dị. Hắn cần có đại lượng huyết dịch bổ sung để trợ giúp hắn khôi phục thương thế.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn hắn giáng lâm Đông Hoang.

Chương 536 - Một Tên Cuồng Vọng

Bành!!!

Chỉ nghe một tiếng đập bàn vang lên, tên cự đầu quỷ dị chủ vị chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt kỳ quái của hắn lộ ra nụ cười tà dị, nói: "He he he, nếu đã như vậy thì bảy người chúng ta sẽ tự mình gặp một lần cái tên cường giả Nhân tộc kia. Nói không chừng hắn còn có tư cách trở thành một thành viên trong chúng ta."

"Nhưng bảy người đánh một người không khỏi có chút ức hiếp hắn a. Nói như thế nào nhóm chúng ta cũng là Thần tộc cao cao tại thượng, đối mặt với một con kiến hôi mà cũng cần phải cả bảy người chúng ta cùng một chỗ xuất thủ sao?" Một tên cự đầu quỷ dị khinh thường nói, đối với việc Diệp Thu có thể giết chết Triều Phong hắn không có nửa điểm kiêng kị.

Triều Phong là gia hỏa cao ngạo tự mãn, có thể đánh bại hắn cũng không có gì kỳ quái. Có bản lĩnh thì cùng bản vương đánh thử một lần.

Nghe hắn ngạo mạn nói như thế, đám người chỉ là cười lạnh nhìn hắn một cái.

Gia hỏa này cũng có tâm tính giống như Triều Phong, cả hai đều rất tự mãn, ngạo mạn, thế nhưng chính hắn còn không cho là như vậy, mà còn cảm thấy hắn cùng Triều Phong không phải người đồng đạo.

Gia hoả này nghĩ rằng bởi vì hắn thật sự có bản lĩnh, còn Triều Phong chỉ là một tên ưa thích trang bức. Nhưng hắn chỗ nào biết

rõ trong lòng tất cả mọi người ở đây đều nghĩ hắn cùng Triều Phong hoàn toàn là một dạng.

Một tên cự đầu quỷ dị cười lạnh nói: "Triều Lạc, ngạo mạn sẽ chỉ làm cho ngươi bước theo gót Triều Phong mà thôi. Ngươi thật sự coi là Triều Phong vì tự đại quá mức cho nên mới bại bởi người kia sao?"

Một tên cự đầu quỷ dị khác cũng nói ra:

"Triều Phong ngày thường xác thực rất ngạo mạn, nhưng trong nhóm chúng ta hắn là người làm việc vững vàng nhất."

"Triều Phong mỗi một lần chinh chiến thì đều mười phần cẩn thận, mặc kệ đối thủ là ai và có thực lực thế nào thì hắn cũng đều lưu lại chuẩn bị ở sau, nhằm đối phó với bất cứ tình huống nào."

"Tất cả chiến dịch to to nhỏ nhỏ trong quá khứ đều là như thế, duy chỉ có lần này hắn mới bị thất thủ. Vậy có thể thấy được thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào."

"Nếu như ngươi nhất định muốn tìm chết thì nhóm chúng ta sẽ không ngăn cản, ngươi cứ việc đi thử một lần đi."

Nghe bọn hắn trào phúng như thế, Triều Lạc lập tức nổi giận, nói:

"Hừ. . . Triều Phong không cách nào chiến thắng tên kia không có nghĩa là ta cũng không cách nào chiến thắng."

"Nếu các ngươi đã không tin thì các ngươi liền nhìn xem ta có thể bắt được hắn hay không."

Nói xong Triều Lạc hậm hực bỏ đi, hiển nhiên hắn đã bị chọc giận. Hắn từ trước đến nay luôn xem thường Triều Phong, nhưng bây giờ lại bị các đồng liêu đánh đồng hắn cùng Triều Phong nên trong lòng hắn rất khó chịu, nhất định phải đi chứng minh một

phen.

Nhìn xem Triều Lạc rời đi, đám cự đầu quỷ dị còn lại liền nhìn nhau cười một tiếng.

"Lão đại, không bằng cứ để cho gia hỏa này đi trước thăm dò thủ đoạn của đối phương, để chúng ta nhìn xem đối phương đến cùng có bao nhiêu cân lượng." Một tên cự đầu quỷ dị đề nghị.

Tên cự đầu quỷ dị chủ vị kia cũng gật đầu đáp ứng, mặc dù làm như vậy rất không có đạo đức.

Nhưng ở trong mắt quỷ dị nhất tộc chỉ có lợi ích chứ không có thứ gọi là tình cảm. Chỉ cần có thể chiến thắng thì ai cũng có thể bị hi sinh, cho dù là chính hắn.

Sau một hồi suy nghĩ, tên cự đầu quỷ dị chủ vị bỗng nhiên vung tay lên, một cỗ hắc khí cường đại trong nháy mắt liền tràn ngập ra.

Toàn bộ tử vong cấm khu trong chốc lát đã bị hắc ám bao trùm, triệt để biến thành một mảnh tử địa. Trong phương viên trăm dặm, tất cả sinh linh đều bị thôn phệ, trở thành con rối quỷ dị.

Không đến một lát, một chi quân đoàn quỷ dị cường đại thình lình xuất hiện, chúng bắt đầu xuất phát từ bên ngoài cấm khu hướng về Tần Xuyên mà tiến công.

Cùng lúc đó, tại phía trên Tần Xuyên, sau khi chém giết Triều Phong, Diệp Thu liền đi tới Thiên lĩnh cùng Tề Vô Hối bàn giao một ít chuyện, rồi thuận tiện gia cố kết giới của Tần Xuyên.

Hắn có dự cảm một trận đột kích càng kinh khủng hơn sắp tới đây, do vậy trước đó hắn cần làm tốt chuẩn bị mọi thứ.

"Sư đệ, vừa rồi tên cự đầu quỷ dị kia nhắc đến quỷ dị chi chủ

rốt cuộc là ai?" Sau khi xử lý xong một chút việc vặt, Tề Vô Hối rốt cục nhịn không được sự hiếu kì nên hỏi.

Hắn vừa rồi nghe đã nghe được Triều Phong trước khi chết có nhắc qua ở trên hắn còn có một vị quỷ dị chi chủ.

Chỉ một tên Triều Phong mà đã khó đối phó như vậy, nếu như chân thân của vị quỷ dị chi chủ kia giáng lâm xuống Đông Hoang thì sẽ là tràng diện kinh khủng cỡ nào?

Tề Vô Hối không dám nghĩ nữa, trong lòng hắn đang vô cùng khẩn trương.

Chuyện liên quan tới vị quỷ dị chi chủ kia thì Diệp Thu cũng chỉ có thể lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, nhưng đó hẳn là một vị cường giả phía trên Đại Đế cảnh."

"Cái gì?!!" Minh Nguyệt ở bên cạnh nghệ vậy thì lập tức bị hù cho sắc mặt trắng bệch.

Chỉ mới Phong Vương cảnh mà cũng đã làm cho người ta tuyệt vọng như thế, nếu như lại xuất hiện một vị phía trên Đại Đế cảnh thì nhân gian này còn có hi vọng sống sót sao?

Chương 537 - Vô Tận Lĩnh Vực

Nhìn xem Minh Nguyệt hốt hoảng như vậy, Diệp Thu mỉm cười nói: "Sư tỷ, không cần lo lắng, phiến thiên địa này đã có trật tự thiên đạo hạn chế, Tiên Nhân trên trời mà xuống nhân gian thì cảnh giới của hắn sẽ bị giam cầm, áp chế đến mức chỉ có thể phát huy ra thực lực Đại Đế cảnh. Nếu hắn dám đến thì ta sẽ để cho hắn có đến mà không có về."

Diệp Thu lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nếu hắn giết Đại Đế cảnh thì cũng đủ thổi phồng tên tuổi mấy chục năm, còn nếu hắn giết một vị Tiên nhân thì chẳng phải là muốn thổi phồng tên tuổi cả một đời rồi sao?

Tiên Nhân trên trời thì như thế nào? Chỉ cần có dũng khí giáng lâm xuống mảnh nhân gian này thì Diệp Thu ta liền có cơ hội chém hắn!

Ta tuyệt đối không phải nói đùa!

Bây giờ Diệp Thu đã đại thành kiếm thứ ba, mà trong lúc bế quan tham ngộ pháp tắc chư thiên, hắn đã mơ hồ lĩnh ngộ được kiếm thứ tư.

Đơn thuần chiến lực tại nhân gian thì Diệp Thu tuyệt đối không sợ bất luận kẻ nào. Cho dù là Thiên Mộng thì hắn cũng có thể đánh bại.

Nhưng bởi vì nàng có tái sinh cốt, cho nên trừ phi Diệp Thu có thể trong nháy mắt phá hủy tái sinh cốt của nàng, nếu không thì nàng vừa phát động là sẽ có thể một lần nữa Niết Bàn.

Đây cũng là nguyên nhân để cho Diệp Thu trước đó đã nói hắn

không có nắm chắc giết chết Thiên Mộng. Bởi vì nếu như hắn sử dụng kiếm thứ ba thì chính hắn cũng sẽ bị trọng thương, đó hoàn toàn chính là đấu pháp lấy mạng đổi mạng. Coi như dùng tới toàn bộ Hoàn Hồn đan thì Diệp Thu cũng chỉ có chín cái cơ hội mà thôi.

Vả lại Hoàn Hồn đan của hắn có số lượng, còn tái sinh cốt của Thiên Mộng thì không có hạn chế. Cái bug này cũng không biết là ai nghiên cứu ra được mà bá đạo như vậy.

Mà Diệp Thu hiện tại cần đối mặt với địch nhân không chỉ có một cái Thiên Mộng, cho nên hắn không có khả năng đem tất cả át chủ bài của mình toàn bộ dùng trên người nàng. Vì làm như vậy không thể nghi ngờ là đem sơ hở của hắn bại lộ ra cho quỷ dị nhất tộc thấy được.

Nghe thấy Diệp Thu tự tin như vậy, Minh Nguyệt âm thầm run lên, Tề Vô Hối càng là giật mình.

"Vãi cả lồng! Ngươi có nói đùa không sư đệ? Ngay cả Tiên Nhân trên trời mà ngươi đều có thể chém sao?"

"Bà mẹ nó ngươi nổ quá rồi đó."

Tề Vô Hối không thể tin nổi lời này của Diệp Thu.

Gia hỏa này nói ra thật nhẹ nhàng a.

Ta thừa nhận ngươi có thực lực rất mạnh, nhưng không thể mạnh tới tình trạng đó được.

Ngươi nói ngươi có thể đánh bại Đại Đế cảnh thì ta còn xem ở mặt mũi sư huynh đệ mà tin tưởng ngươi một chút. Nhưng ngươi nói ngươi có thể chém Tiên nhân sao?

Lão Tề ta triệt để nhịn không được a.

Tề Vô Hối vừa nói ra lời này thì khóe miệng Diệp Thu lập tức

giật một cái.

Lão Tề ngươi làm sao vậy?

Đoạn thời gian qua ta không có đánh mặt ngươi nên ngươi lại bắt đầu mắc bệnh à?

"Xem ra Tề sư huynh rất không có lòng tin đối với ta a." Diệp Thu cười mà giống như không cười nói.

Tề Vô Hối thấy vậy lập tức nội tâm run lên, trong lòng có dự cảm bất tường.

Cái kịch bản này không hiểu sao mà ta thấy tất quen thuộc! Chẳng lẽ hắn thật sự có năng lực này?

Dựa theo kinh nghiệm bị đánh mặt trong dĩ vãng, Tề Vô Hối đã bắt đầu do dự vì hắn rất không muốn lại bị Diệp Thu đánh mặt.

Nhưng mà kia là Tiên nhân a! Ta thừa nhận Diệp Thu quả thật rất tiểu cường, nhưng hắn cũng không thể có khả năng chém được Tiên nhân!

Tề Vô Hối kẽ cắn môi, liều mạng nói ra:

"Sư đệ, không phải sư huynh không tin ngươi, chỉ là lời khoác lác vẫn phải có chút phân tấc."

"Ngươi nói ngươi có thể đánh bại Đại Đế cảnh thì sư huynh còn có thể giúp ngươi thổi phồng một phen, nhưng ngươi nói ngươi có thể chém Tiên nhân thì thật sự có chút quá mức a."

Diệp Thu nghe vậy thì lập tức hứng thú, nói: "Vậy nếu như ta thật sự có thể chém Tiên nhân thì sao?"

Lời này vừa nói ra, Tề Vô Hối bỗng nhiên run lên trong lòng. Hắn nhìn xem biểu lộ của Diệp Thu cũng không quá giống nói đùa.

Chẳng lẽ hắn thật sự có thể chém Tiên nhân?

Không có khả năng. Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

"Nếu ngươi thật sự có thể chém Tiên nhân thì ngươi chính là cái này." Tề Vô Hối giơ lên ngón tay cái, nói.

Ngươi trâu bò!

Khóe miệng Diệp Thu lại giật một cái.

Ngươi kêu ta trâu bò làm cái quỷ gì? Ngươi không dám bỏ tiền đặt cược sao?

Nhưng điều này nghe qua hình như rất có tính khiêu chiến, mà không có một gã nam nhân nào có thể chống cự được dụ hoặc ngợi khen trâu bò này.

"Được, vậy ngươi liền rửa mắt mà đợi đi." Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói.

Sau đó hắn dặn dò ba vị đồ đệ của mình vài câu, rồi quay người rời khỏi Thiên lĩnh, chuẩn bị trở về động phủ Ngọc Thanh.

Trong lúc Diệp Thu đang trở về lúc thì bỗng nhiên Lưu Tiên y trên người hắn phát ra dao động rất nhỏ, tựa như ý cảnh tình cảm thông linh vậy, phảng phất như tại chỗ sâu thế giới đang có người đang kêu gọi hắn.

"Ồ?"

Diệp Thu sửng sốt một cái rồi ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó hắn một mình tiến vào một mảnh lĩnh vực vô cùng vô tận.

Chương 538 - Vô Lượng Giới

Lúc này, tại Bổ Thiên giáo thuộc Thiên Vực, trên cửu thiên có một vị nữ tử tuyệt đại phong hoa đang đứng bên trên Vô Lượng giới. Nàng nhìn xem giới bích hơi rung động kia mà nội tâm nghi hoặc.

Phía sau nàng đang đứng một vị lão giả tóc trắng tang thương, nhíu mày dò xét giới bích đang rung chuyển.

"Kỳ quái, vì sao hai ngày qua giới bích của Vô Lượng giới lại liên tục rung động, mơ hồ có dấu hiệu vỡ vụn nhỉ? Chẳng lẽ tiên đoán năm đó đã thành sự thật?" Đứng tại phía trước Vô Lượng giới, Tề Đạo Sinh mười phần nghi ngờ, nói.

Liên Phong không hiểu nên hỏi: "Sư huynh, tiên đoán gì vậy?"

Tề Đạo Sinh lắc đầu, hít sâu một hơi, nói:

"Tiên tổ của Bổ Thiên giáo chúng ta từng có tiên đoán, tại thời điểm Bổ Thiên Thần Nữ xuất thế chính là lúc lượng kiếp tiến đến."

"Mỗi một thời Bổ Thiên Thần Nữ đều có một cái sứ mệnh đó là ứng kiếp mà sinh, cứu vớt thương sinh đại địa."

"Nơi đây Vô Lượng giới rung chuyển hình như có dấu hiệu bát hoang hợp nhất. Điều này mơ hồ nhắc nhở nhóm chúng ta đại nạn sắp tới."

Lời này vừa nói ra, Liên Phong lập tức run lên, bởi vì cái tiên đoán này tựa hồ là hướng nàng mà tới.

Bổ Thiên Thần Nữ không phải là đang nói về nàng sao?

Đoạn thời gian trước Liên Phong vừa mới kế thừa chính quả của Bổ Thiên Thần Nữ, ánh sáng thần thánh gia thân kết hợp với một gốc trường sinh dược mà Diệp Thu tặng nàng trước đây, tu vi của nàng bây giờ đã đạt đến Phong Vương cảnh đỉnh phong, chỉ còn kém một bước lâm môn thì liền có thể Chứng Đạo thành công, tấn vị Nữ Đế.

Nhưng hôm nay Tề Đạo Sinh nói những lời kia đã đề tỉnh nàng, để cho nàng khắc sâu ý thức được thân phận của mình có ý vị như thế nào.

Ta ứng kiếp mà sinh sao?

Nhìn xem Liên Phong biểu lộ ưu sầu như thế, Tề Đạo Sinh lắc đầu, không đành lòng mà an ủi nàng: "Tiểu sư muội, ngươi không cần lo lắng, đó chỉ là tiên đoán thôi, cũng chưa chắc sẽ là thật, cứ thuận theo tự nhiên đi."

Liên Phong gật đầu, nàng không nói gì nhưng trong lòng đang suy nghĩ gì đó.

Nhìn xem giới bích của Vô Lượng giới đang không ngừng run rẩy mà trong lòng Liên Phong luôn có một loại cảm giác bất an. Phảng phất như phía bên kia giới bích đang có đồ vật gì đó có thể xúc động nội tâm của nàng.

Liên Phong không khỏi hiếu kỳ, hỏi: "Sư huynh, bờ bên kia là thế giới gì?"

Tề Đạo Sinh đáp: "Đông Hoang!"

"Cái gì?!!" Liên Phong nhướng mày, nội tâm nàng bỗng nhiên khẩn trương lên, lập tức rõ ràng vì sao mình lại bất an như thế.

Thì ra bên kia giới bích chính là Đông Hoang, là thế giới mà nam nhân nàng yêu đang sinh sống.

Ngọc thủ của Liên Phong nhẹ nhàng chạm vào giới bích của Vô Lượng giới, nàng lúc này rất muốn đi qua bên kia giới bích để nhìn xem một chút thế giới đó đến cùng đang trải qua chuyện gì.

"Hắn không có sao chứ?" Trong lòng Liên Phong không khỏi thầm nghĩ về Diệp Thu.

Từ sau khi từ biệt nhau tại Đế mộ, nàng đã trở lại Thiên Vực và bế quan khổ tu, chuẩn bị xung kích Đại Đế cảnh.

Nhưng chẳng biết tại sao mỗi lần Liên Phong nhắm mắt lại thì trong đầu nàng đều là thân ảnh của DiệpThu.

Nam nhân mà trong lòng Liên Phong nhớ mãi không quên giờ phút này đang ở trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, cho nên nàng rất muốn đi qua giúp hắn.

Thế nhưng Liên Phong hiện tại còn không cách nào bước qua Vô Lượng giới, nàng căn bản không thể tiến vào thế giới của Diệp Thu.

"Hắn là ai?" Nghe Liên Phong nhắc đến ai đó mà nội tâm của Tề Đạo Sinh bỗng nhiên run lên.

Hắn tuy là sư huynh của Liên Phong nhưng không khác biệt với sư tôn là mấy. Bởi vì hắn đã một tay nuôi lớn Liên Phong, một tay dạy nàng tiến nhập Tiên Đạo, từng bước một đi đến hiện tại.

Có thể nói Tề Đạo Sinh như cha, như mẹ của Liên Phong, trong lòng hắn nàng chiếm cứ địa vị rất cao.

Nhưng Tề Đạo Sinh chưa bao giờ thấy Liên Phong xuất hiện qua loại vẻ mặt này, bởi vì nàng có thiên tính lãnh đạm, rất ít giao lưu cùng người, do đó việc nàng bộc lộ tình cảm ít đến đáng thương.

Bây giờ gặp Liên Phong lộ ra vẻ mặt lo lắng mà trong miệng

nàng còn lẩm bẩm về ai đó, Tề Đạo Sinh không khỏi có cảm giác nguy cơ.

Chẳng lẽ bên kia giới bích đã có người trộm đi phương tâm của áo bông nhỏ nhà ta?

Hắn là ai?

Bởi vì Liên Phong có thiên tư kinh người, do vậy nàng rất nổi danh tại Thiên Vực, có danh xưng Thiên Vực đệ nhất mỹ nhân, vì thế đã có rất nhiều thiên kiêu và cường giả tuổi trẻ muốn theo đuổi nàng.

Nhưng Tề Đạo Sinh đã bảo hộ nàng rất tốt, trên cơ bản ai đến hắn liền đánh, cho nên trong lòng chúng thiên kiêu tại Thiên Vực đã đặt cho hắn một cái tên khác - Cuồng ma bảo hộ nữ thần.

Cô nương lớn thì cũng nên lập gia đình, ngươi trông coi nàng kỹ như thế mà không sợ nàng bị ế hay sao?

Đối với ngoại giới bêu danh thế nào thì Tề Đạo Sinh đều không quan tâm, bởi vì trong lòng hắn chỉ có một cái tín niệm, đó là ai dám động đến áo bông nhỏ nhà hắn thì người đó phải chết.

Chương 539 - Ta Nhớ Ngươi!

Từ khi Liên Phong bắt đầu tu hành thì Tề Đạo Sinh đã làm người hộ đạo cho nàng, một đường bảo hộ nàng.

Bây giờ tu vi của Liên Phong đã vượt qua hắn, nhưng nàng đối với hắn vẫn như cũ rất tôn kính, rất cảm ơn. Trong lòng nàng hắn tựa như phụ thân của mình vậy.

Bây giờ trông thấy nội tâm Liên Phong xúc động như thế, Tề Đạo Sinh yên lặng đưa tay về phía bảo kiếm, hắn rất muốn lao qua bên kia giới bích để nhìn xem đến cùng là tiểu tử nhà ai dám đụng đến áo bông nhỏ trong lòng hắn.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, Tề Đạo Sinh liền thõng tay xuống, thở dài một hơi.

"Aiii, thôi được rồi. . ."

Xác thực cô nương đã lớn nên sẽ có ý nghĩ của riêng mình, nàng cũng có đối tượng mà nàng ưa thích, chuyện này là rất bình thường.

Tiên lộ mênh mông Liên Phong quả thực cần có một người đạo lữ để bổ khuyết nội tâm cô độc của mình. Ta đã già nên sẽ không có khả năng luôn một mực hộ pháp cho nàng.

Trong lòng Tề Đạo Sinh cũng chỉ có thể khẩn cầu năm nhân kia không nên quá chênh lệch với Liên Phong.

"Chiến đấu bên kia giới bích đã rất dữ dội! Ta có thể cảm giác được một cỗ khí tức quỷ dị đang thôn phệ thế giới bên đó."

"Có oán khí tản ra tận trời không ngừng xung kích Vô Lượng

giới. Đến tận đây Vô Lượng giới cũng là nguy cơ sớm tối, có lẽ thật sự có một ngày bát hoang lại lần nữa hợp nhất."

Tề Đạo Sinh lắc đầu nói.

Liên Phong nghe vậy thì nội tâm của nàng càng thêm lo lắng, xúc động, lúc này Lưu Tiên váy bỗng nhiên toả ra một cỗ hào quang nhàn nhạt.

Liên Phong âm thầm run lên, nàng ngẫu nhiên phát hiện thông qua Lưu Tiên váy giúp nàng có thể cảm giác được khí tức của Diệp Thu bên kia giới bích. Khí tức của hắn rất bình ổn, không có nhận tổn thương gì.

Ngay lập tức trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Liên Phong liền hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, cười một tiếng nghiêng nước khuynh thành.

Liên Phong từ trong ngực lấy ra giấy bút, trên giấy viết xuống cái gì đó rồi xếp thành một chiếc thuyền giấy.

Nàng đưa tay diễn hóa ra pháp tắc của Vô Lượng giới, lấy đại thủ đoạn đem chiếc thuyền giấy này đưa vào bên trong Giới Hà cháy xuôi về phía Đông Hoang. Sau đó nàng lại phát ra linh cảm với Lưu Tiên y để kêu gọi Diệp Thu.

Lúc này Diệp Thu cũng đã đi tới Vô Lượng giới, nội tâm hắn tựa hồ có một giọng nói luôn một mực hô hoán chính mình. Nhưng khi hắn tới đây thì lại không thấy bất cứ một ai, hắn chỉ nhìn thấy một tầng giới bích đang có chút rung động mà nhướng mày.

Bỗng nhiên tại bên trong Giới Hà có một chiếc thuyền giấy nhỏ từ thượng du chậm rãi trôi xuống, đi tới trong tay Diệp Thu.

Diệp Thu run lên một cái, cẩn thận xem xét thì có thể ngửi được rõ ràng trên giấy là một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

Đó là mùi hương rất quen thuộc.

Diệp Thu liền nở một nụ cười, trong lòng hắn lập tức minh bạch chiếc thuyền giấy này có lai lịch gì.

Diệp Thu mở ra thuyền giấy xem xét, phía trên thình lình viết hai chữ.

"Nhớ ngươi."

Nhìn thấy hai chữ này Diệp Thu khẽ giật mình và có chút buồn cười.

Không biết trong đầu nha đầu kia đang suy nghĩ cái gì mà hao phí lực lượng lớn như thế để đem chiếc thuyền giấy này đưa tới tay ta, kết quả phía trên chỉ viết có hai chữ.

Nhưng điều này cũng rất phù hợp với tính cách của Liên Phong, nàng thuộc dạng lạnh lùng ít nói, do đó nàng sẽ sử dụng ít từ ngữ nhất để biểu đạt ý tứ của mình chứ tuyệt đối không nói nhảm.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, hắn không nghĩ tới Liên Phong sẽ từ bên kia giới bích đưa qua cho hắn một tờ giấy nhỏ.

Ngược lại chuyện này có chút giống thời còn học sinh yêu đương lén lút hay truyền tay nhau tờ giấy nhỏ, cảm giác đó rất kích thích.

Sau khi suy nghĩ, Diệp Thu cũng tại mặt sau của chiếc thuyền giấy viết lên mấy chữ, rồi hắn dùng đại thủ đoạn để đưa nó vào Giới Hà.

Làm xong hết thảy về sau Diệp Thu liền quay người rời khỏi Vô Lượng giới.

Tại bên kia giới bích, Liên Phong truyền xong thuyền giấy và

đang chuẩn bị rời đi thì nàng bỗng nhiên nhận được cảm ứng mà quay đầu lại.

Lúc này một chiếc thuyền giấy đang trôi trở về, nội tâm Liên Phong vui mừng không thôi mà đưa tay tiếp nhận thuyền giấy và vội vàng mở ra xem.

Phía trên thuyền giấy thình lình viết mấy chữ.

"Ta cũng nhớ ngươi."

Thấy vậy nội tâm Liên Phong mười phần thỏa mãn, cảm xúc đè nén lâu nay bỗng nhiên giảm đi rất nhiều.

Liên Phong còn muốn đáp lại một tin nhưng nàng cảm giác khí tức của Diệp Thu đã đi xa mà nghĩ thầm.

Nam nhân của ta tại bên kia giới bích đang chịu lấy quỷ dị ăn mòn, đang dục huyết phấn chiến, hẳn là không có nhiều thời gian để đáp tin!

Do đó nàng cũng liền từ bỏ.

Nhìn xem bộ dáng vui vẻ của Liên Phong khi cầm tờ giấy nhỏ kia, Tề Đạo Sinh lộ ra nụ cười của lão phụ thân.

Hắn cũng là có chút xấu hổ, nói: "Người trẻ tuổi bây giờ đều sẽ chơi đại thủ đoạn bực này dùng để yêu đương sao? Là do ta không theo kịp thời đại ư? Aiii, ta già thật rồi. . ."

Tề Đạo Sinh nhịn không được mà lắc đầu cảm khái.

Chương 540 - Cơ Duyên Tới

Liên Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên rồi chấn kinh một cái.

"Nguy rồi!" Trong lòng nàng thầm hô một tiếng.

Vừa rồi tâm tư của Liên Phong đều đặt ở trên thân Diệp Thu, để cho nàng quên mất chưởng giáo sư huynh vẫn còn đứng bên cạnh nàng.

Chẳng phải là vừa rồi nàng làm hết thảy đã bị chưởng giáo sư huynh thấy được sao?

Tề Đạo Sinh cũng nhìn ra Liên Phong thẹn thùng mà trong lòng có chút buồn cười.

Vị Thánh Nữ hắn đã nuôi nhiều năm như vậy nay đã bị người ta hái đi. Vấn đề là hắn ngay cả đối phương là ai cũng không biết rõ.

"Đi thôi!" Tề Đạo Sinh lắc đầu dẫn đầu rời khỏi Vô Lượng giới.

Liên Phong thì chỉ cúi đầu không nói, trong lòng mười phần hoang mang.

Nàng quay đầu nhìn về phía một mảnh hư vô, trong lòng vô cùng nhớ mong và cũng hạ một cái quyết tâm.

"Đông Hoang bên kia đang chịu lấy hạo kiếp phá hủy, ta nhất định phải nhanh chóng phá Đại Đế cảnh để vượt qua giới bích trợ giúp hắn."

Vừa rồi Tề Đạo Sinh cũng đã nói Vô Lượng giới có dấu hiệu

sụp đổ, có lẽ tương lai bát hoang thật sự sẽ đạt tới tình trạng hợp nhất. Đến thời điểm bát hoang dung hợp, vô số Tiên gia thánh địa sẽ bị cuốn vào, triệt để đánh phá cách cục thế giới.

Từ đó thế giới này sẽ trở lại thời kỳ thịnh thế đỉnh phong như lúc Thượng Cổ, như vậy một trận Tiên đạo tranh đấu liền muốn diễn ra.

Lúc này nội tâm Liên Phong đã hưng phấn lên, cảm xúc của nàng càng phát ra mãnh liệt hơn, thời gian không đợi người.

"Ta muốn chứng vô thượng đại đạo!"

Sau khi lạnh lùng để lại một câu nói, Liên Phong liền rời đi Vô Lượng giới, trở về lại thánh địa Bổ Thiên thần giáo và bắt đầu bế quan.

...

Hình ảnh một lần nữa trở lại Đông Hoang.

Vừa mới trải qua một trận huyết chiến, Tần Xuyên vẫn như cũ ở vào giai đoạn bấp bênh.

Dưới núi, trăm vạn đại hung đang vô cùng náo loạn. Bởi vì Triều Phong đã chết, cho nên bọn chúng trực tiếp mất đi kẻ khống chế. Cả đám hung thú cũng không còn công kích Tần Xuyên, mà ngược lại đã tự giết lẫn nhau.

Bởi vì bọn chúng đã bị khí tức quỷ dị thôn phệ nên vốn đã đánh mất lý trí, trong mắt bọn chúng chỉ có giết chóc.

Chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi mà trăm vạn đại hung đã tự giết lẫn nhau đến mức chỉ còn lại mấy chục vạn.

Tràng diện này cực kỳ huyết tinh, bên ngoài kết giới của Tần Xuyên máu chảy thành sông, thú huyết nhuộm đỏ cả đại địa.

Hung thú phơi thây khắp trăm dặm Hoang Nguyên trông vô cùng tàn nhẫn, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi tanh hôi rất buồn nôn.

"Định mệnh! Cảnh tượng này thật sự quá oanh liệt! Tràng diện bực này lão phu sống nhiều năm như vậy mà vẫn là lần đầu tiên trông thấy. Lần này còn hơn cả trận huyết chiến năm đó tại vô nhân khu." Lúc này, dù là Tề Vô Hối thì cũng là sắc mặt trắng bệch, không dám tin mà nói ra.

"Sư thúc, hiện tại phía dưới tất cả đều loạn thành một bầy, vậy chúng ta có nên đưa ít người ra ngoài để vơ vét một phen hay không?" Liễu Thanh Phong đề nghị.

Dưới chân núi bây giờ đang là bảo cốt hung thú đầy đất, chỉ cần có lá gan xuống dưới mà tùy tiện nhặt mấy khối thì đều có thể trợ giúp tu sĩ tăng lên một đại cảnh giới, có thể nói nó có sức hấp dẫn phi thường kinh người.

Nhưng thu hoạch cùng nguy hiểm thường sẽ có quan hệ trực tiếp, phía dưới núi đang là một trận loạn chiến, cho dù là Giáo chủ cảnh đi xuống thì cũng chưa chắc có thể bảo đảm tính mệnh và có thể toàn thân trở ra, chớ nói chi là những tiểu tu sĩ Vô Cự cảnh, Thiên Tướng cảnh.

Tề Vô Hối nghiêm túc suy tư một phen, lúc nhìn lại hắn phát hiện phía trên Thiên lĩnh đang có mấy chục vạn người nhìn về phía hắn không chớp mắt.

Hiển nhiên là bọn hắn cũng nhịn không được dụ hoặc từ đống bảo cốt bên dưới, ai cũng muốn mạo hiểm thử một lần.

Nhưng bởi vì không có Tề Vô Hối lên tiếng nên ai cũng không dám tùy tiện mở ra kết giới xông ra ngoài nhặt nhạnh bảo cốt.

Sau khi nghiêm túc suy tư một chút, Tề Vô Hối gật đầu, nói:

"Ừm, có thể. Nhưng các ngươi không được đi xa, hiện tại nguy cơ còn không có giải trừ nên các ngươi hãy ở tại phụ cận kết giới nhặt nhạnh chút bảo cốt là được rồi."

"Trước đó Diệp sư thúc của các ngươi một kiếm chém chết không ít hung thú, trong đó có không ít con có thực lực cường đại. Cơ duyên liền bày ở trước mặt các ngươi, chỉ nhìn xem các ngươi nắm bắt như thế nào mà thôi."

Nói xong Tề Vô Hối liền quay đầu rời đi, một tay chậm rãi đẩy ra, hắn đang muốn mở ra kết giới thì chợt nghe ngoài núi vang lên một tiếng hò hét.

"Tề đạo hữu, cứu ta. . ."

"Hả?!!"

Nghe vậy Tề Vô Hối lập tức chấn động một cái, hướng mặt xuống núi xem xét. Hắn phát hiện Thanh Diệu đạo nhân cùng Lục Ngôn quần áo tả tơi, mười phần chật vật đang chạy như bay đến chỗ hắn. Phía sau bọn hắn là hắc khí đầy trời, bụi mù cuồn cuộn.

"Thanh Diệu lão đạo đấy à?" Trông thấy Thanh Diệu đạo nhân cùng Lục Ngôn chật vật chạy như bay mà đến và đã tới bên ngoài kết giới, Tề Vô Hối không khỏi sửng sốt một cái.

Hai thầy trò lão gia hỏa này làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nghĩ lại hình như hôm nay vào lúc tờ mờ sáng Chí Tôn điện đã bị công phá, vậy có thể bọn hắn đã từ bên đó trốn tới đây!

Chương 541 - Không Ngại Biệt Khuất

Thanh Diệu đạo nhân xuất hiện đã dẫn tới đám thanh niên nhiệt huyết và các đại gia tộc trên Thiên lĩnh vây xem.

Nhìn xem hai thầy trò bọn hắn chật vật như thế mà tất cả mọi người cũng là không khỏi cười to, châm chọc.

"Ha ha ha, đây không phải là Đại trưởng lão của Chí Tôn điện sao? Mới mấy ngày không gặp mà sao ngươi lại tàn tạ như thế?"

"A, ta có chút ấn tượng, hình như buổi sáng hôm nay tại phương hướng Chí Tôn điện đã phát sinh một trận oanh động kịch liệt. Chẳng lẽ Chí Tôn điện đã bị công phá?"

"Ha ha ha, đáng đời bọn hắn."

Đám người không ngừng châm chọc, bởi vì bọn họ đều không có quên tại thời điểm hạo kiếp tiến đến, Chí Tôn điện đã từ bỏ Đông Hoang, từ bỏ bọn họ, và lựa chọn chỉ lo thân mình, ẩn nấp sơn môn.

Bây giờ Chí Tôn điện đã bị hủy diệt nên liền như chó nhà có tang mà chạy khắp nơi cầu cứu.

lúc này lại có người mở miệng nói: "Tề chân nhân, ngài đừng cho bọn hắn tiến vào, người của Chí Tôn điện không có một ai là người tốt đâu."

"Không sai. Trước đây lúc bọn hắn lựa chọn đóng lại sơn môn, bỏ rơi bách tính thì bọn hắn có thể từng nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay không?"

Đám người kia ngươi một lời ta một câu, hiển nhiên đối với Chí Tôn điện là sự chán ghét, bài xích phát ra từ nội tâm.

Bên ngoài kết giới, Thanh Diệu đạo nhân cũng cảm thấy rất nhiều người ở đây chán ghét bọn hắn mà trong lòng mười điểm biệt khuất.

Ông ta thân là Đại trưởng lão của Chí Tôn điện nên có uy vọng cực cao, được thế nhân kính ngưỡng. Nhưng ông ta không nghĩ tới hôm nay mình lại như hổ lạc đồng bằng, bị một đám tiểu tu sĩ nói năng lỗ mãng châm chọc. Loại biệt khuất này người bình thường khó mà chịu đựng.

Lục Ngôn ở một bên đã nắm chặt nắm đấm, đè nén lửa giận. Đám người kia nhục nhã sư tôn của hắn thì chẳng khác nào là nhục nhã hắn.

"Lũ khốn! Những tên chó này cũng dám lấn thầy trò chúng ta sao?" Lục Ngôn ngay lập tức liền không vui, nói.

Trước khi đến đây hắn đã làm tốt chuẩn bị trong lòng, hắn có thể tiếp nhận Bổ Thiên giáo sỉ nhục nhưng đón chịu không được những tên tiểu nhân vật này nhục nhã. Bởi vì bọn hắn cũng chỉ là ôm đùi Bổ Thiên giáo nên mới sống đến nay, vậy bọn hắn có tư cách gì?

"Đồ nhi, an tâm chớ vội!" Gặp Lục Ngôn có chút không chịu nổi, Thanh Diệu đạo nhân vội vàng chặn lại.

Bây giờ chỉ có Bổ Thiên giáo mới có thể cứu được bọn hắn thì điểm sỉ nhục ấy có đáng là gì. Vì tính mệnh của đồ đệ, vì tương lai tái khởi Chí Tôn điện nên ông ta lựa chọn nhịn xuống.

"Tề đạo hữu, ta biết rõ lúc trước Chí Tôn điện chúng ta đã nhiều lần đắc tội Bổ Thiên giáo các ngươi, nhưng đó đều là những chuyện xuất phát từ sư tôn của ta. Bây giờ Chí Tôn điện chúng ta

đã bị hủy diệt, còn ông ta cũng đã sớm bỏ rơi mấy vạn đệ tử chúng ta mà dẫn đầu chạy trốn."

"Ta cũng là không có biện pháp, vì có thể bảo trụ mạch truyền thừa cuối cùng này nên mới đến đây nhờ vả các ngươi."

"Bổ Thiên giáo thân là Đông Hoang đệ nhất thánh địa, lòng mang thiên hạ, có trái tim nhân từ bao dung. Cho nên ta mới tới khẩn cầu các ngươi cứu giúp Chí Tôn điện chúng ta."

Thanh Diệu đạo nhân cô đơn nói ra. Ông ta có thể nói ra một phen như thế thì có thể thấy được quyết tâm của ông ta.

Bỗng nhiên nghe phịch một tiếng, Thanh Diệu đạo nhân đã trực tiếp quỳ gối bên ngoài kết giới.

"Sư tôn!" Lục Ngôn đứng đằng sau trông thấy sư tôn mình quỳ đi xuống thì nội tâm run lên một cái, khóe mắt cay cay.

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người ở đây lập tức khẽ giật mình.

"Lão gia hỏa này từ trước đến nay luôn tự cho mình thanh cao, vậy mà hôm nay ông ta lại. . ."

Đám người bắt đầu hoài nghi, hiện trường nghị luận ầm ĩ một trận.

Chẳng ai ngờ rằng Thanh Diệu đạo nhân từ trước đến nay luôn tự cho mình thanh cao mà hôm nay sẽ làm ra động tác này.

Ngay cả Tề Vô Hối cũng ngây ngẩn cả người, hắn vừa mới nghĩ tốt lời kịch trào phúng thì bỗng nhiên đọng lại trong miệng.

Nếu Tề Vô Hối tại thời điểm này trào phúng Thanh Diệu đạo nhân, vậy chẳng phải hắn sẽ trở thành một kẻ bỏ đá xuống giếng rồi sao?

Tề Vô Hối mặc dù rất ưa thích làm người ta tức điếng người, nhưng hắn cũng coi thường làm kẻ như vậy.

Chỉ nghe Thanh Diệu đạo nhân tiếp tục nói: "Tề đạo hữu, ta biết rõ ngươi rất chán ghét ta, nhưng đứa nhỏ này không liên quan a, ta khẩn cầu ngươi hãy thu lưu hắn. Chỉ cần ngươi chịu thu lưu hắn thì ta nguyện lấy cái chết tạ tội!"

Thanh Diệu đạo nhân nội tâm tuyệt vọng, khi ông ta trông thấy mây đen đầy trời đang tiếp cận thì đã hạ quyết tâm.

Giờ phút này Thanh Diệu đạo nhân cũng đã sắp đến thời điểm dầu hết đèn tắt, đối mặt đám đại hung sắp đến kia thì ông ta căn bản không có sức chống cự. Vì bảo trụ Lục Ngôn nên ông ta nguyện ý lấy mạng đổi mạng.

Thấy Thanh Diệu đạo nhân như thế, nội tâm Tề Vô Hối cũng là có chút xúc động, đám người kia cũng không còn ai châm chọc gì nữa, chí ít giờ phút này ông ta rất đáng được kính nể.

Lúc này ngay cả đám đệ tử của Bổ Thiên giáo cũng đều có chút dao động. Trong đó Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi là người có cảm xúc lớn nhất.

Thanh Diệu đạo nhân có lẽ không phải là người tốt lành gì, nhưng ông ta đối tốt với đồ đệ lại là phát ra từ đáy lòng.

Các nàng có thể cảm giác được điều này bởi vì sư tôn của các nàng cũng cực kì tốt đối với các nàng.

Chương 542 - Cứ Để Bọn Hắn Tới!

Sau khi do dự một hồi, Lâm Thanh Trúc chuẩn bị thuyết phục Tề Vô Hối thì đột nhiên một giọng nói từ phía sau truyền đến.

"Sư huynh, để cho bọn hắn vào đi."

"Sư tôn!" Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lâm Thanh Trúc lập tức vui mừng, quay đầu nhìn lại.

Đám người cũng xoay người về phía nơi giọng nói phát ra, phát hiện chính là Diệp Thu thì bọn họ liền yên tĩnh lại. Hiện trường đã không còn có âm thanh phản đối.

Tề Vô Hối cũng quay đầu nhìn lại, phát hiện Diệp Thu đã lên tiếng thì hắn liền mỉm cười.

Chỉ gặp Tề Vô Hối chậm rãi đẩy ra song chưởng, Chí Tôn chi lực trong chốc lát liền bộc phát, bắt đầu thôi động trận pháp.

"Mở!"

Tề Vô Hối Một quát to một tiếng, kết giới mở ra một đạo khe hở, sau đó hắn lại hô to: "Vào đi!"

Gặp lối vào hiện ra, Lục Ngôn lập tức vui mừng, bận bịu đỡ dậy sư tôn của mình, nói: "Sư tôn, lối vào đã mở, thầy trò chúng ta được cứu rồi, ngài mau đứng dậy đi."

Thanh Diệu đạo nhân cũng là cảm xúc rất mạnh, ông ta không nghĩ tới Tề Vô Hối thật sự có thể không kể hiềm khích lúc trước mà rộng lượng bỏ qua cho ông ta.

Trong lòng Thanh Diệu đạo nhân liền có một trận bội phục, khó trách tại sao Bổ Thiên giáo lại được thế nhân tôn sùng là Đông Hoang đệ nhất thánh địa. Bởi vì bọn hắn có trái tim tha thứ như thế thì nào có ai còn không bội phục.

Mắt thấy hắc vụ phía sau đã sắp bao trùm đến chỗ mình, hai thầy trò bọn hắn trong nháy mắt liền xông vào kết giới. Tại thời khắc bọn hắn vừa tiến vào kết giới, Tề Vô Hối lại lần nữa thôi động trận pháp để đóng lại lối vào.

Ầm!!!

Ngay sau đó dưới núi lập tức phát sinh một tiếng nổ vang rung trời, một con đại hung kịch liệt đụng vào lối vào kết giới, đụng đến máu đầu văng tung tóe.

"Sư tôn, chúc mừng ngài đã trở lại." Gặp Diệp Thu lại lần nữa trở về, Lâm Thanh Trúc vui vẻ cười nói, nàng lại có cảm giác an toàn tràn đầy.

Tiểu Linh Lung thì càng vui vẻ, nàng vừa mới tỉnh lại liền phát hiện sư tôn không có dát, cho nên nàng trực tiếp chui vào trong ngực Diệp Thu, ôm thật chặt lấy hắn không chịu buông tay.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Trong lòng ta cảm thấy không yên lòng về các ngươi nên phải trở lại."

Sau đó hắn vỗ nhẹ một cái vào lưng tiểu nha đầu trong ngực mình, hắn cảm nhận được thân thể nàng có một chút biến hóa mà nhướng mày.

Sau khi cẩn thận tra xét một cái, Diệp Thu phát hiện đạo phong ấn trong thể nội Tiểu Linh Lung có chút buông lỏng. Hẳn là vừa rồi lúc hắn cùng Triều Phong chiến đấu và đang ở hiểm cảnh nên đã gây nên sự kích động cho nàng.

Diệp Thu liền chậm rãi thi triển Nguyên Thủy Chân Giải, một

cỗ lực lượng cường đại rót vào thể nội tiểu Linh Lung làm vững chắc đạo phong ấn kia.

"Linh Lung, mau xuống đây, đừng quấn lấy sư tôn nữa, sư tôn còn có đại sự cần làm." Gặp tiểu Linh Lung cứ ôm thật chặt Diệp Thu, Triệu Uyển Nhi cũng là nhức đầu đi tới, chuẩn bị ôm nàng xuống.

Nhưng tiểu Linh Lung lại chết sống không buông tay, cuối cùng Triệu Uyển Nhi đành phải lấy ra đòn sát thủ là khoai lang nướng thì mới khiến cho nàng thỏa hiệp.

"Sư đệ, thế cục hiện tại thế nào?" Tề Vô Hối sau khi đóng lại kết giới liền đi tới, nói.

Nghe hắn hỏi thăm thì tất cả mọi người cũng tò mò nhìn qua, mười phần hoang mang.

Chỉ thấy Diệp Thu nhíu mày nhìn về phía một đoàn hắc vụ đầy trời tại phương xa, nói: "Ta đã cảm thấy có một cỗ khí tức cường đại đang chậm rãi tới gần."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, đám người vừa mới bình tĩnh trở lại thì nội tâm lại nhấc lên gợn sóng vạn trượng, cả đám trong chốc lát liền như ong vỡ tổ.

Diệp Thu chính là cường giả Phong Vương cảnh đỉnh phong, như vậy khí tức cường đại trong miệng hắn ít nhất cũng là Đại Đế cảnh trở lên, bằng không hắn sẽ không có khả năng tự thân ra trận.

Hiển nhiên Tần Xuyên vừa mới tránh thoát một kiếp thì lại có một kiếp khác đang trên đường tới.

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều chấn động tâm không gì

sánh được, bọn hắn từ hưng phấn đến sa sút chỉ trong một cái chớp mắt.

Gặp bọn hắn như thế, Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Nhưng mà cũng không sao, có ta ở đây thì cứ bọn hắc ám quỷ dị kia có sẽ đến mà không có về."

Câu nói này giống như một liều thuốc an thần mà lập tức để cho đám người lại phấn khởi lên.

"He he he, đã có Diệp chân nhân ở đây thì nhóm chúng ta có gì phải sợ chứ?"

"Diệp chân nhân là ai? Ngài chính là Kiếm Tiên đương thời, đám cường giả hắc ám quỷ dị rắm chó kia tới một cái thì liền bị ngài chém một cái a."

Hiện trường lại vang lên một làn sóng âm thanh nói khoác vô cùng náo nhiệt.

Chương 543 - Nàng Đã Đột Phá Rồi Sao?

Thanh Diệu đạo nhân mang theo Lục Ngôn đi lên Thiên lĩnh.

Khi trông thấy Diệp Thu đứng phía trên Thiên lĩnh, nội tâm hai người bọn hắn mười phần phức tạp, đón đầu thi lễ.

"Chí Tôn điện, Thanh Diệu. . ."

"Lục Ngôn. . ."

"Bái kiến Diệp chân nhân!"

Người đang đứng trước mặt bọn hắn chính là Đông Hoang đệ nhất nhân hiện nay ai cũng biết, và người này cũng đã nhiều lần đánh bại Chí Tôn điện của bọn hắn, cho nên bọn hắn thật sự kính sợ phát ra từ nội tâm, không còn dám có vọng tưởng gì.

"Ừm, không cần đa lễ." Diệp Thu chỉ nhàn nhạt nhìn bọn hắn một cái rồi không để ý, nói

Chuyện sinh tử của hai người này Diệp Thu không muốn quan tâm, thứ hắn xem trọng chính là Thanh Diệu đạo nhân lại có thể vì đồ đệ mà không tiếc lấy cái chết để tạ tội, do vậy hắn mới mở miệng cho bọn hắn tiến vào.

"Đa tạ chân nhân."

Gặp Diệp Thu không có so đo bọn hắn đã làm ra sai lầm trước đây thì bọn hắn người liền nới lỏng một hơi.

Nghĩ lại cũng đúng, Diệp Thu là đại nhân vật như vậy thì nào

có thời gian cùng đám tiểu nhân vật như bọn hắn so đo. Chuyện sinh tử của bọn hắn cũng chỉ là một câu nói của Diệp Thu mà thôi.

Trong lòng hai thầy trò Lục Ngôn cũng là vô cùng kính nể Diệp Thu vì hắn có thể không kể hiềm khích lúc trước mà buông tha bọn hắn.

Nhìn về phía Lâm Thanh Trúc đứng bên cạnh Diệp Thu, Lục Ngôn cảm thấy nội tâm đắng chát không thôi. Hắn thân là thiên kiêu đương thời, vào lúc Lâm Thanh Trúc chưa xuất đạo thì hắn chưa bại một lần, nhưng sau khi Lâm Thanh Trúc đằng không xuất thế thì hắn tuần tự hai lần thua ở trong tay nàng, cỗ ngạo khí trong lòng hắn bây giờ đã không còn sót lại chút gì.

"Lâm cô nương, đã lâu không gặp." Lục Ngôn cẩn thận nghiêm túc lên tiếng chào hỏi, Lâm Thanh Trúc chỉ là gật đầu chứ cũng không để ý đến hắn.

Lục Ngôn cũng minh bạch cái gì mà cúi đầu không nói, hắn bỗng nhiên cảm giác được trên thân Lâm Thanh Trúc toả ra khí tức Thần Tàng cảnh mà ngây ngẩn cả người.

"Cái này. . ."

"Nàng đã đột phá Thần Tàng cảnh rồi sao?"

Lục Ngôn không dám tin, bởi vì hắn từ đại hội luận đạo tại Vân Đỉnh sơn trở về thì luôn một mực khổ tu, nhưng đến nay hắn vẫn chưa thể đột phá Thần Tàng cảnh.

Ngay cả Hạc Vô Song của thánh địa Thiên Trì mà bây giờ cũng chưa đột phá Thần Tàng cảnh, còn Lâm Thanh Trúc vậy mà đã đột phá rồi?

Đây chẳng phải là nói nàng chính là người thứ nhất đạt tới Thần Tàng cảnh trong thế hệ bọn hắn sao?

Lúc này Lục Ngôn đã triệt để chấn kinh.

Sao nàng có thể làm được?

Mang theo kinh ngạc cùng không hiểu, Lục Ngôn mở miệng hỏi: "Lâm cô nương, từ khi nào ngươi đã đột phá Thần Tàng cảnh?"

"Cái gì?!!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây lập tức nhìn lại.

Lúc trước cục diện quá hỗn loạn nên cũng không có người chú ý Lâm Thanh Trúc tồn tại, tâm tư đều đặt ở ngoài núi. Bây giờ nghe Lục Ngôn lên tiếng hỏi như vậy thì ai ai cũng đều kinh ngạc.

Lâm Thanh Trúc vậy mà đã đột phá Thần Tàng cảnh ư?

Chuyện này làm sao có thể? Nàng mới bao nhiêu tuổi a?

Đám người cẩn thận cảm thụ một phen, quả nhiên bọn hắn có thể cảm giác được rõ ràng trên thân Lâm Thanh Trúc có một cỗ khí tức Thần Tàng cảnh không bị nàng nội liễm.

Tất cả mọi người lập tức kinh hãi.

"Tía má ơi! Nàng vậy mà thật sự phá Thần Tàng cảnh!"

Ngay cả Liễu Thanh Phong đứng một bên cũng mê man. Nguyên bản hắn cũng đã đạt tới điều kiện phá cảnh, chỉ là đoạn thời gian này do bận quá cho nên hắn căn bản không có thời gian tu luyện. Ngược lại đã cho Lâm Thanh Trúc cơ hội vượt qua hắn.

Ta chủ quan a!

Nhìn xem đám người biểu tình khiếp sợ, Lâm Thanh Trúc mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, hỏi: "Thần Tàng cảnh rất khó đột phá sao? Không phải có chân tay là sẽ đột phá được ư?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền lặng ngắt như tờ.

Phụt. . .

Nghe thấy áo bông nhỏ của mình chững chạc đàng hoàng nói mê sảng như thế, chính Diệp Thu cũng phải phì cười.

Không hổ là áo bông nhỏ của vi sư, ngươi đã học được chân truyền của ta rồi, ngày cả phong cách trang bức mà ngươi đều làm được rất giống ta!

"Vãi lồng!" Tề Vô Hối đứng bên cạnh lập tức gọi thẳng Lâm Thanh Trúc đúng là người trong nghề.

Thì ra trang bức còn có thể giả bộ như vậy a. Ta đã học được.

Lâm Thanh Trúc nói một câu như vậy liền trực tiếp để cho Lục Ngôn oán giận á khẩu không trả lời được.

Cái gì mà có chân tay là làm được chứ?

Chẳng lẽ ta không có chân tay sao?

Lục Ngôn thật sự bị đả kích mà tự giễu mình là phế vật.

"Sớm tại một tháng trước ta đã đột phá Thần Tàng cảnh, bây giờ cũng đã miễn cưỡng đạt đến nhị phẩm." Lâm Thanh Trúc lại lần nữa hững hờ, nói.

"A. . . Nàng đã là Thần Tàng nhị phẩm rồi sao?"

Tất cả mọi người ở đây lập tức chấn kinh, bởi vì từ đại hội luận đạo tại Vân đỉnh sơn đến bây giờ mới trôi qua không bao lâu mà nàng đã đạt tới Thần Tàng nhị phẩm.

Chương 544 - Thất Vương Giáng Lâm

"Nàng không hổ là cao đồ của Diệp chân nhân, cái tốc độ tu luyện kinh khủng này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi."

"Cũng khó trách vì nàng có một vị sư tôn trâu bò như thế, nàng không muốn bay lên trời cũng khó khăn a."

"Thật không biết rõ Diệp chân nhân đã truyền dạy cho đồ đệ như thế nào mà mỗi một người đều khủng bố như vậy?"

"Vị đại đồ đệ này kinh diễm tuyệt luân, tu vi lực áp tất cả mọi người cùng thế hệ, mà tiểu đồ đệ càng là quét ngang Vân đỉnh sơn, cầm về vị trí đệ nhất. Quả là song long Chí Tôn a."

"Không đúng, phải là tam long Chí Tôn chính xác! Các ngươi có cảm giác được không, vị nhị đồ đệ kia bây giờ cũng đã đạt tới Vô Cự cửu phẩm rồi."

"Tía má ơi, nếu ta có thể bái nhập Tử Hà phong thì thật sự là mộ tổ nhà ta bốc khói xanh a."

Một thời gian sau, ba vị đệ tử của Tử Hà phong trực tiếp trở thành tiêu điểm nghị luận của toàn trường, tất cả mọi người đều ném tới ánh mắt hâm mộ.

Lúc này những đệ tử tham dự khảo hạch gia nhập Bổ Thiên giáo thì càng là nội tâm vô cùng kích động. Trong lòng bọn hắn cũng đang cầu khẩn sau khi hạo kiếp đi qua, lúc bảy mạch tiến hành chọn lựa đệ tử thì Diệp Thu có thể lựa chọn bọn hắn.

Trong lòng bọn hắn cũng đã hạ xuống một cái quyết tâm, đó là

nhất định phải biểu hiện tốt một chút tại trước mặt Diệp Thu, như vậy bọn hắn liền có cơ hội tiến vào Tử Hà phong.

Lúc này vị Vương Đằng trời sinh thánh thể kia luôn đi tới đi lui tại trước mặt Diệp Thu để biểu hiện ra thánh thể của mình. Nhưng hắn tương đối mơ hồ chính là Diệp Thu căn bản không nhìn hắn một cái, phảng phất như thánh thể của hắn không vào được pháp nhãn của Diệp Thu vậy.

Vương Đằng lập tức có cảm giác hoài nghi nhân sinh.

Không phải chứ? Thánh thể của ta cũng không thể lọt vào mắt Diệp chân nhân sao?

Đây chính là thánh thể a. Ở bất kỳ cái Tiên gia thánh địa nào ta cũng đều là đối tượng bị người tranh đoạt, Diệp chân nhân vậy mà đến nhìn cũng không nhìn một cái là sao?

Nghe chung quanh nghị luận, Diệp Thu âm thầm cười một tiếng, bởi vì trong lúc vô hình hình tượng cao nhân của hắn lại cao lớn thêm mấy phần.

Trong lòng Diệp Thu hết sức vui mừng.

Không hổ là các áo bông nhỏ của vi sư, quá ấm lòng đi! Ta muốn hôn các ngươi một cái!

Khụ khụ. . .

Tuy mừng thầm nhưng đồng thời Diệp Thu cũng có chút hoang mang, bởi vì trước mắt hắn luôn có một tên tiểu tử bị gì mà cứ đi qua đi lại làm che mất tầm nhìn của hắn.

Tiểu tử này có bệnh sao? Hay là hắn muốn biểu hiện ra bề ngoài anh tuấn để gây nên sự chú ý của ta?

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức cảm giác thấy một trận ác hàn.

Xem ra ta cần phải cách xa tiểu gia hỏa này một chút!

"Được rồi!"

Gặp không khí tại hiện trường nóng bỏng không thôi, Diệp Thu cũng là nhẫn tâm đánh gãy nghị luận.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía bầu trời xa xa đang có một trận hắc vụ cuốn tới, cuồng phong lao đến.

Điều này đã đánh thức tất cả mọi người ở đây, lúc này bọn hắn mới hoàn toàn tỉnh ngộ vừa rồi Diệp Thu nói đến khí tức cường đại kia đã đến trước mặt.

"Rốt cuộc đã đến rồi sao?"

Trong hắc vụ, Diệp Thu có thể trông thấy rõ ràng một đám sinh vật quỷ dị đang từ vạn dặm bên ngoài nhìn chăm chú vào hắn.

Nhìn xem lệ khí tận trời kia mà Diệp Thu có chút phấn khởi. Hắn hoạt động gân cốt một chút rồi cười nhạt một tiếng, nói: "Bảy tên à? Có ý tứ! Đây chính là những kẻ tới báo thù cho tên cự đầu quỷ dị kia sao?"

Những người khác có khả năng cảm giác không thấy nhưng Diệp Thu đã cảm nhận được bọn hắn.

Thất vương hội tụ ở phía trên Tần Xuyên chính là một trận huyết chiến. Diệp Thu lấy một đánh bảy để vừa vặn thử nghiệm một chút đại chiêu mà hắn mới nghiên cứu trong đoạn thời gian bế quan vừa qua có uy lực như thế nào.

He he he, đây khẳng định là một trận chiến rất thú vị!

Đùng!!!

Một tiếng sấm nổ vang rung trời, phá vỡ sự yên tĩnh của

Hoang Nguyên.

Phía trên sa mạc, một gốc cây già chết héo khôi queo trong khoảnh khắc đã bị sấm sét đánh thành bụi phấn.

Đám quạ đen xung quanh sợ quá mà bay mất, tựa hồ đang truyền lại tin tức tử vong mơ hồ.

Toàn bộ bầu không khí tại Tần Xuyên lúc này lập tức bị đè nén xuống, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên chờ đợi thẩm phán giáng lâm.

Mấy phút sau, một đoàn hắc vụ nghiền ép mà đến, bắt đầu xung kích kết giới của Tần Xuyên.

Tại trên cửu thiên bỗng nhiên xuất hiện một tên cự đầu quỷ dị cao cao tại thượng, tướng mạo quái dị.

Khi hắn vừa đến, hắc vụ sau lưng liền trở nên dày đặc. Sau đó lại có sáu đạo thân ảnh xuất hiện ở phía sau lưng hắn.

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều hít sâu một hơi khí lạnh.

"Thất vương giáng lâm!"

Chương 545 - Thăm Dò Thực Lực

Phía trên cửu thiên, bảy tên cự đầu quỷ dị tựa như Thần Linh cao cao tại thượng nhìn chăm chú vào thế giới này.

Thất vương giáng lâm lấy quan sát chi thế xem thường chúng sinh.

Trong chốc lát, uy áp đè ép trăm dặm sơn hà phải rung chuyển, cuồng phong nổi lên, mây đen kéo đến.

Tại bên trong sự sợ hãi, thần sắc tất cả mọi người đều căng cứng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Vừa rồi chỉ một tên Triều Phong mà đã để cho bọn hắn cảm giác được áp lực xưa nay chưa từng có. Bây giờ lại có tới bảy tên cự đầu Phong Vương cảnh đồng thời giáng lâm Tần Xuyên, đây là muốn giết tuyệt bọn hắn a.

Không đúng, đám cự đầu quỷ dị kia đến đây tìm Diệp Thu chứ không phải đến đây tìm bọn hắn.

Bởi vì đối với thất vương mà nói bọn hắn đơn giản chính là một đám sâu kiến, chỉ cần nhổ một bãi nước miếng thì bọn hắn liền có thể chết đuối.

Thất vương đồng thời giáng lâm Tần Xuyên cũng không phải là vì bọn hắn mà đến mà là vì Diệp Thu.

Cũng chỉ có Diệp Thu mới xứng để cho thất vương hứng thú.

"Thật không có hi vọng sao? Thất vương đồng thời giáng lâm,

nếu như một hai tên thì còn có thể có cơ hội, nhưng đối phương lại có tận bảy tên. Diệp chân nhân có thể chịu nổi ư?" Nhìn xem thất vương khủng bố trên trời coi thường thương sinh, có người run rẩy, sắc mặt tái nhợt nói.

Loại sợ hãi phát ra từ nội tâm này khó mà áp chế. Đây là muốn đưa bọn hắn vào chỗ chết mà.

Nội tâm đám người tựa hồ đã tuyệt vọng, vừa mới vui sướng sau một trận đại thắng mà trong nháy mắt đã bị quét sạch sành sanh.

Đám người mang ánh mắt kinh hãi nhìn về phía đạo thân ảnh áo trắng đứng thẳng bên trong gió lạnh, giống như một thanh lợi kiếm vạch phá hắc ám.

Hắn đang nhìn chăm chú vào cửu thiên, không có chút nào bị khí thế của đối phương áp bách chấn nhiếp.

"Nhóm chúng ta phải tin tưởng Diệp chân nhân, phải tin tưởng ngài có thể chiến thắng đối thủ."

"Đúng, không sai. Đã đến tình trạng hôm nay thì cũng chỉ có Diệp chân nhân mới có thể cứu được tính mệnh của chúng ta. Ngoại trừ tin tưởng ngài ra thì chúng ta còn có thể làm cái gì nữa?"

Lúc này tại hiện trường vang lên một trận ngữ điệu dõng dạc, đám người nghe vậy lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Đối mặt thất vương giáng lâm sắc mặt ai nấy đều rất khó coi, ngoại trừ những người trẻ tuổi nhiệt huyết xông lên đầu thì đại đa số người đều mang vẻ mặt mười phần ngưng trọng.

Tề Vô Hối đi đến bên cạnh Diệp Thu, hỏi: "Sư đệ, ngươi có nắm chắc đánh được bọn hắn hay không?"

Diệp Thu quay đầu nhìn Tề Vô Hối một cái, mỉm cười, nói:

"Thử một chút."

Lời này vừa nói ra, Tề Vô Hối lập tức lộp bộp một cái.

Thử một chút sao?

Đừng a, tại thời điểm này chính là lúc cổ vũ sĩ khí, sao ngươi có thể nói thử một chút được chứ?

Ngươi phải nói là ngươi nhất định có thể đánh thắng bọn hắn, nhất định sẽ thắng!

Xong con bê rồi!

Ta phải chuẩn bị kỹ càng tìm chỗ râm mát mà nằm xuống, miễn cho bốc mùi khó chịu!

"Ha ha ha ha. . ." Nhìn xem Tề Vô Hối mang vẻ mặt bối rối mà Diệp Thu cười to một tiếng, sau đó trở lại nhìn chăm chú vào Triều Lạc trên cửu thiên.

Từ lúc hắn đến đây đã không nói một lời, ánh mắt hắn chỉ băng lãnh nhìn chăm chú vào Diệp Thu.

Loại ngạo khí tận trong xương tuỷ kia lộ ra sự xem thường bên trong ánh mắt, để cho Diệp Thu cảm thấy mười phần khó chịu, rất đáng ghét giống tên Triều Phong trước đó.

Triều Lạc rốt cục mở miệng nói: "Chính là ngươi đã giết chết Triều Phong phải không?"

"Triều Phong là ai?"

Đám người tự hỏi và rất nhanh liền nghĩ rõ ràng Triều Phong hẳn là tên cự đầu quỷ dị vừa mới bị Diệp Thu chém giết.

Trong chốc lát một cỗ lệ khí bộc phát ra, Triều Lạc hạ xuống uy áp Phong Vương cảnh để chấn nhiếp Diệp Thu.

Một cỗ khí thế kinh thiên trong nháy mắt ép cho tất cả mọi người không ngóc đầu lên được.

Chỉ gặp Diệp Thu nhẹ nhàng vung tay lên, lại có một cỗ khí thế kinh người hơn bộc phát ra, trong khoảnh khắc đã làm tan rã uy áp của Triều Lạc.

Thấy vậy Triều Lạc liền sửng sốt một cái, có chút không dám tin. Lục vương phía sau hắn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Có chút ý tứ. Xem ra vị tu sĩ Nhân tộc giết chết Triều Phong này vẫn có chút thực lực, nhưng mà cũng không nhiều." Triều Tịch, nói. “Trước hết để cho Triều Lạc đi dò xét lá bài tẩy của hắn đã, nếu như không địch lại thì chúng ta sẽ cùng nhau xuất thủ trấn áp hắn, như vậy càng thêm ổn thỏa."

"Được." Đề nghị này vừa ra thì đám cự đầu quỷ dị còn lại liền đạt thành nhất trí, vô cùng tán đồng.

Lúc này Diệp Thu gặp bầu không khí đã căng thẳng và tất cả mọi người ở đây cũng đã triệt để tuyệt vọng, khóe miệng của hắn lập tức lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Dựa theo lệ cũ trong dĩ vãng, bầu không khí đến trình độ này thì liền nên đến lúc nhân vật chính lóe sáng đăng tràng, thay đổi càn khôn.

Xem ra hôm nay cú trang bức này của ta không làm là không được rồi!

Ta chờ lâu như vậy chỉ còn kém một trận chiến phong thần này, vừa vặn cũng đề tỉnh cô nương Thiên Mộng kia!

Chương 546 - Các Ngươi Cùng Lên Hết Đi!

Diệp Thu nhẹ nhàng nhảy lên, một bước liền bay lên trời. Lưu Tiên y theo gió bồng bềnh, tiên uẩn vô hạn.

Diệp Thu lúc này giống như một vị Trích Tiên lạc xuống nhân gian, xuất trần tuyệt thế.

Nhìn xem Diệp Thu một bước bay lên trời, tất cả mọi người ngước đầu nhìn theo mà nội tâm kích động không gì sánh được.

"Mau nhìn! Diệp chân nhân bay lên trời rồi!"

"Trận chiến này liên quan đến tính mệnh của trăm vạn người dân Tần Xuyên, cho nên Diệp chân nhân nhất định phải đứng vững a."

Tất cả mọi người đều lệ nóng doanh tròng, cầu nguyện phát ra từ nội tâm,.

Bây giờ thế cục đã đến tình trạng này thì bọn hắn đã không có bất luận chỗ dựa vào nào khác. Nếu như Diệp Thu thất bại thì cũng liền mang ý nghĩa bọn hắn sẽ đối mặt với một trận đại đồ sát.

Tất cả mọi người đang vô cùng khẩn trương, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Khi nhìn thấy Diệp Thu xuất động thì nhịp tim ai nấy cũng bắt đầu gia tăng tốc độ.

Lúc này chỉ thấy Diệp Thu vung lên cánh tay, trong chốc lát khí tức kinh khủng bộc phát ra, để cho Triều Lạc có cảm giác bị uy hiếp mà trong lòng dâng lên sự cảnh giác.

Diệp Thu cách không đối mặt với Triều Lạc, biểu tình của hắn mang ý cười thâm sâu, nói:

"Các ngươi chỉ là một đám sinh vật dơ bẩn trong thế giới vẩn đục mà cũng dám tự xưng là Thần Linh sao?"

"Tên Triều Phong trong miệng ngươi đúng là đã bị ta giết chết."

"Làm sao? Ngươi muốn báo thù cho hắn à?"

Diệp Thu bạo phát kiếm ý, Triều Lạc thần hồn chấn động, có cảm giác tử vong nhìn thẳng.

Triều Lạc cảm nhận được Diệp Thu rất mạnh, có lẽ Triều Tịch đã nói đúng, người có thể giết chết Triều Phong tuyệt đối không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Triều Lạc có chút hối hận nhưng hắn đều đã thổi phồng chính mình và đằng sau lưng hắn là một đám đồng liêu đang nhìn xem, nếu như hắn nhận sợ thì chẳng phải là muốn nói cho bọn hắn rằng Triều Lạc hắn không làm được rồi sao?

"Hừ, tiểu tử cuồng vọng!"

"Sâu kiến thủy chung là sâu kiến, ngươi dám cả gan giết đại tướng tiên phong của chúng ta thì hôm nay ta sẽ bắt ngươi đền mạng."

Sau khi lạnh lùng nói ra, Triều Lạc căn bản không muốn nói nhảm mà trong nháy mắt liền thi triển đại thủ đoạn. Một cái hắc ám cự thủ từ phía trên Thiên Uyên duỗi xuống thẳng tắp chụp về phía Diệp Thu.

Chỉ trong giây lát không gian áp chế đã đánh tới, cầm cố lại hết thảy hành động của Diệp Thu.

Đối mặt Triều Lạc dẫn đầu công kích, Diệp Thu không làm bất kỳ kháng cự nào, ngược lại hắn còn tỏ vẻ khiêu khích nhìn về phía sáu tên cự đầu quỷ dị còn lại cách đó không xa.

"Sâu kiến sao? Một đám Phong Vương cảnh hậu kỳ nho nhỏ như ngươi mà cũng dám ở trước mặt ta múa rìu qua mắt thợ à? Bảy người các ngươi cùng lên hết đi!" Diệp Thu cuồng vọng cười nói.

Sau đó hắn lập tức bộc phát khí thế, trong chốc lát kiếm ý như mưa giông gió bão liền chấn nhiếp lên trời cao.

"Cái gì?!!"

Sáu tên cự đầu quỷ dị đang quan chiến phía sau lập tức kinh hãi, bởi vì cỗ kiếm ý này của Diệp Thu cũng không phải hướng về phía Triều Lạc mà là hướng về phía bọn hắn.

"Quả là một tiểu tử cuồng vọng, hắn dám đồng thời đối mặt với bảy người chúng ta sao? Hơn nữa còn có dũng khí chủ động tiến công."

Lục vương trong nháy mắt liền giận dữ, bọn hắn vốn muốn cho Triều Lạc đi trước thăm dò Diệp Thu để xem hắn có thủ đoạn gì, nhưng càng nhiều hơn chính là tâm tình xem trò vui.

Dù sao lòng kiêu ngạo trong nội tâm bọn hắn từ đầu đến cuối cũng không cho rằng Diệp Thu có thể uy hiếp được bọn hắn.

Bọn hắn cũng chưa từng đem Diệp Thu để vào mắt, nhưng bọn hắn nào có thể nghĩ tới Diệp Thu vậy mà cũng không đem bọn hắn để vào mắt.

Lục vương lập tức bị lửa giận công tâm, bọn hắn thân là cự đầu Phong Vương cảnh và suốt mấy ngàn năm qua chưa khi nào nhận lấy loại khinh thị này.

Đừng nói là bọn hắn nổi giận, ngay cả Triều Lạc lúc này càng là giận dữ không thôi tâm, tiếp cận với sự cuồng bạo.

Bởi vì hắn vốn cho rằng Diệp Thu sẽ nhìn thẳng vào hắn mà xuất ra bản lĩnh thật sự để giao chiến. Nhưng hắn không ngờ Diệp Thu lại cuồng vọng đến mức không chỉ không để ý đến công kích của hắn, mà ngược lại còn trực tiếp phát động kiếm ý đem đám Lục vương cũng cuốn vào.

Mẹ nó. Không phải hắn xem thường ta mà căn bản là hắn không nhìn thấy ta a!

"Sâu kiến, quỳ xuống cho bản vương!" Triều Lạc nổi giận quát to.

Trong nháy mắt hắn liền phát ra toàn lực, một cỗ khí thế càng khủng bố hơn trấn áp về phía Diệp Thu.

Lực lượng cường đại chấn cho cửu thiên phải run rẩy, tất cả mọi người đang vây xem đều ngừng thở, không dám chớp mắt một cái.

Chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu sẽ làm ra loại chuyện điên cuồng như vậy. Hắn không hề có chút lo lắng gì sao?

Lúc này một cái hắc ám cự thủ đã duỗi đến, tại thời khắc nó sắp bắt được Diệp Thu thì bỗng nhiên. . .

Xoẹt!!!

Chỉ nghe một tiếng lưỡi đao rời khỏi vỏ vang lên chấn động nhân tâm, đám người liền hoàn hồn nhìn lại.

Bọn họ nhìn thấy cái hắc ám cự thủ kia trong khoảnh khắc đã bị chém phá thành mảnh nhỏ, mà trước mặt Diệp Thu đang trôi lơ lửng Tru Tiên kiếm, tản ra lệ khí băng lãnh, sát khí ngút trời.

"Đây là. . . Tiên kiếm!"

"Chuyện này sao có thể!"

Tại thời điểm Tru Tiên kiếm vừa hiện thân, Triều Lạc lập tức luống cuống. Hắn nhìn xem tay mình bị chém đứt mà ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Ta vậy mà lại dễ dàng bị hắn chém rụng một tay?

Ta chính là cường giả Phong Vương cảnh hậu kỳ, chỉ cách đỉnh phong một bước xa, vậy ta làm sao lại không thể chịu được một kích như thế chứ?

Chương 547 - Chênh Lệch Quá Xa

Nhìn xem Triều Lạc mang vẻ mặt tràn đầy không thể tin, sợ hãi, bất an mà Diệp Thu lộ ra nụ cười tà ác.

Đúng, chính là cái vẻ mặt này, ta đã từng nhìn thấy nó rất nhiều lần!

"Bọn hắn cùng ngươi ngay từ đầu đều cao cao tại thượng, xem thường chúng sinh, ngạo thế thiên hạ. Nhưng cuối cùng lại phát hiện mình như là ếch ngồi đáy giếng, lộ ra ánh mắt sợ hãi, bất an, bàng hoàng."

"Đây là lần thứ nhất các ngươi lâm vào hoài nghi đối với thực lực của mình, tín ngưỡng trong lòng cũng đang từ từ sụp đổ. Tại bên trong sự dày vò này các ngươi sẽ dần dần đánh mất bản thân."

"Ta rất ưa thích loại cảm giác phá vỡ tam quan này và bộ dạng chấn kinh của ngươi bây giờ."

Kịch bản đã đảo ngược, nguyên bản Triều Lạc không ai bì nổi mà chỉ sau lần thứ nhất chính thức giao thủ với Diệp Thu, trái tim ngạo mạn vô địch của hắn trong nháy mắt liền sụp đổ.

Hiện tại Triều Lạc đã minh bạch nam nhân đang đứng trước mặt hắn đến cùng khủng bố đến mức nào. Và hắn cũng khắc sâu minh bạch Triều Phong chết đi cũng không phải là do cuồng vọng tự đại, mà là do chân chính bị thực lực nghiền ép.

"Xinh đẹp!"

Mở đầu một kiếm mà Diệp Thu đac đánh ra hiệu ứng như thế

kinh người, Tề Vô Hối lập tức vỗ đùi, hô to một câu xinh đẹp.

Giờ khắc này Diệp Thu trông như Chiến Thần bất bại đứng tại cửu thiên, lực áp thất vương không dám tiến lên.

Tất cả mọi người ở đây thấy vậy thì nội tâm vô cùng kích động. Tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm trong nháy mắt liền vang lên, phá vỡ sự kiềm nén vừa rồi.

Bọn hắn thậm chí cũng không có thấy rõ ràng Diệp Thu xuất kiếm lúc nào mà đã thấy Triều Lạc bị chém rụng một tay.

Đây tuyệt đối là thực lực nghiền ép, không lời nào có thể miêu tả được độ bá đạo.

Cái kiếm thế kinh khủng này cũng để cho Lục vương lộ ra vẻ sợ hãi. Bởi vì những người khác có khả năng không thấy rõ, nhưng bọn hắn thân là Phong Vương cảnh thì sao có thể không thấy rõ được.

Vừa rồi Diệp Thu đánh ra một kiếm kia không có bất luận cái kỹ xảo gì, hoàn toàn là xu thế nghiền ép, ngay trước mặt Triều Lạc mà chặt xuống một tay của hắn.

Nếu không phải do thực lực sai biệt quá lớn thì căn bản không thể nào làm được điểm này.

Ngay sau đó tên cự đầu quỷ dị dẫn đầu tên là Triều Ấp lập tức lộ ra ánh mắt hưng phấn.

"Có ý tứ. Thật không nghĩ tới cái Đông Hoang này lại có thể sinh ra một vị cường giả tuyệt thế như vậy, hơn nữa hắn còn là một vị Kiếm Đạo Chí Cao!"

Mang theo ánh mắt hưng phấn, Triều Ấp khiêu khích nhìn về phía Diệp Thu.

Đối mặt với sự khiêu khích này Diệp Thu liền chính diện đáp lại ánh mắt, nói: "Cự đầu quỷ dị à? Xem ra cũng chỉ có như thế."

"Aiii, ta còn tưởng rằng lần này sẽ có thể chơi nhiều một hồi, nhưg xem ra là ta suy nghĩ quá nhiều rồi."

"Bây giờ bảy người các ngươi cùng lên hết đi, nếu không chúng ta đánh nhau là không có ý nghĩa."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

Mẹ nó, hắn có lai lịch gì mà khẩu khí lại lớn như thế?

Hắn đánh với một tên Phong Vương cảnh là không đủ đô hay sao mà lại muốn một lần đánh bảy cái?

"Định mệnh, không hổ là Diệp chân nhân, ngài đúng là một vị Ngoan Nhân."

"Ta nói đánh bảy người thì liền đánh bảy người, căn bản không khoác lác với các ngươi."

Một lát sau, trong tâm mọi người trong ngoài Tần Xuyên đều có cảm giác bị hù dọa.

Tề Vô Hối càng là gọi thẳng người trong nghề, bởi vì cú trang bức này bà mẹ nó quá tuyệt vời luôn.

Kia chính là Phong Vương cảnh, Đại Đế không ra thì bọn hắn sẽ là tồn tại nhân gian vô địch, nhưng Diệp Thu vậy mà lại dám nói một hơi rằng hắn muốn đánh một lần bảy người.

Tại thời điểm nào mà Phong Vương cảnh cũng trở nên không chịu nổi như thế?

"He he he, cú trang bức này của Diệp sư đệ thật sự quá tốt, lát nữa ta cũng phải làm một cú mới được ." Tề Vô Hối không ngừng mừng thầm, không cẩn thận đã học thêm được một chiêu trang

bức.

Ầm!!!

Diệp Thu vừa nói ra lời này thì Lục vương lập tức nổi trận lôi đình, triều tịch uy áp của bọn hắn càng là trực tiếp bộc phát.

Đám cự đầu quỷ dị cũng là giận dữ không thôi mà phụ họa.

"Khốn nạn! Tiểu tử này thật sự quá cuồng vọng. Lão đại hãy lên tiếng đi, hôm nay bản vương nhất định phải tự tay chém hắn."

"Hắn dám coi thường chúng ta như thế thì đây là hoàn toàn không đem chúng ta để vào mắt a."

"Bản vương chinh chiến chư thiên mấy ngàn năm qua mà chưa khi nào nhận phải loại nhục nhã này. "

"Lão đại, hãy để cho ta lên trên núi, ta hôm nay phải giáo huấn thật tốt một chút tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này."

Chương 548 - Không Xứng Làm Đối Thủ

Nhìn xem mấy tên cự đầu quỷ dị đồng đạo biểu lộ phẫn nộ, Triều Ấp cũng mang vẻ mặt hết sức khó coi.

Hắn vốn định cùng Diệp Thu đơn đấu để phân ra thắng bại, bởi vì chủ nhân tối cao trong quỷ dị nhất tộc bọn hắn rất tôn trọng thực lực của Diệp Thu. Nhưng hắn nào nghĩ tới Diệp Thu vậy mà khẩu xuất cuồng ngôn, một mình muốn đánh bảy người bọn hắn.

Triều Ấp nổi giận, nói: "Yên lặng, đợi bản vương lại đi thăm dò hắn một hồi để xem hắn đến cùng có thủ đoạn gì cao minh."

Sau đó Triều Ấp nhanh chóng lao về phía Diệp Thu, người chưa tới mà tiếng đã tới trước.

"Hừ, khẩu khí của ngươi thật lớn."

Triều Ấp càng nghĩ càng giận, một bước đứng tại phía trước Triều Lạc, nhìn thẳng về phía Diệp Thu.

Trong chốc lát, một cỗ khí thế Phong Vương cảnh đỉnh phong liền bạo phát ra, trong lòng mọi người thầm chấn kinh.

"Phong Vương cảnh đỉnh phong!"

Chẳng ai ngờ rằng trong đám thất vương quỷ dị này lại có một người đã đạt tới Phong Vương cảnh đỉnh phong, tu vi ngang hàng với Diệp Thu.

Nếu như một chọi một thì Diệp Thu còn có khả năng chiến thắng, nhưng nếu bảy chọi một thì cũng không ai dám bảo đảm.

Trong lòng đám người không khỏi bắt đầu lo lắng. Nhưng mà khí thế của Triều Ấp ở trong mắt Diệp Thu phảng phất như không tồn tại.

Triều Ấp lạnh lùng nói ra: "Hôm nay ta rất muốn nhìn xem ngươi làm như thế nào để đánh bại bảy người chúng ta."

Vừa dứt lời, Triều Ấp liền dẫn đầu xuất thủ, hắn tế ra một thanh hắc ám vương kiếm, trong chốc lát đã đâm về Diệp Thu.

"Cẩn thận!"

Tại cự ly gần bỗng nhiên khởi xướng công kích thì người bình thường rất khó tránh thoát, biện pháp duy nhất chính là ngăn cản.

Nhưng điều làm cho tất cả mọi người mơ hồ đó là Diệp Thu vậy mà cũng không làm ra bất luận động tác ngăn cản gì, hắn chỉ đứng đó nhìn xem Triều Ấp đánh tới một kiếm, hung hăng đâm vào trên ngực hắn.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng va chạm vang lên, thanh hắc ám vương kiếm kia vậy mà cách người Diệp Thu một đoạn chứ không thể đâm vào ngực hắn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Đám người giật mình, hai mặt nhìn nhau.

Lúc này bỗng nhiên có một trận cuồng phong thổi tới, Lưu Tiên y theo gió đong đưa, trong chốc lát một cỗ lực đạo phản kích kinh khủng đẩy Triều Ấp lui ra ngoài.

"Lão đại!"

Lục vương lập tức kinh hãi, nhao nhao tiến lên xem xét. Bọn hắn chỉ thấy Triều Ấp lui lại tận ngàn mét thì mới có thể đứng

vững vàng gót chân.

"Đó là Tiên y!"

Sau khi kịp phản ứng, Triều Ấp vô cùng kinh ngạc, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Thu ngoại trừ có một thanh Tiên kiếm ra thì còn có một cái tiên y, để cho công kích của hắn ngay cả khí tràng phòng ngự của đối phương cũng không thể đánh vỡ được.

Đối mặt với loại bảo vật phòng ngự đỉnh cấp này, trừ phi là công kích linh hồn hay sử dụng một loại bí pháp cường đại nào đó chuyên môn phá giải lực phòng ngự, nếu không ngươi căn bản không có biện pháp gây tổn thương đối thủ.

Nhìn xem bọn hắn biểu tình khiếp sợ, Diệp Thu liền cười tà ác một tiếng, dần dần trở nên làm càn.

"Ừm, ngươi coi như cũng có chút thực lực, kém chút nữa làm ta bị thương." Chỉ nghe Diệp Thu chững chạc đàng hoàng tán dương.

Triều Ấp lập tức giận đến mức gần thổ huyết.

Ngươi có ý tứ gì?

Ta là Phong Vương cảnh đỉnh phong mà chỉ vẻn vẹn kém chút làm ngươi bị thương sao?

Đây mà gọi là khích lệ ư? Ngươi rõ ràng là đang nhục nhã ta!

Cả đời Triều Ấp còn chưa hề nhận qua loại nhục nhã này.

"Tên khốn!" Triều Ấp giận mắng một tiếng, tâm tính của hắn đã trực tiếp sập, vung tay lên, nói: "Cùng tiến lên hết đi, ta cũng không tin bảy người chúng ta đồng loạt ra tay mà còn bắt không được hắn."

Đám Lục vương lúc này cũng đã lửa giận công tâm, khi nghe

Triều Ấp ra hiệu tề khởi thì cũng không ngồi yên nữa.

"Mẹ nó, tiểu tử, ta nhịn ngươi lâu rồi đấy."

"Hừ, tiểu tử, ăn của ta một đao!" Triều Lạc mới từ bên trong chấn kinh tỉnh lại, trong cơn giận dữ hắn dẫn đầu phát động công kích.

Ngũ vương còn lại cũng từ năm cái phương hướng khác nhau đánh về phía Diệp Thu.

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt sau khi Diệp Thu lại làm ra một đợt trào phúng, để cho thất vương đều nổi giận mà cùng nhau ra tay với hắn.

Trông thấy bọn hắn không còn có bận tâm mà toàn lực xuất thủ, Diệp Thu liền đâu vào đấy, mây trôi nước chảy duỗi ra lưng mỏi.

"Ái chà chà. . ."

Cái lưng mệt mỏi duỗi xong, nguyên bản thần sắc của hắn đang nhàn nhạt đã bắt đầu trở nên nghiêm túc.

"Tiểu tử, chết đi cho ta!" Lúc này một đao của Triều Lạc đã chém tới.

Tại thời điểm lưỡi đao sắp chém trúng Diệp Thu thì hắn bỗng nhiên duỗi ra hai ngón tay kẹp lấy lưỡi đao.

"Ngươi. . ." Triều Lạc lập tức kinh hãi thốt lên.

Hắn vốn cho rằng Diệp Thu sẽ dùng Tru Tiên kiếm để ngăn trở công kích của hắn, như vậy lục vương còn lại liền có thể từ các phương khác đánh lén Diệp Thu, còn hắn sẽ phụ trách hấp dẫn hỏa lực của Diệp Thu.

Nhưng không ai có thể nghĩ tới Diệp Thu lại chỉ dùng hai ngón

tay mà liền kẹp được lưỡi đao của Triều Lạc, điều này liền mang ý nghĩa Triều Lạc tựa như một thằng hề đang nhảy nhót, không xứng làm đối thủ của Diệp Thu.

Chương 549 - Hắn Có Lai Lịch Gì?

Triều Lạc tức đến muốn thổ huyết, thế nhưng hắn kéo đao không ra.

Lúc này Diệp Thu lập tức thi triển Càn Khôn Vô Cực Thủ vỗ tới một chưởng.

Trong khoảnh khắc, một cỗ lực lượng cường đại bộc phát, hư không vặn vẹo một trận, một tiếng nổ lơn vang lên.

Triều Lạc mười phần bi ai khi bị Diệp Thu một chưởng đánh cho gần chết, hắn phun ra một ngụm lão huyết, thần kinh suy yếu mà bay rớt ra ngoài.

"Thần kỹ!"

Trông thấy một màn này, đám Lục vương còn lại liền kinh hãi, bởi vì một chưởng kia của Diệp Thu cũng không thèm để ý nhục thân phòng ngự của Triều Lạc, mà trực tiếp từ xuyên thấu đánh nát ngũ tạng lục phủ, linh tuyền phủ hải của hắn, tựa như là phân thây tháo cốt, thần hồn rung chuyển vậy.

"Mẹ nó, trấn hắn cho ta!" Ngay lập tức, một tên cự đầu quỷ dị giận dữ hét to xông lên.

Nhưng hắn cũng không dám cận thân với Diệp Thu mà tế ra một cái la bàn, trong chốc lát liền hình thành một cái lĩnh vực.

Bỗng nhiên một trận gió thổi qua, đám người sững sờ vì thân ảnh Diệp Thu vậy mà đã biến mất. Lúc nhìn thấy hắn thì hắn đã xuất hiện tại trăm dặm bên ngoài.

"Đậu phộng, cái tốc độ này. . ."

Tất cả mọi người đều chấn kinh, vì Diệp Thu cũng quá nhanh đi, chỉ trong một cái nháy mắt mà hắn đã dịch chuyển ra bên ngoài trăm dặm. Hào quang cực hạn của cái la bàn kia căn bản không thể chiếu trúng hắn.

Lúc này Diệp Thu bỗng nhiên dịch chuyển trở về, cười lạnh nhìn xem Triều Ấp trước mặt, nói: "Ha ha ha ha, xem ra các ngươi cũng không có thủ đoạn gì cao minh. Cứ như vậy thôi sao?"

Aiii, không có biện pháp a, vì ta có thần kỹ nhiều lắm, chính là tùy hứng như thế!

Các ngươi có thể lấy ra cái gì để đánh với ta đây?

"Thằng chó!" Triều Ấp giận dữ quát lên.

Hắn căn bản nghĩ không ra nguyên bản bọn hắn dùng khí thế hung hăng giết tới, chuẩn bị tìm Diệp Thu tính sổ, nhưng vậy mà lại luân lạc tới loại tình trạng này.

Bây giờ nhìn lại bọn hắn liền giống như là một đám hề, trở thành đồ chơi của Diệp Thu, bị hắn trêu đùa một trận.

"Kết trận!" Triều Ấp hướng ra đằng sau hét lớn một tiếng, sau đó hung tợn nói ra: "Hôm nay bản vương phải giết ngươi để xoá đi mối hận trong lòng."

Trong chốc lát, một cỗ hắc ám khí vụ cuốn tới, lực lượng kinh khủng chẳng lành lập tức bao trùm phiến thiên địa này.

Thất vương lại lần nữa hội tụ, ngoại trừ Triều Lạc trọng thương nên khí thế có chút suy yếu, còn lại Lục vương lửa giận đã đạt đến đỉnh điểm.

Lúc này lực lượng quỷ dị mà bọn hắn bạo phát ra đã có được

khả năng hủy thiên diệt địa. Ngay cả Thiên Mộng ở trong thần điện ngoài xa nhìn thấy cảnh này cũng đều có chút kiêng kị.

Thất vương bày ra một tòa quỷ dị đại trận vô cùng kinh khủng, cho dù là Thiên Đế tiến vào bên trong thì cũng không dám cam đoan mình có thể toàn thân trở ra.

"Tiểu tử, hôm nay ta xem ngươi như thế nào phá được trận pháp này của chúng ta!"

Trận pháp vừa hình thành, thiên địa tựa như hạ xuống một cái lồng giam, Diệp Thu vốn có thể trực tiếp chạy đi nhưng hắn lại không có làm vậy.

Tại thời khắc đạo thiên lôi thứ nhất xẹt qua hắc ám, trong chốc lát kiếm quang hiện lên, cửu thiên địa hiện ra một đạo Thiên môn bên trên mây đen và chậm rãi mở ra cửa lớn.

"Nhất kiếm khai thiên môn!"

Đám người bên dưới lập tức hô lên, bởi vì một kiếm kinh thiên quen thuộc không gì sánh được này chính là tuyệt chiêu của Diệp Thu.

Hiện nay tại bên trong Đông Hoang người sử dụng được chiêu kiếm này chỉ có duy nhất hai người, một người là Diệp Thu và một người là đồ đệ bảo bối của hắn, Lâm Thanh Trúc.

"Không, đây không phải thuần túy là nhất kiếm khai thiên môn!" Phía dưới, Lâm Thanh Trúc lắc đầu, sắc mặt tái nhợt nói.

Nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn chiêu nhất kiếm khai thiên môn là cái dạng gì. Diệp Thu giờ phút này thi triển ra kiếm chiêu tuyệt đối không phải thuần túy là nhất kiếm khai thiên môn, bởi vì nó phát ra một cổ kinh thiên thần lôi tựa như Thượng Thương thẩm phán, trong nháy mắt liền nghiền ép tất cả mọi người khó mà đứng thẳng.

Nhất kiếm khai thiên môn căn bản không có loại thần lôi đó, chỉ có thể nói Diệp Thu đã lần nữa cải thiện chiêu kiếm này, hắn lại dung nhập vào một cái thần kỹ vô cùng kinh khủng nào đó.

"Thần phạt!" Tề Vô Hối mang ánh mắt thâm thúy nhìn xem thân ảnh Diệp Thu hùng vĩ trên cửu thiên, hắn hít sâu một hơi nói ra.

Trên thế gian này lôi thuật có thể tạo ra uy thế kinh người như vậy cũng chỉ có lôi đạo áo nghĩa tối cao "thần phạt" mới có thể làm được.

Đây chính là thần kỹ!

Diệp Thu đã đem nhất kiếm khai thiên môn cùng thần phạt kết hợp lại, cả hai dung hội mà tạo thành một sát chiêu càng thêm khủng bố.

Nếu như nói nhất định phải lấy một cái tên để đặt cho chiêu kiếm này thì chỉ có thể xưng là Thiên Thần thẩm phán!

"Thật không thể tưởng tượng nổi, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi."

"Thế gian này lại thực sự có người có thể đem kiếm đạo tu luyện đến loại tình trạng này sao?"

Tại Vô Tuyệt thần điện, Thiên Mộng cũng lộ ra biểu tình khiếp sợ. Nàng cũng từ bên trong kiếm ý của Diệp Thu cảm thấy được một tia cảm giác nguy cơ. Có lẽ hắn sẽ trở thành địch nhân lớn nhất của nàng.

Thiên Mộng có chút không nghĩ ra, chỉ hơn trăm năm ngắn ngủi mà cái Đông Hoang này từ khi nào xuất hiện một vị thiên tài kinh diễm như thế? Hắn có lai lịch gì?

Chương 550 - Chiêu Hồn Phiên

Lúc này tại bên trên cửu thiên, Diệp Thu giống như một vị Trích Tiên hàng thế, trên thân hắn tỏa ra một cỗ khí tức duy ngã độc tôn.

"Vãi lồng! Tiểu tử này vậy mà còn ẩn giấu kiếm quyết khủng bố như thế." Triều Ấp chấn kinh, nói ra.

Hiện tại hắn đã minh bạch cuộc chiến đấu này sẽ có kết quả như thế nào. Vô luận hắn nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra Diệp Thu lại nắm giữ nhiều thần kỹ như vậy.

Sau khi nhất kiếm khai thiên môn hình thành, trong chốc lát một cỗ cửu thiên chi uy cuồn cuộn đè xuống, thiên lôi lấp lóe vạch phá hắc ám.

Trong chốc lát, trận pháp do thất vương kết thành giống như nhận lấy trọng kích mà bắt đầu phi tốc suy giảm.

Triều Ấp tọa trấn tại trận nhãn nhìn qua các đồng đạo bên cạnh thì thấy từng người đang mang bộ dáng cố hết sức, hiển nhiên đợt tấn công thứ nhất này bọn hắn đã bị trọng thương.

"Lão đại, nếu cứ tiếp như thế thì chúng ta liền thua không thể nghi ngờ. Chúng ta rút lui đi." Triều Tịch lúc này đã không còn có vẻ ngạo mạn như vừa rồi, ánh mắt hắn lộ ra sự sợ hãi, vội vàng nói.

"Rút lui ư? Làm sao có thể rút lui nữa chứ? Chúng ta đã bị cỗ kiếm thế này vây khốn, trừ phi có thể phá vỡ kiếm thế của hắn chứ nếu không chúng ta căn bản đi không được." Triều Ấp nổi giận mắng.

Không phải vừa rồi từng người các ngươi đều rất điên cuồng sao?

Tại sao vừa đến thời khắc mấu chốt này lại bắt đầu nửa đường bỏ cuộc?

"Mẹ nó! Vậy thì liều mạng đi! Ta không vui vẻ thì ai cũng đừng nghĩ tốt hơn! Tất cả mọi người đồng loạt ra tay đi!" Sau khi trầm tư một lát, khuôn mặt Triều Ấp bỗng nhiên trở nên dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng.

Trong chốc lát, một tấm cờ xí toàn thân tản ra hắc khí quỷ dị đã xuất hiện trong tay hắn, huy động ra mấy vạn hung linh.

Những hung linh này đã trải qua khí tức quỷ dị tẩy lễ, cho nên lệ khí của chúng mười phần kinh người.

Tại thời khắc bọn chúng xuất hiện thì toàn bộ bầu trời Tần Xuyên lập tức âm trầm xuống.

"Thiên biến!"

Đám người nhìn xem một màn này mà nội tâm vô cùng khẩn trương. Khi bọn hắn nhìn thấy Triều Ấp ở trong trận pháp phất lên Chiêu Hồn Phiên thì nội tâm rất kinh hãi.

Bành!!!

Tề Vô Hối một chưởng vỗ nát một cây đại thụ trước mặt, nổi giận nói: "Khốn nạn! Trong tay đám sinh vật quỷ dị bẩn thỉu này lại có loại pháp khí làm cho người buồn nôn như thế, khó trách tại sao bọn hắn mấy năm liên tục chinh chiến mấy cái thế giới là vì tế luyện loại pháp khí tà ác này."

Loại hành vi này trong nháy mắt liền để cho Tề Vô Hối nổi giận, hắn cho là mình đã đủ hỏng nhưng cùng những tên cự đầu quỷ dị này so sánh thì hắn vẫn là đại thiện nhân.

Tề Vô Hối tối đa cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy khó chịu chứ hắn chưa khi nào hại qua ai.

Mà đám cự đầu quỷ dị kia chỉ vì tế luyện pháp khí tà ác Chiêu Hồn Phiên này mà đã tru diệt không biết bao nhiêu cái thế giới. Hành động ác bá này của bọn hắn để cho Tề Vô Hối cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Theo ngàn vạn Tử Linh xuất hiện, Diệp Thu lập tức nhướng mày và cũng lộ ra ánh mắt phẫn nộ.

Hắn có thể trông thấy rõ ràng bên trong những hung linh kia có không ít Nhân tộc, và còn có một chút khuôn mặt quen thuộc.

Chỉ nghe Triều Ấp cất tiếng cười to, nói:

"Ha ha ha ha. . . Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất có bản sự, nhưng chuyện này dừng lại ở đây đi."

"Đây chính là một trong các pháp bảo mạnh nhất của Thần tộc chúng ta, Chiêu Hồn Phiên. Nó đã được tế luyện bởi lực lượng thần thánh của chủ nhân chúng ta, bên trong thai nghén trăm vạn hung linh. Trình độ kinh khủng của nó đủ để hủy diệt cả một thế giới."

"Ngươi chuẩn bị kỹ càng nghênh đón sợ hãi đi!"

Triều Ấp cất tiếng cười to rồi phất tay một cái, lại là mấy vạn hung linh được triệu hồi ra, trong chốc lát toàn bộ Tần Xuyên đã bị một đoàn hắc khí bao trùm.

Mấy chục vạn hung linh xuất thế, phô thiên cái địa mà xuống, chuẩn bị một ngụm nuốt mất Tần Xuyên.

Trông thấy một màn này, Tề Vô Hối lập tức xuất thủ, Chí Tôn chi lực toàn bộ bộc phát.

"Tất cả mọi người cùng một chỗ phát lực, giúp ta hộ trì kết giới!" Tề Vô Hối ra lệnh một tiếng.

Trên trăm vạn tu sĩ tại Tần Xuyên nghe lệnh mà đồng thời xuất thủ, toàn bộ lực lượng tụ hợp vào kết giới để nó không bị hung linh thôn phệ.

Nhưng đám hung linh kia mỗi một cái cũng vô cùng cường đại, trong đó có không ít là cường giả Chí Tôn cảnh.

Dù cho bọn hắn cùng nhau xuất thủ thì cũng không thể chèo chống không được bao lâu.

Nếu cứ tiếp như thế thì Tần Xuyên liền có nguy cơ sụp đổ.

Chương 551 - Toàn Lực Chặn Đánh Hung Linh

Trong lúc tất cả mọi người đem hết toàn lực cũng không cách nào ngăn cản, tại thời điểm tuyệt vọng bỗng nhiên có mấy trăm đạo hào quang từ đỉnh núi Bổ Thiên giáo bay xuống, thuần một sắc trang phục trưởng lão của Bổ Thiên giáo rơi vào phía trên Thiên lĩnh.

Đám người lập tức mừng rỡ, biết rõ thời khắc mấu chốt này Bổ Thiên giáo rốt cục đã thả ra toàn bộ át chủ bài.

"Mọi người thêm chút sức, chư vị trưởng lão của Bổ Thiên giáo đã đến, chúng ta tuyệt đối có thể giữ vững kết giới." Có người cổ vũ tinh thần hô lên.

Chỉ thấy trên trời lại có một đạo hào quang lấp lóe, đám người lại vui mừng ngẩng đầu, đó là một vị lão giả tóc trắng bạc phơ, tiên phong đạo cốt, chậm rãi rơi vào trên đỉnh Thiên lĩnh.

Ông ta chỉ nhẹ nhàng phất đạo bào, một cỗ Phong Vương cảnh chi lực trong chốc lát bộc phát ra, nguyên bản kết giới tiếp cận với sụp đổ trong nháy mắt đã vững chắc lại.

"Đáo là sư thúc tổ!" Đám đệ tử của Bổ Thiên giáo gặp lão giả kia đến thì trong nháy mắt liền mừng rỡ, nội tâm vô cùng kích động.

"Huyền Dịch!" Tại bên trong Vô Tuyệt thần điện, Thiên Mộng đang mang bộ dáng xem kịch vui thì lập tức thay đổi sắc mặt khi nhìn thấy lão giả tóc trắng kia.

Nàng thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt lúc trước, trong mắt hiện lên một tia hận ý, mà bên trong hận ý lại pha tạp một điểm tình cảm phức tạp.

"Ngươi rốt cục đã chịu xuất hiện rồi sao?" Thiên Mộng dùng ngữ khí lạnh lùng nói.

Nàng đợi lâu như vậy chính là muốn đợi Huyền Dịch hiện thân. Nàng biết rõ Huyền Dịch đang trốn tránh, cho nên cũng không có vội vàng ra tay với Bổ Thiên giáo, vì nàng muốn cho ông ta một chút thời gian.

Bây giờ gặp Huyền Dịch rốt cục đi ra, trên mặt Thiên Mộng lập tức hiện ra vẻ tươi cười.

Lúc này tại phía trên Thiên lĩnh, Huyền Dịch một tay trấn áp mấy vạn hung linh, sau đó ngẩng đầu nhìn xem chiến đấu trên trời và cho Diệp Thu một cái ánh mắt yên tâm.

Ông ta xoay người lại nhàn nhạt, nói: "Đi thôi!"

Trong nháy mắt, mấy trăm tên trưởng lão sau lưng Huyền Dịch đều đồng thời phát lực, kết giới sắp sụp đổ kia lại lần nữa vững vàng.

Lúc này nguy hiểm của Tần Xuyên đã coi như là tạm thời hóa giải, những hung linh kia gặp Huyền Dịch ở đây thì cũng không dám tùy tiện công kích mà tán đi về các nơi khác của Đông Hoang.

Trông thấy một màn này, Mạnh Thiên Chính từ trên núi chậm rãi bay xuống, lãnh đạm nói: "Các đệ tử nghe lệnh, mở ra kết giới tru ma! Tuyệt đối không thể để cho những hung linh tán đi khuếch tán ra xung quanh, chuyện này đối với các thánh địa và vương triều còn đang phòng thủ tuyệt đối là một sự đả kích mang tính hủy diệt.

Mạnh Thiên Chính vừa nói ra lời này thì hiện trường trong

nháy mắt yên tĩnh trở lại.

"Cái gì? Mở ra kết giới ra ngoài chém giết sao?"

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, ngay cả Tề Vô Hối cũng có chút không thể tưởng tượng nổi nên hỏi: "Chưởng giáo sư huynh, ngươi chắc chắn chứ?"

Mạnh Thiên Chính nhìn xem hắn, phi thường nghiêm túc nói ra: "Những hung linh này tàn nhẫn đến cực hạn, một khi bọn chúng rời khỏi nơi này thì sẽ triệt để mất đi khống chế. Chuyện này đối với toàn bộ Đông Hoang mà nói tuyệt đối là sự hủy diệt. Nếu như nhất định phải có ai đến tiếp nhận chuyện này thì sẽ do Bổ Thiên giáo chúng ta tới làm! Giết chúng cho ta!"

Nghe vậy Tề Vô Hối lập tức minh bạch, Mạnh Thiên Chính tâm ý đã định nên hắn thuyết phục không được mà chỉ có thể ủng hộ.

Các thủ tọa còn lại cũng là nhao nhao biểu thị tán đồng. Chỉ một câu hiệu lệnh này mà tất cả mọi người trên dưới Thiên lĩnh trong nháy mắt liền trở nên điên cuồng.

"Không hổ là Mạnh Chân Nhân, chưởng giáo của Đông Hoang đệ nhất thánh địa, nói chuyện chính là bá khí như thế!"

"Tốt một câu nếu như nhất định phải có ai đến tiếp nhận bá khí thì sẽ do Bổ Thiên giáo tới làm!"

"Có thể cùng các đệ tử của Bổ Thiên giáo kề vai chiến đấu chính là niềm vinh hạnh của chúng ta!"

"Nam nhi tốt phải đi bốn phương trời! Chết ở đâu liền táng thân ở đó! Thiên hạ Thanh Sơn đều là nhà!"

"Nếu như có thể cứu vớt Đông Hoang, bảo đảm huyết mạch của Nhân tộc chúng ta lưu truyền, vậy cũng không uổng công ta đi một lần xuống nhân gian, có chết cũng không tiếc!"

Mạnh Thiên Chính chỉ nói mấy câu ngắn ngủi mà trong nháy mắt đã kích động cảm xúc của trăm vạn người, chiến ý chi hỏa lập tức bị đốt cháy.

"Tuân lệnh pháp chỉ của chưởng giáo chân nhân!"

"Tuân lệnh pháp chỉ của Mạnh Chân Nhân!"

"Ngay tại chỗ tru ma! Giết!"

Từng tiếng hô đinh tai nhức óc vang lên tựa như Bài Sơn Đảo Hải quanh quẩn trong núi.

Lúc này Tề Vô Hối dùng tay đẩy ra, trên kết giới chậm rãi mở ra một khe hở thật lớn.

Trong chốc lát, trăm vạn tu sĩ đồng loạt lao ra, trong miệng còn hô to.

"Giết hết bọn chúng cho ta! Một cái cũng đừng nghĩ rời đi! Ta cũng nên để cho bọn chúng nếm thử kiếm của Đông Hoang chúng ta đến cùng có bao nhiêu sắc bén."

Đám người lấy đệ tử của Bổ Thiên giáo dẫn đầu xông vào.

Những năm gần đây, liên quan tới chuyện bình loạn thì Bổ Thiên giáo vẫn luôn đi trước tất cả các thánh địa khác, lần này cũng không ngoại lệ.

Các thủ tọa và trưởng lão cả mạch cùng mấy trăm vị cường giả Giáo chủ cảnh phía sau núi cũng đều đồng thời giết ra ngoài.

Huyền Dịch đang tọa trấn Thiên lĩnh nên bọn hắn có thể toàn tâm mà chiến.

Chiến hỏa hết sức căng thẳng, trận huyết chiến kinh thiên động địa này đã triệt để kéo ra màn che.

Mấy ngày qua đám thanh niên nhiệt huyết luôn một mực kiên thủ, trong lòng đã sớm biệt khuất ghê gớm. Bây giờ có được cơ hội chém giết hiếm thấy và có thể cùng đám cự đầu quỷ dị chính diện đấu tranh, cho nên bọn hắn đã triệt để điên rồ, như không muốn mạng mà lao về phía trước.

Nhìn xem đại chiến phía dưới, Diệp Thu cũng bị làm cho nhiệt huyết sôi trào lên.

"Có chút ý tứ, càng ngày càng thú vị rồi."

Nhìn xem đám người trẻ tuổi phía dưới mang khí thế khẳng khái chịu chết mà Diệp Thu cũng bị rung động.

Những người này có tu vi thấp như vậy mà còn có thể làm được như thế, nếu như hắn lại không làm thêm chút gì thì khó mà ăn nói.

Chương 552 - Thập Nhị Phẩm Hắc Liên

Một màn kinh tâm động phách như thế, đừng nói là Diệp Thu xem đến ngây người, mà chính là đám thất vương kia cũng đều mơ hồ.

Bọn hắn làm sao cũng không nghĩ ra, tại bên dưới loại thế cục khẩn trương này mà những tu sĩ Nhân tộc lại còn có thể bộc phát ra sĩ khí khủng bố như thế.

Có thể cảm giác được phẫn nộ trong lòng bọn họ đã triệt để bạo phát tại thời khắc này.

Giao phong ngắn ngủi qua đi, những tu sĩ Nhân tộc cùng những hung linh kia đều có tử thương, tràng diện cực độ hùng vĩ. Trận đại chiến này đủ để ghi vào sử sách.

Lúc này tại Vô Tuyệt thần điện, nhìn xem những đệ tử của Bổ Thiên giáo khẳng khái chịu chết xông vào trước nhất, Thiên Mộng liền rơi vào trầm tư.

Nàng phảng phất như trở lại hơn một trăm năm trước, cũng là tràng cảnh tương đồng, hình ảnh tương đồng.

Chỉ bằng một câu hiệu lệnh của chưởng giáo mà mấy chục vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo đều ra trận, vây quét nàng tại bên trong Vô Cực thâm uyên.

Cứ việc trận chiến kia Bổ Thiên giáo đã tử thương vô số, nhưng bọn hắn cuối cùng vẫn thắng lợi.

"Tín niệm thật sự là loại đồ vật không thể phá vỡ sao?" Thiên

Mộng không khỏi lẩm bẩm nói.

Đến cùng là cái gì đang chống đỡ bọn hắn?

Hình ảnh trở lại phía trên kết giới.

Diệp Thu đứng trên Thiên môn cầm Tru Tiên kiếm chắp tay sau lưng, hắn nhắm mắt lại trầm tư hồi lâu rồi hít một hơi thật sâu.

"Ừm. . . Chênh lệch thời gian đã không nhiều lắm, các ngươi cũng nên ngã bài đi chứ." Diệp Thu thản nhiên nói.

Nội tâm Triều Ấp lúc này đã bối rối không gì sánh được. Khi nhìn xem thiên lôi cuồn cuộn trên cửu thiên, trong lòng hắn vô cùng sợ hãi.

Một kiếm này quá mạnh, vừa rồi chỉ là đợt tấn công thứ nhất mà suýt chút nữa đã đánh cho bọn hắn trọng thương.

Nhưng lúc này Triều Ấp đã có chiêu hồn phiên nơi tay, hắn cảm thấy mình chưa hẳn không thể đánh với Diệp Thu một trận.

Chỉ thấy Triều Ấp cười lạnh, dưới chân hắn chậm rãi xuất hiện một đóa hắc liên tản ra khí tức quỷ dị.

Diệp Thu thấy vậy liền nhướng mày.

Triều Ấp cười lạnh nói: "Hừ, bản vương còn rất nhiều át chủ bài chưa ra đâu. Chiêu Hồn Phiên trong tay và thập nhị phẩm Hắc Liên dưới chân bản vương, đừng nói là ngươi mà dù là vị Nữ Đế tại vô nhân khu kia tới thì cũng không làm gì được bản vương."

"Ồ, thật vậy sao?" Diệp Thu mỉm cười hỏi.

Hắn ngược lại là đã nhìn ra thập nhị phẩm Hắc Liên dưới chân Triều Ấp đúng là một cái bảo bối không tệ, phẩm chất của nó chí ít cũng là Tiên Thiên Linh Bảo. Mà lại là nó còn dính qua khí tức quỷ

dị hình như là lực lượng thần thánh của quỷ dị chi chủ.

Thông qua tuệ nhãn phân tích, món bảo vật này nguyên bản cũng không phải là Hắc Liên, mà nó là một gốc thập nhị phẩm thanh liên, là Tiên Thiên Linh Bảo. Chỉ vì nó bị quỷ dị ăn mòn cho nên mới biến thành hắc liên.

"Có ý tứ! Bảo bối này không tệ! Nó sẽ thuộc về ta!" Nhìn đến đây, Diệp Thu liền cười nhạt một tiếng, thầm nghĩ.

Đã rất lâu rồi hắn không có sáo lộ, vừa vặn cái thập nhị phẩm thanh liên này liền rất không tệ, hắn chỉ cần tẩy luyện nó một chút thì vẫn có thể khôi phục.

Chẳng mấy chốc Diệp Thu sẽ gặp lại cô vợ nhỏ, hắn muốn chuẩn bị chút lễ vật cho nàng để thuận tiện sáo lộ một đợt.

He he he, chuyện này quả là rất không tệ, nói không chừng nàng còn kích động muốn hiến thân cho ta a! Ngẫm lại mà cảm thấy quá xinh đẹp!

Khụ khụ. . .

"Xem ra các ngươi vẫn là chưa từ bỏ ý định nhỉ?" Diệp Thu lại cười nhạt một tiếng, nói.

Hắn chậm rãi vung lên Tru Tiên kiếm trong tay, trong chốc lát một đạo cửu thiên thần lôi hung mãnh nện xuống.

Bên trong thần lôi còn mang theo kiếm ý kinh thiên, hư không rung động một hồi.

Triều Ấp lập tức run lên, lộ ra ánh mắt sợ hãi. Hắn cũng không dám chủ quan mà một tay huy động Chiêu Hồn Phiên, bàn chân phát lực, thập nhị phẩm Hắc Liên đột nhiên phát động, dần dần hình thành một cái kết giới năng lượng to lớn.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, trong chốc lát đạo kết giới năng lượng kia đã bị đánh tan.

"Cái gì?!!"

Thất vương lập tức kinh hãi, Triều Lạc không dám tin nói: "Thập nhị phẩm Hắc Liên là loại pháp bảo phòng ngự nghịch thiên bực này, hơn nữa còn có lực lượng thần thánh của chủ nhân gia trì, vậy mà ngăn không được một kiếm của hắn sao?"

Giờ khắc này, thất vương đều trở nên luống cuống.

Diệp Thu lại đánh tới, bọn hắn liền lộ ra vẻ sợ hãi. Triều Ấp càng là lòng như tro nguội, hắn không nghĩ tới hai kiện pháp bảo nơi tay mà lại không thể kháng trụ nổi kiếm khí của Diệp Thu.

Chương 553 - Phong Vương Cảnh Tự Bạo

"Mẹ nó! Ta liều mạng với hắn! Các ngươi tìm đúng thời cơ mà rời đi!" Đến một bước này Triều Ấp cũng đã hạ quyết tâm, quát.

Đám lục vương còn lại nghe hắn nói như thế thì trong lòng cảm thấy thất bại một trận. Nhưng bọn hắn đều không phải là hạng người tình cảm gì, loại cục diện này chỉ mà còn xử trí theo cảm tính thì sẽ chỉ làm cho bọn hắn tổn thất càng nhiều.

"Các ngươi đi không được!" Diệp Thu cười lạnh nói rồi dẫn đầu giết tới.

Triều Ấp thấy vậy liền nâng thập nhị phẩm Hắc Liên trên đỉnh đầu và toàn lực ngăn cản, Chiêu Hồn Phiên cũng trong nháy mắt phát động mê hoặc chi lực.

Thế nhưng thần sắc Diệp Thu chỉ hơi động một cái rồi lại khôi phục sự bình tĩnh, căn bản hắn không nhận phải bất kỳ ảnh hưởng gì.

"Đi!" Gặp Triều Ấp cùng Diệp Thu quấn chiến lấy nhau, Triều Lạc chờ đúng thời cơ mà hét to một tiếng, sau đó trong nháy mắt hướng về một phương hướng mà bỏ chạy.

Đám ngũ vương còn lại từng tên lộ ra vẻ mặt sợ hãi, rồi cũng hướng ra các phương hướng khác nhau để chạy vội.

Thấy vậy Diệp Thu lập tức đánh lui Triều Ấp rồi bỗng nhiên lại rút ra một thanh Tiên kiếm, đó chính là Vân Tiêu kiếm.

Tay trái của hắn phát lực, sát chiêu ‘vạn dặm giết một người’

trong nháy mắt liền phát động, tại bên ngoài trăm dặm hắn đã đem một tên cự đầu quỷ dị chém giết ngay phía trên Hoang Nguyên.

"Ha ha ha, ta ngược lại rất muốn nhìn xem các ngươi đi như thế nào." Sau khi thu lại tay trái, Vân Tiêu kiếm trong chớp mắt đã trở lại trong tay, Diệp Thu cười to nói ra.

Hai thanh Tiên kiếm nơi tay để cho hắn giờ phút này giống như một tôn Chiến Thần, hắn lần nữa thi triển thần kỹ 'vạn dặm giết một người'. Không đến một lát hắn lại xử tử một tên cự đầu quỷ dị.

Nếu không phải Triều Ấp ở phía trước kiềm chế Diệp Thu để cho hai tay của hắn đều mở, vậy chỉ trong nháy mắt là hắn liền có thể chém giết toàn bộ đám cự đầu quỷ dị.

Sau đó lại có một tên cự đầu quỷ dị nữa bị Diệp Thu chém rụng, hiện tại đã có ba tên cự đầu quỷ dị chết dưới kiếm của Diệp Thu.

Trông thấy một màn này Triều Ấp bi phẫn không gì sánh được mà gầm thét lên: "Tên khốn! Ngươi dám. . ."

"Ta có gì mà không dám?" Diệp Thu khinh thường hỏi lại.

Chỉ thấy Triều Ấp đột nhiên xông lên hung mãnh đánh tới một chưởng, kinh thiên chi lực đánh cho hư không rung chuyển một trận.

Diệp Thu giơ lên Tru Tiên kiếm chém tới, trong chốc lát một cánh tay của Triều Ấp trực tiếp bị chém đứt.

"Phập. . ."

Triều Ấp lập tức bị trọng thương, nhưng khi hắn nhìn thấy tam vương còn lại vẫn chưa đi xa mà nội tâm vô cùng tuyệt vọng, trong đầu liền sinh ra một cái ý nghĩ điên cuồng.

Người này có thực lực quá mạnh, lấy thực lực của chúng ta căn bản không cách nào ứng đối. Nếu như không giết chết hắn thì liền chú định thần tộc chúng ta chiếm đoạt không được cái thế giới này!

Nghĩ tới đây, Triều Ấp càng phát ra mãnh liệt, hắn bỗng nhiên cười to một tiếng.

"Ha ha ha ha. . ."

Triều Ấp cười to dẫn tới Diệp Thu có chút hoang mang, nhướng mày nhìn xem Triều Ấp.

Tên này vì chịu không nổi đả kích mà điên rồi sao?

Hắn đã tu luyện đến tu vi cỡ này thì năng lực chịu đựng không nên kém như vậy mới đúng chứ?

Diệp Thu có chút mờ mịt, không nghĩ ra vì sao Triều Ấp lại bật cười.

Không đúng!

Diệp Thu đang nghi hoặc thì chợt phát hiện trong thân thể Triều Ấp có một cỗ khí tức quỷ dị kinh khủng bạo phát ra.

Loại lực lượng nóng rực kia đập vào mặt để cho Diệp Thu cảm thấy một tia uy hiếp mà lập tức biến sắc.

Lúc này Triều Ấp như không muốn mạng mà lao đến ôm chặt lấy Diệp Thu, phát rồ cười to, nói: "Ha ha ha ha, tiểu tử, ngươi chuẩn bị kỹ càng chết cùng bản vương đi."

Trong chốc lát, một cỗ kinh thiên chi lực từ trong thể nội của Triều Ấp đã bạo nổ, chấn cho thiên địa rung chuyển.

Đó là quỷ dị chi lực có nguồn gốc từ thể nội của Triều Ấp, còn có một điểm lực lượng do vị chủ nhân của hắn lưu lại.

Vụ nổ kinh khủng không gì sánh được, bởi vì một khi Phong Vương cảnh tự bạo thì uy lực của nó còn mạnh hơn gấp trăm lần so với một kích toàn lực của Đại Đế.

Mà lại sau khi quỷ dị chi lực tự bạo thì sẽ sinh ra thôn thiên phệ địa chi lực, mặc dù không thể đả thương được Diệp Thu nhưng rất có thể hắn sẽ bị cuốn vào bên trong thời không loạn lưu.

Trong lòng Diệp Thu biết đại sự không ổn mà một tay đẩy ra Triều Ấp nhưng lại phát hiện đã không kịp.

Tại cự ly này dù cho Diệp Thu có sử dụng Côn Bằng Bảo Thuật thì cũng khó có thể thoát đi.

"Mẹ nó, ngươi đúng là một tên điên!"

"Cút cho ta!"

Diệp Thu một kiếm chặt đứt cánh tay của Triều Ấp rồi thoát thân ra. Loại đấu pháp đồng quy vu tận này hắn vẫn là lần đầu gặp phải.

Ngươi muốn chết thì cứ chết một mình đi, ngươi kéo theo ta làm cái gì a?

Nếu như ngươi là một đại cô nương nũng nịu đòi cùng chết với ta thì tối thiểu trên hoàng tuyền không tịch mịch. Nhưng vấn đề ngươi lại là một tên lão đầu tử hỏng bét thì có cái gì để ta chơi? Chơi trái trứng a!

"Ha ha ha ha. . . Nổ chết hắn cho ta!" Triều Ấp phát rồ cười to.

Sau một chữ cuối cùng của hắn thì...

Ầm!!!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, để cho tất cả mọi người đang

dục huyết phấn chiến nhao nhao dừng lại, ngước đầu nhìn lên.

Bọn hắn chỉ thấy cả một mảnh bầu trời là sương mù cuồn cuộn, hắc khí đầy trời, ai ai cũng lập tức chấn kinh.

"Không. . ." Phía trên Hoang Nguyên, Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên toàn thân không có lực lượng, tuyệt vọng ngồi liệt trên mặt đất hô lên.

Bởi vì sau vụ bạo nổ kia nàng cảm giác không thấy khí tức của sư tôn mình, cho nên thân thể nàng như bị rút sạch khí lực.

Triệu Uyển Nhi che miệng, khóe mắt mang theo nước mắt, dựa vào một gốc cây vô lực ngồi xuống, thút thít một mình.

Cũng may tiểu Linh Lung đã được đưa về Tử Hà phong, bởi vì nguyên nhân phong ấn làm nàng quá mức rã rời nên đã ngủ say không biết gì.

Chương 554 - Hắn Lừa Ta!

"Diệp sư đệ!"

Bạo nổ tới quá đột ngột nên ai cũng chưa kịp phản ứng, đợi đám người kịp phản ứng lại thì nội tâm ai cũng sa sút không gì sánh được.

Tề Vô Hối phẫn nộ nện vào một gốc cây, Mạnh Thiên Chính càng là hai mắt đỏ bừng.

Hôm nay một trận chiến này Bổ Thiên giáo lại muốn dẫm vào vết xe đổ của một trăm năm trước sao?

Đây là điều mà bọn hắn không muốn tiếp nhận nhất.

Lúc này đông đảo đệ tử của Bổ Thiên giáo cũng không thể nào tiếp thu được sự thật này. Bởi vì tại trong lòng bọn họ Diệp Thu đã nghiễm nhiên trở thành tín ngưỡng, là mục tiêu theo đuổi của bọn hắn.

Diệp Thu đi ở phía trước tạo động lực vươn lên cho vô số người, và cũng là hắn kéo ra toàn giáo triển khai cuộc chiến tranh này.

Nhưng giờ khắc này tín ngưỡng trong lòng bọn hắn tựa hồ đã sụp đổ.

Một vị sư thúc tuyệt đại phong hoa thống lĩnh toàn bộ Bổ Thiên giáo trở lại đỉnh phong ngày xưa cuối cùng đã ngã xuống tại nơi này.

Bọn hắn rốt cuộc đã cảm giác không thấy khí tức của Diệp Thu, theo một trận bạo nổ kia hắn đã hoàn toàn biến mất.

"Diệp sư thúc! Đi đường bình an!" Liễu Thanh Phong ngồi xổm xuống mặt đất, nắm lên một nắm cát vẩy lên không trung, nói.

Các đệ tử còn lại cũng học theo hắn mà bắt đầu mặc niệm cho Diệp Thu.

Lúc này sương mù đã dần dần tán đi, thiên địa quay về vẻ bình thản, đám người ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy trên cửu thiên đã trống không, chỉ còn lại một cái đỉnh bị tàn phá, lung lay sắp đổ trên không trung.

"Càn Khôn Đỉnh!"

Khi nhìn thấy Càn Khôn Đỉnh thì Lâm Thanh Trúc liền run lên một cái, thân thể vô lực đột nhiên có sức đứng lên, nói.

Càn Khôn Đỉnh kia nàng vô cùng quen thuộc, bởi vì nó chính là pháp bảo của sư tôn nàng.

Gặp Càn Khôn Đỉnh xuất hiện, tất cả mọi người cũng ngừng lại bi thương.

Sau đó liền có một đạo thân ảnh áo trắng lại lần nữa xuất hiện tại bên trong tầm mắt của mọi người.

"Định mệnh, hắn vậy mà chưa chết!" Tề Vô Hối quát to một tiếng.

Thằng chó, hắn lừa gạt tình cảm của ta a!

Bên tren một mảnh bầu trời vắng vẻ, một đạo thân ảnh quen thuộc đã hiện ra.

Chỉ thấy hắn tiện tay chụp một cái, Tru Tiên kiếm lại lần nữa trở lại trong tay.

Hắn nhẹ nhàng vung tay lên, trong chốc lát đám hung linh liền bị một kiếm chém giết mấy chục vạn.

Nhìn thấy một màn như thế, tất cả mọi người đều mừng rỡ như điên, nội tâm vô cùng kích động.

"Không có việc gì, sư tôn không có việc gì." Lâm Thanh Trúc mang theo tiếng khóc nức nở nói ra.

Vừa rồi một khắc kia nàng đã thật sự cho là mình sẽ phải mất đi vị sư tôn luôn một mực che gió che mưa cho nàng. Nội tâm nàng bất lực làm cho khí lực toàn thân mất hết, cả người trở nên tê liệt.

Bây giờ Lâm Thanh Trúc gặp sư tôn của nàng không có việc gì và còn lần nữa cầm kiếm trong tay mà vui mừng không thôi.

Diệp Thu lúc này tỏa ra khí thế áp đảo thiên địa giống như thần tiên, tuyệt thế độc tôn, làm cho tất cả mọi người chấn động không gì sánh nổi.

"Không thể tưởng tượng nổi. Thực lực của Diệp chân nhân thật là đáng sợ."

"Đối mặt với thất vương vây công, lấy một đánh bảy, nhưng ngài không chỉ có không bại mà ngược lại còn đánh thắng."

"Trận chiến này ngài chém bốn, trốn ba; giết cho quỷ dị nhất tộc chạy trối chết. Ngài đã đủ để phong thần rồi."

Sau một hồi khiếp sợ, hiện trường bỗng nhiên vang vọng tiếng hoan hô kịch liệt giống như núi kêu biển gầm, quanh quẩn tại toàn bộ Tần Xuyên.

"Diệp chân nhân uy vũ, vô địch, cầm trong tay kiếm dài ba thước, chém hết thảy địch thủ thế gian."

"Thử hỏi Thượng Tiên trên trời có dám xuống nhân gian làm loạn?"

Một trận nói khoác này quanh quẩn khắp Tần Xuyên, chính

Diệp Thu nghe thấy mà đều có chút xấu hổ.

Ta hiện tại lợi hại như vậy sao?

A hi hi, cảm giác rất tệ, rất thoải mái!

Diệp Thu sau trận chiến này sẽ phong thần, đặt vững thắng lợi.

Hắn lấy sức một mình mà thay đổi càn khôn, không thể nghi ngờ chính là sự cổ vũ sĩ khí lớn nhất. Tất cả mọi người ở đây đều bị cỗ khí thế này làm cho nhiệt huyết dâng trào.

Bên trong đám người, Liễu Thanh Phong hô to một tiếng:

"Các đệ tử của Bổ Thiên giáo nghe rõ, trận đầu tiên Diệp sư thúc đã đánh thắng, chiến đấu kế tiếp chính là thời khắc để chúng ta chứng minh chính mình."

"Hãy đem sở học của các ngươi tất cả đều xuất ra cho ta, để cho thế nhân nhìn xem một chút thần uy của Bổ Thiên giáo chúng ta."

"Phụng pháp chỉ của chưởng giáo, các đệ tử nghe lệnh, giết!"

Dưới một tiếng quát to, tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo đều dâng lên chiến hỏa mãnh liệt, cùng nhau tiến lên, không để ý sinh tử.

Thủ tịch đại đệ tử Liễu Thanh Phong dẫn đầu giết ra, các đệ tử còn lại liền theo sát phía sau hắn.

Tràng diện nhiệt huyết sôi trào này cũng để cho hai tiểu cô nương Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lên tinh thần.

"Sư tỷ, chúng ta cũng tới đi!" Triệu Uyển Nhi chậm rãi đi đến bên người Lâm Thanh Trúc nói.

Nàng nhẹ nhàng nâng lên một tay, một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa liền xuất hiện trong tay nàng.

Đây là khắc tinh của hung linh, có thể thiêu đốt hết hết thảy mọi thứ trên thế gian. Vô luận đối phương mạnh bao nhiêu nhưng đều chỉ có thể nghe ngóng rồi chuồn.

Lâm Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn xem thân ảnh Diệp Thu rồi gật đầu đáp ứng.

Thanh danh của Tử Hà phong luôn một mực dựa vào sư tôn duy trì, nàng làm đệ nhất truyền nhân thì không thể làm mất mặt Tử Hà phong được.

Các sư huynh đệ đồng môn của nàng đều đã dục huyết phấn chiến, vậy nàng làm sao có thể lùi bước.

"Lên!" Lâm Thanh Trúc lạnh lùng hô lên một câu.

Sau đó nàng chậm rãi móc ra một thanh Đế Kiếm và trực tiếp giết tới.

Thực lực Thần Tàng ngũ cảnh của nàng liền bạo phát ra, trông giống như Chiến Thần tại thế mà bên trong loạn chiến trọn vẹn giết chết mười mấy hung linh rất có đi có về.

Sau khi Lâm Thanh Trúc chém hơn ngàn con hung linh, phong thái của nàng đã để cho tất cả mọi người tại hiện trường chỉ có thể ngưỡng vọng, trong lòng không khỏi cảm thán không hổ là danh sư xuất cao đồ.

Chương 555 - Luân Hồi Chi Đạo

Nhìn chăm chú vào chiến đấu dưới đài, Diệp Thu trầm mặc không nói, ở lại trọn vẹn mười phút.

Ánh mắt hắn một mực dừng lại tại trên thân hai vị đồ nhi, gặp các nàng biểu hiện dũng mãnh phi thường như thế, nội tâm hắn cũng là hết sức vui mừng.

Quay đầu nhìn xem Chiêu Hồn Phiên trước mắt, Diệp Thu giương tay vồ một cái bắt lấy nó.

Một bên khác, Triều Ấp tự bạo về sau thì thập nhị phẩm Hắc Liên cũng trở thành vật vô chủ, Diệp Thu phi thường không khách khí mà bỏ nó vào trong túi.

Gốc thập nhị phẩm Hắc Liên này có cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ tiếc là nó đã bị lây nhiễm không ít khí tức quỷ dị nên có chút buồn nôn.

Nhưng mà còn tốt là Diệp Thu đã có Hỗn Độn Thanh Liên có năng lực tịnh hóa cường đại, tẩy luyện nó một chút thì vẫn có thể dùng được.

"Ừm, cái đồ vật này không tệ, trước tiên thu lấy rồi lát nữa rửa sạch để tặng cho cô vợ nhỏ." Diệp Thu mỉm cười, nói.

Sau khi thu lấy thập nhị phẩm Hắc Liên, Diệp Thu đưa mắt nhìn xem Chiêu Hồn Phiên trong tay mà nhướng mày.

Hắn chỉ mới nắm chặt nó một hồi mà đã có cảm giác thần trí bị ăn mòn. Không thể không nói kiện pháp khí này xác thực rất tà ác.

Những năm gần đây không biết quỷ dị nhất tộc đã dựa vào món bảo vật này để tru diệt bao nhiêu cái thế giới mà bên trong nó ẩn chứa hung linh nhiều vô số kể.

Vừa rồi Triều Ấp cũng chỉ mới thả ra một phần trong đó mà thôi, bởi vì hắn không có đủ thời gian cho nên cũng chỉ có thể thả ra một đám hung linh như vậy. Nếu như hắn phóng xuất toàn bộ hung linh thì đoán chừng có thể đứng đầy cả đại địa Đông Hoang, mười phần đáng sợ.

"Loại pháp khí tà ác này không nên tồn tại." Diệp Thu bên tự mình lẩm bẩm.

Sau đó hai tay hắn chậm rãi đẩy ra, trong chốc lát một cỗ lực lượng kinh khủng đã bộc phát tựa như cuồng phong đánh tới.

Ba đóa đạo hoa trong thể nội hắn cũng nở rộ, một cỗ tịnh hóa chư thiên chi lực từ bên trong đạo hoa chậm rãi tuôn ra, trong nháy mắt đem Chiêu Hồn Phiên bao khỏa lại. Lực lượng tịnh hóa cường đại tẩy đi lệ khí để cho nó triệt để biến thành một tấm phế cờ.

Luyện hóa trọn vẹn một canh giờ, lực lượng của Diệp Thu rốt cục đã phá vỡ phong ấn của Chiêu Hồn Phiên và tràn vào bên trong.

"Không. . ." Chỉ nghe bên trong truyền đến từng trận âm thanh kêu khổ, đó là từng tiếng gào thét không cam lòng, không giờ khắc nào không rót vào nội tâm của Diệp Thu.

Những hung linh này tất cả đều là người vô tội, chỉ vì quỷ dị nhất tộc điên cuồng đồ sát mà toàn bộ đều trở thành công cụ giết chóc.

Bọn chúng bị vây ở bên trong Chiêu Hồn Phiên rồi bị tế luyện thành hung linh, không cách nào tiến nhập luân hồi, vĩnh viễn ở

lại luyện ngục chịu đủ sự tra tấn, cuối cùng rơi vào một cái hạ tràng tan thành mây khói.

Nghe bọn hắn la hét không cam lòng như vậy để cho Diệp Thu cũng không đành lòng. Chỉ là hắn không thể nhân từ nương tay vì một khi phóng xuất bọn chúng thì sẽ chết càng nhiều người vô tội.

"Aiii. . . Các ngươi chớ có trách ta, chỉ nên đổ thừa thiên đạo bất công, thế sự khó lường."

"Điều mà ta có thể làm chỉ là sớm kết thúc nỗi thống khổ của các ngươi mà thôi."

Diệp Thu nhàn nhạt nói ra, sau đó chuẩn bị toàn lực bộc phát nhất cử đem Chiêu Hồn Phiên triệt để phá hủy, và cũng đem những hung linh bên trong giết chết.

Vào lúc này bỗng nhiên có một giọng nói từ phía sau truyền đến.

"Sư điệt, để cho ta tới làm."

"Ồ?" Diệp Thu sửng sốt một cái, hắn chợt phát hiện Huyền Dịch đã đi tới trước mặt mình.

Diệp Thu nghi hoặc một hồi rồi bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng. Nếu như hắn không có nhớ lầm thì Huyền Dịch sư thúc suốt một trăm năm qua luôn một mực trốn ở bên trong động phủ Ngọc Thanh tham ngộ đại đạo chính là luân hồi chi đạo.

Diệp Thu cũng nghe sư tôn của hắn kể lại rằng, Huyền Dịch sư thúc bởi vì không đành lòng những vị đồng môn sư huynh đệ bởi vì hắn mà chết năm đó sẽ trở thành cô hồn dã quỷ bên trong Vô Cực thâm uyên, cho nên ông ta mới nhốt mình trong động phủ Ngọc Thanh để tham ngộ Luân Hồi chi đạo.

Huyền Dịch chỉ mong cuối cùng sẽ có một ngày ông ta thành

đạo và tiến về Vô Cực thâm uyên để đem Oán Linh của những vị đồng môn sư huynh đệ kia tiến nhập Luân Hồi.

Cũng không ai biết sau một trăm năm ngộ đạo Huyền Dịch đã tham ngộ thành công hay chưa?

Chương 556 - Đại Tạo Hóa

Diệp Thu trầm tư một chút rồi bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, đem Chiêu Hồn Phiên đưa cho Huyền Dịch, nói: "Sư thúc, xem ra ngươi đã tham ngộ thành công luân hồi chi đạo."

Huyền Dịch chỉ cười không nói, một tay bắt lấy Chiêu Hồn Phiên, trong nháy mắt một cỗ ánh sáng màu đỏ liền bộc phát, tựa hồ có cỗ lực lượng từ bi hiện lên.

Diệp Thu nhìn xem mười phần cẩn thận, khi cái phù văn kia dao động xác thực cất giấu Luân Hồi Thuật ảo diệu.

Huyền Dịch đẩy ra một chưởng, đột nhiên thiên địa thất sắc, tại bên trong Hỗn Độn mở ra một đạo Luân Hồi chi môn.

Ông ta đang muốn đem hung linh bên trong Chiêu Hồn Phiên thả ra, nhưng những hung linh này có lệ khí rất nặng, một khi đi ra thì ông ta chưa hẳn có thể khống chế.

"Sư điệt, ta cần sự trợ giúp của ngươi!" Huyền Dịch đau khổ chống đỡ, quay đầu về Diệp Thu phía sau hô to.

Ông ta không cách nào giải trừ oán niệm của những hung linh này, cho nên chỉ có thể dựa vào Diệp Thu tịnh hóa để tẩy đi lệ khí của chúng, từ đó ông ta mới có thể giúp bọn chúng thành công tiến nhập Luân Hồi.

Gặp vậy Diệp Thu liền không có bất cứ do dự nào mà trực tiếp thi triển đại thủ đoạn.

Trong nháy mắt, giữa thiên địa bỗng nhiên sinh trưởng ra một gốc thanh liên, chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Tịnh hóa chi lực cường đại trong nháy mắt liền bộc phát, hung linh và cự thú phía trên Hoang Nguyên đều bị cỗ thánh quang này làm cho dần dần trở nên bình hòa.

Bọn chúng đã không còn sự nóng nảy lúc trước, bắt đầu tỉnh táo lại ngẩng đầu nhìn xem bầu trời, phảng phất như linh hồn thăng hoa.

"Đây là thủ đoạn gì?" Trông thấy một màn này, ngay cả Thiên Mộng cũng vô cùng sợ hãi nói.

Loại thủ đoạn kinh thế hãi tục này nàng chưa từng gặp qua. Diệp Thu vậy mà có thể lấy sức một mình tịnh hóa toàn bộ sinh linh trong phương viên trăm dặm, giúp bọn chúng giải trừ lệ khí và khí tức quỷ dị.

Sau khi thi triển đại thủ đoạn kinh thiên chiếu xuống hào quang thần thánh, Diệp Thu liền nói: "Sư thúc, có thể bắt đầu rồi."

Loại đại thủ đoạn này tiêu hao linh lực quá lớn, Diệp Thu chèo chống không được bao lâu. Còn tốt là trong tay hắn có không ít Tiên Thiên cực linh đan, chỉ cần nuốt một viên liền có thể trở về đầy bình, đầy đủ cho Huyền Dịch siêu độ những hung linh này.

"Ha ha ha. . . Sư điệt, nhờ hào quang của ngươi mà sư thúc liền muốn kiếm lời một đợt công đức chi lực a." Huyền Dịch cũng là phóng khoáng cười nói.

Sau đó ông ta vung tay mở ra phong ấn của Chiêu Hồn Phiên, ngay sau từ bên trong tuôn ra mấy vạn hung linh.

Bọn chúng ban đầu rất táo bạo, nhưng dưới hào quang tịnh hoá của Diệp Thu tẩy lễ, bọn chúng đã dần dần trở nên bình hòa.

Huyền Dịch cũng không khách khí, một tay thi triển Luân Hồi thuật đem hung linh đưa vào luân hồi chi môn.

Hai người bọn hắn phối hợp hết sức ăn ý, tất cả mọi người phía dưới nhìn mà khiếp sợ không gì sánh nổi.

Diệp Thu cũng không nghĩ tới Huyền Dịch vậy mà đã nắm giữ Luân Hồi thuật.

Đương nhiên đừng nói là hắn nghĩ không ra, mà ngay cả chính Huyền Dịch cũng không nghĩ tới.

Ông ta tìm hiểu suốt trăm năm mà cũng không thể tham ngộ được luân hồi chi đạo, nhưng bởi vì vừa rồi Diệp Thu đánh ra một kiếm kinh người kia ẩn chứa đại đạo ảo diệu, cho nên đã giúp ông ta có cảm ngộ rõ ràng, phảng phất như trong thân thể có một đường kinh mạch nào đó bị ngăn chặn đã lâu bỗng nhiên thông thoáng.

Đại đạo thế gian thường thường chính là kỳ diệu như vậy, chỉ tiếc là không phải Huyền Dịch tự mình đốn ngộ, nếu không phải vậy thì ông ta liền kiếm lợi lớn, cái gì cũng không có làm mà bỗng nhiên lại trúng một đợt.

Đáng tiếc, đáng tiếc. . .

Nhưng cũng chính vì vậy mà Huyền Dịch mới có thể một mình đến đây ngăn trở Diệp Thu hủy diệt hung linh bên trong Chiêu Hồn Phiên

Đây chính là một đợt đại tạo hóa a, nếu như bị hủy đi thì chẳng phải là quá đáng tiếc sao?

Giải cứu mấy ngàn vạn hung linh và giúp bọn chúng tiến nhập Luân Hồi chuyển thế, như vậy đạt được công đức chi lực liền không cách nào tưởng tượng.

Chuyện này so với đi huyết chiến một trận còn tốt hơn nhiều, thất vương giáng lâm quả thật đã đưa cho Diệp Thu cùng Huyền Dịch một cái đại lễ vật.

Hai người bọn hắn liên thủ chưa tới một canh giờ mà đã giải cứu được một nửa số hung linh bên trong Chiêu Hồn Phiên

Lúc này có đại nhân quả gia thân, Diệp Thu liền cảm giác thấy đóa đạo hoa thứ ba của mình phát ra hào quang sáng chói, nội tâm hắn lập tức vui mừng.

"Cứ tiếp tục như thế thì Đại Đế cảnh liền ở trong tầm tay!"

Loại tốc độ tăng lên này quá mức kinh khủng, ngay cả Diệp Thu cũng bị hù dọa.

Còn tốt là hắn đã kịp thời ổn định tốc độ tăng lên này, nếu không chỉ dựa vào một đợt đại tạo hóa kia là hắn hiện tại liền có thể trực tiếp trùng kích Đại Đế cảnh.

Nhưng đây không phải điều Diệp Thu muốn, bởi vì hắn cần chờ cho hai đạo còn lại cũng đạt tới cực hạn, đến thời điểm ba đạo đều mở thì hắn sẽ cho bọn chúng cùng nhau tiến nhập Đại Đế cảnh.

Chương 557 - Thiên Mộng Hiện Thân

Ầm. . .

Chỉ nghe bầu trời nổ vang một tiếng, chiến trường dần dần lắng xuống.

Tại bên dưới hào quang thần thánh của Diệp Thu tẩy lễ, những hung thú bị quỷ dị ăn mòn bắt đầu bình tĩnh trở lại. Đám hung linh trên hoang nguyên đang chạy trốn tứ phía cũng dần dần ổn định cảm xúc, hướng về phía Luân Hồi chi môn mà bay đi.

Không lấy đao binh mà liền giải quyết trận huyết chiến này, thủ đoạn kinh thế hãi tục như thế làm cho tất cả mọi người ở đây vô cùng chấn động.

Lúc này một cỗ lực lượng cường đại từ trên cửu thiên chậm rãi đè ép xuống, tất cả mọi người lập tức nội tâm run lên, chẳng lẽ tại thời khắc mấu chốt này lại náo ra con yêu thiêu thân gì rồi?

"Không tốt, là Thiên Mộng, nàng đã trở về." Bên trên thiên lĩnh, Tề Vô Hối nhìn thấy vậy thì liền phát hiện không đúng, hô lên.

Chỉ thấy trên bầu trời hiện ra một vòng hào quang đỏ như máu, dẫn đầu lộ diện chính là khô lâu huyết sắc tại khu không người từng một ngụm thôn phệ trăm vạn sinh linh.

"Xong, sắp biến thiên rồi." Giờ khắc này trên hoang nguyên, trong lòng tất cả mọi người đều đồng thời toát ra một câu nói như vậy.

Nguyên bản tràng diện bình tĩnh trong nháy mắt liền trở nên

bối rối không gì sánh được.

Tại trong lúc bối rối, Mạnh Thiên Chính lớn tiếng hô lên: "Yên lặng!"

Một tiếng này áp chế toàn bộ chiến trường hỗn loạn, tất cả mọi người lập tức yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy ánh mắt ông ta tràn ngập cừu hận, hai mắt đỏ bừng nhìn xem thân ảnh màu đỏ trên bầu trời.

"Thiên Mộng!"

Năm đó trận chiến kia, Mạnh Thiên Chính chính là người dẫn đầu của thế hệ trẻ tuổi, cho nên ông ta so với ai khác đều rõ ràng hơn Bổ Thiên giáo khi đó đến cùng đã bỏ ra cái giá gì.

Những năm gần đây Mạnh Thiên Chính mỗi lần nhắm mắt lại thì đều nhớ đến tràng cảnh sư tôn cùng những sư huynh đệ đồng môn của mình chết thảm ở trước mặt.

Trong lòng Mạnh Thiên Chính luôn luôn hận Thiên Mộng thấu xương, bởi vì sau một trận huyết chiến mà dẫn đến Bổ Thiên giáo thực lực đại tổn, trực tiếp rơi xuống hàng ngũ tam lưu thánh địa.

Từ một khắc này bắt đầu, Mạnh Thiên Chính giống như là thay đổi hoàn toàn từ một người có tính tình nóng nảy trở nên cẩn thận nghiêm túc. Tất cả các việc lớn việc nhỏ của Bổ Thiên giáo mỗi đi một bước ông ta đều phải suy đi nghĩ lại nhiều lần.

Kẻ cầm đầu của tất cả mọi chuyện đều đến từ nữ nhân trước mắt kia. Nàng tuy có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, nhưng trái tim của nàng lại vô cùng tà ác.

Bây giờ lần nữa nhìn thấy Thiên Mộng, nội tâm kiềm chế cừu hận nhiều năm của Mạnh Thiên Chính rốt cục lại lần nữa bị tỉnh lại.

Theo một vòng hào quang đỏ như máu xuất hiện, Thiên Mộng chậm rãi từ trên cửu thiên hạ xuống. Nàng đứng tại phía trên khô lâu huyết sắc, lấy quan sát chi thế để nhìn xem Mạnh Thiên Chính phía dưới.

Thiên Mộng cười nhạt một tiếng, trêu chọc nói: "Ha ha ha. . . Mạnh Thiên Chính đấy à? Năm đó ngươi là một vị Đại sư huynh không sợ trời không sợ đất, hăng hái bừng bừng của Bổ Thiên giáo, vậy mà bây giờ lại biến thành cái bộ dáng này."

Mạnh Thiên Chính sát ý liễm nhiên, nhàn nhạt đáp lại:

"Hết thảy cũng không phải do ngươi ban tặng sao? Hơn một trăm năm trước Bổ Thiên giáo chúng ta đã lấy tính mệnh của mấy chục vạn đệ tử để đổi lấy một mạng của ngươi."

"Ngươi vốn nên là kẻ chắc chắn phải chết mà bây giờ lại sống thật tốt ở nơi này. Còn những đệ tử chết thảm của Bổ Thiên giáo chúng ta bây giờ còn đang đau khổ bồi hồi tại bên trong Vô Cực thâm uyên."

"Thiên Mộng, một khoản này nhóm chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại."

Thiên Mộng sửng sốt một cái, rồi lại cười lạnh một tiếng, cũng không nhìn Mạnh Thiên Chính nữa.

Nàng duỗi ra lưng mỏi, ánh mắt nhìn về phía chân trời. Lúc này Huyền Dịch còn đang duy trì Luân Hồi chi môn liền hiện lên ánh mắt phức tạp.

Mạnh Thiên Chính chỉ là Chí Tôn sơ kỳ nên căn bản không thể nhập vào pháp nhãn của Thiên Mộng. Tại hiện trường người duy nhất có thể làm cho nàng cảm thấy uy hiếp chỉ có Diệp Thu cùng Huyền Dịch. Chỉ là bọn hắn hiện tại cần phải duy trì Luân Hồi môn nên căn bản không thể xuất thủ ứng phó nàng. Điều này ngược lại

để nàng nhặt được một cái cơ hội tốt.

Trông thấy Thiên Mộng đã khóa chặt Diệp Thu, Mạnh Thiên Chính lập tức nhướng mày và minh bạch đại sự không ổn. Nội tâm ông ta âm thầm cân nhắc lo lắng một phen, sau đó liền hạ một cái quyết tâm.

Mạnh Thiên Chính quay đầu lại nhỏ giọng nói với Minh Nguyệt vài câu, sau đó lại đưa choTề Vô Hối một cái ánh mắt.

Hai huynh đệ bọn hắn đã phối hợp nhiều năm, cho nên chỉ một cái ánh mắt thì liền có thể minh bạch ý nghĩ của đối phương.

Một cỗ chiến hỏa dần dần thiêu đốt lên, từ trong bầu không khí yên tĩnh ngột ngạt đám người đã có thể cảm giác được rõ ràng một trận bão tố sắp đến.

Chương 558 - Ta Trúng Kế Rồi!

Sau một hồi lâu nhìn chăm chú, Thiên Mộng cuối cùng mở miệng nói.

"Huyền Dịch, ngươi rốt cục đã chịu hiện thân! Trông thấy ta có phải ngươi rất ngạc nhiên đúng không?"

Nàng cách không kêu gọi, Huyền Dịch nghe được giọng nói quen thuộc mà nội tâm có chút run lên. Sự bi phẫn tột cùng của ông ta cũng tại thời khắc này dâng lên.

Bởi vì Huyền Dịch không kiềm chế được nỗi lòng cho nên suýt chút nữa để cho Luân Hồi chi môn sụp đổ.

Còn tốt là Diệp Thu phản ứng nhanh, quát to: "Sư thúc! Trấn định!"

Phong ấn của Chiêu Hồn Phiên bị phá vỡ thì sẽ không cách nào đóng lại, nếu như Luân Hồi chi môn bị sụp đổ thì những hung linh kia sẽ triệt để mất đi khống chế.

Đến thời điểm đó cục diện liền không cách nào tưởng tượng nổi, cho nên bọn hắn tuyệt đối không thể như xe bị tuột xích tại thời điểm mấu chốt này.

Diệp Thu cũng là âm thầm cuống lên, hắn không nghĩ tới Thiên Mộng lại đến nhanh như vậy.

Xem ra nàng đã luôn một mực chú ý chiến đấu ở nơi này, rõ ràng nàng đã nhìn chuẩn thời cơ mà tới.

Sau khi được Diệp Thu nhắc nhở, Huyền Dịch ngay lập tức lấy lại tinh thần, trong nháy mắt phát lực vững chắc Luân Hồi chi

môn.

Ông ta cũng không đi để ý tới Thiên Mộng, bởi vì ông ta đã sớm không còn ái mộ nàng như lúc còn trẻ, bây giờ trong lòng ông ta đối với nàng cũng chỉ còn lại cừu hận.

Gặp Huyền Dịch cuối cùng đã tỉnh táo lại, Diệp Thu liền xoay người lại nhìn về phía đạo thân ảnh màu lửa đỏ kia.

Không thể không nói nữ nhân này xác thực rất kinh diễm, nhưng nàng cũng rất đáng sợ.

Diệp Thu lấy tay trái chỉ về phía Thiên Mộng, tay phải chậm rãi rút ra Tru Tiên kiếm, cười nhạt nói: "Ngươi chính là nữ ma đầu Thiên Mộng năm đó tại Vô Cực thâm uyên đã đồ sát mấy chục vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta đúng không?"

Thiên Mộng nghe vậy liền chấn động một cái, nội tâm nàng biết rõ Huyền Dịch vẫn là không cách nào chấp nhận nàng, bởi vì nàng đã giết chết rất nhiều người trọng yếu trong cuộc đời Huyền Dịch.

Dù cho Thiên Mộng ban đầu không có tình cảm gì với Huyền Dịch, nhưng sau khi trải qua hơn một trăm năm cảm ngộ, mà lại bị tái sinh cốt của Huyền Dịch ảnh hưởng, do đó nàng đã dần dần minh bạch một đạo lý, thì ra trong nhân thế vẫn còn tồn tại một loại đồ vật rất đáng sợ, đó chính là tình cảm.

Thiên Mộng mím môi một cái, nàng còn muốn nói điều gì nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thu.

Đối với vị nhân tài mới nổi này Thiên Mộng cũng không nhận biết, chẳng qua là nàng cảm thấy trên người hắn có một cỗ khí chất rất quen thuộc.

Thiên Mộng dò hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Diệp Thu mỉm cười, phủi bụi trên tay áo một cái, đè nén nội tâm vội vàng, tận lực trì hoãn thời gian, chắp tay nói: "Thủ tọa đương nhiệm của Tử Hà phong, Huyền Thiên chi đồ Diệp Thu bái kiến Thiên Mộng tiền bối."

"Huyền Thiên chi đồ sao?" Nghe được cái tên này Thiên Mộng lập tức chấn kinh.

Năm đó tại trận chiến kia nàng cũng đã thấy được phong thái tuyệt đại của Huyền Thiên đạo nhân.

Nếu không phải do tu vi của nàng cao hơn Huyền Thiên đạo nhân, mà lại còn có Thôn Thiên Ma Công, vậy nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của ông ta.

Huyền Thiên đạo nhân chính là người kinh diễm nhất trong thời đại một trăm năm trước, kiếm đạo của ông ta đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa.

Thiên Mộng hoàn toàn không nghĩ tới người trẻ tuổi kinh diễm một thời đại đang đứng trước mặt nàng lại là đồ đệ của Huyền Thiên đạo nhân.

"Ha ha ha, có ý tứ! Năm đó sư tôn của ngươi đã làm hỏng đại sự của ta, dẫn đến ta suýt chút nữa mất mạng tại Vô Cực thâm uyên."

"Ta lần này trở về vốn dĩ muốn tìm hắn để tính sổ sách, nhưng lại ngoài ý muốn biết được hắn đã qua đời. Nếu ngươi đã là đồ đệ của hắn thì liền do ngươi đến hoàn lại khoản nợ này đi."

Thiên Mộng thu hồi vẻ lười nhác, trong nháy mắt khóa chặt Diệp Thu.

Năm đó nếu không phải do Huyền Thiên đạo nhân vạch trần âm mưu của nàng, vậy thì huyết tế đại nghiệp của nàng liền được hoàn thành.

Bởi vậy Thiên Mộng luôn một mực ôm hận Huyền Thiên đạo nhân đến bây giờ, dù là nằm mộng thì nàng cũng muốn tìm ông ta để tính sổ.

Chỉ tiếc là nàng đã đến muộn một bước, bởi vì Huyền Thiên đạo nhân đã đi về cõi tiên. Nhưng còn tốt là ông ta vẫn còn có một vị đồ đệ, vậy liền để cho đồ đệ của ông ta trả nợ thay ông ta đi.

Nghe đến đó Diệp Thu lập tức sửng sốt một cái.

Đậu phộng! Thời điểm ta kế vị cũng không có ai nói với ta Tử Hà phong còn có một khoản nợ không trả như thế a!

Cái nồi này thế mà lại đặt lên trên lưng của ta!

Bà mẹ nó, ta trúng kế rồi!

Chương 559 - Dáng Dấp Đẹp Trai Là Chân Lý

Thiên Mộng bỗng nhiên thả ra Đại Đế chi uy, áp bách Diệp Thu lảo đảo một cái, kém chút nữa rơi xuống.

"Ha ha ha. . . Đây chính là Đại Đế chi uy sao? Quả nhiên rất kinh khủng!"

Chỉ mới lần đầu giao phong mà Diệp Thu đã cảm giác được Thiên Mộng vô cùng đáng sợ.

Tu vi hai người nhìn như chỉ cách xa một bước, nhưng trên thực tế thực lực của đôi bên chênh lệch giống như trời và đất.

Tại trước mặt cường giả Đại Đế cảnh, bất luận Phong Vương cảnh nào cũng gánh không được một kích nhẹ nhàng.

Bầu không khí trong nháy mắt đọng lại, tất cả mọi người đều mang thần sắc căng thẳng, hô hấp khó khăn.

Diệp Thu vừa mới trải qua một trận huyết chiến, bây giờ lại lấy đại thủ đoạn tịnh hóa ngàn vạn hung linh, cho nên thân thể hắn đã sớm không chịu đựng nổi. Mà bây giờ hắn còn phải phân tâm đi hiệp trợ Huyền Dịch diễn hóa Luân Hồi chi môn, căn bản không có dư lực xuất thủ.

Diệp Thu không nghĩ tới Thiên Mộng lại tại thời điểm đến đây, vậy không phải là thừa dịp hắn bệnh mà đòi mạng hắn sao?

Tất cả mọi người đều bắt đầu khẩn trương lên, vì nếu như Diệp Thu chịu không được thì thế cục sẽ triệt để mất đi khống chế, trăm vạn sinh mệnh ở Tần Xuyên cũng sẽ theo hắn mà xong đời.

Trong lúc tất cả mọi người đều coi là Diệp Thu sắp gánh không được, bỗng nhiên một cỗ hạo nhiên chi khí cường đại từ thể nội Diệp Thu bạo phát ra. Trong khoảnh khắc nó liền phá tan uy áp của Thiên Mộng. Diệp Thu lại lần nữa đứng thẳng trên không trung.

Thấy cảnh này Thiên Mộng có chút nhướng mày.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Thiên Mộng tiền bối, trước kia ta có nghe nói tiền bối thần thông quảng đại, vạn cổ tuế nguyệt chỉ có một. Hậu sinh vãn bối tất nhiên là bội phục không thôi, nhưng vẫn nghĩ có một ngày có thể cùng tiền bối chiến một trận công bằng. Không biết tiền bối có thể thỏa mãn nguyện vọng này của vãn bối hay không?"

Diệp Thu vừa nói ra lời này, Thiên Mộng lập tức nhíu mày cười một tiếng, có chút thú vị nhìn xem hắn.

Lấy trí thông minh của nàng thì chỗ nào nhìn không ra Diệp Thu đang cố ý trì hoãn thời gian, sợ nàng lúc này sẽ ra tay.

Chỉ có thể nói Diệp Thu đã nghĩ nhiều, bởi vì Thiên Mộng là nhân vật vô cùng kiêu ngạo, vậy nàng sao có thể làm ra loại chuyện để cho người chế nhạo này.

Trận chiến đấu vừa rồi Thiên Mộng đều đã nhìn thấy, không thể không nói Diệp Thu xác thực có thực lực cùng nàng chiến một trận. Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là chiến một trận mà thôi, hắn muốn chiến thắng nàng thì cơ hồ là không có khả năng.

Bởi vì Phong Vương cảnh cùng Đại Đế cảnh có sự chênh lệch cũng không phải dựa vào một thanh Tiên kiếm liền có thể nghịch chuyển.

Thiên Mộng tự tin mình đường đường là Đại Đế cảnh, vậy việc đối phó với hai tu sĩ Phong Vương cảnh thì sẽ không quá phiền

toái.

"Ha ha ha. . . tiểu gia hỏa có ý tứ. Ngươi thực sự có can đảm cùng ta giao thủ sao?" Thiên Mộng cười nói.

Nàng rất nghi hoặc là ai đã đưa cho Diệp Thu loại dũng khí này để hắn dám lấy Phong Vương cảnh khiêu chiến Đại Đế cảnh? Chẳng lẽ hắn còn có át chủ bài khác?

Gặp Thiên Mộng biểu lộ ngạo mạn, phảng phất như cái gì cũng nắm giữ nơi tay, Diệp Thu chỉ cười chứ không có phản bác.

Hắn ngẩng đầu nhìn xem Luân Hồi chi môn trên bầu trời, trận siêu độ này cũng đã sắp kết thúc, chỉ cần hắn chống đỡ thêm một hồi thì liền có thể xuất thủ đánh với Thiên Mộng một trận.

Tại thời điểm mấu chốt này Diệp Thu ngàn vạn không thể gấp, và càng không thể chọc giận Thiên Mộng.

Diệp Thu lúc này tỉnh táo không gì sánh được, nói:

"Có thể đánh với tiền bối một trận là vinh hạnh của tại hạ."

"Từ mấy năm trước ta đã từng nghe sư tôn của ta nói rằng tiền bối tu luyện cái thế ma công, thần thông quảng đại, nhân gian vô địch."

"Nếu như vãn bối có thể may mắn chống đỡ được một chiêu nửa thức của tiền bối thì ta đã rất thỏa mãn."

Nghe được Diệp Thu thổi phồng mình như thế, Thiên Mộng lập tức vui mừng, thì ra tại trong miệng Huyền Thiên đạo nhân nàng vậy mà lợi hại như vậy. Xem ra gã đạo sĩ cao lãnh kia cũng không phải là một kẻ không thú vị.

"Ha ha ha, tiểu tử, ngươi rất không tệ, bản đế rất ưa thích." Thiên Mộng mỉm cười, nói, nàng xem như đã chấp nhận yêu cầu

của Diệp Thu.

Nàng đưa mắt nhìn về phía Huyền Dịch, rất muốn nói một câu: Ngươi có nghe thấy không, đồng dạng là người của Bổ Thiên giáo mà người ta hiểu chuyện như vậy, còn ngươi lại là một tên thẳng nam không có đầu óc a!

Xem hai người chuyện trò vui vẻ, nói chuyện hài hòa như thế, tất cả mọi người phía dưới đều sửng sốt.

"Diệp sư đệ đang làm gì v?"

"Tại sao hắn lại cùng nữ ma đầu kia trò chuyện?"

Mạnh Thiên Chính và Tề Vô Hối hai mặt nhìn nhau, cảm thấy không hiểu.

Vừa rồi Mạnh Thiên Chính đã làm rất tốt khi toàn lực ngăn cản, và tất cả mọi người dù là đánh bạc tính mệnh thì cũng muốn ngăn lại Thiên Mộng để tranh thủ thời gian cho Diệp Thu cùng Huyền Dịch.

Nhưng nào ai nghĩ đến Diệp Thu chỉ nói dăm ba câu vậy mà liền hóa giải cái nguy cơ này.

"Ừm. . . Xem ra dáng dấp đẹp trai cũng là một năng lực tốt a." Tề Vô Hối như có điều suy nghĩ, phảng phất như đã đại triệt đại ngộ.

Nếu như Diệp Thu xấu xí thì đoán chừng Thiên Mộng đến nhìn cũng chẳng muốn nhìn một cái, và càng không có khả năng cùng hắn nói nhảm.

Quả nhiên còn phải có dáng dấp đẹp trai thì mới có thể trò chuyện thật tốt.

"Vãi chưởng, đúng là chân lý a."

Bầu không khí ngột ngạt tại hiện trường đã dần dần bị hóa giải, ngược lại còn có chút buồn cười, làm cho tất cả mọi người cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Chương 560 - Kẻ Bóp Team

Ầm!!!

Bỗng nhiên trên bầu trời lại có một đợt năng lực xung kích, từ bên trong Luân Hồi chi môn phát ra một cỗ phản lực.

"Phụt. . ."

Huyền Dịch vừa phải chưởng khống Luân Hồi chi môn, vừa phải đối mặt uy áp nên trực tiếp bị đánh cho hộc máu, mà Diệp Thu cũng cảm thấy không được tốt cho lắm.

Gặp Huyền Dịch thụ thương, ánh mắt Thiên Mộng hiện lên một chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh lại áp chế xuống. Nàng cũng không nhúng tay mà chỉ là nhìn xem hành vi của hai người bọn hắn.

Sau một hơi chậm lại, sắc mặt Diệp Thu hơi khó coi, móc ra một viên Tiên Thiên cực linh đan nuốt vào trong bụng, cuối cùng hắn cũng khôi phục đỉnh phong.

"Sư điệt, ngươi hãy trì hoãn thêm một chút thời gian nữa, còn kém một điểm." Lúc này Huyền Dịch truyền âm cho Diệp Thu.

Hiện tại bọn hắn đã đem phần lớn hung linh tiến nhập Luân Hồi chi môn, chỉ còn lại một phần nhỏ. Sau khi giải quyết xong những hung linh này thì bọn hắn liền có thể rảnh tay xuất thủ đối phó Thiên Mộng.

Giờ phút này Huyền Dịch so với ai khác đều gấp hơn, ngay cả Diệp Thu cũng rất sốt ruột. Nhưng bọn hắn minh bạch tại thời điểm này chỉ có tỉnh táo mới có thể thay đổi thế cục.

"Phù. . ." Sau khi thở phào một hơi, Diệp Thu tiếp tục thi triển đại thủ đoạn áp chế lệ khí của đám hung linh, tẩy đi oán niệm trên người bọn chúng.

Sau đó hắn quay đầu lại nói với Thiên Mộng: "Tiền bối có khuynh quốc chi tư, phong hoa tuyệt đại, vạn cổ đến nay không ra một người. Tại hạ có tài đức gì có thể được tiền bối tán dương, quả nhiên là thụ sủng nhược kinh a."

Nghe Diệp Thu khen ngợi, Thiên Mộng cũng là vui lên, mặc dù nàng biết rõ hắn đang cố ý vuốt mông ngựa, nhưng lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Không thể không nó tiểu tử này rất biết lấy lòng người khác, năm đó nếu ta gặp phải hắn mà không phải gã thẳng nam không có đầu óc Huyền Dịch kia, vậy kết quả có thể sẽ không đồng dạng!

Thiên Mộng âm thầm tiếc nuối, bởi vì cô gái nào cũng ưa thích được yêu một người nam nhân vừa có dáng dấp đẹp trai lại vừa rất biết lấy lòng.

Chỉ tiếc là thiên ý trêu người a!

"Ha ha ha. . . Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng lấy lòng ta thì ngươi sẽ không chết."

"Năm đó Bổ Thiên giáo và sư tôn của ngươi thiếu nợ ta những gì thì hôm nay các ngươi một cái cũng trốn không thoát."

Thiên Mộng mang ý vị thâm trường cười nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người phía dưới lập tức biến sắc.

Mạnh Thiên Chính thì trầm mặc không nói, Tề Vô Hối vô cùng lo lắng, bỗng nhiên có một giọng nói mười phần táo bạo vang lên.

"Nữ ma đầu kia, người nên trả nợ phải là ngươi mới đúng."

"Năm đó mấy chục vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta đều bị ngươi chém giết, mà ngươi cũng chỉ bị trúng một kiếm, vậy tại sao ngươi lại có thể tìm chúng ta đòi nợ?"

Nghe được giọng nói này, tất cả mọi người liền sửng sốt và nhao nhao nhìn lại, người nói chuyện chính là Dương Vô Địch.

Diệp Thu lập tức mắng to trong lòng:

Bà mẹ nó, đúng là không sợ kẻ địch mạnh mà chỉ sợ đồng đội ngu a!

Tại thời điểm mấu chốt này chúng ta phải làm theo ý nàng, ngươi nhảy ra làm cái giống gì?

"Dương sư đệ, ngươi im ngay!" Mạnh Thiên Chính biến sắc, quát lớn.

Diệp Thu thì ở trên kia vắt hết dịch não mới giữ vững thế cục, còn ngươi lại ở phía dưới làm loạn. Ngươi không có đầu óc sao?

Mà đúng a, hắn xác thực không có đầu óc!

Ngay cả Tề Vô Hối lúc này cũng nhịn không được muốn mắng Dương Vô Địch.

Lão tử trời sinh ưa thích trào phúng người, nhưng tại thời điểm này ta cũng biết rõ không thể chọc giận Thiên Mộng. Dương Vô Địch ngươi vậy mà lại khinh suất như thế.

Thôi xong!

Trong lòng tất cả mọi người cũng toát ra một câu nói như vậy, bọn họ cảm thấy không khí bốn phía dần dần ngưng kết, nhiệt độ sụt giảm, một cỗ rét lạnh đánh tới.

Chỉ thấy Thiên Mộng lặng lẽ nhìn xem Dương Vô Địch, trong chốc lát tất cả mọi người đều có cảm giác tử vong nhìn thẳng, giống như huyền băng vạn năm lạnh lẽo để cho người ta ngạt thở.

Một luồng sát ý kinh khủng trong nháy mắt quét qua toàn bộ thiên địa, trong ngoài Tần Xuyên ai nấy đều bắt đầu run rẩy.

Thiên Mộng hơi động bờ môi một chút, lạnh lùng nói: "Tốt, các ngươi đòi nợ ta đúng không? Vậy ta liền thỏa mãn các ngươi!"

Vừa dứt lời, Thiên Mộng dậm chân ra hiệu cho khô lâu huyết sắc bên dưới, nó bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ hào quang tinh hồng.

"Xong con bê!"

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, phảng phất như nhìn thấy chính mình tử vong.

Thiên Mộng thậm chí đều không cần xuất thủ, chỉ cần khối khô lâu huyết sắc kia xuất thủ cũng đã đủ để giết chết tất cả bọn hắn.

Đến một bước này đã không còn bất luận khả năng cứu vãn gì nữa, do đó Mạnh Thiên Chính lập tức vung lên tay áo, trong tay ông ta thình lình xuất hiện một thanh thất thải bảo kiếm!

Đó chính là bảo kiếm truyền thừa của Bổ Thiên giáo, cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, Bổ Thiên Kiếm.

"Tất cả mọi người nghe lệnh! Kết trận!" Mạnh Thiên Chính hô to.

Các thủ tọa còn lại cũng nhao nhao hưởng ứng mà tế ra bảo kiếm của sơn mạch mình, Lâm Thanh Trúc cũng tế ra Tử Hà kiếm.

Trong chốc lát, bảy đạo hào quang từ bảy ngọn núi liền bay

tới, rót vào bảo kiếm của bảy vị thủ tọa.

Chương 561 - Điểm Mấu Chốt

Bảy vị thủ tọa phối hợp hết sức ăn ý, bởi vì lúc trước Mạnh Thiên Chính liền đã ám chỉ dẫn cho bọn hắn, cho nên bọn hắn hưởng ứng mười phần nhanh chóng.

Chỉ trong một cái nháy mắt, bay người liền kết thành một cái đại trận, Mạnh Thiên Chính đứng độc lập ở giữa chậm rãi bay lên. Ông ta nâng lên một tay, thình lình một cỗ lực lượng kinh khủng bạo phát ra.

"Bổ Thiên kiếm trận!"

Trên không, Thiên Mộng liếc mắt một cái liền nhận ra cái kiếm trận này, vì nó chính là Bổ Thiên kiếm trận mà năm đó Bổ Thiên giáo dùng để vây quét nàng.

Trận pháp này xác thực rất mạnh mẽ, đặc biệt vẫn là tại bên trong địa bàn của Bổ Thiên giáo. Có hộ sơn đại trận gia trì thì uy lực của nó trọn vẹn tăng lên mấy chục lần.

Nhưng đối với Thiên Mộng mà nói đây cũng chỉ là một cái trận pháp nho nhỏ mà thôi, nàng căn bản không để vào mắt.

"Đi thôi, khô lâu huyết sắc, ngươi đi chơi đùa cùng bọn hắn đi, nhìn xem bọn hắn đến cùng có thủ đoạn gì?" Thiên Mộng cười nhạt một tiếng, duỗi ra lưng mỏi, nói.

Sau lưng của nàng phảng phất như có một cái ghế dựa mà nàng ngồi ngay giữa không trung.

"Hống!!!"

Thiên Mộng vừa ra lệnh thì khô lâu huyết sắc liền phát ra một

tiếng rống đinh tai nhức óc. Ngay sau đó cuồng phong nổi lên, lực lượng cường đại trong khoảnh khắc đập xuống.

"Trấn!"

Tọa trấn tại trận nhãn nên Mạnh Thiên Chính chịu áp lực cực lớn, đón đầu ngăn cản.

Ầm!!!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, thiên địa chấn động, tất cả mọi người đều sắc mặt trắng bệch.

Dưới cỗ năng lượng xung kích này, có người trực tiếp bị đánh cho trọng thương.

"Phụt. . ."

Lâm Thanh Trúc phun ra một ngụm tiên huyết, bởi vì tu vi của nàng so với các thủ tọa khác quá mức yếu kém.

Khô lâu huyết sắc liếc mắt một cái liền thấy ngay đột phá khẩu của Bổ Thiên kiếm trận nên đã tập trung lực lượng lớn nhất công kích chỗ của nàng.

"Sư tỷ. . . A. . . Ta muốn giết ngươi." Tiểu Linh Lung mới vừa từ trong cơn ngủ mê tỉnh lại thì liền trông thấy Lâm Thanh Trúc bị một kích phun máu phè phè, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nàng lập tức trở nên đỏ bừng, hô to.

Sau một tiếng kêu khóc, tiểu Linh Lung đột nhiên nâng lên Linh Lung chùy, trong chốc lát một cỗ khí thế kinh thiên liền bộc phát, vương ấn chỗ mi tâm của nàng bỗng nhiên phát ra một luồng hào quang sáng chói.

Luồng hào quang này làm cho khô lâu huyết sắc toàn thân run lên, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

"Không tốt, phong ấn của Linh Lung đã. . ." Thấy cảnh này, Triệu Uyển Nhi lập tức luống cuống.

Nàng có thể cảm giác được một đạo lực lượng mà lúc trước Diệp Thu lưu lại trong thể nội tiểu Linh Lung đã dần dần bị tan rã, phong ấn trong thân thể nàng đã sắp mở ra.

Triệu Uyển Nhi vội vàng dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy vậy lập tức giật mình.

"Mẹ ơi, chuyện này không liên quan đến ta a."

"Chính nàng tỉnh lại liền muốn xuống đi tìm sư tỷ, ta đánh không lại nàng nên chỉ có thể mang nàng xuống núi a."

Tiêu Dật mang vẻ mặt ủy khuất nói.

Hắn cũng không muốn mang nàng xuống núi, vấn đề là hắn làm sao có thể ngăn được tiểu Linh Lung.

Vì ngăn lại nàng mà chính hắn cũng bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Ta nằm mà cũng cõng nồi sao?

Triệu Uyển Nhi không có thời gian cùng Tiêu Dật nói nhảm, nàng vội vàng đi đến bên người tiểu Linh Lung, cầm tay giữ chặt nàng vì không muốn mất đi vị tiểu sư muội này.

Mặc dù trước kia các nàng rất ưa thích diễn trò với tiểu Linh Lung, thế nhưng các nàng đã nghe sư tôn nói rằng, một khi tiểu Linh Lung triệt để mất đi khống chế và phong ấn bị giải trừ, vậy trí nhớ kiếp trước của nàng liền sẽ khôi phục, đến thời điểm đó nàng có khả năng cũng không phải là tiểu sư muội của các nàng nữa.

Trông thấy tiểu Linh Lung không kiềm chế được nỗi lòng, ngay

cả Thiên Mộng cũng cảm thấy một tia cảm giác áp bách. Đây là một loại sợ hãi mà nàng xưa nay chưa từng có, bắt nguồn từ thiên đạo nghiền ép.

Nội tâm Thiên Mộng có cảm giác nếu như tiểu Linh Lung thật sự bị giải trừ phong ấn, vậy khả năng chỉ cần một cái ý niệm của tiểu Linh Lung là nàng liền phải chết ở đây.

Tiểu nha đầu này vào kiếp trước có thực lực quá mức đáng sợ, đáng sợ đến nổi ngay cả phiến thiên địa này cũng không có khả năng tiếp nhận được nàng tồn tại.

Nghĩ tới đây, Thiên Mộng ném qua khô lâu huyết sắc một cái ánh mắt, lạnh lùng nói: "Lui!!!"

Khô lâu huyết sắc cũng là có chút không biết làm sao, vì tiểu nha đầu kia như không muốn mệnh mà cứ tìm hắn liều mạng.

Trong lòng khô lâu huyết sắc có trăm nỗi nghi hoặc, bắt đầu sinh lòng e ngại, không dám lần nữa xuất thủ mà vội vàng rút lui.

Thiên Mộng ngược lại đã nhìn ra một chút gì đó.

"Có ý tứ, thì ra là cảm xúc."

Nàng cẩn thận quan sát một cái, tựa hồ mỗi một lần tiểu Linh Lung bộc phát thì đều có quan hệ cùng cảm xúc.

Chỉ cần người thân cận nhất bên người tiểu Linh Lung bị thương tổn thì cảm xúc của nàng liền sẽ mất đi khống chế, phong ấn trong thể nội của nàng cũng sẽ buông lỏng.

Nghĩ tới đây, Thiên Mộng đưa mắt nhìn về phía Lâm Thanh Trúc đang bị trọng thương.

"Linh Lung, sư tỷ đây, ngươi không cần lo lắng, sư tỷ không có việc gì." Lâm Thanh Trúc vừa mới định thần lại và căn bản không

để ý tới chữa thương, nàng đi thẳng tới bên người tiểu Linh Lung để trấn an.

Trước đó Lâm Thanh Trúc chỉ lo lắng tiểu Linh Lung ở chỗ này có thể sẽ chịu ảnh hưởng, cho nên nàng đã cố ý để cho Tiêu Dật đưa nàng trở về Tử Hà phong nghỉ ngơi.

Ai ngờ tiểu Linh Lung đột nhiên tỉnh lại và chuyện thứ nhất nàng làm lại chính là đi tìm sư tỷ như tìm mẹ vậy.

Chương 562 - Diệp Thu Ra Tay

Một màn vừa rồi phát sinh quá nhanh, tất cả mọi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Mạnh Thiên Chính cùng Tề Vô Hối cũng phát hiện chuyện này mà liếc nhau một cái.

Chẳng ai ngờ rằng tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này lại là tiểu Linh Lung thay đổi thế cục.

Chỉ dựa vào một câu mà nàng trực tiếp quát lui khô lâu huyết sắc, cứu vãn tất cả mọi người, mà lại còn giúp bọn người Diệp Thu tranh thủ một điểm thời gian.

Từ tình huống này đến xem, tiểu Linh Lung chính là một cái nhân tố không ổn định nhất, là một khỏa bom hẹn giờ lúc nào cũng có thể bạo nổ, mà uy lực vụ nổ từ nàng có thể sẽ hủy diệt toàn bộ Đông Hoang, không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể sử dụng.

Ngay cả Thiên Mộng cũng kiêng kị tiểu Linh Lung, vậy có thể thấy nàng đến cùng khủng bố cỡ nào.

Nghĩ tới đây Mạnh Thiên Chính liền mừng thầm, trong lòng ông ta toát ra một cái ý nghĩ.

Nếu như Bổ Thiên giáo có thể thuận lợi vượt qua một kiếp này, vậy ta nên cân nhắc trao tặng tiểu Linh Lung danh hiệu Bổ Thiên Thánh Nữ.

Nếu không phải chính quả của Bổ Thiên Thần Nữ đã bị vị nữ tử tại Thiên Vực kia kế thừa, vậy Mạnh Thiên Chính cũng muốn

đưa tiểu Linh Lung tới tổ địa để kế thừa chính quả của Bổ Thiên Thần Nữ.

Nhưng khi nghĩ đến tiểu Linh Lung là loại tồn tại kinh khủng nên sẽ xem không lên tiên vị Bổ Thiên Thần Nữ, bởi vì nàng vốn dĩ chính là tiên nhân, nàng đã không cần bất luận cái tiên vị gì để trợ giúp nàng thành đạo nữa.

Khí thế kinh khủng không ngừng bộc phát, tiểu Linh Lung hai mắt đỏ bừng, phát ra kinh thiên thần lực, mơ hồ đã đạt đến giới hạn sụp đổ.

Cỗ kinh thiên chi lực kia đè ép tất cả mọi người không cách nào ngẩng đầu lên được, giống như ngưỡng vọng Cửu Thiên Thiên Nhân, sợ hãi thật sâu.

Lâm Thanh Trúc ôm chặt lấy tiểu Linh Lung, lấy lực lượng bản thân để áp chế phong ấn trong cơ thể tiểu Linh Lung, ráng chống đỡ cỗ xung kích kinh khủng kia.

Nhưng tiểu Linh Lung đã mất đi sự khống chế cảm xúc, phong ấn trong người nàng đã sắp bị giải trừ.

Tại thời điểm này tất cả mọi người đều luống cuống, ngay cả Thiên Mộng cũng rất bối rối.

Nàng hôm nay chỉ muốn tìm Bổ Thiên giáo để tính sổ sách, chứ cũng không muốn dính vào cái nhân quả này.

Bởi vì một khi tiểu Linh Lung bị giải trừ phong ấn trong thể nội, vậy hết thảy kế hoạch và sự nghiệp to lớn của Thiên Mộng liền sẽ bị phí công nhọc sức.

"Đi!" Thiên Mộng ngay lập tức hạ quyết định, nàng sinh lòng e ngại mà trực tiếp muốn đi.

Lúc này tại thiên ngoại bỗng nhiên có một đạo thân ảnh trong

chớp mắt đã đi tới bên người tiểu Linh Lung và nắm chặt tay nàng, một cỗ lực lượng tường hòa liền tràn vào trong cơ thể nàng.

Đám người xem xét thì thấy chính là Diệp Thu.

"Diệp sư đệ!" Tề Vô Hối giật mình hô lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc, Huyền Dịch một tay đóng lại Luân Hồi chi môn, sau đó chắp tay sau lưng từ Thiên Uyên bay xuống nhìn thẳng về phía Thiên Mộng.

Hai người cách không đối mặt mà không nói gì.

Diệp Thu đều mở ra ba đóa đạo hoa, lấy đại thủ đoạn lại lần nữa vững chắc phong ấn trong cơ thể tiểu Linh Lung.

Mấy lần nguy hiểm vừa qua cũng làm cho Diệp Thu minh bạch một cái đạo lý, đó là hắn nhất định phải tìm ra một cái biện pháp có thể triệt để ngăn chặn phong ấn trong người tiểu Linh Lung, không thể để nàng cứ bị cảm xúc xâm chiếm như thế.

Ngay từ đầu Diệp Thu còn muốn truyền Cửu U Hàn Băng Thuật cho tiểu Linh Lung, để hàn băng chi thuật giúp nàng luôn bảo trì sự thanh tỉnh.

Thế nhưng tiểu Linh Lung lại không biết chữ, cho nên nàng căn bản lĩnh ngộ không được đạo pháp ảo diệu.

Loại tâm pháp này không giống với bí pháp Cửu Thiên Thần Lôi Dẫn chỉ cần lĩnh ngộ chiêu thức liền có thể minh bạch ý tứ trong đó, mà cần phải có ngộ tính nhất định để tham ngộ ra ảo diệu bên trong, như vậy mới có thể nắm giữ tâm pháp.

Do đó chuyện này một mực bị trì hoãn đến bây giờ, Diệp Thu vẫn không có tìm được phương pháp để giải quyết.

Sau khi vững chắc phong ấn trong cơ thể tiểu Linh Lung, Diệp Thu rốt cục nới lỏng một hơi.

Trước kia tiểu Linh Lung sẽ không bị cảm xúc xâm chiếm như thế, nàng vẫn luôn rất vui vẻ, cười nói không tim không phổi.

Có thể là do trước đây Dương Bất Bại đã nói một câu thiên sát cô tinh kia nên đã có sự ảnh hưởng quá lớn đối với nàng. Mỗi lần nhìn thấy người thân cận nhất của mình bị thương thì nàng liền tự cho là do bị nàng ảnh hưởng, nội tâm tự trách, cho nên nàng mới không thể kiềm chế được nỗi lòng.

Loại chuyện này sau khi kết thúc Diệp Thu sẽ đi tìm phương pháp để giải quyết vấn đề này mới được.

"Sư tôn. . ." Gặp tiểu Linh Lung dần dần bình tĩnh lại, Lâm Thanh Trúc sắc mặt trắng bệch, khóe miệng còn mang theo vết máu, kêu lên.

Diệp Thu đau lòng nhìn nàng một cái, nội tâm hắn tuôn ra một cỗ sát ý, phẫn nộ đã xông lên óc.

Diệp Thu nhè nhẹ lau đi vết máu ở khóe miệng Lâm Thanh Trúc, lãnh đạm nói: "Người ở chỗ này đừng nhúc nhích, chiếu cố Linh Lung cho tốt, vi sư đi một chút sẽ trở lại."

Nói xong Diệp Thu liền đem tiểu Linh Lung đang ngủ say giao cho Lâm Thanh Trúc. Sau đó hắn một bước phóng lên trời, lửa giận công tâm khiến cho sát ý trên người hắn dần dần bộc phát.

Ánh mắt Diệp Thu gắt gao nhìn xem khô lâu huyết sắc dưới chân Thiên Mộng, rồi hắn nhẹ nhàng đưa tay ra, Tru Tiên kiếm từ trên cửu thiên bay tới, rơi vào trong tay hắn.

Chương 563 - Lễ Vật Đằng Sau

"Thiên Mộng, nghiệt duyên giữa ngươi và ta cũng nên chấm dứt đi." Trên không trung, Huyền Dịch mặt không biểu lộ, dùng ngữ khí băng lãnh nói.

Ông ta chắp tay sau lưng, một cỗ Phong Vương cảnh đỉnh phong chi lực kinh khủng bạo phát ra, tất cả mọi người đều giật mình.

Huyền Dịch chân nhân vậy mà đã đột phá Phong Vương cảnh đỉnh phong!

Là bởi vì một đợt đại tạo hóa vừa rồi sao?

Hiển nhiên sau khi đưa tiễn ngàn vạn hung linh tiến nhập Luân Hồi chi môn, Huyền Dịch đã công đức viên mãn, một bước đột phá Phong Vương cảnh đỉnh phong.

Hiện tại ông ta chỉ còn kém một bước lâm môn thì liền có thể tiến vào Đại Đế cảnh trong truyền thuyết.

Ngay cả Diệp Thu cũng đã nhận được một đợt đại tạo hóa này, chỉ là hắn đang áp chế chứ không có lựa chọn đột phá.

"Chấm dứt sao? Ngươi muốn chấm dứt như thế nào?" Gặp Huyền Dịch lần thứ nhất chính thức đối mặt với mình, Thiên Mộng lập tức vui mừng, thế nhưng nàng lại nghe được đối phương mang theo sát ý trong lời nói mà nội tâm thất lạc một trận.

Trong lòng hắn ta cuối cùng so không nổi với những tên sư huynh đệ của hắn đã chết dưới tay ta sao?

Huyền Dịch còn chưa trả lời thì Diệp Thu đã một bước đi tới,

đứng thẳng nói ra.

"Nữ ma đầu, năm đó ngươi phát rồ nên đã ra tay giết chết mấy chục vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta, làm hại sư tôn của ta căn cơ bị hao tổn, buồn bực sầu não mà chết."

"Bây giờ ngươi lại đả thương đồ nhi của ta, hôm nay hai chúng ta nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt đi."

Nữ ma đầu ư?

Lời này vừa nói ra, Thiên Mộng liền sửng sốt một cái.

Gia hỏa này vừa rồi tại thời điểm còn bận bịu cũng không phải gọi ta như vậy a!

Hắn mở miệng liền là một tiếng Thiên Mộng tiền bối rất dễ nghe, tại sao lúc này hắn lại đổi giọng rồi?

"Ha ha ha, được, vậy chúng ta liền nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, hai người các ngươi cùng nhau lên đi." Thiên Mộng bá khí vung tay nói ra, áo bào đỏ trên người nàng bay phất phới, rốt cục nàng đã nghiêm túc.

Ánh mắt Thiên Mộng gắt gao nhìn xem một già một trẻ trước mặt, giống như trận chiến kia tại một trăm năm trước, hình ảnh quen thuộc lại lần nữa tái hiện.

Chỉ là năm đó người đứng ở bên trái cũng không phải là Diệp Thu, mà là Huyền Thiên đạo nhân.

Một cỗ chiến ý kinh thiên dần dần bộc phát, bầu không khí chậm rãi ngưng đọng lại, tất cả mọi người đều ngừng thở, không ai dám chớp mắt.

"Hống!!!" Khô lâu huyết sắc gầm lên giận dữ, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

Ánh mắt Diệp Thu hiện lên một tia sát ý, quát lạnh: "Đồ vật ồn ào này, cút cho ta."

Trong chốc lát, một đạo kiếm khí bị hắn chém ra, khô lâu huyết sắc lập tức bị chém đôi.

"A. . . Vừa mới lên thôi mà đã hung mãnh như vậy sao? Không hổ là Diệp chân nhân không nhiều ngoan thoại."

"Nói đánh là đánh, Diệp chân nhân thật sự không nể mặt Đại Đế sao?"

"Nói như thế nào người ta cũng là một con chó của Đại Đế, nhưng Diệp chân nhân nói chặt liền chặt rồi!"

Thiên Mộng trong nháy mắt liền giận dữ, nàng nhìn xem công cụ làm bạn với mình vô số năm tháng mà cứ như vậy bị người chém đôi, lửa giận lập tức xông lên đầu nàng.

"Làm càn!"

Đại Đế chi nộ trong nháy mắt chấn cho hư không rung chuyển. Một cỗ lực lượng cường đại liền đè ép tất cả mọi người nằm xuống.

Cho đến giờ phút này bọn hắn mới khắc sâu minh bạch Đại Đế cảnh đến cùng khủng bố đến mức nào.

Chỉ bằng một cái ý niệm mà Thiên Mộng đã có thể bộc phát ra sự áp bách kinh người như thế.

Sau khi quát lên, Thiên Mộng vỗ ra một chưởng, chưởng lực đánh phá hư không chụp về phía Diệp Thu.

Diệp Thu lặng lẽ nhìn xem, khí lực toàn thân bộc phát rót vào Lưu Tiên y. Một cỗ hào quang kim sắc liền bộc phát ra, hiện lên một đạo kim sắc phù văn.

"Phù văn Chân Long!" Thiên Mộng lập tức giật mình, thốt lên.

Một chưởng của nàng vỗ tới, cuồng phong kinh đào hải lãng, thổi cho quần áo Diệp Thu tung bay không ngừng, nhưng lại không thể đả thương được hắn một phân một hào.

Lưu Tiên y nhẹ nhàng hoá giải một chưởng của Đại Đế cảnh và không mảy may thương tổn. Nó ổn thỏa là trang bị max cấp, hơn nữa còn là nguyên bộ.

Đợi cho cuồng phong qua đi, Diệp Thu lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Nữ ma đầu, xem ra Đại Đế cảnh như ngươi cũng chả có gì đặc biệt."

Thiên Mộng lập tức biến sắc, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Lưu Tiên y của Diệp Thu lại cường đại đến loại trình độ này, ngay cả một chưởng của nàng cũng không thể đả thương được hắn nửa phần.

"Không đúng, ngươi là luyện thể sĩ." Sau khi suy nghĩ một hồi, Thiên Mộng liền minh bạch, nói ra.

Bởi vì dù có Lưu Tiên y thì Diệp Thu cũng tuyệt đối không thể làm được điểm này. Nàng mặc dù không cách nào đánh vỡ phòng ngự của Lưu Tiên y, nhưng một chưởng này Diệp Thu không có khả năng nhẹ nhõm đón đỡ như vậy được. Có thể làm được điểm này thì chí ít hắn phải có thủ đoạn phòng ngự khác.

Mà điều càng làm cho Thiên Mộng kinh ngạc chính là, Diệp Thu không chỉ là luyện thể sĩ, mà hắn còn có Chân Long Bảo Thuật trong truyền thuyết. Ba thứ kết hợp lại để cho lực phòng ngự của hắn trực tiếp kéo đến max cấp.

Diệp Thu cười to một tiếng, hắn nhịn lâu như vậy rốt cục cũng đã không cần tiếp tục ẩn giấu nữa.

"Ha ha ha. . . Ngươi rất kinh ngạc đúng không? Từ vừa mới

bắt đầu ta liền đợi đến lúc này."

"Bây giờ trận chiến chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi, bởi vì ta đã chuẩn bị cho ngươi không ít lễ vật."

Chương 564 - Đại Chiến Kinh Thiên Động Địa

Diệp Thu mỉm cười nhìn về phía Huyền Dịch, hai người liếc nhau một cái.

Lúc này cách đó không xa, khô lâu huyết sắc bị chém đôi đã lần nữa ngưng tụ lại.

Diệp Thu biết rõ một kiếm vừa rồi của hắn còn giết không chết được khô lâu huyết sắc, nhưng có thể trọng thương nó thì hiệu quả liền đã đạt đến.

"Tới đi nữ ma đầu, Bổ Thiên giáo Diệp Thu xin chiến." Sau khi cười lạnh một tiếng, Diệp Thu lạnh lùng hô.

Ngay sau đó Tru Tiên kiếm trong tay hắn lập tức chỉa thẳng về phía Thiên Mộng, thân ảnh hắn như là đạn pháo phát xạ mà trùng sát tới.

"Hừ, cuồng vọng." Thiên Mộng coi thường cười một tiếng.

Nàng cùng Diệp Thu có sự chênh lệch tuyệt đối không phải một cái Lưu Tiên y liền có thể thay đổi. Dù cho đơn thuần lực lượng giết không chết hắn nhưng cũng có thể mài chết hắn.

"Hống." Lại có một tiếng gào thét truyền đến, khô lâu huyết sắc kia sau khi ngưng tụ cũng lập tức lao đến.

Một cỗ lực lượng Phong Vương cảnh đỉnh phong kinh khủng trong nháy mắt liền bộc phát đè xuống.

"Phụt. . ."

Dưới sự nghiền ép này tất cả mọi người phía dưới khó mà đứng thẳng, tu vi thấp càng là trực tiếp thổ huyết.

Tại bên trên không trung, Huyền Dịch mang ánh mắt lạnh lẽo, quát: "Đồ vật bẩn thỉu, cút cho ta."

Chỉ thấy Huyền Dịch vỗ xuống một chưởng từ trên không, trong nháy mắt chưởng lực đã đánh cho hư không bị vặn vẹo.

Thiên Mộng thấy vậy liền giật mình, nàng không nghĩ tới thực lực của Huyền Dịch vậy mà đã đạt đến Phong Vương cảnh đỉnh phong, mà lại sức chiến đấu còn kinh người như thế. Tựa hồ sau khi nắm giữ luân hồi chi đạo, thực lực của ông ta đã tăng lên không ít.

Vừa đối mặt thì khô lâu huyết sắc lại lần nữa bị trấn áp, nó dần dần bị đánh ra lửa giận.

Vì nói như thế nào nó cũng đường đường là cường giả Phong Vương cảnh đỉnh phong, đi theo Nữ Đế đã nhiều năm, thế gian này người có thể đả thương được nó chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Vậy mà hôm nay khô lâu huyết sắc còn chưa kịp ra chiêu thì đã liên tục hai lần bị Diệp Thu cùng Huyền Dịch trấn áp.

Các ngươi cảm thấy ta dễ dàng bị khi dễ đúng không?

Khô lâu huyết sắc đã không nhịn được nữa, nó gào thét lên và đột nhiên há ra miệng rộng.

Trong chốc lát, một cỗ thôn thiên phệ địa chi lực liền cuốn tới, cuồng phong lao đến. Tại bên trong lực hút này tất cả mọi người đều không bị khống chế mà hướng trong miệng của nó bay đi.

"Không tốt, mọi người mau lui lại."

Lúc này toàn bộ Tần Xuyên đều trở nên náo động, trong lúc hỗn loạn Mạnh Thiên Chính chợt quát: "Yên lặng!"

Sau một tiếng yên lặng này, tất cả mọi người liền yên tĩnh trở lại.

Chỉ nghe Mạnh Thiên Chính tiếp tục hô: "Kết trận."

Trong nháy mắt lại có một cái đại trận xuất hiện chặn lại cỗ thôn thiên phệ địa chi lực kia.

Một bên khác, thấy tình cảnh này Huyền Dịch liền nhướng mày nhìn về phía Diệp Thu, lúc này hắn đã cùng Thiên Mộng giao thủ.

Huyền Dịch vốn muốn đi qua hỗ trợ Diệp mặc, thế nhưng tên khô lâu huyết sắc kia mà không bị giải quyết thì ông ta căn bản không cách nào đi qua.

"Hừ. . . Đồ vật buồn nôn, ngươi giết người vô số, tội không thể tha."

"Hôm nay lão phu liền đem ngươi đưa vào Cửu U địa giới, vĩnh thế Luân Hồi, chịu nỗi khổ đời đời kiếp kiếp."

Huyền Dịch lạnh lùng nói ra, sau đó ông ta lại vỗ tới một chưởng.

Chưởng lực kinh khủng mang theo một cỗ Luân Hồi chi lực thần bí.

Hai trận đại chiến kinh thiên này đã kinh động bát hoang.

Tại Vô Lượng giới lúc này, dưới cỗ lực lượng ba động kinh khủng xung kích, kết giới không ngừng phát ra run rẩy.

Tất cả cường giả trong các giới vực đều nhao nhao vây quanh Vô Lượng giới quan sát kết giới của nó đang dần dần vỡ vụn. Bọn

hắn hết sức tò mò tại bên giới vực đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bọn hắn cũng có thể cảm giác được thiên địa cân bằng tựa hồ đang bị đánh vỡ, tương lai đại động sắp xuất hiện.

Có người buồn phiền lo lắng, có người thì lại hết sức hưng phấn.

...

"Thiên Mộng! Ngươi chỉ có điểm ấy thủ đoạn thôi sao?"

"Năm đó ngươi lấy đại thủ đoạn chém giết mấy chục vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo chúng ta, hôm nay ta rất muốn nhìn xem ngươi có năng lực gì."

Diệp Thu dần dần đánh ra lửa giận, cuộc chiến đấu này hắn đã chờ thật lâu và cũng chuẩn bị thật lâu.

Tru Tiên kiếm trong tay hắn được bật hết hỏa lực, kiếm ý đầy trời bao trùm toàn bộ thương khung. Lúc này cỏ cây hoa lá xung quanh đều dao động, thiên lôi cuồn cuộn.

Khi đối mặt với Thiên Mộng cường thế như vậy thì Diệp Thu cơ hồ không có bất luận giấu dốt, át chủ bài đều ra hết. Hắn bị nàng liên tục chèn ép mà vẫn còn có thể giữ cho không bị đánh bại.

Thực lực siêu phàm kinh thế hãi tục của Diệp Thu quả thực đã làm chấn kinh tất cả mọi người ở Đông Hoang đang nhìn xem trận đại chiến này.

Đây cũng không phải là Phong Vương cảnh chiến đấu, mà là chân chính Đại Đế cảnh chiến đấu.

Hai người chiến đấu sinh ra dao động rung chuyển toàn bộ Đông Hoang. Đám cự đầu quỷ dị còn lại đều bị doạ sợ bỏ chạy, các

thánh địa đều nhao nhao ngước đầu nhìn xem trận đại chiến kinh thiên động địa này.

Chương 565 - Bên Kia Giới Bích

"Cuồng vọng!"

Khí thế của Thiên Mộng trong nháy mắt tăng lên, một cỗ sát ý từ nội tâm nàng bộc phát, lặng lẽ nhìn chăm chú vào Diệp Thu, lửa giận trong lòng nàng đã triệt để áp chế không nổi.

Thiên Mộng từ lúc xuất thế đến nay cả thế gian vô địch, chưa từng có người dám ở trước mặt nàng nói ra loại lời nói này.

Chính là năm đó Bổ Thiên giáo trọng thương Thiên Mộng cũng phải hao phí mấy chục vạn sinh mệnh mới làm được.

Bây giờ Diệp Thu một thân một mình mà cũng dám đơn độc khiêu chiến nàng?

Thiên Mộng thân là ma chủng sau cùng của nhân gian, là đại ma đầu duy nhất còn tồn tại, cho nên nàng có sự kiêu ngạo của mình, nàng không cho phép người có thể uy hiếp được mình tồn tại.

Ngọc thủ của Thiên Mộng chuyển động trên không trung, trong chốc lát một thanh bảo kiếm toàn thân đen như mực đã xuất hiện trong tay nàng. Lúc này khí thế trên người Thiên Mộng lập tức biến đổi.

Thanh bảo kiếm kia vừa xuất hiện thì Diệp Thu liền nhướng mày, tất cả mọi người ở đây càng là lộ ra ánh mắt sợ hãi.

"Tiên kiếm!"

"Nàng vậy mà cũng có một thanh Tiên kiếm!"

Trong lòng mọi người vô cùng kinh hãi, vì không ai có thể nghĩ tới trong tay Thiên Mộng vậy mà cũng có một thanh Tiên kiếm.

Không. Xác thực mà nói đây là một thanh ma kiếm mới đúng. Phẩm chất của nó cùng Tiên kiếm không khác, nhưng trên thân nó không có tiên khí mà chỉ có ma khí.

Ngẫm lại cũng đúng, Thiên Mộng đường đường là Đại Đế cảnh, là cường giả trần nhà của nhân gian, vậy nàng làm sao có thể ngay cả một cái Tiên khí cũng không có.

Nhìn xem thanh Tiên kiếm trên tay Thiên Mộng, trong mắt Diệp Thu hiện lên một tia kiêng kị. Mặc dù Tiên kiếm của nàng chỉ là hạ phẩm, đồng cấp với Vân Tiêu kiếm.

Nhưng Thiên Mộng chính là Đại Đế cảnh, thực lực chênh lệch như vậy mà Diệp Thu chỉ dựa vào Tru Tiên kiếm cùng Lưu Tiên y thì mới cưỡng cân bằng. Bây giờ Tiên kiếm vừa ra thì thế cân bằng trực tiếp bị đánh vỡ.

"Xong! Không có hi vọng!" Tất cả mọi người đều âm thầm toát ra một ý nghĩ như vậy.

Có tiếng người kiên định nói ra.

"Không, nhóm chúng ta phải tin tưởng Diệp chân nhân, phải tin tưởng ngài có thể đánh thắng ma đầu kia."

"Đã từng bao nhiêu lần nhóm chúng ta đã coi là tuyệt vọng, nhưng không phải đều là Diệp chân nhân cho nhóm chúng ta hi vọng sao?"

"Lần này kỳ tích khẳng định còn có thể lại một lần nữa được trình diễn."

Sau khi nghe thấy một lời cổ vũ sĩ khí này, tất cả mọi người phảng phất như trở nên điên cuồng, lại đầy máu sống dậy.

Lúc này, tại phía Vô Lượng giới đang có không ít người hội tụ trong hư không. Bọn hắn thi triển đại thủ đoạn vào Giới Hà để nhìn chăm chú vào trận chiến đấu ở Đông Hoang.

"Kì quái, bờ bên kia đến cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại phát ra năng lượng dao động kinh người như thế, chẳng lẽ đang có cường giả Đại Đế cảnh chiến đấu?" Có người hiếu kỳ hỏi.

Lời này vừa nói ra thì lập tức dẫn tới chú ý của mọi người.

Đại Đế cảnh cho dù là tại các giới vực khác cũng là tồn tại mười phần thưa thớt. Đông Hoang có danh xưng giới vực nghèo nàn nhất và lạc hậu nhất thì tại sao lại có thể có Đại Đế cảnh tồn tại, hơn nữa còn có tới hai vị.

"Dựa theo tình huống của Vô Lượng giới đến xem, cường giả trên thế gian có thể để cho Vô Lượng giới chấn động nhiều lần thì cũng chỉ có Đạu Đế cảnh mà thôi."

"Thật đúng là hiếu kì đó đến cùng là ai?"

Đám cường giả vây xem càng ngày càng hiếu kỳ, bọn hắn cũng muốn nhìn xem một chút bên kia giới bích lúc này đang phát sinh chuyện như thế nào.

Một vị lão giả tiên phong đạo cốt từ trong đám mây dò xét bước đến, một bước liền đi vào Vô Lượng giới mỉm cười, nói: "Tránh hết ra đi, để cho lão phu đến xem thử đến cùng là ai."

Gặp ông ta đến thì tất cả mọi người cũng là nội tâm run lên, nhao nhao lui lại.

Theo phản ứng của mọi người thì có thể nhìn ra thân phận địa vị cùng thực lực của ông ta cũng vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy trong tay lão giả xuất hiện một cái pháp khí, đó là một tấm gương phi thường đặc thù.

Ông ta đưa tay ra rót vào pháp khí lực lượng cường đại, cách không chiếu vật, lấy đại thủ đoạn đem lực lượng đánh vào Vô Lượng giới, làm cho chuyện đang phát sinh tại bên kia giới bích hiện ra trước mắt mọi người.

"A. . ."

Một màn trước mặt chính là trận chiến kinh thế giữa hai người, gồm một nam và một nữ.

Cả hai đều có tuyệt đại phong hoa chi tư, thực lực vô cùng cường đại, thâm bất khả trắc.

Trong đó người nữ đã là Đại Đế cảnh trong truyền thuyết.

Nhưng điều càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là, người nam vậy mà chỉ có Phong Vương cảnh đỉnh phong.

Hắn có thể lấy Phong Vương cảnh đỉnh phong đối Chiến Đại Đế cảnh sao?

Nghĩ tới đây tất cả mọi người liền hít sâu một hơi, bởi vì đây là kẻ quá cuồng vọng.

Từ Thượng Cổ đến nay còn chưa bao giờ xảy ra loại chuyện như vậy a!

Chương 566 - Một Bông Hoa Một Thế Giới

"Trời ạ, thật là không thể tin được! Hắn lấy Phong Vương cảnh để chiến với Đại Đế cảnh là cỡ nào điên cuồng."

"Đáng sợ nhất là hắn lại còn không rơi vào thế hạ phong. Thật là thái quá đi."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ai cũng không dám tin tưởng một màn trước mặt này.

"Hắn có lai lịch gì mà lá gan lại lớn như thế?" Có người hỏi.

"Là hắn." Có người đã nhận ra Diệp Thu mà kinh ngạc kêu lên.

Có người khó hiểu hỏi: "Đạo huynh, người này là ai, ngươi biết hắn sao?"

Người kia dùng ngữ khí cổ quái nói ra: "Người này đã từng xuất hiện tại Đế mộ, họ Diệp tên Thu, xuất phát sinh từ Đông Hoang ở Đông Hoang."

"Bổ Thiên giáo sao?" Tất cả mọi người nghe vậy liền sững sờ.

Bổ Thiên giáo không phải là ở Thiên Vực sao, thế nào mà Đông Hoang cũng có một cái?

Lúc này cường giả của tất cả các đại giới vực cũng đang thảo luận về chuyện này mười phần náo nhiệt.

Đối với việc bỗng nhiên xuất hiện cường giả Phong Vương cảnh đỉnh phong và còn can đảm khiêu chiến Đại Đế cảnh thì bọn

hắn vô cùng kính nể, và càng nhiều hơn chính là hiếu kì đối với thực lực của Diệp Thu.

Chỉ nghe người kia tiếp tục nói ra:

"Cụ thể thì ta cũng không quá rõ ràng. Ta cũng chỉ nghe những người trở về nhắc qua. Bọn họ nói rằng tại Đông Hoang đã ra đời một vị trời sinh Chí Tôn chân chính có thể ngăn cơn sóng dữ, lấy sức một mình lực áp quần hùng, thành công thu về trường sinh dược."

"Tại trận chiến bên trong Đế mộ, thậm chí Dao Sơn Thánh Tử là Hoa Phi Vũ cũng thua trong tay hắn."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

Giờ khắc này bọn hắn mới bắt đầu chính thức nhận biết Diệp Thu. Đó là một vị cường giả trẻ tuổi, là nhân tài mới nổi đến từ Đông Hoang. Tương lai tranh phong Tiên Lộ có lẽ hắn sẽ có một chỗ cắm dùi.

Lúc này bên trên chiến trường, sau khi Thiên Mộng tế ra bản mệnh bảo kiếm của nàng, bầu không khí dần dần ngưng đọng lại.

Diệp Thu có thể cảm giác được Tru Tiên kiếm trong tay hắn đang run rẩy, đó là một loại hưng phấn, phảng phất như nó đang nhìn thấy con mồi mà mình ưa thích.

Thanh tiên kiếm với danh xưng Tru Tiên này ngoài hung danh ra thì nó đã từng phá hủy không biết bao nhiêu trân bảo hiếm thấy.

Đáng tiếc trong một trận đại chiến tại Thượng Cổ nó đã bị hao tổn, đến tận bây giờ nó đã yên lặng một cái kỷ nguyên.

Lúc này Tru Tiên kiếm lại lần nữa xuất thế, lần đầu gặp được tiên khí để cho nó bắt đầu trở nên hưng phấn lên. Lệ khí trên thân kiếm dần dần tràn ra.

"Ha ha ha, xem ra ngươi so với ta còn muốn hưng phấn hơn!" Diệp Thu cười lạnh nói ra, hắn đã cảm thụ được lực lượng kinh khủng đến từ Tru Tiên kiếm. "Vậy thì tốt, hôm nay liền từ hai chúng ta Tru Tiên, Trấn Ma."

Dưới kiếm thế kinh khủng của Thiên Mộng áp chế, Diệp Thu dần dần mở ra hai tay, trong chốc lát chỗ mi tâm của hắn lóe ra một đạo hồng quang.

Bỗng nhiên có một đạo kiếm ý kinh thiên từ bên trong Tru Tiên kiếm bị phóng thích ra ngoài.

Thấy vậy mọi người lập tức giật mình, bởi vì kiếm ý này xưa nay chưa từng có, cực kỳ kinh khủng, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua Diệp Thu sử dụng một kiếm này.

Lần đầu hắn sử dụng một kiếm này mà đã trực tiếp chấn kinh toàn trường.

"Đây là kiếm quyết gì?"

Theo Tru Tiên hơi động một chút, trong không khí tựa hồ tràn ngập một cỗ khí tức bi thương không ngừng bao phủ cảm xúc của Thiên Mộng.

Chỉ trong chớp mắt, nàng lại có loại cảm giác tinh thần hoảng hốt. Đó là một loại cảm giác mà nàng trước nay chưa từng có, suốt cuộc đời của nàng chỉ có năm đó Huyền Dịch đâm nàng một kiếm kia thì mới có thể để cho nàng có loại cảm giác đau lòng này.

Bây giờ Diệp Thu thi triển một kiếm này vậy mà lại lần nữa để cho nàng có loại cảm giác đau lòng như thế.

"Đây rốt cuộc là kiếm quyết gì, tại sao nó lại có loại lực lượng thần kỳ này?" Thiên Mộng hiếu kì hỏi.

Diệp Thu cười nói:

"Chiêu kiếm này tên là 'một bông hoa môt thế giới'."

"Ta bế quan đã lâu, dốc lòng vấn kiếm, cuối cùng cũng có sở ngộ, tại bên trong kiếm ý diễn sinh ra chiêu kiếm này."

Lời này vừa nói ra, Thiên Mộng lập tức run lên, có cảm giác hốt hoảng.

"Một bông hoa môt thế giới sao?"

Vừa nghe tên nàng liền có cảm giác cảm ngộ đại đạo, ảo diệu vô tận. Chỉ nghe tên thì nàng liền biết chiêu kiếm này có uy lực không thể coi thường, mà lại còn ẩn chứa đại đạo chân lý phi thường thâm ảo.

Sau khi tỉnh táo lại, Thiên Mộng lần thứ nhất nhìn thẳng vào Diệp Thu, cho đến giờ phút này nàng mới chân chính tán thưởng hắn.

"Ngươi rất mạnh, vạn cổ tuế nguyệt đến nay ngươi là người thứ nhất đem kiếm đạo tu luyện tới cảnh giới cỡ này, nói không chừng trong tương lai có lẽ ngươi thật sự có thể lấy kiếm Chứng Đạo. Chỉ tiếc là ngươi không có cơ hội đó."

Thiên Mộng mang ánh mắt lạnh lẽo, bá khí vung tay lên, ma kiếm trong tay nàng lập tức tỏa ra ma khí tận trời.

Chương 567 - Diệp Thu Ẩn Giấu Sát Chiêu

Lúc này, toàn bộ bầu trời trong nháy mắt liền đen như mực, một kiếm mang theo pháp tắc đại đạo cũng đánh tới.

"Phụt. . ."

Đại Đế chi uy trong nháy mắt để cho Diệp Thu phun ra một ngụm tiên huyết, sự chênh lệch giữa bọn họ xác thực rất lớn, nhưng nếu chỉ dựa vào điểm ấy thủ đoạn thì còn chưa đủ để đánh bại Diệp Thu.

Sau khi nuốt một khỏa Tiên Thiên cực linh đan vào trong bụng, Diệp Thu lập tức khôi phục lại.

Ánh mắt hắn dần dần trở nên lạnh lùng, trong lòng hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn cực hạn của hắn đến cùng ở đâu.

Trước mắt Diệp Thu là nữ ma đầu không ai bì nổi giống như một tòa đại sơn đứng vững ở nơi đó. Hắn có thể nhảy qua hay không liền xem một kiếm này.

"Thiên Mộng, đến nếm thử sự lợi hại của nhân gian chi kiếm đi." Diệp Thu điên cuồng hô lên, trong nháy mắt hăn đã đột ngột từ mặt đất vọt lên, bay thẳng Cửu Thiên.

Chiêu kiếm này chính là do Diệp Thu bế quan một năm Vấn Kiếm tại bên trong động phủ Tử Hà, kết hợp với kiếm thứ ba mà lĩnh ngộ ra.

Chiêu kiếm 'một bông hoa môt thế giới' sau khi phát động, thiên địa bỗng nhiên mất đi sắc thái, bên trong Hỗn Độn phảng

phất như sinh trưởng ra một đóa Bỉ Ngạn hoa.

Kinh thiên chi lực lập tức bộc phát, hư không bắt đầu chấn động, gốc Bỉ Ngạn hoa sinh trưởng trong lúc hỗn loạn kia bắt đầu loé sáng.

Loại thủ đoạn kinh thiên bực này để cho tất cả mọi người nhìn thấy mà sợ hãi, toàn bộ đều chấn kinh.

Chỉ thấy đóa Bỉ Ngạn hoa kia phát ra hào quang sáng chói, trong chốc lát đã chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Tại bên trong hắc ám, khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Mộng bị chiếu cho mười phần thanh tịnh, ánh mắt nàng tựa hồ bị một cỗ bi thương xâm nhiễm, thần sắc bắt đầu hoảng hốt.

"Không được. . ." Thiên Mộng nỉ non, điên cuồng lắc đầu xua đi tâm tình tiêu cực.

Nhưng khi định thần lại thì nàng phát hiện Diệp Thu đã đến trước mặt mình.

Chiêu kiếm này có thể nói là chiêu kiếm cường đại nhất của Diệp Thu cho đến hiện tại.

Tru Tiên kiếm vạch phá trời cao, Bỉ Ngạn hoa nở rộ phát ra kiếm ý kinh khủng, sau khi bộc phát đã làm cho mảnh hư không này hiện ra một cái lỗ thủng.

Lúc này sắc mặt Thiên Mộng đã trở nên lạnh lẽo, quát lớn: "Làm càn! Cút xuống cho ta!"

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, ma kiếm trong tay nàng lập tức chém xuống, Đại Đế chi lực cũng đã triệt để bộc phát.

Ma khí kinh thiên quét qua toàn bộ Thiên Uyên, chiêu kiếm một bông hoa môt thế giới của Diệp Thu trong khoảnh khắc liền bị

phá hủy.

"Phụt. . ."

Chỉ thấy một đạo thân ảnh áo trắng từ bầu trời chậm rãi rơi xuống, đám người nhìn mà nội tâm thất lạc không gì sánh.

"Cuối cùng vẫn là không thể chiến thắng sao?" Mạnh Thiên Chính sắc mặt trắng bệch tự hỏi.

Nguyên bản Diệp Thu còn có thể luôn một mực bảo trì sự cân bằng, nhưng khi Thiên Mộng vừa lấy ra ma kiếm thì sự cân bằng đã triệt để bị phá vỡ.

Lưu Tiên y xác thực rất mạnh, nhưng Thiên Mộng lại có ma kiếm, mà lại thực lực đôi bên có chênh lệch quá lớn, trong nháy mắt phát động nàng đã trực tiếp đâm xuyên qua ngực của Diệp Thu.

Tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc, ngay cả đám cường giả đứng tại Vô Lượng giới quan chiến cũng đều nhao nhao trầm mặc.

"Aiii. . . Đúng là châu chấu đá xe, buồn cho một thiên tài không biết tự lượng sức a. Hắn muốn lấy Phong Vương chi lực để đi rung chuyển pháp tắc Đại Đế là chuyện không có khả năng thực hiện." Một lão giả lắc đầu nói và chuẩn bị rời đi.

Có người lại nói:

"Châu chấu đá xe? Không tự lượng sức? Ta lại cảm thấy nên chuyển từ buồn cười sang kính nể hắn mới đúng."

"Thế nhân đều biết Đại Đế chi uy không thể chạm, nhưng vẫn có người có can đảm đi khiêu chiến. Ta rất nể phục hắn, nhưng thật đáng tiếc cho hắn a."

Trận chiến này có khả năng sẽ mang ý nghĩa Đông Hoang đã triệt để bị chôn vùi. Có người tiếc hận, có người cười trên nỗi đau của người khác.

Lúc này đạo thân ảnh áo trắng đã rơi xuống Thiên Uyên, tất cả mọi người đều coi là thắng bại đã định thì bỗng nhiên. . .

Tích. . .

Một âm thanh giọt nước nhỏ xuống rất nhỏ vang lên, nhưng vào thời khắc vô cùng yên tĩnh này nó lại cực kỳ vang vọng.

"Phụt. . ."

Sau đó Thiên Mộng đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, cả người nàng phảng phất như mất đi khống chế mà từ tên trời rơi xuống.

Một màn bất thình lình này đã làm cho tất cả mọi người vô cùng sợ hãi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Lại còn có loại đảo ngược này ư?"

Lúc này phía trên Tần Xuyên, tất cả mọi người đều biến sắc, nhao nhao nhìn về phía đóa Bỉ Ngạn hoa kia, nó vậy mà phóng ra một giọt máu đỏ tươi.

Giọt máu kia vừa bay ra thì trong nháy mắt huyết sắc bao trùm, dần dần ngưng tụ thành một cỗ kiếm khí siêu cường đâm xuyên qua thân thể Thiên Mộng.

Ngay cả Thiên Mộng cũng không nghĩ tới, một đóa hoa nho nhỏ mà lại ẩn giấu sát chiêu như thế.

Đây là Diệp Thu lưu lại một chiêu cuối cùng chuẩn bị ở sau, sau khi hắn vừa ngã xuống thì trong nháy mắt liền mang đi Thiên

Mộng.

Hai người song song rơi xuống Thiên Uyên, hung hăng nện ở phía trên đại địa.

Một màn bi tráng như vậy để cho rất nhiều người nước mắt doanh tròng.

"Không. . ."

"Sư tôn. . ."

Lâm Thanh Trúc thút thít hô lên, nàng điên cuồng xông ra đám người, muốn đi đỡ lấy tự sư tôn của mình.

Minh Nguyệt cũng đã rơi lệ nhưng lại ra tay ngăn lại Lâm Thanh Trúc, bởi vì mảnh chiến trường kia vẫn còn tồn tại Đại Đế chi uy, một khi bọn họ tiến vào thì trong nháy mắt sẽ hôi phi yên diệt.

Đạt tới cảnh giới như Thiên Mộng về sau, dù cho nàng đã chết thì uy áp của nàng vẫn như cũ còn tồn lưu cả vạn năm.

Giống như trong tòa Đế mộ trước đây, đế uy vừa bộc phát thì trong nháy mắt liền lấy đi rất nhiều tính mệnh của cường giả Chí Tôn cảnh.

Chương 568 - Nhược Điểm Trí Mạng

Chẳng ai ngờ rằng kết quả cuối cùng của trận chiến này lại là tình huống một đổi một.

Diệp Thu ngã xuống, Thiên Mộng cũng ngã xuống.

Trên bầu trời, Huyền Dịch nhìn chăm chú vào một màn này, trên mặt ông ta không có bất luận vẻ bi thương gì, vô cùng lạnh lùng. Tựa hồ ông ta đối với việc Diệp Thu bỏ mình căn bản không quan tâm vậy.

Trong mắt của mọi người sự khác thường của Huyền Dịch có vẻ hơi quỷ dị, Mạnh Thiên Chính giống như nhìn ra chút gì mà nội tâm bỗng nhiên vui mừng, hỏi: "Chẳng lẽ Diệp sư đệ không chết?"

Trong lúc kinh ngạc, Mạnh Thiên Chính không khỏi nhớ tới trước đó Diệp Thu đã cố ý đến hậu sơn tìm Huyền Dịch chính là vì tìm tới biện pháp có thể giết chết Thiên Mộng.

Hai người bọn hắn khẳng định đã có kế hoạch, bây giờ Huyền Dịch biểu hiện bình tĩnh như thế thì chuyện Diệp Thu vẫn lạc cũng nằm trong kế hoạch của bọn hắn.

Quả nhiên sau mấy phút yên lặng bỗng nhiên thiên địa vang lên một trận âm thanh ầm ầm, thiên lôi cuồn cuộn lao tới.

Đám người nhìn lại, chỉ gặp tại bên trên sa mạc, một đạo thân ảnh diễm lệ màu lửa đỏ lại lần nữa đứng lên.

"Thiên Mộng!" Đám người kinh hãi hô lên.

Diệp Thu đánh ra một kiếm sau cùng kia vậy mà không thể giết chết nàng.

"Là do tái sinh cốt." Mạnh Thiên Chính lãnh đạm nói ra.

Lúc này Thiên Mộng lại lần nữa thức tỉnh, nhưng sắc mặt nàng cũng không quá dễ nhìn, vì nàng vừa mới thông qua tái sinh cốt để Niết Bàn trùng sinh, cho nên thân thể vẫn còn trong trạng thái hư nhược.

"Tiểu tử khốn, ngươi vậy mà lưu lại một tay làm hao tổn một lần Niết Bàn của ta." Thiên Mộng che ngực, ngữ khí băng lãnh mắng mỏ.

Ánh mắt nàng nhìn về phía hố to do Diệp Thu rơi xuống cách đó không xa mà lửa giận công tâm, nàng chuẩn bị đi qua trảm thi của hắn để giải mối hận trong lòng.

Lúc này bỗng nhiên có một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, trên cửu thiên xuất hiện một đóa đạo hoa chậm rãi rơi xuống trên thân Diệp Thu.

Chỉ thấy Diệp Thu bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn cũng lại lần nữa đứng lên.

"Cái gì?!!" Thiên Mộng lập tức giật mình, mặt mũi nàng tràn đầy vẻ không thể tin mà nhìn xem Diệp Thu.

"Ngươi vậy mà không chết!" Thiên Mộng kinh hãi, hô lên.

Vừa rồi nàng rõ ràng đã dùng một kiếm chém đứt mệnh mạch của Diệp Thu, vậy tại sao hắn còn có thể sống sót? Chẳng lẽ hắn cũng có tái sinh cốt?

Đối mặt sự nghi hoặc của Thiên Mộng, Diệp Thu chỉ cười không nói. Sau đó hắn đưa tay ra, đóa đạo hoa xoay quanh trên bầu trời chậm rãi rơi vào tay hắn.

Đạo hoa tỏa ra kim quang, trong chốc lát khí tức của Diệp Thu đã khôi phục lại đỉnh phong.

"Ha ha ha, nữ ma đầu kia, có phải ngươi rất ngạc nhiên đúng không?" Diệp Thu cười to nói ra.

Vì cái gì mà hắn không chết? Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì trước khi đánh thì Diệp Thu đã ngậm trong miệng một viên Tiên phẩm Hoàn Hồn đan.

Ngay một giây trọng thương trước khi chết, hắn đã một ngụm nuốt xuống tiên đan và lại lần nữa đầy máu phục sinh.

Còn Thiên Mộng lại không đồng dạng, nàng là lợi dụng tái sinh cốt để Niết Bàn Trọng Sinh.

Trước đó Diệp Thu đã đi tìm Huyền Dịch để hiểu rõ sự ảo diệu của tái sinh cốt, và ông ta đã nói ra một điểm trí mạng cực kỳ trọng yếu của nó.

Đó chính là tái sinh cốt mỗi một lần Niết Bàn trùng sinh thì đều sẽ tiến vào thời kỳ suy yếu ngắn ngủi.

Diệp Thu vừa rồi liều chết đánh ra một kiếm chỉ với mục đích đánh cho Thiên Mộng tiến vào thời kỳ suy yếu.

Chỉ cần Thiên Mộng tiến vào thời kỳ suy yếu thì Diệp Thu liền có niềm tin đối phó được nàng, khi đó hắn cũng không cần Huyền Dịch phải tự bạo một khối tái sinh cốt nữa.

Có thể nói đây là biện pháp hoàn mỹ nhất nhưng cũng rất mạo hiểm. Bởi vì Huyền Dịch không xác định Diệp Thu có thể đánh cho Thiên Mộng tiến vào thời kỳ suy yếu hay không, cho nên bọn hắn chỉ đang đánh cược. May mắn là Diệp Thu đã làm được!

Nhìn xem Diệp Thu biểu tình tự tiếu phi tiếu, Thiên Mộng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, nàng nhìn về phía Huyền Dịch

trên bầu trời mà lập tức minh bạch cái gì.

"Những chuyện này đều là kế hoạch của các ngươi đúng không?"

Thiên Mộng không thể tin được nam nhân mà nàng luôn một mực không nguyện ý xuất thủ đối phó vậy mà lại liên hợp với Diệp Thu để mưu hại nàng.

Đối mặt Thiên Mộng chất vấn, Huyền Dịch mặt không biểu lộ, nói: "Đúng vậy."

"Ngươi. . ." Thiên Mộng hơi không khống chế được cảm xúc, không dám tin nói ra: "Trong lòng ngươi thật sự hận ta như vậy sao? Chỉ vì giết chết ta mà ngươi đã đem nhược điểm trí mạng của tái sinh cốt nói cho người khác biết."

Loại bảo cốt nghịch thiên bực này vạn cổ đến nay vẫn luôn không có người biết rõ nhược điểm chân chính của nó là cái gì. Chỉ có người nắm giữ tái sinh cốt thì mới có thể biết rõ, nhưng không có người nào lại chịu đem nhược điểm của mình nói cho người khác.

Thiên Mộng tuyệt đối không nghĩ tới Huyền Dịch chỉ vì đối phó nàng mà thật sự nói cho Diệp Thu điểm mấu chốt này.

Chương 569 - Song Vương Chiến Đại Đế

Nhìn xem Thiên Mộng mang ánh mắt không dám tin, nội tâm Huyền Dịch phức tạp không gì sánh được, bởi vì ông ta đã từng bị ánh mắt này lừa gạt, cuối cùng nhiều người của Bổ Thiên giáo đã vì ông ta mà mất mạng.

Giờ khắc này, cừu hận trong lòng Huyền Dịch lại lần nữa xông lên đầu, nói.

"Thiên Mộng, giữa chúng ta chỉ còn lại cừu hận, đã không còn tình cảm nữa."

"Từ lúc ngươi giết chết Đại sư huynh của ta thì ân oán giữa chúng ta liền đã đến tình trạng không chết không thôi."

Lời này vừa nói ra, Thiên Mộng lập tức hốt hoảng, trở nên thất thần, phảng phất như bị rút sạch sức lực, nàng không thể tiếp nhận sự thật này.

Lời nói này của Huyền Dịch giống như một thanh lợi kiếm hung hăng đâm xuyên ngực nàng.

Vừa nhắc tới Đại sư huynh của mình là Huyền Phong chân nhân, nội tâm Huyền Dịch liền nhói nhói một trận.

Đối với Huyền Dịch mà nói, Huyền Phong giống như là phụ thân của mình, bởi vì sau khi phụ thân ông ta đi về cõi tiên thì một tay Huyền Phong đã đem ông ta nuôi lớn, truyền thụ cho ông ta tiên pháp.

Huyền Phong một đường làm người hộ đạo cho Huyền Dịch,

bảo hộ Huyền Dịch.

Cho tới bây giờ Huyền Dịch cũng không có quên năm đó ở Vô Cực thâm uyên, Thiên Mộng đã một kiếm giết chết hai người trọng yếu nhất trong cuộc đời ông ta.

Trận chiến kia Huyền Phong chiến tử, Huyền Thiên trọng thương và căn cơ bị hao tổn, chuyện này không khác gì hủy đi nhân sinh của Huyền Dịch.

Nếu như cừu hận này Huyền Dịch đều có thể quên, không nghĩ báo thù, vậy ông ta liền không xứng đáng sống trên cõi đời này nữa, không xứng được nhiều sư huynh đệ vì ông ta mà mệnh tang dưới Hoàng Tuyền.

Thiên Mộng nước mắt doanh tròng, nhìn thẳng Huyền Dịch, mở miệng muốn giải thích cái gì, nhưng kết quả sau cùng là không có nói ra.

Bởi vì Thiên Mộng không cách nào phủ nhận sự thật mình đã giết rất nhiều người của Bổ Thiên giáo, và nàng cũng không dám trông cậy vào việc Huyền Dịch có thể rộng lượng tha thứ cho mình.

Thiên Mộng lấy máu của Huyền Dịch để chứng được đại đạo vô thượng chính là vì đền bù cho ông ta. Thế nhưng so với việc chứng đạo thì điều Huyền Dịch để ý nhất lại là những vị sư huynh đệ đồng môn đã vì ông ta mà chết thảm kia.

"Ha ha ha ha. . ." Thiên Mộng cười thảm một tiếng, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng hiện ra biểu lộ điên cuồng.

Diệp Thu lập tức nhướng mày, bởi vì hắn có thể cảm giác được khí tức trên người Thiên Mộng đang tiến vào giai đoạn bạo loạn, một cỗ lệ khí tận trời trong nháy mắt đã bao trùm thương khung.

Thiên Mộng hiện tại đã điên rồi, nàng không còn khắc chế ma tính trong lòng nữa, cho nên ma lực trong thể nội của nàng đã triệt để bạo phát ra.

Sau khi cuồng tiếu, Thiên Mộng một tay giơ lên ma kiếm chỉ vào hai người bọn hắn nói ra: "Các ngươi cùng lên đi, bản đế cân hết. Năm đó mấy chục vạn người của Bổ Thiên giáo các ngươi đều không thể giết ta, hôm nay cũng giống như thế."

Thiên Mộng bá khí vung lên ma kiếm, một cỗ kiếm thế cường đại trong nháy mắt liền bộc phát.

Huyền Dịch lập tức biến sắc, vội vàng thi triển Luân Hồi thuật và ra hiệu cho Diệp Thu bảo hắn đồng thời xuất thủ.

"Nữ ma đầu, hôm nay ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu." Diệp Thu phẫn nộ quát lên.

Tay phải của hắn cầm Tru Tiên kiếm, tay trái thì cầm Vân Tiêu kiếm, song kiếm đều ra, bạo phát kiếm thế kinh khủng lao về phía Thiên Mộng.

Huyền Dịch thi triển Luân Hồi thuật ở bên cạnh hỗ trợ Diệp Thu, song Vương của Bổ Thiên giáo đối chiến Đại Đế, chiến đấu hết sức căng thẳng.

May mắn là Thiên Mộng vừa mới trải qua tái sinh cốt Niết Bàn trùng sinh, cho nên lúc này thân thể nàng còn rất yếu ớt.

Sau một hồi giao phong ngắn ngủi, ba người lại đánh nhau một trận ngang tay.

Trận đại chiến kinh thiên động địa này đánh cho hư không vỡ nát, bát hoang rung chuyển.

Tại chỗ Vô Lượng giới, đám cường giả của các giới vực vây xem kia đều thấy mà choáng.

"Tía má ơi, đây quả là một trận chiến đấu quá kinh khủng."

"Song Vương chiến Đại Đế là một trận đại chiến vạn năm khó gặp một lần, hôm nay chúng ta vậy mà được mắt thấy tai nghe, thật không uổng công sống một đời này a."

Diệp Thu lúc này bạch y tung bay, hai thanh Tiên kiếm trong tay đều ra, kiếm pháp thoải mái phóng khoáng, trên không trung đánh với Thiên Mộng rất có đi có về.

Tất cả mọi người nhìn thấy mà khiếp sợ không thôi, không dám tin lại có người có thể đem kiếm quyết thi triển đến trình độ khủng bố như thế.

Chiến đấu đánh ra hoa lửa đem toàn bộ cửu thiên chiếu sáng một mảnh, giới bích của Vô Lượng giới lúc này cũng đã bắt đầu vỡ vụn, tất cả mọi người lập tức luống cuống.

"Mọi người lui về sau, Vô Lượng giới bắt đầu xuất hiện khe nứt rồi." Có người hét lớn.

Đám người lập tức phản ứng lại, lúc này Vô Lượng giới đã xuất hiện một cái khe nứt thật dài.

Dựa theo tình huống này thì bát hoang hợp nhất sẽ là chuyện tất nhiên.

Chương 570 - Thôn Thiên Ma Công Hiện Thế

Keng!!!

Chỉ nghe một tiếng kiếm khí va chạm rung trời, quay đầu lại chỉ thấy trên cửu thiên, Diệp Thu một kiếm chém về phía Thiên Mộng, Tru Tiên kiếm hung hăng trảm tại phía trên ma kiếm.

"Nữ ma đầu, một kiếm này là cho mấy chục vạn oan hồn chết thảm của Bổ Thiên giáo chúng ta ."

Keng!!!

Cửu thiên lại rung chuyển một trận, song kiếm va chạm trong chốc lát hoa lửa văng khắp nơi, đánh ra phong cảnh xinh đẹp nhất trong loạn thế.

Sau một kiếm đối bính, hai người đồng thời lui lại, Diệp Thu cơ hồ không có bất luận ngừng lại mà rút kiếm lại chém.

"Một kiếm này là cho sư tôn của ta, Huyền Thiên đạo nhân!"

Dưới kiếm thế hung mãnh, Diệp Thu bật hết hỏa lực không hề giữ lại chút nào.

Keng!!!

"Phụt. . ."

Sau khi kiếm kiếm va chạm, Thiên Mộng ngay cả lấy hơi cũng không có cơ hội, nàng trực tiếp bị Diệp Thu đánh cho phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể không ngừng lùi lại.

Sau một kiếm chiếm thế thượng phong, Diệp Thu lại đánh ra một kiếm nữa, dẫn xuất cửu thiên thần lôi cuồn cuộn công phạt xuống.

"Nữ ma đầu, một kiếm này là cho những oan hồn vô tội trong nhân thế từng bị ngươi sát hại."

"Tru ma!" Diệp Thu quát lạnh một tiếng.

Hăn một thân một mình lao lên Thiên Uyên, mở ra thiên môn, trong chốc lát kiếm thế liền đè xuống, cuồng phong nổi lên.

Thiên Mộng lúc này sắc mặt mười phần tái nhợt, nàng ngẩng đầu nhìn xem đạo thân ảnh tuyệt thế giữa bầu trời kia.

Đùng!!!

Thiên lôi vạch phá trời cao, Diệp Thu dẫn kiếm lao xuống, hư không vặn vẹo một trận, lúc này bất luận chiêu thức hoa lệ gì cũng đều có vẻ dư thừa.

"Phụt. . ."

Thiên Mộng lại phun ra một ngụm tiên huyết, trạng thái của nàng bây giờ vô cùng suy yếu.

Không ai có thể nghĩ tới Diệp Thu vậy mà có thể bức Thiên Mộng đến tình trạng này.

"Phù. . . Quá đặc sắc! Trận chiến đấu này để cho lão tử cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!"

"Người này có thiên phú đơn giản là không thể tưởng tượng nổi. Toàn bộ bát hoang giới vực suốt vài vạn năm cũng chưa từng đi ra một vị như thế."

"Nếu như lại cho hắn thêm một chút thời gian thực hắn tuyệt đối có cơ hội xung kích Tiên cảnh vô thượng."

Đám người không ngừng tán dương Diệp Thu.

Diệp Thu biểu hiện ra đủ loại kinh diễm kia đã giúp hắn triệt để danh truyền bát hoang từ hôm nay trở đi.

Khắp bát hoang giới vực đoán chừng đã bắt đầu lưu truyền truyền thuyết liên quan tới một vị kia Bạch Y Kiếm Tiên ba kiếm chém Đại Đế tại Đông Hoang.

Dù cho cuộc chiến đấu này Diệp Thu không có đánh thắng, nhưng tên tuổi của hắn đều sẽ truyền khắp toàn bộ bát hoang.

Lúc này đối mặt Diệp Thu không ngừng tấn công, Thiên Mộng đã nổi trận lôi đình. Nàng là một người vô cùng kiêu ngạo, trên trời dưới đất chưa hề có người dám nói tại thiên phú có thể cùng nàng địch nổi. Vậy mà hôm nay Diệp Thu lại xác thực để cho nàng học được một bài học nhớ đời.

Trong lòng Thiên Mộng không ngừng tự nói với mình rằng nàng cùng Diệp Thu chỉ có thể sống sót một người. Phiến thiên địa này không được phép xuất hiện người thứ hai so với nàng còn có thiên phú hơn.

Thiên Mộng mang ánh mắt lạnh lẽo ổn định lại thân thể, trong nháy mắt sát ý đã bạo phát ra.

"Ngươi đã đánh xong ba kiếm thì hiện tại liền đến phiên ta." Thiên Mộng lạnh lẽo nói ra.

Nàng đang muốn tụ lực thì bỗng nhiên Huyền Dịch từ phía trên vỗ xuống một chưởng, đánh cho thiên địa rung động.

Thiên Mộng nguyên bản thân thể đã rất suy yếu, đồng thời đối mặt hai vị cường giả Phong Vương cảnh đỉnh phong không gián đoạn công kích thì nàng nhất thời lại chống đỡ không được.

Nếu không phải lúc trước Diệp Thu đã lừa gạt nàng khi chơi

trò một kiếm đổi một mạng, vậy nàng cũng không thể bị rơi vào thế hạ phong như này.

"Cút cho ta!" Liên tiếp bị chèn ép, Thiên Mộng giận tím mặt, quát.

Nàng đường đường là Đại Đế cảnh thì sao có thể để cho hai tên Phong Vương cảnh chèn ép. Lúc này nếu nàng lại nhẫn nhịn thì nàng cũng không phải là nữ ma đầu làm việc ác bất tận vào một trăm năm trước.

Sau khi quát lên một tiếng lớn, Thiên Mộng trực tiếp thi triển Thôn Thiên Ma Công, trong chốc lát một cỗ hắc khí đã cuốn tới đầy trời.

"Không tốt, là Thôn Thiên Ma Công, mau lui lại." Huyền Dịch biết rõ ma công kia lợi hại nên lập tức quát to một tiếng.

Diệp Thu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thôn Thiên Ma Công, trong lòng hắn âm thầm kinh hãi.

Theo Thiên Mộng Thôn Thiên Ma Công xuất hiện, chiến cuộc trong nháy mắt liền thay đổi.

Tại phía dưới cổ ma lực cường đại này, hai người bọn hắn trực tiếp bị định thân tại chỗ, thân thể không bị mình khống chế, huyết dịch trong cơ thể bọn hắn cũng phi tốc hao mòn.

Diệp Thu kinh hãi, nói: "Cái Thôn Thiên Ma Công này thật là kinh khủng, xem ra cho dù Thiên Mộng đang ở trạng thái hư nhược thì hai chúng ta cũng khó có thể đối kháng được nàng."

Cứ việc kế hoạch trước đó đã rất hoàn mỹ, nhưng Diệp Thu cuối cùng vẫn là tính sai một điểm, đó chính là Thiên Mộng lại có được năng lực tìm ra đường sống trong chỗ chết.

Nàng chính là cường giả Đại Đế cảnh, là trần nhà của nhân

gian. Có câu nói lạc đà gầy còn hơn ngựa lớn, cho dù là ở trạng thái trọng thương nhưng Đại Đế cảnh cũng không phải Phong Vương cảnh đỉnh phong có thể trêu chọc.

Chương 571 - Khí Tức Kỳ Dị

"Aiii. . . Xem ra là không thể nghịch thiên, Đại Đế cảnh chung quy là Đại Đế cảnh. Phong Vương cảnh đỉnh phong cùng Đại Đế cảnh có chênh lệch nhìn như chỉ còn cách xa một bước, nhưng trên thực tế lại khác biệt như trời và đất."

"Bọn hắn dám cùng Đại Đế cảnh liều chết một đợt, ta thừa nhận bọn hắn xác thực rất đáng để kính nể, chỉ tiếc là cuối cùng ông trời không toại lòng người, phàm nhân làm sao có thể rung chuyển được thiên uy."

Đám người không khỏi lắc đầu, chỉ có thể nói đáng tiếc.

Tại chỗ sâu của một thế giới vô cùng vô tận, ở bên trong một mảnh hư không, có một tên thanh niên tướng mạo đẹp trai đang nhìn chăm chú vào cuộc chiến đấu này.

Lúc trông thấy Diệp Thu rơi vào hiểm cảnh, nội tâm hắn không khỏi mừng thầm.

"Ha ha ha, Diệp Thu, ngươi cũng có hôm nay sao?"

"Chờ ngươi chết đi Liên nhi chính là của ta. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt."

Người kia không phải ai khác mà chính là đương thời đệ nhất liếm chó, Hoa Phi Vũ.

Cho tới hôm nay hắn cũng không hề từ bỏ truy cầu đối với Liên Phong. Không thể không nói hắn đã đạt đến cảnh giới liếm chó tối cao.

Phí Dương Dương bên cảnh nhìn thấy vậy mà cũng chỉ biết lắc

đầu.

Chiến cuộc trong nháy mắt liền thay đổi, nguyên bản phần thắng nghiêng về phía hai người Diệp Thu và Huyền Dịch, nhưng ngay sau đó bọn hắn liền bị Thôn Thiên Ma Công xói mòn sinh mệnh lực nhanh chóng.

Ma công này có thể xói mòn huyết dịch, thôn phệ tu vi và lực lượng của đối thủ. Cho nên chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, Diệp Thu cũng cảm giác được hơn phân nửa linh lực của mình đã bị Thiên Mộng hút đi. Nếu cứ tiếp như thế thì hắn cùng Huyền Dịch chắc chắn sẽ bị Thiên Mộng hút khô.

"Xong. Cái Thôn Thiên Ma Công này thực sự quá quỷ dị. Sư thúc cùng sư đệ sợ là khó mà ngăn cản nổi." Mạnh Thiên Chính lo lắng nói.

Ông ta cũng đã thể nghiệm qua sự lợi hại của Thôn Thiên Ma Công. Nhưng uy lực của nó năm đó so với lần này lại không đáng kể chút nào.

Cũng chính là trận chiến năm đó mà đã vững vàng đặt cho Thôn Thiên Ma Công của Thiên Mộng danh hào là công pháp tà ác nhất thế gian, không có cái thứ hai.

"Chưởng giáo sư huynh, nhóm chúng ta có nên đi lên hỗ trợ sư thúc cùng sư đệ thoát thân hay không?" Minh Nguyệt lo lắng hỏi.

Từ đầu đến giờ nội tâm của nàng vẫn luôn vô cùng gấp gáp, chập trùng lên xuống, cả người đều không được tốt lắm.

Mạnh Thiên Chính lắc đầu, nói: "Không được, các ngươi không biết rõ cái Thôn Thiên Ma Công này lợi hại thế nào đâu. Nếu dám tiến vào phạm vi của nó thì nhóm chúng ta trong nháy mắt liền bị hút khô. Càng nhiều người thì Thiên Mộng càng hít được càng nhiều, đến thời điểm đó nhóm chúng ta không chỉ không có trợ

giúp được gì, mà ngược lại còn trở thành gánh nặng cho sư thúc cùng sư đệ."

Nghe được Mạnh Thiên Chính giải thích như thế, tất cả mọi người lập tức luống cuống.

"Vậy chẳng phải chúng ta sẽ chỉ có thể bất lực đứng nhìn bọn hắn bị hút khô thôi sao? Nhóm chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Minh Nguyệt mặc dù đang rất gấp, nhưng trong lòng nàng cũng minh bạch loại chiến đấu cấp bậc này các nàng căn bản chọc tay không vô.

Minh Nguyệt chỉ hận thực lực của mình quá mức yếu ớt, tại thời điểm Diệp Thu cần trợ giúp nhất mà nàng lại không thể giúp được hắn một tay.

"Ha ha ha ha. . ."

Thôn Thiên Ma Công vừa mở, Thiên Mộng đã triệt để nhập ma, hai mắt nàng đỏ bừng, sát khí trùng thiên, cười to một cách điên cuồng.

Diệp Thu đau khổ giãy dụa bên trong giam cầm, ánh mắt hắn nhìn về phía Huyền Dịch. Nguyên bản thân thể ông ta đã già nua nay lại bị hút đi tinh huyết, chỉ sau một lát mà cả người ông ta đều như phế đi.

Diệp Thu vô cùng gấp gáp, bởi vì thân thể Huyền Dịch đã tiếp nhận không được sự đả kích kịch liệt như thế. Nếu cứ tiếp như vậy thì ông ta nhất định sẽ rơi vào một cái hạ tràng vẫn lạc.

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức bình tĩnh lại, tại chỗ sâu của phủ hải, ba đóa đạo hoa bỗng nhiên phát ra hào quang sáng chói.

Đã đến một bước này thì xem ra ta chỉ có thể dùng một kiếm kia!

"Ồ?"

Thôn Thiên Ma Công bật hết hỏa lực, Thiên Mộng lấy quan sát chi thế mà lạnh lùng nhìn xem hai người bọn hắn. Nàng chợt phát hiện trong thân thể Diệp Thu mơ hồ bộc phát ra một cỗ khí tức kỳ dị.

Trong lúc Thiên Mộng đang nghi hoặc, bỗng nhiên thiên địa trở nên âm trầm xuống, trong phương viên trăm dặm cỏ cây trong nháy mắt liền bị khô héo đi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tất cả mọi người lập tức giật mình, biến cố bất thình lình khiến cho ai nấy đều có chút trở tay không kịp.

"Các ngươi mau nhìn kìa, những hoa cỏ cây cối kia toàn bộ đều khô héo rồi."

"Còn có sông hồ, thác nước vậy mà cũng khô kiệt."

"Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Chỉ là nhẹ nhàng khẽ động, trong phương viên trăm dặm toàn bộ cỏ cây đều trở nên khô héo, dị tượng như thế lập tức dẫn tới chú ý của tất cả mọi người.

Chương 572 - Thời Gian Kiếm Pháp

Có người phát hiện cỗ lực lượng kỳ dị này lại do Diệp Thu phát ra.

"Cái gì? Hắn còn có át chủ bài sao?" Đám người lập tức kinh hãi.

Đám cường giả tại Vô Lượng giới càng ngày càng nhiều, sau khi nhìn thấy Diệp Thu bại lộ một kiếm kinh người kia thì tất cả mọi người đều chấn kinh.

"Đây là kiếm quyết gì mà lại kinh khủng như thế?" Có một vị cự đầu kinh hãi thốt lên.

Hắn tu đạo đã mấy ngàn năm mà cũng chưa từng gặp qua kiếm quyết kỳ quái bực này.

Đừng nói là bọn hắn chấn kinh, mà ngay cả Thiên Mộng cũng lộ ra vẻ mặt bất an, ánh mắt mặt mờ mịt.

Nàng nhìn thấy thân ảnh áo trắng sắp bị vây chết tại bên trong ma khí bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ kiếm ý cường đại.

"Không được!" Thiên Mộng kinh hãi hô to.

Thân thể nàng trong nháy mắt thoái lui ra sau, lúc này ngay chỗ nàng đứng đã bị một kiếm kia chém nát, Vô Lượng giới lại rung chuyển một trận.

Tại bên trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, chỉ thấy từ trong ma khí chậm rãi đi ra một đạo thân ảnh áo trắng

cầm trong tay Tru Tiên kiếm.

Lúc này hai mắt Diệp Thu đã trở nên vô thần, giống như Cửu Thiên Thần Linh giáng lâm. Khi hắn nhìn ai thì liền để cho người đó có cảm giác tử vong nhìn thẳng.

Xoẹt!!!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, đó là tiếng lưỡi kiếm ra khỏi vỏ. Thanh kiếm bay quanh trên không trung một vòng rồi trở lại trong tay Diệp Thu. Trong chốc lát thiên địa bỗng nhiên mất đi sắc thái.

"Đây là kiếm quyết gì?" Thiên Mộng không nhịn được nên hỏi.

Nàng có thể cảm giác được một cỗ sợ hãi không rõ đang dâng lên trong nội tâm của mình. Loại kiếm ý này nàng chưa bao giờ thấy qua, nó vô cùng đáng sợ.

"Nữ ma đầu, đây là một kiếm cuối cùng của ta, Nhất Tuế Nhất Khô Vinh."

"Liền đến điểm này đi, tất cả ân oán giữa chúng ta sẽ kết tại phía dưới một kiếm này."

Diệp Thu không có bất cứ tia cảm tình nào mà lạnh băng băng nói ra.

Nguyên bản Diệp Thu chỉ muốn dùng chiêu kiếm một bông hoa một thế giới, nhưng trước đó vì đánh cho Thiên Mộng suy yếu mà đã dùng qua một lần, cho nên nàng đã có cảnh giác, hắn sợ là khó mà đánh ra hiệu quả lần nữa. Do vậy bây giờ hắn cũng chỉ có thể dùng ra chiêu kiếm cuối cùng này.

"Nhất Tuế Nhất Khô Vinh?"

"Đây là chiêu thức kỳ quái gì?"

Tất cả mọi người lần đầu tiên nghe được cái tên này nên lập tức lộ ra vẻ mặt không hiểu.

Tru Tiên kiếm trong tay Diệp Thu rung động một trận, trong chốc lát bầu trời trắng sáng dần dần trở nên lờ mờ.

Tại bên trong một mảnh pháp tắc trật tự, thời gian phi tốc trôi qua, trong nháy mắt cỏ cây chậm rãi trở nên ố vàng, dần dần khô héo.

"Là thời gian pháp tắc chi kiếm!" Đám người lập tức kinh hãi, rốt cục bọn hắn đã minh bạch chiêu kiếm này có hàm ý gì.

Thì ra cái tên Nhất Tuế Nhất Khô Vinh kia là chỉ thời gian.

Hắn vậy mà có thể chưởng khống thời gian biến hóa, thông qua thời gian trôi qua để tước đoạt sinh cơ của vạn vật sinh linh!

Chiêu kiếm này đã không phải là nhân gian chi kiếm, cho dù là Thiên Mộng cũng không tránh thoát được thời gian trói buộc.

Trước đây Diệp Thu cũng đã nói chiêu kiếm thứ ba của hắn có thể áp chế thời không, là chiêu kiếm mạnh nhất của hắn hiện tại.

Chiêu kiếm này cường đại cũng không phải là do nó có thể vạn dặm giết một người mà không nhìn thời gian cùng không gian trói buộc. Mà là do nó so với bất luận lĩnh vực hay bí pháp thời gian và không gian nào cũng đều muốn kinh khủng hơn.

Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi mà tóc của Thiên Mộng đã bắt đầu trở nên trắng xóa, nàng bắt đầu cảm thấy bối rối mà phẫn nộ quát: "Ngươi muốn lấy thời gian để giết ta sao?"

Diệp Thu cười lạnh đáp: "Có gì không thể? Nữ ma đầu, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, hiện tại ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng không có nghĩa là ta không có biện pháp giết chết ngươi."

Nghe được câu nói này, Thiên Mộng lập tức cảm thấy lạnh gáy.

Đúng vậy, hiện tại nàng hoàn toàn tin tưởng Diệp Thu thật sự có thể giết chết nàng.

Cho dù nàng là ma chủng nhưng sinh mệnh lực cũng có hạn, cỗ lực lượng này áp đảo vạn pháp, cho dù là Thôn Thiên Ma Công cũng không cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với nó.

Chỉ là Thiên Mộng không tin Diệp Thu sẽ dám dùng một kiếm này để giết chết nàng.

"Tại bên trong lĩnh vực này ngươi và ta sẽ trôi qua thời gian tương đồng, tất nhiên ngươi có thể giết ta nhưng ngươi cũng sẽ chết."

"Ngươi muốn lấy mệnh đổi mệnh sao?"

"Có gì không thể?" Diệp Thu lộ ra nụ cười điên cuồng, nói.

Thiên Mộng nghe vậy thì lập tức run lên. Tên này chính là một kẻ điên, ý nghĩ của hắn quá mức điên cuồng.

Dù là ma đầu như Thiên Mộng mà cũng không dám tin tưởng lại có người sẽ có loại ý nghĩ điên cuồng này.

"Ngươi là một tên điên." Thiên Mộng mắng to một tiếng.

Phong công vĩ nghiệp của nàng còn chưa hoàn thành cho nên nàng không muốn chết.

Diệp Thu phát điên thì tự hắn điên, Thiên Mộng cũng không muốn cùng Diệp Thu xuống dưới Hoàng Tuyền, miễn cho trên đường đi xuống cả hai lại phải đánh thêm một trận.

Chương 573 - Lưỡng Bại Câu Thương

Tại phía dưới một kiếm này của Diệp Thu, cảm xúc của Thiên Mộng dần dần mất đi khống chế, nàng bắt đầu hốt hoảng và không ngừng công kích bình chướng của lĩnh vực.

Thiên Mộng muốn chạy trốn ra ngoài, thế nhưng bị thời gian trói buộc nên nàng cái gì cũng không làm được.

Cự ly nhìn như gần trong gang tấc, Thiên Mộng chỉ cần bước ra một bước thì liền có thể chạy ra khỏi lĩnh vực này. Tuy nhiên vô luận nàng có cố gắng thế nào thì cũng không cách nào đi ra được.

Sinh mệnh lực của Thiên Mộng bắt đầu phi tốc trôi qua, tóc nàng đã trở nên trắng xóa, nội tâm càng ngày càng luống cuống.

"Ngươi chết đi cho ta!" Thiên Mộng phát giác mình không thể trốn ra được, cho nên nàng chỉ có thể liều chết đánh cược trước khi sinh mệnh lực của mình hao hết thì phải giết được Diệp Thu. Chỉ có giết chết hắn thì nàng mới có cơ hội chạy ra khỏi lĩnh vực này.

Trong chốc lát, ma kiếm đã bị Thiên Mộng ném ra, một kiếm hung hăng đâm về Diệp Thu.

Diệp Thu yên lặng thật lâu bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai đạo kiếm khí từ trong mắt hắn bay ra ngoài.

Thiên địa đang mờ tối phảng phất như xuất hiện ánh sáng, một cỗ lực lượng kinh khủng không ngừng xung kích Vô Lượng giới.

Sau một hồi lâu, kiếm ý trong tay Diệp Thu đã tụ lực thành công, trong chốc lát hắn liền vung kiếm chém tới.

Thời gian tựa như bị chém đứt một đoạn, Tru Tiên kiếm phát ra hào quang đỏ như máu đánh lui ma kiếm.

Diệp Thu lấn người giết tới, một kiếm hung hăng đâm trúng Thiên Mộng.

Tại lúc thời gian bị chém đứt, sinh mệnh lực của Diệp Thu cũng tại thời khắc này bị khô kiệt.

"Không. . ." Thiên Mộng phát ra một tiếng hét không cam lòng.

Một kiếm này của Diệp Thu không chỉ có chặt đứt thời gian của hắn, mà cũng chặt đứt thời gian của Thiên Mộng.

Điều làm cho Thiên Mộng đón chịu không nổi chính là Diệp Thu lại nhắm thẳng tái sinh cốt của nàng mà chém.

"Ngươi. . ."

Thiên Mộng ngẩng đầu nhìn xem Huyền Dịch và lộ ra vẻ mặt không thể tin. Bởi vì vị trí tái sinh cốt của nàng thì Diệp Thu không có khả năng biết rõ.

Tái sinh cốt có thể biến hóa vị trí bất cứ lúc nào, mà nó lại ẩn giấu tại thể nội, do đó Diệp Thu coi như mở ra thiên nhãn thì cũng không có khả năng trông thấy nó. Nhưng một một kiếm này của hắn vẫn là chém ngay tái sinh cốt của Thiên Mộng.

Nguyên nhân căn bản chính là Huyền Dịch tại thời điểm Diệp Thu xuất kiếm đã lấy đại thủ đoạn thôi động tái sinh cốt trong cơ thể mình, dẫn tới tái sinh cốt trong cơ thể Thiên Mộng cũng làm ra phản ứng, từ đó đã trực tiếp bại lộ vị trí của nó, để cho Diệp Thu biết rõ vị trí mà một kiếm đánh trúng.

Vào lúc này, thiên địa bỗng nhiên khôi phục ánh sáng, mọi người ở đây đều ngẩng đầu nhìn trời.

Bọn họ căn bản không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, sa khi hắc ám tán đi thì hai đạo thân ảnh chậm rãi từ trên trời rơi xuống.

"Lại là một đổi một sao?"

Hình ảnh quen thuộc cũng không giống với lần trước, vì lần này tất cả mọi người đều cảm giác không thấy sinh mệnh lực của hai người bọn họ, hiển nhiên bọn họ đều đã chết.

Trong đám người, Lâm Thanh Trúc hai mắt đỏ bừng, nước mắt doanh tròng, che miệng cưỡng ép nhịn xuống tiếng khóc của mình.

Cho đến giờ phút này nàng rốt cục đã tiếp nhận sự thật sư tôn của mình đã rời xa nàng, Từ hôm nay trở đi nàng phải một thân một mình gánh vác Tử Hà phong, chiếu cố hai vị sư muội.

Lúc này Lâm Thanh Trúc cảm thấy thể xác và tinh thần của mình đều không còn chút sức lực nào mà vô lực ngồi bệt dưới đất.

"Sư tỷ." Nhìn thấy Lâm Thanh Trúc bất lực co rút lại ngồi bệt ở trong góc, Triệu Uyển Nhi thút thít đi tới an ủi.

Hôm nay một trận chiến này các nàng đã mất đi vị sư tôn thương yêu các nàng nhất.

Trong lòng hai nàng vô cùng thương tâm, chỉ tiếc tiểu Linh Lung còn đang ngủ mê nên còn không biết rõ sư tôn của nàng đã chiến tử, nếu không nàng có thể sẽ triệt để bạo nổ.

Tại bên trong nỗi tuyệt vọng, Huyền Dịch rốt cục tỉnh lại,

"Kết thúc rồi sao?"

Ông ta nhìn xem trên bầu trời rơi xuống hai đạo thân ảnh mà đau khổ không thôi. Thân thể già nua đang ráng chèo chống của

ông ta cũng tại thời khắc này ngã xuống. Một trăm năm ân oán cuối cùng cũng chấm dứt.

Huyền Dịch hung hăng ngã xuống đất, không biết qua bao lâu mới giãy dụa đứng lên.

Ông ta đi tới bên cạnh thi thể của Thiên Mộng, nhìn xem thân thể nàng đã lạnh buốt mà nội tâm mười phần phức tạp.

Hiện tại và một trăm năm trước có cảnh tượng rất giống nhau.

Chương 574 - Diệp Thu Phục Sinh

Lần này Huyền Dịch cũng không có lựa chọn lưu thủ, ông ta một tay tụ khí rồi đột nhiên chụp một cái về phía ngực mình.

"Hự. . ."

Huyền Dịch phun ra một ngụm tiên huyết, đám người lập tức kinh hãi.

"Sư thúc!" Mạnh Thiên Chính giật nảy mình hô lên, rồi chạy như điên tới nhưng lại bị Huyền Dịch một chưởng đánh bay trở về, căn bản không cách nào tới gần Huyền Dịch.

"Không được qua đây!" Huyền Dịch vô lực nói ra.

Ông ta đã chán ghét đoạn thời gian này, một trăm năm qua vô số lần nằm mộng ông ta đều mơ tới những sư huynh đệ đã vì mình mà chiến tử.

Giờ khắc này Huyền Dịch cuối cùng đã được giải thoát, ông ta rốt cục đã có thể đi xuống hoàng tuyền để tìm tới những vị sư huynh đệ kia.

Chỉ thấy Huyền Dịch chậm rãi lấy ra một bản kinh thư, phía trên ghi chép Luân Hồi thuật mà ông ta đã lĩnh ngộ suốt một trăm năm qua và ném cho Mạnh Thiên Chính.

"Ngươi cầm lấy quyển sách này để tham ngộ Luân Hồi thuật, học thành xong người hãy đi tới Vô Cực thâm uyên để giải cứu những Oán Linh chết thảm của Bổ Thiên giáo chúng ta."

Nói xong Huyền Dịch lại phun ra một ngụm tiên huyết, rồi ông ta dùng tay móc ra tái sinh cốt của mình.

Sau đó Huyền Dịch lại dùng tay móc ra tái sinh cốt của Thiên Mộng, hai khối xương va chạm nhau sinh ra cực hạn năng lượng xung kích.

"Không. . ."

Một đám trưởng lão của Bổ Thiên giáo cuồng loạn thét lên, bọn hắn không muốn nhìn thấy một màn này phát sinh.

Huyền Dịch vậy mà lại lựa chọn phương thức huyết tế để triệt để phá hủy tái sinh cốt, đoạn tuyệt hi vọng lại lần nữa Niết Bàn Trọng Sinh của Thiên Mộng.

Từ đây nhân gian không còn có thứ gọi là tái sinh cốt nữa, nó chỉ còn tồn tại ở trong truyền thuyết.

Huyền Dịch ngã xuống, thân thể già nua của ông ta ôm lấy thi thể của một nữ ma đầu nghiêng nước nghiêng thành rồi triệt để lâm vào ngủ say.

Hết thảy nghiệt duyên đều từ một trận hiểu lầm của hai người bọn hắn mà bắt đầu, và bây giờ cũng từ hai người bọn hắn vẫn lạc mà kết thúc.

Cách làm của Huyền Dịch giống như là lập trình viên đã chữa trị xong một cái bug không cách nào xử lý.

Một trận chiến này song Vương vẫn lạc, Đại Đế chôn thân, Bổ Thiên giáo tuy thắng nhưng lại bỏ ra cái giá nặng nề.

Tất cả mọi người đều không ngừng khóc thảm, đúng lúc này thiên địa bỗng nhiên phát ra quang minh chói mắt.

Ba đóa đạo hoa bỗng nhiên bay ra, tụ tập ở trên cửu thiên, bày

biện ra Tam Hoa Tụ Đỉnh chi thế.

Nhìn xem trên đỉnh đầu treo ba đóa đạo hoa tỏa ra hào quang sáng chói, ai nấy đều lập tức ngây ngẩn cả người.

"Đây là cái gì?"

"Chuyện gì xảy ra vậy? Khí tức thật là khủng khiếp, chẳng lẽ lại có cường giả xuất hiện?"

"Chuyện gì xảy ra, thật là khủng khiếp khí tức, hẳn là lại có cường giả xuất hiện?"

Tất cả mọi người đều trở nên luống cuống, vì nếu như lại có cường địch thì bọn hắn nên ứng đối ra sao?

Trong lúc đám người còn đang bối rối, một mảnh hư không bỗng nhiên bị đánh ra khe hở, ba đóa đạo hoa trong nháy mắt liền phóng lên tận trời.

Tất cả mọi người đều ngước đầu nhìn lên, chỉ thấy một đạo thân ảnh áo trắng đang chậm rãi Đăng Thiên.

"Sư tôn!"

Khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia lại lần nữa xuất hiện, Lâm Thanh Trúc trong nháy mắt liền ngừng lại nước mắt, nội tâm vô cùng kích động.

Sư tôn của nàng không có chết, vừa rồi hắn chỉ là ngủ một giấc, bây giờ hắn lại lần nữa sống lại.

"Định mệnh, như vậy mà hắn còn có thể sống sao?" Tề Vô Hối nguyên bản còn nước mắt nước mũi chảy ròng thì lập tức chửi ầm lên.

Hắn lại gạt ta một lần tình cảm nữa rồi!

Mới vừa rồi Tề Vô Hối còn đang suy nghĩ Diệp Thu chết đi thì sau này trong nhân thế liền không còn có người đến vả mặt hắn, như vậy thật là tịch mịch. Nhưng Tề Vô Hối nào có thể nghĩ tới Diệp Thu bỗng nhiên sống lại.

Hắn là thế nào làm được? Liên tục hai lần không chết thì chẳng lẽ hắn cũng có tái sinh cốt?

"Quá tốt rồi, Diệp sư thúc không có chết! Nhóm chúng ta đã thắng, Bổ Thiên giáo tất thắng."

Diệp Thu lại lần nữa khôi phục làm cho toàn bộ Tần Xuyên đều rung chuyển, các đệ tử của Bổ Thiên giáo trở nên kích động không gì sánh được.

Bởi vì bọn hắn đã chính mắt nhìn thấy trận đại chiến kinh thiên kia, Diệp Thu cùng Huyền Dịch đã đánh ra uy nghiêm của Bổ Thiên giáo.

Hai người bọn hắn đánh thắng thì các đệ tử liền không khỏi cảm thấy kiêu ngạo, bởi vì mình thân là đệ tử của Bổ Thiên giáo.

Trận hạo kiếp nhân gian này đã bị cho là không có khả năng vượt qua, nhưng Bổ Thiên giáo cuối cùng vẫn có thể chống đỡ được.

Chương 575 - Ba Đạo Đều Mở

Lúc này ba đóa đạo hoa chậm rãi phóng lên tận trời, Diệp Thu đưa tay vào hư không, hai thanh Tiên kiếm lại lần nữa xuất hiện trong tay hắn.

Lực lượng trong cơ thể Diệp Thu dần dần tiến vào trạng thái mất đi khống chế, hắn đang toàn lực áp chế nó, tránh cho nó bộc phát nổ tung cửu thiên.

"Chuyện gì xảy ra vậy, Diệp sư đệ thế nào rồi?"

Biến cố bất thình lình khiến cho đám người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, căn bản không ai biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đám đệ tử, trưởng lão của Bổ Thiên giáo đều lộ ra vẻ mặt lo lắng, có chút không biết làm sao.

Diệp Thu đứng thẳng độc lập trên trời, ba đóa đạo hoa tề tụ trên đỉnh đầu, toả ra hào quang sáng chói.

Một cỗ đạo pháp chi lực kinh khủng không ngừng đè ép xuống, làm cho một mảnh thiên địa vừa bị chiêu kiếm thứ ba của Diệp Thu làm cho cỏ cây khô héo trong nháy mắt bắt đầu khôi phục sinh cơ.

"Đây là. . . Chứng Đạo!" Trong đám người, Mạnh Thiên Chính lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ngữ khí ngưng trọng nói.

"Cái gì? Chứng Đạo sao? Chẳng lẽ. . ." Tề Vô Hối tựa hồ đoán được cái gì, biểu lộ của hắn lập tức bình tĩnh lại, nhưng nội tâm của hắn lại như là sóng lớn mãnh liệt cao vạn trượng.

Chứng Đạo chính là sự chứng nhận của nhân gian chi đạo, là bình chướng để cho Phong Vương cảnh đột phá Đại Đế cảnh.

Bước qua cái bình chướng Chứng Đạo này như thì Diệp Thu sẽ không còn là phàm nhân nữa, mà hắn hoàn toàn xứng đáng là Thiên Nhân được thiên đạo công nhận.

Chẳng ai ngờ rằng vừa rồi Diệp Thu rõ ràng đã vẫn lạc, nhưng hắn không chỉ có không chết mà ngược lại còn đầy máu phục sinh, rồi bây giờ càng là nhân họa đắc phúc mà trực tiếp bắt đầu chứng đạo.

"Trời ạ, chẳng lẽ Diệp sư đệ trẻ tuổi như vậy mà có thể chứng đạo rồi sao?"

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Hắn mới bao nhiêu tuổi a? Tính toán một cái thì đoán chừng hắn chỉ mới hơn ba mươi tuổi, độ tuổi này mà hắn đã chạm đến Đại Đế cảnh rồi ư?

"Ầm. . ."

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, Tru Tiên kiếm trong tay Diệp Thu bỗng nhiên trảm xuống, kiếm khí kinh khủng trong nháy mắt đã đem hư không mở ra một đường vết rách.

"A. . . Đại đạo mà hắn muốn chứng nhận chính là Vô Thượng Kiếm Đạo!"

Tại Vô Lượng giới, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi, khắp khuôn mặt đều là biểu lộ không thể tin nổi.

Cho đến giờ phút này bọn hắn mới ý thức được, đại đạo mà Diệp Thu muốn chứng nhận lại là kiếm đạo rất có khảo nghiệm về ngộ tính.

Vừa dứt lời, chỉ thấy trên thân Diệp Thu bộc phát ra một cỗ hạo nhiên chính khí, tất cả mọi người trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người.

"Cỗ khí tức này là. . ."

"Đây là công đức nhân gian, chẳng lẽ hắn muốn hai đạo đều mở?"

"Cái gì? Hắn điên rồi sao? Hắn dám đồng thời chứng nhận hai cái vô thượng đại đạo ư? Hắn quả thực là một tên điên!"

Loại chuyện này có độ khó quá lớn, những cường giả Phong Vương cảnh đỉnh phong đều hiểu rất rõ.

Bọn hắn truy cầu cả đời cũng không cách nào chứng được một đạo, bây giờ gặp Diệp Thu muốn chứng cả hai đạo thì nội tâm rung động không gì sánh được.

Trong lòng bọn hắn cũng âm thầm mắng to Diệp Thu quá điên cuồng, lòng tham to lớn như rắn muốn nuốt voi, bởi vì Đại Đế cảnh có thể chứng được một đạo đã là vạn Cổ tuyệt trần tồn tại rồi, nhưng hắn vậy mà không biết đủ như thế.

"Hừ, đúng là một tên ngu xuẩn, cưỡng ép chứng nhận hai đạo không khác gì gia tăng độ khó cho mình. Ta ngược lại thật muốn nhìn xem một hồi nữa hắn Chứng Đạo thất bại thì sẽ có hạ tràng như thế nào." Một tên cự đầu Phong Vương cảnh cười lạnh nói.

Hắn không tin Diệp Thu thật sự có thể Chứng Đạo thành công. Nếu như thất bại thì kết cục của hắn tất nhiên là vô cùng thê thảm.

Ầm. . .

Bỗng nhiên lại có một tiếng nổ vang thật lớn, lại là một đóa đạo hoa phát ra hào quang sáng chói.

Tại bên trong đoá đạo hoa này toả ra kim sắc phù văn, trong chốc lát liền bộc phát ra một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng chấn vỡ trời cao.

"A. . ."

Cho đến giờ phút này, tất cả mọi người đã đứng ngồi không yên, nhìn thẳng vào một đạo thân ảnh áo trắng trên bầu trời mà chửi ầm lên.

"Vãi linh hồn, ba đạo đều mở!"

"Điên rồi, hắn tuyệt đối là một tên điên, ta chờ hắn bị nổ chết a."

Bọn hắn tung hoành nhân gian không biết bao nhiêu năm, nhưng chưa từng gặp qua loại người điên cuồng như Diệp Thu, cơ hồ tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt.

Cử động lần này của Diệp Thu không thể nghi ngờ đã đem chính mình đẩy về phía vực sâu, đoạn tuyệt đường lui của mình.

Ba đạo đều mở nếu như thành công thì Diệp Thu chính là Vạn Cổ Đệ Nhất Đế, từ xưa đến nay không người có thể sánh được.

Nhưng nếu như thất bại thì kết cục của hắn nhất định chính là thần hồn tiêu tán, vĩnh thế không được siêu sinh.

Một màn kinh tâm động phách như thế để cho tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương lên.

Chương 576 - Thiên Địa Khảo Nghiệm

Lâm Thanh Trúc lúc này đã vô cùng khẩn trương, nàng nắm chặt nắm đấm đến mức móng tay đâm xuyên qua da, tiên huyết chảy ra nhưng nàng lại không chút nào để ý.

Hai mắt Lâm Thanh Trúc trở nên thất thần, nhìn không chớp mắt về phía đạo thân ảnh trên trời, trong miệng nỉ non: "Sư tôn, ngươi nhất định phải chống đỡ được."

Tinh thần của Lâm Thanh Trúc cơ hồ ký thác toàn bộ vào Diệp Thu, vì hắn chính là người đã mang nàng lên núi, truyền cho nàng đạo pháp, một mực yên lặng bảo hộ nàng.

Những người khác thì Lâm Thanh Trúc không biết rõ, nhưng đối với nàng mà nói Diệp Thu chính là thế giới của nàng.

Lâm Thanh Trúc làm hết thảy cũng chỉ vì Diệp Thu, nàng muốn để cho hắn luôn cảm thấy vui vẻ nên phải tranh sĩ diện cho hắn, vì hắn cái gì nàng cũng nguyện ý làm.

Mỗi lần nhìn thấy Diệp Thu lâm vào hiểm cảnh, Lâm Thanh Trúc tuyệt đối là người khẩn trương nhất.

Tại thời khắc kích động lòng người này, tất cả mọi người đều mong cho Diệp Thu thành đạo, duy chỉ có Lâm Thanh Trúc là âm thầm cầu nguyện cho hắn trở về, vì nàng không cần Đại Đế gì cả, nàng chỉ cần sư tôn của mình mà thôi.

Cứ việc trong lòng Lâm Thanh Trúc trăm mối sut nghĩ, nhưng nàng lại không thể cải biến được gì mà chỉ có thể ở xa xa nhìn xem

Diệp Thu.

Cửu Thiên Thần Lôi cuồn cuộn lao xuống, trong nháy mắt mây đen dày đặc, thiên địa hạ xuống thần uy, một cỗ lực áp bách kinh khủng lập tức truyền đến.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kiệt sức, chật vật chống đỡ lấy thân thể không để cho mình ngã xuống.

Đùng. . .

Sấm sét vạch phá trời cao, phá vỡ đêm tối yên tĩnh.

"Bắt đầu rồi!" Mạnh Thiên Chính lo lắng nói.

Lúc này bên trên bầu trời, ba đóa đạo hoa đang phát ra hào quang sáng chói, ngay sau đó có một đạo sấm sét đánh trúng một đóa đạo hoa, đạo hoa liền rung động trong gió.

"Chặn. . . Chặn lại rồi!"

Tất cả mọi người liền giật nảy mình, một đạo thiên lôi này đã thành công bị ngăn lại, nhưng Diệp Thu ở bầu trời lại có trạng thái không phải rất tốt.

"Phụt. . ."

Diệp Thu phun ra một ngụm tiên huyết, thần trí của hắn cuối cùng đã thanh tỉnh một chút. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt lộ ra một tia ngoạn ý.

Ngay sau đó thể nội Diệp Thu bỗng nhiên nhói nhói một trận, không ngừng kích thích thần kinh của hắn.

Diệp Thu chậm rãi lau đi vết máu ở khóe miệng, trong miệng tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ ta đã quá nóng vội rồi sao?"

Nếu dựa theo kế hoạch ban đầu thì Diệp Thu muốn chuẩn bị

lắng đọng một phen, sau đó mới lựa chọn đột phá Đại Đế cảnh.

Nhưng vừa rồi khi hắn cùng Thiên Mộng giao thủ một trận chung cực chi chiến, hắn đã có được cảm ngộ rõ ràng thân thể mình tự động xung kích cảnh giới. Bởi vậy đã làm đại loạn kế hoạch ban đầu của hắn, nhưng chuyện đã tới nước này thì hắn cũng không còn đường lui nữa.

Diệp Thu hạ quyết tâm dứt khoát liều mạng để nhất cử cầm xuống vô thượng đại đạo kia.

Sau một hồi ổn định tinh thần, Diệp Thu hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Tới đi, để cho ta cảm thụ một chút cái gọi là thiên địa khảo nghiệm xem nào."

Diệp Thu giang ra hai cánh tay, mở rộng ý chí, đứng thẳng bên trên cửu thiên.

Trong chốc lát, lực lượng trong thể nội hắn liền bắt đầu mãnh liệt sôi trào, giữa thiên địa đột nhiên ngưng tụ một cỗ vô thượng kiếm ý phô thiên cái địa, quét sạch toàn bộ hoang nguyên.

Chỉ ở trong khoảnh khắc, từng ngọn núi đã bị kiếm khí cắt ngng.

"A. . . Không tốt, mọi người chú ý, Vô Lượng giới hình như có nguy cơ sụp đổ." Tại Vô Lượng giới, có người phát hiện Diệp Thu không còn giữ lại chút kiếm ý nào, hô to.

Vô Lượng giới luân phiên nhận công kích, do vậy khe hở giới bích đã dần dần mở rộng, tất cả mọi người lập tức hoảng hốt.

Chỉ thấy lại một đạo thiên lôi cuồn cuộn lao xuống, khí tức hủy diệt hung hăng bổ vào ba đóa đạo hoa.

Ầm!!!

Phụt...

Thân thể Diệp Thu lập tức chấn động, hiển nhiên hắn cũng nhận lấy đả kích trí mạng mà lại phun ra một ngụm tiên huyết.

Có người kinh ngạc hỏi: "Hắn đang muốn độ kiếp sao?"

"Độ kiếp là cái gì?" Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn tới tất cả mọi người hiếu kì hỏi thăm.

Bọn hắn chỉ nghe nói qua Chứng Đạo, và đây là thiên địa khảo nghiệm, chỉ cần thông qua thì liền có thể đột phá Đại Đế cảnh.

Nhưng bọn hắn cũng chỉ là nghe nói chứ chưa có ai từng thấy qua, cho nên cũng không có ai biết rõ những vị Đại Đế cảnh kia đã làm như thế nào để chứng đạo.

Chương 577 - Lão Già Biến Thái

Có một vị lão giả Phong Vương cảnh đỉnh phong giảng giải:

"Mọi người đều biết, nếu như đạt tới Phong Vương cảnh đỉnh phong thì liền có thể cảm ngộ thiên đạo, Chứng Đạo Nhập Thánh, từ đây siêu thoát pháp tắc."

"Mà cái gọi là chứng đạo này có rất nhiều hướng, như là kiếm đạo, huyết đạo, thể đạo, ma đạo, chính đạo, vân vân. . ."

"Chỉ cần có một đạo lĩnh ngộ được cảnh giới chí cao thì liền có thể thông qua thiên địa khảo nghiệm mà đạt được pháp tắc tán thành."

"Loại thiên địa khảo nghiệm này cũng có rất nhiều loại, nhưng đại đa số đều là khảo đề đối với đạo mà mình muốn chứng."

"Nhưng. . ."

Nói đến đây lão giả bỗng nhiên sầm mặt lại, lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, sau đó mới chầm chậm nói tiếp:

"Đạo cũng có sự phân chia, người có thiên phú càng cao thì độ khó cũng càng khủng bố hơn."

"Theo ta được biết, đẳng cấp thiên địa khảo nghiệm bằng thiên kiếp từ vạn cổ đến nay có thể nói là độ khó cao nhất. Mà những người dẫn phát thiên kiếp có ai không phải là nhân vật phong vân vô địch một thời đại. Nhưng tiếc là tất cả đều thất bại, cuối cùng đều rơi vào một cái hạ tràng thê thảm."

"Cái gì?!!"

Nghe đến đây, tất cả mọi người lập tức minh bạch, trong lòng ai nấy đều mười phần chấn kinh, không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà có thể dẫn tới thiên kiếp từ vạn cổ đến nay chỉ mới xuất hiện qua mấy lần. Vậy có thể thấy thiên phú của hắn kinh khủng cỡ nào.

Đồng thời bọn họ cũng rất tiếc hận, bởi vì từ vạn cổ đến nay vậy mà cũng không có một ai có thể độ qua khảo nghiệm thiên kiếp, bọn họ đoán chừng Diệp Thu cũng sẽ rơi vào một kết cục thê thảm như vậy.

Lão giả kia nói không sai, thế gian này có rất ít người có thể dẫn tới thiên kiếp, mà người có thể dẫn tới thiên kiếp thì không một ai không phải là thiên tài vạn cổ khoa có một người.

Mà lại cái thiên kiếp này cũng có phân chia mạnh yếu. Diệp Thu đồng thời mở ra ba đạo thì sẽ đưa tới thiên kiếp mạnh nhất thế gian.

Do vậy tất cả mọi người đều không cảm thấy Diệp Thu có thể chịu đựng được, chỉ có thể ở trong lòng cảm thấy tiếc hận cho hắn.

Cách làm của Diệp Thu thực sự quá điên cuồng, nếu như hắn lại bảo thủ một điểm thì việc thành tựu Đại Đế cảnh cũng không phải là không có khả năng.

"Hừ, lòng tham không đáy như rắn đòi nuốt voi. Đáng đời." Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh vang lên.

Đám người nhao nhao nhìn lại, phát hiện người nói chuyện lại là vị Dao Sơn Thánh Tử, Hoa Phi Vũ.

Lúc này đừng đề cập hắn có bao nhiêu vui mừng, bởi vì Diệp Thu mạo hiểm như vậy không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào rọ.

Trong lòng Hoa Phi Vũ không khỏi cười thầm: "He he he, nếu ngươi chết đi thì Liên Nhi chính là của ta, ta xem ngươi làm sao

đoạt được nàng."

"Đây không phải Hoa công tử sao? Hôm nay ngươi làm sao lại rảnh rỗi đi đến cái Vô Lượng giới này để xem kịch vui nhỉ?" Phát hiện Hoa Phi Vũ tiến đến, một vị lão giả cười tà ác nói ra, mang ý vị thâm trường nhìn xem thân thể Hoa Phi Vũ, hiển nhiên ông ta đã cảm thấy hứng thú với thánh thể của Hoa Phi Vũ.

Phát giác được ánh mắt dị dạng của lão giả kia, nội tâm Hoa Phi Vũ liền dâng lên một trận ác hàn, bởi vì hắn đối với lão giả kia cũng là hết sức hiểu rõ.

"Hừ, Phù Đồ lão nhi, bản công tử đi đâu chẳng lẽ còn muốn thông báo cho ngươi sao?"

Trong nháy mắt bầu không khí liền tràn ngập mùi thuốc súng.

Đối mặt lời khiêu khích của Hoa Phi Vũ, Phù Đồ chỉ mỉm cười chứ cũng không để ý.

"Phù Đồ, ngươi hãy thu hồi những ý nghĩ buồn nôn kia đi khi bản công tử còn không có nổi giận." Hoa Phi Vũ hung tợn nói thêm một câu.

Sau đó hắn quay người rời đi, bên ngoài lộ ra bộ dáng rất dũng cảm, nhưng trong lòng lại nghĩ đến mà sợ.

Dù sao việc bị một cái lão đầu hỏng bét nhớ thương cũng không phải là chuyện tốt. Hoa Phi Vũ luôn có cảm giác phía sau lưng phát lạnh.

Đưa mắt nhìn Hoa Phi Vũ rời đi, Phù Đồ lại cười tà ác một tiếng, nuốt xuống một ngụm nước bọt và mang bộ dáng vẫn còn chưa thỏa mãn.

"Hê hê hê. . . Tính tình đủ kình bạo của ngươi lão phu rất ưa thích. Những chàng trai trẻ tuổi thường rất nóng tính, rất có tính

khiêu chiến."

Lời này vừa nói ra, những nam nhân trẻ tuổi chung quanh lập tức chấn động thân thể, có cảm giác phía sau lưng phát lạnh mà vội vàng cách xa Phù Đồ một chút.

Đối với lão đầu này tại Thiên Vực có rất nhiều người đều biết rõ, ông ta tên là Phù Đồ, đều tu luyện tà công như Hiên Viên lão đạo trước đây.

Nhưng Phù Đồ cùng Hiên Viên lão đạo có sự khác biệt, đó là Hiên Viên lão đạo chỉ ưa thích đại mỹ nhân như hoa như ngọc, càng xinh đẹp thì ông ta càng ưa thích.

Còn Phù Đồ lão đạo thì chỉ ưa thích nam nhân, mà đặc biệt phải là trai trẻ trắng trắng mềm mềm, trẻ tuổi nóng tính giống như Hoa Phi Vũ.

Phù Đồ lão đạo tại Thiên Vực có thể nói là xú danh vang dội, so với Hiên Viên lão đạo còn muốn để cho người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật, bởi vì khẩu vị của ông ta quá biến thái, không ai có thể chịu nổi.

Chương 578 - Diệp Thu Ngộ Đạo

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, nguyên bản bầu không khí tại Vô Lượng giới khá là quái dị thì lúc này tất cả mọi người lập tức bị bừng tỉnh.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Đám người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy bên kia giới bích đang nổ ra một trận xung kích to lớn.

"A. . . Vạn đạo thiên kiếp đồng thời hạ xuống, đây là chê tên kia chết không đủ nhanh sao?"

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy vạn đạo thiên lôi to như thùng nước cuồn cuộn giáng xuống. Chỉ trong nháy mắt chúng đã đem Diệp Thu bao trùm toàn bộ.

Diệp Thu toàn lực thôi động tất cả lực lượng trong thể nội, hắn phát động tất cả Cốt Văn Chân Long, trực tiếp đem lực phòng ngự kéo đến cực hạn.

Diệp Thu hiện tại muốn chứng thể đạo, đây là cửa ải khó qua nhất, còn lại kiếm đạo và chính đạo thì dễ hơn nhiều.

"Trấn cho ta."

Diệp Thu gào thét một tiếng và vung cánh tay lên, một cỗ kinh thiên chi lực từ thân thể hắn bộc phát ra, trong chốc lát kim sắc phù văn đã chiếm hết bầu trời.

Tất cả mọi người lập tức kinh hãi, vì tại phía dưới cỗ lực lượng kinh khủng này, vạn đạo thiên lôi vậy mà đã bị chặn lại.

Ba đóa đạo hoa phát ra hào quang sáng chói, không ngừng hấp thu thiên lôi chi lực, cánh hoa của chúng cũng bắt đầu chậm rãi khép lại.

Diệp Thu bật hết hỏa lực, một bước vọt lên trời, nhẹ nhàng rơi xuống đạo hoa rồi ngồi xếp bằng.

"Trời ạ, hắn thành công rồi sao?"

"Hắn vậy mà có thể chống đỡ được!"

Giờ khắc này, tất cả mọi người vô cùng chấn kinh, bởi vì dưới vạn đạo thiên lôi mà Diệp Thu vẫn có thể chống đỡ được.

Cứ việc nhìn xem Diệp Thu bây giờ phi thường chật vật, nhiều chỗ trên thân thể đã bị tổn thương, máu thịt be bét, nhưng bọn họ vẫn như cũ có thể cảm giác được hắn lúc này đã mơ hồ có được một cỗ Đại Đế chi khí. Mà chỉ có thông qua thiên đạo khảo nghiệm thì mới có thể lấy được loại khí tức này.

"Không thể tưởng tượng nổi, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi." Vị lão giả Phong Vương cảnh đỉnh phong kia mang ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi mà trong miệng không ngừng kêu lên.

Mặc cho ông ta nghĩ như thế nào thì cũng nghĩ không thông Diệp Thu vậy mà thật sự có thể thông qua loại khảo nghiệm này.

Mà điều càng làm cho ông ta mơ hồ chính là, người khác đều chỉ đón chịu từng đạo thiên kiếp, nhưng Diệp Thu thì lại trực tiếp bật hết hỏa lực để đón chịu toàn bộ thiên kiếp.

"Đây là cái cách chơi điên cuồng gì vậy?"

"Tía má ơi, hắn đúng là một tên điên."

Vị lão giả kia như muốn nổ tung, ông ta đã sống mấy ngàn năm mà cũng chưa từng thấy qua người điên cuồng như Diệp Thu.

Hiện tại thời thế đã thay đổi rồi sao? Hay là do lão phu bị lạc hậu?

Nhưng ông ta chỗ nào biết rõ, Diệp Thu thân có phù văn Chân long bảo hộ, thân thể lại trải qua Hỗn Độn Thanh Liên tẩy lễ, còn tăng thêm một cái Lưu Tiên y cùng với một trăm đạo thiên địa khí vận gia trì, hắn tụ tập ngàn vạn đại tạo hóa tại một thân, dưới sự gia trì kinh khủng bực này thì hắn muốn chết cũng khó khăn.

Sau khi đi lên đạo hoa, Diệp Thu trực tiếp ngồi xếp bằng tiến vào cảnh giới ngộ đạo.

Bây giờ cửa ải thể đạo khó khăn đã đi qua, chỉ còn lại kiếm đạo và chính đạo.

Khi ngộ đạo bên trong đạo hoa, Diệp Thu bắt đầu diễn hóa Nguyên Thủy Chân Giải mà tại thể nội gieo xuống một đạo kiếm khí.

Lấy thân làm kiếm chính là đệ nhất chi pháp của Nguyên Thủy Chân Giải. Nếu như có thể thực hiện thì Diệp Thu sau này sẽ có sức chiến đấu không cách nào tưởng tượng nổi.

"Thiên địa chi pháp, chấp hành không buông."

"Chư thiên thần ma, uống ta chi huyết, giúp ta siêu thoát."

Diệp Thu đọc to khẩu quyết, ngàn vạn kiếm khí trong nháy mắt quét ra, chấn cho hư không nổ ầm một tiếng.

"Không tốt, mọi người mau lui lại!"

Diệp Thu chỉ lơ đãng thả ra kiếm ý mà trong nháy mắt đã đem

giới bích của Vô Lượng giới phá ra một cái lỗ hổng.

Tất cả mọi người lập tức chấn kinh lui lại.

Giới bích của Vô Lượng giới chỉ có Đại Đế cảnh mới có khả năng rung chuyển, nhưng bây giờ Diệp Thu còn chưa đạt tới mà đã khủng bố như vậy.

Sau khi tiến vào trạng thái vấn kiếm, Diệp Thu nghe thấy trong đầu truyền đến quanh quẩn một câu.

"Kiếm là gì?"

Cái vấn đề này không ngừng xoay quanh trong đầu Diệp Thu.

Kiếm là gì?

Diệp Thu đáp: "Một bông hoa, một ngọn cỏ, một cành cây,... Tất cả đều là kiếm."

"Như thế nào là mạnh nhất chi kiếm?"

Diệp Thu trầm tư một chút, lại đáp:

"Làm được nhân gian chính đạo chi kiếm tức là mạnh nhất chi kiếm."

"Đại đạo chìm nổi, Tiên Lộ mịt mờ, cho dù là một hạt bụi cũng ẩn chứa vô tận ảo diệu. Dù cho trong tay không có kiếm mà trong lòng có kiếm, vậy ngay cả một bông hoa hay một ngọn cỏ cũng đều có thể chém hết nhật nguyệt tinh thần."

"Đây chính là mạnh nhất chi kiếm."

Chương 579 - Thành Đế

Một đạo kim quang chợt hiện, Diệp Thu cơ hồ không có bất kỳ trở ngại nào mà trực tiếp bước qua cửa ải Vấn Kiếm, một bước Nhập Thánh.

Trong chốc lát, kiếm ý trong thể nội hắn liền tăng lên một cái cấp bậc, phảng phất như đã thăng hoa.

Cảm nhận được trong thân thể có một cỗ lực lượng kinh khủng không ngừng tràn ngập toàn thân, Diệp Thu âm thầm cuồng hỉ.

"Là huyết kiếm! Loại kiếm này. . ."

Diệp Thu trong nháy mắt liền phát lực, tại bên trong Mệnh Tuyền gieo xuống một thanh huyết sắc chi kiếm.

Lấy thân làm kiếm, một bước Nhập Thánh tức là kiếm đạo đã thành.

Diệp Thu đưa tay ra, thiên khung mây đen dày đặc, thiên lôi cuồn cuộn kéo tới.

Lại là một đợt đại khảo nghiệm, chỉ là lần này Diệp Thu không cần chịu đựng bất luận đả kích gì.

Tại thời khắc thiên kiếp hàng lâm này, hai mắt hắn đột nhiên ngưng tụ, vung tay lên, quát: "Cút!"

Thiên lôi: "Vâng, thưa đại ca, ngươi cứ tiếp tục chơi nha, ta cút đây. . ."

Ầm vang một tiếng, một đạo kiếm khí chém ra, trong khoảnh

khắc chém nát Cửu Thiên Thần Lôi.

Tràng diện bá khí như thế làm kinh hãi tất cả mọi người.

"Vãi cả lồng, đã ngần này tuổi mà ta mới lần đầu trông thấy một người bá khí như thế. Ngay cả thiên đạo mà hắn cũng không cho mặt mũi sao?"

Đây chính là thiên đạo khảo nghiệm thả ra thần lôi a, vậy mà hắn chỉ một kiếm liền chém nát?

Chuyện này ai có thể nghĩ tới chứ?

Trải qua cửa ải chính đạo, Diệp Thu chậm rãi giang ra hai cánh tay, trong chốc lát một cỗ kinh khủng đại tạo hóa liền tràn vào thể nội hắn.

Lúc này cỗ công đức chỉ lực đến từ ngàn vạn hung linh kia Diệp Thu đã không còn có kiềm chế mà triệt để thả ra.

Thân thể hắn vang lên một tiếng nổ kinh thiên, lực lượng kinh khủng trong nháy mắt phát ra.

Thiên địa như là mở ra một khe hở, đất rung núi chuyển.

"Diệp chân nhân thành công rồi sao?" Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời, có chút không dám tin, hỏi

Hôm nay nhìn thấy một màn này hoàn toàn chấn kinh bọn người trên thiên lĩnh. Bởi vì bọn hắn chưa từng gặp qua tràng diện hùng vĩ như thế.

Đừng nói là Đại Đế Chứng Đạo, bình thường có thể nhìn thấy cường giả Giáo chủ cảnh chiến đấu là bọn hắn đã hưng phấn muốn chết.

Ánh sáng bắt đầu rút đi, mây đen dần dần tản ra, thiên địa bắt đầu khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Ba đóa đạo hoa vẫn xoay quanh bên trên cửu thiên, giống như thánh quang diệu thế sáng chói loá mắt.

Tại thời khắc này, một đạo thân ảnh áo trắng chậm rãi Đăng Thiên, giống như Thần Linh giáng thế vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

"Trời ạ, Diệp chân nhân thật sự thành công rồi! Đông Hoang chúng ta vậy mà thật sự sinh ra một vị Đại Đế."

Trong nháy mắt, toàn bộ Tần Xuyên vang vọng tiến hoan hô như núi kêu biển gầm.

Tất cả mọi người của Bổ Thiên giáo từ chưởng giáo cho tới đệ tử đều lộ ra vẻ mặt kích động.

"Ha ha ha ha, ta liền nói hắn sẽ làm được, quả nhiên là vậy." Tề Vô Hối vỗ đùi, hết sức hưng phấn, nói.

Từ đây về sau ta ra ngoài liền có cái để trang bức rồi!

"Sư huynh, Bổ Thiên giáo chúng ta lần này thật sự muốn quật khởi a."

"Truyền thuyết Đông Hoang vạn cổ không Đại Đế tại hôm nay liền bị Bổ Thiên giáo chúng ta phá vỡ, từ đây nhân gian này sẽ không còn ai có thể ngăn cản Bổ Thiên giáo chúng ta quật khởi."

Tề Vô Hối hưng phấn nói ra, đám sư huynh đệ còn lại cũng là kích động không được.

Đông Hoang sinh ra Đại Đế đương đại lại đến từ Bổ Thiên giáo của bọn hắn, nếu như nói ra chuyện này thì có ai mà không cảm thấy có mặt mũi chứ?

Hôm nay sau trận chiến này, Bổ Thiên giáo đã triệt để thể hiện ra thực lực cho bát hoang giới vực nhìn thấy, và cũng để cho

những người này minh bạch ai mới là chúa tể của Đông Hoang.

Chỉ cần có một vị Đại Đế toạ trấn thì sẽ không có thánh địa nào có dũng khí trêu chọc.

Lúc này Diệp Thu giẫm lên thất thải thánh quang, một bước lên trời, phát ra âm thanh xa xăm truyền đến trong tài mọi người như là âm thanh đại đạo.

"Ta chính là Đại Đế, là người có thể trấn áp hết thảy mọi thứ ở nhân gian."

Tại bên trên cửu thiên, Diệp Thu một bước đăng đỉnh, cuối cùng đạt được Đại Đế chính quả, mặt không biểu lộ nhìn chăm chú chư thiên.

Tại Vô Lượng giới đang có rất nhiều cường giả yên lặng cúi đầu, không dám cùng hắn đối mặt.

Bốn phương thiên địa là một mảnh yên tĩnh, đắm chìm trong Đại Đế chi uy, chấn kinh không thôi.

Nhìn xem kia từng người mang ánh mắt kính sợ mà Diệp Thu cũng không có lộ ra vẻ mặt gì, nhưng nội tâm hắn lại là một trận mừng thầm.

"He he he, hình như vừa rồi ta lại không cẩn thận mà trang bức một cú xinh đẹp a."

"Lần này đột phá tuy là có chút mạo hiểm, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là rất tốt."

Chương 580 - Luân Hồi Chuyển Thế

Trong đám người, Diệp Thu tìm tòi một phen, nhưng không có trông thấy thân ảnh cô vợ nhỏ của mình mà không khỏi có chút thất vọng.

Ta vừa rồi biểu hiện bá khí như thế mà cô vợ nhỏ của ta lại không thấy được. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Diệp Thu không khỏi hiếu kì Liên Phong đến cùng đang làm cái gì? Chẳng lẽ nàng cũng đã bắt đầu chứng đạo để đột phá Đại Đế cảnh?

Tại thời điểm trước đó cùng Liên Phong truyền lại tờ giấy nhỏ, Diệp Thu liền có thể cảm giác được khí tức của nàng đã đạt đến Phong Vương cảnh đỉnh phong, là Chuẩn Đế cảnh.

Mà Liên Phong lại kế thừa Bổ Thiên Thần Nữ chi vị, xem ra cũng đã đến thời cơ nàng đột phá.

Nghĩ tới đây Diệp Thu càng thêm kiên định phỏng đoán của mình, trong lòng hắn cũng là hết sức vui mừng.

Không hổ là nữ nhân của ta, nàng đúng là vô cùng ưu tú!

Hưng phấn qua đi, Diệp Thu tỉnh táo lại, bắt đầu dò xét cái thế giới tàn phá này.

Nhìn xem một mảnh một mảnh thiên địa yên lặng bởi vì vừa rồi bọn hắn chiến đấu mà nội tâm Diệp Thu không khỏi cảm thán.

"Ừm, xem ra chiêu kiếm thứ ba xác thực rất mạnh, chỉ là đại

giới có chút lớn khi lãng phí một viên tiên thiên Hoàn Hồn đan của ta."

Diệp Thu lắc đầu, trận chiến này hắn đã lãng phí tổng cộng hai viên tiên thiên Hoàn Hồn đan, có thể nói là hắn đã dốc hết vốn liếng.

Nhưng hiệu quả cũng không tệ, bởi vì lấy hai viên tiên thiên Hoàn Hồn đan làm đại giá để đánh bại cái bug tái sinh cốt kia, chấm dứt một đoạn trăm năm cừu hận, hơn nữa còn trợ giúp Diệp Thu giết muội Chứng Đạo thành công, cho nên kết quả này vẫn là rất không tệ.

"Grào. . ."

Bỗng nhiên có một tiếng rống to, đề tỉnh Diệp Thu còn đang say mê bên trong cảm khái.

Chỉ thấy bên trên cửu thiên, trong một tòa lồng giam không gian, khô lâu huyết sắc mới vừa rồi bị Huyền Dịch vây ở bên trong luân hồi thuật đã thoát ra được.

Bởi vì sau khi Huyền Dịch đi về cõi tiên, cái lồng giam cầm gian kia cũng dần dần tiêu giảm, khô lâu huyết sắc phía dưới sự cuồng bạo đã trong nháy mắt xông ra lồng giam.

Nó há ra miệng rộng, chuẩn bị cùng cả đám người của Tần Xuyên đồng quy vu tận.

Diệp Thu lạnh lùng nhìn nó và đưa tay ra, Tru Tiên kiếm trong nháy mắt vạch phá trời cao mà đi.

"Đồ vật dơ bẩn, ngươi mà cũng dám ở trước mặt bản đế múa rìu qua mắt thợ sao? Chết đi."

Tiếng nói vừa kết thúc, trong chốc lát Tru Tiên kiếm đã chém tới khô lâu huyết sắc, kiếm khí hung mãnh trực tiếp chém nó

thành hai nửa.

Sau đó Diệp Thu lại xoay cổ tay quét ngang một kiếm, đem khô lâu huyết sắc chém chết tại phía trên kết giới.

Theo tiên huyết của khô lâu huyết sắc nhuộm đỏ bầu trời, trận huyết chiến này cuối cùng đã kết thúc.

Diệp Thu mặt không biểu tình nhìn xem hai cái thi thể ngã vào bên trong vũng máu. Hắn nhìn thấy trên mặt thi thể của Huyền Dịch đã tiêu tan vẻ sầu khổ, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Diệp Thu có chút không thể nào tiếp thu được sự thật này, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Sư thúc a sư thúc, tại sao ngươi lại lừa gạt ta? Ta nên sớm nghĩ tới tái sinh cốt có năng lực Niết Bàn Trọng Sinh thì sao nó có thể dễ dàng bị xóa đi như thế."

Thì ra Huyền Dịch đã luôn một mực lừa gạt Diệp Thu, mục đích chính là chờ đợi thời khắc lựa chọn huyết tế cùng Thiên Mộng, cùng nàng xuống Hoàng Tuyền. Cũng chỉ có dạng này thì Thiên Mộng mới có khả năng triệt để chết đi.

Trước khi chết Huyền Dịch đã kéo Thiên Mộng cùng một chỗ tiến vào Luân Hồi để phòng ngừa phát sinh biến số. Điều này cũng gián tiếp đoạn mất ý muốn cứu ông ta của Diệp Thu, bởi vì thần hồn của hai người bọn họ đã Luân Hồi chuyển thế. Diệp Thu dù có tiên đan nơi tay thì cũng cứu không được Huyền Dịch.

Nếu như Diệp Thu không có tính sai thì không lâu sau đó trên nhân gian sẽ có hai đứa trẻ giáng sinh. Nhưng hắn cũng không biết rõ lần này cố sự giữa bọn họ sẽ có biến hóa như thế nào.

Vì để phòng ngừa bi kịch tái diễn, trong lòng Diệp Thu không khỏi thầm nghĩ sẽ thao tác một phen trên thân hai đứa trẻ này. Chỉ là hắn chưa biết nên đi chỗ nào để tìm kiếm bọn họ.

Sau khi bọn họ Luân Hồi chuyển thế mà muốn tìm ra địa

phương bọn họ giáng sinh ủa thật có chút khó khăn.

Ầm. . .

Đúng lúc này, thiên địa bỗng nhiên sụp đổ, Diệp Thun lập tức nhìn lại.

"Không tốt, mau lui lại, Vô Lượng giới sụp đổ rồi." Đám cường giả vây xem tại Vô Lượng giới nhận thấy thiên địa chấn động liền nhao nhao chạy đi.

Tất cả bọn hắn không thể tin được trận biến cố tại Đông Hoang vậy mà thật sự phá vỡ giới bích của Vô Lượng giới.

Chương 581 - Tranh Phong Tiên Lộ

Lúc này đạo khe nứt kia dần dần khuếch đại. Bỗng nhiên sấm rền một tiếng, bầu trời hạ xuống mưa to.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn mà đến.

"Sao lại thế này?"

Bên trong Đông Hoang, tất cả mọi người đều không dám tin mà nhìn xem bầu trời, lúc này bọn hắn còn có chút mơ hồ không biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bên trên cửu thiên, Diệp Thu nhìn thấy giới bích dần dần vỡ ra thì lập tức minh bạch cái gì.

Hắn cũng không để ý tới mà thu hồi Tru Tiên kiếm, thu liễm khí tức, rồi một lần nữa trở lại đội ngũ Bổ Thiên giáo.

"Diệp sư đệ, đây là xảy ra chuyện gì?" Gặp Diệp Thu trở về, Tề Vô Hối là người thứ nhất nhịn không được nên hỏi.

Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Vô Lượng giới đã sụp đổ, thế giới bên kia giới bích muốn hội tụ đến đây. Từ đây Giới Hà chảy giữ bát hoang sẽ trở thành biên giới sau cùng, cách cục thiên địa lại một lần nữa biến đổi, chân chính Tiên Lộ Tranh Phong cũng sẽ tới."

Diệp Thu biểu lộ ngưng trọng, nghe hắn nói xong tất cả mọi người lập tức hít sâu một hơi.

"Chân chính Tiên Lộ Tranh Phong sao? Đây là ý tứ gì?" Có người không hiểu nên hỏi.

Tề Vô Hối lập tức oán giận nói:

"Ngươi là heo à? Ngay cả chuyện này mà cũng đều không hiểu!"

"Tại bên ngoài của Đông Hoang chúng ta còn có rất nhiều thế giới giống như chúng ta. Bởi vì có một đạo kết giới tồn tại mà không thể xâm phạm lẫn nhau, riêng phần mình phát triển."

"Thế nhưng bây giờ kết giới ngăn cách đã bị đánh vỡ, bát hoang hợp nhất, cường giả của tất cả danh gia thánh địa sẽ hội tụ đến cùng một chỗ, đó chính là một thời đại thịnh thế vô tiền khoáng hậu."

"Tất cả thiên kiêu của bát đại giới vực sẽ chính thức thi triển tài năng, tranh phong Tiên Lộ."

"Tiên duyên có hạn, khí vận nhân gian cũng có hạn, muốn thành tựu Thiên Nhân chi vị thì nhất định phải giẫm lên vai vô số người và từng bước một leo lên."

"Nguyên bản thế cục chỉ giới hạn trong Đông Hoang chúng ta, áp lực cạnh tranh chỉ bắt nguồn từ nội bộ Đông Hoang, nhưng bây giờ bát hoang hợp nhất thì chính là bát đại giới vực đồng thời cạnh tranh."

Nghe Tề Vô Hối giải thích xong thì trong lòng mọi người ở đây lập tức cảm thấy bị đè nén, không hiểu sao có cảm giác áp lực tăng gấp bội.

Dưới loại áp lực cực lớn như thế bọn hắn sao có thể không hoảng hốt?

Nếu như thật sự đến ngày đó mà Đông Hoang lại không có một

người có thể đứng ra gánh vác, vậy chẳng phải là muốn để cho những giới vực khác coi thường.

Một thời gian sau, ánh mắt mọi người liền hướng tới mấy vị thiên kiêu kinh diễm nhất đương thời.

Trong đó người được chú mục nhất không thể nghi ngờ chính là Lâm Thanh Trúc cùng với tiểu Linh Lung còn đang trong cơn ngủ mê.

Hai nàng tại Vân đỉnh sơn có biểu hiện ra sao thì tất cả mọi người đều đã nhìn thấy. Có lẽ cũng chỉ có hai nàng mới có tư cách cùng thiên kiêu của những giới khác vực tranh phong tranh đấu.

Phát giác được từng đạo ánh mắt dị dạng chung quanh hướng về phía mình, Lâm Thanh Trúc lau đi nước mắt, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh như băng.

Diệp Thu nhìn xem đám người bàng hoàng chung quanh mà không rảnh bận tâm, hắn chỉ lo đi tới chỗ thi thể của Huyền Dịch cùng Thiên Mộng.

Mạnh Thiên Chính cũng có áp lực cực lớn mà đi đến bên cạnh Diệp Thu, hai người bọn hắn trầm mặc không nói.

Sau khi yên lặng hồi lâu, Mạnh Thiên Chính mới mở miệng nói: "Cả đời sư thúc quá khổ rồi."

Không có người nào minh bạch nội tâm của Huyền Dịch sầu khổ hơn so với Mạnh Thiên Chính.

Loại nội tâm dày vò kia thường nhân khó có thể lý giải được. Nhưng Mạnh Thiên Chính ngược lại là có chút lý giải tại sao Huyền Dịch lại lựa chọn huyết tế.

Bản thân Huyền Dịch đã dựa vào một cái chấp niệm để sống, bây giờ cái chấp niệm đó đã bị hủy thì ông ta đã không còn bất

luận dục vọng gì để sống nữa.

Diệp Thu gật đầu, nói: "Ừm, có lẽ loại kết quả này đối với sư thúc mà nói chính là kết quả tốt nhất."

Hắn cũng không muốn nói thêm cái gì vì đây là lựa chọn của Huyền Dịch, do đó Diệp Thu chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của ông ta.

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, kết giới của Vô Lượng giới lúc này đã sụp đổ, tại bên kia giới bích đã lộ ra hình ảnh của những giới vực khác.

Diệp Thu lại nói: "Sư huynh, thiên địa sắp biến rồi, ngươi hãy làm tốt tâm lý chuẩn bị đi."

Mạnh Thiên Chính gật đầu, bây giờ tại Đông Hoang Bổ Thiên giáo đã trở thành đệ nhất thánh địa, cho nên ông ta nhất định phải bảo vệ tốt nó.

Vừa vặn Bổ Thiên giáo đã đánh thắng lần hắc ám náo động này, do vậy Mạnh Thiên Chính có thể thừa dịp một đợt cơ hội này mà lớn mạnh sơn môn, làm chuẩn bị cho Tiên Lộ tranh phong sắp tới.

Nhìn xem thi thể hai người kia, Diệp Thu nhẹ nhàng nhấc lên tay phải, bỗng nhiên một đóa đạo hoa chậm rãi nở rộ phí trên hai người bọn họ.

Một cỗ vô thượng đạo pháp chậm rãi lộ ra hào quang lấp lánh. Diệp Thu tế ra một bộ quan tài đồng đem thi thể hai người bọn họ chậm rãi để vào.

Cuối cùng hắn vỗ ra một chưởng, quan tài đồng chui vào hư không bên trong khe hở và biến mất tại trước mắt mọi người.

Ai cũng không biết rõ Diệp Thu đã đem thi thể của bọn họ đưa

đi đâu, nhưng cũng không có ai dám hỏi.

Sau khi làm xong một chuyện cuối cùng này, Diệp Thu cuối cùng mới nới lỏng một hơi.

Diệp Thu vốn cho là sự tình sẽ không phát triển theo phương hướng này, nhưng hắn không nghĩ tới nó cuối cùng vẫn sẽ phát sinh.

Chương 582 - Hắn Cố Ý!

"Sư đệ, tiếp xuống. . ." Mạnh Thiên Chính nói mà dừng.

Sự tình của Thiên Mộng đã được giải quyết, nhưng hôm nay bày ở trước mặt Đông Hoang không chỉ là một cái Thiên Mộng, mà còn có những tên cự đầu quỷ dị kia. Lúc trước Diệp Thu đã chém tứ vương, ba tên bỏ trốn.

Khí tức quỷ dị bây giờ còn đang nuốt chửng cái thế giới này, mà tại thời điểm kết giới của Vô Lượng giới sụp đổ, cỗ khí tức quỷ dị kia đã hướng về phía những giới khác vực mà đi.

Nguyên bản chỉ là Đông Hoang náo động, bây giờ lại rút dây động rừng mà trực tiếp lây nhiễm toàn bộ bát hoang giới vực.

Chẳng ai ngờ rằng loại biến cố này tới nhanh như vậy, cường giả của các giới vực còn lại cũng là không kịp chuẩn bị, vội vàng ứng đối.

Ngay từ đầu bọn hắn còn lấy tư thái xem trò vui khi nhìn thấy Đông Hoang gặp thảm kịch, nhưng bây giờ bọn hắn cũng đã trở thành nhân vật chính của thảm kịch.

Diệp Thu nhàn nhạt nhìn xem bầu trời âm trầm, nội tâm hắn miên man bất định.

Hiện nay thế cục của Đông Hoang không phải rất nghiêm trọng, ba tên cự đầu quỷ dị đào tẩu kia Diệp Thu không chút nào để vào mắt, điều duy nhất để hắn kiêng kị chính là quỷ dị chi chủ phía sau bọn hắn, đó là một sự tồn tại thần bí kinh khủng.

Cho tới bây giờ Diệp Thu còn không biết rõ tình huống chuẩn

xác cùng thực lực của đối phương như thế nào. Nhưng nếu như đối phương dám tiến vào phiến thiên địa này thì hắn cũng không có gì sợ hãi.

Bởi vì tại bên trong phiến thiên địa này có đại đạo trật tự giam cầm, liền xem như Tiên Nhân mà một khi tiến vào đây thì cũng sẽ bị áp chế xuống Đại Đế cảnh.

Cho nên nếu như quỷ dị chi chủ dám đến thì Diệp Thu liền có dũng khí đánh với hắn một trận.

Thế cục bây giờ đã rung chuyển bất an, đủ loại Thần Linh dần dần lộ ra ánh sáng, thế cục bát hoang đã bị đánh vỡ, tương lai sẽ phát sinh cái gì thì Diệp Thu cũng không thể nào đoán trước.

Hiện tại với cục diện này, Tần Xuyên ngược lại trở thành địa phương an toàn nhất.

Bởi vì kết giới của Vô Lượng giới đã sụp đổ làm bại lộ ra những giới khác vực. Đám cự đầu quỷ dị ở Đông Hoang có chỗ kiêng kị nên sẽ không có can đảm khiêu khích Diệp Thu, nhưng sau khi Vô Lượng giới mở ra, trong nháy mắt bọn hắn sẽ hướng về phía những giới vực khác mà đi. Lúc đó các nơi náo động ở Đông Hoang sẽ dần dần lắng xuống.

Có thể nói Vô Lượng giới mở ra những giới khác vực đã trực tiếp giúp Đông Hoang kềm chế phần lớn nguy hiểm. Đây là điểm mà Diệp Thu không nghĩ tới nhưng quả thật đã phát sinh.

Có thể là do tam vương đào tẩu kia bị Diệp Thu kinh sợ, cho nên bọn hắn mới chuẩn bị một lần nữa chọn lựa một quả hồng mềm dễ khi dễ hơn để khôi phục thực lực, sau này sẽ trở lại báo thù hắn.

Diệp Thu nhìn xem một màn này mà cười nhạt một tiếng, nói:

"Xem ra Đông Hoang chúng ta có thể tu chỉnh một đoạn thời

gian, vận sức chờ phát động."

"Vừa mới trải qua một trận huyết chiến nên các nơi của Đông Hoang đều tổn thất nặng nề, giờ phút này thứ Đông Hoang thiếu nhất chính là thời gian."

"Vô Lượng giới mở ra để cho bảy giới vực khác bại lộ, cự đầu quỷ dị sẽ đem đầu mâu nhắm ngay bọn hắn, cho nên sẽ không còn bận tâm đến chúng ta nữa."

"Ha ha ha, thế cục càng ngày càng có ý tứ a." Nghe Diệp Thu giải thích một phen, Mạnh Thiên Chính cười tà ác một tiếng, nói.

Không thể không nói Diệp Thu thật là đen tối, vừa rồi một kiếm kia hắn chính là cố ý phân chia nguy hiểm cho những giới vực khác.

Hắn muốn để cho bọn hắn cũng gánh chịu một chút nguy hiểm, để cho Bổ Thiên giáo có đầy đủ thời gian phát triển.

Mạnh Thiên Chính cũng đã nhìn ra Diệp Thu chính là cố ý. Nhưng không ai trách được hắn trừ phi có chứng cứ.

"Được rồi sư huynh, chuyện kế tiếp giao cho ngươi." Diệp Thu vội vàng để lại một câu, trong nháy mắt thân hình lóe lên đi vào bên cạnh ba người Lâm Thanh Trúc.

Hắn ôm lên tiểu Linh Lung còn đang ngủ say, nói với hai vị đồ nhi: "Đi, chúng ta về núi."

Sau đó ba người lập tức hướng về phía Tử Hà phong mà bay đi.

Đối với chuyện Diệp Thu vội vàng rời đi thì tất cả mọi người đều không hiểu, mười phần hoang mang.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chỉ nghe Mạnh Thiên Chính cao giọng nói ra:

"Chư vị, nguy hiểm của Tần Xuyên đã qua, mọi người riêng phần mình trở về đi."

"Mặt khác ta xin tuyên bố, bắt đầu từ ngày mai thu đồ đại điển của Bổ Thiên giáo sẽ tiếp tục cử hành, lần này số danh ngạch sẽ tăng thêm mười vạn cái."

"Hoan nghênh anh tài trong thiên hạ đến Bổ Thiên giáo tham gia khảo hạch, chúng ta hoan nghênh đến cực điểm."

Lời này vừa nói ra, Tần Xuyên lập tức rung chuyển, trong lòng mọi người vô cùng kích động, đặc biệt là những người ngay từ đầu đã bị đào thải qua, bây giờ nghe được Bổ Thiên giáo lại tăng thêm mười vạn cái danh ngạch thì lập tức cảm giác mình còn có cơ hội.

Trải qua trận đại chiến hôm nay, tại trong lòng tất cả mọi người Bổ Thiên giáo không thể nghi ngờ đã trở thành thánh địa tu tiên tốt nhất của bọn họ. Tên tuổi của Diệp Thu đã làm cho bọn hắn mộ danh mà tới.

Mạnh Thiên Chính nói xong thì trong nháy mắt toàn bộ Tần Xuyên liền vang dội tiếng hoan hô như Bài Sơn Đảo Hải.

Nhìn xem những người trẻ tuổi kia kích động như vậy, đám đệ tử của Bổ Thiên giáo cũng tự hào không gì sánh được.

"He he he, từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu ta cảm thấy mình trước đây lựa chọn gia nhập Bổ Thiên giáo là một cái quyết định quá chính xác."

"Cha à, ngài có nhìn thấy không, tổ mộ của Lý gia chúng ta đã dâng lên khói xanh rồi, ta đã trở thành đệ tử ngoại môn của Bổ Thiên giáo, thân phận cực cao a."

…

Nhìn xem đám đệ tử vui vẻ mà đám trưởng lão cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Xem ra lần này chúng ta cũng có thể nhặt về mấy tên đệ tử không tệ để chỉ dạy rồi!

Chương 583 - Chính Là Nàng!

Dựa theo quy củ của Bổ Thiên giáo, người có tư cách thu đồ chỉ có thủ tọa bảy mạch, tiếp theo sẽ trưởng lão là có cống hiến cực lớn đối với Bổ Thiên giáo.

Đại đa số tình huống lúc đến phiên đám trưởng lão bình thường thì cũng chỉ còn lại những kẻ vớ va vớ vẩn, bọn hắn đều xem không lên, dứt khoát liền không thu.

Bây giờ nhiều người muốn nhập môn như vậy thì bọn hắn khẳng định cũng có thể nhặt về mấy đệ tử có tư chất không tệ để truyền lại y bát.

Tất cả trưởng lão đều nội tâm vui vẻ ghê gớm, miệng cười như hoa nở vậy.

Chiến đấu kết thúc, nguy hiểm của Tần Xuyên đã triệt để bị hóa giải, Tề Vô Hối cất tiếng cười to, quay đầu hướng về phía đám người của Tàng Kiếm phong hô lên.

"Các người thất thần ở đó làm gì, nhặt bảo bối đi chứ."

Bị hắn hô to một tiếng như thế, đám người của Tàng Kiếm phong mới kịp phản ứng. Bởi vì phía trên hoang nguyên lúc này là một mảnh bảo cốt, bảo khí, nếu bây giờ còn không chiếm thì chờ đến khi nào?

Đám người còn đang suy tư ngày mai làm sao thu đồ thì Tề Vô Hối đã bắt đầu tính toán làm thế nào thu bảo bối.

Nghe Tề Vô Hối ra lệnh một tiếng, đám người lập tức gấp gáp, nhao nhao xông ra hoàng nguyên tìm bảo.

Cuộc chiến đấu này đã chết đi hung thú nhiều vô số kể, đây chính là một cơ hội tốt để phát tài.

Do Liễu Thanh Phong dẫn đội, đám đệ tử của Bổ Thiên giáo dẫn đầu đi nhặt bảo.

Bên trong Tần Xuyên lúc này, mấy chục vạn thanh niên cũng là tranh nhau chen lấn, gia nhập vào hàng ngũ đoạt bảo, tràng cảnh vô cùng náo nhiệt.

Mà lúc này Diệp Thu đã mang theo ba vị đồ đệ về tới Tử Hà phong.

Hắn ngồi trong Càn Thanh điện nhìn xem tiểu Linh Lung còn đang ngủ say mà lộ ra một tia lo lắng.

"Sư tôn, tiểu sư muội thế nào rồi?" Lâm Thanh Trúc lo lắng hỏi.

Tiểu Linh Lung hai lần suýt nữa giải trừ phong ấn, tựa hồ đối với thân thể của nàng có không ít ảnh hưởng, nàng ngủ say hơn nửa ngày mà vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ngay từ đầu các nàng đã không có chú ý tới Tiểu Linh Lung bởi vì luôn một mực chú ý Diệp Thu chiến đấu.

Bây giờ nguy cơ đã được giải trừ, các nàng sau khi tỉnh táo lại thì liền nhận ra một tia không đúng.

Diệp Thu không có trả lời Lâm Thanh Trúc, hắn cẩn thận tra xét tình huống trong thể nội tiểu Linh Lung.

Sau một hồi Diệp Thu lên tiếng an ủi: "Không có việc gì, trong thể nội của Linh Lung tựa hồ có lực lượng nào đó đã thức tỉnh, nhưng thân thể nàng tiếp nhận không được nên đã tiến vào trạng thái ngủ say."

Lâm Thanh Trúc lại hỏi: "Vậy tiểu sư muội sẽ ngủ bao lâu?"

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Hiện tại ta còn không cách nào xác định, ít thì mười năm, nhiều thì trăm năm trở lên."

"Cái gì?!!" Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức luống cuống.

Tình huống gì mới có thể để cho một người ngủ say mười năm, thậm chí trăm năm trở lên?

Chỉ nghe Diệp Thu tiếp tục giải thích:

"Đây là một cái quá trình thuế biến Tiên thể của tiểu Linh Lung, tựa hồ cùng sở tu chi pháp của nàng kiếp trước có quan hệ."

"Mỗi đến một cái cảnh giới đặc thù thì nàng sẽ phát sinh một lần thuế biến, để cầu đạt tới dạng Tiên thể hoàn mỹ nhất."

"Một khi tiểu Linh Lung lột xác thành công thì thực lực của nàng sẽ đạt được sự tăng lên trên diện rộng, từ đó tiềm lực cua nàng là không cách nào tưởng tượng."

Nói đến đây chính Diệp Thu cũng hít sâu một hơi.

Không thể không nói, vị tiểu đệ tử này của hắn xác thực đã cho hắn rất nhiều niềm vui. Đặc biệt là tâm pháp tu hành của nàng kiếp trước rất hấp dẫn Diệp Thu.

Hắn vô cùng hiếu kì tiểu Linh Lung kiếp trước đến cùng đã tu hành đạo gì. Hắn cũng không biết rõ đây là lần thứ mấy nàng kiếp trước Luân Hồi chuyển thế.

Nếu như đây là lần cuối cùng thì chỉ sợ lần này chính là thời điểm tiểu Linh Lung kiếp trước trở lại đỉnh phong.

Diệp Thu bỗng nhiên cảm thấy mong chờ, hắn muốn biết tiểu Linh Lung kiếp trước trở lại đỉnh phong ngày xưa thì sẽ là một loại

tràng diện như thế nào?

"Ha ha ha, các ngươi không cần lo lắng, chuyện này đối với Linh Lung mà nói là một chuyện tốt." Sau khi an ủi hai vị đồ nhi, Diệp Thu cười nói. "Sau đó ta sẽ đem nàng phong ấn tại bên trong động phủ Tử Hà phía sau núi, đợi đến khi nàng thức tỉnh tự nàng sẽ phá vỡ phong ấn mà ra."

Nghe Diệp Thu nói xong, hai nàng cuối cùng cũng nới lỏng một hơi.

"Được rồi, trận chiến này các ngươi cũng đã mệt mỏi, về sớm một chút nghỉ ngơi đi."

"Đại tranh chi thế sắp đến, các ngươi cũng nên sớm đi làm chuẩn bị. Vi sư không cầu các ngươi có năng lực nghiền ép tất cả mọi người cùng thế hệ, nhưng các người cũng phải cố gắng một chút mà không thể xao nhãng công khoá."

"Chí ít đến thời điểm đó đừng thua quá khó nhìn là được rồi."

Lời này vừa nói ra, trong lòng hai nàng lập tức run lên.

Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt vô cùng kiên định, nói: "Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không để cho sư tôn thất vọng."

Nhìn xem vẻ mặt nghiêm túc không gì sánh được của Lâm Thanh Trúc mà Diệp Thu vô cùng vui mừng.

Đúng là đại đồ đệ rất nghe lời của ta, bát canh lớn này ta bảo nàng uống thì nàng liền trực tiếp một ngụm uống hết mà không một chút do dự!

Nàng quả là áo bông nhỏ chân chính của ta!

Chương 584 - Tiểu Thạch Hầu

Nghe thấy sư tỷ biểu thị, Triệu Uyển Nhi cũng phụ họa nói: "Đệ tử cũng vậy."

"Ừm, đi thôi." Diệp Thu vui mừng cười nói.

Sau khi cho các nàng rời đi, hắn mang theo tiểu Linh Lung đi tới động phủ Tử Hà phía sau núi, phong ấn nàng tại bên trong một tòa hồ sen.

"Ồ?!!"

Trong lúc Diệp Thu chuẩn bị lúc rời đi, hắn chợt phát hiện khối thất thải thần thạch nằm bên cạnh hồ sen phát ra hào quang nhỏ yếu.

Diệp Thu lập tức sửng sốt một cái rồi đi qua tra xét, hắn thấy phía trên thất thải thần thạch ẩn chứa một đạo phù văn thần bí.

Diệp Thu cẩn thận nghiên cứu đạo phù văn này, đó chính là một bộ bảo thuật truyền thừa cường đại.

"Định mệnh! Cái tảng đá này thành tinh a!" Diệp Thu kinh ngạc hô lên.

Tảng đá này vậy mà tự mình diễn sinh ra phù văn bảo thuật, thật sự có chút hù sợ Diệp Thu.

Phải biết bình thường chỉ có hung thú mới có khả năng diễn sinh ra loại phù văn bảo thuật này, bởi vì đại đa số đều là trời sinh tự mang.

Thế nhưng trước mắt Diệp Thu chỉ là một tảng đá, nó như thế

nào lại diễn sinh ra phù văn bảo thuật?

Cách giải thích duy nhất chính là nó đã thành tinh!

"Tía má ơi, sẽ không từ bên trong bỗng xuất hiện một con khỉ chứ ?" Diệp Thu không khỏi thầm nghĩ.

Không thể nào! Nếu như thật sự xuất hiện một con khỉ, vậy ta nên làm thế nào cho phải?

Sau khi cẩn thận nghiên cứu phù văn bảo thuật này, Diệp Thu bỗng nhiên cười tà ác một tiếng.

"He he he, tốt một cái trời sinh cốt văn Kim Cương Bất Hoại! Ngươi đã thuộc về ta!"

Tay phải của hắn nhẹ nhàng quét qua, phù văn bảo thuật bên trên tảng đá trong nháy mắt đã bị xóa đi.

Nếu tảng đá này đã đản sinh linh trí thì nó sẽ lập tức luống cuống khi biết đồ vật của mình đã bị người ta đánh cắp.

Bỗng nhiên từng âm thanh có nhịp điệu vang lên.

Trèo lên trèo lên mây mây. . . Chờ đã chờ đã đâu đâu. . .

"Tình huống gì vậy? Tảng đá này có lai lịch gì mà còn tự mang nhạc nền?" Động tĩnh bất thình lình trực tiếp để cho Diệp Thu mê man.

Sau đó chỉ nghe ầm vang một tiếng, tảng đá trực tiếp nổ tung, rồi có một thân ảnh lông xù từ bên trong nhảy ra.

Trong chốc lát, cả Tử Hà phong phát ra hào quang chói sáng, thân ảnh lông xù kia trực tiếp bay đi phương xa.

Diệp Thu sửng sờ nhìn xem hết thảy, lúc này hắn mới phản ứng lại mà lập tức đuổi theo.

Diệp Thu một đường đuổi tới Đông Hải chi địa, đây là một nơi non xanh nước biếc.

"Ồ? Nó đi đâu rồi?"

Nhìn xem khắp núi dều là con khỉ, Diệp Thu bỗng nhiên mơ hồ. Bởi vì hắn đường đường là Đại Đế cảnh vậy mà lại mất dấu khi đuổi theo một con khỉ!

Không có khả năng! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Trong lúc Diệp Thu đang hoang mang, một con khỉ toàn thân bốc lên kim quang bỗng nhiên nện bước kiểu không nhận người thân xuất hiện bên trong tầm mắt của hắn.

"Ha ha ha, thì ra nó ở đây."

Nhìn xem con khỉ kia đang tại bờ biển vui sướng chạy nhanh, Diệp Thu âm thâm cười một tiếng. Hắn cũng không có đi quấy rầy nó mà ở tại một bên nhìn xem.

Trong lòng Diệp Thu bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm.

"Là khỉ thật sao? Có chút ý tứ a! Chuyện này tựa hồ trở nên thú vị hơn rất nhiều!"

Một con hàng như thế nếu như không xảy ra ngoài ý muốn thì khẳng định nó sẽ không phải là kẻ an phận!

Vừa rồi ta đã trộm đi bảo thuật của nó, lát nữa nếu ta lại truyền cho nó thì chẳng phải ta lại có thể sáo lộ thêm một đợt rồi sao?

Ừm, chuyện này có thể thực hiện, chỉ là tâm quá đen, nhà tư bản nhìn thấy cũng sẽ rơi lệ!

Lúc này con khỉ kia đã hướng về phía bầy khỉ mà chạy đi.

Bởi vì nó là con khỉ nơi khác, cho nên nó mới vừa lẫn vào bầy khỉ thì liền bị Hầu Vương tỏ ra địch ý, tình cảnh không phải quá khéo.

"Chi chi. . ."

"Ngươi là con khỉ nơi nào, tới nơi này làm gì?"

Tiểu hầu tử toàn thân bốc lên kim quang kia lập tức bị Hầu Vương chất vấn với vẻ mặt cảnh giác.

Tiểu hầu tử có chút mờ mịt, ấp úng suy nghĩ nửa ngày mà nhất thời không biết rõ trả lời như thế nào.

Nó cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ nó giống như ngây người thật nhiều năm tại bên cạnh ao nhỏ trong một cái sơn động.

Bên trên ao nhỏ kia còn có Tiên nhân ngồi tu luyện, nó đã dựa vào hấp thu linh lực do Tiên nhân lúc tu luyện tràn ra để bổ sung năng lượng.

Còn chuyện khác nó cái gì cũng không nhớ rõ, và cũng không nhớ rõ tướng mạo của vị Tiên nhân kia.

Chương 585 - Đại Ma Vương

Sau một hồi ấp úng, tiểu hầu tử nói ra: "Ta từ một tòa sơn động tới đây."

"Sơn động sao?" Chúng khỉ nghe xong mà vẻ mặt mê mang.

Hầu Vương cẩn thận nghiêm túc đánh giá tiểu hầu tử, phát hiện toàn thân tiểu hầu tử lông vàng óng ánh, cũng không rõ nó thuộc loại khỉ gì, đưa mắt ra hiệu cho một con khỉ lớn đi lên hỏi thăm một cái.

Khỉ lớn chậm rãi lại gần, bàn tay lớn sờ lên lên trên người tiểu hầu tử, hỏi: "Ngươi là loại khỉ gì, vì sao từ trước tới nay ta chưa từng gặp qua?"

Tiểu hầu tử run lên một cái, nói: "Ta từ trong viên đá mà xuất hiện, ta cũng không biết rõ ta là loại khỉ gì."

Chúng khỉ: ". . ."

Từ trong viên đá mà xuất hiện sao? Là vị dũng sĩ nào tịch mịch khó nhịn đến nổi ngay cả tảng đá cũng không buông tha? Kẻ kia đúng là một con khỉ hung ác a!

"Ngươi từ trong viên đá nhảy ra thì ngươi chính là thạch hầu rồi!"

"A, đúng, đúng, thạch hầu, thạch hầu!" Vừa nghe đến cái tên này, tiểu hầu tử vô cùng cao hứng mà cười toét miệng hô lên.

Nó giống như có năng lực xã giao rất mạnh, không đến một hồi liền cùng chúng khi nơi đây hoà mình, không chút khách khí.

Hầu Vương đối với thạch hầu đột nhiên xâm nhập này muốn thi nghiệm thực lực của nó một phen, để xem nó phải chăng có tư cách gia nhập bầy khỉ của mình.

Ai có thể nghĩ vừa mới đụng tay thì Hầu Vương trực tiếp bị đánh nằm. Kết quả chính là Hầu Vương đổi chủ!

Chúng khỉ tôn sùng cường giả, bởi vì chỉ có cường giả mới có thực lực bảo hộ bọn nó.

Tiểu thạch hầu chỉ dùng một quyền liền đánh ngã Hầu Vương, cho nên vương vị đã trực tiếp thay đổi.

Nơi này phát sinh hết thảy cũng bị Diệp Thu nhìn chăm chú.

Hắn không có nhúng tay mà vẫn tiếp tục quan sát, xem thử đến cùng thạch hầu có chỗ gì đặc biệt. Bởi vì nó chính là từ bên trong một khối thất thải thạch của Tử Hà phong bỗng nhiên xuất hiện.

Chuyện liên quan tới viên tảng đá kia thì Diệp Thu hiểu rõ không nhiều. Nó tựa như là thánh vật truyền thừa của Bổ Thiên giáo, nhưng đã vài vạn năm qua đi mà không có người có thể đào móc ra tác dụng của nó, bởi vậy nó luôn một mực bị vứt bỏ tại bên trong động phủ Tử Hà.

Mỗi một đời thủ tọa của Tử Hà phong đều sẽ chăm sóc khối thất thải thạch này, nhưng trên thực tế Bổ Thiên giáo có khả năng đã sớm quên đi mình còn có một thất thải thạch!

"Một con khỉ bỗng nhiên xuất hiện trong một tảng đá! Quái la, tại sao ta bỗng nhiên có dự cảm bất tường nhỉ?" Diệp Thu nhíu mày tự hỏi.

Hắn luôn cảm thấy có chút bất an, nhưng lại nói không thể nghĩ ra đó đến cùng là chuyện gì.

Điều duy nhất Diệp Thu có thể xác định chính là con tiểu hầu tử kia tuyệt đối không phải là kẻ an phận. Sự xuất hiện của nó có phải là dấu hiệu xuất hiện kiếp nạn nào đó hay không?

Chỉ mới nửa giờ ngắn ngủi mà tiểu thạch hầu đã trở thành Hầu Vương tân nhiệm, tốc độ phát triển quả thật có chút nhanh.

Bởi vì trước đây khi Diệp Thu bế quan, tiểu thạch hầu đã ngay tại bên cạnh nhận lấy Hỗn Độn Thanh Liên tẩm bổ, cho nên vừa xuất thế thì nó liền có được lực lượng cường đại.

Đừng nói là một con Hầu Vương phổ thông, dù là một vị cường giả Thiên Tướng cảnh thì đoán chừng đều chịu không nổi một đấm của nó.

Con tiểu thạch hầu này chính là thiên địa dựng dục mà ra, trên thân nó mang theo Tiên Thiên chi khí mười phần thuần túy, nó lại có một phần nhân quả của Diệp Thu ở bên trong, do đó trong lúc vô hình nó đã cùng Diệp Thu trói chặt một chỗ.

Nghĩ tới đây, Diệp Thu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, song chưởng chậm rãi đẩy ra, bắt đầu thôi diễn thiên cơ.

Hắn muốn nhìn thư một chút tiểu hầu tử này đến cùng có nguồn gốc ra sao.

Sau khi thôi diễn mấy canh giờ, Diệp Thu chậm rãi thu tay lại, nhíu mày suy tư, bởi vì hắn đã nhìn thấy cái gì đó.

"Có ý tứ, nó ứng kiếp mà sinh sao?" Diệp Thu tự mình lẩm bẩm, khóe miệng có chút giương lên, lộ ra một nụ cười tà ác, dần dần làm càn.

Xem ra tên đệ tử này ta không thu là không được!

Bởi vì bản thân tiểu thạch hầu cùng Diệp Thu có đại nhân duyên, do đó phần nhân quả này sẽ cắt không đứt.

Diệp Thu kiên định ý nghĩ, trong nháy mắt lắc mình biến hoá mà biến thành một con hầu tử, sau đó hắn hướng về bầy khỉ kia mà bay xuống.

Một lát sau hắn liền lẫn vào bầy khỉ và đi tới trước mặt Hầu Vương tân nhiệm là tiểu thạch hầu.

Sau khi tiếp quản bầy khỉ, tiểu thạch hầu vô cùng cao hứng biết. Nhưng nó mới vừa cao hứng không được mấy phút thì bỗng nhiên ngọn núi bên cạnh truyền đến một tiếng gào thét.

"Grào. . ."

Chỉ nghe kia một tiếng gào thét đinh tai nhức óc vang lên, đàn khỉ lập tức sợ hãi, tất cả hầu tử khắp núi đều hốt hoảng chạy trốn.

Không đến chốc lát, lúc đầu trước mặt tiểu thạch hầu còn có mấy ngàn con hầu tử nịnh bợ, nhưng trong nháy mắt nó đã biến thành kẻ cô độc.

"Đại vương chạy mau, Đại Ma Vương trên ngọn núi kia lại tới." Tiểu thạch hầu đang mơ hồ thì khỉ lớn từ phía sau kêu lên.

Lúc nó quay đầu lại thì toàn bộ chúng khi đã trốn vào một cái sơn động nhỏ hẹp.

Nghe ngữ khí của khỉ lớn thì Đại Ma Vương kia hình như không phải là lần đầu tiên tới tìm bầy khỉ này gây phiền toái.

Cái sơn động nhỏ hẹp này chính là nơi ẩn núp duy nhất của bọn chúng.

Chương 586 - Bồ Đề Tổ Sư

Tiểu thạch hầu lần đầu nghe thấy Đại Ma Vương gì đó thì nội tâm mười phần nghi hoặc, nó không sợ trời không sợ đất cho nên liền trực tiếp đứng lên, hô.

"Đại Ma Vương gì đó ta muốn đi gặp nó một hồi."

"Thông suốt, con khỉ nhỏ này có lá gan thật lớn." Nghe thấy lời này, Diệp Thu đang bí mật quan sát liền hít sâu một hơi.

Nghe được tiếng gào thét kia, tất cả hầu tử đều bị hù chạy trối chết, duy chỉ có tiểu thạch hầu là không chạy, mà lại còn muốn cùng đối phương gặp một hồi.

Diệp Thu mở ra thần thức, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Đông Hải, rất nhanh liền tìm được kẻ gọi là Đại Ma Vương kia.

Đó là một con Cự Viên to lớn không vô cùng, thực lực của nó đã đạt tới Thần Tàng ngũ cảnh. Có thể nói tại mảnh khu vực này nó hoàn toàn xứng đáng là bá chủ.

Tiểu thạch hầu hiện tại mặc dù có tiềm lực không tệ, nhưng nó muốn đánh bại đối phương thì gần như không có khả năng.

Vì không đồng ý để tiểu thạch hầu đi chịu chết, Diệp Thu liền xuất hiện khuyên ngăn nó: "Đại vương, tên Đại Ma Vương kia có thực lực rất mạnh, ngài không phải là đối thủ của nó đâu, ngài vẫn nên trước tiên tránh đi phong mang."

"Ngươi nói bậy." Diệp Thu không khuyên giải thì còn tốt, vừa bị hắn khuyên giải thì tiểu thạch hầu càng mạnh mồm hơn, nhất định phải tìm tên Đại Ma Vương kia so kè một trận.

Nói xong tiểu thạch hầu lập tức xông ra ngoài, nhảy lên không trung, xuyên thẳng qua rừng cây, căn cứ nơi âm thanh phát ra mà rất nhanh liền tìm được bóng dáng Đại Ma Vương.

"Còn khỉ ngu ngốc kia, ngươi là hầu vương núi nào mà dám đến chỗ ta giương oai?" Đối mặt với tiểu thạch hầu đột nhiên xuất hiện, Đại Ma Vương lộ ra biểu lộ coi nhẹ, sau đó phun ra một ngụm nước miếng, hỏi.

"Éc. . . Thối quá!"

"Sặc. . ." Diệp Thu trực tiếp bị chọc cười, tên Đại Ma Vương này cũng là một nhân tài.

Một ngụm nước miếng kia có lực sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục lại cực mạnh.

Vừa đối mặt mà tiểu thạch hầu đã trực tiếp bị nước bọt bao phủ toàn thân, nó lập tức giận tím mặt.

Tiểu thạch hầu đang muốn nổi trận lôi đình thì Đại Ma Vương lại nhếch miệng cười nói: "Kiệt kiệt kiệt, tiểu chút chít nhà ngươi tính tình vẫn là rất bạo. Ngươi đến đánh ta đi."

"A. . ." Tiểu thạch hầu nghe vậy lập tức bạo nổ, trực tiếp đánh ra một quyền, hung hăng nện ở trên thân Đại Ma Vương.

Nhưng Đại Ma Vương phương lại không nhúc nhích tí nào, phảng phất như công kích của tiểu thạch hầu chỉ là muỗi đốt, một chút cảm giác đau cũng không có.

Tiểu thạch hầu không phải kẻ ngu, cho nên nó lập tức minh bạch thực lực chênh lệch.

"Kiệt kiệt kiệt, tiểu chút chít, ngươi đánh xong chưa? Đánh xong rồi thì nên đến phiên bản đại vương nha! Yên tâm đi, ta sẽ rất nhẹ nhàng!" Đại Ma Vương cười tà ác một tiếng, dần dần làm

càn.

Tiểu thạch hầu toàn thân giật mình, nhìn xem đối phương một bàn tay vỗ tới mà bị đánh cho bẹp dí.

Một bàn tay đánh xong, Đại Ma Vương lại một cước đạp tới, tiểu thạch hầu cái khó ló cái khôn mà trực tiếp chuồn đi.

Vèo một cái nó đã không còn thân ảnh.

"Éc, nhanh như vậy sao?" Đại Ma Vương cũng bị hù dọa thốt lên.

Tốc độ tiểu thạch hầu nhanh như vậy làm Đại Ma Vương cảm thấy mình toàn lực chạy thì cũng không nhanh bằng.

Đây là loại khỉ gì?

...

Rất nhanh sau đó, tiểu thạch hầu đã trở về chỗ bầy khỉ trong sơn động để tránh né nguy hiểm, bộ dáng biểu lộ lòng vẫn còn sợ hãi.

Trải qua lần thất bại này, lòng tự tin của tiểu thạch hầu đã như bị đánh cho không còn.

Nhìn đến đây Diệp Thu liền biết rõ kế hoạch của mình đã đến lúc áp dụng.

Lúc này khỉ lớn trợ lực giải thích.

"Đại vương không cần tự trách, tên Đại Ma Vương kia từng được một vị cao nhân nào đó chỉ dẫn tu luyện nhiều năm, thực lực mười phần cường đại, trong phương viên trăm dặm nó cơ hồ không có đối thủ, đại vương không phải là đối thủ của nó cũng rất bình thường."

"Cao nhân chỉ dạy sao?"

Vừa nhắc tới điểm này, tiểu thạch hầu lập tức run lên. Trải qua lần thất bại này để cho dục vọng mạnh lên của nó càng phát ra mãnh liệt.

Tiểu thạch hầu cũng muốn mạnh mẽ giống như Đại Ma Vương, chỉ có dạng này nó mới có năng lực bảo hộ bầy khỉ.

"Chỗ nào mới có cao nhân? Ta cũng muốn bái sư học nghệ." Tiểu thạch hầu vội vàng hỏi.

Nghe đến đó Diệp Thu tỏ vẻ lơ đãng đi ra, bộ dáng như có điều suy nghĩ nói:

"Ta nghe nói tại phía bên kia biển lớn có một tòa tiên sơn tên là Bồng Lai Sơn."

"Trên núi có một động phủ gọi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, trong động có một vị Tiên nhân tên là Bồ Đề tổ sư."

"Đại vương có thể đi lên Bồng Lai Sơn tầm sư học đạo."

Nghe đến đó, tiểu thạch hầu lập tức kích động.

"Bồng Lai Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Bồ Đề tổ sư. . ." Trong miệng nó khẽ nỉ non, mấy danh tự này nghe qua có vẻ rất lợi hại.

Tiểu thạch hầu ngay lập tức biểu thị đồng ý, nói: "Tốt, ta liền đi lên Bồng Lai Sơn tìm tới cao nhân trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Các ngươi ở nơi này chờ ta, đợi ta bái sư học nghệ trở về thì về sau liền sẽ không lại có người dám khi dễ các ngươi."

Thấy tiểu thạch hầu đã mắc câu, Diệp Thu âm thầm cười tà ác, yên lặng giảm đi thân ảnh, dần dần biến mất tại bên trong bầy khỉ.

"Ha ha ha, có ý tứ. Ta hi vọng ngươi đừng để cho ta thất vọng."

Trước khi rời đi nơi này, Diệp Thu nhìn thoáng qua tiểu thạch hầu mà lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Chương 587 - Người Kế Vị

Ly khai bầy khỉ về sau, Diệp Thu một đường hướng về phía biển lớn bay đi, vượt ngang trăm vạn dặm Đông Hải.

Tới một chỗ hải vực thì hắn dừng lại đưa tay ra, một hòn đảo thình lình từ dưới biển dâng lên.

Diệp Thu lấy đại thủ đoạn diễn hóa một phen, một tòa Bồng Lai tiên đảo lập tức hiện ra.

Cuối cùng hắn bố trí một cái động thiên phúc địa Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đợi hết thảy chuẩn bị thỏa đáng về sau hắn chỉ cần lẳng lặng chờ đợi tiểu thạch hầu mắc câu là được rồi.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Diệp Thu quay người trở về Bổ Thiên giáo.

Hắn cũng lười đi chú ý động tĩnh của tiểu thạch hầu, vì đây cũng là một cái khảo nghiệm đi cho nó. Nếu như tiểu thạch hầu nửa đường chết đi thì cũng không liên quan đến Diệp Thu.

Dọc theo con đường này, Diệp Thu thiết trí trùng điệp cửa ải khó khăn, hắn muốn nhìn một chút xem tâm học đạo của con tiểu thạch hầu này có đủ mạnh hay không.

Một ngày sau, tại thủ phong của Bổ Thiên giáo, thu đồ đại điển khẩn trương kích thích lại lần nữa được cử hành.

Thủ tọa bảy mạch xem đám thanh niên kiệt xuất mà trong lòng đã có mục tiêu thu đồ.

Đối với chuyện thu đồ này Diệp Thu hiện tại ngược lại là không có gì hứng thú, chủ yếu là dưới núi còn có một con tiểu

thạch hầu đang chờ hắn nên hắn tạm thời không muốn quan tâm.

"Sư huynh, ngươi nghe nói gì không, ngày hôm qua bỗng nhiên có một tiếng vang thật lớn làm cho Tần Xuyên rung chuyển."

"Cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra mà lại có một đạo thất thải thần quang hướng về phía Đông Hải mà bay đi."

Bên trong Ngọc Thanh điện, mấy người trò chuyện về một cái quái sự phát sinh hôm qua, Dương Vô Địch nói lời thấm thía.

Cái đề tài này vừa nhấc lên thì Tề Vô Hối lập tức tiếp lời:

"Ta cũng nghe nói qua, mà lại có đệ tử tận mắt nhìn thấy bên trong đạo thất thải thần quang kia tựa hồ có một con tiểu hầu tử."

"Có người nói đây là dấu hiệu của điềm lành, con tiểu hầu tử này chính là do thiên địa sinh ra, nên nó sẽ mang cho nhân gian phúc khí, ngụ ý là Đông Hoang sắp quật khởi. Bây giờ tại Đông Hoang đã bắt đầu lưu truyền, cũng không biết rõ là thật giả."

Nghe Tề Vô Hối nói vậy đám người lập tức hứng thú.

Minh Nguyệt cúi đầu không nói, lúc nàng muốn nói cái gì thì chợt phát hiện Diệp Thu vẫn không nói một lời, biểu lộ có chút cổ quái nên hiếu kì hỏi: "Diệp sư đệ, ngươi có biết lai lịch của con tiểu hầu tử kia không?"

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu lập tức có cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Tiểu hầu tử sao? Ta không biết rõ các ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu."

"Cái gì mà dấu hiệu của điềm lành chứ Đạo hữu à, chuyện này cũng không nên tin a, đó chỉ là lời đồn mà thôi."

"Con tiểu hầu tử kia tuyệt đối không phải là điềm lành, nó

không gây tai hoạ thì đã tốt lắm rồi."

Trông thấy Diệp Thu có cử động khác thường như vậy, Minh Nguyệt liền sửng sốt một cái, mười phần hoang mang.

Thấy bọn hắn thảo luận kịch liệt như thế thì Diệp Thu trầm mặc suy tư. Bởi vì liên quan tới sự tình hắn muốn thu con tiểu hầu tử kia làm đồ đệ hắn cũng không có ý định để lộ ra ngoài.

Diệp Thu đã chuẩn bị dùng tên giả là danh hào Bồ Đề tổ sư để thu nhận tiểu thạch hầu, rồi thuận tiện truyền cho nó đạo pháp.

Chờ đến khi tiểu thạch hầu học thành thì Diệp Thu muốn làm gì liền làm cái đó, vì nó cũng không có quan hệ gì với Diệp Thu. Hắn cũng không muốn bị con hàng này liên luỵ.

Xem đám người thảo luận kịch liệt, Diệp Thu thầm nghĩ vừa vặn thừa dịp hôm nay hắn sẽ tuyên bố một việc trọng đại.

Chỉ thấy xem Diệp Thu chậm rãi đứng lên, tất cả mọi người trong nháy mắt nhìn về phía hắn.

Phải biết Diệp Thu giờ phút này đã là Đông Hoang duy nhất Đại Đế, vạn chúng chú mục mà tồn tại. Hắn có thân phận địa vị thế nào tự nhiên là không cần phải nói.

"Chưởng giáo sư huynh." Diệp Thu nhàn nhạt kêu lên.

Mạnh Thiên Chính nghe vậy thì trong lòng run lên một cái, nghi ngờ hỏi: "Diệp sư đệ, có chuyện gì vậy?"

"Ừm. . ." Diệp Thu trầm ngâm một tiếng, sau đó giống như là làm ra một cái đại quyết định nói: "Sư huynh, ta hôm nay có chuyện muốn tuyên bố một chút."

Đám người nghe vậy thì lập tức lên tinh thần, bên trong đại điện ngoại trừ thủ tọa bảy mạch ra thì còn có không ít trưởng lão,

đệ tử cùng với một chút tuổi trẻ tài tuấn thông qua từng tầng khảo hạch, tiến vào hạng mục tuyển chọn cuối cùng.

Gặp đám người đều đã nhìn qua, Diệp Thu đưa mắt nhìn ra phía sau, nói: "Thanh Trúc, ngươi đến đây đi."

Hắn vừa dứt lời, Lâm Thanh Trúc liền chậm rãi đi đến, trong tay nàng còn cầm theo Tử Hà kiếm.

Đám người nhìn kỹ thì phát hiện, bên hông Lâm Thanh Trúc còn đeo một khối ngọc bội, đó chính là ngọc bội mà chỉ có thủ tọa của Tử Hà phong mới có thể đeo, là biểu tượng của địa vị.

Nhìn đến đây Mạnh Thiên Chính lập tức minh bạch cái gì.

Chương 588 - Ý Này Ta Đã Quyết!

"Diệp sư đệ, ngươi đang muốn. . ." Tề Vô Hối cũng minh bạch cái gì, mở miệng nói.

Hắn mới nói một nửa thì bị Diệp Thu khoát tay áo, đánh gãy:

"Chư vị sư huynh, ta chấp chưởng Tử Hà phong đã có mười năm rồi, bây giờ cũng phải tấn thăng đế vị, siêu thoát phàm trần, không thể lại nhúng tay vào sự tình của nhân gian để dốc lòng tu đạo."

"Hôm nay ta truyền vị cho đồ nhi của ta là Lâm Thanh Trúc. Từ giờ trở đi nàng chính là thủ tọa đời thứ mười chín của Tử Hà phong."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

"Chuyện này. . ."

Tất cả mọi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Diệp Thu trẻ tuổi như vậy mà lại sớm lui khỏi vị trí phía sau màn, để cho Lâm Thanh Trúc tới thay.

Một câu nói của hắn đã trực tiếp khiến cho trên dưới Bổ Thiên giáo khắp nơi oanh động.

Phải biết trong này có rất nhiều đệ tử ưu tú trẻ tuổi đều là hướng về phía tên tuổi Diệp Thu mà tới. Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng cuối cùng sẽ đạt được cái tin tức này.

Nhìn xem phản ứng của bọn hắn, Diệp Thu mỉm cười, vì hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn.

Kỳ thật lần này Diệp Thu đem ái đồ của hắn đẩy ra cũng là do có một số việc hắn cần phải đi xử lý, không có khả năng một mực đợi tại trên núi.

Bây giờ xu thế bát hoang hợp nhất đã xuất hiện, mặc dù còn chưa hoàn toàn dung hợp nhưng các giới vực đều đã tới gần nhau, chẳng mấy chốc biến hóa lớn sẽ xuất hiện, ai cũng không thể nào đoán trước đến cùng tử vong và ngày mai cái nào sẽ tới trước tới.

Thế giới quỷ dị đã ngo ngoe muốn động, nguy hiểm không biết cũng đang từ từ kéo đến. Cho nên Diệp Thu đã suy nghĩ cả một đêm và cuối cùng làm ra quyết định này.

Diệp Thu nhàn nhạt cười nói:

"Vị đồ nhi này của ta bây giờ đã là cường giả Thần Tàng ngũ cảnh, đã đủ để xuất sư."

"Hôm nay Tử Hà phong sẽ do nàng chấp chưởng, khai sơn thu đồ của chúng ta nếu chư vi có hứng thú thì có thể bái vào môn hạ của nàng, xem như là đồ tôn của ta."

Lời này vừa nói ra, lại là một trận oanh động nổ ra, tất cả mọi người bắt đầu kích động.

"Định mệnh, ta không có nghe lầm chứ?"

Phía dưới lập tức truyền đến tiếng hoan hô Bài Sơn Đảo Hải, ai nấy đều hưng phấn lên.

Phải biết Diệp Thu chính là Đại Đế, thực lực của hắn chính là đệ nhất nhân gian mà tồn tại.

Rất nhiều người lần này tới Bổ Thiên giáo đều là hướng về

phía hắn mà tới, thế nhưng Tử Hà phong có điều kiện thu đồ quá hà khắc, cho tới bây giờ một vị đồ đệ cũng không thu.

Những người này vốn cho là mình đã không có cơ hội bái nhập Tử Hà phong, nhưng lại không nghĩ rằng Diệp Thu bỗng nhiên phóng xuất một câu để cho Lâm Thanh Trúc kế thừa chức vị thủ tọa Tử Hà phong, vậy liền mang ý nghĩa nàng sẽ khai sơn thu đồ để kéo dài truyền thừa.

Chỉ cần bọn hắn đầy đủ ưu tú thì sẽ có thể bái nhập Tử Hà phong, mặc dù là bái Lâm Thanh Trúc làm vi sư

nhưng đừng quên sau lưng nàng chính là Diệp Thu.

Có thể trở thành đồ tôn của Đại Đế thì mộ tổ phải bốc lên bao nhiêu khói xanh mới có được.

Đại Đế là tồn tại mà biết bao nhiêu người chỉ có thể ngưỡng vọng, đừng nói trở thành đồ tôn của hắn, dù chỉ là một con chó của Tử Hà phong thì đi đầu cũng được người ta tự mình nghênh đón.

Khoa trương sao?

Không, điểm này cũng không có gì khoa trương!

"Diệp sư đệ, Lâm sư điệt còn trẻ như vậy mà ngươi liền để cho nàng nhậm chức thủ tọa thì cái này không quá phù hợp a." Tề Vô Hối nhướng mày nói, hắn luôn cảm thấy chuyện này không quá phù hợp.

Mạnh Thiên Chính ngược lại là không có phản ứng gì, chỉ là lắc đầu chấp nhận quyết định của Diệp Thu.

Trong lòng ông ta cũng minh bạch Diệp Thu bây giờ đã là Đại Đế, thân phận của hắn rất vi diệu. Bọn hắn đều có thể cảm giác được khi cùng Diệp Thu nghị sự thì áp lực vô cùng to lớn. Hắn vì

làm dịu áp lực của bọn họ cho nên mới thoái vị.

"Không có gì không ổn cả, ý ta đã quyết, Tề sư huynh không cần lại khuyên." Diệp Thu nhàn nhạt nói ra, sau đó tràn đầy vui mừng nhìn xem áo bông nhỏ của mình.

Đối với Diệp Thu mà nói, Lâm Thanh Trúc chiếm cứ địa vị cực cao trong lòng hắn.

Bởi vì lúc Diệp Thu vẫn còn nghèo túng thì chỉ có nàng bồi tiếp hắn một đường đi tới. Nàng không chê hắn nghèo, không chê hắn có hoàn cảnh khó khăn mà luôn toàn tâm toàn ý, yên lặng bồi tiếp hắn.

Bây giờ Lâm Thanh Trúc cũng đã trưởng thành đến trình độ đủ để một mình gánh vác một phương, do đó Diệp Thu vui mừng không gì sánh được. Hắn cũng nên để cho nàng cảm thụ một chút khoái cảm làm thủ tọa đương thời.

Chương 589 - Chức Vị Chấp Kiếm Trưởng Lão

"Thế nhưng sư điệt còn trẻ như vậy thì rất nhiều đồ vật cũng còn không hiểu, ngươi xác định nàng có thể dạy đệ tử giỏi sao?" Tề Vô Hối nghi ngờ hỏi.

Không phải là hắn hoài nghi năng lực của Lâm Thanh Trúc, chủ yếu là do nàng còn quá nhỏ tuổi.

Đến năm nay tính toán đâu ra đấy thì Lâm Thanh Trúc cũng chỉ mới mười chín tuổi mà thôi.

Độ tuổi này mà làm thủ tọa thì sẽ khó tránh khỏi có chút không thận trọng.

Nghe được Tề Vô Hối nghi ngờ như vậy, Diệp Thu cười nhạt một tiếng, liếc mắt nhìn về phía Tề Vô Hối, nói: "Tề sư huynh, ngươi còn nhớ rõ năm đó ta kế thừa chức vị thủ tọa Tử Hà phong là bao nhiêu tuổi không?"

Lời này vừa nói ra, Tề Vô Hối lập tức ngậm miệng.

Tốt a, coi như ta lắm miệng!

Mạch Tử Hà phong này đều là những kẻ kỳ hoa, sao có thể dùng lẽ thường để phán đoán hành vi của bọn hắn được chứ!

Đúng vậy, Diệp Thu năm đó kế thừa Tử Hà phong thì cũng tầm tuổi như Lâm Thanh Trúc, nhưng không phải hắn đã đem Tử Hà phong chỉnh rất ra dáng sao.

Tuy nói trong mười năm qua Diệp Thu không có tiếng tăm gì,

nhưng chủ yếu là do hắn điệu thấp, không muốn đánh ra danh tiếng.

Trước đây Diệp Thu không có làm náo động thì Tề Vô Hối cũng coi là Diệp Thu một tên phế vật không có năng lực gì. Kết quả cuối cùng đã bị đánh mặt đánh, kém chút nữa tức chết, mặt mũi đều ném ra ngoài sơn môn.

Đoạn trải qua này đã trở thành bóng ma tâm lý của Tề Vô Hối, cả đời hắn đều xóa đi không được.

Được rồi, ta vẫn là không nên lắm miệng, miễn cho về sau lại bị đánh mặt!

Trông thấy Tề Vô Hối kinh ngạc, Mạnh Thiên Chính liền cười ha hả, nói:

"Ha ha ha ha. . . Diệp sư đệ, vậy là ngươi không có ý định thu đồ nữa sao?"

"Ngươi có một thân tuyệt học mà không có ý định truyền thừa à?"

Bây giờ Diệp Thu chỉ mới có tổng cộng ba vị đệ tử, Lâm Thanh Trúc luyện kiếm xem như đã nhận truyền thừa của Diệp Thu, vì hắn rất am hiểu kiếm đạo.

Triệu Uyển Nhi thì là luyện đan, có sự khác biệt. Tiểu Linh Lung thì Luyện Thể.

Các nàng học được đồ vật đoán chừng liền một phần mười của Diệp Thu cũng chưa tới.

Diệp Thu cứ như vậy lui về sau thì chẳng phải là muốn đoạn tuyệt những truyền thừa khác rồi sao?

Mạnh Thiên Chính chỉ là cảm thấy khá đáng tiếc, nhưng Diệp

Thu lại không cho là như vậy.

"Mạnh sư huynh, ta chưa khi nói qua ta không dạy a!"

"Hả?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức khẽ giật mình.

Đây là ý tứ gì?

Nghĩ lại một lát, đám người liền tỉnh ngộ.

"Đúng a, Diệp sư đệ tuy không thu đồ đệ nhưng không có nghĩa là hắn không dạy a." Có người bừng tỉnh hiểu ra, nói.

Mặc dù Diệp Thu không thu đồ đệ nhưng mà Lâm Thanh Trúc sẽ thu, cho nên đồ đệ của nàng sẽ phải gọi Diệp Thu một tiếng sư tổ.

Nếu như Lâm Thanh Trúc không dậy nổi thì sư tôn của nàng chắc chắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Tất cả mọi người ở đây đều biết rõ, Diệp Thu với đối đại đệ tử của hắn là đặc biệt thiên vị, do đo hắn chắc chắn sẽ không ngó lơ.

Thật ra Diệp Thu chỉ là trên danh nghĩa đem Tử Hà phong giao cho Lâm Thanh Trúc, để cho hắn rảnh tay đi làm một chút sự tình mà hắn muốn làm.

Lúc này đám người đều đã hiểu ra.

"Tốt! Việc này cứ quyết định như vậy đi!" Không cho đám người lại nói cái gì, Diệp Thu dứt khoát nói, sau đó quay đầu tỉ mỉ dặn dò Lâm Thanh Trúc.

"Đồ nhi, về sau cái Tử Hà phong này ta liền giao cho ngươi, đối với biểu hiện của ngươi vi sư vẫn luôn rất vui mừng."

"Ta hi vọng mạch Tử Hà phong này có thể tại trong tay ngươi phát dương quang đại."

Nghe Diệp Thu nói lời cảm động lòng người như thế, khóe mắt Lâm Thanh Trúc đỏ lên, nội tâm vô cùng cảm động.

Sư tôn ký thác vào ta như vậy thì sao ta có thể để cho ngài thất vọng được!

"Sư tôn, đồ nhi nhớ kỹ." Lâm Thanh Trúc dùng ngữ khí kiên định nói ra.

"Tốt, ngươi đã lớn rồi mà hơi một tí lại khóc." Diệp Thu trêu chọc một câu, để cho Lâm Thanh Trúc có chút ngượng ngùng.

Chung quanh đây có nhiều người như vậy làm cho gương mặt xinh đẹp của nàng lập tức đỏ lên.

Hic, sư tôn lại chế giễu ta rồi!

Trong miệng Lâm Thanh Trúc lầm bầm vài câu không có phát ra âm thanh.

Một lát sau, xem bầu không khí đã không sai biệt lắm, mặt mo của Mạnh Thiên Chính bỗng nhiên nở một nụ cười tà ác.

Diệp Thu hôm nay đem chức vị thủ tọa của Tử Hà phong truyền cho Lâm Thanh Trúc là vì hắn lười biếng.

Vậy Mạnh Thiên Chính làm sao có thể để cho hắn toại nguyện, do đó nội tâm xấu bụng lập tức xông ra.

Chỉ thấy Mạnh Thiên Chính chậm rãi đi ra, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, nói: "Chư vị, hôm nay lão phu cũng có một việc muốn tuyên bố."

"Hả? Lại có chuyện gì nữa vậy?"

Lực chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn tới, ngay cả Diệp Thu cũng sửng sốt một cái.

Nhìn xem mặt mo của Mạnh Thiên Chính phát ra nụ cười quỷ dị thì hắn liền có một loại dự cảm bất tường.

"Ha ha ha ha. . . Từ nay trở đi, Bổ Thiên giáo chúng ta sẽ một lần nữa bổ nhiệm Chấp Kiếm trưởng lão."

"Ta bổ nhiệm cựu thủ tọa Tử Hà phong Diệp Thu đảm nhiệm chức vị này."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

Tất cả mọi người ở đây đều hai mặt nhìn nhau, đám đệ tử của Bổ Thiên giáo càng là giật mình không thôi.

Trong lòng bọn họ mười phần rõ ràng chức vị Chấp Kiếm trưởng lão này có ý vị như thế nào.

Đó chính là chức vị trên cả chưởng giáo, có quyền lợi và uy nghiêm tối cao nhất trong giáo.

Chỉ có người mạnh nhất Bổ Thiên giáo mới có thể kế nhiệm chức vị Chấp Kiếm trưởng lão, những người khác căn bản không có tư cách này. Có thể nói cái chức vị trí này chính là chức vị cao nhất của Bổ Thiên giáo từ đến nay.

Mấy trăm năm qua người duy nhất có thể được bổ nhiệm cũng chỉ có Huyền Thiên đạo nhân năm đó. Chỉ tiếc là ông ta đã đi về cõi tiên, cho nên chức vị Chấp Kiếm trưởng lão này liền hoang phế, không còn có người có thể kế nhiệm.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng Mạnh Thiên Chính hôm nay vậy mà tuyên bố Diệp Thu kế nhiệm chức vị này.

Chương 590 - Vạn Tộc Chi Tranh

Tất cả mọi người đều chấn kinh, nhưng nghĩ lạ cũng đúng, vì lấy tu vi của Diệp Thu lúc này đã dư sức để đảm nhiệm chức vị Chấp Kiếm trưởng lão.

"Diệp sư đệ là Đại Đế cảnh, chẳng bằng nói chức vị Chấp Kiếm trưởng lão này có xứng với hắn hay không mới đúng." Mạnh Thiên Chính lại nói.

Nghe vậy không có bất cứ người nào dám phản bác, Diệp Thu đã đủ thực lực để chinh phục bọn họ.

"Ta đồng ý." Tề Vô Hối dẫn đầu lên tiếng để tránh Diệp Thu cự tuyệt.

Minh Nguyệt che miệng cười một tiếng, vụng trộm ném tới cho Diệp Thu một ánh mắt trêu chọc, cười nói: "Chưởng giáo sư huynh, ta cũng đồng ý."

"A hi hi, nếu các ngươi đều đã đồng ý thì lão Dương ta sao có thể phản đối chứ. Ta cũng đồng ý." Dương Vô Địch nhếch miệng cười nói.

Trong lòng hắn rất kính nể Diệp Thu, cho nên Diệp Thu kế nhiệm chức vị Chấp Kiếm trưởng lão này hắn không có bất cứ ý kiến gì.

Thủ tọa bảy mạch lần lượt biểu thị đồng ý, đám trưởng lão còn lại cũng là yên lặng gật đầu tán đồng, xem như Diệp Thu đã chính thức ngồi vào chức vị Chấp Kiếm trưởng lão.

Nhìn xem bọn hắn biểu diễn, Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Ha ha ha, Mạnh sư huynh, ngươi được lắm, phút cuối cùng còn tính toán ta một vố."

Sau khi trêu chọc một câu, Diệp Thu cũng không có từ chối, Mạnh Thiên Chính liền ngượng ngùng cười cười.

Chủ yếu là ông ta đã già, không còn chút sức lực kế tục, cũng đã chuẩn bị để cho Liễu Thanh Phong đi lên thể nghiệm một cái.

Liễu Thanh Phong còn quá trẻ, đối với đại sự của một giáo có khả năng không có kinh nghiệm gì, nếu gặp được một ít chuyện khó sẽ dễ dàng bối rối.

Nhưng nếu có Diệp Thu hỗ trợ thì có lẽ Liễu Thanh Phong sẽ có thể khá hơn một chút, như vậy Mạnh Thiên Chính mới yên lòng thoái vị.

Ông ta lấy tính mệnh ra cam đoan mình tuyệt đối không có tư tâm khác, chỉ thuần túy là vì tương lai tông môn mà cân nhắc.

Giống như Mạnh Thiên Chính năm đó vừa mới kế vị, ông ta cũng có Huyền Thiên sư thúc một đường hộ tống nên mới có thể đi đến hôm nay.

Bây giờ Mạnh Thiên Chính đã già, nếu như tương lai có một ngày ông ta bỗng nhiên cụ đi chân lạnh toát thì Liễu Thanh Phong lại có thể trông cậy vào ai?

Mạnh Thiên Chính tin tưởng Diệp Thu sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của mình.

Diệp Thu hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Liễu Thanh Phong đứng tại phía sau Mạnh Thiên Chính, gật đầu nói: "Ừm, nếu đã như vậy thì ta cũng liền ngồi vào chức vị này."

Diệp Thu đồng ý là vì Chấp Kiếm trưởng lão chỉ là một chức vị

có quyền lợi lớn, có địa vị cao mà thôi, chứ hắn sẽ không cần làm cái gì, cũng không cần thực hiện chức trách gì, chỉ cần tại thời điểm tông môn gặp nạn thì hắn xuất thủ là đủ rồi.

Diệp Thu vẫn sẽ là Diệp Thu, vẫn như cũ là chủ nhân của Tử Hà phong, chỉ là hắn đã có thêm một cái thân phận nữa.

Năm đó sư tôn Huyền Thiên đạo nhân của hắn cũng là một người đảm nhiệm hai chức vị, Diệp Thu bây giờ cũng coi như là kế thừa vị trí của ông ta.

Chỉ là Diệp Thu không biết rõ về sau Lâm Thanh Trúc còn có thể kế thừa chức vị Chấp Kiếm trưởng lão này hay không?

Nhưng hắn rất có lòng tin đối với đồ nhi của mình.

Ầm!!!

Bên trong Ngọc Thanh điện, đám người đang thương nghị khi nào sẽ cử hành tế thiên đại điển thì bỗng nhiên bầu trời phát ra một trận nổ vang.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trên quảng trường, tất cả thí sinh tham gia khảo hạch nhập môn đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn xem.

Bọn họ chỉ thấy ánh lửa ngút trời, tựa như là hai mảnh thiên thạch va chạm sinh ra vụ nổ mãnh liệt, bên trên cửu thiên phát ra tia lửa sáng chói.

Thấy cảnh này ai nấy đều chấn kinh.

Diệp Thu đi ra Ngọc Thanh điện, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Thiên Uyên, nhíu mày nói:

"Đại thời đại muốn tới rồi. Khối giới vực thứ nhất đã va chạm vào chúng ta, kế tiếp sẽ còn có khối thứ hai, khối thứ ba,. . ."

"Chư vị sư huynh sư tỷ, các ngươi phải sớm làm nhiều chuẩn bị mới được, Vạn tộc chi tranh đã sắp bắt đầu."

Nghe được Diệp Thu dặn dò như vậy, nội tâm tất cả mọi người lập tức run lên.

"Vạn tộc chi tranh là ý tứ gì?"

Bọn họ không hiểu nhiều lắm.

Chỉ nghe Diệp Thu tiếp tục giải thích:

"Tại thế giới đối diện cất giấu bảy đại giới vực, sinh trưởng đủ loại sinh linh, đại tộc. Bây giờ bát hoang hợp nhất, bát đại giới vực dung hợp, một lần nữa tạo thành một cái Đại Thiên thế giới."

"Sau này các ngươi sẽ thấy rất nhiều chủng tộc mạnh mẽ, đủ loại sinh linh trời sinh Chí Tôn."

"Trận Tiên Lộ tranh phong này bởi vậy mà đã chính thức mở ra."

Tại bên trong hư không, Diệp Thu mơ hồ nhìn thấy một con Giao Long đang xoay quanh bên trên bầu trời, đó là Long tộc di chủng.

Nó lóe sáng đăng tràng liền chính thức kéo ra màn che của trận vạn tộc chi tranh này.

Chương 591 - Chỉ Nhìn Duyên Phận

Nghe được Diệp Thu nói ra những lời này, tất cả mọi người bỗng nhiên có cảm giác cấp bách.

Một khi các giới vực khác đi tới, mâu thuẫn chủng tộc khẳng định sẽ bộc phát, các tộc đều lẫn nhau xem thường, gián tiếp dẫn phát tranh đấu, đến thời điểm đó chính là một trận huyết chiến.

Vạn tộc sẽ thông qua một trận huyết chiến để chứng minh đến cùng trên thế giới này, đâu mới là chủng tộc mạnh nhất, đâu mới là huyết thống cao quý nhất.

Chuyện này liên quan đến danh dự của Nhân tộc trong tương lai, vậy những người như bọn hắn làm sao có thể không khẩn trương. Dù sao bọn hắn mới thật sự là người tranh đấu.

Nghe Diệp Thu nói như thế, Mạnh Thiên Chính liền hít sâu một hơi, quay đầu về phía đám người nói ra: "Thu đồ đại điển tiếp tục cử hành."

Mạnh Thiên Chính vừa ra lệnh một tiếng, thu đồ đại điển của Bổ Thiên giáo lại lần nữa khai triển.

Diệp Thu cũng không đi theo bọn hắn mà gọi Lâm Thanh Trúc tới, nói: "Đồ nhi, bên trong nhóm thiếu niên này có ai có thể lọt vào pháp nhãn của ngươi không?"

Lâm Thanh Trúc lắc đầu. Từ lúc thu đồ đại điển bắt đầu đến bây giờ nàng luôn một mực tại quan sát, nhưng từ đầu đến cuối không có một người có thể vào được pháp nhãn của nàng. Cho nên

tới bây giờ nàng liền một vị đồ đệ cũng chưa thu được.

Diệp Thu mỉm cười, an ủi:

"Không có việc gì, năm đó ta lần thứ nhất thu đồ đại điển cũng không thu hoạch được gì."

"Ngươi không cần nóng lòng, Tử Hà phong chúng ta thu đồ cùng các sơn mạch khác không đồng dạng, chỉ nhìn duyên phận."

"Nếu như ngươi cảm thấy thích hợp thì liền thu nhận là được, không cần hỏi vi sư."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy trên mặt nàng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt xanh biếc động lòng người, mười phần đẹp mắt.

Lâm Thanh Trúc hoạt bát cười một tiếng, nói: "Sư tôn, Thanh Trúc hiện tại liền một phần vạn bản sự của sư tôn cũng còn không có học được, cho nên đệ tử chưa muốn thu đồ. Thanh Trúc còn muốn đi theo đằng sau sư tôn để học thêm mấy năm nữa."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu âm thầm run lên, nghiêm túc nhìn xem Lâm Thanh Trúc.

Thì ra là nàng nghĩ như vậy?

Nghe được Lâm Thanh Trúc bộc lộ tiếng lòng, Diệp Thu cũng có chút tự trách, xem ra hắn mới là người nóng vội.

Lâm Thanh Trúc phải trải qua thảm kịch cửa nát nhà tan, sau khi lên núi thì luôn một mực được Diệp Thu bảo vệ mà trưởng thành, do đó trong lòng nàng đã sinh ra sự ỷ lại.

Nếu vội vàng để cho Lâm Thanh Trúc một thân một mình đi tiếp thu trách nhiệm thu đồ này, vậy sẽ để cho nàng có chút hụt hẫng, phảng phất như mất đi đồ vật trọng yếu nhất của nàng.

Lâm Thanh Trúc vẫn còn là một tiểu cô nương, nếu đột nhiên

để cho nàng đi làm sư tôn của người khác thì quả thật có chút làm khó nàng.

Cũng không phải là do Lâm Thanh Trúc năng lực không đủ, chủ yếu là do vấn đề trong lòng nàng.

Diệp Thu cười lên một tiếng, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Thanh Trúc, nói:

"Ha ha ha ha. . . Tốt, nếu ngươi đã không muốn thu đồ thì Tử Hà phong chúng ta liền không thu."

"Bất kể như thế nào ngươi cũng là đồ nhi ngoan của vi sư, chỉ cần ta vẫn còn thì ta sẽ không để cho ngươi nhận nửa điểm ủy khuất."

Diệp Thu nói lời này phát ra từ nội tâm, bởi vì từ lúc thu các nàng làm đồ đệ, trong lòng hắn liền có loại cảm giác trách nhiệm này.

Diệp Thu có thể làm không nhiều, chỉ cầu các nàng có thể vui vẻ thì liền tốt.

Về phần Tử Hà phong phải chăng có thể phát dương quang đại thì chuyện này kỳ thật cũng không trọng yếu.

Vì nếu như Diệp Thu để ý đến chuyện này thì hắn đã sớm mở ra sơn môn, tổng thu môn đồ.

Cơ hồ mỗi một đời thủ tọa của Tử Hà phong đều có ý nghĩ này, cũng không biết rõ có phải do có quan hệ với tâm pháp tu luyện của bọn hắn hay không mà bọn hắn lại rất lười thu đồ.

Mỗi một nhiệm kỳ thủ tọa của Tử Hà phong chỉ thu một vị đồ đệ, đến thời kỳ của Diệp Thu mới trực tiếp phá kỷ lục khi thu tận ba vị.

Cùng các cựu thủ tọa Tử hà phong so sánh thì Diệp Thu chính là nhân viên gương mẫu điển hình.

Hắn quá thần kỳ đi!

Cho nên mới nói cường tráng sơn mạch là loại chuyện cười đối với Tử Hà phong.

Lão tử có thể bảo đảm truyền thừa của Tử Hà phong không dừng lại là được, chứ thu nhiều đồ đệ làm gì cho mệt mỏi a!

Nghe được sư tôn nói như vậy Lâm Thanh Trúc vô cùng cảm động, nàng lộ ra nụ cười chân thành tha thiết rất ngọt ngào.

Lâm Thanh Trúc vốn đã trổ mã duyên dáng yêu kiều, nếu không phải tính cách của nàng tương đối lạnh thì nàng tuyệt đối là một vị tiên tử người gặp người thích.

Lâm Thanh Trúc lúc này rất vui vẻ, nàng không muốn làm thủ tọa Tử Hà phong, nàng chỉ muốn làm đồ nhi ngoan của sư tôn, nàng thích đi theo sau lưng sư tôn để hỗ trợ là nàng liền thỏa mãn.

"Vâng, sư tôn là người tốt nhất." Lâm Thanh Trúc cười ngòn ngọt nói, hiếm thấy nàng lộ ra biểu lộ hoạt bát vui vẻ như vậy.

"Tốt, mặc dù ngươi không thu đồ đệ nhưng quy củ vẫn là phải theo, vì ngươi bây giờ chính là thủ tọa của Tử Hà phong. Đi thôi." Diệp Thu nhắc nhở một câu.

Lâm Thanh Trúc nghe vậy liền kinh hãi một cái, nàng chợt nhớ tới mình hiện tại hính là thủ tọa của Tử Hà phong.

Thu đồ đại điển cũng đã bắt đầu, nàng thân là thủ tọa mà bây giờ vẫn còn ngây người ở chỗ này là không được.

"Vâng. . ." Lâm Thanh Trúc kêu lên một tiếng, sau đó vội vàng chào tạm biệt Diệp Thu mà thật nhanh chạy tới vị trí của mình tại

hội trường.

Chương 592 - Khí Vận Thiên Địa

Sau khi Lâm Thanh Trúc rời đi, Diệp Thu ngẩng đầu nhìn trời, mỉm cười không nói gì thêm, trực tiếp ly khai Bổ Thiên giáo.

Bây giờ khối giới vực thứ nhất đã đụng tới, khối thứ hai rất nhanh liền đến. Tương lai thế giới sẽ có cách cục như thế nào Diệp Thu cũng không biết rõ.

Bây giờ hắn đã đạt tới Đại Đế cảnh, đi lên chính là Thiên Nhân cảnh trong truyền thuyết.

Nguyên bản lấy tình cảnh trước đây của Đông Hoang mà Diệp Thu muốn đột phá Thiên nhân cảnh cơ hồ là không có khả năng. Bởi vì pháp tắc thiên địa không trọn vẹn, không cho phép phàm nhân thành tiên.

Bây giờ bát hoang hợp nhất, pháp tắc thiên địa đoàn tụ, những đại nhân vật ẩn giấu suốt vạn cổ tuế nguyệt cũng sắp nổi lên mặt nước.

Một trận Vạn tộc chi tranh sắp triển khai, đến cùng bộ tộc nào sẽ nhận được khí vận thiên địa thì liền xem những người trẻ tuổi kia biểu hiện.

Sau khi ly khai Bổ Thiên giáo, Diệp Thu một đường hướng về phía Đông Hải mà bay đi, vì nơi đó còn có một con tiểu hầu tử đang đợi hắn.

Con tiểu hầu tử này cùng Diệp Thu có đại duyên phận, nếu như nó có thể vượt qua những cửa ải khó khăn kia và đến được

Bồng Lai Sơn, vậy liền chứng minh nó đúng là thiên địa điềm lành ứng kiếp mà thành.

Lúc này, tại bên trong biển rộng mênh mông bát ngát, một con tiểu hầu tử đang khống chế một chiếc bè gỗ phiêu du qua biển chẳng có mục đích.

Sóng lớn không ngừng xô đẩy bè gỗ, trong biển còn có không ít hung thú thỉnh thoảng nhảy ra tập kích.

Tiểu hầu tử hết sức chật vật, nhưng nó không hề từ bỏ mà vẫn tiếp tục tiến lên.

Trước đó tiểu hầu tử đã cam đoan với bầy khỉ rằng nó nhất định sẽ học thành đại thần thông và trở về bảo hộ bọn chúng.

Tiểu hầu tử mang theo hi vọng của bầy khỉ, nó một đường trèo non lội suối, phiêu du qua biển.

Sau khi trải qua thiên tân vạn khổ, tiểu hầu tử rốt cục cũng đã nhìn thấy tòa tiên sơn trong truyền thuyết kia.

Toà tiên sơn này dựng đứng tại trên biển lớn, đỉnh núi phát ra hào quang chói sáng, tiên khí vờn quanh, làm cho người ta mười phần rung động.

"Bồng Lai Sơn, Bồng Lai Sơn, ta rốt cuộc đã tìm được ngươi rồi."

Khi trông thấy Bồng Lai Sơn, tiểu hầu tử hưng phấn đến mức nhảy cẳng lên, không cẩn thận liền bị sóng lớn chụp tới, rơi vào bên trong biển rộng.

Còn tốt là nó phản ứng rất nhanh mà bắt lấy bè gỗ, bằng không nó đã trực tiếp bị chết đuối.

Lúc này trên Bồng Lai Sơn, bên trong Tà Nguyệt Tam Tinh

Động, Diệp Thu đã hóa thành một vị lão giả tóc trắng bạc phơ, tiên phong đạo cốt, chờ đợi tiểu hầu tử đến.

Rất nhanh sau đó, một con tiểu hầu tử ướt sũng đem bè gỗ cột vào một thân cây trên bờ biển, cao hứng bừng bừng hướng về phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động mà chạy tới.

Tiểu hầu tử từng bước một leo lên núi, đi đến trước mặt một chỗ động thiên phúc địa, nhìn xem cửa ra vào đề lên vài chữ to mà nó sửng sốt rất lâu.

"Phía trên viết cái gì vậy?"

Tiểu hầu tử cũng không biết chữ, nó cùng Linh Lung có chung một mao bệnh này.

Sau khi Diệp Thu ý thức được điểm này thì khóe miệng hắn liền giật một cái, đột nhiên muốn chạy trốn.

Đậu phộng, chuyện này cũng quá chơi ta đi!

Một cái tiểu Linh Lung là đã đủ cho ta đau đầu rồi, bây giờ lại tới một con tiểu hầu tử thì đúng là làm khó ta a!

...

"Khụ khụ. . ."

Sau đó từ bên trong động thiên phúc địa truyền đến một tiếng ho khan, tiểu hầu tử lập tức giật mình, bởi vì âm thanh này nghe như là âm thanh đại đạo, quanh quẩn tại khe núi, mười phần linh tính kỳ ảo.

Nội tâm tiểu hầu tử ngay lập tức liền nhận định bên trong sơn động khẳng định có Tiên nhân.

"Bên ngoài là người nào mà dám cả gan quấy nhiễu bản tọa tu hành?" Bên trong bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói nghiêm

nghị.

Tiểu hầu tử liền bị hù doạ cho vội vàng quỳ xuống đất, giải thích: "Tổ sư, đệ tử nghe nói trong tiên sơn tại hải ngoại có Tiên nhân, cho nên ta đã từ Lâm Trần chi địa ở Đông Hải phiêu du qua biển, trải qua thiên tân vạn khổ vì cầu tiên thuật mà tới. Khẩn cầu tổ sư thu ta làm đồ đệ, truyền cho ta Trường Sinh tiên thuật."

"Ồ?" Bên trong truyền đến một tiếng ngạc nhiên.

Tiểu hầu tử cuống quít ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện tại cửa ra vào có một cơn gió thổi qua, một vị lão giả tiên phong đạo cốt đã xuất hiện trước mặt nó.

"Tên khỉ con nhà ngươi thật to gan, Đông Hải cách đây khoảng chừng mười vạn tám ngàn dặm, trên đường nguy hiểm trùng điệp, hơi không cẩn thận liền sẽ mệnh tang biển lớn, ngươi vậy mà dám đến đây tìm ta." Diệp Thu nghiêm nghị nói.

Tiểu hầu tử bị hù cho toàn thân phát run, vội vàng giải thích: "Tổ sư, đệ tử không có nói sai, ta thật là từ Đông Hải mà đến, nếu ta có nửa điểm nói ngoa thì mặc cho tổ sư trừng phạt."

Nhìn xem tiểu hầu tử bị hù dọa như vậy Diệp Thu lập tức mỉm cười.

Tốt! Con tiểu hầu tử này có tính tình rất táo bạo, ta nhất định phải chèn ép nó một phen để cho nó sợ hãi ta phát ra từ nội tâm. Nếu không phải vậy thì sau này ta cũng không dễ quản giáo nó.

Chương 593 - Hunter Ngộ Không

"Ừm, xem ở ngươi thành tâm cầu đạo, bản tọa lại hỏi ngươi một cái vấn đề." Diệp Thu cười nhạt một tiếng, mắt không chớp nhìn xem tiểu hầu tử đang vô cùng chột dạ.

"Xin tổ sư cứ hỏi."

"Ngươi vì sao mà tu đạo?"

Vấn đề này vừa nhấc lên, tiểu hầu tử lập tức ngây ngẩn cả người. Sau một hồi suy nghĩ nó mới nói ra:

"Tổ sư, chỗ đệ tử ở có một tên Đại Ma Vương thường xuyên nhiễu loạn sự an bình của bầy khỉ dưới trướng ta, nó đã sát hại không ít tộc nhân của ta, cho nên ta muốn tu thành tiên thuật để bảo vệ bọn chúng thật tốt."

Tiểu hầu tử nói lời phát ra từ nội tâm, nghe đến đó Diệp Thu lập tức vui mừng cười một tiếng.

Con tiểu hầu tử này vẫn là rất hiền lành, còn chưa bị sự tà ác của thế gian ăn mòn. Chỉ cần ta có thể dạy dỗ tốt thì tương lai nó chưa hẳn không phải là một con khỉ tốt.

Nhưng mà kinh nghiệm trong dĩ vãng đã nói cho Diệp Thu rằng, con tiểu hầu tử này về sau có thể sẽ gây ra đại họa, cho nên hắn vẫn phải tiếp tục lấy hình tượng Bồ Đề tổ sư để dạy dỗ nó.

Bởi vì nhỡ đâu một ngày nào đó tiểu hầu tử thật sự gặp rắc rối, người khác hỏi sư phụ của nó là người nào thì Diệp Thu cũng có thể lý trực khí tráng nói rằng:

Con khỉ này đâu có liên quan tới ta, sư phụ của nó là Bồ Đề tổ sư chứ cũng không phải ta!

Ngươi lại nói lung tung coi chừng ta sẽ kiện ngươi tội phỉ báng a!

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Ừm, ngươi ngược lại là rất có tinh thần trách nhiệm. Ngươi họ gì tên gì, nhà ở phương nào?"

"Hồi bẩm tổ sư, đệ tử không tên không họ, không cha không mẹ, nhà ở Đông Hải, quê quán Thạch Hoa thủy động."

"Ngươi không tên không họ, không cha không mẹ, vậy chẳng lẽ ngươi từ trong viên đá mà xuất hiện à?" Diệp Thu biết rõ mà còn cố hỏi.

Lời này vừa nói ra, tiểu hầu tử lập tức run lên.

Không hổ là tổ sư a, chuyện này mà cũng có thể đoán ra được. Quá lợi hại!

Xem ra lần này ta không có đi sai chỗ, vị Bồ Đề tổ sư này đúng là có chút đồ vật!

"Ke ke ke, không sai, không sai, đệ tử chính là từ trong viên đá mà xuất hiện."

Hỏi đến đây Diệp Thu cũng vô tâm cùng tiểu hầu tử tiếp tục nói nhảm mà nói thẳng vào vấn đề chính.

"Tốt, ta xem ở ngươi có một mảnh chân thành chi tâm, vì cầu tiên thuật mà không sợ gian nguy, trèo đèo lội suối để tới được đây."

"Vậy ta liền phá lệ một lần thu ngươi làm đồ đệ, truyền cho ngươi đạo pháp."

"Ngươi đã vô danh thì ta liền tặng cho ngươi một cái tên. Ta

xem cử chỉ và tâm tính của ngươi rất hợp với cái tên Hunter Ngộ Không."

Lời này vừa nói ra, hầu tử sửng sốt một cái, nghĩ thầm: "Vị tổ sư này là người phương nào mà khẩu âm không giống người địa phương nhỉ?"

"Hunter Ngộ Không? Ke ke ke, tốt, tốt, đa tạ sư phụ đã ban tên, đệ tử rất ưa thích cái tên này." Sau khi cẩn thận nghe xong và cảm thấy danh tự này rất không tệ, tiểu hầu tử lập tức mừng rỡ như điên nói lời cảm tạ Diệp Thu.

Từ nay về sau ta cũng là một con khỉ có tên a!

Như vậy Hunter Ngộ Không đã thành công bái nhập môn hạ của Diệp Thu, trở thành tứ đệ tử của hắn.

Nhưng mà vị tứ đệ tử này của Diệp Thu chỉ có trời biết đất biết, nó biết hắn biết, không có người thứ ba biết.

Thành công thu nhận tiểu hầu tử về sau, Diệp Thu liền bắt đầu hành trình sáo lộ của mình lên người tiểu hầu tử.

Tiểu hầu tử có đại tạo hóa gia thân, do đó Diệp Thu nhất định phải lợi dụng cơ hội này thật tốt để sáo lộ một đợt ngon nghẻ mới được.

Tiểu hầu tử mới vừa hàng thế thì đã trời sinh tự mang kim quang, nhưng truyền thừa cốt văn của nó đã bị Diệp Thu trộm đi, chính nó cũng không hề phát hiện, không phải vậy thì trước đây con Đại Ma Vương kia làm sao có thể là đối thủ của nó.

Bây giờ Diệp Thu vừa vặn đem cái Kim Cương Bất Phôi Chi Thân kia trả lại cho tiểu hầu tử, rồi lợi dụng hệ thống vạn lần trả về để kiếm lời.

"Ngộ Không, đi theo vi sư." Diệp Thu hạ lệnh một tiếng rồi thả

người nhảy lên, phóng thẳng tới đỉnh núi của Bồng Lai Sơn.

Tiểu hầu tử trông thấy một màn này thì vô cùng ngạc nhiên, nó trực tiếp bị sợ đến choáng váng.

"Không nghĩ tới sư phụ của ta lại có thực lực kinh khủng như thế. Ta phải cẩn thận một chút, miễn cho chọc giận sư phụ mà bị ngài rút gân lột da, vậy liền coi như xong."

Hunter Ngộ Không âm thầm sợ hãi một trận, sau đó cũng bắt đầu leo lên đỉnh núi.

Không đến một hồi nó đã leo tới đỉnh núi, đứng tại trước mặt Diệp Thu mà nó có chút không biết làm sao.

Chỉ nghe Diệp Thu nói ra: "Ngươi ngồi xuống đi, hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi Thiên Cương thuật."

"Thiên Cương thuật là cái gì vậy sư phụ?" Hunter Ngộ Không vui mừng hỏi, mặc dù nó nghe không hiểu từ này có nghĩa là gì nhưng nó luôn cảm thấy thứ này rất lợi hại.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Đây là vô thượng tiên thuật, luyện tới đại thành sẽ có thể biến thành Kim Cương Bất Phôi Chi Thân, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Thế nào, ngươi có muốn học nó không?"

Nghe đến đó Hunter Ngộ Không lập tức kích động, điên cuồng gật đầu: "Muốn học, muốn học, sư phụ dạy cho ta đi."

Hunter Ngộ Không cũng không nghĩ tới nó chỉ mới vừa bái sư mà sư phụ liền truyền thụ cho nó tiên thuật lợi hại như vậy, nội tâm nó vô cùng cảm động.

Nhưng Hunter Ngộ Không chỗ nào biết rõ thứ này vốn thuộc về nó, trong lòng nó còn không ngừng nhớ kỹ sư phụ rất tốt đối với mình.

Nhà tư bản nhìn thấy cảnh này thì cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, bởi vì Diệp Thu ra tay quá độc ác.

Tuy nhiên chuyện này có trọng yếu không?

Tất nhiên là không rồi!

Chương 594 - Hỗn Nguyên Tiên Pháp - Vạn Cổ Trường Thanh Lục

"Ngươi lại ngồi xuống, vi sư liền truyền thụ cho ngươi." Diệp Thu mỉm cười ra hiệu.

Hunter Ngộ Không an phận ngồi xuống, bên trên đỉnh núi của Bồng Lai sơn, ánh mặt trời cực nóng chiếu xạ trên người làm nó có chút đau rát.

Diệp Thu nhẹ nhàng tìm tòi, một cỗ kim sắc phù văn điên cuồng tuôn ra, một chưởng đánh vào thể nội Hunter Ngộ Không.

Trong chốc lát, cỗ kim sắc phù văn trong kia trong nháy mắt đã dung nhập, nội tâm Hunter Ngộ Không ngạc nhiên không gì sánh được, nó giống như không cần lĩnh ngộ mà trực tiếp dung hội quán thông.

Cỗ kim sắc phù văn kia tựa như là đồ vật của ta, trong khoảnh khắc cùng thân thể ta sinh ra dung hợp, cường độ thân thể cũng trong nháy mắt đại tăng!

"A. . . Thật là thoải mái."

Hunter Ngộ Không hít sâu một hơi, nó có thể cảm giác được dung hợp cỗ kim sắc phù văn kia về sau, thân thể nó càng thêm cường ngạnh.

Lực lượng của Hunter Ngộ Không cũng bắt đầu bạo tăng, các hạng thuộc tính đều chiếm được tăng lên trên diện rộng.

Không biết qua bao lâu, sau khi Hunter Ngộ Không đã hoàn toàn thích ứng với cỗ kim sắc phù văn kia, Diệp Thu mới chậm rãi kết thúc công việc, nói:

"Vừa rồi ta đã rót vào trong cơ thể ngươi một cỗ phù văn, bên trong đó không chỉ có ẩn chứa lực lượng cường đại mà còn ngậm lấy một bộ tâm pháp cường đại."

"Thiên Cương thuật này ngươi về sau muốn lĩnh ngộ thật tốt thì sáng sớm mỗi ngày hãy đến đỉnh tiên sơn ngộ đạo, không thể xao nhãng công khóa, nhớ lấy."

Nghe được Diệp Thu dặn dò, Hunter Ngộ Không liền vội vàng gật đầu, không dám có nửa điểm chối từ.

Cái Thiên Cương thuật này chính là bảo thuật truyền thừa mà Hunter Ngộ Không trời sinh tự mang, cùng thân thể nó hoàn toàn phù hợp, Diệp Thu căn bản cũng không cần chỉ dạy thì nó liền có thể tự hành vận chuyển. Nhưng Hunter Ngộ Không muốn lĩnh ngộ ảo diệu bên trong thì phải biết chữ.

Còn tốt là con khỉ này có ngộ tính cực mạnh, thiên phú cực cao, không giống như Linh Lung bị phong ấn hạn chế nên không cách nào biết chữ.

Việc học chữ của Hunter Ngộ Không nhanh vô cùng, Diệp Thu cũng coi như an ủi một điểm.

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ truyền dạy cho đệ tử một bộ Thiên Cương thuật, phát động bạo kích trả về, phải chăng mở ra? 】

"Mở!"

Âm thanh quen thuộc rốt cục cũng đã vang lên.

Bộ Thiên Cương thuật này là bảo thuật truyền thừa thuộc về loại tâm pháp, bởi vậy phát động trả về chỉ có thể là tâm pháp, đại khái có thể là dạng phòng ngự, nhưng đương nhiên cũng có thể có ngoại lệ.

Diệp Thu hiện nay chỉ có một bộ tâm pháp là Nguyên Thủy Chân Giải, nhưng là bản không trọn vẹn, trước đây hắn đã thông qua Tử Hà Bảo Điển mà phát động bạo kích trả về.

Bây giờ Diệp Thu đã là Đại Đế cảnh, thời gian dần trôi qua hắn có thể cảm giác được Nguyên Thủy Chân Giải đã không còn chút trợ giúp nào. Nếu Diệp Thu lại hướng lên cảnh giới cao hơn thì nó liền vô dụng.

Nếu như lần này Thiên Cương thuật có thể phát động ra một cái tâm pháp lợi hại, vậy Diệp Thu sẽ giải quyết được một nan đề lớn nhất của hắn hiện nay.

Thiên Cương thuật chính là Bán Thần cấp, dù chưa nhập thần cấp nhưng độ mạnh của nó đã vượt xa bí pháp Thiên giai.

Từ Thiên Cương thuật phát động trả về thì ít nhất cũng là thần cấp trở lên a!

Nghĩ tới đây, nội tâm Diệp Thu dần dần mong đợi, còn có chút kích động và thấp thỏm nho nhỏ.

Mặc dù làm như thế có chút láo cá chó, nhưng Diệp Thu có da mặt rất dày nên hắn cũng không quan tâm.

"Tới đi, tới đi, mở ra trả về cho ta." Diệp Thu ma quyền sát chưởng, nói.

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích. 】

"Á đù, vạn lần bạo kích!"

"Ta phát tài rồi!"

Mới một pháo mở đầu từ trên thân Hunter Ngộ Không mà đã trực tiếp để cho Diệp Thu chấn kinh.

Nghe xong cái tỉ lệ bạo kích này thì hắn liền biết rõ lần này quá ổn.

【 Chúc mừng túc chủ thu hoạch được Hỗn Nguyên Tiên Pháp, một bộ Vạn Cổ Trường Thanh Lục. 】

"Vạn Cổ Trường Thanh Lục, đây là cái gì tiên pháp?"

Đầu là lần đầu tiên Diệp Thu nghe được cái tên này, hắn cũng bị giật mình kêu lên.

Càng đáng sợ chính là bộ tâm pháp này lại là cấp bậc tối cao nhất, Hỗn Nguyên Tiên Pháp!

Nó trực tiếp là Tiên cấp áp đảo Thần cấp luôn rồi!

Sau khi cẩn thận nghiên cứu một phen ảo diệu của tâm pháp này, Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi, hắn có cảm giác Đại Đạo gia thân, phảng phất như linh hồn hắn đều có sự thăng hoa.

Cái tâm pháp này hoàn toàn xứng đáng là Vô Thượng Tiên Pháp.

"He he he, không tệ, không tệ! Lần này ta xem như kiếm lợi lớn!"

"Có bộ tâm pháp này mà hướng lên cao tu hành thì ta cuối cùng đã có đường để đi."

Diệp Thu cảm thán một câu, bởi vì vấn đề mà hắn luôn một mực sầu lo bây giờ cũng đã được giải quyết.

Chương 595 - Con Đường Trường Sinh

Lại cẩn thận nghiên cứu bộ tâm pháp Vạn Cổ Trường Thanh Lục này một phen, Diệp Thu càng cảm thấy giật mình. Nếu như hắn tu luyện bộ tâm pháp này có lẽ hắn thật sự có thể làm được cảnh giới vạn cổ trường thanh.

Bất tử bất diệt, trường sinh chi lộ sao?

Đại Đế cảnh còn không thể làm được Trường Sinh, cho dù là Thiên Nhân cảnh cũng chỉ là Trường Sinh trên lý luận mà thôi.

Trên thực tế đến cùng có thể Trường Sinh hay không thì vẫn là một cái vấn đề đáng giá suy nghĩ sâu xa.

Chỉ có truy cầu vô thượng Tiên Đạo, hướng lên cảnh giới càng cao hơn thì mới có thể sống càng lâu.

Về chuyện phần cuối của Tiên Lộ là gì thì Diệp Thu cũng không biết. Đó là Tiên Tôn cảnh, Tiên Vương cảnh, hay là Tiên Đế cảnh? Hoặc là phía trên Tiên Đế có phải còn tồn tại cảnh giới Vô Thượng nào nữa hay không?

Diệp Thu tạm thời còn chưa có tư cách đi nhìn trộm. Cho nên hắn muốn trường sinh bất diệt thì còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Mà bộ tâm pháp Vạn Cổ Trường Thanh Lục này xem như đã giải quyết phiền não lớn nhất của hắn.

Nếu như Diệp Thu tu luyện Vạn Cổ Trường Thanh Lục thành công, vậy trừ phi hắn nhận phải công kích trí mạng, nếu không

hắn liền có thể làm được vĩnh sinh bất diệt.

"Ừm, xem ra bộ tâm pháp này vô cùng không tệ." Diệp Thu gật đầu nói.

Lúc này nội tâm hắn mười phần mừng rỡ, chí ít hiện tại bộ tâm pháp này có phẩm cấp cao nhất trong tất cả bí pháp mà hắn đang nắm giữ.

Luyện! Ta nhất định phải luyện nó!

Sau đó một tháng, Diệp Thu luôn một mực ở tại Bồng Lai Sơn, một bên chỉ dạy tiểu hầu tử, một bên thôi diễn tâm pháp.

Diệp Thu dùng Vạn Cổ Trường Thanh Lục để thay thế Nguyên Thủy Chân Giải, hao tốn một tháng thời gian hắn cũng coi như là vững chắc căn cơ.

Diệp Thu có thể cảm giác được rõ ràng lực lượng trong thân thể hắn dần dần trở nên thuần túy hơn, và cũng mạnh mẽ hơn.

Nguyên bản nhân gian chi khí pha tạp bên trong linh lực cũng chầm chậm bị Vạn Cổ Trường Thanh Lục rửa sạch, phủ lên một tầng tiên uẩn.

Diệp Thu lúc này nhận thấy tu vi của hắn cách Thiên Nhân cảnh càng ngày càng gần.

Ngày hôm sau, vào lúc mặt trời mọc, Diệp Thu đang ngồi trên đỉnh Bồng Lai Sơn chậm rãi mở ra hai mắt.

Trong chốc lát, gió thổi lên giống như là thiên địa phun ra nuốt vào, một cỗ lực lượng cường đại toả ra, toàn bộ hải vực rung động một mảnh, gió nổi mây phun.

Một màn kinh người như thế hù cho Hunter Ngộ Không sợ hãi núp trong bóng tối run lẩy bẩy.

Vừa rồi nó còn muốn thừa dịp Diệp Thu tu luyện mà đùa giỡn sư phụ một chút, nhưng khi trông thấy một màn này thì ý niệm đó trực tiếp bị ấn chết.

"Phù. . . Sư phụ quả nhiên là Tiên nhân tại thế, chỉ một ý niệm liền có thể hủy thiên diệt địa. Ta cũng nên thành thật một chút, miễn cho bị ngài rút gân lột da, đánh vào Cửu U Địa Ngục."

Hunter Ngộ Không bị hù doạ không nhẹ, trong lòng nó càng thêm kính sợ Diệp Thu.

Có thể nói Diệp Thu là người duy nhất khiến nó e ngại xuất phát từ nội tâm từ khi nó xuất thế đến nay, và hắn cũng người duy nhất để cho nó tôn kính.

"Ngộ Không!"

Hunter Ngộ Không đang rón rén muốn ly khai thì trên vách đá truyền đến âm thanh của Diệp Thu, nó lập tức giật nảy cả mình.

"Sư phụ, đệ tử đây. . ."

Hunter Ngộ Không không dám có bất luận lời từ chối nào mà vội vàng quỳ trên mặt đất bái kiến.

Diệp Thu nhìn xem Hunter Ngộ Không một chút, nói: "Ngươi ở đây làm gì? Bài tập hôm nay ngươi đã hoàn thành chưa?"

Hunter Ngộ Không gặp Diệp Thu hỏi vậy thì cũng không dám giấu diếm, nói: "Hồi bẩm sư phụ, bài tập hôm nay đệ tử đã hoàn thành, chỉ là. . ."

Sau khi do dự một hồi, Hunter Ngộ Không cũng không biết rõ có nên nói ra hay không.

Nó đã ở chỗ này tu hành được một tháng, nó luôn một mực tại rèn luyện công pháp cơ sở của mình là Thiên Cương thuật, và cũng

đã tu luyện đến đại thành.

Thực lực của Hunter Ngộ Không xác thực đã mạnh lên, nhưng nó cũng ý thức được một vấn đề, đó chính là Diệp Thu đến bây giờ cũng không có dạy cho nó đại thần thông gì.

Trong cơ thể Hunter Ngộ Không mặc dù có lực lượng rất mạnh, nhưng nó cũng không biết rõ phải sử dụng như thế nào.

Nếu như Hunter Ngộ Không cùng địch nhân giao thủ, vậy nó cũng không biết nó nên ứng đối ra sao, nó chỉ có thể bằng vào man lực để ứng đối.

Bởi vậy hôm nay Hunter Ngộ Không mới cả gan tới đây thỉnh cầu Diệp Thu dạy cho nó bản lĩnh thật sự, sau đó nó sẽ trở về tìm Đại Ma Vương để tử chiến.

Chương 596 - Ngươi Không Được Khai Ra Ta!

Nhìn xem Hunter Ngộ Không biểu lộ vẻ mặt ưu sầu, Diệp Thu đã mơ hồ đoán được cái gì.

"Ha ha ha, con khỉ con nhà ngươi quả là có tâm tình táo bạo, lúc này mới có mấy chục ngày mà ngươi liền không chịu nổi tịch mịch rồi sao?"

Nghe được Diệp Thu nói như vậy, Hunter Ngộ Không ngay lập tức liền minh bạch ý đình của mình đã bị tổ sư đoán được.

Trong lòng nó vô cùng bội phục Diệp Thu, đồng thời cũng là không còn có giấu diếm, nói ra: "Sư phụ, đệ tử đã ở chỗ này khổ tu một tháng, cả ngày không phải niệm kinh chính là ngồi thiền. Đệ tử không muốn học những thứ vô dụng này, đệ tử muốn học bản lĩnh thật sự, mong sư phụ dạy cho đệ tử."

Nghe thấy Hunter Ngộ Không cầu khẩn như thế, Diệp Thu có thể thấy được nó rất muốn học bản lĩnh thật sự.

Thế nhưng Hunter Ngộ Không chỗ nào biết rõ, không có một tháng cơ sở này thì Diệp Thu coi như muốn dạy nó bản lĩnh thật sự thì nó cũng không có tư cách lĩnh ngộ.

Nhưng còn tốt là Hunter Ngộ Không cuối cùng cũng kiên trì được. Một tháng qua tu vi của nó đã đạt đến Thần Tàng cảnh, lại trải qua nhiều lần Đạo Kinh tâm pháp hun đúc, tâm cảnh và thực lực của nó bây giờ đã tăng lên thật nhanh. Chắc hẳn không bao lâu nữa nó sẽ có thể đột phá Giáo chủ cảnh.

Không thể không nói con khỉ này không hổ là thiên địa sinh ra, thiên phú tư chất của nó ngay cả Diệp Thu cũng cảm thấy hâm mộ ghê gớm.

Bây giờ nhìn thấy cơ đã đến, Diệp Thu cũng vô tâm tiếp tục dừng lại ở đây.

"Thôi được, vậy hôm nay ta liền dạy cho con khỉ con này đại thủ đoạn, sau này nhân sinh của nó liền xem tạo hóa củ nó đi." Diệp Thu thầm nghĩ.

Hắn cũng đã chờ đợi một tháng tại cái hoang đảo này, cũng nên là thời điểm hắn ly khai.

Diệp Thu nhìn xem Hunter Ngộ Không, lộ ra nụ cười hiền lành, nói: "Nếu ngươi đã muốn học bản lĩnh thật sự, vậy hôm nay vi sư liền truyền thụ cho ngươi bản lĩnh thật sự. Nhưng vi sư có một lời ngươi cần ghi nhớ."

Nói đến đây, ánh mắt Diệp Thu bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, Hunter Ngộ Không vội vàng trả lời: "Xin sư phụ chỉ rõ, đệ tử nhất định ghi nhớ."

"Con tiểu hầu tử nhà ngươi trời sinh tính tinh nghịch ngợm, do đó tương lai ngươi nhất định sẽ gặp rắc rối, vi sư đối với ngươi không có yêu cầu gì, chỉ cầu tương lai khi ngươi gây ra tai hoạ mà người khác hỏi ngươi sư phụ là ai, vậy ngươi không được phép nói ngươi là đồ đệ của ta."

Nghe đến đó, Hunter Ngộ Không liền sửng sốt một cái, có chút không nghĩ ra Diệp Thu vì sao lại nói như vậy.

Tại sao sư phụ lại xác định mình nhất định sẽ gây ra tai hoạ nhỉ?

"Ngươi nghe thấy chưa?" Diệp Thu bỗng nhiên quát hỏi một tiếng.

Hunter Ngộ Không lập tức bị hù cho hoàn hồn, vội vàng đáp: "Sư phụ yên tâm, đệ tử nhớ kỹ, tương lai nếu như đệ tử thật sự gây ra tai họa, vậy đệ tử tuyệt đối sẽ không khai ra sư phụ."

Nhìn xem Hunter Ngộ Không mang ánh mắt rất kiên định, Diệp Thu lập tức vui mừng cười một tiếng.

Có câu nói này của nó thì đã đủ rồi!

Con tiểu hầu tử này mặc dù rất tinh nghịch, nhưng 'hầu phẩm' vẫn là không tệ, khi cần thì nó thật sự được việc a!

Nó đã nói sẽ không khai ta ra thì chắc chắn nó sẽ không khai!

Diệp Thu lúc này cũng coi như yên tâm, cười nói: "Tốt! Hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi thần thông. Ngươi nói xem ngươi muốn học cái gì?"

Hunter Ngộ Không gãi gãi đầu, sau khi suy nghĩ một lát nó cũng không biết mình muốn học cái gì nên nói: "Đệ tử cũng không biết mình nên học cái gì, xin sư phụ chỉ rõ đường đi."

"Ừm. . ." Diệp Thu trầm tư một chút, trong đầu tìm tòi một phen, nhìn xem có bí pháp gì đặc biệt thích hợp cho tiểu hầu tử tu luyện không.

Sau khi tìm hồi lâu, Diệp Thu lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nói: "Vậy ta sẽ dạy cho ngươi tuyệt thế kiếm quyết nhé?"

"Kiếm quyết sao?" Hunter Ngộ Không suy nghĩ, tiện tay cầm một nhánh cây khoa tay múa chân một phen.

Nó cảm giác mềm nhũn không quá phù hợp với khí chất của nó nên lắc đầu nói: "Không học, không học."

Khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái.

Cái đệt, lão tử lợi hại nhất chính là kiếm quyết, ngươi vậy mà

không học? Chờ sau này ngươi sẽ hối hận!

Ngươi chỉ cần học được từ lão tử một chiêu kiếm quyết thì ngươi liền có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

Ngươi đây là xem thường kiếm quyết của ta sao?

Ta nhịn không được a!

Sau khi hít sâu một hơi, Diệp Thu cuối cùng chế trụ lửa giận trong lòng, nói: "Nếu ngươi không học kiếm thì chỗ ta còn có một bộ lôi pháp. Vậy ngươi có bằng lòng học lôi pháp hay không?"

Hunter Ngộ Không lại thí nghiệm một cái, trong đầu nó xuất hiện hình ảnh lôi đình. Nhưng nó vẫn cảm thấy lôi pháp không đủ bá khí, không phù hợp với khí chất của nó nên lại lắc đầu nói: "Không học, không học."

"Ngươi cái con khỉ này, ngay cả lôi pháp mà ngươi cũng không học thì ngươi đến cùng muốn học cái gì?"

Diệp Thu tức giận đến muốn bỏ đi, vì hắn nắm giữ những bí pháp này cái nào không phải là thế gian mạnh nhất chi pháp.

Bọn chúng nếu như bị truyền ra thì toàn bộ Đại Hoang sẽ lập tức náo động, tất cả mọi người đều ra sức tranh đoạt. Vậy mà con khỉ con này ngược lại còn không học.

"Sư phụ, đệ tử muốn học công pháp lợi hại, uy mãnh, bá khí hơn nữa." Hunter Ngộ Không cuối cùng cũng nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Nó chỉ là suy nghĩ đơn thuần, thuần túy vì muốn đùa nghịch uy phong, cho nên thứ khác nó cũng không quan tâm.

Chương 597 - Tiên Thuật Gia Thân

"Công pháp uy mãnh bá khí à?" Diệp Thu trầm tư một chút, cẩn thận suy nghĩ, hắn giống như thật có loại công pháp này.

Trước đây khi Diệp Thu cướp sạch Hiên Viên lão đạo, hắn liền thu hoạch được một bộ bí pháp Thiên giai tên là Pháp tướng thiên địa.

Bí pháp này một khi thi triển sẽ có thể để cho thân thể tăng trưởng, lực lượng tăng vọt, mười phần có lực uy hiếp.

Nếu như người tu luyện dùng để trang bức thì ngược lại là rất không tệ, nhưng hiệu quả thì khả năng tương đối kém một điểm.

Tuy nhiên nếu như để cho tiểu hầu tử tu luyện thì lại khác biệt. Bởi vì nó đã tu luyện Thiên Cương thuật, thân thể Kim Cương Bất Hoại, khi nó tu luyện loại bí thuật này để cả hai bổ sung, vậy nó có thể dùng pháp tướng thiên địa để uy lực tăng vọt, nói không chừng còn có thể đạt tới tình trạng thần cấp.

Nghĩ tới đây, Diệp Thu lập tức lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Chính là nó!

"Tốt, hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi pháp tướng thiên địa."

Lời này vừa nói ra, Hunter Ngộ Không lập tức giật mình, bởi vì danh tự này nghe xong liền rất trâu bò.

"Tạ ơn sư phụ, đệ tử liền muốn học cái này." Hunter Ngộ

Không hưng phấn hô lên

Nhìn xem nó hưng phấn như vậy Diệp Thu cũng vui vẻ.

He he he, ngươi học đi, học thêm chút, ngươi khả năng kiếm lời chút ít nhưng ta vĩnh viễn có lời không lỗ!

Cũng không biết rõ cái pháp tướng thiên địa này sẽ phát động trả về cái gì, Diệp Thu thật là có điểm mong đợi.

"Ngươi lại ngồi xuống đi." Diệp Thu tiếp tục phân phó hầu tử ngồi xuống.

Hắn chậm rãi đưa tay ra đặt tại đỉnh đầu, một cỗ kinh văn màu vàng liền tràn vào thể nội tiểu hầu tử.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trong đầu Hunter Ngộ Không hiện ra một bản kinh văn, đó chính là khẩu quyết của pháp tướng thiên địa.

Bản kinh văn này vừa xuất hiện thì tiểu hầu tử trong nháy mắt liền kinh hãi, vì nó hiện tại cũng không phải người mới tu tiên.

Một tháng qua Diệp Thu đã để cho Hunter Ngộ Không đọc thuộc lòng mấy trăm bản Đạo Kinh, cho nên nó đã sớm rõ như lòng bàn tay đối với đạo pháp.

Hunter Ngộ Không có thể cảm giác được bộ bí pháp này vô cùng thích hợp với mình.

Hunter Ngộ Không bỗng nhiên quỳ xuống, cảm động nói ra: "Đa tạ sư phụ đã truyền pháp."

Diệp Thu khoát tay áo, nói: "Hôm nay vi sư truyền thụ cho ngươi bí pháp này, ngươi hãy tu luyện nó thật tốt. Bây giờ ngươi thử thi triển nó một chút cho vi sư nhìn xem."

Tiểu hầu tử có ngộ tính cực cao, chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi mà nó đã nắm giữ nhập môn pháp tướng thiên địa.

Chỉ gặp Hunter Ngộ Không chậm rãi đứng dậy, thân thể nhất chuyển, trong chốc lát hình thể của nó đã cao lớn gấp đôi.

"Hì hì, chơi vui, chơi vui."

"Lớn chút nữa, lại to chút nữa."

Tiểu hầu tử vô cùng vui vẻ, nó không nghĩ tới cái pháp tướng thiên địa này lại chơi tốt như vậy.

Tiểu hầu tử vừa dứt lời thì hình thể của nó lại biến lớn thêm gấp đôi, khoảng chừng cao hơn mười mét.

Thân thể cao lớn hơn thì đồng thời tiểu hầu tử cũng cảm giác được lực lượng của mình cũng đã bạo tăng, thực lực tăng vọt.

Trong lúc hưng phấn, tiểu hầu tử lại hô: "Lớn chút nữa, lại to chút nữa."

"Vãi chưởng!" Nhìn thấy tiểu hầu tử đã cao lớn đến trăm trượng, Diệp Thu cũng giật nảy mình.

Không thể không nói bộ bí pháp này xác thực rất dọa người, chỉ là khí thế thì liền có thể hù sợ địch nhân rồi, đánh đều không cần đánh.

【 Đinh. 】

【 Túc chủ truyền dạy cho đệ tử bí pháp Thiên giai pháp tướng thiên địa, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Mở."

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Diệp Thu cười quỷ dị một tiếng.

Để cho ta xem đến cùng hệ thống sẽ trả về cái gì.

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động tám ngàn lần bạo kích, thu hoạch được tiên thuật: Thần Linh Minh. 】

"Định mệnh."

Một tiếng tiên thuật này liền chấn kinh Diệp Thu trực tiếp đứng lên.

"Thần Linh Minh sao?"

Tiên thuật này có cùng hiệu quả như pháp tướng thiên địa, nhưng pháp tướng thiên địa chỉ có thể nghiền ép đối thủ ở trên khí thế và buff thêm chút lực lượng. Còn Thần Linh Minh một khi thi triển thì đó chính là Chư Thần hoàng hôn, có hiệu quả áp chế đối với đối thủ.

So với Ẩm Huyết Kỹ thì công pháp Thần Linh Minh này còn kinh khủng hơn, có thể cưỡng ép đề cao tu vi, hơn nữa còn không lưu lại chút di chứng gì.

Tràng cảnh kia Diệp Thu không dám tưởng tượng, vì nó đơn giản chính là thỉnh thần linh nhập thân.

Đánh không lại sao? Không sao, ta đi thỉnh thần linh đánh ngươi a!

Có thể nói đây là một cái bug vô địch. Nếu như lại phối hợp với Kiếm Quyết Nghịch Thiên thì Diệp Thu liềm dám xưng vô địch nhân gian.

"Bà mẹ nó, chẳng lẽ con tiểu hầu tử này là thượng thiên cố ý đưa đến bên cạnh ta để giúp ta tầm bảo?"

Ta phát tài rồi!

Diệp Thu có chút mê man vì sao tiểu hầu tử lại cho hắn tỉ lệ rơi đồ cao như vậy, hơi một tí liền là một cái bạo kích siêu cao, lập tức liền bạo ra một bộ tiên thuật, để cho Diệp Thu trực tiếp tại chỗ bay lên trời.

"He he he, không tệ, không tệ. Sau này ta rất muốn xem thử còn có kẻ nào không biết sống chết mà dám ở trước mặt ta nhe răng trợn mắt nữa không?"

Diệp Thu vô cùng vui vẻ, hiện tại hắn nhìn xem tiểu hầu tử mà như nhìn xem bảo bối vậy.

Bây giờ Diệp Thu đã có tiên thuật gia thân, hắn muốn thua dưới thế cục thiên địa này là cực kỳ khó khăn.

Thế giới quỷ dị sao?

Không đáng giá nhắc tới!

Chương 598 - Giới Vực Mâu Thuẫn

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn xem Hunter Ngộ Không chơi quên cả trời đất, nó vẫn còn đang không ngừng biến lớn, quả thật có chút chơi lố.

Lúc này Diệp Thu bỗng nhiên có dự cảm bất tường. Loại cảm giác này vừa tới thì hắn liền minh bạch đến cùng đó là cái gì.

Chỉ thấy hình thể của Hunter Ngộ Không càng phát ra to lớn thì nó liền đưa tay hướng về phía một khối đại lục trên thế giới mà điên cuồng lắc lư một cái.

"Định mệnh. Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tại bên phía Huyền Vực, tất cả sinh linh đã bị sự chấn động bất thình lình này bừng tỉnh, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bọn hắn liền nhìn thấy trên đỉnh đầu là một con khỉ có hình thể to lớn đang cười tủm tỉm quan sát thế giới của bọn hắn. Mà cái tay không thành thật của nó còn không ngừng lung lay Huyền Vực.

Đối mặt với hành vi khiêu khích như thế của Hunter Ngộ Không, những sinh linh mạnh mẽ của Huyền Vực lập tức nổi giận.

"Tên sinh vật thấp hèn kia dám lớn mật như thế sao?" Một câu chất vấn vang lên, sau đó liền có một con Bạch Hổ rống lên giận dữ từ trong khe núi vọt ra.

Thực lực của con Bạch Hổ này đã là Giáo chủ cảnh, chỉ trong nháy mắt nó đã nhào về phía Hunter Ngộ Không.

Hunter Ngộ Không lập tức giật mình vì bị tập kích cho vội vàng không kịp chuẩn bị, mà tu vi của nó lại còn không bằng Bạch Hổ.

Nhưng dưới sự tăng phúc của pháp tướng thiên địa thì Hunter Ngộ Không cũng có thể ganh đua một trận cùng Bạch Hổ.

Bởi vì bị đánh lén, Hunter Ngộ Không liền giận dữ, quát: "Tên tiểu tạp mao từ đâu tới mà ngay cả lão gia của ngươi mà cũng dám gây sao, ngươi muốn chết à?"

Hunter Ngộ Không lập tức vỗ xuống một bàn tay, lực lượng kinh khủng để cho Bạch Hổ cảm giác được một tia tử vong uy hiếp mà sinh lòng sợ hãi.

Bạch Hổ cũng không dám đón đỡ, nương tựa theo tốc độ bén nhạy mà thành công tránh thoát một kích này. Tuy nhiên dù cho nó có thể tránh thoát nhưng mảnh thổ địa sau lưng nó liền gặp tai ương.

Ầm!!!

Một bàn tay của Hunter Ngộ Không vỗ xuống, trong nháy mắt đại địa liền rung chuyển, một mảnh Huyền Vực đã trực tiếp bị san thành bình địa.

Nhìn thấy và thì đám di chủng cao quý sống tại Huyền Vực đều nổi trận lôi đình.

"Khốn nạn, đây là Đông Hoang đang hướng chúng ta phát khởi khiêu khích sao?"

"Hai khối giới vực sát nhập suốt một tháng luôn một mực bình an vô sự, cũng không dấy lên xung đột. Ta vốn cho rằng bọn hắn sẽ có chỗ kính sợ đối với chúng ta, nhưng không nghĩ tới hôm nay bọn hắn vậy mà để cho một con khỉ đến khiêu khích chúng ta."

"Loại khiêu khích này nếu như chúng ta còn nhịn thì sinh linh của những giới vực khác có thể cảm thấy chúng ta dễ bị coi thường hay không?"

Hunter Ngộ Không nhất thời chơi lố, xem như lần thứ nhất gây nên xung đột giữa các giới vực, đương nhiên bản thân nó cũng không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì mà còn tiếp tục chơi .

Diệp Thu nhìn đến đây thì trong lòng liền biết con khỉ này không dễ dạy.

"Tía má ơi, nó còn không có xuất sư mà đã gây ra đại họa như thế. Nó bằng sức một mình mà có thể bốc lên hai vực mâu thuẫn sao?"

"Ừm, ta quả nhiên không có tính sai, con khỉ này đúng là trời sinh thiên tinh a."

"Cũng may là ta đã sớm một chút chuồn đi."

Nội tâm suy tư một phen, Diệp Thu cũng không có ngăn cản hành vi của Hunter Ngộ mà lặng lẽ meo meo ly khai Bồng Lai Sơn.

Diệp Thu một lần nữa đổi về dáng dấp ban đầu, lúc này Bồ Đề tổ sư đã hoàn toàn biến mất trên đời.

Cũng không phải do Diệp Thu e ngại sinh linh của Huyền Vực, vì nói như thế nào hắn cũng đường đường là Đại Đế cảnh, vậy hắn làm sao có thể sợ bọn hắn được, chủ yếu là do hắn không muốn cõng nồi hay đi chùi đít cho Hunter Ngộ Không.

Chính nó gây họa thì cứ để chính nó tự xử lý đi. Dù sao nó cũng là kẻ trời sinh tự mang khí vận nhân gian, nó là do thiên địa sinh ra nên không thể dễ dàng chết như vậy được.

"Ha ha ha ha. . . Con mèo nhỏ kia, tại trước mặt lão giả của ngươi mà ngươi cũng dám múa rìu qua mắt thợ hả? Ngươi mở to

mắt ra mà nhìn xem ta hàng phục ngươi như thế nào đi." Hunter Ngộ Không đắc ý cười to, nói.

Một thời gian sau, chiến đấu đã triệt để khai hỏa, động tĩnh khổng lồ như thế liền dẫn tới tất cả mọi người tại hai đại giới vực Đông Hoang và Huyền Vực đều chú ý.

Đối với việc bỗng nhiên xuất hiện một con khỉ khổng lồ để cho rất nhiều người mười phần mơ hồ.

Tại Bổ Thiên giáo, phía trước Ngọc Thanh điện, thủ tọa bảy mạch sóng vai mà đứng, nhìn xem con thạch hầu to lớn trên đỉnh đầu.

Tề Vô Hối mang vẻ mặt mê man, nói: "Vãi cả lồng! Kia không phải là con khỉ vào một tháng trước sao?"

Không phải đac nói con khỉ này là dấu hiệu của điềm lành ư? Vậy tại sao nó lại chủ động bốc lên mâu thuẫn giữa hai giới vực?

Mạnh Thiên Chính trầm mặc không nói, nhìn xem con thạch hầu kia mà ông ta nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Chương 599 - Âm Thầm Cười Trộm

"Ừm, việc này tất có kỳ quặc." Mạnh Thiên Chính nỉ non một câu, sau đó nhìn về phía Lâm Thanh Trúc, hỏi: "Lâm sư điệt, sư tôn của ngươi trở về rồi sao?"

Lâm Thanh Trúc lắc đầu, một tháng trước sư tôn liền xuống núi, cũng không nói đi nơi nào, cho tới bây giờ cũng chưa trở lại.

"Các ngươi nói xem con khỉ này có phải do Diệp sư đệ xuống núi một tháng mà vụng trộm dạy dỗ ra không?" Lúc này, Tề Vô Hối bỗng nhiên nói ra.

Đám người nghe xong liền cảm thấy không hợp thói thường.

"Làm sao có thể? Ta cảm thấy Diệp sư đệ không phải người nhàm chán đến nổi vô duyên vô cớ biến mất một tháng chỉ vì dạy dỗ một con khỉ."

"Bổ Thiên giáo chúng ta có nhiều thanh niên tài tuấn như vậy, nếu Diệp sư đệ muốn thu đồ thì đây không phải là tùy tiện hắn chọn sao?"

Đám người đều tỏ vẻ không tin, vì đó căn bản là chuyện không thể nào xảy ra.

"Ta cũng chỉ là thuận miệng nói thôi." Tề Vô Hối bĩu môi nói, hắn chỉ là suy đoán mà thôi.

Diệp Thu vô duyên vô cớ biến mất một tháng làm cho Tề Vô Hối quả thật có chút hiếu kì hắn đến cùng đi làm cái gì.

Dù sao cũng quá xảo hợp, tiểu hầu tử vừa xuất thế thì Diệp Thu liền biến mất.

Mấy người đang nghị luận thì bỗng nhiên có một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi vào trước mặt đám người.

"Sư tôn." Trông thấy người tới, Lâm Thanh Trúc lập tức hưng phấn đi tới, nhu thuận kêu lên.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nhìn xem đồ nhi nhu thuận của mình mà trong lòng mười phần vui vẻ.

Vẫn là áo bông nhỏ sưởi ấm lòng ta, không giống như con khỉ kia chỉ ưa thích cho ta kích động, trái tim nhỏ của ta chịu không được a!

Còn tốt là Diệp Thu rút lui nhanh, không phải vậy mà hắn bị bại lộ thì coi như xong.

"Diệp sư đệ, ngươi một tháng này đã đi đâu?" Trông thấy Diệp Thu trở về, Tề Vô Hối càng thêm hoài nghi, hỏi.

Trực giác của hắn nói cho hắn biết rằng trong này có ẩn tình. Bởi vì khi tiểu hầu tử vừa xuất hiện trên đời thì Diệp Thu liền biến mất, rồi tiểu hầu tử vừa rời núi thì hắn lại vừa vặn xuất hiện.

Chuyện này cũng quá đúng dịp đi!

Chẳng lẽ con khỉ kia thật sự do hắn dạy dỗ ra?

Diệp Thu cảm nhận được ánh mắt hoài nghi đến từ Tề Vô Hối mà lập tức nội tâm khẽ động.

Lão tiểu tử này sẽ không đoán được cái gì chứ?

Nghĩ tới đây Diệp Thu không khỏi toát ra một cái ý niệm trong đầu.

Hay là ta. . . Giết người diệt khẩu nhỉ?

Ừm, có thể thực hiện!

Tề Vô Hối lúc này còn không biết rõ cái mạng nhỏ của mình đã bị Diệp Thu ghi nhớ. Trong lòng càng phát hoài nghi và càng nghĩ càng thấy không đúng nên hắn lại nói: "Diệp sư đệ, con khỉ kia không phải do ngươi dạy dỗ ra đấy chứ?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người liền biểu tình muốn Diệp Thu xác nhận một cái.

"Ha ha ah ha. . . Tề sư huynh thật biết nói đùa, sao ta lại có thể làm thế chứ?" Diệp Thu giả bộ xấu hổ giải thích, ánh mắt hắn quỷ dị nhìn Tề Vô Hối một cái mà lập tức bị dọa cho giật nảy cả mình.

Tề Vô Hối bỗng nhiên có cảm giác bị người thương nhớ. Lão Tề ta còn có mị lực như vậy sao?

Diệp Thu cười nói: "Ta chỉ là có cảm ngộ rõ ràng nên mới tìm tới một cái địa phương tốt để bế quan một đoạn thời gian thôi. Chư vị không nên suy nghĩ nhiều."

Nghe được Diệp Thu giải thích như thế đám người cũng là gật đầu, vì bọn hắn cũng không quá tin tưởng chuyện kia, chủ yếu là do nó quá bất hợp lí.

Lúc này mới một tháng thời gian mà con tiểu hầu tử kia đã trực tiếp từ không có tu vi trưởng thành cường giả Thần Tàng ngũ cảnh. Nếu như lại cho nó thêm chút thời gian thì Giáo chủ cảnh cũng không đáng kể.

Bọn hắn thừa nhận Diệp Thu dạy đồ đệ quả thật có chút mát tay, dù sao ba vị đồ đệ của hắn chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng mà Diệp Thu cũng không thể không hợp thói thường đến nổi mới chỉ một tháng mà lại dạy dỗ ra một vị cường giả Thần

Tàng ngũ cảnh, so với Lâm Thanh Trúc trước đây còn kinh khủng.

Ngươi nói thử một chút những người khác còn muốn lăn lộn tu luyện nữa hay không?

Ta không tin, ta tuyệt đối không tin!

Ầm!!!

Lúc này trên bầu trời bỗng nhiên nổ vang một tiếng thật lớn.

Hunter Ngộ Không đã cùng Bạch Hổ giao thủ, sau thời gian ngắn giao phong cả hai đánh cho một mảnh hư không đều rung chuyển.

Theo phân tích chiến trường đến xem, hiện nay Hunter Ngộ Không đã hoàn toàn đè Bạch Hổ lên đánh.

Không thể không nói sức chiến đấu hung hãn của nó quả thực rất đáng sợ. Lợi trảo sắc bén của Bạch Hổ vậy mà mảy may không đả thương được nó nửa phần.

Hunter Ngộ Không dưới sự tăng phúc của pháp tướng thiên địa, nhục thân của nó gần như có thể địch nổi một cái Tiên Thiên Linh Bảo, chuyện này đơn giản là quá kinh khủng.

Chỉ bằng lực phòng ngự này đã đủ để cho Hunter Ngộ Không đứng ở thế bất bại dưới Chí Tôn cảnh.

Chương 600 - Tiên Cổ Di Chủng - Tỳ Hưu Nhất Tộc

"Grào."

Bạch Hổ gầm lên giận dữ, dần dần bị đánh ra lửa giận.

Nó không tin nó thân là Bạch Hổ di chủng mà ngay cả một con khỉ hoang dã cũng đánh không lại.

"Ke ke ke. . . Con mèo trắng nhỏ kia, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa cứ sử dụng hết ra đi."

"Hôm nay lão tử sẽ để cho ngươi thể nghiệm một chút đại thần thông của Đông Hoang chúng ta."

Hunter Ngộ Không càng đánh càng hăng, không sợ phiền phức mà kêu lên.

Lời này vừa nói ra, Bạch Hổ liền bị lửa giận công tâm, nhưng nó lại không biết rõ nên đáp lời ra sao.

Con khỉ này quá ghê tởm, nó lại xem thường Huyền Vực của ta như thế sao?

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh coi thường từ chỗ sâu hư không truyền đến.

"Hừ. . . Ta cho là đại nhân vật nào tới, ai ngờ chỉ là một con khỉ hoang dã mà cũng dám ở nơi này kêu gào. Đông Hoang đã không còn ai nữa rồi sao?"

Chỉ nghe một tiếng nói ngạo mạn truyền đến, tất cả mọi người

ở Đông Hoang lập tức giận dữ.

"Đây là kẻ nào mà khẩu khí lại lớn như thế?"

"Đông Hoang chúng ta là nơi địa linh nhân kiệt, trời sinh Chí Tôn ngàn ngàn vạn vạn, không cần để cho một con khỉ đến chứng nhận tên tuổi."

Những thiên chi kiêu tử đang vây xem bên trong Đông Hoang lập tức bất mãn.

Bọn hắn sinh ra đã là vạn chúng chú mục, thiên phú kinh người, khi nào cần một con khỉ thay bọn hắn làm náo động.

Nghe được câu nói kia, cho dù là Lâm Thanh Trúc mà lúc này nội tâm cũng lạnh như băng.

Chỉ thấy từ bên trong một mảnh hư không, một con Tỳ Hưu di chủng toàn thân hỏa hồng đã đi ra.

Nó dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn chăm chú vào hoang thổ bên dưới, tỏ ra xem thường mà nhìn xem Hunter Ngộ Không.

"Tỳ Hưu di chủng sao?" Phía dưới thâm không, Hạc Vô Song tự mình lẩm bẩm, sau đó ánh mắt hắn hiện lên một tia chiến ý. "Nó chính là Tỳ Hưu di chủng trong truyền thuyết, thời điểm Tiên Cổ đã lưu truyền xuống huyết thống Chí Tôn."

Sau khi trông thấy con Tỳ Hưu kia đi tới, mọi người lập tức giật mình. Bọn họ không nghĩ tới cái Huyền Vực này vậy mà ẩn giấu đi huyết thống tôn quý như thế.

Đừng nhìn con Tỳ Hưu này chỉ mới có tu vi Thần Tàng ngũ cảnh, nhưng nó lại có huyết thống cao quý gia trì, sức chiến đấu trong cùng cảnh giới thuộc về vô địch tồn tại. Cho dù là con Bạch Hổ kia ở trước mặt nó thì cũng không chịu nổi một kích.

"Sư tôn." Gặp Tỳ Hưu xuất hiện, Lâm Thanh Trúc vô cùng kích động, hô.

Hai giới vực đã bị Hunter Ngộ Không chính thức kéo ra màn che tranh phong.

Mắt thấy chủ lực của Huyền Vực đều đã xuất động thì nàng cũng ngồi không yên, nàng nhất định phải vì Đông Hoang mà tham chiến. Nếu không phải vậy khi sau này những giới vực khác sát nhập lại sẽ cũng tương tự giống như Huyền Vực mà xem thường Đông Hoang.

Gặp Lâm Thanh Trúc xin chỉ thị, Diệp Thu nhìn nàng một chút, nói: "Không vội, cứ xem thử con khỉ kia ứng đối ra sao."

Sau khi đánh giá đại khái con Tỳ Hưu này một phen, trong lòng Diệp Thu cũng là xiết chặt. Bởi vì hắn không nghĩ tới những giới vực khác vậy mà cả đám trời sinh Chí Tôn đều khủng bố như vậy.

"Ừm, xem ra đúng như lời Liên nhi đã nói, Đông Hoang chúng ta quả thật rất lạc hậu."

Nghĩ tới đây, Diệp Thu cúi đầu âm thầm suy tư.

Cô vợ nhỏ Liên Phong của hắn cùng vị Dao Sơn Thánh Tử tại Bắc Hoang đều thuộc về nhân vật dẫn đầu trong thế hệ trẻ tuổi.

Lúc trước tại Đế Mộ bọn hắn cũng đã đạt đến Chí Tôn cảnh, vậy có thể thấy được Đông Hoang lạc hậu đến mức vô cùng khủng bố.

Nếu không phải Đông Hoang sinh ra Diệp Thu, vậy chỉ sợ lúc này Huyền Vực đã sớm phát động xâm lấn Đông Hoang.

Diệp Thu nhìn thoáng qua đồ nhi bảo bối của mình mà trong lòng toát ra một cái ý niệm.

Khoảng cách lần trước truyền công đã qua gần hai năm, Diệp Thu tính toán một cái thì thấy thời kỳ hồi mana đã kết thúc.

Bây giờ Lâm Thanh Trúc đối mặt với nhiều đại khiêu chiến như vậy thì áp lực có chút lớn, mà nàng lại gánh chịu tôn nghiêm của cả Đông Hoang.

Vả lại Diệp Thu không thể chuyện gì cũng trông cậy vào Hunter Ngộ Không, tại thời khắc mấu chốt hắn còn phải nhìn xem áo bông nhỏ.

Xem ra ta cần phải lại truyền cho nàng một đợt công lực!

Gặp sư tôn không cho phép, Lâm Thanh Trúc cũng không có tiếp tục xin chiến, nàng chỉ ôn nhu nhìn lên bầu trời.

Lâm Thanh Trúc muốn nhìn xem con khỉ kia đến cùng có thể chiến thắng Tỳ Hưu hay không?

Một thời gian sau, tất cả cường giả của hai giới vực đều bị cuộc chiến đấu này hấp dẫn tới.

Đây cũng là hai giới vực lần thứ nhất thăm dò nhau, ai cũng muốn nhìn xem tuyệt thế thiên tài của đối phương đến cùng có bao nhiêu cân lượng.

"Ha ha ha ha. . . Tiên Cổ di chủng sao? Rất có ý tứ! Con khỉ hoang dã kia thật đúng là để cho người ta chờ mong a." Tại một chỗ ngóc ngách nào đó trong hư không, một thân ảnh mờ ảo đang âm thầm chú ý cuộc chiến đấu này.

Lúc này Tỳ Hưu phun ra nuốt vào thiên địa linh khí như sơn hà động đãng, nhật nguyệt luân chuyển.

Bực đại thần thông này để cho tất cả mọi người đều giật mình.

Đây chính là thần thông truyền thừa của Tỳ Hưu nhất tộc,

cùng cái huyết thống cao quý của nó có quan hệ.

Sự xuất hiện của Tỳ Hưu để cho Hunter Ngộ Không trong nháy mắt liền cảm giác được áp lực tăng gấp bội. Nhưng mà một kẻ không sợ trời không sợ đất như nó cũng chỉ thất thần rất ngắn ngủi, rất nhanh sau đó nó liền ổn định lại tinh thần.

Chương 601 - Thôn Phệ

"Ngươi là yêu nghiệt phương nào, có dũng khí xưng tên ra, Hunter lão tử không chém hạng người vô danh." Hunter Ngộ Không bá khí, nói.

Tiểu Tỳ Hưu nghe vậy liền không vui, nói: "Ngươi thì tính là cái thá gì? Ngươi cũng xứng tại trước mặt ta nhe răng trợn mắt sao? Ngươi đúng là tìm chết mà!"

Ngay sau đó, một tia hồng quang từ trên thân Tỳ Hưu bộc phát ra như một đạo tơ máu.

Hunter Ngộ Không thấy vậy lập tức kinh hãi, song quyền đột nhiên đưa ra đón đỡ.

Trong chốc lát, một vụ va chạm long trời lở đất, đất rung núi chuyển, song phương mới lần đầu tiên va chạm mà lại đánh cho kinh thiên động địa.

Hunter Ngộ Không lúc này thoáng có chút run rẩy, cảm giác mình bị hố lớn.

Không phải sư phụ đã nói ta có Kim Cương Bất Hoại Chi Thân sao? Vì cái gì tay ta lại đau như thế?

Trên tay Hunter Ngộ Không đến một điểm vết thương cũng không có, nhưng vấn đề là Diệp Thu lại không nói là nó sẽ không đau.

Sau lần thứ nhất giao thủ, Hunter Ngộ Không liền biết rõ nếu mình không có binh khí thì sẽ thua thiệt.

Đối phương có sợi Hồng Tuyến đỏ như máu kia cũng không

biết rõ là pháp bảo gì, tùy ý vung tới lại đập cho nó hai tay đau đớn khó nhịn.

"Súc sinh hèn mọn kia, ngươi đã biết Tỳ Hưu đại gia lợi hại chưa?" Trông thấy Hunter Ngộ Không mang bộ dáng chật vật, Tỳ Hưu liền cười lạnh một tiếng, nói.

Nó phảng phất như nhìn thấy hạ tràng tiếp đó của Hunter Ngộ Không là vô cùng thê thảm.

Hunter Ngộ Không lập tức nổi giận. Lúc nó mới xuất thế chưa tu luyện thì nó đã nếm qua thua thiệt dưới tay con Đại Ma Vương kia, nhưng sau khi tu luyện thì nó chưa khi nào nhận qua cơn tức này.

Không phải đám hung thú dưới Bồng Lai Sơn và trong vòng trăm dặm hải vực đều bị ta đánh đập hay sao?

"Nghiệt súc, ăn của Hunter lão tử một quyền." Trong cơn giận dữ, Hunter Ngộ Không trực tiếp bại lộ bản tính, điên cuồng vỗ ngực, rống to.

Sau đó nó thả người nhảy một cái, trực tiếp cưỡi lên trên lưng Tỳ Hưu, một quyền lại một quyền điên cuồng đập xuống.

Tỳ Hưu bị Hunter Ngộ Không bất thình lình tập kích vội vàng không kịp chuẩn bị, bởi vì nó đâu có thể nghĩ tới con khỉ này vậy mà không sợ chết như thế.

Hỏa diễm trên lưng ta cũng không là hỏa diễm bình thường a! Con khỉ này vậy mà không sợ lửa thiêu sao?

"Grào."

Tỳ Hưu gầm lên giận dữ, bên trong tiếng gầm lại lộ ra vẻ thê thảm.

Tình thế bất thình lình đảo ngược, Tề Vô Hối liền gọi thẳng một tiếng xinh đẹp, liên tục vỗ tay bảo hay.

"Xinh đẹp."

"Đánh tốt lắm."

"Ta cảm thấy rất hả giận."

Song phương đều là cường giả Thần Tàng ngũ cảnh, mà lại huyết thống đều vô cùng tôn quý. Hunter Ngộ Không chính là thiên địa dựng dục mà ra, chứ cũng không phải là con khỉ hoang dã. Luận huyết thống nó cũng không kém Tỳ Hưu chút nào.

Song phương dùng phương thức giao chiến mộc mạc nhất để chém giết nhau. Hunter Ngộ Không bằng vào thân pháp linh hoạt mà chiếm thế thượng phong. Nhưng cũng chỉ duy trì trong thời gian ngắn mà thôi.

Rất nhanh sau đó Tỳ Hưu đã đánh ra chân hỏa khiến ho Hunter Ngộ Không không chơi nổi, trực tiếp mở ra bảo thuật thần thông tránh đi.

"Con khỉ khốn kiếp kia, ta sẽ để cho ngươi chết không có chỗ chôn." Tỳ Hưu nổi giận quát to.

Sau đó nó liền há miệng hút một cái, lực lượng kinh khủng trong nháy mắt đánh tới.

Hunter Ngộ Không không kịp chú ý nên đã trực tiếp bị cỗ lực lượng này hút lại, thân thể không tránh thoát được.

"Nguy rồi!"

Nhìn đến đây, đám người đều rất kinh hãi, trong lòng bọn hắn đã biết Hunter Ngộ Không đang gặp nguy hiểm.

Nhưng bọn hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Hunter Ngộ Không

bị Tỳ Hưu một ngụm nuốt vào.

"Xong! Thạch hầu bại rồi!"

Trông thấy Hunter Ngộ Không bại nhanh như vậy thì tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đáng tiếc.

Lúc này có một vấn đề bị ném ra ngoài, đó là tiếp theo nên do ai tham chiến?

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía tam đại thánh địa là Bổ Thiên giáo, Thiên Trì, Dao Trì.

Bây giờ thế cục đã vậy thì chỉ có Lâm Thanh Trúc và tiểu Linh Lung của Bổ Thiên giáo, Phù Dao của Dao Trì, Hạc Vô Song của Thiên Trì thì mới có năng lực thay đổi thế cục này.

Thiên Trì và Dao Trì có thể không nói đến, liền nói về Bổ Thiên giáo đi.

Sơn mạch Tử Hà phong sinh ra song long Chí Tôn, trước đây tại Vân Đỉnh sơn rất nhiều người đều đã thấy được phong thái tuyệt trần của Lâm Thanh Trúc và sự kinh khủng của tiểu Linh Lung.

Nếu như hai người các nàng tham chiến thì có lẽ Đông Hoang còn có một chút cơ hội. Chỉ là bọn hắn nghe nói vị đệ nhất nhân của Vân đỉnh sơn hình như đã biến mất, từ một tháng trước liền không thấy bóng dáng.

Hiển nhiên Lâm Thanh Trúc đã cảm giác được loại tình cảnh vạn chúng chú mục, cả vạn người đang mong mỏi nàng tham chiến.

Lâm Thanh Trúc cũng muốn đi ra tham chiến, nhưng không có mệnh lệnh của sư tôn thì nàng không dám động.

"Ha ha ha ha. . . Đông Hoang đã không còn người có thể chiến với ta nữa sao? Các ngươi đưa ra một con khỉ tham chiến chỉ là để giữ thể diện thôi à?" Tỳ Hưu tại bên trong thắng lợi phát ra tiếng cười to coi thường, nói.

Nhưng sau đó nó bỗng nhiên cảm giác được trong bụng mình đau đớn một hồi, thân thể đỏ bừng tràn đầy hỏa diễm của nó trong nháy mắt bắt đầu run rẩy.

Chương 602 - Tên Tạp Chủng

"Cái đệt, có chuyện gì xảy ra với bụng của ta vậy?" Trên không trung, Tỳ Hưu biểu lộ vẻ mặt quái dị, giống như đang chịu lấy một loại đau nhức kịch liệt nào đó.

Đám người thấy vậy thì nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đừng nói bọn hắn ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Tỳ Hưu lúc này cũng mơ hồ.

"Con khỉ kia chẳng lẽ không có chết?"

Nó không thể tin được bởi vì Hunter Ngộ Không ở trong bụng nó lâu như vậy mà còn không chết.

Chiêu thôn phệ bảo thuật này của Tỳ Hưu từ xưa đến nay chưa hề thất thủ qua. Phàm là sinh linh gì bị nó thôn phệ thì đều sẽ trong nháy mắt hóa thành một bộ phận lực lượng của nó.

Nhưng mà Tỳ Hưu không biết đến là Hunter Ngộ Không có thân thể bách độc bất xâm, Kim Cương Bất Hoại.

"Ha ha ha ha. . . Tiểu tạp chủng, có phải ngươi rất ngạc nhiên đúng không?" Chỉ nghe trong bụng Tỳ Hưu truyền đến tiếng hô hưng phấn pha thêm sự đắc ý của Hunter Ngộ Không.

Tỳ Hưu vừa nghe đến hai từ tạp chủng thì lập tức giận tím mặt, bởi vì cái từ này chính là vảy ngược của nó.

"Con khỉ thối kia, ngươi không được phép kêu ta là tạp chủng. Ta chính là Tiên Cổ di chủng, là hậu đại của Tiên Cổ Thần Thú Tỳ Hưu." Tỳ Hưu cực lực giảo biện.

Hunter Ngộ Không thì lại coi thường mà nói ra:

"Đánh rắm! Ngươi chỉ là một con thú tạp giao, làm gì còn là hậu đại của Thần thú!"

"Ngươi cho rằng Hunter lão tử không biết gì à? Nói cho cùng ngươi chỉ là một tên tiểu tạp chủng!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

"Định mệnh, quả là giết người tru tâm a!" Ngay cả Diệp Thu nghe thấy mà cũng âm thầm giật mình. “Bà mẹ nó, ta cũng không có dạy nó những lời này, vậy mà miệng lưỡi của nó lại độc ác như vậy!”

Con Tỳ Hưu này là tạp chủng thì tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng bọn họ cũng không dám nói ra.

Hunter Ngộ Không ngược lại tốt, nó không chỉ có nói mà còn ở trước mặt tất cả mọi người mắng mỏ đối phương.

Tỳ Hưu đã bị lửa giận công tâm, kém chút nữa miệng phun tiên huyết, tức giận mà chết.

"Thằng khốn, ta cũng không tin ta luyện không chết ngươi."

Dưới cơn giận dữ, Tỳ Hưu trực tiếp bật hết hỏa lực, toàn thân nó bốc lên hỏa diễm đỏ bừng bắt đầu tự nướng.

Thân thể Tỳ Hưu bộc phát ra nhiệt độ cực cao, muốn cưỡng ép thiêu đốt Hunter Ngộ Không.

Hunter Ngộ Không lúc này cũng đã thể nghiệm được hậu quả khi Tỳ Hưu nổi giận, nhưng nó cũng không phải đồ đần mà tiếp tục khiêu khích: "Người chỉ có điểm ấy hỏa diễm thôi sao? Tiểu tạp chủng, đốt lửa lớn chút nữa đi, lại mãnh liệt thêm một chút a. Ngươi đang sưởi ấm cho Hunter lão gia của ngươi đấy à?"

Nghe thấy lời châm chọc như thế, Tỳ Hưu kém chút nữa chết bất đắc kỳ tử.

Cũng không biết Hunter Ngộ Không đã được ai dạy mà miệng lưỡi quá độc.

"Thằng khốn!"

Tỳ Hưu cuồng nộ gia tăng thêm hỏa lực, nó liều mạng tự nướng với hi vọng thiêu chết được Hunter Ngộ Không.

Nhưng bỗng nhiên có một trận nhói nhói từ thể nội của Tỳ Hưu truyền đến, trong nháy mắt nó liền phun ra một ngụm tiên huyết.

Tỳ Hưu có thể cảm giác được Hunter Ngộ Không đã bắt đầu phản công. Nó ngay tại bên trong cơ thể Tỳ Hưu không ngừng đánh phá ngũ tạng lục phủ như đánh bao cát, mười phần hung mãnh.

"Phụt. . ."

Tỳ Hưu lại phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể nó tê dại đi, từ cửu thiên rơi xuống, tất cả mọi người thấy vậy đều mê man.

Chỉ nghe Tỳ Hưu kêu lên thảm thiết: "Đau chết ta mất."

Loại cảm giác lục phủ ngũ tạng đau nhức này để cho nó muốn kêu cha gọi mẹ.

Tỳ Hưu chưa khi nào chịu đựng qua loại đau nhức kịch liệt này. Bởi vì tất cả lực phòng ngự của nó đều đặt tại phía trên lân phiến, do đó nội bộ thân thể chính là nơi yếu nhất của nó, vậy sao nó có thể chịu được Hunter Ngộ Không đánh phá từ bên trong thể nội như thế.

Một lát sau, Tỳ Hưu đã trực tiếp bị Hunter Ngộ Không đánh

cho thoi thóp, suýt chút nữa chết thảm.

"Tiểu tạp chủng, ngươi có phục hay không?" Đánh hồi lâu, Hunter Ngộ Không cuối cùng cũng xả được cơn giận, đắc ý hô lên. “Có gan thì ngươi tiếp tục tự nướng đi, ta nhất định có thể trước khi mình bị thiêu chết mà trước tiên đem ngươi dằn vặt đến chết.”

"Phục, ta phục. Xin Hunter gia gia tha cho ta một mạng a." Tỳ Hưu mồ hôi lạnh chảy ròng, vô cùng sợ hãi, vì cỗ đau nhức kịch liệt này nó căn bản chịu không được. "Hunter gia gia, mau ra đây đi, tiểu Tỳ Hưu biết sai rồi." Tỳ Hưu cũng không có biện pháp khác, vì nó biết rõ con khỉ này không sợ thủy hỏa, nó ăn vào con khỉ này đơn giản chính là tự mình bại lộ cho đối thủ khuyết điểm trí mạng.

Tỳ Hưu chỉ có thể dụng kế trước tiên lừa gạt Hunter Ngộ Không đi ra, sau đó lại giết ngược.

Nghe thấy Tỳ Hưu nhận sợ, Hunter Ngộ Không nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra vẻ đắc ý nói: "Ke ke ke ke. . . Vậy ngươi lớn tiếng nói ba tiếng ngươi là tạp chủng thì Hunter gia gia của ngươi liền bỏ qua cho ngươi."

Tỳ Hưu nghe vậy thì lập tức nổi trận lôi đình, nó thà chết vinh còn hơn sống nhục.

"Hunter gia gia, ngươi là tạp chủng, ngươi là tạp chủng, ngươi là tạp chủng."

Hunter Ngộ Không nghe xong thì lại cảm giác thấy có điểm gì đó là lạ, trong nháy mắt liền kịp phản ứng.

"Bà mẹ nó, ngươi lại có dũng khí lừa gạt ta sao?”

Hunter Ngộ Không lại đập xuống một quyền, Tỳ Hưu lập tức đau đến không ngừng cuộn tròn trên mặt đất.

"Ngươi nói câu ta là tạp chủng ngay." Hunter Ngộ Không điên cuồng hô to.

"Đúng đúng, ngươi là tạp chủng… A không, ta là tạp chủng." Tỳ Hưu tâm muốn tự tử đều có.

Ngươi đến cùng muốn như thế nào? Ta rõ ràng đã dựa theo lời ngươi nói mà làm, vậy mà ngươi lại không chịu là sao?

Hunter Ngộ Không giận dữ không thôi, cuối cùng lại hô một câu: "A. . . Tức chết ta lão tử rồi. Ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi lại không thành thật một chút thì Hunter gia gia của ngươi sẽ đánh xuyên qua ngũ tạng lục phủ của ngươi."

Tỳ Hưu nghe vậy liền kinh hãi, run rẩy thân thể mà lần nữa đứng lên.

Chương 603 - Tam Thập Lục Kế, Tẩu Vi Thượng Sách

Tỳ Hưu nhìn vào đám người đang xem trò vui mà cố nén lửa giận trong lòng.

"Con khỉ chết tiệt dám lấn ta như thế. Chờ sau khi ngươi đi ra hãy xem ta thu thập ngươi như thế nào đi."

Nội tâm Tỳ Hưu lửa giận vạn trượng, rất không tình nguyện hô to: "Ta là tạp chủng!"

"Hunter gia gia, như vậy ngươi đã hài lòng rồi chứ?"

Có thể để cho Tỳ Hưu nói ra một câu như thế thì đã rất là khó khăn, bởi vì nó là một kẻ vô cùng kiêu ngạo.

Nếu như Hunter Ngộ Không lại bức bách Tỳ Hưu, chân chính chọc giận nó, vậy cuối cùng khẳng định sẽ là cục diện cá chết lưới rách.

"Ke ke ke, cái này đã không sai biệt lắm." Rốt cục nghe được Tỳ Hưu thừa nhận mình là tạp chủng, Hunter Ngộ Không cao hứng, hô: "Ngươi há miệng ra để Hunter gia gia của ngươi đi ra."

Tỳ Hưu đàng hoàng há miệng, chỉ thấy Hunter Ngộ Không trực tiếp từ bên trong bay ra ngoài.

"Aiii. . . Con khỉ này quả là có chút kinh nghiệm không đủ a." Thấy cảnh này Diệp Thu âm thầm lắc đầu. “Đối với địch nhân mà sao ngươi có thể nhân từ được chứ?”

Đây là Diệp Thu đã sơ sót không có dạy cho Hunter Ngộ Không

bài học này.

Nhưng cũng không có việc gì, sau khi nó bị xã hội đánh đập đủ nhiều thì sẽ chậm rãi học được.

Ngay cả Tề Vô Hối cũng nhịn không được mà mắng mỏ:

"Vãi chưởng! Con khỉ này cũng quá ngu xuẩn đi! Kẻ nào đã dạy dỗ ra con khỉ ngu xuẩn này vậy? Chẳng lẽ hắn không biết rõ nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình sao?"

"Tại thời điểm này mà nó không thừa dịp đối thủ bị bệnh mà đòi mạng, lại còn tha cho đối phương một mạng! Quả nhiên là sư phụ ngu xuẩn thì sẽ dạy dỗ ra đệ tử ngu xuẩn a!"

Nghe nói như thế, khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái, hắn có cảm giác mình giống như bị chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Tên này là cố ý hay là vô tình a?

Diệp Thu đằng đằng sát khí nhìn lướt qua Tề Vô Hối một cái, Tề Vô Hối thấy vậy lập tức hoảng hốt, có chút không biết làm sao.

"Diệp sư đệ, ngươi sao vậy? Vì cái gì ngươi lại nhìn ta như thế? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?" Tề Vô Hối có chút chấn kinh, hỏi.

Ta nói cũng không sai a, vì sao Diệp Thu lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Ta cũng không có mắng hắn thì hắn gấp cái gì chứ?

Diệp Thu đầu đầy hắc tuyến, rốt cục vẫn nhịn xuống.

Lúc này mà hắn tìm Tề Vô Hối tính sổ sách thì không thể nghi ngờ là trực tiếp nói cho mọi người biết rằng hắn chính là sư phụ của con khỉ này.

Diệp Thu làm sao có thể thừa nhận chuyện đó được, hắn chỉ coi là Tề Vô Hối đang mắng Bồ Đề tổ sư, cùng hắn không có quan hệ gì.

Lúc này Hunter Ngộ Không lại lần nữa hiện thân, đám người lập tức minh bạch tình cảnh của nó đang rất nguy hiểm.

Quả nhiên, tại thời khắc Hunter Ngộ Không mới vừa hiện thân, nó còn chưa kịp cao hứng được mấy giây thì liền cảm nhận được sát ý đến từ đằng sau, trong nháy mắt nó liền phóng lên tận trời.

Khi quay đầu nhìn lại Hunter Ngộ Không liền phát hiện con Tỳ Hưu kia rốt cục đã áp chế không nổi lửa giận mà bại lộ át chủ bài.

Hunter Ngộ Không lập tức minh bạch đại sự không ổn, chỉ thấy Tỳ Hưu lặng lẽ nhìn về phía nó, âm trầm nói ra:

"Con khỉ thối kia, ngươi được lắm. Ta xuất đạo đã nhiều năm như vậy thì ngươi là tên đầu tiên để cho ta khó chịu như thế."

"Ngươi chuẩn bị kỹ càng nghênh đón lửa giận của ta đi. Ngươi sẽ chết rất thoải mái."

Tỳ Hưu nghiến răng nghiến lợi nói ra từng chữ. Ngay sau đó nghiệp hỏa dâng lên ngút trời, trong chốc lát lực lượng trong cơ thể Tỳ Hưu đã toàn bộ bạo phát ra.

"A. . . Cỗ lực lượng này đã tiếp cận Giáo chủ cảnh đỉnh phong rồi. Thật không thể tin được."

"Xong xong! Con khỉ kia sắp xong đời rồi."

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều xiết chặt tinh thần, không khỏi lo lắng thay cho Hunter Ngộ Không.

Mà Hunter Ngộ Không lúc này sắc mặt cũng rất khó coi, bởi vì trên tay nó ngay cả một cái pháp khí tiện tay cũng không có, cho

nên khi đối mặt với nghiệp hỏa tận trời kia thì nó ít nhiều cũng có chút hoảng sợ.

Hunter Ngộ Không không nghĩ tới Tỳ Hưu mới vừa rồi còn nhận sợ, nhưng bây giờ lại đột nhiên dũng mãnh xông lên.

Cảm thụ được áp bách như thái sơn áp đỉnh đến từ Tỳ Hưu, Hunter Ngộ Không xiết chặt tinh thần, rồi bỗng nhiên trong đầu nó xuất hiện một cái ý niệm.

Chỉ thấy Hunter Ngộ Không nhếch miệng cười một tiếng, sau đó nói ra: "Sư phụ ta đã nói qua, tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Hunter lão tử không bồi ngươi chơi nữa. Bái bái."

Vừa dứt lời, thân thể Hunter Ngộ Không lập tức lóe lên, vèo một cái đã chạy vội về phía Hoang Nguyên.

Đám người chỉ nhìn thấy có một con khỉ đột nhiên chạy vào trong rừng trông như một con chuột vàng to lớn chạy qua, rồi nó liền biến mất thật nhanh tại bên trong tầm mắt của bọn hắn.

Chương 604 - Ngọa Hổ Tàng Long

"Đậu phộng."

Nguyên bản đám người còn đang chờ mong một trận trò hay thì cả đám đều nhìn thấy mà choáng.

Con khỉ này thật không biết xấu hổ a!

Đánh thắng được thì liền đánh, còn đánh không lại thì liền chạy!

Trông thấy Hunter Ngộ Không đã chạy mất dạng, tất cả mọi người đều mơ hồ, nhất thời có chút chân tay luống cuống.

"Bà mẹ nó, nó cứ như vậy liền chạy sao?" Tề Vô Hối tức đến nỗi chỉ muốn chửi thề.

Con khỉ chết tiệt kia tự mình gây họa, rồi tự mình không giải quyết được mà ngược lại chạy nhanh như vậy!

Sau đó ai là kẻ chùi đít cho ngươi hả?

Ngươi ra đây cho ta! Lão Tề ta muốn cùng ngươi đối chất!

Thế cục chuyển biến bất thình lình làm cho tất cả mọi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, ngay cả Tỳ Hưu cũng là vẻ mặt mê man.

"Cái đệt. . ."

Vừa rồi Tỳ Hưu nén giận nửa ngày, kìm nén trong lòng một

ngọn lửa giận, chỉ đợi đến giờ khắc này bộc phát.

Nhưng nó nào có thể nghĩ tới nó vừa mới tụ lực thì trong nháy mắt Hunter Ngộ Không đã cao chạy xa bay. Vậy ngọn lửa giận này nó sẽ phát vào ai?

Loại sỉ nhục này đã trực tiếp để cho Tỳ Hưu bạo nổ, rống lên: "Toàn bộ Đông Hoang đều là một đám rùa đen rút đầu như con khỉ chết tiệt kia!"

Lời này vừa nói ra, nguyên bản đám người Đông Hoang còn tâm tư xem trò vui thì sắc mặt lập tức biến đổi.

Gia hỏa này đã trực tiếp khai chiến với toàn bộ Đông Hoang chúng ta sao?

Luận về chọc giận sinh linh cả một giới vực thì Tỳ Hưu làm được rất tốt.

"Đậu xanh rau má, con khỉ kia không dám đánh thì để ta lên đánh." Lập tức có người không phục mà trực tiếp tham chiến.

Sự xuất hiện của người này đã đưa tới vạn chúng chú mục.

"Là ai vậy?"

Nghe được giọng nói của người kia, tất cả mọi người lập tức kích động, nhao nhao nhìn lại.

"Để cho ta tới xem thử đến cùng là ai dũng cảm như thế? Tại thời điểm này mà hắn còn dám đi khiêu chiến Tỳ Hưu sao?" Tề Vô Hối hưng phấn nói, ánh mắt nhìn về phía người kia.

Sau khi thấy rõ bộ dáng của đối phương thì hắn lập tức mất hứng.

"Định mệnh, đây không phải là kẻ tu luyện Vô Cực chi đạo sao?"

Người kia không phải ai khác mà chính là Phong Khanh Vân lúc trước đã bị tiểu Linh Lung đánh rất thê thảm ở Vân Đỉnh sơn .

Tại sao hắn dám nhảy ra tham chiến?

"Cắt, cắt. Đi, đi, đi, không có gì đẹp mắt để xem đâu."

Phong Khanh Vân lóe sáng đăng tràng, hắn vốn cho là mình xuất hiện rất đẹp trai, sẽ hấp dẫn đến không ít tiểu mê muội, nhưng hắn nào có thể nghĩ tới sẽ là cái tình huống này.

Trông thấy Phong Khanh Vân xuất thủ, tất cả mọi người lập tức mất hứng, quay đầu liền muốn ly khai, xem một chút cũng không muốn xem.

"Bà mẹ nó, hắn không muốn mặt nữa hay sao mà lại đi lên tham chiến?"

Phong Khanh Vân cũng rất mơ hồ. Hắn thật vất vả mới gặp được một cơ hội để ra mặt, ai ngờ lại có nhiều người không nể mặt mũi hắn như vậy!

Ta thật sự kém cỏi như vậy sao?

Mặc dù trước đây ta đã bị tiểu nha đầu kia đánh cho tơi bời hoa lá một trận, nhưng mà... cũng không chỉ có một mình ta bị nàng đánh a!

Trông thấy đạo thân ảnh của Phong Khanh Vân trên bầu trời, Diệp Thu trầm mặc một hồi sau đó mới nói: "Thần Tàng ngũ cảnh cơ à? Không nghĩ tới tại vùng đất cực bắc nghèo nàn mà còn có một nhân tài như vậy."

Trong lòng Diệp Thu cũng là âm thầm giật mình, xem ra cái Đông Hoang này cũng không tính là quá kém, trong một nơi hoang tàn mà lại có ngọa hổ tàng long.

Bây giờ ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, số người đột phá Thần Tàng ngũ cảnh cũng không nhiều. Ngoại trừ Lâm Thanh Trúc ra thì chỉ có Hạc Vô Song của Thiên Trì và Phù Dao của Dao Trì là đột phá.

Về phần Lục Ngôn của Chí Tôn điện thì tương đối thảm, bởi vì hắn đã trải qua tình cảnh Chí Tôn điện diệt vong, nước chảy bèo trôi mà chạy nạn đến Tần Xuyên, cho nên bây giờ vẫn là Vô Cự cửu phẩm.

"Có chút ý tứ. Để ta xem hắn ứng đối ra sao?" Diệp Thu thầm nghĩ, ôm lấy tư thái xem kịch vui.

Hunter Ngộ Không ngược lại là chạy rất dứt khoát, nhưng dù sao nó gây ra tai họa thì cũng nên có người thay nó chùi đít mới được!

"Hừ, ngươi thì tính là đồ vật gì? Ngươi cũng dám đến khiêu khích ta sao?" Trên bầu trời, khi nhìn thấy một tên Bạch Diện Thư Sinh tham chiến thì Tỳ Hưu liền coi thường cười nói. "Cái Đông Hoang này chẳng lẽ thật sự không có ai à? Ngay cả loại mặt hàng tam lưu mà cũng phái ra sao?"

Nghe được Tỳ Hưu châm chọc như thế, tất cả thiên kiêu bên trong Đông Hoang lập tức biến sắc, hận không thể trực tiếp đi lên đánh với nó một trận.

"Khốn nạn! Gia hỏa này quá cuồng đi."

"Đông Hoang đại địa chúng ta là nơi ngọa hổ tàng long, trời sinh Chí Tôn nhiều vô số kể. Vậy sao lại đến phiên một kẻ tạp chủng như nó đến khoa tay múa chân a?"

Trong lòng mọi người vô cùng tức giận, lửa giận triệt để bị đốt lên.

Hôm nay một trận chiến này chính là tôn nghiêm chi chiến của

hai đại giới vực.

Chương 605 - Khôi Hài Chi Tổ

Cảm nhận được ánh mắt coi thường đến từ Tỳ Hưu, Phong Khanh Vân cũng không tức giận mà ngược lại còn lộ ra nụ cười quái dị, nói.

"Vô Cực chi đạo luôn ở trong trái tim ta."

"Đạo sư chân chính vĩnh viễn đều phải mang theo một trái tim hiếu học."

Sau khi nói xong, ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, một cỗ kiếm ý băng lãnh không gì sánh được trong nháy mắt liền bộc phát.

"Á đù, gia hỏa này lại có kiếm ý kinh người như thế sao?"

Ngay khi Phong Khanh Vân vừa xuất thủ, trong lòng mọi người lập tức kinh hãi.

Bọn hắn không nghĩ tới gia hoả khôi hài chi tổ này vậy mà lại có thực lực đáng sợ như vậy.

Kẻ này cũng có chút đồ vật a!

"Hả?" Phong Khanh Vân vừa phát động kiếm ý, Tỳ Hưu lập tức run lên, lộ ra một tia kiêng kị.

Chỉ trong một cái nháy mắt, Tỳ Hưu liền bị kiếm ý khoá, sau đó kiếm khí sắc bén trảm phá lân phiến của nó, cọ ra hoa lửa sáng chói.

Vào giờ khắc này, Tỳ Hưu cuối cùng cũng nghiêm túc lên, thu hồi sự ngạo mạn vừa rồi.

"Hừ. . . Tiểu tử, ngươi coi như có chút đồ vật, nhưng cũng không nhiều."

"Nếu con khỉ hoang kia đã chạy thì ta liền để cho ngươi đến tiếp nhận lửa giận của ta."

Vừa dứt lời, Tỳ Hưu lập tức rống lên một tiếng lớn, trong chốc lát toàn thân nó liền bộc phát phù văn màu lửa đỏ, hào quang chiếu sáng giữa thiên địa.

Một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng trấn áp tới, Phong Khanh Vân lập tức biến sắc.

"Đậu phộng." Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Phong Khanh Vân vừa đối mặt thì liền bị Tỳ Hưu vỗ xuống một bàn tay, hung hăng rơi mạnh xuống đất.

Thấy cảnh này toàn trường liên yên tĩnh đến kim rơi cũng nghe thấy tiếng.

"Ây. . . Kết thúc rồi à?"

Hiển nhiên tất cả mọi người ở đây cũng không có kịp phản ứng.

Nhanh như vậy sao?

Vãi lồng! Ngươi đến cùng có chiến được hay không? Ta xem ngươi trang bức nãy giờ thì ngươi lại cho ta xem cái này sao?

"Cắt! Ta đã sớm nói hắn là khôi hài chi tổ, vậy mà các ngươi còn không tin, làm lãng phí thời gian của lão tử a."

Hiện trường ngay lập tức vang lên một trận tiếng ồn ào.

Lúc này Phong Khanh Vân chật vật từ dưới đất đứng lên. Hắn có thể cảm giác được chung quanh mình là những ánh mắt kỳ thị

mà khuôn mặt lập tức xấu hổ lên.

Hu hu hu, ta không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Ta thật là mất mặt! Ta đã sớm biết Vô Cực chi đạo không được, nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn ta luyện cái này!

Ta không muốn tiếp tục luyện Vô Cực chi đạo gì nữa!

Thật ra cũng không phải do Vô Cực chi đạo không được, mà chủ yếu là do nó cần thời gian tụ lực quá lâu. Phong Khanh Vân còn không có tụ lực xong thì Tỳ Hưu đã một bàn tay vỗ đến.

Đúng là kẻ không giảng võ đức a!

Từ lúc Phong Khanh Vân xuất đạo đến nay, hắn chỉ mới chân chính đánh qua hai trận chiến đấu. Một trận là đánh với tiểu Linh Lung, một trận là hôm nay đánh với Tỳ Hưu, mà cả hai trận đấu này hắn đều thua, cho nên hắn bị đả kích rất mạnh.

"Ha ha ha ha. . . Ta còn cho rằng ngươi là nhân vật cỡ nào, ai ngờ chỉ là thứ rác rưởi." Chỉ một chiêu liền đắc thủ, Tỳ Hưu cất tiếng cười to, không có chút nào tị huý mà giễu cợt Phong Khanh Vân.

Sau đó nó nhìn về phía đám người tại Đông Hoang, khinh thường nói: "Đông Hoang các ngươi chỉ như vậy thôi sao? Một kẻ có thể đánh mà cũng không có à? Aiii, thật sự là thất vọng a."

Nghe Tỳ Hưu ăn nói cuồng vọng như thế, trong lòng đám người Đông Hoang vô cùng phẫn nộ.

Mà lúc này đám sinh linh của Huyền Vực đã sớm bắt đầu chúc mừng.

"Làm tốt lắm! Xem ra cái Đông Hoang kia cũng không ra thế nào a."

"Đây chính là khởi nguyên chi địa của Đại Đế cảnh sao?"

Nghe thấy từng tiếng trào phúng, đám người Đông Hoang đều biệt khuất không gì sánh được.

Tỳ Hưu đứng trên bầu trời, không một người có thể địch nổi, ép cho thế hệ trẻ tuổi của Đông Hoang không có một ai dám phản kháng, chịu lấy vô tận nhục nhã.

"Tên khốn." Nhìn đến đây, Tề Vô Hối càng là giận không có chỗ phát tiết, phẫn nộ nói ra.

Hắn rất muốn đi lên cho Tỳ Hưu hai cước để cho nó ghi nhớ thật lâu. Nhưng hắn lại không thể xuất thủ, vì trận chiến này chính là thế hệ trẻ tuổi công bằng quyết đấu, bọn hắn không được nhúng tay vào, nếu không sẽ tiến thêm một bước kích cho hai đại giới vực mâu thuẫn, triệt để dẫn phát chiến tranh trên diện rộng.

"Hạo nhi, ngươi lên đi." Thẹn quá hoá giận, cho nên Tề Vô Hối liền gọi thẳng Tề Hạo phía sau.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lập tức nhìn lại, Tề Hạo càng là giật nảy mình.

Định mệnh! Cha của ta điên rồi sao? Hổ dữ cũng không ăn thịt con a!

Tên súc sinh kia rõ ràng liền lợi hại hơn ta, tại thời điểm mà để cho ta tham chiến với nó thì đây không phải là muốn đem đầu của ta cho đối phương ma sát chà đạp sao?

Không có người cha nào lại hố con mình như thế a!

Tề Hạo lập tức cả kinh, nói: "Cha à, ngài đừng làm rộn như vậy, tu vi của ta hiện tại ngay cả Vô Cự cửu phẩm cũng chưa tới, nếu ngài để cho ta đi lên chiến đấu với tên tạp chủng kia thì so với để cho ta chịu chết cũng có khác nhau đâu."

Nghe Tề Hạo nhắc nhở, Tề Vô Hối mới phản ứng lại. Thế nhưng khi hắn trông thấy Tỳ Hưu làm nhục Đông Hoang như vậy thì khẩu khí này hắn sao có thể nhịn được.

Gặp vậy Diệp Thu liền mỉm cười, nói: "Đồ nhi, đi thôi."

Nghe thấy lời này, Lâm Thanh Trúc lập tức lộ ra nụ cười quái dị, nói: "Vắng thưa sư tôn."

Nàng chờ đợi ở đây lâu như vậy chính là vì giờ khắc này.

Chương 606 - Cường Giả Thần Bí

Lâm Thanh Trúc bạch y tung bay, bước ra một bước. Nàng giống như Cửu Thiên Huyền Nữ một bước lên trời.

Sự xuất hiện của Lâm Thanh Trúc lập tức dẫn tới tất cả mọi người nhìn chăm chú, hiện trường trong nháy mắt liền oanh động khắp nơi.

"Là Lâm tiên tử!"

"Là Đại Đế chi đồ!"

"Trời ạ, nàng cuối cùng cũng tham chiến rồi!"

Lúc này Lâm Thanh Trúc đã sớm là tuyệt thế thiên tài được vạn chúng chú mục tại Đông Hoang.

Bởi vì trên người nàng có một cái quang hoàn vô cùng kinh khủng. Tại phía dưới cái quang hoàn này nàng loá mắt không gì sánh được. Vô luận nàng đi đến đâu thì đều làm cho người khác phải chú ý.

Cái quang hoàn này chính là Đại Đế chi đồ!

Không sai. Bởi vì Lâm Thanh Trúc chính là đệ tử của Diệp Thu, mà nàng còn là người thừa kế chức vị thủ toạ Tử Hà phong.

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc một bước lên trời, Tề Vô Hối lập tức vỗ đùi, quát to một tiếng: "Tốt. Chỉ cần Lâm sư điệt xuất thủ thì dù có là Thập Yêu tiên cổ di chủng hay thiên quân vạn mã tới đây thì nàng cũng tới một cái giết một cái. Để cho bọn hắn nhìn

xem Đông Hoang chúng ta đến cùng có mạnh hay không."

Tề Vô Hối nói ra một câu xúc động lòng người này làm cho tất cả mọi người lập tức phấn khởi.

Trận chiến này nếu như ngay cả Lâm Thanh Trúc cũng không thắng nổi thì những người khác sẽ càng không thể nào đánh thắng.

Đây là trận chiến đầu tiên của Lâm Thanh Trúc đối với giới vực khác.

Lúc này tại bên trong thánh địa Dao Trì, Phù Dao ngồi ở trên bảo tọa hoa sen, ánh mắt nàng phức tạp nhìn chăm chú vào đạo thân ảnh áo trắng xinh đẹp giữa bầu trời kia.

Cho tới hôm nay Phù Dao đều không có quên, trước đây nàng tại Vân Đỉnh sơn đã bị Lâm Thanh Trúc dùng một kiếm Tru Tiên đánh bại. Từ đó Lâm Thanh Trúc cơ hồ đã trở thành ác mộng trên con đường tu luyện của nàng, là một cái khảm mà nàng xông qua không được.

Phù Dao đã có rất nhiều lần muốn khiêu chiến Lâm Thanh Trúc lần nữa, để tìm về vô địch chi tâm ban đầu của mình, thế nhưng nàng một mực không có cơ hội.

Bây giờ khi trông thấy Lâm Thanh Trúc đăng thiên tham chiến, nội tâm Phù Dao phức tạp không gì sánh được.

"Nàng cuối cùng đã đột phá vào Thần Tàng ngũ cảnh rồi sao?" Phù Dao âm thầm nỉ non, ánh mắt dần dần thất lạc, yên lặng cúi đầu xuống.

Phù Dao vốn cho rằng mình đã kế thừa chính quả của Dao Trì tiên tử, cho nên thực lực tăng nhiều, có thể cùng Lâm Thanh Trúc triệt để kéo ra khoảng cách.

Nhưng Phù Dao không nghĩ tới Lâm Thanh Trúc chỉ dựa vào

phàm nhân chi thể và một khối thần cốt tương trợ mà lại có thể đuổi kịp mình.

Tại bên trong đồng lứa, tư chất của Lâm Thanh Trúc cũng không tính là cao, nhưng nàng đã dựa vào sự cố gắng của mình để đạt tới cấp độ này, không hề lạc hậu so với bất cứ người nào.

Lúc này, tại bên trong Thiên Trì, Hạc Vô Song nhìn thấy Lâm Thanh Trúc xuất hiện thì cũng là lộ ra thần sắc phức tạp.

"Thần Tàng tam phẩm! Ừm, xem ra nếu như ta lại không cố gắng thì người bị bỏ lại chính là ta."

Trong lòng hắn không hiểu sao nhiều thêm một phần cảm giác cấp bách. Trong thế hệ của hắn thì người có thể bị hắn xem như đối thủ cũng không nhiều. Lâm Thanh Trúc được tính là một vị, Phù Dao cũng vậy. Về phần tiểu Linh Lung thì xác thực mà nói nàng căn bản không được tính là thế hệ của hắn.

Lúc này Lâm Thanh Trúc đã đứng thẳng trên trời. Một vị cường giả thần bí quan chiến bên trong hỗn độn liền lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

"Có ý tứ, đây mới chân chính là trời sinh Chí Tôn. Nàng rốt cục muốn nổi lên mặt nước rồi sao?"

"Không tệ. Nhờ vào cơ hội này chúng ta vừa vặn thăm dò một chút nội tình của Đông Hoang đi."

Vị cường giả thần bí này chỉ cách không quan sát, cũng không đặt chân vào Đông Hoang. Bởi vì hắn biết rõ một khi hắn tiến vào lãnh thổ của Đông Hoang thì Diệp Thu sẽ ngay lập tức cảm ứng được hắn tồn tại.

Tại Bổ Thiên giáo, Diệp Thu có chút nhíu mày, vì hắn luôn cảm giác trong hư không tựa hồ đang có một đôi mắt ngó chừng mình.

Diệp Thu triển khai thần thức muốn đi truy tung, nhưng hắn lại phát hiện đối phương ẩn tàng đặc biệt tốt, căn bản tìm không thấy thân ảnh của hắn ta.

Sau khi tìm một hồi, Diệp Thu yên lặng thu hồi thần thức, nhìn thẳng hư không, cũng không che giấu khí tức của mình.

"Có chút ý tứ. Hắn đã phát giác được sự tồn tại của ta rồi sao?" Lúc nhìn thấy cử động dị dạng của Diệp Thu, vị cường giả thần bí kia vội vàng che giấu khí tức, không còn dám quan sát Diệp Thu, nhếch miệng mỉm cười tự hỏi.

Hắn không nghĩ tới mình chỉ là hơi lộ ra một điểm khí tức thì liền bị Diệp Thu phát hiện. Vậy có thể nhìn ra được Diệp Thu vô cùng bén nhạy và cũng rất cẩn thận.

"Diệp sư đệ, ngươi sao vậy?" Cảm nhận được Diệp Thu biểu tình cổ quái, Minh Nguyệt hiếu kì đi đến bên cạnh Diệp Thu, biểu lộ lo lắng hỏi.

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Không có việc gì."

Diệp Thu cũng không có suy nghĩ nhiều, hắn không có nói cho Minh Nguyệt sự tình vừa rồi.

Nếu đối phương đã không có lựa chọn bại lộ thì đã nói rõ hắn ta tạm thời còn không dám làm ra chuyện gì nguy hại đối với Đông Hoang.

Chương 607 - Danh Truyền Bát Hoang

Sau khi Lâm Thanh Trúc đăng thiên, nàng rất nhanh liền đi tới chỗ giao nhau của hai giới vực.

Lâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn thẳng vào Tỳ Hưu phía đối diện, chậm rãi tế ra Tử Hà kiếm, lạnh lùng không nói một lời.

Tỳ Hưu nhìn thấy người tới là một vị tiểu cô nương như hoa như ngọc thì lập tức vui lên.

"Chậc chậc, xem ra ta không có nói sai, Đông Hoang thật sự không có cường giả, ngay cả một tiểu nha đầu mà cũng phái ra."

"Nam nhân của Đông Hoang đều chết hết rồi à?"

Lời này vừa nói ra, đám nam nhân của Đông Hoang lập tức bạo nổ.

"Bà mẹ nó, các ngươi đừng cản ta, ta nhịn nó không được nữa rồi."

Một câu nói kia của Tỳ Hưu không thể nghi ngờ đã trực tiếp đả thương nặng lòng tự tôn của tất cả nam nhân của Đông Hoang. Bọn hắn thà chết vinh còn hơn sống nhục!

Đối mặt biểu lộ coi thường của Tỳ Hưu, Lâm Thanh Trúc cũng không biến sắc, sau đó nói ra: "Đối phó ngươi chỉ cần ta là đủ rồi. Ngươi còn chưa có tư cách để cho Đông Hoang chúng ta nghiêm túc đối đãi."

Nghe vậy Tỳ Hưu trong nháy mắt liền giận dữ, quát: "Ngươi

nói cái gì?"

Nó không nghĩ ra một tiểu nha đầu mà lại dám lớn mật nhục nhã nó như thế. Trong chốc lát, một cỗ khí thế kinh khủng từ trên thân Tỳ Hưu lập tức nghiền ép về phía Lâm Thanh Trúc.

Đám người vốn cho rằng thế cục sẽ thiên về một bên Tỳ Hưu, nhưng chưa từng nghĩ Lâm Thanh Trúc chỉ nhẹ nhàng vung tay lên thì một luồng hàn băng chi tức khủng bố liền đập vào mặt mọi người. Cỗ hàn băng chi khí tinh thuần này lạnh lẽo đến nỗi để cho người ta phải rùng mình.

Sau một hồi giằng co, cả hai đúng là không phân cao thấp.

Nhìn đến đây, trong lòng đám người lập tức vui mừng, bỗng nhiên có cảm giác tự hào.

"Nha đầu chết tiệt! Ngươi dám lấn ta như thế à?" Tỳ Hưu giận tím mặt, quát lên.

Ngay sau đó nó nhanh chóng phát lực, một đoàn đại hỏa ngút trời trong chốc lát liền bộc phát, quét qua toàn bộ Hoang Nguyên, bao trùm mà tới.

Lâm Thanh Trúc lặng lẽ đối phó, nhẹ nhàng giơ lên Tử Hà kiếm trảm xuống một kiếm.

Kiếm khí cường đại trong chốc lát đã vạch phá trời cao, đại hoả bị trảm diệt, lực lượng song phương va chạm phát ra tiếng nổ vang trời.

"A. . . Tiểu cô nương này vậy mà lại có tạo nghệ kiếm thuật kinh khủng như thế."

Nhìn thấy cảnh này, đám sinh linh vây xem tại Huyền Vực lập tức giật mình. Bọn hắn vốn cho rằng Đông Hoang đã hết biện pháp nên đã tùy tiện phái ra một tiểu cô nương. Nhưng bọn hắn nào có

thể nghĩ tới nàng vậy mà lợi hại như thế, so với hai vị vừa rồi trâu bò hơn rất nhiều.

"Nàng có lai lịch gì? Đông Hoang lại còn có nhân tài như vậy sao?" Có kẻ không khỏi hiếu kì, hỏi.

Nhưng cũng không ai biết để trả lời hắn, ngay cả Tỳ Hưu cũng là như thế.

Trông thấy Lâm Thanh Trúc biểu hiện ra chiến lực kinh người như vậy, khí thế của mình trực tiếp bị nàng nghiền ép, trong lòng Tỳ Hưu không khỏi sinh ra một tia cảm giác cấp bách.

"Ngươi cod thể báo ra danh hào không?" Tỳ Hưu cẩn thận nói dò hỏi.

So với hai đối thủ vừa rồi thì Lâm Thanh Trúc cho nó áp lực quá lớn. Trong lòng nó cũng là mười phần hiếu kì Lâm Thanh Trúc đến cùng có lai lịch gì.

"Ha ha ha ha. . ." Chỉ nghe Lâm Thanh Trúc cười lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi thu kiếm, nói: "Ngươi nghe cho kỹ đây, ta chính là thủ tọa Tử Hà phong của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang, là đồ đệ của Diệp Thu Đại Đế, danh hào Lâm Thanh Trúc."

"Cái gì?!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

Liên quan tới truyền thuyết về Diệp Thu thì đã sớm truyền khắp toàn bộ bát hoang, cơ hồ không ai không biết đến hắn.

Trước đây tại Đế mộ, danh tiếng của Diệp Thu cũng đã bắt đầu lưu truyền bên trong bát hoang. Chớ nói chi là gần đây trận đại chiến truyền kỳ song vương chiến Đại Đế của hắn càng đem tên tuổi của hắn đẩy lên đỉnh phong.

Dù sao Diệp Thu cũng là một vị duy nhất từ vạn cổ đến nay có thể lấy Phong Vương cảnh đỉnh phong chém giết Đại Đế cảnh.

Sau khi Tỳ Hưu nghe được Lâm Thanh Trúc báo ra thân phận, sắc mặt nó lập tức biến đổi.

"Ngươi là Đại Đế chi đồ sao?"

Nội tâm Tỳ Hưu bỗng nhiên hoảng hốt, ánh mắt nó nhìn ra sau lưng Lâm Thanh Trúc như tìm kiếm cái gì đó.

Sau khi không nhìn thấy thân ảnh kinh khủng nào thì Tỳ Hưu cũng là nới lỏng một hơi.

Nó không nghĩ tới vị tiểu cô nương Nhân tộc đang đứng trước mặt mình lại là Đại Đế chi đồ trong truyền thuyết.

Lúc này, một cỗ áp lực cực lớn đánh tới để cho nội tâm Tỳ Hưu bắt đầu run rẩy.

"Thì ra là ngươi là đồ đệ của Diệp Thu Đại Đế. Hạnh ngộ, hạnh ngộ." Tiểu Tỳ Hưu thu hồi vẻ ngạo mạn vừa rồi, mười phần khiêm nhường nói ra.

Lâm Thanh Trúc chỉ lặng lẽ nhìn nó một cái, trong lòng nàng tự nhiên cũng rõ ràng vì sao nó lại có cử động khác thường như thế.

Đơn giản là vì Tỳ Hưu e ngại thanh danh của sư tôn nàng mà thôi.

Chương 608 - Âm Dương Thái Cực Đồ

"Tới đi." Lâm Thanh Trúc không hề nói nhảm, hô.

Nàng lại lần nữa giơ lên Tử Hà kiếm, đứng thẳng chỉa mũi kiếm về phía Tỳ Hưu.

Trận chiến này trong nháy mắt liền dẫn tới chư thiên cường giả chú ý. Tất cả bọn hắn đều muốn nhìn thử một chút Đại Đế chi đồ trong truyền thuyết có phong thái của Diệp Thu khi một kiếm chém Thiên Mộng trước đây hay không.

"Có ý tứ. Đại Đế chi đồ đấu với Tiên Cổ di chủng. Trận chiến đấu này càng ngày càng có ý tứ."

"Các ngươi nói xem ai sẽ chiến thắng?"

Bên trong hỗn độn, mấy vị lão giả tiên phong đạo cốt nghị luận xôn xao.

Trong đó có một vị lão giả hiền lành mà Diệp Thu rất quen thuộc, đó chính là Vân Sinh Tử mà hắn từng gặp mặt một lần bên trong Đế mộ.

Càng ngày càng có nhiều người chú ý tới cuộc chiến đấu này, ngay cả đám cường giả tại Thiên Vực cũng đến vây xem.

"Bổ Thiên giáo của Đông Hoang đây sao?" Lúc này tại phía trên đám mây, Tề Đạo Sinh sắc mặt nghiêm túc, mắt không chớp nhìn xem thân ảnh Lâm Thanh Trúc, nói.

Sớm tại trước đó, Liên Phong đã từng nói với ông ta rằng ở

một thế giới xa xôi cũng tồn tại một cái Bổ Thiên giáo. Cái Bổ Thiên giáo này và đạo thống truyền thừa của bọn hắn có cùng nguồn gốc, ngay cả công pháp tu hành cũng giống nhau như đúc.

Ngay từ đầu Tề Đạo Sinh rất không tin tưởng chuyện này, nhưng bây giờ ông ta đã tin.

Tề Đạo Sinh rất hiếu kì cái Bổ Thiên giáo của Đông Hoang này đến cùng có thực lực như thế nào. Nếu được thì sau khi bát hoang hợp nhất hai giáo có thể cân nhắc tiếp xúc một phen. Dù sao hai giáo phân ra đã lâu, muốn sát nhập cũng không dễ dàng như vậy.

Song phương chỉ có thể trước tiên tiếp xúc, lẫn nhau giao lưu một cái để đền bù vấn đề truyền thừa thiếu thốn cho tất cả các sơn mạch.

Lúc này Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên ra hiệu, dẫn kiếm đánh trước.

Tỳ Hưu lập tức nội tâm hoảng hốt. Nó ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt sợ hãi, lâm vào bên trong một trận sầu lo.

Hiện tại bất tri bất giác trên đỉnh đầu Tỳ Hưu đã tề tụ không ít cường giả tuyệt thế của tất cả giới vực. Bọn hắn cũng đang vây xem trận chiến này.

Từ giờ khắc này bắt đầu, trận chiến này đã không thuộc về hai người kia, mà nó đại biểu cho sự tôn nghiêm của hai giới vực.

Lúc này Tỳ Hưu đã có chút hối hận vì sao vừa rồi nó lại trào phúng, dẫn tới thiên tài trời sinh Chí Tôn chân chính của Đông Hoang hiện thân. Bây giờ coi như Tỳ Hưu không muốn đánh thì cũng không được.

"Tiểu nha đầu chết tiệt kia không hổ là Đại Đế chi đồ, kiếm thế băng lãnh thấu xương bực này có sát ý vô tận."

"Trong mơ hồ kiếm thế của nàng còn ẩn chứa một cỗ thiên địa chính khí, cuồn cuộn trường tồn."

"Xem ra tạo nghệ kiếm đạo của nàng đã đạt đến tình trạng đăng phong tạo cực."

Tỳ Hưu âm thầm cảm thán.

Nhưng nó cũng không cam chịu yếu thế. Bởi vì trận chiến này đại biểu cho sự tôn nghiêm của hai giới vực, do đó nó không thể thua được.

Đặc biệt là tại thời điểm này, thiên tài và cường giả của những giới vực khác cũng đang quan chiến. Nếu như Tỳ Hưu thua trận thì mặt mũi của nó liền mất hết, tất cả sinh linh trong Huyền Vực càng là không còn sót lại chút mặt mũi gì.

"Grào. . ."

Trong chốc lát, Tỳ Hưu giận dữ gầm lên một tiếng, trực tiếp đáp lại lời khiêu chiến của Lâm Thanh Trúc.

Chỉ thấy đại hỏa ngút trời lại bao trùm mà đến, tràn ngập bên trên cửu thiên, áp bách vô cùng.

"Tới đi, hôm nay ta cũng muốn nhìn xem Đại Đế chi đồ đến cùng có bao nhiêu cân lượng."

Khí thế bộc phát, Tỳ Hưu trong nháy mắt liền chụp tới một trảo, lực lượng cường đại khiến cho hư không vặn vẹo.

Lực lượng kinh khủng điên cuồng nghiền ép đến giống như Bài Sơn Đảo Hải chi thế, trong khoảnh khắc đã đập tới trước mặt Lâm Thanh Trúc.

Chỉ thấy chân phải của nàng nhẹ nhàng lui về sau một bước, Tử Hà kiếm đặt tại sau lưng.

Tại thời điểm lực lượng của Tỳ Hưu đánh tới, bỗng nhiên chân trái của Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng giẫm mạnh.

"Đây là. . ."

Một cái Âm Dương Thái Cực Đồ trong nháy mắt liền hiện ra dưới chân nàng. Một cỗ âm dương chi lực nhu hòa bạo phát ra, theo sau là kiếm ý kinh khủng tùy ý tung hoành tại bên trong đồ án.

Trong chốc lát, hai cỗ lực lượng cường đại va chạm nhau, nhưng cũng không có phát ra lực xung kích gì, mà chúng dần dần trung hoà lẫn nhau.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đây là thủ đoạn gì?"

Đám người lập tức kinh hãi, bởi vì Tỳ Hưu toàn lực đánh ra một chưởng vậy mà Lâm Thanh Trúc chỉ nhẹ nhàng giậm chân một cái mà liền hóa giải.

Loại thủ đoạn thần kỳ bực này bọn hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua.

Một chưởng kia của Tỳ Hưu có lực lượng vô cùng bá đạo, trừ phi ngươi có thể lấy sức mạnh càng khủng bố hơn chọi cứng chứ nếu không ngươi chỉ có thể tránh đi mà thôi.

Nhưng mà Lâm Thanh Trúc lại lựa chọn đối đầu, mà nàng chỉ bằng một cái Âm Dương Thái Cực Đồ thì liền trực tiếp hóa giải.

Chuyện này giống như là người ta tụ lực nửa ngày để đánh ra đại chiêu, nhưng ngươi chỉ phất tay một cái thì đã hoá giải như phủi bụi vậy.

Như thế liền có chút xem thường người ta a!

Chương 609 - Điên Cuồng Công Kích

Giờ khắc này, ngay cả Diệp Thu cũng kinh ngạc, không thể không bội phục thiên phú kiếm đạo kinh người của Lâm Thanh Trúc.

"Tiểu nha đầu này lại còn có thể từ chiêu kiếm thứ nhất của ta học được một chiêu như vậy sao?"

"Ha ha ha, không tệ, nàng chỉ ra tay hời hợt mà đã hóa giải được đại chiêu của đối thủ, vậy ít nhiều cũng có chút ý vị trang bức."

Nhìn xem đám người vây xem từng người chấn kinh, khiếp sợ, Diệp Thu lập tức mừng thầm trong lòng.

Không hổ là áo bông nhỏ của vi sư, cuối cùng ngươi cũng không để cho vi sư mất mặt!

Ngươi đã hoàn mỹ kế thừa truyền thống trang bức tốt đẹp từ vi sư rồi đó!

Cú trang bức này của ngươi thật xinh đẹp!

Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng hóa giải đại chiêu của Tỳ Hưu đã trực tiếp chấn kinh toàn trường.

Vẻ mặt lạnh băng băng của nàng lúc này bỗng nhiên nở một nụ cười, nói: "Ngươi chỉ có điểm ấy thủ đoạn thôi sao?"

"Ngươi. . ." Lời này vừa nói ra, Tỳ Hưu lập tức bị lửa giận công tâm.

Nó hiển nhiên cũng không nghĩ tới công kích của mình vậy mà không chịu nổi như thế. Và nó càng không có nghĩ tới Lâm Thanh Trúc lại cường đại đến loại trình độ này.

Hiện tại Tỳ Hưu đã lâm vào tình cảnh giống như Phong Khanh Vân vừa rồi, còn Lâm Thanh Trúc thì lại tựa như là nó vừa nãy.

Lâm Thanh Trúc cười nhạt một tiếng, trở tay giơ lên Tử Hà kiếm, nói: "Xem ra Huyền Vực của ngươi cũng chẳng có gì ghê gớm. Để ta thử một chút có thể chỉ dùng một kiếm giết chết ngươi hay không, nếu như không thể thì thôi vậy."

"Cái gì?!!" Nghe vậy toàn trường lập tức kinh hãi.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, bởi vì lời nói này là cỡ nào cuồng ngạo.

Con Tỳ Hưu kia chính là Tiên Cổ di chủng, là Thần Tàng ngũ cảnh đỉnh phong a! Nàng coi như mạnh hơn thì cũng không có khả năng một kiếm kết liễu nó được!

Lâm Thanh Trúc nói ra như thế liền trực tiếp chấn kinh toàn trường, ngay cả Diệp Thu cũng gọi thẳng nàng là người trong nghề.

"Đậu phộng! Lời kịch của ta đã bị nàng trộm rồi sao?"

Đây không phải là từ ngữ mà ta hay dùng để trang bức ư?

Diệp Thu kinh ngạc không thôi. Cái áo bông nhỏ này của hắn thậm chí lời kịch đẹp trai mê người của hắn mà nàng đều muốn đoạt.

Lúc này Tỳ Hưu nghe được một câu nói kia thì nó phẫn phất như nhận lấy sự sỉ nhục cực lớn.

Tỳ Hưu xuất đạo đã nhiều năm nhưng chưa khi nào có người

dám cả gan xem thường nó như thế.

"Grào!!! Ngươi dám lấn ta như thế sao?" Tỳ Hưu phẫn nộ gào thét một tiếng, trong chốc lát lại có một cỗ đại hỏa ngút trời dâng lên.

Phù văn trên cơ thể Tỳ Hưu đã triệt để bạo phát ra, đó là cốt văn bảo thuật truyền thừa của nó.

Lực lượng cường đại lập tức chấn nhiếp thương khung.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều biết rõ Tỳ Hưu đã triệt để nổi giận.

Thấy vậy Lâm Thanh Trúc lập tức mỉm cười, nội tâm mười phần thoải mái.

Trước kia nàng không hiểu tại sao sư tôn của nàng trước khi đánh lại rất ưa thích nói những lời thổi phồng như vậy, nhưng hiện tại nàng đã hiểu, bởi vì nó giúp nàng cảm thấy rất thoải mái.

Thì ra còn có thể chơi như vậy a!

Ta chỉ nhàn nhạt nói một câu mà con Tỳ Hưu kia đã trực tiếp bị tức muốn điên rồi!

Tất cả mọi người ở đây cũng bị lời nói này của Lâm Thanh Trúc làm cho khiếp sợ.

Lúc này Tỳ Hưu chỉ biết điên cuồng công kích, nhưng Lâm Thanh Trúc không có phẩm công lại mà liên tục né tránh.

Một lát sau, Lâm Thanh Trúc gặp bầu không khí không sai biệt lắm thì liền nhẹ nhàng bay thẳng lên cửu thiên và nói: "Liền đến nơi này đi."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lâm Thanh Trúc chỉa mũi kiếm thẳng đứng, thình lình trong vòng trăm dặm Hoang Nguyên cỏ cây đều

lay động.

Một cỗ lĩnh vực kiếm khí cường đại đã hình thành, Tỳ Hưu thấy vậy lập tức luống cuống, vì nó không biết chiêu kiếm này của Lâm Thanh Trúc đến cùng có chỗ gì tinh diệu.

"Kiếm ý thật kinh người." Cảm nhận được kiếm ý nghiền ép đến từ bốn phương thiên địa, Tỳ Hưu liền có cảm giác tử vong nhìn thẳng.

Tỳ Hưu ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, chỉ thấy Lâm Thanh Trúc ngón tay thiên, bỗng nhiên trên bầu trời thình lình mở ra một đạo Thiên Môn.

"Nhất kiếm khai thiên môn!" Bên trong Dao Trì, Phù Dao khẽ giật mình, kinh ngạc hô lên.

Cho tới bây giờ thứ có thể làm cho nàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi chính là một kiếm này.

Trước đây Lâm Thanh Trúc đã sử dụng chiêu kiếm này để Tru Tiên, đánh cho nàng rơi khỏi thần đàn.

Bây giờ lại gặp Lâm Thanh Trúc lần nữa sử dụng nó, tâm tình của Phù Dao chập chờn vô cùng.

Hạc Vô Song từ phương xa ngắm nhìn cũng là nội tâm giật mình. Hắn có thể cảm giác được lúc này Lâm Thanh Trúc đã triệt để nắm giữ chiêu kiếm này. Nàng đã không còn giống như trước đây thi triển ra nó mười phần tốn sức nữa.

Chương 610 - Tỳ Hưu Lão Tổ Không Muốn Mặt

Tất cả mọi người ở Đông Hoang vây xem nhìn thấy một kiếm này thì trong nháy mắt liền kích động.

"Là nhất kiếm khai thiên môn."

"Đó là kiếm quyết át chủ bài của Tử Hà phong, là đỉnh cấp thần kỹ."

Trong lòng bọn hắn vô cùng kích động, bởi vì người đương thời biết chiêu kiếm này cũng chỉ có hai người. Một người là Diệp Thu, người còn lại là Lâm Thanh Trúc.

Bọn hắn rất ít khi có thể kiến thức đến Diệp Thu sử dụng chiêu kiếm này, bởi vì nếu đã đến phiên hắn sử dụng thì đối thủ của hắn tuyệt đối là người mạnh nhất thế gian, cho nên bọn hắn căn bản không có tư cách quan chiến.

Cũng chỉ có Lâm Thanh Trúc sử dụng chiêu kiếm này thì bọn hắn mới có thể may mắn được thấy.

"Phù. . . Đây chính là thần kỹ trong truyền thuyết sao?"

"Quá kinh khủng. Lão tử thật may mắn khi được thấy nó."

Tất cả mọi người chấn động không gì sánh nổi, mắt không chớp nhìn xem trên bầu trời đạo kiều ảnh lãnh diễm như là Cửu Thiên Huyền Nữ kia.

Lúc này nàng phảng phất như là tiên nữ lạc xuống phàm trần, hào quang vô cùng loá mắt. Tại bên dưới hào quang của nàng, tất

cả nữ tử trong nhân thế đều có vẻ ảm đạm phai mờ đi rất nhiều.

Đạo Thiên môn trên trời đã dần dần thành hình, đột nhiên hạ xuống vô thượng thần uy, ép cho Tỳ Hưu căn bản không ngóc đầu lên được.

Tại bên trong vô tận sợ hãi, nội tâm giận dữ của nó đã dần dần bộc phát.

"Không. . . Ta không có khả năng bị thua như vậy được."

Tỳ Hưu không muốn tiếp nhận sự thật mình không địch nổi Lâm Thanh Trúc mà nổi giận phát lực.

Cái thấy phù văn toàn thân nó lại bộc phát, bao trùm một mảnh thương khung, rồi một cỗ thôn thiên phệ địa chi lực lại lần nữa toả ra.

Đây là bảo thuật truyền thừa Chí Tôn của Tỳ Hưu, trước đó nó đã dùng qua một lần, chỉ tiếc là vô hiệu đối với Hunter Ngộ Không. Nhưng Lâm Thanh Trúc thì chưa hẳn có Kim Cương Bất Hoại Chi Thân.

Gặp Tỳ Hưu lại lần nữa thi triển bảo thuật này, Lâm Thanh Trúc cũng chỉ là nhướng mày. Trong chốc lát bàn tay nàng tụ khí, một thanh cự kiếm to lớn không gì sánh được đã ngưng tụ tại bên trên cửu thiên.

Ngay sau đó, trong phương viên trăm dặm, cỏ cây đều ngưng tụ đến cự kiếm, dần dần ngưng tụ thành một thanh đại mộc kiếm sắc bén không gì sánh được, kiếm ý kinh khủng lập tức nghiền ép xuống.

Lâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn xem Tỳ Hưu, nói: "Nhất kiếm Tru Ma."

Thiên môn vừa mở, nàng liền bật hết hỏa lực.

Kiếm ý kinh người trong chốc lát liền vạch phá trời cao, xé rách thương khung.

Cự kiếm đột nhiên chém xuống, lực lượng khủng bố chấn cho hư không vặn vẹo.

"Chết đi cho ta!"

Đối mặt với một kiếm kinh người như thế, Tỳ Hưu phải toàn lực bộc phát, thôn thiên phệ địa chi lực tuôn tràn ra ngoài.

Tỳ Hưu muốn triệt để thôn phệ thanh cự kiếm này, cả hai lực lượng va chạm vào nhau.

Ầm. . .

Bầu trời trong nháy mắt trở nên âm trầm, một mảnh Hỗn Độn.

"Người nào thắng vậy?"

Tất cả mọi người tràn đầy cõi lòng mong đợi mà nhìn xem mảnh Hỗn Độn kia, vì bọn họ hoàn toàn thấy không rõ vừa rồi đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ đợi hết thảy đều kết thúc, một đạo thân ảnh cự thú vô cùng to lớn từ bầu trời rơi xuống, hung hăng nện vào đại địa, làm phát ra một tiếng nổ vang, cuốn lên vạn trượng bụi bặm.

Đám người đã thấy rất rõ ràng, kẻ thất bại chính là Tỳ Hưu. Nó đã trực tiếp bị Lâm Thanh Trúc một kiếm chém rụng, lực phòng ngự cường đại của nó tại phía dưới nhất kiếm khai thiên môn tựa như là không có gì.

Thân thể to lớn Tỳ Hưu bị đâm ra một cái lỗ thủng đẫm máu. Ở xa xa trong Huyền Vực, Tỳ Hưu lão tổ đang quan chiến lập tức phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Ngay sau đó liền có một đạo thân ảnh cực kỳ khổng lồ từ chỗ

sâu của Huyền Vực trong nháy mắt liền giết tới đây.

"Ngươi dám tổn thương con trai ta sao,? Ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu!"

Tỳ Hưu lão tổ điên cuồng chém giết tới, Chí Tôn chi lực khủng bố lập tức bộc phát, đè áp cho cửu thiên rung chuyển một trận.

Lâm Thanh Trúc sắc mặt liền trở nên trắng nhợt, nàng không nghĩ tới đối phương vậy mà chơi không đẹp như vậy.

Vừa rồi Tỳ Hưu ở chỗ này diễu võ giương oai nhưng cũng không bị cường giả thế hệ trước của Đông Hoang đi ra làm khó.

Vậy mà bây giờ đến phiên Tỳ Hưu bại trận thì Tỳ Hưu lão tổ lại không chịu nổi mà xuất thủ muốn trấn áp Lâm Thanh Trúc để trút giận.

Tỳ Hưu lão tổ vừa ra tay, trong nháy mắt thiên địa lập tức rung chuyển, trong lòng mọi người chấn động không gì sánh nổi.

"Chí Tôn cảnh đỉnh phong!"

Ai ai cũng đều kinh ngạc, chẳng ai ngờ rằng Tỳ Hưu nhất tộc lại có một vị cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Thế cục biến hóa như vậy để cho toàn trường lập tức sôi trào, tất cả mọi người vô cùng lo lắng mà nhìn về phía Lâm Thanh Trúc trên bầu trời.

Chương 611 - Diệp Thu Xuất Thủ

Tề Vô Hối mắng to: "Vô sỉ! Bà mẹ nó! Lên cho ta!"

Gặp cường giả thế hệ trước của đối phương đã xuất thủ, Tề Vô Hối lập tức đứng ngồi không yên.

Lúc trước Tỳ Hưu nhục nhã Đông Hoang thì đám lão gia hỏa như hắn cũng không có xuất thủ. Bây giờ Lâm Thanh Trúc cũng còn không có bắt đầu trào phúng mà đối phương đã trước hết không chịu nổi rồi.

Các ngươi thật sự coi Đông Hoang chúng ta không có cường giả sao?

Tề Vô Hối cũng là lửa giận nổi lên, lạnh lùng rút kiếm đánh tới.

Song phương trong nháy mắt trên không trung đối bính một chiêu, sau đó nhao nhao lui về phía sau.

Nhìn đến đây Mạnh Thiên Chính cũng là giật mình, nói: "Định mệnh, Tề lão tiểu tử này từ khi nào đã đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong rồi?"

Mạnh Thiên Chính rất mơ hồ, không rõ Tề Vô Hối đã đột phá đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong từ khi nào. Ông ta vậy mà một chút tin tức cũng không biết.

Ngay cả Diệp Thu cũng rất giật mình, nhưng suy nghĩ một chút thì hắn lập tức minh bạch.

Tề Vô Hối có đại tạo hóa gia thân vì trước đây hắn đã ăn vào một viên tiên đan, tiên dược ở trong cơ thể hắn vẫn còn tồn trữ không ít lực lượng, do đó hắn có thể đột phá Chí Tôn cảnh đỉnh phong cũng rất bình thường.

"Hống."

Một chiêu đối bính qua đi, Tỳ Hưu lão tổ nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn không nhìn Tề Vô Hối mà trực tiếp lao thẳng về phía Lâm Thanh Trúc.

Giờ khắc này, ánh mắt Diệp Thu đã hiện lên một tia sát ý. Trong chốc lát một cỗ lệ khí kinh khủng đã đem toàn bộ bầu trời nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

Chỉ thấy mảnh huyết hồng kia hạ xuống, một cỗ hàn ý băng lãnh đánh tới, tất cả mọi người trong nháy mắt liền run lên một cái.

Bọn họ sợ hãi phát ra từ nội tâm, ngay cả linh hồn cũng cảm thấy kinh hãi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Có người cả kinh hỏi, ánh mắt nhìn về phía Tỳ Hưu lão tổ đã giết tới trước mặt Lâm Thanh Trúc. Tề Vô Hối muốn trở về thủ hộ nàng nhưng cũng đã không kịp.

Tỳ Hưu lão tổ vốn cho là mình sắp đắc thủ thì đột nhiên. . .

Ầm!!!

Bầu trời trong xanh vang lên một tiếng nổ kinh thiên, sau đó thân thể Tỳ Hưu lão tổ bỗng nhiên bị nổ cho máu thịt be bét.

"Hự. . ."

Hai cái đùi của Tỳ Hưu lão tổ trực tiếp nổ tung, hắn liền phun ra ngụm tiên huyết, trong nháy mắt bay ngược ra sau trăm dặm

như là đạn pháo cao xạ, rồi hung hăng nện ở phía trên đại địa.

Một màn kinh hãi đột nhiên xuất hiện Như thế để cho tất cả mọi người đều chấn kinh .

Quay đầu nhìn lại chỉ gặp phía trước Lâm Thanh Trúc thình lình đứng đấy một đạo thân ảnh áo trắng.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác áp bách vô tận.

"A. . . Là Đại Đế cảnh!"

"Vị này chính là Đông Hoang Đại Đế Diệp Thu trong truyền thuyết sao?"

Đám cường giả vây xem không có tận mắt thấy qua trận song vương đại chiến kia lập tức hít sâu một hơi.

Cho tới hôm nay bọn hắn mới tính là chân chính kiến thức đến chân thân của vị đại nhân vật truyền kỳ này.

"Thật không thể tưởng tượng nổi, khí tức của hắn tựa hồ đã hoàn toàn cùng mảnh thiên địa này dung hợp. Phảng phất như hắn đã đặt mình vào đại đạo, có loại cảm giác hắn đã chưởng khống trật tự của bốn phương thiên địa."

"Đây chính là vô thượng Đế cảnh trong truyền thuyết sao? Quả nhiên quá kinh khủng."

Một tên cự đầu Phong Vương cảnh tràn ngập vẻ sợ hãi, nói.

Mặc dù hắn cách Diệp Thu chỉ còn một bước xa, nhưng hắn có thể cảm giác được mình tại trước mặt Diệp Thu liền một giây cũng sống không qua.

Đây chính là chênh lệch to lớn giữa Phong Vương cảnh cùng Đại Đế cảnh.

Hắn thật không biết rõ trước đây Diệp Thu đã làm như thế nào mà có thể lấy tu vi Phong Vương cảnh đỉnh phong chém giết Thiên Mộng Nữ Đế.

Loại thực lực này mạnh đến nỗi dù nói là truyền kỳ cũng không đủ.

"Khụ khụ. . ."

Ngắn ngủi bình tĩnh mấy giây, Tỳ Hưu lão tổ kéo lấy thân thể tàn phế trọng trọng ho khan vài tiếng, rồi từ bên trong hố đất bò lên.

"Sư tôn." Nhìn xem phía trước mặt mình là một đạo bóng lưng hùng vĩ, Lâm Thanh Trúc nhẹ nhàng kêu lên, trong lòng nàng vô cùng vui vẻ.

Vừa rồi tình huống kia nàng mười phần nguy hiểm, nhưng nàng từ đầu đến cuối cũng không có lộ ra nửa điểm thần sắc hốt hoảng, bởi vì nàng biết rõ vị sư tôn thương yêu nàng nhất luôn một mực yên lặng đứng che chở nàng ở sau lưng. Ngài sẽ không cho phép bất luận kẻ nào ức hiếp nàng.

"Ừm." Diệp Thu gật đầu một cái, sau đó nhìn nàng, nói: "Ngươi đi về trước đi, nơi này có vi sư là được rồi."

"Vâng." Lâm Thanh Trúc không có kháng cự mà liền đáp ứng một tiếng, sau đó trực tiếp lui xuống.

Chương 612 - Liên Phong Truyền Âm

"Diệp sư đệ, cái tên lão vô sỉ kia cứ giao cho ta đi."

"Bà mẹ nó, bọn tiểu bối đánh xong rồi thì cũng nên để cho những lão gia hỏa chúng ta hoạt động gân cốt một chút."

"Ta ngược lại rất muốn nhìn xem cái Huyền Vực này đến cùng ghê gớm cỡ nào."

Tề Vô Hối giận đùng đùng đi tới nói, hắn hiện tại đang rất tức giận.

Vừa rồi Tỳ Hưu nhục nhã Đông Hoang như thế mà hắn vẫn một mực chịu đựng, bởi vì da mặt hắn không có dày như Tỳ Hưu lão tổ mà không muốn mặt đi đối phó với một tên tiểu bối.

Bây giờ Tỳ Hưu lão tổ đã động thủ trước thì hắn chỗ nào còn có thể ngồi yên, vừa vặn nhân cơ hội này thả ra một ngụm hỏa khí.

Nhìn xem Tề Vô Hối mang khí thế mãnh liệt như vậy, Diệp Thu không có trả lời mà là lặng lẽ nhìn về phía Tỳ Hưu lão tổ, phóng ra sát ý khiếp người, nói: "Lão già kia, lá gan ngươi quả là rất mập, ngay cả đồ nhi của ta mà cũng dám động."

Diệp Thu vừa nói ra lời này thì toàn trường lập tức yên tĩnh lại, bầu không khí ngột ngạt trong nháy mắt đã phủ lên toàn bộ bầu trời.

Bởi vì ai cũng đều biết rõ Đại Đế giận dữ thì hôm nay Tỳ Hưu lão tổ sợ là sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng mà Tỳ Hưu lão tổ lại không cho rằng như vậy. Khi nghe được Diệp Thu nói lời này, nội tâm hắn vẫn như cũ rất phẫn nộ, hiển nhiên hắn là một lão gia hỏa đặc biệt mạnh miệng.

Cứ việc Tỳ Hưu lão tổ biết mình đánh không lại Diệp Thu, nhưng hắn cũng không có bất luận e ngại gì.

"Hừ. . . Đại Đế thì lại như thế nào? Tại thời điểm Tiên Cổ vạn tộc loạn đấu thì Đại Đế cũng chỉ là một dạng sâu kiến tàn binh mà thôi. Ngươi dám đụng đến ta sao?" Tỳ Hưu lão tổ coi thường nói ra.

Tất cả mọi người ở đây cũng biết rõ Tỳ Hưu nhất tộc đã từng sinh ra nhân vật kinh khủng bực nào. Mặc dù đã trôi qua mấy cái kỷ nguyên nhưng uy thế của hắn vẫn còn lưu lại, còn có cả đại nhân quả kèm theo.

Tại Huyền Vực, cứ việc Tỳ Hưu nhất tộc có thực lực không mạnh, nhưng cũng không có bao nhiêu người dám trêu chọc bọn hắn. Bởi vì sau lưng bọn hắn là thế giới Thượng Thương trên đỉnh đầu, bọn hắn có một cái bối cảnh vô cùng kinh khủng.

Tuy nhiên không ai dám trêu chọc thì không có nghĩa là Diệp Thu không dám.

Chỉ thấy Diệp Thu mặt không thay đổi, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ngoạn vị.

"Ồ vậy à? Ngươi cứ như vậy mà có nắm chắc ta không dám động tới ngươi sao?"

Lời này vừa nói ra, Tỳ Hưu lão tổ lập tức run lên, vì hắn thật sự có chút không nắm chắc.

Đối với tính tình của Diệp Thu thì Tỳ Hưu lão tổ cũng có nghe thấy, đó là một kẻ không sợ trời không sợ đất.

Mà cường giả tu luyện tới cảnh giới này bởi vì tu luyện không dễ nên cũng tương đối tiếc mệnh và rất quan tâm đến nhân quả. Do vậy nếu chỉ là phiền toái không cần thiết thì bọn hắn rất ít khi đi trêu chọc, có thể tránh thì liền tận lực tránh đi.

Nhưng mà Diệp Thu dường như không giống với các vị Đại Đế khác, hắn cũng không sợ ai trên thế giời phàm trần này.

Chỉ bằng sự tích Diệp Thu trước đây dám lấy Phong Vương cảnh chém giết Đại Đế cảnh thì liền có thể nhìn ra hắn có bao nhiêu đáng sợ.

Vẻ mặt Tỳ Hưu lão tổ trong nháy mắt liền âm lãnh xuống, uy hiếp nói ra: "Ngươi thực sự có can đảm giết ta sao? Ngươi có biết nếu ngươi giết ta thì sẽ mang đến hậu quả gì không?"

Diệp Thu nghe vậy thì sửng sốt một cái, bởi vì đó là hậu quả gì thì hắn cũng không nghĩ ra.

Một tên Chí Tôn cảnh đỉnh phong sâu kiến mà lại dám nói chuyện cùng ta như thế sao?

Trong lúc Diệp Thu đang nghi hoặc thì có một người bí mật truyền âm cho hắn từ một nơi xa xôi. Giọng nó này mười phần êm tai dễ nghe.

"Tỳ Hưu nhất tộc tồn tại trên thế giới Thượng Thương đã truyền thừa xuống tổ địa cường đại, chỗ dựa của Tỳ Hưu lão tổ có khả năng chính là bí pháp đặc thù của tộc hắn có thể hướng về thế giới Thượng Thương mà cầu cứu. Ngươi phải hành sự cẩn thận."

Khi nghe thấy giọng nói này truyền đến, Diệp Thu âm thầm run lên, sau đó lại cảm thấy rất vui mừng.

Hắn ngẩng đầu tìm tòi một phen trên cửu thiên, đáng tiếc hắn không có nhìn thấy đạo kiều ảnh quen thuộc kia.

"Liên nhi, là ngươi sao?" Diệp Thu mừng rỡ thầm kêu lên một tiếng, nhưng không có đạt được đáp lại của Liên Phong.

Bởi vì Diệp Thu không biết rõ vị trí cụ thể của Liên Phong, cho nên hắn không cách nào truyền âm chuẩn xác.

Nhưng thông qua lần truyền âm này Diệp Thu đã nhận được một cái tin tức không tồi, đó là Liên Phong cũng đã Chứng Đạo thành công.

Đúng vậy! Bởi vì chỉ có Đại Đế cảnh thì mới có thể vượt qua giới vực đem âm thanh truyền đến nơi này.

Diệp Thu không biết đến là lúc này tại Thiên Vực, bên trong Bổ Thiên Thánh Địa, một vị nữ tử tuyệt mỹ ngồi trong một mảnh sương mù trắng yên lặng mở ra hai mắt. Đôi mắt tuyệt mỹ của nàng thanh tịnh không gì sánh được.

Khi nàng đưa tay ra, thiên địa chi khí liền bị phun ra nuốt vào, một cỗ vô thượng đế tức tỏa ra, thiên địa bắt đầu rung chuyển.

Sau đó nàng nhẹ nhàng vẫy tay một cái, ngọc thủ chậm rãi nâng lên, trong tay xuất hiện một mảnh ngọc kính, trong gương thình lình xuất hiện một người.

Đó chính là Diệp Thu!

Khi nhìn xem thân ảnh quen thuộc này, Liên Phong hiếm thấy lộ ra một nụ cười ngọt ngào, nàng rất muốn lập tức vượt qua giới vực để trực tiếp tiến về Đông Hoang.

Nhưng nàng lúc này căn cơ chưa ổn nên chưa thể xuất quan. Nàng chỉ có thể thông qua phương thức truyền âm để truyền lại tin tức cho Diệp Thu.

Chương 613 - Ái Thê Hỗ Trợ

Nghe được Liên Phong truyền âm về sau, Diệp Thu có chút trầm mặc. Hắn rốt cục đã minh bạch vì cái gì tên Tỳ Hưu lão tổ kia có dũng khí nói chuyện như thế với hắn. Thì ra là do tên này có bối cảnh!

Nói như vậy Diệp Thu giống như không thể động đến Tỳ Hưu lão tổ. Tuy rằng hắn không sợ tồn tại kinh khủng phía sau đối phương nhưng không có nghĩa là Bổ Thiên giáo không sợ, những người thân cận bên cạnh hắn không sợ.

Huống chi Diệp Thu hiện tại phải đối mặt không chỉ là Tỳ Hưu nhất tộc, mà còn có đám cự đầu quỷ dị đã mai danh ẩn tích, ẩn nấp trong từng nơi hẻo lánh thần bí tại Đông Hoang.

"Diệp sư đệ, ta thấy nếu không cứ định như vậy đi, không thể trêu vào hắn." Dưới bầu không khí ngột ngạt này, Tề Vô Hối cũng bắt đầu nửa đường bỏ cuộc.

Lão Tề ta thừa nhận lời ta mới vừa nói có hơi lớn một chút! Ta thật xin lỗi a!

Tề Vô Hối vốn còn muốn cho Tỳ Hưu lão tổ một ngụm ác khí, ai ngờ đối phương lại có lai lịch lớn như thế, ngay cả Đại Đế mà cũng không sợ, chớ nói chi là hắn chỉ là một tên Chí Tôn cảnh nho nhỏ.

Đại trượng phu co được dãn được a!

Nghe thấy Tề Vô Hối kiểu nói vậy, Diệp Thu cũng là gật đầu, chuẩn bị tha cho đối phương một mạng.

Đúng lúc này Liên Phong lại truyền tới cho Diệp Thu một cái tin tức.

"Thu, không cần lo lắng, Tỳ Hưu nhất tộc của hắn tại Thượng Thương có truyền thừa tổ địa, mà Bổ Thiên giáo chúng ta cũng có."

"Ngươi không cần cố kỵ cái gì hết, ta đã kế thừa Thần Nữ chi vị, đã cùng Thượng Thương bắt được liên lạc, nếu ngươi cần thì ta sẽ một mực ở sau lưng ngươi."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu trong nháy mắt liền vui lên.

Các ngươi xem đi, tại thời khắc mấu chốt thì còn phải xem ái thê của ta ra tay a!

Nàng trông thấy vi phu chịu nhục liền đứng ra hỗ trợ ta, ta tràn đầy cảm giác an toàn a!

"Ha ha ha. . . Cái gọi là Đại Đế cũng chỉ là như thế sao? Đơn giản chính là một tên tham sống sợ chết! Ngươi có gan thì thử đụng đến ta một chút xem!" Gặp Diệp Thu có chỗ e ngại, Tỳ Hưu lão tổ lập tức cảm thấy mình mạnh mẽ, chuẩn bị tại trước mặt tất cả mọi người nhục nhã một vị Đại Đế.

Chỉ là hắn không biết rõ hắn vừa nói ra câu nói này thì ánh mắt Diệp Thu lập tức lạnh xuống.

"Bà mẹ nó! Ta nhẫn sao? Ta nhẫn cái lông chim a!"

Diệp Thu vốn đang dự định cứ tính như vậy thì hắn bỗng nhiên nhịn không được. Bộ dạng láo cá chó như thế vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải. Nếu như hắn không cho Tỳ Hưu lão tổ học một bài học thì hắn liền không gọi là Diệp Thu.

Ta đường đường là Đại Đế mà lại bị một tên Chí Tôn cảnh dọa sợ, vậy về sau ta còn lăn lộn thế nào tại thế gian này?

Trong chốc lát, một cỗ vô thượng đế tức nghiền ép mà tới, hai mắt Diệp Thu lộ ra sát ý, kiếm ý băng lãnh trong nháy mắt đã khóa chặt Tỳ Hưu lão tổ.

Tỳ Hưu lão tổ lập tức giật mình, nhưng hắn vẫn không tin được Diệp Thu thực sự có can đảm động thủ với hắn.

Tỳ Hưu lão tổ còn tưởng rằng Diệp Thu chỉ là thẹn quá hoá giận, vô năng cuồng nộ cho nên lại nói: "Hừ, ngươi đừng có cố làm ra vẻ, có gan thì ngươi đụng đến ta một cái đi."

Tỳ Hưu lão tổ vừa dứt lời, thì chỉ thấy một đạo kiếm khí đã chém tới. Vẻ mặt cuồng vọng của hắn bỗng nhiên trở nên sợ hãi, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

Tỳ Hưu lão tổ không nghĩ tới Diệp Thu lại có can đảm động thủ với hắn.

Hắn thật sự không có dọa ta, nói động thủ liền động thủ a!

Giờ khắc này, toàn trường đều chấn kinh, chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu đã biết rõ Tỳ Hưu lão tổ có bối cảnh lớn như vậy mà lại còn có dũng khí động thủ.

Lúc này đạo kiếm khí kia đã vạch phá trời cao mà đi, trong chốc lát đã chém về phía Tỳ Hưu lão tổ.

"Phụ thân!" Tỳ Hưu tiểu tử thấy vậy liền phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, trơ mắt nhìn xem một kiếm kia chém về phía phụ thân mình nhưng lại bất lực ngăn cản.

Ầm!!!

Nơi xa truyền đến một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, đại địa chấn động một mảnh, tiên huyết trong nháy mắt nhuộm đỏ bầu trời.

Phía trên hoang thổ lúc này đang nằm một bộ hài cốt, đó chính là thi thể của Tỳ Hưu lão tổ.

Diệp Thu chỉ nhẹ nhàng đánh ra một kiếm thì liền chém giết Tỳ Hưu lão tổ ngay tại chỗ, từ đầu tới cuối không có một câu nói nhảm, nói giết liền giết.

Sau một kiếm chém giết Tỳ Hưu lão tổ, Diệp Thu nhẹ nhàng nhảy lên, đi thẳng tới phía trên hoang thổ, một cước giẫm trên thi thể của Tỳ Hưu lão tổ, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tỳ Hưu tiểu tử.

Diệp Thu không có động thủ giết Tỳ Hưu tiểu tử bởi vì nó chỉ là một tên tiểu bối, không xứng để cho Diệp Thu xuất thủ, đồ đệ của hắn tự nhiên sẽ thu dọn nó.

Nhìn xem một bộ thi thể đã lạnh thấu dưới chân, Diệp Thu cười lạnh nói:

"Từ lúc xuất đạo tới giờ đây là lần đầu tiên ta nghe được loại yêu cầu này."

"Ta chứng đạo thành Đế đến nay là cả thế gian vô song, chưa bại một lần, cho tới bây giờ không có một người nào dám uy hiếp ta như thế, ngươi chính là kẻ thứ nhất."

Diệp Thu cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy lấy đi bảo cốt của Tỳ Hưu lão tổ. Sau đó đưa mắt nhìn ra xung quanh, những người vây xem lập tức lộ ra ý sợ hãi.

Hiển nhiên chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu đúng như trong truyền thuyết đã nói, hắn vô cùng sát phạt quyết đoán, không có chút nào do dự.

Trong lòng mọi người cũng lập tức minh bạch một cái đạo lý, đó chính là tuyệt đối đừng nếm thử chọc giận Diệp Thu.

"Phù. . . Hắn thật là đáng sợ, ngay cả Tỳ Hưu lão tổ mà cũng

dám giết."

"Tỳ Hưu lão tổ vừa chết thì tổ địa của hắn sẽ lập tức nhận được tin tức. Đến thời điểm đó Cửu Thiên Tiên Nhân sẽ giáng lâm, như vậy phiến thiên địa này chẳng phải sẽ muốn triệt để lâm vào hắc ám sao?"

Trong lòng mọi người vô cùng chấn động, bởi vì một kiếm này của Diệp Thu có sức ảnh hưởng quá lớn, ai nấy đều sợ nhân quả sinh ra sẽ lan đến gần mình.

Chương 614 - Thiên Nhân Giáng Thế

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn trời, trầm mặc không nói.

Chỉ thấy một đạo hào quang ngút trời dâng lên, nó xuất phát ra từ trên thân Tỳ Hưu lão tổ.

Diệp Thu cũng không để ý tới mà nhìn vào một đạo kim quang lấp lóe trên trời, dàn dần mở ra một đạo Thiên môn.

Trong nháy mắt, một cỗ vô thượng khí tức từ thiên môn nghiền ép mà đến, tất cả mọi người đều hô hấp trở nên chặt chẽ.

"Đến rồi! Quả nhiên đã tới!"

Sắc mặt ai ai cũng đều trở nên trắng bệch, nội tâm sợ hãi không gì sánh được.

Tề Vô Hối đứng tại bên người Diệp Thu càng là bị hù cho run chân.

"Tía má ơi, xong xong xong, lần này chúng ta đã chơi một vố lớn rồi."

Lúc này hắn đã vô cùng kinh hoảng, tâm muốn chửi Diệp Thu ngươi trang bức một mình được rồi còn mang theo ta làm gì.

Xong con bê! Lão phu thật vất vả mới phản lão hoàn đồng, chuẩn bị lại lấy một cô vợ để thể nghiệm lại niềm vui của người tuổi trẻ, xem ra lần này ta đã không có cơ hội đó rồi!

Mà cả đám Bổ Thiên giáo thì càng là giật nảy mình, chẳng ai

ngờ rằng Diệp Thu thật sự chém giết Tỳ Hưu lão tổ.

Nhìn lên trời là một cỗ khí tức kinh khủng dần dần bạo phát, Mạnh Thiên Chính cũng trầm xuống mặt mo, nghiêm nghị nói: "Chuẩn bị nghênh địch!"

Ông ta vừa ra lệnh một tiếng, ba trăm vị trưởng lão của Bổ Thiên giáo trong nháy mắt liền bay ra, riêng phần mình nhập vị, một cái bổ thiên đại trận cường đại thình lình thành hình.

Lần này đối thủ của bọn hắn so với dĩ vãng đều kinh khủng hơn, trong lòng bọn hắn khẩn trương không gì sánh được.

Nhưng dì có e ngại thì đồng thời chiến ý của bọn hắn cũng đang dần dần bốc lên.

Diệp Thu thân là Chấp Kiếm trưởng lão của Bổ Thiên giáo, quyết định của hắn chính là quyết định của Bổ Thiên giáo, không người nào dám nói một câu không đúng.

Diệp Thu nhìn xem kim quang lấp lóe trên trời, rồi lại nhìn xem Bổ Thiên đại trận.

Sau một hồi trầm mặc không nói, Diệp Thu chậm rãi rút ra một thanh kiếm gãy có vết rỉ loang lổ, hung hăng cắm ở phía trên mặt đất.

Trong chốc lát, một cỗ kiếm ý kinh thiên lập tức tràn ra, huyết sắc nhuộm đỏ bầu trời, thiên địa lâm vô một mảnh yên tĩnh im ắng.

Chỉ nghe Diệp Thu cao giọng hô: "Khách đến là người phương nào? Cửu thiên tiên nhân lại dám xuống nhân gian làm loạn sao?"

Sau khi Diệp Thu nói ra một tiếng phóng khoáng, toàn trường lập tức chấn kinh. Ai ai cũng sắc mặt trắng bệch, không dám tin nhìn xem hắn, rồi lại bàng hoàng nhìn về phía kin quang trên trời.

"Hắn đang làm gì vậy? Chẳng lẽ hắn còn muốn Chiến Thiên sao?"

Diệp Thu không biết rõ câu nói kia của hắn có bao nhiêu xung kích đối với tất cả mọi người ở đây. Ai cũng không dám tin tưởng Diệp Thu đối mặt với Thiên Nhân chi thế mà lại còn có thể phóng khoáng hô lên một câu như thế.

Chẳng lẽ hắn thật sự không sợ chết?

"Xong xong xong. Vị tiền bối trên trời kia đã nổi giận rồi."

Lúc này một đạo cửu thiên thần lôi vạch phá trời cao, chấn nát hư không, đánh cho bát hoang rung chuyển một trận.

Tất cả mọi người đều sợ hãi không gì sánh được, thân thể đều đang run rẩy.

Tại phía dưới uy áp của cường giả bực này, cho dù là Đại Đế cảnh thì cũng như sâu kiến, chớ nói chi là những tiểu tu sĩ ngay cả Chí Tôn cảnh cũng chưa tới như bọn hắn.

"Hừ, Diệp Thu, ngươi xong đời rồi. Đợi tiên tổ của ta đích thân đến thì liền ổn thỏa lấy đi cái mạng chó của ngươi." Gặp một đạo kim quang chợt hiện, Tỳ Hưu liền từ trong sự bi phẫn do phụ thân hắn bỏ mình mà tỉnh lại, vẻ mặt trở nên tàn nhẫn nói.

Lúc này cừu hận đã chiếm cứ nội tâm của Tỳ Hưu, che giấu đi sự sợ hãi của hắn.

Lúc này đối mặt với Diệp Thu mà Tỳ Hưu đã không còn lộ ra nửa điểm kinh hoảng, chỉ có sự phẫn nộ cùng cực.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, đối với Tỳ Hưu khiêu khích hắn không có chút nào để ý tới.

Trong mắt Diệp Thu tên Tỳ Hưu này đơn giản chỉ là một con

kiến hơi lớn một chút, hắn nhẹ nhàng giẫm xuống một cước thì nó liền chết.

Nhưng Diệp Thu cũng không có ý định làm như thế, bởi vì nếu như nó đã tự tin đối với tiên tổ của nó như vậy thì hắn liền phá hủy sự tự tin của nó, xóa bỏ đi tín ngưỡng trong lòng nó, từ đó trên tâm lý trực tiếp bóp chết nó.

Gặp Diệp Thu không có trả lời, tiểu Tỳ Hưu tiếp tục trào phúng: "Ngươi chỉ là một tên Đại Đế nho nhỏ mà cũng dám trêu chọc Tỳ Hưu nhất tộc chúng ta. Hôm nay liền xem như Đại La Thần Tiên hạ phàm thì cũng không thể nào cứu được ngươi đâu."

"Á đù, Đại Đế mà tên này còn cho là nhỏ sao?"

Tiểu Tỳ Hưu vừa nói ra lời này thì toàn trường lập tức sôi trào.

Ngươi quả là xem thường Đại Đế a! Người ta chính là trần nhà của nhân gian, vậy mà trong mắt ngươi người ta chỉ là một vị Đại Đế nho nhỏ ư?

Chương 615 - Dụ Dỗ

Đối mặt với lời châm chọc của Tỳ Hưu thì Diệp Thu không có trả lời, nhưng Lâm Thanh Trúc lại đáp trả thay hắn.

Dù cho trên đỉnh đầu nàng tồn tại nguy hiểm, nhưng nàng lại nhẫn chịu không được có người nói năng lỗ mãng đối với sư tôn của nàng.

Chỉ thấy Lâm Thanh Trúc lãnh đạm nói: "Im ngay, ngươi mà cũng có dũng khí nhục nhã sư tôn của ta hả?"

Tỳ Hưu bị Lâm Thanh Trúc hù doạ như vậy nhưng nó không có chút nào lùi bước. Nó cứ việc biết mình không phải là đối thủ của nàng nhưng miệng nó vẫn như cũ rất cứng.

Diệp Thu đã giết chết cha của Tỳ Hưu, cho nên hôm nay Diệp Thu tốt nhất cũng giết chết nó, nếu không tương lai nó nhất định sẽ tìm cách để cho hai thầy trò này nợ máu phải trả bằng máu.

Đối mặt với Lâm Thanh Trúc, Tỳ Hưu hung tợn hô lên.

"Ta nhục nhã hắn thì như thế nào? Ngươi có dũng khí thì tới giết ta đi. Tiểu gia ta đây nếu như nhăn một cái lông mày thì ta cũng không phải là Tỳ Hưu vương tộc."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Lâm Thanh Trúc lập tức hiện lên một tia sát ý.

Tên này thật sự cho là ta không dám giết hắn sao?

Nói thì chậm mà làm thì nhanh. Tỳ Hưu vừa mới dứt lời thì một thanh Đế Kiếm trong chốc lát đã ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí lập tức chém về phía nó.

Lâm Thanh Trúc xuất thủ quá nhanh, mà cũng do Tỳ Hưu không nghĩ tới tiên tổ của mình đã ra sân, vậy mà Lâm Thanh Trúc lại còn có dũng khí động thủ với nó.

Lâm Thanh Trúc đã xuất thủ thì Tỳ Hưu cũng không có khả năng ngu ngốc đứng yên đấy, lửa giận trong tâm nó dần dần bị cừu hận kích thích.

"Cút!" Tỳ Hưu quát to một tiếng, giận dữ phản kháng.

Nhưng nó mới vừa tụ khí thì liền phát hiện thương thế trước đó phát tác, căn bản không cách nào chống cự kiếm khí của Lâm Thanh Trúc.

"Phụt. . ."

Ngay sau đó Tỳ Hưu lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Nhưng vào lúc nó sắp bị Lâm Thanh Trúc trấn sát, trên trời bỗng nhiên hạ xuống một đạo sóng âm.

"Không tốt, sư tỷ chạy mau." Ở phía dưới, Triệu Uyển Nhi trông thấy Lâm Thanh Trúc gặp nguy hiểm thì vội vàng hô lên, mặt mũi trắng bệch.

Thế nhưng đó là một kích của Thiên Nhân, dù chỉ là một cái ánh mắt thì cũng đã đủ để cho các nàng uống một bình rượu sầu.

Lâm Thanh Trúc sắc mặt tái nhợt, tại thời khắc này nàng phảng phất như nhìn thấy chính mình tử vong.

Ngay lúc này, một đạo thân ảnh quen thuộc đã ngăn tại trước mặt Lâm Thanh Trúc, nàng lập tức lộ ra nụ cười.

Lâm Thanh Trúc cũng không sợ chết, nhưng nàng cũng không muốn chết. Nếu như là cùng sư tôn cùng chết thì nàng có thể suy nghĩ một chút.

"Ha ha ha ha. . . Có chút ý tứ." Diệp Thu cười lạnh nói ra.

Hắn vừa rồi đã thuấn di tới trước người Lâm Thanh Trúc, tay phải nhẹ nhàng đẩy ra, Càn Khôn Vô Cực Thủ trực tiếp bị phát động.

Chỉ trong nháy mắt, một cỗ thiên địa chính đạo chi khí lập tức xuất hiện, trực tiếp đụng vào đạo sóng âm kia của đối phương.

Ầm!!!

Hai đạo lực lượng cường đại va chạm vào nhau, thiên địa rung chuyển, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Một lát sau, khi hết thảy chấn động đều kết thúc, Diệp Thu giãn ra gân cốt một chút, nói: "Đây chính là thủ đoạn của Thiên Nhân sao? Xem ra cũng chỉ như thế."

"Ngươi nói cái gì?" Lời này vừa nói ra, đạo thân ảnh hư vô trên trời trong nháy mắt liền nổi giận, quát.

Hắn thân là thiên nhân mà lại bị một tên sâu kiến dưới nhân gian giễu cợt. Nguyên bản chỉ là muốn cho Diệp Thu một bài học, nhưng lúc này hắn đã dấy lên sát tâm.

Tự như sợ tên thiên nhân kia nghe không rõ, Diệp Thu lại nói ra lần nữa: "Ta nói ngươi cũng chỉ như thế."

Từ khi Diệp Thu đột phá Đại Đế cảnh, những người ở bên trong mảnh thiên địa này đều không phải là đối thủ của hắn.

Diệp Thu có lòng tin dù cho Thiên Nhân cảnh có xuống nhân gian thì cũng đánh không lại hắn.

Nhìn xem đạo thân ảnh mờ ảo ở trong hỗn độn, Diệp Thu không hề lộ ra nửa điểm e ngại. Hắn chậm rãi đi lên phía trước, bày ra tư thái xin chiến.

Đối phương cũng minh bạch ý tứ của Diệp Thu, nội tâm hắn lập tức bị giận quá mà cười lên.

"Ha ha ha ha. . . Tốt, tốt, tốt! Vạn cổ tuế nguyệt đến nay bản tọa đã thật lâu chưa từng gặp qua dạng tiểu bối trẻ tuổi khinh cuồng như ngươi."

"Tiểu tử, ngươi có lá gan rất lớn, bản tọa tung hoành Cửu Châu chi địa đã ngàn vạn năm, nhưng ngươi vẫn là kẻ đầu tiên có dũng khí nói chuyện với bản tọa như thế."

"Ngươi chỉ là một tên Đại Đế nhân gian, ta tiện tay là có thể diệt, thật không biết là ai đưa cho ngươi dũng khí mà ngươi lại dám khiêu chiến ta?"

Hư ảnh hỗn độn dò hỏi Diệp Thu.

Lúc này chân thân của hắn cũng không có giáng lâm xuống nhân gian, đây chỉ là một đạo phân thân của hắn mà thôi, bởi vì mảnh thiên địa này chứa không nổi chân thân của hắn.

Sau khi hư ảnh hỗn độn vừa dứt lời, một cỗ vô thượng thần uy trong nháy mắt liền hạ xuống, uy áp kinh khủng ép cho Diệp Thu có chút khó chịu. Nhưng sau một hồi thích ứng ngắn ngủi, hắn đã dần dần ổn định lại.

Nhìn xem hư ảnh hỗn hợp từ đầu đến cuối không có đi ra Thiên môn, Diệp Thu âm thầm suy tính: Không được, nếu tên đó không tiến vào mảnh thiên địa này thì ta thực sự không thể giết được hắn. Xem ra ta phải dùng chút kỹ xảo để lừa gạt hắn tiến vào đây trước rồi lại giết sau.

Nội tâm thầm nghĩ như vậy, trên mặt Diệp Thu lập tức lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, dần dần làm càn.

Chương 616 - Ta Muốn Chiến Thiên!

Diệp Thu nhẹ nhàng nhấc lên tay phải, Tru Tiên kiếm thình lình bay lên, trong chốc lát một cỗ kiếm ý bộc phát.

Tràng vực huyết sắc trong nháy mắt liền giáng lâm, một cỗ sát khí kinh khủng toả ra.

Diệp Thu nói:

"Ta hoành tảo thế gian vô địch, nếu không cùng thiên chiến thì cùng ai chiến?"

"Thanh kiếm này của ta tên là Tru Tiên kiếm. Ta lại nói câu nói kia, xin hỏi tiên nhân trên trời sao dám xuống nhân gian làm loạn?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức sôi trào.

"Tốt một câu ta hoành tảo thế gian vô địch, nếu không cùng thiên chiến thì cùng ai chiến."

"Đám tu sĩ chúng ta thiếu chính là phàn dũng khí thẳng tiến không lùi này."

"Không hổ là Đại Đế nhân gian. Với phần can đảm này hôm nay vô luận hắn thắng hay thua thì hắn đều đáng giá cho ta kính nể."

Trong lòng mọi người kinh hãi vô cùng, dâng lên gợn sóng vạn trượng, nội tâm chấn động không gì sánh nổi, càng thêm kính sợ Diệp Thu.

Lúc này Diệp Thu đi tới trước Thiên môn, lẳng lặng chờ đợi đối phương giáng lâm.

Hắn biết rõ dạng cường giả kinh khủng bực này đã tu luyện vạn cổ tuế nguyệt, từng bước một từ bên trong tiên lộ tranh phong giết ra ngoài, không biết rõ đối phương đã đối mặt qua bao nhiêu đối thủ kinh tài tuyệt diễm, thành công giết ra khỏi trùng vây.

Đó là cỡ nào cao ngạo, làm sao có thể chịu được một con kiến hôi khiêu khích.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Diệp Thu nói một câu như vậy, trong nháy mắt một cây trường thương từ bên trong Hỗn Độn đột nhiên đâm ra.

Nhìn như tốc độ của nó chậm chạp, nhưng sau khi ra khỏi Thiên môn, trong nháy mắt nó đã giết tới trước mặt Diệp Thu.

"Hừ, sâu kiến thủy chung là sâu kiến!" Thanh trường thương kia chưa đến mà đối phương tựa hồ đã thấy Diệp Thu tử vong, khinh thường nói.

Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, đối phương nghi hoặc nhìn xem, hắn phát hiện trường thương của mình vậy mà bị Diệp Thu dùng hai ngón tay kẹp lấy.

"Ngươi liền điểm ấy thủ đoạn thôi sao?" Diệp Thu mang ý vị thâm trường cười nói, bức cách của hắn trong nháy mắt liền kéo căng.

Diệp Thu nhẹ nhàng kẹp lấy trường thương của thiên nhân đã trực tiếp chấn động bát hoang.

"Ngay cả Thiên Nhân công kích mà hắn đều có thể hời hợt đón lấy như thế sao?"

"Trời ạ! Hắn đến cùng khủng bố đến mức nào?"

Cái này không chỉ là đơn thuần kẹp lấy, mà là đại biểu cho phàm nhân cũng có tư cách đối diện với Thiên Nhân.

Lúc trước tất cả mọi người vẫn luôn cho rằng Thiên Nhân cao cao tại thượng kia là tồn tại không thể xâm phạm. Bọn hắn là những kẻ quan sát thiên địa, chấp chưởng sinh tử, lật tay thành mây, trở tay thành mưa, có thể tùy ý khống chế sinh tử của vạn linh nhân gian.

Rất nhiều người đều e ngại Thiên Nhân, cho nên không có ai can đảm khiêu chiến quyền uy của bọn hắn.

Hôm nay Diệp Thu kẹp lấy trường thương của Thiên Nhân không thể nghi ngờ đã phá hủy thần thoại Thiên Nhân vô địch thế gian, phá hủy tín ngưỡng trong lòng mọi người đối với Thiên Nhân cao cao tại thượng.

Diệp Thu đã nói cho Thiên Nhân biết rằng, thứ gọi là Thiên Nhân cũng không phải là không thể chiến thắng.

Đúng vậy, cú kẹp này của Diệp có ý nghĩa vô cùng sâu nặng. Trong lúc vô hình nó đã cổ vũ tinh thần cho rất nhiều sinh linh, chỉ cần bọn họ chịu cố gắng thì cũng có thể chiến Thiên Nhân.

Lúc này, hư ảnh hỗn độn kia tựa hồ cũng cảm nhận được tín ngưỡng về thần thoại Thiên Nhân vô địch trong lòng những sinh linh hạ giới này đang dần dần sụp đổ. Bọn họ đã không còn kính sợ thứ gọi là thần tiên nhiều trước nữa.

Hư ảnh hỗn độn lập tức toát ra lửa giận ngút trời. Hôm nay nếu hắn không giết Diệp Thu thì sau này nhân gian sẽ triệt để mất đi khống chế, không còn kính trọng thần tiên như hắn nữa.

Trong chốc lát, chỉ thấy hư ảnh hỗn độn một bước từ bên trong thiên môn bước ra, một cỗ Thiên nhân chi uy lập tức bại lộ.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều hô hấp khó khăn, nội

tâm vô cùng khẩn trương.

Ai ai cũng đều trông chờ Diệp Thu cũng có thể chiến thắng thần tiên. Nếu như hắn có thể thắng thì tương đương với việc nói cho tất cả mọi người biết rằng, thần tiên cũng không phải là vô địch, bọn họ chỉ cần chịu cố gắng thì cũng có loại cơ hội này.

Tại thời khắc hư ảnh hỗn độn bước ra Thiên môn, một đạo bạch quang chậm rãi rơi xuống, ánh sáng thần thánh toả ra, dần dần lộ ra thân hình.

Đó là một con Tỳ Hưu già nua không gì sánh được, hình thể cực kỳ to lớn, to gấp mấy trăm lần Tỳ Hưu tiểu tử, cao tới vạn trượng.

Nhìn xem con Tỳ Hưu có thân hình to lớn không gì sánh được này, Diệp Thu cũng có cảm giác áp bách, trong lòng thầm mắng: "Bà mẹ nó, tên này ổn thỏa áp chế ta về hình thể a. Hắn to lớn đến mức quá dọa người!"

Nhưng sau khi nghĩ lại, tại thế giới loại hình cự thú thì việc tồn tại dạng hình thể này cũng là chuyện thường có thể lý giải được.

Tỳ Hưu Thiên Nhân vừa xuất hiện, trong chốc lát hào quang của hắn liền biến mất, trên cửu thiên hạ xuống thân hắn một cái lĩnh vực giam cầm.

Khi nhìn thấy cái lĩnh vực giam cầm này, Diệp Thu lập tức vui mừng, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Quả nhiên chỉ cần đi vào phiến thiên địa này, vậy tu vi của hắn liền sẽ bị áp chế xuống Đại Đế cảnh!

Lúc này cảnh giới của Tỳ Hưu Thiên Nhân cùng Diệp Thu không hề sai khác. Điều khác biệt duy nhất nằm ở chỗ nhục thân của Tỳ Hưu Thiên Nhân đã đạt tới Tiên cấp, lực phòng ngự vô

cùng kinh khủng.

Nhưng thứ này cũng không có nghĩa, bởi vì Diệp Thu đã có biện pháp thu dọn nó. Cũng nhờ vừa rồi hầu tử đã cho Diệp Thu một bài thi max điểm.

Chương 617 - Diệp Thu Ngả Bài

Khi nhìn thấy Tỳ Hưu Thiên Nhân to lớn không gì sánh được hiện thân, bát hoang lập tức rung chuyển, tất cả mọi người đều vô cùng chấn động.

Tại Thiên Vực xa xôi, Liên Phong trông thấy một màn này thì nội tâm liền hoảng hốt.

"Thu, ngươi có nắm chắc không? Có cần ta gọi người không? Liên Phong ân cần hỏi.

Nàng biết rõ Diệp Thu rất hiếu thắng, dù cho đối mặt với đối thủ cường đại hơn mình thì hắn cũng không lùi bước. Cho nên nàng mới phải hỏi ý kiến của Diệp Thu.

Nghe được Liên Phong truyền âm, Diệp Thu liền mỉm cười nói: "Không cần, ngươi nhìn xem vi phu làm thế nào hàng phục hắn đi."

Thông qua mấy lần truyền âm, hắn đã tìm được chính xác vị trí của Liên Phong.

Nghe được câu này, Liên Phong liền mặt đỏ lên, cáu giận nói: "Đến thời điểm này mà ngươi còn cậy mạnh sao? Ngươi đợi ta, ta sẽ đến ngay!"

Mặc dù biết rõ DiệpThu đang đùa giỡn mình, nhưng Liên Phong vẫn cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, ngọt ngào.

Nàng thật lòng lo lắng cho an nguy của Diệp Thu, cho nên không kịp chờ đợi muốn tiến đến hỗ trợ hắn.

Tuy nhiên Diệp Thu lại cự tuyệt chuyện này. Chỉ nghe hắn nói: "Không cần! Đối phó với tên này thì một mình ta là đủ rồi."

Nghe được Diệp Thu nói năng bá khí như thế, Liên Phong âm thầm run lên, sau đó lại lần nữa ngồi xuống, không có lựa chọn tiến về Đông Hoang.

Bởi vì nàng biết rõ Diệp Thu chưa từng lừa nàng, và cũng chưa từng nói mạnh miệng. Hắn nói có thể thì khẳng định là có thể.

Trong lòng Liên Phong cũng là mười phần hiếu kì đã lâu như vậy không gặp thì Diệp Thu đến cùng lại cường đại bao nhiêu?

Nghĩ tới đây, Liên Phong lẳng lặng ngồi xuống, tiếp tục nhìn xem Diệp Thu biểu diễn.

Nếu như thật sự đến thời điểm Diệp Thu không địch lại Tỳ Hưu Thiên Nhân, vậy khi đó nàng lại xuất thủ tương trợ cũng không muộn.

"Ừm, được, ta sẽ không nhúng tay vào." Liên Phong cuối cùng trả lời một câu, rồi không tiếp tục quấy rầy Diệp Thu nữa, bởi vì nàng sợ hắn phân tâm mà chiến bại.

Cùng cô vợ nhỏ xì xào bàn tán vài câu về sau, tâm tình Diệp Thu lập tức sảng khoái vô cùng.

Hắn nhìn về phía tên Tỳ Hưu Thiên Nhân to lớn không gì sánh được kia, tay phải nhẹ nhàng chụp một cái, Tru Tiên kiếm thình lình nắm ở trong tay hắn.

Tỳ Hưu Thiên Nhân vừa hiện thân thì Tỳ Hưu tiểu tử lập tức lệ nóng doanh tròng, phảng phất như tìm được chủ nhân, trực tiếp chạy lên triều bái một trận.

"Tử tôn không nên thân bái kiến tiên tổ."

Trông thấy Tỳ Hưu tiểu tử trước mặt vết thương chồng chất, Tỳ Hưu Thiên Nhân sát khí tràn trề, bởi vì mạch của hắn cũng không quá nhiều.

Cũng chính là vì cái nguyên nhân này nên mới dẫn đến Tỳ Hưu nhất tộc của hắn tại thế giới Thượng Thương có địa vị không cao.

Nếu không phải do những người khác e ngại hắn, vậy chỉ sợ Tỳ Hưu nhất tộc đã sớm bị hủy diệt.

Tuy nhiên Tỳ Hưu Thiên Nhân lại có cảm giác tên Tỳ Hưu tiểu tử này có huyết thống không quá tinh thuần.

Tại sao nó giống như sản phẩm tạp giao mà ra nhỉ?

Đến cùng là ai đã sinh ra nó?

"Đứng lên đi." Tỳ Hưu Thiên Nhân có chút ghét bỏ, ngữ khí băng lãnh nói một câu, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thu.

Vừa rồi, Diệp Thu đã chém giết con cháu của hắn, bây giờ hắn thân là tiên tổ thì nhất định phải đòi lại một câu trả lời hợp lý mới được.

"Hừ, tiểu tử, hôm nay bản tọa sẽ để cho ngươi biết rõ như thế nào là tiên không thể chọc." Sau khi Tỳ Hưu Thiên Nhân hừ lạnh nói ra, trong chốc lát thiên nhân chi uy thình lình nghiền ép xuống, hắn ở trên cao nhìn xuống Diệp Thu bên dưới với ánh mắt xem thường.

Loại áp chế đến từ huyết mạch nhất thời ép cho Diệp Thu không ngóc đầu lên được.

Tại bên trong cỗ áp chế điên cuồng này bỗng nhiên có một cỗ kim sắc phù văn bộc phát ra, trong không gian lập tức phát ra từng trận tiếng long ngâm.

Vừa nghe thấy tiếng long ngâm thì Tỳ Hưu Thiên Nhân liền run lên, lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, tựa hồ có tồn tại khủng bố nào đó bên trên cửu thiên đang nhìn hắn chăm chú.

Một cỗ uy áp từ huyết thống vô thượng, là Chí Tôn trong vạn tộc trong nháy mắt đã nghiền ép xuống.

"Cốt Văn Chân Long!" Tỳ Hưu Thiên Nhân lần đầu lộ ra vẻ sợ hãi, hắn hoàn toàn không nghĩ tới tại thể nội của Diệp Thu lại có Cốt Văn Chân Long.

Lúc này Diệp Thu chậm rãi đứng thẳng dậy, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười ý vị thâm trường, dần dần làm càn.

Trong lúc ai ai cũng đang sững sờ lúc, chỉ thấy Diệp Thu nhẹ nhàng giơ lên Tru Tiên kiếm, đồng thời phát ra tiếng cười khiếp người.

"Ha ha ha ha. . . Hôm nay ta liền để cho thế nhân biết rõ phàm nhân cũng có thể Tru Tiên." Diễn kịch hồi lâu, Diệp Thu rốt cục ngả bài không diễn nữa, nói.

"Có ý tứ gì?" Khi nghe Diệp Thu đột nhiên cất tiếng cười to, tất cả mọi người lập tức hoảng hốt.

Chẳng lẽ hành động của hắn vừa rồi đều là diễn? Hắn cố ý dụ dỗ Tỳ Hưu Thiên Nhân hạ phàm là để chém giết sao?

Một thời gian sau, tất cả mọi người đều mê man, có chút không rõ ràng tình hình.

Kia thế nhưng là tiên a! Ngươi làm sao có thể chém giết được hắn?

Chương 618 - Thiên Địa Khai Nhất Tuyến

Lúc này, khi nghe được Diệp Thu cuồng tiếu như vậy, Tỳ Hưu Thiên Nhân cũng là nội tâm run lên, lặng lẽ nhìn qua.

Hắn không biết rõ Diệp Thu đến cùng có át chủ bài gì mà dám cuồng vọng như thế. Chỉ bằng cái Cốt Văn Chân Long kia sao?

Tuy rằng Cốt Văn Chân Long xác thực để cho Tỳ Hưu Thiên Nhân rất có cảm giác áp bách, nhưng cũng chỉ tồn tại áp chế ở phương diện huyết mạch, chứ cũng không thể tạo thành tính tổn thương thực tế.

Giữa bọn hắn có thực lực sai biệt tuyệt đối không phải một khối bảo cốt Chân Long có thể bù đắp.

Nhưng khi Tỳ Hưu Thiên Nhân nhìn thấy Diệp Thu có hành động như thế thì liền biết Diệp Thu nhất định đã sớm có chuẩn bị.

"Tiểu tử này rất đáng gờm, ngay cả bản tọa mà cũng dám tính toán sao?" Trong lòng Tỳ Hưu Thiên Nhân vẫn như cũ rất bình tĩnh, cười nhạt một tiếng, nói.

Bởi vì hắn lúc này chỉ là một bộ phân thân mà thôi, còn chân thân của hắn căn bản không cách nào tiến vào thế giới này.

Cỗ phân thân này có thực lực mặc dù chỉ bằng một phần mười chân thân, mà lại còn bị thiên đạo áp chế, nhưng cũng không phải chỉ là một vị Đại Đế cảnh có thể tính toán, do đó hắn mới có tự tin như vậy.

"Bản tọa ngược lại rất muốn nhìn xem ngươi có thủ đoạn gì có

thể đánh bại ta." Tỳ Hưu Thủy Tổ khinh thường nói, tiếp tục lộ ra tư thái cao cao tại thượng, để nhìn xuống quan sát Diệp Thu.

Bỗng nhiên một thanh huyết kiếm thình lình phóng lên tận trời, Diệp Thu chậm rãi giơ tay lên, tóc dài rối tung do bị một trận cuồng phong thổi qua, trên mặt hắn thì lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: "Ta không ngại nói cho ngươi biết, ở chỗ này ta là vô địch."

Sau khi nói xong, Diệp Thu trong nháy mắt liền thả người nhảy lên, một bước lên trời.

Chỉ thấy một thanh huyết kiếm dần dần ngưng tụ trên không trung, trong chốc lát đã dài tới vạn trượng.

"Cái này. . ." Thấy vậy Tỳ Hưu Thiên Nhân cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì chỉ bằng cỗ kiếm ý phát ra thì liền để cho hắn cảm thấy một tia cảm giác nguy cơ.

Loại cảm giác nguy cơ này Tỳ Hưu Thiên Nhân đã không biết rõ bao nhiêu năm không có cảm giác thấy.

Lúc này Diệp Thu cảm giác như mình có thể Tru Tiên, thiên hạ vô địch.

Một kiếm này được Diệp Thu tập hợp rất nhiều thần kỹ như kiếm thứ nhất, vạn dặm giết một người, thần phạt, Côn Bằng Bảo Thuật mà tạo ra.

Có thể nói ngoài chiêu kiếm một mạng đổi một mạng Nhất Tuế Nhất Khô Vinh ra thì cho đến trước mắt chiêu kiếm này có lực sát thương kinh người nhất của Diệp Thu. Hắn đặt tên cho nó là Thiên Địa Khai Nhất Tuyến.

Đây là chiêu thức thuộc dạng tự sáng tạo, một khi thi triển có thể không xem thời gian, không gian, pháp tắc giam cầm. Uy lực của nó vô cùng to lớn, có thiên địa chính khí gia thân và thần lôi cuồn cuộn phụ trợ, không có bất luận sự thiếu hụt gì.

Diệp Thu trước đó đã dự định truyền thụ cho Lâm Thanh Trúc chiêu kiếm này để lại sáo lộ một đợt. Nhưng sau khi ngẫm lại hắn vừa vặn mượn Tỳ Hưu Thiên Nhân để đem chiêu kiếm này đánh ra thanh danh, sau khi mới truyền thụ cho áo bông nhỏ, như vậy hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Thiên Địa Khai Nhất Tuyến vừa thi triển, trong chốc lát một mảnh huyết sắc phảng phất như phân tách thiên địa hiện ra, một cỗ kiếm ý kinh thiên lập tức bộc phát, lệ khí băng lãnh dần dần tràn ngập thương khung, bầu trời dần dần mất đi sắc thái.

"Trời ạ, đây là loại kiếm quyết gì?"

"Quá kinh khủng đi. Chỉ dựa vào kiếm ý mà đã tạo thành uy thế kinh người như vậy, tựa như toàn bộ thiên địa đều bị một kiếm này tách ra."

"Đây còn là nhân gian chi kiếm sao?"

Một thời gian sau, bát hoang rung chuyển, Diệp Thu thi triển một kiếm này để cho sắc mặt của tất cả mọi người sợ hãi không gì sánh được.

Chẳng ai ngờ rằng hắn thậm chí ngay cả loại kiếm pháp này cũng đều có thể lĩnh ngộ, vậy thiên phú của hắn đến cùng có bao nhiêu khủng bố?

Lúc này, ngay cả Liên Phong ở Thiên Vực xa xôi nhìn thấy một kiếm này về sau thì cũng lộ ra ánh mắt rung động.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới nàng mới cùng Diệp Thu tách ra hơn một năm, vậy mà thực lực của hắn đã tăng lên nhanh như vậy.

Liên Phong vốn cho rằng mình có được một gốc trường sinh dược nơi tay, lại thuận lợi thông qua khảo nghiệm Bổ Thiên Thần Nữ kế thừa chính quả, tại sự tăng cường phía trên nàng nghĩ mình

có thể kéo ra chênh lệch cùng Diệp Thu, nhưng nàng không nghĩ tới mình đã đột phá nhanh như vậy mà Diệp Thu lại còn đột phá nhanh hơn nàng.

Mà lại hắn lĩnh ngộ kiếm đạo càng là đạt tới Thiên Nhân cảnh, sức chiến đấu quá dọa người.

"Hứ. . . Gia hỏa chết tiệt, ngươi không thể nhường ta một chút sao?" Trên mặt Liên Phong tràn đầy nụ cười, chu mỏ oán trách một câu.

Trong lòng nàng lại cảm thấy vui vẻ cho Diệp Thu, đồng thời cũng rất không vui vẻ bởi vì nàng lại phải lép vế.

Nếu như Diệp Thu biết rõ ý nghĩ trong nội tâm Liên Phong, vậy đoán chừng hắn sẽ cười chết.

Diệp Thu thật không ông nghĩ tới Liên Phong lại quan tâm chuyện vai vế lớn nhỏ, nàng luôn muốn thể nghiệm niềm vui khi được làm sư tỷ, đáng tiếc là Diệp Thu lại lần nữa hủy đi giấc mộng đẹp của nàng.

Chương 619 - Người Thứ Nhất Tru Tiên

Ầm!!!

Bỗng nhiên một tiếng nổ thật lớn vang lên, trên cửu thiên khí đãng cuồn cuộn, Cửu Thiên Thần Lôi lấp lóe không ngừng.

Bị chìm trong khí tức của một kiếm này, Tỳ Hưu Thiên Nhân lập tức giật mình, lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn căn bản không cách nào tưởng tượng một vị Đại Đế nhân gian nho nhỏ vậy mà có thể lĩnh ngộ được kiếm quyết bực này.

Đó căn bản không phải là nhân gian chi kiếm, bởi vì ảo diệu ẩn chứa trong đây ngay cả dạng siêu cường giả như Tỳ Hưu Thiên Nhân muốn lĩnh ngộ cũng đều mười phần tốn sức.

Nhưng Diệp Thu vậy mà cóthể lĩnh ngộ, hơn nữa nhìn trình độ vận dụng của hắn thì đã sớm đạt tới tình trạng lô hỏa thuần thanh.

Giờ khắc này, Tỳ Hưu Thiên Nhân vô cùng luống cuống.

"Không, chuyện này không có khả năng."

"Ngươi làm sao có thể lĩnh ngộ được tiên quyết bực này!"

Tỳ Hưu Thiên Nhân không dám tin nói ra, hắn từ đầu đến cuối không thể tin được Diệp Thu lại có thể lĩnh ngộ dạng tiên quyết này.

Lấy kiến thức của Tỳ Hưu Thiên Nhân thì sao hắn có thể nhìn không ra chiêu kiếm này của Diệp Thu đã vượt qua thần kỹ, mơ hồ

tiếp xúc đến tiên quyết huyền diệu.

"Ha ha ha ha. . ."

Tiếng cười to của Diệp Thu quanh quẩn trong cuồng phong, hắn một tay cầm kiếm chấn động thân thể một cái, một cỗ lực lượng cuồng bạo bộc phát ra.

Diệp Thu lại nói:

"Đại Thiên thế giới không thiếu cái lạ. Trên đời này cho tới bây giờ liền không có chuyện gì là không thể nào. Nếu có thì chỉ có thể nói ngươi kiến thức không đủ mà thôi."

"Run rẩy đi tiên nhân. Hôm nay ta muốn làm người thứ nhất Tru Tiên."

Diệp Thu lần đầu nhiệt huyết sôi trào như vậy, nội tâm hắn vô cùng hưng phấn.

Trước kia Diệp Thu chỉ đánh một đám tiểu lâu la, hôm nay hắn rốt cục tiếp xúc đến Tiên nhân chân chính đến từ thế giới Thượng Thương, là siêu cường giả xem thường chúng sinh phàm giới. Vậy sao Diệp Thu có thể không hưng phấn?

Lần này nếu như Diệp Thu có thể làm thịt Tỳ Hưu Thiên Nhân, lấy phàm nhân chi thể Tru Tiên thành công, như vậy Diệp Thu sẽ có thể trang bức cả một đời.

Nghe được lời này, Tỳ Hưu Thiên Nhân lập tức trầm mặt xuống, hừ lạnh nói: "Hừ, cuồng vọng! Hôm nay ta rất muốn nhìn xem ngươi làm thế nào Tru Tiên."

Sau một hồi khiếp sợ ngắn ngủi qua đi, Tỳ Hưu Thiên Nhân cuối cùng cũng biểu lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Trong chốc lát, chỉ thấy toàn thân hắn bạo phát ra kim sắc cốt

văn, một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng liền quét ra xung quanh.

Đó chính là Thiên Nhân chi uy, là khí tức vô thượng. Chỉ với một cái ánh mắt của Tỳ Hưu Thiên Nhân thì liền có thể để cho những tiểu tu sĩ nhỏ yếu hồn phi phách tán.

Tuy nhiên khi đối mặt với Diệp Thu thì thủ đoạn như vậy tựa như là gân gà.

"Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi có chút đồ vật. Ngươi nói nhảm nói xong rồi thì chuẩn bị chịu chết đi." Sau khi lạnh lùng nói ra một câu, Tỳ Hưu Thiên Nhân ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

"Hống."

Tiếng gầm thét đinh tai nhức óc truyền đến, chấn động cho thiên địa rung chuyển, sơn hà vỡ nát.

Tỳ Hưu Thiên Nhân đã nổi giận, lực lượng kinh khủng của kim sắc cốt văn lấy Bài Sơn Đảo Hải chi thế mà lao về phía Diệp Thu.

Diệp Thu lặng lẽ nhìn chăm chú hết thảy, hắn có thể cảm giác được cốt văn bảo thuật của Tỳ Hưu Thủy Tổ cực kỳ cường đại. Thủ đoạn này căn bản không phải vừa rồi Tỳ Hưu lão tổ có thể sánh được.

Dưới sự gia trì của huyết mạch cường đại, lực lượng kinh người đem hư không đánh cho vặn vẹo.

"Trấn!" Lúc này Diệp Thu đột nhiên hô to, Tru Tiên kiếm lập tức chém xuống một kiếm.

Trong chốc lát, một cái huyết sắc kiếm khí bị chém ra, chia cắt cả thiên địa, hủy diệt chi khí hung hăng đụng vào phía trên kim sắc cốt văn của Tỳ Hưu Thiên Nhân.

Ầm!!!

Thiên địa rung chuyển sau khi hai luồng sức mạnh mang tính hủy diệt va chạm vào nhau, lực trùng kích hướng kinh người hướng ra bốn phương tám hướng.

Đám người vây xem trong nháy mắt liền bị hù cho sắc mặt tái nhợt một mảnh.

"Không tốt, chạy mau." Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Những ai đứng xem tương đối gần đã dần dần minh bạch một chuyện, khi Đại Đế cảnh giao thủ thì trong vòng trăm dặm sẽ không còn tồn tại một sinh vật, chớ nói chi là loại quyết đấu khủng bố bực này.

Vù!!!

Lực lượng kinh khủng cuốn tới, vạn dặm đại sơn lập tức bị san thành bình địa.

Những sinh linh chạy tương đối chậm đã trực tiếp bị cỗ lực lượng trùng kích này chấn chết, căn bản không hề có lực hoàn thủ.

May mắn là vừa rồi Diệp Thu đã cố ý hướng về vùng trời của Huyền Vực mà đi. Bởi vậy dưới một đợt hủy diệt với diện tích to lớn này khu vực bị hao tổn nghiêm trọng nhất chính là Huyền Vực, còn Đông Hoang thì thái bình hơn rất nhiều.

Chương 620 - Tên Này Quá Da Trâu!

"Phù. . . Thật là đáng sợ! Thì ra trước đó Diệp Thu nói một câu hắn có thể Tru Tiên cũng không phải là đang nói đùa." Nhìn đến đây, Tề Vô Hối hít sâu một hơi, sợ hãi phát ra từ nội tâm nói ra.

Hiện tại hắn mới minh bạch, ban đầu ở phía trên Thiên lĩnh Diệp Thu nói ra câu nói kia rốt cuộc là có ý gì.

Diệp Thu đã nói Cửu Thiên Tiên Nhân dám can đảm xuống nhân gian làm loạn thì hắn liền tru diệt.

Ngay từ đầu Tề Vô Hối còn tưởng rằng Diệp Thu khoác lác để trang bức, vì thế hắn còn giễu cợt Diệp Thu một câu. Nhưng Tề Vô Hối không nghĩ tới Diệp Thu nói đều là thật.

Bà mẹ nó, hắn thật sự không có khoác lác a, nói trảm tiên thì liền trảm tiên!

Tía má ơi, xem ra ta về sau phải cách xa hắn một chút. Vì không chừng một ngày nào đó hắn không vui vẻ mà liền chơi chết ta. Khi đó còn có ai có dũng khí cản hắn a!

Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Vô Hối hoảng sợ một trận

Những người còn lại của Bổ Thiên giáo thì càng là nội tâm chấn động không gì sánh nổi. Chẳng ai ngờ rằng Diệp Thu vậy mà thật sự có thể đánh với Tiên nhân một trận.

Diệp Thu chính là Chấp Kiếm trưởng lão của Bổ Thiên giáo bọn họ, một kiếm này của hắn trực tiếp danh chấn bát hoang, trên mặt bọn họ lập tức cảm thấy vinh hạnh.

"He he he, Diệp sư thúc chính là Diệp sư thúc, quả nhiên là hoàn toàn cứng rắn như trước đây."

Khi nhìn xem một mảnh hư không vặn vẹo, đám đệ tử của Bổ Thiên giáo mười phần sùng bái mà nghị luận.

"Hự. . ."

Sau một hồi va chạm ngắn ngủi của hai cỗ lực lượng, rốt cục đã xuất hiện thế cục thiên về một bên.

Chỉ thấy Tỳ Hưu Thiên Nhân phun ra một ngụm tiên huyết, hắn bị Diệp Thu một kiếm chém lui mấy chục bước, lảo đảo dừng lại suýt chút nữa ngồi liệt trên mặt đất.

"Không. . . Chuyện này không có khả năng. Ta làm sao lại thua được chứ?" Cho đến giờ phút này, Tỳ Hưu Thiên Nhân vẫn như cũ không tin mình sẽ không địch lại Diệp Thu.

Thế nhưng vừa rồi sau một đợt lực lượng đối bính, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được Diệp Thu đã thắng. Chỉ là nội tâm của hắn không nguyện ý tin tưởng sự thật này.

Lúc này từ bên trong một mảnh hỗn độn, một đạo thân ảnh áo trắng chậm rãi cầm kiếm đi ra.

Ánh mắt Tỳ Hưu Thiên Nhân hiện lên một tia ngoan ý, nói: "Tiểu tử khốn, ngươi dám để cho bản tọa mất hết mặt mũi, bản tọa hôm nay sẽ không buông tha ngươi."

Tỳ Hưu Thiên Nhân hiện tại đã nổi trận lôi đình. Hắn tung hoành tại Cửu Châu chi địa trên Thượng Thương nhiều năm như vậy mà còn chưa hề nhận qua sỉ nhục như thế.

Bây giờ tại hạ giới hắn vậy mà bị một con kiến hôi đè ép, chuyện này nếu như truyền đi thì sau này hắn còn lăn lộn thế nào tại Thượng Thương?

Tỳ Hưu Thiên Nhân rống giận một tiếng, rồi lại lần nữa bộc phát ra kim sắc cốt văn dày đặc toàn thân. Đám người có thể cảm giác được lực phòng ngự của hắn lại tiếp tục đạt được sự tăng cường to lớn.

Thây vậy Diệp Thu có chút nhướng mày, vừa rồi một kiếm kia của hắn mặc dù có uy lực to lớn, hoàn toàn nghiền ép khí thế của Tỳ Hưu Thiên Nhân, nhưng lại không thể trọng thương được hắn ta, bởi vì hắn ta thực tế quá da trâu, căn bản là chém không thủng nổi.

Tỳ Hưu Thiên Nhân một thân vảy dày chính là áo giáp tốt nhất của hắn, cho dù là Tru Tiên kiếm cũng đâm không thủng.

Tuy nhiên lực phòng ngự của Tỳ Hưu Thiên Nhân mặc dù rất mạnh, nhưng Diệp Thu cũng không phải là không có biện pháp. Bởi vì ngay vừa rồi Hunter Ngộ Không đã cho Diệp Thu một bài thi max điểm.

"Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi xác thực rất mạnh, nhưng ngươi muốn đánh bại ta thì cũng không có dễ dàng như vậy." Cốt văn dày đặc toàn thân, Tỳ Hưu Thiên Nhân coi thường Diệp Thu, nói ra: "Cho dù ngươi có thủ đoạn lại nhiều thì cũng không thể phá được lực phòng ngự của ta đâu. Ha ha ha ha..."

Tỳ Hưu Thiên Nhân cuồng tiếu một tiếng, chỉ cần hắn còn lực phòng ngự này thì vô luận Diệp Thu có sử dụng thủ đoạn gì thì hắn cũng đều có thể đứng ở thế bất bại. Đây chính là chỗ tốt của Tiên thể, là sự chênh lệch giữa hai người bọn hắn.

Diệp Thu dựa vào một thanh Tiên kiếm và một chiêu tiên quyết có lẽ có thể nhất thời chiếm thế thượng phong, nhưng hắn vẫn là không cách nào cải biến cục diện.

Tru Tiên sao? Nói nghe thì dễ!

"Ồ vậy à?" Tuy nhiên Diệp Thu lại cười tà ác một tiếng, dần dần làm càn.

Tỳ Hưu Thiên Nhân không biết vì sao Diệp Thu buồn cười, nhưng hắn có thể cảm giác được mình lại lần nữa bị Diệp Thu sỉ nhục.

Tỳ Hưu Thiên Nhân đường đường là cường giả tại thế giới Thượng Thương, vậy mà hắn lại nhiều lần bị một tên phàm nhân nhục nhã, cho nên hắn lập tức giận tím mặt.

Chương 621 - Bạo Vũ Lê Hoa Châm Tái Xuất

"Ta muốn toàn bộ nhân gian các ngươi cùng tử tôn của ta chôn cùng." Tỳ Hưu Thiên Nhân quát lên, đột nhiên há ra miệng rộng.

Ngay sau đó, một cỗ thôn thiên phệ địa chi lực lập tức đập vào mặt mọi người.

Cỗ lực lượng này so với vừa rồi Tỳ Hưu tiểu tử thi triển còn kinh khủng hơn trăm triệu lần, trực tiếp bao trùm toàn bộ bát hoang.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cuống lên.

"Không, ta không muốn chết. . ."

Chẳng ai ngờ rằng Tỳ Hưu Thiên Nhân vậy mà điên cuồng như thế. Sau khi bị Diệp Thu chọc giận thì hắn lại muốn giết tất cả mọi người ở bát hoang cho hả giận.

Dưới cỗ hấp lực kinh khủng này thì không ai có thể phản kháng, tất cả không bị khống chế mà hướng vào trong miệng của Tỳ Hưu Thiên Nhân bay đi.

Nhìn thấy vậy Diệp Thu lập tức hai mắt tỏa sáng, vì hắn biết rõ điểm mấu chốt có thể quyết định thắng bại đã tới.

Diệp Thu nhẹ nhàng giơ lên tay phải, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện sáu cây kim châm phỉ thúy.

"Bạo Vũ Lê Hoa Châm!" Trông thấy Tiên Thiên Linh Bảo quen thuộc, Liên Phong âm thầm run lên.

Trong tay nàng cũng có sáu cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm, cùng sáu cây trong tay Diệp Thu là một bộ.

Cái bảo bối này là Diệp Thu đưa cho Liên Phong làm tín vật đính ước, cho nên nàng mười phần yêu quý, rất ít lấy ra dùng.

Bây giờ gặp Diệp Thu tế ra sáu cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm để cho nội tâm nàng rung động một cái.

Hắn muốn làm gì?

Rất nhanh sau đó Diệp Thu liền trả lời nghi hoặc của Liên Phong. Chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tà ác và thi triển Càn Khôn Vô Cực Thủ, đem sáu cây Bạo Vũ Lê Hoa Châm hòa làm một thể.

"Dừng ở đây đi!" Diệp Thu quát lạnh một tiếng.

Thanh Bạo Vũ Lê Hoa Châm kia trong nháy mắt bay đi, trực tiếp hướng vào trong miệng Tỳ Hưu Thiên Nhân mà vọt tới.

Đối mặt với hành động kỳ quái của Diệp Thu, Tỳ Hưu Thiên Nhân vô cùng không hiểu. Hắn không biết Diệp Thu sử dụng sáu cây kim châm này là có ý gì.

Chẳng lẽ hắn cho rằng mấy cây kim châm vừa nhỏ vừa ngắn này có thể tổn thương được ta sao?

Nói đùa gì chứ! Đồ vật ngắn nhỏ như vậy thì ta kéo phân đều gấp mấy chục vạn lần nó, ta căn bản không có cảm giác a!

Lúc này Bạo Vũ Lê Hoa Châm đã bị Tỳ Hưu Thiên Nhân hút vào trong bụng giống như một cây châm rơi xuống biển sâu, biến mất vô tung vô ảnh.

Tỳ Hưu Thiên Nhân cuồng tiếu, nói: "Ha ha ha ha. . . Tiểu tử thối, ngươi liền điểm ấy thủ đoạn thôi sao?"

Hắn cũng không tin với một cây châm thì Diệp Thu có thể tạo cho hắn nguy hiểm gì. Bởi vì tại phía dưới nhục thân hoàn mỹ thì pháp bảo nhân gian căn bản không cách nào tổn thương được hắn một phân một hào.

Cho dù là Tru Tiên kiếm của Diệp Thu thì cũng chỉ có thể khiến hắn bị chút vết thương nhẹ mà thôi, căn bản không ảnh hưởng được tính mệnh của hắn.

Tỳ Hưu Thiên Nhân sát ý mười phần, hô lên: "Ta muốn để cho đám các ngươi và tử tôn của ta chôn cùng. Chịu chết đi. Ta hút. . ."

Tiên nhân chi nộ cả thế gian đều chấn động, nhân gian trong nháy mắt bị một cỗ cuồng bạo chi lực hút đi, không cách nào khống chế.

"Khốn nạn! Mọi người hội tụ kết trận!" Cảm thụ được hấp lực kinh khủng đến từ Tỳ Hưu Thiên Nhân, Mạnh Thiên Chính vội vàng hô to.

Đối mặt với dạng tồn tại vô thượng bực này, bọn hắn giống như con kiến trên đất chỉ có thể chật vật hội tụ thì mới có cơ hội giữ được tính mạng.

Tất cả mọi người đều gấp lên, nhao nhao nhìn về phía Diệp Thu. Bởi vì giờ khắc này chỉ có hắn mới có thể thay đổi thế cục.

Nhưng ai cũng không biết rõ vì sao sau khi phóng ra Bạo Vũ Lê Hoa Châm thì Diệp Thu liền không có bất kỳ động tác gì. Hắn chỉ là đứng tại nguyên chỗ nhàn nhạt mỉm cười.

Nụ cười này của Diệp Thu có chút quỷ dị, ngay cả Tỳ Hưu Thiên Nhân cũng cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, không nghĩ ra vì sao hắn lại cười.

Ý cười trên mặt Tỳ Hưu Thiên Nhân dần dần biến mất, cảm thấy hoang mang mà dò hỏi: "Ngươi đang cười cái gì?"

Hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên cảm giác thấy trong bụng đau nhói một trận, trong nháy mắt hắn liền biến sắc.

Lúc này Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Bùm."

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng khổng lồ từ thể nội của Tỳ Hưu Thiên Nhân nổ tung, trong nháy mắt đã quét sạch vạn dặm bình nguyên, trời rung đất chuyển.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Một cõi dư chấn lao ra, nguyên bản đám người bị Tỳ Hưu Thiên Nhân hút đi lại lập tức hung hăng bay ngược ra ngoài.

Quay đầu lại đám người chỉ nhìn thấy trên thân thể khổng lồ của Tỳ Hưu Thiên Nhân đã trực tiếp nổ ra một cái lỗ hổng đẫm máu.

"Chuyện này. . . Không có khả năng." Tỳ Hưu Thiên Nhân kéo lấy thân thể nặng nề, không dám tin nói ra.

Vô luận như thế nào hắn cũng không thể tin nổi tiên thể hoàn mỹ của mình vậy mà lại bị nổ banh.

Hắn thế nhưng là tiên a!

Chương 622 - Chuẩn Bị Trước Khi Phi Thăng Thượng Giới

"Ngươi rất kinh ngạc sao?" Nhìn Tỳ Hưu Thiên Nhân tay chân luống cuống, Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói.

Sau đó hắn triệu hồi về sáu cây châm kia, bóp tại trong tay thưởng thức một hồi.

Diệp Thu cười nói:

"Trên đời này không có lực phòng ngự tuyệt đối, bất luận đồ vật gì mặt ngoài hoàn mỹ thì đều sẽ có nhược điểm trí mạng, mà nhược điểm của ngươi ngay tại thể nội."

"Tỳ Hưu nhất tộc các ngươi có lân phiến siêu cứng bảo hộ, bên ngoài khó có thể phá vỡ. Nhưng đáng tiếc tộc ngươi lại tu luyện thôn phệ chi đạo, bảo thuật cường đại này được truyền thừa xuống mà lại tồn tại một cái thiếu hụt trí mạng, đó chính là đem nhược điểm của tộc ngươi trực tiếp bại lộ ra."

Nghe đến đó, Tỳ Hưu Thiên Nhân có chút kinh ngạc, sau đó liền bừng tỉnh.

"Không. . . Không có khả năng. Tỳ Hưu nhất tộc chúng ta chính là Tiên Cổ Thần thú, được thiên địa ban phúc, không có khả năng có nhược điểm." Tỳ Hưu Thiên Nhân không muốn tin chuyện này, ánh mắt tràn đầy vẻ mờ mịt, phẫn nộ chịu đựng đau đớn kịch liệt để phản bác Diệp Thu.

Tuy nhiên những thứ này cũng không trọng yếu, vì lúc này thân thể của Tỳ Hưu Thiên Nhân đã bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm nổ ra

một cái lỗ hổng, huyết khí xói mòn thật nhanh.

Diệp Thu biết rõ thời khắc chân chính quyết định thắng bại đã đến, cho nên hắn không có bất cứ do dự nào và cũng không cho Tỳ Hưu Thiên Nhân có cơ hội thở dốc.

Diệp Thu trở tay rút ra Tru Tiên kiếm, trên miệng lộ ra nụ cười tà ác, dần dần làm càn.

"Ngươi nói cái gì cũng đều không còn trọng yếu nữa. Chúng ta dừng ở đây đi."

Trong chốc lát, Tru Tiên kiếm liền phát ra hào quang chói sáng.

Một tiếng nổ vang lên, trên cửu thiên hiện ra một đạo thần lôi, Diệp Thu lại lần nữa sử dụng chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến.

Nhân lúc địch nhân bệnh mà đòi mạng địch nhân chính là tôn chỉ của Diệp Thu từ trước đến nay.

Tru Tiên kiếm trong nháy mắt liền xẹt qua, một đạo huyết khí phân chia thiên địa lại xuất hiện.

Lực lượng cường đại tụ tập cùng một chỗ lập tức chém xuống.

"Trảm!"

Diệp Thu quát lạnh một tiếng, trực tiếp chém xuống một kiếm nhắm vào vết thương của Tỳ Hưu Thiên Nhân.

"Phập."

Tỳ Hưu Thiên Nhân căn bản không kịp phản kháng, cứng rắn tiếp nhận một kiếm này của Diệp Thu.

Một trận mưa máu rơi xuống, thân thể to lớn của Tỳ Hưu Thiên Nhân đã bị Diệp Thu một kiếm chém thành hai nửa.

Tại thời khắc cốt văn phòng ngự bị phá mất, cái gọi là lực phòng ngự hoàn mỹ của Tỳ Hưu Thiên Nhân,l kỳ thật đã sớm không còn.

"Ngao. . ."

Chỉ nghe Tỳ Hưu Thiên Nhân ngửa mặt lên trời kêu la thảm thiết, đó là âm thanh cuối cùng phát ra của hắn trước khi chết mang theo sự không cam lòng và tức giận.

Diệp Thu có thể cảm giác thấy Tỳ Hưu Thiên Nhân vô cùng phẫn nộ, rất không cam lòng.

Ầm vang một tiếng, thân thể to lớn của Tỳ Hưu Thiên Nhân hung hăng ngã xuống Hoang Nguyên, cuốn lên bụi bặm vạn trượng.

Lúc này tại bên trên cửu thiên, bên trong một mảnh hỗn độn hư vô, một con cự thú Tỳ Hưu bừng tỉnh từ trong cơn ngủ mơ.

Hắn nhìn về phía thế giới xa xôi mà phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

"Sâu kiến khốn nạn dám chém phân thân của ta, làm hỏng cả đạo thân của ta."

"Bản tọa tất sát ngươi."

Tiếng rống giận dữ quanh quẩn cửu thiên, hù doạ một đám sinh linh trong hư vô nhao nhao trốn xa, trong lòng mười phần nghi hoặc lão quái vật đã ngủ say nhiều năm này tại sao hôm nay lại đột nhiên thức tỉnh, mà lại còn tức giận như thế.

Bọn hắn không nghĩ ra nhưng trong lòng rất minh bạch lúc này Tỳ Hưu Thiên Nhân phi thường phẫn nộ, cho nên bọn hắn tuyệt đối không thể dừng lại ở chỗ này, nếu không sẽ dễ dàng bị hắn lấy ra đánh cho hả giận.

Một kiếm trảm tiên kết thúc hoàn mỹ.

Diệp Thu nhẹ nhàng khoát tay áo, Tru Tiên kiếm lại lần nữa đi tới trong tay hắn.

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên mà nhíu mày, bởi vì hắn có thể cảm giác được có một đôi phẫn nộ đến từ một thế giới nào đó đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Trong lòng Diệp Thu cũng rất rõ ràng chuyện này còn không có kết thúc. Trải qua một trận chiến này có lẽ Tỳ Hưu Thiên Nhân lòng còn sợ hãi và đã không dám hạ giới, nhưng Diệp Thu không dám chắc những người tại hạ giới có thể thoát khỏi phần nhân quả này.

Nếu như Diệp Thu ở hạ giới thì hắn sẽ không cần lo lắng Tỳ Hưu Thiên Nhân trả thù. Nhưng cuối cùng Diệp Thu sẽ phi thăng lên thượng giới, đến lúc đó chính là thời khắc bọn hắn chấm dứt ân oán.

"Ừm, xem ra ta cần phải sớm làm chút chuẩn bị." Nghĩ tới đây, Diệp Thu tự mình lẩm bẩm.

Vì để phòng ngừa nguy hiểm, hắn nhất định phải làm đủ chuẩn bị trước khi hắn phi thăng.

Vừa rồi Diệp Thu đã từ chỗ Liên Phong biết được, thượng giới là một thế giới vô cùng rộng lớn, ở nơi đó cũng có một cái đạo thống Bổ Thiên giáo.

Đó là Bổ Thiên giáo ở thời đại Viễn Cổ do tổ tiên nhân tộc sáng tạo ra, bây giờ ở tại thượng giới cũng có được địa vị tương đối cao.

Có lẽ bọn họ có thể che chở cho Diệp Thu, nhưng vạn sự cũng không thể dựa dẫm toàn bộ vào người khác, vận mệnh của mình cuối cùng vẫn phải do mình nắm giữ trong tay mới là chuyện tốt

nhất.

Chương 623 - Đăng Thiên Lộ

Lúc này cỗ thi thể của Tỳ Hưu Thiên Nhân dần dần hóa thành hào quang nhàn nhạt, cuối cùng tiêu tán ở trong gió.

Tỳ Hưu Thiên Nhân đã chết!

Trận chiến này kết thúc, toàn trường yên tĩnh im ắng, tất cả mọi người không dám tin nhìn xem cỗ thân thể to lớn ngã vào bên trong vũng máu rồi dần dần tiêu tán.

"Trời ạ, Diệp chân nhân vậy mà thật sự đánh thắng tiên nhân."

Diệp Thu hôm nay một trận chiến này đã trực tiếp đổi mới nhận thức của tất cả mọi người. Hắn đã tạo ra định nghĩa mới đó là phàm nhân cũng có thể Tru Tiên.

Diệp Thu tự mình dùng hành động để chứng minh chuyện này là có thể làm được.

Trận chiến này kết thúc, khắp thế gian đều chấn động. Trong ngoài bát hoang, đại danh của Diệp Thu lại lần nữa truyền ra.

"Thiên địa ơi, Bổ Thiên giáo chúng ta lại có dạng Ngoan Nhân này sao? Giáo phái chúng ta muốn hưng thịnh rồi." Phía trên Thiên Vực, Tề Đạo Sinh mặt mũi tràn đầy không dám tin nhìn xem thân ảnh Diệp Thu, tự mình lẩm bẩm.

Sau trận chiến này, Diệp Thu đã trực tiếp đem Bổ Thiên giáo đẩy lên một cái độ cao cực kỳ cao, cũng gián tiếp ảnh hưởng đến Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực.

Trong lòng Tề Đạo Sinh vô cùng kích động. Nếu như lại tính cả Liên Phong thì Bổ Thiên giáo bọn hắn đã có hai vị Đại Đế cảnh.

Một giáo song đế chính là kỳ tích tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Toàn bộ bát hoang cũng tìm không ra cái thánh địa thứ hai đồng thời có được hai vị Đại Đế cảnh.

Nghĩ tới đây, Tề Đạo Sinh lập tức toát ra một cái ý nghĩ là có nên đi tới chào hỏi Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang hay không?

Dù sao hai giáo đều có cùng nguồn gốc, mặc dù phân tách nhiều năm nhưng ít ra lý niệm vẫn là đồng dạng, lẫn nhau kéo vào một cái quan hệ thì cũng tốt, như vậy có lẽ sẽ có trợ giúp cực lớn đối với sự phát triển của Bổ Thiên giáo.

Nhưng Tề Đạo Sinh cũng không biết rõ lúc này Mạnh Thiên Chính cũng có ý nghĩ như vậy. Có thể là do vấn đề công pháp của hai giáo đều không trọn vẹn, cho nên mới muốn hợp tác giải quyết.

Hiện tại bên ngoài Sơn Hải đang quanh quẩn từng tiếng hoan hô không dứt, đám người cùng nhau kêu gào tên của Diệp Thu.

Phàm nhân Tru Tiên, chấn động cửu thiên.

Bởi vì Diệp Thu khơi dòng mà để cho nhân gian triệt để bỏ đi sự sợ hãi đối với tiên nhân.

Diệp Thu cũng làm cho bọn hắn minh bạch một cái đạo lý, cho dù là phàm nhân thì vẫn có thể Tru Tiên.

"Định mệnh, Diệp chân nhân quá mạnh! Bản công tử tung hoành nhân gian nhiều năm như vậy, đã trà trộn vào đủ loại gánh hát, nhưng chưa từng thấy qua nam nhân nào mạnh mẽ như hắn."

"Phàm nhân mà cũng dám Tru Tiên sao? Ngươi cho rằng đây là lớn mật, phạm thượng ư? Nhưng Diệp Thiên Đế thì không!"

"Diệp Thiên Đế, ngươi chính là thần tượng duy nhất của ta, ta muốn sinh con cho ngươi."

"Diệp Thiên Đế, Diệp Thiên Đế. . ."

Khi nghe thấy từng tiếng hoan hô như cuồng phong biển động, Diệp Thu âm thầm vui mừng.

Hôm nay ta đã trang bức một cú max điểm a!

Ầm!!!

Lúc này bỗng nhiên có một tiếng vang thật lớn, thiên địa không ngừng run rẩy.

Sau đó sáu khối giới vực còn lại đã triệt để sát nhập vào nhau, hoàn thành bước sau cùng của bát hoang hợp nhất.

Ngau sau khi bát hoang hợp nhất, thiên đạo bỗng nhiên hạ xuống một đạo kim quang.

"Đây là cái gì?"

Đạo kim quang này vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đều ngây người ra, ngay cả Diệp Thu cũng mơ hồ.

Còn có cách chơi mới này nữa sao?

Cả đám người của Bổ Thiên giáo cũng là hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Về chuyện bát hoang hợp nhất thì bọn hắn đã sớm dự liệu được, nhưng cỗ thiên đạo kim quang này thì bọn hắn thật sự có chút không hiểu.

"Chưởng giáo sư huynh, đây là có chuyện gì?" Tề Vô Hối đứng ở phía sau mờ mịt hỏi.

Mạnh Thiên Chính cũng không biết rõ mà lắc đầu. Khi thấy Diệp Thu chậm rãi bay trở về, ông ta vội vàng hỏi: "Diệp sư đệ, ngươi có biết đây là chuyện gì không?"

Diệp Thu cũng lắc đầu, hắn thật sự không biết rõ đã có chuyện gì xảy ra. Loại hiện tượng kỳ quái này có lẽ chỉ có dạng cường giả già đời mới biết được.

Đáng tiếc là Huyền Dịch sư thúc đã đi về cõi tiên, nếu như ông ta ở chỗ này thì có lẽ sẽ biết rõ một chút gì đó.

Đạo kim quang kia vừa hạ xuống thì đại địa lập tức biến thành một mảnh sinh cơ bừng bừng, tựa hồ có ngụ ý là đại thời đại đã đến.

Vào lúc bát hoang triệt để hội tụ, thương khung lại hạ xuống vô số kim quang, tiếp theo diễn sinh ra một cái đại lộ kim quang thông hướng trời xanh.

Đại lộ này vừa ra thì cả thế gian liền chấn kinh.

"Trời ạ, đây chính là. . . Đăng Thiên lộ!"

Lời này vừa nói ra, ai ai cũng rung động, vì chẳng ai ngờ rằng bát hoang vừa hợp nhất thì thiên đạo trước tiên liền hạ xuống Đăng Thiên lộ.

Đăng Thiên lộ xuất hiện cũng liền mang ý nghĩa tiên lộ tranh phong đời mới đã triệt để triển khai tranh đấu.

Đây là một trận tranh phong mười phần tàn khốc, chỉ có người thắng đến sau cùng thì mới có cơ hội thành tiên.

Chương 624 - Sóng Ngầm Cuồn Cuộn

Ánh mắt Diệp Thu loé lên một cái, sắc mặt hắn trong nháy mắt liền biến đổi. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới bát hoang hợp nhất về sau vậy mà lại dẫn xuất Đăng Thiên lộ.

Diệp Thu nhìn thoáng qua học trò cưng của mình mà âm thầm suy tư.

Xem ra ta cần phải trợ các nàng một tay!

Hiện tại Diệp Thu đã không cần thông qua khảo nghiệm của Đăng Thiên lộ, vì hắn tự mình có thể thành tiên.

Chỉ là hai vị đồ nhi của Diệp Thu có tư chất thực tế quá kém so với những vị thiên tài chân chính. Cho nên trừ phi các nàng có đại tạo hóa gia thân, nếu không các nàng căn bản không có tư cách thành tiên.

Bây giờ Đăng Thiên lộ đã xuất hiện, không thể nghi ngờ đã ban cho các nàng một cơ hội khó được. Chỉ cần các nàng chịu cố gắng tại bên trong ngàn vạn thiên tài tranh đấu mà giết ra thì liền có cơ hội thành tiên.

Hai mắt Diệp Thu đảo qua bát hoang, trầm mặc không nói.

Thông qua lần mâu thuẫn cùng Huyền Vực này hắn liền có thể nhìn ra những giới vực bên ngoài Đông Hoang có thiên tài Chí Tôn đi đầy đất.

Mà lại từng người đều vô cùng cường đại, các nàng muốn tại bên trong một đám thiên tài Chí Tôn này giết ra ngoài thì khả năng

là rất nhỏ.

"Ừm, he he he, xem ra ta lại phải làm thêm giờ rồi."

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, Diệp Thu bỗng nhiên lộ ra nụ cười tà ác, dần dần làm càn.

Nguyên bản hắn rất lười biếng ra tay, nhưng không nghĩ tới bỗng nhiên xuất hiện một cái Đăng Thiên lộ. Đây không phải là nhắc nhở hắn nên sáo lộ một đợt hay sao?

...

"Ha ha ha ha. . . Đăng Thiên lộ vừa ra ai cũng muốn tranh phong a."

"Chư vị, nhóm chúng ta rửa mắt mà đợi đi."

Lúc này tại bên trên hư không, một nam tử trung niên phóng khoáng hô to, hiển nhiên hắn đang hưng phấn không gì sánh được.

Cường giả của các thánh địa, đại tộc còn lại cũng lộ ra nụ cười điên cuồng.

Trận đại chiến này còn chưa bắt đầu mà mùi thuốc súng đã tràn ngập xung quanh.

Diệp Thu có thể cảm giác được phần lớn ánh mắt và lực chú ý đều đặt tại trên thân đám học trò cưng của hắn.

Hiển nhiên vừa rồi Lâm Thanh Trúc thi triển một kiếm kia đã khiến cho đại bộ phận thiên tài Chí Tôn phải chú ý, đem nàng liệt vào danh sách các đối thủ, cho nên bọn hắn khó tránh khỏi lộ ra địch ý với nàng.

Lâm Thanh Trúc cũng có thể cảm giác được loại địch ý này mà trong lòng không khỏi có chút bận tâm, áp lực to lớn.

Bỗng nhiên có một bàn tay lớn ấm áp cầm lấy tay nhỏ của Lâm Thanh Trúc. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện đó là sư tôn của mình, nội tâm nàng lập tức ấm áp, lộ ra nụ cười ngọt ngào vui vẻ.

"Sư tôn. . ."

Lâm Thanh Trúc đang muốn nói cái gì thì Diệp Thu giơ tay đánh gãy nàng, nói: "Yên tâm đi, hết thảy đã có vi sư lo liệu."

Sau khi cho Lâm Thanh Trúc một cái ánh mắt an ủi, Diệp Thu liền nghĩ tới còn tiểu hầu tử kia mà nội tâm toát ra một cái ý niệm tà ác.

Có lẽ ta sẽ phải lần nữa đóng vai Bồ Đề tổ sư mới được!

"Chư vị sư huynh tỷ, các ngươi cũng mang đệ tử về đi, trận tranh đấu này đã bắt đầu rồi." Diệp Thu đưa cho bọn người Bổ Thiên giáo một lời cổ vũ, sau đó mang theo hai vị đồ đệ trở về Tử Hà phong.

Bởi vì Đăng Thiên lộ xuất hiện cho nên bầu không khí tại Đại Hoang đã trở nên khẩn trương lên.

Tất cả các đại thánh địa đều bắt đầu minh tranh ám đấu, riêng phần mình phát lực, làm cho Đại Hoang cuồn cuộn sóng ngầm.

Nguyên bản có thánh địa rất hẹp hòi thì lúc này vì có thể nuôi dưỡng được một vị thiên tài Chí Tôn chân chính, vậy mà tài nguyên áp đáy hòm cũng đều móc ra.

Bọn hắn chuẩn bị liều một phen, nếu như thắng thì cả giáo liền hưng khởi, còn nếu như thua thì. . . Làm lại từ đầu.

Mạnh Thiên Chính có thể cảm giác được ý đồ này của các thánh địa còn lại. Ông ta hơi do dự một chút rồi nhếch miệng cười một tiếng.

Mạnh Thiên Chính đột nhiên nhớ tới một tháng trước Bổ Thiên giáo mới vừa thu nhận một nhóm đệ tử có tiềm lực không tệ, từng người đều là long phượng trong loài người, trời sinh thánh thể càng là không phải số ít.

Bà mẹ nó, nếu như ta không bồi dưỡng bọn hắn thật tốt rồi đưa toàn bộ lên Đăng Thiên lộ để trang bức, vậy chẳng phải là rất có lỗi với chính mình hay sao?

"A hi hi. . . Ta ngã bài a!"

Đăng Thiên lộ vừa xuất hiện, trong nháy mắt bát hoang đã biến thành một mảnh cuồn cuộn sóng ngầm, tất cả thánh địa đều bắt đầu riêng phần mình phát lực. Một chút trời sinh Chí Tôn chưa hề thò đầu ra cũng dần dần xông ra. Đại thời đại ở Đại Hoang đã triển khai một trận tranh đấu im ắng.

Lúc này, hắc ám quỷ dị phía xa xa vẫn còn đang bí mật chuẩn bị kế hoạch cho một trận xâm lược.

Ba tên cự đầu quỷ dị chạy thoát dưới tay Diệp Thu trước đây đã bí mật tụ tập tại bên trong một chỗ cấm khu để thương lượng chuyện gì đó.

"Thật là vãi đạn. Tên Diệp Thu này có thực lực đột phá quá nhanh. Nếu cứ tiếp như thế thì nhóm chúng ta lại muốn giết trở về là chuyện gần như không có khả năng a." Triều Lạc vương may mắn trốn thoát một kiếp, biểu lộ phẫn nộ nói ra.

Hai Vương còn lại đều hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải.

Chương 625 - Cơ Hội Duy Nhất

Trầm tư hồi lâu, Triều Lạc bỗng nhiên nói ra:

"Hiện nay ngoài Đông Hoang ra các giới vực còn lại cũng có đại năng tọa trấn, chúng ta muốn phát động họa loạn đúng là không dễ. Nếu như dựa theo tình thế này thì chúng ta nên làm thế nào cho phải?"

"Bây giờ bát hoang hợp nhất, Vạn tộc lại lần nữa hội tụ vào một chỗ, Đăng Thiên lộ lại tái hiện nhân gian. Các ngươi nói xem nếu như chúng ta bốc lên mâu thuẫn giữa Vạn tộc, thôi động một trận Vạn Tộc Chi Kiếp thì sẽ là một cái tràng cảnh như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, hai vương kia lập tức ngây ngẩn cả người, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin mà nhìn xem Triều Lạc.

Không nghĩ tới tên này vậy mà hiểm ác như vậy, ngay cả dạng ám chiêu này cũng đều có thể nghĩ ra được!

Nếu như thật sự có thể đẩy cho Vạn tộc đại chiến, vậy bọn hắn hoàn toàn không cần xuất thủ mà liền có thể làm ngư ông đắc lợi.

"Được đó." Hai vương lúc này biểu thị đồng ý, chỉ là làm như thế nào để thôi động Vạn tộc đại chiến lại là một cái vấn đề đáng giá suy nghĩ sâu xa.

Lúc này ở bên trong Tử Hà phong, Diệp Thu cũng không biết rõ tại nơi cấm khu hoang tàn vắng vẻ đám cự đầu quỷ dị đang bày ra một cái âm mưu động trời.

Hắn yên lặng đứng tại bên trong vườn hoa, sương mù tràn

ngập, ánh mắt hắn khóa chặt vào một gốc Bàn Đào Thụ mà âm thầm suy tư.

"Bàn đào thụ có chu kỳ sinh trưởng lấy nhân gian làm giới hạn, không mượn ngoại lực thì cần ba ngàn năm để nở hoa rồi ba ngàn năm để kết quả. Nếu như chờ đến lúc nó nở hoa kết trái thì chỉ sợ ta đã sớm trở thành xương khô trong mộ rồi."

Nói đến đây, Diệp Thu trầm mặc một cái, lắc đầu nói tiếp: "Không được, ta muốn phá Thiên Nhân cảnh thì nhất định phải mượn nhờ bàn đào thụ hiệp trợ mới được. Xem ra ta cần phải nghĩ biện pháp dùng vô thượng bảo dược để thúc đẩy nó sinh trưởng mới được."

Thế nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, hiện tại trong tay Diệp Thu đã không còn bao nhiêu bảo dược trân quý. Mà bảo dược bình thường thì lại không có hiệu quả gì, liền xem như mua sắm bảo dược trở về sáo lộ một đợt trả về thì phẩm chất cũng cao không đến đâu.

"Sư tôn. . ." Diệp Thu đang suy nghĩ làm thế nào tìm ra phân bón thúc đẩy sinh trưởng cho Bàn Đào Thụ thì Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đã nhu thuận đi tới, yên lặng đứng tại sau lưng hắn.

Diệp Thu nghe tiếng nhìn lại, trải qua một buổi tối nghỉ ngơi trạng thái của các nàng đã cực kì tốt.

Diệp Thu hài lòng gật đầu, nói: "Ừm, chuyện ngày hôm qua chắc hẳn trong lòng các ngươi đều nắm chắc rồi nhỉ?"

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi ngẩn người, rất nhanh liền minh bạch ý tứ trong lời nói của sư tôn, đơn giản chính là về cái Đăng Thiên lộ kia mà thôi.

Sư tôn muốn cho các nàng xông vào Đăng Thiên lộ một lần

sao?

Lâm Thanh Trúc thì còn tốt, vì kiếm pháp của nàng đã đạt được Diệp Thu chân truyền, thực lực tại cùng thế hệ cũng coi như là người nổi bật.

Nhưng Lâm Thanh Trúc tạm thời còn không có giao thủ qua cùng với những thiên tài Chí Tôn của các giới khác vực, ho nên nàng cũng không biết rõ bọn hắn đến cùng có nội tình gì.

Trước đó Tỳ Hưu tiểu tử chỉ là một tên tiểu Boss mà thôi, cao thủ chân chính vẫn còn ẩn núp ở đằng sau.

Nhìn xem các nàng biểu lộ đờ đẫn, Diệp Thu đi đến phía trước Bàn Đào Thụ bẻ một nhánh cây, nói:

"Đăng Thiên Lộ nơi đây là cơ hội duy nhất để các ngươi có thể thành tiên. Các ngươi đi theo vi sư cũng đã lâu hẳn là cũng rõ ràng tu tiên chi lộ kiếp nạn trùng trùng, muốn thành tựu vô thượng Tiên Đạo thì nhất định phải có một trái tim thẳng tiến không lùi quyết."

"Sống trăm năm nhân gian có thể thấy được Xuân Hạ Thu Đông, sống ngàn năm nhân gian có thể thấy được vương triều thay đổi. Tại phía dưới dòng sông lịch sử không biết đã đào thải qua bao nhiêu người."

"Vi sư không hi vọng các ngươi sẽ ở bên trong trận tranh đấu này bị đào thải. Ta hi vọng có thể tại thượng giới nhìn thấy thân ảnh của các ngươi."

Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức run lên, cảm động không gì sánh được.

Kỳ thật từ rất sớm trước đó các nàng đã có loại cảm giác này. Các nàng cảm thấy mình cách bóng lưng sư tôn đã càng ngày càng xa.

Bởi vì vị sư tôn luôn một mực bảo hộ các nàng cuối cùng sẽ có một ngày rời xa các nàng. Chỉ là các nàng không biết rõ một ngày này bao giờ sẽ đến.

Bây giờ nghe Diệp Thu nói vậy thì nội tâm các nàng khó chịu không gì sánh được.

Thế nhưng khi kiến thức càng rộng thì các nàng cũng minh bạch một chuyện. Đó là muốn thành tiên mà lấy tư chất của các nàng thì căn bản là không có khả năng.

Kết quả sau cùng của các nàng có thể sẽ là cô độc canh giữ Tử Hà phong, trông coi bài vị của tiên tổ và yên lặng già đi rồi chết.

Chương 626 - Mười Vạn Năm Công Lực

Nhìn xem các nàng khóc lóc thảm thiết, Diệp Thu âm thầm vui mừng. Nhìn thấy bầu không khí đã đến lúc nên hắn cũng không còn giấu dốt nữa.

"Thanh Trúc, Uyển Nhi, từ khi các ngươi nhập môn vi sư liền có kỳ vọng rất cao đối với các ngươi, ta không hi vọng đồ nhi của ta sẽ bị thời đại này đào thải."

"Thời gian của vi sư đã không còn nhiều lắm, tại trước khi ta rời đi ta hi vọng các ngươi có thể chân chính trưởng thành, có thể một mình gánh vác một phương."

"Các ngươi có lòng tin không?"

Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc lập tức run lên, nội tâm nàng bỗng nhiên sinh ra một cỗ tín niệm kiên định. Nàng khẽ cắn môi, nói: "Sư tôn, Thanh Trúc có lòng tin."

Lâm Thanh Trúc vô cùng rõ ràng sư tôn đối với nàng có kỳ vọng cao cỡ nào, cho nên dù có đánh bạc tính mệnh thì nàng cũng không thể để cho sư tôn thất vọng.

Lâm Thanh Trúc không giỏi ngôn từ, đại đa số lời nói trong lòng nàng đều biểu đạt bằng cảm xúc.

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc kiên định như vậy, Diệp Thu vô cùng vui mừng.

Rất tốt, xem ra chiêu này đã có tác dụng!

Triệu Uyển Nhi gặp sư tỷ của mình biểu thị như thế thì cũng kiên định nói ra: "Sư tôn, Uyển Nhi sẽ cố gắng."

Nghe các nàng biểu lộ xong cảm xúc, Diệp Thu vui vẻ cười nói: "Đăng Thiên Lộ đã mở, một trận đại tranh đấu sắp triển khai, các ngươi tư chất có hạn, có thể đến tu vi bây giờ cũng đã rất miễn cưỡng. Cùng những vị thiên tài chân chính so ra thì quả thật các ngươi có chút hữu tâm vô lực."

Nghe hắn nói đến nơi đây, hai nàng cũng là mười phần thất lạc. Các nàng làm sao không minh bạch đạo lý này, thế nhưng các nàng lại có thể làm sao bây giờ.

Các nàng trời sinh tư chất chính là như thế, chỉ đổ thừa các nàng không có một cái huyết mạch truyền thừa thật tốt, chỉ có xuất thân bình thường.

Sư tôn đã làm đủ nhiều, nếu như hắn không tận tâm chỉ dạy thì các nàng muốn đạt tới cảnh giới này cũng không có tư cách.

Lúc hai nàng đang thất lạc thì Diệp Thu bỗng nhiên lại nói: "Tuy nhiên nếu các ngươi muốn tại bên trong trận tranh đấu này giết ra thì cũng không phải là không có khả năng."

Nghe Diệp Thu nói như vậy hai nàng lập tức giật nảy mình.

Sư tôn có ý tứ gì?

Nhìn xem Diệp Thu nở nụ cười nhàn nhạt, hai nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói ra: "Hôm nay vi sư sẽ truyền cho các ngươi mười vạn năm công lực, nhằm giúp đỡ các ngươi đột phá Giáo Chủ cảnh."

"Cái gì?!!"

"Mười vạn năm công lực!"

Nghe vậy hai nàng trong nháy mắt liền chấn kinh, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Sư tôn, đệ tử không có nghe lầm chứ? Ngài muốn truyền cho chúng đệ tử mười vạn năm công lực thật sao?" Triệu Uyển Nhi trực tiếp mê man, vì nàng từ khi nhập môn đến nay chưa từng thể nghiệm qua cảm giác được truyền công.

Trước đó Triệu Uyển Nhi đã từng nghe sư tỷ nói rằng sư tôn truyền công rất dễ chịu, nàng không cần tu luyện mà tu vi cứ từ từ tăng lên.

Trong lòng Triệu Uyển Nhi hâm mộ chuyện này từ rất lâu, thế nhưng sư tôn luôn một mực không có truyền công cho nàng.

Nhưng bây giờ Triệu Uyển Nhi không nghĩ tới Diệp Thu mới mở miệng liền muốn truyền cho nàng mười vạn năm công lực, đây cũng không phải là số lượng nhỏ a.

Lâm Thanh Trúc càng là nội tâm giật mình, lần trước Diệp Thu truyền cho nàng ngàn năm công lực thì cũng đã hù doạ nàng. Bây giờ hắn vậy mà nói muốn truyền cho các nàng mười vạn năm công lực.

Hai nàng cộng lại chính là hai mươi vạn năm công lực a!

Sau một hồi khiếp sợ, Lâm Thanh Trúc vội vàng nói: "Không được đâu sư tôn. Ngài đã làm rất nhiều chuyện cho chúng đệ tử rồi, chúng đệ tử đều ghi khắc trong lòng. Ngài không thể vì hai chúng ta mà hao phí tu vi, nếu ngài bị hư căn cơ thì Thanh Trúc đời này đều khó mà tha thứ cho mình."

Không hổ là áo bông nhỏ của ta, đối mặt với mười vạn năm công lực mà nàng cũng không hề bị lay động, ngược lại còn vô cùng quan tâm cho sư tôn.

Diệp Thu chỗ nào biết rõ hắn chính là toàn bộ thế giới của Lâm Thanh Trúc, vậy nàng làm sao có thể chỉ vì việc tu hành của nàng mà đi tổn hại căn cơ của hắn được.

Mười vạn năm công lực cũng không phải là số lượng nhỏ, nhưng Lâm Thanh Trúc lại tình nguyện tự mình vất vả một chút mà chậm rãi tu luyện.

Lâm Thanh Trúc tin tưởng sẽ có một ngày nàng có thể đạt tới cảnh giới kia, chứ nàng không muốn lại để cho sư tôn hao tổn tu vi vì nàng.

Triệu Uyển Nhi cũng là mười phần cảm động, nhưng khi nghe sư tỷ nói rằng truyền công sẽ nguy hiểm như thế thì nàng lập tức bỏ đi ý nghĩ này mà nói ra: "Sư tôn, sư tỷ nói rất đúng, ngài đối với chúng đệ tử đã rất tốt rồi, Uyển Nhi sao dám đòi hỏi. Mười vạn năm công lực này ngài không nên truyền cho chúng đệ tử."

Chương 627 - Truyền Công Giảng Đạo

Nhìn xem các nàng cảm động muốn khóc, Diệp Thu vui mừng cười một tiếng.

Chà, còn phải là áo bông nhỏ của ta thôi. Chuyện này nếu là nam đệ tử thì khả năng hắn liền cười khặc khặc khặc mà tiếp nhận, chỗ nào còn có thể nhớ kỹ sư tôn tốt đâu!

Tuy nhiên các ngươi không nhận cũng không được, vì các ngươi không nhận thì ta phải đi đâu để sáo lộ đây?

Ta sẽ đi tìm Minh Nguyệt sao? Như vậy thì còn ra thể thống gì nữa? Vì nàng và ta là người cùng thế hệ, nếu ta truyền công cho người cùng thế hệ thì trong nội tâm của nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Minh Nguyệt có thể sẽ cảm thấy Diệp Thu ta nhìn không lên nàng, cảm thấy nàng quá yếu cho nên mới truyền công cho nàng a!

Do đó Minh Nguyệt sẽ dứt khoát không nhận để tránh gây nên hiểu lầm không cần thiết!

Vậy nếu ta truyền công cho đệ tử khác trong Bổ Thiên giáo thì sao?

Chuyện đó lại càng không có khả năng, bởi vì phù sa không đắp ruộng người ngoài, đồ nhi bảo bối của ta còn đang đói cơ mà!

Cho nên còn phải là các nàng tới nhận ta truyền công!

"Ừm, các ngươi có thể nghĩ như vậy thì vi sư rất vui mừng, chỉ là cái Đăng Thiên lộ này là cơ hội duy nhất của các ngươi."

"Các ngươi muốn trên con đường này giết ra thì có biết bao khó khăn. Vi sư có thể làm không nhiều nên cũng chỉ có lần truyền công này mà thôi."

"Được rồi, các ngươi không cần nói gì nữa, cứ quyết định như vậy đi."

Diệp Thu trực tiếp ra mệnh lệnh, ngữ khí mười phần kiên định.

Hai nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua sư tôn biểu lộ nghiêm túc như vậy. Trong lòng các nàng muốn phản kháng nhưng lại sợ trêu đến sư tôn không cao hứng.

"Sư tôn. . ." Lâm Thanh Trúc run run nói ra, trong lòng nàng vô cùng cảm động, bởi vì nàng mà sư tôn đã không biết bao nhiêu lần tự tổn tu vi.

Trong lòng Lâm Thanh Trúc oán hận vì sự bất lực của mình đã khiến cho sư tôn hao tổn công lực như thế. Nếu như nàng có tư chất tốt hơn một chút, vậy sư tôn cũng sẽ không cần khổ cực vì nàng như thế.

Diệp Thu nghe Lâm Thanh Trúc mang theo tiếng khóc nức nở mà cảm xúc cũng có chút động dung, không đành lòng an ủi:

"Được rồi, cũng không phải là chuyện lớn gì. Các ngươi yên tâm đi, hai mươi vạn năm công lực này đối vi sư mà nói chỉ là một góc của băng sơn mà thôi, sẽ không đả thương được căn cơ đâu."

"Vi sư đối với các ngươi có kỳ vọng rất cao, ta hi vọng các ngươi có thể tại bên trong tương lai xông ra một phen tên tuổi, để cho Tử Hà phong chúng ta lấy làm vẻ vang."

Nghe đến đó, hai nàng liền phấn khởi lên, gật đầu, nói: "Vâng, sư tôn cứ yên tâm, chúng đệ tử nhất định sẽ cố gắng để không làm sư tôn mất mặt."

"Tốt, tất cả ngồi xuống đi."

Trở lại chính sự sau một hồi cảm động ngắn ngủi qua đi, sáo lộ lập tức bắt đầu.

Lần này Diệp Thu dự định trực tiếp truyền công cho hai nàng một lần.

Bởi vì đạt tới Đại Đế cảnh về sau, hắn truyền công có hạn mức cao nhất đã kéo đến hai mươi vạn năm.

Nhưng mà thời kỳ hồi mana cũng rất lâu, so với lúc trước còn muốn lâu hơn mấy lần.

Cho nên vì đối đãi công bằng mà Diệp Thu mới đem hai mươi vạn năm công lực này bình quân phân cho hai nàng mỗi người mười vạn năm.

Về phần tiểu Linh Lung thì sao?

Nàng hiện tại còn đang ngủ say, mà chờ đến mười năm sau thì đoán chừng nàng cũng không cần Diệp Thu truyền công.

Diệp Thu đoán sơ sơ sau khi tiểu Linh Lung tỉnh lại thì chí ít cũng là Phong Vương cảnh trở lên, căn bản không cần Diệp Thu truyền công.

Hai nàng nghe Diệp Thu nói vậy thì nhu thuận ngồi xếp bằng ở trước mặt hắn, yên lặng chờ đợi hắn truyền công.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đẩy ra hai tay, trong chốc lát một nguồn sức mạnh mênh mông đã tràn vào thể nội của hai nàng.

"A. . ."

Hai nàng biểu lộ có chút thống khổ, tựa hồ là do cỗ lực lượng này quá cường đại mà thân thể hai nàng nhất thời có chút không chịu đựng nổi.

Lâm Thanh Trúc thì còn tốt, vì bản thân nàng đã đạt tới Thần Tàng ngũ cảnh. Còn Triệu Uyển Nhi thì tương đối thống khổ, bởi vì nàng bây giờ còn đang ở Vô Cự cảnh, do đó thân thể nàng khó có thể chống đỡ.

Diệp Thu nắm chặt thời điểm, chậm rãi thả ra lực lượng truyền vào thể nội hai nàng.

"Không được phân tâm, cố thủ bản nguyên và hấp thu cỗ lực lượng này."

Theo Diệp Thu nhắc nhở một tiếng, hai nàng liền bừng tỉnh, vội vàng bắt đầu hấp thu. Nhưng các nàng không nghĩ tới lực lượng của sư tôn vậy mà hung mãnh như thế.

Một thời gian sau thân thể các nàng đều run rẩy, mồ hôi nóng chảy ròng, cảm giác như kinh mạch tại các vị trí trên cơ thể đã bị đổ đầy lực lượng.

Lâm Thanh Trúc ráng chống đỡ lấy thống khổ, yên lặng thôi động Tử Hà Bảo Điển, chậm rãi hấp thu cỗ lực lượng này.

Nhưng mà Tử Hà Bảo Điển có phẩm giai không cao, bởi vậy nàng hấp thu tương đối khó khăn.

Còn tốt là Diệp Thu đã sớm có chuẩn bị, chỉ gặp hắn thi triển ra hai cỗ kinh văn màu vàng đánh vào thể nội hai nàng và giảng giải:

"Cái tâm pháp này tên Nguyên Thủy Chân Giải, đây chính là vô thượng tiên pháp."

"Hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho các ngươi tâm pháp này, các ngươi phải tham ngộ thật tốt đấy."

Không sai, Diệp Thu vừa truyền thụ cho hai nàng tâm pháp chính là Nguyên Thủy Chân Giải mà trước đó đã bị hắn đào thải.

Sau khi trải qua Diệp Thu tham ngộ và phân tích thì Nguyên Thủy Chân Giải một lần nữa được hắn điều chỉnh, giảng giải, trình bày để thuận tiện các nàng có thể lĩnh ngộ tốt hơn.

Nếu không lấy tư chất của các nàng mà không có cao nhân chỉ điểm thì căn bản là không cách nào lĩnh ngộ ra sự ảo diệu của tâm pháp này.

Đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Thu luôn một mực không có truyền thụ Nguyên Thủy Chân Giải cho các nàng, bởi vì hắn còn không có chỉnh lý xong.

Bây giờ thời cơ đã đến nên Diệp Thu liền thuận nước đẩy thuyền mà truyền thụ Nguyên Thủy Chân Giải cho các nàng.

Chương 628 - Đây Là Một Trò Chơi!

Khi nhìn thấy một mảnh kinh văn hiện lên ở trong đầu thì hai nàng lập tức giật mình.

Mảnh kinh văn này lại là tâm pháp thần cấp trong truyền thuyết, phẩm chất của nó không kém tiên pháp chút nào.

Nếu không phải do nó là bản không trọn vẹn, vậy nó tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng là tiên pháp.

Đáng sợ nhất là bên trong mảnh kinh văn tối nghĩa khó hiểu này còn tồn tại rất nhiều chú thích.

Hai nàng nhìn một hồi thì lập tức minh bạch những chú thích kia đều là do sư tôn viết lên, và cũng minh bạch sư tôn đã dụng tâm lương khổ vì các nàng.

Nội tâm các nàng vô cùng cảm động, các nàng làm sao cũng không nghĩ tới sư tôn vì để cho các nàng có thể lĩnh ngộ mảnh tâm pháp này tốt hơn, mà đã cực khổ hao tổn tâm thần tại phía trên nó từng chút một đánh dấu, giải thích.

Sau khi truyền công xong xuôi, hai nàng bắt đầu tham ngộ Nguyên Thủy Chân Giải, Diệp Thu cũng chậm rãi thu công.

Hắn có thể làm gì cho các nàng đều đã không sai biệt lắm, tiếp xuống các nàng có thể thu được bao nhiêu thì liền xem tạo hóa của các nàng.

"He he he. . . Hệ thống." Vừa mới thu công là Diệp Thu liền phủi tay kêu lên.

【 Đinh, túc chủ truyền cho đệ tử hai mươi vạn năm công lực, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này trên mặt Diệp Thu liền lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Đến rồi! Nó rốt cuộc đã đến!

Âm thanh quen thuộc, thân thiết như vậy để cho ta có dư vị vô tận a!

"Mở ra!"

Diệp Thu không chút do dự mà trực tiếp mở ra. Lần này nếu như phát động một vạn lần trả về thì hắn sẽ lập tức phi thăng tại chỗ.

Nhưng rất đáng tiếc, mộng đẹp của hắn đã vỡ vụn.

【 Đinh, chúc mừng túc chủ phát động gấp trăm lần bạo kích, thu được hai mươi triệu năm công lực. 】

"Định mệnh trái ngang!"

Nụ cười của Diệp Thu trong nháy mắt liền im bặt, hắn trực tiếp chửi đổng một câu.

Bà mẹ nó, ta nín nhịn lâu như vậy mà chỉ phát động được một trăm lần bạo kích trả về thôi sao?

Ngươi không phát động ra một vạn lần thì một nghìn lần cũng được a, ngươi thế mà lại cho ta gấp trăm lần!

Đây là chuyện gì đang xảy ra?

Diệp Thu cảm thấy tê tái, nhưng nghĩ lại có khả năng là do

vận khí của hắn đã dùng hết phía trên tiên thuật trước đó, cho nên lần này hắn truyền công có tỉ lệ bạo kích trả về quá thấp.

"Ừm, xem ra cái tỉ lệ bạo kích trả về này cùng rút thưởng không sai biệt lắm. Ta còn phải cần một cái đệm mới được."

Nghiêm túc suy tư một hồi, Diệp Thu đã bừng tỉnh đại ngộ, vì tỷ lệ bạo kích trả về có xác suất, nó cùng trò chơi rút thưởng ở kiếp trước của hắn là giống nhau, cần phải có mấy cái đệm để hiến tế một phen.

Nếu hắn hiến tế càng nhiều cái đệm thì nói không chừng sẽ có thể phát động vạn lần bạo kích trả về.

"Aiii, đáng tiếc , đáng tiếc! Hai mươi triệu năm công lực này có cũng như không a!" Diệp Thu lắc đầu thở dài nói.

Hai mươi triệu năm công lực này nghe qua rất dọa người, nhưng trên thực tế nó cũng không đáng bao nhiêu đối với Diệp Thu.

Nếu như là người có tu vi thấp thì hai mươi triệu năm công lực có lẽ còn có chút để dùng, nhưng đối với Đại Đế cảnh mà nói nó chỉ như một dòng sông nhỏ chảy vào đại dương mênh mông, không có ảnh hưởng quá lớn.

Dù sao cách tính này quả thật có chút hố, nếu như dựa theo thiên phú tư chất của Diệp Thu để tính toán thì hai mươi triệu năm tu luyện hắn đoán chừng sẽ vượt qua cả trời.

Đáng tiếc là hệ thống vì lười biếng mà chỉ thuận tiện tính toán theo tốc độ tu luyện của người bình thường, đây là một cái giá trị cố định.

Người bình thường sao có thể tu luyện hàng chục triệu năm như vậy, từng đó năm Diệp Thu ta có thể góp nhặt đến bao nhiêu a?

【 Phải chăng nhận lấy? 】

Âm thanh của hệ thống lại lần nữa truyền đến, Diệp Thu do dự một hồi mới nói: "Ừm, nhận lấy đi."

Hắn vừa dứt lời thì liền có một cỗ lực lượng kinh khủng tràn vào thể nội của hắn.

Diệp Thu mở ra phủ hải, bên trong là ba đóa đạo hoa đều nở rộ và đồng thời tiếp nhận cỗ lực lượng này.

Chỉ trong chốc lát, cỗ lực lượng này đã bị chúng hấp thu sạch sẽ. Tu vi của Diệp Thu cũng không có gì thay đổi, vẫn như cũ là Đại Đế cảnh, nhưng cự ly so với Thiên Nhân cảnh lại tiến gần một chút.

Cũng không thể nói Diệp Thu hoàn toàn không có thu hoạch gì, chí ít hắn đã giảm bớt nhiều năm khổ tu.

Chương 629 - Đồng Loạt Đột Phá

Diệp Thu đưa mắt nhìn về phía hai vị đồ nhi của mình.

Bỗng nhiên hắn nghe ầm một tiếng, thì ra Lâm Thanh Trúc dẫn đầu đột phá, từ Thần Tàng ngũ cảnh đột phá đến Giáo chủ cảnh sơ kỳ.

Mà Triệu Uyển Nhi cũng theo sát phía sau, tại sau khi Lâm Thanh Trúc đột phá nàng cũng lập tức đạt tới Thần Tàng ngũ cảnh, nhảy vọt lên ngũ cảnh đỉnh phong, chỉ kém một bước lâm môn thì liền có thể tiến vào Giáo chủ cảnh.

Diệp Thu cũng không nóng nảy mà yên lặng đứng ở một bên hộ pháp cho các nàng. Nhìn xem hai vị ái đồ biểu lộ hết sức thống khổ mà trong lòng hắn mười phần lo lắng.

Cỗ lực lượng này đối với các nàng mà nói quá mức to lớn, thân thể của các nàng xác thực khó mà chống đỡ được, hơi không cẩn thận liền sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng còn tốt là đã có Diệp Thu ở một bên hộ pháp, cho nên tính mạng của các nàng có thể cam đoan được an toàn, không có nguy hiểm gì.

Diệp Thu bên này còn đang bí mật cho hai vị đồ nhi tu luyện, còn các sơn mạch khác cũng chầm chậm bắt đầu phát lực.

Ngày hôm đó, Mạnh Thiên Chính đem Liễu Thanh Phong gọi vào trước mặt, truyền xuống đạo pháp, lại đưa mấy khỏa linh quả, cơ hồ vốn liếng đều móc ra.

Một bên khác tại Tàng Kiếm phong, Tề Vô Hối cũng bắt đầu thao tác của hắn, đem các đồ đệ đều giị tới bên cạnh.

Hôm nay lão Tề ta phá lệ hào phóng, không giống trước kia keo kiệt bủn xỉn!

Linh đan diệu dược ta có bao nhiêu thì đưa ra bấy nhiêu, lại bí mật cho mấy vị đồ đệ tu luyện!

Bởi vì Đăng Thiên lộ mà toàn bộ các thánh địa trên Đại Hoang lúc này cũng bắt đầu ngấm ngầm thao tác, bí mật cho đệ tử tu luyện.

Chỉ một trận tranh đấu mà có thể nhìn xem đến cùng cái đạo thống nào sẽ có thể bồi dưỡng được một vị thiên chi kiêu tử chân chính có thể bạch nhật phi thăng.

Chỉ cần có một người có thể thuận lợi đi đến Đăng Thiên lộ thì sơn mạch sẽ có thể thuận thế mà lên, thu lấy khí vận thiên hạ. Điều này có ý nghĩa trọng đại đến mức bọn hắn rất khó không đi cố gắng.

Bên phía Diệp Thu, khi nhìn xem hai vị đồ nhi đã hấp thu gần ba ngày thời gian, tu vi cũng dần dần ổn định lại, hắn cuối cùng mới lỏng một hơi.

Tu vi của Lâm Thanh Trúc cuối cùng dừng lại ở Giáo chủ cảnh hậu kỳ. Bởi vì thực lực tăng lên quá nhanh cho nên tâm cảnh của nàng không kịp đuổi theo, do đó nàng còn cần phải vững chắc một đoạn thời gian.

Mà Triệu Uyển Nhi lúc này cũng đã đạt tới Giáo chủ cảnh sơ kỳ, cùng Lâm Thanh Trúc cơ hồ là đồng dạng tình huống khi vũng cần vững chắc cảnh giới thì mới có thể lại tiếp tục tăng lên.

Không thể không nói Diệp Thu truyền thụ mười vạn năm công lực này đối với các nàng mà nói chính là Tạo Hóa rất sâu, dù sao

cũng là lực lượng của Đại Đế cảnh.

Huống hồ lực lượng của Diệp Thu đã trải qua Hỗn Độn Thanh Liên tẩy luyện cho nên vô cùng tinh thuần.

Dưới tình huống các nàng không có hoàn toàn hấp thu sạch sẽ mà tu vi đã đột phá nhanh như vậy, nếu như các nàng hoàn toàn hấp thu thì Diệp Thu có dự cảm Lâm Thanh Trúc nói không chừng còn có thể nhất cử đột phá Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

"Ồ?"

Lúc Diệp Thu nhìn thấy hai vị đồ nhi sắp thức tỉnh, hắn bỗng nhiên chú ý tới tại chân trời hiện lên một đạo hào quang tử sắc hướng về phía Thủ phong mà bay đi.

Nhìn kỹ một chút thì đó là một vị nam nhân trung niên rất xa lạ, Diệp Thu có thể xác định hắn không phải là người của bản giáo.

Nhưng điều để cho Diệp Thu tương đối nghi ngờ đó là trên thân đối phương lại tỏa ra khí tức là tu hành pháp của bản giáo.

"Người của Thiên Vực tới sao?" Diệp Thu sửng sốt một cái, hắn lập tức minh bạch cái gì.

Người kia đoán chừng là Bổ Thiên giáo của Thiên Vực đến đây để bái phỏng.

Hiện nay bát hoang đã hợp nhất, cho nên Bổ Thiên giáo của Thiên Vực cũng biết rõ bọn hắn tồn tại.

Hai giáo vốn là có cùng nguồn gốc, do vậy việc Bổ Thiên giáo của Thiên Vực phái người tới tiếp xúc với bọn hắn cũng là chuyện rất bình thường.

Diệp Thu cũng không có đi để ý tới, dù sao hắn hiện tại đã

không còn là thủ tọa, vì thế chuyện này hắn không cần phải đi quan tâm.

"Sư tôn. . ." Lúc này có một tiếng ôn nhu kêu lên, Diệp Thu quay đầu nhìn lại thì phát hiện Lâm Thanh Trúc đã thức tỉnh.

Bởi vì mấy ngày qua điên cuồng hấp thu cho nên tinh thần của nàng có chút rã rời. Nàng yếu ớt kêu một tiếng và giãy dụa muốn đứng lên.

Diệp Thu vội vàng nói:

"Đừng nhúc nhích, trước tiên thích ứng thân thể biến hóa một cái rồi vững chắc tâm cảnh."

"Ta truyền công sẽ làm cho thân thể các ngươi khó tránh khỏi bị chút tổn thương, nhưng khôi phục một phen là được rồi."

Nói xong Diệp Thu lấy ra một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan đưa cho Lâm Thanh Trúc và bảo nàng ngoan ngoãn ăn vào.

Lâm Thanh Trúc cũng không có kháng cự mà một ngụm nuốt hết, rồi lại lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Triệu Uyển Nhi cũng rất nhanh liền thức tỉnh theo, Diệp Thu cũng lại cho nàng một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan.

【 Đinh, túc chủ tặng cho đệ tử hai viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan, phát động bạo kích trả về, phải chăng mở ra? 】

Diệp Thu sửng sốt một cái, lập tức lộ ra một tia nguy hiểm.

"He he he, lại tới nữa sao?"

Chương 630 - Vạn Lần Bạo Kích Trả Về

Cái Tiên Thiên Đại Hoàn đan này là Diệp Thu tự luyện chế, nhưng vẫn như cũ có thể phát động bạo kích trả về.

Lần trước hắn đã dùng cái đồ chơi này để moi ra không ít Tiên Thiên cực linh đan, lần này không biết hắn sẽ moi ra cái gì.

Lại nói Tiên Thiên cực linh đan sử dụng rất tốt, trước đó khi đánh với Thiên Mộng nếu không có cái đồ chơi này thì Diệp Thu thật đúng là không nhất định có thể khiêng đến cuối cùng.

Hiện nay số đan dược trong tay hắn cũng không ít, nhưng có thể phát huy tác dụng thì hiện nay chỉ có cực linh đan cùng Hoàn Hồn đan. Cả hai đều có chung một loại hiệu quả, nhưng Hoàn Hồn đan có hiệu quả càng mạnh hơn.

Hoàn Hồn đan không chỉ có thể làm đầy máu đầy mana, mà nó còn có thể cải tử hồi sinh, có thể được xưng là kỳ tích xuất hiện đan, chỉ một viên mà có thể sống lại.

Về phần cực linh đan thì nó chỉ có hiệu quả khôi phục siêu cường, chứ còn không thể đạt tới tình trạng cải tử hồi sinh.

Bây giờ nghe được âm thanh quen thuộc của hệ thống làm cho Diệp Thu rất vui mừng, không biết rõ lần này sẽ phát động cái gì?

Nếu như lại đến một chút cực linh đan thì hắn cũng có thể tiếp nhận. Nhưng tốt nhất là Hoàn Hồn đan, vì Diệp Thu hiện nay thiếu nhất chính là cái đồ chơi này.

Lần trước đánh với Thiên Mộng thì Diệp Thu đã dùng tới hai

viên, Tề Vô Hối trước đó đã dùng một viên, cho nên hiện tại Diệp Thu chỉ còn lại bảy viên.

Sau này hắn không biết rõ mình sẽ còn đối mặt với địch nhân như thế nào, do vậy cái đồ chơi này đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Bởi vì nhiều thêm một cái mạng chẳng khác nào có thêm một cái cơ hội, nhiều thêm một phần hi vọng.

"Lại mở ra cho ta." Diệp Thu hưng phấn kêu lên.

Trước đó đã có cái đệm truyền công lực vừa rồi, lần này dù sao cũng nên đến một cái đại bạo kích a!

Diệp Thu giấu trong lòng tâm tình khẩn trương, lẳng lặng chờ đợi mở thưởng.

【 Đinh. 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần bạo kích. 】

"Thật là vãi đạn, vạn lần rồi, ha ha ha ha. . . Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, hệ thống có lương tâm."

Diệp Thu còn không có nghe xong hệ thống trả về cái gì, hắn vừa nghe đến vạn lần thì trong nháy mắt liền trở nên kích động.

Ha ha ha, dễ chịu, dễ chịu!

Hệ thống này đơn giản là quá có lương tâm, ta đi đâu để tìm được một cái hệ thống tốt như vậy a!

Trước tiên đừng quan tâm hệ thống sẽ trả về cái gì, vạn lần bạo kích trả về liền quá tốt rồi!

Mà lại đây còn là dạng vật phẩm gấp đôi trả về, dựa theo hệ thống thiết lập có nhất định xác suất phát động số lượng trả về, chỉ là hiện nay còn không biết rõ sẽ phát động bao nhiêu cái.

Sự kích động ngắn ngủi qua đi, Diệp Thu ổn định lại tinh thần, cuối cùng bình tĩnh lại.

"Phù. . . Tiếp tục mở thưởng, để cho ta tới xem thử đến cùng hệ thống trả về cái gì."

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần trả về, thu được một trăm viên Tiên phẩm Hoàn Hồn đan. 】

"Vãi cả lồng!"

"Nói cái gì đến thì nó liền đến sao? Miệng của ta hiện tại linh như vậy ư?"

Xem thấy ban thưởng về sau, Diệp Thu lập tức chấn kinh, chẳng nhẽ cái miệng của hắn được Khai Quang rồi sao?

Mới vừa rồi Diệp Thu còn đang rầu rĩ số Hoàn Hồn đan còn lại có khả năng không đủ dùng, vậy mà ngay sau đó lại bạo kích trả về một trăm viên.

Bà mẹ nó! Một trăm viên Hoàn Hồn đan cộng thêm Tiên Thiên khí vận thì lão tử có muốn tự mình tìm chết thì cũng rất khó khăn a!

"Khặc khặc khặc, gấp đôi vui vẻ rồi."

"A. . . Quá thoải mái!"

Sau khi thở phào một hơi, Diệp Thu cảm thấy trong thân thể hắn phảng phất như có một cái đồ vật nào đó được phát tiết, linh hồn hắn đạt được sự thăng hoa.

Một trăm viên là một trăm viên, cả đời ta có thể dùng không hết!

Có một trăm viên Hoàn Hồn đan thì tiếp xuống loạn thế rung chuyển Diệp Thu có thể nói là vững như lão cẩu.

Vô luận là Diệp Thu hay là người thân cận nhất của hắn thì đều có thể đạt được một cái cam đoan rất tốt, đó là hắn sẽ bảo đảm các nàng an toàn, như vậy đã đủ rồi.

Rất nhanh sau đó, Diệp Thu thuận lợi từ trong hệ thống lấy ra một trăm viên Hoàn Hồn đan rồi cho vào bảo khí trữ vật của hắn.

Sau khi dần dần bình ổn lại tâm tình, Diệp Thu liền khôi phục lại vẻ lạnh nhạt ngày xưa, phảng phất như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lúc này Lâm Thanh Trúc cũng vừa tỉnh lại, nàng mới ăn và một viên Tiên Thiên Đại Hoàn đan nên sắc mặt của nàng đã khôi phục lại bình thường, trạng thái thân thể cực kì tốt.

"Sư tôn. . ." Lâm Thanh Trúc nhu thuận kêu lên một tiếng, nở nụ cười ngòn ngọt vui vẻ đứng lên.

"Ừm, ngươi cảm thấy như thế nào?" Diệp Thu cũng cười một tiếng, hỏi.

Lâm Thanh Trúc giang hai tay ra, tại chỗ dạo qua một vòng, cảm thụ trong thể nội mình có lực lượng kinh khủng dao động, nội tâm nàng liền mừng rỡ không gì sánh được.

"Sư tôn, đệ tử đã đạt tới Giáo chủ cảnh hậu kỳ, cảm giác thực lực bây giờ cực kì mạnh mẽ."

"Công lực của sư tôn mười phần tinh thuần, nó vậy mà không có bất luận tác dụng phụ gì đối với tâm cảnh của đệ tử."

Chương 631 - Báo Đáp Ân Sư

Lâm Thanh Trúc thật sự rất mừng rỡ, nàng vốn cho rằng nàng phải hao phí rất nhiều thời gian mới luyện hóa xong cỗ lực lượng này.

Nhưng Lâm Thanh Trúc không nghĩ tới cỗ lực lượng này vậy mà tinh thuần như thế, mà lại độ phù hợp còn mạnh phi thường.

Tại phía dưới Nguyên Thủy Chân Giải diễn hóa, Lâm Thanh Trúc căn bản không cần phí sức mà liền có thể hoàn toàn hấp thu.

Khả năng là chuyện này có quan hệ cùng với hiệu quả của Hỗn Độn Thanh Liên.

Diệp Thu gật đầu, nói:

"Ừm, vậy là tốt rồi. Vi sư truyền thụ cho các ngươi Nguyên Thủy Chân Giải với hi vọng các ngươi có thể tham ngộ, thật tốt. Thứ này đối với tương lai các ngươi có thể thành tiên hay không có trợ giúp rất lớn."

"Thế gian chi pháp cũng chia ra đủ loại khác biệt. Các ngươi có tâm pháp như thế này nơi tay thì các ngươi đã dẫn trước những vị được gọi là thiên chi kiêu tử kia rồi."

"Vâng, sư tôn cứ yên tâm, Thanh Trúc nhất định sẽ tham ngộ tâm pháp này thật tốt." Đối với lời dặn dò của Diệp Thu, Lâm Thanh Trúc từ trước đến nay đều rất tuân theo.

Rất nhanh sau đó, Triệu Uyển Nhi cũng trằn trọc tỉnh lại, Diệp Thu nhìn thoáng qua tình huống của nàng thì lại hài lòng gật đầu.

Tu vi của Triệu Uyển Nhi dừng lại tại Giáo chủ cảnh sơ kỳ,

mặc dù nàng còn không cách nào đạt tới hậu kỳ, nhưng loại tiến bộ này đã rất không tệ.

Bây giờ Triệu Uyển Nhi cũng có thể đưa thân vào hàng ngũ thiên kiêu, cùng những vị được gọi là trời sinh Chí Tôn đặt song song mà đi.

Trước kia người mà Diệp Thu lo lắng nhất chính là nàng, vì hắn luôn cảm giác mình quá mức yêu chiều đại đồ đệ và tiểu đồ đệ, ngược lại không để ý đến nhị đồ đệ.

Trong lòng Diệp Thu luôn có nỗi băn khoăn này, bây giờ xem như hắn đã bồi thường cho nàng, đây cũng coi là một sự an ủi đi.

Cũng còn tốt là vị nhị đồ đệ này có thiên tính lạc quan, trong lòng không có ý nghĩ cực đoan, tính cách ôn nhu, cũng không có oán hận gì Diệp Thu.

"Đa tạ sư tôn đã truyền công." Sau khi tỉnh dậy, Triệu Uyển Nhi ôn nhu cười một tiếng, chậm rãi đứng dậy, vui vẻ nói.

Cử chỉ của Triệu Uyển Nhi từ trước đến nay luôn rất ưu nhã, không giống như tiểu Linh Lung vui vẻ thì cười, thương tâm thì khóc, tức giận thì đại khai sát giới.

Triệu Uyển Nhi cũng không giống như Lâm Thanh Trúc khi đối mặt với sư tôn thì luôn biểu hiện rất dịu dàng ngoan ngoãn, còn khi đối mặt với những người khác thì lại lạnh băng băng.

Triệu Uyển Nhi vô luận đối với người nào cũng đều là dạng này, có thể là do nàng đã nhiều năm học lễ nghi của hoàng thất, cho nên không làm khác được.

Ba vị đồ đệ này tuy có tính tình khác nhau, nhưng các nàng cũng có một điểm giống nhau đó là vô cùng ỷ lại đối sư tôn. Chỉ một điểm này là Diệp Thu đã rất thỏa mãn rồi.

"Nếu không phải sư tôn hôm nay truyền công, vậy Uyển Nhi còn không biết rõ mình cần phải tu luyện bao nhiêu năm thì mới đạt tới Giáo chủ cảnh."

"Sư tôn đối Uyển Nhi tốt như vậy, Uyển Nhi thật không biết mình nên làm thế nào để báo đáp đại ân đại đức của sư tôn?"

Triệu Uyển Nhi hiếm thấy hoạt bát cười một tiếng, trêu chọc nói.

Diệp Thu nghe vậy liền vui lên, gõ vào đầu nhỏ của nàng, cười nói:

"Ha ha ha, nha đầu ngốc này, ngươi nói cái gì đấy? Các ngươi đã bái ta làm thầy, vật ta làm sao có thể có chỗ tàng tư đối với các ngươi. Chuyện này là chuyện mà vi sư phải làm."

"Vi sư không cầu gì nhiều, ta chỉ hi vọng các ngươi mỗi ngày đều có thể thật vui vẻ là ta đã hài lòng rồi."

Hai nàng nghe vậy thì nội tâm xúc động rất sâu, các nàng làm sao không minh bạch sư tôn làm tất cả cũng chỉ vì các nàng mà thôi. Chỉ là các nàng không biết rõ mình nên làm thế nào để báo đáp sư tôn.

Sau khi suy nghĩ một lát, Lâm Thanh Trúc giật giật góc áo của Diệp Thu, cười ngọt ngào nói: "Sư tôn, Thanh Trúc làm đồ ăn ngon cho ngài có được không?"

"Ừm, vậy cũng được."

Đạt được Diệp Thu cho phép, Lâm Thanh Trúc lập tức cười vui vẻ một tiếng.

"Vâng, vậy đệ tử sẽ lập tức đi làm cho sư tôn một bàn ăn ngon."

Lâm Thanh Trúc vui vẻ hướng về phía phòng bếp chạy đi.

Cái phòng bếp kia cũng đã hoang phế rất lâu. Từ khi tiểu Linh Lung đột phá Vô Cự cảnh thì nó rốt cuộc không còn được sử dụng.

Ngày trước cũng chỉ có tiểu Linh Lung thèm ăn thì Lâm Thanh Trúc mới làm cho nàng một chút đồ ăn ngon. Nhưng bây giờ nàng đã ngủ say, Tử Hà phong dần dần vắng lạnh lẽo xuống, không còn nhìn thấy thân ảnh ăn quà vặt kia nữa.

"Sư tỷ chờ ta, ta cũng đi." Gặp Lâm Thanh Trúc chạy đi, Triệu Uyển Nhi cũng đi theo.

Xem các nàng vui vẻ rời đi, Diệp Thu cũng là cười một tiếng. Hắn vẫn đứng tại nguyên chỗ, sờ lên cái cằm, âm thầm trầm tư một chút.

Chương 632 - Lại Đến Lúc Ta Trang Bức!

Vù!!!

Bên tai Diệp Thu có một trận gió thổi qua, hắn quay đầu nhìn lại và thấy từ ngoài núi có một người cực tốc lao vùn vụt tới Tử Hà phong.

Người tới không phải ai khác mà chính là Liễu Thanh Phong.

"Sư thúc, buổi sáng tốt lành." Liễu Thanh Phong mới vừa đến gặp Diệp Thu một mình tản bộ trong hoa viên thì liền chào hỏi.

Nhìn hắn mang dáng vẻ xuân phong đắc ý, Diệp Thu cũng là sửng sốt một cái, lập tức hỏi: "Thanh Phong, ngươi vô sự không lên Tam Bảo điện mà hôm nay lại tới đây có chuyện gì thế?"

Gặp Diệp Thu trực tiếp hỏi, Liễu Thanh Phong lúng túng sờ lên cái mũi. Hắn vốn đang thừa nước đục thả câu nhưng xem sư thúc giống như liếc mắt một cái liền thấy ngay tâm tư của mình, nên hắn cũng không tiếp tục giấu diếm: "Sư thúc, người của Thiên Vực đến, chưởng giáo sư tôn cho mời Lâm sư muội tiến đến Ngọc Thanh điện nghị sự."

Nghe Liễu Thanh Phong nói rõ ý đồ đến đây, Diệp Thu lập tức minh bạch.

Bây giờ Lâm Thanh Trúc đã là thủ tọa của Tử Hà phong, cho nên thất mạch hội nghị đều sẽ mời nàng trình diện.

Xem ra hắn là có quan hệ cùng với trưởng lão của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực lúc trước. Mạnh Thiên Chính muốn mời thủ tọa

các mạch đi qua thương thảo sự tình hai giáo.

Quả nhiên Liễu Thanh Phong tiếp tục giải thích nói:

"Sáng sớm hôm nay Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực đưa tới một vị trưởng lão lên núi bái phỏng, cùng chưởng giáo sư tôn trò chuyện rất vui vẻ."

"Sư điệt nghe chưởng giáo sư tôn nói rằng hai giáo có xuất thân đồng nguyên, cho nên cần giúp đỡ lẫn nhau. Vì xúc tiến tình hữu nghị giữa hai giáo mà chúng ta sẽ chuẩn bị cử hành một trận đại hội luận đạo để giao lưu."

"Đại hội luận đạo à?" Nghe vậy Diệp Thu lập tức sững sờ, rất nhanh khóe miệng hắn có chút giương lên, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Vừa nghe đến sẽ có đại hội luận đạo, Diệp Thu liền biết rõ lại đến lúc hắn trang bức rồi.

Nói là đại hội luận đạo, luận bàn võ học, giao lưu tâm đắc, nhưng trên thực tế chính là giữa hai giáo đang làm một cuộc dò xét thực lực đơn giản để nhìn xem nội tình của đối phương như thế nào mà thôi.

Hai giáo đã phân ra nhiều năm cho nên đã không còn tồn tại tình cảm gì, nếu như thật sự muốn sát nhập thì đó cũng là bên mạnh nắm giữ chủ quyền.

Diệp Thu gật đầu, như có điều suy nghĩ, nói: "Ừm, ta biết rồi, ngươi đi về trước đi, sau đó ta liền bảo Thanh Trúc đi qua."

Liễu Thanh Phong do dự một chút vì trưởng lão của Thiên Vực còn đang chờ, vốn định trực tiếp gọi Lâm Thanh Trúc cùng hắn đi chung trở về.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Thu giống như không quá vui lòng

thì hắn cũng không dám nói cái gì mà hậm hực rụt cổ nói: "Vậy Thanh Phong cáo từ trước."

Liễu Thanh Phong nói xong liền lúng túng quay người rời đi.

Được rồi, dù sao cũng chỉ là một cái hội nghị đơn giản, Tử Hà phong có tới hay không cũng không sao. Dù sao hắn sẽ không dám nói gì vì Diệp Thu làm cái gì cũng đều là đúng.

"Sư tôn, ai vừa mới tới vậy?" Nghe phía bên ngoài có động tĩnh, Lâm Thanh Trúc đi tới hỏi.

Diệp Thu nhìn nàng một cái, nói: "Không có gì, là Đại sư huynh của các ngươi, hắn đến thông tri cho ngươi đi tới Ngọc Thanh điện họp."

"A. . ." Nghe xong muốn đi Ngọc Thanh điện họp, Lâm Thanh Trúc vội vàng đem tạp dề trên người cởi ra, vội vàng sửa sang lại trang dung một cái để chuẩn bị tiến đến.

Nhìn nàng vội vàng xao động như thế, Diệp Thu không nhịn được mà cười nói: "Xem ngươi gấp chưa kìa. Ngươi đều đã là một mạch chi chủ mà còn nôn nôn nóng nóng như thế sao?"

Lâm Thanh Trúc nghe vậy thì lập tức đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

Nhưng bị Diệp Thu nhắc nhở như vậy giúp nàng ổn định lại tinh thần, khôi phục vẽ lạnh lùng ngày xưa, không ham danh lợi.

Lâm Thanh Trúc cghiêm túc suy tư một cái rồi nói: "Sư tôn, vậy đệ tử hiện tại có cần đi qua không?"

Tuy rằng nàng đã là một mạch chi chủ, nhưng trong nội tâm của nàng luôn luôn nghĩ phải hỏi thăm ý kiến của sư tôn trước.

Dù sao nàng năm nay mới chỉ mười tám, mười chín tuổi; có rất

nhiều chuyện cũng còn phải chậm rãi học tập.

Diệp Thu buồn cười nhéo nhéo cái mũi của nàng, nói: "Đi thôi đi thôi, chuyện nấu cơm trở lại rồi hẵng nói, không cần nóng vội."

Vừa vặn Diệp Thu cũng chuẩn bị đến hậu sơn để nhìn xem tiểu Linh Lung một chút, chờ nàng trở lại Diệp Thu sẽ chuẩn bị một đợt dỗ em bé.

"Tốt, vậy đệ tử đi đây." Lâm Thanh Trúc đáp ứng.

Nhìn xem bóng lưng của nàng đi xa, Diệp Thu mỉm cười nhìn lại thì phát hiện Triệu Uyển Nhi đang dựa vào bên cạnh cửa sổ, nhô ra cái đầu nhỏ nhìn xem sư tỷ rời đi.

Dung nhan tuyệt mỹ của nàng tại phía dưới hoa đào làm nổi bật lên tư sắc khuynh thành rung động lòng người, tựa như một bức họa mỹ lệ.

Khoảnh khắc tươi đẹp này để cho Diệp Thu rất hài lòng, nhưng hắn cũng không biết rõ nó còn có thể duy trì được bao lâu.

Chương 633 - Cửu Chuyển Thành Tiên Đế

Trầm ngâm hồi lâu, Diệp Thu quay người đi ra sau núi.

Sau khi giải trừ phong ấn trước động phủ Tử Hà, Diệp Thu chậm rãi đi vào.

Chỉ thấy bên trong động thiên phúc địa này là một đạo kiều ảnh nho nhỏ, an tường nằm trên Liên Hoa đài ngủ rất say sưa.

Diệp Thu cẩn thận nghiêm túc đi đến bên cạnh tiểu Linh Lung, nhìn xem khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn của nàng mà hắn âm thầm cười một tiếng.

"Ha ha ha, thật đúng là rất đáng chờ mong lần tiếp theo ngươi thức tỉnh thì sẽ có biến hóa kinh thiên động địa như thế nào."

Diệp Thu có thể cảm giác được tiểu Linh Lung tuy đã tiến vào trạng thái ngủ say nhưng nàng cũng không đình chỉ tu luyện.

Trong cơ thể tiểu Linh Lung ẩn chứa một cỗ lực lượng vô tận đang không ngừng tẩy lễ thân thể của nàng, phủ lên toàn thân nàng một cỗ phù văn màu đỏ dày đặc.

Phù văn toả ra lực lượng dần dần hình thành một cái quang kén tại mặt ngoài làn da của tiểu Linh Lung. Đợi đến lúc hoàn toàn kết kén thì nàng liền sẽ tiến vào giai đoạn thuế biến.

Một khi lột xác thành công, thực lực của tiểu Linh Lung tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh, nói không chừng còn có thể nhảy qua Đại Đế cảnh, trực tiếp đạt tới Thiên Nhân cảnh trong truyền thuyết.

Diệp Thu không biết rõ nàng kiếp trước đã tu luyện công pháp gì, nhưng hắn có thể cảm giác được loại công pháp này vô cùng kinh khủng.

Thông qua thôi diễn Diệp Thu cũng biết rõ một điểm, tiểu Linh Lung kiếp trước đã tu hành một loại chuyển thế trùng tu chi pháp. Nàng mỗi một lần chuyển thế đều sẽ đi theo con đường khác biệt, tu luyện công pháp khác nhau để đạt tới Đạo Thể hoàn mỹ.

Mỗi khi nàng hoàn thành một lần chuyển thế thì liền có thể thu hoạch được một lần đạo quả chuyển thế.

Theo tu vi đề cao, Diệp Thu càng minh bạch cái đạo quả này quan trọng đến cỡ nào. Bây giờ hắn đã có ba cái đạo quả, nhưng hắn luôn cảm giác so với đạo quả của tiểu Linh Lung thì hắn ít hơn rất nhiều.

"Ồ, chẳng lẽ lại nàng muốn cửu chuyển thành đế sao?" Nghĩ suy một lát, Diệp Thu bỗng nhiên hiện ra một cái ý nghĩ to gan.

Đế trong miệng Diệp Thu cũng không phải là Đại Đế nhân gian, mà là vô thượng Tiên Đế trong truyền thuyết.

Nghĩ tới đây Diệp Thu trong nháy mắt liền hít sâu một hơi, bởi vì vô luận như thế nào hắn cũng không ngờ tới phương diện này.

Nếu như tiểu Linh Lung thật sự có thể tu thành cửu chuyển thành đế, vậy thực lực của nàng kiếp trước ít nhất cũng là Tiên Vương cảnh.

Nếu ta đã có phần nhân quả này thì còn ai dám trêu chọc ta nữa chứ?

Ta là ân sư của Tiên Đế chuyển thế xuống nhân gian, phần nhân quả cực lớn này ai có thể chống đỡ nổi a?

"He he he, được lắm, được lắm. Linh Lung a Linh Lung, ngươi

cũng đừng làm cho vi sư thất vọng đấy!"

Bà mẹ nó! Tiên Đế chính là tồn tại có thể Chúa Tể thiên địa a! Từ thời Tiên Cổ mới bắt đầu đến nay Tiên Đế là nhân vật phong vân có thể một tay trấn áp hoạ loạn, lực áp Hoang Cổ đại hung!

Ta nếu được ôm vào cái đùi này thì về sau phi thăng lên thượng giới thì còn ai dám gây sự với ta nữa?

Ngay cả cái tên Tỳ Hưu Thiên Nhân trước đó cũng phải cân nhắc một chút hắn có xứng hay không!

Dù sao cũng phải nói Diệp Thu phi thường chờ mong tiểu Linh Lung thuế biến, đương nhiên vừa rồi hết thảy cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Hiện nay Diệp Thu còn không cách nào đánh giá ra tiểu Linh Lung kiếp trước đến cùng là dạng tồn tại kinh khủng như thế nào, nhưng hắn có thể xác định một điểm là nàng tuyệt đối kinh khủng hơn so với Tỳ Hưu Thiên Nhân, như vậy là đủ rồi.

Sau đó hơn nửa ngày thời gian, Diệp Thu luôn một mực chờ đợi tại bên trong động phủ Tử Hà.

Mà lúc này tại bên trong Ngọc Thanh điện.

"Mạnh sư huynh, vừa rồi ta nói tới sự tình kia không biết các ngươi dự định như thế nào?" Trên ghế khách quý, một vị nam tử trung niên mỉm cười hỏi.

Người này chính là trưởng lão của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, nhận lệnh của Tề Đạo Sinh đến đây bái phỏng Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang.

Ngay từ đầu khi hắn tới đây thì nội tâm hắn khẩn trương không gì sánh được, bởi vì bọn hắn cũng biết rõ nơi này có một vị Đại Đế vô cùng kinh khủng. Cho nên hắn không dám biểu lộ ra

nửa điểm thần sắc ngạo mạn mà vẫn luôn rất khiêm tốn.

Tuy rằng bên trong Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực cũng có một vị Đại Đế, nhưng chưởng giáo sư huynh đã nói cho hắn biết tuyệt đối không nên trêu chọc vị Đại Đế tại Đông Hoang kia, vì nếu thật đánh nhau thì Đại Đế của hắn chưa chắc sẽ giúp hắn, nói không chừng còn muốn giúp đối phương đánh hắn.

Vừa mới nghe đến câu nói này thì đã làm cho hắn bị dọa sợ gần chết.

Tất cả mọi người đều là đồng môn nhưng không giúp ta thì cũng thôi đi, vậy mà còn muốn giúp đối phương đánh ta? Đây là cái đạo lí gì? Chẳng lẽ ngươi là người của đối phương sao?

Vẫn phải nói vị Đại Đế của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang quá khủng bố, ngay cả Bổ Thiên Thần Nữ của ta cũng cảm thấy e ngại!

Ta không nên trêu vào a!

Thiên Dật trưởng lão không nghĩ ra, suy nghĩ thật lâu cũng nghĩ không thông đến cùng là vì cái gì.

Nhưng hắn có thể xác định một điểm đó là chưởng giáo sư huynh tuyệt đối không có lừa hắn.

Bởi vậy hắn từ lúc mới đến nơi đây liền một mực biểu hiện vẻ mặt rất câu nệ, sợ hãi mình không cẩn thận liền chọc giận người ta phát hỏa. Đến thời điểm đó cái mạng nhỏ của hắn liền khó mà giữ được.

Chương 634 - Chuyện Khó Tin

Nghe Thiên Dật trưởng lão nói xong, Mạnh Thiên Chính mang thần sắc do dự, các thủ tọa còn lại cũng là nhìn nhau, nhất thời không có cho ra câu trả lời chắc chắn.

Thiên Dật trưởng lão tới đây chỉ vì một chuyện, đó chính là vì hai giáo hữu hảo mà tới.

Đối với dạng sự tình này mọi người đương nhiên rất cao hứng, chỉ là hắn vừa rồi đưa ra một điểm để cho mọi người tương đối khó xử.

Đó là vì đền bù hai giáo có công pháp thiếu thốn nên sẽ chuẩn bị cử hành một trận đại hội luận đạo, lẫn nhau luận bàn giao lưu một phen.

Thông qua một trận luận đạo giao lưu để đôi bên phát giác chỗ thiếu sót của nhau, từ đó có thể bù đắp đạo pháp tốt hơn.

Có thể là do hai giáo bị sớm phân ra, cho nên công pháp truyền xuống đại đa số đã bị sửa đổi, cho nên trực tiếp trao đổi công pháp là khẳng định không được.

Bởi vậy chỉ có thể thông qua phương thức luận đạo giao lưu để tìm tới thiếu sót của mình, phát giác ưu thế của đối phương, như vậy mới có khả năng từng chút một bù đắp.

Mà hiện nay vấn đề lớn nhất chính là hai giáo phân ra nhiều năm như vậy nên đã riêng phần mình kéo dài truyền thừa và riêng phần mình cải tiến. Do vậy đến cùng mạch nào mới là chính thống cũng cần phải thông qua trận đại hội luận đạo này để quyết định. Cho nên vấn đề liền xuất hiện.

Cái này nhìn như là một trận luận đạo đơn giản, nhưng kì thực lại là vấn đề tranh chấp giữa hai mạch xem bên nào mới là chính thống.

Lấy sự đa mưu túc trí của Mạnh Thiên Chính thì ông ta chỗ nào còn nhìn không ra ý đồ của Thiên Dật trưởng lão.

Trong lòng Mạnh Thiên Chính cũng là lắc đầu, cười khổ một tiếng. Xem ra trận luận đạo này là không thể tránh được.

Chỉ là trước mắt ông ta còn không biết rõ Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực bây giờ có thiên tài gì đặc biệt kinh diễm hay không.

Lúc này áp lực trong lòng Mạnh Thiên Chính có chút lớn, nếu như đối phương thắng thì ông ta phải thừa nhận đối phương là chính thống.

"Ừm, liên quan tới chuyện này hãy cho lão phu cùng mấy vị sư đệ thương lượng một chút, sau đó sẽ cho ngươi câu trả lời chắc chắn được chứ?" Mạnh Thiên Chính suy nghĩ một lúc rồi mới nói.

Thiên Dật trưởng lão cũng không nóng vội mà cười đáp ứng: "Ha ha ha, Mạnh sư huynh, các ngươi cứ chậm rãi thương nghị, ta cũng không có gì nóng vội."

Nghe hắn nói như thế, Mạnh Thiên Chính liền chậm rãi đứng dậy, gọi tới Liễu Thanh Phong nói: "Thanh Phong, mang Thiên Dật sư thúc của ngươi đi tham quan tất cả sơn mạch của Bổ Thiên giáo chúng ta đi. Ngươi cũng để cho hắn từ phương xa tới đây kiến thức một chút phong cảnh của Bổ Thiên giáo chúng ta. Ngươi hãy chiêu đãi hắn thật tốt chứ đừng có lãnh đạm."

"Thanh Phong minh bạch." Liễu Thanh Phong chắp tay hành lễ, sau đó mang Thiên Dật trưởng lão rời khỏi Ngọc Thanh điện để đi tham quan tất cả sơn mạch.

Sau khi bọn họ rời đi, Mạnh Thiên Chính lần nữa ngồi xuống,

nhíu mày nói: "Chư vị sư đệ, sự tình vừa rồi các ngươi cũng đã nghe thấy! Các ngươi có ý nghĩ gì thì cũng nói một chút đi."

Tề Vô Hối trước tiên mở miệng nói: "Sư huynh, ta cảm thấy trận luận đạo này chúng ta phải chơi rồi. Nhưng chúng ta không chỉ có chơi mà còn phải nắm lấy hạng nhất, để cho bọn hắn thừa nhận sự thật chúng ta mới là chính thống."

Tề Vô Hối mới vừa nói xong thì Phù Vân đạo nhân lập tức oán giận nói:

"Chà, ngươi nói quá nhẹ nhàng linh hoạt a. Muốn cầm về hạng nhất nói nghe thì dễ mà làm thì khó đó."

"Thiên Vực vốn là cường đại hơn so với Đông Hoang chúng ta. Mà Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực cắm rễ đã nhiều năm, nội tình hùng hậu, đệ tử môn hạ tầng tầng lớp lớp."

"Còn Bổ Thiên giáo chúng ta lại tuần tự trải qua mấy lần đại nạn, suýt chút nữa diệt môn, đệ tử môn hạ tàn lụi, đệ tử thiên tài chỉ đếm được trên đầu ngón tay."

"Tuy nói năm nay chúng ta cũng thu nhận không ít đệ tử thiên tài, nhưng bọn hắn chỉ vừa mới nhập môn, tu vi còn thấp, vậy làm thế nào đấu qua được bọn hắn."

Nghe nàng nói xong, Tề Vô Hối cũng là khóe miệng giật một cái, trong lòng rất nổi nóng muốn phản bác, nhưng hắn lại vô lực phản bác, bởi vì sự thật đúng là như thế.

Trên mặt sáng thì xác thực phía đối diện cường đại hơn, bọn hắn tại trận luận đạo này muốn thắng được nào có dễ dàng như vậy.

Xem bọn người nhao nhao nghị luận, Mạnh Thiên Chính cười khổ lắc đầu, ánh mắt bỗng phát hiện Lâm Thanh Trúc ngồi ở trong góc không nói một lời. Ông ta bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, lộ ra

vẻ mặt kinh ngạc.

"Cái này. . . Lâm sư điệt, ngươi từ khi nào đã đột phá Giáo chủ cảnh rồi?"

Lời này vừa nói ra, hiện trường trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cũng đều có thể nghe thấy tiếng.

Sau khi sửng sốt hồi lâu, Tề Vô Hối chấn kinh hô lên: "Định mệnh, nàng thật đúng là Giáo chủ cảnh a. Đây. . . Đây là chuyện gì đã xảy ra với nàng?"

Niềm vui bất thình lình trực tiếp khiến cho Tề Vô Hối kinh hãi.

Phải biết bên trong các đệ tử thế hệ mới chỉ có Lâm Thanh Trúc là người đủ để đại biểu nhất.

Có thể nói vừa rồi bọn hắn thảo luận về đại hội luận đạo thì điểm hạch tâm ngay tại trên thân Lâm Thanh Trúc. Bởi vì chỉ có nàng mới có tư cách chống lên Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang, và nàng cũng là phần thắng duy nhất của bọn họ.

Trông thấy bọn họ mang vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Thanh Trúc run lên một cái, rồi chầm chậm lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Nguyên bản Lâm Thanh Trúc tại bên trong thủ tọa bảy mạch có thực lực yếu nhất mà lúc này cũng có một chỗ cắm dùi.

Tu vi của nàng một đường hát vang tiến mạnh, lấy thân phận đệ tử đời thứ mười chín để tiến vào cao tầng của tông môn, là cấp độ chiến lực đỉnh tiêm.

Nói thật có thời điểm Lâm Thanh Trúc cảm giác mình tựa như là đang nằm mơ vì chuyện này quá không chân thật.

Nhưng tinh tế suy nghĩ thì nàng có một vị sư tôn tốt như Diệp

Thu, vậy nàng có thể đạt tới độ cao này cũng không phải rất bình thường hay sao? Có cái gì đáng để kinh ngạc chứ?

Chương 635 - Thật Là Vãi Đạn!

"Thật là vãi đạn!"

"Giáo chủ cảnh đỉnh phong! Sao nàng có thể làm được? Nàng mới không đến hai mươi tuổi a."

Tề Vô Hối kinh ngạc không thôi, hắn dạy đồ đệ nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy qua thiên tài khủng bố như Lâm Thanh Trúc.

Nàng mới mười tám, mười chín tuổi mà đã là Giáo chủ cảnh đỉnh phong. Ngay cả Diệp Thu năm đó mà cũng không có khủng bố như vậy.

Tuy rằng Diệp Thu về sau bật hack, phảng phất như đả thông kinh mạch nào đó trong thân thể mà một đường hát vang tiến mạnh, bà mẹ nó hắn đột phá đơn giản như là uống nước vậy.

Nhưng vào mười năm trước Diệp Thu cũng mười phần thường thường không có gì lạ a!

Chẳng lẽ Tử Hà phong có một loại bí pháp thần kỳ nào đó mà trước hai mươi tuổi hèn mọn phát dục, hai mươi tuổi về sau trọng quyền xuất kích?

Thế nhưng Lâm Thanh Trúc năm nay còn chưa tới hai mươi tuổi mà cũng đã bắt đầu đánh ra trọng quyền rồi!

Lúc này ngay cả Minh Nguyệt cũng quăng tới ánh mắt rung động, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

"Thật là không thể tưởng tượng nổi. Tiểu nha đầu này đến cùng còn có bao nhiêu sự tình đang giấu diếm ta?" Minh Nguyệt

mím môi tự hỏi.

Mấy ngày trước nàng đã đi qua Tử Hà phong và cũng không có sự tình quá lớn phát sinh, hoàn toàn quạnh quẽ như trước đây.

Các nàng chỉ đơn giản tu hành ngộ đạo thông thường mà thôi. Cho dù có Bàn Đào thụ cường lực hỗ trợ thì cũng không có khả năng đột phá nhanh như vậy.

Dù không nghĩ ra nhưng bọn họ cũng biết rõ một sự kiện, đó chính là đại hội luận đạo lần này xem ra là ổn định.

"He he he, không tệ, không tệ." Mạnh Thiên Chính rất là đắc ý, lộ ra nụ cười bỉ ổi.

Lão đầu tử xấu tính hỏng bét lại bắt đầu tính toán cò con rồi!

Tề Vô Hối ánh mắt nhất động, cũng hèn mọn cười nói:

"Khặc khặc khặc, Giáo Chủ cảnh đỉnh phong mà lại tăng thêm một chiêu kiếm quyết kinh thế hãi tục kia nữa thì chắc hẳn liền xem như Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực phát triển cho dù tốt thì cũng sẽ không có thiên tài xuất sắc như nàng. Mạnh sư huynh, ta cảm thấy có thể thực hiện."

"Các ngươi đừng nhìn vừa rồi tên Thiên Dật đạo nhân kia biểu hiện có bao nhiêu lễ phép, trên thực tế ta có thể cảm giác được trong mắt hắn ẩn chứa sự ngạo mạn, khinh thị không gì sánh được."

"Nếu như hắn biết rõ Lâm sư điệt là đệ tử thế hệ mới, mà lại đã đạt tới Giáo chủ cảnh đỉnh phong, vậy hắn có thể sẽ bị dọa sợ."

Nghe đến đây đám người lập tức cảm giác trong lòng nắm chắc.

Lâm Thanh Trúc nghe các sư bá nghị luận ầm ĩ mà cũng là bất

đắc dĩ che lấy cái trán, không nói gì thêm.

Lúc này nàng đều nhanh trở thành át chủ bài của Bổ Thiên giáo. Rõ ràng Liễu Thanh Phong mới là Đại sư huynh, nhưng thời điểm này hắn ngược lại đã lặn xuống nước.

Cũng khó trách, bởi vì Liễu Thanh Phong mặc dù có thiên phú không tệ, nhưng so sánh với những vị thiên tài ở vực ngoại thì quả thật nhìn hắn có chút gân gà.

Bây giờ tu vi của Liễu Thanh Phong cũng khó khăn lắm mới đến Thần Tàng nhất phẩm, cái thành tích này tại Đông Hoang đã tính là rất nghịch thiên, nhưng đáng tiếc tại vực ngoại lại thuộc về dạng bình thường.

"Mấy vị sư bá, chẳng lẽ các ngài còn muốn cho ta đi giao thủ cùng với đệ tử của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực sao?"

"Ta bây giờ cũng là thủ tọa một mạch, về tình về lý cũng không quá phù hợp a."

Lâm Thanh Trúc thăm dò nói, vì loại công việc vất vả này có thể đẩy đi thì liền đẩy đi.

Gặp Lâm Thanh Trúc muốn từ chối, Mạnh Thiên Chính vội vàng nói: "Aiii. . . Lâm sư điệt không thể nói như thế. Tuy rằng ngươi đã kế nhiệm chức vị thủ tọa Tử Hà phong, nhưng trên danh nghĩa ngươi nhập môn chỉ mới không đến hai năm, vẫn có thể tính là đệ tử thế hệ mới. Cho nên ngươi hoàn toàn có thể xuất chiến, đại biểu cho Bổ Thiên giáo chúng ta nghênh chiến với những vị được gọi là thiên tài của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực."

"Chuyện này. . ." Lâm Thanh Trúc do dự một chút, nhìn xem chưởng giáo sư bá mang ánh mắt mong đợi mà nàng cảm thấy không đành lòng cự tuyệt.

Ông ta đã già như thế mà từ đầu đến cuối đều không quên giữ

gìn tôn nghiêm của tông môn, ít nhiều cũng có chút làm khó ông ta.

Trong cuộc đời của Mạnh Thiên Chính, nửa đời trước ông ta vì các sư đệ mà bôn ba, vì tôn nghiêm của tông môn mà cố gắng. Nửa đời sau Mạnh Thiên Chính lại vì sự phát triển của tông môn mà lựa chọn từ bỏ giấc mộng của mình, tự mình bỏ đi ánh hào quang mà cư trú tại Tần Xuyên, không đi ra sơn môn một bước.

Nếu như nói toàn bộ Bổ Thiên giáo người làm cho Lâm Thanh Trúc bội phục nhất ngoại trừ sư tôn của nàng ra thì chính là vị chưởng giáo sư bá này.

"Vâng được ạ." Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Thanh Trúc gật đầu đáp ứng.

Gặp nàng cuối cùng cũng đồng ý, nụ cười bên trên khuôn mặt mo của Mạnh Thiên Chính dần dần trở nên xán lạn.

Nội tâm ông ta cũng là hết sức vui mừng vì Diệp Thu đã giúp Bổ Thiên giáo dạy dỗ ra một vị đệ tử rất tốt.

"Quá tốt rồi Mạnh sư huynh. Để Thanh Phong gọi Thiên Dật đạo nhân trở về đi, lần đại hội luận đạo này chúng ta sẽ tiếp." Nghe thấy Lâm Thanh Trúc đáp ứng Tề Vô Hối cũng là cao hứng kêu lên, bởi vì hắn chỉ đợi đến khi nàng nói ra lời này.

Lần này cũng không phải chỉ xoá đi nhuệ khí của đối phương, mà phải cho đối phương nhìn. xem một chút ai mới là chính thống.

Chương 636 - Hung Uy Của Diệp Thu

Lúc này, tại bên trên Tử Hà phong.

"Thiên Dật sư thúc, nơi này chính là một trong bảy mạch của Bổ Thiên giáo chúng ta, Tử Hà phong." Liễu Thanh Phong một đường mang theo Thiên Dật đạo nhân đi tới đỉnh núi của Tử Hà phong.

Nghe thấy nơi đây là Tử Hà phong, Thiên Dật đạo nhân lập tức run lên một cái.

"Tía má ơi, ta làm sao lại tới nơi này? Tiểu tử này muốn hại ta ư?"

Thiên Dật đạo nhân giật nảy mình, nội tâm hoảng sợ một trận.

Nhìn xem một tòa núi trồng đầy Tử Hà thụ, tại trong cơn mông lung phiêu tán từng trận sương trắng tựa như là Tiên cảnh trong mộng.

Bên trong sương mù trắng còn ẩn chứa một cỗ linh lực mười phần tinh thuần như là tiên khí, để cho người ta chỉ hít một hơi liền có dư vị vô tận.

Một nơi Tiên cảnh nhân gian như thế thì cũng chỉ có vị Diệp Thiên Đế trong truyền thuyết kia mới xứng đáng ở lại.

Thiên Dật đạo nhân run run rẩy rẩy hỏi: "Nơi này. . . chính là đạo tràng của vị kia phải không?"

Hắn nghiêm túc hỏi thăm một câu vì muốn xác định lại một

chút.

Liễu Thanh Phong nghe vậy thì khẽ giật mình nhìn xem Thiên Dật đạo nhân một cái, có chút không thể nào hiểu được.

Vị kia là ai mà có thể để cho Thiên Dật đạo nhân trực tiếp bị hù cho đi đứng không vững? Vậy thì người đó chắc hẳn là Diệp sư thúc rồi!

Ừm, cũng chỉ có Diệp sư thúc mới có thể để cho người mạnh như Thiên Dật đạo nhân có cảm giác áp bách, thậm chí còn bị hù cho không dám xưng ra kỳ danh, đều phải dùng từ"Vị kia" để thay thế!

"Không sai, nơi này chính là đạo tràng của Diệp sư thúc."

"Thiên Dật sư thúc không cần phải lo lắng, Diệp sư thúc của ta bình dị gần gũi, rất dễ thân cận."

"Chúng ta đã đến đỉnh núi của Tử Hà phong thì nào có đạo lý không đi tiếp, Thiên Dật sư thúc, xin mời ngài đi theo ta."

Nghe thấy Liễu Thanh Phong nói vậy Thiên Dật đạo nhân liền cứng người không nói nên lời, trong lòng treo lên mười hai phần tinh thần.

Hắn thu hồi ngạo mạn chi ý khi tham quan mấy ngọn núi trước đó, sau đó lộ ra vẻ mặt cẩn thận, khiêm nhường, nghiêm túc đi theo Liễu Thanh Phong một đường tiến vào đạo tràng trong Tử Hà phong.

Thần sắc của Thiên Dật đạo nhân trên đường đi rất căng thẳng, không dám phát ra một chút âm thanh.

Hắn rất sợ hãi Diệp Thu, bởi vì trước khi đến hắn đã nghe chưởng giáo sư huynh nói rằng Diệp Thiên Đế của Đông Hoang có tính tình rất không tốt, khi tức giận lên thì tiên cũng đều dám

chém.

Chưởng giáo sư huynh bảo hắn phải cân nhắc thật kỹ, nắm chắc phân tấc, tuyệt đối đừng quá khoa trương, miễn cho trêu Diệp Thiên Đế cảm thấy không cao hứng mà trực tiếp chém hắn, khi đó là ai cũng không dám nói cái gì đâu.

Lần thứ nhất gặp dạng tồn tại khủng bố như vậy để cho Thiên Dật đạo nhân cảm giác áp lực tăng gấp bội.

Nếu không phải đôi bên có xuất thân đồng nguyên và còn mang theo thái độ hữu nghị mà tới thì hắn đã sớm bỏ chạy rồi.

Bà mẹ nó. Ta đã sớm nói chuyện này không dễ làm quả nhiên không sai!

Tề Đạo Sinh, ngươi là một tên hố hàng a!

Hai người một trước một sau, một đường đi qua võ trường, đi tới trước mặt Càn Thanh điện.

Nhìn xem một toà đại điện hùng vĩ, sương trắng bao phủ ở bên trong, tản ra một cỗ cảm giác áp bách vô hình, Thiên Dật đạo nhân phảng phất như tiến vào một loại huyễn cảnh nào đó. Hắn cảm giác bên trong tòa đại điện này có một con mãnh thú ăn thịt người đang nhìn chằm chằm vào hắn. Nếu hắn hơi không cẩn thận thì liền sẽ mệnh xuống Hoàng Tuyền.

Thiên Dật đạo nhân khẩn trương đến khô cả cổ họng.

Chỉ nghe Liễu Thanh Phong hướng bên trong hô: "Diệp sư thúc, Thanh Phong mang theo Thiên Dật trưởng lão của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực đến đây bái kiến."

Sau khi Liễu Thanh Phong kêu gọi một tiếng, âm thanh liền quanh quẩn bên trong võ trường.

Lúc này từ bên trong Càn Thanh điện chậm rãi đi ra một vị nữ tử mặc áo bào đỏ, nhẹ nhàng đẩy ra cửa lớn của đại điện.

Một màn kia phảng phất như là phong cảnh trong bức họa, vô cùng duy mỹ.

"Á đù! Chỉ là một vị đệ tử trông coi sơn môn mà đều đã là Giáo chủ cảnh sơ kỳ sao?"

Thấy cảnh này, Thiên Dật đạo nhân lập tức hít sâu một hơi.

Trời ạ, đây là cái chỗ Thần Tiên gì chứ? Nàng kia chính là Giáo chủ cảnh a, dù đặt ở cái thánh địa nào thì cũng đều là kỳ tài ngút trời, là Thánh Nữ Thánh Tử mà tồn tại, nhưng ở chỗ này cũng chỉ là người trông coi sơn môn hay đệ tử tạp dịch thôi sao?

Rất hiển nhiên cử động vừa rồi của Triệu Uyển Nhi đã để cho Thiên Dật đạo nhân não bổ thành nàng chỉ là đệ tử phụ trách làm việc vặt cho Đại Đế.

Trong lúc vô hình lực uy hiếp của Diệp Thu lại cường đại thêm mấy phần.

Ngay cả Giáo chủ cảnh mà cũng chỉ là người làm việc vặt, vậy Chí Tôn cảnh như ta đoán chừng cũng chỉ xứng đáng bưng trà đưa nước mà thôi!

"Phù. . . Không được, xem ra ta phải mượn cớ chạy ra, vì nơi đây thực tế quá dọa người." Thiên Dật đạo nhân âm thầm nghĩ đến, hít sâu một hơi.

Cứ việc bây giờ hắn còn chưa có nhìn thấy Chân Chủ, nhưng hắn đã sắp bị hù doạ cho sợ mất mật rồi.

Chương 637 - Bổ Sung Công Pháp

Lúc này vị nữ tử áo bào đỏ cử chỉ đoan trang đi tới, đưa mắt nhìn hai người Liễu Thanh Phong và Thiên Dật đạo nhân.

"Hai vị, sư tôn có lời mời." Triệu Uyển Nhi mười phần lễ phép làm một cái động tác mời vào, rồi tránh ra một con đường cho bọn hắn đi vào.

Nghe đến đó Thiên Dật đạo nhân liền biết rõ một kiếp này hắn hôm nay tránh không khỏi, chỉ có thể kiên trì đi theo Liễu Thanh Phong một đường tiến vào Càn Thanh trong điện.

Vừa tiến vào đại điện bọn hắn liền trông thấy phía trên cao vị thình lình ngồi ngay thẳng một vị nam tử khí độ bất phàm, bạch y tung bay.

Nam tử này mày kiếm mắt sáng, trong mắt lộ ra ý vị thâm thúy, phảng phất như có thể liếc một cái liền xem thấu tâm tư của người ta, để cho người ta có một loại cảm giác trong mắt hắn không có bất luận cái bí mật gì.

Một cỗ áp lực vô hình bỗng nhiên đè xuống trên thân Thiên Dật đạo nhân, hô hấp của hắn cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

"Vị kia. . . Chính là Đông Hoang Đại Đế trong truyền thuyết sao?" Thiên Dật đạo nhân kinh ngạc, không nghĩ đến vị Diệp Thiên Đế này vậy mà trẻ tuổi như thế, so với vị Đại Đế tại Thiên Vực của hắn không phân trên dưới.

Đáng sợ nhất là một thân tu vi của nam tử này hoàn toàn là

dựa vào tự mình tu luyện ra, không mượn bất luận cái chính quả gì. Hắn một đường sát phạt Chứng Đạo mới đi tới một bước hôm nay.

Phải biết Chứng Đạo thành Đại Đế cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nếu không kế thừa chính quả thì cần trải qua đủ loại trắc trở, thiên đạo khảo nghiệm thì mới có thể Chứng Đạo thành công.

Vị kia có thể Chứng Đạo thành công liền đủ để chứng minh phong thái của hắn nghiền ép tất cả mọi người cùng thời đại.

Nhìn xem Diệp Thu phía trên cao vị nhắm mắt dưỡng thần mà Thiên Dật đạo nhân vội vàng đi đến phía dưới cung kính hành lễ.

"Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, Thiên Dật đạo nhân bái kiến Đại Đế."

Vừa nghe một tiếng bái kiến này Diệp Thu chậm rãi mở hai mắt ra, mặt không biểu lộ để cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Lúc này Thiên Dật đạo nhân đột nhiên cảm thấy áp lực tăng gấp bội, sợ hãi không dám ngẩng đầu.

"Ừm. . ." Không khí tại hiện trường an tĩnh hồi lâu, phía trên cao vị rốt cục truyền xuống một âm thanh.

Sau đó liền nghe Diệp Thu chậm rãi nói ra: "Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực sao? Ngươi là truyền nhân của sơn mạch nào?"

Nghe nói như thế, Thiên Dật đạo nhân trong lòng khẩn trương, nói: "Hồi bẩm Đại Đế, tiểu đạo chính là truyền nhân của Tử Hà nhất mạch."

Nghe thấy lời này Diệp Thu lập tức hai mắt tỏa sáng.

Có ý tứ! Người này lại là truyền nhân của Tử Hà nhất mạch!

Thiên Dật đạo nhân vừa nói ra lời này thì ngay cả Liễu Thanh Phong cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

"Tử Hà nhất mạch sao? Xem ra có trò hay để xem rồi." Khóe miệng Liễu Thanh Phong có chút giương lên, lộ ra nụ cười xấu bụng.

Hắn cố ý mang Thiên Dật đạo nhân đến Tử Hà phong là bởi vì trong toàn bộ Bổ Thiên giáo, nơi duy nhất có thể để cho hắn ta thu hồi lòng kiêu ngạo cũng chỉ có Tử Hà phong mà thôi.

Đừng nhìn Liễu Thanh Phong bình thường nho nhã, tính cách dáng vẻ ôn hòa, nhưng trên thực tế sự xấu bụng của hắn tuyệt đối không yếu. Có thể là do hắn đã bị thụ Diệp Thu ảnh hưởng.

Nghe xong đối phương là Tử Hà nhất mạch, Diệp Thu lập tức hứng thú, chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng lên.

"Tử Hà nhất mạch! Tốt lắm!"

Diệp Thu tán thưởng một tiếng, sau đó trong chớp mắt liền đi đến trước mặt Thiên Dật đạo nhân.

Tại lúc Thiên Dật đạo nhân hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì Diệp Thu đã một tay ấn xuống bờ vai của hắn ta, một cỗ lực lượng kinh khủng trực tiếp đánh vào trong cơ thể hắn ta.

"A. . ."

Trong khoảnh khắc, Thiên Dật đạo nhân sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, dưới sự đè ép của Đại Đế chi lực hắn căn bản không cách nào giãy dụa, chỉ có thể mặc cho lực lượng của Diệp Thu ở trong cơ thể hắn đi một vòng rồi mới chậm rãi rút lui ra ngoài.

Sa khi buông ra Thiên Dật đạo nhân, Diệp Thu mỉm cười, nói:

"Minh bạch! Khó trách năm đó sư tôn của ta lại nói với ta Tử Hà Bảo Điển còn có thiếu thốn. Thì ra một bộ phận không trọn vẹn kia nằm ở chỗ các ngươi."

Vừa rồi Diệp Thu chỉ là thăm dò một cái thì liền phát hiện chỗ thiếu hụt của Tử Hà Bảo Điển mà Thiên Dật đạo nhân tu hành, và nó cũng đúng lúc là một bộ phận trong tay Diệp Thu.

Năm đó hai giáo phân ra cũng là bất đắc dĩ, đại thế bức bách. Trong lúc vội vàng phân ra mà để bảo đảm truyền thừa có thể truyền lại thì cũng không kịp một lần nữa sao chép, cho nên đã trực tiếp áp dụng phương pháp đơn giản thô bạo nhất là một phân thành hai, mỗi bên lấy đi một phần. Đến tận đây truyền thừa thiếu thốn đã nhiều năm mà cũng không được bù đắp.

Liên quan tới chuyện năm đó có rất nhiều điểm đáng ngờ, cũng tồn tại rất nhiều vấn đề mâu thuẫn.

Nhưng sự tình phát sinh năm đó đã quá xa xưa, cho nên bây giờ cũng là không cách nào khảo chứng.

Chương 638 - Bội Phục

"Phù. . ."

Nhìn xem tồn tại kinh khủng trước mặt rút đi đè ép, Thiên Dật đạo nhân mồ hôi lạnh chảy ròng và hít một hơi thật sâu.

Vừa rồi hắn còn tưởng rằng mình đã thất lễ nên Diệp Thu muốn giết hắn. Nhưng thì ra chỉ là hắn sợ bóng sợ gió mà thôi.

Hắn hù ta sợ chết khiếp a! Còn tốt là ta đầy đủ vững vàng, nếu không phải vậy vừa rồi ta liền đi tiểu trong quần rồi!

Diệp Thu một lần nữa trở lại chỗ ngồi, tiếp tục nói ra: "Ta vừa rồi đã tra xét một chút tình huống thân thể của ngươi. Ta phát hiện bảo điển mà ngươi tu luyện bởi vì nguyên nhân thiếu hụt mà tiến triển tu luyện của ngươi mười phần chậm chạp. Ngươi có biết không?"

Lời này vừa nói ra, Thiên Dật đạo nhân lập tức giật mình, vì Diệp Thu ngay cả cái này cũng nhìn ra được.

Sau khi hết khiếp sợ, nội tâm hắn lại là vui mừng, chẳng lẽ Đại Đế muốn chỉ điểm ta sao?

Nghĩ tới đây Thiên Dật đạo nhân lập tức kích động. Bởi vì vừa rồi Diệp Thu nói không sai, hắn tu luyện Tử Hà Bảo Điển xác thực tồn tại cái vấn đề này.

Bởi vì nó có thiếu hụt mà không cách nào bù đắp pháp tắc, bởi vậy hắn tu luyện đã nhiều năm nhưng vẫn như cũ kẹt tại Chí Tôn cảnh sơ kỳ không cách nào đột phá.

Đám trưởng lão cùng giới vực và tuổi tác với Thiên Dật đạo

nhân bây giờ đều đã sắp đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, nhưng hắn thì vẫn như cũ còn tại Chí Tôn cảnh sơ kỳ.

Cho nên trong lòng Thiên Dật đạo nhân cũng là mười phần sốt ruột, dù sao hắn cũng là truyền nhân duy nhất của Tử Hà nhất mạch của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, do đó hắn cũng không muốn tự tay hủy đi truyền thừa.

Thiên Dật đạo nhân rất muốn bù đắp công pháp mà mình tu hành, thế nhưng những năm gần đây hắn đã đi khắp thiên sơn vạn thủy để tìm phương pháp bù đắp mà vẫn chưa ra.

"Thỉnh Đại Đế chỉ giáo." Thiên Dật đạo nhân vô cùng kích động nói.

Nếu như Diệp Thu có thể giúp hắn bù đắp đạo pháp thì chính là ân đức lớn nhất đối với hắn.

Nguyên bản dựa theo dự đoán của Thiên Dật đạo nhân, lần này hắn tới Đông Hoang có mực đích chính là nhìn xem truyền thừa Tử Hà phong của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang có thể bù đắp ông pháp giúp hắn hay không.

Nhưng trước đó hắn đã tại Ngọc Thanh điện cùng Lâm Thanh Trúc trao đổi một phen thì mới phát hiện hai giáo phân ra đã nhiều năm, cho nên truyền thừa lại bị mở ra đường khác, bởi vậy muốn trực tiếp bù đắp căn bản là không cách nào làm được, cho nên hắn cũng liền từ bỏ ý nghĩ này.

Nhưng Thiên Dật đạo nhân không nghĩ tới hôm nay đi vào Tử Hà phong lại gặp được vị nhân vật trong truyền thuyết này, phảng phất như lại cho hắn một cái thiên đại hi vọng.

Nghĩ đến đây, Thiên Dật đạo nhân càng thêm kích động, vội vàng quỳ xuống mặt đất, cầu xin: "Thỉnh Đại Đế chỉ giáo, Thiên Dật vô cùng cảm kích, tương lai nếu như ngài có chỗ dùng đến ta

thì ngài cứ mở miệng, ta nhất định muôn lần chết cũng không chối từ."

Đây là tâm nguyện của suốt đời Thiên Dật đạo nhân, cũng là mộng tưởng của tất cả tổ tiên trong sơn mạch của hắn.

Trông thấy cơ hội đến không dễ dàng này, Thiên Dật đạo nhân sao có thể buông tha.

Nếu như Diệp Thu thật sự có thể giúp Thiên Dật đạo nhân chấm dứt tiếc nuối, vậy hắn đời này liền xem như đi theo Diệp Thu làm tùy tùng hay bưng trà đưa nước thì hắn nào có ngại gì.

Cái thấy Thiên Dật đạo nhân mang vẻ mặt thành kính, quỳ rạp xuống đất, thành tâm cầu pháp thì Diệp Thu liền mỉm cười.

Không tệ, lão tiểu tử này rất mộ đạo, có việc cầu người thì hắn thật sự quỳ a!

"Ngươi đứng lên trước đi." Diệp Thu nhàn nhạt miễn lễ một câu, sau đó chậm chậm nói:

"Vừa rồi ta đã xem xét ngươi một phen nên trong lòng ũng đã nắm chắc."

"Công pháp mà ngươi tu hành chính là công pháp của Tử Hà nhất mạch chúng ta, nhưng công pháp trong tay ngươi chỉ là Tử Hà Bảo Điển tàn thiên, tu luyện đến Giáo chủ cảnh thì đã không có con đường phía trước, không cách nào lại tiếp tục tu hành."

"Nhưng ta xem ngươi đã đạt tới Chí Tôn cảnh sơ kỳ, xem ra Tiên nhân trong mạch của ngươi cũng đã hao tốn rất nhiều tâm tư để vẽ ra một đoạn nhánh tại bên trên con đường cụt của ngươi."

Diệp Thu chỉ nói ra dăm ba câu nói mà liền phá ải, Thiên Dật đạo nhân nghe xong sắc mặt lập tức đại biến.

Vãi lồng, cái này mà hắn cũng biết sao? Không hổ là Đại Đế a, hắn quả thật rất có tầm nhìn!

"Đúng đúng đúng, Đại Đế cao kiến, chỉ vài câu nói liền phá ải, Thiên Dật bội phục." Thiên Dật đạo nhân mang vẻ mặt kính nể cảm tạ Diệp Thu.

Chương 639 - Bất Ngờ Xuất Thủ

Diệp Thu mặt không biểu lộ, nói: "Tiền nhân cắm cây, hậu nhân hóng mát. Tại nơi không có con đường mở ra một con đường mới cũng không có sai, tiên tổ trong mạch của ngươi làm rất không tệ. Chỉ tiếc, con đường này còn chưa hoàn thiện, mà lại các ngươi đã đi vào đường quanh co. Có phải ngươi cũng cảm thấy đến cảnh giới này về sau thì đã không còn có động lực vươn lên nữa đúng không?"

Nghe được Diệp Thu nói vậy, Thiên Dật đạo nhân vội vàng trả lời: "Không sai, ta hiện tại xác thực cảm thấy việc tu hành của ta đã không còn chút sức lực nào. Nếu như không cách nào giải quyết nan đề trước mắt thì ta căn bản không cách nào đột phá cảnh giới càng cao hơn. Xin hỏi Đại Đế chuyện này phải giải thích như thế nào?"

Lúc này sắc mặt Diệp Thu trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Điểm mấu chốt này cần giải quyết ra sao?

Nếu là trước kia thì Diệp Thu xác thực không có biện pháp giải quyết, nhưng bây giờ thì. . .

"He he he. . . Có chút ý tứ! Không biết rõ nếu ta giúp hắn bù đắp đạo pháp thì sẽ phát động trả về như thế nào đây?"

Nội tâm âm thầm suy nghĩ như vậy, Diệp Thu dần dần cảm thấy hứng thú.

Kỳ thật hắn nói nhiều như vậy đơn giản chính là vì một đợt sáo lộ sắp tới mà thôi. Nếu không phải vậy thì Diệp Thu cũng không có hứng thú đi quản loại chuyện này, bởi vì Tử Hà Bảo Điển

đã bị hắn từ bỏ.

Tuy rằng đây là công pháp truyền thừa của chư vị tổ tiên, nhưng Diệp Thu đã có công pháp thay thế tốt hơn, vậy hắn cần gì phải đi tu luyện loại công pháp nhỏ yếu này. Mà làm vậy sẽ chỉ hạn chế trình độ của truyền nhân Tử Hà phong về sau.

Diệp Thu chậm rãi đứng lên đưa tay ra, một vòng hào quang màu tím xuất hiện trong tay hắn. Sau đó hào quang màu tím lan ra mặt ngoài làn da của hắn, tại khắp các kinh mạch bắt đầu nhảy lên.

Tử Hà nhất mạch của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực có vấn đề nằm ở chỗ không cách nào giải quyết sự thiếu hụt pháp tắc, bởi vì bọn hắn chỉ có quyển trước còn quyển sau lại ở trong tay Diệp Thu.

Tương đối mà nói Tử Hà Bảo Điển mà Diệp Thu nắm giữ càng thêm tinh diệu hơn, bởi vì quyển trước đều là một chút nhập môn cơ sở tương đối đơn giản. Còn quyển sau thì lại dính đến rất nhiều trật tự, pháp tắc tương đối sâu xa.

Không có kinh văn giải thích mà chỉ dựa vào lĩnh ngộ để cưỡng ép mở một con đường sẽ rất dễ dàng đi qua lối rẽ.

Vậy Diệp Thu phải giải quyết vấn đề này như thế nào đây?

Tại bên trong ánh mắt mong đợi của Thiên Dật đạo nhân, thân hình Diệp Thu bỗng nhiên lóe lên, biến mất tại chỗ.

Thiên Dật đạo nhân kinh ngạc một cái, ngay sau đó cảm giác lồng ngực đau đớn một hồi.

"Hự. . ."

Thiên Dật đạo nhân phun ra một ngụm tiên huyết, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt toàn thân hắn phảng phất như

bị chấn bể, đau nhức kịch liệt khó nhịn.

"Sư thúc!"

Đột nhiên xảy ra một màn như thế, Liễu Thanh Phong lập tức giật mình, bởi vì Thiên Dật đạo nhân đại biểu Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực mà tới. Nếu như hắn ở chỗ này xảy ra vấn đề thì bọn hắn thực tế không tốt để giải thích.

Liễu Thanh Phong hoàn toàn mơ hồ, hắn làm sao cũng không nghĩ ra Diệp Thu lại đột nhiên xuất thủ.

Phải biết Diệp Thu hiện tại chính là Đại Đế, nếu như hắn muốn giết một người thì ai có thể ngăn cản được?

"Xong xong, xảy ra chuyện lớn rồi."

Liễu Thanh Phong muốn ngăn lại nhưng không dám, chỉ có thể thật nhanh thoát đi hiện trường tiến về Ngọc Thanh điện bẩm báo với chưởng môn sư tôn.

Mà lúc này ý thức của Thiên Dật đạo nhân đã mơ hồ, hắn rất nghi hoặc không hiểu vì cái gì Diệp Thu lại đột nhiên xuất thủ đả thương hắn.

Chỉ dưới một chưởng này Thiên Dật đạo nhân có thể cảm giác được tu vi của hắn đã hoàn toàn bị phế đi.

"Không. . ."

Một thân tu vi được Thiên Dật đạo nhân khổ tu nhiều năm tích lũy, hôm nay cứ như vậy không rõ ràng bị phế đi, hắn rất không đành lòng và không cam tâm.

Lúc này chỉ thấy Diệp Thu từng bước một hướng về phía Thiên Dật đạo nhân đi tới, nội tâm Thiên Dật đạo nhân tuyệt vọng không gì sánh được.

Thiên Dật đạo nhân điên cuồng muốn chạy trốn, thế nhưng tại trước mặt Đại Đế hắn làm thế nào có khả năng trốn đi được.

Một cái thuấn di là đã Diệp Thu đi thẳng tới bên cạnh Thiên Dật đạo nhân, rồi dùng một bàn tay ấn xuống đầu Thiên Dật đạo nhân.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng cường đại lập tức tràn vào trong cơ thể của Thiên Dật đạo nhân, tản ra hào quang màu tím nhàn nhạt.

"Đây là. . ."

Triệu Uyển Nhi ở một bên nhìn đến đây mà nội tâm giật mình, nàng lập tức minh bạch cái gì nhưng không có lựa chọn đi quấy rầy.

Nàng mới vừa rồi nhìn thấy sư tôn đột nhiên ra tay đả thương người thì cũng là có chút không nghĩ ra. Nàng vốn định thuyết phục Diệp Thu một phen nhưng hiện tại xem ra hình như không cần.

Chương 640 - Âm Thanh Quen Thuộc

Một cỗ hào quang màu tím cường đại tràn vào thể nội, Thiên Dật đạo nhân nguyên bản bị hao tổn thân thể trong khoảnh khắc đạt được làm dịu.

"Đây là. . . Hoàn chỉnh Tử Hà Bảo Điển ư?"

Đợi hắn thấy rõ Diệp Thu truyền tới kinh văn thì nội tâm hắn rung động không gì sánh được.

Một mảnh kinh văn này lại có thể sánh vai công pháp thần cấp, độ hoàn mỹ của nó không thua kém bất luận công pháp thần cấp cường đại nào.

"A. . ."

Nhìn đến đây, Thiên Dật đạo nhân vô cùng giật mình, trong nháy mắt hít sâu một hơi.

"Không phá thì không xây được, tốt một cái không phá thì không xây được." Sau khi xem hết toàn bộ quyển sau, Thiên Dật đạo nhân không nhịn được tán thưởng.

Công pháp bực này nếu hắn có thể tu luyện thành công thì tuyệt đối không thua gì Bổ Thiên Thuật của Bổ Thiên giáo.

Thiên Dật đạo nhân hiện tại rốt cục minh bạch Diệp Thu vì sao muốn phế hắn, thì ra không phải do hắn mạo phạm Diệp Thu, mà là Diệp Thu muốn giải quyết vấn đề tu hành của hắn.

Thiên Dật đạo nhân nhất định phải trước tiện bị phá bỏ căn

cơ, để đạt tới tình trạng không phá thì không xây được.

Thiên Dật đạo nhân kinh ngạc nhất chính là trải qua Diệp Thu thôi diễn thì Tử Hà Bảo Điển đã vượt ra khỏi hạn mức cao nhất, đạt đến thần cấp trong truyền thuyết.

Thiên Dật đạo nhân chuyển từ buồn thành vui, lần này hắn chẳng những không có bất cứ chuyện gì mà ngược lại còn thu được một cái thiên đại tạo hóa.

Thiên Dật đạo nhân ngay lập tức cảm kích nói ra: "Đa tạ Đại Đế ban thưởng công pháp, Thiên Dật kiếp này vô cùng cảm kích, có làm trâu làm ngựa cho ngài cũng không cách nào báo đáp."

Nhìn xem Thiên Dật đạo nhân chân thành như thế, Diệp Thu gật đầu lạnh nhạt nói: "Ừm, ngươi không được phân tâm, đây là phá kén trùng sinh, giữ vững tinh thần, nghiêm túc tham ngộ công pháp này. Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ một hai thì tu vi của ngươi không chỉ có thể trở lại đỉnh phong, mà nói không chừng còn có thể tăng lên một cái đại cảnh giới."

"A. . ."

Nghe đến đó, Thiên Dật đạo nhân càng thêm kích động.

Một cái đại cảnh giới sao? Vậy chẳng phải ta sẽ có thể bước vào Phong Vương cảnh ư?

Đó chính là cảnh giới trong truyền thuyết a!

Nếu là trước kia Thiên Dật đạo nhân chỗ nào đám mơ tưởng Phong Vương cảnh.

Hắn chỉ có mơ ước lớn nhất chính là có thể đạt tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong, chứ nào dám nghĩ mình sẽ có một ngày có thể đạt tới Phong Vương cảnh.

Thế nhưng Thiên Dật đạo nhân làm sao cũng không nghĩ ra Diệp Thu chỉ đánh hắn một chưởng mà đã trực tiếp đem hắn từ vực sâu kéo lên núi cao.

Sau khi cẩn thận tìm hiểu Tử Hà Bảo Điển quyển sau một phen, Thiên Dật đạo nhân vô cùng kích động.

Nếu ta thật sự có thể lĩnh ngộ ảo diệu trong công pháp này và tái tạo thành công, vậy ta xác thực có thể một bước Phong Vương!

Đây tuyệt đối không phải là nói đùa, bởi vì Thiên Dật đạo nhân đã khổ tu nhiều năm, mà phía trước hắn lại không có đường đi, do đó trong thể nội hắn góp nhặt không ít lực lượng. Sau khi phá rồi lại lập, tái tạo kim thân, một hơi toàn bộ bộc phát thì hắn có thể một bước lên trời.

Thiên Dật đạo nhân càng nghĩ càng kích động, trực tiếp tiến vào trạng thái minh tưởng, tĩnh tọa lại bắt đầu ngộ đạo.

Hắn từng chút một phân tích Diệp Thu thôi diễn công pháp và càng hiểu rõ thì hắn càng khiếp sợ hơn.

Công pháp này đã hoàn toàn bị Diệp Thu sửa đổi, không chỉ có hoàn thiện thiếu hụt bên trong mà còn gia nhập một chút tầm nhìn của tiên thuật, khiến cho nó vượt qua giới hạn Thiên giai, đụng chạm đến lĩnh vực thần cấp.

Nhìn xem Thiên Dật đạo nhân đã bắt đầu tiến vào trạng thái ngộ đạo, Diệp Thu cũng là cười nhạt một tiếng, chậm rãi kết thúc công việc.

"Ha ha ha, hắn có thể có bao nhiêu thu hoạch thì liền xem Tạo Hóa của cá nhân hắn như thế nào."

Thông qua chuyện này Diệp Thu cũng đã thay ân sư Huyền Thiên đạo nhân chấm dứt một cái tâm nguyện, thành công hoàn thiện Tử Hà Bảo Điển.

Đây là nguyện vọng của biết bao nhiêu đời tổ tiên, không nghĩ tới tại thế hệ Diệp Thu lại thành công hoàn thiện.

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ giúp Thiên Dật đạo nhân hoàn thiện Tử Hà Tâm Pháp thiếu hụt, phát động bạo kích trả về, thu hoạch được cơ hội sửa chữa phục hồi bí pháp 】

"Ồ?!!"

Âm thanh này vừa xuất hiện, Diệp Thu lập tức sửng sốt một cái.

Cái hệ thống này còn có thể chơi như vậy sao?

Diệp Thu vẫn là lần đầu trải qua chuyện như vậy nên hắn thật có chút bị kinh ngạc.

Thì ra giúp người khác hoàn thiện tâm pháp cũng còn có thể phát động dạng ban thưởng này!

"Ái chà, không tệ, không tệ. Một đợt này ta kiếm lợi lớn rồi."

Diệp Thu vô cùng vui mừng, hắn không nghĩ tới hắn chỉ tiện tay giúp Thiên Dật đạo nhân giải quyết vấn đề công pháp thiếu hụt mà lại còn có thể giúp chính hắn chấm dứt một cái vấn đề.

Diệp Thu xoa xoa bàn tay, càng phát ra vẻ kích động.

"He he he, để cho ta tới xem thử ta sẽ thu hoạch được mấy lần cơ hội sửa chữa phục hồi?"

Hiện nay trong tay Diệp Thu có rất nhiều bí pháp không trọn vẹn.

Đầu tiên là bộ Nguyên Thủy Chân Giải chỉ là bản tàn thiên.

Mặt khác Thần Ma Luyện Thể Thuật cũng là tàn thiên.

Chân Long Kim Thân, Côn Bằng Bảo Thuật, Thảo Tự Kiếm Quyết, Càn Khôn Vô Cực Thủ,… cũng đều là tàn thiên.

Những bí pháp này nguyên bản đều là vô thượng tiên thuật, Diệp Thu trước đây đưa tặng đồ vật bạo kích tối đa cũng chỉ có thể đạt tới một bước này. Cho nên hắn đạt được đều là một chút bí thuật tàn thiên, đã bị giáng cấp.

Ngay cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật mà Triệu Uyển Nhi tu hành cũng là tàn thiên, bởi vậy vấn đề của nàng cũng rất lớn.

Nhưng bây giờ đã không sao, nếu như Diệp Thu có vận khí tốt mà phát động một cái bạo kích trả về tỷ lệ cao, thu hoạch được mấy lần cơ hội sửa chữa phục hồi, vậy những vấn đề này hắn đều có thể giải quyết.

Nghĩ tới đây Diệp Thu vui mừng không thôi.

Chương 641 - Phúc Tinh Của Diệp Thu

"Kha kha kha! Mở ra cho ta!"

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ bạo kích trả về thành công, thu hoạch được ba lần cơ hội sửa chữa phục hồi. 】

Theo âm thanh vang lên, nụ cười trên mặt Diệp Thu lập tức biến mất.

"Bà mẹ nó, ta quên phóng cái đệm rồi."

Tức chết ta mà! Trang bức cả nửa ngày vậy mà chỉ có ba lần cơ hội sửa chữa phục hồi!

Sớm biết rõ thì trước đó ta liền ném ra mấy cái đệm, đem bội số tăng cao một chút!

Cái hệ thống hố này so với cái hệ thống rút thưởng lot lot gì đó còn hố hơn!

Chỉ có ba lần thì khác gì cho ăn mày đâu chứ?

Sau một hồi ổn định lại tinh thần, Diệp Thu mới dần dần bình tĩnh lại.

"Phù. . . Được rồi, ba lần thì liền ba lần, dù sao ta cũng không dám trông cậy vào việc có thể phát động vạn lần."

Xác suất này cũng rất phù hợp với phong cách của hệ thống,

bởi vì đây là đặc thù trả về, không có khả năng sẽ cho Diệp Thu đến nghìn lần, vạn lần. Không phải vậy thì nó chẳng phải là muốn sớm nghỉ việc rồi sao? Cho nên cái xác suất bạo kích này là hợp tình hợp lý.

Nếu như số lần có hạn thì Diệp Thu không thể không nghiêm túc suy tư một phen làm thế nào lợi dụng thật tốt cơ hội sửa chữa phục hồi này.

"Ừ, chờ một chút."

Đang suy nghĩ nên xử lý số lần sửa chữa phục hồi công pháp như thế nào, con mắt Diệp Thu bỗng nhiên cong lên, nhìn về phía Triệu Uyển Nhi đang đứng một bên, trong lòng hắn bỗng nhiên toát ra một cái ý nghĩ tà ác.

Nếu như cơ hội sửa chữa phục hồi công pháp có thể phát động bạo kích trả về, vậy nếu ta đem công pháp Hồng Liên Nghiệp Hỏa của Triệu Uyển Nhi chữa trị thì chẳng phải sẽ lại có thể làm thêm một đợt sáo lộ nữa sao?

Đây đúng là bug a!

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Diệp Thu dần dần trở nên điên cuồng, Triệu Uyển Nhi nhìn thấy vậy mà có chút nội tâm hoang mang rối loạn.

Ánh mắt của sư tôn làm sao để cho ta có cảm giác như muốn ăn luôn ta thế như?

"Sư. . . Sư tôn, vì cái gì mà ngài lại nhìn đệ tử như thế?" Triệu Uyển Nhi nhịp tim gia tốc, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Thu, dò hỏi.

Nhìn nàng mang bộ dạng thất kinh, Diệp Thu buồn cười nói: "Nha đầu chết tiệt kia, ngươi vội cái gì, chẳng lẽ vi sư còn có thể ăn ngươi sao?"

"Khó mà nói a. . ." Hai mắt Triệu Uyển Nhi cong lên, cúi đầu nhỏ giọng thầm thì.

Dù sao vừa rồi ánh mắt của sư tôn xác thực rất không thích hợp.

Nghe vậy Diệp Thu lập tức giận không chỗ phát tiết.

Cái áo bông nhỏ này có chút ít phản nghịch a!

Quả nhiên còn phải là đại đồ đệ tương đối ấm lòng, đối với vi sư là nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng!

Diệp Thu lắc đầu, không có nói tiếp cái gì, mà là bắt đầu suy nghĩ làm thế nào sáo lộ thêm một đợt.

Hiện nay hắn có ba lần cơ hội sửa chữa phục hồi công pháp, trong đó một lần hắn định dùng để nếm thử xem có thể chơi bug hay không.

Dù cho trước đây hệ thống đã cảnh báo nếu Diệp Thu thông qua vật phẩm mà hệ thống trả về để lần nữa truyền cho đệ tử thì sẽ không thể lại phát động bạo kích trả về, nhưng nó cũng không có nói nếu hắn giúp đệ tử đền bù công pháp không trọn vẹn thì không thể phát động bạo kích trả về, do đó trong này có bug!

Cho nên Diệp Thu dự định thử một lần, coi như thất bại thì cũng không sao, vừa vặn có thể giải quyết vấn đề lớn nhất hiện nay của nhị đồ đệ. Thành công tốt nhất chính là vẹn toàn đôi bên.

Về phần còn lại hai lần cơ hội sửa chữa phục hồi công pháp, Diệp Thu chuẩn bị dùng cho Thảo Tự Kiếm Quyết và Thần Ma Luyện Thể Thuật.

Hắn muốn đem Luyện Thể bí thuật khôi phục lại trạng thái hoàn mỹ để đối ứng với công pháp Luyện Khí là Hỗn Nguyên tiên pháp Vạn Cổ Trường Thanh Lục.

Cả hai kết hợp sẽ giúp cho Diệp Thu mở ra một cái vô thượng đại đạo.

"Hoàn mỹ! Quyết định như vậy đi!"

Sau khi hạ quyết định, Diệp Thu lập tức bắt đầu thao tác, nói: "Mở ra sửa chữa phục hồi Thảo Tự Kiếm Quyết và Thần Ma Luyện Thể Thuật."

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ sửa chữa công pháp thành công. 】

【 Thu hoạch được vô thượng tiên quyết, Thảo Tự Kiếm Quyết (bản đầy đủ) 】

【 Thu hoạch được vô thượng tiên pháp Thần Ma Luyện Thể Thuật (bản đầy đủ) 】

"Đậu phộng, trực tiếp lên Tiên phẩm luôn."

Vừa nghe một âm thanh băng lãnh truyền đến, Diệp Thu trong nháy mắt liền hít sâu một hơi.

Bà mẹ nó, quả thật là vô thượng tiên thuật, ta trực tiếp một bước sửa chữa công pháp thành công!

Tên Thiên Dật đạo nhân này chính là phúc tinh của ta rồi!

Từ nay về sau ngươi chính là tiểu đệ của ta, sau này ai dám khi dễ ngươi thì cứ nói cho ta, lão tử sẽ giúp ngươi chơi hắn!

Chương 642 - Đồng Loạt Tấn Vị Tiên Thuật

【 Phải chăng bắt đầu thăng cấp? 】

Chỉ nghe âm thanh băng lãnh của hệ thống lại một lần nữa truyền đến, Diệp Thu nội tâm vui mừng nhưng mặt ngoài vẫn giữ im lặng, lặng lẽ meo meo phát đại tài.

"Thăng cấp!"

【 Đinh, chúc mừng túc chủ Thảo Tự Kiếm Quyết thăng cấp thành công, tiến vị lĩnh vực tiên thuật. Thu hoạch được vô thượng tiên thuật: Cửu Diệp Trảm Tinh Thần. 】

"Vãi cả lồng."

Nghe đến đó, Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi, ổn định một hồi lâu hắn mới dần dần lấy lại tinh thần.

Sau đó Diệp Thu cẩn thận đi lĩnh ngộ một phen uy lực của kiếm quyết mới, hắn đã bị dọa cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Giờ này khắc này Thảo Tự Kiếm Quyết đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, không còn là ba kiếm trước đây nữa.

Nó đã được bù đắp trọn vẹn mà biến thành chín kiếm, uy lực cũng phát sinh thay đổi kinh khủng, chân chính đạt tới cấp độ vô thượng tiên thuật.

"Hết thảy có chín kiếm sao?" Cẩn thận tra xét một phen, Diệp Thu càng xem càng kinh hãi.

Một cành cây có chín mảnh lá, một lá đại biểu cho một kiếm. Ba lá đầu tiên chính là Diệp Thu lúc trước đã tu ra ba kiếm, còn lại sáu mảnh lá cây hiện nay còn thuộc về trạng thái Hỗn Độn.

Diệp Thu còn chưa chân chính nắm giữ chúng, chờ đến khi hắn tham ngộ ra ảo diệu bên trong thì có khả năng sẽ thi triển ra uy lực kinh thiên.

Dựa theo miêu tả của Cửu Diệp Trảm Tinh Thần, một lá cuối cùng chính là một kiếm hủy thiên diệt địa, chỉ một mảnh lá cây là đủ để phá hủy một khỏa tinh thần.

"Tía má ơi, nếu ta thật sự tu luyện thành công chiêu kiếm thứ chín thì ta chỉ tùy tiện phất phất tay một cái là sẽ có thể hủy diệt cả một cái tiểu thế giới sao?" Diệp Thu lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Hắn không nghĩ tới thế gian này vậy mà có kiếm quyết kinh khủng như thế.

Trầm tư hồi lâu Diệp Thu mới hiểu ra tình cảnh chìm nổi của Đại Hoang. Thiên đạo mênh mông, Thiên Nhân cảnh vượt lên trên chúng sinh, trong nháy mắt có thể Chúa Tể sinh tử của nhân gian.

Tại bên trong một cái thế giới mạnh được yếu thua như này thì tôn nghiêm chỉ ở trên mũi kiếm, chân lý chỉ ở trong phạm vi kiếm đến.

Có cái kiếm quyết này thì Diệp Thu chính là chân lý. Kiếm trong tay hắn chính là đạo lý.

Nghi như vậy Diệp Thu chợt nhớ tới một câu.

"Ừm, Diệp mỗ ta bình sinh không dễ chiến đấu, mà thế nhân đều cho rằng ta rất thích chiến đấu hung ác, nhưng từ trước đến nay tôn chỉ của ta chính là lấy đức phục người."

"Không sai, thanh kiếm trong tay ta có tên là một chữ Đức."

Nội tâm Diệp Thu âm thầm nghĩ vậy, càng nghĩ càng kích động, và cũng lập tức hiểu ra.

Đại sư, ta hiểu rõ, về sau ta khẳng định sẽ lấy đức phục người!

"Ha ha ha. . . Quá thoải mái!"

Diệp Thu cười thật lớn một tiếng, giờ phút này hắn mười phần vui vẻ, vì có kiếm quyết này nơi tay hắn có thể vô địch nhân gian.

Diệp Thu lúc này mang bộ dáng có dũng khí chất vấn Tiên nhân tại thượng giới có dám xuống nhân gian làm loạn hay không.

Không nói đùa, Diệp Thu có thể cảm giác được bộ kiếm quyết này thật sự rất khủng bố. Nếu như hắn tu luyện đến đại thành thì thực lực của hắn nhất định sẽ nhất phi trùng thiên. Dù cho hắn có đối mặt với Thiên Nhân cảnh chân chính thì cũng có sức đánh một trận.

Đặc biệt là một kiếm sau cùng kia đúng với tên gọi Một Kiếm Trảm Tinh thần.

Loại uy lực này đừng nói là Đại Đế cảnh, liền xem như Thiên Nhân cảnh đích thân tới thì đoán chừng cũng gánh không được.

Bởi vì nó chân chính như ý nghĩa có thể một kiếm chặt đứt hết thảy thế gian, so với kiếm thứ ba chặt đứt thời gian còn kinh khủng hơn.

Nếu như thật sự đạt đến tình trạng đó, vậy đừng nói là thời gian mà ngay cả vạn cổ tuế nguyệt thì Diệp Thu cũng đều có thể một kiếm chém ngang.

Đây cũng là uy lực của chí cao chi kiếm, áp đảo tất cả trật tự, pháp tắc.

Diệp Thu rất chờ mong sau khi hắn thành công nắm giữ bộ

kiếm quyết này thì chiến lực của hắn sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế nào.

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ thăng cấp thành công Thần Ma Luyện Thể Thuật, tiến vị lĩnh vực tiên thuật, thu hoạch được vô thượng tiên thuật: Tiên Ma Lục. 】

Diệp Thu lại nghe thấy âm thanh của hệ thống vang lên lầm nữa, hắn vội vàng tỉnh táo lại rồi giật nảy mình.

"Á đù, lại là một cái tiên thuật!"

Có thêm cái tiên thuật này thì trước mắt Diệp Thu đã có ba cái tiên thuật, trong đó công pháp công pháp Luyện Khí là Vạn Cổ Trường Thanh Lục, công pháp Luyện Thể là Tiên Ma Lục.

Hai đạo đồng tu để cho tiềm lực của hắn to lớn không cách nào tưởng tượng nổi.

Chương 643 - Ngươi Chuẩn Bị Được Ta Yêu Mến!

Sau khi bình tĩnh lại, Diệp Thu bắt đầu nghiên cứu ảo diệu của Tiên Ma Lục. Hắn chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua mà lập tức hù dọa cho nội tâm gợn sóng vạn trượng.

"Tía má ơi, kiếm lợi lớn, ta kiếm lợi lớn rồi."

"Lần này ta thật sự sướng ngất ngây a."

Tiên Ma Lục chính là Luyện Thể thuật mạnh nhất từ xưa đến nay, tu luyện nó tới cảnh giới tối cao có thể đạt tới trình độ thân thể bất tử bất diệt.

Nếu phối hợp Tiên Ma Lục với Vạn Cổ Trường Thanh Lục có thể trường sinh bất lão thì sẽ ổn thỏa là một cái bug, Thiên đạo cũng xóa bỏ không được Diệp Thu.

Sau hai lần sửa chữa phục hồi công pháp, Diệp Thu trực tiếp từ xe đạp biến thành motorcycle, trong nháy mắt liền giàu nứt vách.

Có hai bộ tiên pháp này thực lực của hắ nhất định sẽ đại tăng, đừng nói vô địch nhân gian, coi như phi thăng lên Thượng giới thì Diệp Thu vẫn như cũ vô địch. Có thể khẳng định một câu bảo thủ một chút, chí ít hắn cùng giới vô địch.

Lần này cũng đã giải quyết vấn đề khó khăn lớn nhất của Diệp Thu hiện tại, đã giảm bớt đi rất nhiều phân đoạn cho hắn càng thêm dễ dàng phá cảnh hơn rất nhiều.

Đợi đến khi thần công đại thành, Diệp Thu liền có thể cân

nhắc xung kích vô thượng Tiên cảnh.

Mà lại hắn còn có một bộ kiếm quyết vô địch Cửu Diệp Trảm Tinh Thần, như vậy trên trời dưới đất Diệp Thu có thể tới lui tự nhiên.

"Sư tôn, sư tôn. . ." Diệp Thu vẫn còn đang hưng phấn thì bên tai hắn truyền đến tiếng kêu nhẹ nhàng.

Diệp Thu vội vàng kịp phản ứng, phát hiện gọi hắn người là Triệu Uyển Nhi thì sửng sốt hỏi: "Sao vậy?"

Triệu Uyển Nhi thở phào một hơi, nói: "Không có gì. . . Vừa rồi đệ tử thấy sư tôn ngây người lâu như vậy, đệ tử một mực gọi mà ngài cũng không phản ứng nên tưởng rằng ngài xảy ra chuyện gì."

Nghe vậy Diệp Thu gõ cái đầu nhỏ của nàng, nói: "Nha đầu chết tiệt này, không có việc gì lại đi trù ẻo tôn của ngươi sao?"

"Đệ tử không có. . ." Triệu Uyển Nhi ôm cái đầu của nàng bị Diệp Thu gõ, bộ dáng rất đau buồn bực nói.

Nàng chỉ là lo lắng mà thôi chứ thật sự không có ý trù ẻo sư tôn.

Sau khi ổn định lại, Triệu Uyển Nhi lại nói ra: "Sư tôn, vị Thiên Dật sư thúc kia không có sao chứ?"

Nhìn xem Thiên Dật đạo nhân nhíu chặt lông mày, vẻ mặt thống khổ, Triệu Uyển Nhi có chút lo lắng.

Vị sư thúc này nếu như chết trên Tử Hà phong thì bọn nàng sao có thể không có liên quan.

Đến thời điểm đó Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực khẳng định sẽ không có khả năng từ bỏ ý đồ, nguyên bản hai giáo muốn giao hảo cũng có thể là bởi vì việc này mà dẫn đến quan hệ vỡ tan.

Diệp Thu nghe vậy cũng hướng về Thiên Dật đạo nhân nhìn lại, triển khai thần thức tra xét tình huống thân thể hắn một cái.

Rất nhanh sau đó Diệp Thu liền xem rõ ràng, giải thích: "Hắn không có việc gì, căn cơ của hắn đã được ta sửa chữa phục hồi, giờ phút này hắn đang ở trong giai đoạn phát lực, đợi đến khi hắn tái tạo Đạo thể thì liền có thể nhất phi trùng thiên."

"Vâng. . ." Triệu Uyển Nhi che ngực thở ra một hơi, mang bộ dáng vậy là ta an tâm rồi.

"Được rồi, chuyện của hắn đã giải quyết tốt, hiện tại chúng ta nên đến giải quyết một cái vấn đề của ngươi." Diệp Thu nhắc nhở một câu.

Sau đó hắn dạo bước trở lại cao vị, tiện tay cầm lấy ly Khổ Đinh trà do Lâm Thanh Trúc cho hắn lúc trước chậm rãi uống một hớp.

"Chuyện của đệ tử sao?" Triệu Uyển Nhi nghe vậy thì có chút mờ mịt.

Ta thì có chuyện gì a?

Triệu Uyển Nhi nhìn về phía Diệp Thu, trăm mối không có cách giải nên hỏi: "Sư tôn, đệ tử có vấn đề gì ạ?"

"Ngươi có vấn đề gì sao?" Diệp Thu cười cười hỏi lại.

Trong lòng hắn đang âm thầm nói ra:

Vấn đề của ngươi rất lớn, chính là có thể để cho sư tôn của ngươi lại sáo lộ một đợt!

Đồ nhi ngoan, ngày thường sư tôn đối với ngươi rất không tệ, cho nên đã đến thời điểm ngươi báo đáp sư tôn rồi!

Kiệt kiệt kiệt!

Trong nội tâm Diệp Thu cười tà ác một tiếng, có chút ý tứ ma quyền sát chưởng. Nhưng ngoài mặt Diệp Thu lại tỏ ra rất sầu lo mà thở dài một hơi.

"Aiii. . ."

Nhìn thấy Diệp Thu than thở với ánh mắt sầu lo, Triệu Uyển Nhi lập tức run lên.

Đây là thế nào? Vì sao thần thái của sư tôn lại như thế?

Chẳng lẽ ta lại có vấn đề gì nghiêm trọng để cho sư tôn phải tổn tinh thần?

Triệu Uyển Nhi trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương lên. Diệp Thu chỉ vừa thở dài một tiếng mà nàng liền không chút do dự mà trực tiếp mắc câu.

"Sư tôn, ngài làm sao vậy? Uyển Nhi đã làm sai điều gì rồi sao?" Triệu Uyển Nhi cảm thấy bàng hoàng thất thố, không biết vì sao nên hỏi.

Nhìn đến đây Diệp Thu lập tức nội tâm vui mừng.

"Khặc khặc, con cá đã mắc câu rồi! Tiếp xuống chính là thời khắc vi sư biểu diễn."

"Ngươi chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị kỹ càng nghênh đón vi sư yêu mến đi!"

Trong lòng âm thầm nghĩ vậy, Diệp Thu nhẹ nhàng vẫy tay một cái, ra hiệu cho Triệu Uyển Nhi đi đến trước mặt hắn.

Triệu Uyển Nhi lập tức khẩn trương đi tới trước mặt Diệp Thu.

Chương 644 - Người Quan Trọng Nhất

Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Triệu Uyển Nhi, rầu rĩ nói: "Đồ nhi à, đoạn thời gian qua vi sư luôn một mực phát sầu vì chuyện của ngươi đó, ngươi có biết không?"

"A..." Triệu Uyển Nhi nghe vậy thì nội tâm cảm động một trận, nhưng nàng lại có chút không minh bạch mình có chuyện gì đáng để sư tôn sầu lo như thế.

Rất nhanh sau đó Diệp Thu liền giải đáp nghi ngờ của nàng.

"Trước đây vi sư từng dạy cho ngươi Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật. Cái bí pháp này nhìn như cường đại nhưng lại tồn tại thiếu hụt rất lớn."

"Tiền kỳ thì còn chưa thể nhìn ra thiếu hụt cái gì, nhưng bây giờ ngươi cũng đã đạt tới Giáo chủ cảnh, vậy ngươi chắc hẳn đã có thể cảm giác được rồi."

"Cái bí pháp này đang dần dần bộc lộ ra sự thiếu hụt của nó, nó khiến cho ngươi tu hành trở nên chậm chạp đi nhiều."

"Nếu cứ tiếp như thế thì tiền đồ của ngươi rất đáng để vi sư lo lắng."

Lời này vừa nói ra, Triệu Uyển Nhi lập tức giật mình, hai mắt bắt đầu đỏ bừng, khóe mắt hình như đã có nước mắt.

Thì ra sư tôn vẫn luôn một mực chú ý ta tu hành như thế nào, ngài chưa từng có xem nhẹ qua ta! Sư tôn trong đoạn thời gian qua đều là vì chuyện của ta mà phát sầu!

Nghĩ tới đây, hai mắt Triệu Uyển Nhi đỏ lên, chảy xuống một giọt nước mắt, nức nở nói ra.

"Sư tôn, ngài đừng nói nữa, ngài đối với Uyển Nhi vô cùng tốt, Uyển Nhi vẫn luôn ghi ở trong lòng."

"Sư tôn đã làm cho Uyển Nhi đủ nhiều rồi, ngài không cần lại vì Uyển Nhi mà hao tổn tinh thần nữa. Cả đời Uyển Nhi không có lý tưởng gì quá lớn, chỉ cần có thể được hầu hạ bên người sư tôn thì dù cho Uyển Nhi không thể thành tiên thì Uyển Nhi cũng không quan tâm."

"Dù cho một trăm năm sau Uyển Nhi chỉ còn là một bộ xương khô thì Uyển Nhi cũng đã thỏa mãn rồi."

Triệu Uyển Nhi nói lời phát ra từ nội tâm. Nàng hồi tưởng lại từng đoạn thời gian đã qua bên cạnh Diệp Thu.

Trước khi lên núi nhân sinh của Triệu Uyển Nhi là một mảnh lờ mờ, cho đến khi lên núi thì nàng mới dần dần minh bạch một chuyện, thì ra trong nhân thế có quá nhiều hoan thanh tiếu ngữ. Nàng đã chân chính cảm nhận được quãng thời gian không buồn không lo.

Triệu Uyển Nhi được làm bạn tại bên cạnh sư tôn cùng sư tỷ, ngày thường nàng còn có phải chiếu cố tiểu sư muội hay bát nháo, sinh hoạt trở nên muôn màu muôn vẻ.

Vậy nàng sao dám đòi hỏi sư tôn? Sao sao dám cầu xin sư tôn vì nàng làm cái gì?

Nhìn xem Triệu Uyển Nhi mang dáng vẻ đáng thương, Diệp Thu đột nhiên có cảm giác phải chăng hắn đã chơi lớn rồi hay không?

Nhưng cái hiệu quả này ngược lại là không tệ, áo bông nhỏ chung quy vẫn là áo bông nhỏ, rất biết thông cảm cho sự vất vả

của sư tôn.

"Ừm, đồ nhi ngoan, biểu hiện của ngươi vi sư luôn một mực nhìn ở trong mắt. Cả đời vi sư rất không hối hận vì đã thu nhận ba người các ngươi làm đồ đệ, bởi vì các ngươi đều là đồ nhi ngoan của vi sư."

"Năm đó khi các ngươi vừa lên núi thì vi sư cũng đã đáp ứng sẽ bảo hộ các ngươi nhập đạo, truyền thụ cho các ngươi tiên pháp."

"Bây giờ sư tỷ của ngươi đã là kiếm đạo xuất thần, dương danh cùng thế hệ. Tiểu sư muội của ngươi thì Đạo thể đã thành, chỉ đợi thuế biến thì liền có thể một bước Nhập Thánh."

"Hai người các nàng cũng đã coi là viên mãn, duy chỉ có ngươi tu hành chi pháp tồn tại thiếu hụt, tiến độ tu hành chậm chạp, không có biểu hiện ra thiên phú quá mức kinh diễm. Mà vi sư làm sao có thể bỏ rơi ngươi đơn độc được?"

Nghe Diệp mặc nói lời thấm thía như vậy Triệu Uyển Nhi trong nháy mắt liền khóc lóc như mưa.

Đúng vậy, đoạn thời gian qua nàng đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Nàng cảm thấy mình là người vô dụng nhất Tử Hà phong. Cũng có thể nói nàng là một người đáng thương nhất, đáng buồn nhất.

Nhìn xem Triệu Uyển Nhi mang dáng vẻ đáng thương, Diệp Thu nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng.

Lúc này hắn mười phần rõ ràng cảm xúc của Triệu Uyển Nhi đã đến đỉnh điểm, thời khắc quan trọng nhất để hắn sáo lộ đã tới.

"Vì chuyện của ngươi mà vi sư đã tìm đọc mấy vạn cuốn cổ tịch, bế quan suốt một năm để tham ngộ Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật, thôi diễn hơn vạn lần."

"Rốt cục ông trời cũng không phụ người có lòng, vi sư đã thành công hoàn thiện công pháp này."

Lời này vừa nói ra, Triệu Uyển Nhi lập tức run lên, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thì ra sư tôn bế quan suốt một năm không phải là vì đột phá Phong Vương cảnh, mà là vì muốn tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề tu hành của ta!

Giờ khắc này, trái tim Triệu Uyển Nhi đã triệt để bị hòa tan, bổ nhào vào trong ngực Diệp Thu mà khóc.

Sư tôn vẫn là người thương yêu ta nhất!

Ngài đã vì ta mà đã bế quan tìm đọc hơn vạn cuốn cổ tịch suốt một năm, thôi diễn cổ pháp hơn vạn lần cả ngày lẫn đêm! Một vị ân sư như thế thì ta nên dùng cái gì để báo đáp ngài đây? Ta quá cảm động rồi!

Dưới những lời này của Diệp Thu, tâm tình của Triệu Uyển Nhi đã trực tiếp bị công phá.

Nàng căn bản không quan tâm đến bí pháp tu hành gì nữa, nàng chỉ quan tâm sư tôn đối với nàng rất tốt. Trong lòng nàng đã không còn thứ gì có thể quan trọng hơn Diệp Thu.

Chương 645 - Ta Sắp Có Được Ngươi Rồi!

Diệp Thu nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của Triệu Uyển Nhi, an ủi:

"Được rồi, ngươi đã lớn như vậy mà còn khóc lóc sướt mướt thì còn ra thể thống gì nữa."

"Mau đứng dậy đi, vi sư hôm nay liền dạy cho ngươi Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật bản hoàn chỉnh."

"Vâng. . ." Triệu Uyển Nhi một bên lau đi nước mắt, một bên gật đầu, nhu thuận nói.

Gặp nàng đã ổn định lại cảm xúc, khóe miệng Diệp Thu có chút giương lên, trong lòng thầm nghĩ: "Hệ thống, sửa chữa phục hồi Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật."

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ sửa chữa thành công. 】

【 Thu hoạch được Vô thượng tiên thuật: Hồng Liên Nghiệp Hỏa (bản đầy đủ) 】

【 Chú thích: Hồng Liên Nghiệp Hỏa có danh xưng có thể đốt cháy hết thảy vạn vật trên thế gian, chính là Phạn Thiên chi hỏa, có thể nghịch thiên cải mệnh. 】

"Vãi linh hồn, cái này được, cái này được a."

Diệp Thu hoàn toàn không nghĩ tới Hồng Liên Nghiệp Hỏa vậy mà lại là tiên thuật.

Bà mẹ nó, nếu như ta sớm biết rõ Hồng Liên Nghiệp Hoả mạnh như vậy thì trước kia ta đã tu luyện nó rồi!

A a a, ta chủ quan quá! Nhưng bây giờ cũng không muộn!

Kha kha kha, một đợt sáo lộ này ta quá kiếm lời đi! Ta không chỉ có thể đền bù công pháp thiếu hụt cho đồ đệ bảo bối, mà ta lại còn thu hoạch được một bộ tiên thuật!

Đây chính là nghiệp hỏa có thể đốt sạch tất cả mọi thứ trên thế gian a, ngay cả nghiệp quả cũng đều có thể đốt!

Nếu như ta tu luyện nó thì sau này ta còn có thể sợ loại đồ vật nghiệp quả nữa sao?

Kiệt kiệt kiệt, không tệ, không tệ!

Nội tâm Diệp Thu vô cùng kích động, hắn xoa tay trực tiếp nói ra: "Lĩnh ngộ!"

Vừa dứt lời, Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật bản đầy đủ đã trực tiếp dung nhập vào trong đầu Diệp Thu.

Diệp Thu chỉ đại khái nhìn thoáng qua kinh văn bên trong thì trong nháy mắt hắn liền đổ mồ hôi lạnh khắp người.

"Thiên địa ơi!"

Diệp Thu cực độ chấn kinh bởi vì Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật so với hắn tưởng tượng còn kinh khủng hơn nhiều.

Diệp Thu chỉ là hơi nhìn thoáng qua thì một loại cảm giác áp bách kinh thiên ngay lập tức làm cho hắn có chút hô hấp khó khăn.

Nếu như ta tu luyện thành công công pháp này, vậy trên trời dưới đất ta sẽ còn có địch thủ nữa sao?

Không dám nói đến tương lai, nhưng hiện tại mà nói, trong tay

Diệp Thu bí pháp duy nhất có thể so sánh với Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật cũng chỉ có Thảo Tự Kiếm Quyết vừa mới sửa lại thành công.

Cả hai đều là bí pháp tấn công mang tính cực đoan, uy lực vô cùng đáng sợ không cách nào tưởng tượng nổi.

Mà Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật thì càng thêm toàn diện hơn một chút, tu hành bí pháp này sẽ trợ giúp Diệp Thu gia tăng tốc độ tu luyện. Đồng thời sau này hắn sẽ không cần lại lo lắng về loại đồ vật nghiệp quả nữa, bởi vì hắn miễn nhiễm hoàn toàn.

"Tía má ơi, lần này ta đã triệt để kiếm bộn rồi!" Trên trán Diệp Thu chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi thầm nói.

Hắn cũng không do dự nữa mà trực tiếp bắt đầu tham ngộ Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật.

Bộ bí pháp này chính là vô thượng tiên thuật, Triệu Uyển Nhi thiên phú không đủ cho nên Diệp Thu sẽ trước tiên tham ngộ, áp súc tinh hoa rồi mới truyền thụ cho nàng.

Tương đối may mắn là Triệu Uyển Nhi đã có bản tàn thiên làm căn cơ, do đó nàng muốn lĩnh ngộ bí pháp này thì sẽ đơn giản hơn một chút.

Chỉ cần Diệp Thu giúp cho huyết mạch trong cơ thể nàng tái tạo chân hỏa, một lần nữa thôi diễn pháp tắc nghiệp hỏa là đủ rồi.

Mọi người tuyệt đối đừng hiểu lầm Diệp Thu chỉ muốn một mình tu luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật, chủ yếu là vì đồ đệ của hắn không đủ thiên phú tư chất mà thôi.

Thật sự không phải Diệp mỗ đồ gì ngon cũng không buông tha, mà ta làm vậy chỉ là vì suy nghĩ cho đồ nhi!

"Khặc khặc khặc, Hồng Liên Nghiệp Hỏa à, ta sắp có được ngươi rồi!"

Diệp Thu xoa xoa bàn tay, trên mặt hiện lên một ánh kim quang, trong chốc lát một cỗ thiên địa chính khí bạo phát ra ngoài.

Tại thời khắc Diệp Thu tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, một cỗ lực lượng kinh khủng trong nháy mắt liền ngưng tụ tại phía trên Tử Hà phong.

Trong chốc lát, ba đóa đạo hoa ngưng tụ thành hình rồi bay lên trời, kinh thiên chi lực liền toả ra xung quanh.

...

"Đây là đang xảy ra chuyện gì?"

Lúc này tại bên trong Ngọc Thanh điện, đám người sau khi phát hiện thiên địa dị tượng thì lập tức sắc mặt đại biến.

Bọn họ cùng nhìn về một cái phương hướng, đó đúng là phương hướng của Tử Hà phong, cho nên bọn họ lại tiếp tục biến sắc.

"Nơi đó là Tử Hà phong! Chẳng lẽ sư tôn lại đột phá?" Lâm Thanh Trúc cũng biến sắc, bởi vì tình huống liên quan đến Tử Hà phong thì nội tâm nàng sốt ruột không gì sánh được.

Lúc này thân ảnh Liễu Thanh Phong vội vã từ thiên ngoại bay tới, thật nhanh rơi vào phía trước đám người.

Tề Vô Hối nhìn thấy sắc mặt Liễu Thanh Phong trắng bệch, bộ dáng mười phần hốt hoảng, lại gặp Thiên Dật đạo nhân không ở bên người Liễu Thanh Phong, trong lòng ông ta bỗng nhiên toát ra một loại dự cảm bất tường.

"Thanh Phong, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao ngươi trở

lại? Thiên Dật sư thúc của ngươi đâu rồi?" Tề Vô Hối không kịp chờ đợi nên liên tục hỏi thăm.

Chư vị thủ tọa còn lại cũng là nghi ngờ nhìn tới.

Liễu Thanh Phong không kịp giải thích cái gì mà vội vã nói ra: "Hồi bẩm sư tôn và chư vị sư thúc, mọi người nhanh. . . nhanh đi tới Tử Hà phong ngay đi, Diệp sư thúc muốn giết Thiên Dật sư thúc."

"Cái gì?!!" Nghe thấy lời này, tất cả mọi người lập tức kinh hãi hô lên.

Diệp Thu muốn giết Thiên Dật đạo nhân sao?

Vì cái gì chứ?

Chẳng lẽ Thiên Dật đạo nhân đã đắc tội với Diệp Thu?

Không thể nào!

Bọn hắn đều quen thuộc tính cách của Diệp Thu, hắn tuyệt đối không phải hạng người hiếu sát.

Chương 646 - Chênh Lệch Quá Lớn

Không còn kịp tìm hiểu chân tướng, Mạnh Thiên Chính trong nháy mắt liền vung cánh tay lên một cái, làm người đầu tiên chạy tới Tử Hà phong.

Các thủ tọa còn lại cũng là theo sát phía sau ông ta mà phi tốc chạy tới Tử Hà phong.

Nhưng sau khi bọn hắn đi tới Tử Hà phong thì lại ngạc nhiên phát hiện bọn hắn căn bản vào không được.

Tất cả mọi người lập tức gấp gáp không chịu nổi, nhưng cũng chỉ có thể ở bên ngoài giương mắt nhìn vào, không dám bước vào bên trong một mảnh Hỏa Vực cực nóng trước mặt.

"Xong, xong, xong. Xem ra lần này Thiên Dật sư đệ nhất định là dữ nhiều lành ít rồi." Tề Vô Hối tay chân luống cuống nói.

Một trận chiến lớn như thế thì khẳng định là có đại sự phát sinh. Thiên Dật đạo nhân tuy là cường giả Chí Tôn cảnh sơ kỳ, tại bên trong Đại Hoang hắn có thể được coi là một vị cao thủ, nhưng ở trong mắt Diệp Thu hắn không có gì khác biệt so với một con kiến trên đất.

Con kiến nhỏ bé như vậy thì một cú khạc đờm cũng đều có thể cho nó chết đuối, vậy Thiên Dật đạo nhân làm sao có thể là đối thủ của Diệp Thu. Tại trước mặt Diệp Thu hắn chính là cái rắm.

"Trời ạ, đây là chuyện gì xảy ra? Tên Thiên Dật đạo nhân kia sẽ không thật sự chọc giận Diệp sư đệ chứ?" Tề Vô Hối càng nghĩ

càng nóng lòng.

Ngươi nói xem ngươi gây ai không gây mà hết lần này tới lần khác lại đi gây với một người không thể gây nhất.

Lần này tốt, nguyên bản chúng ta đã thương lượng xong hai giáo tương dung, nhưng hiện tại liền sớm tuyên bố kết thúc.

Đám người đang khẩn trương bối rối thì bỗng nhiên một đoàn nghiệp hỏa tận trời bay ra, toàn bộ Tử Hà phong trong nháy mắt liền trở nên khô nóng không gì sánh được.

Tất cả mọi người đều bị cỗ lực lượng này chấn kinh khiếp sợ không gì sánh nổi.

Mạnh Thiên Chính càng là biến sắc, nói: "Là Hồng Liên Nghiệp Hỏa!"

"Cái gì?!!" Đám người lập tức sững sờ.

Hỏa diễm vừa rồi chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa sao?

Liên quan tới loại hoả diễm này tất cả mọi người đều biết rõ, bởi vì Triệu Uyển Nhi của Tử Hà phong tu luyện chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Nhưng biểu hiện của nàng tất cả mọi người cũng đã nhìn thấy, cái Hồng Liên Nghiệp Hỏa của nàng hình như cũng không phải rất mạnh.

"Sư huynh, ngươi thật sự xác định kia chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa chứ?" Tề Vô Hối nghi ngờ hỏi, đám người cũng nhao nhao quăng tới ánh mắt nghi hoặc.

Mạnh Thiên Chính thì là sầm mặt lại, lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Vừa rồi ông ta có thể cảm giác được đám lửa kia chính là

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cùng trước đây ông ta tại cổ di tích Thái Sơ nhìn thấy một màn trong ảo cảnh rất là tương tự.

Chính là loại cảm giác này! Đúng, cứ việc đã qua đi một trăm năm, nhưng một màn đó vẫn như cũ vung đi không được trong đầu Mạnh Thiên Chính.

Năm đó lúc ông ta tìm tòi tại cổ di tích Thái Sơ thì đã tại bên trong ảo cảnh chứng kiến loại hỏa diễm kinh khủng này.

Đây là thế gian chân chính mạnh nhất chi hỏa, có thể đốt sạch mọi thứ.

Càng nghĩ càng kích động, Mạnh Thiên Chính dùng ngữ khí kịch liệt nói ra:

"Ta tuyệt đối không có nhìn lầm, đây mới thực sự là Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Chính là loại hoả diễm này, đó là vô địch chi hỏa trong truyền thuyết."

"Đây là Vô thượng tiên thuật, tại một trăm năm trước trong cổ di tích Thái Sơ ta đã gặp qua loại hỏa diễm này, nó tới từ Thượng giới."

Nghe Mạnh Thiên Chính nói xong, tất cả mọi người ở đây lập nghiệp giật nảy mình.

"Hoả diễm đến từ Thượng gọi sao?!!"

"A. . . Làm sao có thể?"

Ai cũng không dám tin tưởng, nhưng những gì Mạnh Thiên Chính nói đều là sự thật. Bởi vì vừa rồi cảm giác tử vong nhìn thẳng kia bọn hắn cũng cảm nhận được.

Loại hỏa diễm này cực kỳ khủng bố, nếu như vừa rồi đoàn hỏa diễm kia hướng về phía bọn hắn mà đến thì trong khoảnh khắc

liền có thể đem bọn hắn đốt thành tro bụi.

Đây tuyệt đối không phải là nói đùa!

Đáng sợ nhất là Mạnh Thiên Chính vậy mà nói rằng cái Hồng Liên Nghiệp Hỏa này lại là vô thượng tiên thuật.

Không đúng, không phải nói Hồng Liên Nghiệp Hỏa chỉ có Thiên giai thôi sao?

Chẳng lẽ Diệp Thu đã thành công sửa chữa phục hồi bí pháp này và đưa nó về lại đỉnh phong?

"Chuyện này sao có thể? Diệp sư đệ mặc dù đã đạt tới Đại Đế cảnh nhưng thủy chung vẫn là không thoát khỏi được giới hạn phàm nhân a."

"Chúng ta bây giờ đều còn đang vì một bộ bí pháp Thiên giai mà phát sầu, còn hắn vậy mà đã bắt đầu tu luyện tiên thuật rồi sao?"

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, vì kia chính là tiên thuật a!

Bọn hắn ngay cả bí pháp Thiên giai cũng đều khó mà tu luyện, chớ nói chi là bí pháp thần cấp.

Rõ ràng là cùng một cái đạo thống mà ra, nhưng tại sao giữa người với người lại có sự chênh lệch to lớn đến như vậy?

Chương 647 - Chấn Động Nhân Tâm

"Thật không thể tưởng tượng nổi, loại Thượng giới chi hỏa này một khi tu luyện thành công thì nhân gian há còn địch thủ?" Mạnh Thiên Chính hít một hơi thật sâu, nội tâm vô cùng kích động, nói.

Loại bí pháp nghịch thiên bực này vậy mà xuất hiện tại Bổ Thiên giáo của chúng ta!

Bà mẹ nó có một bộ tiên thuật nơi tay thì ai còn dám không thừa nhận chúng ta là chính thống?

Nội tâm tất cả mọi người rất khiếp sợ và đồng thời cũng rất hiếu kì bên trong Tử Hà phong đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng là hoả diễm cực nóng kia lại ép cho bọn hắn căn bản không cách nào tiến vào một bước, chỉ có thể ở bên ngoài giương mắt nhìn vào.

"A. . . Gấp rút chết ta rồi, ta rất muốn đi vào đó xem sao a. Cũng không biết rõ Thiên Dật sư đệ hiện tại đến cùng là sống hay chết nữa?" Tề Vô Hối vội vàng nói.

Phù Vân chân nhân nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy nếu như Diệp sư đệ tức giận thì khả năng sống sót của hắn cơ hồ là bằng không. Nhóm chúng ta vẫn là trước hết suy nghĩ làm sao giúp hắn chuẩn bị hậu sự đi cho hắn có thể diện một chút."

"Đồng ý!" Đám người trong nháy mắt liền đạt thành một ý.

Khi nghe các sư bá nghị luận thì Lâm Thanh Trúc không nói

một lời. Lúc này nội tâm nàng vô cùng khẩn trương, bởi vì nàng so với tất cả mọi người càng rõ ràng hơn hoả diễm này đến cùng là cái gì.

Đó chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa mà sư muội Triệu Uyển Nhi của nàng tu luyện, chỉ là trong trí nhớ của nàng Hồng Liên Nghiệp Hỏa căn bản không cách nào đạt tới loại cấp độ kinh khủng này. Cách giải iải thích duy nhất chính là do sư tôn của nàng phát ra.

Lâm Thanh Trúc khẩn trương nắm chặt góc áo, mím môi một cái. Nàng rất muốn mạo hiểm đi vào xem một chút bên trong đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đám người bên ngoài đang không chịu nổi sự tò mò thì lúc này ở bên trong Càn Thanh điện.

"Sư tôn, ngài có chuyện gì vậy?" Triệu Uyển Nhi ở phía dưới còn đang yên tĩnh chờ đợi Diệp Thu truyền pháp thì phát giác Diệp Thu đột nhiên có dị biến mà giật mình hỏi.

Triệu Uyển Nhi có thể cảm giác được có một đoàn hỏa diễm mà nàng quen thuộc không gì sánh được tựa hồ đang thiêu đốt bên trong thể nội Diệp Thu.

Ngọn lửa này và hỏa diễm bên trong thể nội nàng là đồng nguyên, không giờ khắc nào không hấp dẫn lấy nàng.

Theo Diệp Thu bắt đầu thôi diễn nghiệp hỏa, thân thể của Triệu Uyển Nhi cũng chậm rãi trở nên khô nóng.

"Ừm. . . Cảm giác thật là kỳ quái." Triệu Uyển Nhi khẽ nói một tiếng, nàng giật giật quần áo trên người vì có chút nóng bức khó chịu.

Hiện tại Tần Xuyên đang đổ tuyết lớn, gió bấc lạnh thấu xương, nhưng vì sao ta lại cảm thấy khô nóng như thế?

Lúc này chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đẩy ra hai tay, một đám lửa trong chốc lát đã ngưng tụ tại trong tay hắn.

"Đây là. . ." Trông thấy ngọn lửa kia, Triệu Uyển Nhi triệt để kinh ngạc, vì đó chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa mà nàng đang tu hành.

Khối bảo cốt trong cơ thể Triệu Uyển Nhi đã bị ngọn lửa này hấp dẫn, khiến cho lực lượng của nó cũng bắt đầu không bị hạn chế mà sôi trào lên.

"Đồ nhi, ngồi xuống!" Trong lúc Triệu Uyển Nhi đang kinh ngạc thì Diệp Thu bỗng nhiên mở hai mắt ra, nghiêm túc nói.

Triệu Uyển Nhi nghe vậy thì vội vàng đưa lưng về phía Diệp Thu rồi ngồi xuống, không dám có chút do dự.

Sau đó Diệp Thu lại chậm rãi đẩy ra hai tay, nhẹ nhàng dán tại trên lưng Triệu Uyển Nhi.

Nghiệp hỏa trong thể nội Diệp Thu trong nháy mắt liền đánh vào thể nội của Triệu Uyển Nhi. Một cỗ lực lượng kinh khủng lập tức đem thân thể Triệu Uyển Nhi đốt cho mồ hôi tuôn ra lâm ly, đỏ bừng một trận, hết sức khó chịu.

"Không được phân tâm! Bí pháp này chính là vô thượng tiên thuật, tối nghĩa khó hiểu, cực kỳ thâm ảo. Lấy thiên tư của ngươi sẽ khó mà lĩnh ngộ nổi, cho nên ngươi cứ một mực dựa theo vi sư mà vận chuyển là được. Vi sư làm cái gì thì ngươi cứ làm cái đó." Diệp Thu nhắm lại hai mắt, lại lần nữa dặn dò Triệu Uyển Nhi.

Khi nghe được lời này, Triệu Uyển Nhi mới minh bạch sư tôn đã phải chịu khổ vì nàng, do đó nội tâm nàng cảm động không gì sánh được.

Triệu Uyển Nhi hoàn toàn không nghĩ tới bí pháp này lại là một bộ vô thượng tiên thuật.

Xác thực đúng như Diệp Thu đã nói, nếu như nàng muốn lĩnh ngộ cái tiên thuật này thì cơ hồ là chuyện không thể nào.

Liền xem như bí pháp thần cấp mà Triệu Uyển Nhi muốn lĩnh ngộ thì cũng phi thường phí sức, chớ nói chi là tiên thuật.

Nhưng Diệp Thu lại có thể vì nàng mà cố ý đi tu hành Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mục đích chỉ vì giúp nàng dò đường, làm ra chú thích, hỗ trợ nàng tu luyện càng thêm dễ dàng hơn.

Nghĩ tới đây, Triệu Uyển Nhi có chút nghẹn ngào.

Sư tôn đã vì ta mà bế quan rất lâu, ta nhất thời không biết rõ nên biểu đạt như thế nào!

Điều duy nhất ta có thể làm chính là dùng hết khả năng để đi tham ngộ bí pháp này, không thể để cho sư tôn thất vọng, không thể cô phụ một phen khổ tâm của sư tôn!

Chương 648 - Thoát Thai Hoán Cốt

Sau khi hạ quyết tâm, Triệu Uyển Nhi dần dần tiến vào trạng thái lĩnh ngộ. Nàng chậm rãi thôi động Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong thể nội.

Cảm thụ được pháp tắc thâm ảo đến từ nghiệp hỏa của Diệp Thu, Triệu Uyển Nhi lập tức giật nảy mình.

Nàng có thể cảm giác được nghiệp hỏa mà sư tôn tu hành so với nghiệp hỏa của nàng cường đại hơn không biết mấy chục vạn lần.

Nếu như nàng thật sự có thể tu luyện thành loại tiên thuật kinh khủng này, vậy tương lai nàng chưa hẳn không thể liều mạng cùng với những vị được gọi là trời sinh Chí Tôn kia.

Lúc này, một đoàn nghiệp hỏa tràn vào thể nội của Triệu Uyển Nhi, điên cuồng chui vào huyết mạch của nàng.

Triệu Uyển Nhi lập tức treo lên mười hai phần tinh thần, nghiêm túc quan sát tuyến đường lưu động của nghiệp hỏa.

Ngay sau đó, Diệp Thu lại đẩy ra một tay, nói: "Bộ kinh văn này chính là áo nghĩa chí cao của Hồng Liên Nghiệp Hỏa, ngươi hãy ghi nhớ. Lát nữa vi sư sẽ dạy cho ngươi cách thôi diễn nó như thế nào."

"Vâng!" Triệu Uyển Nhi không có bất cứ do dự nào mà đáp ứng.

Trong nháy mắt nàng lại tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, nhưng

nàng không có bản sự cao như Lâm Thanh Trúc, muốn nàng nhớ hết một mảnh kinh văn tối nghĩa khó hiểu này thì quả thật có chút gian nan.

Nhưng tương đối may mắn chính là mảnh kinh văn này lại là phần kéo dài của công pháp mà Triệu Uyển Nhi đã tu luyện trước đó, cho nên nàng cũng chỉ dùng một canh giờ thì liền hoàn toàn nhớ kỹ.

Sau khi Triệu Uyển Nhi ghi nhớ xong xuôi thì nàng đã triệt để chấn kinh.

"Trời ạ, thế gian này lại có công pháp khủng bố như thế sao?"

Xem hết cả bản kinh văn, sắc mặt Triệu Uyển Nhi liền trở nên trắng bệch. Vì vô luận như thế nào nàng đều nghĩ không ra sư tôn vậy mà lại truyền thụ cho nàng loại công pháp kinh khủng này. Ngay cả sư tỷ của nàng cũng không có nắm giữ dạng công pháp này.

Trong nội tâm Triệu Uyển Nhi mừng thầm: Xem ra sư tôn vẫn rất yêu ta, hì hì. . .

"Không được phân tâm, tập trung tinh thần, chú ý nhìn ta thôi diễn như thế nào."

"Vâng. . ."

Diệp Thu nhắc nhở một tiếng để cho Triệu Uyển Nhi tỉnh táo lại, thầm mắng mình một tiếng.

Đến thời điểm này mà ta còn phân tâm, thật không cho sư tôn bớt lo a!

Triệu Uyển Nhi trong nháy mắt liền trở nên hết sức chăm chú. Nàng cảm thấy huyết mạch trong cơ thể mình dần dần bị nghiệp hoả của Diệp Thu tẩy luyện mà dần dần sôi trào, lực lượng của

nàng lập tức tăng lên một cái cấp bậc.

Sự biến hóa này liền kinh sợ Triệu Uyển Nhi, nội tâm nàng rung động không gì sánh được.

Chỉ thấy bên trong phù hải của Triệu Uyển Nhi mơ hồ xuất hiện một ngọn lửa đang dần dần diễn hóa quy tắc, trật tự.

Đi theo tuyến đường mà Diệp Thu thôi diễn, Triệu Uyển Nhi cũng thôi diễn một lần. Sau đó nàng chợt phát hiện khối thần cốt trong cơ thể nàng vậy mà đang phát sinh thuế biến.

"A. . . Nó sẽ không thoát thai hoán cốt chuyển từ thần cốt sang tiên cốt chứ?" Triệu Uyển Nhi kinh ngạc tự hỏi.

Lúc này khối thần cốt trong cơ thể nàng trải qua nghiệp hỏa của Diệp Thu tẩy lễ vậy mà dần dần thuế biến thành tiên cốt.

Một khi nó lột xác thành công thì căn cốt, tư chất của Triệu Uyển Nhi sẽ có thể nhảy vọt vượt qua những vih được gọi là trời sinh Chí Tôn kia, trực tiếp kéo ra một cự ly lớn, nàng sẽ trở thành thiên tài chân chính được cả thế gian chú ý.

Thậm chí Triệu Uyển Nhi còn có thể đạt tới cấp độ có thể sánh vai cùng tiểu Linh Lung nếu hoàn toàn thuế biến thành Tiên thể.

Như vậy Triệu Uyển Nhi làm sao có thể không khiếp sợ?

"Tiên. . . Cốt!" Triệu Uyển Nhi run run nói ra một câu.

Lúc này nàng đã triệt để sợ ngây người, vì nàng căn bản không dám nghĩ tới mình sẽ có một ngày cũng có thể đạt được thể chất nghịch thiên bực này, sẽ có thể trở thành thiên tài có vô thượng Tiên thể được cả thế gian chú ý.

Loại thuế biến này ngay cả Diệp Thu cũng bị hù dọa, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới Hồng Liên Nghiệp Hỏa vậy mà

khủng bố như vậy.

Lấy nghiệp hỏa để Trúc Cơ, tái tạo căn cốt, chân chính đạt đến hiệu quả kinh người hóa kén thành bướm.

Triệu Uyển Nhi có được một phen thuế biến này thì có thể nói nàng đã chân chính thoát thai hoán cốt.

"A. . ." Cảm thụ được trong thân thể đau đớn kịch liệt do thần cốt thuế biến mang đến, Triệu Uyển Nhi sắc mặt trắng bệch, khẽ rên một tiếng.

Âm thanh của nàng đã để cho Diệp Thu từ trong sự kinh ngạc bừng tỉnh.

"Cố gắng chịu đựng, đợt tẩy luyện này rất nhanh liền kết thúc." Diệp Thu an ủi Triệu Uyển Nhi rồi lần nữa phát lực.

Một cỗ nghiệp hỏa chi lực kinh thiên lại lần nữa tiến vào thể nội của Triệu Uyển Nhi.

Huyết mạch của nàng tiếp tục được tẩy luyện, linh lực khuếch tán ra toàn thân, tiếp tục thôi diễn Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật.

Chương 649 - Diệp Thu Lĩnh Ngộ Ý Cảnh

Thông qua việc giúp Triệu Uyển Nhi thôi diễn nghiệp hỏa, đồng thời ba đóa đạo hoa trong thể nội Diệp Thu cũng nghiễm nhiên dính vào khí tức của nghiệp hỏa.

Nhìn thấy vậy Diệp Thu lập tức giật mình, không nghĩ tới phen thao tác này vậy mà có thể gây nên Đại Đạo Chi Hoa phản ứng mà lại lần nữa nở hoa kết trái ra Đạo Quả ở phía trên, hấp thu nghiệp hỏa chi lực.

Không thể không nói cái Hồng Liên Nghiệp Hỏa này quả nhiên kinh khủng, Diệp Thu chỉ đơn giản tìm hiểu một cái mà liền có thể gây nên phản ứng to lớn như thế. Hắn có thể cảm giác được lực lượng của mình đã trọn vẹn tăng lên mấy lần.

Tại bên dưới cỗ Phần Thiên chi hỏa này thiêu đốt, Diệp Thu bỗng nhiên lĩnh ngộ ra ý cảnh của kiếm thứ tư.

"Dã hỏa thiêu bất tận, gió xuân lại thổi ngược!"

"Thảo Tự Kiếm Quyết, kiếm thứ tư, nhất niệm sinh nhất niệm tử!"

"Ái chà. . ."

Diệp Thu hít sâu một hơi, nội tâm kinh hãi thốt lên mấy câu.

Trong lúc vội vàng hắn vậy mà lĩnh ngộ ra ý cảnh của kiếm thứ tư, trực tiếp nắm giữ kiếm thứ tư của Thảo Tự Kiếm Quyết, nhất niệm sinh nhất niệm tử!

Đây là một kiếm có thể làm chủ sinh tử trên thế gian, uy lực cực kỳ to lớn, luận cường độ nó không kém thứ ba kiếm chút nào.

Diệp Thu lại hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kích động. Sau một hồi lâu hắn mới bình tĩnh lại.

Hiện tại còn không phải thời điểm vui vẻ, điều khẩn yếu nhất lúc này chính là nhị đồ đệ thuế biến!

"Trấn!"

Diệp Thu quát lạnh một tiếng, lần nữa đánh vào thể nội Triệu Uyển Nhi một đoàn nghiệp hỏa. Thân thể nàng run lên, sắc mặt mười phần tái nhợt.

Hiển nhiên khi bị cỗ lực lượng khủng bố này không ngừng tẩy luyện thì nàng hết sức thống khổ, khó chịu.

Nhưng Triệu Uyển Nhi là người có ý chí kiên cường, nàng lại không thể để cho sư tôn thất vọng nên vẫn cố gắng kiên trì.

"Đấu chuyển tinh thần, Nhật Nguyệt xoay chuyển! Trấn!"

Triệu Uyển Nhi hô lên một câu và lần nữa phát lực.

Nàng dâng lên đấu chí muốn tham ngộ Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Lúc này khối thần cốt trong cơ thể nàng đang chậm rãi thuế biến. Nó bị một cỗ tiên uẩn vờn quanh, dần dần hiện lên một tia tiên uẩn.

Diệp Thu liền biết rõ đã đến thời khắc khởi xướng đợt xung kích cuối cùng.

Hắn không hề giữ lại mà toàn lực xuất thủ, đồng thời nhắc nhở Triệu Uyển Nhi: "Ngừng thở đi, vi sư sẽ giúp ngươi một đoạn đường cuối cùng."

"Vâng!" Triệu Uyển Nhi nghiêm túc đáp lại.

Nàng có thể thành tựu vô thượng Tiên thể hay không thì liền xem lần đánh cược cuối cùng này.

Cảm thụ được thể nội lại lần nữa tràn vào một cỗ lực lượng kinh khủng, thân thể Triệu Uyển Nhi run lên, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

"A. . . lực lượng của sư tôn thật là mãnh liệt. . ."

Theo Diệp Thu đánh vào một đạo lực lượng sau cùng, Triệu Uyển Nhi bắt đầu tại chỗ luyện hóa, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Một thời gian sau, thiên địa xung quanh bỗng nhiên khởi sắc, một ngọn lửa kinh khủng phóng lên tận trời, toàn bộ Tử Hà phong gió nổi mây phun.

Trong ngoài Tần Xuyên tất cả mọi người đều nhìn thấy dị hỏa kinh thiên mà nhao nhao nhìn về phía Tử Hà phong.

"Thật là đáng sợ, không hổ là hỏa diễm mạnh nhất nhân gian. Loại lực lượng này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi." Tề Vô Hối hít sâu một hơi nói ra, nội tâm hắn khiếp sợ không gì sánh nổi.

Các thủ tọa còn lại cũng là từng người lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Hôm nay bọn hắn đã tận mắt chứng kiến cái gì mời gọi là tiên thuật chân chính.

Chỉ dựa vào cỗ cảm giác áp bách kinh thiên kia thì đã để cho bọn hắn cảm nhận được tử vong uy hiếp.

"Bên trong Tử Hà phong đến cùng đang xảy ra chuyện gì? Gấp rút chết ta rồi!" Tề Vô Hối khẩn trương hỏi, lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng lại không thể tiến vào.

Tại hiện trường người gấp đâu chỉ một mình hắn, mà lúc này người so với hắn còn gấp hơn chính là Lâm Thanh Trúc. Nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn cái Hồng Liên Nghiệp Hỏa này là do sư muội của nàng dẫn phát.

Lâm Thanh Trúc rất lo lắng cho an nguy của Triệu Uyển Nhi, nhưng nàng bây giờ cũng không cách nào tiến vào Tử Hà phong một bước, chỉ có thể ở nơi này lo lắng suông.

Lâm Thanh Trúc không khỏi siết chặt góc áo, váy dài trắng như tuyết theo gió phiêu du, mái tóc đen nhánh phấp phới lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, nhưng trên mặt nàng lại là một đôi mắt sầu lo.

Chương 650 - Kẻ Nào Đánh Lén Ta?

"Thanh Phong, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao Diệp sư đệ lại đột nhiên ra tay với Thiên Dật sư đệ?" Dưới tình thế cấp bách này, Mạnh Thiên Chính dùng ngữ khí nghiêm túc chất vấn Liễu Thanh Phong.

Hiện tại bọn hắn còn tưởng rằng Tử Hà phong có động tĩnh lớn như vậy là bởi vì Diệp Thu đột nhiên xuất thủ đối với Thiên Dật đạo nhân mà đưa tới.

Gặp sư tôn hỏi thăm, Liễu Thanh Phong há mồm thở dốc, vội vàng giải thích:

"Hồi bẩm sư tôn, đệ tử cũng không biết rõ Diệp sư thúc vì cái gì mà lại ra tay với Thiên Dật sư thúc."

"Lúc trước đệ tử mới vừa nói ra Thiên Dật sư thúc chính là Tử Hà nhất mạch thì ánh mắt Diệp sư thúc lập tức thay đổi. Sau đó Diệp sư thúc liền hỏi thăm về Tử Hà bảo điển mà Thiên Dật sư thúc tu luyện, rồi ngài đã kiểm tra một chút."

"Về sau Diệp sư thúc đã điểm phá khuyết điểm của Thiên Dật sư thúc, chỉ rõ thân thể của Thiên Dật sư thúc có vấn đề."

"Ngay từ đầu đôi bên còn không có vấn đề gì, hết thảy cũng có vẻ rất hòa hợp, nhưng ai ngờ Diệp sư thúc lại đột nhiên xuất thủ, một chưởng đả thương Thiên Dật sư thúc, trực tiếp phế đi căn cơ của Thiên Dật sư thúc."

"Lúc ấy tình thế quá cấp bách cho nên đệ tử cũng không dám

khuyên bảo, chỉ có thể về đây trước để báo cáo với chư vị sư thúc."

Nghe xong Liễu Thanh Phong thao thao bất tuyệt giải thích, đám người càng nghe càng mơ hồ.

Trước đây không phải đôi bên rất hòa hợp hay sao, hoàn toàn chính là tình huống cao nhân chỉ điểm cho tiểu tu sĩ, chỉ ra vấn đề trong việc tu hành, vậy làm sao lại đột nhiên liền thay đổi? Diệp Thu đến cùng đã làm cái gì?

Đám người không thể nghĩ ra, nhưng người đa mưu túc trí như Mạnh Thiên Chính tựa hồ đã đoán được thứ gì đó.

Ông ta lập tức nới lỏng một hơi, nói:

"Ừm. . . Diệp sư đệ không phải là một người hỉ nộ vô thường, nếu như hắn chỉ điểm cho Thiên Dật sư đệ thì khẳng định là có ẩn tình khác."

"Có lẽ là do căn cơ của Thiên Dật sư đệ xác thực đã xuất hiện vấn đề, cho nên Diệp sư đệ mới có thể đột nhiên xuất thủ huỷ bỏ căn cơ của Thiên Dật sư đệ."

"Chỉ là ta có chút không thể nào hiểu được Diệp sư đệ phế đi căn cơ của Thiên Dật sư đệ thì về sau Thiên Dật sư đệ nên trùng tu như thế nào đây?"

Có khả năng đây là truyền thừa bí mật của Tử Hà nhất mạch, mà Mạnh Thiên Chính đối với truyền thừa của mạch này không hiểu nhiều lắm.

Đám người nghe Mạnh Thiên Chính nói xong thì cũng nới lỏng một hơi.

Xem ra Thiên Dật sư đệ hẳn là không có chuyện gì.

Chỉ là bọn hắn không nghĩ ra cái Hồng Liên Nghiệp Hỏa này là từ nơi nào xuất hiện?

Chẳng lẽ là tại thời điểm Diệp Thu chỉ điểm cho Thiên Dật đạo nhân thì đã đem bí pháp Hồng Liên Nghiệp Hỏa truyền thụ cho Thiên Dật đạo nhân?

Không thể nào, chuyện này không có khả năng. Bởi vì loại bí thuật cường đại bực này Diệp Thu coi như muốn truyền thì khẳng định cũng phải trước tiên truyền cho đệ tử của hắn, tiếp theo sẽ là các đệ tử của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang mới đúng, chứ làm sao hắn có thể truyền cho một kẻ ngoại nhân được?

"A. . . Gấp rút chết ta rồi." Càng nghĩ càng nóng lòng, Tề Vô Hối hùng hùng hổ hổ hô lên.

Cái tên Diệp Thu kia trong ngày thường luôn tỏ ra thanh tịnh không ham danh lợi, rất ít qua lại, nhưng hắn lại luôn luôn ưa thích động một chút lại làm ra một cái động tĩnh lớn. Hắn khẽ động một cái thì đã trực tiếp liên lụy toàn bộ Bổ Thiên giáo.

Tuy nhiên bọn hắn chỗ nào biết rõ lúc này Diệp Thu đang bận làm đại sự.

Theo một đạo hỏa diễm cuối cùng đánh vào thể nội của Triệu Uyển Nhi về sau, Diệp Thu một đường hộ pháp cho nàng thoát thai hoán cốt.

Tại phía dưới một tầng lại một tầng nghiệp hỏa tẩy luyện, thân thể của Triệu Uyển Nhi chầm chậm bắt đầu thuế biến, huyết mạch của nàng toả ra khí tức của nghiệp hỏa.

Bị nhiệt lượng thiêu đốt, thân thể Triệu Uyển Nhi chảy ra mồ hôi nóng lâm ly, quần áo của nàng cũng đã ướt đẫm.

Nhưng bây giờ Triệu Uyển Nhi đã không có tâm tình đi quan tâm chuyện này. Nàng cố gắng chống đỡ lấy đau khổ kịch liệt do

lực lượng không ngừng xung kích toàn thân, nàng cắn răng mà kiên trì.

Ầm!!!

Sau đó chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, một cỗ lực lượng mãnh liệt trong nháy mắt đã lan tràn ra. Toàn bộ Càn Thanh điện trong nháy mắt liền bị cỗ kình khí cường đại này đánh cho thất kinh bát đảo.

Thiên Dật đạo nhân đang ngồi ngộ đạo cách đó không xa, hắn còn chưa kịp ổn định tâm tình vui sướng sau khi tái tạo căn cơ và đột phá cảnh giới thì trong nháy mắt đã bị một cỗ lực lượng chấn bay, hung hăng bay đụng vào vách tường của Càn Thanh điện.

"Phụt. . ."

Thiên Dật đạo nhân phun ra một ngụm lão huyết, nổi giận đùng đùng quát to: "Ai? Là ai mới vừa đánh lén lão tử?"

Thiên Dật đạo nhân thật sự tức giận muốn điên rồi. Lúc đầu hắn đang vô cùng cao hứng, còn chuẩn bị nếm thử mình có thể nhất cử đột phá Phong Vương cảnh hay không, nhưng hắn nào có thể nghĩ đến mình sẽ bị một cỗ xung kích trực tiếp chấn bay, khiến cho hắn mất đi cơ hội phát lực lần nữa.

Thiên Dật đạo nhân giãy dụa đứng lên, khi hắn nhìn thấy tình huống bên trong Càn Thanh điện thì sắc mặt hắn trong nháy mắt liền biến đổi.

"Tiên. . . Tiên thuật sao?"

"Không, chuyện này sao có thể?"

"Tử Hà phong nhất mạch của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang vậy mà lại có tiên thuật ư?"

Thiên Dật đạo nhân không thể tin nổi một màn trước mặt mình, nội tâm hắn chấn động không gì sánh nổi, lập tức đứng sững sờ ngay tại chỗ.

Trong nội tâm Thiên Dật đạo nhân luôn một mực cho rằng Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực của hắn mới là chính thống, bởi vì nó nắm giữ bí pháp toàn diện và cường đại hơn Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang.

Mà bây giờ khi Thiên Dật đạo nhân nhìn thấy một màn kinh khủng trước mắt, tín niệm kiên định không dao động trong lòng hắn đã bắt đầu sụp đổ, sự tự tin của hắn đã triệt để bị hủy diệt.

Chương 651 - Diệp Thu Ta Không Cần Ẩn Giấu!

Thiên Dật đạo nhân nhìn xem Diệp Thu bên trong đại điện một tay thôi diễn thiên đạo, một tay thôi diễn nghiệp hỏa, trông như là Thiên Nhân, duy ngã độc tôn, nội tâm hắn lúc này chấn động không gì sánh nổi.

Chỉ đơn thuần một mình Diệp Thu mà Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực liền thua. Cái đẳng cấp tiên thuật này chỉ có Liên Phong kế thừa chính quả của Bổ Thiên Thần Nữ là có thể sánh được.

Nhưng cũng không thể nói Liên Phong thuộc về Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, mà nàng là Thần Nữ của toàn bộ đạo thống Bổ Thiên giáo. Cho nên nàng không thể được dùng để so sánh cùng Diệp Thu, bởi vậy Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực đã thua.

"Phù. . . Thật là đáng sợ. Loại hỏa diễm bực này thì nhân gian ai có thể ngăn cản?"

"Nếu như người này xuất hiện tại đại hội luận đạo thì Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực nên ứng đối ra sao?" Thiên Dật đạo nhân âm thầm suy nghĩ, trong lòng đã bắt đầu từ bỏ tranh dành chính thống.

Nhưng sau khi biết được cái bí mật này mà hắn cũng không tính sau khi trở về sẽ bẩm báo cho chưởng môn, mà hắn lại lựa chọn chôn ở trong lòng, bởi vì Diệp Thu có đại ân đối với hắn.

Nếu không nhờ Diệp Thu tương trợ thì Thiên Dật đạo nhân kiếp này chỉ sợ đều khó mà đột phá Chí Tôn cảnh trung kỳ, chớ nói chi là Chí Tôn cảnh hậu kỳ như bây giờ.

Chính Diệp Thu đã cứu vãn tu tiên chi lộ của hắn, đem hắn từ trong lạc đường kéo lại.

Thiên Dật đạo nhân không có cái gì để báo đáp Diệp Thu, thứ duy nhất hắn có thể làm chính là giúp Diệp Thu giấu đi bí mật này.

Không thể không nói Thiên Dật đạo nhân là một người rất hiểu biết sự cảm ân. Nhưng nếu như Diệp Thu biết rõ ý nghĩ của Thiên Dật đạo nhân thì đoán chừng hắn sẽ nói: Ngươi không cần phải giấu diếm chuyện này, ta ẩn tàng làm cái gì a? Ngươi không đi ra tuyên truyền thì ta làm sao trang bức?

Tại bên trong Càn Thanh điện, Thiên Dật đạo nhân đứng ngồi bất an, không dám rời đi nơi này, bởi vì nơi này đang có Diệp Thu bảo hộ. Tuy cỗ nghiệp hỏa kia sẽ không gây nguy hiểm đối với hắn, nhưng nếu hắn rời khỏi tòa đại điện này thì hắn có khả năng sẽ trong khoảnh khắc liền bị nghiệp hỏa đốt tan. Cho nên Thiên Dật đạo nhân chỉ có thể ở lại đây mà không thể rời đi.

Theo thời gian từng chút trôi qua, chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, Triệu Uyển Nhi chấn động thân thể, phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt mười phần tiều tụy, tái nhợt.

Nhưng sau khi Triệu Uyển Nhi phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể của nàng bắt đầu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Được rồi sao?" Diệp Thu nội tâm giật mình, không kịp trông nom Triệu Uyển Nhi thương thế ra sao mà nhìn thẳng vào khối thần cốt trong cơ thể nàng.

Trong nháy mắt Diệp Thu liền phát hiện khối thần cốt kia đã thuế biến. Phù văn màu tím phía trên thần cốt đã chậm rãi chuyển biến thành màu đỏ.

Tiên cốt phát ra một cỗ lực lượng lan tràn toàn thân Triệu

Uyển Nhi, tiên lực cường đại trong nháy mắt liền chữa trị thương thế bên trong cơ thể nàng.

Tiên cốt vừa thành, khí chất của Triệu Uyển Nhi lập tức phát sinh biến hóa kinh thiên. Nàng lúc này phảng phất như một vị tiên nữ giáng trần, rất động lòng người.

"Sư tôn!" Triệu Uyển Nhi vô cùng vui mừng, hô lên.

Nàng vừa định báo tin vui cho sư tôn của nàng thì Diệp Thu đã trực tiếp đánh gãy nàng, nghiêm túc nói: "Không được phân tâm, bây giờ không phải là thời điểm vui vẻ, tiếp tục lĩnh ngộ, nhất cử phá cảnh đi."

"Vâng. . ." Triệu Uyển Nhi gật đầu đáp ứng, mặt mũi siết chặt, sắc mặt trở nên rất nghiêm túc.

Tiên cốt sơ thành sẽ có một lần cơ hội thiên địa ban thưởng, chỉ trong nháy mắt tiên lực cường đại đã bị kích phát hướng về phía linh tuyền của Triệu Uyển Nhi mà nhào tới, lực lượng kinh khủng trong phủ hải của nàng dần dần sôi trào, nghiệp hỏa thiêu đốt lên.

Triệu Uyển Nhi thi triển Nguyên Thủy Chân Giải bắt đầu điên cuồng hấp thu cỗ lực lượng này.

"Phù. . ." Gặp tình huống rốt cục ổn định lại, Diệp Thu cũng là nới lỏng một hơi.

Hắn chậm rãi thu hồi lực lượng của mình, tái tạo đã hoàn thành thì chuyện kế tiếp chỉ có thể nhìn xem chính Triệu Uyển Nhi lĩnh ngộ như thế nào.

Phần quà tặng của thiên địa này có lẽ sẽ giúp cho nàng nhất cử đạt tới Giáo chủ cảnh đỉnh phong, thậm chí có thể cao hơn.

Lúc này Triệu Uyển Nhi có thể nắm chặt cơ hội này hay không

thì phải nhìn xem nàng có thể hấp thu được bao nhiêu tiên lực.

Chương 652 - Một Cái Bug

Diệp Thu thu hồi song chưởng, bắt đầu xem xét biến hóa của mình. Vừa rồi hắn chỉ lo hộ đạo cho Triệu Uyển Nhi, căn bản không có thời gian chú ý tình huống của mình.

Lúc này Diệp Thu cũng bắt đầu tham ngộ. Hắn nhìn xem ba đóa đạo hoa bên trong linh tuyền đã toàn bộ dính vào nghiệp hỏa chi lực.

Diệp Thu lập tức vui mừng cười nói: "Kha kha kha. . . Không tệ, có cái nghiệp hỏa này kiếm quyết của ta sẽ tăng lên mấy lần uy lực. Nếu như ta tái chiến với tên Tỳ Hưu Thiên Nhân kia thì ta có thể một kiếm chém cho hắn hoài nghi nhân sinh."

Có thể nói vượt cấp chiến đấu khó như lên trời, nhưng đối với Diệp Thu mà nói phảng phất như trở nên hết sức đơn giản.

Đừng nói là Đại Đế nhân gian, cho dù là Thiên Nhân cảnh thì Diệp Thu cũng dám nói tới một tên ta giết một tên.

"Nhất niệm sinh, nhất niệm tử."

Diệp Thu lại bắt đầu nghiên cứu kiếm thứ tư mà hắn vừa mới lĩnh ngộ ngoài ý muốn .

Chỉ là đơn giản cảm thụ một cái mà Diệp Thu liền hít sâu một hơi, giật nảy cả mình.

"Định mệnh! Chiêu kiếm này quá trâu bò!"

Diệp Thu nghĩ không ra nên dùng cái tên hổ báo gì để hình dung chiêu kiếm này, nói tóm lại cũng chỉ có hai chữ trâu bò mới có thể miêu tả được nó.

"Ha ha ha. . . Quá thoải mái, quá sung sướng. Hôm nay lại là một ngày thu hoạch tràn đầy của ta."

Chính Diệp Thu cũng không nghĩ tới Thiên Dật đạo nhân đến đây vậy mà có thể giúp cho hắn có thu hoạch to lớn như thế.

Tên tiểu đệ này ta không nhận là không được a!

Về sau ngươi ra ngoài bị khi dễ thì cứ báo cho đại ca, đại ca sẽ giúp ngươi chủ trì công đạo!

Ta muốn nhìn xem còn có tên nào dám khi dễ ngươi nữa không?

"Ha ha ha ha. . ."

Diệp Thu cười to một tiếng, chậm rãi thu công rồi từ dưới đất đứng lên.

Hắn khó có thể che giấu vui sướng trong lòng mà cất tiếng cười to. Bởi vì bây giờ tăng thêm cái Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật này thì trong tay Diệp Thu đã có bốn cái vô thượng tiên thuật.

Trong đó Vạn Cổ Trường Thanh Lục là công pháp Luyện Khí, Tiên Ma Lục là công pháp Luyện Thể, Thảo Tự Kiếm Quyết bản thăng cấp Cửu Diệp Trảm Tinh Thần là vô thượng tiên quyết. Tăng thêm Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật hỗ trợ tăng lên kinh khủng thì kiếm đạo của Diệp Thu đã đột nhiên tăng mạnh gấp mấy lần.

Có thể nói đây là một tổ hợp tiên pháp hoàn mỹ, không có một chút sơ hở gì. Nó giúp cho Diệp Thu vừa đánh mạnh vừa đỡ tốt, lại còn chống được tâm ma, chém đứt cả thời gian, phá được luôn không gian, có thể xưng là hoàn mỹ vô khuyết.

Diệp Thu vừa mới giúp Triệu Uyển Nhi chữa trị công pháp Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật, hắn cũng không biết rõ có thể lại lần nữa sáo lộ thành công hay không?

Diệp Thu đột nhiên có chút mong đợi, vừa rồi hắn đã cố ý không có trực tiếp đem Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật bản đầy đủ truyền cho Triệu Uyển Nhi, mà là tại bên trên cơ sở vốn có của nàng sửa chữa phục hồi công pháp, đền bù thiếu sót cho nàng. Bởi vì chỉ có dạng này thì mới có khả năng chân chính coi là sửa chữa phục hồi công pháp.

"Khặc khặc khặc, tới đi, tới đi. Để cho ta tới xem thử có thể phát động bug hay không? Nội tâm âm thầm nghĩ vậy, Diệp Thu lộ ra nụ cười tà ác, dần dần làm càn.

"Hệ thống." Chỉ nghe hắn gọi một tiếng, sau đó một tiếng máy móc băng lãnh vang lên.

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ sửa chữa phục hồi công pháp của đệ tử tu hành, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Ái chà, thật đúng là có bug rồi!" Lời này này vừa ra, Diệp Thu chuyển từ nỗi lòng lo lắng sang vô cùng kích động, hô lên.

Như vậy mà cũng có thể được sao? Đây chẳng phải là nói sau này ta sẽ có thể lợi dụng cái bug này để vô hạn sáo lộ ư?

Đó quả là một ý nghĩ không tệ!

【 Phải chăng mở ra bạo kích trả về? 】

"Mở ra."

Chậm thì sinh biến, Diệp Thu cơ hồ không có bất cứ chút do dự nào mà trực tiếp mở ra.

Bởi vì hắn sợ nếu mình do dự một giây thì hệ thống liền đổi ý, đó chính là được không bù mất.

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động bốn lần trả về, thu hoạch được bốn lần cơ hội sửa chữa phục hồi. 】

"Bà mẹ nó, ta lại quên phóng cái đệm rồi!"

"Aiii, ta quá chủ quan a!"

Bạo kích trả về vừa xuất hiện, Diệp Thu liền tức giận thở hổn hển. Hắn thật vất vả mới thành công có một lần bug, vậy mà lại là bạo kích tỷ lệ thấp như vậy.

Nhưng thông qua lần này Diệp Thu đến cùng đã minh bạch, tỉ lệ bạo kích của cơ hội sửa chữa phục hồi này xác thực rất thấp, nó vậy mà không có một phát phá mười lần.

Xem ra thứ này thuộc về dạng cực phẩm bạo kích trả về, cho nên tỷ lệ bạo kích tương đối thấp, có điểm giống với xổ số rút thưởng lot lot gì đó, thật sự rất khó trúng tỷ lệ cao.

"Thôi được rồi, bốn lần thì bốn lần, như vậy cũng đã đủ rồi."

Lòng tham không đáy như rắn muốn nuốt voi sẽ chỉ làm cho người ta mê mờ, cho nên người biết đủ sẽ thường vui, quá mức tham lam ngược lại là không tốt.

Diệp Thu tuy có được thẻ bug, nhưng hắn cũng không có trông cậy vào việc nó có thể phát động tỷ lệ bạo kích quá cao, bốn lần cũng không tệ rồi.

"Nhận lấy." Vì sợ chậm trễ làm hệ thống đổi ý, cho nên Diệp Thu đã trực tiếp nhận lấy, không cho hệ thống có cơ hội đổi ý.

Theo một đạo kim quang rơi xuống, bốn lần cơ hội sửa chữa phục hồi đã bị Diệp Thu thành công bỏ vào trong túi.

Chương 653 - Tiên Đế Chi Thể

Sau đó Diệp Thu ngẫm lại bốn lần cơ hội này hắn nên dùng đến cái địa phương gì?

"Ừm. . . Đây cũng là một cái vấn đề đáng giá cho ta suy nghĩ sâu xa."

"Hay là ta một lần nữa..."

Ánh mắt Diệp Thu nhìn về phía Triệu Uyển Nhi, lộ ra nụ cười tà ác.

Thẻ bug thật dễ dàng để cho người ta bị nghiện, cái chỗ tốt được cho không này ta không lấy thì quá phí đi!

Nhưng mà ngay khi trong đầu Diệp Thu mới vừa xuất hiện ý nghĩ này thì hệ thống đã trực tiếp ấn chết nó.

【 Đinh. . . 】

【 Kiểm tra thấy túc chủ tồn tại thẻ bug, bởi vậy lần thao tác này hệ thống không có trả về, đồng thời cảnh báo lần đầu. 】

【 Chú thích: Lần nữa tuyên bố, đồ vật do hệ thống trả về vô luận là cái gì thì cũng không cách nào lại phát động bạo kích trả về. 】

【 Số lần cơ hội sửa chữa phục hồi công pháp là đồ vật do hệ thống trả về nên không thể lại phát động trả về. 】

Lần này hệ thống đã cố ý nhấn mạnh một điểm đồ vật do hệ thống trả về sẽ không thể lại phát động trả về. Như vậy số lần cơ hội sửa chữa phục hồi công pháp sẽ không cách nào phát động trả

về.

Sau khi rõ ràng điểm này, Diệp Thu hậm hực cười một tiếng.

Xem ra cái hệ thống này vẫn là rất có nhân tính hóa a!

Người khác nếu bị phát hiện thẻ bug thì có khả năng sẽ bị thu hồi ban thưởng. Nhưng mà nó lại lười nhác thu hồi nên chỉ là chữa trị chỗ bug và cho ta cảnh báo lần đầu là xong!

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ cho đệ tử một cơ hội nhận quà tặng của thiên địa, phát động bạo kích trả về. Phải chăng mở ra? 】

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ tăng lên tư chất căn cốt của đệ tử, phát động bạo kích trả về. Phải chăng mở ra? 】

Chỉ nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa truyền đến, Diệp Thu lập tức hít sâu một hơi.

"Vãi chưởng, tam hỉ lâm môn sao?"

“Trời ạ, ta chưa từng nghĩ qua thì ra sinh hoạt lại tuyệt vời như vậy!”

“Vui vẻ gấp bội a!”

“Mở hết cho ta!"

Diệp Thu một ngụm trực tiếp mở hết, lần này hắn thật sự kiếm bộn rồi.

Diệp Thu hoàn toàn không nghĩ tới mình trợ giúp Triệu Uyển Nhi sửa chữa phục hồi Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật vậy mà lại có thể dẫn phát nhiều hiệu ứng điệp gia phát động nhiều lần trả về

như vậy.

Đầu tiên chính là thần cốt của Triệu Uyển Nhi lột xác thành tiên cốt, hai là tư chất căn cốt của nàng đã được cải biến.

Ba là sau khi Diệp Thu chữa trị Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật thì phương pháp tu hành này đã trực tiếp giúp nàng tiến vào trạng thái đốn ngộ, thu hoạch được một lần thiên địa trả lại, và cũng gián tiếp để cho Diệp Thu nhận được một lần bạo kích trả về.

Lúc này bàn quay trúng thưởng đã bắt đầu quay, nội tâm Diệp Thu lập tức trở nên khẩn trương lên.

"Ha ha ha… Vạn lần, vạn lần, vạn lần. . ."

Trong miệng hắn không ngừng hô hào, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười to.

Thiên Dật đạo nhân thấy vậy liền tâm hoảng ý loạn, bị hù cho mất hồn mất vía. Nhưng hắn cũng không dám nói cái gì mà chỉ là yên lặng cúi đầu, không dám nhìn xem Diệp Thu.

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần trả về, tư chất tăng lên. 】

Vừa dứt lời, một cỗ hỗn độn chi khí bỗng nhiên tràn vào cơ thể Diệp Thu, trong nháy mắt đã chiếm cứ toàn thân hắn.

Diệp Thu giật nảy cả mình, bận bịu xem xét tình huống tại thể nội. Chỉ gặp bên trong phù hải hỗn độn, ba đóa đạo hoa không ngừng lay động.

Hỗn độn chi khí vừa rót vào thì ba đóa đạo hoa liền bị nhiễm lên một tầng khí vụ thần bí.

"Đây là. . ."

Diệp Thu cũng không biết đây là biến hóa gì, lúc này hắn lại nghe hệ thống nhắc nhở.

【 Chúc mừng túc chủ thăng cấp Tiên Thiên Đạo Thể thành công, thu hoạch được Hỗn Nguyên Đạo Thể. 】

Hệ thống vừa dứt lời thì thể nội Diệp Thu bỗng nhiên sinh biến, một cỗ hỗn độn chi khí khủng bố bắt đầu phát lực, toàn thân Diệp Thu bắt đầu phát sinh dị biến.

Tại phía dưới hỗn độn chi khí tẩy lễ, thân thể Diệp Thu bắt đầu thuế biến, không tự chủ có tiên khí vờn quanh.

"A. . . Đây là Vô thượng Tiên thể, là Vạn cổ tối cường thể chất!"

Sau khi ổn định lại tinh thần, Diệp Thu hít sâu một hơi, trong nháy mắt đã minh bạch cái gì.

Lần này bạo kích trả về vậy mà để cho Tiên Thiên Đạo Thể của hắn thăng cấp thành chân chính vạn cổ tối cường thể chất, Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Nếu như nói Tiên Thiên Đạo Thể là nhân gian tối cường thể chất, như vậy Hỗn Nguyên Đạo Thể chính là thượng giới tối cường thể chất.

Nó hoàn toàn xứng đáng là Tiên Đế chi thể, từ vạn cổ tuế nguyệt đến nay người có được loại Tiên thể này không có ai mà không phải là Tiên Đế chúa tể một phương thiên địa.

Diệp Thu vô cùng chấn kinh, hắn có thể cảm giác được Đạo thể thăng cấp về sau thì tốc độ tu luyện của hắn đã tăng lên cực nhanh, ngộ tính cũng tăng lên gấp mấy vạn lần.

Những bí pháp Diệp Thu khó mà tham ngộ trước kia bây giờ trong mắt hắn đã trở nên hết sức đơn giản.

Chương 654 - Diệp Thu Ban Phúc

"Phù. . ."

Diệp Thu hít sâu một hơi, ánh mắt hắn liền trở nên nghiêm túc.

Nếu như nói trước đây Diệp Thu còn có một tia e ngại, không dám phi thăng thượng giới, bởi vì hắn sợ gặp phải những vị được gọi là Tiên Cổ cự đầu. Nhưng hiện tại Diệp Thu đã không còn sợ hãi bọn hắn nữa.

Bởi vì Diệp Thu lúc này đã có vô thượng Tiên thể, hắn tin tưởng không bao lâu sau hắn liền có thể sánh vai cùng những vị Tiên Cổ cự đầu kia.

Có lẽ ngay cả chính Diệp Thu cũng không nghĩ tới hắn trong lần sáo lộ này vậy mà có thể có thu hoạch lớn như thế. Có thể nói hôm nay tuyệt đối là một ngày hắn thu hoạch lớn nhất.

Không nói đến vạn cổ tối cường thể chất kia, mà chỉ vẻn vẹn là số lần sửa chữa phục hồi công pháp giúp hắn thu hoạch được nhiều vô thượng tiên thuật cũng đã đầy đủ cho Diệp Thu kiếm lời. Coi như phi thăng lên thượng giới thì Diệp Thu cũng không thua gì những vị Tiên Cổ cự đầu.

Sau khi giải quyết xong những lo lắng này, chuyện kế tiếp Diệp Thu liền dễ làm hơn nhiều.

"Ừm. . . Hỗn Nguyên Đạo Thể chính là dạng thể chất nghịch thiên. Nếu như ta bị những kẻ ác ý phát hiện thì có lẽ sẽ có nguy

hiểm."

Diệp Thu âm thầm tạo ra một đạo phong cấm để che giấu hỗn độn chi khí trên thân.

Làm xong hết thảy về sau hắn cuối cùng cũng nới lỏng một hơi. Mặc dù hắn không trông cậy vào việc mình có thể man thiên quá hải, muốn đi đâu thì đi, nhưng ít ra trong lòng hắn có thể an tâm hơn một chút.

"He he he. . . Hệ thống, tiếp tục đi." Xử lý xong mấy vấn đề kia, Diệp Thu hô lên.

Hắn còn có một lần trả về không có phát động, đó chính là quà tặng của thiên địa.

【 Đinh. . . Chúc mừng túc chủ phát động năm ngàn lần bạo kích, thu hoạch được một lần thiên địa trả lại. 】

【 Phải chăng nhận lấy? 】

"Năm ngàn lần sao?"

Cái tỉ lệ bạo kích này cao đến mức có chút dọa người, Diệp Thu liền kinh ngạc một cái, nhưng cũng nhanh chóng tiêu tan.

Có lẽ là do vừa rồi phát động trả về cơ hội sửa chữa phục hồi đã trở thành cái đệm, cho nên lần phát động trả về sau đó mới có tỷ lệ cao như vậy.

Aiii, đáng tiếc , đáng tiếc. Nếu như là ngược lại thì thật là tốt biết bao!

Quà tặng của thiên địa sao? Ừm. . . xem ra cũng không có gì đặc biệt!

Nhìn thoáng qua ban thưởng của hệ thống, Diệp Thu lập tức cảm thấy tẻ nhạt vô vị, vì loại quà tặng này đối với cấp bậc như

hắn mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao.

Đến cảnh giới hiện tại của Diệp Thu mà chỉ dựa vào tu luyện thì đã không cách nào lại tiếp tục tiến lên một bước. Thứ duy nhất hắn có thể làm chính là tham ngộ đại đạo, lĩnh ngộ pháp tắc thì mới có thể xông phá gông cùm xiềng xích, đạt tới Thiên Nhân cảnh.

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức cảm giác không có hào hứng. Thế nhưng là phần thưởng này cũng đã phát động rồi, nếu ta không nhận thì có phải khá là đáng tiếc hay không?

"Ấy. . ."

Trong lúc do dự, Diệp Thu bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng. Hắn đột nhiên nhớ tới Bổ Thiên giáo của hắn giờ phút này đang có mấy chục vạn đệ tử gào khóc đòi ăn.

Nếu như ta cho bọn hắn một đợt đại tạo hóa thì Bổ Thiên giáo của ta sẽ có thể tốt hơn rồi!

Hiện tại đại hội luận đạo đã là thời điểm lửa sém lông mày, đăng thiên lộ cũng đã sắp mở ra. Nếu đến lúc đó đám đệ tử thế hệ mới của Bổ Thiên giáo đột nhiên thực lực tăng mạnh, như vậy tất cả Tiên gia thánh địa trong ngoài bát hoang có thể đều sẽ chấn kinh hay không?

Nghĩ tới đây nụ cười trên mặt Diệp Thu dần dần trở nên tà ác, nội kình xấu bụng trong lòng hắn cũng chầm chậm hiện lên.

"Khặc khặc khặc, có ý tứ. Ta đột nhiên có chút mong đợi a."

"Ta không nên công khai giúp cho đệ tử bật hack, vì chuyện này có nhiều chỗ không tốt."

"Nếu đã như vậy thì ta sẽ trực tiếp ban tặng cho tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo chẳng phải là tốt hơn sao?"

Diệp Thu càng nghĩ càng hăng hái, ngoài miệng vừa nói xong thì hắn đã chuẩn bị bắt đầu thao tác.

Ầm!!!

Bỗng nhiên một tiếng nổ thật lớn vang lên, chỉ gặp trên trời cao có một đạo hồng quang chậm rãi rơi xuống, chiếu vào bên trong mảnh hỏa vực.

Sau đó một đóa diễm hoa sáng chói nở rộ bay lên, bên trong có một vị tiên tử lấp lánh đang ngồi xếp bằng, khí chất thoát tục.

"Trời ạ, các ngươi mau nhìn, đó là cái gì?"

Động tĩnh khổng lồ như thế đã dẫn tới đám người ngoài núi chú ý tới. Bọn hắn cũng nhìn thấy một đạo kiều ảnh Thần Thánh trên trời cao kia.

Thân thể nàng thánh khiết không tì vết, tựa như là tiên tử sinh trưởng tại bên trong biển lửa, không thể nhìn thẳng, không thể chạm vào.

Đạo kiều ảnh kia vừa lộ ra dung nhan thì người trước nhất kịp phản ứng chính là Lâm Thanh Trúc.

Chỉ nghe nàng khẩn trương kêu lên: "Uyển Nhi!"

"Cái gì?!!"

Đám người nghe vậy lập tức nội tâm giật mình. Đạo kiều ảnh Thần Thánh kia lại là nhị đệ tử Triệu Uyển Nhi của Tử Hà phong sao?

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, ai cũng không dám tin tưởng đây là sự thực.

Mạnh Thiên Chính biểu lộ ngưng trọng, rung động nói:

"Tiên thể, lại là Tiên thể trong truyền thuyết."

"Trời ạ, Bổ Thiên giáo chúng ta vậy mà lại sinh ra một vị Tiên thể. Chúng ta sắp hưng thịnh rồi."

Mạnh Thiên Chính vừa nói ra lời này thì toàn trường lập tức sôi trào, trên dưới Bổ Thiên giáo trong nháy mắt liền oanh động.

Ở đây những vị đệ tử thế hệ mới tự xưng là thiên tài, trời sinh thánh thể tại thời khắc này cũng là không khỏi cúi đầu xuống.

Chương 655 - Toàn Giáo Tề Tụ

Từ tiểu Linh Lung về sau, Tử Hà phong vậy mà lại sinh ra một vị Tiên thể.

Nàng đến cùng là thế nào làm được?

Lấy thần cốt tiến nhập tiên cốt, triệt để thoát thai hoán cốt, loại thao tác nghịch thiên bực này vạn cổ đến nay còn chưa bao giờ có.

"Trời ạ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết ta cũng không dám tin tưởng thế gian vậy mà thật sự có người làm được chuyện như vậy."

Ai cũng không biết rõ bên trong Tử Hà phong đến cùng đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ biết Tử Hà phong lại sinh ra một vị tiên tử tuyệt đại phong hoa.

Giờ khắc này Triệu Uyển Nhi đã không thua bất luận một vị thiên tài tuyệt thế nào, cho dù là những vị Thần Nữ, Thánh Tử kế thừa chính quả kia.

Đông Hoang làm ra phen dị động này cũng đưa tới các giới vực còn lại chú ý. Bọn hắn cũng cảm thấy tại phương đông xa xôi có một vị thiên tài tuyệt thế, tuyệt đại phong hoa đang chậm rãi quật khởi.

Lúc này tất cả các đại Tiên gia thánh địa đã bắt đầu cảm giác được áp lực tăng gấp bội, Bát Hoang cuồn cuộn sóng ngầm, tranh đấu đã vang dội trong im lặng.

Trong đám người, Lâm Thanh Trúc hai mắt chăm chú nhìn

chằm chằm đạo kiều ảnh màu lửa đỏ trên đỉnh đầu mà nội tâm vui vẻ không gì sánh được.

"Sư muội vậy mà thành công đánh vỡ thần cốt giam cầm, tấn thăng Tiên cốt."

"Sự tăng lên to lớn như thế thì thực lực của nàng tuyệt đối sẽ phi tốc tăng vọt, chắc hẳn từ hôm nay trở đi tu vi nàng liền muốn vượt qua ta."

Lâm Thanh Trúc vô cùng vui vẻ, bởi vì đây là sư muội của nàng, là người bạn đã cùng nàng vượt qua giai đoạn bi thương nhất.

Đương nhiên, ngoại trừ vui vẻ ra thì nội tâm của Lâm Thanh Trúc cũng có chút sốt ruột.

"Sư muội lần này thuế biến thì tu vi nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh, xem ra ta cũng phải bỏ ra thêm chút sức chứ không thể để cho sư tôn thất vọng được."

Áp lực của Lâm Thanh Trúc cũng bắt đầu biến lớn, nàng thân là đại sư tỷ của Tử Hà phong thì nàng sẽ có chấp niệm của nàng.

Cho tới nay Lâm Thanh Trúc đều lấy thân phận đại sư tỷ để bảo hộ hai vị sư muội, nhưng bây giờ hình như hai vị sư muội đều muốn vượt qua nàng.

Lâm Thanh Trúc không muốn trở thành người được bảo hộ, đấu chí của nàng liền bị nhấc lên.

Theo đạo ánh lửa kia tán đi, Tử Hà phong lần nữa khôi phục lại bình thường, kết giới hỏa vực cũng bị mở ra.

Trong lòng mọi người mười phần sốt ruột, Mạnh Thiên Chính vừa thấy kết giới hỏa vực mở ra thì lập tức hô lên: "Đi, đi xem một chút đến cùng đã xảy ra chuyện gì."

Giờ này khắc này không có chuyện gì so với chuyện này càng làm cho bọn hắn để bụng.

Sự ảnh hưởng to lớn như thế thì bọn hắn cũng muốn nhìn một chút bên trong Tử Hà Phong đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Diệp Thu rốt cục đang làm cái gì?

Một đoàn người bay vào Tử Hà phong, vô số đệ tử các mạch cũng đều tề tựu.

Đợi đến khi ánh lửa tan hết, Triệu Uyển Nhi mới chậm rãi đi ra. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, nàng mặc một thân áo bào đỏ theo gió phiêu diêu, làm nổi bật lên khuôn mặt khuynh thành của nàng, để cho người ta nhìn xem mà không khỏi cảm thán nhân gian lại có một vị kỳ nữ như thế.

"Sư tôn. . ." Thành công lột xác thành Tiên cốt, Triệu Uyển Nhi vô cùng kích động, vui sướng khó nén mà kích động kêu lên.

"Ha ha ha ha. . ." Diệp Thu nhìn nàng cười một tiếng, sau đó tra xét một khối tiên cốt trong cơ thể nàng mà âm thầm gật đầu.

"Ừm. . . Không tệ. Ngươi có tiên cốt này tương trợ thì sau này việc tu hành của ngươi nhất định sẽ xuôi gió xuôi nước, vi sư cũng rất yên lòng."

Nghe Diệp Thu vui mừng nói như vậy, Triệu Uyển Nhi cực kỳ cảm động.

Cho tới nay sư tôn làm hết thảy cũng đều là vì các nàng có thể đi được càng xa. Hắn không muốn các nàng bẻ mặt trước các vị trời sinh Chí Tôn kia, cho nên cũng không biết rõ bao nhiêu lần hắn đã làm như vậy.

Cảm động khắc trong tâm khảm nên Triệu Uyển Nhi nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này bỗng nhiên có một trận gió thổi qua, ngoài đại điện tràn vào không ít người, xem trận thế này thì hơn phân nửa người của các mạch đều tới.

Trông thấy trận thế này Thiên Dật đạo nhân cũng là bị giật nảy mình. Hắn còn tưởng rằng mình đã phạm cái gì sai khiến Bổ Thiên giáo dốc ra toàn bộ lực lượng đến đây bắt hắn.

"Tía má ơi, đây là muốn náo loại cỡ nào a?"

Thiên Dật đạo nhân hít sâu một hơi, vì đại trận này thật sự có chút dọa người.

Chương 656 - Âm Thầm Cười Trộm

Mạnh Thiên Chính nhanh chân từ bên ngoài đi tới, đám trưởng lão còn lại cũng theo sát phía sau.

Lâm Thanh Trúc dẫn đầu đi vào bên người Diệp Thu, nhìn xem Triệu Uyển Nhi bên cạnh hắn mà khẩn trương nói: "Uyển Nhi, nhanh để cho sư tỷ xem thử ngươi có bị thương chỗ nào không."

Nói xong Lâm Thanh Trúc liền đưa tay đi kiểm tra thân thể Triệu Uyển Nhi, chỉ là thủ pháp của nàng nhìn xem có chút không đứng đắn.

Nếu không phải Lâm Thanh Trúc cũng là nữ nhân thì Triệu Uyển Nhi cũng có chút hoài nghi có phải sư tỷ nàng học xấu mà cố ý chiếm tiện nghi của nàng hay không.

Một trận này sờ mó để cho Triệu Uyển Nhi toàn thân không được tự nhiên, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên.

"Sư tỷ, chớ có sờ, nhiều người ở đây như vậy a. . ." Triệu Uyển Nhi u oán nói.

Lâm Thanh Trúc lúc này mới phản ứng được mà nhất thời cũng có chút xấu hổ.

Xác thực ở đây nhiều người như vậy mà ta lại sờ loạn một trận đúng là không quá phù hợp a!

"Ừm. . . Vậy sau khi bọn họ rời đi sư tỷ sẽ kiểm tra thật kỹ." Lâm Thanh Trúc hiếm thấy mở một lần trò đùa, Triệu Uyển Nhi liền bật cười một tiếng.

Lúc này Mạnh Thiên Chính đã mang theo bọn người Tề Vô Hối một đường đi tới, dẫn đầu phát hiện Thiên Dật đạo nhân đang đứng run lẩy bẩy tại một nơi hẻo lánh.

Mạnh Thiên Chính hỏi thăm: "Thiên Dật sư đệ, ngươi không sao chứ?"

Trông thấy Thiên Dật đạo nhân không có chết, gánh nặng trong lòng Mạnh Thiên Chính cũng liền tan biến.

Thiên Dật đạo nhân nhìn xem đám người từng vị mang ánh mắt quan tâm nhìn mình mà mờ mịt hỏi: "Ta sẽ có chuyện gì sao?"

Bầu không khí này giống như muốn nói nếu ta không có xảy ra chuyện gì thì liền không quá phù hợp!

Liễu Thanh Phong bỗng nhiên đi tới, đánh giá Thiên Dật đạo nhân từ trên xuống dưới. Hắn nhìn thấy Thiên Dật đạo nhân thần thanh khí sảng, hoàn toàn không có bất kỳ tổn thương gì mà lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Quá lợi hại! Vị Thiên Dật sư thúc này có lai lịch gì? Hắn vậy mà có thể sống sót tại trong tay Diệp sư thúc!

Không chỉ có như thế, Liễu Thanh Phong còn mơ hồ cảm giác được khí tức của Thiên Dật đạo nhân so với trước đó đã cường đại hơn mấy lần.

Hắn là thế nào làm được?

Trong lòng hiếu kì nên Liễu Thanh Phong liền mở miệng hỏi: "Trời ơi, Thiên Dật sư thúc, không phải ngài mới vừa chết sao? Tại sao ngài lại đột nhiên sống lại?"

Lời này vừa nói ra, mặt mo của Thiên Dật đạo nhân lập tức tối đen.

Tên tiểu tử thối này nói chuyện làm sao mà lại sặc người như thế?

Cái gì mà ta không phải đã chết?

Phát giác chính mình nói không đúng, Liễu Thanh Phong vội vàng đổi giọng: "A, không đúng, Thiên Dật sư thúc, ta không phải là có ý đó. Ý của ta là ta trước khi rời đi thì không phải ngài đã bị Diệp sư thúc đả thương hay sao? Tại sao bây giờ ngạ vẫn êm đẹp đứng ở chỗ này?"

Nghe vậy trong mắt Thiên Dật đạo nhân liền hiện lên một tia cảm kích mà nhìn về phía Diệp Thu.

"Đa tạ Đại Đế đã cứu giúp. Nếu hôm nay Thiên Dật không tới đây một chuyến thì cả đời Thiên Dật sợ là sẽ khó có cơ hội phá cảnh."

"Đại Đế chi ân Thiên Dật vĩnh viễn khắc ghi. Ngày sau nếu ngài có cần Thiên Dật thì ngài cứ mở miệng. Chỉ cần Thiên Dật có thể làm được thì cho dù là vào núi đao biển lửa Thiên Dật cũng sẽ không chối từ."

Thiên Dật đạo nhân nói lời cảm kích phát ra từ nội tâm, bởi vì Diệp Thu đã ban cho hắn cơ hội tân sinh thứ hai, giúp hắn một lần nữa tìm về mộng thành tiên.

Đồng thời Diệp Thu cũng đã hoàn thành một cái nguyện vọng trong lòng lịch đại tiên tổ của Tử Hà nhất mạch, đó là thành công hoàn thiện Tử Hà Tâm Kinh, giúp cho nó thành công đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Thiên Dật đạo nhân vô cùng cảm kích Diệp Thu, mặc dù hắn minh bạch chuyện này có lẽ đối với Diệp Thu mà nói chỉ là một việc nhỏ không có ý nghĩa, nhưng đối với hắn mà nói đây thật sự là ân đức mà suốt đời hắn không thể nào quên.

Diệp Thu chỉ là nhàn nhạt nhìn Thiên Dật đạo nhân một cái, nhưng trong lòng hắn lại đang âm thầm cười trộm.

Ha ha ha ha, cái lão tiểu tử này tự cho là hắn kiếm lời, nhưng lại không nghĩ tới người chân chính kiếm lời chính là lão tử ta!

A đúng đúng đúng, ngươi kiếm lợi lớn còn ta thì thua thiệt chết rồi! Khặc khặc khặc!

Bởi vì Thiên Dật đạo nhân mà Diệp Thu đã ngoài ý muốn phát hiện hệ thống có bug. Nhờ sửa chữa phục hồi công pháp mà ba đại bí pháp hạch tâm của hắn đã tiến nhập Tiên cảnh. Sau đó hắn chỉ cần đem bốn cái cơ hội còn lại lợi dụng thật tốt một phen là coi như đại công cáo thành.

Lúc này nội tâm Diệp Thu đang mừng rỡ như điên, nhưng mặt ngoài hắn lại vững như lão cẩu, không lộ hỉ nộ.

Chương 657 - Trang Bức Thành Công

Diệp Thu nhàn nhạt nói ra:

"Không cần nhiều lời, ngươi và ta có cùng nguồn gốc, ở chỗ này gặp nhau cũng coi là duyên phận."

"Ta giúp ngươi cũng chỉ là tiện tay mà thôi, cứ coi như đây là một phen Tạo Hóa của ngươi đi."

Nghe Diệp Thu nói vậy Thiên Dật đạo nhân lập tức run lên, ánh mắt càng trở nên sùng bái Diệp Thu.

A. . . Đúng là cao nhân a!

Có trông thấy được không, đây mới thật sự là cao nhân!

Nhấc tay nói chuyện rất thanh tĩnh ưu nhã, không màng danh lợi, không vì dục vọng thế tục mà thay đổi!

Thuận miệng một lời chính là chân lý đại đạo, để cho người ta không khỏi bội phục!

"Hít phù. . ."

Thiên Dật đạo nhân hít sâu một hơi, hắn xem như hoàn toàn bội phục Diệp Thu. Trong lòng hắn đột nhiên có chút tự hào Tử Hà nhất mạch vậy mà có thể sinh ra cao nhân bực này. Về sau ra ngoài hắn cũng có cái để trang bức rồi.

He he he. . . phía dưới truyền thừa đạo thống của ta có một vị Đại Đế vui vẻ như vậy các ngươi làm sao có thể trải nghiệm được

chứ!

"Bất kể nói như thế nào ngài cũng có tái tạo chi ân đối với Thiên Dật, sau này nếu ngài có cần Thiên Dật thì cứ mở miệng giao phó, Thiên Dật tuyệt đối không chối từ." Thiên Dật đạo nhân cuối cùng nói ra một câu.

Hắn mặc kệ Diệp Thu có coi trọng hắn hay không vì đó là chuyện của Diệp Thu. Điều hắn cần làm chính là tận khả năng báo đáp Diệp Thu.

Sau đó Thiên Dật đạo nhân quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Thiên Chính, nói:

"Mạnh sư huynh, hành trình đi tới Đông Hoang lần này sư đệ đã đạt được lợi ích không nhỏ. Cho đến hôm nay ta mới minh bạch cái gì mới thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Ta xin bồi tội ngạo mạn vô lễ lúc trước, mong rằng sư huynh không có trách tội."

"Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang cũng không thua kém bất luận cái đạo thống gì, và càng không thua Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực của ta."

Đây là lí do thoái thác phát ra từ nội tâm của Thiên Dật đạo nhân, hắn đã bỏ đi ánh mắt ngạo mạn khi mới vừa tới nơi đây. Lúc này bên trong ánh mắt hắn chỉ còn lại bội phục chi ý.

Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang có một vị đại nhân vật như thế thì sao có thể bại dưới tay những thánh địa khác được.

"Nguyên bản ta còn coi Đông Hoang là vùng đất nghèo nàn, không có khả năng có được tuyệt thế thiên kiêu chân chính. Nhưng hôm nay ta mới phát hiện thì ra là do ta đã tự cho mình là thanh cao mà không coi ai ra gì."

"Bổ Thiên giáo của các ngươi có nhân tài đông đúc, không kém bất luận một tòa Viễn Cổ đạo thống nào."

Nói đến đây, Thiên Dật đạo nhân mang vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Triệu Uyển Nhi.

Nếu như nàng xuất hiện tại đại hội luận đạo thì Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực của ta nên dùng người nào để ứng đối với nàng đây?

Aiii. . .

Cứ việc trong lòng Thiên Dật đạo nhân không muốn thừa nhận, nhưng sự thật lại để cho hắn không thể không thừa nhận, Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang có tiềm lực không kém gì Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực.

Đến cùng cái đề tài ai mới là chính thống này càng thêm căng thẳng!

"Ha ha ha. . . Thiên Dật sư đệ khiêm tốn rồi."

Nghe được Thiên Dật đạo nhân chân thành tán dương như thế, Mạnh Thiên Chính rất là vui vẻ, trong lòng mừng thầm một trận.

Mặt ngoài ông ta mang bộ dáng rất khách sáo, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa.

Ha ha ha, quá thoải mái!

Lúc trước tiểu tử ngươi xem thường chúng ta, hiện tại ngươi liền bị đánh mặt rồi phải không?

Ta quá sung sướng!

Mạnh Thiên Chính cũng không nghĩ tới Diệp Thu lại đột nhiên triển khai một màn này, trực tiếp để cho khách nhân từ Thiên Vực tới bị chấn kinh.

Ông ta chắc chắn sau khi Thiên Dật đạo nhân trở về Thiên Vực thì sẽ đến phiên Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực phát sầu.

Dù sao đại hội luận đạo sắp tới có liên quan đến vấn đề mấu chốt trong hai giáo đến cùng ai mới là chính thống.

Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang sinh ra thiên tài ưu tú như vậy thì Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực không khẩn trương mới là chuyện lạ.

"Ha ha ha, Thiên Dật sư đệ, ngươi quá khiêm tốn rồi, Đông Hoang nhất mạch chúng ta có tài đức gì mà có thể được ngươi khích lệ như vậy chứ."

"Chúng ta chỉ có mấy tên đệ tử bất tài thì chỗ nào có thể vào được pháp nhãn của ngươi a."

Lúc này ngay cả Tề Vô Hối cũng thoải mái lật trời, miệng hắn nói lời khách sáo nhưng trên thực tế trong lòng hắn tuyệt đối đang cuồng hỉ.

Thiên Dật đạo nhân tất nhiên cũng minh bạch ý tứ trong lời nói của Tề Vô Hối mà sắc mặt tối đen nhưng lại không dám phản bác.

Cái lão tiểu tử này vẫn còn ghi hận lúc ta vừa mới lên núi đã coi nhẹ bọn hắn đây mà, cho nên bây giờ liền cố ý nói ra loại lời nói buồn nôn này!

Xác thực Tề Vô Hối đã trang bức thành công, Thiên Dật đạo nhân lúc này vô cùng phiền muộn.

Trước khi tới nơi này chưởng giáo sư huynh đã nói với Thiên Dật đạo nhân đây là một cơ hội mỹ hảo, hắn chỉ cần trang bức thật tốt là được rồi, chuyện khác hắn cái gì cũng không cần làm.

Kết quả cuối cùng Thiên Dật đạo nhân đã phát hiện bị vả mặt đúng là rất đau!

Chương 658 - Chiến Ý Hừng Hực

Thiên Dật đạo nhân buồn bực nhìn Tề Vô Hối một cái, sinh lòng cáo từ nên nói: "Mạnh sư huynh, không biết những việc mà ta nói trước đó các ngươi cân nhắc như thế nào?"

Nghe vậy toàn trường trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía Mạnh Thiên Chính.

Mạnh Thiên Chính nhìn thật sâu Thiên Dật đạo nhân một cái, biết rõ cái đề tài này đã tránh không khỏi nên nhân tiện nói: "Liên quan tới đại hội luận đạo ta cùng chư vị sư đệ sư muội đã thương lượng qua, trận ước định này chúng ta tiếp nhận."

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử Bổ của Thiên giáo lập tức trở nên nghiêm túc. Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của sư môn nên bọn hắn không dám qua loa.

Trải qua chuyện hôm nay để cho tất cả đệ tử ở đây có lòng tin mười phần, ý chí chiến đấu sục sôi.

Chỉ cần cho bọn hắn đầy đủ thời gian thì bọn hắn chưa chắc sẽ bại bởi đám đệ tử thế hệ mới được gọi là thiên tài của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực.

Thiên Dật đạo nhân cũng nhìn thật sâu Mạnh Thiên Chính một cái, rồi lại nhìn một chút từng vị đệ tử tuổi trẻ tài cao, ánh mắt kiên định đằng sau ông ta.

Hắn yên lặng gật đầu, trong lòng vô cùng minh bạch trận đại hội luận đạo này đã bắt đầu vang dội.

"Được, đã như vậy sư đệ đây cũng nên trở về bẩm báo cho chưởng giáo sư huynh của ta sớm làm tốt chuẩn bị mới tốt."

"Chư vị sư huynh, sư đệ xin được cáo lui trước!"

Thiên Dật đạo nhân từ biệt một tiếng, tại tất cả mọi người nhìn chăm chú hắn rời khỏi Bổ Thiên giáo.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn xem bóng lưng Thiên Dật đạo nhân mà cảm giác cấp bách càng phát ra mãnh liệt.

Một khi Thiên Dật đạo nhân trở lại Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực thì đại hội luận đạo chẳng mấy chốc sẽ đến. Do đó bọn hắn nhất định phải tại thời gian ngắn nhất tăng cường thực lực, nếu không hôm nay bọn hắn có bao nhiêu tự tin thì tương lai liền sẽ bị đánh mặt đau bấy nhiêu.

"Ha ha ha, có ý tứ." Nhìn xem từng vị đệ tử biểu lộ nặng nề, Diệp Thu cười nhạt một tiếng.

Hắn càng ngày càng chờ mong đại hội luận đạo sẽ là một trận biểu diễn như thế nào.

Liên quan tới việc Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực có thực lực như thế nào thì Diệp Thu cũng không biết rõ, nhưng cô vợ nhỏ của hắn đã nói với hắn bên trong đám đệ tử thế hệ mới có mấy vị có thiên phú không kém gì nàng, tiềm lực vô hạn, có lẽ sẽ là đối thủ lớn nhất của đám đệ tử thế hệ mới của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang.

Bọn họ có thể được Liên Phong tán dương như vậy chứng tỏ bọn họ nhất định cũng là tuyệt thế thiên tài vạn người không được một, đoán chừng tu vi đã đạt tới Chí Tôn cảnh.

Loại tu vi này tại Đông Hoang có lẽ mười phần hiếm lạ, thậm chí còn có chút không thể tưởng tượng nổi. Nhưng tại Thiên Vực là dạng đại giới vực mà nói tuyệt đối không hiếm lạ.

Diệp Thu còn lờ mờ nhớ rõ ban đầu ở bên trong Đế mộ vị Dao Sơn Thánh Tử Hoa Phi Vũ kia chính là minh chứng tốt nhất.

Trước đây Diệp Thu cũng khó khăn lắm mới đạt tới Chí Tôn cảnh sơ kỳ, mà hắn khi đó cũng đã đạt tới Chí Tôn cảnh hậu kỳ. Dạng thiên phú, tiềm lực này thật sự có chút dọa người.

Phải biết Diệp Thu chỉ là dựa vào bật hack mà đi lên, mà người ta thì lại dựa vào thiên phú để thực lực tu luyện ra được.

Loại nhân vật này trong các Đại Thiên thế giới chưa từng thiếu khuyết. Cho nên vẫn là câu nói kia, đừng quá mức tự mãn coi trời bằng vung, bởi vì tại địa phương mà ngươi không thấy được sẽ có người ưu tú hơn ngươi đang tồn tại.

Vậy trận đại hội luận đạo này Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang có ổn không?

Không, vì thắng bại chưa định nên đừng có cao hứng quá sớm!

Diệp Thu cũng không muốn thua, bởi vì hắn cũng là một phần tử ở nơi này.

Bầu không khí tại hiện trường dần dần nghiêm túc lên, Mạnh Thiên Chính nhìn thoáng qua đệ tử chung quanh rồi đột nhiên mở miệng nói: "Các ngươi cũng nghe thấy rồi đấy. Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực đã hướng về chúng ta hạ chiến thư. Trận đại hội luận đạo này liên quan đến vấn đề hai giáo chúng ta đến cùng ai mới là chính thống. Đối với chuyện này các ngươi thấy thế nào?"

Chúng đệ tử nghe xong liền nhìn nhau, nhất thời cũng là có chút chột dạ.

Hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh im ắng, sau một hồi lâu Liễu Thanh Phong mới nói ra:

"Chúng đệ tử sẽ vì tôn nghiêm của sư môn mà chiến, chúng đệ

tử nghĩa bất dung từ."

"Sư tôn yên tâm, chúng đệ tử sẽ cố gắng hết sức, dù là liều chết cũng muốn giữ vững ranh giới cuối cùng."

Liễu Thanh Phong vừa nói ra lời này thì bầu không khí hiện trường trong nháy mắt liền oanh động một cái, tất cả mọi người bắt đầu liên tiếp phát biểu.

"Đại sư huynh nói đúng, Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực thì như thế nào, chúng ta chưa chắc sẽ bại bởi bọn hắn."

"Không phải trước đây Diệp sư thúc đã lấy Đại Đế cảnh chém giết một vị tiên nhân hay sao? Chúng ta mặc dù làm không được điều này nhưng cũng nên có dũng khí như vậy."

"Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực có thực lực cường đại thì như thế nào, chỉ cần chúng ta có đầy đủ dũng khí thì cũng có thể chiến một trận."

Đám người sục sôi ý chí chiến đấu, nhiệt huyết sôi trào.

Nhìn đến đây Diệp Thu vui mừng không gì sánh được. Hắn nhìn xem mấy vị đệ tử trẻ tuổi hừng hực chiến ý như vậy thì yên lặng gật đầu.

Diệp Thu không sợ cái gì mà chỉ sợ bọn hắn ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, vậy thì vô luận Diệp Thu có làm cái gì cũng đều uổng công mà thôi.

Chương 659 - Tăng Cường Thực Lực Cho Bổ Thiên Giáo

Gặp bọn hắn nhiệt huyết như thế, nội tâm Diệp Thu cũng là bị kéo theo.

"Tốt. Thứ ta muốn chính là phần dũng khí này của các ngươi. Nếu chưa chiến mà đã e sợ địch nhân thì không phải là anh hùng."

"Các ngươi có phần đấu chí này làm ta rất vui mừng, hôm nay ta sẽ ban tặng các ngươi một trận đại tạo hóa."

Vừa dứt lời, Diệp Thu liền vung tay lên, trong chốc lát một cỗ lực lượng kinh khủng lập tức bộc phát.

Không đến một hồi, toàn bộ Tử Hà phong đều có cuồng phong cuốn tới, mây đen dày đặc, lực lượng khổng lồ hình thành một cái khí tràng to lớn.

"Cái này. . ."

Đột nhiên xuất hiện dị biến trong nháy mắt liền để cho tất cả mọi người ở đây sắc mặt đại biến.

"Định mệnh!" Tề Vô Hối trực tiếp thốt lên.

Nhìn xem linh lực đầy trời mà nội tâm hắn khiếp sợ không gì sánh nổi, ai ai cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Từ khi nào Tử Hà phong đã mua sắm thông thiên chi lộ, ngay cả quà tặng của thiên địa bực này mà đều có thể nói đến là đến?

"Diệp sư đệ. . . Cái này... cái này... cái này. . ." Đừng nói là những người khác, đến cả Mạnh Thiên Chính cũng đứng ngồi không yên, chấn động khủng khiếp, ăn nói lắp ba lắp bắp.

Loại quà tặng của thiên địa cỡ này nếu như để cho đám đệ tử thế hệ mới của Bổ Thiên giáo hấp thu, vậy thực lực của bọn họ sẽ tăng lên có nào? Mấy đệ tử Thiên phú cao đoán chừng còn có thể nhất phi trùng thiên.

Chuyện như này thì ai có thể không kích động cho được.

Ngẩng đầu nhìn xem khí tràng trên Tử Hà phong, đám đệ tử thế hệ mới liền phát ra cảm thán từ nội tâm.

"Trời ạ, đây chính là thực lực của Diệp sư thúc sao?"

"Thật là không thể tưởng tượng nổi."

"Loại quà tặng của thiên địa bực này nói đến là đến, thật đúng là không có chút nào giảng đạo lý a, phảng phất như Thiên Đạo đều biến thành công cụ của ngài vậy."

Giờ khắc này, đám đệ tử đã chấn động không gì sánh nổi, trong lòng bọn họ đối với Diệp Thu càng thêm kính sợ vạn phần.

Vị sư thúc trẻ tuổi nhất của Bổ Thiên giáo có thực lực quá mức kinh khủng, có thể nói là thâm bất khả trắc.

Trên trời dưới đất còn có người nào có thể cùng ngài so sánh được?

"Sư tôn!" Lúc này Lâm Thanh Trúc cũng rất kinh hãi, nàng đi đến bên cạnh Diệp Thu, vẻ mặt mười phần rung động.

Diệp Thu chỉ là cười cười, ra hiệu cho nàng đừng nói chuyện. Sau đó hắn đi ra bên ngoài đại điện, nhìn xem khí tràng trên đỉnh đầu với khí thế dời núi lấp biển mà cuốn tới.

Diệp Thu nhẹ nhàng vung tay lên, linh lực lại một lần nữa tăng cường.

Sau đó hắn nói ra: "Lần tạo hóa này là ta bạn phúc cho các ngươi, các ngươi có thể thu hoạch được bao nhiêu thì liền xem bản sự của các ngươi."

Nghe được Diệp Thu lên tiếng, trong lòng mọi người vô cùng vui mừng.

Cỗ quà tặng của thiên địa kinh khủng này nếu như bọn hắn có thể hấp thu một chút trong đó thì thực lực tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh. Tương lai cho dù đối mặt với những thiên tài Chí Tôn của các giới vực khác thì bọn hắn cũng có sức đánh một trận.

Dù cho bọn hắn khởi bước so với người ta thấp hơn nhiều, nhưng bây giờ có được một đợt tạo hóa này thì bọn hắn nhất định có thể vượt qua những vị được gọi là thiên tài Chí Tôn kia.

Đương nhiên, thiên chi kiêu tử của thê đội thứ nhất thì bọn hắn còn không có tư cách đuổi kịp, nhưng các thê đội phía dưới như Tỳ Hưu tiểu tử mà trước đó Lâm Thanh Trúc đã đánh bại thì bọn hắn vẫn có cơ hội.

"Đa tạ Diệp sư thúc!"

Đám người cùng nhau hô lên lời cảm kích, âm thanh to rõ quanh quẩn tại đỉnh núi Tử Hà phong, bồi hồi trong khe núi.

Linh lực cường đại toả ra toàn bộ Bổ Thiên giáo, một thời gian sau tất cả mọi người đều đạt được một đợt quà tặng của thiên địa này.

"Ha ha ha ha. . . Chẳng lẽ lão Tề ta cũng có cơ hội đột phá Phong Vương cảnh rồi sao?" Lúc này, một giọng nói không thích hợp bỗng nhiên vang lên, chỉ nghe Tề Vô Hối mang vẻ mặt hèn mọn cười to nói.

Diệp Thu nghe vậy liền sửng sốt nhìn về phía Tề Vô Hối, một tay sờ lên cái cằm như có điều suy nghĩ.

"Cái lão tiểu tử này chẳng lẽ thật sự có thể trở thành người thứ ba của Bổ Thiên giáo chúng ta đột phá Phong Vương cảnh?"

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức hứng thú, bởi vì hiện nay Bổ Thiên giáo có số lượng cao thủ quá ít.

Tại Đông Hoang xác thực đã đủ, nhưng nếu đối mặt với một chút Viễn Cổ đạo thống tại vực ngoại thì loại thực lực này ngay cả hạng thượng đẳng cũng tính không vào.

Xem ra ta có cần phải tăng lên thực lực tổng hợp cho Bổ Thiên giáo, trước tiên bắt đầu từ tầng cao nhất!

Chí ít mặt tiền là không thể quá bủn xỉn, nếu không sau này Bổ Thiên giáo sẽ không được những thánh địa khác để vào mắt!

Vừa vặn ta sẽ mượn nhờ một đợt quà tặng của thiên địa này để gián tiếp tăng lên thực lực cao tầng của tất cả các mạch, đám đệ tử cũng có thể đi theo hưởng phúc, như vậy liền vẹn toàn đôi bên!

Đừng nhìn cỗ quà tặng của thiên địa này Diệp Thu xem không lên thì liền cho rằng nó không có tác dụng gì, nhưng trên thực tế nó vô cùng kinh khủng, chỉ là Diệp Thu hiện tại đã gặp phải bình cảnh.

Hắn muốn phá cảnh thì cần phải dung hội đạo pháp của bản thân, thôi diễn ra một con đường thuộc về hắn thì mới có thể phá cảnh.

Khi những điều kiện này không có đạt thành thì Diệp Thu không thể hấp thu quá nhiều lực lượng, nếu không sẽ dễ dàng bạo thể mà chết.

Cho nên hắn mới lựa chọn đem cơ hội này tặng cho Bổ Thiên giáo, đây cũng như coi là một đợt ban phúc của hắn đi.

Chương 660 - Ba Trăm Lão Già Không Muốn Mặt

Nghiêm túc suy tư một chút, Diệp Thu từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, thi triển một cái thủ quyết.

Trong chốc lát, ngọc bội phát ra hào quang sáng chói, một cỗ hào quang liền phiêu tán ra khắp Tử Hà phong.

Chỉ nghe giọng nói của Diệp Thu giống như là âm thanh đại đạo, xa xăm phiêu đãng.

Theo ngọc bội phát ra hào quang sáng chói, bên trong động phủ Ngọc Thanh tại Thủ phong lập tức lóe ra mấy trăm đạo thân ảnh.

Những đạo thân ảnh này chính là ba trăm vị trưởng lão của Bổ Thiên giáo ẩn tàng phía sau núi.

Trước đây bọn hắn do Huyền Dịch chân nhân dẫn đầu, sau khi Huyền Dịch chân nhân chết và Diệp Thu đảm nhiệm chức vị Chấp Kiếm trưởng lão, Diệp Thu đã thuận lợi tiếp nhận quyền hạn điều động bọn hắn.

Có thể nói Diệp Thu bây giờ có thể chỉ huy ba trăm vị trưởng lão này, toàn bộ Bổ Thiên giáo ngoại trừ Diệp Thu cũng chỉ có lệnh bài chưởng giáo của Mạnh Thiên Chính là làm được.

Ba trăm đạo thân ảnh đồng loạt bay ra, không đến một lát liền bay đến Tử Hà phong.

"Chúng trưởng lão bái kiến Chấp Kiếm trưởng lão!"

Ngay sau đó liền nghe một tiếng hô đồng thanh của ba trăm vị trưởng lão vang lên.

Ba trăm vị cường giả vừa xuất hiện thì đám đệ tử ở đây lập tức giật nảy mình. Trong bọn hắn có không ít là mới vừa lên núi nên cũng không biết rõ phía sau núi của Bổ Thiên giáo lại còn ẩn tàng ba trăm vị cao thủ. Cả đám âm thầm hít sâu một hơi, chấn động không gì sánh nổi.

Gặp ba trăm vị trưởng lão xuất quan, Diệp Thu chỉ là cười nhạt một tiếng, nói: "Chư vị sư huynh không cần đa lễ! Các ngươi thủ hộ bổn giáo nhiều năm, có công vĩ đại, cho nên lần tạo hóa này cũng có phần của các ngươi."

Nghe Diệp Thu nói vậy ba trăm vị trưởng lão vô cùng vui mừng, vì bọn hắn đã sớm cảm nhận được cỗ linh lực này dao động.

Bọn hắn thật sự rất rung động, nếu như bọn hắn cũng có thể hấp thu cỗ quà tặng của thiên này thì thực lực của bọn hắn tuyệt đối có thể đề cao một cái đại cấp bậc.

Tuy nhiên bọn hắn thân là ngoại nhân, một mực ẩn cư phía sau núi, da mặt tương đối mỏng, không có người dám lên tiếng, nên sẽ không thể đi đoạt cơ duyên với những đệ tử trẻ tuổi kia.

Nhưng bây giờ Diệp Thu cũng đã lên tiếng đáp ứng bọn hắn hấp thu thì bọn hắn còn ngại gì.

He he he, vậy nhóm chúng ta liền không khách sáo a!

"Diệp sư đệ, nếu ngươi đã nói như vậy thì chúng sư huynh liền cung kính không bằng tuân mệnh." Một vị lão giả tiên phong đạo cốt hèn mọn cười nói.

Hắn căn bản không cho những người khác cơ hội phản ứng, do đó mới vừa nói xong thì hắn liền quay người ngồi xuống tại chỗ

bắt đầu hấp thu, vì hắn sợ chậm một chút là sẽ hấp thu ít đi rất nhiều tinh hoa.

"Vãi cả lồng!"

Gặp vậy tất cả trưởng lão khác lập tức thầm mắng tên này quá không muốn mặt, nhiều tiểu bối trẻ tuổi vẫn đang gào khóc đòi ăn ở đây mà tại sao ngươi lại không có ý tứ đi đoạt đồ như vậy.

"Phi, Khâu lão đạo quá không muốn mặt đi." Một lão giả giận mắng một câu, sau đó cũng vội vã tìm một chỗ tốt và ngồi xuống bắt đầu hấp thu.

"Định mệnh, một tên so với một tên càng không muốn mặt a."

Đám đệ tử còn tưởng rằng tên trưởng lão vừa nói kia có chút khí khái, coi nhẹ cùng tiểu bối đoạt đồ ăn, nhưng kết quả hắn trên miệng nói không muốn mà thân thể lại có điểm không kịp chờ đợi.

Gặp ba trăm vị trưởng lão đều đồng loạt ngồi xuống bắt đầu hấp thu, tất cả đệ tử cũng bắt đầu nóng nảy.

Bởi vì loại cơ duyên tạo hóa bực này vốn là cả đời khó cầu, nếu như không nắm bắt tốt cơ hội thì bọn hắn đời này sợ là sẽ không thể gặp được lần nữa.

"Bà mẹ nó, các ngươi còn thất thần ở đó làm gì, nhanh hấp thu cho ta." Tề Vô Hối mắng to một câu, làm cho từng tên đệ tử của Tàng Kiếm phong đang sững sờ tại chỗ bị đề tỉnh.

Tại thời khắc này thì còn nói cái gì đến tình đồng môn nữa, các ngươi cứ toàn lực hấp thu cho ta, vì đó chính là bản sự của các ngươi!

Nghe Tề Vô Hối quát lớn một tiếng, tất cả đệ tử ở đây trong nháy mắt liền kịp phản ứng.

"Đậu phộng, chúng ta cũng nhanh hấp thu đi."

Bọn hắn hung hăng tát cho mình một bạt tai để tỉnh táo lại.

Một tên đệ tử kích động nói ra: "Bà mẹ nó, chúng ta cũng không cần nhường ai hết, tại thời điểm vậy mà chúng ta lại ngẩn người."

Nói xong hắn trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, tranh thủ hấp thu linh lực.

Đám đệ tử còn lại cũng theo sát phía sau hắn mà không đến một lát toàn bộ Tử Hà phong trong nháy mắt đã ngồi đầy người.

Còn tốt là một đợt quà tặng của thiên địa này cũng đầy đủ kinh người, hoàn toàn đủ cho tất cả mọi người ở Bổ Thiên giáo hấp thu mấy ngày mấy đêm.

Về phần cuối cùng bọn hắn có thể đạt tới cảnh giới gì thì Diệp Thu liền mặc kệ, vì cái đó phải xem bản sự của bọn hắn.

Nhưng xem tình huống này giống như Tề Vô Hối thật sự có cơ hội đột phá Phong Vương cảnh.

Không thể không nói cái lão tiểu tử này vận khí rất tốt, trước đây một viên Hoàn Hồn đan vừa cứu được hắn một mạng mà còn vừa trợ giúp hắn đột phá Chí Tôn cảnh.

Mà lượng đan dược còn lưu lại ở trong cơ thể Tề Vô Hối vẫn có lực lượng vô cùng sung túc, sinh cơ bừng bừng, nghiễm nhiên có thể toả sáng giúp hắn lần thứ hai hồi xuân, tu vi thật sự là đột nhiên tăng mạnh.

Chương 661 - Ngươi Đi Theo Ta!

Ngoại trừ Tề Vô Hối ra, ở đây còn có một người có thể phá Phong Vương cảnh, đó chính là Minh Nguyệt.

Nàng từ đầu tới cuối một câu cũng chưa hề nói, chỉ là yên lặng hấp thu linh lực. Có thể là do tính cách quật cường đã làm cho nàng trở nên như thế.

Từ khi Minh Nguyệt cảm giác được nàng cách Diệp Thu càng ngày nhảy xa, nàng liền bắt đầu trầm mặc lại, mỗi ngày đều vùi đầu tu luyện đến quên ăn quên ngủ.

Bây giờ Minh Nguyệt cũng đã đạt đến Chí Tôn cảnh đỉnh phong, còn kém một cơ hội này liền có thể đột phá Phong Vương cảnh.

Nhìn xem trên gương mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt chảy đầy mồ hôi, Diệp Thu chỉ nhìn xem nàng mà không có đi quấy rầy.

Bởi vì hắn biết rõ tiểu sư tỷ là một người phi thường người, nếu không phải do tư chất của nàng có hạn thì lấy sự cố gắng của nàng làm sao có thể bị hắn bỏ lại xa như vậy.

"Aiii. . ."

Diệp Thu thở dài một hơi, hắn cũng là bất đắc dĩ, vì đây chính là sự tàn khốc nhất trên tu tiên chi lộ.

Thật ra Diệp Thuc cũng không có ý đến tu vi của Minh Nguyệt, nhưng chuyện này trong lòng nàng phảng phất như là một cái chấp niệm vậy.

Minh Nguyệt tự mình cho rằng nàng không xứng với Diệp Thu, cho nên đoạn thời gian qua nàng rất nhiều lần đều cố ý bảo trì cự ly với hắn, nàng chỉ là yên lặng nỗ lực tu hành.

Mỗi lần Diệp Thu muốn đi giúp Minh Nguyệt thì đều bị nàng cự tuyệt, điều này khiến ho Diệp Thu rất bất đắc dĩ.

"Sư tôn!" Trong lúc Diệp Thu đang ngẩn người thì giọng nói của Lâm Thanh Trúc từ phía sau truyền đến.

Diệp Thu nhìn lại và lập tức che cái trán, nói: "Ấy. . . Ngươi làm sao còn đứng ngây ngốc ở đây vậy, tranh thủ thời gian hấp thu linh lực đi chứ."

Đúng là đồ đệ ngốc của ta, đệ tử các sơn mạch khác cũng đã bắt đầu điên cuồng hấp thu, sợ chậm một giây thì liền hấp thu ít hơn so với người khác. Còn nàng ngược lại vậy mà vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ, không hề bị lay động!

"A. . . Vâng. . ." Lâm Thanh Trúc sửng sốt một cái, lập tức lấy lại tinh thần.

Nàng còn tưởng rằng sư tôn có an bài đặc biệt gì cho nàng, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Lâm Thanh Trúc thầm mắng mình một câu rồi vội vàng ngồi xuống chuẩn bị hấp thu linh lực.

Nhưng ai ngờ Diệp Thu bỗng nhiên đánh gãy nàng, nói: "Được rồi, ngươi đi theo ta."

Diệp Thu nhìn thoáng qua nhị đồ đệ, rồi lại nhìn đại đồ đệ một chút, nội tâm hắn có chút xoắn xuýt.

Bây giờ nhị đồ đệ của ta đã bay lên, nên ta tạm thời không cần lo lắng việc tu hành của nàng. Chỉ là vị đại đồ đệ này của ta vẫn như cũ còn ở Giáo Chủ cảnh, căn cốt tư chất cũng không có bất kỳ

thay đổi nào!

Tư chất của nàng tuy rằng có trợ giúp của ta thì cũng sẽ không rơi xuống quá nhiều, nhưng ta cũng không thể cả một đời đều hầu ở bên người nàng được. Nàng luôn phải có một ngày học được tự mình trưởng thành mới tốt!

Sau khi nghiêm túc suy tư một phen, Diệp Thu quyết định làm ra một đợt hung ác.

Dù sao vị đại đồ đệ này của ta mới là áo bông nhỏ chân chính, cho nên ta không thể để cho nàng chịu ủy khuất được!

"Đi thôi."

Diệp Thu nhỏ giọng dặn dò Triệu Uyển Nhi một câu, bảo nàng ở chỗ này duy trì trật tự, sau đó hắn mang theo Lâm Thanh Trúc tiến về động phủ Tử Hà phía sau núi.

Diệp Thu chuẩn bị mang đại đồ đệ đi bế quan một đoạn thời gian, vừa vặn cũng thu dọn một phen bảo bối vừa mới thu hoạch.

Hiện tại có thể nói Diệp Thu là một tay nhà giàu, hắn nói cái gì cũng rất có lực lượng, toàn thân nhẹ nhàng, vô cùng thoải mái.

Lâm Thanh Trúc một đường đi theo sư tôn tiến vào động phủ Tử Hà, nội tâm mười phần khẩn trương, trong lòng nàng không khỏi âm thầm suy nghĩ: "Sư tôn dẫn ta tới nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ ngài lại có đồ vật gì đặc biệt muốn tặng cho ta?"

Nghĩ tới đây Lâm Thanh Trúc ngọn ngọt mỉm cười, càng thêm vui vẻ, bởi vì chỉ cần là sư tôn tặng thì mặc kệ là cái gì nàng cũng đều rất ưa thích.

Sau khi tiến vào động phủ Tử Hà, Lâm Thanh Trúc liếc mắt liền nhìn thấy tiểu Linh Lung đang ngủ say bên trong hồ sen, cảm xúc của nàng trong nháy mắt liền trở nên kích động.

"Linh Lung..."

Lâm Thanh Trúc kêu lên một tiếng, chuẩn bị đi qua xem xét tiểu Linh Lung thì Diệp Thu vội vàng ngăn Lâm Thanh Trúc lại: "Đừng đi qua. Tiểu sư muội của ngươi giờ phút này đang trong quá trình thuế biến, không thể nhận bất kỳ quấy rầy nào."

Nghe thấy sư tôn nghiêm túc căn dặn, Lâm Thanh Trúc lập tức thu hồi bước chân. Nhưng ánh mắt nàng không có một khắc nào rời đi thân ảnh của tiểu Linh Lung.

Nghĩ đến đoạn thời gian không có tiểu Linh Lung các nàng cũng rất nhớ cô bé.

Chương 662 - Lại Lần Nữa Sáo Lộ

"Được rồi, vi sư biết rõ các ngươi cũng rất nhớ tiểu sư muội, nhưng bây giờ còn không phải thời điểm." Diệp Thu nhẹ nhàng an ủi Lâm Thanh Trúc một tiếng rồi lại nhắc nhở: "Đồ nhi, ngươi thân là của thủ tọa Tử Hà phong chúng ta thì phải có chút khẩn trương cảm giác mới đúng. Bây giờ Uyển Nhi đã đột phá Chí Tôn cảnh, thực lực đột nhiên tăng mạnh, mà tiểu Linh Lung trải qua lần ngủ say này tỉnh lại lần nữa thì có thể sẽ đạt tới Đại Đế cảnh. Ngươi thân là sư tỷ của các nàng thì cũng không thể bị bỏ lại quá nhiều."

Nghe vậy ánh mắt Lâm Thanh Trúc trở nên ảm đạm đi, nội tâm thất lạc, có chút tự trách.

Nàng làm sao không muốn tăng thực lực lên, thật ra nàng vẫn luôn rất cố gắng, nhưng tư chất của nàng có hạn đang bày ra đó thì nàng lại có thể làm thế nào?

"Sư tôn, Thanh Trúc minh bạch, Thanh Trúc sẽ cố gắng." Lâm Thanh Trúc cúi đầu mím môi một cái, cắn răng nói.

Nàng rất rõ ràng nguyên nhân khiến nàng luôn luôn chậm hơn rất nhiều so với chân chính thiên tài chân chính bắt nguồn từ căn cốt tư chất không đủ.

Trước đó từ bên ngoài truyền đến tin tức Phù Dao đã tiến vào cấm địa bế quan, kế thừa Dao Trì tiên tử chi pháp. Sau khi nàng xuất quan thì chính là thời điểm giữa các nàng kéo ra chênh lệch.

Mà Hạc Vô Song cũng đã tiến vào cấm địa bế quan, vị Thiên Chi Thánh Tử này vẫn luôn rất điệu thấp nên sẽ dễ dàng tạo thành

một loại ảo giác cảm thấy tiềm lực của hắn cũng chỉ như thế. Nhưng sự thật có thật sự là như vậy không?

Lâm Thanh Trúc tất nhiên là không tin, cho nên từ cả bên trong và bên ngoài đều để cho nàng có cảm giác áp bách to lớn, khiến cho nàng không thể không nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề nàng thật sự có tư cách cùng những thiên tài này đọ sức hay không?

Tuy rằng Lâm Thanh Trúc bây giờ đã đạt tới Giáo chủ cảnh đỉnh phong và tạm thời dẫn trước. Nhưng trong lòng nàng cũng minh bạch mình có hết thảy đều là do sư tôn cho nàng, không hề có quan hệ gì với năng lực của nàng.

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc mang ánh mắt thất lạc mà Diệp Thu có chút đau lòng. Hắn càng chắc chắn mình phải giúp đại đồ đệ cải thiện tư chất căn cốt.

"Aiii. . ."

Sau khi lắc đầu thở dài một hơi, Diệp Thu tiếp tục nói ra:

"Nha đầu ngốc, ngươi hãy nhớ kỹ tại trong lòng vi sư ngươi vẫn luôn là vị đồ đệ ưu tú nhất, không có người thứ hai."

"Yên tâm đi, đã có vi sư ở đây thì ta sẽ không để cho ngươi nhận nửa điểm ủy khuất."

Diệp Thu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Lâm Thanh Trúc làm nàng ngẩng đầu nhìn xem Diệp Thu, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia nước mắt, tâm tình trong lòng nàng nhất thời khó mà che giấu.

"Sư tôn. . ." Lâm Thanh Trúc ôm thật chặt sư tôn của mình, cái ôm ấp ấm áp này để cho nàng có cảm giác vô cùng an toàn.

"Được rồi, ngươi đã lớn như vậy mà còn mỗi ngày khóc đỏ cả

mũi." Diệp Thu điều chỉnh một câu, rồi hắn dẫn nàng đi tới một chỗ khác của sơn động để chuẩn bị giúp nàng cải tạo tư chất căn cốt.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi có tình huống đồng dạng, trong cơ thể các nàng đều có một khối thần cốt.

Khối thần cốt của Lâm Thanh Trúc tên là Huyền Băng cốt, phẩm chất của nó cùng khối thần cốt của Triệu Uyển Nhi là giống nhau như đúc. Nhưng cả hai có sự khác biệt chính là thuộc ính hoàn toàn tương phản nhau gồm một băng và một hỏa.

Trước đây Diệp Thu từng dạy cho Lâm Thanh Trúc một bộ Cửu U Hàn Băng Thuật, cũng là tàn thiên như Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Phẩm chất của Cửu U Hàn Băng Thuật cùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa là tương tự, chỉ là Diệp Thu không biết rõ Cửu U Hàn Băng Thuật bản hoàn chỉnh sẽ có bao nhiêu.

Diệp Thu càng nghĩ càng hiếu kì, hắn nhìn xem đại đồ đệ nhu thuận của mình àm trên mặt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, dần dần làm càn.

Lâm Thanh Trúc nhận thấy ánh mắt tà ác của sư tôn nhì mình mà gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên, nhịp tim gia tốc trực nhảy.

"A, đừng nói sư tôn đang có ý nghĩ kỳ quái gì nhé?" Trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ, càng nghĩ thì mặt càng đỏ, bộ dáng thẹn thùng mười phần đáng yêu, thậm chí còn có chút mong đợi.

Lâm Thanh Trúc đột nhiên thầm mắng chính mình một câu.

Phi! Sư tôn là người chính trực cỡ nào, ta sao có thể nghĩ ngài sẽ trở thành người như vậy a?

Huống hồ dù cho sư tôn thật sự nghĩ vậy thì lại như thế nào?

Sư tôn đối với ta có ân trọng như núi, dù ta có phải đem tính mệnh giao cho ngài thì ta cũng đều không có nửa câu oán hận!

Lúc này Diệp Thu cũng không biết rõ điểm tâm tư này trong lòng đồ nhi bảo bối của mình. Nếu như hắn biết thì đoán chừng hắn sẽ cầm gậy gõ vào đầu nàng cho tỉnh.

Chương 663 - Hệ Thống Không Có Lừa Ta!

"Đồ nhi. . ."

Đi đến chỗ sâu của động phủ Tử Hà, Diệp Thu bỗng nhiên ngừng lại, giả ra bộ dáng hết sức nghiêm túc.

Lâm Thanh Trúc thấy vậy thân thể run lên một cái, bắt đầu khẩn trương hỏi: "Sư tôn, sao vậy ạ?"

Chỉ nghe Diệp Thu nói ra:

"Đăng thiên lộ đã sắp mở ra, vi sư không có gì có thể trợ giúp ngươi, con đường sau này phải dựa vào chính ngươi tự đi."

"Hôm nay ngươi cũng nhìn thấy sư muội của ngươi đã thoát thai hoán cốt, tiền đồ của nàng đã không cần vi sư đi quan tâm. Hiện tại người vi sư lo lắng nhất chính là ngươi."

Nghe đến đây Lâm Thanh Trúc vô cùng cảm động.

Bất cứ lúc nào sư tôn cũng không có quên qua nàng, vậy nàng làm sao không minh bạch đạo lý này.

Lâm Thanh Trúc nghẹn ngào, nói: "Thanh Trúc thật xin lỗi sư tôn, Thanh Trúc đã để cho ngài thất vọng..."

Nàng rất tự trách, nếu như nàng có biểu hiện càng thêm ưu tú thì sư tôn sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng tư chất của nàng có hạn, nàng đã tận lực đi làm tốt việc của mình.

Tại Đại Hoang này có ai không biết Lâm Thanh Trúc nàng

chính là đồ đệ của Diệp Thiên Đế, tương lai trên chiến trường nàng bại bởi người khác thì không khác gì để cho sư tôn mất hết thể diện.

Lâm Thanh Trúc không muốn thua cho nên nàng luôn một mực kiên trì.

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc tự trách mà Diệp Thu thương tiếc nhìn nàng, nhưng nội tâm hắn thì lại mừng thầm.

"Khặc khặc khặc, cảm xúc của nàng đã đến cao trào, ta có thể bắt đầu thao tác rồi." Diệp Thu âm thầm cười tà ác một tiếng, bề ngoài lại an ủi: "Vi sư biết rõ ngươi có áp lực lớn, nhưng ngươi không cần lo lắng, bởi vì hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi vô thượng tiên thuật."

"Hả?!!"

Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc lập tức chấn kinh, nàng không thể tin vào tai của mình.

Sư tôn muốn truyền cho ta vô thượng tiên thuật sao?

Vậy chẳng lẽ ta cũng có thể giống sư muội có thể nắm giữ vô thượng tiên thuật trong truyền thuyết?

Thế nhưng tư chất của ta căn bản không đủ để tham ngộ tiên thuật a, liền xem như thần kỹ mà ta bắt đầu tìm hiểu cũng là mười phần tốn sức!

Nội tâm Lâm Thanh Trúc khiếp sợ và đồng thời càng nhiều hơn chính là bàng hoàng.

Chỉ nghe Diệp Thu tiếp tục nói ra: "Ngươi không cần kinh ngạc, vi sư tự có biện pháp để cho ngươi học được."

Nghe được lời này nỗi lòng lo lắng trong lòng Lâm Thanh Trúc

rốt cục đã rơi xuống, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào nói: "Vâng, tạ ơn sư tôn, sư tôn là người tốt nhất thế gian."

Lâm Thanh Trúc tin tưởng vững chắc chỉ cần sư tôn bằng lòng thì ngài chưa từng nuốt lời qua.

"Tốt, ngươi ngồi xuống đi." Diệp Thu phân phó Lâm Thanh Trúc ngồi xuống, sau đó lập tức bắt đầu một hệ liệt thao tác.

Trước đó Diệp Thu đã thông qua thẻ bug mà thu hoạch được bốn lần cơ hội sửa chữa phục hồi.

Thông qua hệ thống hắn cũng minh bạch một chuyện, đó là cái cơ hội sửa chữa phục hồi này không chỉ tồn tại ở bí pháp, mà đồng thời còn có thể sửa chữa phục hồi bảo khí.

Điều này thật sự để cho Diệp Thu có chút kinh ngạc. Cho nên bốn lần cơ hội này hắn có kế hoạch ban đầu là cái thứ nhất sửa chữa phục hồi Nguyên Thủy Chân Giải, cái thứ hai sửa chữa phục hồi Tru Tiên kiếm, cái thứ ba sửa chữa phục hồi Càn Khôn Vô Cực Thủ, cái thứ tư sửa chữa phục hồi Chân Long Bảo Thuật.

Bởi vì Diệp Thu có thứ tốt hơn Nguyên Thủy Chân Giải để thay thế, cho nên hắn đã chuẩn bị sửa chữa phục hồi Côn Bằng Bảo Thuật.

Nhưng khi nhìn thấy học trò cưng của mình thất lạc thì Diệp Thu liền từ bỏ cơ hội này mà tặng cho Lâm Thanh Trúc. Do vậy kế hoạch lúc trước lại bị hắn một lần nữa quy hoạch một phen.

Bốn lần cơ hội này cái thứ nhất dùng để sửa chữa phục hồi Cửu U Hàn Băng Thuật, Diệp Thu muốn nhìn xem có thể gây nên khối thần cốt trong cơ thể Lâm Thanh Trúc phản ứng hay không.

Dù sao khối thần cốt trong cơ thể Lâm Thanh Trúc đã hoàn mỹ phù hợp với tu hành chi pháp của nàng, cùng loại tình huống như Triệu Uyển Nhi.

Nếu như Lâm Thanh Trúc tu hành tiên thuật cường đại hơn thì đoán chừng sẽ giống như Triệu Uyển Nhi mà phát sinh thuế biến to lớn, khiến cho nàng đạt tới tình trạng siêu phàm nhập tiên.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Diệp Thu, còn đến cùng sẽ phát sinh dị biến kinh thiên như thế nào thì hoàn toàn phải nhìn xem Tạo Hóa của Lâm Thanh Trúc.

Nói là làm liền, Diệp Thu cơ hồ không chút do dự mà hô lên: "Hệ thống, sửa chữa phục hồi Cửu U Hàn Băng Thuật."

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ sửa chữ thành công, thu hoạch được vô thượng tiên thuật: Huyền Băng Quyết. 】

"Vãi cả lồng! Lại là tiên thuật sao?"

"Quả nhiên là tiên thuật rồi!"

Nhìn xem bên trong giao diện hệ thống nằm một bản kinh văn hoàn chỉnh mà Diệp Thu hít sâu một hơi.

Hắn quả nhiên không có đoán sai, bản hoàn chỉnh của Cửu U Hàn Băng Thuật quả nhiên là bí pháp kinh khủng không kém gì Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật.

Khó trách tại sao trước đây hệ thống lại nói vật phẩm phát động trả về có cấp bậc tương đồng thì phẩm giai cũng sẽ tương đồng.

Ha ha ha ha! Hệ thống thật sự không có lừa ta!

Chương 664 - Hỗn Nguyên Đạo Thể Hoàn Mỹ

Bản Huyền Băng Thuật này có thể nói là bí pháp hoàn toàn tương khắc với Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật. Hai loại bí pháp này một băng một hỏa, thuộc tính cực đoan tương phản.

Độ mạnh của Huyền Băng Thuật hoàn toàn ngang ngửa Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật.

Nếu như nói Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật có thể thiêu đốt nghiệp quả, vậy Huyền Băng Thuật chính là khắc tinh của tâm ma.

Chỉ cần tu luyện bí thuật này thì kiếp này sẽ không bị tâm ma nhiễu loạn, khi đối mặt với bí pháp có tính mê hoặc thì thậm chí còn có thể đạt tới hiệu quả miễn dịch.

Diệp Thu vô cùng kinh ngạc, vì bí pháp này hoàn toàn đủ để địch lại Hỗn Độn Thanh Liên. Vả lại cái tiên thuật này băng lãnh thấu xương, khi thi triển ra thì đầy trời đều là băng hàn chi khí, trong khoảnh khắc có thể đông đá vạn dặm bình nguyên, thuộc về dạng sát chiêu có tính hủy diệt đại quy mô.

"Tía má ơi, nếu như ta lại tu luyện cái tiên thuật này để cho băng hỏa tương dung, vậy thực lực của ta sẽ mạnh đến loại tình trạng khủng bố gì?"

Diệp Thu không dám tưởng tượng nữa mà hít một hơi thật sâu.

Kỳ thật tuy Diệp Thu giúp đỡ hai vị đồ đệ nhưng hắn giống như cũng không chút thua thiệt.

Lần sử dụng cơ hội sửa chữa phục hồi này ta thua lỗ sao?

Không không không! Ngươi khả năng có chút ít kiếm lời, nhưng ta vĩnh viễn có lời không lỗ!

"He he he, băng hỏa lưỡng trọng thiên thật có ý tứ! Để bản đế xem thử một chút ngươi đến cùng có chỗ gì kỳ diệu? Lĩnh ngộ!" Diệp Thu xoa xoa tay, nói.

Trong chốc lát, kinh văn của Huyền Băng Thuật lập tức dung nhập vào trong đầu Diệp Thu.

Khi nhìn xem phần kinh văn tối nghĩa khó hiểu này Diệp Thu trong nháy mắt liền tam hoa tề phóng, triển khai toàn bộ ngộ tính.

Nếu như Diệp Thu vẫn là Tiên Thiên Đạo Thể lúc trước thì hắn muốn lĩnh ngộ cái bí pháp này quả thật có chút khó khăn.

Nói ít cũng phải tốn hao một năm thời gian, nhưng hắn bây giờ căn cốt đã tiến hóa, trưởng thành là vạn cổ tối cường thể chất.

Mặc dù còn chưa đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất nhưng việc lĩnh ngộ kinh văn này ngược lại là đơn giản hơn rất nhiều.

Mà Diệp Thu còn có dự cảm nếu như lần này hắn sáo lộ thành công, vậy hắn sẽ thu hoạch tối thiểu một trăm triệu.

Ấy. . . Thật không có ý tứ a, ta có chút đùa giỡn rồi!

Nếu như thành công thì Hỗn Nguyên Đạo Thể của hắn tuyệt đối có thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, danh được xưng là đệ nhất Tiên thể trong lịch sử.

Nghĩ tới đây Diệp Thu đã bắt đầu kích động, sau khi bình tĩnh lại hắn mới nghiêm túc lĩnh ngộ bộ kinh văn này.

Tại phía dưới ba đóa đạo hoa gia trì, Diệp Thu chỉ dùng nửa canh giờ thì liền hiểu thấu một hai phần trong đó.

"Phù. . . Không hổ là vô thượng tiên thuật, xác thực rất thâm ảo."

Diệp Thu hít sâu một hơi, từ từ mở mắt ra, hắn nhìn thấy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Thanh Trúc là ánh mắt mong đợi.

"Đồ nhi, hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi vô thượng tiên thuật, Huyền Băng Quyết!"

"Hãy nhớ kỹ bộ kinh văn này."

Nói xong Diệp Thu nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng, nhấn tại trên lưng Lâm Thanh Trúc, kinh văn màu xanh lam trong nháy mắt liền tràn vào thân thể nàng.

Một cỗ khí tức băng lãnh thấu xương truyền đến, Lâm Thanh Trúc sắc mặt trắng nhợt.

"A. . ."

Nàng khẽ rên một tiếng, cắn răng ráng chống đỡ không để cho mình phát ra âm thanh.

Lâm Thanh Trúc cảm thụ được từ bàn tay sư tôn truyền đến lực lượng liên tục không ngừng mà âm thầm giật mình: "A. . . Lực lượng của sư tôn thật là kịch liệt, thân thể ta sắp tiếp nhận không nổi rồi."

Tại phía dưới sự rét lạnh cực hạn, Lâm Thanh Trúc run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt hàm rang chật vật chống đỡ.

Ý thức của nàng dần dần trở nên mơ hồ, cỗ hàn ý băng lãnh thấu xương này so với hỏa diễm của Triệu Uyển Nhi càng tra tấn người hơn.

Trong lúc mơ hồ Lâm Thanh Trúc lại hiện ra ý niệm điên cuồng cầu sinh, nàng không thể khống chế tâm tình mà muốn tìm

tới một nơi ấm áp.

Lâm Thanh Trúc lục lọi hồi lâu tại bên trong bóng tối, nàng tựa hồ mò tới một nơi phi thường ấm áp mà liền phấn đấu quên mình nhào tới.

"Ái chà. . ."

Cảm thụ được áo bông nhỏ co rút lại trong ngực mình, Diệp Thu chấn động một cái nhưng cũng không có đẩy nàng ra, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tà ác như ẩn như hiện.

"Kinh thiên khiếp địa chi pháp, chấp hành không buông, lẫm đông chi nộ, đóng băng sơn hà." Tại bên trong ý thức mơ hồ, Lâm Thanh Trúc cố gắng để cho mình nhanh chóng nhớ kỹ khẩu quyết của bí pháp mà sư tôn đã dạy cho nàng.

May mắn là Lâm Thanh Trúc có được năng lực đã gặp qua là không thể quên, cho nên nàng vừa nhìn xem một cái thì liền nhớ kỹ toàn bộ.

Chương 665 - Băng Hoả Lưỡng Trọng Thiên

Diệp Thu tiếp tục nói ra: "Cố thủ bản tâm, đi theo lộ tuyến của vi sư thôi diễn bí pháp này."

Diệp Thu căn dặn một tiếng rồi trực tiếp bắt đầu thôi diễn, cùng Triệu Uyển Nhi trước đó không sai biệt lắm.

Lâm Thanh Trúc muốn lĩnh ngộ loại bí pháp này thì nàng nhất định phải được Diệp Thu từng bước một dẫn dắt, nếu không tu hành rất dễ dàng xuất hiện không may, hơi không cẩn thận liền sẽ có hạ tràng vẫn lạc.

Diệp Thu cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, cho nên đây là phương pháp bảo đảm nhất.

Lâm Thanh Trúc vừa mới ổn định lại liền chật vật gật đầu, từ đầu đến cuối co rút lại tại trong ngực Diệp Thu, phảng phất như đó là nơi ấm áp nhất trên đời này.

Nhìn xem gương mặt xinh đẹp của Lâm Thanh Trúc trắng bệch bất lực, Diệp Thu đau lòng không thôi, nhưng tại thời khắc mấu chốt này bọn hắn không thể thư giãn.

Diệp Thu lại đẩy ra một chưởng, một cỗ lực lượng băng lãnh thấu xương lại lần nữa đánh vào thân thể Lâm Thanh Trúc.

"A. . ."

Lâm Thanh Trúc lại phát ra phản ứng kịch liệt, huyết dịch toàn thân nàng phảng phất như bị đông đá, cả người nàng trong nháy mắt liền tái nhợt đi mười phần dọa người.

Ngay sau đó, Diệp Thu tiếp tục đẩy ra một chưởng, lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa chi lực đả thông kinh mạch trong cơ thể Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc dần dần khôi phục ý thức, dâng lên mười hai phần tinh thần, quan sát lộ tuyến mà Diệp Thu thôi diễn, từng bước một đi theo dấu chân của hắn.

Lâm Thanh Trúc có trí nhớ siêu phàm, ngộ tính cũng cực cao, không đến một lát nàng đã nắm giữ sự vận hành ảo diệu của Huyền Băng Thuật.

Lâm Thanh Trúc bắt đầu tự mình vận chuyển, nhìn đến đây Diệp Thu nội tâm rất vui mừng.

"Không hổ là áo bông nhỏ mà vi sư coi trọng nhất, năng lực lĩnh ngộ của nàng quả nhiên không tệ."

Diệp Thu âm thầm tán thưởng một câu, sau đó thu lại lực lượng của mình để cho Lâm Thanh Trúc tự mình thôi diễn. Nhưng hắn cũng không có phân tâm, từ đầu đến cuối đều quan sát nàng, một khi xảy ra dị biến thì hắn sẽ lập tức xuất thủ.

Rất nhanh sau đó, Lâm Thanh Trúc liền nắm giữ một chút ảo diệu của Huyền Băng Thuật, toàn thân nàng trở nên càng thêm băng lãnh, khí chất cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lâm Thanh Trúc lúc này vô cùng lạnh lùng, so với Liên Phong còn lạnh lùng hơn.

Liên Phong lạnh lùng thuộc về dạng thuần túy tính cách lãnh đạm, mà Lâm Thanh Trúc lạnh lùng thì lại xuất phát từ nội tâm và thân thể lạnh lẽo.

Lúc này Lâm Thanh Trúc phảng phất như một vị Cửu Thiên Huyền Nữ lãnh diễm tuyệt trần, không nhiễm nhân gian chi khí, không thể chạm đến.

Ầm!!!

Bỗng nhiên một tiếng nổ vang thật lớn, Diệp Thu hướng về phủ hải của Lâm Thanh Trúc xem xét, chỉ gặp khối Huyền Băng cốt kia đang phát ra dị biến kịch liệt.

Nhìn đến đây Diệp Thu lập tức giật mình.

"Định mệnh, quả nhiên là nó có phản ứng!"

Không ngoài Diệp Thu dự liệu, cái Huyền Băng cốt kia vậy mà thật sự phát sinh dị biến.

Bởi vì Huyền Băng cốt là thần cốt, nên sau khi Lâm Thanh Trúc tu luyện tiên thuật nó đã lây dính một tia tiên khí mà bắt đầu phát sinh thuế biến.

Diệp Thu có dự cảm khối thần cốt này thuế biến về sau tuyệt đối không yếu hơn tiên cốt của Triệu Uyển Nhi, thậm chí càng mạnh hơn.

Lâm Thanh Trúc hiển nhiên cũng phát hiện khối Huyền Băng cốt trong cơ thể mình phát sinh dị biến, nàng bắt đầu chuyển đổi phương hướng đem tất cả tinh thần đều đặt ở bên trên Huyền Băng cốt.

Quá trình thôi diễn từng chút một trôi qua. Đợi đến khi Lâm Thanh Trúc hoàn toàn thoát ly nguy hiểm và đã triệt để thích ứng với loại băng hàn này thì Diệp Thu mới thu hết lực lượng của mình, rồi bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Diệp Thu vừa thôi diễn cho Lâm Thanh Trúc và đồng thời cũng thôi diễn cho mình, cả hai đều không có xung đột.

Lúc này Huyền Băng Thuật của Diệp Thu cũng đã tu luyện đến cảnh giới nhất định, nó và Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật tại thể nội của hắn hình thành hai loại trạng thái hoàn toàn tương phản nhau

Cả hai tương sinh tương khắc, không xâm phạm lẫn nhau, tựa như có loại cảm giác âm dương giao hoà, phát tán ra lực lượng kinh người không gì sánh được.

"Băng hỏa lưỡng trọng thiên sao?" Diệp Thu âm thầm tự hỏi.

Lúc này hắn có thể cảm giác được tay trái và tay phải của mình không tự chủ toả ra hai cỗ lực lượng khác biệt.

Nếu như lại tăng thêm lôi pháp thì Diệp Thu bây giờ hiển nhiên đã có được ba loại thuộc tính công kích cực mạnh. Diệp Thu hiện tại có thể nói là dạng chiến sĩ phát triển toàn bộ phương vị.

Sau đó Diệp Thu chỉ cần đem Chân Long Bảo Thuật sửa chữa phục hồi, vậy lực phòng ngự của hắn cũng sẽ đuổi kịp lực công kích, thực lực của hắn lại tăng lên một cái đại cấp bậc.

Thiếu sót duy nhất khả năng chính là tốc độ.

"Ừm. . . Hay là ta từ bỏ sửa chữa phục hồi Càn Khôn Vô Cực Thủ để sửa chữa phục hồi Côn Bằng Bảo Thuật nhỉ?" Diệp Thu lâm vào một trận trầm tư.

Bốn lần cơ hội này hắn đã dùng một lần trên người Lâm Thanh Trúc, sau đó ba cái cơ hội còn lại Diệp Thu nhất định phải cân nhắc thật kỹ càng.

Chọn lựa hàng đầu nhất của Diệp Thu hiện nay chính là ứng đối với hạo kiếp mà hắn sắp phải đối mặt..Chỉ có cái lưng cứng rắn thì mới có thể thong dong đánh cờ với địch nhân cường đại không biết rõ.

Đầu tiên là Tru Tiên kiếm nhất định phải được sửa chữa phục hồi, bởi vì thanh kiếm này là pháp khí mà Diệp Thu hiện nay cần dựa vào nhất. Bởi vì cũng chỉ có nó mới có thể giúp cho Diệp Thu tru tiên thành công

Chương 666 - Nắm Giữ Thiên Địa Vạn Pháp

Bên trong sơn động yên tĩnh im ắng, hàn khí băng lãnh thấu xương tùy ý bộc phát.

Tại phía dưới gió lạnh thấu xương, Diệp Thu tiếp tục thôi diễn Huyền Băng Thuật với ý đồ đem Tiên thể đẩy tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Thời gian từng chút trôi qua, Diệp Thu dần dần thích ứng với hàn khí, rất nhanh liền nắm giữ tinh túy của Huyền Băng Thuật.

Mà bên phía Lâm Thanh Trúc cũng đã tiến vào trạng thái thuế biến, chỉ cần đến thời cơ thì nàng liền có thể bước vào quá trình thoát thai hoán cốt.

Một tháng thời gian cứ như vậy đi qua, toàn bộ động phủ Tử Hà mười phần bình tĩnh. Thậm chí toàn bộ Tử Hà phong đều là một mảnh yên tĩnh, vờn quanh tại đỉnh núi là một tầng linh lực vẫn không có tán đi.

Đệ tử bảy mạch vẫn đang xếp bằng ở trên núi yên lặng tu hành. Sau một tháng này thực lực tổng hợp của Bổ Thiên giáo đã trọn vẹn tăng lên mấy lần.

Mà điều càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là, những đệ tử thiên tài vừa mới nhập môn kia rốt cục đã bắt đầu bộc phát ra tiềm lực kinh người của bọn họ.

Bọn họ mang tư thái người đến sau mà thành công vượt qua những vị sư huynh sư tỷ.

Trong đó vị thiên tài có thiên phú kinh người nhất chính là Vương Đằng của Phủ phong có trời sinh thánh thể.

Hắn có thiên phú kinh người, năng lực lĩnh ngộ cực mạnh.

Trước đây Vương Đằng bái nhập Tử Hà phong không thành, sau đó liền được Mạnh Thiên Chính thu làm đệ tử môn hạ, tiềm lực của hắn không hề thua kém Liễu Thanh Phong chút nào , thậm chí sau một tháng này hắn thậm chí còn có ý tứ muốn vượt qua Liễu Thanh Phong.

Nhưng còn tốt là Liễu Thanh Phong trong một tháng này cũng có tiến bộ nhanh chóng, hắn đã đột phá đến Giáo chủ cảnh, coi như ổn định thân phận Đại sư huynh của mình.

Diệp Thu ban phúc một đợt quà tặng của thiên địa này đã trực tiếp cất cao thực lực tổng hợp của Bổ Thiên giáo.

Hắn đã bắt đầu có chút mong đợi đại hội luận đạo sắp tới khi Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực phát hiện Bổ Thiên giáo của hắn đột nhiên toát ra nhiều cao thủ như vậy thì có thể chấn kinh hay không?

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, bởi vì thực lực của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực xác thực cũng không phải là không chịu nổi như trong tưởng tượng.

Thêm một tháng thời gian lại đi qua, tại bên trong động phủ Tử Hà.

Đột nhiên. . .

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, sơn động phát ra một trận run rẩy, giống như bầu trời đang yên tĩnh im ắng bỗng nhiên có sấm sét đánh ra một đạo thiên lôi, phá vỡ sự yên tĩnh.

Lâm Thanh Trúc trong tu luyện vội vàng mở hai mắt ra, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng, nhìn xem sư tôn phía trước mà không biết làm sao.

Lúc này quanh thân Diệp Thu đang có hai đoàn hào quang đỏ và xanh vờn quanh, nương theo tiên khí ngưng tụ hội tụ tại giữa lông mày có hình ba điểm tiên uẩn.

"Sư tôn đây là. . . Vũ hóa thành tiên sao?" Lâm Thanh Trúc kinh ngạc lẩm bẩm nói.

Nàng nhìn xem sư tôn mình hiện tại đâu còn nửa điểm phàm trần, vì hắn đã triệt để biến thành một vị Tiên nhân.

Diệp Thu ngồi tại bên trong hỗn độn chi khí, mỗi một cử chỉ đều có tiên khí phiêu tán ra, phảng phất như Cửu Thiên Tiên Nhân, tuyệt thế độc tôn.

Lâm Thanh Trúc nhìn đến ngây người, ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Hai đoàn tiên khí vờn quanh, Diệp Thu bỗng nhiên mở hai mắt ra, như là bên trong hắc ám Hỗn Độn lóe lên ánh sáng, thiên địa sơ khai, vạn vật khôi phục, đạo pháp bồng bềnh, hắn đặt mình vào trong đó như là đang vẫy vùng bên trong Mạn Thiên Tinh Hà.

"A. . ."

Lâm Thanh Trúc trong nháy mắt liền hít sâu một hơi, nàng vốn cho rằng lần này mình thoát thai hoán cốt đã đủ kinh người, nhưng không nghĩ tới sư tôn lại còn kinh người hơn.

Ngài mới thật sự là Tiên nhân a, Tiên thể của ngài hoàn mỹ đến mức không có bất luận tì vết gì.

Diệp Thu phun ra nuốt vào tiên khí, linh lực lập tức dày đặc toàn bộ động phủ Tử Hà, ngay cả Lâm Thanh Trúc cũng đều hứng

chịu ảnh hưởng.

"Ha ha ha ha. . ."

Diệp Thu nhẹ nhàng nâng lên tay phải cười to một tiếng, cảm thụ được biến hóa trong cơ thể mà hắn hưng phấn không gì sánh được.

Không hổ là Hỗn Nguyên Đạo Thể a, quả nhiên cực kỳ kinh khủng!

Giờ khắc này Diệp Thu có thể cảm thụ rõ ràng nhất thân thể của mình có đủ loại biến hóa, phảng phất như vạn pháp trong thiên địa đều trở nên càng thêm đơn giản dễ hiểu, hắn chỉ liếc nhìn một cái thì liền có thể nhìn trộm một hai phần.

Đợi đến tương lai Diệp Thu tu tập ngàn vạn đạo pháp của thiên địa, sau đó tự sáng tạo ra chính quả của riêng mình, vậy hắn liền có thể siêu phàm nhập tiên, đột phá Thiên Nhân cảnh.

Vương ấn giữa lông mày Diệp Thu chính là thiên nhãn, là một thân tinh túy của hắn.

"Thiên Nhân cảnh tựa hồ cũng không phải là xa không thể chạm."

Diệp Thu tự mình lầm bầm, chậm rãi thu hồi thủ chưởng, hắn bỗng nhiên có cảm giác đạo pháp của thiên địa đã nằm trong lòng bàn tay.

Chương 667 - Truyền Thụ Kiếm Pháp

Lâm Thanh Trúc ngạc nhiên đi tới, nói: "Chúc mừng sư tôn thần công đại thành, tu vi tiến thêm một bước."

Ngẩng đầu nhìn về phía ái đồ, Diệp Thu vui mừng cười một tiếng, lúc này Lâm Thanh Trúc nghiễm nhiên giống như là biến thành người khác.

Cả người nàng khí chất trở nên càng thêm có tiên uẩn, khuôn mặt khuynh thành lại có cảm giác không hề kém cạnh Liên Phong, một thân khí chất băng lãnh càng là chỉ có hơn chứ không kém.

"Ừm. . . Không tệ, không tệ." Diệp Thu tán thưởng Lâm Thanh Trúc một câu.

Không thể không nói vị đồ đệ bảo bối này của ta càng ngày càng trổ mã xinh đẹp a!

Diệp Thu bỗng nhiên bắt lấy tay Lâm Thanh Trúc muốn xem xét một phen.

Hắn không nhìn thì không biết rõ, nhưng vừa xem xét thì liền giật mình.

"Tiên cốt!"

Quả nhiên đúng như Diệp Thu đã dự đoán, Lâm Thanh Trúc đã thành công lột xác từ thần cốt thành tiên cốt.

Nàng lúc này chỗ nào còn có thể bị bại bởi những vị được gọi là thiên tài Chí Tôn kia?

Trận Tạo Hóa này không chỉ có thần cốt của Lâm Thanh Trúc thuế biến, mà thực lực của nàng cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tu vi của nàng vậy mà cũng đã đạt tới Chí Tôn cảnh.

"Định mệnh, chẳng lẽ khi thần cốt chuyển thành tiên cốt thì đều sẽ đạt được thiên địa trả lại?"

Diệp Thu không hiểu vì sao hắn từ Tiên Thiên Đạo Thể chuyển thành Hỗn Nguyên Đạo Thể mà cũng không có trả lại.

Cẩn thận suy nghĩ một phen, Diệp Thu dần dần nghĩ minh bạch. Có lẽ là do cái thể chất này quá mạnh, bản thân nó chính là đệ nhất hack, bởi vậy thiên đạo của nhân gian không thể thừa nhận, cho nên mới không có ban thưởng.

Nhưng còn tốt là trong lần trả lại này Diệp Thu cũng thành công thu được một lần bạo kích trả về.

"Ừm, đồ nhi, ngươi bây giờ đã thoát thai hoán cốt, Huyền Băng Thuật cũng đã tu luyện đến nhập môn, con đường tu hành trong tương lai cũng liền thông suốt hơn rất nhiều."

"Ngươi lại ngồi xuống, hôm nay vi sư sẽ tiếp tục truyền thụ cho ngươi một chiêu kiếm quyết."

Nghe thấy lời này Lâm Thanh Trúc lập tức tới kinh hỉ, nội tâm nàng vô cùng mừng rỡ.

Lâm Thanh Trúc biết rõ sư tôn truyền thụ bí pháp tuyệt đối không yếu, do đó kiếm quyết này khẳng định cũng là một chiêu tuyệt thế kiếm quyết.

Lâm Thanh Trúc nhu thuận ngồi xuống, khẩn trương nói: "Tạ ơn sư tôn truyền pháp."

Nhìn xem ánh mắt mong đợi của nàng, Diệp Thu mỉm cười một cái, rồi tiện tay lấy ra Vân Tiêu kiếm cắm ở bên cạnh nàng.

"Hôm nay vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến. Ngươi hãy nhìn cho kỹ."

Nói xong Diệp Thu đưa hai ngón tay chỉ vào giữa trán Lâm Thanh Trúc rồi phát lực, một đạo kim quang trong nháy mắt liền tràn vào trong đầu nàng.

Lâm Thanh Trúc hoảng hốt tinh thần một cái, nàng cố gắng để cho mình bảo trì thanh tỉnh, dâng lên mười hai phần tinh thần để quan sát chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến.

Chỉ nhìn một cái Lâm Thanh Trúc lập tức hít sâu một hơi, bởi vì chiêu kiếm này quá kinh khủng.

Trước đây Lâm Thanh Trúc cũng đã nhìn thấy Diệp Thu dùng chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến chém chết Tỳ Hưu Thiên Nhân, nhưng nàng lại không minh bạch sự ảo diệu trong đó mà chỉ là cảm thấy nó vô cùng cường đại.

Bây giờ khi Lâm Thanh Trúc chân chính bắt đầu tu luyện chiêu kiếm này thì nàng mới minh bạch chỗ đáng sợ của nó.

Chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến có thể nói là hoàn toàn áp đảo chiêu kiếm nhất kiếm khai thiên môn. Nếu như Lâm Thanh Trúc tu luyện thành công và phối hợp với Huyền Băng Thuật, vậy đây tuyệt đối là một chiêu tiên kỹ tuyệt thế.

Chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến mười phần thâm ảo, nếu là trước đó thì Lâm Thanh Trúc căn bản không cách nào lĩnh ngộ. Nhưng bây giờ thì lại khác biệt, bởi vì thân thể của nàng cũng đã đạt tới Tiên thể, có tiên cốt tăng cường năng lực lĩnh ngộ thì nàng muốn lĩnh ngộ là hết sức đơn giản.

Chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua mà Lâm Thanh Trúc liền đắm chìm vào bên trong diễn luyện, bắt đầu thôi diễn chiêu kiếm này.

Lâm Thanh Trúc càng thôi diễn thì càng kinh ngạc, nàng có thể

cảm giác được Huyền Băng Thuật mà mình vừa mới nắm giữ mà phối hợp với chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến thì uy lực sẽ tăng lên mấy ngàn lần.

Thấy vậy Lâm Thanh Trúc cực kỳ kích động, cái gì cũng không để ý mà vùi đầu tu luyện.

Sau khi truyền thụ kiếm chiêu, Diệp Thu chậm rãi thu hồi ngón tay, yên lặng nhìn xem Lâm Thanh Trúc lại lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

"Hệ thống. . . Nhanh nhanh nhanh."

Đã sáo lộ thành công nên Diệp Thu liền không kịp chờ đợi mà kêu gọi hệ thống.

"Kha kha kha, thật không nghĩ tới lần sáo lộ này ta vậy mà thuận lợi như vậy."

Chính Diệp Thu cũng đều có chút ngoài ý muốn, trước đây hắn đã có ý nghĩ muốn đem chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến truyền thụ cho Lâm Thanh Trúc, thế nhưng khi cân nhắc đến nàng có căn cốt không tốt nên chưa hẳn có thể lĩnh ngộ, do vậy hắn mới một mực kéo tới hiện tại.

Hiện tại liền tốt, rốt cục Diệp Thu cũng đã thành công truyền thụ cho nàng chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến để sáo lộ thành công.

Trông thấy đồ đệ bảo bối mang bộ dáng kiếm lợi lớn mà Diệp Thu liền buồn cười một trận.

Đúng, ngươi kiếm lời còn ta thua thiệt chết rồi! Kiệt kiệt kiệt!

Chương 668 - Siêu Tiên Kỹ - Nhất Kiếm Cách Thế

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ truyền dạy cho đệ tử siêu thần kỹ nhất kiếm khai thiên môn bản nâng cấp, phát động bạo kích trả về. 】

【 Phải chăng mở ra? 】

"Mở."

Cái này mà còn do dự cái gì, trực tiếp mở thưởng!

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần trả về, thu được siêu tiên kỹ, Nhất Kiếm Cách Thế. 】

"Siêu tiên kỹ sao?"

Nghe được cái tên này, Diệp Thu liền sửng sốt một cái.

Đây là loại phẩm giai bí pháp gì vậy?

Hắn chỉ nghe nói qua phẩm giai bí pháp gồm Thiên Địa Huyền Hoàng, đi lên chính là thần kỹ, phía trên thần kỹ chính là tiên kỹ.

Nhưng mà giữa thần kỹ và tiên kỹ có khả năng còn tồn tại một cái phẩm giai đặc thù, đó chính là siêu thần kỹ.

Ví dụ như vừa rồi Diệp Thu truyền thụ cho Lâm Thanh Trúc chiêu kiếm Thiên Địa Khai Nhất Tuyến kia chính là siêu thần kỹ.

Thế nhưng siêu tiên kỹ thì Diệp Thu hoàn toàn chưa nghe nói qua.

Chẳng lẽ phía trên tiên kỹ còn có bí pháp cường đại hơn hay sao?

"Ừm. . . Xem ra cái thế giới này cũng không có nhỏ bé như ta tưởng tượng. Tại lĩnh vực mà ta tiếp xúc không đến còn có rất nhiều tồn tại kinh khủng." Nội tâm Diệp Thu âm thầm tự nhủ.

Bây giờ thế giới của hắn cũng chỉ là một cái tiểu thiên thế giới của phàm nhân mà thôi. Đi lên còn có một cái thượng giới không biết đang chờ hắn đi tìm tòi.

Cái Đại Thiên thế giới này không thiếu thứ lạ, Diệp Thu cũng không dám bành trướng đến mức ngay cả tiên nhân mà cũng không để vào mắt.

"Siêu tiên kỹ vâcn thuộc trong hệ thống tiên kỹ, nhưng so với tiên kỹ thì nó cường đại hơn mấy phần."

"Mà chiêu Nhất Kiếm Cách Thế này là chiêu số gì? Nghe qua cũng không mạnh lắm a." Diệp Thu trầm tư một chút, sau đó vẫn nhận lấy: "Lĩnh ngộ."

Câu này vừa ra, trong chốc lát khẩu quyết của chiêu Nhất Kiếm Cách Thế đã tràn vào trong đầu Diệp Thu.

Ngay sau đó. . .

"Vãi cả lồng."

Vừa nhìn đại khái một chút thì Diệp Thu liền bỏ đi ý nghĩ vừa rồi.

Chiêu này sao có thể không mạnh được. Nó rõ ràng là mạnh đến mức không còn gì để nói a!

Bà mẹ nó, ta không thể lấy danh tự để phán đoán độ mạnh của những bí pháp này!

Thật là vãi đạn. Chiêu Nhất Kiếm Cách Thế này trong truyền thuyết có thể chặt đứt cả vạn cổ tuế nguyệt sao?"

Diệp Thu vô cùng chấn kinh, hắn hít một hơi thật sâu, xem như bị chiêu kiếm kinh khủng này hù dọa.

Đây chỗ nào còn là kiếm a!

Chiêu kiếm Nhất Kiếm Cách Thế này so với kiếm thứ chín của Thảo Tự Kiếm Quyết còn kinh khủng hơn. Nếu như Diệp Thu tu luyện thành công, đợi đến khi hắn trưởng thành thì ngày nào không vui vẻ liền có thể chém đứt cả vạn cổ tuế nguyệt để chơi đùa.

He he he, chiêu kiếm này nhất định chơi rất vui!

Nhưng tương đối đáng tiếc là chiêu kiếm Nhất Kiếm Cách Thế này quá mức cường đại, mà thực lực của Diệp Thu bây giờ lại không đủ để chèo chống hắn sử dụng nó, thậm chí ngay cả tu luyện cũng đều rất khó khăn. Cho nên Diệp Thu chỉ có thể tạm thời gác lại nó để đem trọng tâm phóng trên Thảo Tự Kiếm Quyết.

Đợi sau khi Diệp Thu kiếm đạo nhập thánh thì sẽ quay đầu tu luyện chiêu kiếm Nhất Kiếm Cách Thế này.

"Kha kha kha, diệu a, thật là quá diệu." Trên mặt Diệp Thu lộ ra nụ cười tà ác nói

Hắn nghiền ngẫm một chút, cảm thấy mình có được những tiên thuật cường đại gia thân thì dù cho có phi thăng thượng giới thì hắn cũng không cần e ngại bất luận kẻ nào.

Trừ phi là những vị Tiên Cổ cự đầu kia hiện thân, nếu không cho dù là Tiên Nhân thì Diệp Thu cũng không sợ.

"Hệ thống, tiếp tục đi." Sau khi ổn định hồi lâu, Diệp Thu cuối cùng bình tĩnh lại, tiếp tục kêu gọi hệ thống.

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ trợ giúp đệ tử hoàn thành thoát thai hoán cốt, phát động một lần bạo kích trả về, phải chăng mở ra? 】

"Mở ra!"

【 Chúc mừng túc chủ phát động nghìn lần bạo kích, thu hoạch được Hỗn Nguyên chi khí. 】

Theo hệ thống nhắc nhở thu hoạch được Hỗn Nguyên chi khí, lúc này Hỗn Nguyên Tiên thể của Diệp Thu đã chân chính trên ý nghĩa đạt tới trình độ tuyệt đối hoàn mỹ.

"A. . . Quá thoải mái."

Diệp Thu nói ra một tiếng thoải mái, toàn thân hắn có cảm giác sung sướng tự tại không nói ra được, phảng phất như một người bị giam giữ rất nhiều năm đột nhiên được phóng thích ra ngoài vậy.

Loại cảm giác thoải mái lâm ly này để cho người ta khó mà kháng cự.

Chính là loại cảm giác này, nó để cho người ta dư vị vô tận.

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ trợ giúp đệ tử hoàn thành một lần thoát thai hoán cốt, phát động thiên địa trả lại, thu hoạch được bạo kích trả về, phải chăng mở ra? 】

Lại tới, lại tới!

Diệp Thu mới vừa thở phào thì lại kinh hỉ lần nữa, một đợt

sáo lộ này hắn đơn giản là kiếm lời đầy bồn đầy bát.

"Tiếp tục mở."

【 Đinh. . . 】

【 Chúc mừng túc chủ phát động vạn lần trả về, thu hoạch được một lần quà tặng của thiên địa. 】

"A. . . Là vạn lần."

Diệp Thu hít một hơi thật sâu, hắn không nghĩ tới lần này đã trực tiếp phát động vạn lần trả về.

Lần trước Triệu Uyển Nhi thuế biến cũng chỉ mới phát động năm ngàn lần mà thôi. Nhưng dù là năm ngàn lần mà đã để cho thực lực tổng hợp của Bổ Thiên giáo trọn vẹn tăng lên gấp mấy trăm lần. Nếu như lại đến một cái vạn lần thì chẳng phải là bọn hắn sẽ ngay tại chỗ cất cánh rồi sao?

"Trời đất ơi, ta thật không dám nghĩ đến thời điểm Đăng Thiên Lộ mở ra, khi những lão bằng hữu của ta nhìn thấy Bổ Thiên giáo biến hóa to lớn như vậy thì bọn họ có thể bị chấn kinh hay không?"

Chương 669 - Đồng Loạt Đột Phá

Diệp Thu kinh ngạc một cái, loại tình huống này đừng nói là người khác cảm thấy chấn kinh, mà chính hắn cũng cảm thấy chấn kinh.

Một đợt nối một đợt sáo lộ vừa qua đã trực tiếp cất cao thực lực tổng hợp của Bổ Thiên giáo, khiến cho nó trực tiếp khôi phục đỉnh phong năm đó, thậm chí còn vượt qua, đúng nghĩa với câu cường tráng đại sơn.

Làn sóng quà tặng này Diệp Thu có thể tự mình hưởng dụng, nhưng đối với hắn mà nói nó có cũng được mà không có cũng không sao. Cho nên Diệp Thu mới không lựa chọn tự mình hấp thu mà ban phúc cho Bổ Thiên giáo.

Diệp Thu bỗng nhiên lâm vào một trận hồi ức. Trong trí nhớ của hắn là một năm tuyết lớn tại Ly Dương, phía trên trăm dặm Hoang Nguyên có một lão giả tiên phong đạo cốt đã cứu vớt một vị thiếu niên gặp rủi ro tại phía dưới miệng lớn to như chậu máu của hung thú.

Sau đó lão giả thu thiếu niên làm đồ đệ, mang về trong núi. Lão giả không giỏi ngôn từ cho nên tại trong lòng thiếu niên hình tượng ông ta vẫn luôn là một cái lão đầu nghiêm khắc.

Lão giả tuy tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng lại chưa bao giờ có ý nghĩ từ bỏ tên đệ tử này của mình, ông ta luôn một mực mang hắn theo bên người và tự thân dạy dỗ.

Nghĩ tới đây Diệp Thu cười khổ một trận, nói:

"Ha ha ha, sư tôn, cả đời đệ tử không có thiếu nợ bất luận kẻ nào, duy chỉ có ngài. . ."

"Aiii. . . Cũng được, đệ tử kiếp này sợ là lại khó mà báo đáp ân tình của ngài, điều duy nhất ta có thể làm cũng chỉ có như thế."

Diệp Thu lắc đầu, nội tâm đã làm ra một cái quyết định. Một đợt quà tặng này đối với hắn là vô dụng, vậy không bằng hắn ban phúc cho sư môn để trả nợ ân tình sư tôn của hắn. Đây cũng là nơi mà sư tôn của hắn đã dùng cả tính mệnh để bảo vệ, giữ vững tín ngưỡng duy nhất trong lòng ông ta.

Lúc này bên trên Tử Hà phong.

"Ha ha ha ha. . ."

Chỉ nghe một tiếng cười to cuồng vọng vang lên, Tề Vô Hối đắc ý từ dưới đất đứng dậy.

Hắn đưa tay ra, một cỗ khí thế kinh người bộc phát, toàn bộ Tử Hà phong vì đó mà run lên.

Đám người trong nháy mắt liền giật mình khi cảm thụ cảm giác áp bách vô cùng kinh khủng, hô hấp trở nên khó khăn.

Mạnh Thiên Chính cũng khẽ giật mình, nói: "Phong. . . Phong Vương cảnh!"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Tề Vô Hối vậy mà tại làn sóng quà tặng này thành công phá cảnh, từ Chí Tôn cảnh đỉnh phong nhảy lên Phong Vương cảnh.

"Trời ạ, Tề sư huynh vậy mà thật sự đột phá Phong Vương cảnh." Đám trưởng lão ngồi bên cạnh Tề Vô Hối từng vị sắc mặt giật mình, không dám tin nhìn xem Tề Vô Hối hô lên.

Chẳng ai ngờ rằng Tề Vô Hối sẽ là người thứ ba của Bổ Thiên

giáo đột phá Phong Vương cảnh.

Cảm thụ được ánh mắt hâm mộ đến từ sư huynh đệ đồng môn, lão Tề vô cùng vui mừng.

Cảm giác này quá thoải mái, quá sung sướng!

Đột phá mang đến vui sướng để cho Tề Vô Hối khó mà che giấu nội tâm kích động, hắn thậm chí còn muốn lớn tiếng nói với tất cả mọi người biết rằng lão Tề hắn từ nay về sau chính là một vị cự đầu Phong Vương cảnh.

"Ha ha ha ha. . . Diệu, thực sự là quá diệu! Đây là lực lượng của Phong Vương cảnh sao? Quả nhiên cực kỳ kinh khủng!"

Tề Vô Hối cẩn thận cảm thụ linh lực hùng hậu trong thể nội, chỉ đưa tay ra liền có thể hủy diệt núi non sông ngòi mà cuồng vọng cười to.

Đám người cũng bị lực lượng của Tề Vô Hối hù dọa mà vội vàng hành lễ chúc mừng.

"Chúc mừng Tề sư bá đã Phong Vương kết ấn." Chúng đệ tử cùng nhau hò hét kêu lên.

Tề Vô Hối cực kỳ cao hứng, nói: "Cùng vui, cùng vui a."

Đột phá Phong Vương cảnh thậm chí còn để cho Tề Vô Hối sinh ra một loại ảo giác cảm thấy mình quá bá đạo.

Nhưng hắn mới hưng phấn không lâu thì lại có một trận uy thế sơn băng địa liệt dâng lên, một cỗ khí thế kinh người trong nháy mắt liền tỏa ra.

Đám người lại giật mình, lúc nhìn xem thì phát hiện có một vị nữ thần tuyệt đại phong hoa đang chậm rãi phóng ra hào quang từ giữa trán.

"Minh Nguyệt sư thúc. . ." Chúng đệ tử lập tức giật nảy mình.

Chỉ gặp bên trong hào quang, Minh Nguyệt mặc một thân váy dài màu xanh theo gió phiêu diêu, tay áo bồng bềnh, dáng người yêu kiều làm cho người ta vô tận cảm xúc tư vị.

Một cái vương ấn hiện lên, chậm rãi tô điểm tại giữa lông mày Minh Nguyệt, có cảm giác vẽ rồng điểm mắt, trong nháy mắt thần vận mười phần.

"A. . . Thật là đẹp."

Một màn kinh diễm này để cho Triệu Uyển Nhi ở một bên quan sát cũng giật mình.

Lúc này Minh Nguyệt đột nhiên mở hai mắt ra, đôi mắt nhu tình của nữ nhân trong veo như nước, thanh tịnh thấy đáy liền lộ ra.

Nàng đã thay đổi tư thái, giống như tiên nữ cao cao tại thượng chỉ có thể nhìn ngắm từ xa.

"Phong Vương cảnh!"

"Hai vị Phong Vương cảnh."

Một thời gian sau tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng, vì trong cùng một ngày mà Bổ Thiên giáo lại có thể đồng thời có hai vị thủ tọa đột phá Phong Vương cảnh.

Loại cảnh tượng hùng vĩ bực này trước bọn họ chưa bao giờ thấy qua.

Đây chẳng lẽ là đang biểu thị Bổ Thiên giáo có xu thế quật khởi?

Chương 670 - Mạnh Thiên Chính Quy Tiên?

"Được." Mạnh Thiên Chính vỗ đùi, quát to một tiếng tốt rồi lại nói: "Trong vòng một ngày có hai vị đột phá Phong Vương cảnh, cộng thêm một vị Đại Đế cảnh. Ha ha ha. . . Sau này ta xem còn có ai dám nói Bổ Thiên giáo chúng ta xuống dốc, lão tử sẽ thưởng cho hắn hai chưởng."

Bổ Thiên giáo có thực lực tăng lên để cho Mạnh Thiên Chính ngày thường luôn một mực lo lắng thì bây giờ tựa hồ lại gọi trở về hào khí thời trẻ.

Loại lo lắng này của ông ta bắt nguồn từ việc tông môn không cường đại, lúc này ông ta đã quên hết ưu sầu trước đây.

"Chúc mừng Minh Nguyệt sư thúc Phong Vương kết ấn." Một thời gian sau, chúng đệ tử cũng vội vàng chúc mừng, trong lòng mừng rỡ như điên.

Bọn họ cũng rõ ràng bởi vì Diệp sư thúc ban phúc một đợt quà tặng nên đã trực tiếp cất cao thực lực của Bổ Thiên giáo.

Mà điều này cũng gián tiếp giúp bọn họ có cơ duyên tạo hóa này, cho nên thân ảnh của vị kia lại có vẻ cao lớn thêm mấy phần trong lòng bọn họ.

Tuy là rất cao hứng nhưng Mạnh Thiên Chính cũng có chút thất lạc. Bởi vì ông ta thân là chưởng giáo sư huynh của Bổ Thiên giáo nên trong lòng cất giấu rất nhiều tâm sự.

Khi nhìn xem từng vị sư đệ sư muội mà mình bảo hộ từ nhỏ

đến lớn cuối cùng đã vượt qua mình, trong lòng Mạnh Thiên Chính cảm thấy được an ủi và cũng có chút cô đơn.

Mạnh Thiên Chính không thể không thừa nhận chính mình chung quy đã già rồi. May mắn là di nguyện của sư tôn ông ta trước khi chết cuối cùng cũng không bị bỏ qua, bởi vì ông ta đã giữ vững được cái đạo thống này, và cũng giúp nó khôi phục đỉnh phong ngày xưa.

"Aiii. . ."

Trong lòng Mạnh Thiên Chính yên lặng thở dài một hơi, nhưng mặt ngoài vẫn như cũ lộ ra nụ cười hiền lành, đem tâm sự giấu ở trong lòng.

Kỳ thật trong lòng Mạnh Thiên Chính luôn một mực có một cái bí mật không cùng bất kỳ kẻ nào nói qua. Đó chính là tuổi thọ của ông ta đã sắp hết, ông ta cũng không có bao nhiêu năm để sống nữa.

Có thể là do gần đây phát sinh quá nhiều sự tình, cho nên bọn họ cũng quên đi một sự kiện là tuổi tác của Mạnh Thiên Chính không kém bao nhiêu so với tiểu sư thúc Huyền Dịch của bọn họ.

Trước đây nếu không phải Huyền Dịch có Diệp Thu tương trợ mở ra khúc mắc, sau đó bước vào Phong Vương cảnh, vậy có khả năng sẽ không có một trận song vương chiến Đại Đế truyền kỳ kia, chớ nói chi là cuối cùng lấy mạng đổi mạng để kết thúc truyền kỳ chi chiến.

Mạnh Thiên Chính trong lòng còn có tiếc nuối, tiếc nuối của ông ta là không có tận mắt chứng kiến Bổ Thiên giáo trở lại đỉnh phong như thời Tiên Cổ trước đó. Và ông ta còn tiếc nuối mình không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh diễm Diệp Thu phi thăng thượng giới.

Nhưng bây giờ Mạnh Thiên Chính cũng không thể không tiếp nhận hiện thực ông ta đã già rồi, tinh huyết cũng đã khô kiệt, ông ta chỉ đang một mực dựa vào ý niệm để chống đỡ bộ thân thể già nua này.

Có lẽ Mạnh Thiên Chính chờ đợi không được một ngày kai đến. Bởi vì tinh huyết một khi khô kiệt thì tính mạng của ông ta cũng sẽ đi hướng phần cuối. Trừ phi Mạnh Thiên Chính có thể nhất cử đột phá Phong Vương cảnh để trọng hoán sinh cơ.

Thế nhưng đột phá Phong Vương cảnh nói nghe thì dễ, dù cho Mạnh Thiên Chính lúc này cũng đã là Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Mạnh Thiên Chính cũng muốn tại bên trong lần quà tặng của thiên địa này nhất cử xông phá gông cùm xiềng xích để Phong Vương kết ấn. Đáng tiếc là tầng linh khí trên Tử Hà phong đã bị tất cả mọi người của Bổ Thiên giáo hấp thu đến mức triệt để hút khô, do đó ông ta cũng đã mất đi cơ hội trọng hoán sinh cơ.

Nội tâm thất lạc, Mạnh Thiên Chính cúi đầu xuống, thân thể có vẻ hơi không có lực lượng, con mắt có chút mỏi mệt nhắm lại, nhưng lại giãy dụa muốn mở ra.

Mặc dù tiếc nuối rất nhiều nhưng khúc mắc trong lòng Mạnh Thiên Chính cũng đã được giải khai.

Trông thấy các sư đệ sư muội trưởng thành thì ông ta không còn liều mạng giữ lại một hơi nữa, cả người có vẻ càng già nua thêm mấy phần.

"Sư tôn, ngài làm sao vậy, ngài có tâm sự gì sao?" Mạnh Thiên Chính có cử động kỳ quái đã bị ánh mắt sắc bén của Liễu Thanh Phong phát giác mà nghi ngờ hỏi.

Nghe được giọng của ái đồ, Mạnh Thiên Chính lại cố gắng mở hai mắt ra, cánh tay già nua phất qua khuôn mặt tuấn tú của Liễu

Thanh Phong, lộ ra nụ cười hiền lành, nói: "Thanh Phong à. . . Vi sư. . . Vi sư không được rồi… Sau này này Bổ Thiên giáo này ta liền giao cho ngươi. Ngươi hãy thay ta. . . Bảo vệ sơn môn thật tốt."

Mạnh Thiên Chính tựa hồ là dùng sức lực sau cùng để nói ra lời này, sau đó ông ta nhắm hai mắt lại và cúi đầu xuống.

Dấu hiệu bất thình lình để cho Liễu Thanh Phong cả người sững sờ tại chỗ, không biết làm sao.

Khi tất cả người đều đang đắm chìm trong sự trong vui sướng lúc đột phá, một đạo âm thanh tê tâm liệt phế bỗng nhiên vang lên.

"Sư tôn. . ."

Nguyên bản quãng trường đang yên tĩnh thì bởi vì tiếng hô này mà trong nháy mắt hoảng hốt.

Tất cả mọi người không biết làm sao mà nhìn về phía nơi phát ra âm thanh. Bọn họ phát hiện Mạnh Thiên Chính gục đầu trong ngực Liễu Thanh Phong, khí tức của ông ta cũng đã hoàn toàn tán đi.

"Không. . . Sư huynh. . ."

Người trước nhất kịp phản ứng chính là Tề Vô Hối, cảm xúc của hắn liền sụp đổ ngay tại lập tức.

Nội tâm vui sướng của Tề Vô Hối cũng bị cú đả kích này quét hết sạch, phảng phất như cây trụ cột tinh thần nhiều năm qua của hắn đã sụp đổ.

Đám người chưa bao giờ nhìn thấy Tề Vô Hối xuất hiện gương mặt xúc động này.

Ai cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như thế, và cũng

không ai có thể đoán trước được Mạnh Thiên Chính sẽ lấy phương thức như vậy mà kết thúc.

Biến hóa bất thình biến hóa làm cho tất cả mọi người ở đây đều không biết làm sao.

Chương 671 - Cầu Cứu Diệp Thu

"Không. . . Chuyện này không có khả năng."

"Rõ ràng thân thể sư huynh còn rất cường tráng, làm sao hắn lại đột nhiên tọa hóa."

Đôi mắt Minh Nguyệt đỏ bừng, không thể tin được sự thật này.

Trên thực tế không chỉ là nàng, mà tất cả mọi người ở đây đều không thể nào hiểu được tại sao chuyện như vậy lại đột nhiên giáng lâm.

Mạnh Thiên Chính bất ngờ tọa hóa thực tế quá quỷ dị. Phảng phất như ông ta ngay khi cởi ra một khúc mắc, thư giãn xuống thì thân thể phi tốc khô kiệt, tiến vào tử vong đếm ngược.

Mạnh Thiên Chính luôn một mực giấu diếm chuyện này, chưa nói với bất luận kẻ nào, chỉ đến hiện tại mọi người mới biết.

Mạnh Thiên Chính tọa hóa làm cho bầu không khí vui vẻ trong nháy mắt liền trở nên như đưa đám.

Tất cả mọi người khó mà che giấu nội tâm bi thương, không cách nào tự kềm chế. Đặc biệt là mấy vị trưởng lão, bởi vì bọn hắn đều được Mạnh Thiên Chính một đường bảo hộ mới đi tới một bước hôm nay.

Cảm xúc sâu nhất khả năng chính là Tề Vô Hối. Bởi vì năm đó hắn xuống núi lịch luyện và bị các thánh địa khác ức hiếp, cũng nhờ có Mạnh Thiên Chính một người một kiếm giết tới sơn môn

của đối phương vì hắn chủ trì công đạo.

Hơn một trăm năm qua Mạnh Thiên Chính vẫn luôn là trụ cột tinh thần của Tề Vô Hối, là người mà Tề Vô Hối kính nể nhất.

Bây giờ Mạnh Thiên Chính đã ngã xuống là chuyện mà Tề Vô Hối không thể nào tiếp thu được.

Toàn bộ Tử Hà phong vang lên từng trận kêu rên, tất cả mọi người khó nén khóc thảm, cảm xúc sa sút.

Tề Vô Hối như bị điên mà chạy đến bên cạnh Mạnh Thiên Chính, không thể kiềm chế được nỗi lòng la lên.

Lục Phong đến an ủi Tề Vô Hối: "Tề sư huynh, bình tĩnh một chút, sư huynh đã quy tiên rồi, liền để cho ngài an tâm ra đi thôi."

"Ngươi đánh rắm. . ." Tề Vô Hối một phát hất ra Lục Phong, căn bản đón chịu không được sự thật này.

Tại thời điểm tất cả mọi người đều tuyệt vọng, Tề Vô Hối đột nhiên nhớ ra cái gì mà trong miệng điên cuồng hô lên: "Đúng đúng đúng, ta nhớ ra rồi."

“Ngươi nhớ tới cái gì?” Đám người không hiểu, nhìn xem Tề Vô Hối nổi điên mà không biết làm sao.

Tề Vô Hối bỗng nhiên kêu lên: "Diệp sư đệ! Diệp sư đệ nhất định có biện pháp cứu Mạnh sư huynh."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lập tức tỉnh táo lại, có biện pháp bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng a, Diệp sư đệ nhất định có thể cứu Mạnh sư huynh."

"Trước đây lúc Tề sư bá bỏ mình tại yên tĩnh chi địa do bị Thiên Cơ Tử của Bất Lão sơn một kiếm chém giết, không phải là Diệp sư thúc đã dùng một khỏa tiên đan cứu ngài trở về sao?"

Đực Tề Vô Hối nhắc nhở, mọi người mới nhớ lại Diệp Thu trước đây đã thi triển qua thủ đoạn cải tử hồi sinh.

Nếu như bây giờ Diệp Thu còn ở chỗ này thì hắn có thể cứu trở về Mạnh Thiên Chính hay không?

Ý nghĩ này vừa hiện ra, tất cả mọi người phảng phất như thấy được một tia hi vọng.

Trong đó người kịch liệt nhất không thể nghi ngờ chính là Liễu Thanh Phong. Chỉ thấy hắn lập tức cúi đầu bái Mạnh Thiên Chính một cái, sau đó liền đứng dậy chạy như điên đến trước mặt Triệu Uyển Nhi, nói: "Sư muội, nhanh nói cho ta biết sư thúc đang ở đâu?"

Ai cũng không biết rõ Diệp Thu đã mang theo Lâm Thanh Trúc đi nơi nào. Chỉ biết là sau khi hắn ban phúc tạo hóa thì hắn liền mang theo Lâm Thanh Trúc rời đi.

Nhìn xem Liễu Thanh Phong trước mặt mang ánh mắt đỏ bừng, phảng phất như muốn ăn thịt người mà Triệu Uyển Nhi nội tâm hoảng hốt, nhưng nàng cũng là lòng nóng như lửa đốt, đáp: "Sư tôn mang sư tỷ tiến về động phủ Tử Hà để bế quan."

"Động phủ Tử Hà!" Nghe vậy Liễu Thanh Phong trong nháy mắt liền bình tĩnh lại, sau đó chạy về ôm lấy thi thể Mạnh Thiên Chính hướng về phía sau núi bay đi, một giây cũng không muốn trì hoãn.

Nhìn thấy Liễu Thanh Phong điên cuồng như thế, Tề Vô Hối cũng theo sát phía sau.

Minh Nguyệt nhìn xem tình huống tại hiện trường một chút, rồi lại nhìn xem phương hướng phía sau núi, hai mắt nàng đỏ bừng nói với Lục Phong: "Lục sư huynh, ngươi ở lại chỗ này trông nom duy trì trật tự nhé, ta cũng đi qua đó nhìn một chút."

"Được.” Lục Phong nặng nề gật đầu.

Hắn cũng muốn đi theo nhìn xem, thế nhưng chưởng giáo sư huynh đã đi về cõi tiên, sơn môn đã lâm vào đại loạn, cho nên tại thời điểm này không thể không có người duy trì trật tự, nếu không phải vậy sẽ rất dễ dàng dấy lên hỗn loạn.

Gặp bọn hắn chạy tới phía sau núi, Triệu Uyển Nhi cũng muốn đi theo. Bởi vì chỉ có nàng là đệ tử duy nhất của Tử Hà phong ở đây, và cũng chỉ có nàng mới biết rõ tình huống bên trong động phủ Tử Hà.

Chương 672 - Pháp Khí Truyền Tin

Tại cửa ra vào trước Động phủ Tử Hà.

Vù. . .

Vù vù. . .

Hào quang lập lòe, mấy đạo thân ảnh rơi xuống trước cửa ra vào của động phủ Tử Hà.

Liễu Thanh Phong nhẹ nhàng đặt xuống thi thể của Mạnh Thiên Chính, sau đó hướng về phía cửa ra vào của động phủ Tử Hà quỳ xuống, hô to.

"Đệ tử Liễu Thanh Phong cầu kiến Diệp sư thúc."

Một trận gió thổi qua, Liễu Thanh Phong chờ đợi hồi lâu mà không có bất kỳ đáp lại nào.

Lòng hắn nóng như lửa đốt hắn, lại lần nữa hô to: "Đệ tử Liễu Thanh Phong thỉnh cầu Diệp sư thúc đại hiển thần thông, cứu sư tôn của đệ tử một mạng, Thanh Phong nguyện lấy mạng đổi mạng."

Liễu Thanh Phong tuyệt vọng hô lên, nhưng vẫn không có đạt được bất kỳ đáp lại nào.

Cửa động vẫn gắt gao đóng kín, âm thanh của hắn căn bản truyền không đến bên trong.

Trong sự tuyệt vọng, Liễu Thanh Phong chuẩn bị xông phá kết

giới, liều chết cầu kiến Diệp Thu.

Tề Vô Hối bay tới trước mặt Liễu Thanh Phong, đè lại bả vai của hắn.

"Ngu xuẩn! Kết giới này chính là Đại Đế cảnh thiết kế, ngươi chỉ là một tu sĩ Thần Tàng cảnh mà lại dám xâm phạm sao?"

Liễu Thanh Phong bị Tề Vô Hối mắng cho nội tâm ủy khuất không gì sánh được, bởi vì hắn quá sốt ruột cứu thầy nên cũng không để ý tới rất nhiều thứ.

"Thế nhưng nếu không phá tan kết giới thì chúng ta làm như thế nào gặp được Diệp sư thúc?"

Tề Vô Hối cũng là vô lực ngẩng đầu nhìn đại môn, hắn làm sao không muốn phá tan kết giới, nhưng mà đạo kết giới này chính là do Đại Đế cảnh thiết kế, đừng nói Liễu Thanh Phong là một tu sĩ Thần Tàng cảnh, liền xem như hắn bây giờ đã là Phong Vương cảnh mà cũng không có tư cách này. Một khi bị kết giới bắn ngược thì hắn đều sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Hai người này đang trong lúc tuyệt vọng thì Minh Nguyệt cùng Triệu Uyển Nhi cũng đã theo sát đến nơi này.

Minh Nguyệt vừa đến thì đã nhìn thấy Liễu Thanh Phong ngồi dưới đất bất lực khóc thảm, nghi ngờ hỏi: "Thế nào rồi?"

Tề Vô Hối bất đắc dĩ nói: "Sư đệ trước lúc bế quan đã tại bên ngoài động phủ bố trí kết giới, chúng ta căn bản không cách nào liên hệ với hắn."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Minh Nguyệt luống cuống hỏi.

Nếu như lúc này bọn họ không cách nào liên hệ với Diệp Thu, vậy Mạnh Thiên Chính thật sự có nguy cơ sớm tối.

Tề Vô Hối cũng rất bất đắc dĩ, thậm chí còn toát ra một ý niệm lấy tính mệnh làm đại giá để xông phá kết giới.

Lúc này Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng bay tới một bên, nói: "Hai vị sư bá đừng vội, đệ tử có biện pháp."

"Cái gì?"

Lời này vừa nói ra, nguyên bản ba người đang tuyệt vọng thì trong nháy mắt lại gọi về hi vọng, khiếp sợ nhìn nàng.

Chỉ gặp Triệu Uyển Nhi từ trong tay áo lấy ra một đóa Phong Linh hoa, nói:

"Đóa Phong Linh hoa này chính là do năm đó sư tổ của đệ tử trồng ra, ngài trồng tại trước cửa đạo trường của Tử Hà phong."

"Phong Linh thụ mười năm mới nở hoa một lần, ngụ ý nổi nhớ của sư tôn khi sư tổ ly biệt mà gieo xuống loại hoa này. Mười năm sau sư tôn lại đem loại hoa này luyện tế dùng để truyền đạt tin tức."

"Trên đời này dù là thiên nam địa bắc, chỉ cần có đóa hoa này trong tay thì liền có thể đem tin tức truyền đến một đóa hoa khác dù ở tận cùng thế giới."

Nghe nàng giải thích như thế, ba người trong nháy mắt liền vui mừng.

"Thật vậy sao?" Minh Nguyệt hỏi.

Nàng không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà lại đem đóa Phong Linh phổ thông hoa này luyện chế thành pháp khí truyền tin.

Có thể thấy được Diệp Thu đối với Phong Linh hoa, đối với sự kiện năm đó Huyền Thiên đạo nhân rời đi là lưu tâm cỡ nào.

Mặc dù Diệp Thu chưa hề cùng người ngoài nhắc qua một câu

liên quan tới sự tích của Huyền Thiên đạo nhân, nhưng hắn làm mỗi một sự kiện thì tựa hồ cũng có sự liên quan.

Triệu Uyển Nhi cũng không giải thích, nàng tùy ý thao túng Phong Linh hoa hướng lên không chậm rãi nở rộ.

Chỉ trong chốc lát, một cỗ lực lượng thần kỳ xuyên thấu qua kết giới, trực tiếp thông hướng nội bộ của động phủ Tử Hà.

Không đến thời gian ba giây, một tiếng vang thật lớn vang lên, cửa động liền mở ra.

Lúc này tại phía trước Càn Thanh điện.

"A. . . Vội muốn chết, vội muốn chết."

"Cũng không biết rõ Diệp sư đệ đến cùng có thể cứu sống sư huynh hay không? Nếu như sư huynh thật sự đi về cõi tiên thì ta không dám tưởng tượng toàn bộ Đông Hoang sẽ phát sinh đại hỗn loạn như thế nào."

Trong đám người, Lục Phong đi qua đi lại, lòng hắn nóng như lửa đốt, thỉnh thoảng còn nhìn về hướng sau núi.

Tại quảng trường, tất cả đệ tử cũng là tâm loạn như ma, bởi vì Mạnh Thiên Chính đột nhiên tọa hóa đối với Bổ Thiên giáo có đả kích thực tế quá lớn. Phải biết vị trí của ông ta tại trong lòng bọn hắn mười phần đặc thù.

Hiện nay Bổ Thiên giáo chính là Đông Hoang đệ nhất thánh địa, Mạnh Thiên Chính thân là chưởng giáo của đệ nhất thánh địa, mà lại đột nhiên qua đời, loại chuyện này đối với Đông Hoang mà nói cũng là một trận biến đổi lớn.

Ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, Lục Phong gấp đến không chịu nổi.

Nhưng hắn cái gì cũng không làm được mà chỉ có thể lẳng lặng chờ phía sau núi có thể truyền đến tin tức tốt.

Chương 673 - Tiền Căn Hậu Quả

Lúc này tại bên ngoài động phủ Tử Hà.

Theo đại môn mở rộng, Liễu Thanh Phong đang quỳ trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh áo trắng từ bên trong đi ra, Liễu Thanh Phong lộn nhào đến dưới chân Diệp Thu, cầu khẩn: "Diệp sư thúc, van cầu ngài mau cứu sư tôn của sư điệt."

Nhìn xem Liễu Thanh Phong dưới chân mình khóc không thành tiếng, Diệp Thu không nói một lời, mặt không chút biểu lộ.

Tề Vô Hối đi tới, vội vàng nói: "Diệp sư đệ, ngươi nhất định có biện pháp đúng không, ngươi nhất định có biện pháp."

Bọn hắn đã không còn tỉnh táo, chủ yếu là do Mạnh Thiên Chính tại trong lòng bọn hắn chiếm cứ địa vị quá cao, ông ta chính là trụ cột tinh thần của bọn hắn.

Cho nên sau khi Mạnh Thiên Chính tọa hóa, tất cả mọi người đều vô cùng rất bối rối, hoàn toàn không còn sự vững vàng của ngày xưa.

Diệp Thu vỗ vỗ bả vai Tề Vô Hối một cái, vẫn là không có nói chuyện.

Lúc này Minh Nguyệt cũng đi tới: "Diệp sư đệ. . ."

Khóe mắt nàng mang theo nước mắt, đang muốn giải thích cái gì thì Diệp Thu giơ tay đánh gãy, nói: "Sư tỷ, cái gì cũng đừng có

nói, cùng ta vào trong động phủ một chuyến đi."

Vừa rồi Triệu Uyển Nhi đã đem chân tướng của chuyện này nói cho Diệp Thu, cho nên Diệp Thu cũng đã biết rõ mình nên làm như thế nào.

Kỳ thật Diệp Thu cũng không nghĩ tới Mạnh Thiên Chính lại đột nhiên tọa hóa, trong lòng hắn cũng là mười phần nghi hoặc.

Theo đạo lý mà nói Mạnh Thiên Chính mặc dù rất lớn tuổi, nhưng ông ta cũng không thể đạt tới tình trạng tọa hóa được.

Trong lòng nghi ngờ nên Diệp Thu liền ra hiệu cho đám người mang theo Mạnh Thiên Chính tiến vào sơn động.

Sau khi đi vào sơn động, Diệp Thu ra hiệu cho Liễu Thanh Phong đem thi thể của Mạnh Thiên Chính đặt ở bên cạnh cái ao.

"Diệp sư thúc, sư tôn của sư điệt đến cùng đã bị làm sao vậy? Tại sao ngài ấy lại đột nhiên tọa hóa?" Liễu Thanh Phong vội vàng hỏi.

Diệp Thu đến gần tra xét một phen. Hắn rót linh lực vào thể nội của Mạnh Thiên Chính, hắn có thể cảm giác được rõ ràng thân thể ông ta tồn tại rất nhiều thương tích có to có nhỏ. Mà thương tích trí mạng nhất chính là một đạo vết thương trên huyệt linh tuyền.

"Ồ?!!"

Phát hiện điểm này Diệp Thu liền nhướng mày. Hắn dựa theo vết thương mà phán đoán những tổn thương đã tồn tại từ rất lâu trước đó.

Suốt một trăm năm qua Mạnh Thiên Chính cũng không có tham dự đại chiến gì, và cũng không bị trọng thương, vậy tại sao ở huyệt linh tuyền của ông ta lại xuất hiện vết thương trí mạng như

thế?

Huyệt linh tuyền chính là căn cơ trọng yếu nhất của một cái tu sĩ, mà Mạnh Thiên Chính thân là chưởng giáo của Bổ Thiên giáo thì làm thế nào có khả năng không biết rõ tầm quan trọng của huyệt linh tuyền.

Diệp Thu mơ hồ nhìn xem khuôn mặt mo già nua đã trắng bệch của Mạnh Thiên Chính, sau đó quay đầu về phía Tề Vô Hối hỏi: "Tề sư huynh, những năm gần đây Mạnh sư huynh có nhận qua trọng thương trí mạng gì không?"

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức nhao nhao sửng sốt một cái.

Minh Nguyệt cùng Liễu Thanh Phong tự nhiên là không biết được, bởi vì bọn họ có tuổi tác cùng Diệp Thu không sai biệt lắm, lại nhập môn tương đối trễ. Cho nên người duy nhất tại hiện trường biết rõ tình hình thực tế, chỉ sợ chỉ có Tề Vô Hối.

Bị Diệp Thu nhắc nhở, Tề Vô Hối có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được, nói: "Không. . . Chuyện này không có khả năng. Trận đại chiến vào một trăm năm trước tại vô nhân khu thương thế của Mạnh sư huynh rõ ràng đã tự lành, vậy làm sao có thể lưu lại tai hoạ ngầm được chứ?"

Nghe Tề Vô Hối nói như thế Diệp Thu đại khái đã tìm được nơi phát ra của mầm tai hoạ. Đó chính là trận đại chiến vào một trăm năm trước đã khiến cho Mạnh Thiên Chính suýt nữa chết thảm tại trong tay Thiên Mộng, giống như Huyền Thiên đạo nhân cũng lưu lại mầm tai hoạ trí mạng.

Nhưng Mạnh Thiên Chính luôn một mực giấu diếm chuyện này, thậm chí ngay cả người thân nhất của ông ta là Tề Vô Hối mà cũng không biết rõ, chớ nói chi là những người khác.

Hôm nay bởi vì tâm nguyện của Mạnh Thiên Chính đã được hoàn thành, chấp niệm trong lòng ông ta cũng bị gỡ bỏ, do vậy mầm tai hoạ liền bộc phát. Tăng thêm tuổi tác ông ta đã cao, xương cốt lỏng lẻo, tinh huyết khô kiệt cho nên nó đã trực tiếp lấy đi tính mạng của ông ta.

Đây cũng là nguyên nhân cái chết trực tiếp nhất của Mạnh Thiên Chính, Diệp Thu chỉ hơi thăm dò một phen thì liền tìm được căn nguyên.

"Ừm. . . Ta minh bạch." Diệp Thu cảm thán một câu, sau đó nhìn xem mặt mo tang thương của Mạnh Thiên Chính mà bội phục ông ta một trận phát ra từ nội tâm.

Vị chưởng giáo của Bổ Thiên giáo này trong lòng hắn chính lão bất tử Đại sư huynh, nhưng thì ra lại luôn một mực thừa nhận thống khổ, gánh vác trách nhiệm rất nặng nề, chật vật mà sống.

Bởi vì trận đại chiến kia mà Bổ Thiên giáo suýt chút nữa bị diệt môn, mà Mạnh Thiên Chính thân là chưởng giáo, là thủ tịch Đại sư huynh, tại thời điểm các sư đệ sư muội còn không có trưởng thành thì ông ta phải một mực chèo chống đau khổ, không để cho mình ngã xuống.

Mạnh Thiên Chính sợ rằng nếu ông ta chết đi thì Bổ Thiên giáo sẽ như rắn mất đầu, cho nên ông ta liền nhốt mình tại Tần Xuyên, một bước cũng không rời đi chính là vì hòa hoãn thống khổ trên người.

Cho dù trước đây Đế mộ mở ra, tất cả Đại trưởng lão của các đại tiên gia thánh địa đều xuất hiện, nhưng Mạnh Thiên Chính vẫn không có xuống núi.

Bởi vì ông ta biết rõ thân thể của mình rất khó có thể lại đi phân cao thấp cùng với những đối thủ cũ, do đó ông ta mới tận khả năng giữ lại sinh mệnh lực sau cùng của mình.

Chương 674 - Hắn Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Tiên Đan?

"Ha ha ha. . ." Sau khi tự giễu cười một tiếng, Diệp Thu lắc đầu, nói: "Sư huynh a sư huynh, ngươi thật đúng là giấu diếm cả đám chúng ta thật tốt."

Trong lòng Diệp Thu cũng là có chút nổi nóng, một cái Thiên Mộng không chỉ có mang đi nhiều trưởng lão và thủ tọa của Bổ Thiên giáo như vậy. Trước đó nàng còn mang đi cả sư tôn Huyền Thiên và tiểu sư thúc Huyền Dịch của hắn, bây giờ nàng đã chết mà lại còn muốn mang đi Đại sư huynh mà hắn tôn kính nhất.

Nữ nhân này tội không thể tha, nàng mà còn chưa chết thì Diệp Thu hiện tại rất muốn đem nàng bắt lại mà rút gân lột da để giải đi mối hận trong lòng.

Có người sẽ cảm thấy Diệp Thu làm vậy là quá khoa trương, bởi vì Thiên Mộng cũng đã chết rồi thì hắn cần gì phải đi oán hận nàng nữa?

Nhưng bọn hắn chỗ nào có thể biết được, Diệp Thu thân là đệ tử của Bổ Thiên giáo nên hắn vô cùng phẫn nộ và thống khổ.

Thiên Mộng không thể được tha thứ, chí ít thân là đệ tử của Bổ Thiên giáo thì không có tư cách tha thứ nàng.

"Diệp sư đệ, bây giờ chúng ta nên làm gì? Chẳng lẽ Mạnh sư huynh thật sự không cách nào được cứu sống sao?" Minh Nguyệt vội vàng hỏi, cảm xúc của nàng một lần nữa mất đi khống chế, làm cho Diệp Thu rất đau lòng.

Sư tôn của Minh Nguyệt mất sớm, nàng làm tiểu sư muội nhỏ nhất của Bổ Thiên giáo, nàng trải qua tình huống cơ hồ là giống như Liên Phong.

Minh Nguyệt đều là nhờ Mạnh Thiên Chính một tay che chở mà trưởng thành, cho nên nàng tôn kính Mạnh Thiên Chính không thể ít hơn so với Tề Vô Hối.

Diệp Thu đồng cảm nhìn xem Minh Nguyệt, nhẹ nhàng giúp nàng lau đi nước mắt.

Mạnh Thiên Chính đối với bọn hắn rất là trọng yếu, đối với Diệp Thu mà nói cũng không phải là không có gì.

Năm đó sau khi sư tôn của Diệp Thu rời đi, nếu không phải có Mạnh Thiên Chính yên lặng ủng hộ hắn thì chỉ sợ Tử Hà phong của hắn cũng đã sớm bị sư môn xóa đi.

Sau khi ổn định lại, Diệp Thu còn chưa kịp mở miệng thì Liễu Thanh Phong đã sụp đổ cảm xúc mà lại quỳ xuống cầu khẩn hắn.

"Diệp sư thúc, sư điệt van cầu ngài đại hiển thần thông cứu sư tôn của sư điệt một mạng, Thanh Phong nguyện lấy mạng đổi mạng."

Nhìn xem Liễu Thanh Phong bi thống không thôi, Diệp Thu tràn đầy cảm xúc, nhưng trong lòng hắn hết sức vui mừng vì Mạnh sư huynh đã thu được một vị đồ đệ tốt.

Diệp Thu có thể hiểu được tâm tình của Liễu Thanh Phong, giống như cảm giác của hắn trước đây tựa như đã mất đi người trọng yếu nhất bên trong nhân sinh, loại cảm xúc mất khống chế này khó mà che giấu được.

Ngay cả Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đứng bên cạnh cũng là nội tâm đau lòng một trận.

Các nàng không dám suy nghĩ, nhưng nếu như lúc này người nằm trên đất là Diệp Thu thì phản ứng của các nàng có lẽ còn sụp đổ hơn so với Liễu Thanh Phong.

"Sư tôn. . ." Lâm Thanh Trúc giật giật góc áo của Diệp Thu, nàng muốn mở miệng nói vài lời thì Diệp Thu ra hiệu cho nàng yên tĩnh, sau đó lại nói: "Các ngươi tránh ra hết đi."

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người lập tức vui mừng. Minh Nguyệt kinh hỉ hỏi: "Diệp sư đệ, Mạnh sư huynh thật sự có thể cứu được sao?"

Lúc này Tề Vô Hối cũng đã đứng ngồi không yên, mừng rỡ hết mức.

Ta liền nói tiểu tử này quả nhiên làm được cải tử hồi sinh mà!

Trước đây lão tử cũng chết như thế mà hắn đều có thể cứu sống, vậy Mạnh sư huynh chỉ có điểm vấn đề ấy thì lại tính là cái gì?

Nghe được Diệp Thu nói như thế, Tề Vô Hối lập tức cảm giác chuyện này ổn nên cũng liền không còn lo lắng.

Hắn chuẩn bị nhìn xem thật kỹ một chút Diệp Thu là làm ra diệu thủ cải tử hồi sinh như thế nào.

Diệp Thu nhìn thoáng qua Minh Nguyệt, cười nói: "Chuyện này thì có gì khó, chỉ là việc nhỏ mà thôi, ta trong nháy mắt liền có thể để cho Mạnh sư huynh đầy máu phục sinh. Không chỉ có như thế mà ta còn đưa tặng cho hắn một phen tạo hóa."

Nghe vậy mọi người ở đây liền giật nảy mình, nhưng không ai cho rằng Diệp Thu đang khoác lác. Hắn nói có thể thì khẳng định là có thể.

Liễu Thanh Phong lập tức cảm kích, liên tục ở trên mặt đất

dập đầu mấy cái, nhất thời không biết nên cảm tạ Diệp Thu như thế nào.

"Được rồi, các ngươi mau tránh hết ra đi."

Diệp Thu chậm rãi đi đến bên cạnh Mạnh Thiên Chính, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, móc ra một viên Hoàn Hồn đan.

Không sai, đây chính là tiên đan mà trước đây Diệp Thu đã sử dụng để cứu mạng Tề Vô Hối.

Tiên Đan này vừa ra, toàn bộ sơn động lập tức là một mảnh yên tĩnh, ai nấy cũng đều hít sâu một hơi.

"A. . . Là tiên đan."

"Gia hỏa này từ chỗ nào lấy được nhiều tiên đan như vậy, mà lại hiệu quả của một viên so với một viên càng kinh khủng hơn?" Tề Vô Hối nhìn thấy mà vẻ mặt chấn kinh.

Trước đây khi Diệp Thu cứu hắn thì rõ ràng đã dùng qua một viên tiên đan. Về sau khi đánh với Thiên Mộng hắn lại dùng hai viên. Vậy Diệp Thu đến cùng còn có mấy viên tiên đan?

Tề Vô Hối chỗ nào biết rõ loại tiên đan này Diệp Thu hiện tại có hơn một trăm viên. Hắn nghèo đến nỗi chỉ còn tiên đan mà thôi!

Chương 675 - Tin Tức Loạn Truyền

Nhìn xem đám người giật mình, Diệp Thu mỉm cười, chậm rãi đi đến bên cạnh Thiên Chính đút cho ông ta ăn một viên Hồi Hoàn Đan.

Sau đó Diệp Thu nói ra:

"Mầm tai hoạ trong thể nội Mạnh sư huynh đã bồi bạn với hắn suốt một trăm năm, nếu muốn triệt để diệt trừ nó thì cũng không phải là một chuyện đơn giản."

"Tiếp xuống bảy bảy bốn mươi chín ngày ta muốn các ngươi giữ vững động phủ Tử Hà, hộ pháp cho ta, ổn định thế cục của tông môn."

"Chưởng giáo tọa hóa là tình huống nguy hiểm cho Bổ Thiên giáo chúng ta, vì nhất định phải có chủ vị cầm đại cục, nếu không sẽ dễ dàng dẫn phát hỗn loạn."

Diệp Thu dùng ánh mắt nghiêm túc nói ra, Tề Vô Hối cùng Minh Nguyệt nhao nhao gật đầu.

Tề Vô Hối nói: "Yên tâm đi Diệp sư đệ, có ta ở đây thì bọn hắn còn loạn không được."

Minh Nguyệt cũng là gật đầu, nói: "Động phủ Tử Hà liền do ta đến thủ hộ đi, còn Tề sư huynh ngươi hãy ra ngoài chủ trì đại cục để phòng một số người ngoài giáo thừa dịp khởi động loạn thế, ảnh hưởng đến căn cơ của giáo chúng ta."

Minh Nguyệt nói từ một số người là có ý riêng. Bổ Thiên giáo

bề ngoài nhìn xem rất hòa hài,, cân bằng, nhưng cũng nhờ vẫn luôn có một người duy trì chính là Mạnh Thiên Chính.

Nếu như Mạnh Thiên Chính chết đi thì một chút người ác tâm khẳng định sẽ muốn làm ra trò xấu gì đó.

Dù sao tông môn là nơi ngư long hỗn tạp, hạng người gì cũng có. Trong đám đệ tử đều có con em của các đại gia tộc và các thế lực bên ngoài trà trộn ở bên trong, một khi tồn tại mâu thuẫn lợi ích thì tất nhiên sẽ dẫn phát hỗn loạn.

"Hừ. . . Ta ngược lại rất muốn nhìn xem bọn hắn sẽ làm thế nào khởi động loạn thế." Tề Vô Hối hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra một tia sát ý băng lãnh, quay người đi ra động phủ Tử Hà và rời khỏi nơi này.

Diệp Thu nhìn Tề Vô Hối thật sâu một cái, hắn không nói gì mà quay đầu hướng về hai vị đồ nhi của mình cùng Liễu Thanh Phong hạ lệnh: "Các ngươi cũng đi đi."

"Tuân mệnh." Ba người gật đầu hô lên, sau đó đồng thời rời khỏi động phủ Tử Hà.

Bây giờ cũng chỉ còn lại Diệp Thu cùng Mạnh Thiên Chính, Minh Nguyệt ở bên trong, còn có tiểu Linh Lung đang trong cơn ngủ mê.

Diệp Thu cười một tiếng trêu chọc: "Sư tỷ, tiếp xuống ta cần làm phiền ngươi."

Minh Nguyệt nhìn xem ánh mắt đùa giỡn của Diệp Thu thì phát hiện mắt hắn đang không chớp mà nhìn xem bộ ngực "bé thỏ trắng" của nàng, khuôn mặt nàng lập tức đỏ lên.

Tức chết ta mà, đây là thời điểm gì mà hắn còn đùa kiểu này!

Diệp Thu cười cười, quay người trở lại bên cạnh Mạnh Thiên

Chính, lúc này ông ta đã được ăn Hoàn Hồn đan, dược hiệu đã bắt đầu phát tác, sinh mệnh lực của ông ta đang phi tốc tăng lên.

Dựa vào một viên Hoàn Hồn đan là đã đầy đủ cứu mạng Mạnh Thiên Chính, nhưng Diệp Thu lại không muốn làm qua loa như vậy, bởi vì hắn muốn triệt để diệt trừ mầm tai hoạ trên người Mạnh Thiên Chính, trợ giúp ông ta trọng hoán sinh cơ, đồng thời lại cho ông ta một phen đại tạo hóa.

Mạnh Thiên Chính trong những năm qua đã làm quá nhiều sự vụ cho Bổ Thiên giáo, cho nên Diệp Thu cũng muốn giúp ông ta làm một chuyện. Cho nên Diệp Thu mới có dự định cho những đệ tử kia còn không bằng cho Mạnh Thiên Chính.

Dù sao bên trong đám đệ tử kia đại bộ phận đều là các thiên tài trong tông môn, nhưng cũng sẽ tồn tại một chút bạch nhãn lang.

Chỉ thấy Diệp Thu chậm rãi đẩy ra một chưởng. Trong chốc lát, thiên địa bỗng nhiên biến sắc, một cỗ lực lượng kinh người toả ra khắp toàn bộ Tử Hà phong, mây đen trong nháy mắt phô thiên cái địa mà tới.

Bên ngoài đại điện, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

"Là Diệp sư thúc, Diệp sư thúc đang đại hiển thần thông."

Nguyên bản bầu không khí đang yên tĩnh, khẩn trương, bởi vì một cử động kia mà tất cả mọi người lập tức trở nên kích động.

Bọn hắn tin tưởng vững chắc chỉ cần Diệp Thu xuất thủ thì nhất định sẽ có thể cứu sống được chưởng giáo.

Mà giờ phút này, tin tức Mạnh Thiên Chính tọa hóa như cuồng phong quét qua, trong nháy mắt liền lan ra toàn bộ Đông Hoang.

Có người vui vẻ, có người sầu bi, bởi vì vị trí của Mạnh Thiên Chính quá đặc thù, cho nên đã dẫn phát một trận náo động to lớn.

"Mạnh Thiên Chính vậy mà đã quy tiên?" Tại Vân Mộng trạch, bên trong thánh địa Dao Trì, Khương Giới Chi mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được nên hỏi.

Ông ta vừa mới thu được tin tức này thì nội tâm mười phần chấn kinh. Bởi vì lúc này là thời điểm vô cùng khẩn yếu do bát hoang hội tụ, đăng thiên lộ mở ra.

Mà Bổ Thiên giáo đang là Đông Hoang đệ nhất thánh địa, nhưng chưởng giáo của Bổ Thiên giáo vậy mà tại thời khắc mấu chốt này tọa hóa.

Điều này có ý vị gì?

Có người suy đoán đây có phải là điềm báo sắp có một trận đại họa loạn sắp xảy ra hay không?

Chương 676 - Tiên Cung Xuất Thế

Một thời gian sau, toàn bộ Đông Hoang đều có cảm giác nguy cơ sắp xảy ra.

Cùng lúc đó, tin tức Mạnh Thiên Chính quy tiên cũng đã truyền đến những giới vực khác, một số thánh địa nghe được tin tức này về sau trong lòng mười phần mừng rỡ.

"Ha ha ha ha. . . Đường đường là chưởng giáo của Đông Hoang đệ nhất thánh địa vậy mà liền chết như vậy."

"Ta vốn cho rằng Bổ Thiên giáo sẽ là đối thủ lớn nhất của chúng ta trong lần tranh đấu này, không nghĩ tới là ta đã quá lo lắng."

"Chưởng giáo mới vừa quy tiên nên toàn giáo rất bi thống, trong thời gian ngắn bọn hắn tuyệt đối không có khả năng ổn định được, đây chính là thời điểm để chúng ta phát lực."

Lúc này bát hoang đã oanh động một trận, bởi vì chưởng giáo quy tiên đối với tông môn mà nói là sự đả kích phi thường nặng nề.

Nếu như chưởng giáo tân nhiệm không có kịp thời ổn định cục diện thì sẽ dẫn phát tràng cảnh tông môn nội loạn, tàn sát lẫn nhau.

Dù sao cái vị trí chưởng giáo này có quyền lợi quá lớn, phàm là người có tâm tranh quyền đoạt lợi thì đều không có khả năng từ bỏ. Cho nên rất nhiều thánh địa đã làm tốt tư thái chuẩn bị xem

kịch vui.

Tuy nhiên để cho bọn hắn tương đối thất vọng chính là tràng cảnh nội loạn không chỉ có không có phát sinh như bọn hắn tưởng tượng, mà toàn bộ Bổ Thiên giáo vẫn là một mảnh tường hòa, vô cùng yên tĩnh, cũng không có tang sự, không có tuyên bố chưởng giáo tân nhiệm đăng vị, một mực duy trì mấy ngày không có nửa điểm động tĩnh.

Loại hiện tượng kỳ quái như thế không khỏi để cho rất nhiều thánh địa nghi hoặc Bổ Thiên giáo lúc này đến cùng đang xảy ra chuyện gì?

Rất nhiều thánh địa đã chuẩn bị phái ra đệ tử tiến vào Tần Xuyên để tìm hiểu tình huống. Nhưng sau khi bọn hắn tiến vào Tần Xuyên thì liền phát hiện nơi này vẫn là một mảnh tường hòa, bách tính an cư lạc nghiệp, nào có hỗn loạn như bọn hắn dự đoán.

Loại hiện tượng này một mực duy trì đến một tháng sau.

Đột nhiên có một ngày. . .

Ầm!!!

Đâu đâu đâu. . .

Trèo lên trèo lên trèo lên, trèo lên trèo lên trèo lên. . . Đâu đâu đâu. . .

Tại Đông Hải chi địa, một con khỉ bỗng nhiên từ phía dưới đáy biển xông lên, trong chốc lát liền cuốn lên gợn sóng vạn trượng.

Lúc này trong tay nó là một cây Như Ý Kim Cô Bổng xuất thần nhập hóa, đem toàn bộ Đông Hải quấy cho sôi trào khắp chốn.

Bỗng nhiên thiên địa run lên một hồi, tại nơi biển sâu xuất hiện một tòa Viễn Cổ tiên cung.

Không biết con khỉ kia đã làm cái gì, tựa hồ là nó đã chạm đến phong ấn gì đó nên đã dẫn xuất một tòa Viễn Cổ tiên cung.

Trong chốc lát, bát hoang đột biến, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí tức của một tòa tiên cung.

"Viễn Cổ Thiên Đình sao?" Tại phía dưới thâm không, một tên cự đầu Phong Vương cảnh toàn thân bốc lên huyết khí, đột nhiên mở hai mắt ra, lộ ra ánh mắt tham lam nói.

Hắn chỉ dừng lại chốc lát thì liền kéo đứt gông xiềng trên người, hướng về phía Đông Hải mà bay đi, một khắc cũng không có dừng lại.

Cùng lúc đó, tất cả cường giả Phong Vương cảnh trong ngoài bát hoang cũng cảm nhận được cỗ khí tức này, bọn hắn phảng phất như thấy được một tia hi vọng thành tiên mà nhao nhao bay về phía Đông Hải.

Tiên cung hiện thế, phá vỡ hòa bình, bát hoang tụ tập, tất cả Tiên gia thánh địa cũng làm ra hưởng ứng.

"Ha ha ha. . . Tiên Lộ chi tranh va chạm lần đầu tiên rốt cuộc đã tới." Tại thánh địa Dao Sơn, Hoa Phi Vũ ngồi dưới một gốc cây già đã chết héo, phát ra nụ cười điên cuồng nói.

Từ sau khi bị Diệp Thu đánh bại, Hoa Phi Vũ vừa trở về tông môn thì liền một mực ở nơi này bế quan khổ tu. Hắn muốn lấy xu thế lớn để nhất phi trùng thiên, tranh đoạt vô thượng Tiên Đạo.

"Diệp Thu, lần này bản công tử ngược lại muốn nhìn xem ngươi sẽ làm thế nào để đấu cùng ta." Hoa Phi Vũ cười lạnh nói ra, trong nháy mắt hắn liền bộc phát ra một cỗ khí thế kinh người, hắn chỉ đưa ra là một cái đỉnh núi non xanh nước biếc lập tức trở nên khô héo đi.

Nếu như có người ở đây thì nhất định sez rất sợ hãi, bởi vì tên

Dao Sơn Thánh Tử này vậy mà đã đạt đến Đại Đế cảnh trong truyền thuyết.

Không sai, trong thế hệ của Hoa Phi Vũ, sau khi Liên Phong đạt tới Đại Đế cảnh thì hắn cũng thành công phá cảnh, đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh nhân gian.

Hoa Phi Vũ là thế nào làm được?

Khả năng công lao lớn nhất chính là đạo thống sau lưng hắn!

Thánh địa Dao Sơn chính là Tiên Cổ đạo thống, nội tình phi thường khủng bố, thậm chí so với Bổ Thiên giáo còn kinh khủng hơn.

Mà thánh địa của bọn hắn tại thượng giới có thực lực càng là thâm bất khả trắc.

Hoa Phi Vũ với danh xưng là Dao Sơn vạn cổ đến nay có thiên phú kinh diễm nhất, lại đạt được truyền thừa của Dao Sơn tán thành, do đó những cường giả tại thượng giới chắc chắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Có trợ giúp của bọn hắn thì Hoa Phi Vũ muốn đột phá Đại Đế cảnh sẽ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Chương 677 - Đông Hoang Trở Thành Chiến Trường

Hoa Phi Vũ chỉ là nhẹ nhàng vung tay lên, trăm dặm đỉnh núi toàn bộ đều khô kiệt.

Hắn cười lạnh vài tiếng, sau đó lặng lẽ nhìn về phương đông xa xôi cũng, ánh mắt dần dần trở nên hung hăng, nói: "Tiên cung hiện thế sao? Đây là một chuyện ngoài ý muốn hay là thiên ý sâu xa thăm thẳm? Diệp Thu, lần này ta tất giết ngươi."

Hiện tại thế cục đã khẩn trương như vậy, một tòa tiên cung xuất hiện tuyệt đối là biểu thị đại xu thế giáng lâm.

Ngay sau khi tiên cung hiện thế, thiên địa lập tức náo động, tất cả thánh địa cũng liền xuất động.

Bởi vì tiên cung hiện thế nhất định có dị bảo đi theo, một chút cường giả Đại Đế cảnh đã đến trình độ dầu hết đèn tắt ngủ say nhiều năm cũng nhao nhao xông phá phong ấn đi ra.

Trận náo động đó tiểu hầu tử đưa tới liên lụy toàn bộ bát hoang, mà lúc này bầu không khí tại Đông Hoang lại mười phần quỷ dị.

Bên trên Thiên Trì Sơn, Thông Thiên đạo nhân thu được tin tức này thì lập tức phẫn nộ vỗ nát cái ghế, nói: "Ghê tởm! Tại thời khắc khẩn trương như vậy mà lại đột nhiên xuất hiện một cái tiên cung đánh rắm. Đây là muốn bức Đông Hoang chúng ta vào chỗ chết sao?"

Thông Thiên đạo nhân vô cùng tức giận, trước đây ông ta vừa

thu được tin tức Mạnh Thiên Chính tọa hóa thì nội tâm cũng là cảm thấy mười phần tiếc hận đối với vị lão bằng hữu này.

Mà Bổ Thiên giáo xuất hiện biến cố to lớn như thế cũng gián tiếp ảnh hưởng đến cách cục của Đông Hoang.

Phải biết Bổ Thiên giáo hiện tại chính là Đông Hoang đệ nhất thánh địa trên danh nghĩa, và cũng là thánh địa duy nhất tại Đông Hoang có thể cùng những giới vực khác phân cao thấp.

Bây giờ Bổ Thiên giáo trải qua đả kích chưởng giáo quy tiên, vậy trong giáo nhất định là một mảnh rung chuyển, không có mấy năm thời gian thì căn bản không thể ổn định lại.

Dưới loại thời điểm này Bổ Thiên giáo căn bản không có khả năng rời khỏi Tần Xuyên. Cho nên hiện tại ai ai cũng chỉ có thể tự dựa vào chính mình, còn Bổ Thiên giáo khẳng định là trông cậy không được.

Thông Thiên đạo nhân vốn có dự định an ổn phát triển mấy năm đợi cho Bổ Thiên giáo bình tĩnh lại. Nhưng ông ta không nghĩ tới tiểu hầu tử lại đột nhiên dẫn ra một tòa tiên cung, trực tiếp đem cường giả của tất cả các đại tiên gia thánh địa trong bảy đại giới vực đều dẫn ra.

Lúc này có cảm giác như Đông Hoang muốn bị phình vỡ. Bởi vì một khi đại chiến bộc phát lấy Đông Hoang làm chiến trường, vậy Đông Hoang nhất định sẽ tàn phá không chịu nổi.

Mà lúc trước Đông Hoang vừa mới trải qua một trận hắc ám quỷ dị náo động còn chưa chỉnh đốn được một năm, bây giờ nếu lại bộc phát một trận đại chiến thì Đông Hoang làm thế nào có khả năng chống đỡ được.

Thông Thiên đạo nhân lo lắng quanh đi quẩn lại bên trong đại điện. Ngay cả Tử Dương chân nhân thân là lão tổ tông đức cao

vọng trọng của thánh địa Thiên Trì mà cũng là một mặt ngưng trọng, nội tâm cân nhắc suy nghĩ liên tục, rồi lại bất đắc dĩ lắc đầu.

"Aiii. . . Mạnh Thiên Chính a Mạnh Thiên Chính, vì sao ngươi lại đột nhiên quy tiên? Chuyện này thật sự có chút kỳ quặc."

Tử Dương chân nhân cũng không nghĩ ra, bởi vì tuổi của ông ta so với Mạnh Thiên Chính còn lớn hơn rất nhiều, nhưng hãy nhìn xem không phải ông ta còn sống rất tốt sao. Ngược lại tên tiểu bối Mạnh Thiên Chính kia lại đi trước ông ta một bước.

Đoạn thời gian này Tử Dương chân nhân luôn một mực suy nghĩ vấn đề này mà vẫn không thể nghĩ ra.

Dưới thế cục bây giờ mà Bổ Thiên giáo không cho người đi tham chiến thì Đông Hoang xác thực khó có phần thắng.

Dù sao Bổ Thiên giáo cùng là thánh địa sinh ra một vị Đại Đế cảnh, là vị Đại Đế cảnh duy nhất tại Đông Hoang lúc này..

Nhưng hôm nay Bổ Thiên giáo lại xảy ra biến cố, Diệp Thu thì vừa mất tích thần bí suốt nửa năm, có thể nói là tình huống này vô cùng nghiêm trọng.

"Sư tôn, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?" Thông Thiên đạo nhân mang vẻ mặt ngưng trọng hỏi thăm.

Tử Dương chân nhân suy nghĩ, nói: "Tiên cung hiện thế nhất định sẽ có tiên bảo đi theo, bực đại tạo hóa này chúng ta không thể bỏ lỡ. Nếu như Bổ Thiên giáo đã trông cậy không được thì chúng ta chỉ có thể tự dựa vào chính mình."

Sau khi hít sâu một hơi, Tử Dương chân nhân chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, ánh mắt nghiêm túc hạ lệnh: "Truyền lệnh của ta cho các đệ tử của Thiên Trì lập tức xuống núi chạy tới Đông Hải."

Ông ta vừa hạ lệnh thì trong nháy mắt toàn bộ thánh địa Thiên Trì liền xuất động, tất cả đệ tử đều hướng về phía Đông Hải mà bay đi.

Trận biến cố này chính là đại tạo hóa, so đấu không chỉ là thực lực mà càng nhiều hơn chính là vận khí. Ai có vận khí tốt thì sẽ lấy thu hoạch càng lớn.

Bảy đại giới vực kia cũng đã xuất động, Đông Hoang làm chủ nhà thì sao có thể không có biểu thị.

Nếu như Bổ Thiên giáo không thể xuất chiến thì sẽ do thánh địa Thiên Trì bọn hắn đến đánh trận đầu.

Sau khi thánh địa Thiên Trì xuất động không lâu, đám đệ tử của thánh địa Dao Trì cũng dần dần xuất hiện ở Đông Hải.

Lúc này tất cả đại gia tộc, thế lực tại Đông Hoang cũng đã nhao nhao tiến về Đông Hải, nhất thời để cho toàn bộ Đông Hải là một mảnh biển người chen chúc, cực kỳ náo nhiệt. Nhưng lại không hề thấy một vị đệ tử nào của Bổ Thiên giáo.

Đối với chuyện này rất nhiều người biểu thị nghi hoặc vì sao Bổ Thiên giáo, không có bất kỳ ai xuất hiện?

Sự nghi ngờ này vừa xuất hiện lập tức dẫn tới từng luồng suy đoán. Có người suy đoán Bổ Thiên giáo lúc này sợ là đang bận tranh quyền đoạt lợi, tất cả các mạch phân tranh không ngừng, căn bản vô tâm đi tới Đông Hải.

Đều có suy đoán nhưng người nào cũng không biết chính xác trên Tần Xuyên đến cùng phát sinh cái gì.

Chương 678 - Tiên Duyên

Lúc này trên Tần Xuyên tuyết trắng rơi đầy trời. Đám đệ tử khẩn trương ngồi bên trên võ trường ở Tử Hà phong, nóng lòng chờ đợi.

"Aiii. . . Làm sao còn không có tin tức a? Ta vội muốn chết rồi!"

"Hai ngày trước từ dưới núi truyền đến tin tức tại Đông Hải xuất hiện một tòa tiên cung, cường giả của tất cả các đại tiên gia thánh địa đều đã chạy tới nơi đó."

"Toàn bộ Đông Hải lúc này đã đầy ắp người, vô cùng náo nhiệt."

"Bực đại tạo hóa này có thể ngộ nhưng không thể cầu, nếu như chúng ta bỏ qua thì sợ là cả đời này sẽ không gặp được lần nữa."

Đám người không ngừng nghị luận, ai ai cũng lòng nóng như lửa đốt, nhưng không có đạt được chỉ lệnh thì ai cũng không dám hành động.

Nghe bọn hắn nghị luận, Tề Vô Hối cũng là sắc mặt âm trầm, nóng lòng không thôi.

Ánh mắt hắn thỉnh thoảng nhìn hướng sau núi, luôn một mực chờ mong nơi đó có thể truyền đến một chút tin tức.

Nhưng hôm nay đã là một tháng trôi qua mà vẫn không hề có một chút tin tức nào.

Lục Phong vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói ra tại bên tai Tề Vô Hối: "Sư huynh, ngoại giới đều đang đồn rằng Bổ Thiên giáo chúng

ta đang nội loạn. Tin đồn này đã truyền khắp các nơi trong Đại Hoang, đối với thanh danh của chúng ta không tốt lắm. Ngươi xem chúng ta có nên ra mặt giải thích một phen hay không?"

Tề Vô Hối nghe vậy liền nhíu mày, hắn nghiêm túc suy tư một chút rồi khoát tay áo, nói: "Không cần, cứ để bọn hắn truyền đi, chúng ta không cần để ý tới."

"Thế nhưng là. . ." Lục Phong nói mà dừng, do dự một hồi mới nói: "Đông Hải bên kia xuất hiện tiên cung, Bổ Thiên giáo chúng ta thật sự không để ý tới nó sao?"

Lục Phong nhìn xem một những đệ tử đang nghị luận ầm ĩ phía dưới mà cũng là mười phần bất đắc dĩ.

Mỗi ngày không biết rõ có bao nhiêu đệ tử tới tìm hắn nói là muốn đi liều mạng bằng vận khí để nhìn xem có thể có một phen đại cơ duyên hay không.

Nhưng không có mệnh lệnh của Tề Vô Hối thì ai cũng không dám hành động, chỉ có thể khổ tâm ngồi trên Tử Hà phong lẳng lặng chờ đợi.

Lục Phong có thể cảm giác được đám đệ tử đã có chút kiềm nén cảm xúc, nếu cứ tiếp như thế thì nhất định sẽ gây ra nổi loạn.

Bổ Thiên giáo từ trước đến nay luôn tôn sùng lý niệm tu tiên tự do, con đường của ngươi do chính ngươi lựa chọn. Người làm thầy chỉ là dạy cho ngươi đường đi, còn đi như thế nào thì còn phải xem chính ngươi lựa chọn ra sao.

Cho nên mỗi một vị đệ tử của Bổ Thiên giáo đều có ý nghĩ của riêng mình, cũng có lựa chọn của riêng bọn hắn.

Tại thời điểm này đám đệ tử đều muốn xuống núi, nhưng Tề Vô Hối lại đem bọn hắn nhốt tại trên núi, vậy không khác gì đã đoạn mất tiên duyên của đám đệ tử.

Ở lại trong thời gian ngắn thì còn được, nếu như trường kỳ ở lại thì nhất định sẽ bị đám đệ tử phản kháng.

Nếu chỉ có một hai vị đệ tử bất mãn thì không sao, nhưng nếu đệ tử toàn giáo đều bất mãn thì sẽ không dễ khống chế.

Tề Vô Hối làm sao không minh bạch đạo lý này. Hắn nhìn thoáng qua phía sau núi thì thấy vẫn là một điểm dấu hiệu cũng không có.

"Aiii. . ."

Tề Vô Hối vô lực thở dài một hơi, thừa nhận áp lực cực lớn. Hắn rất không muốn sinh biến, nhưng lại không thể áp chế ý muốn của những đứa nhỏ kia hay hạn chế bọn nó tu hành.

Tề Vô Hối nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Diệp sư đệ a Diệp sư đệ, ngươi đến cùng đang làm cái gì, ta đã sắp gánh không được rồi." Trong lòng Diệp âm thầm mắng Diệp Thu hai câu.

Sau đó hắn hữu khí vô lực nói ra:

"Aiii, thôi được rồi, đã là tiên duyên thì không thể bỏ qua."

"Xem tình hình này muốn chưởng giáo sư huynh tỉnh lại thì đoán chừng còn cần một đoạn thời gian nữa, đến lúc đó sợ là cũng đã bỏ qua cơ hội rồi."

"Lục sư đệ, ta không thể rời khỏi Tần Xuyên, liền do ngươi cùng Dương sư đệ và mấy vị khác trưởng lão dẫn đội mang những đứa nhỏ này xuống núi đi."

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử lập tức mừng rỡ như điên.

Bọn hắn bị Tề Vô Hối nhốt tại Tử Hà phong đã hơn một tháng nên cũng đã sớm khó chịu gần chết. Bây giờ đạt được Tề Vô Hối

đồng ý cho bọn hắn xuống núi tranh đoạt một chuyến tiên duyên, vậy nội tâm bọn hắn sao có thể không kích động.

Đương nhiên đây chỉ là ý nghĩ của một số ít đệ tử, phần lớn đệ tử và đặc biệt là đệ tử của Thủ phong đều không có bất kỳ biến hóa nào.

Bởi vì so với tiên duyên thì bọn hắn quan tâm an nguy của sư tôn mình hơn, từ đầu đến cuối bọn hắn rất lo lắng cho tình huống phía sau núi.

Bầu không khí tại hiện trường lúc này bị tạo thành hai thái cực tương phản, một bên mừng rỡ còn một bên buồn rầu.

Chương 679 - Thầy Nào Trò Nấy

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tề Vô Hối vẫn là không yên lòng, quay người hướng về phía Lâm Thanh Trúc nói ra: "Lâm sư điệt, thế hệ tuổi trẻ của bản giáo thì ngươi là người mạnh nhất. Loại tiên duyên to lớn như thế mà không có ngươi thì không được. Hay là. . . Ngươi cũng xuống núi một chuyến nhé?"

Tề Vô Hối sử dụng giọng điệu thương lượng để thỉnh cầu Lâm Thanh Trúc.

Lâm Thanh Trúc run lên một cái, xem hướng sau núi mà nàng có chút không yên lòng.

Do dự một hồi, Lâm Thanh Trúc cảm thấy vẫn còn có chút không ổn, tại thời điểm này nàng chỉ muốn canh giữ ở bên người sư tôn, không muốn rời khỏi Tử Hà phong.

Thế nhưng cảnh tượng hoành tráng bực này mà Bổ Thiên giáo ngay cả một vị thiên tài xuất thủ cũng không có thì quá mất mặt mũi của tông môn.

Suy tư một lát, ánh mắt Lâm Thanh Trúc cong lên, nhìn xem Triệu Uyển Nhi đang ngẩn người ở phía sau mà khóe miệng nàng trong nháy mắt liền giương lên, lộ ra nụ cười tà ác.

Triệu Uyển Nhi ý thức được ánh mắt của Lâm Thanh Trúc mà trong lòng run lên.

Sư tỷ muốn làm gì?

Ánh mắt nàng thật là tà ác!

Ta hơi sợ a!

"Sư. . . Sư tỷ." Triệu Uyển Nhi run run nói.

Lâm Thanh Trúc bỗng nhiên nắm chặt tay Triệu Uyển Nhi, nói: "Uyển Nhi, đừng nói nữa, sư tỷ hiểu."

Lâm Thanh Trúc nói lời thấm thía, lại nhìn một chút đại tà ác trước ngực Triệu Uyển Nhi, rồi lại so sánh với mình một phen, nàng không nhịn được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt.

"Bây giờ ngươi cũng đã trưởng thành, cũng nên là thời điểm một mình gánh vác một phương."

"Trên núi có quá nhiều chuyện sư tỷ không dứt ra được, cho nên một trận chiến này liền từ ngươi thay sư tỷ xuống núi. Ngươi thấy như thế nào?"

Nghe sư tỷ thành khẩn thỉnh cầu với ánh mắt thanh tịnh chân thành, Triệu Uyển Nhi vậy mà nhất thời khó mà cự tuyệt sư tỷ.

Phảng phất như nếu thời điểm này nàng cự tuyệt thì sư tỷ nhất định sẽ rất thương tâm, vậy nàng sao có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Nghĩ tới đây Triệu Uyển Nhi khẽ cắn môi, nói: "Được, muội sẽ đi. . ."

Trước kia nàng gặp được chuyện gì cũng đều là sư tỷ một người che chở phía trước nàng, hiện tại cũng nên đến phiên nàng ra trận một lần, vừa vặn cũng thí nghiệm một chút bộ tiên thuật do sư tôn truyền thụ kia đến cùng mạnh bao nhiêu.

Nghe được Triệu Uyển Nhi bằng lòng, Lâm Thanh Trúc xấu bụng cười một tiếng.

Đúng là bộ dạng này của sư tôn rất có tác dụng, chỉ dăm ba

câu đã lừa dối cho sư muội mơ hồ!

Bất tri bất giác Lâm Thanh Trúc đã dần dần học xong bộ văn học sáo lộ của Diệp Thu, nội tâm nàng cũng trở nên xấu bụng.

Lâm Thanh Trúc lại có chút lo lắng, tiếp tục nói: "Sư muội, dưới núi thiên tài tụ tập, cường giả nhiều vô số kể. Vinh dự của Tử Hà phong và tôn nghiêm của tông môn chúng ta liền dựa vào ngươi."

"Sư tỷ yên tâm, muội sẽ không để cho các ngươi thất vọng." Triệu Uyển Nhi dùng ngữ khí kiên định đáp ứng.

Nàng bây giờ vô cùng tự tin, bởi vì nàng có hỏa diễm mạnh nhất thế gian thì sợ gì kẻ nào?

"Ừm. . . Hành sự cẩn thận. Đi thôi." Lâm Thanh Trúc cuối cùng mang theo ánh mắt lưu luyến cùng Triệu Uyển Nhi bàn giao một tiếng, rồi đưa mắt nhìn Triệu Uyển Nhi rời đi.

Sau khi Triệu Uyển Nhi rời đi, bên trên gương mặt băng lãnh của Lâm Thanh Trúc nhịn không được bật cười một tiếng.

Một bộ sáo lộ này của sư tôn chơi thật vui, ta mới nói vài câu đã nắm được sư muội rồi!

Không thể không nói Lâm Thanh Trúc không hổ là người đi theo Diệp Thu lâu nhất. Giờ phút này nàng đã thuần thục nắm giữ kỹ xảo sáo lộ mà bình thường Diệp Thu hay làm với các nàng .

Bây giờ có Triệu Uyển Nhi là thiên tài Chí Tôn cảnh sơ kỳ tọa trấn, vậy Bổ Thiên giáo sẽ bớt lo lắng đi một chút.

Phải biết Triệu Uyển Nhi không chỉ có là Chí Tôn cảnh sơ kỳ đơn giản như vậy. Sự đáng sợ nhất của nàng nằm ở vô thượng tiên cốt cùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Những thiên tài chói mắt tại các giới vực khác tại trước mặt Hồng Liên Nghiệp Hỏa đều là cặn bã, cho nên Lâm Thanh Trúc vô cùng yên tâm.

Mà lúc này tại bên trong động phủ Tử Hà, một trận kim quang sáng chói lóe ra, phù văn lưu động, toàn bộ sơn động vô cùng loá mắt.

Diệp Thu xếp bằng ở đằng sau Mạnh Thiên Chính, bộc phát ra toàn bộ khí lực, không ngừng xung kích mầm tai hoạ trong thể nội Mạnh Thiên Chính như muốn triệt để bài trừ.

Trải qua một tháng làm hao mòn, cuối cùng Diệp Thu đã chữa trị xong một chút thương thế trong cơ thể Mạnh Thiên Chính.

"Phù. . ."

Một lần xung kích qua đi, Diệp Thu mở hai mắt ra, thở mạnh một hơi.

Một tháng này hắn không quản ngày đêm để chữa thương cho Mạnh Thiên Chính cũng rất hao tổn tinh thần.

Diệp Thu càng mệt mỏi bao nhiêu thì hắn càng hận Thiên Mộng bấy nhiêu. Nữ ma đầu này trước khi chết vậy mà còn chơi hắn một tay như vậy, hắn quả thật có chút phẫn nộ.

Chương 680 - Ta Sẽ Tặng Cho Ngươi Một Phen Tạo Hóa!

"Sư đệ, thế nào rồi?" Minh Nguyệt yên lặng làm bạn tại sau lưng Diệp Thu, gặp Diệp Thu tỉnh lại nàng vội vàng hỏi.

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Mạnh sư huynh đã khôi phục huyết khí, mặc dù tính mệnh không lo nhưng mầm tai hoạ trong thể nội lại khó mà diệt trừ, ta còn cần hao phí nhiều công phu mới được."

Một viên Hoàn Hồn đan quả thật có thể cứu vãn tính mệnh của Mạnh Thiên Chính, nhưng nếu như không diệt trừ tai hoạ ngầm do Thôn Thiên Ma Công lưu lại, vậy sự thiếu hụt trí mạng này luôn có một ngày sẽ lại lần nữa lấy mạng Mạnh Thiên Chính.

Cho nên điều Diệp Thu hiện tại muốn làm chính là triệt để diệt trừ tận gốc cái tai hoạ ngầm này.

Hắn thông qua Hỗn Độn Thanh Liên mà đã diệt trừ hơn phân nửa tai hoạ ngầm, Thôn Thiên Ma Công lưu lại ma khí cũng giảm bớt không ít.

Sau đó muốn diệt trừ tận gốc tai hoạ ngầm này thì biện pháp duy nhất chính là Mạnh Thiên Chính phải đột phá Phong Vương cảnh.

Chỉ cần ông ta có thể đột phá Phong Vương cảnh thì tai hoạ ngầm trong cơ thể ông ta liền có thể bị diệt trừ tận gốc.

Nhưng hiện nay khó khăn lớn nhất chính là Thôn Thiên Ma Công lại có năng lực thôn thiên phệ địa. Vô luận Diệp Thu rót vào bao nhiêu lực lượng thì đều sẽ bị nó thôn phệ, cùng tình huống

của Huyền Thiên đạo nhân năm đó là đồng dạng.

Mạnh Thiên Chính cũng vì cái nguyên nhân này nên mới không cách nào đột phá Phong Vương cảnh, cuối cùng buồn bực sầu não mà chết, tọa hóa mà đi.

Không thể không nói Thôn Thiên Ma Công của Thiên Mộng xác thực rất buồn nôn, chân chính để cho Diệp Thu cảm thấy vô pháp ứng phó.

Nếu như ngay từ đầu trước khi tai hoạ ngầm này bộc phát mà Diệp Thu liền phát hiện ra nó, vậy hắn muốn đối phó nó thì khẳng định sẽ rất đơn giản.

Nhưng ma khí trong thể nội Mạnh Thiên Chính hiện tại đã toàn diện bộc phát, muốn hoàn toàn diệt trừ nó sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Minh Nguyệt đứng sau lưng nhìn xem Diệp Thu nhíu chặt lông mày mà trong lòng cũng biết hắn đang gặp vấn đề khó khăn không nhỏ.

Trong lòng nàng mười phần sốt ruột, hỏi: "Sư đệ, vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì? Chẳng lẽ cái tai hoạ ngầm này thật sự không có cách nào diệt trừ tận gốc sao?"

Diệp Thu trầm mặc một hồi không nói gì, hắn yên lặng suy nghĩ đối sách.

"Phụt. . ."

Lúc này Mạnh Thiên Chính bỗng nhiên phun ra một ngụm lão huyết, nguyên bản mặt mo đỏ thẫm của ông ta trong nháy mắt lại tái nhợt xuống.

"Sư huynh." Minh Nguyệt nóng lòng hô lên, nàng đang muốn tiến lên đỡ thì ai ngờ Mạnh Thiên Chính đột nhiên thức tỉnh, khoát

tay áo ra hiệu Minh Nguyệt không được qua đây.

Mạnh Thiên Chính nhẫn chịu thể nội bốc lên ma khí, hít sâu một hơi rồi nói ra:

"Từ bỏ đi. . . Thân thể của ta thế nào thì ta rất rõ ràng."

"Ma khí của Thôn Thiên Ma Công đã chiếm cứ suốt một trăm năm trong thân thể ta, trăm năm qua ta đã đi khắp thiên hạ tìm giải phương nhưng cũng không cách nào diệt trừ nó tận gốc."

"Sư đệ, ta biết rõ ngươi có rất nhiều thủ đoạn, nhưng không cần thiết tại bên trên người ta lãng phí nhiều thiên tài địa bảo như vậy vì nó không đáng. . ."

Trong lời nói của Mạnh Thiên Chính tựa hồ đã muốn từ bỏ việc cứu rỗi bản thân.

Nhưng Diệp Thu cũng không muốn từ bỏ mà là cười cười, nói ra: "Sư huynh vẫn có phong thái như cũ, ngươi làm gì phải cam chịu như thế. Thôn Thiên Ma Công xác thực rất quỷ dị, nhưng cũng không phải là vô địch chi pháp."

Lời này vừa nói ra, Mạnh Thiên Chính liền sửng sốt một cái. Nghe Diệp Thu nói ra tự tin như vậy thì ông ta không khỏi có chút hoài nghi chẳng lẽ Diệp Thu thật sự có biện pháp diệt trừ hết ma khí của Thôn Thiên Ma Công.

Cái tai hoạ ngầm này thậm chí là Huyền Thiên sư thúc trước đây cũng không cách nào giải quyết a!

Cũng chính bởi vì Huyền Thiên đạo nhân vẫn lạc nên mới để cho Mạnh Thiên Chính không nhìn thấy hi vọng giải quyết, do vậy ông ta mới từ bỏ bản thân.

"Sư đệ, cái mầm tai hoạ kia của Mạnh sư huynh nên giải quyết như thế nào?" Minh Nguyệt cũng tò mò hỏi.

Chỉ thấy Diệp Thu cười cười, không có trả lời nàng, đột nhiên hai tay của hắn thôi diễn ra một cỗ hào quang, trong chốc lát liền chiếu sáng toàn bộ sơn động. Tại bên trong hắc ám phảng phất như có một gốc thanh liên toả ra hào quang sáng chói.

"Đây là. . . Tiên thuật." Minh Nguyệt xem xét, gương mặt xinh đẹp của nàng lập tức lộ ra vẻ giật mình thốt lên.

Ngay sau khi Diệp Thu thôi diễn Vạn Cổ Trường Thanh Lục, một luồng hào quang hội tụ mà thành, một gốc Cửu Thiên Thanh Liên đã nở rộ bên trong động phủ.

Diệp Thu nói: "Sư huynh, hôm nay sư đệ đây sẽ tặng cho ngươi một phen Tạo Hóa, giúp ngươi tiến nhập Phong Vương cảnh."

"Cái gì?!!" Mạnh Thiên Chính vô cùng kinh hãi, cảm thấy không thể tin nổi mà hô lên.

Chương 681 - Không Hổ Là Nam Nhân Mà Ta Coi Trọng!

Diệp Thu chậm rãi đẩy ra song chưởng, gốc thanh liên kia bị hắn đánh vào thể nội của Mạnh Thiên Chính.

Trong chốc lát, ma khí có thể làm vẩn đục thế giới phảng phất như gặp phải khắc tinh mà liền nhận lấy đả kích trí mạng.

Gốc thanh liên này triệt để cắm rễ tại bên trong phủ hải của Mạnh Thiên Chính, gieo xuống đạo quả.

Mạnh Thiên Chính kinh hãi, nói: "Đây là. . . Thanh Liên đạo quả."

Ông ta vô cùng kinh ngạc, phải biết ông ta bây giờ vẫn chưa chứng được bất luận đạo gì nên sẽ không có khả năng có được đạo quả.

Theo lý thuyết mà nói, trên đời này chỉ có ba loại người mới có được đạo quả.

Một loại là Chứng Đạo thành công, tấn vị Đại Đế cảnh, một loại khác là truyền nhân kế thừa truyền thừa chính quả của đạo thống giống như Dao Trì tiên tử của thánh địa Dao Trì.

Loại cuối cùng là Tiên nhân chuyển thế giống như tiểu Linh Lung, trời sinh tự mang chính quả.

Nhưng Mạnh Thiên Chính căn bản không thuộc về bất luận một loại nào, cho nên ông ta không có tư cách thu hoạch được chính quả. Tuy nhiên Diệp Thu vậy mà có thể để cho ông ta lập tức có được một cái chính quả.

"Không đúng. . . Ta đây là lấy thân nhập đạo." Sau một hồi chấn kinh, Mạnh Thiên Chính dần dần phát giác chuyện không đúng, vì ông ta còn chưa chân chính thu hoạch được chính quả.

Chỉ là Diệp Thu đã ở trong cơ thể Mạnh Thiên Chính gieo xuống Thanh Liên đạo pháp, nhờ gốc thanh liên này tịnh hóa ma khí trong cơ thể, tẩy lễ thân thể của ông ta.

Phát hiện điểm này Mạnh Thiên Chính lập tức giật mình, hít một hơi thật sâu.

"A. . . tiên pháp thật là khủng khiếp! Đây chính là gốc Vạn Cổ Trường Thanh Liên trong truyền thuyết sao?" Mạnh Thiên Chính thốt lên.

Nếu như đạo pháp này thành công, vậy sau này thực lực của ông ta nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh, mà lại tiền đồ còn bất khả hạn lượng.

Mạnh Thiên Chính được Diệp Thu tặng cho một đợt Tạo Hóa cũng không phải nhẹ nhàng đơn giản như Diệp Thu nói. Ân tình bực này ông ta làm thế nào có thể báo đáp nổi.

Ngay sau khi thanh liên được gieo xuống, Diệp Thu lập tức toàn lực thôi diễn Vạn Cổ Trường Thanh Lục, liên tục không ngừng rót lực lượng tràn vào bên trong thanh liên.

Gốc thanh liên này là Diệp Thu kết hợp giữa sự ảo diệu của Hỗn Độn Thanh Liên và Vạn Cổ Trường Thanh Lục mà ngưng tụ thành. Sau này con đường tu hành của Mạnh Thiên Chính sẽ càng đi càng thông thuận, thậm chí ông ta cũng không cần trải qua con đường chứng đạo, bởi vì bản thân ông ta chính đạo quả, vậy ông ta còn cần đi Chứng Đạo làm gì?

Con đường này là do Diệp Thu vừa rồi linh quang chợt hiện, kết hợp với Mạnh Thiên Chính đột nhiên toạ hoá nên hắn chỉ là

đơn giản thí nghiệm một phen, không nghĩ tới còn thật sự thành công.

Nội tâm Diệp Thu cũng vô cùng kích động.

Không hổ là ta! Ta quá thông minh!

Con đường này kỳ thật cùng với con đường Chứng Đạo của Diệp Thu trước đây là tương tự, đều là lấy thân nhập đạo.

Chỉ là Diệp Thu chưa bao giờ giống như hôm nay trực tiếp thôi diễn đạo pháp của hắn vào thể nội của người khác.

Cả hai chuyện này kỳ thật cũng không có gì khác nhau, chỗ khác biệt duy nhất chính là Diệp Thu đã trải qua thiên đạo khảo nghiệm, chân thật bị sét đánh. Còn Mạnh Thiên Chính thì lại bỏ qua điểm này, ông ta không cần trải qua lôi kiếp, có thể trực tiếp nhập đạo.

Tuy nhiên muốn gieo xuống đạo quả là vô cùng gian nan, hơi không cẩn thận liền sẽ rơi vào một cái hạ tràng căn cơ bị hao tổn, tu vi thụt lùi.

Nhưng tương đối may mắn là Diệp Thu đã sử dụng Vạn Cổ Trường Thanh Lục có vô tận ảo diệu để thôi diễn ra con đường này nên có vẻ phi thường thông thuận.

Lúc này sau khi đã gieo xuống thanh liên, Diệp Thu lại lần nữa thôi diễn pháp tắc, thay đổi càn khôn âm dương, bỗng nhiên phát lực.

"Trấn!"

Diệp Thu quát lạnh một tiếng, Mạnh Thiên Chính sắc mặt thống khổ một mảnh, thân thể phảng phất như có một trăm con gia súc đang thôn phệ thân thể của ông ta.

Sau khi chật vật sống qua một kiếp, đột nhiên gốc thanh liên trong thể nội Mạnh Thiên Chính bất chợt bộc phát ra hào quang sáng chói, bắt đầu điên cuồng thôn phệ ma khí trong thân thể ông ta.

Nhìn đến đây Mạnh Thiên Chính vui mừng hô lên: "Làm được rồi!"

"Cái gì?!!" Nghe vậy Minh Nguyệt lập tức giật nảy mình, hô theo.

Nàng hoàn toàn xem không hiểu thao tác của Diệp Thu, nhưng xem tình hình này giống như ma khí trong thể nội Đại sư huynh đã bắt đầu tiêu tán.

Minh Nguyệt cũng rất vui mừng, trong lòng nàng đang treo nỗi lòng cuối cùng đã nới lỏng.

"Phù. . . Diệp sư đệ chính là Diệp sư đệ, ma khí khó chơi như vậy mà vẫn là chạy không khỏi lòng bàn tay của hắn." Minh Nguyệt âm thầm bội phục Diệp Thu.

Nàng nhìn xem Diệp Thu với ánh mắt tràn đầy vẻ ái mộ.

Không hổ là nam nhân mà ta coi trọng, hắn chính là người ưu tú như vậy!

Chương 682 - Đến Lượt Minh Nguyệt Nhận Hàng

Không biết qua bao lâu, đợi đến khi ma khí trong thể nội Mạnh Thiên Chính hoàn toàn tiêu tán, Diệp Thu mỉm cười, nói: "Sư huynh, thời điểm đã không sai biệt lắm. Ngươi hãy cố thủ bản nguyên để tiếp lấy một đợt quà tặng của ta."

Lời này vừa nói ra, Mạnh Thiên Chính lập tức run lên, ông ta không biết rõ Diệp Thu lại muốn làm ra thao tác ly kỳ gì.

Mạnh Thiên Chính chỉ cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, đột nhiên một cỗ lực lượng cuồng bạo tràn vào trong cơ thể ông ta, trong nháy mắt đem mạch máu của ông ta chấn rách đau nhức.

"A. . . Cỗ lực lượng này thật mãnh liệt. . ." Mạnh Thiên Chính hít sâu một hơi, nội tâm khiếp sợ không thôi.

Được cỗ lực lượng này gia trì, tu vi của ông ta bắt đầu phi tốc tăng lên vọt tới nửa bước Phong Vương cảnh. Loại tốc độ tăng lên này ông ta đơn giản nghĩ cũng không dám nghĩ.

Gặp thời điểm không sai biệt lắm, Diệp Thu chậm rãi thu tay, nói: "Sư huynh, một đợt Tạo Hóa này ngươi hãy chậm rãi hấp thu đi, có thể thu hoạch bao nhiêu liền xem chính ngươi."

Mạnh Thiên Chính chưa ổn định lại, cắn răng giữ yên lặng, đem hết toàn lực hấp thu cỗ lực lượng này.

Trong lòng ông ta rất rõ ràng đây là Tạo Hóa mà Diệp Thu đưa tặng cho ông ta để trợ giúp ông ta tiến nhập Phong Vương cảnh.

Trong lòng Mạnh Thiên Chính vô cùng cảm kích, nhưng cũng

không biết nên nói thế nào cho phải, do đó ông ta chỉ yên lặng để ở trong lòng.

Rất nhanh sau đó Mạnh Thiên Chính liền tiến vào trạng thái ngủ say, bởi vì Diệp Thu tặng cho ông ta một đợt lực lượng và gieo xuống thể nội gốc thanh liên kia sinh ra phản ứng quá mãnh liệt, khiến cho ông ta tiến vào trạng thái thuế biến mà bắt đầu ngủ say.

Diệp Thu có thể cảm giác được sau khi Mạnh Thiên Chính lại lần nữa thức tỉnh, tu vi của ông ta ít nhất cũng là Phong Vương cảnh. Còn về phần là sơ kỳ hay là đỉnh phong thì liền nhìn xem tạo hóa của ông ta.

"Phù. . ."

Sau khi chậm rãi thu công, Diệp Thu thở phào một hơi. Một tháng dài vận công hắn quả thực có chút tinh thần mỏi mệt.

Minh Nguyệt nhìn xem dáng vẻ mệt mỏi của Diệp Thu mà cười cười đi tới cho bóp bóp bả vai cho hắn, nói: "Sư đệ, ngươi vất vả rồi, để sư tỷ xoa bóp cho ngươi nhé."

Ngọc thủ của nàng nhẹ nhàng đặt lên bờ vai Diệp Thu nhẹ nhàng xoa bóp, cường độ không lớn không nhỏ rất vừa vặn.

Diệp Thu hưởng thụ một trận.

"Ái chà. . . Dễ chịu thật."

Ta có chút say mê a!

Diệp Thu bỗng nhiên xoay người lại, đưa Minh Nguyệt vào trong ngực mình, nói: "Sư tỷ, ngươi cũng vất vả rồi, ta cũng xoa bóp cho ngươi nhé."

Giọng nói của hắn tràn ngập vẻ mập mờ, Minh Nguyệt nghe xong gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên, nhìn xem Mạnh Thiên

Chính còn ngồi cách đó không xa.

Mặc dù ông ta đã ngủ say, đoạn tuyệt liên hệ cùng ngoại giới, nhưng nói tóm lại vẫn có chút ngượng ngùng.

Minh Nguyệt lại trông thấy ánh mắt Diệp Thu trừng trừng nhìn xem ngực mình mà trong lòng căng thẳng, trực tiếp nhắm hai mắt lại, nhịp tim của nàng nhanh chóng gia tốc, trong lòng âm thầm suy nghĩ: "Thật ngượng ngùng, thật ngượng ngùng, chẳng lẽ Diệp sư đệ muốn động thủ rồi sao? Nhưng nơi này không quá phù hợp a, Mạnh sư huynh còn ở bên cạnh, nếu như ông ấy đột nhiên tỉnh lại thì chẳng phải là rất xấu hổ ư?"

Nội tâm Minh Nguyệt miên man bất định, đột nhiên nàng cảm nhận được một đôi tay cực nóng nhấn tại trên ngực mình

"A. . ."

Minh Nguyệt còn đang chờ mong cái gì thì bỗng nhiên có một cỗ lực lượng cuồng bạo tràn vào thể nội nàng.

Minh Nguyệt lập tức giật mình mở hai mắt ra, nàng có chút mơ hồ.

Không phải nói là xoa bóp cho ta sao?

Cỗ lực lượng này...

Trong mộng lúc Minh Nguyệt đang mơ hồ, Diệp Thu mỉm cười nói ra: "Sư tỷ, ngươi thất thần làm gì, nhanh hấp thụ đi. . ."

"A. . . Ưm. . ." Minh Nguyệt lúc này mới kịp phản ứng, thì ra Diệp Thu không phải muốn động thủ mà là muốn đưa tặng nàng một đợt Tạo Hóa.

Trong lòng biết mình đã nghĩ sai nên Minh Nguyệt âm thầm mắng mình một câu.

Ta thật không biết xấu hổ a, sao ta có thể nghĩ Diệp sư đệ như vậy, hắn là người chính trực như thế mà!

"A. . ." Cảm thụ được lực lượng cuồng bạo trong thể nội, Minh Nguyệt vô cùng kinh ngạc, vì nàng hoàn toàn không nghĩ ra Diệp Thu từ chỗ nào lấy được nhiều linh lực như vậy.

Lúc trước hắn đã truyền cho Mạnh Thiên Chính một đợt, bây giờ lại truyền cho nàng một đợt.

Minh Nguyệt chỗ nào biết rõ Diệp Thu vừa rồi chỉ đưa một nửa cho Mạnh Thiên Chính quà tặng của thiên địa do hệ thống trả về cho hắn gấp một vạn lần.

Có câu nói phù sa không cho ruộng người ngoài, vậy sao Diệp Thu có thể chỉ chú ý Mạnh Thiên Chính mà không để ý đến tiểu sư tỷ của hắn được.

Nhìn xem tiểu sư tỷ nhu thuận trong ngực mình, Diệp Thu thương yêu sờ lên gương mặt xinh đẹp của nàng.

Hắn không có lựa chọn tặng cho Minh Nguyệt loại bí pháp lấy thân nhập đạo, bởi vì nàng có con đường thuộc về nàng, nàng có quyết định của riêng nàng.

Còn Mạnh Thiên Chính thì không đồng dạng, bởi vì ông ta không có lựa chọn nào khác, tại thời khắc sinh tử ở chỉ có thể lựa chọn một cái.

Loại bí pháp lấy thân nhập đạo này là thứ tất nhiên dành cho Mạnh Thiên Chính, mà phảng phất như từ nơi sâu xa nó chính là con đường của ông ta, ch nên nó phi thường phù hợp với thân thể ông ta.

Chương 683 - Huyết Mạch Hoàng Kim

Sau khi được Diệp Thu đưa tặng một đợt quà tặng của thiên địa, Minh Nguyệt cũng dần dần tiến vào trạng thái tu luyện.

Nhìn xem gương mặt tái nhợt của Minh Nguyệt mà Diệp Thu cũng chỉ là yên lặng ở một bên bảo vệ nàng.

Một đợt quà tặng của thiên địa này Minh Nguyệt có lẽ sẽ có thể đạt tới Phong Vương cảnh đỉnh phong, nhưng nàng muốn đột phá Đại Đế cảnh thì vẫn còn có chút khó khăn.

Diệp Thu có chút xoắn xuýt chưa biết nên làm thế nào để trợ giúp Minh Nguyệt đột phá Đại Đế cảnh. Đây là một cái vấn đề đáng giá để hắn suy nghĩ sâu xa.

Có lẽ gốc Nhân Sâm Thụ trồng tại sân nhỏ của Minh Nguyệt sẽ có thể giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn này.

Xử lý xong những chuyện này về sau, Diệp Thu cũng bắt đầu đắm chìm vào việc lĩnh ngộ đạo pháp của hắn.

Diệp Thu đã có dự cảm hắn cách Thiên Nhân cảnh chỉ thiếu một bước xa. Có lẽ không bao lâu nữa hắn cũng nên rời khỏi cái thế giới này mà tiến về Đại Thiên thế giới càng rộng lớn hơn để ngao du thăm dò.

Nhưng trước khi rời đi Diệp Thu nhất định phải tận hết khả năng lưu lại cho ba vị đồ nhi của hắn một cái đường lui.

...

Lúc này tại bên trên Đông Hải mênh mông vô bờ đã là người đông nghìn nghịt, đủ loại sinh linh đang chiếm cứ ở trên không trung và nhìn chăm chú vào một tòa tiên cung.

Theo chân trời rung động một trận, lóe ra hào quang cực hạn, một đạo kim quang rơi xuống, ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy một con Hoàng Kim Sư Tử vàng óng ánh mang vẻ mặt ngạo mạn từ bên trong hào quang đi ra.

Ánh mắt nó tự mãn không ai bì nổi, ngạo khí xem thường thiên địa vô cùng cường thịnh.

Sự xuất hiện của Hoàng Kim Sư Tử trong nháy mắt liền gây nên toàn trường sôi trào.

"A. . . Đó là Hoàng Kim Sư Tử."

Sau khi Hoàng Kim Sư Tử lóe sáng đăng tràng, toàn bộ Đông Hải đều chấn động.

Trong đám người, Thông Thiên đạo nhân sắc mặt âm trầm đến đáng sợ mà nhìn xem Hoàng Kim Sư Tử mang vẻ mặt không ai bì nổi, cao cao tại thượng, xem thường chúng sinh, quan sát xuống dưới, đầu bờm kiêu ngạo từ đầu đến cuối luôn ngẩng cao.

"Trong truyền thuyết Hoàng Kim Sư Tử chính là huyết thống hoàng kim thời Tiên Cổ di chủng. Tại thời kỳ nghịch loạn nó có thể xưng bá một phương, là Chúa Tể Đế Cấp."

Nhìn xem con Hoàng Kim Sư Tử kia mà đám người của Đông Hoang đều mang sắc mặt kinh hãi, bởi vì loại sinh vật trời sinh Chí Tôn này bọn hắn lại sao cho thể địch nổi?

Hoàng Kim Sư Tử từ lúc xuất sinh đã có huyết thống hoàng kim, vừa thành niên chính là cường giả Chí Tôn cảnh, vậy ngươi

nó xem ai cùng thế hệ có thể cùng nó đấu?

"Sư tôn, xem ra lần này Đông Hoang chúng ta mà muốn đặt chân ở chỗ này sợ là không quá dễ dàng rồi." Trông thấy Hoàng Kim Sư Tử xuất hiện, Hạc Vô Song cũng mang sắc mặt nghiêm túc nói.

Hắn dùng hết toàn lực mượn nhờ đạo thống trợ giúp và lão tổ truyền pháp mà khó khăn lắm mới đạt đến Giáo Chủ cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là tiến nhập Chí Tôn cảnh.

Hạc Vô Song vốn cho là lần này tới đây tranh đoạt tiên duyên thì hắn cũng được coi là cường giả một phương, thế nhưng con Hoàng Kim Sư Tử kia vừa ra trận thì nội tâm của hắn trong nháy mắt liền nhận lấy đả kích.

"Phù. . ." Thông Thiên đạo nhân cảm giác áp lực tăng gấp bội mà hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói: "Không có biện pháp, ai kêu người ta có tổ tiên huy hoàng làm gì, huyết thống hoàng kim vừa thành niên chính là Chí Tôn cảnh rồi. Đông Hoang vốn là đất nghèo, cho nên đế chủng và vương loại càng là ít đến thương cảm. Do vậy chúng ta cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước mà thôi."

Hiện tại tiên cung hiện thế đã dẫn tới thiên kiêu của tất cả giới vực đều chạy Đông Hải với số lượng nhiều vô số kể, cho nên Thông Thiên đạo nhân cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Lúc này đột nhiên có người hô to: "Các ngươi mau nhìn kìa, lại có cường giả một phương Chí Tôn cảnh giáng lâm."

Đám người nghe vậy liền trở nên lộn xộn lên, chỉ gặp trên bầu trời hạ xuống một đạo bạch quang, một thân ảnh từ trong bạch quang đi ra, đó là một lão hổ toàn thân trắng như tuyết.

Bạch Hổ vừa xuất hiện, Hoàng Kim Sư Tử lập tức thu hồi ánh

mắt cao ngạo của mình và ném ra địch ý về phía Bạch Hổ.

Đây là một con Bạch Hổ đến từ Huyền Vực có huyết thống Tiên Cổ, nó trời sinh có tính tàn bạo khát máu, rất ưa thích giết chóc.

Bạch Hổ cũng là trời sinh Chí Tôn cho nên thực lực của nó thâm bất khả trắc. Cho dù là Hoàng Kim Sư Tử đối đầu với Bạch Hổ thì cũng không dám nói mình có nắm chắc chiến thắng.

Bạch Hổ vừa xuất hiện, trong nháy mắt nó liền nhìn về phía Hoàng Kim Sư Tử, ánh mắt nó tràn đầy địch ý.

Sau đó Bạch Hổ nhìn về phía một phương tu sĩ Nhân tộc, nói: "Một bầy kiến hôi Nhân tộc mà cũng dám tới đây tham gia náo nhiệt à?"

Bạch Hổ bỗng nhiên bạo phát có sát tính, nó lập tức kêu gọi đám đại hổ tùy tùng sau lưng nó: "Giết!!!"

Trong chốc lát, mấy trăm con đại hổ liền trùng sát về phía tu sĩ Nhân tộc, chuẩn bị ra tay chém giết toàn bộ tu sĩ Nhân tộc.

Tại trong mắt Bạch Hổ chỉ có sinh vật cũng có huyết thống tương tự như hắn thì mới có thể cùng hắn phân cao thấp, mà nhân tộc lại không nằm trong số đó, cho nên cách làm của nó phi thường trực tiếp, đó chính là xóa bỏ.

Chương 684 - Lửa Giận Ngút Trời

Lúc này mấy trăm con hổ tùy tùng của Bạch Hổ lập tức đánh tới, tất cả đệ tử của các đại thánh địa tại Đông Hoang trong nháy mắt liền biến sắc.

"Tên khốn, chúng ta cũng không có trêu chọc hắn vậy mà hắn vừa lên liền muốn xóa bỏ nhóm chúng ta."

"Bà mẹ nó, ta liều mạng với ngươi."

Tất cả mọi người bắt đầu kết trận đối địch, một trận huyết chiến chẳng biết tại sao lại bắt đầu nổ ra.

Gặp Bạch Hổ vừa lên liền cường thế muốn dọn bãi, Hoàng Kim Sư Tử cũng không rảnh tham chiến mà chỉ lẳng lặng nhìn xem.

Hoàng Kim Sư Tử không yêu thích giết chóc giống như Bạch Hổ, nhưng hắn cũng xem thường đám tu sĩ Nhân tộc nhỏ yếu.

Một trận huyết chiến bộc phát, dẫn đầu nhận lấy công kích chính là trận doanh Đông Hoang. Bởi vì Đông Hoang có thực lực thuộc dạng yếu nhất trong các trận doanh, vậy tất nhiên sẽ trước hết bị chọn làm mục tiêu đào thải.

Tại thời điểm vạn phần nguy hiểm này, một đạo thanh quang bỗng nhiên lóe lên, từ trên bầu trời hạ xuống một gốc thanh liên, tại mặt biển sinh hoa dần dần nở rộ.

Một màn bất thình lình đã làm kinh hãi tất cả mọi người phải ngẩng đầu nhìn xem. Chỉ gặp bên trong màn sáng mơ hồ hiện ra một đạo kiều ảnh màu trắng xinh đẹp, tựa như một đóa Bạch Liên

Hoa sinh trưởng bên trong bóng tối vô cùng loá mắt.

"Là Phù Dao tiên tử!"

Đám người lập tức vui mừng, vì đạo kiều ảnh bên trong màn sáng chính là Phù Dao tiên tử của thánh địa Dao Trì đã đã thu hoạch được chính quả.

Phù Dao một tay trấn càn khôn, Chí Tôn chi lực trong nháy mắt liền bị phát động, trong khoảnh khắc đã quét hết mấy trăm vị cao thủ, sa đó nàng đứng trên không trung cùng Bạch Hổ cách không đối mặt.

Khí thế của Phù Dao không kém chút nào so với Bạch Hổ, cổ tiên uẩn như ẩn như hiện trên người nàng càng lộ ra mấy phần Thần Thánh.

"Có ý tứ. Đông Hoang ngoại trừ vị kia ra thì lại còn có nhân vật bực này sao?" Phù Dao xuất hiện đã lập tức đưa tới Bạch Hổ chú ý.

Hắn xem xét nàng tỉ mỉ một phen, phát hiện phía sau Phù Dao tựa hồ có một đạo thân ảnh phi thường khủng bố đang yên lặng đứng tại sau lưng thủ hộ cho nàng.

Nhìn đến đây, Bạch Hổ lập tức minh bạch cái gì mà cười lạnh, nói: "Thì ra nàng là người thừa kế của một vị đại nhân vật nào đó. Ta còn tưởng rằng nàng là nhân vật kinh thế tuyệt diễm gì chứ."

Nói xong Bạch Hổ đột nhiên xuất kích, hắn rống lên một tiếng rung trời, trong chốc lát bạo phát lực lượng, đem toàn bộ Đông Hải quấy cho sôi trào khắp chốn.

Bạch Hổ bộc lộ phù văn, lực lượng kinh khủng chấn cho đám người quan chiến đau nhức một trận.

Lúc này bên trong sương mù, Phù Dao hai tay bấm quyết, một

tay đánh ra trấn càn khôn chi pháp xuất thần nhập hóa.

Vừa đối mặt song phương liền giao thủ, lực lượng cường đại rung động Cửu thiên, biển động sóng gào.

"A. . . Đây chính là thiên kiêu đỉnh tiêm mạnh nhất thế gian quyết đấu sao?"

"Đơn giản là quá đáng sợ. . ."

Trận đối bính kinh thiên động địa này đã làm kinh hãi tất cả mọi người, bọn hắn hoàn toàn xem không hiểu ảo diệu bên trong.

Nhưng dựa theo trạng thái của song phương có thể đại khái đánh giá ra một chiêu thăm dò này hẳn là không phân trên dưới.

Mà bọn hắn chỗ nào biết rõ trạng thái của Phù Dao lúc này. Trong lòng nàng tất nhiên là mười phần minh bạch, vừa rồi một kích kia nàng đã rơi xuống hạ phong, chỉ là nàng ráng chống đỡ không để cho mình xuất hiện một tia thất bại mà thôi.

Trong lòng Phù Dao cũng không nhịn được mà tán thưởng Bạch Hổ một câu không hổ là huyết thống hoàng kim, sức chiến đấu quả nhiên đáng sợ.

Một chiêu đối bính qua đi, Bạch Hổ đã biết rõ thực lực của Phù Dao, ánh mắt hắn hiện lên một tia tán thưởng, nói:

"Nữ tử nhân tộc, ngươi rất không tệ, qua nhiều năm như vậy mới có người có thể ngăn cản ta một kích, đều là lác đác không có mấy."

"Ngươi có thể đỡ một kích của ta thì đã chứng minh ngươi có đầy đủ ưu tú, bản tọa phi thường thưởng thức dạng thiên tài như ngươi."

"Ta Cho ngươi hai lựa chọn, một là làm nhân sủng của ta để

được phụng dưỡng ta, hai là chết."

Nói tới chỗ này, ánh mắt Bạch Hổ liền trở nên băng lãnh.

Hắn rất ưa thích đem thiên tài mà thế nhân tôn sùng giẫm tại dưới chân, vì hắn thấy loại cảm giác này vô cùng mỹ diệu.

Nếu như Phù Dao không chịu làm nhân sủng của Bạch Hổ, vậy hắn cũng chỉ có thể xóa bỏ nàng. Bạch Hổ không cho phép có người có thể uy hiếp được địa vị của hắn.

"Vãi nồi, khẩu khí của tên này thật lớn, hắn vậy mà muốn để cho Phù Dao tiên tử làm nhân sủng của hắn."

Bạch Hổ nói như vậy trong nháy mắt liền để cho toàn trường biến sắc.

Phù Dao dù gì cũng là người thừa kế của Dao Trì tiên tử trên danh nghĩa, nàng có đại tạo hóa gia thân, vậy mà Bạch Hổ lại dám cuồng vọng như thế.

Một thời gian sau, trong lòng mọi người đều vô cùng phẫn nộ, bởi vì Bạch Hổ nhục nhã Phù Dao cũng giống như là nhục nhã bọn hắn.

Bạch Hổ đã hoàn toàn không đem Đông Hoang đạo thống để vào mắt, tại trong mắt hắn thì tất cả tu sĩ nhân tộc phảng phất như đều là phế vật.

"Tên súc sinh đáng chết này dám xem thường nhân tộc chúng ta như thế sao?"

Trong lòng đám người đều đang kìm nén một ngọn lửa giận ngút trời.

Chương 685 - Triệu Uyển Nhi Xuất Chiến

"Hừ. . . Ngươi thì tính là cái quái gì mà cũng dám dõng dạc nói ra ngữ điệu cuồng vọng bực này." Một thanh niên tu sĩ nhân tộc phẫn nộ đến choáng váng đầu óc mà quát lớn.

Hắn vừa dứt lời, đám người chỉ gặp một cái đầu người rơi xuống đất, tràng diện cực độ huyết tinh.

Đây hoàn toàn chính là thực lực nghiền ép, tại thời điểm tất cả mọi người chưa kịp phản ứng thì thanh niên kia cũng đã chết rồi.

"Tên khốn. . ." Nhìn xem người tuổi trẻ kia ngã xuống, Thông Thiên đạo nhân phẫn nộ nắm chặt nắm đấm.

Nếu không phải thực lực của ông ta quá yếu, vậy ông ta sẽ xuất thủ giáo huấn một chút con Bạch Hổ này.

Bạch Hổ quá vô pháp vô thiên, ở chỗ này hắn tự coi mình là Thần Linh chúa tể sinh tử vạn vật, không kiêng nể ai cả, cuồng vọng không biên giới.

Trông thấy một màn này, Phù Dao cũng là dâng lên một cỗ tức giận. Nàng làm sao cũng không nghĩ ra Bạch Hổ sẽ cuồng vọng đến mức này.

Lúc này Bạch Hổ cười to nói: "Ha ha ha ha. . . Ta cho ngươi cơ hội cân nhắc cuối cùng, nếu ngươi không chịu làm nhân sủng của ta thì sẽ còn có thể chết càng nhiều người hơn, thậm chí là chính ngươi cũng chết."

Trong mắt Phù Dao hiện lên một tia sát ý, nhưng nàng áp chế

phẫn nộ, cố gắng để cho mình bảo trì thanh tỉnh.

Ngay khi Phù Dao dang tay chân luống cuống, một đạo kiều ảnh màu lửa đỏ từ chân trời bay tới, dáng người nhẹ nhàng thướt tha, người chưa đến mà âm thanh đã đến.

"Khẩu khí thật lớn, đây là con mèo nhỏ nhà ai đi đến Đông Hoang chúng ta giương nanh múa vuốt?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí toàn trường đang cháy bỏng trong nháy mắt liền mát mẻ, tất cả mọi người đều hiếu kì nhìn lại.

Chỉ thấy đó là một vị hồng y nữ tử đang chậm rãi hạ xuống, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt, ung dung không vội. Khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh thành của nàng chấn nhiếp toàn trường, cỗ tiên khí trên người nàng so với Phù Dao còn hùng hậu hơn.

Vị hồng y nữ tử này vừa ra trận thì toàn trường lập tức sôi trào lên.

"Người của Bổ Thiên giáo tới!"

"Đây không phải là nhị đệ tử Triệu Uyển Nhi của Tử Hà phong sao?"

Đám người vô cùng kinh hãi, bọn họ vốn cho rằng lần này Bổ Thiên giáo sẽ không ra trận nhưng Bổ Thiên giáo vậy mà lại xuất hiện. Đồng thời người thứ nhất xuất hiện lại là Triệu Uyển Nhi. Phải biết thân phận của nàng chính là đồ đệ của Diệp Thiên Đế.

Ngay sau đó tất cả mọi người phảng phất như tìm được chỗ dựa mà bắt đầu khôi phục lại sự tự tin.

Triệu Uyển Nhi đã xuất hiện thì chắc hẳn Diệp Thiên Đế cũng tại phụ cận.

Dù sao vị Diệp Thiên Đế này nổi danh là cuồng ma sủng đồ,

cho nên hắn sẽ không để cho đồ đệ của mình bị kẻ khác khi dễ.

Khi Triệu Uyển Nhi xuất hiện, Bạch Hổ lập tức thu hồi sự cuồng vọng vừa rồi, ánh mắt hắn ngưng trọng nhìn nàng.

Nghe thấy mình bị gọi là con mèo nhỏ, Bạch Hổ phảng phất như nhận lấy nhục nhã to lớn, trong mắt hắn hiện lên vẻ tức giận, hỏi: "Ngươi là người phương nào mà dám can đảm sỉ nhục ta? Ngươi muốn chết sao?"

Nói xong Bạch Hổ liền vỗ tới một trảo, lực lượng kinh khủng chấn nát hư không lao về phía Triệu Uyển Nhi.

Triệu Uyển Nhi mỉm cười, nếu như là lúc trước mà nàng đối mặt với công kích như vậy, nàng muốn ứng phó khẳng định là lực bất tòng tâm. Nhưng bây giờ đã không đồng dạng.

Chỉ thấy Triệu Uyển Nhi cười nhạt một tiếng, ngọc thủ xoay chuyển, nhẹ nhàng đẩy ra, một đoàn nghiệp hỏa từ ngọc thủ của nàng bay ra, chỉ một lát đã đem một trảo của Bạch Hổ đốt thành tro tàn.

"Chuyện này. . . Không có khả năng!"

Tình thế đảo ngược này đã kinh hãi tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Hoàng Kim Sư Tử càng là vô cùng sợ hãi, bởi vì Bạch Hổ có thực lực thế nào thì hắn rất rõ ràng.

Chính Hoàng Kim Sư Tử muốn đối chiến với Bạch Hổ thì cũng là mười phần gian nan, vậy mà Triệu Uyển Nhi chỉ hời hợt đánh ra một chưởng mà liền phế đi một tay của Bạch Hổ.

Hoàng Kim Sư Tử rất mơ hồ, lấy lại tinh thần cẩn thận quan sát một phen mà lập tức chấn kinh.

"Đó là Hồng Liên Nghiệp Hỏa!"

"Cái gì?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức kinh động, bởi vì Triệu Uyển Nhi thi triển ra hỏa diễm lại là Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong truyền thuyết.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa có danh xưng là hỏa diễm mạnh nhất vạn cổ, có thể thiêu đốt cả thiên địa.

Triệu Uyển Nhi chỉ là nhẹ nhàng đánh ra một chưởng mà đã chấn nhiếp toàn trường, bát hoang rung chuyển.

Tất cả cường giả của các đại Tiên gia thánh địa cũng đều biến sắc, hoàn toàn không nghĩ ra Triệu Uyển Nhi như thế nào lĩnh ngộ được tiên thuật cường đại bực này.

"Khốn nạn!" Lúc này liền xem như Bạch Hổ thì cũng mê man khi cảm thấy cánh tay truyền đến đau nhức kịch liệt.

Bạch Hổ cố nhịn đau nhức để chặt đứt cánh tay còn chưa bị đốt hết. Nếu như hắn chậm tay để cho ngọn lửa kia đốt lên người thì đoán chừng toàn thân hắn đều không đủ để đốt.

Nhất thời thất bại để cho Bạch Hổ không thể nào tiếp thu được mà phẫn nộ rống to: "Ngươi đến cùng là người phương nào?"

Hắn thật sự không nghĩ ra tại sao Đông Hoang lại có thể sinh ra nhân vật bực này, chỉ với một chưởng mà đã phế đi một tay của hắn.

Lúc này Triệu Uyển Nhi chỉ cười không nói.

Chương 686 - Tà Mục

Lúc này, một âm thanh từ phía sau truyền tới.

"Nàng có địa vị rất lớn."

Lục Phong từ trong sương mù bay ra, sau lưng hắn thình lình đi theo mấy vạn đệ tử của Bổ Thiên giáo. Chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: "Nàng chính là nhị đệ tử của Diệp Thiên Đế của Tử Hà phong tại Bổ Thiên giáo, Triệu Uyển Nhi."

"Cái gì?!!" Lời này vừa nói ra, toàn trường nghe mà biến sắc.

Sự tích liên quan tới thanh danh của Diệp Thiên Đế thì bọn hắn đã không phải là lần đầu tiên nghe nói.

Trong truyền thuyết Diệp Thiên Đế đã lấy phàm nhân chi thể để Tru Tiên, một trận chiến đó liền kinh động bát hoang, đến nay đều còn lưu truyền.

Bây giờ đệ tử của hắn một chưởng phế đi một tay của huyết thống hoàng kim Bạch Hổ, nàng cũng là một trận chiến thành danh.

Tất cả mọi người ở đây lập tức hít sâu một hơi.

"A. . . Quả thật là danh sư xuất cao đồ! Ta vốn cho rằng chỉ có một mình vị Diệp Thiên Đế kia là vô địch thế gian, nhưng lại không nghĩ tới đệ tử của hắn cũng có thể vô địch cùng thế hệ."

Đám cường giả của những giới vực khác lập tức cảm thấy may mắn vì mình vừa rồi không có xuất thủ.

Nếu như bọn hắn chọc giận vị Diệp Thiên Đế kia thì đừng nói

là đạo thống phía sau bọn hắn có thể giữ được bọn hắn hay không, mà liền xem như lão tổ từ Thượng Giới xuống thì đoán chừng cũng đi theo.

Quả nhiên sau khi nghe thấy thân phân của Triệu Uyển Nhi, sắc mặt Bạch Hổ trong nháy mắt đã trở nên âm trầm.

Nhưng vô tận phẫn nộ đang thiêu đốt nội tâm Bạch Hổ, mà hắn từ lúc thành niên liền có thực lực Chí Tôn cảnh, vậy hắn làm sao có thể chịu được dạng thất bại này.

Bạch Hổ là huyết thống hoàng kim có truyền thuyết bất bại, so với Đại Đế cảnh thì hắn còn có vinh dự lớn hơn.

"Nàng là Đại Đế chi đồ sao? Hừ. . . Hôm nay ta ngược lại muốn lĩnh giáo một chút cái gọi là Đại Đế chi đồ đến cùng có bản lãnh gì."

Bạch Hổ tuyệt đối không cho phép mình thất bại trong tay một tiểu nhân vật vô danh.

Nếu như hắn bại bởi Lâm Thanh Trúc thì hắn còn có thể tiếp nhận, thế nhưng thanh danh của Triệu Uyển Nhi thì hắn chưa từng nghe nói qua.

Bây giờ vị nhị đồ đệ này cũng đã khó đối phó như thế, vậy sau này hắn còn có dũng khí đi khiêu chiến truyền nhân chân chính của vị Kiếm Tiên kia?

Bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc, Bạch Hổ vung cánh tay bị đứt lên một cái, cánh tay vừa mới bị đốt hết lại lần nữa mọc ra.

Chỉ gặp toàn thân Bạch Hổ bộc phát cốt văn, huyết thống hoàng kim nghiễm nhiên bại lộ.

"Không tốt, gia hỏa muốn liều mạng a."

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người đều luống cuống, bởi vì Bạch Hổ thi triển chiêu bảo thuật thần thông này chính là thần thông truyền thừa của Bạch Hổ nhất tộc.

Lục Phong cũng là trong lòng run lên, hắn có chút lo lắng Triệu Uyển Nhi có thể chống đỡ hay không?

Lúc này ánh mắt Bạch Hổ lộ ra sát ý, trong chốc lát một cỗ kinh thiên chi lực từ trong đôi mắt hắn bộc phát.

Đôi tà mục của Bạch Hổ lóe ra vô tận hào quang tựa như có thể cắt chém thế giới.

Triệu Uyển Nhi đứng trên không trung, nàng lần đầu kiến thức đến loại bảo thuật thần thông này mà cũng là âm thầm giật mình, nhưng nàng cũng chỉ là giật mình mà thôi.

Triệu Uyển Nhi dạo bước trong mây, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Dù đối mặt thế công bực này mà nàng chẳng những không có nửa điểm kinh hoảng, ngược lại nàng còn cảm thấy hết sức hứng thú.

Lúc này hai đạo ánh sáng màu tím lóng lánh giống như hai đạo kiếm khí từ trong mắt Bạch Hổ phóng ra một cái, kinh thiên chi lực chấn cho cửu thiên rung chuyển, Đông Hải sôi trào.

Tất cả mọi người nhìn mà kinh hãi vì bảo thuật truyền thừa của Bạch Hổ vậy mà kinh khủng như thế.

Trong lòng ai nấy cũng nhịn không được mà tán thưởng Bạch Hổ không hổ là huyết thống hoàng kim.

"Phù. . . Thật là đáng sợ. Thần thông uy lực cớ này nói ít cũng phải là thần kỹ trở lên a."

"Khó trách tại sao khi thời kỳ Tiên Cổ mới bắt đầu, Bạch Hổ Thủy Tổ lại có thể từ bên trong Vạn tộc chi chiến có được một chỗ

đặt chân, và đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của Bạch Hổ."

Lúc này đôi tà mục của Bạch Hổ sáng như hai khỏa hằng tinh, đám người không khỏi bắt đầu lo lắng Triệu Uyển Nhi có thể ứng đối được không?

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, chỉ thấy Triệu Uyển Nhi một bước nhẹ nhàng giẫm lên một áng mây, mỉm cười đưa ra hai tay, sau lưng nàng thình lình hiện ra một mảnh biển lửa.

Biển lửa đỏ rực tựa như là bình chướng của thiên địa, Triệu Uyển Nhi nhàn nhạt nói ra: "Huyết thống hoàng kim sao? Ha ha ha. . . Bản công chúa sẽ đánh bại huyết thống hoàng kim."

Trong lúc nói cười, nàng bỗng nhiên vỗ ra một chưởng, phù văn nghiệp hỏa trong chốc lát đã bộc phát.

Tiên thuật kinh thiên lập tức bộc phát ra nghịch thiên chi lực, chấn nhiếp bát hoang.

Nghiệp hỏa có thể đốt cháy chư thiên liền bao trùm hơn phân nửa Đông Hải làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

"Không tốt, mọi người mau lui lại."

Tình hình nguy cấp nên đám người nhao nhao thoát đi mảnh biển lửa kia.

Phải biết đó chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa với danh xưng hỏa diễm mạnh nhất thế gian, vậy ai mà dám đụng vào nó chứ?

Nhìn xem Bạch Hổ vừa rồi chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái mà nửa cánh tay liền không còn a!

"Vãi thật! Đây là Thần Tiên đánh nhau rồi!"

Hai vị thiên tài đỉnh tiêm quyết đấu đánh cho long trời lở đất,

làm đám người ở đây nội tâm chấn động không gì sánh nổi, trong miệng bọn hắn cũng chỉ còn lại mấy lời mắng chửi.

Chương 687 - Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người

Hai cỗ lực lượng cường đại va chạm, trong nháy mắt đã cuốn lên gợn sóng vạn trượng, biển động gió gào.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, một trận đại hỏa kinh thiên bao trùm toàn bộ Đông Hải.

Triệu Uyển Nhi đứng trong biển lửa giống như là một vị tiên tử tuyệt thế, duy ngã độc tôn.

Trái lại Bạch Hổ dưới một kích này đã trực tiếp bị đánh cho gần chết.

"Phụt. . ."

Bạch Hổ phun ra một ngụm tiên huyết, lực trùng kích to lớn đã chấn hắn bay vào biển rộng, toàn thân cháy đen, thần hồn thương tổn, suýt nữa mất mạng.

Lúc này Bạch Hổ vô luận như thế nào cũng đón nhận không được sự thật mình vậy mà thất bại.

Bạch Hổ là một kẻ vô cùng kiêu ngạo nên nội tâm hắn rất cuồng nộ, ánh mắt tràn đầy sát ý.

Bạch Hổ lại lần nữa từ trong biển bay ra, hai con mắt hắn đỏ bừng, ổn định thương thế, phẫn nộ nói ra: "Ta là huyết thống hoàng kim tôn quý, là Bạch Hổ di chủng, vừa thành niên liền đứng tại đỉnh phong, ngươi nhất định sẽ bị ta giẫm dưới chân, ta không

thể thua được."

Bạch Hổ cuồng loạn rống to, sau đó hắn lại lần nữa trùng sát về phía Triệu Uyển Nhi.

Nhưng lần này Bạch Hổ đã bị trọng thương, công kích của hắn mềm mại không có lực lượng, hắn chỉ là trước khi chết giãy dụa mà thôi.

Triệu Uyển Nhi nhìn thoáng qua vị thanh niên tu sĩ nhân tộc nhiệt huyết mới vừa rồi bị Bạch Hổ giết chết mà trong lòng đã dần dần sinh ra một tia sát ý.

Tên Bạch Hổ này trời sinh có tính tàn bạo, lấy đồ sát sinh linh Nhân tộc làm thú vui, phảng phất như tại trong lòng của hắn sinh linh Nhân tộc cũng không phải là sinh mệnh, mà hắn chính là Thần Linh có thể tùy ý chúa tể mạng sống con người.

Nghĩ tới đây Triệu Uyển Nhi vô cùng phẫn nộ, đây là lần thứ nhất nàng xuất hiện sát ý từ khi nhập đạo đến nay.

"Hừ, bản công chúa hôm nay liền để cho ngươi cảm thụ một chút bị giẫm tại dưới chân là một loại tư vị như thế nào."

Sau khi hừ lạnh nói ra, Triệu Uyển Nhi cũng không giữ lại mà hai tay thôi diễn Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật, trong chốc lát thân ảnh nàng đã trở nên hư ảo.

Ngay sau đó, một đạo trật tự pháp tắc đã giết về phía Bạch Hổ, đó là Triệu Uyển Nhi một chưởng hung hăng chụp vào đầu Bạch Hổ.

Tiên huyết lập tức bắn ra tứ phía, thân thể to lớn của Bạch Hổ ngã xuống.

"Không. . . Ta không thể bại được."

Thẳng đến khi sắp chết mà Bạch Hổ cũng không thừa nhận mình sẽ thua bởi Triệu Uyển Nhi.

Bạch Hổ đang muốn tụ lực thì ngoài ý muốn phát hiện căn cơ của hắn đã lại bị Triệu Uyển Nhi một chưởng chấn nát.

Giờ khắc này Bạch Hổ giống như là bị điên, hắn không thể tin được Triệu Uyển Nhi lại dám hủy đi căn cơ của hắn.

"Ngươi. . . Ngươi dám hủy căn cơ của ta ư?" Bạch Hổ phẫn nộ gầm thét.

Hắn chính là con trai trưởng và truyền nhân của Bạch Hổ nhất tộc rất cường đại tại Huyền Vực, lại là trời sinh Chí Tôn nên rất được Bạch Hổ lão tổ chiếu cố.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì tương lai hắn nhất định cũng là một tôn bá chủ tại Thượng Giới.

Thế nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới mình vậy mà lại bại trong tay một tiểu cô nương vô danh, mà lại còn bị nàng hủy đi căn cơ.

"Có gì không dám chứ?" Triệu Uyển Nhi lạnh lùng đáp lại.

Nàng không chỉ muốn hủy đi căn cơ của Bạch Hổ, mà nàng còn muốn triệt để chém hắn để cho hắn thể nghiệm cảm giác bị người khác tùy ý chi phối tính mệnh.

Lúc này tất cả mọi người ở đây cũng đã luống cuống, hiển nhiên bọn hắn cũng không nghĩ tới Triệu Uyển Nhi lại điên cuồng như vậy.

Bởi vì Bạch Hổ chính là huyết thống hoàng kim, là con trai trưởng của Bạch Hổ lão tổ, là dòng dõi của Bạch Hổ nhất tộc tại thượng giới có bối cảnh vô cùng kinh khủng.

Nàng thật không sợ Bạch Hổ nhất tộc trả thù sao?

"Xong xong xong, ta cảm giác nàng đã xông ra đại họa rồi." Biến cố bất thình lình để cho Lục Phong nhất thời hoảng hốt, không biết nên làm thế nào cho phải, bởi vì đây chính là hiện thực tàn khốc.

Bạch Hổ có thể tùy ý chi phối sinh mệnh của người khác và cũng không sợ người khác trả thù là do phía sau hắn đang đứng tồn tại cường đại không gì sánh được.

Bây giờ Triệu Uyển Nhi hủy đi căn cơ của Bạch Hổ thì xem như đã cùng Bạch Hổ nhất tộc kết xuống nhân quả đại thù, cho nên Bạch Hổ nhất tộc tuyệt đối không có khả năng tha chết cho nàng.

Chương 688 - Hoa Phi Vũ Hiện Thân

"Ha ha ha ha. . ." Bạch Hổ cuồng tiếu một tiếng, hắn hình như có chịu chết chi tâm nên nói: "Tiểu cô nương, ta thừa nhận ngươi rất có bản sự, nhưng con đường của ngươi cũng dừng ở đây rồi."

"Ngươi hãy chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận tộc ta điên cuồng trả thù đi vì dám tổn thương đến ta. Liền xem như Bổ Thiên giáo phía sau ngươi cũng không giữ được ngươi đâu."

Bạch Hổ đã phát điên mà liên tục trào phúng. Triệu Uyển Nhi có chút biến sắc, trong lòng nàng cũng rõ ràng Bạch Hổ tuyệt đối không có nói sai, kẻ tồn tại sau lưng của hắn tuyệt đối rất khủng bố, nhưng sự tình đã làm rồi thì nàng sẽ không hối hận.

Triệu Uyển Nhi từ đầu đến cuối luôn nhớ kỹ lời dạy của sư tôn lúc nàng nhập môn.

Đệ tử của Tử Hà phong biết sai thì sửa nhưng tuyệt đối không thể nhận sai!

Nội tâm Triệu Uyển Nhi lại dâng lên một tia sát ý, lạnh lùng nói ra: "Ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn dám uy hiếp ta sao? Hôm nay ta coi như chém ngươi thì lại như thế nào?"

Việc đã đến nước này thì cũng đã không có khả năng cứu vãn, Triệu Uyển Nhi cũng biết rõ đạo lý nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Nếu như hôm nay nàng không giết Bạch Hổ, vậy tương lai hắn có đại cơ duyên khôi phục lại thì hắn nhất định sẽ cùng nàng không chết không thôi.

Triệu Uyển Nhi không còn do dự nữa, nàng nhẹ nhàng nhấc lên ngọc thủ, một đoàn nghiệp hỏa thình lình xuất hiện tại trong tay nàng.

Bạch Hổ vẫn mang ánh mắt coi thường Triệu Uyển Nhi, hắn nhận định nàng không dám động thủ giết hắn.

Triệu Uyển Nhi nhẹ nhàng vung tay lên, hỏa diễm trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân Bạch Hổ.

Tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, không đến một lát Bạch Hổ đã hóa thành tro tàn.

"Thiếu chủ!"

Gặp chủ nhân của mình bị thiêu sống trước mắt, bầy hổ tùy tùng của Bạch Hổ lập tức nổi giận.

"Sâu kiến chết tiệt dám giết thiếu chủ của chúng ta. Ngươi chờ đó cho ta, đợi lão tổ của chúng ta đích thân đến thì ngươi phải nợ máu trả bằng máu." Một tên hổ tùy tùng gầm thét nói ra, sau đó hắn phi tốc chạy khỏi nơi này, xem xét chính là muốn trở về bẩm báo.

Lục Phong gặp tình huống không đúng liền quát lớn: "Ngăn hắn lại cho ta."

Hiện trường trong nháy mắt liền hỗn loạn tưng bừng, các đệ tử của Bổ Thiên giáo lập tức xuất thủ chuẩn bị chặn đường đám hổ tùy tùng kia.

Nhưng mà Triệu Uyển Nhi lại khoát tay cản lại bọn hắn: "Không cần. Chuyện này không có khả năng giấu diếm được nên các ngươi không cần lãng phí sức lực."

Nội tâm của nàng như gương sáng mà mười phần rõ ràng Đông Hoang đã là nơi bát hoang tề tụ, nhiều người phức tạp, do

đó chuyện này căn bản không gạt được ai.

"Thế nhưng là. . ." Lục Phong còn muốn thuyết phục Triệu Uyển Nhi, nhưng gặp đám hổ tùy tùng đã trốn xa thì bất đắc dĩ bỏ qua.

"Aiii. . . Triệu sư điệt, ngươi làm như vậy hoàn toàn là quá vọng động rồi." Lục Phong hít sâu một hơi, có chút trầm lặng nói.

Tại sao người của Tử Hà phong đều có tính tình kỳ quái như thế, nói giết liền giết mà cũng không hề cân nhắc hậu quả gì hết?

Ta còn tưởng rằng toàn giáo cũng chỉ có một cái Diệp Thu là ra bài không theo lẽ thường, ai ngờ ngay cả ba vị đệ tử của hắn cũng hoàn mỹ kế thừa tính cách của hắn!

Đối với việc Triệu Uyển Nhi cường thế trấn sát Bạch Hổ thì các thánh địa khác cũng rất lo lắng.

Thông Thiên đạo nhân nói ra: "Triệu sư điệt, ta cảm thấy ngươi vẫn nên trước tiên rời khỏi nơi thị phi này đi, bởi vì không bao lâu nữa Bạch Hổ nhất tộc nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, đến thời điểm đó ngươi sẽ. . ."

Ông ta nói mà dừng, ngụ ý trong lời nói cũng là vô cùng rõ ràng.

Lúc này nếu như có sư tôn của Triệu Uyển Nhi ở chỗ này thì nàng còn có chỗ dựa vào, nhưng vấn đề là cho đến bây giờ tất cả mọi người đều không có trông thấy thân ảnh của Diệp Thu, do đó bọn họ không khỏi có chút lo lắng cho nàng.

Ngay lúc mấy vị lão thái đẩu bàn bạc đối sách thì phía chân trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng trêu chọc.

"Ha ha ha ha. . . Đặc sắc, đặc sắc, thật sự là quá đặc sắc."

Âm thanh này vừa xuất hiện thì toàn trường liền là một mảnh yên tĩnh. Tất cả mọi người lập tức nhìn lại, chỉ gặp tại bên trong hư vô đột nhiên xuất hiện một vị thanh y nam tử, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười tự tin.

Sự xuất hiện của người này liền để cho cả Đông Hải lâm vào một trận lạnh lẽo, tất cả mọi người đều hít thở không thông.

"Là Đại. . . Đại Đế cảnh."

"Là Dao Sơn Thánh Tử, Hoa Phi Vũ."

"Hắn vậy mà đã đột phá Đại Đế cảnh."

Một thời gian sau, tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến, bởi vì trên chiến trường này xuất hiện một vị Đại Đế cảnh sẽ mang ý nghĩa cuộc phân tranh hiện tại đã biến đổi.

Hoa Phi Vũ vừa hiện thân lập tức để cho ai nấy cũng trở nên khẩn trương lên, ai cũng không biết rõ mục đích mà hắn tới nơi này là cái gì.

Bọn họ chỉ biết rõ Hoa Phi Vũ vừa tới nơi này thì ánh mắt hắn liền nhìn chằm chằm vào Triệu Uyển Nhi, trên mặt hắn còn mang theo vẻ nghiền ngẫm, ngữ điệu coi thường trêu chọc vị Đại Đế chi đồ này.

Chương 689 - Bạch Hổ Tộc Trưởng

"Ngươi là người phương nào?"

Triệu Uyển Nhi lúc này cũng trở nên khẩn trương lên, vì nàng có thể cảm giác được Hoa Phi Vũ rất mạnh.

Loại khí thế này Triệu Uyển Nhi chỉ ở trên thân sư tôn của mình cảm nhận được, nội tâm nàng vô cùng kinh hoảng.

Triệu Uyển Nhi hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Hổ nhất tộc không có xuất hiện mà ngược lại xuất hiện một vị Đại Đế cảnh thần bí, hơn nữa nhìn ánh mắt đối phương tựa hồ không có hảo ý mà tới.

"Ta sao?" Hoa Phi Vũ cười nhạt hỏi lại một tiếng.

Hắn nhớ tới trước đây mình bị Diệp Thu đánh ngược mà trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

"Ha ha ha, lai lịch của ta ngươi không cần biết rõ, ngươi chỉ cần biết một chuyện là đủ rồi, đó là sư tôn của ngươi còn thiếu ta một bút nợ không trả."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người của Bổ Thiên giáo trong nháy mắt liền biến sắc, một mảnh chết lặng.

"Không tốt, người này vậy mà cùng Diệp sư thúc có khúc mắc, xem ra chúng ta hôm nay sợ là muốn toàn quân bị diệt rồi."

"Loại cường giả bực này chỉ có tồn tại như Diệp sư thúc mới có thể ứng đối, còn chúng ta liền xem như cùng tiến lên thì cũng chỉ là đưa đầu cho người ta chém thôi."

"Lục sư thúc, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?"

Đám người nghị luận ầm ĩ, khẩn trương ghê gớm, nhao nhao hỏi thăm ý kiến Lục Phong.

Cục diện trước mắt đối với Bổ Thiên giáo là phi thường bất lợi. Chẳng ai ngờ rằng lại đột nhiên xuất hiện một vị Đại Đế cảnh.

Lúc này Lục Phong càng là vẻ mặt mơ hồ, vì hắn cũng không biết rõ nên làm cái gì. Hắn hiện tại cũng chỉ là Chí Tôn cảnh sơ kỳ, ngay cả Triệu Uyển Nhi cũng đánh không lại chớ nói chi là Hoa Phi Vũ.

"Xong con bê." Trong lòng Lục Phong lập tức xuất hiện một câu nói như vậy, hắn hiển nhiên đã từ bỏ chống cự.

Lúc này tại hiện trường, người tỉnh táo nhất ngược lại là Triệu Uyển Nhi, vì khi nàng nghe được đối phương cùng sư tôn của nàng có khúc mắc thì nội tâm nàng trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

Tại loại thời điểm này mà bối rối cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có tỉnh táo thì mới có khả năng suy nghĩ ra đối sách.

Gặp bọn hắn trầm mặc không nói, mang bộ dáng như lâm đại địch, Hoa Phi Vũ coi thường cười nói: "Ha ha ha, các ngươi không cần khẩn trương, bản đế coi thường đi ức hiếp một tiểu nha đầu hậu bối. Diệp Thu thiếu nợ ta thì ta tự sẽ tự mình đi tìm hắn để lấy."

Hoa Phi Vũ có sự kiêu ngạo của mình, hắn còn không luân lạc tới mức phải đi ức hiếp một tên vãn bối.

Dù sao tất cả mọi người ở đây cũng biết nếu như Hoa Phi Vũ

động thủ thì chẳng phải là muốn nói cho thế nhân rằng hắn không bằng Diệp Thu. Hắn vì đánh không lại Diệp Thu cho nên mới đi ức hiếp đệ tử của Diệp Thu. Hoa Phi Vũ còn gánh không nổi loại chuyện này.

Nghe được Hoa Phi Vũ nói vậy, trong lòng mọi người lập tức nới lỏng một hơi. Nhưng bọn họ còn chưa ổn định lại thì Hoa Phi Vũ lại cười lạnh nói: "So với ta thì các ngươi vẫn nên trước hết suy nghĩ làm sao đối mặt với tên Phong Tử kia đi."

"Phong Tử sao?"

Đám người không hiểu mà dựa theo ánh mắt Hoa Phi Vũ nhìn lại, chỉ gặp một đám mây đen đang tiếp cận. Một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng chấn nhiếp thiên địa, nghiền ép mà tới.

Dựa vào khí tức để phán đoán, thực lực người mới tới ít nhất cũng là Phong Vương cảnh đỉnh phong.

"Đó là. . . tộc trưởng của Bạch Hổ nhất tộc, Ly Uyên."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều kinh hãi, liếc mắt một cái liền nhận ra phía trên đám mây đen kia thình lình xuất hiện một con Bạch Hổ khổng lồ mặt mũi tràn đầy sát ý.

Hắn chính là tộc trưởng của Bạch Hổ nhất tộc, là phụ thân của Bạch Hổ tiểu tử mà vừa rồi Triệu Uyển Nhi đã chém giết.

"Tốc độ thật nhanh." Thấy được thân hình của đối phương, Triệu Uyển Nhi lập tức run lên, trong lòng biết đại sự không ổn.

Bạch Hổ tiểu tử mới vừa vẫn lạc không lâu mà cha hắn cũng đã tới đây, căn bản không ai kịp làm ra phương pháp ứng đối.

Chỉ thấy con Bạch Hổ khổng lồ hùng vĩ kia lấy ánh mắt ở trên cao nhìn xuống, phẫn nộ rống to.

"Là ai giết con trai ta? Đứng ra cho bản tọa."

Ánh mắt Bạch Hổ tộc trưởng mang theo sự cừu hận quét qua hết thảy mọi người, ánh mắt hắn đảo qua chỗ nào thì tất cả mọi người đều cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Giờ phút này Ly Uyên phi thường phẫn nộ, vì hắn đang ngủ gật thì con trai hắn đã bị người ta chém giết.

Bạch Hổ tiểu tử đã được Bạch Hổ lão tổ khâm định làm người thừa kế, hắn là hi vọng duy nhất để cho Bạch Hổ nhất tộc trở lại đỉnh phong nhưng lại bị người ta chém giết.

Bạch Hổ tộc trưởng lúc này đã bị phẫn nộ làm cho choáng váng đầu óc, hắn muốn người giết con của hắn nợ máu phải trả bằng máu vô luận đối phương có bối cảnh gì.

Sau một tiếng gầm này Triệu Uyển Nhi liền từ trong đám người đi ra, đẩy ra Lục Phong nhăn trở đáp lại: "Là ta."

Nghe vậy Ly Uyên liền đằng đằng sát khí nhìn lại, nói: "Tốt, dám làm dám chịu, ngươi rất có dũng khí."

Chương 690 - Khai Chiến

Ly Uyên cưỡng chế lửa giận, băng lãnh nói: "Ngươi là người phương nào, có dám báo lên gia môn không? Ta ngược lại rất muốn nhìn xem là ai cho ngươi lá gan lớn như thế khi dám cùng Bạch Hổ nhất tộc chúng ta là địch."

Khí thế của hắn trong nháy mắt liền nghiền ép xuống, Triệu Uyển Nhi lảo đảo một cái, có chút đứng không vững.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn là chật vật chống đỡ được, mồ hôi lạnh chảy ròng mà khí thế vẫn không không giảm chút nào, nói: "Ta có gì không dám thừa nhận chứ? Ta đã dám làm thì ta liền có dũng khí nhận. Ta chính là người của Bổ Thiên giáo, là đồ đệ của Diệp Thiên Đế, Triệu Uyển Nhi. Con trai ngươi là do ta giết, muốn chém giết hay muốn róc thịt ta thì ngươi cứ việc phóng ngựa tới."

Triệu Uyển Nhi thấy chết không sờn, không hề lui lại nửa phần.

Nghe vậy Ly Uyên lập tức giận dữ, trong lồng ngực hắn phảng phất như có ngàn vạn ngọn lửa, trong tích tắc khống chế không nổi mà bạo phát ra.

"Khẩu khí của ngươi thật lớn, hôm nay ta chẳng cần biết ngươi là đồ đệ của ai, bản tọa muốn ngươi phải đền mạng."

"Đích truyền của Bạch Hổ nhất tộc chúng ta là huyết thống hoàng kim há có thể mặc cho ngươi chém giết?"

“Cứ việc hôm nay Diệp Thu có đích thân đến đây thì cũng phải cho ta một cái công đạo."

Ly Uyên phẫn nộ nói ra, thống khổ mất con đã để cho hắn đánh mất lý trí.

Nghe thấy lời nói của Ly Uyên sát ý mười phần như vậy, Lục Phong nhìn thoáng qua Triệu Uyển Nhi đứng cô đọc tại bên trong gió lạnh mà cảm thấy bất lực.

Thân thể nhỏ nhắn của nàng ngăn tại phía trước tất cả mọi người, Lục Phong lắc đầu thở dài một hơi.

"Aiii. . . Lão phu đã tu hành hơn một trăm năm mà lại tu ra thân chó rồi sao? Tại thời điểm này mà ta phải để cho một vị tiểu bối ngăn tại phía trước."

Nói xong trong mắt Lục Phong lóe lên một tia thấy chết không sờn. Hắn lặng lẽ mở ra một cái bí quyển hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Tử Hà phong.

Sau đó Lục Phong chậm rãi đi ra, lạnh lùng nói: "Hừ, huyết thống hoàng kim của ngươi là sinh mệnh còn đệ tử Nhân tộc chúng ta không phải là sinh mệnh sao? Các hạ nghĩ rằng Bổ Thiên giáo chúng ta không người ư?"

Một thời gian sau, bầu không khí dần dần cháy bỏng, phảng phất như một trận đại chiến sắp nổ ra.

Đối mặt kia khí thế áp bách từ Phong Vương cảnh của Ly Uyên, nhưng tất cả mọi người của Bổ Thiên giáo lại không có một người lui về phía sau.

Đệ tử thế hệ mới đã trải qua tiên huyết tẩy lễ, cho nên chiến ý, dũng khí của bọn hắn cũng đã trải qua khảo nghiệm. Ngay cả đối mặt nữ ma đầu trước đây càng đáng sợ hơn tên Bạch Hổ tộc trưởng này mà bọn hắn cũng không hề lui lại.

Sau khi nghe Lục Phong nói xong, Triệu Uyển Nhi lập tức run lên, nhìn xem vị Lục sư bá điệu thấp này với ánh mắt khác. Nàng

không nghĩ tới tại loại thời điểm này Lục Phong vẫn còn có thể đứng ra thay nàng nói chuyện.

Triệu Uyển Nhi vốn định một người chống đỡ phần nhân quả này, nhưng một lời của Lục Phong đã trực tiếp kéo theo tất cả đệ tử thế hệ mới của Bổ Thiên giáo.

Lúc này trong đám người bỗng nhiên truyền đến một tiếng chế giễu lạnh lùng: "Buồn cười cho cái huyết thống hoàng kim cùi bắp của ngươi. Chúng ta nói giết liền giết, ngươi lại có thể như thế nào? Bổ Thiên giáo chúng ta làm việc không cần hướng ngươi giải thích?"

Nghe vậy tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo lập tức nhiệt huyết sôi trào, không có chút nào e sợ Ly Uyên.

Thấy tình cảnh này Ly Uyên đã dâng lên cơn thịnh nộ, suýt chút nữa tức giận đến thổ huyết.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ra mình thân là tộc trưởng của Tiên Cổ đại tộc tại Huyền Vực, vậy mà hôm nay hắn lại bị một bầy kiến hôi khiêu khích. Đây là sự xem thường đối với thần uy của Bạch Hổ nhất tộc của hắn.

Bị lửa giận công tâm, Ly Uyên cất tiếng cười to: "Ha ha ha ha, tốt, rất tốt. Bổ Thiên giáo sao? Hừ, các ngươi chỉ là một cái đạo thống nho nhỏ tại Đông Hoang chật hẹp mà cũng dám khiêu khích Bạch Hổ Thần tộc chúng ta à? Hôm nay liền xem như Diệp Thu ở đây thì cũng không thể nào cứu được tính mệnh của các ngươi đâu. Chịu chết đi!"

Ngay sau đó, Ly Uyên ngửa mặt lên trời thét dài, trên bầu trời bỗng nhiên hạ xuống một tòa lồng giam lôi điện.

Một thời gian sau, tất cả mọi người của Bổ Thiên giáo đã bị vây ở trong đó, uy áp ép cho bọn hắn không cách nào ngẩng đầu

lên được. Phong Vương cảnh chi lực sao bọn hắn có thể ngăn cản.

Sau khi Ly Uyên gầm lên một tiếng, trận đại chiến đã chính thức khai hỏa. Trên bầu trời lôi điện lấp lóe, không ngừng phát ra hoa lửa sáng chói, ai nấy đều thấy mà choáng.

"Xem ra trận chiến này Bổ Thiên giáo muốn toàn quân bị diệt rồi."

Chương 691 - Áp Chế Ly Uyên

Gặp tình hình này, Thông Thiên đạo nhân cùng Khương Giới Chi liếc nhau một cái, riêng phần mình từ ánh mắt đối phương nhìn ra một tia ý kính nể.

Hai người này vô cùng bội phục đệ tử của Bổ Thiên giáo, bởi vì tại loại thời khắc nguy nan này bọn hắn vậy mà không một ai lui ra phía sau.

Hai người này rất hâm mộ sự đồng tâm hiệp lực, cùng tiến cùng lui của Bổ Thiên giáo.

"Hừ, Đông Hoang chúng ta còn chưa tới phiên ngươi đến khoa tay múa chân." Phảng phất như hạ quyết tâm, Thông Thiên đạo nhân quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt liền rút kiếm xông lên.

Gặp Thông Thiên đạo nhân đột nhiên xuất thủ, các thánh địa to to nhỏ nhỏ còn lại phảng phất như nhận lấy lệnh hiệu triệu, cả đám lập tức nhiệt huyết sôi trào, vì bọn hắn đã chờ đợi giờ khắc này từ lâu.

Cho tới bây giờ bọn hắn mới cảm nhận được đủ loại khinh bỉ và xem thường đến từ những giới vực khác, nội tâm bọn hắn đã dấy lên một ngọn lửa giận.

Chính Triệu Uyển Nhi đã cứu vãn mặt mũi bọn hắn, bây giờ loại tình huống này bọn hắn há có khoanh tay đứng nhìn.

"Ha ha ha. . . Bạch Hổ Thần tộc sao? Một đám súc sinh tự cho là thanh cao mà cũng dám tự xưng là Thần tộc. Nhân tộc chúng ta mới là thiên địa chính thống."

Tại thời điểm tất cả mọi người không biết làm sao, vô số đạo thân ảnh đã gia nhập chiến trường, lấy hai đại thánh địa Dao Trì, Thiên Trì làm chủ đạo.

Trong khoảnh khắc bọn hắn vừa xuất thủ, trên bầu trời lập tức hạ xuống mấy vạn con Bạch Hổ.

"Sâu kiến mà cũng dám dõng dạc."

Thấy vậy đám người liền kinh hãi, chẳng ai ngờ rằng một trận chiến này Bạch Hổ nhất tộc vậy mà điều động toàn tộc. Bên trong mấy vạn con Bạch Hổ kia lại có không ít cường giả Giáo Chủ cảnh trở lên.

Một thời gian sau, một trận huyết chiến triệt để bộc phát. Ly Uyên đứng trên Thiên Uyên dùng ánh mắt sát ý mười phần khóa chặt Triệu Uyển Nhi.

"Hôm nay ta ngược lại rất muốn nhìn xem còn có ai có thể cứu được ngươi?" Ly Uyên gầm thét một tiếng, sau đó vỗ xuống một trảo.

Triệu Uyển Nhi sắc mặt nghiêm túc, không dám có nửa điểm sơ sẩy, vì trong lòng nàng vô cùng rõ ràng khi đối mặt với cự đầu Phong Vương cảnh thì nàng không có cơ hội để sai lầm, một chút không cẩn thận chính là kết cục vẫn lạc. Nhưng điều này không có nghĩa là nàng không có lực đánh với hắn một trận.

Nếu là Triệu Uyển Nhi trước đây thì khi nàng đối đầu Ly Uyên nàng hẳn phải chết không nghi ngờ. Nhưng bây giờ nàng đã không giống ngày xưa.

Triệu Uyển Nhi cảm thụ được tiên cốt trong thể nội ngo ngoe muốn động, tản mát ra lực lượng kinh thiên động địa, không ngừng tẩy lễ thân thể nàng.

Chỉ thấy Triệu Uyển Nhi chậm rãi nhắm lại hai mắt, phảng

phất như nàng đang thừa nhận một loại ánh sáng thần thánh tẩy lễ.

Tiên cốt kích thích Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong phủ hải của Triệu Uyển Nhi, khiến cho nàng cường đại lên mấy chục lần, trong thể nội nàng năm cái linh tuyền bắt đầu tuôn ra lực lượng cường đại.

Trên mặt Triệu Uyển Nhi hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Sư tôn quả nhiên không có nói sai, khối tiên cốt này ẩn chứa vô tận lực lượng, chỉ có thời điểm ta tới gần tuyệt vọng thì nó mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất."

Tại phía dưới tiên cốt kích thích, nội tâm Triệu Uyển Nhi bắt đầu trở nên kiên định.

"Cự đầu Phong Vương cảnh sao? Hừ. . . Bản công chúa muốn đánh ngươi " Triệu Uyển Nhi quát lạnh một tiếng, sau đó thi triển ra một đạo Càn Khôn Vô Cực Thủ, trong chốc lát thiên địa biến hóa, một cỗ sóng nhiệt xung kích ra.

Thần kỹ vừa được thi triển làm cho người ta có cảm giác Triệu Uyển Nhi có thể một tay Già Thiên Tế Địa, quy tắc trật tự bao trùm hơn phân nửa bầu trời.

"Càn Khôn Vô Cực Thủ!"

Trông thấy một màn này, Lục Phong liền hít sâu một hơi, vì hắn đối loại bí pháp này hết sức quen thuộc.

Đây không phải là tuyệt kỹ của Diệp Thu sao? Triệu Uyển Nhi từ khi nào học được?

Biến hóa bất thình lình làm kinh hãi tất cả mọi người ở đây, cho dù là đám đệ tử của Bổ Thiên giáo cũng không biết rõ Triệu Uyển Nhi từ khi nào học được chiêu thần kỹ này.

Trong khi nàng thôi diễn Càn Khôn Vô Cực Thủ, pháp tắc thiên địa bỗng nhiên sinh biến, một cỗ vô thượng thần uy bộc phát ra xông phá khí thế Phong Vương cảnh của Ly Uyên.

"Trấn!"

Triệu Uyển Nhi hô to một tiếng trấn, nàng mở hai mắt ra, thiên địa chi lực phun trào, nghiệp hỏa phần thiên trong nháy mắt phô thiên cái địa mà tới, trong khoảnh khắc liền đem lồng giam lôi điện đốt thành tro bụi.

Ly Uyên lập tức kinh hãi, vì cỗ hỏa diễm kinh thiên này hắn không cách nào chưởng khống, chỉ có thể từ bỏ tiến công, chậm rãi thối lui.

Lúc này Triệu Uyển Nhi một tay thôi diễn Càn Khôn Vô Cực Thủ xuất thần nhập hóa, mơ hồ có cảm giác áp chế Ly Uyên.

Chương 692 - Chênh Lệch Quá Lớn

Trên chín tầng trời, Hoa Phi Vũ đang quan chiến mà nội tâm giật mình, trong mắt hắn mang theo một tia không thể tin được.

"Tiểu nha đầu này có thiên phú thật kinh người. Đó là. . . Tiên cốt sao?"

Hoa Phi Vũ kinh ngạc, trừng trừng nhìn xem thể nội Triệu Uyển Nhi có một khối tiên cốt tản ra nhiệt độ nóng rực.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới vị nhị đệ tử vô danh của Tử Hà phong này lại là trời sinh tiên cốt.

Loại tư chất thiên phú bực này dù đặt ở cái đại thánh địa nào thì đều được xem như Thần Nữ tồn tại.

"Khốn nạn, chính tên hỗn đản Diệp Thu kia đã có thiên phú đầy đủ thái quá, bây giờ ngay cả đồ đệ của hắn cũng kinh người như thế. Chẳng lẽ ta thật sự không bằng hắn sao?" Hoa Phi Vũ âm thầm tự hỏi, ánh mắt hắn lộ ra vẻ tham lam khi nhìn xem khối tiên cốt trong thể nội Triệu Uyển Nhi, nội tâm hắn đã ngo ngoe muốn động.

Tuy nhiên Hoa Phi Vũ cũng không xuất thủ mà là muốn nhìn thử một chút khối tiên cốt này đến cùng có bao nhiêu tiềm lực.

Lúc này nghiệp hỏa phần thiên đã bộc phát, Triệu Uyển Nhi thi triển Càn Khôn Vô Cực Thủ trong nháy mắt liền trấn áp ngàn con Bạch Hổ, trận đại chiến này nàng đã trở thành truyền kỳ.

Trông thấy tộc đàn của mình từng vị chết ở trước mặt mình,

Ly Uyên dần dần đánh mất lý trí.

"Ngươi chết cho bản tọa."

Ly Uyên điên rồ không để ý đến nghiệp hỏa hủy diệt thiêu đốt, một chưởng từ phía trên vỗ xuống muốn trấn áp Triệu Uyển Nhi.

"Triệu sư điệt, cẩn thận." Triệu Uyển Nhi còn đang luyện hoá đám tiểu binh, nhìn thấy Ly Uyên đột nhiên ra tay, nàng chuẩn bị trở người đánh trả thì một đạo thân ảnh tiên phong đạo cốt dẫn đầu giết ra.

Ầm!!!

Trên chiến trường quanh quẩn một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, cuốn lên vạn trượng bụi bặm.

"Phụt. . ."

Sau đó một tiếng thổ huyết vang lên, Lục Phong từ trên không hung hăng lao xuống, một chiêu liền bị trọng thương, sống chết không rõ.

"Lục sư bá." Nhìn đến đây, Triệu Uyển Nhi hai mắt đỏ bừng, phẫn nộ đã hoàn toàn chiếm cứ nội tâm nàng, nghiệp hỏa trong thể nội nàng lại lần nữa bộc phát ra lực lượng kinh người.

"Lão già chó chết, ta giết ngươi." Triệu Uyển Nhi tê tâm liệt phế hô lên, đánh ra một chưởng.

Ly Uyên coi thường nhìn nàng, hời hợt đỡ lấy một chưởng này.

Trong nháy mắt song phương tại trên chín tầng trời bộc phát ra va chạm kịch liệt, hoa lửa lấp lóe, hào quang sáng chói, đánh cho thiên địa run rẩy, Đông Hải gầm thét.

"Sâu kiến thủy chung là sâu kiến, cứ việc ngươi có thần kỹ bực

này nhưng cũng không thay đổi được cái gì."

"Ngươi chỉ có thực lực Chí Tôn cảnh sơ kỳ mà liền muốn khiêu chiến cự đầu Phong Vương cảnh sao? Đúng là si tâm vọng tưởng."

Ly Uyên cao cao tại thượng, phi thường không khách khí trào phúng Triệu Uyển Nhi.

Sau đó hắn thi triển bảo thuật, hai mắt hắn phát ra hào quang màu tím.

Trong chốc lát, hai đạo tia sáng màu tím phóng ra từ đôi mắt của Ly Uyên giống như có thể cắt chém thiên địa, trong khoảnh khắc liền đem hỏa diễm của Triệu Uyển Nhi chặt đứt.

Tiếp đó một cái lồng giam lôi điện lại lần nữa hạ xuống đem Triệu Uyển Nhi giam ở bên trong.

"Aiii. . . Chí Tôn cảnh chiến với Phong Vương cảnh cuối cùng vẫn là quá gượng ép." Nhìn đến đây, đám cường giả vây xem của các giới vực khác nhao nhao lắc đầu.

Vừa rồi Triệu Uyển Nhi bộc phát một đợt xác thực đã làm bọn hắn kinh hãi, nhưng cũng chỉ lần đó mà thôi. Dù sao nàng cùng Ly Uyên có chênh lệch quá lớn, căn bản không phải bí pháp có thể bù đắp.

Không thể không nói Triệu Uyển Nhi đã có thực lực Phong Vương cảnh, chỉ là nàng không cách nào đánh bại Ly Uyên.

"Đáng tiếc một vị thiên tài như thế nếu như trưởng thành thì tương lai nhất định sẽ là một nhân vật cự đầu."

"Ta vốn cho rằng nàng có thể vượt cấp khiêu chiến giống như sư tôn của nàng, có thể đánh ra một trận đại chiến truyền kỳ Chí Tôn cảnh chém Phong Vương cảnh, nhưng cuối cùng vẫn là ta suy nghĩ quá nhiều."

Đám người nhao nhao lắc đầu, chỉ biết nói đáng tiếc, bởi vì một trận chiến truyền kỳ như thế làm sao có khả năng lần nữa tái diễn.

Nếu như mỗi người đều có thể làm được vượt cấp khiêu chiến thì sao còn có thể xưng là truyền kỳ chi chiến?

Trước đây truyền kỳ chi chiến song vương của Bổ Thiên giáo vượt cấp khiêu chiến Đại Đế cảnh có rất nhiều người đều mắt thấy tai nghe. Chỉ tiếc là loại chiến đấu như vậy chỉ có thể tồn tại ở trong lịch sử, sau này sẽ không lại xuất hiện.

Nhưng ngay tại thời điểm tất cả mọi người cảm thấy tiếc hận, Triệu Uyển Nhi bị vây khốn trong lồng giam lôi điện ánh mắt dần dần đỏ bừng, nàng không ngừng dùng nghiệp hỏa xung kích lồng giam lôi điện.

Khi nhìn thấy sư bá vì cứu mình mà bị Ly Uyên đánh xuống biển sâu, sống chết không rõ, Triệu Uyển Nhi đã bị phẫn nộ chiếm cứ nội tâm.

Nàng muốn tự tay chém Ly Uyên, thế nhưng thực lực sai biệt quá lớn, cho nên đến bây giờ nàng cũng không hề tổn thương được hắn một phân một hào.

Chương 693 - Vân Tiêu Tiên Kiếm Tái Xuất

Trên chín tầng trời, Ly Uyên cao cao tại thượng xem thường nhìn xuống, hừ lạnh nói: "Hừ, Đại Đế chi đồ cũng chỉ như thế. Ngươi chuẩn bị kỹ càng nghênh đón lửa giận của bản tọa đi."

Nói xong ánh mắt hắn lại bắn ra một đạo cực hạn tử quang, kinh thiên chi lực cắt chém thiên địa trong nháy mắt liền chém tới.

Ngay sau đó hư không lập tức vặn vẹo, hai đạo cực hạn tử quang kia chém giết về phía Triệu Uyển Nhi.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh Tiên kiếm vạch phá trời cao mà đến, phá vỡ giam cầm của lồng giam lôi điện.

Tiên kiếm tiến quân thần tốc, trong chốc lát đã tiến vào chiến trường, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà một kiếm chặt đứt cực hạn tử quang của Ly Uyên.

Ầm!!!

Trên bầu trời bộc phát ra hào quang sáng chói, tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng quanh quẩn.

Cả hai va chạm khiến cho thiên địa chấn động, tất cả mọi người đều bị cỗ kiếm khí này ép cho liên tiếp lui về phía sau.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Biến cố bất thình lình làm cho tất cả mọi người không biết làm sao, mắt thấy chiến đấu liền muốn phân ra thắng bại mà lại đột nhiên giết ra đến một thanh tiên kiếm.

Đó là loại kiếm gì?

Tại thời điểm tất cả mọi người đang nghi hoặc, một đạo hào quang lóe lên, một thanh tiên kiếm dần dần lộ ra chân thân.

Sau khi tiên kiếm hiện hình, tất cả mọi người trong nháy mắt liền hít sâu một hơi.

"Là Vân Tiêu kiếm!"

"A. . . Chẳng lẽ là vị kia đã tự thân tới chiến?"

Lúc này ai nấy cũng đều biến sắc, không ngừng nhìn quanh muốn tìm được thân ảnh làm cho người ta sợ hãi kia.

Trong khi đám người còn đang bàng hoàng bối rối, một đạo kiều ảnh áo trắng từ trong sương mù chậm rãi đi ra.

Nàng mặt không biểu lộ, một thân khí chất băng lãnh, làm cho đám người nội tâm phát lạnh, phảng phất như thiên địa xung quanh nàmg đều là một vùng cực hạn băng giá.

Tiên khí vờn quanh người nàng, nàng từng bước một giẫm lên đám mây, nhẹ nhàng đi tới.

"Cự đầu Phong Vương cảnh sao? Hừ, cũng chỉ như thế mà thôi." Chỉ nghe nàng coi thường Ly Uyên mà trào phúng ra một câu, giống như nàng đang trực tiếp đáp lại câu nói Đại Đế chi đồ không gì hơn cái này của Ly Uyên vừa nói.

Người mới tới không phải là người khác mà chính là Lâm Thanh Trúc. Nàng ở trên Tử Hà phong nhận được bí quyển của Lục Phong nên biết rõ sư muội của nàng đang gặp nguy hiểm, do vậy nàng liền một giây cũng không có dừng lại mà bay thẳng đến Đông Hải.

So với Lâm Thanh Trúc thì Vân Tiêu kiếm đã trước một bước

đi vào Đông Hải. Đây là một thanh Tiên kiếm mà sư tôn đã tặng cho nàng.

Tại thời khắc Triệu Uyển Nhi bị uy hiếp đến tính mệnh, Lâm Thanh Trúc đã thi triển ra chiêu kiếm vạn dặm giết một người mà sư tôn đã truyền thụ cho nàng, không nhanh không chậm vừa vặn cứu được Triệu Uyển Nhi.

Lúc này Lâm Thanh Trúc dạo bước trên mây, ngọc thủ nhẹ nhàng nhấc lên, Vân Tiêu kiếm liền trở lại trong tay nàng.

Lâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn xem Ly Uyên, vung cánh tay lên một cái, trong chốc lát một cỗ kiếm ý cường đại lập tức tràn ngập thiên địa, khí tức Chí Tôn cảnh bỗng nhiên bạo phát.

Cỗ lực lượng này so với Triệu Uyển Nhi còn cường thịnh hơn, sát khí kinh người.

Giờ khắc này tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, lộ ra biểu lộ khó có thể tin.

"Một mạch song Chí Tôn."

"Trời ạ! Một mạch sinh ra hai vị Chí Tôn, mà lại đều là tiên cốt. Chuyện này sao có thể?"

Tất cả mọi người cảm thấy một cỗ Băng Thiên Tuyết Địa rét lạnh đông cứng cho bọn hắn phải run lẩy bẩy.

Bị Vân Tiêu kiếm áp chế, tất cả mọi người đều có loại cảm giác đặt mình vào trong huyền băng vạn năm.

Trước kia bọn hắn từng nghe nói đại đồ đệ của Tử Hà phong có thiên phú kinh người, danh xưng là đệ nhất nhân của thế hệ mới.

Ngay từ đầu rất nhiều người còn không tin, nhưng bây giờ

thấy được thiên tư của nàng thì ai ai cũng đều phải tin.

Dựa vào khí tức thì tu vi của Lâm Thanh Trúc còn cao hơn so với Triệu Uyển Nhi. Không chỉ có như thế, tạo nghệ kiếm đạo của nàng tựa hồ cũng đã đạt đến cấp bậc của sư tôn nàng. Dù là đối mặt với một vị cự đầu Phong Vương cảnh mà nàng cũng không hề yếu hơn nửa phần.

"Chẳng lẽ truyền kỳ chi chiến Chí Tôn cảnh chiến Phong Vương cảnh sẽ diễn ra vào hôm nay sao?"

Tất cả mọi người trong nháy mắt liền trở nên kích động, chăm chú nhìn xem đạo kiều ảnh từng bước một đi ra sương mù.

Ly Uyên đang đứng trong hư không vào thời khắc này nội tâm đã phẫn nộ tới cực điểm.

Hắn thân là tộc trưởng của Bạch Hổ đại tộc, là một trong mấy đại cự đầu tại Huyền Vực, không biết hắn đã bao nhiêu năm chưa bao giờ gặp qua kẻ có dũng khí khiêu chiến hắn.

Nhưng hôm nay hắn không chỉ có gặp được, mà hơn nữa còn là hai tiểu cô nương chỉ mới có tu vi Chí Tôn cảnh.

Chương 694 - Tiên Kỹ Hiện Thế

"Ha ha ha ha. . ." Ly Uyên như bị điên mà cuồng vọng cười to một tiếng. Hắn dùng ngữ khí cực kỳ ngạo mạn nói ra: "Lại là một kẻ không sợ chết."

"Tốt, rất tốt. Chỉ là một cái Chí Tôn cảnh nho nhỏ mà cũng dám ở trước mặt bản tọa múa rìu qua mắt thợ. Hôm nay bản tọa ngược lại rất muốn nhìn xem còn ai có thể cứu được các ngươi."

"Hừ. . . Đừng nói là ngươi, liền xem như sư tôn của ngươi tới đây thì lão tử vẫn không nể mặt mũi như thường."

"Các ngươi chuẩn bị kỹ càng đền mạng cho con trai ta đi."

Ly Uyên đã nổi giận, một đạo huyết sắc xạ tuyến bay ra từ trong mắt hắn, trong chốc lát thiên địa phảng phất như bị chia cắt.

Ly Uyên thi triển phù văn bảo thuật, lấy toàn lực để thi triển ra, Phong Vương cảnh chi lực lập tức bộc phát.

Cảm thụ được cảm giác áp bách kinh khủng, Lâm Thanh Trúc có chút nhướng mày. Đối mặt với đối thủ hơn cấp mà nói nàng không có áp lực thì hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng đã đến tình trạng hôm nay thì Lâm Thanh Trúc đã không có lựa chọn lui lại, vì một khi nàng lui lại thì người chết chính là sư muội mà nàng thương yêu nhất.

Nội tâm kiên định tín niệm, Lâm Thanh Trúc một người một kiếm độc lập đứng tại Thiên Uyên, trong chốc lát một cỗ kiếm ý băng lãnh liền tràn ngập thiên địa.

Bên trong lồng giam lôi điện, Triệu Uyển Nhi còn đang đau khổ

giãy dụa. Khi nàng trông thấy sư tỷ đã cùng Ly Uyên chính diện đối đầu thì nội tâm nàng sốt ruột không gì sánh được.

"Sư tỷ, ngươi không phải là đối thủ của hắn đâu. Đừng quản ta, ngươi đi mau đi." Triệu Uyển Nhi không muốn để cho sư tỷ vì nàng mà mạo hiểm nên liều mạng hô lên.

Lâm Thanh Trúc lại không nói gì, nàng dùng phương thức trực tiếp nhất để đáp lại Triệu Uyển Nhi.

Chỉ thấy Lâm Thanh Trúc một tay cầm Vân Tiêu Tiên Kiếm nhẹ nhàng giơ lên, ngay sau đó bầu trời mở ra một đạo Thiên môn.

Kiếm ý vừa hiện thì một cỗ tiên uẩn bắt đầu phiêu tán, ánh mắt Lâm Thanh Trúc trở nên vô cùng băng lãnh, chỉ còn lại sát ý.

Sau khi Thiên môn hình thành, Lâm Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn xem Ly Uyên, lộ ra vẻ điên cuồng, cười lạnh nói: "Hừ, cự đầu Phong Vương cảnh sao? Ta muốn chém chính là cự đầu Phong Vương cảnh."

"Ngươi có dũng khí lấn Bổ Thiên giáo chúng ta như chốn không người, vậy hôm nay ta liền để cho ngươi thấy được Bổ Thiên giáo chúng ta đến cùng có được hay không."

Một cỗ chiến ý ngất trời bộc phát, Lâm Thanh Trúc thình lình rút kiếm chém tới, một đạo kiếm khí vạch phá trời cao, đối diện đụng vào huyết sắc xạ tuyến.

Ầm!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, như là thịnh thế sáng chói nở rộ khói lửa, lực lượng cường đại toả ra, tiên cung dưới đáy biển phát ra chấn động kịch liệt.

"A. . . kiếm khí thật là kinh người. Thực lực của nàng đến cùng đã đạt đến tình trạng như thế nào?"

Lâm Thanh Trúc thi triển ra một kiếm kinh thế hãi tục đã trực tiếp chấn kinh toàn trường.

Lúc này Ly Uyên dưới một kiếm này đã liên tiếp đánh lui về phía sau, Lâm Thanh Trúc cũng tương tự không quá dễ chịu.

Cả hai tồn tại tu vi sai biệt một đại cảnh giới để cho Lâm Thanh Trúc bị thiệt thòi lớn về mặt sức mạnh. Sau một đợt xung kích nàng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài trăm dặm, phải hao tốn mấy lần thuấn di thì nàng mới khó khăn lắm trở về chỗ cũ.

Mặt ngoài nhìn xem Lâm Thanh Trúc sau kiếm thứ nhất đã rơi xuống thế hạ phong.

Nhất kiếm khai thiên môn danh tự nghe qua rất là dọa người, nhưng trên thực tế hạn mức cao nhất của nó cũng chỉ là thần kỹ.

Mà Ly Uyên thi triển bảo thuật thần thông cũng chính là thần kỹ, vậy Lâm Thanh Trúc làm thế nào có thể là đối thủ của hắn.

Huyết thống hoàng kim mà không có bản lĩnh thật sự thì hắn cũng không xứng xưng là huyết thống hoàng kim.

Cục diện này xem ra Lâm Thanh Trúc đã hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong, sở dĩ nàng có thể ổn định cục diện đều là dựa vào một thanh Tiên kiếm trong tay.

"Ha ha ha ha. . ." Ly Uyên lại cuồng tiếu một tiếng, nói: "Bổ Thiên giáo đánh rắm. Hôm nay các ngươi dám giết con trai ta, dám giết thiên tuyển Thần Tử của tộc ta, đợi lão tổ của tộc ta đích thân đến thì nhất định sẽ giết sạch Bổ Thiên giáo các ngươi, một người sống cũng không để lại."

Ly Uyên lại lần nữa buông lời doạ dẫm, sau đó hắn vỗ tới một trảo. Lâm Thanh Trúc chỉ có thể né tránh, không ngừng biến hóa thân hình, ổn định khí tức. Tại từng bước bị chèn ép nàng dần dần đánh ra lửa giận.

Ly Uyên tiếp tục mở miệng trào phúng: "Hừ, Diệp Thu sao? Hắn là cái thá gì chứ? Hắn chỉ là đánh bại một tên Tỳ Hưu Thủy Tổ mà thôi, vậy mà hắn thật sự coi mình thiên hạ vô địch rồi sao? Lão già Tỳ Hưu Thủy Tổ kia liền tư cách xách giày cho lão tổ của ta cũng không có."

Nghe vậy Lâm Thanh Trúc càng thêm phẫn nộ. Một cỗ kiếm ý càng thêm băng lãnh từ thể nội nàng diễn sinh mà ra. Dưới cơn tức giận nó dần dần đạt đến đỉnh điểm bộc phát.

Lâm Thanh Trúc bình sinh rất không thích nghe người khác nói xấu hay vũ nhục sư tôn của nàng.

"Lão già kia, vì sự ngu xuẩn của ngươi mà trả giá đắt đi." Lâm Thanh Trúc quát lạnh một câu.

Sau đó nàng đưa tay ra, Vân Tiêu Tiên Kiếm tại trong tay nàng xoay tròn một vòng, một cỗ kiếm ý khủng bố hơn trước bộc phát ra.

Một sự rét lạnh trải khắp toàn bộ Đông Hải, đám người run lên nhìn xem Lâm Thanh Trúc chém ra một kiếm.

Thiên địa thoáng như mở ra một con đường, kiếm ý hủy thiên diệt địa chém tới, tất cả mọi người đều kinh hãi thốt lên.

"Đây là. . . Tiên kỹ!"

Tất cả mọi người ở đây cũng đã sắc mặt trắng bệch, không thể tin nổi một màn trước mắt mình.

Chương 695 - Nghịch Cảnh Phạt Thượng

Giờ khắc này Lâm Thanh Trúc phảng phất như hóa thành một vị Cửu Thiên Huyền Nữ lạc xuống nhân gian, thả ra kiếm ý vô cùng băng lãnh đè ép chúng sinh.

Nàng chém xuống một kiếm bộc phát ra lực lượng và khí thế không kém gì cự đầu Phong Vương cảnh.

Lâm Thanh Trúc nổi giận thi triển ra tiên kỹ Thiên Địa Khai Nhất Tuyến. Chỉ trong chốc lát nàng đã đem thân thể khổng lồ của Ly Uyên chém thành hai nửa.

"Không! Không có khả năng!"

Bị đạo kiếm khí này chém đoạn thân thể, Ly Uyên cũng không dám tin tưởng Lâm Thanh Trúc vậy mà thật sự có thể một kiếm chém hắn.

Ly Uyên chính là cự đầu Phong Vương cảnh, là một trong mấy vị cự đầu tại Huyền Vực.

"Ngươi. . ." Ly Uyên mang theo ánh mắt không thể tin trước khi chết, mở to hai mắt nhìn trừng trừng Lâm Thanh Trúc.

Hắn chỉ thấy nàng áo trắng như tuyết thu lại tiên kiếm, nhẹ nhàng bay đi, cũng không quay đầu lại, xa xa nói ra một câu.

"Cự đầu Phong Vương cảnh cũng chỉ như thế."

Một lời chế giễu lạnh lùng này để cho Ly Uyên phun ra một ngụm lão huyết.

"Phụt. . ."

Thân thể cao lớn của hắn hung hăng rơi vào Đông Hải, triệt để hóa thành một cỗ thi thể, tiên huyết nhuộm đỏ cả một vùng biển.

"A. . . Giết người tru tâm mà."

"Trời ạ, nàng vậy mà thật sự chém chết Ly Uyên. Nàng lấy Chí Tôn cảnh chém chết Phong Vương cảnh, đây chính là nghịch cảnh phạt thượng a."

Một kiếm rung động bát hoang, Lâm Thanh Trúc sau khi thi triển một kiếm hủy thiên diệt địa chém chết Ly Uyên thì đã trực tiếp phong thần.

Tất cả thiên tài trời sinh Chí Tôn của các Tiên gia thánh địa ở đây đều kinh hãi. Ai có thể nghĩ tới một vị Chí Tôn cảnh nho nhỏ vậy mà thật sự có thể chém chết Phong Vương cảnh.

"Tía má ơi, nàng vậy mà lại thành công lấy tu vi Chí Tôn cảnh chém chết Phong Vương cảnh. Loại kỳ tích bực này chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết a."

"Chẳng lẽ đây chính là truyền thống của Tử Hà phong sao? Bọn họ vượt cấp chém địch dễ như chuyện đùa ư?"

Đám người nghị luận sôi nổi, trong đó có người vui vẻ, có người sầu bi.

Chẳng ai ngờ rằng Lâm Thanh Trúc thật sự có thể chém chết Phong Vương cảnh, với một kiếm này nàng xem như đã triệt để thành danh, nhảy lên làm đệ nhất nhân trong hàng ngũ thiên kiêu thế hệ mới kinh diễm đương thời.

Lâm Thanh Trúc so với những vị Tiên Cổ di chủng được gọi là huyết thống hoàng kim không hề yếu hơn nửa phần.

Trên chín tầng trời, Hoa Phi Vũ tận mắt nhìn thấy một màn này mà trong mắt hiện ra một tia lãnh ý, nghiền ngẫm cười một tiếng.

"Có chút ý tứ. Lại là một cái Diệp Thu sinh ra sao?"

"Nàng trời sinh tiên cốt, thủ đoạn nghịch thiên, nếu như không có gì ngoài ý muốn thù tương lai nàng nhất định đắc đạo thành tiên."

"Đáng tiếc cho nàng là Ly Uyên vừa chết thì Thượng Giới tất động, Bổ Thiên giáo sẽ lập tức bị hủy diệt."

Hoa Phi Vũ cười lạnh, tâm tình rất là cao hứng, có cảm giác chờ mong được xem kịch vui.

Bạch Hổ nhất tộc khác biệt với Tỳ Hưu nhất tộc, bởi vì Bạch Hổ nhất tộc chính là di chủng của một trong tứ đại Thần thú thời Thượng Cổ, Bạch Hổ. Bọn hắn có nội tình vô cùng kinh khủng, căn bản không phải Tỳ Hưu nhất tộc có khả năng so sánh.

Lúc này tại chỗ sâu bên trong hư không mênh mông vô ngần có một vị Bạch Hổ Thủy Tổ đã ngủ say suốt vạn cổ tuế nguyệt. Hắn chỉ cần một cái ánh mắt là có thể hủy đi toàn bộ bát hoang.

Đạo thống truyền thừa của Bạch Hổ Thủy Tổ tại Thượng Giới cũng có được lực ảnh hưởng cực lớn. Lúc này huyết mạch tại nhân gian của hắn bị người ta đồ sát, vậy hắn không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ.

Quả nhiên Hoa Phi Vũ không có đoán sai, ngay sau khi khí tức của Ly Uyên tiêu tán, trên chín tầng trời lập tức xuất hiện chấn động mãnh liệt.

Thấy tình hình như thế, cả đám Bổ Thiên giáo lập tức biến sắc, trong lòng biết rõ đại sự không ổn.

Bọn hắn còn chưa kịp ổn định lại sự vui sướng từ trong thắng lợi thì lại có cường địch đột kích, ai nấy đều cảm thấy hô hấp khó khăn.

Tại phía trên Đông Hải, Lâm Thanh Trúc nhíu mày, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào một đạo hào quang trên trời, nội tâm vô cùng khẩn trương.

Triệu Uyển Nhi bay đến bên người Lâm Thanh Trúc, nói: "Sư tỷ, ngươi đi nhanh đi, có nhân tất có quả, kiếp nạn này là do ta gây ra, vậy cũng nên để ta chặn nó lại."

Lâm Thanh Trúc qua đầy trừng nàng một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi im ngay, lùi lại một bên cho ta. Sư tỷ của ngươi chỉ cần còn sống một ngày thì ngươi liền không có tư cách ngăn cản đại kiếp."

Nghe sư tỷ quát lớn một tiếng, Triệu Uyển Nhi khóe mắt mang theo nước mắt mà giữ im lặng.

Nàng cũng cảm nhận được sự yêu mến và che chở đến từ sư tỷ. Năm đó nàng lên núi cho tới bây giờ, mỗi lần gặp được nguy hiểm thì đều là sư tỷ dẫn đầu ngăn cản phía trước, tận tâm tẫn trách, chưa bao giờ có nửa câu oán hận.

Tại Tử Hà phong, phảng phất như việc sư tỷ bảo hộ sư muội chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa vậy.

Lâm Thanh Trúc luôn một mực dốc hết năng lực lớn nhất của mình để làm tốt thân phận sư tỷ này.

Chương 696 - Bảy Vị Chân Tiên Giáng Thế

Triệu Uyển Nhi trầm mặc, yên lặng đứng tại đằng sau sư tỷ. Dù cho nàng biết rõ lần này địch nhân tới căn bản không phải các nàng có khả năng đối phó nhưng vẫn không có lui lại nửa bước.

"Vậy thì tới đi, Tử Hà phong chúng ta chưa từng thấy hối hận là cái đồ vật gì. Chúng ta mặc kệ hắn là người hay quỷ hay là Thiên Tiên thì ta cũng không sợ." Triệu Uyển Nhi dùng ngữ khí bình thản nói ra, nàng đã làm tốt tâm lý tử chiến đến cùng.

Gặp các nàng có dũng khí thấy chết không sờn như thế, tất cả mọi người liền bị khiếp sợ không thôi.

Thử nghĩ một chút xem, hai tiểu nha đầu nhỏ yếu bất lực tại thời điểm đối mặt cường địch áp bách mà vẫn còn có thể kiên cường như thế. Phần dũng khí này có rất nhiều người không thể làm được.

Ầm!!!

Lúc này bầu trời bỗng nhớ lóe lên kiên cường cuồn cuộn, từng tiếng sấm rền rung động thiên địa, một đám mây đen lao tới, bầu không khí ngột ngạt đã ngưng tụ tới cực điểm.

Tất cả mọi người ở đây hô hấp đều trở nên khó khăn, bọn họ ngẩng đầu nhìn trời vì muốn nhìn một chút lần này tới sẽ là dạng tồn tại gì.

Tại phía dưới thiên lôi cuồn cuộn, một luồng huyết vụ bao trùm bầu trời, chỉ thấy một đạo thiên môn chậm rãi mở rộng.

"Tới rồi"

Đám người khẩn trương nhìn lại, bảy đại thân ảnh cao lớn chậm rãi từ trên chín tầng trời lộ ra chân thân.

"A. . . Thất tiên giáng lâm!"

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, vì chẳng ai ngờ rằng lần này vậy mà đồng thời giáng thế bảy vị Chân Tiên, hơn nữa còn là chân thân giáng lâm, trực tiếp vượt qua Thiên môn mà đi tới nhân gian.

Ngay sa khi bảy vị Chân Tiên này vượt qua Thiên môn, tu vi của bọn hắn liền bị quy tắc thiên địa cực tốc áp chế, nhưng vẫn có được thực lực Đại Đế cảnh đỉnh phong.

Một cỗ cảm giác áp bách kinh người trong nháy mắt đè ép tất cả mọi người không ngóc đầu lên được, làm cho bọn họ có cảm giác tử vong nhìn thẳng.

Giờ khắc này tất cả mọi người ở đây đều luống cuống, bởi vì thất tiên hạ phàm nhất chính là một trận đại đồ sát, nói không chừng sẽ gây họa tới toàn bộ Đại Hoang.

Khi vừa nhìn thấy bảy vị Chân Tiên, nội tâm Lâm Thanh Trúc lập tức băng lãnh tới cực điểm.

"Bảy vị Chân Tiên sao? Thanh thế thật lớn." Lâm Thanh Trúc thì thầm trong miệng, nàng thật không nghĩ tới đối phương vậy mà coi trọng các nàng như vậy khi đồng thời hạ xuống bảy vị Chân Tiên.

Lần này xem ra bọn hắn đang có ý định đuổi tận giết tuyệt các nàng, một kiếp này các nàng liền tránh không khỏi.

Lúc này liền xem như Hoa Phi Vũ thân là Đại Đế cảnh mà cũng cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách, hít thở không thông, trở

nên bó tay bó chân.

Đoán chừng ngay cả Hoa Phi Vũ cũng không nghĩ tới lần này Bạch Hổ nhất tộc lại sẽ phẫn nộ như thế, bọn hắn đã lấy đại thủ đoạn để đưa bảy vị Chân Tiên hạ phàm.

"Phù. . . Xem ra hai tiểu nha đầu này hôm nay hẳn là phải chết không nghi ngờ."

"Chỉ là ta không biết rõ bảy vị Chân Tiên hạ phàm kia sẽ làm ra cử động như thế nào? Nếu như bọn hắn đồng thời xuất thủ thì chỉ sợ sẽ là một trận đại thanh tẩy."

Hoa Phi Vũ cũng vô cùng khẩn trương, bởi vì bảy vị Chân Tiên hạ phàm đã đủ để quét ngang toàn bộ bát hoang. Chỉ cần bọn hắn nguyện ý thì tùy thời đều có thể lấy bắt đầu thanh tẩy, căn bản không có người có thể ngăn cản nổi bọn hắn.

Lúc này bảy vị Chân Tiên kia đã lộ ra thân hình đầu hổ thân người, uy phong cao ngạo đứng trên chín tầng trời, lấy ánh mắt cao cao tại thượng xem thường chúng sinh mà lặng lẽ nhìn chăm chú xuống dưới.

Một thời gian sau, một cỗ uy áp kinh thiên trong nháy mắt liền giáng xuống.

"Phụt. . ."

Vừa đối mặt bọn hắn mà Lâm Thanh Trúc đã phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Đối phương thật sự quá mạnh, Lâm Thanh Trúc ngay cả tư cách chống cự mà cũng không có, vừa đối mặt liền bị trọng thương.

"Sư tỷ. . ." Triệu Uyển Nhi nóng lòng muốn tiến lên, Lâm Thanh Trúc lại lạnh lùng trừng nàng một cái, không để cho nàng tới gần

mình.

Lúc này Lâm Thanh Trúc đã trở thành mục tiêu của đối phương, bất luận sinh linh nào tới gần nàng cũng đều sẽ nhận lấy đả kích trí mạng.

Triệu Uyển Nhi lập tức lui lại, Lâm Thanh Trúc băng lãnh nhìn chăm chú lên thương khung, lại lần nữa ưỡn thẳng sống lưng.

Giờ khắc này nội tâm của Lâm Thanh Trúc đã rơi vào đáy cốc, nhưng nàng không sợ sinh tử, chỉ muốn dùng hết một hơi cuối cùng để cho sư muội của nàng có cơ hội chạy thoát.

Chương 697 - Liên Phong Xuất Thủ

"Hừ, sâu kiến!" Một tiếng hừ lạnh từ Cửu Thiên truyền đến, một tên Bạch Hổ Chân Tiên dẫn đầu lạnh lùng nói ra: "Chính là ngươi đã giết huyết mạch của tộc ta tại nhân gian đúng không?"

"Là ta giết hắn đấy. Ngươi muốn như thế nào?" Lâm Thanh Trúc lạnh lùng đáp lại, không có lui lại nửa bước.

Tên Bạch Hổ Chân Tiên kia hiển nhiên đã bị ngữ khí của Lâm Thanh Trúc chọc giận, hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Ha ha ha, tốt. Ta rất ưa thích kẻ không sợ chết như ngươi. Bổ Thiên giáo bây giờ cũng không cần thiết phải tồn tại."

Bạch Hổ Chân Tiên vừa nói xong thì liền có một đạo huyết sắc xạ tuyến thình lình bắn xuống.

Lâm Thanh Trúc vừa định rút kiếm chống đỡ thì bỗng nhiên có một đạo thân ảnh trắng như tuyết từ trên chín tầng trời phiêu nhiên bay tới, hư không lập tức rung chuyển, nở rộ lấy hào quang bảy màu, phảng phất như là Tiên cảnh hiển hiện.

Người vừa tới vỗ ra một chưởng đơn giản mà thô bạo, vừa đối mặt liền trực tiếp nghiền nát đạo huyết sắc xạ tuyến kia.

Sau đó có một giọng nói băng lãnh không gì sánh được truyền đến.

"Một tên Chân Tiên nho nhỏ mà cũng dám nói bừa đòi hủy đi đạo thống của ta sao?"

Chỉ thấy chân trời bùng lên một vầng thất thải thần quang, sau

đó dần dần hiện ra một đạo kiều ảnh áo trắng.

Sự xuất hiện của nàng trong nháy mắt liền gây nên chú ý của mọi người. Vừa rồi nàng chỉ là nhẹ nhàng đánh ra một chưởng mà đã đánh nát công kích của tên Bạch Hổ Chân Tiên kia.

Lúc này một tiếng nổ vang lên, một cỗ Đại Đế chi lực lập tức bộc phát, lấy uy thế nghiền ép chúng sinh mà lao tới.

"A. . . Là Đại Đế cảnh tới!"

Giờ khắc này tất cả mọi người đều chấn kinh, bởi vì nữ cường giả bí ẩn đột nhiên xuất hiện kia lại là một vị Đại Đế cảnh, hơn nữa còn là Đại Đế cảnh đỉnh phong. Khí tức của nàng không kém chút nào bảy vị Bạch Hổ Chân Tiên kia.

Một thời gian sau, bầu không khí đã trở nên vô cùng khẩn trương.

"Nàng là người phương nào? Tại sao nàng lại cứu ta." Ánh mắt Lâm Thanh Trúc trở nên phức tạp, có chút không thể nào hiểu được vì sao vị Nữ Đế thần bí này lại đột nhiên xuất thủ cứu mình.

Một bên khác, bảy tên Bạch Hổ Chân Tiên cũng hai mặt nhìn nhau, thông qua một phen thăm dò vừa rồi bọn hắn có thể cảm giác được vị Nữ Đế thần bí này rất mạnh.

Từ thiên môn xuống nhân gian để cho tu vi của bọn hắn bị giảm mạnh, còn nhận lấy quy tắc thiên đạo áp chế nên nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ánh mắt bảy tên Bạch Hổ Chân Tiên nhìn chằm chằm vào đạo kiều ảnh bên trong thất thải thần quang. Hào quang dần dần biến mất, từ trong đám mây đi ra một vị nữ tử Khuynh Thành.

Nàng mặc một thân áo trắng như tuyết, khuôn mặt lạnh lẽo như băng sương, phiêu nhiên như tiên nữ không dính vào một tơ

một hào nhân gian chi khí, hoàn mỹ không một tì vết.

Ánh mắt nàng vô cùng băng lãnh, không có một tia tình cảm nhìn chăm chú vào bảy tên Bạch Hổ Chân Tiên.

Đợi đến khi thấy rõ dáng dấp của nàng thì tất cả mọi người lập tức kinh ngạc.

"Ái chà, lại là một vị Nữ Đế!"

Ai có thể nghĩ tới người dám lấy sức một mình đối kháng bảy vị Chân Tiên lại là một vị Nữ Đế.

Tại thời khắc nàng vừa xuất hiện, Hoa Phi Vũ đứng trên chín tầng trời quan chiến liền hiện lên một tia vui sướng, nói: "Liên Nhi. . ."

Hắn vừa định đi lên chào hỏi nhưng Liên Phong cũng không nhìn hắn một cái mà một bước bay tới trước mặt Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi.

Nhìn xem vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa trước mặt mà Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đột nhiên có cảm giác áp lực tăng gấp bội.

Liên Phong thật sự quá đẹp, đẹp đến nỗi không có bất luận tì vết gì, không khỏi làm cho các nàng sinh ra cảm giác tự ti, phảng phất như khi ở trước mặt Liên Phong các nàng không có một chút ánh sáng.

"Oa. . ." Nhìn xem khuôn mặt tuyệt mỹ của Liên Phong mà Triệu Uyển Nhi kêu lên một tiếng, lộ ra ánh mắt hủ nữ, rất muốn hôn một cái.

Lâm Thanh Trúc coi như tỉnh táo, sau khi hết kinh ngạc thì nàng rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Lâm Thanh Trúc nghi hoặc nhìn xem Liên Phong, vì nàng không biết rõ tại sao Liên Phong muốn cứu nàng, và cũng không biết rõ Liên Phong tới đây có mục đích gì.

Xuất phát từ cảm kích, Lâm Thanh Trúc lễ phép kêu lên: "Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, Thanh Trúc vô cùng cảm kích."

Nghe vậy thì trên gương mặt xinh đẹp lãnh đạm của Liên Phong liền nhíu mày lại, sau đó nàng chững chạc đàng hoàng mở miệng nói: "Cái gì mà tiền bối chứ? Gọi ta là sư nương."

"Hả?!!" Lời này vừa nói ra, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi đều đồng thời toát ra mấy cái dấu chấm hỏi trong đầu.

Đây là ý tứ gì?

Nhìn nàng kia lẽ thẳng khí hùng, chững chạc đàng hoàng như vậy thì cũng không giống như là nói đùa a!

Chẳng lẽ nàng chính là một người hâm mộ theo đuổi sư tôn?

Hai nàng không khỏi nghi hoặc về thân phận của Liên Phong.

Chương 698 - Lấy Một Chọi Bảy?

"Sư tôn cũng không có nói qua chúng ta còn có một vị sư nương lợi hại như vậy a." Triệu Uyển Nhi chu mỏ nói, nàng có chút mơ hồ.

Các nàng mà sớm biết rõ mình còn có một vị sư nương lợi hại như vậy ở chỗ này thì vừa rồi nào phải chịu ủy khuất.

Lâm Thanh Trúc coi như bình tĩnh, cẩn thận dò hỏi: "Tiền bối, ngài không có nói đùa với chúng ta đấy chứ?"

Gặp Lâm Thanh Trúc mang vẻ mặt hiếu kì, bên trong ánh mắt đều là sự nghi hoặc, khóe miệng Liên Phong liền giật một cái, trong lòng lập tức minh bạch.

Xem ra gia hỏa kia cũng không có cùng các nàng nhắc về ta!

Liên Phong nhàn nhạt nói ra: "Có một số việc về sau các ngươi sẽ biết. Được rồi, các ngươi lui ra sau đi."

Nói xong ánh mắt Liên Phong lập tức hiện lên một tia sát ý, lạnh lùng nhìn lên bảy vị Chân Tiên trên bầu trời, nói: "Bảy tên tạp chủng kia, các ngươi cùng lên hết đi, ta ngược lại rất muốn nhìn xem các ngươi làm thế nào hủy diệt đạo thống của ta."

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền chấn kinh.

Nàng đây là muốn lấy một chọi bảy sao?

Tất cả mọi người đã bị sự cuồng vọng của Liên Phong hù dọa, dù là Diệp Thu trước đây cũng làm không được lấy một chọi bảy,

vậy mà nàng lại dám.

Rất hiển nhiên trước đây Diệp Thu chỉ vừa mới đột phá Đại Đế cảnh và cảnh giới còn chưa ổn định, mà bây giờ Liên Phong đã là Đại Đế cảnh đỉnh phong, nửa bước Thiên Nhân cảnh.

Nàng đối mặt với bảy vị Chân Tiên bị quy tắc thiên địa đè ép xuống Đại Đế cảnh hậu kỳ thì thật đúng là nàng không cần sợ bọn hắn.

Bởi vì bọn hắn giáng trần một lần bảy vị, cho nên quy tắc thiên đạo áp chế càng thêm cường liệt, để cho tu vi của bọn hắn hao tổn quá nhiều, do đó Liên Phong mới có tự tin lấy một chọi bảy như vậy.

Nàng nói ra một câu kia để cho bảy vị Chân Tiên trên cửu thiên lập tức trong lồng ngực dâng lên một đoàn lửa giận.

"Làm càn! Ngươi chỉ là một tên Đại Đế nhân gian mà cũng xứng ở trước mặt bản tọa nói bừa sao? Ngươi đúng là đang tìm chết."

Lời không hợp ý nên chỉ một câu không hợp là đại chiến trong nháy mắt liền bộc phát.

Lúc này một tên Bạch Hổ Chân Tiên dẫn đầu giết ra, lôi điện cuồn cuộn hung hăng nện xuống.

Liên Phong vẫn lạnh lùng, khóe miệng có chút giương lên, khinh thường nói: "Tạp chủng."

Sau đó nàng vỗ ra một chưởng, trong chốc lát lực lượng pháp tắc đem hư không đánh cho vặn vẹo, chưởng lực cuồng bạo vỗ nát lôi điện ngay tức khắc.

Ầm!!!

Chỉ nghe bầu trời phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, Liên Phong dạo bước Đăng Thiên, một cái lắc mình liền đi thẳng tới trước mặt tên Bạch Hổ Chân Tiên kia.

Nàng ngoan thoại không nhiều, một cước đột nhiên đá tới, tên Bạch Hổ Chân Tiên kia bị nàng đá bay đi như đạn pháo cao xạ, hung hăng nện xuống một hòn đảo nhỏ bên trên Đông Hải.

"Cái gì? Nàng chỉ dùng một chiêu mà liền đánh bại một vị Chân Tiên sao?"

Một cước định càn khôn, sự tình phát triển quá nhanh để cho tất cả mọi người ở đây không kịp phản ứng. Đợi đến khi trông thấy hạ tràng của tên Bạch Hổ Chân Tiên kia thì ai ai cũng đều kinh ngạc.

"Vãi cả lồng, cái Bổ Thiên giáo này ai cũng không nói đạo lý như thế ư?"

"Nói đánh liền đánh, chẳng cần biết ngươi là ai."

Liên Phong thi triển một cước này có thể nói là mười phần tàn nhẫn, quả quyết, trong nháy mắt nàng đã đánh ra khí thế của Bổ Thiên giáo.

Lúc này tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo đều nội tâm chấn động không gì sánh nổi, có cảm giác được rửa sạch nhục nhã.

"Quá thoải mái."

"Xinh đẹp, nàng đá quá đẹp."

"Liền nên làm như vậy, cùng bọn hắn nói lời vô dụng làm gì, có thể động thủ thì tuyệt đối không nhiều lời."

Giờ khắc này, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng vô cùng chấn kinh, lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Triệu Uyển Nhi mang vẻ mặt si ngốc, nói: "Oa, sư nương quá bá đạo đi, ta rất ưa thích nàng."

Lâm Thanh Trúc trừng mắt Triệu Uyển Nhi một cái, nói: "Uyển Nhi, ngươi không được phép vô ý như vậy. Hiện tại chúng ta tạm thời còn không biết rõ nàng có phải là sư nương hay không, cho nên chúng ta không thể gọi bậy, miễn cho đến thời điểm đó sư tôn khó xử."

Triệu Uyển Nhi cười nói: "Ta mặc kệ, dù sao ta rất ưa thích nàng. Nếu như sư tôn không ưa thích nàng thì ta sẽ tự mình tác hợp cho ngài, hì hì. Ai mà không ưa thích có được một vị sư nương vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ như vậy chứ. Ta sẽ tràn đầy cảm giác an toàn a."

Nhìn xem sư muội mình đã bị chinh phục, Lâm Thanh Trúc liền cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng sau khi nghĩ lại nàng lập tức nở một nụ cười.

Lâm Thanh Trúc cũng hi vọng đây là sự thật, bởi vì nếu Liên Phong thật sự là sư nương của các nàng, vậy chẳng phải Tử Hà phong sẽ lại nhiều thêm một vị cường giả Đại Đế cảnh rồi sao?

Đến thời điểm đó hai nàng chính là Công chúa danh chính ngôn thuận của Tử Hà phong, bối cảnh như vậy thì ai còn dám động đến các nàng?

Chương 699 - Liên Phong Bị Vây Công

"Khốn nạn."

Lúc này tại bên trên cửu thiên, nhìn thấy đồng đội bị Liên Phong một cước đá bay, đánh thành trọng thương, sáu tên Bạch Hổ Chân Tiên còn lại trong nháy mắt liền bị lửa giận công tâm.

Tên Bạch Hổ Chân Tiên cầm đầu đè nén lửa giận, chậm rãi đi ra, nhìn chằm chằm Liên Phong, rống lên: "Ngươi đến cùng là người phương nào mà lại dám can đảm nhúng tay vào chuyện của Bạch Hổ Thần tộc chúng ta. Chẳng lẽ ngươi muốn đối địch với chúng ta sao?"

Đối mặt lời uy hiếp của hắn, Liên Phong không quan tâm tí nào, nói: "Vậy thì như thế nào? Bạch Hổ Thần tộc sao? Các ngươi cũng chỉ là một đám tạp chủng sinh tồn trong khe hẹp mà thôi, thế mà lại dám xuống nhân gian làm loạn à?"

"Ngươi. . ."

Liên Phong nói lời này có lực sát thương cực lớn, tên Bạch Hổ Chân Tiên cầm đầu kia lập tức bị chọc giận muốn thổ huyết, phảng phất như vết sẹo trong lòng mà hắn không muốn để lộ nhất đã bị Liên Phong xé ra.

Đối mặt lửa giận của tên Bạch Hổ Chân Tiên cầm đầu, Liên Phong chẳng những không có nửa điểm nhượng bộ mà còn tiếp tục trào phúng.

"Một đám tạp chủng các ngươi chỉ biết ỷ lớn hiếp nhỏ, ở Tiên

Cổ chi chiến tại Thượng Giới Bạch Hổ nhất tộc các ngươi may mắn tại trong khe hẹp có thể bảo tồn lại. Tại thời đại quần hùng tranh giành các ngươi không dám ló đầu ra, đến bây giờ thái bình các ngươi mới dám xuống nhân gian ra vẻ ta đây đúng không?"

"Các ngươi ức hiếp trẻ nhỏ thì có gì tài ba, sao không đến đây khi dễ ức hiếp ta đi?"

Liên Phong chỉ nói ra dăm ba câu mà đã trực tiếp đem sáu tên Bạch Hổ Chân Tiên thẹn quá hoá giận, phảng phất như ở trong mắt nàng bí mật của tộc bọn hắn đều không phải là bí mật vậy.

"Làm càn! Chúng ta cùng tiến lên tru diệt nàng!" Tên Bạch Hổ Chân Tiên cầm đầu giận dữ gầm lên một tiếng, năm tên Bạch Hổ Chân Tiên còn lại cũng lập tức giết ra.

Chiến đấu hết sức căng thẳng, Liên Phong đồng thời đối mặt sáu vị Chân Tiên vây công nhưng nàng lại gặp nguy không loạn, ung dung không vội.

Hôm nay một trận chiến này Liên Phong chính là muốn triệt để nghiền nát tôn nghiêm của Bạch Hổ nhất tộc, một lần nữa để cho Bổ Thiên giáo trở lại vị trí mà nguyên bản nên thuộc về nó.

Lấy một chọi sáu sao? Bổ Thiên giáo chúng ta không sợ bất luận kẻ nào tới thiên hạ này, các ngươi cứ việc phóng ngựa đến đây đi." Liên Phong băng lãnh bá khí nói ra.

Sau đó hai tay nàng quét ngang một cái, trong chốc lát một cỗ thất thải thần quang thình lình bạo phát. Lúc này uy lực của Bổ Thiên Thuật đã bị nàng thi triển đến cực hạn.

Sau khi kế thừa chính quả của Bổ Thiên Thần Nữ, Liên Phong đã thành công nắm giữ áo nghĩa chân chính của Bổ Thiên Thuật. Đồng thời Bổ Thiên Thuật cũng đã chân chính chạm đến cấp độ tiên thuật, và đây mới thực sự là Bổ Thiên Thuật.

Khi thấy Liên Phong thi triển ra Bổ Thiên Thuật, toàn bộ người của Bổ Thiên giáo lập tức sắc mặt đại biến.

Bọn hắn đã gặp qua chưởng giáo chân nhân thi triển Bổ Thiên Thuật, nhưng ông ta còn xa xa không có cách nào đạt tới trình độ của Liên Phong.

Liên Phong một tay thôi diễn Bổ Thiên Thuật, phảng phất như nàng mới là cứu thế chi chủ, Thần Thánh không chút tì vết.

Bổ thiên chi lực phát ra thất thải thần quang, trong khoảnh khắc liền bao phủ toàn bộ Đông Hải.

Một thời gian sau, một chút cường giả bí ẩn đang núp ở chỗ tối quan chiến đã nhao nhao lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Một trận đại chiến kinh thiên động địa bộc phát, Liên Phong một tay thôi diễn Bổ Thiên Tiên Thuật, một mình đánh với sáu vị Chân Tiên mà không hề rơi xuống thế hạ phong chút nào.

Thậm chí tên Bạch Hổ Chân Tiên ban đầu bị Liên Phong một cước đá bay cũng đã gia nhập chiến trường mà lại không thể thay đổi được cục diện.

"Tía má ơi, nàng cũng quá kinh khủng đi."

Tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh, trong đó đám người của Bổ Thiên giáo là giật mình nhất.

Bởi vì vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa đột nhiên xuất hiện này vừa mở trận chính là trợ giúp bọn hắn. Nhưng bọn hắn không thể nào hiểu được tại sao nàng lại trợ giúp bọn hắn.

"Khụ khụ. . ." Trong lúc đại chiến diễn ra, Lục Phong còn chưa tắt thở giãy dụa một lần nữa đứng lên. Khi hắn trông thấy một màn này về sau cũng là giật mình không thôi.

Gặp Lục Phong tỉnh lại, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi liền vội vàng đi tới tiếp ứng.

"Lục sư bá, ngài không có sao chứ?" Triệu Uyển Nhi ân cần hỏi thăm.

Lục Phong là bởi vì cứu nàng cho nên mới bị thương, trong lòng nàng cũng là mười phần cảm kích vị sư bá bình thường rất ít nói này.

"Khụ khụ. . . Ta không sao." Lục Phong hô khan một cái rồi đáp.

Hắn ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng trên thực tế mấy khối xương sườn của hắn đã hoàn toàn bị gãy mất, thân thể hắn nhận lấy đả kích trí mạng.

Nếu không phải ý chí của hắn ương ngạnh thì lúc này sợ là hắn đã ợ ra rắm, cụ đi chân lạnh toát rồi.

Chương 700 - Các Ngươi Đứng Đắn Lại Cho Ta!

Lâm Thanh Trúc vừa liếc mắt liền nhìn ra tình huống thân thể của Lục Phong mà vội vàng lấy ra một viên Tiên Thiên cực linh đan đưa cho hắn, nói: "Sư bá, viên đan dược này có thể trợ giúp ngài khôi phục thương thế, ngài mau ăn nó đi."

Lục Phong nhìn thấy Lâm Thanh Trúc đưa cho hắn một viên Tiên Thiên cực linh đan mà nội tâm lập tức giật mình.

"A... Lâm sư điệt, chuyện này không được đâu, lão phu có tài đức gì mà có thể nhận lấy đồ vật trân quý của ngươi như vậy."

Lâm Thanh Trúc bất mãn nói: "Sư bá, đã là thời điểm gì rồi mà ngài còn khách sáo cùng ta như thế? Chỉ đơn giản là một viên đan dược mà thôi, ân tình ngài đã liều mình cứu Uyển Nhi ta còn không biết rõ nên báo đáp ngài như thế nào đây."

"Ha ha ha ha. . ." Lục Phong thảm đạm cười một tiếng, nói: "Sư bá của ngươi đã sống hơn một trăm năm, cũng đã sớm sống đủ rồi, nhưng các ngươi thì lại khác biệt vì con đường tương lai của các ngươi còn rất dài. Dùng cái mạng già của ta để đổi lấy tính mệnh của những người trẻ tuổi các ngươi là rất đáng."

Nghe thấy Lục Phong nói ra tiếng lòng như thế, tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo đều xúc động một trận, nhất thời cảm thấy tôn kính hắn vô vàn.

"Sư bá. . ." Lâm Thanh Trúc cũng rất xúc động, nói: "Ngài mau ăn viên đan dược này đi, lúc này tình thế nghiêm trọng, chúng ta còn phải trông cậy vào ngài đến chủ trì đại cục mà."

Nghe đến đây, Lục Phong cũng là do dự một cái, hắn nhìn về phía sau là từng đạo ánh mắt mong mỏi mà có chút động lòng.

"Ừm. . ." Lục Phong cũng không có lại cự tuyệt nữa, hắn tiếp nhận tiên thiên cực linh đan sau đó một ngụm nuốt vào.

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng kinh người bắt đầu phi tốc sửa chữa phục hồi thương thế trong cơ thể hắn. Chỉ một lát sau hắn đã hoàn toàn khôi phục lại.

Năng lực khôi phục kinh khủng này để cho Lục Phong giật nảy mình, nói: "Thế gian này lại có loại đan dược thần kỳ như vậy sao? Lâm sư điệt, viên đan dược này do người phương nào luyện ra?"

Triệu Uyển Nhi mang vẻ mặt mỉm cười tiến lên trước đáp lại: "Hì hì, là sư tôn của sư điệt luyện ra đó."

"Ồ? Thì ra là Diệp sư đệ." Lục Phong nghe vậy thì rất nhanh liền minh bạch, trong lòng hắn không khỏi lại bội phục Diệp Thu thêm mấy phần.

Diệp Thu có được loại đan dược có hiệu quả khôi phụ kinh khủng bực này nên khó trách tại sao hắn lại có thể bảo trì ghi chép bất bại của hắn.

Ánh mắt Lục Phong trở lại phía trên chiến trường, hắn nhíu mày nhìn xem vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa kia đang lấy sức một mình đánh với bảy vị Chân Tiên.

Lục Phong cực độ chấn kinh, nói: "Lâm sư điệt, các ngươi có biết vị Nữ Đế kia có nguồn gốc thế nào không? Vì sao nàng lại trợ giúp chúng ta?"

Hắn đã hỏi ra nghi ngờ trong lòng tất cả mọi người ở đây.

Nghe được câu hỏi này, Lâm Thanh Trúc cũng là do dự một chút, sau đó khẽ cắn môi, nói: "Nàng là sư nương của sư điệt."

Nghe vậy toàn trường lập tức kinh hô lên.

"Cái gì?!! Diệp sư thúc của chúng ta mạnh như vậy sao? Ngay cả nữ nhân lợi hại như vậy mà ngài đều có thể trấn áp được."

Tin tức kinh thiên này trong nháy mắt đã làm kinh hãi tất cả đám người của Bổ Thiên giáo. Bởi vì không ai có thể nghĩ tới vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa kia lại là người của Tử Hà phong.

Đây chẳng phải là nói Bổ Thiên giáo của bọn hắn hiện tại đã có tới hai vị Đại Đế cảnh toạ trấn rồi sao.

Tin tức này vừa ra liền để cho Lục Phong không thể bình tĩnh nỗi. Mặt mo của hắn không khống chế được mà cười ra tiếng.

"Ha ha ha ha, xem ra ta đã phát hiện ra một cái đại bí mật. Không được, không được, sau khi trở về ta nhất định phải đem chuyện này nói cho những vị sư huynh đệ khác nghe một chút."

"Vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa kia thế mà lại là đạo lữ của Diệp sư đệ. Tin tức này tuyệt đối đủ để bạo nổ toàn bộ bát hoang a."

"Diệp sư đệ a Diệp sư đệ, ngươi giấu quá sâu đi."

Lục Phong phảng phất như đã phát hiện ra một cái đại bí mật kinh thiên, hắn từ mặt mày ủ rũ lập tức trở nên tràn đầy vui vẻ, giống như chuyện phát sinh trước mắt vẫn còn không sánh bằng một chuyện liên quan tới Diệp Thu.

Nhìn xem mấy vị sư bá và đám sư huynh mang bộ dạng kỳ quái, khóe miệng Lâm Thanh Trúc liền giật một cái, nàng nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Thanh Trúc đột nhiên cảm thấy đáng lẽ ra nàng không nên nói cho bọn hắn chuyện này.

Sau khi ổn định lại một hồi, Lâm Thanh Trúc nhìn thấy bọn hắn vẫn còn đang chém gió, không có chút ý tứ bàn bạc đối sách, nàng chỉ biết nhìn xem tình huống chiến đấu trên trời.

Lâm Thanh Trúc khẽ cắn môi, nói: "Sư bá, chúng ta bây giờ nên thảo luận không phải là loại chuyện kia."

"Ây. . ." Lục Phong sửng sốt một cái, bừng tỉnh nói ra. "A, đúng đúng đúng. Ta kém chút nữa nhận lầm đại sự."

Lục Phong lập tức quát tỉnh đám đệ tử: "Các ngươi mau đứng đắn lại cho ta, từng người không có đánh trận thì cũng phải nghiêm túc một chút."

Chúng đệ tử liền ủy khuất một trận. Hình như vừa rồi ngay cả ngài cũng rất không đứng đắn a!

Sau đó ánh mắt đám người liền nhìn lại trận đại chiến trên không trung,

Chương 701 - Cưỡng Ép Phá Cảnh

Lúc này chiến đấu phía trên đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Liên Phong hai tay thôi diễn Bổ Thiên Thuật, nàng giống như Thượng Tiên vô cùng bá khí, tay không đánh với bảy vị Chân Tiên mà không rơi vào thế hạ phong.

Chỉ thấy Liên Phong một chưởng đánh cho một tên Bạch Hổ Chân Tiên trọng thương, sau đó bảo thuật phù văn lưu động trong tay nàng chấn cho hư không vặn vẹo một trận.

Trong lúc Liên Phong cùng năm tên Bạch Hổ Chân Tiên còn lại dây dưa, một tên Bạch Hổ Chân Tiên bỗng nhiên từ phía sau lưng nàng đánh tới.

"Chết cho ta."

Tên Bạch Hổ Chân Tiên kia đã đánh đến đỏ mắt, cơ hồ không có giữ lại chút nào, âm lãnh gầm thét một tiếng, một đạo Tử Vong Xạ Tuyến trong nháy mắt liền đánh tới.

Liên Phong phát giác không đúng, nàng mặc một thân áo trắng như tuyết đột nhiên quay lại, vung tay quét ngang năm tên Bạch Hổ Chân Tiên vây công, sau đó tựa như thần long vẫy đuôi mà một chưởng đối bính với kẻ đánh lén kia.

Liên Phong băng lãnh hô: "Tạp chủng, cút cho ta."

Nàng ra tay không chút khách khí, sử dụng phương thức trực tiếp nhất một chưởng đánh nát Tử Vong Xạ Tuyến, sau đó lại đá ra một cước, hung hăng đá vào phần bụng của tên Bạch Hổ Chân

Tiên kia.

Chỉ thấy hắn giống như là đạn pháo cao xạ mà hung hăng bay vào biển lớn, phát ra một tiếng ầm thật lớn, cuốn lên sóng cao vạn trượng.

"Chết tiệt."

Liên tiếp hai tên đồng đội bị Liên Phong đánh cho trọng thương, sống chết không rõ, Ly Cừu cực kỳ giận dữ.

Thế cục bây giờ đối với bọn hắn mà nói là vô cùng bất lợi, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì bọn hắn nhất định sẽ bị Liên Phong đánh bại từng tên một.

Bọn hắn rất tiếc hận thiên đạo áp chế nên thực lực bọn hắn bị giảm quá ác, đối mặt với dạng Đại Đế nhân gian đỉnh phong như Liên Phong bọn hắn vậy mà không chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

Trong lòng bọn hắn cũng là lần đầu tiên có một sự nhận biết rõ ràng đối với sức chiến đấu của Đại Đế nhân gian.

"Sâu kiến như ngươi mà lại dám nhục mạ Thần tộc chúng ta sao?" Ly Cừu rống giận một câu, trong lồng ngực hắn tựa như có một ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực.

Thần tộc chi uy không thể bị chà đạp, nhưng Liên Phong lại nhiều lần sỉ nhục bọn hắn, chà đạp tôn nghiêm của bọn hắn. Nếu như hôm nay bọn hắn thất bại, vậy uy nghiêm của Bạch Hổ nhất tộc sẽ không còn sót lại chút gì.

Trong cơn tức giận, Ly Cừu không thèm để ý đến thiên đạo áp chế nữa, hắn vung lên cánh tay trực tiếp thiêu đốt huyết mạch, cưỡng ép phá cảnh.

Trong chốc lát, một đoàn huyết vụ tràn ngập bên trên cửu thiên, một cỗ vô thượng chi thế nghiền ép xuống, tất cả mọi người

lập tức lảo đảo một cái, suýt chút nữa tê liệt ngã xuống mặt đất.

"Khí thế thật là đáng sợ, đây hẳn là Thiên Nhân cảnh trong truyền thuyết a."

Lúc này tất cả mọi người đều chấn kinh, tên Ly Cừu kia vậy mà có thể tại nhân gian thi triển ra thực lực Thiên Nhân cảnh.

Biến cố bất thình lình làm cho ai ai cũng có cảm giác vội vàng không kịp chuẩn bị.

Trong đội ngũ Bổ Thiên giáo, Lục Phong liếc mắt liền nhìn ra tình huống không ổn, nói: "Không tốt, đây là huyết mạch thần thông đặc hữu của Bạch Hổ nhất tộc."

"Hắn lấy huyết tế chi pháp để cưỡng ép phá cảnh, không nhìn thiên đạo áp chế mà tăng lên bản thân."

"Nếu cứ tiếp tục như thế ta sợ là chúng ta sẽ có đại phiền toái."

Lục Phong vô cùng luống cuống, hắn vốn cho rằng trận đại chiến này một mình Liên Phong đã đủ để đối phó, nhưng hắn lại không nghĩ rằng tên Ly Cừu kia vậy mà không để ý tới phong hiểm căn cơ bị hủy, dám lấy huyết tế chi pháp để phá cảnh.

Cái huyết tế chi pháp này vô cùng tàn khốc, nó là một loại cấm pháp hao tổn căn cơ, cùng Ẩm Huyết Kỹ của Bổ Thiên giáo có sự tương tự, nhưng uy lực của nó so với Ẩm Huyết Kỹ còn khủng bố hơn rất nhiều.

Quả nhiên sau khi Ly Cừu mở ra huyết tế, chiến trường trong nháy mắt liền đảo ngược, Liên Phong đã cảm thấy áp lực và dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Dưới tình thế cấp bách, Lục Phong không để ý tới gì nữa mà vội vã đi Tây Thiên thỉnh Như Lai Phật Tổ. A không đúng, Lục

Phong vội vàng hô.

"Lâm sư điệt, mau đi mời Diệp sư đệ tự thân xuất mã, loại đối thủ này cũng chỉ có hắn mới có thể ứng phó."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy lập tức móc ra một đóa Phong Linh hoa, lấy truyền âm bí thuật hướng về phía sau Tử Hà phong truyền đi đạo tin tức thứ nhất.

Lúc này lại nhìn lên trên trời, Ly Cừu đã bị một đoàn huyết vụ bao phủ, hắn phát ra tiếng cười khiếp người.

"Khặc khặc khặc. . . Một tên Đại Đế nhân gian nho nhỏ mà lại dám khinh hổ quá đáng. Hôm nay ta ngược lại rất muốn nhìn xem còn có ai có thể cứu được cái mạng nhỏ của ngươi."

Ly Cừu ngạo mạn nói ra, ngày sau đó một cỗ vô thượng chi thế lao nhanh về phía Liên Phong, để cho thân thể nàng có chút đứng không vững.

Nhưng Liên Phong rất nhanh liền thích ứng được. Nàng điều chỉnh lại trạng thái, ánh mắt nàng chẳng những không có một tia e ngại, mà ngược lại còn dị thường băng lãnh xem thường.

Liên Phong có thể cảm giác được thực lực của đối phương đã tăng lên rất nhiều, đạt đến tình trạng đủ để nghiền ép nàng.

Nhưng nàng lại không có nửa điểm kinh sợ, mà chỉ lạnh lùng đáp lại: "Tạp chủng nóng nảy, Thượng Tiên thì lại như thế nào? Hôm nay ngươi dám xuống nhân gian làm loạn thì ta liền chém ngươi."

Chương 702 - Nguy Cơ Ẩn Giấu

Liên Phong đột nhiên nhắm hai mắt lại, ngay sau đó lại có một cỗ thất thải thần quang nở rộ.

Chỉ thấy phía trên Thiên Uyên dường như mở ra một đạo Thiên môn. Khi Bổ Thiên Thuật toàn lực thi triển, một cỗ thiên địa trật tự chi lực thình lình hiện ra.

Liên Phong mở hai mắt ra, giờ khắc này nàng tựa như biến thành người khác, nàng bây giờ đã không còn là một vị Đại Đế nhân gian nữa, nàng càng giống như một vị Tiên nhân đúng nghĩa!

"A. . . Nàng đã đột phá Thiên Nhân cảnh sao?"

Lúc này ngay Hoa Phi Vũ cũng vô cùng kinh ngạc, vì hắn có thể cảm giác được khí tức của Liên Phong đang dần dần chuyển hóa, quanh thân nàng đang bị bao quanh bởi một cỗ Tiên Đạo khí vận. Liên Phong bây giờ chính là một vị tiên nữ chân chính.

Chỉ thấy ánh mắt Liên Phong rất lãnh đạm, không chứa nửa điểm cảm xúc, vung tay quét ngang, trong chốc lát trên Cửu Thiên đã ngưng tụ ra một đạo lồng giam quy tắc bao phủ Ly Cừu ở bên trong.

"Không thể nào. . ." Ly Cừu luống cuống hô lên.

Tại bên trong lồng giam quy tắc kia hắn không biết phải làm sao thoát thân.

"Ngươi làm sao có thể đạt tới cảnh giới này?"

Hắn không tin nỗi lúc này Liên Phong lại có thể thi triển ra tiên pháp đại thần thông.

Trước lời chất vấn của Ly Cừu, Liên Phong không có trả lời hắn. Nàng chỉ toàn lực bộc phát đem sáu tên Bạch Hổ Chân Tiên còn lại cũng bị cuốn vào lồng giam quy tắc.

Tất cả mọi người không hiểu Liên Phong muốn làm gì. Chẳng lẽ nàng lại muốn một chiêu toàn diệt bảy vị Chân Tiên?

Ý tưởng này không khỏi cũng quá điên cuồng đi.

Lúc này tất cả mọi người đều bối rối, còn Lâm Thanh Trúc lại đột nhiên ném ra Vân Tiêu Tiên Kiếm của mình hô to: "Sư nương, tiếp kiếm."

Vân Tiêu Tiên Kiếm vạch phá trời cao mà đi, Liên Phong một tay bắt lấy nó, trên mặt nàng dần dần lộ ra vẻ tươi cười, ánh mắt bắt đầu trở nên điên cuồng.

Nội tâm Liên Phong không khỏi thầm nghĩ: "Một kiếm chém bảy tiên! Chiến tích này của ta khẳng định so với hắn lợi hại hơn."

Theo số lượng thì trước đây Diệp Thu chỉ mới chém được một vị chân tiên, vả lại chỉ là phân thân. Còn bây giờ Liên Phong lại chém tận bảy vị chân tiên, hơn nữa tất cả đều là chân thân.

Đương nhiên thực lực của bọn hắn tự nhiên không thể sánh bằng Tỳ Hưu Thủy Tổ, nhưng mà bọn hắn lại có số lượng nhiều hơn. Do đó Liên Phong khẳng định nàng lợi hại hơn Diệp Thu.

Vân Tiêu Tiên Kiếm nơi tay, Liên Phong lập tức không do dự nữa mà đột nhiên rút kiếm chém tới.

"Trảm!"

Liên Phong quát lạnh một tiếng, trong chốc lát Bổ Thiên Thuật mang theo thất thải thần quang nương theo một đạo kiếm khí lao ra. Kiếm khí kinh người dường như có thể chẻ đôi thiên địa.

Ầm!!!

Cửu Thiên rung chuyển, dưới một kiếm này chấn cho thiên địa phải run rẩy, không gian sụp đổ.

Một kiếm này của Liên Phong có thể nói là nàng đa toàn lực bộc phát, không có nửa điểm giữ lại.

Sau khi Vân Tiêu Tiên Kiếm vừa bị chém ra, thân thể Liên Phong phảng phất như bị rút sạch lực lượng.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí hung hăng chém về phía bảy vị Chân Tiên đang bị nhốt bên trong lồng giam quy tắc.

Ly Cừu ở bên trong huyết vụ dần dần trở nên điên cuồng gào thét: "Không! Bản tọa không thể thua! Phá cho ta!"

Nhưng hắn có đấm nát cả tay mà cũng không cách nào phá vỡ lồng giam quy tắc. Cái lồng giam này phảng phất như chính là quan tài chuyên môn bố trí cho bọn hắn. Dù cho bọn hắn có cố gắng như thế nào thì cũng không cách nào thoát ra được.

Lúc này đạo kiếm khí kinh khủng kia đã trảm đến, một tiếng nổ lớn vang lên, bầu trời rơi xuống mưa máu, nhuộm cho Đông Hải một mảnh đỏ bừng.

...

Trong tiên cung bên dưới đáy biển, một con hầu tử núp trong bóng tối run lên lẩy bẩy.

"Tía má ơi, bọn hắn là loại quái vật gì mà thật là đáng sợ. Ta phải tiếp tục trốn tránh thôi."

Hầu tử càng xem càng kinh hãi, trong lòng nó cũng là mười phần nghi hoặc.

Nó chỉ là không cẩn thận dẫn xuất một tòa tiên cung dưới đáy

biển mà thôi, làm sao lại đột nhiên dẫn tới nhiều người như vậy, mà một cái so với một cái càng đáng sợ hơn.

Nếu như tại thời điểm này hầu tử dám đi ra ngoài thì nó tuyệt đối sẽ là kẻ thứ nhất ợ ra cái rắm rồi thăng thiên.

Sau khi suy nghĩ một phen, hầu tử trực tiếp xé đi lá bùa phong ấn tiên cung, vụng trộm chui vào bên trong.

Lúc này đám người ở phía trên vẫn còn không biết rõ một con hầu tử núp trong bóng tối đã sắp dẫn tới một trận tai nạn lớn nhất trong lịch sử.

Bọn hắn vẫn như cũ còn đang đắm chìm bên trong một kiếm kinh thiên kia của Liên Phong.

Chương 703 - Sư Nương Tặng Lễ

Đợi cho huyết vụ trên cửu thiên tan hết, bảy vị Chân Tiên đồng thời vẫn lạc nơi biển sâu, đại chiến cũng kết thúc.

"Phụt. . ."

Liên Phong phun ra một ngụm tiên huyết, cuối cùng nàng đã không chịu nổi, khí huyết không đủ, suýt chút nữa cũng ngã xuống biển sâu.

Lâm Thanh Trúc đạp không mà đến, đỡ lấy Liên Phong, hỏi thăm: "Sư nương, ngài không sao chứ?"

Giờ khắc này, trong nội tâm Lâm Thanh Trúc đã thừa nhận vị sư nương khuynh thành tuyệt sắc này, nàng quan tâm Liên Phong phát ra từ đáy lòng, bởi vì Liên Phong đã tại thời khắc các nàng nguy hiểm nhất mà đứng ra.

Vì cứu các nàng mà Liên Phong thậm chí không tiếc lấy sức một mình đối kháng bảy vị Chân Tiên.

Lâm Thanh Trúc đã ngầm nhận định Liên Phong chính là sư nương của các nàng, coi như sư tôn không đồng ý thì nàng cũng muốn bắt hắn trói lên trên giường.

Vị sư nương tốt như vậy thì đi đâu để tìm ra?

Sư tôn, ngài xem kỹ một chút dáng dấp này, dung nhan này, thực lực này. Ngài tốt nhất đừng không biết tốt xấu mà từ chối nàng a!

Diệp Thu lúc này nếu như biết rõ các đồ nhi của hắn nghĩ gì trong lòng thì đoán chừng hắn sẽ rất vui vẻ.

Đúng là đồ nhi ngoan!

"Khụ khụ. . ."

Nghe thấy một tiếng sư nương này, trên khuôn mặt ảm đạm của Liên Phong lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Chẳng biết tại sao nội tâm nàng lại có thêm mấy phần bảo vệ chi tâm đối với hai tiểu nha đầu này, giống như các nàng là đồ đệ của mình vậy.

Liên Phong hết sức vui mừng nói: "Ta không sao."

Liên Phong cuối cùng cũng khôi phục lại, nàng chỉ bị tiêu hao linh lực quá lớn, còn bản thân nàng không hề bị thương tích gì.

Sau khi điều tức một lát, Liên Phong đã có thể đứng dậy vững vàng. Nàng quay đầu nhìn xem tiểu nha đầu trước mặt cũng băng lãnh như mình mà có chút ngẩn người.

Nhưng Liên Phong cũng chỉ sững sờ ngắn ngủi, rất nhanh liền ổn định lại.

"Nha đầu, thanh kiếm này là của sư tôn ngươi tặng cho ngươi đúng không?" Liên Phong nhìn xem Vân Tiêu Tiên Kiếm trong tay một cái, hỏi.

Đối với thanh kiếm này nàng vẫn là hết sức quen thuộc. Bởi vì trước đây Diệp Thu đã từng dùng nó tại đế mộ lực áp quần hùng, một trận chiến liền thành danh.

Gặp Diệp Thu đem thanh kiếm này đưa cho đệ tử của hắn, trong lòng Liên Phong cũng đã minh bạch vị đệ tử này trong lòng hắn khẳng định chiếm cứ địa vị vô cùng trọng yếu.

Yêu ai yêu cả đường đi, nếu như Diệp Thu đã xem trọng vị đệ tử này thì Liên Phong tự nhiên cũng sẽ giống hắn, nàng vô cùng thưởng thức Lâm Thanh Trúc.

Đối mặt câu hỏi này của Liên Phong, Lâm Thanh Trúc thành thật trả lời: "Vâng, sư nương. Bởi vì đệ tử học nghệ không tinh, sư tôn sợ là đệ tử bên ngoài gặp phải nguy hiểm, cho nên mới cố ý truyền cho đệ tử thanh kiếm này."

Liên Phong gật đầu, đem Vân Tiêu Tiên Kiếm đưa cho Lâm Thanh Trúc, nói: "Ừm, không tệ. Nha đầu, cầm về đi, thanh kiếm này rất mạnh, ngươi không được mai một uy danh của nó."

Sau khi trả lại Vân Tiêu Tiên Kiếm cho Lâm Thanh Trúc, Liên Phong cảm thấy giống như lại không quá đúng, vì nàng thân làm trưởng bối nên lần đầu gặp mặt phải đưa tặng hậu bối một chút lễ vật mới đúng, dù sao các nàng cũng gọi nàng là sư nương.

Thế nhưng Liên Phong lại không quá quen thuộc lễ tiết thế tục, nếu như nàng làm thành trò cười thì coi như không xong.

Suy nghĩ một lúc, Liên Phong từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội. Nàng do dự một chút rồi tự tay mang lên cho Lâm Thanh Trúc, nói: "Lần đầu gặp mặt sư nương cũng không có đồ gì tốt, khối ngọc bội huyền băng này ta liền tặng cho ngươi. Khối ngọc bội này là ta năm đó ở Huyền Cực chi địa đoạt được, nó đã làm bạn với ta nhiều năm, mang ở trên người đối với việc tu hành có trợ giúp rất lớn. Bây giờ sư nương cũng đã không cần vật này nên liền tặng cho ngươi xem như lễ vật đi."

Trông thấy khối ngọc bội huyền băng này, Lâm Thanh Trúc lập tức giật mình, nó vậy mà có thể cùng Huyền Băng tiên cốt trong cơ thể nàng sinh ra cộng minh.

Điều này đã nói rõ khối ngọc bội huyền băng này phi thường thích hợp cho nàng tu luyện, nếu nàng mang nó ở trên người thì

tiến độ tu hành của nàng tuyệt đối là ngày đi ngàn dặm.

Mà lại dựa theo phẩm chất đến xem, khối ngọc bội huyền băng này có thể nói là hoàn toàn xứng đáng với Tiên Thiên Linh Bảo.

"Cái này. . . Sư nương, lễ vật này quá quý giá, đệ tử không thể nhận." Lâm Thanh Trúc mở miệng từ chối.

Trưởng bối tặng lễ thì Lâm Thanh Trúc có thể hiểu được, thế nhưng chuyện này lại quá đột ngột quá mà lại là đồ vật quý giá như vậy.

Gặp Lâm Thanh Trúc lên tiếng cự tuyệt, Liên Phong nhướng mày, có chút không minh bạch.

Chẳng lẽ chuyện này không phù hợp lễ tiết?

Ta đã làm sai phân đoạn gì rồi sao?

Liên Phong quanh năm ở tại cấm địa tu hành nên nàng thật sự không hiểu nhiều về lễ tiết thế tục. Nàng gặp Lâm Thanh Trúc cự tuyệt thì theo bản năng coi là mình đã làm sai lễ tiết.

Liên Phong đang muốn mở miệng nói thì một đạo kiều ảnh màu lửa đỏ từ bên cạnh bay tới, một tiểu nha đầu xinh đẹp cười hì hì nhìn nàng, nói: "Hì hì, sư nương, của Uyển Nhi đâu? Sư tỷ có lễ vật thì Uyển Nhi lại không có sao?"

Liên Phong nghe vậy lập tức ngây ngẩn cả người.

Ừm, ta hẳn là không sai!

Nguyên bản còn có chút nghi ngờ mình sai, Liên Phong lập tức kiên định tín niệm nàng không có sai.

Suy nghĩ một lát Liên Phong mới nói: "Có, ngươi cũng có."

Nói xong nàng tìm một hồi trong ngọc trữ vật, rốt cuộc nàng

cũng tìm được một khối ngọc bội màu lửa đỏ.

Chương 704 - Bạch Hổ Thủy Tổ Giáng Lâm

"Khối ngọc bội này tên là Diễm Linh Ngọc, cùng Huyền Băng Ngọc của sư tỷ ngươi là một đôi, hiệu quả cũng rất tốt, phi thường thích hợp tu hành hỏa thuộc tính."

"Ta xem trong cơ thể ngươi có một khối tiên cốt hỏa thuộc tính, cho nên khối Diễm Linh Ngọc này sẽ phi thường thích hợp với ngươi. Hôm nay ta liền tặng nó cho ngươi đi."

Tiếp nhận bảo bối Liên Phong đưa tặng, Triệu Uyển Nhi cười ngòn ngọt, nhu thuận kêu một tiếng: "Tạ ơn sư nương."

"Ưm. . ." Nội tâm Liên Phong phảng phất như bị hòa tan, vì một tiếng sư nương này kêu lên để cho nàng cảm giác mình như đang có hai vị tiểu đồ đệ đặc biệt nhu thuận đáng yêu.

Cảm giác này thật là kỳ quái, Liên Phong rất ưa thích loại cảm giác này.

Cứ việc Liên Phong chỉ mới lần thứ nhất gặp mặt các nàng, nhưng nàng không thể không thừa nhận mình đã ưa thích các nàng.

Đặc biệt là một tiếng sư nương kia kêu lên rất ngọt, rất có hảo giác.

Liên Phong tự nhủ lát nữa nàng sẽ cùng Diệp Thu thương lượng một chút để hắn đem hai vị tiểu đồ đệ này cho mình dạy dỗ.

"Ừm. . . Chuyện này có thể thực hiện."

Liên Phong tựa như đã hạ quyết tâm, nàng bắt đầu mưu đồ làm thế nào đem hai tiểu nha đầu này đưa về đạo tràng của mình theo mình tu luyện.

Ầm!!!

Lúc này đột nhiên trên Cửu Thiên chấn động một tiếng, nguyên bản chiến trường đã lắng lại thì một lần nữa cuốn lên một trận cuồng phong.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tất cả mọi người ở đây đều giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ gặp trên bầu trời bỗng nhiên âm trầm một mảnh, từng đạo lôi điện màu tím lấp lóe.

Liên Phong nhướng mày, lập tức minh bạch đại sự không ổn, nàng một tay đem hai vị tiểu đệ tử bảo hộ ở sau lưng.

Lâm Thanh Trúc vội vàng hỏi: "Sư nương, đây là có chuyện gì?"

Liên Phong nhíu mày, mở miệng nói ra: "Trên trời lại có tiên nhân giáng lâm, nơi đây sẽ có họa loạn, các ngươi trước tiên lui trở về đi."

Một lớp tiên nhân đã bị Liên Phong san bằng, bây giờ một lớp tiên nhân khác lại tới. Mà lúc này linh lực trong thể nội Liên Phong đã tiêu hao gần hết sau khi trải qua một trận huyết chiến, thế mà bây giờ lại tới cường địch. Nếu như cứ xa luân chiến thì sợ là thân thể của Liên Phong sẽ không chịu đựng nổi.

Liên Phong không khỏi có chút bắt đầu bận tâm, bởi vì một đợt đầu mâu này trực chỉ nàng mà đến.

Rất hiển nhiên Liên Phong sẽ không tránh thoát được một kiếp này, cho nên nàng liền dứt khoát để cho hai vị tiểu đệ tử lui lại, bởi vì các nàng mà còn lưu tại nơi này thì sẽ chỉ kéo chân nàng.

Lâm Thanh Trúc tự nhiên cũng rõ ràng vấn đề này, nàng không xử trí theo cảm tính mà từ trong ngực móc ra năm viên Tiên Thiên cực linh đan đưa cho Liên Phong, nói: "Sư nương, năm viên tiên thiên cực linh đan này chính là sư tôn tặng cho ta, có hiệu quả khôi phục cực mạnh. Ngài cầm lấy chúng đi, nói không chừng một hồi chúng sẽ phát huy được tác dụng."

Liên Phong kinh ngạc nhìn Lâm Thanh Trúc một cái, lấy nhãn quang của nàng thì sao có thể nhìn không ra loại đan dược này trân quý cỡ nào.

Trong lòng Liên Phong cũng là hết sức vui mừng, cảm thấy ấm áp. Nàng cũng không có cự tuyệt mà thuận tay tiếp nhận 5 viên tiên thiên cực linh đan, sau đó nhẹ nhàng đẩy Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi chậm rãi đẩy quay về bên người Lục Phong.

Liên Phong ngẩng đầu nhìn trời, một người độc lập, khí thế dần dần bộc phát, hiển lộ rõ ràng phong thái của một vị tuyệt thế Nữ Đế.

Một lần nữa trở lại bên người sư bá, Lâm Thanh Trúc mười phần sốt ruột, vì nàng có thể cảm giác được địch nhân vừa tới rất đáng sợ. Nhưng lấy thực lực của nàng bây giờ căn bản giúp không đượcLiên Phong, chỉ có thể ở nơi này lo lắng suông.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Sư nương vừa mới trải qua một trận huyết chiến, thân thể nàng đã có chút tổn thương, thế mà bây giờ lại tới cường địch. Nếu cứ tiếp như thế thì chỉ sợ nàng sẽ. . ." Lâm Thanh Trúc vô cùng luống cuống, nội tâm bất lực, khó nói lên lời.

Bây giờ sư tôn của nàng không có ở chỗ này chỗ, các nàng chỉ

có thể dựa vào vị sư nương lần đầu gặp mặt kia, cho nên nội tâm nàng cũng rất tự trách.

Lúc này chỉ nghe một tiếng nổ to vang lên, phía dưới tử sắc lôi điện cuồn cuộn, thiên địa đại chấn, một dòng sông màu tím bỗng nhiên xuất hiện quấn lấy cửu thiên.

Mây đen dày đặc, từ bên trong hư không chậm rãi hiện ra tới một vị Bạch Hổ Chân Tiên có thân thể cực kỳ to lớn.

"Bạch Hổ thủy tổ!"

Hắn vừa hiện thân thì khắp thế gian đều chấn kinh. Bởi vì hắn là nhân vật vô thượng, chính là thủy tổ của Bạch Hổ Thần Tộc, là một trong các vị cự phách tại thượng giới.

Tên Bạch Hổ thủy tổ này mặc dù không phải là Bạch Hổ Thần Thú trong truyền thuyết tại thời Tiên Cổ kia, nhưng hắn cũng là tồn tại cực mạnh, thực lực của hắn căn bản không phải tên Tỳ Hưu thủy tổ trước đây có thể sánh được.

Sự xuất hiện của Bạch Hổ thủy tổ trong nháy mắt đã làm cho cả Đại Hoang lâm vào tình trạng hoàn toàn tĩnh mịch.

"Phù. . . Xong con bê! Xem ra lần này Nữ Đế Liên Phong đã thật sự chọc giận Bạch Hổ Thần tộc rồi, ngay cả nhân vật vô thượng bực này mà cũng tự mình giáng lâm nhân gian."

Một thời gian sau, tất cả mọi người đều sắc mặt trắng bệch, chỉ sợ mang họa cho mình mà thân thể bắt đầu run rẩy.

Sau khi tên Bạch Hổ thủy tổ này giáng lâm, nhân gian tuyệt đối đã bị một trận đả kích xưa nay chưa từng có.

Dù cho hắn chỉ thả ra một bộ phân thân, nhưng thực lực của hắn cũng không phải Đại Đế nhân gian có thể sánh được.

Hắn chỉ cần dùng một cái bảo thuật lĩnh vực thì liền có thể tuỳ tiện xóa bỏ tính mệnh của một vị Đại Đế.

Lúc này dù là Liên Phong thì cũng cảm thấy áp lực to lớn xưa nay chưa từng có, ánh mắt nàng liền trở nên nghiêm túc không gì sánh được.

"Tộc trưởng của Bạch Hổ Thần tộc, Ly Thiên!"

Liên Phong âm thầm lẩm bẩm, trong tay nàng hiện ra một đóa Liên Hoa Ấn lặng yên phát ra hào quang nhàn nhạt.

Liên Phong nhìn thẳng hư không, vẻ mặt nghiêm túc, không nói một lời, mười phần tỉnh táo.

Chương 705 - Tiên Cổ Hành Giả

Ly Thiên sải bước đi qua hư không trường hà, một bước tiến vào nhân gian.

Ánh mắt hắn cao ngạo không ai bì nổi, ngạo thế chư thiên, nhìn chăm chú Liên Phong.

Không biết qua bao lâu, Lý Thiên mới mở miệng hỏi: "Bổ Thiên Thần Nữ sao? Bạch Hổ Thần tộc chúng ta cùng Bổ Thiên giáo các ngươi từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, vì sao ngươi lại đồ sát đồ tử đồ tôn của ta? Ngươi kông có ý định cho ta một lời giải thích hợp lý sao?"

Lời này vừa nói ra, một cỗ tiên uy cũng liền hạ xuống, thân thể Liên Phong chấn động một cái, có cảm giác bị trọng thương.

"Lực lượng thật kinh khủng, không hổ là lão quái vật đã tu hành mấy chục vạn năm. Nhục thân và bảo thuật thần thông của hắn đã đạt đến cấp độ đại đạo hoá giản, chỉ là một cái ánh mắt liền để cho ta có cảm giác tử vong nhìn thẳng."

Liên Phong âm thầm phân tích, nàng cũng cảm thấy mình mười phần may mắn vì đối phương chỉ là một bộ phân thân.

Chân thân của Ly Thiên quá mức cường đại, cho nên thiên đạo không cho phép hắn vượt qua hư không trường hà xuống nhân gian, bởi vì mảnh thiên địa này tiếp nhận không được lực lượng của hắn. Do vậy hắn chỉ có thể bỏ ra đại giới để đem một bộ phân thân đưa xuống nhân gian.

Dù chỉ là phân thân mà Ly Thiên đã tạo ra cảm giác áp bách mãnh liệt cho Liên Phong như thế.

Đối mặt lời chất vấn này, Liên Phong vẫn đứng thẳng, không chút nhượng bộ, lạnh lùng nói: "Giải thích à? Ngươi muốn ta giải thích cái gì? Tiên Lộ Tranh Phong vốn là ngươi chết ta sống, tiểu bối của tộc ngươi tài nghệ không bằng người, lại lấy lớn hiếp nhỏ, vậy Bổ Thiên giáo chúng ta làm sai chỗ nào?"

Nghe vậy Ly Thiên trong nháy mắt liền bùng lên sát khí, một cơn thịnh nộ tự nhiên sinh ra.

Bạch Hổ Thần tộc của hắn trời sinh huyết thống hoàng kim, vô địch khắp thế gian, như thế nào không bằng đệ tử của một cái Bổ Thiên giáo nho nhỏ.

Nội tâm Ly Thiên đang có một trăm cái không nguyện ý tin tưởng sự thật này.

Hắn lạnh lùng nhìn xem Liên Phong, mặc dù rất phẫn nộ nhưng hắn không có xuất thủ, bởi vì hắn rất rõ ràng trên thân Liên Phong có đại nhân quả.

Nàng chính là Bổ Thiên Thần Nữ của Tiên Cổ đạo thống, Bổ Thiên các, là người thừa kế chính quả. Nếu như Ly Thiên động thủ thì tất nhiên sẽ dẫn tới mấy lão gia hỏa của Bổ Thiên các tại thượng giới nhúng tay vào, đến thời điểm đó sẽ vô cùng bất lợi cho hắn.

Đương nhiên cũng không phải là Ly Thiên sợ Bổ Thiên các, mà là cái Tiên Cổ đạo thống này từng tại thời kì Tiên Cổ nghịch loạn sinh ra mấy vị Ngoan Nhân.

Bọn hắn là một trong các Tiên Cổ hành giả, tại thượng giới có uy vọng cực cao, bởi vì bọn hắn từng tại thời kì Tiên Cổ nghịch loạn nhất cử giết ra một con đường máu, vượt qua thâm không đi đến phía cuối sinh mệnh trường hà để tìm kiếm trường sinh chi lộ vô thượng.

Ly Thiên còn không có cuồng vọng đến mức dám đi khiêu chiến quyền uy của Tiên Cổ hành giả. Mặc dù bọn hắn đã rời đi mấy cái kỷ nguyên, nhưng ai có thể cam đoan bọn hắn không thể đột nhiên có một ngày lại giết trở về.

Ly Thiên hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn xem Liên Phong. Nữ nhân này hắn không dám động, nhưng không có nghĩa là những người khác hắn không dám.

Ly Thiên chỉ vào Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi phía dưới, lạnh lùng nói: "Lão phu vô ý cùng Bổ Thiên các kết thù, nhưng hai tiểu nha đầu này đã giết chết truyền nhân chính thống của tộc ta, làm đoạn mất truyền thừa của tộc ta, cho nên lão phu muốn đem các nàng mang đi. Ngươi có ý kiến gì không?"

Vừa nghe Ly Thiên nói xong, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi trong nháy mắt liền lạnh buốt toàn thân.

Các nàng yên lặng nắm chặt nắm đấm, không nói một lời, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đạo kiều ảnh áo trắng như tuyết trên đỉnh đầu kia.

Liên Phong cũng quay lại nhìn xem các nàng một cái, không ai biết rõ trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy một cỗ thất thải hào quang từ trong cơ thể nàng chậm rãi phát ra.

"Ta đem lời này phóng ở nơi đây, hôm nay có ta ở đây thì ai cũng đừng nghĩ tổn thương hai tiểu nha đầu này."

"Cái gì?!!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lập tức chấn kinh, ngay cả Hoa Phi Vũ cũng đều có chút đứng ngồi không yên.

"Liên Nhi, ngươi điên rồi sao? Ngươi vì hai tiểu nha đầu vốn không quen biết kia mà liều mạng như vậy thì có đáng giá không?"

Hoa Phi Vũ kinh hồn táng đảm, tên Ly Thiên kia là tồn tại kinh khủng há có thể đám phàm nhân có thể chống đỡ.

Dù là chính hắn mà tại trước mặt đối phương cũng không dám nói chuyện lớn tiếng. Liên Phong có hành động như vậy đơn giản chính là tự tìm đường chết.

Nghe Hoa Phi Vũ khuyên bảo như thế, Liên Phong chẳng những không có nửa điểm cảm kích, mà ngược lại nàng còn lạnh lùng trừng hắn một cái.

Trong mắt Liên Phong tràn đầy vẻ ghét bỏ, băng lãnh nói: "Thứ hèn nhát, ngươi tránh qua một bên cho ta."

Chương 706 - Diệp Thu Đến

Bị Liên Phong quát lớn một tiếng, Hoa Phi Vũ lập tức sắc mặt tối đen.

Sau đó hắn lại là một trận tự giễu, nội tâm hắn lâm vào một trận hoài nghi bản thân.

Hoa Phi Vũ tự xưng là vô địch cùng thế hệ, là nhân vật mà thế hệ tuổi trẻ nhìn rất chăm chú. Nhưng khi đối mặt với Ly Thiên hắn lại biểu hiện sợ hãi như thế.

Vậy hắn còn có tư cách đi tranh cùng Diệp Thu sao?

Hoa Phi Vũ không khỏi tự hỏi, trước đây Diệp Thu dù đối mặt với địch nhân cường đại hơn mình gấp mấy lần mà cũng chưa từng lộ ra nửa điểm e ngại, ngược lại Diệp Thu còn một kiếm trảm tiên, triệt để dương danh tứ hải bát hoang.

Tại phía dưới hào quang của Diệp Thu, Hoa Phi Vũ lộ ra vẻ ảm đạm vô quang, dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hiện tại ở Đại Hoang, trong miệng mỗi người phần nhiều đều là nghị luận về vị Kiếm Tiên có kiếm pháp xuất thần kia của Bổ Thiên giáo.

Thế nhân đã rất ít người nhắc lên vị Dao Sơn Thánh Tử, Hoa Phi Vũ vô song tuyệt thế từng xông qua khảo nghiệm ba ngàn con đường bằng đá tại Dao Sơn.

Hoa Phi Vũ có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong ánh mắt của Liên Phong có một tia chán ghét hắn. Giờ khắc này hắn đã minh bạch mình không có khả năng lại có cơ hội.

Sau khi Liên Phong quát lớn với Hoa Phi Vũ, nàng lặng lẽ nhìn chăm chú vào Ly Thiên, nói: "Lão già kia, hôm nay có ta ở đây thì dù ngươi là ai cũng đừng nghĩ mang các nàng đi."

"Ngươi. . ." Ly Thiên bị câu nói làm cho tức giận, lửa giận công tâm, uy hiếp nói ra: "Bổ Thiên Thần Nữ, ngươi cần phải suy nghĩ cho rõ ràng, ngươi thực sự sẽ vì hai cái hoàng mao nha đầu mà có can đảm đối địch với Bạch Hổ Thần tộc chúng ta sao?"

"Ngươi bớt nói nhảm đi, Bổ Thiên giáo chúng ta chưa từng sợ bất luận địch nhân nào trong thiên hạ. Ta không quan tâm ngươi là cái Thần tộc, Tiên Tộc gì, muốn đánh thì cứ đánh." Liên Phong bá khí bảo vệ đệ tử, không có chút nào nhượng bộ Ly Thiên.

Những lời này của nàng không thể nghi ngờ là một liều thuốc an thần cho Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lúc này.

Nội tâm các nàng cảm động không gì sánh được, các nàng không nghĩ tới vị sư nương lần đầu gặp mặt kia vậy mà lại ủng hộ các nàng như thế.

Giờ khắc này Liên Phong đã triệt để ngồi vững trong lòng các nàng với thân phận sư nương.

Sau khi nghe thấy Liên Phong thách thức như vậy, Ly Thiên lập tức nổi trận lôi đình, cười to nói: "Ha ha ha ha, tốt, rất tốt. Bổ Thiên các có nghe thấy không, là người của các ngươi tự tìm đường chết nên cũng đừng trách lão phu không khách khí. Bổ Thiên Thần Nữ, ngươi thật sự cho rằng lão phu e sợ mấy lão gia hỏa của Bổ Thiên các ngươi sao?"

Ly Thiên lúc này đã không còn để ý tới cái gì nữa, hắn nhất định phải giáo huấn Liên Phong thật tốt một chút, để cho nàng biết rõ cái gì gọi là trời cao đất rộng. Coi như mấy lão quái vật trên thượng giới tự mình hạ giới thì hắn cũng không sợ.

Ngay sau đó, Ly Thiên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, huyết sắc lập tức nhuộm đỏ Đông Hải, thiên địa rung chuyển một mảnh.

Tại bên trong huyết vụ, thân thể Ly Thiên càng thêm to lớn, khí thế kinh khủng nghiền ép xuống.

Liên Phong lảo đảo một cái, có chút đứng không vững, nội tâm nàng cũng là vô cùng khẩn trương.

Liên Phong còn chưa hề giao thủ qua với đối thủ bực này nên nàng có chút kinh nghiệm không đủ.

Liên Phong kết ấn thôi diễn Bổ Thiên Thuật hết hỏa lực, một cỗ lực lượng cường đại bộc phát ra.

Trận đại chiến kinh thiên động địa giữa hai đại cường giả này đánh cho toàn bộ Đông Hải sôi trào lên, toàn bộ sinh linh đều run sợ không thôi.

"Tía má ơi, Thần Tiên đánh nhau, mọi người cẩn thận. Loại chiến đấu vượt qua Đại Đế cảnh này chỉ một đạo dư ba liền có thể nhẹ nhõm đem chúng ta xóa bỏ, chúng ta không nên tới gần a."

Tất cả các Tiên gia thánh địa, đại tộc đều kinh hãi, căn bản không dám tới gần mảnh lĩnh vực chiến đấu kia.

Khi Bổ Thiên Thuật bạo phát, nó mơ hồ muốn xé mở đạo huyết vụ kia.

Ly Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Hừ, cùng lão phu giao thủ thì ngươi còn không có tư cách. Nếu không phải ta xem ở thân phận của ngươi đặc thù thì hôm nay ta tất sát ngươi."

Vừa dứt lời, Ly Thiên bỗng nhiên chỉ ra một ngón tay, trong chốc lát một cỗ hào quang huyết sắc đã bắn ratừ đầu ngón tay hắn làm tan vỡ lĩnh vực của Liên Phong.

Sau đó Ly Thiên Lập thôi dộng tử sắc lôi điện giam giữ Liên Phong ở bên trong.

Lúc này Liên Phong đã sử dụng toàn lực chuẩn bị nhất cử đánh vỡ giam cầm. Thế nhưng trong tay nàng không có một cái pháp khí có thể xé rách lĩnh vực Tiên Đạo nên đã bị thua thiệt lớn.

Ly Thiên sau khi giam cầm được Liên Phong, hắn liền vung tay lên, một cỗ hấp lực kinh khủng lập tức phóng tới trên thân Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi.

"Cẩn thận." Thấy cảnh này, Liên Phong vô cùng gấp gáp hô to.,

Thế nhưng nàng bây giờ đang bị giam cầm, căn bản không cách nào tránh thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem hai vị tiểu đệ tử của mình bị Ly Thiên cuốn đi.

Biến cố bất thình lình làm cho tất cả mọi người vội vàng không kịp chuẩn bị.

Lục Phong cũng trơ mắt nhìn xem hai vị sư điệt của mình bị mang đi, rống lên: "Ngăn hắn lại cho ta."

Nói xong toàn bộ người của Bổ Thiên giáo đều xuất động với ý đồ ngăn lại Ly Thiên, nhưng đối phương chỉ phun ra một đạo khí kình là đã đem tất cả bọn hắn thổi trở về.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên có một thanh thạch kiếm toàn thân bốc lên huyết khí vạch phá trời cao mà tới. Chỉ vẻn vẹn một hơi thở nó đã đem hấp lực của Ly Thiên chém thành hai nửa.

Trong lúc bối rối, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi sắc mặt tái nhợt một mảnh. Lúc hấp lực mất đi các nàng vô lực từ trên trời rơi xuống.

Thanh thạch kiếm kia quay lại, thuận thế tiếp đỡ các nàng, hai

nàng bám vào trên thân kiếm có chút chưa tỉnh hồn.

Lâm Thanh Trúc phản ứng coi như kịp thời, nàng sờ vào thanh thạch kiếm dưới chân mà nội tâm tuôn ra mọi loại ủy khuất, kèm theo một trận mừng rỡ như điên.

"Là Tru Tiên kiếm! Sư tôn đến rồi!"

Giờ khắc này các nàng phảng phất như tìm về hồn phách, sự ủy khuất của các nàng rốt cuộc đã tìm được chỗ phát tiết.

Chương 707 - Tà Kiếm

Tại thời khắc Tru Tiên Kiếm hiện thân, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, trong mắt rất nhiều người đều hiện lên một tia hoảng sợ.

Hiển nhiên bọn hắn đều biết uy lực của thanh kiếm này, mà trong đó người biểu lộ phức tạp nhất chính là Hoa Phi Vũ.

Không có người nào so với hắn rõ ràng hơn sự bá đạo của Tru Tiên Kiếm, nhưng nói đúng ra kẻ đáng sợ nhất chính là chủ nhân của nó.

"Diệp Thu tới!"

"Cái gì?!!"

Vừa nghe được một cái tên quen thuộc vang lên, hiện trường liền run rẩy một mảnh, tất cả mọi người nhao nhao nhìn quanh với ý định tìm kiếm đạo thân ảnh phong thái siêu phàm kia.

Lúc này bên trong lồng giam lôi điện, Liên Phong cũng là khẽ giật mình, trên gương mặt băng lãnh của nàng lần đầu lộ ra nụ cười mừng rỡ.

"Hắn tới!"

Giờ khắc này, tất cả lo lắng trong nội tâm Liên Phong phảng phất như đã bị đánh cho tiêu tan, không còn lực bất tòng tâm như vừa rồi nữa. Bởi vì nàng biết rõ nam nhân có thể làm cho nàng an tâm đã tới.

Quả nhiên tại phía dưới ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người, hư không vặn vẹo một trận, hào quang lấp loé, một đạo

thân ảnh áo trắng chậm rãi xuất hiện tại phía trên Đông Hải.

"A. . . Đây là gia hoả kinh khủng nào đến?" Lúc này tại bên trong tiên cung dưới đáy biển, hầu tử đang một mực xem trò vui đột nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi, tự hỏi.

Không biết rõ vì sao mà khi nó trông thấy thân ảnh này nó lại có loại cảm giác quen thuộc, mà bên trong quen thuộc lại có mấy phần e ngại phát ra từ linh hồn, tựa như khắc vào trong não nó, cảm giác này phi thường kỳ diệu.

Diệp Thu mặt không biểu lộ, vượt qua không gian, một bước đi tới chiến trường.

Tại thời khắc Diệp Thu tiến vào hải vực, sau lưng hắn trong nháy mắt liền xuất hiện mấy vạn bóng người. Những người này không thể nghi ngờ tất cả đều là người của Bổ Thiên giáo.

"Chưởng giáo sư huynh." Trong đám người, Lục Phong thấy được một đạo thân ảnh quen thuộc mà thuận miệng hô lên một tiếng.

Nghe vậy tất cả đệ tử của Bổ Thiên giáo ở đây lập tức từ nội tâm tuyệt vọng chuyển thành dục vọng chiến đấu, gọi về lòng tin.

"Người tới là ai mau xung tên ra cho ta." Nhìn thấy biến cố bất thình lình, Ly Thiên đứng trên cửu thiên có chút biến sắc, lạnh lùng quát lớn.

Chỉ thấy Diệp Thu một bước lên trời, đem hai vị đồ nhi của mình sắp xếp cẩn thận. Rồi hắn một tay nắm lấy Tru Tiên Kiếm, một tay chắp sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn xem con quái vật khổng lồ trước mắt.

Sau đó Diệp Thu một tay đẩy ra Tru Tiên kiếm, để nó bay quanh trước mặt Ly Thiên, hỏi: "Lão già kia, ngươi có thể nhận ra thanh kiếm này chứ?"

Ly Thiên đưa mắt nhìn xem Tru Tiên kiếm, khi hắn thấy rõ đó là một thanh thạch kiếm toàn thân bốc lên huyết khí, lệ khí mười phần, con ngươi của hắn trong nháy mắt liền co rụt lại, lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

"Tru. . . Tru Tiên Kiếm!"

"Làm sao có thể? Không phải năm đó thanh tà kiếm này đã bị hủy ở bên trên Tiên Cổ chiến trường rồi sao?"

Bạch Hổ Thủy Tổ cao cao tại thượng Ly Thiên vừa nhìn thấy Tru Tiên Kiếm thì trên mặt rốt cục lộ ra vẻ hoảng sợ, e ngại.

Giờ khắc này Ly Thiên thật sự vô cùng chấn kinh. Những người khác có lẽ không rõ ràng lai lịch của Tru Tiên Kiếm, nhưng hắn đã từng gặp qua sự kinh khủng của nó nên biết rất rõ.

Năm đó tại thời kỳ Tiên Cổ nghịch loạn, một trận quỷ dị náo động đã đem Vạn tộc đẩy hướng vực sâu.

Tại bên trong trận đại chiến nghịch loạn đó, có một vị cường giả nhân tộc đã cầm trong tay thanh Tru Tiên Kiếm này đằng không xuất thế.

Dù đối mặt với Tiên Cổ thập hung mà hắn thậm chí còn không rơi xuống thế hạ phong, từ đó hắn đã tại bên trong dòng sông lịch sử lưu lại một bút truyền kỳ sáng chói.

Số lượng Tiên Ma chết tại phía dưới thanh Tru Tiên Kiếm này nhiều vô số kể. Nó chính là một đoạn ác mộng mà rất nhiều người đều không muốn nhắc đến.

Bởi vì sau trận đại chiến năm đó thanh thạch kiếm lệ khí mười phần này đã được trao cho một tên bá tuyệt không gì sánh được: Tru Tiên Kiếm!

Bây giờ lại lần nữa nhìn thấy thanh kiếm này, nội tâm Ly

Thiên chỉ còn lại sự sợ hãi, tựa như hắn lại nhìn thấy một màn kinh khủng tại Tiên Cổ chiến trường năm đó, một người một kiếm tuyệt đại phong hoa, duy ngã độc tôn lại lần nữa tái hiện nhân gian.

"Không. . . Không có khả năng. Thanh tà kiếm này năm đó đã bị ba ngàn Ma Thần huyết luyện, nó đã sớm bị hủy ở bên trên Tiên Cổ chiến trường mới đúng, làm sao nó lại có thể ở trong tay ngươi?" Ly Thiên phát ra tiếng gào thét không thể tin, chất vấn Diệp Thu.

Hắn có thể nhìn ra lệ khí bên trên Tru Tiên Kiếm lúc này cũng không kém chút nào so với năm đó, có thể nói đây là trạng thái hoàn mỹ nhất của nó.

Trước mặt thanh kiếm này, Ly Thiên dám cam đoan cho dù là chân thân của hắn giáng lâm thì chỉ sợ cũng gánh không được sát khí kinh thiên của nó.

Thanh kiếm này thật sự quá tà ác, từ cái tên của nó liền có thể nhìn ra đây là một thanh Sát Lục Chi Kiếm, sát khí ngất trời, có thể đem toàn bộ bầu trời nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

Chương 708 - Dụ Dỗ Không Thành

Nhìn xem Ly Thiên mang ánh mắt e ngại thật sâu, Diệp Thu trầm mặc không nói, yên lặng ước lượng một chút Tru Tiên Kiếm trước mắt.

"Xem ra thanh kiếm này tại thời kì Tiên Cổ hắc ám đã từng lưu lại một bút truyền kỳ"

Từ bên trong ánh mắt Ly Thiên, Diệp Thu đại khái nghiệm chứng ra được phỏng đoán của hắn.

Hắn đã dùng hơn một tháng thời gian để đem Tru Tiên Kiếm một lần nữa sửa chữa phục hồi. Hắn đã hao phí một lần cơ hội sửa chữa phục hồi và rốt cục để cho nó trở về trạng thái hoàn mỹ lúc ban đầu là Hỗn Nguyên tiên bảo, áp đảo Tiên khí.

Hiện tại uy lực của Tru Tiên Kiếm đã trọn vẹn tăng lên gấp mấy vạn lần.

Vừa mới bắt đầu Diệp Thu còn rất kinh ngạc, bởi vì dựa theo dự đoán của hắn lúc ban đầu, Tru Tiên kiếm tối đa cũng chỉ có thể đạt tới cấp độ cực phẩm Tiên kiếm.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới Tru Tiên Kiếm tại trạng thái hoàn chỉnh nhất vậy mà có thể đạt tới cấp độ Hỗn Nguyên tiên bảo.

Nói cách khác, thanh kiếm này bây giờ chính là đòn sát thủ lớn nhất của Diệp Thu. Sau này trên con đường tu hành của hắn nó chính là đồng bạn tốt nhất.

Sau một lúc suy nghĩ, Diệp Thu mới trả lời vấn đề của Ly Thiên: "Trên đời này không có cái gì là không có khả năng. Ngươi đã nhận ra thanh kiếm này thì ta cũng không cùng ngươi nhiều lời. Thanh kiếm này lần đầu tiên trở về đỉnh phong mà ngươi có thể trở thành vong hồn thứ nhất của dưới chính là vinh hạnh của ngươi."

Lời này vừa nói ra, Ly Thiên trong nháy mắt liền lộ ra thần sắc khẩn trương, hết sức chăm chú, không dám có nửa điểm chủ quan.

"Ngươi muốn đối địch với ta sao?" Phút cuối cùng Ly Thiên còn muốn uy hiếp Diệp Thu nên nói. "Ngươi có biết Bạch Hổ Thần tộc chúng ta tại thượng giới có thực lực cỡ nào không hả? Ngươi chọc giận ta thì sau này tại thượng giới ngươi sẽ không có chỗ sinh tồn đâu. Ngươi cần phải suy nghĩ cho rõ ràng."

Ly Thiên nghiêm túc nói ra, con mắt không chớp một cái nhìn xem Diệp Thu. Hắn biết Diệp Thu là người thông minh nên có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Nhưng Diệp Thu lại mặt không biểu lộ, trầm mặc không nói, Ly Thiên cho là Diệp Thu có chỗ e ngại hắn nên lại tiếp tục mở miệng nói:

"Tiểu tử, tại độ tuổi này mà ngươi có thể tu luyện tới Đại Đế cảnh thì có thể thấy được thiên phú của ngươi xác thực đầy đủ kinh người. Tuy nhiên ngươi phải minh bạch một chuyện, đó là Đại Đế nhân gian chỉ mới là điểm xuất phát của trường sinh chi lộ."

"Ngươi sau này còn có một đoạn đường rất dài phải đi, đó vậy ngươi không nên bởi vì một chút việc vặt mà đoạn tuyệt đường lui của mình."

Diệp Thu vẫn không nói gì, Ly Thiên trong lòng càng thêm tin chắc Diệp Thu đã bị hắn hù dọa mà cười to nói tiếp:

"Ha ha ha ha, lão phu thấy ngươi có thiên tư không tệ, ta có chút thưởng thức ngươi, thành tâm mời chào ngươi gia nhập Thần tộc của ta, lão phu nhất định sẽ hảo tâm vun trồng ngươi."

"Có Bạch Hổ Thần tộc chúng ta ủng hộ thì sau này ngươi tại thượng giới nhất định sẽ xuôi gió xuôi nước. Thế nào? Ngươi suy nghĩ một chút đi."

Nói xong trong ánh mắt Ly Thiên mang theo một tia tham lam mà nhìn xem Tru Tiên Kiếm trong tay Diệp Thu. Nhưng hắn ẩn giấu rất sâu, không có người phát hiện ra cử động kỳ quái của hắn.

Tất cả mọi người ở đây đều nghe được Ly Thiên đang ném ra ngoài một cành ô liu mà ll nội tâm run lên, không khỏi bắt đầu lo lắng.

Việc được đại tộc một phương che chở mà đặt ở trong mắt những người khác thì không thể nghi ngờ chính là dụ hoặc lớn nhất, vậy ai có thể kháng cự nổi chứ?

Lúc này, Liên Phong ở xa xa cũng quăng tới ánh mắt phức tạp. Nàng rất không hi vọng nam nhân mà nàng ưa thích sẽ làm ra loại chuyện như vậy.

Nói dễ nghe thì là quy thuận Bạch Hổ Thần tộc, còn nói khó nghe chính là trở thành nô bộc của Bạch Hổ nhất tộc, phải bán mạng cho bọn hắn.

Liên Phong cũng không có mở miệng khuyên nhủ Diệp Thu, nàng chỉ lẳng lặng nhìn xem hắn. Bởi vì trong lòng nàng vô cùng kiên định tín niệm năm nhân mà nàng ưa thích tuyệt đối sẽ không để cho nàng thất vọng.

Sự yên lặng ngắn ngủi qua đi, Diệp Thu đang một mực trầm mặc không nói bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười quái dị.

"Ngươi nói xong chưa?" Diệp Thu chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu.

Ly Thiên trong nháy mắt liền giật mình lui về sau một bước, hỏi lại: "Ngươi có ý gì?"

Ly Thiên không hiểu, chẳng lẽ Diệp Thu thật sự có dũng khí kháng cự Bạch Hổ Thần tộc của hắn sao?

"Tiểu tử, ngươi có biết lão phu tại thượng giới có thực lực to lớn cỡ nào không? Trên đời này có rất nhiều người có thiên tư trác tuyệt đều muốn bám vào dưới trướng của lão phu nhưng lão phu đều chưa từng để ý tới. Còn ngươi thế mà không biết tốt xấu mà đi từ chối."

Ly Thiên lại lần nữa lạnh lùng nói ra, nhưng đáp lại hắn chính là một kiếm lạnh như băng của Diệp Thu.

Cái thấy Tru Tiên Kiếm phi tốc xoay tròn, bộc phát kiếm thế.

Diệp Thu đứng chắp hai tay sau lưng, bước ra một bước.

Chương 709 - Trảm Ly Thiên

Ầm!!!

Một đạo kiếm khí trong nháy mắt chém ra, thiên địa bỗng nhiên sinh biến, bầu trời là một mảnh huyết sắc, phảng phất như có thể rơi xuống mưa máu.

"Đây là kiếm quyết gì?"

Tất cả mọi người ở đây sắc mặt lập tức đại biến, bọn hắn cảm nhận được một loại uy hiếp đến từ tử vong.

Một kiếm kia của Diệp Thu thật sự quá kinh khủng, dường như thiên địa đều muốn bị chia làm hai nửa.

"Đây là Tiên kỹ." Tại bên trong lồng giam lôi điện, Liên Phong sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, nàng không thể tin được nhân gian vậy mà thật sự có loại kiếm quyết kinh thế hãi tục này.

Mà điều làm cho Liên Phong không thể tin được chính là một kiếm này vẫn là do nam nhân mà nàng ưa thích chém ra.

Nội tâm Liên Phong không khỏi có một trận mừng rỡ, kích động, bởi vì nam nhân kia quả nhiên không có để cho nàng thất vọng.

Hắn không có lựa chọn thần phục Ly Thiên, mà là sử dụng thủ đoạn trực tiếp nhất để đáp trả lại Ly Thiên.

Lúc này quy tắc thiên đạo đang bị đả kích, thiên địa vặn vẹo không thôi.

Ly Thiên đặt mình vào trong một mảnh huyết sắc phảng phất

như lâm vào tử vong, trong đầu hắn đều đã trống rỗng.

"Không. . ." Ly Thiên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Hắn không cam lòng thất bại nên đã bắt đầu bộc phát ra thực lực chân chính, chuẩn bị ngạnh kháng một kiếm này của Diệp Thu.

Dưới tiếng rống giận đinh tai nhức óc, lực lượng trong cơ thể Ly Thiên đột nhiên bạo phát, không gian chấn động một cái.

Lúc này Ly Thiên có cảm giác mình đang ở bên trong hai thế giới, nhất niệm sinh nhất niệm tử.

Hắn vô cùng luống cuống, không thể tin được cái nhân gian nho nhỏ này vậy mà có thể có người đem kiếm quyết lĩnh ngộ đến loại tình trạng này

Trong lúc Ly Thiên đang bối rối, một đạo thân ảnh áo trắng xâm nhập vào tầm mắt hắn, sau đó trực tiếp đâm cho hắn một kiếm.

Phập!!!

Hự!!!

Tiếp đó bên tai Ly Thiên truyền đến một câu.

"Lão già, đây chính là câu trả lời của ta."

Diệp Thu đã sử dụng một kiếm xuyên người này để đáp lại Ly Thiên. Đây chính là câu trả lời của hắn

Diệp Thu đang rất phẫn nộ, sát khí kinh thiên toả ra từ Tru Tiên Kiếm trong tay hắn chính là tâm tình của hắn vào giờ khắc này.

Còn hổ già trước mắt đã thừa dịp Diệp Thu không ở đây mà đã ức hiếp đồ nhi và cô vợ nhỏ của hắn.

Hôm nay liền xem như phải phá thiên thì Diệp Thu cũng muốn chém Ly Thiên, để nói rõ cho thế nhân biết nếu kẻ nào dám ức hiếp người thân của hắn thì phải tự nhìn xem mình có đủ tư cách hay không.

Một kiếm xuyên thấu thân thể Ly Thiên, sát khí kinh thiên trong nháy mắt đã tẩy rửa toàn bộ thân thể hắn.

Chỉ bằng một kiếm này Ly Thiên đã bị trọng thương, thân thể khổng lồ của hắn nặng nề rơi xuống Đông Hải, nhấc lên sóng cao vạn trượng.

"Nhất kiếm định càn khôn!"

"Quá kinh khủng!"

Một màn này làm cho tất cả mọi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, căn bản không kịp phản ứng. Đợi đến khi bọn hắn kịp phản ứng thì nội tâm chỉ còn lại sự chấn động.

"A. . . Đây chính là Đại Đế chi nộ sao?"

Đám người hít một hơi thật sâu, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch, có chút chưa tỉnh hồn.

Liên quan tới nhân vật truyền kỳ Diệp Thiên Đế này thì bọn hắn chỉ được nghe thấy trong truyền thuyết, chứ chưa hề nhìn thấy tận mắt.

Bây giờ bọn hắn may mắn thấy một lần thì ai nấy cũng bị kinh hãi. Bởi vì Diệp Thu quả nhiên là không sợ trời không sợ đất, dù là Bạch Hổ thủy tổ hay Tỳ Hưu Thủy Tổ mà hắn nói chém liền chém, căn bản không có chút do dự nào.

Ngay từ đầu bọn hắn còn tưởng rằng Diệp Thu sẽ thần phục dưới trướng Bạch Hổ thủy tổ Ly Thiên, vì dù sao có một vị tiên nhân che chở đối với con đường của Diệp Thu sau này sẽ có trợ

giúp rất lớn.

Nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ tới Diệp Thu chẳng những không có đồng ý thần phục Ly Thiên, mà ngược lại hắn còn xuất thủ chém giết Ly Thiên.

Đúng, Diệp Thu đã trực tiếp chém giết Ly Thiên!

Diệp Thu vậy mà dám làm a!

"Trời ạ, Diệp Thiên Đế quá mạnh đi! Thế gian này còn có ai có thể đối kháng được hắn chứ?"

Một thời gian sau, trong lòng mọi người chỉ còn lại sự chấn kinh, kính sợ, nơi nào còn có nửa điểm khiêu khích Diệp Thu.

Ngay cả những lão quái vật Đại Đế cảnh đang ẩn giấu tại chỗ sâu trong các giới vực mà lúc này cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Diệp Thu thi triển một kiếm này để nói cho bọn hắn biết rằng thiên địa này bọn hắn gây ai cũng được, nhưng tuyệt đối đừng chọc hắn.

Sau một kiếm chấn nhiếp Cửu Thiên, rung chuyển bát hoang, Tru Tiên Kiếm vạch phá trời cao, lưu lại một đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó nó lại lần nữa trở về trong tay Diệp Thu.

Chương 710 - Ly Thiên Đầu Phục Ma Tộc?

Diệp Thu áo trắng tung bay, một kiếm chặt đứt lồng giam lôi điện xung quanh Liên Phong, thuận tay đưa nàng từ bên trong tiếp ra.

"A. . ."

Liên Phong mới vừa bị đón ra đột nhiên xâm nhập vào trong một cái lồng ngực ấm áp. Nội tâm nàng giật mình, ngẩng đầu phát hiện đó là Diệp Thu mà lập tức đỏ mặt.

Liên Phong cũng không có kháng cự, nàng nhìn vào mắt hắn, lộ ra nụ cười yêu thương.

Diệp Thu cũng mỉm cười ôm Liên Phong vào trong ngực, hung hăng xoa đầu nàng chiếm đủ tiện nghi.

Trông thấy một màn này, nơi xa liền truyền đến một tiếng thét tê tâm liệt phế.

"Không. . ."

Nhìn xem đôi thần tiên quyến lữ kia tại bên trong lôi điện cuồn cuộn song túc song phi, Hoa Phi Vũ lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa.

Giờ khắc này trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống một trận mưa tuyết, cảnh tượng thê lương không gì sánh được.

Thành công thoát ly lồng giam lôi điện, Liên Phong trở nên si ngốc nhìn xem Diệp Thu. Tâm tình nhớ mong hắn vì đã lâu không

gặp hắn để cho nàng khống chế không nổi mà bạo phát ra.

Liên Phong nhẹ nhàng hôn Diệp Thu một cái, lúc này thế giới trong mắt nàng phảng phất như dừng lại.

Sau đó lại có một tiếng hét thê lương vang lên.

"Không. . ."

Từ đây thế gian này lại có thêm một kẻ thương tâm tên là Hoa Phi Vũ.

Một nụ hôn bất thình lình đã khiến cho Diệp Thu cũng bị giật nảy mình.

Cô vợ nhỏ này vậy mà lớn mật như thế, dám quang minh chính đại chiếm tiện nghi của ta!

Không được, ta tuyệt đối không thể nhịn, ta phải hôn lại nàng!

Diệp Thu vừa định hôn lại Liên Phong để đáp lễ nàng một cái, nhưng Liên Phong đột nhiên bứt ra thoát khỏi ngực của hắn, trên mặt nàng còn tràn đầy nụ cười ngọt ngào.

Diệp Thu đưa tay muốn bắt lại Liên Phong thì liền phát hiện bắt vào hư không, bởi vì Liên Phong đã sớm bay ra.

Khuôn mặt nhỏ của Liên Phong đỏ bừng một trận, hình như nàng có chút ngượng ngùng.

Diệp Thu chỗ nào biết rõ lúc này trái tim của Liên Phong đang đập rất nhanh, nàng cũng đang vì sự lớn mật của mình mà cảm thấy giật mình.

Nhưng tính cách của Liên Phong chính là như vậy. Nàng rất trực tiếp, rất sảng khoái.

Bởi vì Liên Phong lại lần nữa được đoàn tụ cùng người mình

ưa thích nên nàng khó mà che giấu sự vui sướng, do đó nàng mới quả quyết xuất kích hôn Diệp Thu.

Sau khi thoát được ma trảo của Diệp Thu, Liên Phong vội vàng đi tới chỗ hai tiểu nha đầu của mình.

Trong lòng Liên Phong âm thầm nói ra: "Cảm giác này thật là kỳ quái, xem ra sư tỷ không có gạt ta, hôn người mà mình ưa thích thật sự rất kích thích. Đây chính là yêu đương ngọt ngào mà sư tỷ đã nói sao?"

Liên Phong vô cùng mừng rỡ, chờ mong, nhưng lại có chút bàng hoàng, sợ hãi sẽ mất đi loại cảm giác này.

Ánh mắt nàng si ngốc nhìn xem đạo thân ảnh anh tuấn hào hoa trên bầu trời kia một lúc, sau đó nàng giấu đi nội tâm vui vẻ và khôi phục lại sự lãnh đạm khi xưa. Chỉ là gương mặt xinh đẹp đỏ bừng của nàng từ đầu đến cuối không có tán đi.

"Sư nương, ngài thế nào rồi? Tại sao mặt của ngài lại đỏ như vậy?" Lâm Thanh Trúc cất giấu ý cười, chững chạc đàng hoàng hỏi.

Liên Phong nghe vậy thì lập tức giật mình, đưa tay sờ lên gương mặt xinh đẹp nóng hổi của mình, rồi đột nhiên có chút cảm thấy hối hận cho sự lỗ mãng vừa rồi của mình.

Ta quá mất mặt đi! Ta vậy mà tại trước mặt tiểu bối làm ra loại hành động xấu hổ này!

Liên Phong giả bộ nghiêm túc nói ra: "Chuyện của người lớn trẻ con đừng nên để tâm."

Lâm Thanh Trúc nghe vậy khóe miệng lập tức co quắp một cái. Nàng nhìn xem ngực mình một chút, sau đó lại nhìn xem ngực của Triệu Uyển Nhi, rồi lại nhìn xem ngực của sư nương.

Được rồi, ta thừa nhận ta tự ti!

Hu hu ta. . . Ngực của ta xác thực rất nhỏ a!

Sau khi cứu ra Liên Phong, Diệp Thu lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía thân thể to lớn của Ly Thiên đang chìm trong biển sâu.

Lửa giận trong lòng hắn cũng tại thời khắc này triệt để bộc phát, bởi vì lão gia hỏa ghê tởm này suýt chút nữa đã làm bị thương Liên Phong, lại còn muốn mang đi hai vị đồ nhi của hắn.

Diệp Thu ta hôm nay nhất định phải để cho con hổ già này bỏ ra cái giá nặng nề!

Nội tâm Diệp Thu phẫn nộ đồng thời cũng cảm thấy vô cùng may mắn khi có Liên Phong ở đây, nếu không hôm nay hai vị đồ đệ của hắn sợ là sẽ bị hạ độc thủ, sống không bằng chết.

Diệp Thu có thể cảm giác được Ly Thiên cũng không có chết, hắn chỉ là bị sát khí của Tru Tiên Kiếm cắn nuốt còn chưa khôi phục lại.

Không biết chờ đợi bao lâu, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, tứ hải bát hoang rung chuyển một trận.

Trên bầu trời mây đen kéo đến dày đặc, lôi điện cuồn cuộn nghiền ép mà tới.

Tất cả mọi người lập tức giật mình, cảm giác được một cỗ uy áp kinh khủng xưa nay chưa từng có đang chậm rãi xông tới.

"Còn chưa kết thúc sao?"

Chỉ thấy trên cửu thiên đột nhiên hạ xuống một đạo hào quang bắn vào thân thể Ly Thiên, trong chốc lát sinh mệnh lực của hắn bắt đầu phi tốc tăng lên.

Lực lượng kinh khủng ở trong cơ thể Ly Thiên dần dần lan

tràn ra ngoài, thương thế bên trong cơ thể hắn cũng tại thời khắc này triệt để được sửa chữa phục hồi.

"Grào!!!"

Ly Thiên bật dậy rống giận một tiếng, hắn đã tỉnh lại, hai mắt hắn đỏ thẫm như máu.

Ly Thiên lúc này giống như là nhập ma vậy, trong mắt hắn chỉ còn lại sự khát máu giết chóc, không có bất kỳ tia cảm tình nào.

"Ồ? Là ma khí!" Nhìn đến đây, Diệp Thu sửng sốt một cái.

Hắn đối với loại ma khí này cực kỳ quen thuộc, bởi vì hắn đã cùng nó đối kháng qua nên đương nhiên sẽ nhận ra.

Loại ma khí này chính là ma khí trên người Thiên Mộng.

Lúc này Diệp Thu có chút ngây người, trong lòng hắn như có điều suy nghĩ.

"Có ý tứ. Đường đường là Thần thú di chủng vậy mà lại đầu phục dưới trướng Ma Tộc."

Sau đó trên mặt Diệp Thu bỗng nhiên lộ ra nụ cười quái dị.

Không biết rõ nếu như tổ tiên của con hổ già này biết được hậu thế của mình cam tâm đọa vào Ma Tộc mà mình xem thường và khinh bỉ nhất, vậy bọn hắn có thể sẽ tức giận đến nỗi từ trong quan tài leo ra đánh cho con hổ già này hai quyền không nhỉ? Khặc khặc khặc khặc!

Chương 711 - Huyết Tộc Địa Ngục Giới

Dị động nơi đây trong nháy mắt liền dẫn tới tất cả mọi người nhìn chăm chú.

Ai cũng không dám tin tưởng trên thân Ly Thiên vậy mà lại có ma khí huyết tinh tàn bạo như thế, tất cả mọi người đều bị hù dọa.

"Chuyện này. . . sao có thể? Vì sao trên người hắn lại có ma khí huyết tinh như thế."

"Không biết rõ a. Theo lý thuyết mà nói Bạch Hổ Thần tộc chính là Tiên Cổ huyết thống chí cao vô thượng, không nên đọa nhập vào ma chủng mới đúng."

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ ra đây rốt cuộc là chuyện gì.

Từ Loạn Cổ xảy ra một trận náo động về sau, ma chủng đã rất ít xuất hiện tại trong mắt thế nhân.

Nhân gian còn sót lại vị ma chủng cuối cùng là Thiên Mộng cũng bị Huyền Dịch mang đi.

Thế nhân vốn cho rằng cái chủng tộc tàn bạo này về sau sẽ hoàn toàn biến mất khỏi dòng sông lịch sử, nhưng không ai nghĩ tới trên thân Ly Thiên vậy mà xuất hiện ma khí kinh người như thế.

Chẳng lẽ tại thượng giới ma chủng còn chưa bị tiêu diệt?

Lúc này tất cả mọi người đều nghi hoặc không thôi. Nhưng so với bọn hắn bối rối thì Liên Phong lại có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

Nàng mở ra thiên nhãn, trong mắt nàng phát ra ánh sang màu lục nhàn nhạt, mơ hồ thấy được một tia quỷ dị.

Sau đó Liên Phong mở miệng nói: "Thu, hắn không phải ma chủng mà là Huyết Tộc."

"Ồ? Huyết Tộc sao?" Diệp Thu sửng sốt một cái.

Huyết Tộc là chủng tộc gì? Đây là giống loài mới à?

Chỉ nghe Liên Phong giải thích:

"Ta còn nhớ lần trước lúc ta xuất thần lên thượng giới, mấy vị lão tiền bối trên đó từng giải thích với ta một đoạn lịch sử hắc ám."

"Tại thời kỳ Loạn Cổ nghịch loạn, thượng giới từng bộc phát qua một trận đại chiến do Huyết Tộc tà ác đến từ Địa Ngục giới làm chủ chiến."

"Những tên Huyết Tộc này lấy việc thôn phệ máu tươi để tu hành, lệ khí mười phần, vô cùng tàn nhẫn."

"Trải qua quanh năm suốt tháng chinh chiến, bọn hắn không ngừng thôn phệ tinh huyết của những sinh linh khác, hấp thụ ưu điểm của bọn hắn, dần dần lột xác thành chiến sĩ hoàn mỹ nhất."

"Nhưng về sau, mười vị Thiên Tôn tại thượng giới đã liên thủ phát động một trận hành động tiêu diệt toàn bộ Huyết Tộc, lần thứ nhất đối với chủng tộc tàn nhẫn này chính thức khai chiến."

"Sau khu trải qua Loạn Cổ đại chiến về sau, Huyết Tộc đã bị trấn áp tại Cửu U địa giới, đến bây giờ bọn hắn đã biến mất khỏi

dòng sông lịch sử."

Nghe Liên Phong giải thích xong lai lịch của Huyết Tộc, Diệp Thu lập tức minh bạch vì sao trên thân Ly Thiên lại có ma khí?

Có lẽ là do hắn đã từng tiếp xúc với Huyết Tộc, mà Huyết Tộc lại thôn phê qua tinh huyết của ma chủng, hấp thụ ma khí.

Mà không biết Ly Thiên bỏ ra đại giới như thế nào để cùng Huyết Tộc đạt thành giao dịch, học tập được thiên phú thần thông của Huyết Tộc.

Hiểu như vậy thì liền giải thích thông suốt nơi phát ra của ma khí trên người Ly Thiên.

"Có ý tứ. Thế mà lại toát ra một cái chủng tộc tà ác không biết. Thế giới này càng ngày càng có ý tứ a."

Diệp Thu mỉm cười, lộ ra nụ cười quỷ dị, ánh mắt hắn tràn đầy sự hiếu kì, thậm chí còn có chút chờ mong.

Không biết cái Huyết Tộc này so với quỷ dị nhất tộc kia có chỗ gì kỳ lạ?

Lúc này bầu trời đã tràn huyết khí, oán khí kinh người để cho mảnh thiên địa nơi đây trở nên vô cùng bi thương.

Tính ăn mòn mãnh liệt không ngừng áp chế chúng sinh, giờ khắc này phảng phất như có tận thế hàng lâm.

"Ha ha ha ha. . ."

Một tiếng cười to cuồng vọng do Ly Thiên từ dưới biển sâu thức tỉnh phát ra. Hai mắt hắn đỏ bừng cực kỳ khiếp người.

Diệp Thu nhíu mày, hắn có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của Ly Thiên đã không phải là Đại Đế cảnh nữa.

"Ngay cả thiên đạo nơi đây cũng áp chế không nổi hắn sao?" Diệp Thu âm thầm giật mình.

Lúc này thực lực của Ly Thiên đã tăng lên rất nhiều, so với lúc trước còn cường đại hơn gấp mấy trăm lần.

Liên Phong thấy vậy mà không khỏi lo lắng cho Diệp Thu, nàng yên lặng nắm chặt nắm đấm.

Liên Phong cũng không rõ ràng cực hạn của Diệp Thu là gì, cho nên trong lòng nàng rất lo lắng và đã không để ý tới điều gì khác.

Chỉ thấy Liên Phong hai tay kết ấn, trong chốc lát một đóa thất thải chi hoa nở rộ sáng chói, bay thẳng cửu thiên.

"Nàng muốn làm gì?"

Liên Phong có cử động kỳ quái trong nháy mắt đã dẫn tới vô số người nhìn chăm chú.

Sau đó trên bầu trời rung chuyển một trận, Ly Thiên chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt tràn đầy ngạo mạn, coi thường nhìn xem lỗ hổng trên trời.

"Gọi người tới sao? Ha ha ha ha. . . Coi như ngươi đem mấy lão già kia của Bổ Thiên các gọi tới thì lão phu cũng không sợ."

Ly Thiên lúc này lòng tin tăng nhiều, rất có khí thế mặc kệ ngàn vạn người nhưng ta cũng có thể chém.

Theo Thiên môn lại lần nữa mở ra, chỉ gặp ba đạo quang ảnh từ thượng giới chậm rãi hiện ra.

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn xem, hắn thấy ba người này có tướng mạo tuấn dật, áo trắng tung bay, từ thiên môn đi ra.

Dẫn đầu là một vị nam tử, mặt không biểu lộ, ánh mắt tràn đầy ngạo mạn, coi thường chúng sinh.

Sự xuất hiện của bọn hắn đã lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, thế nhân nhao nhao tán thưởng.

"Trời ạ, đây mới thực sự là Tiên nhân a!"

Khí chất bồng bềnh phiêu nhiên không dính một hạt bụi trần của bọn hắn nhất thời làm kinh diễm không ít người ở đây.

Chương 712 - Một Tên Cuồng Vọng

Vị nam tử dẫn đầu tên là Tiêu Viêm biểu lộ lãnh khốc nhìn xem Ly Thiên, nói ra: "Là Bạch Hổ thủy tổ, Ly Thiên sao? Hừ, thì ra là con hổ già này."

Một vị nam tử khác tên là Phong Thiên Du thì có vẻ ôn hòa hơn một chút, lay động quạt lông, nhướng mày nói: "Là khí tức của Huyết Tộc. Xem ra Đại trưởng lão thật sự không có đoán sai, lão gia hỏa này quả nhiên có liên hệ bí mật cùng Huyết Tộc."

"Hừ, cái Huyết Tộc rắm chó kia chỉ là một đám chuột nhắt núp trong bóng tối mà thôi, bọn hắn còn chưa xứng để cho bản công tử coi trọng." Tiêu Viêm cao ngạo nói ra.

Nhìn xem vị sư huynh trước mặt mình cao ngạo không ai sánh nổi, hai vị nam tử sau lưng chỉ biết hai mặt nhìn nhau, cũng không có đi phản bác hắn. Bởi vì bọn hắn biết rõ tính cách của vị sư huynh này nên đã thành thói quen.

Phong Thiên Du một bước vượt qua thiên môn, phi thường lễ phép thi lễ một cái đối với Liên Phong, mở miệng nói: "Liên Phong sư muội, đại danh của ngươi để cho sư huynh phải thi lễ."

Liên Phong cũng lễ phép đáp lễ, nói: "Đa tạ sư huynh đã đến đây tương trợ."

"Ha ha ha, trước kia ta nghe Đại trưởng lão nói rằng Bổ Thiên các chúng ta tại hạ giới có một vị thiên kiêu thu hoạch được truyền thừa chí cao vô thượng của đạo thống chúng ta."

"Chúng ta đã sớm muốn tận mắt nhìn xem một chút đó đến cùng là hạng người kinh diễm nhất tuyệt gì mà có thể thu được chức vị Thần Nữ."

"Hôm nay gặp được sư muội quả thật là phong hoa tuyệt đại, có Thiên Nhân chi tư, quả thực là kinh diễm cả ta."

Phong Thiên Du không chút nào keo kiệt mà tán dương Liên Phong.

Đối mặt lời tán dương của hắn Liên Phong chỉ gật đầu chứ không có trả lời.

Sau đó Tiêu Viêm chậm rãi bay tới, ánh mắt hắn phức tạp nhìn xem Liên Phong một cái, rồi dùng ngữ khí cực kỳ ngạo mạn nói ra: "Liên Phong sư muội, Đại trưởng lão để cho nhóm chúng ta xuống hạ giới giúp ngươi giết địch có phải là con hổ già kia không?"

Nói xong Tiêu Viêm tỏ ra vô cùng coi thường mà nhìn về phía Ly Thiên, nói: "Hắn chỉ là một con chuột nhắt của Huyết Tộc mà các ngươi cũng không đối phó được sao?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí tại hiện trường trong nháy mắt liền biến đổi.

Vẻ mặt Liên Phong trở nên cực kỳ lạnh lẽo, nội tâm mười phần khó chịu. Vì nàng có thể nghe được trong giọng nói của Tiêu Viêm tràn đầy sự ngạo mạn. Hắn tỏ ra xem thường Ly Thiên mà càng giống như là đang xem thường các nàng.

Đây chính là chân tiên cao cao tại thượng, đối với mọi việc tại hạ giới bọn hắn đều tràn đầy sự coi thường.

Liên Phong đột nhiên cảm thấy mình lại không quá cần bọn hắn hỗ trợ. Gia hoả ngạo mạn trước mắt để cho trong lòng nàng rất không thoải mái.

Bầu không khí bỗng nhiên giằng co xuống, ngay cả hai người Phong Thiên Du cũng cảm thấy một tia đối chọi gay gắt.

Bọn hắn lập tức cảm thấy có chút hối hận tại sao lại đem Tiêu Viêm cùng một chỗ xuống hạ giới.

Nguyên bản đây chỉ là một cái sự tình đơn giản, nhưng bởi vì Tiêu Viêm xuất hiện mà có thể sẽ gây nên phản ứng không tốt.

Quả nhiên sau khi trầm mặc sau một hồi, ánh mắt Liên Phong dần dần trở nên lãnh đạm, nói: "Ừm, cũng đúng, lấy thực lực của các ngươi bây giờ mà muốn đối phó với lão gia hoả kia thì quả thật có chút làm khó các ngươi rồi."

Nghe Liên Phong nói vậy, Tiêu Viêm lại nói ra một câu châm chọc: "Nếu đã như vậy thì liền để cho bản công tử thay các ngươi thu dọn con chuột nhắt này đi."

Lời này vừa nói ra, đám người của Bổ Thiên giáo ở đây lập tức giận dữ.

"Bà mẹ nó, tên này quá cuồng vọng đi."

"Hắn làm sao dám xem thường chúng ta như thế? Hắn lấy đâu ra cảm giác ưu việt như vậy chứ?"

Một thời gian sau, trong lòng ai nấy đều tức giận không thôi, Tiêu Viêm nói câu nào cũng không thể rời đi sự châm chọc, giống như một thanh lợi kiếm đâm thật sâu vào tim của bọn hắn.

Ngay cả Tề Vô Hối cũng nhịn không được mà chửi rủa lên: "Bà mẹ nó, tiểu tử này so với ta còn có thể trang bức hơn. Chẳng lẽ đệ tử của Bổ Thiên giáo tại thượng giới đều có loại đức hạnh này sao?"

Mạnh Thiên Chính nghe vậy lập tức trừng mắt Tề Vô Hối một cái, ra hiệu cho hắn không nên nói bậy, cẩn thận chọc giận đối

phương.

Người ta cuồng cũng có vốn liếng để cuồng. Ngươi chỉ là một cái Phong Vương cảnh nho nhỏ mà cũng dám đi trêu chọc một vị Chân Tiên ư?

Mạnh Thiên Chính ngăn chặn đám người giận quá mất khôn, chậm rãi đi tới mở miệng nói: "Chư vị tiên nhân. . ."

Nhưng Mạnh Thiên Chính còn chưa nói xong thì mấy người Phong Thiên Du vừa trông thấy Mạnh Thiên Chính là con ngươi liền co rụt lại, hơi có chút kinh ngạc và sợ hãi thốt ra một câu: "Đại. . . Lớn dài..."

Bọn hắn còn chưa nói xong thì lại vội vàng đè xuống. Mạnh Thiên Chính nghe không hiểu mà chỉ nhìn thấy bọn hắn mang vẻ mặt mười phần cổ quái.

Lúc này ngay cả tên Tiêu Viêm cuồng vọng vô biên không ai bì nổi kia mà cũng lộ ra biểu cảm e ngại.

Chương 713 - Diệp Thu Ta Muốn Chém Cả Hai Ngươi!

Không biết qua bao lâu, Phong Thiên Du phảng phất như đã nghĩ thông suốt, nội tâm hắn lập tức sáng suốt.

"Ha ha ha, vị lão nhân gia này không biết tôn tính đại danh là gì?"

Thấy hắn như thế khách khí, Mạnh Thiên Chính âm thầm giật mình.

Chả lẽ lão phu hiện tại lợi hại như vậy sao?

Ngay cả kẻ cuồng ngạo như Chân Tiên mà cũng phải tôn kính lão phu!

Mạnh Thiên Chính lập tức mừng thầm, cảm giác chính mình rất được.

Chẳng lẽ Bức Vương chi khí của ta đã lộ ra?

He he he, không tệ, không tệ!

"Khụ khụ. . ." Mạnh Thiên Chính nhẹ nhàng tằng hắng một cái, phi thường trầm ổn nói ra: "Lão phu là chưởng giáo của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang, Mạnh Thiên Chính."

Vừa nghe thấy cái tên này, ba vị Chân Tiên trong nháy mắt liền biến sắc, ba mặt nhìn nhau không nói một lời, không ai biết rõ bọn hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng Mạnh Thiên Chính có thể nhìn ra bọn hắn đường như

rất e ngại mình mà chẳng biết tại sao.

Lão phu từ khi nào đã trở nên có lực uy hiếp như thế?

"Ha ha ha, thì ra là Mạnh chưởng giáo, tiểu bối Phong Thiên Du bái kiến." Phong Thiên Du lau đi một vệt mồ hôi lạnh, khiêm tốn thi lễ nói ra.

Đám người không thể nghĩ ra Phong Thiên Du đường đường là một vị Chân Tiên, thế mà hắn lại tôn kính như thế đối với một vị chưởng giáo của đạo thống tại nhân gian.

Tình thế đảo ngược để cho đám người có chút không hiểu nổi, ngược lại Diệp Thu luôn một mực trầm mặc không nói dường như nhìn ra chút gì mà lộ ra nụ cười quái dị.

"Quả nhiên là như vậy. Thật có ý tứ." Diệp Thu thì thầm trong miệng, giống như đang nghiệm chứng phỏng đoán trước đó của hắn.

Bầu không khí lúc nàu có chút xấu hổ, Tiêu Viêm đã chịu không được việc cúi đầu nên nói sang chuyện khác: "Được rồi, bản công tử thời gian có hạn, mọi sự dừng ở đây đi."

Nói xong một thanh Tiên kiếm thình lình xuất hiện ở trong tay hắn để chuẩn bị xuất thủ đánh với Ly Thiên một trận.

Ai ngờ Diệp Thu đang giữ im lặng bỗng nhiên chậm rãi bay tới trước mặt Tiêu Viêm, chặn đường đi của Tiêu Viêm lại.

"Hả?" Tiêu Viêm lập tức nhíu mày, mười phần không vui hỏi. “Tên không biết sống chết này lại dám cản đường của ta sao? Ngươi có ý tứ gì?"

Sát ý trong mắt Tiêu Viêm dần dần bộc phát, bầu không khí trở nên cực kỳ khẩn trương.

Ai cũng không biết rõ Diệp Thu tại thời điểm này cậy mạnh đến cùng là muốn làm gì.

Đối mặt lời chất vấn của Tiêu Viêm, Diệp Thu bình tĩnh nói ra: "Lão gia hỏa kia không làm phiền các hạ xuất thủ. Ta sẽ tự xử lý hắn."

"Ha ha ha ha. . ." Lời này ủa Diệp Thu đã trực tiếp để cho Tiêu Viêm bật cười.

Đây là từ nơi nào xuất hiện trẻ con miệng còn hôi sữa nói nhăng nói cuội a? Tên Ly Thiên kia lúc này tràn đầy ma khí, dù là ta mà muốn đối phó hắn cũng cực kỳ khó khăn!

Thế mà gia hỏa không biết trời cao đất rộng trước mắt ta lại dám nói bừa có thể đối phó được hắn!

"Thật là buồn cười. Được lắm, bản công tử ngược lại là muốn nhìn xem ngươi tự tìm đường chết như thế nào." Tiêu Viêm cười nói, hai tay ôm ngực làm xong chuẩn bị xem trò vui. Hắn rất muốn nhìn xem Diệp Thu không nể mặt hắn một hồi nữa sẽ chết như thế nào.

Tiêu Viêm chắc chắn không đến một hiệp là Diệp Thu sẽ bị Ly Thiên đánh giết tại chỗ. Đến lúc đó hắn liền xuất thủ dùng ra thủ đoạn vô thượng chém giết Ly Thiên.

Diệp Thu đột nhiên có hành động cũng đưa tới Phong Thiên Du chú ý, nghi ngờ hỏi: "Liên Phong sư muội, đó là người phương nào?"

Liên Phong suy nghĩ một chút, chán ghét nhìn Tiêu Viêm một cái rồi lạnh lùng nói: "Đó là Chấp Kiếm trưởng lão của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang, Diệp Thu."

"Diệp Thu sao? Ta không biết hắn!" Phong Thiên Du lắc đầu, nói.

Hắn cũng không có ý định nhúng tay vào, vì hắn biết rõ vị sư huynh cao ngạo này rất khó khuyên nhủ.

Nhưng khi gặp Diệp Thu cũng là truyền nhân của Bổ Thiên tại hạ giới thì hắn cũng ôm thái độ xem kịch vui. Vừa vặn hắn cũng muốn nhìn xem trăm ngàn vạn năm đến nay đạo thống nhân gian rốt cuộc đã sinh ra bao nhiêu thiên tài kinh diễm bá tuyệt.

Lúc này bầu không khí đã càng ngày càng khẩn trương, Diệp Thu cũng không nóng nảy động thủ, mà hắn lại tràn ngập vẻ khiêu khích nhìn xem Tiêu Viêm.

Rất hiển nhiên nội tâm của Diệp Thu đã dâng lên hứng thú trêu đùa Tiêu Viêm, dần dần chuyển hướng xấu bụng.

Diệp Thu cười to nói: "Ha ha ha ha. . . Tự tìm đường chết sao? Thế thì sẽ không đâu! Hay là ngươi đi qua phía đối diện để ta thuận tay cùng một chỗ chém luôn nhé?"

"Ngươi nói cái gì?" Lời này vừa nói ra, Tiêu Viêm lập tức giận dữ.

Kỳ tài ngút trời như hắn cho dù là ở thượng giới thì cũng có được địa vị cực cao. Cho tới bây giờ không người nào dám khinh thị hắn như thế, nhưng Diệp Thu vậy mà dám khẩu xuất cuồng ngôn bảo hắn đi qua phía đối diện để đồng thời đánh hắn cùng Ly Thiên.

Sát ý trong mắt Tiêu Viêm đã tăng vọt, lửa giận công tâm, áp chế không nổi. Hắn hôm nay rất muốn giáo huấn một chút tên phàm nhân không biết trời cao đất rộng trước mặt này.

Chương 714 - Giương Cung Bạt Kiếm

Diệp Thu nói ra lời khiêu khích này toàn trường trong nháy mắt liền trở nên chấn động.

"Tía má ơi, Diệp Thu hiện tại vẫn là Diệp Thu trước kia, vẫn là bộ dáng bá đạo quen thuộc."

"Tên Diệp Thu này thật ngông cuồng, một mình Ly Thiên cũng đã khó đối phó, hắn thế mà còn muốn gia tăng độ khó khi khiêu khích cả Tiêu Viêm. Diệp Thu không hổ là thần tượng của ta, hắn chính là người bá đạo như thế."

Một thời gian sau, bầu không khí tại hiện trường đã trở nên nóng bỏng. Diệp Thu chỉ nói một câu mà đã để cho tất cả mọi người ở đây nhiệt huyết sôi trào.

Đối với loại tiên nhân cao cao tại thượng, coi thường chúng sinh như thế thì liền nên đối đãi như vậy.

Không phải ngươi rất cuồng sao? Có dũng khí đi qua phía Ly Thiên rồi nhìn ta làm sao chém ngươi!

Diệp Thu nói vậy phảng phất như để cho trong lòng mọi người nhẫn nhịn thật lâu một cỗ tức giận đã có chỗ phát tiết toàn bộ.

Tiêu Viêm có tính ngạo mạn từ trong xương tủy, ánh mắt xem thường phàm nhân đã một mực ép cho đám người giận mà không dám nói gì. Bây giờ Diệp Thu đã thay bọn hắn phát tiết nên trong lòng bọn hắn lập tức mừng thầm một trận, trong lòng hô to một câu.

Ta cảm thấy thật thoải mái, quá sung sướng. So với việc ta đồng thời có được mười vị nữ tử khuynh thành tuyệt sắc còn thoải mái hơn!

Gặp bầu không khí trước mặt dần dần trở nên không đúng, trong mắt Tiêu Viêm cất giấu sát ý, biểu lộ dần dần băng lãnh, hắn đã nổi giận.

Lúc Tiêu Viêm muốn phát tiết cơn giận thì một bàn tay liền đặt trên bả vai của hắn, ngăn chặn lửa giận trong lòng hắn và nhắc nhở hắn.

"Sư huynh, ngươi đừng quên Đại trưởng lão để cho chúng ta xuống hạ giới không phải là để nội đấu."

"Ta biết rõ, không cần ngươi nhắc nhở." Tiêu Viêm tuy rất tức giận, nhưng mặt mũi của Phong Thiên Du thì hắn không thể không cho.

"Ha ha ha ha. . ." Tiêu Viêm giận quá thành cười, trong mắt hắn nhiều hơn mấy phần ý vị châm chọc.

Hắn tại ba ngàn châu ở thượng giới chính là kỳ tài ngút trời, sinh ra liền được vạn chúng chú mục, hôm nay xuống hạ giới vậy mà bị một tên phàm nhân khiêu khích.

Chuyện này nếu như truyền đến thượng giới và những đối thủ cùng thế hệ với hắn biết được, vậy sau này mặt mũi hắn sẽ để nơi nào?

Tay cầm kiếm của Tiêu Viêm cũng bắt đầu run rẩy, lạnh lùng nói ra:

"Tiểu tử, ngươi rất không tệ, đã nhiều năm như vậy ngươi là kẻ đầu tiên dám nhục nhã ta như thế."

"Bản công tử không biết rõ ngươi chỉ là một tên Đại Đế nhân

gian nho nhỏ mà từ đâu có tự tin dám khiêu khích ta như thế."

"Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng bản công tử không dám giết ngươi?"

Khi một câu uy hiếp cuối cùng vang lên, Tiêu Viêm đột nhiên ngẩng đầu, trong chốc lát một cỗ sát khí kinh thiên tư trong mắt hắn bắn ra.

Một luồng khí tức băng lãnh lập tức bao trùm Đông Hải, vạn dặm biển sâu trong nháy mắt liền kết băng.

"A. . . Khí thế thật là khủng bố. Thực lực của người này vậy mà mạnh như vậy."

Lực lượng kinh người bộc phát để cho toàn trường chấn kinh.

Chẳng ai ngờ rằng Tiêu Viêm vậy mà có thực lực kinh khủng như thế, khó trách tại sao hắn vừa ra trận mà đã cuồng như vậy, quả thật hắn có bản sự để cuồng.

"Phù. . . Người này tại thượng giới hẳn là dạng kỳ tài ngút trời cao cấp nhất, là chí cường giả trong thế hệ trẻ tuổi. Cho nên chuyện hắn có khí thế kinh người như ậy là rất bình thường."

Đám người ngẫm lại thì cũng là minh bạch, vì loại kỳ tài ngút trời sinh ra được cả thế gian chú ý như Tiêu Viêm bình thường đều vô cùng ngạo mạn. Thiên phú tư chất của hắn là trong vạn người không được một, do vậy hắn đương nhiên sẽ không đem bất luận kẻ nào để vào mắt.

Cảm thụ được cỗ sát ý kinh thiên kia, tất cả mọi người không khỏi có chút phía sau lưng phát lạnh.

Đệ nhất cường giả của nhân gian cùng thiên tài Thượng Giới quyết đấu đến cùng ai sẽ thắng?

Cả hai đều là thế hệ trẻ tuổi, đều là kỳ tài ngút trời, đều là cùng cảnh giới vô địch, vậy trận chiến đấu này ai thắng ai bại còn khó mà nói.

Đối với Tiêu Viêm thì mọi người ở đây không hiểu nhiều, nhưng đối với Diệp Thu thì bọn hắn mười phần rõ ràng.

Từ lúc Diệp Thu xuất đạo đến nay hắn chưa bại một lần, chưa hề gặp được đối thủ có thể địch nổi hắn.

Cả hai cùng là Đại Đế cảnh thì hoa rơi vào nhà nào thật đúng là không thể biết rõ.

Cảm thụ được cỗ sát ý kinh thiên kia, Diệp Thu liền mỉm cười, vì hắn biết rõ Tiêu Viêm đã triệt để bị hắn chọc giận.

Nhưng Diệp Thu không có chút nào lo lắng, ngược lại trên mặt hắn tiếp tục nở nụ cười ngoạn vị, nói ra: "Ha ha ha, giết ta sao? Ngươi có thể thử một chút."

Không những không có lui một bước, Diệp Thu ngược lại làm ra một cái tư thế xin mời Tiêu Viêm cứ việc xuất thủ.

Loại hành vi khiêu khích như thế ngay cả Phong Thiên Du cùng Lăng Việt cũng phải kinh ngạc.

"Bà mẹ nó, tiểu tử này thật sự không sợ chết sao? Ngay cả Tiêu sư huynh mà hắn cũng dám gây vào." Lăng Việt kinh hãi nói ra.

Phong Thiên Du thì lại tương đối tỉnh táo, trong đầu hắn cực tốc suy tư một phen.

"Không được, hai hổ tranh chấp tất có một hổ bị thương."

"Người này có thiên tư trác tuyệt, thực lực không tầm thường, tiềm lực vô tận, nói không chừng tương lai trên chiến trường còn có thể có biểu hiện kinh diễm."

"Nếu như hắn chết tại trong tay Tiêu sư huynh thì thật là đáng tiếc. Xem ra chúng ta bỏ mặc hắn không được."

Phong Thiên Du chậm rãi nói ra, Lăng Việt cũng đồng tình với ý nghĩ của Phong Thiên Du.

Bây giờ cách cục tại Thượng Giới đang vô cùng rối loạn, chiến tranh lúc nào cũng có thể bộc phát, Nhân tộc đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện đại cường giả dẫn dắt một thời đại. Cho nên mỗi một vị hậu bối trẻ tuổi có tiềm lực đều sẽ được bảo hộ thật tốt.

Đây là lời mà Đại trưởng lão của bọn hắn thường xuyên nhắc nhở bọn hắn.

Chương 715 - Diệp Thu Ta Chỉ Cần Mười Năm Để Thành Tiên!

Phong Thiên Du chậm rãi đi tới, một tay ấn xuống bả vai Tiêu Viêm, ngữ khí lãnh đạm nói ra:

"Tiêu sư huynh, ngươi tỉnh táo lại một chút. Đại trưởng lão từng có pháp chỉ, hôm nay chúng ta chỉ vì Bạch Hổ thủy tổ Ly Thiên mà đến, không được phép nhúng tay bất luận ân oán gì tại nhân gian."

"Ân oán giữa các ngươi ta không muốn nhúng tay, nếu như các ngươi nhất định phải đánh một trận thì ngươi hãy đợi hắn đến ba ngàn châu, sau đó các ngươi có thể tự hẹn ước một trận chiến."

Đây không phải là lời thuyết phục, vì Phong Thiên Du nói ra rất lãnh đạm. Có thể nhìn thấy nếu như Tiêu Viêm còn khăng khăng làm càn thì hắn sẽ xuất thủ.

Tiêu Viêm cũng không phải người ngu nên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Phong Thiên Du. Hắn lạnh lùng nhìn Phong Thiên Du một cái rồi hừ lạnh một tiếng, cưỡng ép ngăn chặn phẫn nộ trong lòng, không còn hành sự theo cảm tính nữa.

Tiêu Viêm lạnh lùng nói ra: "Tiểu tử kia, bản công tử không muốn nhận lấy tiếng xấu ức hiếp kẻ yếu, cho nên hôm nay ta dứt khoát tha cho ngươi một mạng."

"Ngươi chỉ là một tên Đại Đế nhân gian nho nhỏ, tại nhân gian ngươi còn có thể xưng vô địch, nhưng ta hi vọng ngươi minh bạch một chuyện, đó là phía trên Đại Đế còn có Tiên cảnh."

"Vốn liếng cuồng vọng của ngươi ở chỗ ta căn bản không đáng một đồng."

Tiêu Viêm nói không sai để cho đám người trầm mặc. Đại Đế cảnh đã là độ cao mà bọn hắn cả đời cũng chạm không tới, huống chi là tiên cảnh.

Đại Thiên thế giới này cường giả như mây, tại địa phương mà ngươi không thấy được còn có rất nhiều người cường đại hơn ngươi.

Nghe vậy Diệp Thu trầm mặc một hồi mới nói: "Ừm, ngươi nói đúng, nhưng tiên cảnh rất khó đạt tới sao?"

"A. . ."

Lời này vừa nói ra, toàn trường trong nháy mắt liền hít sâu một hơi.

Bà mẹ nó, đã thời điểm gì rồi mà hắn còn mạnh miệng như vậy?

Tiên cảnh mà còn không khó ư? Có gan thì ngươi thành tiên thử xem!

Con ngươi Tiêu Viêm liền co rụt lại, hắn tốn hao trăm năm thời gian đau khổ dày vò tại cấm địa mới ngộ ra được thành tiên đại đạo, nhưng Diệp Thu vậy mà một câu liền phản bác.

Tiêu Viêm vô cùng phẫn nộ, nói ra: "Ngươi muốn dõng dạc nói ra loại lời này thì trước tiên ngươi phải nghĩ cách làm sao tiến vào tiên lộ đi. Ngươi bây giờ còn chưa có tư cách nói với ta lời này."

Diệp Thu cười to nói: "Ha ha ha ha. . . Ta từ không có gì cả mà tu luyện tới Đại Đế cảnh và chỉ dùng hơn mười năm. Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết không đến mười năm nữa ta sẽ đứng tại vị trí của ngươi. Ngươi có tin hay không?"

Tiêu Viêm nghe vậy thì lập tức giận muốn thổ huyết.

Tên tiểu tử này lại dõng dạc nói hắn chỉ dùng mười năm thì liền có thể đuổi theo ta sao? Chẳng lẽ hắn thật sự coi là thành tiên dễ dàng như vậy ư?

Tiêu Viêm giận quá thành cười: "Ha ha ha ha. . . Buồn cười, thật sự là buồn cười. Mười năm thành tiên sao? Tốt, ta liền chờ ngươi mười năm. Ta ngược lại rất muốn nhìn xem ngươi có thể thành tiên hay không?"

"Tiểu tử, khẩu khí của ngươi thật lớn, coi chừng đến thời điểm đó kẻ bị đánh mặt chính là ngươi a."

Diệp Thu chỉ cười không nói, tất cả mọi người ở đây đều cho là hắn điên rồ, nhưng Diệp Thu điên thật sao?

Không không không!

Mười năm ư?

Vẫn là quá nhiều!

Trong kế hoạch của Diệp Thu chỉ là thành tiên trong vòng năm năm. Nếu không phải vì vững chắc đạo tâm, rèn luyện tâm tính nhằm đạt tới cảnh giới hoàn mỹ tối cao, vậy hắn đã sớm bắt đầu xung kích Tiên cảnh vô thượng rồi.

Bây giờ có Tiêu Viêm làm động lực nên Diệp Thu đột nhiên có hứng thú, hắn cũng không thèm giải thích cái gì, mặc cho bọn hắn cảm thấy hắn đang khoác lác mà hắn cũng không muốn giải thích.

Nếu tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Thu ta làm không được, vậy ta liền lặng lẽ meo meo mà phát dục, đến thời điểm đó ta sẽ trực tiếp nhất phi trùng thiên, kinh diễm tất cả các ngươi!

Đây mới là bức cách của nhân vật chính!

Kiệt kiệt kiệt, đến lúc đó ta nhất định sẽ rất thoải mái!

Tiêu Viêm sao? Nói thật cho tới bây giờ Diệp Thu cũng không có để Tiêu Viêm vào trong mắt, vô luận là tại nhân gian hay là sau này phi thăng thượng giới cũng đều như thế.

Sở dĩ Diệp Thu chơi đùa cùng Tiêu Viêm là vì vừa rồi Tiêu Viêm đã vô lễ đối với Liên Phong, cho nên Diệp Thu mới cố ý làm khó Tiêu Viêm.

Gặp Diệp Thu không nói gì, Tiêu Viêm cho là Diệp Thu chột dạ nên lại nói: "Tiểu tử, so với việc cuồng ngôn thì ngươi vẫn nên trước tiên suy nghĩ làm thế nào sống sót đi."

"Lúc trước ngươi cuồng ngôn nói là muốn một mình đối phó Bạch Hổ thủy tổ Ly Thiên, hiện tại bản công tử liền thành toàn cho ngươi."

"Trận chiến đấu này ta tuyệt đối không nhúng tay vào, nếu như ngươi có thể sống sót thì lại đến nói chuyện thành tiên với ta."

Tiêu Viêm lạnh lùng trào phúng, tâm tính hắn có chút chuyển biến, lộ ra một nụ cười tà dị.

Tiêu Viêm có chút giận mình tại sao lại vì một con kiến hôi mà khó chịu. Dù sao một hồi nữa con kiến hôi này sẽ phải chết, vậy hắn còn nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì.

Nghĩ thông suốt điểm này về sau, Tiêu Viêm dần dần nới lỏng tâm tính, vì hắn không tin Diệp Thu có thể đánh bại Ly Thiên.

Mà nếu Diệp Thu rơi hạ tràng thất bại thì Diệp Thu chỉ có một con đường chết, như vậy liền không tồn tại chuyện Diệp Thu thành tiên nữa.

Chương 716 - Ngươi Nhìn Cho Kỹ Mà Học Hỏi!

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Ừm, vậy ta mời Tiêu công tử xem thật kỹ mà học hỏi thật tốt. Tràng diện sau đó ngươi nhất định phải nhìn cho chi tiết, nói không chừng đối với việc tu hành của ngươi sẽ có trợ giúp rất lớn đấy."

Ánh mắt Tiêu Viêm trở nên lạnh lẽo, hắn đường đường là Chân Tiên mà cần phải đi học tập kinh nghiệm chiến đấu một tên Đại Đế nhân gian à.

Diệp Thu nói dăm ba câu đều là nhạo báng Tiêu Viêm, kích động thần kinh của Tiêu Viêm.

Lúc này trên cửu thiên, Ly Thiên đang rất phẫn nộ, cuồng hống một tiếng.

"Grào."

Âm thanh đinh tai nhức óc trong nháy mắt liền vang vọng trăm vạn dặm biển sâu,

Bà mẹ nó, các ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không?

Dù sao lão tử cũng là thủy tổ của Bạch Hổ Thần tộc, vậy mà các ngươi dám trò chuyện không có chút tôn trọng ta!

Một tiếng gầm thét này lập tức kết thúc cuộc đối thoại gay gắt.

Liên Phong mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn xem Diệp Thu, nói: "Thu, cẩn thận một chút, nếu như không địch lại thì ngươi không được cậy mạnh."

Nàng rất muốn giúp Diệp Thu trút giận, đặc biệt là khi trông thấy Tiêu Viêm lạnh lùng trào phúng như vậy. Thế nhưng nàng bây giờ còn không có thu hoạch được Bổ Thiên các tại Thượng Giới tán thành, nàng còn không có quyền hạn khiến cho các thiên tài trẻ tuổi tin phục.

Liên Phong lúc này cũng là mười phần phẫn nộ, đợi nàng chính quả đại thành, đắc đạo thành tiên về sau, tất nhiên nàng sẽ khiến cho đám thiên chi kiêu tử không coi ai ra gì tại Thượng Giới này minh bạch hạ giới cũng không thua bất luận kẻ nào.

Diệp Thu sờ lên gương mặt xinh đẹp của Liên Phong, nói: "Yên tâm đi, ta đi chơi một chút rồi liền quay về."

Nghe Diệp Thu có phong thái tự tin không gì sánh được như vậy, Liên Phong lập tức trầm mê, nội tâm nàng cảm thấy vô cùng tin tưởng nam nhân trước mắt mình.

Vô luận gặp được sự tình gì hắn cũng đều tự tin như thế, không chút hoang mang.

Diệp Thu quay đầu lại, một người một kiếm một bước lên trời.

Nhìn xem bóng lưng của hắn mà có người kích động, có người buồn tủi. Mà lại có người đang chờ đợi hắn bị đánh mặt, và đại biểu tốt nhất chính là Tiêu Viêm.

"Hừ, ta ngược lại rất muốn nhìn xem một hồi nữa ngươi sẽ chết như thế nào."

Tiêu Viêm đã làm tốt tâm lý chờ đợi một hồi nữa Diệp Thu sẽ chiến tử, sau đó hắn sẽ xuất thủ ngăn cơn sóng dữ. Loại tràng diện này sao có thể thiếu hắn được.

Lúc này lệ khí đã tràn ngập thiên địa, huyết khí bành trướng, đem thiên địa nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

Bạch Hổ thủy tổ Ly Thiên hiện tại đã triệt để dung nhập Huyết Tộc thần thông, thực lực tăng nhiều, tất cả mọi người đều cảm thấy một tia tử vong uy hiếp.

Huyết khí khiếp người, băng lãnh kia không ngừng xuyên thấu tinh thần mọi người, làm cho bọn họ phát ra run rẩy.

"Lũ khốn! Ta muốn để cho toàn bộ các ngươi đều chôn cùng." Ly Thiên đã thật sự nổi giận, gầm lên.

Sau khi ba người của Bổ Thiên các đến nơi đây, hắn vậy mà một mực bị coi thường.

Từ ngàn vạn năm đến nay Ly Thiên còn không có nhận qua loại sỉ nhục này cho nên nhất thời lửa giận công tâm, đem huyết khí trong thể nội triệt để dẫn đốt, khí thế của hắn vậy mà lại tăng lên gấp đôi.

Thấy tình cảnh này, Phong Thiên Du lập tức giật mình, nhỏ giọng nói ra: "Không tốt, lão gia hỏa này đã không thể kiềm chế được nỗi lòng, khiến cho huyết khí kích phát, thực lực trọn vẹn tăng lên mấy lần, gia hỏa kia chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm."

Nghe Phong Thiên Du nói vậy, bọn người Mạnh Thiên Chính liền giật nảy mình, không khỏi bắt đầu lo lắng cho an nguy của Diệp Thu.

Tại thời điểm này người vui vẻ nhất khẳng định là Tiêu Viêm. Chỉ nghe hắn nói ra: "Hừ, tiểu tử cuồng vọng tự đại kia nên vì cuồng ngôn của hắn mà trả giá thật lớn."

Đột nhiên có một tiếng nổ vang rung trời, thiên địa phảng phất như nổ tung, Ly Thiên mở ra đại khẩu đỏ ngòm của mình.

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng đủ để hủy diệt thiên địa liền bộc phát, tất cả mọi người lập tức kinh hồn táng đảm.

Loại lực lượng kinh khủng này đã vượt qua phạm vi nhân gian có khả năng tiếp nhận.

Ly Uyên phẫn nộ vỗ xuống một trảo, hắn muốn dùng một trảo này đem Diệp Thu đánh chết.

Nhanh như điện quang hỏa thạch, Diệp Thu người nhẹ như yến, giương cánh như Côn Bằng thật nhanh tránh được.

Lam sắc phù văn lóe ra đẹp đẽ, tất cả mọi người bao gồm Tiêu Viêm trong nháy mắt liền chấn động.

"Côn Bằng Bảo Thuật!"

Phong Thiên Du dùng ánh mắt cực kỳ không thể tin được nhìn xem một màn trên trời, giờ khắc này hắn rốt cục đã biết rõ Diệp Thu lấy đâu ra tự tin như vậy.

Mà lại một màn này còn xa xa không có kết thúc.

Chương 717 - Cuộc Chiến Không Cân Sức

Chiến đấu hết sức căng thẳng, Ly Thiên liên tục phát động bảy thế công nhưng từng cái đều bị Diệp Thu tránh khỏi.

Dưới sự phẫn nộ, Ly Thiên dẫn tới Cửu Thiên Thần Lôi, lấy thế lôi đình vạn quân trong nháy mắt liền đem Diệp Thu khóa ở trong đó.

"Tiểu tử, ngươi chỉ biết tránh né thôi sao? Hiện tại ta xem ngươi làm sao tránh."

Ly Thiên dần dần chiến đấu thật sự, ngay sau khi dùng lôi đình vạn quân khóa được Diệp Thu, trước ngực hắn lập tức ngưng tụ một khỏa huyết cầu cực nóng lao về phía Diệp Thu.

Trong chốc lát một cỗ kinh thiên chi lực liền bạo nổ, tại trên cửu thiên phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

"Không. . ." Thấy cảnh này, Liên Phong kinh hãi hô to.

Nàng không tin Diệp Thu cứ như vậy mà thật bại, vì hắn còn không có xuất kiếm.

Liên Phong đang muốn tiến lên, chỉ gặp một từ trong huyết vụ có một đạo ánh sáng xanh tán phát ra.

Huyết cầu bị nổ và từ bên trong đi ra một thanh niên áo trắng, trên thân hắn vậy mà không dính một chút vết máu.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc vì không ai biết hắn làm được bằng cách nào. Ngay cả Tiêu Viêm cũng lộ ra ánh mắt không dám

tin.

Chỉ thấy Diệp Thu dạo bước trong mây, một tay cầm kiếm, cười lạnh nói ra: "Ha ha ha, con hổ già kia, ngươi đánh nảy giờ chắc cũng mỏi tay rồi nhỉ, vậy nên đến lượt ta a."

"Cái gì?!!" Con ngươi Ly Thiên lập tức co rụt lại, thần sắc xiết chặt thốt lên.

Hắn không thể tin được làm sóng công kích vừa rồi của hắn vậy mà không thể thương tổn đến Diệp Thu nửa phần.

Cẩn thận quan sát Ly Thiên phát hiện trên thân Diệp Thu đang lưu động một cỗ kim sắc phù văn, và có một gốc Hỗn Độn Thanh Liên trong thể nội Diệp Thu đang không ngừng tịnh hóa ma khí xung quanh.

Ly Thiên vô cùng luống cuống, hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp phải đối thủ khó chơi như vậy.

Lúc này Tru Tiên Kiếm trong tay Diệp Thu bỗng nhiên phát ra huyết sắc hào quang, sau đó một cỗ lệ khí kinh thiên lập tức bộc phát.

Cỗ lệ khí này dùng xu thế nghiền ép tuyệt đối thôn phệ huyết khí do Ly Thiên ngưng tụ thành.

Tình thế đảo ngược bất thình lình làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

"Không. . . Không có khả năng." Ly Thiên càng thêm kinh hãi, run rẩy nói ra.

Hắn đã thi triển thần thông bảo thuật rất cường đại của Huyết Tộc, máu bhiễm Thiên địa chi pháp, vậy Diệp Thu làm sao có thể áp chế đạo pháp.l của hắn?

Diệp Thu nghiền ngẫm cười một tiếng, nói: "Con hổ già kia, chúng ta dừng ở đây đi. Ta sẽ để cho ngươi cảm thụ một chút cái gì mới là sát khí chân chính."

Diệp Thu vừa dứt lời, Tru Tiên Kiếm liền phát ra chấn động vang dội, sát khí bộc phát trực tiếp bao trùm toàn bộ Đông Hải.

Cỗ sát khí ngất trời này lập tức chấn nhiếp toàn trường sắc mặt tái nhợt, lâm vào vô tận sợ hãi.

"Không. . . Chuyện này sao có thể?" Giờ khắc này, cho dù là Tiêu Viêm cao ngạo vô cùng mà cũng lộ ra ánh mắt sợ hãi, nói ra.

Diệp Thu chém ra một kiếm giống như là tách rời thiên địa, một kiếm này chấn động cả tiên nhân.

Vô tận lệ khí tràn ngập cửu thiên đại địa, một mảnh huyết hồng mê vụ nhuộm đỏ thương khung.

Lúc này phiến thiên địa nơi đây phảng phất như yên tĩnh trở lại, chìm vào biển máu.

Thời khắc này Diệp Thu giống như là một tên sát thần. Thế nhân còn chưa bao giờ thấy qua sát khí khủng bố như thế. Ngay cả Ly Thiên nắm giữ đại thần thông của Huyết Tộc mà cũng chưa từng gặp qua sát khí bực này.

Bên trong biển máu trước mắt phảng phất như có ngàn vạn oán linh đang hướng về phía Ly Thiên kêu gào, hai mắt Ly Thiên trở nên vô thần, ảm đạm vô quang.

Loại cảm giác này một lần nữa đem Ly Thiên kéo về một trận huyết chiến năm xưa, khởi nguyên là từ một thanh thạch kiếm quen thuộc, trấn áp phản loạn một thời đại.

Mà chủ nhân của nó cũng đồng dạng là thanh niên nhân tộc phong hoa tuyệt đại, bá đạo độc tôn.

Lúc này bầu trời hạ xuống mưa máu, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc, tựa như đặt mình vào trong cơn sầu thảm cực độ, nội tâm bọn họ không hiểu sao có cảm giác bất an.

"Đây là kiếm quyết kỳ quái gì?" Tiêu Viêm mang sắc mặt hoảng sợ tự hỏi.

Hắn không dám tin một màn trước mắt, sự ngạo mạn của hắn trước đó đã sớm bị quét sạch sành sanh.

Cho đến giờ phút này Tiêu Viêm mới chính thức minh bạch vừa rồi hắn ngu xuẩn cỡ nào.

Chỉ thấy một đạo huyết sắc hào quang lấp lóe, tại phía trên Thiên Uyên Diệp Thu một tay cầm kiếm, một tay chắp sau lưng nhìn xuống Ly Thiên bên dưới.

"Con hổ già kia, ngươi hãy nhìn cho kỹ, chiêu kiếm này tên là 'máu nhuộm thiên địa'."

Trong chốc lát Diệp Thu vung xuống một kiếm, bầu trời dường như cũng bị hắn chém đoạn, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

"Không. . ."

Tại bên trong sợ hãi cực độ, Ly Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn xem đạo kiếm khí kia chém xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc Ly Thiên liền cảm nhận được thân thể truyền đến đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn lại thì thân thể hắn đã bị một kiếm kia cắt đôi.

Tiên huyết của Ly Thiên lập tức tuôn ra như suối, không đến một lát Đông Hải dưới chân hắn đã trở thành một biển máu.

Chương 718 - Ngươi Đợi Đấy!

Ly Thiên gian nan duy trì thân thể không bị ngã xuống, hắn ngây ngốc nhìn xem Diệp Thu, mở miệng nói: "Đây là kiếm quyết gì?"

Ly Thiên phảng phất như dùng hết sức lực cuối cùng để nói ra câu hỏi này, tinh huyết của hắn đã bị thiêu đốt tất cả.

Ly Thiên đang chờ đợi Diệp Thu trả lời, trong lòng hắn chỉ còn lại một cái nghi hoặc này.

Diệp Thu mỉm cười, nói ra: "Thảo Tự Kiếm Quyết. Ngươi muốn học thì ta sẽ dạy cho ngươi."

Diệp Thu vừa dứt lời thì Ly Thiên cuối cùng cũng ngã xuống Đông Hải, cuốn lên bọt nước vạn trượng.

Sau khi khí tức của Ly Thiên biến mất, thân thể hắn liền hóa thành ngàn vạn điểm sáng dần dần tiêu tán giữa hư không.

Diệp Thu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp âm lôi vẫn cuồn cuộn trên bầu trời, tựa hồ quanh quẩn một tiếng gầm thét tan nát cõi lòng, rất không cam lòng.

Tại bên trong Hỗn Độn phảng phất như có một con cự thú ngủ say đã nhiều năm chợt thức tỉnh, phát ra tiếng rống xé tai.

Cẩn thận nghe kỹ thì có thể mơ hồ nghe thấy vài câu.

"Diệp Thu, ngươi chờ đó cho ta, mối thù hôm nay ngày khác lão phu chắc chắn sẽ hoàn trả cho ngươi gấp trăm lần."

Đó là chân thân của Ly Thiên bởi vì phân thân vẫn lạc mà

khiến cho hắn từ trong cơn ngủ mê tỉnh lại.

Tại thời khắc Ly Thiên thức tỉnh, hắn dường như muốn giết xuống hạ giới.

Diệp Thu có thể cảm giác được lão gia hỏa này có thực lực rất mạnh, không hổ danh là một trong những vị cự phách đỉnh tiêm tại ba ngàn châu ở thượng giới.

Chỉ tiếc là phiến thiên địa này căn bản tiếp nhận không được chân thân của Ly Thiên, cho nên hắn không cách nào chân chính xuống hạ giới, hắn muốn báo thù thì trừ phi Diệp Thu phi thăng lên thượng giới.

Nghe thấy Ly Thiên gào thét tê tâm liệt phế, trong lòng mọi người cũng minh bạch phần nhân quả này xem như đã bị kết xuống.

Liên Phong cũng không khỏi có chút bận tâm, dù sao Diệp Thu sẽ không có khả năng vĩnh viễn ở tại hạ giới, hắn luôn có một ngày sẽ phi thăng lên thượng giới, đến lúc đó nàng nên giúp hắn như thế nào?

"Ừm. . . Kế hoạch lần này của ta xem ra cần phải làm trước thời hạn." Liên Phong âm thầm hạ quyết tâm.

Cuộc chiến đấu này có thể nói là kinh tâm động phách, cho dù nó đã kết thúc mà rất nhiều người vẫn chưa thể từ trong chấn động ổn định lại.

"Trời ạ, Diệp Thần chính là Diệp Thần, hắn càng ngày càng cường đại a."

"Phía trước hắn mới vừa trảm qua Tỳ Hưu Thủy Tổ, hôm nay hắn lại trảm tiếp Bạch Hổ Thủy Tổ. Bà mẹ nó, vậy kế tiếp hắn sẽ trảm ai nữa đây?"

"Bá khí của Diệp Thu để cho ta rất có động lực trảm tiên a."

Theo chiến đấu kết thúc, Diệp Thu đã triệt để dương danh tứ hải bát hoang. Vì trận chiến này không chỉ có ảnh hưởng tại bát hoang, mà ngay cả thượng giới cũng dần dần chú ý tới cái tên Diệp Thu.

Chủ yếu là do chiến tích của Diệp Thu quá mức huy hoàng, từ Tiên cổ đến nay số người có thể làm được chiến tích khủng bố như hắn căn bản không có mấy vị.

Thông qua trận chiến này Diệp Thu cũng đã thành công để cho Bổ Thiên các tại thượng giới bắt đầu trọng điểm chú ý đến hắn. Bọn hắn đã bắt đầu mưu đồ làm thế nào an bài cho hắn kế hoạch thuận lợi phi thăng.

Tất cả mọi người đều biết rõ Diệp Thu hôm nay chém chết Ly Thiên thì Ly Thiên nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù Diệp Thu.

Ngày sau Diệp Thu trên con đường phi thăng tuyệt đối sẽ bị lão gia hỏa này ngăn cản. Cho nên Bổ Thiên các nhất định phải nghĩ ra một kế sách hoàn mỹ để thành công giúp Diệp Thu vượt qua con đường phi thăng, sau đó nhận được bí tàng của Bổ Thiên các. Bởi vì chỉ có như vậy thì mới có khả năng bảo hộ Diệp Thu tốt hơn.

Hiện tại cách cục ở Thượng Giới đã bị rung chuyển, nhiều thế lực rắc rối phức tạp. Nếu lúc này Bổ Thiên các có thể sinh ra một vị hậu bối trẻ tuổi khủng bố như Diệp Thu, thế thì đối với các thế lực khác mà nói Bổ Thiên các chính là một cái đại uy hiếp. Do vậy bọn hắn thân là trưởng bối của đạo thống thì bọn hắn nhất định phải làm chút gì đó.

Diệp Thu có khả năng không biết rõ hắn còn chưa bắt đầu phi thăng thì đã có nhiều người tại thượng giới chờ đợi hắn như vậy.

Nếu như Diệp Thu biết rõ thì có khả năng hắn sẽ không phi thăng để cho bọn hắn gấp gáp muốn chết.

"Ừm. . ."

Trận chiến kết thúc, Diệp Thu mười phần hài lòng mà duỗi ra lưng mỏi, phảng phất như trận chiến đấu vừa rồi còn không có để cho hắn tận hứng, hắn còn chưa có hoạt động gân cốt mà đã chiến thắng rồi.

Một màn này rơi vào trong mắt Tiêu Viêm, khiến cho hắn như bị trọng kích một cái, mười phần khiêu khích.

"Hừ. . ." Tiêu Viêm phất ống tay áo một cái, hừ lạnh nói ra: "Ngươi đắc ý cái gì? Chẳng qua là vừa rồi thiên đạo áp chế Ly Thiên giúp ngươi may mắn đắc thắng mà thôi, có cái gì tốt để đắc ý chứ."

"Chờ sau này ngươi đến ba ngàn châu tại thượng giới thì ngươi sẽ chân chính nhìn thấy những vị hậu đại đế huyết. Khi đó ngươi sẽ minh bạch thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân."

Nghe Tiêu Viêm lầm bầm lầu bầu mà Phong Thiên Du chỉ biết lắc đầu, cũng là vô cùng bất đắc dĩ.

Hắn mười phần rõ ràng vị Tiêu sư huynh này của hắn trời sinh cao ngạo, vậy hiển nhiên Tiêu Viêm sẽ cùng Diệp Thu chơi nhau, mà chuyện này không có khả năng dễ dàng kết thúc cứ như vậy.

Trong hai người bọn hắn nhất định sẽ có một người tiếp nhận một lần thất bại, khả năng sẽ lắng lại mâu thuẫn giữa bọn hắn.

Ai ai cũng chỉ có thể cầu nguyện đến thời điểm đó không nên xuất hiện cục diện ngươi chết ta sống thì mới tốt.

Chương 719 - Hoa Đã Có Chủ

Diệp Thu xử lý xong Ly Thiên liền đưa tay thu về Tru Tiên Kiếm. Sau đó hắn lại lần nữa đi tới bên người Liên Phong.

Tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, Diệp Thu nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trêu chọc: "Liên Nhi, vừa rồi ta mạnh mẽ hay không mạnh mẽ?"

Liên Phong lập tức giật mình, nàng cũng không cảm thấy có cái gì không đúng nên nghiêm túc nói: "Mạnh mẽ."

"Vậy ta có đẹp trai không?"

"Đẹp trai."

Đôi tiểu tình lữ này quang minh chính đại ân ân ái ái để cho đám người chung quanh có cảm giác ghen tị cùng hâm mộ không thôi.

Họa phong đột nhiên thay đổi a!

"Thôi, chúng ta đi."

Nguyên bản đám người còn muốn ở lại nhìn xem một tuồng kịch, nhưng bọn họ lập tức bị nhét cơm chó vào miệng nên trong nháy mắt liền giải tán.

So với quần chúng ăn dưa thì khi trông thấy Liên Phong có thái độ như thế với Diệp Thu, mấy người Phong Thiên Du cũng là run lên một cái, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Người khác không rõ ràng nhưng bọn hắn lại mười phần rõ ràng. Liên Phong chính là một trong những người thừa kế chức vị

Bổ Thiên Thần Nữ đời tiếp theo.

Những người ứng cử chức vị Bổ Thiên Thần Nữ đều là nữ tử kinh diễm nhất tuyệt, tuyệt đại phong hoa, cho nên cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Mà trong những người này cuối cùng chỉ có một người có thể thành công kế thừa chức vị Bổ Thiên Thần Nữ, mà người thất bại có thể sẽ đối mặt với kết cục bại vong.

Cho nên các nàng làm ra mỗi một cái lựa chọn đều hết sức trọng yếu, vì một khi chọn sai thì các nàng có thể sẽ hủy đi cuộc đời của mình.

Theo hiểu biết của Phong Thiên Du thì mấy vị người thừa kế còn lại đều không có lựa chọn đạo lữ.

Đứng tại góc độ suy nghĩ của các nàng thì việc lựa chọn đạo lữ cũng là một chuyện phi thường trọng yếu.

Một vị đạo lữ tốt có thể trợ giúp các nàng tu hành tốt hơn, đạo lữ càng có điều kiện tài nguyên thì các nàng cũng có được sự trợ giúp rất lớn.

Cho nên các nàng nhất định phải thận trọng cân nhắc, không phải vạn bất đắc dĩ thì các nàng tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện lựa chọn đạo lữ. Mà lúc này Liên Phong phảng phất như đã lựa chọn Diệp Thu.

Phong Thiên Du không khỏi hiếu kì, chẳng lẽ Liên Phong không biết rõ tầm quan trọng của chuyện này sao? Hay là do Diệp Thu thật sự là một sự lựa chọn không thể thay thế?

"Có ý tứ. Trận tranh đấu này càng ngày càng có ý tứ." Trong lòng Phong Thiên Du âm thầm nói ra.

Hắn mỉm cười một cái, vì vừa rồi Diệp Thu biểu hiện ra sức

chiến đấu hắn cũng đã nhìn thấy.

Diệp Thu xác thực đầy đủ kinh diễm, Phong Thiên Du tự nhận dưới tình huống vừa rồi hắn chỉ sợ mình cũng không tiếp nổi một kiếm kia của Diệp Thu.

Trong lòng Phong Thiên Du không khỏi bắt đầu mong đợi có một ngày Diệp Thu sẽ bộc phát thực lực nghịch thiên, trợ giúp Liên Phong nhất cử cầm xuống Thần Nữ chi vị.

"Ha ha ha, Lăng sư đệ, xem ra vị Liên Phong sư muội này của chúng ta đã là danh hoa đã có chủ rồi."

"Ngươi nói xem sau khi những vị sư huynh kia biết chuyện này thì bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào?"

Phong Thiên Du trêu chọc một câu, Lăng Việt chỉ biết lắc đầu vì hắn cũng mười phần rõ ràng những vị sư huynh cao ngạo của mình có tính cách gì.

Bọn hắn đều là hạng người có thiên phú tuyệt hảo, trời sinh có tính cao ngạo. Bọn hắn khổ tu nhiều năm như vậy chính là vì chờ đợi một cái cơ hội.

Tại trong mắt bọn hắn chỉ có người thừa kế chức vị Bổ Thiên Thần Nữ của Bổ Thiên các mới xứng với bọn hắn. Bởi vì chuyện này chính là một chuyện đôi bên cùng có lợi. Cho nên bọn hắn nhiều năm không cưới chính là đang chờ những người thừa kế chức vị Bổ Thiên Thần Nữ này đến.

Nhưng ai có thể nghĩ tới người thừa kế này còn không có trưởng thành mà hoa đã bị người ta sớm hái đi. Bọn hắn nếu mà biết rõ thì đoán chừng tâm nuốt sống Diệp Thu cũng có.

"Ta cảm thấy vị Diệp sư đệ kia thời gian sau này sợ là sẽ không dễ chịu lắm." Lăng Việt nghiêm túc hồi đáp, hắn lắc đầu một cái rồi liền không có nhiều lời.

"Hừ. . ." So với bọn hắn mang tâm lý xem kịch thì Tiêu Viêm càng nhiều hơn chính là bất mãn. Rất hiển nhiên hắn cũng là một trong những người kia.

Khi Tiêu Viêm trông thấy Liên Phong đã rơi vào lưới tình của Diệp Thu, trong lòng hắn cực kỳ phiền muộn.

Tiêu Viêm vốn còn muốn tại trước mặt Liên Phong biểu hiện một phen, làm ra tư thái cường giả, như vậy tiểu cô nương thật đúng là chịu không nổi mà đổ hắn ngay lập tức.

Ai ngờ đột nhiên giết ra một cái Diệp Thu không chỉ có đoạt đi tất cả danh tiếng của Tiêu Viêm, mà thậm chí còn cùng Tiêu Viêm đối đầu.

Tiêu Viêm càng nghĩ càng giận, trong lòng hắn dấy lên lửa giận, dục vọng đánb bại Diệp Thu của hắn càng phát ra mãnh liệt.

Sau khi trở về ta nhất định phải cố gắng tu luyện để đánh bại Diệp Thu, như vậy Liên Phong sẽ biết rõ ai mới chân chính là thiên tuyển chi nhân!

Trong lòng Tiêu Viêm cũng đang âm thầm suy tính, nếu như Liên Phong đã có chủ thì hắn cũng chỉ có thể đem mục tiêu đặt ở trên thân mấy vị người thừa kế chức vị Bổ Thiên Thần Nữ khác.

Dù sao cơ duyên cưới về Bổ Thiên Thần Nữ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, một khi bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Chương 720 - Viễn Cổ Thiên Đình

Sau một hồi tán tỉnh nhau, Liên Phong đột nhiên nhớ tới mình còn có chính sự.

Nàng tránh thoát bàn tay của Diệp Thu còn muốn chiếm tiện nghi, lạnh lùng nhìn xem ba người Phong Thiên Du, nói: "Ba vị sư huynh, chuyện chỗ này đa tạ các ngươi đến đây tương trợ."

Nghe nói như thế, ba người Phong Thiên Du khóe miệng giật một cái, có chút đỏ mặt, hết sức xấu hổ.

Đúng vậy, bọn hắn chính là xuống hạ giới hỗ trợ Liên Phong, nhưng vấn đề là bọn hắn cũng không có giúp được nàng một tay, cho nên bọn hắn ít nhiều có chút lúng túng.

"Ha ha ha. . . Liên Phong sư muội, hổ thẹn, hổ thẹn. Chúng ta đã tới mà lại không giúp đỡ ngươi được gì, thật không dám nhận phần lễ này của ngươi." Phong Thiên Du xấu hổ cười nói.

Sau đó hắn lại nhìn Diệp Thu thật sâu một cái, nói: "Vị sư đệ này, hôm nay lần đầu gặp mặt ngươi quả thật đã để cho chúng ta mở rộng tầm mắt."

"Nếu không phải hôm nay có cơ hội xuống hạ giới, chúng ta còn không biết rõ thì ra Bổ Thiên giáo tại nhân gian lại còn có thiên tài kinh diễm như ngươi đang tồn tại."

"Sau khi trở về thượng giới ta sẽ ổn thỏa bẩm báo Đại trưởng lão, chắc hẳn Đại trưởng lão sau khi biết được cái tin tức này ngài cũng sẽ mười phần cao hứng."

Trong ba người này Phong Thiên Du xem như là người duy nhất thuận mắt Diệp Thu.

Phong Thiên Du rất khiêm tốn khách khí, không giống như Tiêu Viêm ngạo mạn vô lễ, có tâm tính bao dung thiên địa, chính nhân quân tử.

Đối với Phong Thiên Du lấy lòng, Diệp Thu cũng là mỉm cười đáp lại: "Sư huynh quá khen, chỉ là tiểu thủ đoạn không đáng nhắc đến. Chút đạo hạnh bé nhỏ của ta nào dám tại trước mặt Tiêu sư huynh múa rìu qua mắt thợ."

Ngje vậy sắc mặt Tiêu Viêm lập tức trầm xuống, trong mắt hắn dường như bốc lên sát ý.

Tiêu Viêm rất giận dữ, cắn răng nghiến lợi.

Gia hỏa khốn nạn, lão tử cũng không nói gì mà phút cuối cùng ngươi còn muốn bổ cho ta một đao. Ngươi rất ưa thích đả thích ta đúng không?

"Hừ. . ." Tiêu Viêm phất ống tay áo hừ lạnh một cái, lạnh lùng nói ra: "Diệp Thu, ngươi được đấy. Ta thừa nhận ngươi có chút bản sự nhưng không nhiều. So với những vị thiên tuyển chi tử, hậu đại đế huyết tại ba ngàn châu trên thượng giới thì ngươi còn kém xa lắm. Làm người không nên quá cuồng vọng, người ưu tú hơn ngươi còn có rất nhiều."

Diệp Thu cười cười, nói: "Ừm, ngươi nói có đạo lý, nhưng lời này ta cảm thấy càng thích hợp với ngươi hơn."

"Ngươi. . ."

Lúc này bầu không khí giương cung bạt kiếm lại dâng lên. Mắt thấy là phải đánh nhau Phong Thiên Du vội vàng can ngăn.

Liên Phong yên lặng đứng tại phía sau Diệp Thu, âm thầm

cười trộm.

Gia hỏa này quá xấu xa đi, nhưng mà ta thích!

Hắn đây là đang nhắc lại việc vừa mở trận mà Tiêu Viêm đã cuồng vọng!

Quả nhiên chỉ dăm ba câu của Diệp Thu mà Tiêu Viêm liền thẹn quá hoá giận. Tiêu Viêm cũng biết mình vừa mới xuất hiện quả thật có chút không coi ai ra gì.

Tự biết đuối lý nên Tiêu Viêm cũng lười tranh cãi, đành phải ngậm bồ hòn.

Nhưng nghĩ lại Tiêu Viêm cảm thấy chưa hết giận nên nói: "Hừ. . . Ngươi chớ có đắc ý quá sớm. Lần này ngươi chọc giận Ly Thiên mà ngươi còn cho rằng ngươi có thể còn sống đến thượng giới sao?"

"Cái lão gia hỏa này rất nổi danh có thù tất báo, ngươi sẽ không có quả ngon để ăn đâu."

Nói xong Tiêu Viêm trực tiếp bỏ đi, vì lúc này lưu lại nữa chính là hắn tự tìm nhục nhã.

Gặp Tiêu Viêm rời đi, Phong Thiên Du cũng là lo lắng nhìn Diệp Thu một cái, do dự một hồi mới mở miệng nói: "Diệp sư đệ, ngươi không cần quá mức quan tâm chuyện này, vì ta sau khi trở về sẽ đích thân đi tìm Đại trưởng lão."

"Chắc hẳn Đại trưởng lão biết rõ ngươi tồn tại về sau ngài nhất định sẽ không ngồi nhìn mặc kệ mà tự mình xuất thủ. Do vậy lão gia hỏa Ly Thiên kia khẳng định không làm gì được ngươi."

Nói xong Phong Thiên Du lại nhìn thoáng qua Mạnh Thiên Chính phía sau, trong lòng hắn càng thêm chắc chắn về ý nghĩ này.

Đối với hảo ý của Phong Thiên Du thì Diệp Thu cũng không có cự tuyệt, hắn chỉ là gật đầu một cái.

Cuối cùng Phong Thiên Du lại bàn giao vài câu rồi cùng Lăng Việt đồng thời rời đi, trở về thượng giới.

Đợi bọn hắn rời đi về sau, thiên địa quay lại vẻ bình thản, trật tự lại lần nữa khôi phục bình thường.

Lúc này bên dưới Đông Hải đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên, sóng lớn vạn trượng vỗ bờ mà lên, đại địa run rẩy một hồi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Đám người vô cùng kinh hãi thốt lên.

Chỉ gặp toà tiên cung kia đột nhiên toả ra một cỗ kim sắc hào quang mãnh liệt, sau đó nó thoát ly Đông Hải bay thẳng Cửu Thiên.

"Tiên cung hiện thế rồi. Đây là. . . Viễn Cổ Thiên Đình sao?" Khi nhìn thấy một màn kia kim quang hiện thế, Diệp Thu lập tức giật mình.

Tại bên trong Hỗn Độn, hắn phảng phất như thấy được thân ảnh Chư Thần sáng chói.

Chương 721 - Tiến Vào Tiên Cung

Theo tiên cung hiện thế, toàn bộ đám người tại Đông Hải lập tức trong lòng đại loạn. Tất cả Tiên gia thánh địa, đại tộc cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Đăng Thiên lộ sắp mở ra, rất nhiều người đã chờ trăm năm ngàn năm chỉ vì chờ đợi cái cơ hội này.

"Đại tạo hóa xuất thế, mọi người nhanh đi đoạt." Trong đám người bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Trong nháy mắt đám người đang an tĩnh liền trở nên bạo động lên. Vô số người tranh nhau chen lấn hướng về tiên cung mà phóng đi.

Nhưng ai có thể nghĩ dưới biển sâu đột nhiên phát ra một đạo kim quang, chấn cho đám người bay ngược về sau.

"Hự. . ."

Tề Vô Hối là người xông tới mạnh nhất nên trực tiếp đập vào vách núi phía sau, Diệp Thu nhìn thấy vậy liền không tử tế cười to.

"Ha ha ha ha. . . Tề sư huynh, ta nghĩ không ra ngươi cũng là hạng người tài hoa xuất chúng a."

Chỉ thấy trên đầu Tề Vô Hối mọc ra một cái bánh bao thật lớn, Diệp Thu nhìn mà nhịn cười không được.

Tiếng cười của Diệp Thu liền dẫn tới những người khác cũng bắt đầu cười, người cười không tử tế nhất chính là Liễu Thanh

Phong.

Lúc đầu vì Tề Vô Hối là trưởng bối nên Liễu Thanh Phong còn không dám cười, nhưng gặp Diệp sư thúc cười thì hắn cũng nhịn không được.

"Ha ha ha ha. . ." Liễu Thanh Phong ôm bụng cười to đến gập cả người.

Ngay cả người lạnh lùng như Lâm Thanh Trúc mà lúc này cũng che miệng, cố gắng nín cười.

Thật sự không thể trách nàng, chủ yếu là do tạo hình bây giờ của Tề Vô Hối thực tế quá bựa đi.

Bầu không khí vốn ngột ngạt nhưng bởi vì Tề Vô Hối bị nạn mà trong nháy mắt đã sinh động hẳn lên.

Mạnh Thiên Chính thấy cảnh này thì cũng nhếch miệng cười một tiếng, nói ra: "Tề sư đệ, dục tốc bất đạt a. Ngươi đã hơn một trăm tuổi rồi mà còn nôn nôn nóng nóng như thế sao? Ngươi liền không thể giống ta thành thục một chút được hả?"

Mạnh Thiên Chính mang bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, để cho Tề Vô Hối tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ta đã thảm như vậy rồi mà đám sư huynh đệ còn bỏ đá xuống giếng, chế giễu ta!

Ầm!!!

Đột nhiên một tiếng nổ thật lớn, tiên cung lại lần nữa phát ra rung chuyển. Chỉ thấy thấy một cánh cửa lớn màu vàng óng chậm rãi mở ra, tại bên trên cửu thiên kim quang ngưng tụ thành bốn chữ lớn.

"Thỉnh quân nhập đạo!"

Gặp vậy Diệp Thu liền nhướng mày.

Đây là cách chơi tươi mới gì vậy?

Trong lúc mọi người nghi hoặc thì đã có người không nhẫn nại được, khi kim sắc đại môn vừa mở ra thì hắn liền điên cuồng vọt tới.

Lần này cũng không có giống như trước đó sẽ nhận lấy phản chấn, mà hắn mười phần thuận lợi tiến vào bên trong tiên cung.

Diệp Thu cẩn thận quan sát một chút pháp tắc của tiên cung, hắn không có phát giác được có cái gì nguy hiểm nên cũng yên lòng.

"Sư tôn, sư nương. . ." Lúc này sau lưng Diệp Thu truyền đến tiếng gọi của Lâm Thanh Trúc

Ánh mắt nàng một mực dừng lại trên thân những đối thủ cùng thế hệ. Khi thấy bọn họ đã bắt đầu xuất phát thì Lâm Thanh Trúc cũng có chút sốt ruột, hỏi: "Chúng ta có nên xuất phát hay không?"

Diệp Thu không có trả lời mà là tiếp tục trầm tư. Liên Phong thì do dự một chút.

Đại tranh chi thế, phàm người nào có thành tiên chi tâm thì nên xông lên tranh đoạt.

Cơ duyên đang bày ở trước mặt, còn tranh hay không tranh thì liền nhìn xem ngươi lựa chọn ra sao.

Liên Phong suy nghĩ tương đối toàn diện, hai vị đệ tử này của nàng cũng có thành tiên chi tư, loại thiên đại cơ duyên như thế các nàng tự nhiên không thể bỏ qua.

Liên Phong từ trong ngực lấy ra hai cái ngọc phù, phân biệt đưa cho hai nàng, nói: "Hai cái ngọc phù này các ngươi hãy cầm

lấy, tùy thân mang theo. Nếu như gặp phải chuyện mình không cách nào giải quyết thì các ngươi có thể bóp nát ngọc phù, sư nương bất cứ lúc nào cũng sẽ bảo hộ sau lưng các ngươi."

Nghe Liên Phong nói như thế, Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi lập tức cảm động vô cùng.

Các nàng nhận lấy ngọc phù, yêu thích không buông tay, vì đây là hộ thân phù mà sư nương đưa tặng cho các nàng, và nó cũng là thủ đoạn bảo mệnh cho nên các nàng mười phần trân quý nó.

"Vâng, sư nương cứ yên tâm, chúng đệ tử nhất định sẽ không để cho hai ngài thất vọng." Lâm Thanh Trúc dùng ngữ khí kiên định nói ra.

Diệp Thu vẫn không nói gì mà là yên lặng nhìn xem các nàng, trong lòng hắn hơi có chút ngoài ý muốn.

Trong mắt Diệp Thu thì Liên Phong là một nữ nhân có tính tình lạnh như băng, phảng phất như nàng đối với tất cả mọi chuyện trên thế gian đều không thèm để ý.

Nhưng Liên Phong đối với những người thân nhất của Diệp Thu còn có thể nhu tình như vậy, thậm chí còn đem đệ tử của Diệp Thu xem như đệ tử của mình, bảo hộ từng li từng tí.

Diệp Thu âm thầm gật đầu.

Cô vợ nhỏ này của ta rất được, có việc gì cần thì nàng làm thật sự rất có tâm a!

Xem ra một gốc trường sinh dược kia ta không lỗ!

"Đi thôi, sư nương tin tưởng các ngươi." Liên Phong hiếm thấy lộ ra một nụ cười ôn nhu, dặn dò vài câu cuối cùng rồi đưa mắt nhìn Lâm Thanh Trúc và Triệu Uyển Nhi tiến vào tiên cung.

Liên Phong đối với hai tiểu nha đầu này tốt đến mức thậm chí đều để cho Diệp Thu sinh ra cảm giác hoài nghi bản thân.

Các nàng có phải là đệ tử của ta không nhỉ?!!

Chương 722 - Phong Đồ Vương

Diệp Thu cười cười, nói ra: "Liên Nhi, ta không nghĩ tới ngươi lại quan tâm đồ đệ của ta như vậy. Ta đều có chút cảm thấy bị ra rìa a."

Liên Phong lặng lẽ trừng mắt hắn một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi có ý tứ gì? Đệ tử của ngươi còn không phải cũng là đệ tử của ta sao?"

Diệp Thu liền giật mình một cái vì có chút kinh ngạc. Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì vẫn có đạo lý này.

Diệp Thu mang ý vị thâm trường nói: "Ừm, đúng, đệ tử của ta cũng là đệ tử của ngươi. Nếu ngươi đã nghĩ như vậy thì chính ta cũng có thể cho ngươi."

"Ngươi nằm mơ đi, ai mà them ngươi chứ?" Liên Phong hiếm thấy lộ ra một tia hoạt bát, mang bộ dáng ta rất ghét bỏ ngươi, hô lên.

Hai người này liếc mắt đưa tình nhau dẫn tới người nào đó không cam lòng kêu rên.

"Không. . ."

Lúc này mộng đẹp của Hoa Phi Vũ đã triệt để tan vỡ.

"Ha ha ha. . ."

Bỗng nhiên trên bầu trời truyền đến một tiếng cười to phóng khoáng, một tên Đại Đế cảnh thần bí vẫn luôn giấu kín tại chỗ sâu hư không rốt cục đã hiện thân.

Đám người vội vàng nhìn lại thì phát hiện vùng hư không kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một gã đại hán môi dày miệng rộng, cầm trong tay một thanh đồ đao, sát khí bức người.

"Ồ, là Vạn dặm uyên, Phong Đồ Vương?" Hoa Phi Vũ nhướng mày, không hiểu sao lại có cảm giác nguy cơ.

Ngay cả Liên Phong cũng khẽ giật mình, nói ra: "Phong Đồ Vương vậy mà xuất hiện."

Nghe được Liên Phong kinh ngạc như thế, Diệp Thu liền ngẩng đầu nhìn lại.

Tên Phong Đồ Vương kia toàn thân bốc lên sát khí nồng hậu dày đặc rất đáng sợ, xem xét chính là một tên đồ tể. Không ai biết rõ hắn đã giết qua bao nhiêu sinh linh vô tội.

Hiển nhiên sự xuất hiện của Phong Đồ Vương đã để cho tất cả mọi người ở đây biến sắc, vậy có thể nhìn ra được hắn rất mạnh, mà lại còn rất huyết tinh, bạo lực.

Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Tên Phong Đồ Vương này rất mạnh sao?"

Liên Phong quay đầu lại, biểu lộ ngưng trọng đáp: "Rất mạnh."

Có thể bị nàng nói ra lời này thì đủ để thấy tên Phong Đồ Vương kia quả thật có chút bản sự.

Diệp Thu lập tức hứng thú, chủ yếu là do hắn vô địch quá tịch mịch, rốt cuộc đã đến một cái đối thủ không tệ.

Chỉ thấy tên Phong Đồ Vương kia vừa mới hiện thân, một vị lão giả đến từ thánh địa nào đó tại Cực Giới trong nháy mắt liền sắc mặt đại biến, quát to: "Phong Đồ Vương, ngươi lại còn dám hiện thân, mau trả cho ta nợ máu ba vạn đệ tử."

Đột nhiên một thanh trường kiếm vạch phá trời cao mà đi, thẳng đến Phong Đồ Vương mà chém tới.

Phong Đồ Vương coi thường nhìn thoáng qua lão giả kia, nói: "Tuyệt Vân lão đầu, chỉ bằng ngươi mà cũng nghĩ báo thù sao?"

Phong Đồ Vương quét tới một đạo ánh mắt, theo sát phía sau là thanh đồ đao lạnh băng, vừa đối mặt mà lão giả kia liền bị đánh cho rơi xuống.

Trông thấy Tuyệt Vân đạo nhân bị Phong Đồ Vương một đao trọng thương, các đệ tử của ông ta trong nháy mắt liền giận dữ.

"Đại trưởng lão."

"Tên khốn. Chúng ta cùng tiến lên."

Một trận chiến đấu vừa mới kết thúc thì lại có một trận chiến đấu khác đã khai hỏa.

Dư chấn long trời lở đất để cho Đông Hải sôi trào một mảnh, tràng diện này Diệp Thu nhìn mà cũng kinh ngạc.

"Chà, đây là thánh địa nào? Bọn hắn và tên Phong Đồ Vương kia lại có quan hệ gì?" Diệp Thu không khỏi hỏi ra.

Hắn ngược lại là có chút hiếu kì khi nhìn thấy mấy người trẻ tuổi kia từng người không cần mạng muốn cùng tên Phong Đồ Vương kia đánh nhau chết sống.

Liên Phong âm thầm trầm tư một chút.

"A. . . Cái thánh địa này tựa như là Viễn Cổ đạo thống đến từ Cực Giới, nó có tên Thiên Thần điện. Đại trưởng lão của nó tên là Tuyệt Vân đạo nhân."

"Ta nghe chưởng giáo sư huynh nói tại thời kì ban sơ, Phong Đồ Vương có xuất thân chính là đệ tử của Thiên Thần điện. Bởi vì

hắn có thiên phú tuyệt hảo nên đã bị Thiên Thần điện cung phụng làm Thánh Tử, tiến nhập cấm địa tu hành."

"Ngay từ đầu thì vẫn tốt, nhưng không ai biết rõ gia hỏa Phong Đồ Vương kia tại cấm địa đã gặp chuyện gì, mà từ sau khi xuất quan tính tình của hắn đã đại biến, trở nên mười phần tàn bạo, giết chết không ít sư huynh đệ đồng môn, sau đó cũng trốn khỏi Thiên Thần điện."

"Từ đó trở đi Thiên Thần điện đã lập xuống lời thề muốn thanh lý môn hộ, tru sát Phong Đồ Vương."

"Trải qua hơn ngàn năm truy sát, Phong Đồ Vương không chỉ có không có chết mà ngược lại còn càng ngày càng mạnh. Hiện tại cũng không rõ hắn đã tu luyện tà công gì mà thực lực đột nhiên tăng mạnh."

"Thiên Thần điện phái ra cao thủ vây quét hắn nhưng không chỉ không thành công, mà ngược lại toàn bộ đều trở thành vật huyết tế của hắn."

"Vật huyết tế sao?"

Lại lần nữa nghe được cái từ ngữ quen thuộc này, Diệp Thu có chút biến sắc. Hắn liền nghĩ tới nữ nhân Thiên Mộng từng làm cho cả Bổ Thiên giáo suýt bị diệt môn.

Diệp Thu nhìn thật sâu Phong Đồ Vương một chút, mặt hắn không biểu lộ và cũng không nhúng tay vào, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Chương 723 - Đại Đế Cảnh Hỗn Chiến

Trầm mặc một hồi, Liên Phong lại nói: "Ngàn năm tuế nguyệt qua đi, bây giờ Phong Đồ Vương dựa vào một thành đồ đao lấy giết chóc Chứng Đạo, thành tựu Đại Đế cảnh. Lúc này Thiên Thần điện đã sớm không phải là đối thủ của hắn."

Nàng chỉ lắc đầu chứ cũng không có nhúng tay vào, vì đây là việc nhà người ta, nàng không có tư cách chỏ mũi vào đó.

Lúc này trận chiến đấu đã đánh đến long trời lở đất, từng vị đệ tử của Thiên Thần điện ngã xuống bên trong biển máu.

Thiên Thần điện tre già măng mọc, khí thế một đi không trở lại, xác thực đã kích động Diệp Thu, làm hắn lại nhớ tới Bổ Thiên giáo trước đây.

"Ừm, đúng là nghiệt duyên a! Số mệnh của bọn hắn chính là như thế." Diệp Thu hít sâu một hơi, nói ra.

Đột nhiên có một tiếng nổ vang lên, chỉ thấy tiên cung truyền đến từng trận náo động lớn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Thu khẽ giật mình, mở ra thiên nhãn nhìn xem.

Hắn nhìn thấy một con khỉ lông vàng đang cầm trong tay một cây gậy, đem toàn bộ Đông Hải quấy thành một vũng nước đục.

"Cái đệt, con khỉ kia tại sao lại ở chỗ này?" Diệp Thu kinh ngạc tự hỏi.

Hunter Ngộ Không biến mất đã lâu mà nay lại xuất hiện ở đây. Thì ra sau khi đào tẩu nó cảm giác chính mình học nghệ không tinh nên liền quay trở về Đông Hải, chuẩn bị gặp lại ân sư cầu học một chút bản sự lợi hại hơn.

Nhưng không ngờ rằng lúc nó trở về thì tòa động phủ Tam Tinh và Bồng Lai Sơn đã sớm không thấy bóng dáng.

Hunter Ngộ Không hoảng hốt giống như mất đi thứ trọng yếu nhất, nội tâm nó mười phần mất mát.

Hunter Ngộ Không đã tưởng rằng bởi vì nó chiến bại dưới tay sinh linh của giới vực khác, làm mất đi mặt mũi sư môn, sư phụ của nó không chịu nổi sự nhục nhã này nên đã rời đi.

Từ đó trở đi Hunter Ngộ Không giống như phát điên mà điên cuồng tu luyện. Nó muốn chứng minh bản thân, kiếm về thể diện cho sư phụ của nó.

Chỉ mấy tháng thời gian ngắn ngủi mà Hunter Ngộ Không đã tu luyện đến Chí Tôn cảnh, đồng thời còn lĩnh ngộ ra nhiều loại thần thông.

Sau khi tu vi đại thành, Hunter Ngộ Không đã đi tìm tiên bảo khắp mọi nơi, về sau khi nó tìm tòi trong Đông Hải thì đã phát hiện tòa tiên cung này.

Hunter Ngộ Không ngoài ý muốn chạm đến cấm kỵ, đem tiên cung tái hiện nhân gian, đây cũng là nguyên nhân Đông Hải đại loạn.

Nhìn xem biển sâu dưới chân rung chuyển, Diệp Thu biểu lộ ngưng trọng.

Hunter Ngộ Không tiến hành một trận khuấy động, tiên cung trên trời càng phát ra hào quang mãnh liệt, tỏa ra tiên uẩn.

Tất cả Đại Đế cảnh ở đây trong nháy mắt liền cảm ứng được.

"Tiên bảo!" Hoa Phi Vũ lập tức vui mừng, trên mặt hắn lộ ra ánh mắt tham lam.

Bởi vì hắn đợi lâu như vậy rốt cục cũng đã đợi đến lúc đồ vật mà hắn muốn nhất xuất thế.

Lúc này Hoa Phi Vũ cũng không do dự nữa, hắn lập tức xuất thủ.

Tại chỗ tối, đám cường giả bí ẩn luôn một mực quan sát cũng nhao nhao xuất động.

"Ha ha ha. . . Tiên bảo là của ta, ai cũng đừng nghĩ đoạt." Một tiếng cười to vang lên, một lão giả gầy như que củi vèo một cái đã vọt tới.

Những vị Đại Đế cảnh còn lại cũng theo sát phía sau ông ta.

Bọn hắn lập tức triển khai va chạm, nhất thời làm cho tiên cung rung chuyển, những người xung quanh đều hứng chịu dư chấn không nhỏ.

Thấy tình cảnh này Liên Phong cũng ngo ngoe muốn động, nhưng quay đầu lại thì nàng phát hiện Diệp Thu vẫn còn bình chân như vại nên hỏi: "Ngươi còn đang chờ cái gì thế? Ngươi đang chờ tiên bảo tự mình đưa tới cửa sao?"

Tên nhà giàu này, coi như ngươi xem không lên đồ vật kia thì cũng có thể cướp về cho hai vị đồ nhi a!

Nếu ngươi không xuất thủ thì ta sẽ tự mình xuất thủ!

Nghĩ vậy Liên Phong liền trực tiếp giết tới, ngọc thủ của nàng nhẹ nhàng vỗ ra một chưởng, trong chốc lát mặt biển dần dần sôi trào lên, trực tiếp tách ra một con đường.

Ngay sau đó Liên Phong liền cùng mấy vị Đại Đế cảnh thần bí kia giao thủ mấy chiêu mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Diệp Thu cẩn thận quan sát một phen, mấy vị Đại Đế đột nhiên xuất hiện kia vậy mà có thực lực rất mạnh.

Bọn hắn đều là lão quái vật ẩn tàng đã nhiều năm, tu vi của bọn hắn đã sớm đạt đến cực hạn nhân gian, do đó thực lực tự nhiên là không tầm thường.

Một trận hỗn chiến bộc phát đánh cho long trời lở đất, toàn bộ Đông Hải đều phát ra từng trận sôi trào.

Tại thời khắc tiên bảo hiện thế, Phong Đồ Vương lập tức mất đi kiên nhẫn cùng đám đệ tử của Thiên Thần điện quần chiến.

Hắn một chưởng chấn bay tất cả đám người, ánh mắt hung ác nhìn về phía tiên cung, lộ ra nụ cười tà ác.

"Khặc khặc khặc, tiên bảo là của ta."

Sau đó Phong Đồ Vương liền chém ra một đao, mục tiêu hắn lại là Liên Phong.

Phải biết lúc này Liên Phong đang cùng hai vị Đại Đế cảnh giao chiến, hắn đột nhiên đánh lén sẽ vô cùng trí mạng.

Ngay lúc Phong Đồ Vương sắp đắc thủ, một thành huyết kiếm ngăn lại công kích của hắn, sau đó một đạo thân ảnh áo trắng đã đứng tại phía trước hắn.

"Ồ?"

Gặp Diệp Thu ra tay, Phong Đồ Vương khẽ giật mình.

Từ chỗ nào xuất hiện một vị Đại Đế cảnh trẻ tuổi như vậy? Ta vì sao chưa bao giờ thấy qua hắn?

"Ngươi là người phương nào mà dám cản đường, làm hỏng chuyện tốt của của lão phu?" Phong Đồ Vương tức giận, chất vấn.

Cũng khó trách được hắn không biết Diệp Thu, bởi vì hắn ở trong vạn dặm uyên bế quan mấy trăm năm không hỏi chuyện hồng trần, mặc dù thỉnh thoảng hắn có đi ra đồ sát một phen nhằm hấp thu một chút tinh huyết, nhưng này đó bát hoang còn chưa dung hợp nên hắn không hề nhận biết Diệp Thu.

Bây giờ trông thấy Đại Hoang sau khi dung hợp vậy mà lại xuất hiện nhiều vị Đại Đế cảnh trẻ tuổi như vậy, Phong Đồ Vương cũng là hết sức kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng chỉ kinh ngạc mà thôi, chứ hắn căn bản không để Diệp Thu vào mắt.

Dù sao Phong Đồ Vương cũng là lão quái vật đã tu luyện mấy ngàn năm, hắn sao có khả năng e ngại một vị hậu bối trẻ tuổi được?

Chương 724 - Trảm Phong Đồ Vương

Đối mặt lời chất vấn của Phong Đồ Vương, Diệp Thu cười nhạt một tiếng, nói: "Ta là một người tới đòi mạng ngươi."

Lời này vừa nói ra, Phong Đồ Vương lập tức chấn kinh.

Diệp Thu mỉm cười, trong mắt lộ ra một tia sát ý không dễ dàng bị phát giác. Ban đầu hắn căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện nhà của người khác, nhưng nếu Phong Đồ Vương đã ra tay với Liên Phong thì hắn cũng không cần thiết phải lưu thủ.

"He he he. . . Ngươi cứ yên tâm, chẳng mấy ngươi chốc sẽ minh bạch." Diệp Thu nhìn thoáng qua chiến đấu rồi lại nói một câu. "Thời gian của ta có hạn, cho nên ta sẽ thử một chút ta có thể dùng một kiếm giết ngươi hay không? Nếu như không thể thì hôm nay ta liền tha cho ngươi một mạng."

Diệp Thu vừa dứt lời, trong chốc lát một thanh huyết kiếm liền bay lên, bầu trời lập tức bị nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

Thanh huyết kiếm này vừa ra, Phong Đồ Vương trong nháy mắt liền biến sắc, hắn cũng đã minh bạch nam nhân trước mắt hắn không hề đơn giản như hắn tưởng tượng.

"Chết tiệt, tiểu tử này đến cùng là ai, tại sao lão phu chưa từng nghe nói qua hắn?"

Phong Đồ Vương có chút luống cuống, bởi vì lúc này phía sau hắn đang có hơn vạn tên đệ tử của Thiên Thần điện truy sát hắn, trước chắn sau đuổi để cho hắn nhất thời lâm vào thế lưỡng nan.

Tại thời điểm Diệp Thu ngăn lại Phong Đồ Vương, Tuyệt Vân đạo nhân của Thiên Thần điện lập tức vui mừng, ông ta cũng không nghĩ tới Diệp Thu sẽ ra tay trợ giúp mình.

Tuyệt Vân đạo nhân nói lời cảm tạ: "Đa tạ Diệp Đại Đế đã xuất thủ tương trợ. Nếu hôm nay ta có thể chính tay trảm chết tên đồ tể này thì Thiên Thần điện chúng ta nhất định vô cùng cảm kích ngài."

"Sau này có việc gì cần giúp đỡ thì Diệp Đại Đế cứ việc phân phó, chỉ cần Tuyệt Vân ta có thể làm được, thì ta tuyệt đối không chối từ."

Tuyệt Vân đạo nhân nói ra những lời từ tận đáy lòng, ánh mắt ông ta vô cùng kiên định.

Bởi vì diệt trừ tên ma đầu Phong Đồ Vương này mà không biết rõ Thiên Thần điện đã chết trận bao nhiêu vị trưởng lão, đệ tử.

Lúc này đám người của Thiên Thần điện đã sớm điên rồi, chỉ cần có thể diệt trừ Phong Đồ Vương thì muốn bọn hắn làm cái gì bọn hắn cũng nguyện ý.

Thấy tình cảnh này Phong Đồ Vương cũng hoảng hồn, vẻ mặt chấn động. Sau một chút trầm tư, hắn lại mở miệng chất vấn: "Ngươi muốn giúp bọn hắn ra mặt sao?"

Diệp Thu chỉ cười không nói, Phong Đồ Vương tiếp tục nói ra: "Ta cùng ngươi không thù không oán, chuyện này là ân oán giữa ta cùng Thiên Thần điện, các hạ cùng bọn hắn không thân cũng chẳng quen, cho nên ngươi rất không đáng vì đám rác rưởi này mà lựa chọn đối địch với ta."

Phong Đồ Vương vừa nói vừa tìm cơ hội. Hắn là một người thông minh, chớ nhìn thấy trên mặt hắn có vẻ kinh sợ, nhưng trên thực tế nếu Diệp Thu lộ ra một điểm sơ hở thì hắn tuyệt đối sẽ

dẫn đầu xuất thủ.

Diệp Thu liếc mắt một cái liền thấy ngay điểm tâm tư nhỏ này của Phong Đồ Vương, hắn ta muốn chuyển chủ đề dẫn tới sự chú ý của Diệp Thu.

Diệp Thu chỉ là cười lạnh một tiếng, thu lại Tru Tiên Kiếm, trên bầu trời càng phát ra huyết sắc nồng hậu dày đặc, sát khí dần dần ngưng tụ.

"Đồ tể, ngươi đã phát rồ, nghiệp chướng nặng nề, người người đều muốn tru diệt ngươi."

"Tu sĩ chúng ta phàm là có nhân tính thì sẽ không để cho ngươi còn sống ở thế gian giết hại sinh linh vô tội."

"Hôm nay coi như Thiên Thần điện chúng ta liều chết thì cũng muốn diệt trừ tên ma đầu ngươi."

Từng tiếng gầm thét bi phẫn từ trong đội ngũ của Thiên Thần điện truyền đến. Những thiếu niên anh tài này đều đã đánh đến đỏ mắt.

Đây là một trận huyết chiến phi thường tàn khốc, bọn hắn đã tổn thất rất nhiều trưởng bối, thân huynh đệ, vậy bọn hắn chỗ nào còn nhớ được cái gì. Dù cho đối phương là Đại Đế thì bọn hắn cũng dám đánh.

Sự bi phẫn này không ngừng ảnh hưởng Diệp Thu, để cho hắn lại nhớ tới tràng diện trước đây Bổ Thiên giáo vây quét Thiên Mộng.

"Ha ha ha ha, buồn cười, chỉ bằng các ngươi mà cũng xứng đánh với ta sao?" Phong Đồ Vương không sợ chút nào mà cười to một tiếng, cực kỳ cuồng vọng nói ra.

Diệp Thu cũng cười lạnh nói: "Ha ha ha, vậy nếu như lại thêm

ta thì sao nào?"

"Cái gì? Ngươi thật sự muốn đối địch với ta ư?" Nhìn xem bầu trời đỏ như máu, Phong Đồ Vương sắc mặt mười phần ngưng trọng, hỏi.

Hắn có thể cảm giác được một kiếm kia của Diệp Thu ẩn chứa vô tận lực lượng, để cho hắn có cảm giác bị uy hiếp đến tính mạng.

Chưa từ bỏ ý định nên Phong Đồ Vương tiếp tục nói ra: "Ngươi là người thông minh thì hẳn là biết rõ, hiện tại ván cờ này ngươi không nên vì một chút sâu kiến vô tri mà lựa chọn cùng ta sống chết, như vậy sẽ chỉ làm cho đám người kia ngư ông đắc lợi. Ngươi cần phải suy nghĩ cho rõ ràng."

Hắn lại lần nữa nhắc nhở, nhưng sự kiên nhẫn của Diệp Thu đã dần dần bị hao mòn.

Chỉ nghe Diệp Thu nhàn nhạt nói ra: "Đây coi như là di ngôn của ngươi trước lúc lâm chung sao?"

Nói xong Tru Tiên Kiếm trong tay hắn lập tức bộc phát ra một cỗ lệ khí kinh thiên. Ngay sau đó trên bầu trời treo lên thật cao một vầng huyết nguyệt.

"A. . . Đây là kiếm quyết gì?"

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây cũng kinh ngạc.

Mà Phong Đồ Vương thì càng là sắc mặt khó coi, hoàn toàn trắng bệch.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được Diệp Thu rất cường đại, nhưng lại không biết rõ cực hạn của Diệp Thu ở đâu.

Giờ phút này, nội tâm của Phong Đồ Vương đã sớm không còn

cuồng vọng, chỉ còn lại sự sợ hãi.

Tại bên trong huyết vụ, chỉ thấy một đạo thân ảnh áo trắng từng bước một đi tới. Hắn giống một vị ma thần từ chỗ sâu của Địa Ngục Giới đi ra, mang cho người ta nỗi sợ hãi cực độ.

Chương 725 - Hoa Phi Vũ Bỏ Chạy

"Không. . ." Phong Đồ Vương sợ hãi thốt lên, vội vàng muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Diệp Thu cười lạnh nói ra: "Ta nói lại một lần nữa, thời gian của ta có hạn, ta sẽ thử một chút có thể dùng một kiếm giết ngươi hay không, nếu như ta không thể thì quên đi."

Kiên nhẫn dần dần bị hao mòn hết, Diệp Thu cũng sẽ không tiếp tục ý nghĩ chơi đùa.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Diệp Thu nhẹ nhàng vung tay lên, Tru Tiên Kiếm trong tay hắn ngay lập tức liền chém xuống.

Ngay sau đó, một đạo huyết nguyệt vạch phá thiên địa, không gian vặn vẹo một trận, kinh thiên chi lực chấn cho toàn bộ cường giả ở đây kinh hãi.

"Một kiếm này quá khủng khiếp." Ngay cả Liên Phong cũng si ngốc nhìn xem thân ảnh Diệp Thu, trong mắt chỉ còn lại vẻ si mê.

"Không. . ." Lúc này bên trong huyết vụ truyền đến một tiếng kêu thảm không cam lòng.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thiên địa rung chuyển không thôi.

Trên cửu thiên, Hoa Phi Vũ nhìn xem một màn này mà mồ hôi lạnh chảy ròng. Cho đến giờ phút này hắn mới chính thức minh bạch hắn cùng Diệp Thu có chênh lệch quá lớn, sẽ không bởi vì hắn đột phá Đại Đế cảnh mà có bất kỳ thay đổi nào, mà ngược lại sẽ càng ngày càng kéo xa.

"Phù. . ." Hoa Phi Vũ hít một hơi thật sâu, sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Hoa Phi Vũ thầm nghĩ nếu như vừa rồi là hắn đứng ở vị trí của Phong Đồ Vương, vậy hắn có thể đỡ nổi một kiếm này hay không?

Hắn không dám tin mình có thể đỡ nổi!

Toàn thân Hoa Phi Vũ chảy đầy mồ hôi lạnh, trong miệng cảm thán: "Gia hỏa này càng ngày càng kinh khủng a, xem ra ta phải cách xa hắn một chút."

Sau khi chứng kiến một kiếm này, Hoa Phi Vũ thật sự đã sợ hãi Diệp Thu phát ra từ nội tâm. Lúc trước khi đột phá Đại Đế cảnh thì hắn còn muốn đi tìm Diệp Thu chiến một trận, để tại trước mặt Liên Phong chứng minh chính mình một phen. Nhưng hiện tại ý nghĩ này đã bị hắn ấn chết từ trong trứng nước.

Đánh bà mẹ ngươi a! Ngươi muốn đánh Diệp Thu thì ngươi đi đánh đi, lão tử không đi! Ta không dám a!

Trong lòng Hoa Phi Vũ cũng cảm thấy mình may mắn, vì còn tốt là trước đó khi hắn lóe sáng đăng tràng thì hắn không có làm khó Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi. Nếu không phải lấy tính cách bảo bọc đệ tử của Diệp Thu thì khẳng định hắn sẽ bị Diệp Thu chém.

Càng nghĩ càng sợ cho nên Hoa Phi Vũ đã trực tiếp rời khỏi vùng biển thị phi này, một thân một mình tiến vào bên trong tiên cung.

Chủ yếu là do Hoa Phi Vũ nghĩ tới chính mình vừa mới bắt đầu trang bức đã muốn tìm Diệp Thu tính sổ sách nên trong lòng kinh hãi một trận.

Tuy rằng Diệp Thu không quan tâm Hoa Phi Vũ trang bức cái

gì, nhưng là người khác đều nghe được. Nếu như có kẻ miệng tiện chơi xấu hắn thì chẳng phải hắn liền muốn xong con bê rồi sao?

Lúc này bên trong huyết vụ, không gian vô cùng vặn vẹo. Đợi đến khi huyết vụ tan hết, đám người chỉ nhìn thấy bên dưới vầng huyết nguyệt chỉ còn lại có một bộ hài cốt.

"Phong Đồ Vương. . . Chết rồi sao?" Đợi thấy rõ bộ hài cốt kia về sau, Tuyệt Vân đạo nhân lập tức kinh ngạc.

Lịch đại tiên tổ của Thiên Thần điện nằm mơ cũng muốn diệt trừ tên đại ma đầu này, vậy mà bây giờ hắn thật sự đã chết?

Nhất thời không kiềm chế được nỗi lòng, Tuyệt Vân đạo nhân nước mắt tuôn trào, trực tiếp quỳ xuống mặt đất, hướng lên trời mà bái lạy.

"Lão thiên gia ơi, lịch đại tiên tổ chiến tử của Thiên Thần điện ơi, các ngươi cũng nhìn thấy rồi chứ, tên đại ma đầu kia rốt cục đã chết."

Giờ khắc này, lòng tâm cừu hận của Tuyệt Vân đạo nhân cuối cùng đã được báo, ông ta trong nháy mắt giống như mất hết sức lực mà ngồi liệt xuống đất.

Tuyệt Vân đạo nhân nhiều năm qua cả ngày lẫn đêm đều vắt hết óc để tìm cách diệt trừ Phong Đồ Vương, hôm nay hắn vậy mà đã chết rồi.

Cảm xúc kích động, bi phẫn của tất cả đệ tử của Thiên Thần điện cũng tại thời khắc này được phát tiết.

Lúc này Diệp Thu tựa như là Thần Linh, tín ngưỡng trong lòng bọn họ. Tất cả bọn họ cùng nhau quỳ xuống bái lạy Diệp Thu, đồng thanh hô to: "Đa tạ Đại Đế xuất thủ trảm ma, thay Thiên Thần điện chúng ta báo thù rửa hận. Chúng ta sau này nguyện ý nghe Đại Đế phân phó."

Nghe thấy bọn hắn chân thành như thế, nói lời cảm kích xuất phát từ nội tâm, Diệp Thu lập tức khẽ giật mình.

Bởi vì hắn thấu hiểu rất rõ tâm tình của đám đệ tử của Thiên Thần điện, cùng tình huống của Bổ Thiên giáo trước đây không kém bao nhiêu.

Tuy rằng Diệp Thu chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng hắn cũng không nghĩ tới mình vậy mà có thể để cho bọn họ cảm kích như thế, nội tâm hắn cũng là hết sức vui mừng.

Diệp Thu mở miệng nói ra:

"Tất cả đều đứng lên hết đi, ta chỉ tiện tay trảm hắn mà thôi, các ngươi không cần phải nói lời cảm tạ."

"Hôm nay ma đầu đã bị diệt trừ, các ngươi sau này phải tu hành thật tốt, phòng ngừa lần nữa bồi dưỡng ra ma đầu bực này."

Đám người của Thiên Thần điện vô cùng cảm động, cùng nhau đáp lại: "Đại Đế thuyết giáo rất đúng, chúng ta sẽ tận lực tuân theo."

Diệp Thu hài lòng gật đầu.

Chương 726 - Thượng Phẩm Trường Sinh Dược Xuất Hiện

Giải quyết Phong Đồ Vương xong xuôi, Diệp Thu cũng vô tâm dừng lại, ánh mắt hắn trở lại trận Đại Đế hỗn chiến phía dưới

Lúc này thiên địa đã rách nát không chịu nổi, không gian bị đánh ra từng cái lỗ đen.

Bảy vị Đại Đế triển khai một trận kịch chiến cho nên trong thời gian ngắn còn không cách nào phân ra thắng bại.

Đột nhiên một trận hào quang lấp lóe, tiên bảo tựa hồ lấy một loại tốc độ thật nhanh cấp tốc thoát đi tầm mắt của mọi người.

"Không tốt, nó muốn chạy, mau đuổi theo."

Ngay lập tức đám người cũng vô tâm dây dưa, trong nháy mắt liền thi triển các loại nghịch thiên bảo thuật để toàn lực đuổi theo.

Nhìn thấy một màn này, Liên Phong âm thầm giật mình, nàng vội vàng hô to: "Mau đuổi theo."

Nói xong Liên Phong cũng trực tiếp gia nhập vào hàng ngũ, không đến một lát nàng đã biến mất khỏi tầm mắt Diệp Thu, tiến vào tiên cung.

Nhìn đến đây Diệp Thu lập tức thi triển Côn Bằng Bảo Thuật, hắn cũng gia nhập vào bên trong trận tranh đoạt tiên bảo này.

Đi qua một mảnh loạn lưu, Diệp Thu rất nhanh liền tiến vào nội bộ tiên cung. Đó là một mảnh hư vô Hỗn Độn trắng xoá, bên trên đám mây trên trời đang tọa lạc một toà đại điện bao la hùng

vĩ giống như Viễn Cổ Thiên Đình, mười phần uy nghiêm.

Lần đầu gặp được tràng cảnh này, Diệp Thu cũng là giật mình, âm thầm hít vào một hơi khí lạnh.

Diệp Thu tiện tay xua đi mây mù, rất nhanh liền nhìn thấy thân ảnh Liên Phong phía trước mà phi tốc đuổi theo.

Có Côn Bằng Bảo Thuật sở hữu tốc độ tuyệt đối, có thể nói tại lĩnh vực tốc độ Diệp Thu tuyệt đối là vô địch nhân gian.

Không đến một lát Diệp Thu đã đuổi kịp Liên Phong, và còn vừa vặn đến kịp lúc nàng mới tiếp nhận một đạo sóng khí thần bí đánh lui trở về.

"A. . ."

Sau khi nhìn thấy người tiếp được mình là Diệp Thu, Liên Phong lập tức nới lỏng một hơi.

"Đó là đồ vật gì?" Nhìn xem thân ảnh thần bí chạy trốn bên trong Hỗn Độn, Diệp Thu nhướng mày hỏi.

Liên Phong ổn định lại khí tức, dần dần vững vàng xuống, nói: "Đó là một gốc trường sinh dược Hoàng Trung Lý."

"Cái gì?!!" Diệp Thu liền giật nảy mình.

Đó lại là một gốc trường sinh dược Hoàng Trung Lý sao? Nó chính là thiên địa linh căn, là cực phẩm trong cực phẩm a!

Nguyên bản Diệp Thu không có dục vọng tranh đoạt mà lập tức trở nên hứng thú.

"Có ý tứ. Khó trách tại sao nó lại biết chạy, thì ra là do nó đã mở ra linh trí."

Diệp Thu sơ bộ phán đoán, cái gốc trường sinh dược Hoàng

Trung Lý này ít nhất cũng là thượng phẩm trường sinh dược.

Nếu như hắn có thể nắm nó tới tay rồi lại đưa cho Liên Phong để sáo lộ một đợt, vậy chẳng phải hắn sẽ một bước lên trời rồi sao?

"Khặc khặc khặc, ta cũng không khách khí từ chối bảo bối này a."

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Thu lộ ra nụ cười tà ác, dần dần làm càn.

Đó chính là trường sinh dược, vậy ai có thể chống đỡ được dụ hoặc của nó?

Phải biết lúc này Diệp Thu cách Thiên Nhân cảnh chỉ có một bước xa. Nếu hắn có thể đạt được gốc trường sinh dược Hoàng Trung Lý này rồi sáo lộ một đợt, chỉ cần hệ thống tùy tiện bạo kích trả về một phát gấp mười hay gấp hai mươi lần thì Diệp Thu đều có thể đúc ra Tiên thể, tiến nhập Tiên Đạo, một bước phi thăng.

Nếu hắn có vận khí tốt mà trực tiếp phát động bạo kích trả về mười vạn lần thì...

Kiệt kiệt kiệt, chuyến này ta quá kiếm lời đi!

"Ngươi cười cái gì vậy?" Phát giác được Diệp Thu nở nụ cười tà ác, Liên Phong lập tức nổi lên một trận ác hàn nên hỏi.

Nàng có cảm giác mình chính là một con cừu nhỏ đã rơi vào ma trảo của Đại Hôi Lang.

Tồi tệ nhất là Diệp Thu lại mượn cơ hội tiếp được Liên Phong vừa rồi mà đến chết cũng không buông tay ôm nàng, không khỏi làm cho nàng có chút trái tim gia tốc, nội tâm sợ hãi.

"Ha ha ha, không có gì, chỉ là ta đột nhiên nhớ tới một chuyện

cao hứng ấy mà." Nhìn thấy Liên Phong mang bộ dạng cẩn thận nghiêm túc, Diệp Thu xấu hổ cười một tiếng, nhéo nhéo gương mặt xinh đẹp của nàng nói ra: "Liên Nhi, ngươi ở nơi này chờ vi phu nhé, vi phu sẽ đi lấy về cho ngươi gốc trường sinh dược kia."

Ánh mắt cả hai chạm nhau, Liên Phong lập tức run lên.

"A. . ."

Nghe vậy Liên Phong lập tức đỏ mặt, nhịp tim nàng lại lần nữa gia tốc.

Đáng chết. Gia hỏa này lại dùng ra bí pháp kỳ quái gì? Ta cảm giác thân thể mình tựa như bị điện giật, tê liệt mềm nhũn không có lực lượng a!

Sau một hồi ổn định lại, Liên Phong mới rõ ràng Diệp Thu xưa nay không có cùng nàng trêu đùa kiểu này. Đồ vật nào hắn nói sẽ cho nàng thì hắn sẽ không nuốt lời.

Trong lòng Liên Phong thầm mắng tên nhà giàu mới nổi đáng chết này lại bắt đầu dùng loại thủ đoạn này để tàn phá tâm hồn yếu ớt của nàng.

Tuy nhiên Liên Phong vẫn rất ưa thích loại cảm giác này, chỉ cần là đồ vật Diệp Thu đưa tặng thì nàng đều rất yêu thích không buông tay.

Liên Phong đã khôi phục lại vẻ lãnh đạm mà nhắc nhở Diệp Thu: "Ngươi phải cẩn thận một chút, bên trong vùng hỗn độn kia dường như có cấm pháp thần bí nào đó, vừa rồi ta suýt chút nữa đã bị trọng thương."

Nghe Liên Phong nhắc nhở như thế, Diệp Thu liền bừng tỉnh đại ngộ, đưa mắt nhìn về phía mấy đạo thân ảnh trong mây mù nơi xa.

Hiển nhiên bọn hắn cũng đều bị cỗ này cấm pháp ngăn cản, bởi vậy bọn hắn chỉ có thể nhìn xem gốc trường sinh dược Hoàng Trung Lý kia mà thèm nhỏ dãi nhưng không cách nào tiếp tục đuổi theo.

"Ồ, có chút ý tứ. Vậy để cho ta tới xem thử đó là dạng cấm pháp ki khủng gì." Diệp Thu mỉm cười nói ra, sau đó buông ra Liên Phong trong ngực, chậm rãi bay về phía khu vực mây mù.

Chương 727 - Tiên Thú Xuống Nhân Gian, Tử Điện Thôn Vân Thú

Diệp Thu mới vừa tới chỗ mây mù thì liền cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh người, lôi điện lóe ra vô cùng có tính hủy diệt.

Thiên nhãn vừa mở, Diệp Thu tại bên trong Hỗn Độn lục lọi một phen, sau đó hắn đột nhiên nở nụ cười.

"Ta tìm thấy ngươi rồi!"

Vừa dứt lời, chỉ gặp Diệp Thu đột nhiên đẩy ra hai tay, trong chốc lát thủ pháp biến hóa, thôi diễn pháp tắc.

Ngay sau đó toàn bộ hỗn độn hư không khuấy động một trận, dưới sự thôi thúc của Càn Khôn Vô Cực Thủ, mây vụ dần dần tản đi, lộ ra chân diện mục thật sự.

"Tử Điện Thôn Vân Thú!"

Sau khi mọi người thấy rõ bộ dáng của con quái vật khổng lồ kia, tất cả mọi người đều kinh ngạc, âm thầm hít một hơi khí lạnh.

"A. . . Tiên thú! Cái này... cái này... cái này. . ."

Đợi đến lúc Tử Điện Thôn Vân Thú bại lộ khí tức, tất cả mọi người trong nháy mắt liền mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Tử Điện Thôn Vân thú chính là Tiên thú trong truyền thuyết, nó là tồn tại có thể sánh vai với Chân Tiên.

"Không có khả năng, nhân gian làm sao có thể xuất hiện thần thú bực này?"

Tất cả mọi người đều hoảng hồn, không thể tin được một màn bọn hắn đang nhìn thấy.

Nhân gian tồn tại thiên đạo áp chế, vô luận là cường giả mạnh cỡ nào, chỉ cần đi xuống nhân gián thì nhất định sẽ bị rơi cảnh. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Thu có thể liên tục trảm tiên.

Nhưng hôm nay con Tử Điện Thôn Vân Thú này vậy mà không nhận bất luận áp chế gì, nó đích xác là một vị tiên.

Tuy rằng Tử Điện Thôn Vân Thú còn chưa chân chính đạt tới Chân Tiên cảnh, nhưng nó cũng đã là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, thực lực của nó căn bản không phải đám Đại Đế cảnh kia có thể sánh vai.

Tại thời khắc Tử Điện Thôn Vân Thú hiện thân, đám người đã hoàn toàn tỉnh ngộ, khó trách tại sao gốc trường sinh dược Hoàng Trung Lý kia lại có thể chiếm cứ ở chỗ này lâu như vậy mà không có bị người khác lấy mất, thì ra là do có Tử Điện Thôn Vân Thú đang thủ hộ.

"Xong con bê. Xem ra gốc trường sinh dược kia chú định là không có duyên với chúng ta."

Trước thực lực tuyệt đối, dù cho là kẻ tham lam đến đâu thì cũng không dám liều lĩnh tiến vào một bước.

Tử Điện Thôn Vân Thú mang tới cho bọn hắn cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt, ngay cả Diệp Thu cũng cảm thấy bị áp chế.

Diệp Thu ổn định một hồi thì cuối cùng mới thích ứng được loại áp chế này.

"Phù. . . Tiên thú sao? Thật không nghĩ tới phía dưới cái tiên

cung này lại còn ẩn giấu tồn tại khủng bố như thế." Diệp Thu âm thầm hít sâu một hơi, đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

"Grào."

Ngay sau khi cấm chế bị lộ ra, Tử Điện Thôn Vân Thú lập tức gầm lên giận dữ, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt liền gạt ra, vừa đối mặt nó thì Diệp Thu trực tiếp bay ngược trở về.

Liên Phong phi thân lên, thuận lợi đón lấy hắn, ánh mắt nàng tràn ngập ân cần lo lắng hỏi: "Thu, ngươi không sao chứ?"

Cho dù ai thì cũng không nghĩ ra thủ hộ giả của gốc trường sinh dược kia lại là một con Thượng Cổ Thần thú có tu vi Thiên Nhân cảnh, Tử Điện Thôn Vân Thú.

Lần đầu đối mặt Diệp Thu liền bị thiệt lớn, đám Đại Đế cảnh kia cũng là có chút điểm cười trên nỗi đau của người khác.

"Ha ha ha, tiểu tử này đúng là gan to bằng trời, đáng đời hắn a." Một tên Đại Đế cảnh cường tráng khinh thường cười nói, những người còn lại cũng phụ họa theo.

Ở chỗ này bọn hắn chỉ có thể là đối thủ,l của nhau, cho nên liền không có gì tốt mà khách khí. Diệp Thu cùng Tử Điện Thôn Vân thú đánh nhau chết sống ngược lại có thể để cho bọn hắn ngư ông đắc lợi.

Sau khi nặng nề thở hổn hển một hơi, Diệp Thu cuối cùng cũng bình ổn lại, trên mặt hắn dần dần lộ ra nụ cười điên cuồng.

"Ái chà, đã lâu rồi ta mới có lại cảm giác đau đớn này."

Lúc này Diệp Thu phảng phất như đang hưởng thụ, hắn rất nhanh liền từ bên trong cảm giác nhói đau kia ổn định lại.

Diệp Thu cảm thụ được trên cánh tay tê dại của mình có một

tia lôi điện lăn tăn khắp làn da, hắn mỉm cười giấu giếm tâm cơ.

"Tử Điện Thôn Vân Thú sao là Thần thú dạng Lôi Pháp Không Gian, huyết thống vô cùng thuần khiết, phù văn bảo thuật của nó vừa vặn cùng lôi pháp của ta có hiệu quả như nhau."

"Loại phù văn bảo thuật lôi điện siêu cuồng bạo này nào chỉ có lực sát thương to lớn, mà rõ ràng nó chính là một quả pin dự phòng."

Diệp Thu cười lên một cách rất làm càn. Người khác có khả năng không quá rõ ràng, chỉ cho rằng con Tử Điện Thôn Vân Thú này đã dùng lôi pháp cường đại chấn thương Diệp Thu.

Nhưng bọn hắn lại không biết được vừa rồi khi Tử Điện Thôn Vân Thú công kích Diệp Thu, nó không chỉ có không có thương tổn đến Diệp Thu, mà ngược lại còn đền bù lôi pháp thiếu hụt trong cơ thể hắn.

Đừng nói là bọn hắn nghĩ không ra, ngay cả chính Diệp Thu cũng không nghĩ ra. Cho nên hắn hiện tại cực kỳ hưng phấn, phảng phất như hắn lập tức đột phá Thiên Nhân cảnh vậy.

Trước đây khi Diệp Thu chứng đạo thành Đế, hắn đã trải qua khảo nghiệm thiên kiếp, mạnh mẽ mở ra ba đạo, có thể nói là kinh thiên động địa.

Lúc đó Cửu Thiên Thần Phạt cũng bị Diệp Thu thôi diễn đến cảnh giới chí cao vô thượng, chỉ tiếc là nó vẫn còn tồn tại thiếu hụt.

Diệp Thu luôn một mực không có cách nào bổ sung cho Cửu Thiên Thần Phạt, bởi vì mấy lần cơ hội sửa chữa phục hồi lúc trước hắn đã dùng để sửa chữa phục hồi những bí pháp khác.

Bây giờ khi trông thấy con Tử Điện Thôn Vân Thú này Diệp Thu vô cùng hưng phấn. Bởi vì đối với hắn đây không phải là hung

thú, mà nó rõ ràng là đại bảo bối của hắn, là pin dự phòng cho Cửu Thiên Thần Phạt của hắn.

"Khặc khặc khặc. . ."

Diệp Thu dần dần bị sự hưng phấn xâm chiếm mà lộ ra nụ cười quỷ dị.

Chương 728 - Lôi Pháp Không Gian

Liên Phong cho là Diệp Thu điên rồ, tỏ vẻ không đành lòng mà nhìn hắn nói ra: "Nếu như ngươi không làm được thì hai chúng ta vẫn nên từ bỏ đi. Bên trong cái tiên cung này có bảo vật đông đảo, không thiếu một gốc trường sinh dược kia."

"Ngươi đừng nên cậy mạnh, trường sinh dược không có chỗ này thì có chỗ khác. Ta cũng không muốn niên kỷ còn trẻ mà liền thủ tiết vì ngươi xong con bê a."

Nghe thấy lời này nụ cười của Diệp Thu lập tức im bặt, khóe miệng giật một cái, hắn không ngờ Liên Phong khi nói ra lời nói trù ẻo mà lại nói đến chữngchạc đàng hoàng như vậy.

Trời ạ, cô vợ nhỏ của ta vậy mà nghi ngờ năng lực của ta! Nàng dám nói ta không làm được sao?

Diệp Thu lập tức đứng thẳng thân thể, tự tin nói ra: "Hừ, chỉ là một con Tử Điện Thôn Vân Thú thì còn không thể đả thương được ta. Ngươi ở chỗ này đừng nhúc nhích, đợi vi phu hàng phục nó trở về."

Liên Phong: ". . ."

Ngươi cứ mạnh miệng đi rồi biết a!

Tên nam nhân này có khuyết điểm lớn nhất chính là không chịu nghe khuyên bảo, là một tên rất mạnh miệng!

Khả năng dù hắn đã chết một trăm năm nhưng khi đào lên phần mộ xem xét thì cái miệng của hắn vẫn còn rất cứng rắn!

"Thu, cẩn thận một chút." Đã biết rõ Diệp Thu không nghe khuyên bảo, cho nên Liên Phong cũng không còn nói cái gì nữa mà nhắc nhở một câu.

Nàng lúc này luôn thời thời khắc khắc chuẩn bị, một khi Diệp Thu gặp nguy hiểm thì nàng bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất thủ tương trợ hắn.

Nói như thế nào Diệp Thu cũng là người trong lòng Liên Phong, mặc dù miệng hắn có cứng rắn một chút, nhưng phương diện khác vẫn là rất tốt, vậy sao nàng có thể ngồi nhìn mặc kệ hắn được.

Chỉ thấy Diệp Thu lại lần nữa bước tới mảnh lĩnh vực mây mù kia. Hắn lúc này phảng phất như biến thành một người khác, toàn thân hắn toát ra một cỗ tử sắc lôi điện vô cùng có tính hủy diệt.

Tử Điện Thôn Vân Thú nhìn thấy một màn này cũng là trong lòng run lên. Nó không biết trước mắt mình vị nam tử nhân tộc kia đến cùng đang cất giấu đại sát chiêu gì, cho nên nó mười phần cẩn thận.

Tại thời khắc bước vào cấm chế, Diệp Thu có thể cảm giác được mình đã tiến vào lĩnh vực không gian của Tử Điện Thôn Vân Thú.

Lĩnh vực không gian này rất là kì lạ, ở chỗ này cự ly không gian vô cùng phức tạp, có thời điểm nhìn như gần trong gang tấc nhưng có khả năng ngươi bay một năm hay thậm chí mười năm mà cũng không cách nào bay xong.

Tại bên trong lĩnh vực không gian của Tử Điện Thôn Vân Thú, Diệp Thu nhíu chặt lông mày, không dám phân tâm. Bởi vì lúc này hắn đang chân chính đối chiến với Thiên Nhân cảnh, hơn nữa còn là một con Thượng Cổ Thần Thú có huyết thống cực kỳ thuần khiết.

Điều khó giải quyết nhất chính là đối phương còn là một con Thần thú hệ Lôi Pháp không gian, thực lực vô cùng cường đại, so với bất kỳ đối thủ mà trước đây Diệp Thu gặp phải thì nó đều kinh khủng hơn rất nhiều.

Diệp Thu từng bước một đi vào lĩnh vực không gian của Tử Điện Thôn Vân Thú, để cho tất cả Đại Đế cảnh ở đây cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Tiểu tử này muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn cùng Tử Điện Thôn Vân Thú đánh một trận?"

Tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi, bọn hắn đã bị sự điên cuồng của Diệp Thu làm cho chấn động.

"Tiểu tử này không muốn sống nữa sao? Kia chính là Tiên cấp đại hung Thiên Nhân cảnh đỉnh phong a, mà lại còn không nhận bất luận trật tự thiên địa áp chế gì."

"Đó cũng không phải là những vị tiên nhân mà lúc trước hắn gặp phải, hắn vậy mà dám cuồng vọng như thế sao?"

Ai cũng không dám tin tưởng một màn mình đang nhìn thấy mà nghị luận ầm ĩ.

Lúc này tại chỗ sâu hắc ám, Hoa Phi Vũ yên lặng nhìn chăm chú vào nơi này mà không nói một lời.

Sau một hồi lâu hắn hít sâu một hơi, vì hắn biết rõ nội tình của Diệp Thu nên chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

"Aiii, lại để cho hắn đoạt lấy cơ duyên rồi."

Nói xong Hoa Phi Vũ liền quay người rời khỏi nơi này. Những người khác có khả năng không tin Diệp Thu có thể đánh thắng, nhưng hắn thì lại trăm phần trăm tin tưởng.

Tại trước mặt Diệp Thu trên đời này liền không có việc gì khó, Hoa Phi Vũ đã thấy nhiều thành quen.

Có Diệp Thu ở chỗ này Hoa Phi Vũ tự biết mình không có khả năng cướp được trường sinh dược, cho nên hắn dứt khoát đem ánh mắt đặt ở địa phương khác.

Lúc này bầu không khí tại hiện trường đã dần dần ngưng kết, bên trong đó có một cỗ chiến ý mãnh liệt đamg cháy hừng hực.

Tử Điện Thôn Vân Thú không hề chớp mắt nhìn xem Diệp Thu và Diệp Thu cũng đang nhìn xem nó. Song phương còn chưa giao thủ mà đã âm thầm đọ sức, tại mảnh thiên địa này phảng phất như chỉ còn lại bọn hắn cách không đối mặt.

"Phù. . ."

Không biết qua bao lâu, Diệp Thu hít một hơi thật sâu. Hắn nhìn xem trong mây mù một con cự thú vô cùng to lớn, uy vũ bá khí mà nội tâm chấn động không gì sánh nổi.

Toàn thân con cự thú này bốc lên điện văn màu tím, khí thế kinh thiên, người bình thường cảm nhận được cỗ áp bách này thì có khả năng đã nửa đường bỏ cuộc.

Nhưng Diệp Thu cũng không có ý định từ bỏ, hắn cẩn thận cảm thụ khí tức biến hóa của Tử Điện Thôn Vân Thú mà thầm nói.

"Khí tức của nó thật kinh khủng, cỗ lôi pháp không gian tràn ngập tính hủy diệt kia đủ để phá hủy một bộ Tiên thể. Gia hỏa này đúng là đối thủ cường đại nhất của ta từ xưa đến nay."

Diệp Thu rất cẩn thận, nhưng tương tự cũng rất hưng phấn, trong miệng hắn tiếp tục nói thầm.

"Nhưng rất đáng tiếc cho nó vì nó nhất định sẽ trở thành pin dự phòng của ta."

Nói tới chỗ này Diệp Thu cười lên tà ác một tiếng, dần dần làm càn.

Gặp Diệp Thu cười tà ác như vậy, Tử Điện Thôn Vân Thú lập tức trong lòng run lên.

"A. . . Gia hỏa nhân loại này đang muốn làm gì ta mà cười tà ác như thế? không tốt, ta khẳng định là hắn đang suy nghĩ âm mưu quỷ kế gì đó."

Chương 729 - Giằng Co Quyết Liệt

Tử Điện Thôn Vân Thú cố giả bộ trấn định, nhưng nội tâm nó xác thực đang hoảng hốt một trận.

Người khác có khả năng cảm thấy Tử Điện Thôn Vân Thú rất cường đại, nhưng kỳ thật nó đến cùng có bao nhiêu phân lượng thì chính nó rất rõ ràng.

Tử Điện Thôn Vân Thú đã ngủ say mấy ngàn năm tại bên trong này tiên cung này, nó căn bản không có tu luyện mà chỉ hoàn toàn dựa vào thiên phú thần thông trời sinh tự mang cùng trường sinh dược thai nghén, cho nên nó mới trưởng thành đến một bước này.

Suốt mấy ngàn năm qua không biết rõ đã có bao nhiêu kẻ đánh chủ ý vào trường sinh dược, làm cho Tử Điện Thôn Vân Thú ban đầu rất hoảng. Nhưng về sau nó chậm rãi phát hiện vẻ bề ngoài bá khí của nó tại phần lớn thời điểm đều có thể chấn nhiếp đối thủ không chiến mà tự lui.

Do vậy Tử Điện Thôn Vân Thú chỉ có sự biểu diễn bên ngoài, một thân tu vi của nó chỉ dùng để giả trang chứ nó không hề tu luyện qua bảo thuật gì lợi hại.

Gặp mình chấn nhiếp không nổi Diệp Thu, Tử Điện Thôn Vân Thú bắt đầu trở nên luống cuống.

"Toang rồi, hắn muốn đi qua đây a!”

“Làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?”

“Bà mẹ nó, tiểu tử nhân tộc này có lá gan quá lớn đi, hắn vậy

mà không bị ta hù sợ!"

Tử Điện Thôn Vân Thú đang rất hoảng, kỳ thật thực lực của nó không tầm thường, chỉ là do nó không có rời đi tiên cung nên kinh nghiệm chiến đấu quá ít, do đó nó mới có chút bối rối.

Khi gặp Diệp Thu không có ý nhượng bộ Tử Điện Thôn Vân Thú cũng là không biết làm sao. Nó chỉ có thể kiên trì tiếp tục duy trì bộ dáng uy vũ bá khí của mình.

“Trời ạ, hiện tại ta nên làm cái gì đây? Có người muốn chơi ta mà thực lực của hắn còn rất mạnh!”

“Ta suốt mấy ngàn năm qua đều lấy tạo hình uy vũ bá khí làm át chủ bài, chứ không có học được tiên pháp gì lợi hại!”

“Hiện tại ta nên làm như thế nào mới có thể để cho hắn rời đi? Ta đang rất cấp bách a!”

"Grào!!!"

Gặp Diệp Thu từng bước áp sát, Tử Điện Thôn Vân Thú dứt khoát tiếp tục giả vờ mình rất cường đại mà gầm lên giận dữ.

Trong chốc lát không gian chấn động, thiên địa biến sắc.

Cỗ lực lượng này lập tức hù cho tất cả mọi người ở đây sắc mặt trắng bệch, hãi hùng khiếp vía.

"A. . . Tiếng rống vang trời này thật là kinh người, con hung thú này có thực lực quá mạnh đi."

"Chết tiệt, tên tiểu tử kia vậy mà còn cậy mạnh, nếu như hắn chọc giận con hung thú này thì chúng ta đều phải chết ở đây."

Tử Điện Thôn Vân Thú gầm thét một tiếng này làm cho đám Đại Đế cảnh lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Nó còn không có động thủ mà chỉ dựa vào tiếng gầm giận dữ mà lại có lực lượng kinh người như thế. Vậy nếu như nó động thủ thì chẳng phải là muốn kinh thiên động địa rồi sao?

Tất cả mọi người đang thầm mắng Diệp Thu ở trong lòng.

Đã là thời điểm gì rồi mà ngươi còn đi trang bức a? Ngươi muốn hại chết bọn ta ư?

Nhưng đại đa số đều là giận mà không dám nói gì.

Tại bên trên hư không, Diệp Thu cũng bị một này gầm thét này chấn nhiếp, nội tâm hắn mười phần khẩn trương.

Diệp Thu hít một hơi thật sâu, âm thầm suy nghĩ.

Phù. . . Lực lượng của gia hỏa này thật là đáng sợ! Nó có thực lực quá mạnh, so với tất cả đối thủ mà ta từng gặp trong dĩ vãng đều kinh khủng hơn!

Diệp Thu cũng đã có chút hoảng hốt, có thể nói hắn muốn cầm xuống Tử Điện Thôn Vân Thú thì thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng, chỉ hơi sai lầm thì có khả năng hắn sẽ bị lật xe.

Diệp Thu đã có ý nghĩ rút lui, dù sao tiên cung này chứa đựng rất nhiều bảo vật, xác thực không đáng để hắn cùng chết với Tử Điện Thôn Vân Thú ở chỗ này.

Diệp Thu nhìn về phía sau một cái, rồi hắn lại nhìn một chút Tử Điện Thôn Vân Thú uy vũ bất khuất, tạo hình bá khí.

"Hay là lần này ta tạm thời rút lui?"

Nội tâm suy nghĩ như vậy, nhưng Diệp Thu lại lập tức lắc đầu, nói: "Không được, ta đều đã bắt đầu trang bức rồi, nếu như ta xám xịt trở về thì chẳng phải sẽ bị cô vợ nhỏ cười chết sao?"

“Bà mẹ nó, Diệp Thu ta đã xuống đài không được nữa rồi! Ném

thì phải theo lao a! Lần này đi không được thì ta cũng phải đi!”

Có thể nói một thân tạo hình của Tử Điện Thôn Vân Thú không hổ là bỏ ra đại công phu, xác thực quá đủ dọa người.

Bầu không khí lúc này vô cùng giằng co, song phương cách không đối mặt, không bên nào chịu lui về sau một bước.

Kỳ thật trong lòng cả hai đều đang rất hoảng, chỉ là mặt ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, kẻ nào cũng là diễn viên minh tinh, rất có năng lực ngụy trang.

Tràng diện này kéo dài ra cả ngoài sân khấu, tất cả mọi người ở đây hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Chương 730 - Đại Chiến Bộc Phát

Nhìn xem bọn hắn không nhúc nhích, một vị lão giả tiên phong đạo cốt nói ra:

"Không hổ là nhân gian chí cường, loại quyết đấu đẳng cấp này chỉ cần có nửa điểm sơ hở chính là nguy hiểm trí mạng."

"Phù. . . Bọn hắn quyết đấu để cho lão phu cũng hồi hộp theo."

Nghe ông ta như thế nói như vậy, đám người cũng bắt đầu trở nên khẩn trương lên.

Ngay từ đầu bọn hắn còn rất hiếu kì vì sao Diệp Thu và Tử Điện Thôn Vân thú giằng co lâu như vậy mà còn chưa chịu đánh. Bây giờ nghe kia lão giả kia nói vậy thì bọn hắn lập tức liền minh bạch, thì ra bọn hắn đang thăm dò lẫn nhau, tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Bởi vậy mới nói cả hai đều là cường giả số một số hai nhân gian, vậy bọn hắn làm sao có thể tuỳ tiện bị người ta xem thấu.

"Phù, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng. Xem ra chúng ta còn có rất nhiều đồ vật cần phải học tập a." Một tên Đại Đế cảnh cảm khái nói ra.

Nếu như là hắn thì tuyệt đối sẽ không có sự kiên nhẫn như vậy, hắn một là đánh hai là trực tiếp rời đi.

Bây giờ hắn đã kiến thức được cường giả chân chính quyết đấu là như vậy, hắn tựa như nhìn thấy thế giới mới.

Cao thủ so chiêu coi trọng nhất chính là khí thế. Ai vàng vững vàng hơn thì thắng, ai lộ ra sơ hở trước thì liền thua.

Nghe được bọn hắn phân tích đạo lý rõ ràng, Liên Phong cũng là âm thầm gật đầu.

"Thì ra là vậy. . ."

Nàng cũng đã bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi nàng dường như nhìn thấy Diệp Thu run chân một cái và cho là hắn sợ, nhưng thật ra là nàng hiểu lầm hắn.

Lúc này Diệp Thu đang treo lên mười hai phần tinh thần, hắn căn bản không rảnh bận tâm nghị luận phía dưới, cho nên hắn cũng không biết rõ bọn hắn đang nghị luận cái gì.

Diệp Thu hiện tại chỉ cảm thấy tê cả da đầu, vì cho tới bây giờ hắn còn không có hiểu rõ một điểm nội tình của Tử Điện Thôn Vân thú.

Diệp Thu chỉ biết rõ Tử Điện Thôn Vân thú là chí cường giả hệ lôi điện không gian, có thực lực cực mạnh, đã giằng co lâu như vậy mà khí tức của nó lại còn có thể bình ổn như thế. Điều này đã nói rõ Tử Điện Thôn Vân thú có tâm cảnh vô cùng cường đại.

Lần đầu gặp được đối thủ đáng sợ như vậy, Diệp Thu cũng không dám có nửa điểm chủ quan, chậm rãi lấy ra Tru Tiên kiếm.

Ngay sau khi Diệp Thu lấy ra Tru Tiên kiếm, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức giật nảy mình, chân sau của nó run lên một cái, chỉ là do thân sau của nó ẩn trong mây mù cho nên không có bị ai phát giác.

"Xong ta rồi, hắn đã muốn xuất kiếm."

"Làm sao bây giờ, ta phải làm sao bây giờ? Ta vậy mà không dọa được hắn!"

Giờ khắc này, Tử Điện Thôn Vân thú đang rất luống cuống, nó liếc mắt một cái liền nhận ra thanh kiếm trong tay Diệp Thu, đó là một cái vô thượng tiên bảo.

Tuy rằng trên người Tử Điện Thôn Vân thú có một tầng lân phiến khôi giáp cực dày, nhưng cũng sẽ gánh không được loại Tiên kiếm sắc bén này.

Tử Điện Thôn Vân thú cũng đã bắt đầu gấp gáp, mắt không chớp một cái mà nhìn xem Diệp Thu.

Tuy rằng mặt ngoài Tử Điện Thôn Vân thú vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn có chút coi thường, nhưng nội tâm nó đã sớm hoảng sợ một trận, bất cứ lúc nào cũng muốn bỏ chạy.

Gặp Tử Điện Thôn Vân thú mang ánh mắt coi thường, Diệp Thu cũng là trong lòng run lên.

Chẳng lẽ gia hỏa này ngay cả Tiên kiếm cũng uy hiếp không được sao? Quả nhiên là rất đáng sợ!

Nhận thấy Tử Điện Thôn Vân thú không hề lộ ra nửa điểm sơ hở, Diệp Thu cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Bầu không khí lại lần nữa giằng co xuống, song phương cách không nhìn nhau thêm hồi lâu, ai cũng không động thủ trước.

Giờ này khắc này trong lòng bọn hắn đang có ý tưởng giống nhau, đó là...

Địch không động thì ta cũng không động!

Bởi vì bọn hắn đều không hiểu rõ thực lực của nhau, cho nên ai xuất thủ trước thì rất dễ dàng dẫn đầu lộ ra sơ hở.

Gặp bọn hắn lại lần nữa giằng co, trong lòng mọi người lập tức chấn kinh.

"Hai gia hỏa này cũng quá bảo trì bình thản đi."

"Không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ. Nếu như là ta thì chỉ sợ đã sớm đứng ngồi không yên rồi."

Đám người bội phục một trận, loại chiến đấu cấp bậc này xác thực rất cần phải chú ý cẩn thận.

Bốn phương thiên địa trở nên vô cùng yên tĩnh im ắng, nghe được cả tiếng hít thở, có thể thấy được bầu không khí đang mười phần căng thẳng.

Ngưng tụ trong thiên địa là hai cỗ khí thế kinh khủng, song phương cách không đối mặt, tiếp tục thăm dò lẫn nhau.

Sau khi giằng co hồi lâu, đột nhiên. . .

Ầm!!!

Chỉ nghe tại chỗ sâu hư không truyền đến một tiếng nổ thật lớn, phá vỡ sự bình tĩnh ở nơi này.

Diệp Thu cùng Tử Điện Thôn Vân thú đồng thời nội tâm giật mình, thân thể chấn động một cái.

"Hắn động."

"Nó động."

Song phương đồng thời trông thấy đối phương có sự rung động vi diệu, coi là thời điểm ra tay tốt nhất.

Nguyên bản đang lẫn nhau thăm dò, tại phía dưới một tiếng nổ vang, cả hai trong nháy mắt liền xuất thủ nhằm chiếm trước tiên cơ.

Ngay cả đó thiên địa lập tức rung chuyển, lóe ra tử sắc lôi điện phong bạo cuồn cuộn đánh tới.

Lợi kiếm cũng đã vạch phá bầu trời hắc ám, chém cho long trời lở đất.

"A. . . Bọn hắn vừa xuất thủ thì liền thi triển đại chiêu sao?"

Đại chiến vừa bắt đầu mà đã va chạm kịch liệt như vậy, trực tiếp làm cho tất cả mọi người ở đây kinh hồn táng đảm.

Chương 731 - Đến Hay Lắm!

Một thời gian sau, toàn bộ không gian trở nên hôn thiên ám địa, sấm sét vang dội.

Song phương ngay tại thời khắc đối phương động đậy, nội tâm khẩn trương trong nháy mắt liền bạo phát, xuất thủ tựa như mũi tên rời cung không quay đầu lại.

Song phương cũng không biết rõ thực lực của đối phương, cho nên liền lấy ra bảo thuật thần thông cường đại nhất của mình để chấn nhiếp đối thủ.

Tràng diện sau đó tất nhiên là vô cùng hùng vĩ. Chỉ thấy Tử Điện Thôn Vân Thú gầm lên giận dữ, không gian bắt đầu vặn vẹo, lôi đình cuồn cuộn đánh tới.

Diệp Thu nhíu mày, không dám đón đỡ, Tru Tiên Kiếm trong tay hắn lập tức chuyển động.

Diệp Thu tay phải cầm kiếm nhưng tay trái cũng không nhàn rỗi mà thôi động Càn Khôn Vô Cực Thủ, đỡ được một đạo lại một đạo tử sắc lôi điện.

Trận chiến đấu này đánh cho long trời lở đất, chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

"Thật là vãi đạn. Không ngờ hai gia hỏa này lại có thực lực đáng sợ như vậy. Bọn hắn đang muốn xuyên phá mảnh thiên địa này sao?"

Đám Đại Đế cảnh cực kỳ chấn kinh. Trận chiến đấu này trước đó lắng đọng lâu như vậy nên bọn hắn đã sớm làm xong chuẩn bị

tâm ký đón nhận bão tố tiến đến, nhưng khi thấy cảnh này thì bọn hắn cũng bị hù dọa không nhẹ.

Không đến mấy giây, song phương đã giao thủ mấy hiệp, dần dần đánh ra ra tự tin.

Ngay từ đầu Diệp Thu bởi vì kiêng kị thực lực của Tử Điện Thôn Vân Thú mà một mực ở vào trạng thái bị động, cố ý yếu thế muốn tìm ra sơ hở của nó, cho nên hắn mới liên tục bị nó áp chế chỉ có thể ngăn cản, không có chủ động tiến công.

Mà lúc này Tử Điện Thôn Vân Thú đột nhiên kinh ngạc khi phát hiện mình quá mạnh.

"Vãi cả lồng. Thì ra ta mạnh như vậy!"

Nó cảm thụ được lôi pháp kinh thiên của mình không ngừng áp chế vị mãnh nhân trước mặt mà lập tức cảm thấy rất tự tin.

"Thì ra những năm này ta cũng không chỉ có mỗi tạo hình bá khí a!"

Thiên phú thần thông của Tử Điện Thôn Vân Thú cũng đã bị nó tu luyện đến cực hạn, chỉ là do nó rất ít chiến đấu nên mới khuyết thiếu tự tin, cho là mình làm không được.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng điểm này, Tử Điện Thôn Vân Thú liền trở nên hưng phấn.

Khặc khặc khặc! Bà mẹ nó, ai dám nói ta chỉ có tạo hình bá khí chứ không biết đánh nhau thì đứng ra cho ta! Lão tử sẽ đập chết ngươi!

Tử Điện Thôn Vân Thú dần dần kích động lên, thi triển lôi pháp càng ngày càng cuồng bạo, đem toàn bộ không gian đánh cho rách nát một mảnh.

"Phù. . ."

Một bên khác, Diệp Thu vừa mới kháng qua một đợt lôi pháp xung kích mà hít một hơi thật sâu, biểu lộ của hắn cũng dần dần kích động lên.

Diệp Thu cảm thụ được quanh thân tràn đầy không gian pháp tắc, hắn lĩnh ngộ ra một tia quy luật biến hóa.

Diệp Thu đã minh bạch con Tử Điện Thôn Vân Thú này tuy có được vô thượng thần thông bảo thuật, nhưng nó lại không hiểu được cách vận dụng như thế nào, thi triển ra mười phần thô ráp, trăm ngàn chỗ hở.

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức sắc mặt tối đen, nghĩ tới vừa rồi mình mang bộ dáng sợ hãi mà âm thầm mắng chửi vài tiếng.

Bà già nó, làm ta còn tưởng rằng gia hỏa này là một kẻ Ngoan Nhân, dọa cho lão tử giật nảy mình một cái, rốt cục nó chỉ là một tên ngốc cố làm ra vẻ!

Diệp Thu đến bây giờ mới minh bạch Tử Điện Thôn Vân Thú chỉ có tạo hình dọa người mà thôi, chứ thực lực chân chính của nó xa xa không đạt tới cảnh giới của nó.

Vừa rồi Tử Điện Thôn Vân Thú cố ý làm ra bộ dáng xem thường thiên hạ, biểu lộ vẻ mặt không ai bì nổi kia chỉ là vì dọa sợ Diệp Thu.

Lúc này Diệp Thu dần dần yên tâm lại, bắt đâu lộ ra nụ cười hưng phấn.

Mua ha ha ha ha! Lôi pháp sao? Thượng Cổ Thần Thú sao? Không tệ, không tệ! Đã như vậy thì ngươi sau này liền làm pin dự phòng cho ta đi!

Nụ cười của Diệp Thu dần dần làm càn, hắn liền không còn

giữ lại nữa, vì cùng loại cặn bã này lãng phí thời gian như vậy đã đủ đủ.

Chỉ thấy Diệp Thu đột nhiên mở rộng vòng tay, không còn tránh né Tử Điện Thôn Vân Thú công kích, bắt đầu thôi diễn "gỡ mìn" chi pháp.

Trong chốc lát, một khối Lôi Bạo Cầu đã ngưng tụ ở trước ngực Diệp Thu, hắn cười cười nhìn xem Tử Điện Thôn Vân Thú không nói một lời.

Tử Điện Thôn Vân Thú thấy vậy mà có chút không hiểu đây là thao tác gì.

"Hả? Hắn đây là ý gì?"

"Chả nhẽ tên thanh niên nhân tộc này biết rõ đánh không lại uy vũ bá khí của bản thú cho nên đã từ bỏ chống cự rồi sao?

Nghĩ tới đây Tử Điện Thôn Vân Thú lập tức vui mừng, "Khặc khặc khặc, ta đã nói rồi mà, ta làm sao có thể yếu như vậy được, dù sao ta cũng có huyết thống Thượng Cổ Thần Thú, tổ tiên của ta rất là huy hoàng a."

"Vậy là tên thanh niên nhân tộc trẻ tuổi trước mắt này vừa nhìn thấy ta anh tuấn tiêu sái, uy vũ bá khí, hùng phong nghiêm nghị nên đã cam bái hạ phong, chuẩn bị khuất phục dưới trướng của ta rồi."

Tử Điện Thôn Vân Thú càng nghĩ càng kích động, nó có thể nhìn ra Diệp Thu rất mạnh. Nếu như nó có thể thu được một tên tiểu đệ như thế thì sau này còn ai dám đánh chủ ý vào trường sinh dược của nó.

Không có việc gì mà nó mang tên tiểu đệ này đi ra ngoài một phen thì nó cũng nở mày nở mặt.

Nội tâm quyết định như vậy, Tử Điện Thôn Vân Thú càng thêm hưng phấn.

Nếu Diệp Thu đều muốn như vậy thì nó liền không khách khí nữa.

Nó sẽ thừa dịp đang có khí thế mà để cho Diệp Thu cảm thụ một chút sự uy vũ của một vị đại ca để thu phục Diệp Thu.

Chương 732 - Tử Điện Thôn Vân Thú Bỏ Chạy

"Grào."

Tử Điện Thôn Vân Thú rống lên một tiếng kinh thiên, trong chốc lát tử sắc lôi điện triệt để cuồng bạo.

Kinh thiên chi lực chấn cho toàn bộ tiên cung bắt đầu run rẩy, tất cả mọi người ở đây sắc mặt trong nháy mắt hoàn toàn trắng bệch.

"Cái này. . . Cỗ lực lượng này. . ."

Bọn hắn run rẩy đến nổi nói chuyện cũng không rõ ràng, ấp a ấp úng, ai nấy đều khẩn trương lên.

Bọn hắn có thể cảm giác được lúc này Tử Điện Thôn Vân Thú đã đẩy lực lượng lên tới cực hạn. Nếu như bọn hắn đặt mình vào mảnh lĩnh vực của nó thì tuyệt đối sẽ lập tức bị đánh cho hôi phi yên diệt.

Một thời gian sau, tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương lên, không biết Diệp Thu sẽ làm thế nào đón lấy một kích này.

Lúc này Diệp Thu rộng mở vòng tay, phảng phất như hắn đối với một kích này không thèm để ý chút nào, vô cùng làm càn.

"Không được đâu..." Nhìn đến đây Liên Phong lập tức luống cuống hô lên.

Nàng không muốn tuổi tác còn trẻ mà phải thủ tiết, cho nên nàng liền liều mạng muốn xông vào lĩnh vực kia. Nhưng tầng

khoảng cách kia nhìn như gần trong gang tấc mà nàng lại không thể vượt qua.

Xong, ta tuổi tác còn trẻ mà phải để tang chồng rồi!

Giờ khắc này, trong nội tâm Liên Phong lập tức toát ra một cái ý niệm như vậy.

Lúc này chỉ thấy tử sắc lôi điện cuồn cuộn, tráng kiện như kình thiên đại thụ đột nhiên giáng xuống, hung hăng nện trên người Diệp Thu cuốn lên mê vụ ngàn vạn, phảng phất như hắn bị cháy rụi.

Đám người không đành lòng nhìn thẳng, không dám nhìn tới hình ảnh thê thảm của Diệp Thu mà nhắm mắt lại.

Sau một lúc lâu bọn hắn mới lại lần nữa mở hai mắt ra nhìn xem thì ngạc nhiên phát hiện.

"Sao lại thế này?"

Chỉ thấy bên trên không trung, Tử Điện Thôn Vân Thú phát ra lôi điện cuồn cuộn không ngừng thai nghén Lôi Bạo Cầu trước ngực Diệp Thu, giúp cho nó dần dần trở nên cường thịnh.

Biến hóa bất thình lình đã làm kinh hãi tất cả mọi người ở đây.

"Chuyện này sao có thể? Hắn đang thi triển lôi pháp gì?"

Ai nấy đều không hiểu nổi, ngay cả Tử Điện Thôn Vân Thú cũng mê man.

"Cái này cũng được sao?" Tử Điện Thôn Vân Thú đầu đầy dấu chấm hỏi.

Loại lôi pháp này của nó không dám nói là thế gian mạnh nhất, nhưng cũng là tồn tại đỉnh tiêm, vậy làm sao lại có thể bị Diệp Thu

hấp thu được?

Chuyện này quá không hợp lý đi!

Chỉ thấy sau khi bị sấm sét đánh trúng, nụ cười trên mặt Diệp Thu càng trở nên điên cuồng.

Cảm thụ được thể nội tràn đầy lôi điện chi lực cuồng bạo, Diệp Thu hưng phấn không gì sánh được, bởi vì phỏng đoán của hắn đã thật sự được thực hiện.

"Cửu Thiên thần phạt thay trời hành đạo! Ha ha ha ha. . . Tốt một cái thay trời hành đạo!"

"Đây mới là sự ảo diệu chân chính của vô thượng tiên thuật sao? Ta rốt cục đã minh bạch!"

Giờ khắc này, lôi pháp trong thể nội Diệp Thu mới đúng nghĩa tiến vào trạng thái hoàn mỹ.

Bên trong ba đóa Đại Đạo Chi Hoa có hai đóa một băng và một hỏa đang nở rộ sáng chói.

Mà ở giữa hai đóa đạo hoa này mơ hồ lóe ra một đạo lôi điện màu tím, đó chính là pháp tắc kèm theo, lôi pháp.

Ba đạo đều mở, hoàn mỹ chi thể. Có thể nói bây giờ Diệp Thu đã đem tiềm lực của mình kéo đến cực hạn.

Thiên Nhân cảnh khó khăn sao?

Không! Đối với Diệp Tu mà nói chỉ là một điểm xuất phát mà thôi!

Lôi pháp sơ thành không giống như Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thuật hay Cực Băng Chi Thuật quá thuần túy, nó cần được lôi điện chi lực không ngừng bổ sung năng lượng, tẩy lễ Đạo Thể thì mới có thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Nghĩ tới đây Diệp Thu dùng ánh mắt tà ác nhìn về phía Tử Điện Thôn Vân Thú rồi liếm môi một cái.

"Kiệt kiệt kiệt, pin dự phòng ơi, ta tới với ngươi đây!"

Ánh mắt tà ác và động tác quỷ dị của Diệp Thu để cho Tử Điện Thôn Vân Thú giật nảy mình, có dự cảm bất tường.

"Nguy rồi!"

Nó vừa dứt lời thì liền thấy một đạo thần quang màu trắng vượt qua không gian lao tới chỗ nó.

Trong miệng người tới còn hưng phấn hô to: "Ta tới đây pin dự phòng ơi!"

Tử Điện Thôn Vân Thú lập tức sinh lòng thoái ý, rống lên: "Bà mẹ nó, lừa đảo, ngươi lừa gạt tình cảm của ta!"

Vừa nãy nó thật sự cho là nó có thể thu phục được Diệp Thu làm tiểu đệ. Nhưng nó còn không có cao hứng được bao lâu thì nó đột nhiên phát hiện, không phải hắn thu phục Diệp Thu mà là Diệp Thu đang thu phục nó.

Diệp Thu căn bản không có phát huy ra thực lực chân chính, hắn luôn một mực đùa nghịch nó. Hắn chỉ đợi đến khi nó dùng lôi pháp để nạp đầy bình điện.

Nghĩ rõ ràng điểm này về sau, Tử Điện Thôn Vân Thú chuyển thân liền muốn chuồn đi.

Đậu phộng, người nào thích đánh thì ở lại đánh, lão tử không muốn hầu hạ hắn!

Lưu lại Thanh Sơn thì không sợ không có củi đốt! Bản thú rút lui trước!

Tử Điện Thôn Vân Thú rất quả quyết, khi phát giác đánh

không lại Diệp Thu thì nó đã trực tiếp bỏ chạy không quay đầu lại.

Chương 733 - Thất Phu Vô Tội, Nhưng Mang Ngọc Có Tội

Thế cục chuyển biến để cho tất cả mọi người ở đây đều mơ hồ.

"Chuyện này. . ."

Bọn hắn nhìn thấy từ chỗ sâu hư không có một con cự thú giống như là ảo ảnh lướt qua, vụt một cái nó đã nhảy vọt không còn hình bóng, ai nấy đều ngây ngẩn cả người.

Đây mà là hung thú sao?

Bọn hắn nhất thời có chút không biết làm sao, suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không thông đến cùng đã có chuyện gì xảy ra.

"Ai có thể giải thích cho ta đây là chuyện được không?" Một tên tráng hán cao lớn Đại Đế cảnh mang vẻ mặt man, hỏi.

"Không biết." Đám người lắc đầu và cũng manh mặt mê man.

Sau một đợt giằng co suốt nửa ngày thì vốn nên có một trận quyết đấu đặc sắc, làm sao đột nhiên họa phong liền thay đổi?

Lúc này trong hư không đang có hai đạo thân ảnh một trước một sau truy đuổi nhau, bay tán loạn chợt tới chợt lui khắp một mảnh lĩnh vực không gian. Tất cả mọi người thấy vậy mà vô cùng chấn kinh.

Đừng nói bọn hắn chấn kinh, mà ngay cả Tử Điện Thôn Vân Thú cũng cực kỳ chấn kinh. Nó không thể nghĩ ra vì sao Diệp Thu lại có thể tại bên trong không gian lĩnh vực của nó tới lui tự nhiên,

giống như không bị áp chế vậy.

Giờ khắc này nội tâm của Tử Điện Thôn Vân Thú đã triệt để hỏng mất mà mắng to: "Bà già ngươi, ngươi đuổi theo ta làm gì, lão tử cũng không đắc tội ngươi a."

Ở dĩ vãng Tử Điện Thôn Vân Thú cũng đụng qua không ít đối thủ cường đại, một khi nó đánh không lại thì sẽ lựa chọn đào tẩu.

Mà tại bên trong mảnh lĩnh vực không gian của Tử Điện Thôn Vân Thú, không có khả năng có người có thể đuổi kịp nó, cho nên nó tại những năm gần đây đều bình an vô sự, cho đến khi nó gặp phải một kẻ lưu manh không nói đạo lý như Diệp Thu.

Tử Điện Thôn Vân Thú cho rằng lôi pháp mà nó lấy làm kiêu ngạo nhất lại trở thành pin dự phòng của Diệp Thu. Ngay cả lĩnh vực không gian đáng giá khoe khoang nhất của nó đều như xem không có gì đối với Diệp Thu.

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là tốc độ của Diệp Thu quá nhanh, vèo một cái hắn liền đuổi sát phía sau cái mông của Tử Điện Thôn Vân Thú.

Nếu không phải Tử Điện Thôn Vân Thú có bí pháp không gian có thể tới xuyên toa thì đã sớm bị Diệp Thu chọc kiếm vào mông rồi.

Lưu manh, đây tuyệt đối là kẻ lưu manh, hắn không hề nói đạo lý a!

"Khặc khặc khặc. . ." Nghe thấy Tử Điện Thôn Vân Thú vô năng cuồng nộ, Diệp Thu cười lên quái dị, nói: "Không phải vừa rồi ngươi rất cuồng sao? Tại sao bây giờ lại sợ rồi?"

Khi nghĩ tới lúc nãy Tử Điện Thôn Vân thú cố làm ra vẻ, suýt chút nữa hù doạ được mình, Diệp Thu lập tức giận không có chỗ phát tiết.

Gia hỏa này bản sự khác thì không có, nhưng bản sự dọa người ngược lại là rất lợi hại, vừa rồi Diệp Thu chỉ kém một chút liền bị nó hù dọa.

Nghe vậy Tử Điện Thôn Vân Thú lập tức khóc không ra nước mắt, nói:

"Ngươi cho rằng ta muốn sao? Ta cũng không sống quá dễ dàng a."

"Qua nhiều năm như vậy ta đã bị một đợt lại một đợt người tới đánh chủ ý lên trường sinh dược của ta. Nếu như ta không cải biến hình dáng một phen thì làm sao có thể hù dọa những người có tâm lang sói kia được."

"Ta suốt mấy ngàn năm qua đều không có một ngày ngủ ngon, mỗi ngày đều phải nghĩ cách làm thế nào đối phó với đám người các ngươi."

"Ta tuổi còn trẻ mà sợi râu đều đã trắng bệch. Ta không gây chuyện cũng không trang bức với ai, ta chỉ trốn ở trong nơi hắc ám hẻo lánh nho nhỏ này để sống được tốt hơn. Ta nào có lỗi gì chứ?"

Nói đến đây, trên mặt Tử Điện Thôn Vân Thú chảy ra một giọt nước mũi và hai giọt nước mắt.

Nó thật sự không có cách nào khác, nó trang bức cũng chết mà không trang bức cũng chết, vậy nó phải sống thế nào?

Ta chỉ muốn còn sống để đắc đạo thành tiên a! Ta có lỗi gì chứ?

Không thể nghi ngờ những lời này của Tử Điện Thôn Vân Thú đã đánh sâu vào nội tâm Diệp Thu.

Bên trong chúng sinh có rất nhiều vị đều muốn sống bình thường, cho dù là để kéo dài hơi tàn thì cũng không muốn chủ

động đi gây chuyện.

Nhưng mà thế đạo cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé này lại không cho phép như vậy. Trên tiên lộ nào có đạo lý không tranh cơ duyên tài nguyên, vì ngươi không tranh thì người khác cũng sẽ tranh.

Tiên Lộ Tranh Phong vốn là mười phần tàn khốc, đi nhầm một bước chính là vực sâu vạn trượng.

Khi đại loạn tiến đến, ngươi sẽ phát hiện ra có thời điểm không phải ngươi nói không tranh quyền thế thì ngươi liền có thể không tranh để bình yên sống qua ngày, bởi thế đạo này không cho phép.

Đây cũng là điều để cho rất nhiều chúng sinh vô cùng bất đắc dĩ. Bao nhiêu sinh linh vô tội cũng vì vậy mà mất mạng.

Tử Điện Thôn Vân Thú là Tiên Thú có huyết mạch thuần khiết, bản thân nó chính là một cái chí bảo. Vả lại trong tay nó còn có một gốc thượng phẩm trường sinh dược.

Có thể nói đây cũng là lỗi của Tử Điện Thôn Vân Thú. Thế nhân có câu: thất phu vô tội, nhưng mang ngọc có tội.

Có người muốn lấy đi trường sinh dược của nó, có người lại muốn uống máu của nó để rèn đúc vô thượng tiên thể.

Do vậy chỉ cần Tử Điện Thôn Vân Thú còn sống thì nó liền vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi một kiếp này. Trừ khi nó đầy đủ cường đại, cường đại đến mức đủ để nó có thể chúa tể vận mệnh của nó.

Diệp Thu dần dần cảm thông cho Tử Điện Thôn Vân Thú, bởi vì số mệnh của nó quả thật quá khổ đi.

Chương 734 - Thu Làm Tiểu Đệ

Từ khi xuất sinh, vì bảo vệ tính mệnh của Tử Điện Thôn Vân thú mà cha nó tại thời kỳ Loạn Cổ nghịch loạn đã đem nó phong ấn bên trong tiên cung.

Tử Điện Thôn Vân thú thật vất vả mới giải trừ được phong ấn, nhưng khi thực lực của nó đầy đủ cường đại thì nó lại đột nhiên phát hiện, xung quanh nó đang có rất nhiều kẻ muốn lấy đi tính mạng của nó.

Ngay cả một gốc trường sinh dược mà Tử Điện Thôn Vân thú thật vất vả mới phát hiện được cũng muốn bị người đoạt. Nó vốn dự định yên lặng thủ hộ cho đến khi gốc trường sinh dược này thành thục thì sẽ nuốt vào để tăng cường thực lực.

Nhưng Tử Điện Thôn Vân thú lại không nghĩ tới tiên cung đột nhiên hiện thế, gốc trường sinh dược Hoàng Trung Lý của nó chỉ vừa thành thục, thả ra tiên khí thì ngay lập tức liền hấp dẫn tới một đám cường địch.

Lúc này Tử Điện Thôn Vân thú càng nghĩ càng ủy khuất, khó chịu muốn khóc. Vì cái gì mà chuyện xui xẻo nó luôn có thể gặp được?

Trước kia khi gặp phải cường địch, Tử Điện Thôn Vân thú còn có thể đối phó một phen, nhưng bây giờ gặp phải một kẻ lưu manh như Diệp Thu thì nó đã triệt để không có biện pháp.

Lão thiên gia ơi, ngài muốn dứt khoát giết chết ta phải không?

Nhìn xem đạo cự ảnh phía trước phi tốc chạy trốn, trên mặt còn tràn chảy thò lò một giọt nước mũi và hai dòng nước mắt, liên

tục kể ra cố sự khổ cực của mình.

Diệp Thu nghe vậy mà nở nụ cười không tử tế .

"Há há há há, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, chỉ là nhất thời nhịn cười không được mà thôi."

"Đối với cố sự bi thảm mà ngươi đã trải qua ta chỉ có thể biểu thị thật có lỗi, rất thông cảm. Há há há há. . ."

Ta thật sự xin lỗi ngươi a, không phải Diệp Thu ta cười trên nỗi đau của người khác, mà chủ yếu là do ta nhịn cười không được!

Cái gia hỏa này quá thảm đi!

Người bình thường nghe thấy cố sự này thì quả thật sẽ rất đau lòng cho con Tử Điện Thôn Vân thú xui xẻo này.

"Há há há há. . ." Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Thu lại làm thêm một trận cười lớn rất không tử tế.

Thấy vậy sắc mặt Tử Điện Thôn Vân thú liền trở nên tối đen, nổi cơn tam bành.

Bà mẹ nó, ta kể chuyện buồn mà sao ngươi lại cười?

Ngươi có còn tính người hay không?

Tuy vậy màn truy đuổi kịch liệt vẫn còn đang triển khai. Tử Điện Thôn Vân thú điên cuồng chạy trốn như không muốn mạng, một đường phát tán tử sắc lôi điện.

Nhưng mặc kệ Tử Điện Thôn Vân thú chạy như thế nào, Diệp Thu từ đầu đến cuối vẫn không nhanh không chậm theo sát phía sau nó.

Tử Điện Thôn Vân thú chạy gần một ngày trời mà đều không

thể bỏ rơi được Diệp Thu.

"Hộc hộc hộc hộc. . ."

Tử Điện Thôn Vân thú cố gắng giãy dụa qua đi, nó dừng lại ngồi liệt trên mặt đất há mồm thở dốc.

"Hủy diệt ta đi, ta mệt mỏi rồi." Tử Điện Thôn Vân thú trực tiếp từ bỏ chống cự, hô to.

Chủ yếu là do nó không còn ý muốn phản kháng nữa, bởi vì tên lưu manh này quá đáng sợ, nó đánh không lại mà chạy cũng không lại hắn.

So với việc bị tên lưu manh này dằn vặt đến chết thì còn không bằng thuận theo tự nhiên mà chết, như vậy Tử Điện Thôn Vân thú còn có thể chết dễ chịu hơn một chút.

"Chạy đi chứ. Sao ngươi không chạy tiếp?" Gặp Tử Điện Thôn Vân thú dừng lại nghỉ ngơi, Diệp Thu cũng không xuất thủ mà trêu chọc.

Không biết rõ vì sao hắn lại cảm thấy con vật xui xẻo này rất thú vị, hắn có chút cân nhắc thu nó làm tiểu đệ. Trong lúc rảnh rỗi hắn có thể bảo nó nạp điện cho mình, còn không có chuyện gì thì hắn có thể mang nó ra ngoài đi dạo một chút, sinh hoạt khẳng định là rất thú vị.

Đối mặt Diệp Thu trêu chọc, Tử Điện Thôn Vân thú ủy khuất muốn khóc.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì lão tử? Ngươi hãy cho ta một kiếm thống khoái đi. Lão tử cũng không đắc tội với ngươi, nói như thế nào ta cũng là huyết thống Thần thú, ngươi cho ta chết thật tiêu sái có được không?"

Tử Điện Thôn Vân thú nhớ lại năm xưa tổ tiên của nó uy

phong bực nào, là một trong mấy vị Đại Chúa Tể vang danh khắp cửu thiên thập địa, là mãnh thú có thể quét ngang vạn cổ. Nhưng ai có thể nghĩ tới đến thế hệ của nó vậy mà biến thành cái dạng này.

Chuyện này nếu như bị chư vị tổ tiên của Tử Điện Thôn Vân thú biết được, vậy đoán chừng bọn hắn đều không còn mặt mũi nhìn người vì quá mất mặt đi, bởi vì hậu đại tử tôn của bọn hắn vậy mà xuất hiện một kẻ như vậy.

Tử Điện Thôn Vân thú đường đường là huyết mạch Thần thú danh chấn cổ kim, tôn quý uy vũ như thế, vậy mà lại dựa vào việc trốn chui trốn lủi ở hắc ám thâm uyên để kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy.

Vả lại nó còn vì sinh tồn mà chuyên môn dùng một thân tu vi để cải tạo hình dáng nhằm đe dọa đối thủ.

Nhìn thấy Tử Điện Thôn Vân thú biểu lộ tuyệt nhiên như thế, Diệp Thu cười cười, khôi phục vẻ mặt bình thường.

Chỉ gặp hắn nghiêm túc suy tư một phen, cúi đầu trầm mặc không nói.

"Gia hỏa này là một tên dở hơi, tuy rằng nó có một thân tu vi cao cường nhưng chỉ dùng để tạo hình, còn sức chiến đấu chỉ nga ngửa Đại Đế cảnh đỉnh phong."

Liên quan tới điểm này Diệp Thu tuyệt đối không hoài nghi, vì vừa rồi cùng Tử Điện Thôn Vân thú giao thủ hắn đã biết rõ thực hư của nó.

Gia hỏa này không phải là không mạnh, mà là quá mạnh, nhưng nó lại không có kinh nghiệm chiến đấu, căn bản không biết rõ làm thế nào vận dụng lực lượng vô tận trong cơ thể mình. Nó chỉ biết cách cố làm ra vẻ đáng sợ để đe dọa đối thủ.

Chuyện này có chút lệch pha, bởi vì tạo hình uy vũ bá khí của Tử Điện Thôn Vân thú cũng không phải chỉ có thể đe dọa đối thủ, nếu như nó biết cách vận dụng thích hợp thì sức chiến đấu của nó đủ để địch nổi bất luận một vị Chân Tiên cảnh nào.

Điểm này cũng không khoa trương, loại chuyện này tựa như là một người có được một quả bom mà lại không biết cách sử dụng, chỉ biết giơ lên quả bom để hù dọa đối thủ.

Ý tứ không sai biệt lắm, vì dù sao vừa rồi Diệp Thu quả thật có chút bị hù dọa.

Nhưng Tử Điện Thôn Vân thú làm như vậy cũng tồn tại thiếu hụt rất lớn, vì một khi nó doạ không được đối thủ thì sẽ xuất hiện tình huống ngược sát.

Chương 735 - Lật Mặt

Diệp Thu nghiêm túc nói:

"Ừm, sau khi nghe ngươi kể về cố sự bi thảm mà ngươi đã trải qua, ta biểu thị rất thông cảm cho ngươi."

"Nhưng ngươi hẳn là biết rõ, hôm nay coi như ta không làm khó dễ ngươi thì sau này ngươi vẫn sẽ gặp phải những người khác làm khó dễ ngươi. Mà bọn hắn không có khả năng dễ nói chuyện như ta."

Nghe đến đó, Tử Điện Thôn Vân thú liền trầm mặc xuống, có chút buồn bực. Bởi vì Diệp Thu không có nói sai, đúng là có đạo lý như thế.

Tử Điện Thôn Vân thú cũng không biết rõ nó đã gặp phải bao nhiêu kẻ ác tâm đối với nó, cho nên tâm của nó đã sớm chết lặng.

"Ta có thể làm sao bây giờ? Ta đã trốn tới chỗ này mà vẫn còn bị các ngươi phát hiện. Ta cũng rất tuyệt vọng a." Tử Điện Thôn Vân thú biểu thị vẻ mệt mỏi tuyệt vọng, nói.

Diệp Thu cười nói: "Thật ra ta có một cái biện pháp tốt có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề này."

Lời này vừa nói ra, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức hai mắt tỏa sáng, nó phảng phất như thấy được cứu tinh.

Biểu lộ ủy khuất trên mặt Tử Điện Thôn Vân thú lập tức biến đổi, nó nhếch miệng cười hề hề, nói: "Lần đầu tiên trông thấy ngươi ta đã cảm thấy ngươi rất có Thiên Nhân chi tư, kinh diễm tuyệt luân. Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi a."

Nói tới chỗ này, Tử Điện Thôn Vân thú cười toét miệng hỏi: "Ngươi nói một chút xem tình huống này của ta nên giải quyết như thế nào?"

Diệp Thu gặp Tử Điện Thôn Vân thú đã mắc câu mà trong lòng cười tà ác một tiếng, dần dần làm càn.

Khặc khặc khặc. . .

"Đơn giản thôi, về sau ngươi đi theo ta làm tiểu đệ của ta, vậy đại ca đây bảo kê ngươi."

Nghe vậy Tử Điện Thôn Vân thú liền tức giận đến thở hổn hển, mắng: "Bà mẹ nó, ngươi muốn nhục nhã ta sao? Lão tử dù sao cũng đường đường là Thần thú di chủng, có huyết thống tôn quý, tại thời Loạn Cổ mới bắt đầu chúng ta cũng có thể Chúa Tể một phương thiên địa, ngươi vậy mà dám bảo ta làm tiểu đệ của ngươi ư?"

"Nếu ta làm tiểu đệ của ngươi thì khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của ta liền mất hết. Vậy ta làm sao còn mặt mũi đi gặp tổ tông? Sau này xuống suối vàng ta làm sao cùng lão cha của ta giải thích?"

"Ngươi đây là đang đánh mặt ta a. Chuyện này không có khả năng. Ta đời này không thể làm ra loại chuyện vi phạm nguyện vọng của tổ tông này được."

Tử Điện Thôn Vân thú quả quyết bác bỏ, nếu phải làm tiểu đệ cho người ta thì nó còn không bằng đi chết.

Nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú kiên định như thế, Diệp Thu âm thầm run lên. Hắn không nghĩ tới con hàng nhát cáy này mà còn có một mặt cứng rắn như vậy.

Ừn, là do ta cân nhắc không chu toàn khi đã xem thường nó!

Diệp Thu đang muốn đổi giọng thì Tử Điện Thôn Vân thú đột

nhiên lại nhếch miệng cười hề hề nói ra: "Nhưng ngươi cứ nói đi, điều kiện là cái gì? Chẳng lẽ ta làm tiểu đệ của ngươi mà cũng không thể có được một cái chỗ tốt gì sao?"

Diệp Thu: "? ? ?"

Không phải ngươi nói ngươi sẽ không làm ra loại chuyện vi phạm nguyện vọng của tổ tông nhà ngươi sao?

Diệp Thu lập tức mơ hồ, hắn không hiểu tại sao gia hỏa này lại có thể trở mặt nhanh như vậy. Hắn nhất thời có chút ngây người tại chỗ.

Vừa rồi Tử Điện Thôn Vân thú biểu lộ bộ mặt quyết tuyệt kia để cho Diệp Thu thật sự tưởng rằng mình đã quá đường đột, đã chạm đến ranh giới cuối cùng của nó. Nhưng ai ngờ nó lại là một kẻ không có điểm mấu chốt như thế.

Tử Điện Thôn Vân thú cười tít mắt, nói: "A hi hi, ta cũng không có biện pháp khác a, vì ta hiện tại ngay cả việc sinh tồn cũng đều là vấn đề lớn, vậy ta còn quản mẹ gì đến nguyện vọng của tổ tông nữa chứ."

"Nếu như điều kiện của ngươi tốt thì cũng không phải là không thể được. Ta có thể ta cắn răng một cái mà vi phạm nguyện vọng của tổ tông a."

Thật ra ở trong lòng Tử Điện Thôn Vân thú, ranh giới cuối cùng của nó chính là phải sống sót.

"Ha ha ha ha. . ."

Diệp Thu đã bị chọc cho phát cười.

Gia hỏa này thật đúng là một tên dở hơi, không có điểm mấu chốt, nhưng Diệp Thu ta rất ưa thích nó!

Diệp Thu ổn định lại rồi nói ra: "Ừm, điều kiện của ta rất đơn giản, ta có thể trợ giúp ngươi lấy lại vinh quang của tổ tiên."

Lời này vừa nói ra, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức hai mắt sáng lên, nội tâm nó trong nháy mắt liền trở nên kích động.

"Thế nào? Ngươi suy nghĩ một chút đi." Diệp Thu dùng ánh mắt quỷ dị nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú, hỏi.

Gia hỏa nhân tộc này thật sự có thể trợ giúp ta đăng đỉnh, lấy lại vinh quang của tổ tiên ta sao?

Gặp Tử Điện Thôn Vân thú do dự, Diệp Thu cười cười, lại nói: "Chỉ cần ngươi theo ta thì từ nay về sau ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có người nào còn dám đánh chủ ý lên thân ngươi nữa."

"Đồng thời ta có thể trợ giúp ngươi hoàn thiện lôi pháp của ngươi, khiến cho sức chiến đấu của ngươi tăng lên, về sau coi như ngươi gặp phải cường giả có cùng tu vi với ngươi thì ngươi cũng có thể có lực đánh một trận."

"Như thế nào?"

Tử Điện Thôn Vân thú lại bắt đầu xoắn xuýt. Không thể không nói, điều kiện này, xác thực quá có sức hấp dẫn. Bởi vì hiện tại nó không thiếu lực lượng mà chỉ thiếu kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu, cùng với bí quyết lôi pháp.

Lực chiến đấu của Tử Điện Thôn Vân thú hoàn toàn dựa vào trời sinh tự có thiên phú thần thông bảo thuật để chèo chống. Nó không có ai chỉ dạy mà tự nó lục lọi mấy ngàn năm, nhưng nó cũng không có học được bao nhiêu.

Bây giờ Tử Điện Thôn Vân thú đã là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, nửa bước Chân Tiên cảnh. Nếu như nó có thể nắm giữ một chút bảo thuật cường đại, vậy thực lực của nó xác thực có thể bạo tăng.

Chương 736 - Ta Sẽ Tìm Cho Ngươi Một Cô Nương Xinh Đẹp!

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, Tử Điện Thôn Vân thú đã động tâm, nhưng mặt ngoài nó vẫn vô cùng bình tĩnh, giả bộ như nó vốn không hề để ý tới.

Diệp Thu thấy vậy thì có chút buồn bực. Gia hỏa này xem ra cũng không dễ lừa gạt như vậy a!

Nhưng Diệp Thu chỗ nào biết rõ, Tử Điện Thôn Vân thú chính là một vị diễn viên minh tinh chính cống.

Diệp Thu lại nói: "Sau này nếu có cơ hội đại ca sẽ tìm cho ngươi một cô nương xinh đẹp."

"Thành giao." Lời này vừa ra, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức kích động, trực tiếp làm ra quyết định vi phạm nguyện vọng của tổ tông.

"Ke ke ke, cô nương xinh đẹp ơi. . ." Nước bọt của Tử Điện Thôn Vân thú đều sắp chảy ra.

Gia hỏa này bồi hồi tại bên trong tiên cung hắc ám thâm uyên không biết đã bao nhiêu năm cô độc, nội tâm nó quả thực rất cô đơn, nó cần gấp một cô nương đến làm dịu sự tịch mịch của mình.

Tử Điện Thôn Vân thú còn muốn giải thích nó tuyệt đối không phải là kẻ háo sắc, mà chỉ là nó muốn để cho những cô nương xinh đẹp trong thiên hạ một cái mái nhà ấm áp.

"Đại ca ở trên xin nhận một bái của tiểu đệ." Ngay lập tức Tử Điện Thôn Vân thú đã trực tiếp biểu thị thuận theo, ngay cả do dự

cũng không mang theo một chút.

Vừa nghe đến cô nương xinh đẹp, trong lòng nó đâu còn có nửa điểm nguyện vọng của tổ tông.

Phản ứng bất thình lình của Tử Điện Thôn Vân thú để cho Diệp Thu chấn kinh.

Vãi cả lồng, nội tâm nó thế mà lại tịch mịch như vậy sao?

Sớm biết rõ như thế thì ta nào sẽ đi nói mấy lời vô ích kia. Ta sẽ trực tiếp giới thiệu cho nó một cô nương xinh đẹp là được rồi!

Gia hỏa này rất có phong thái của Doãn đại hiệp a!

Trông thấy Tử Điện Thôn Vân thú cam tình nguyện làm tiểu đệ của mình, Diệp Thu cũng là vừa lòng thỏa ý cười một tiếng. Còn về phần cô nương xinh đẹp thì...

Ừm, để nói sau vậy! Khặc khặc khặc khặc!

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Điều kiện của ngươi ta đã bằng lòng ngươi, vậy điều kiện của ta ngươi cũng nên thỏa mãn chứ nhỉ?"

Tử Điện Thôn Vân thú dò hỏi: "Hả? Ngươi có ý gì? Ta làm tiểu đệ cho ngươi mà ngươi còn muốn điều kiện nữa sao?"

Diệp Thu nghiêm túc nói: "Vậy không đúng ư? Nói thế nào ta cũng là nhân vật có mặt mũi, nhưng để có thể cho ngươi đầy đủ an toàn, bảo đảm ngươi sẽ không nhận uy hiếp.thì cũng rất vất vả. Huống chi ta còn phải tìm cô nương xinh đẹp cho ngươi, vậy ngươi phải bày tỏ một chút thành ý chứ sao?"

Nghe vậy Tử Điện Thôn Vân thú lập tức tán thành: "Có đạo lý."

Vì cô nương xinh đẹp nó không thèm đếm xỉa gì nữa, trở tay liền móc ra một cái Tiên Thiên Linh Bảo, Tam Phẩm Tiên Linh.

"Đại ca, đây cũng là một cái đồ tốt, coi như là ta hiếu kính ngươi. Vậy khi nào ngươi sẽ giới thiệu cho ta cô nương xinh đẹp?"

Trông thấy cái Tiên Thiên Linh Bảo kia Diệp Thu lập tức trợn tròn hai mắt.

Không tệ không tệ! Tên tiểu đệ này rất hiểu đạo nha!

Diệp Thu biểu lộ bộ dáng ta không muốn tiếp nhận pháp khí này, nhưng lại nói: "Không phải là đại ca muốn thu đồ vật của ngươi, ta chỉ là lấy bảo bối của ngươi để làm một chuyện cho ngươi, hiểu chưa?"

"A hi hi, đại ca, ta hiểu, ta hiểu." Tử Điện Thôn Vân thú nhếch miệng cười, biểu lộ rất đê tiện, cùng thân thể uy vũ bá khí của nó hoàn toàn không hợp.

Thấy Tử Điện Thôn Vân thú hiểu đạo như thế, Diệp Thu lại chậm rãi nói ra: "Chuyện cô nương xinh đẹp này là một chuyện đòi hỏi kỹ năng, đợi lát nữa đại ca sẽ biểu diễn cho ngươi xem làm thế nào mới chính xác. Ngươi phải xem cho thật kỹ, học cho thật tốt. Đây là tri thức, nếu học được thì nó chính là của ngươi."

Tử Điện Thôn Vân thú trong nháy mắt liền nghiêm túc lên, liên tục gật đầu.

Nhìn đến đây, Diệp Thu cười một tiếng tà ác trong lòng, ánh mắt hắn cũng nhìn về phía gốc thượng phẩm trường sinh dược sau lưng Tử Điện Thôn Vân thú.

"Khụ khụ. . ." Diệp Thu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó nói: "Nhưng mà chuyện này đối với ngươi quả thật có chút khó làm."

Diệp Thu ước lượng một phen Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, ý vị thâm trường nói ra: "Bởi vì món bảo bối này sợ là khó mà tìm tới một cô nương có tư sắc không tệ."

Nghe thấy lời này, lại xem ánh mắt Diệp Thu đang nhìn xem gốc Hoàng Trung Lý phía sau lưng mình, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức minh bạch.

Gia hỏa nhân tộc này nào có tình nghĩa cái rắm gì a! Hắn đang đánh chủ ý vào trường sinh dược của ta thì có!

Tử Điện Thôn Vân thú suy nghĩ một lát thì thấy gốc trường sinh dược này kỳ thật đối với nó có sức hấp dẫn không phải rất lớn, vì trường sinh dược đơn giản chỉ là gia tăng một điểm thọ nguyên và tu vi mà thôi.

Mà Tử Điện Thôn Vân thú căn bản không có quan tâm tới những thứ này. Nó sở dĩ trông coi gốc trường sinh dược này chẳng qua là do nó cảm thấy đây là một cái bảo bối, xuất phát từ bản năng chiếm hữu.

Sau khi do dự một phen dù sao giữ lại cũng là mầm tai vạ, còn không bằng thuận nước giong thuyền.

Vả lại Tử Điện Thôn Vân thú cũng không ngốc, nó minh bạch nếu như Diệp Thu muốn lấy trường sinh dược thì nó cũng không có năng lực ngăn cản.

Chủ yếu là do nó có thể học tập được kỹ năng thu phục được cô nương xinh đẹp từ Diệp Thu.

Chương 737 - Ta Không Hề Háo Sắc A!

Tử Điện Thôn Vân thú cắn răng gỡ xuống gốc Hoàng Trung Lý kia, cười hì hì nói ra: "A hi hi, đại ca à, rất nhiều người đều đang đánh chủ ý lên cái bảo bối này đó. Lưu nó trên người ta cũng chỉ là dẫn lửa thiêu thân, hôm nay ta liền đưa nó cho đại ca."

"Chà. . ." Nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú đưa ra gốc Hoàng Trung Lý kia, Diệp Thu liền vui vẻ. Hắn không nghĩ tới gia hỏa này lại thông minh như vậy, nói một chút liền hiểu.

Nhưng quá hiểu chuyện sẽ càng làm đau lòng người a!

"Khặc khặc khặc. . ." Diệp Thu xoa tay cười tà ác một tiếng, tiếp nhận gốc Hoàng Trung Lý kia rồi lại mang vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta nói cường điệu một lần nữa, không phải đại ca muốn hố bảo bối của ngươi, mà là ta dùng đồ vật của ngươi để làm chuyện của ngươi. Ngươi hiểu chưa?"

"Minh bạch, minh bạch. He he he he. . ." Tử Điện Thôn Vân thú rất hiểu đạo, không chút do dự cười nói.

Ngay sau khi đưa ra gốc Hoàng Trung Lý kia, gánh nặng trên người hắn phảng phất như liền giảm bớt, triệt để buông thả bản thân, trong lòng âm thầm lập xuống chí hướng ta muốn thu mười cô nương làm thiếp.

Cứ như vậy Diệp Thu chỉ dựa vào dăm ba câu nói, không cần tốn nhiều sức mà đã trực tiếp cầm xuống gốc Hoàng Trung Lý kia.

Chuyện này lập tức để cho đám Đại Đế cảnh bên ngoài chấn

kinh.

"Đậu phộng, chuyện này mà cũng được sao?"

"Bà mẹ nó, đây mà là Thần thú đứng đắn ư?"

"Ngươi có thể có chút ranh giới cuối cùng được không? Ngươi đường đường là Thần thú, tùy tiện vung tay một cái thì có nữ tử của đại tộc nào có thể bỏ qua được dụ hoặc? Nàng chắc chắn sẽ ngoan ngoãn chui vào trong ngực của ngươi a."

"Gia hỏa này xuất hiện mao bệnh rồi sao? Như vậy mà nó cũng có thể bị mắc lừa ư?"

Đám Đại Đế cảnh bên ngoài đều bày tỏ sự bất bình của mình, vì bọn hắn nào có thể nghĩ tới Tử Điện Thôn Vân thú đường đường là hậu đại của Thần thú, vậy mà nó lại là con hàng không đứng đắn như thế.

Gốc Hoàng Trung Lý kia cứ như vậy liền bị nó đưa ra ngoài chỉ vì một cô nương sao?

Ngay cả Liên Phong cũng là khóe miệng giật một cái, nàng có cảm giác Tử Điện Thôn Vân thú cùng người trong lòng của nàng rất hợp nhau, có chút ý tứ ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

"Khặc khặc khặc . ." Sau khi tràn đầy mừng rỡ tiếp nhận gốc Hoàng Trung Lý kia, khả năng chính Diệp Thu cũng không nghĩ tới chuyện này lại thuận lợi như vậy.

Tử Điện Thôn Vân thú quả thật không phải là một con Thần thú đứng đắn, nó vậy mà có thể vì một cô nương mà ngay cả tiên bảo cũng đều có thể đưa ra.

Đây là do nó đã nhẫn nhịn bao nhiêu năm a?

"Không tệ, không tệ." Nhìn xem gốc Hoàng Trung Lý trong tay

phát ra hào quang óng ánh, tiên uẩn mười phần, Diệp Thu vô cùng vui mừng.

Gốc trường sinh dược này vừa vặn đã trải qua trăm năm một lần Luân Hồi để lột xác mà thành chu kỳ quen thuộc, lúc này ăn nó là vừa đúng.

Diệp Thu đoán sơ qua nếu như lúc này hắn ăn nó thì tu vi của hắn nhất định có thể xông phá gông cùm xiềng xích sau cùng, lĩnh ngộ ra sự ảo diệu của Tiên Đạo, đúc được Tiên thể, đạp vào Tiên Lộ, đột phá Thiên Nhân cảnh. Nhưng nếu cứ như vậy ăn nó thì không khỏi khá là đáng tiếc.

Sau một hồi âm thầm trầm tư, Diệp Thu nhìn thoáng qua Liên Phong phía sau, lộ ra nụ cười tà ác.

"Rất tốt, ngươi rất hiểu đạo, từ hôm nay trở đi ngươi chính là nhị đệ của Diệp Thu ta, về sau ra ngoài nếu như có người dám khi dễ ngươi thì cứ việc báo đại danh của ta."

"Ta ngược lại rất muốn nhìn xem kẻ nào không có mắt mà ngay cả tiểu đệ của Diệp Thu cũng dám ức hiếp."

Diệp Thu bá khí nói ra, Tử Điện Thôn Vân thú nghe xong lập tức kích động.

"Đậu phộng, đại ca quá mãnh liệt đi."

Nó âm thầm tưởng tượng, kích động xoa tay.

Thì ra tên tuổi của đại ca vang dội như thế!

Đợt này ta không lỗ a!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tử Điện Thôn Vân thú cũng nở nụ cười tà ác, càng ngày càng làm càn.

Nó hận không thể hiện tại liền đi tìm người để thí nghiệm một

chút cảm giác vừa đi lên liền báo ra tên đại ca đến cùng có tác dụng hay không.

Những năm này Tử Điện Thôn Vân thú thế nhưng là quá oan uổng, thật vất vả nó mới có cơ hội mở mày mở mặt. Nó phải đem những năm thua thiệt này toàn bộ kiếm trở về.

Thế nhưng nghĩ lại, Tử Điện Thôn Vân thú cẩn thận nghiêm túc nói ra: "Đại ca, cái này. . . Cái kia. . ."

Nó ấp a ấp úng, mang dáng vẻ đắn đo, Diệp Thu nghe cũng là có chút mộng.

"Cái gì mà cái này cái kia, ngươi có việc gì cứ nói với ta."

Nghe xong lời này, Tử Điện Thôn Vân thú khẽ cắn môi, vội vàng nói: "Đại ca, ngươi vừa rồi thế nhưng đã bằng lòng với ta tìm cho ta cô nương xinh đẹp, ngươi cũng không thể quên a."

Nhìn bộ dạng khỉ gấp gáp của nó mà Diệp Thu lập tức bật cười.

"Ha ha ha ha. . ."

"Được, đại ca nhất định sẽ tìm cho ngươi."

Diệp Thu miệng đầy bằng lòng, hắn không nghĩ tới tại trong lòng gia hỏa này cô nương so với trường sinh dược còn có sức hấp dẫn hơn.

Nghe thấy Diệp Thu bằng lòng, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức nới lỏng một hơi.

Các ngươi hiểu lầm ta rồi, không phải ta háo sắc, mà ta chủ yếu cũng là vì sinh sôi hậu đại, dù sao ta là huyết thống duy nhất, đến hôm nay chỉ còn thừa lại một mình ta.

Nếu như ta không nhanh chóng sinh sôi hậu đại, một khi ta

xảy ra vấn đề gì thì ta làm sao đi gặp tổ tông a?

Cho nên ta háo sắc cũng chỉ là một chút xíu mà thôi, mọi người không nên bị vẻ bên ngoài lừa dối!

Chương 738 - Để Đại Ca Dạy Ngươi Kỹ Năng Tán Gái!

Tử Điện Thôn Vân thú một bên trong lòng tự an ủi mình, một bên âm thầm miên man bất định, vừa nghĩ tới sinh hoạt mỹ diệu sau này nó không nhịn được mà cười ra tiếng heo kêu.

Thấy Tử Điện Thôn Vân thú cấp bách như thế, Diệp Thu cũng là không nhịn được cười.

Thế nhưng nghĩ lại hắn nên tìm cho nó một cô nương dạng gì?

Đồng tộc với nó thì khẳng định là không thể trông cậy vào, dù sao trong bộ tộc của nó thì nó là kẻ sống sót cuối cùng.

"Ừm. . . Nếu không tại Đông Hải chi địa có một con Kim Ô cũng đáng giá suy nghĩ một chút."

Diệp Thu đột nhiên nhớ tới tại Đông Hải chi địa hình như có một con Kim Ô phi thường mỹ lệ.

Nhưng hắn lại vội vàng lắc đầu, nói: "Quên đi, con Kim Ô kia tựa như là đực rựa, Tử Điện Thôn Vân thú tiêu hóa không được a."

Nhưng hình ảnh một con thú lớn như thế cưỡi tại trên thân một con chim để cho Diệp Thu cảm thấy quá mỹ lệ. Đồng thời tình yêu vượt qua giống loài này nhất định sẽ đặc biệt thú vị.

Nghĩ đến đây Diệp Thu biểu lộ ra vẻ mặt tà ác.

Hắn nhớ mang máng trước khi tiến vào tiên cung thì bên trong biển người mênh mông hắn đã thấy qua một con Khổng Tước toả ra hào quang bảy sắc, dáng dấp cực đẹp.

Con Khổng Tước kia tựa như là từ Nam Hoang tới. Nếu không liền là nàng?

"Ừm. . . Liền là nàng."

Khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán, Diệp Thu trái lo phải nghĩ, Khổng Tước nhất tộc có huyết thống cùng Tử Điện Thôn Vân thú đều là Thần thú, cho nên cũng coi như môn đăng hộ đối. Chỉ là đối phương có thể coi trọng nó hay không thì đây lại là một cái vấn đề rất lớn.

Suy nghĩ một chút, Diệp Thu mở miệng nói ra: "Nhị đệ à, đại ca sẽ giúp ngươi tìm kiếm nhân tuyển thích hợp nhất. Nhưng mà việc chinh phục cô nương kia là một việc đòi hỏi kỹ năng. Hiển nhiên ngươi vẫn còn tương đối non tay nghề, chưa hẳn có thể chinh phục được nàng."

"Vậy ta phải làm sao bây giờ?" Nghe xong lời này, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức gấp gáp, vội vàng nói: "Xin đại ca dạy cho ta."

Diệp Thu mỉm cười nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú đang lòng nóng như lửa đốt, khóe miệng hắn có chút nhếch lên, lộ ra nụ cười nham hiểm.

"He he he, nhị đệ có chuyện nhờ thì đại ca sao có thể nào khoanh tay đứng nhìn."

"Như vậy đi, đại ca sẽ biểu diễn trước cho ngươi tham khảo cách tán gái như thế nào. Một hồi nữa ngươi phải nhìn cho kỹ, đó là tri thức, nếu ngươi học được thì nó chính là của ngươi."

"Được." Tử Điện Thôn Vân thú xoa tay, tâm tình vô cùng kích động.

Trong lòng nó âm thầm nói ra:

Khặc khặc khặc, học xong kỹ xảo tán gái của đại ca thì chẳng phải về sau ta muốn chinh phục mấy em cũng đều được sao?

Ngon ngon, ta nhất định phải học cho thật tốt a!

Tử Điện Thôn Vân thú cảm thấy việc học tán gái còn bức thiết hơn việc tu luyện bảo thuật cường đại, do vậy nó trở nên vô cùng nghiêm túc, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào đó.

Cầm trong tay gốc Hoàng Trung Lý, Diệp Thu hòa hoãn lại tâm tình, lộ ra nụ cười cực kỳ tự tin.

Hắn lại lần nữa trở lại bên người Liên Phong, phía sau hắn còn đi theo Tử Điện Thôn Vân thú, nhưng biểu tình của hắn nhìn qua có chút hèn mọn.

Liên Phong sắc mặt tối đen, có chút không hiểu rõ Diệp Thu đến cùng đang muốn làm gì. Nàng vừa định mở miệng thì hắn đột nhiên đưa tới gốc Hoàng Trung Lý.

"A..." Liên Phong lập tức ngây ngẩn cả người.

Gi hoả này có ý tứ gì?

Nàng vừa định oán trách Diệp Thu mấy câu thì lại cứng rắn nén trở về.

Chỉ thấy Diệp Thu nhìn xem nàng với vẻ mặt ẩn ý đưa tình. Hắn nhẹ nhàng nắm ngọc thủ của Liên Phong, đem trường sinh dược đặt ở trong tay nàng.

Trên mặt Diệp Thu chân thành không gì sánh được, so với diễn viên minh tinh còn còn diễn tốt hơn.

Chỉ nghe Diệp mặc chân thành nói ra.

"Liên Nhi, ta đã nói qua trên đời này chỉ cần là đồ vật mà ngươi muốn, vậy cho dù ta có đánh đổi mạng sống thì cũng đều

muốn mang về cho ngươi."

"Ta đã jhông phụ sự mong đợi của ngươi, gốc trường sinh dược này ta đã thành công cầm xuống."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn kinh.

"Vãi nồi, gia hỏa này điên rồi sao? Kia thế nhưng là trường sinh dược a."

"Loại tiên dược đẳng cấp này đừng nói là Đại Đế cảnh, cho dù là Tiên nhân thì cũng khó có thể chịu đựng dụ hoặc của nó. Nhưng hắn vậy mà lại không thu vào tay, cứ như vậy liền đưa tặng?"

Một thời gian sau, tất cả mọi người đều mê man, bởi vì chuyện này không khỏi cũng quá đột nhiên đi.

Chẳng lẽ cô nương thật sự thơm như vậy sao? So với trường sinh dược còn thơm hơn ư?

Đừng nói là bọn hắn mê man, mà ngay cả Liên Phong cũng rất mê man.

Hắn thật sự muốn tặng nó cho ta sao?

Ngay từ đầu Liên Phong còn tưởng rằng Diệp Thu chỉ đang đùa giỡn với nàng, ai ngờ hắn vậy mà làm thật.

Chương 739 - Ta Ngộ Ra Rồi!

Liên Phong nghe Diệp Thu nói xong lập tức thân thể run lên, có cảm giác toàn thân vô lực. Phảng phất như dây thần kinh nào đó trong người nàng đã bị xúc động vậy.

"Chết tiệt, gia hỏa này lại thi triển mê hoặc chi pháp kỳ quái của hắn rồi." Liên Phong mắng thầm, nhưng trong lòng nàng xác thực vô cùng cảm động, rất là hưởng thụ loại cảm giác được yêu này.

A. . . Không được, ta muốn luân hãm rồi!

Lời nói tình ý của Diệp Thu để cho Liên Phong khó mà mở miệng, lại giống như một thanh lợi kiếm hung hăng đâm trúng nội tâm yếu ớt của Liên Phong. Tại thời khắc này nàng đã coi Diệp Thu là tất cả.

Liên Phong ngẩng đầu nhìn xem ánh mắt chân thành tha thiết của Diệp Thu mà khóe miệng giật một cái.

Đây là nam nhân trong lòng của nàng, là người động một chút lại ưa thích kích động cảm xúc của nàng.

Liên Phong thật sự là vừa yêu vừa hận Diệp Thu, rất có cảm giác lưu luyến không rời, loại cảm giác này vô cùng kỳ quái.

"Định mệnh. . ." Hai người đang bày tỏ thâm tình thì bên cạnh bỗng nhiên truyền tới một âm thanh không thích hợp.

Quay đầu nhìn lại, Liên Phong phát hiện con Tử Điện Thôn Vân thú kia đang mở to hai mắt nhìn xem nàng và Diệp Thu, khuôn mặt nàng lập tức đỏ lên.

Con thú này không biết rõ nhìn chằm chằm người khác như thế là hành vi phi thường không lễ phép sao?

Lúc này Tử Điện Thôn Vân thú mang bộ dáng ta ngộ ra rồi, nghiêm túc nói: "Học được rồi, ta học được rồi. Thì ra muốn chinh phục được nữ nhân thì ta phải dốc hết vốn liếng, để cho nàng hợp ý, làm cảm động nội tâm yếu ớt của nàng, từ đó ta mới có thể để cho nàng buông xuống phòng bị mà dễ dàng ra tay hơn."

Tử Điện Thôn Vân thú cẩn thận phân tích một phen, nó phát hiện đây quả là một tuyệt chiêu, mà còn là tuyệt chiêu không thể phá giải.

Tử Điện Thôn Vân thú lập tức càng phát ra kích động. Không thể không nói gia hỏa này học gì cũng tương đối chậm, nhưng học thủ đoạn tán gái thì đúng là trời sinh tự mang thiên phú, vừa học liền biết.

"Khặc khặc khặc, đại ca không hổ là đại ca, hắn thế mà còn cất giấu một tuyệt chiêu lợi hại như vậy, hôm nay ta xem như thấy được." Càng nghĩ càng kích động, Tử Điện Thôn Vân thú cảm thấy bội phục Diệp Thu từ nội tâm, nói ra.

Tuyệt chiêu này ngay cả nó cũng có thể dính bẫy mà hiến thân, chớ nói chi là những cô nương trời sinh tự mang tâm tư dễ cảm động.

Nghe Tử Điện Thôn Vân thú ở nơi đó nói vậy, Liên Phong đầu đầy hắc tuyến, lộ ra thần sắc lãnh ngạo.

Con thú này mà là Thần thú đứng đắn sao?

Nàng vừa muốn nói gì thì Diệp Thu lại mười phần bá đạo mà ôm chầm lấy nàng, rồi hít một hơi thật sâu.

Hắn có thể ngửi được rõ ràng nàng mùi thơm làm cho người ta mê muội, để cho người ta khó mà tự kềm chế.

"Hít khà. . ." Diệp Thu cũng coi như là say mê một phen.

Liên Phong cũng không có kháng cự hắn, điều này đã nói rõ trong lòng nàng đã nhận định hắn.

Nội tâm Diệp Thu cũng là vui mừng, hắn muốn thừa dịp cơ hội này lại tăng thêm một mồi lửa.

"Ngươi muốn làm gì?" Cảm nhận được Diệp Thu tăng lớn cường độ ôm mình, Liên Phong cũng là nhịp tim tăng tốc, có chút khẩn trương hỏi.

Loại tiếp xúc thân mật như thế thì nàng cũng cao lãnh không nổi, gương mặt xinh đẹp của nàng trở nên phiếm hồng, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Bầu không khí nơi đây tựa hồ tràn ngập khí tức mập mờ, Diệp Thu nhẹ nhàng vén lên mái tóc của Liên Phong, thâm tình nói ra: "Liên Nhi, ta nghĩ muốn cùng ngươi ngao du thiên địa, cùng ngươi sống đến răng long đầu bạc, không biết ngươi định như thế nào?"

Liên Phong l nhất thời không biết rõ nên nói cái gì, chỉ gật đầu theo bản năng.

"Ố, học được rồi, ta học được rồi." Lại một đạo âm thanh không thích hợp truyền đến, Diệp Thu cũng có chút căm tức.

Ta bên này đang thêm lửa thêm củi, bầu không khí vừa vặn đạt tới cao trào, ngươi đột nhiên hô một câu như vậy làm phá vỡ bầu không khí không dễ có này a!

Diệp Thu nhìn lại thì phát hiện Tử Điện Thôn Vân thú đang cẩn thận nghiêm túc nghiền ngẫm cái gì đó, trong miệng lẩm bẩm: "Từng bước áp sát, thừa dịp đối phương buông lỏng phòng bị mà bật hết hỏa lực để cầu tiến thêm một bước."

Phân tích xong xuôi Tử Điện Thôn Vân thú truyền âm cho Diệp

Thu: "Đại ca, ta tổng kết như vậy có đúng không?"

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, nhớ lại chính mình đã nói muốn dạy nó kỹ năng tán gái.

Được rồi, ta phải nhịn!

Nhưng Liên Phong thì lại có chút không thoải mái, nàng nhẹ nhàng đẩy ra Diệp Thu, nàng giống như đã nhìn ra điều gì.

Liên Phong liếc nhìn Tử Điện Thôn Vân thú, sau đó nhìn xem Diệp Thu, nói: "Các ngươi nhìn qua càng giống một đôi a, ta ở chỗ này thuộc về dạng dư thừa."

Nói xong nàng liền muốn rời đi, Diệp Thu vội vàng kéo nàng lại giải thích: "Ha ha ha. . . Được rồi, ta không lộn xộn nữa."

Liên Phong mang vẻ mặt lạnh lùng, nàng nghĩ biết rõ hai tên hố hàng này đến cùng đang làm gì.

Các ngươi đang lấy ta ra để trêu đùa sao?

Gặp Liên Phong sinh lòng nghi ngờ, Diệp Thu liền nhỏ giọng giải thích với nàng vừa rồi hắn đã cùng Tử Điện Thôn Vân thú đạt thành thoả thuận.

Chương 740 - Kẻ Phá Đám

Sau khi Liên Phong nghe được Diệp Thu cùng Tử Điện Thôn Vân thú hiệp nghị bí mật, nàng trừng mắt Diệp Thu một cái, dùng ngữ khí cực kỳ không vui vẻ nói.

"Cho nên những lời ngươi mới vừa nói đều là giả đúng không? Ngươi chỉ vì truyền thụ kinh nghiệm cho con thú kia nên mới cố ý diễn như vậy nhỉ?"

Liên Phong rất không vui vẻ, nàng vốn đang rất cảm động vì có ai mà không ưa thích người mình yêu âu yếm, còn tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật cho mình, lại thổ lộ ra những lời làm cho người cảm động như thế.

Nhưng sau khi Liên Phong biết rõ Diệp Thu chỉ vì truyền thụ kinh nghiệm tán gái cho Tử Điện Thôn Vân thú thì nội tâm nàng lập tức mất sạch sự cảm động.

Tên nam nhân đáng chết này dám lấy ta ra làm vật thí nghiệm thì ta không thể bỏ qua cho hắn được!

Gặp Liên Phong biểu lộ lạnh lùng như vậy, Diệp Thu âm thầm xiết chặt, vội vàng ôm lấy nàng.

Liên Phong cũng không có kháng cự, vì nàng muốn nghe xem Diệp Thu giải thích như thế nào.

Chỉ nghe Diệp Thu ôn hòa nói ra: "Liên Nhi, ta đối với ngươi là vô cùng thành tâm, có thiên địa chứng giám. Những lời ta mới vừa nói cũng không phải là nói đùa, đều là những lời phát ra từ nội tâm. Ta muốn chế tạo tương lai tươi đẹp cho hai chúng ta mà đang không ngừng cố gắng. Trong lòng ta ngươi chính là duy nhất."

Liên Phong ngẩng đầu nhìn xem Diệp Thu đang mang ánh mắt thâm tình, thân thể nàng liền run lên một cái.

Được rồi. . . Ta mềm lòng! Tên nam nhân này nắm ta quá gắt gao!

Liên Phong đang muốn nói cái gì thì Diệp Thu lại lần nữa mở miệng nói: "Liên Nhi, ta còn nhớ ngươi đã từng nói rằng ngươi ưa thích thiên địa rộng lớn hơn, ưa thích những sáng chói Thiên Hà, muốn chinh phục vũ trụ mênh mông vô ngần."

"Nhưng ngươi biết không, tại trong lòng ta ngươi chính là vũ trụ của ta, là thiên địa mà ta tha thiết ước mơ."

"Ta muốn đem ngươi bảo hộ ở trong lòng bàn tay, vì ngươi mà che gió che mưa."

Lời này vừa ra, nội tâm Liên Phong phảng phất như băng sơn bị hòa tan, thời gian trong mắt nàng như ngừng lại, biểu lộ tràn ngập thâm tình nhìn xem Diệp Thu.

"Tại trong lòng của hắn ta vậy mà trọng yếu như vậy sao?" Liên Phong không khỏi tự hỏi, nàng thừa nhận mình đã triệt để luân hãm trong tay Diệp Thu.

A. . . Nam nhân đáng chết này nói toàn những lời buồn nôn như vậy!

Liên Phong nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình, nàng mím môi một cái, nói: "Đừng nói nữa. . . Ngươi cũng l duy nhất đối với ta."

Liên Phong nói ra câu này để cho Diệp Thu lập tức kích động, vì đây là lần đầu tiên hắn nghe Liên Phong chủ động nói ra câu nói như vậy.

Diệp Thu khó mà che giấu nội tâm kích động mà trực tiếp hôn

lên môi Liên Phong.

"Ưm. . ."

Cảm thụ được nụ hôn ngọt ngào của Diệp Thu, thân thể Liên Phong trở nên mềm nhũn.

"Vãi cả lồng." Một màn này đã rơi vào trong mắt Tử Điện Thôn Vân thú, nó chấn kinh đến hô to một tiếng.

"Đại ca không hổ là đại ca, như vậy liền nắm nàng rồi."

"Khặc khặc khặc, xem ra bí quyết tán này quả nhiên có tác dụng. Học được rồi, ta học được rồi."

Tử Điện Thôn Vân thú càng xem càng kích động, nó hận không thể hiện tại liền đi tìm một cô nương để thử nghiệm một phen.

Chiêu này cũng quá có tác dụng đi, chỉ dăm ba câu mà trực tiếp cưa gái thành công rồi!

"Đại ca trâu bò!"

Hai người Diệp Thu đang thâm tình hôn nhau, bên cạnh lại đứng một con kỳ đà cản mũi kêu gọi trâu bò, Diệp Thu quả thật là không thể nhịn được nữa.

Hắn thật vất vả mới đem bầu không khí tô đậm đến nơi đây, nhưng bên cạnh lại đứng đấy một tên cầm gậy quấy phân heo, loại chuyện này ai có thể nhẫn được.

Ngay tức khắc Diệp Thu liền cầm lên Tru Tiên kiếm, nhưng hắn còn không có động thủ thì Liên Phong đã vỗ ra một chưởng.

"Đồ vật phá đám, ta đập chết ngươi."

Đừng nói là Diệp Thu nhịn không được, mà ngay cả Liên Phong cũng không thể nhịn được nữa. Cả hai đang lãng mạn thì đã

bị Tử Điện Thôn Vân thú sáo trộn.

Diệp Thu trợn mắt hốc mồm nhìn xem Liên Phong nổi giận đánh cho Tử Điện Thôn Vân thú bay rớt ra ngoài.

Diệp Thu trong lòng xiết chặt.

Cái đệt, nàng hung mãnh như vậy sao?

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp Liên Phong phát nổi giận như thế. Mà hắn cũng không nghĩ tới nữ thần cao lãnh như Liên Phong khi nổi giận lại hung mãnh như vậy.

Ta hơi sợ a!

Chỉ thấy hai đôi ngọc thủ của Liên Phong hung mãnh hướng về khuôn mặt của Tử Điện Thôn Vân thú mà chào hỏi, tràng diện mười phần huyết tinh.

Diệp Thu cũng có chút không đành lòng nhìn thẳng vì Tử Điện Thôn Vân thú quá thảm rồi.

Khuôn mặt nó anh tuấn bá khí đẹp trai như thế mà cứ như vậy bị Liên Phong đánh cho thành đầu heo.

"Đại ca, cứu ta, đại ca. . ." Liên Phong đột nhiên phát hoả để cho Tử Điện Thôn Vân thú nhất thời khó mà chống đỡ, gọi thẳng cứu mạng.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà Tử Điện Thôn Vân thú đã tiếp nhận mấy ngàn cú tát của Liên Phong, mặt nó bị đánh cho sưng lên.

Còn may là Tử Điện Thôn Vân thú da dày thịt béo rất chịu đánh, nếu không thì cái mạng nhỏ của nó chỉ còn lại nửa cái.

Nghe thấy Tử Điện Thôn Vân thú kêu cứu, lại nhìn xem cô vợ nhỏ đang nổi cơn tam bành, Diệp Thu liền quay đầu đi làm bộ

không nghe thấy.

Chương 741 - Không Có Nam Nhân Sợ Vợ, Chỉ Có Nam Nhân Sợ Vợ Mình Đau!

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Tử Điện Thôn Vân thú đã bị Liên Phong đánh bay ra ngoài, hung hăng ngã xuống một tòa ngọn núi lớn.

Thân thể cao lớn của nó trong nháy mắt liền đem tòa núi lớn kia san thành bình địa, cuốn lên bụi bặm vạn trượng.

Liên Phong trải qua một phen phát tiết thì nội tâm nàng cuối cùng cũng bình phục lại.

"Hộc hộc hộc. . ."

Liên Phong thở phì phò vì nàng cũng mệt mỏi quá sức, khi nhìn lại nàng phát hiện Diệp Thu đang mang vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng.

Liên Phong trong lòng xiết chặt, nàng đột nhiên cảm thấy mình vừa rồi có phải đã biểu hiện quá bạo lực mà doạ hắn sợ rồi không?

Nhìn xem biểu lộ ngây ngẩn của Diệp Thu mà Liên Phong không khỏi nhớ tới lời nói của sư tỷ nàng.

Sư tỷ nàng nói rằng nữ nhân tại trước mặt nam nhân mình thích phải biểu hiện ôn nhu một chút, không thể biểu hiện quá mức bạo lực, coi như thật sự có thực lực thì cũng phải tỏ ra yếu

đuối.

Chỉ có dạng này thì mới có khả năng để cho đối phương có ý muốn bảo hộ mình, có trợ giúp cho việc duy trì tình cảm.

Nghĩ tới đây, Liên Phong lập tức nội tâm xiết chặt, đột nhiên cảm thấy sư tỷ nói rất có đạo lý.

Không hổ là sư tỷ bị chết hơn mười đạo lữ, kinh nghiệm quá là phong phú!

Sau khi suy tư một hồi, Liên Phong nghiêm túc nói ra: "Yêu đương thật là phiền phức."

Tác phong làm việc của Liên Phong cùng tính cách của Liên Phong rất thẳng thắn, nếu có thể sử dụng phương thức đơn giản nhất để giải quyết vấn đề thì nàng tuyệt đối sẽ không vòng vo.

Liên Phong không hề ưa thích trang bức, cũng không ưa thích che giấu, nếu như là người nàng ưa thích thì nàng liền thẳng tính đối đãi, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Liên Phong một lần nữa trở lại bên người Diệp Thu, dùng ngữ khí mười phần lãnh đạm hỏi: "Ta vừa rồi rất bạo lực sao?"

Diệp Thu nghe xong lập tức giật mình.

Chuyện đó là có thể mất mạng a!

Nhưng hắn lại vội vàng lắc đầu, nói: "Làm sao lại thế, ngươi không có chút nào bạo lực."

"Ngươi nói thật đi." Liên Phong vừa nhìn liền biết rõ Diệp Thu đang lừa gạt nàng, rất không vui vẻ nói ra

Gặp nàng thật tình như thế, Diệp Thu cũng bị chọc cười, nói: "Nếu ngươi đã muốn nghe lời nói thật thì ta liền nói lời nói thật. Ừm, ngươi rất bạo lực, rất huyết tinh, nhưng mà ta thích."

Nhìn xem Diệp Thu cười nhạt như vậy, Liên Phong có thể nhìn ra hắn không có nói dối nàng.

Liên Phong lập tức vui mừng, không khỏi bắt đầu nghi ngờ sư tỷ nàng.

"Xem ra những gì sư tỷ nói cũng không phải tất cả đều đúng."

Kỳ thật Diệp Thu nói ưa thích Liên Phong dù nàng bạo lực là lời chân thực, không hề làm bộ.

Bởi vì Liên Phong huyết tinh bạo lực một cách mỹ lệ, tư thế hiên ngang, phong hoa tuyệt đại, vẻ đẹp kinh thế hãi tục.

Phong cách của nàng vẫn luôn là cao lãnh, ít lời mà lại rất tài giỏi.

Hơn nữa Liên Phong từ xưa tới nay không hề phàn nàn cái gì, nàng làm chuyện gì cũng đều suy nghĩ cho Diệp Thu.

Liên Phong đơn giản chính là người vợ hậu phương trợ hoàn mỹ. Diệp Thu có được vị hiền thê này thì sao hắn có thể nào không thành công được?

Nghĩ tới đây Diệp Thu không khỏi mừng thầm.

Xem ra trước đây ta đưa tặng nàng gốc trường sinh dược kia cũng không lỗ, mà ta còn kiếm lợi lớn!

Diệp Thu quay đầu lại nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú đang giãy dụa chật vật đứng lên từ trong hố đất.

Khuôn mặt bá khí của nó lúc này đã mặt mũi bầm dập, vô cùng buồn cười.

"Ai da. . . Đau chết ta mất."

"Cái nữ nhân Thiên Sát cô tình này ra tay quá ác đi."

Tử Điện Thôn Vân thú than vãn, nó cũng không biết mình đã phạm phải sai lầm gì.

Vừa rồi rõ ràng ta đã biểu hiện rất tốt a, ta chính là học sinh ba tốt, vậy ta làm sao lại đột nhiên bị đánh?

Diệp Thu một bước đi tới bên cạnh Tử Điện Thôn Vân thú, nhìn xem bộ dáng chật vật của nó mà hắn cười ha hả nói.

"Ha ha ha ha, đáng đời, ai bảo cái miệng ngươi quá tiện."

Tử Điện Thôn Vân thú liền trợn trắng cả mắt, oán giận nói.

"Đại ca thật không có nghĩa khí, đã nói ta đi theo ngươi thì ngươi sẽ bảo hộ ta, vậy tại sao vừa đến thời khắc mấu chốt ngươi liền ẩn thân?"

Đối mặt lời chất vấn này Diệp Thu lập tức không vui, hắn nhìn thoáng qua Liên Phong đang lạnh mặt mà nói ra: "Đại ca nói gì với ngươi đều là lời nói thật, trên đời này ngoại trừ nàng ra thì không ai dám khi dễ ngươi hết, đại ca đều có thể giúp ngươi giết hắn nhưng là nàng thì không được."

Tử Điện Thôn Vân thú rất thông minh, trong nháy mắt liền nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Thu.

Nữ nhân này là đạo lữ của đại ca a!

Lần này nó rốt cục đã minh bạch vì sao vừa rồi Diệp Thu không dám xuất thủ cứu nó.

Tử Điện Thôn Vân thú lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua Liên Phong phía sau Diệp Thu, nó xem như đã bị nàng đánh ra bóng ma tâm lý mà lặng lẽ meo meo hỏi: "Đại ca, ngươi sợ vợ à?"

Tử Điện Thôn Vân thú vừa dứt lời thì chỉ thấy hai quyền trực tiếp hướng trên mặt nó chào hỏi.

"Ai da, ngươi lại đánh mặt ta. Ta không cho phép ngươi đánh vào khuôn mặt anh tuấn của ta, nếu không ta sẽ trở mặt."

Diệp Thu không vui nói ra: "Trên đời này không có nam nhân sợ vợ, chỉ có nam nhân sợ vợ bị đau."

"Chờ một ngày ngươi tìm ra một người mà ngươi chân chính ưa thích thì ngươi liền hiểu được tình cảnh của ta lúc này."

Nghe thấy Diệp Thu nói thật tình như thế, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức lên tinh thần.

Kỳ thật nó chưa được thể nghiệm qua loại cảm giác này nên nó vẫn rất hướng tới.

Tuy rằng miệng nó có chút đê tiện, nhưng nội tâm nó vẫn rất thuần tịnh thiện lương.

Chương 742 - Đại Bảo Vật Nghịch Thiên Cải Mệnh

"Đại ca, đây là loại cảm giác như thế nào?" Tử Điện Thôn Vân thú dò hỏi, nó đã dần dần mê mẩn nên cũng quên đi đau đớn trên mặt.

Diệp Thu cười cười, vỗ vỗ vào đầu đầy sừng của Tử Điện Thôn Vân thú, nói: "Về sau ngươi sẽ minh bạch, dù sao cảm giác đó rất mỹ diệu, rất kỳ huyễn, ngươi nhất định sẽ ưa thích nó."

Nghe Diệp Thu nói ly kỳ như vậy, Tử Điện Thôn Vân thú cũng thấy hứng thú, rất muốn đi thể nghiệm một phen.

Nhưng khi nó ngẩng đầu nhìn ra phương viên trăm dặm, ngoại trừ Liên Phong ra thì cũng không có nữ nhân của nó.

Mà Liên Phong là đạo lữ của đại ca nó, nên nó không dám mạo phạm nàng, điều này liền làm cho nó buồn.

"Cô nương, ta muốn cô nương. . ." Tử Điện Thôn Vân thú hô hào như tự kỷ.

Nó lại lần nữa giãy dụa đứng lên, phảng phất như bị điên, trong nháy mắt nó đã đầy máu sống lại.

Quả nhiên cô nương chính là động lực vô tận của Tử Điện Thôn Vân thú, là dây dẫn nổ chiến tranh, có thể để cho một vị ngạnh hán thiết huyết trở nên điên cuồng.

Không để ý Tử Điện Thôn Vân thú hú lên mấy tiếng quái dị, Diệp Thu đột nhiên nhớ tới một chuyện phi thường trọng yếu. Đó chính là hệ thống trả về.

Không sai, gốc Hoàng Trung Lý kia đã bị hắn đưa cho Liên Phong, căn cứ quy tắc của hệ thống thì sẽ phát động một lần bạo kích trả về.

Diệp Thu vừa rồi đã nhận được hệ thống nhắc nhở, chỉ là lúc đó hắn không có thời gian phản ứng, bây giờ kịp phản ứng nên hắn lập tức hưng phấn lên.

"Ke ke ke. . . Hệ thống."

【 Đinh. . . 】

【 Túc chủ tặng cho Liên Phong một gốc thượng phẩm trường sinh dược Hoàng Trung Lý, phát động bạo kích trả về, phải chăng mở ra? 】

"Mở ra."

Diệp Thu xoa tay, mười phần mong đợi không biết rõ lần này hệ thống sẽ trả về bảo bối nghịch thiên gì.

Chỉ nghe âm thanh rút thưởng băng lãnh vang lên, rất nhanh sau đó hệ thống lại lần nữa nhắc nhở.

【 Chúc mừng túc chủ tặng quà cho tình lữ, phát động mười vạn lần bạo kích trả về, thu hoạch được Hoàng Tuyền Địa Phủ một lần Luân Hồi, một viên Hoàng Tuyền quả nghịch thiên cải mệnh. 】

【 Phải chăng nhận lấy? 】

Theo âm thanh này vang lên, biểu lộ của Diệp Thu trong nháy mắt liền đọng lại, cực kỳ cứng ngắc.

Không biết qua bao lâu, sự hưng phấn như núi kêu biển gầm lập tức cọ rửa nội tâm hắn.

"Hoàng Tuyền quả... Á!"

Dưới sự bối rối, Diệp Thu không cẩn thận cắn vào đầu lưỡi làm kích thích thần kinh của mình.

Nhưng Diệp Thu không hề để ý tới đau nhức mà bận bịu ngăn chặn nội tâm hưng phấn, không có biểu lộ ra.

Bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, viên Hoàng Tuyền quả này có ý nghĩa rất lớn, vì chỉ vẻn vẹn một quả tồn tại mà liền có thể làm cho cả thế giới đều điên cuồng.

Đây tuyệt đối không phải chuyện đùa, Hoàng Tuyền quả là dạng trường sinh dược có phẩm cấp còn ở phía trên Hỗn Độn Thanh Liên, hoàn toàn xứng đáng là chí bảo nghịch thiên cải mệnh.

Thậm chí nó còn có danh xưng là một trong Hoàng Tuyền tam bảo, cho dù là Tiên Đế cũng đều sẽ điên cuồng vì nó.

Diệp Thu thật không thể tin được hắn lần này vậy mà trực tiếp thu được một viên Hoàng Tuyền quả.

Ánh mắt hắn cẩn thận ngẩng đầu nhìn xem tình huống chung quanh, rất giữ im lặng. Hắn không có trực tiếp lấy ra Hoàng Tuyền quả mà là tạm thời gửi ở chỗ hệ thống.

Bởi vì chỉ có gửi ở nơi đó thì Hoàng Tuyền quả mới không khả năng bị người có lòng phát giác.

Diệp Thu hiện tại còn chưa có đủ thực lực để nắm giữ viên trái cây kinh khủng này, cho nên đây là biện pháp tốt nhất.

"Tạm thời không nhận." Diệp Thu nghiêm túc trả lời, hệ thống liền kêu đinh một tiếng.

【 Đinh. . . 】

【 Bởi vì túc chủ tạm thời không nhận lấy, cho nên Hoàng Tuyền quả tạm thời tồn trữ trong không gian của hệ thống. 】

"Phù. . ."

Diệp Thu hít một hơi thật sâu, mồ hôi trên người hắn chảy ròng vì hắn cũng bị chấn động, mười phần khẩn trương.

Phát giác được sự khác thường của Diệp Thu, Liên Phong không khỏi nội tâm xiết chặt.

Nàng cũng không biết rõ đến cùng Diệp Thu đã xảy ra chuyện gì mà vội vàng bay tới.

"Ngươi thế nào rồi?" Liên Phong không biết rõ đã xảy ra chuyện gì nên hỏi.

Khi nàng phát giác Diệp Thu chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, tựa như trên trời có cái gì để cho Diệp Thu phải kiêng kị.

Nghe Liên Phong quan tâm mình như vậy, nàng lại còn mỗi giờ mỗi khắc vô luận như thế nào cũng yên lặng đứng tại bên cạnh Diệp Thu.

Diệp Thu vô cùng ấm áp, tay phải của hắn đột nhiên duỗi ra, một tay ôm lấy lấy nàng.

Liên Phong kinh ngạc một cái, nhưng nàng cũng không có kháng cự, trong lòng nàng rất nghi hoặc không biết Diệp Thu đang làm cái gì.

Nhưng Liên Phong chưa kịp hỏi ra nghi hoặc thì Diệp Thu đã hôn một cái trên mặt nàng, kích động nói ra: "Liên Nhi, ngươi thật sự là Phúc Tinh của ta, ta yêu ngươi vô cùng."

Liên Phong: ". . ."

Hắn có ý tứ gì?

Chẳng lẽ ta lại làm gì sai rồi ư?

Liên Phong đột nhiên có cảm giác phiêu phù trong gió, nàng cái gì cũng không có thì làm sao lại Phúc Tinh rồi?

Không ai nghĩ ra nhưng khi nghe Diệp Thu nói lời này, gương mặt xinh đẹp của Liên Phong cũng là hơi đỏ lên, nhưng nàng vẫn cố giả bộ trấn định, còn trong nội tâm lại là mừng thầm một trận.

"A. . . Cảm giác này thật đúng là không tệ."

Chương 743 - Huyết Thống Chân Long, Giao Long Xuất Thế

Trên mặt Liên Phong lộ ra nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, nàng rất ưa thích loại cảm giác này vì nó rất đẹp.

Mặc dù Liên Phong không biết rõ Diệp Thu có bị thần kinh hay không mà hắn lại đột nhiên thổ lộ một câu thâm tình như vậy, nhưng nàng đã thành thói quen.

Tuy nhiên Liên Phong chỗ nào biết rõ Diệp Thu vừa rồi đã trải qua chuyện gì. Nếu như nàng biết rõ thì đoán chừng nàng cũng sẽ bị dọa sợ.

Ha ha ha ha. . . Hoàng Tuyền quả a. Lần này lão tử đại phát rồi!

Diệp Thu mặt ngoài vẫn ung dung không vội, nhưng nội tâm hắn thì đã kích động cuồng tiếu.

Diệp Thu cũng có chút khó mà kiềm chế được nội tâm kích động, vì lần này hắn đã thật sự kiếm lợi lớn.

Trong lòng Diệp Thu mười phần cảm kích Liên Phong, vì mỗi lần hắn sáo lộ từ trên thân Liên Phong thì tỉ lệ rơi đồ đều đặc biệt cao, cơ hồ không hề bị lật xe.

Có được một vị hiền thê như vậy thì có thể nào không thành công?

Viên Hoàng Tuyền quả này có ý nghĩa quá mức trọng đại, khả năng nó chính là một đợt trợ lực sau cùng cho Diệp Thu tại tiên đế chi lộ trong tương lai.

Viên Hoàng Tuyền quả này là thứ mấu chốt quyết định Diệp Thu có thể thành tựu Tiên Đế chi thể hay không. Nó cũng có thể là một tia hi vọng sau cùng của hắn trong lúc hắn tuyệt vọng, bất lực nhất.

Hiện tại Diệp Thu còn không đủ thực lực để ăn Hoàng Tuyền quả, bởi vì lực lượng của nó quá mức kinh khủng.

Nếu như bây giờ Diệp Thu ăn vào thì khẳng định thân thể hắn sẽ tiếp nhận không được, lúc nào cũng có thể bạo thể mà chết.

Cho nên Diệp Thu chưa dám nghĩ tới chuyện ăn Hoàng Tuyền quả, hắn chỉ có thể tạm thời gửi ở chỗ hệ thống. Chờ ngày nào chân chính đến thời khắc mấu chốt thì nó chính là tồn tại thay đổi càn khôn.

Diệp Thu còn đang chìm trong hưng phấn thì...

Ầm!!!

Đột nhiên trên trời truyền đến một tiếng động thật lớn, đồng thời dưới đáy biển cũng bạo phát ra một đợt thủy triều.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Đám người lập tức giật mình.

Trường sinh dược đã đã rơi vào trong tay Diệp Thu, cho nên những vị Đại Đế cảnh kia cũng không dám xuất thủ, bởi vì bọn hắn biết rõ Diệp Thu cực kỳ đáng sợ.

Nguyên bản bọn hắn vừa định rời khỏi Đông Hải thì đột nhiên nghe được phía dưới biển truyền đến chấn động kịch liệt, lực chú ý của bọn hắn lập tức bị hấp dẫn tới.

Chỉ thấy vực sâu dưới đáy biển truyền đến một tiếng long ngâm kinh thiên, sau đó còn có một tiếng phượng hót, một lát sau tiên cung cũng sôi trào lên.

"Là rồng sao? Chẳng lẽ bên trong tiên cung còn tồn tại Chân Long di chủng?"

Giờ khắc này tất cả mọi người đã không thể bình tĩnh nỗi. Bởi vì Chân Long chính là một trong thập đại cự đầu tại thời Tiên Cổ.

Từ hằng cổ đến nay Chân Lòng đều là vô thượng cường giả, hào quang phổ chiếu vạn thế, cho tới bây giờ vẫn như cũ không giảm.

Chân Long để lại nhân quả vô cùng to lớn, ảnh hưởng tới hậu thế mấy cái kỷ nguyên cũng không có biến mất.

Tại thời khắc tất cả mọi người đang biến sắc, nương theo sóng ngầm cuồn cuộn, một con Giao Long toàn thân đen như mực từ dưới biển sâu bay lên.

"Giao Long!"

Trong chốc lát, tất cả mọi người liền chấn kinh, Diệp Thu cùng Liên Phong cũng là như thế.

"Dưới tiên cung này vậy mà còn cất giấu một con Giao Long." Diệp Thu kinh ngạc nói ra.

Con Giao Long này được mệnh danh là sinh vật có huyết thống tiếp cận nhất với Chân Long, thực lực vô cùng cường đại, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Sau khi thời kỳ Thượng Cổ nghịch loạn qua đi, huyết thống Chân Long đã mai danh ẩn tích khỏi nhân gian, tất cả mọi người tại Đại Hoang đều coi là huyết thống Chân Long đã đoạn tuyệt. Nhưng không ai ngờ rằng dưới một tòa tiên cung lại còn ẩn giấu một con Giao Long.

Theo khí tức của nó mà phán đoán, đây hắn là một con Giao Long có tu vi Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, cùng Tử Điện Thôn

Vân thú không kém bao nhiêu.

Nhưng sức chiến đấu của Giao Long thì không phải kẻ lừa đảo như Tử Điện Thôn Vân thú chỉ có giá trị tạo hình mà không có giá trị thực lực có thể so sánh được.

Ngay sau khi Giao Long hiện thế, toàn bộ tiên cung trong nháy mắt liền rung chuyển một trận.

"Thiên địa ơi, gia hỏa này đi ra làm gì a?" Lúc nhìn thấy Giao Long lộ ra chân thân, Tử Điện Thôn Vân thú phảng phất như trông thấy ác mộng mà sắc mặt trắng bệch, co rút lại tại phía sau lưng Diệp Thu, run lẩy bẩy nói ra.

Hiển nhiên Tử Điện Thôn Vân thú cũng nhận biết con Giao Long kia, mà nhìn xem biểu hiện của nó thì giống như nó đã từng bị con Giao Long kua tra tấn qua, cho nên nó cảm thấy rất sợ hãi.

Phát hiện điểm này nên Diệp Thu cũng không có né tránh, hắn ngăn tại phía trước Tử Điện Thôn Vân thú.

Tuy nhiên con Giao Long kia hình như không phải hướng về Tử Điện Thôn Vân thú mà tới.

"Cái đó là. . ."

Chỉ thấy một đạo hào quang bảy sắc toả ra từng điểm thần vận từ trong hư không bay ra.

Trong chốc lát, thiên địa tựa như lâm vào một mảnh thế giới bảy sắc.

Sau khi thấy rõ thân ảnh trong hào quang bảy sắc, tất cả mọi người lập tức bị choáng ngợp.

Trong đó kẻ có phản ứng kịch liệt nhất chính là Tử Điện Thôn Vân thú.

"Vãi cả lồng! Lão đại ơi, đó là một cô nương quá xinh đẹp!"

Tròng mắt của Tử Điện Thôn Vân thú mở to, vẻ mặt mừng rỡ như điên, giống như nam nhân suốt mấy trăm năm chưa thấy qua nữ nhân vậy.

Phản ứng thất thố này của Tử Điện Thôn Vân thú để cho Diệp Thu có chút xấu hổ, muốn cách xa nó một chút cho đỡ mất mặt.

Chương 744 - Công Chúa Khổng Tước

Sau khi hào quang bảy sắc biến mất, Diệp Thu cũng nhìn thấy rõ ràng tình huống phía dưới.

Đó là một con Khổng Tước hào quang bảy sắc, trước đây khi Diệp Thu vừa mới tiến đến đây thì đã gặp phải nó.

Không thể không nói vị công chúa Khổng Tước này có hình dạng quả thật rất đẹp, toàn thân bảy sắc lộng lẫy, lông vũ hoa lệ, khí chất đặc biệt.

Dựa theo thẩm mỹ của đám hung thú mà nói nó hoàn toàn xứng đáng là mỹ nữ, là giai nhân khuynh thành.

Chủ yếu nhất là huyết thống của vị công chúa Khổng Tước này phi thường tôn quý, chính là một trong các Chí Tôn đại hung dạng gia cầm, tổ tiên của nó đã từng sinh ra cự phách Tiên Vương cảnh, hoàn toàn không thua bất kỳ huyết thống, đại tộc nào tại thế gian. Bởi vậy công chúa Khổng Tước tuyệt đối là một nhân tuyển hoàn mỹ.

Tại thời khắc Công chúa Khổng Tước hiện thân, tất cả cường giả thú tộc ở đây đều lập tức nhìn thẳng nàng với vẻ mặt si mê, triệt để chìm đắm trong sắc đẹp của nàng. Ngay cả con hàng núp phía sau Diệp Thu cũng không thể nhẫn nại được.

Diệp Thu nhìn xem thân thể cao lớn của Tử Điện Thôn Vân thú, rồi lại nhìn xem Công chúa Khổng Tước, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một hình ảnh kỳ quái.

Một con hung thú lớn như thế mà cưỡi tại trên thân một con Khổng Tước làm ta cảm giác có điểm gì đó là lạ!

Nàng tiếp nhận được sao?

"A. . ." Diệp Thu không nhịn được mà a lên một tiếng.

Dựa theo tập tục của Đại Hoang thì kỳ thật loại chuyện thông gia vượt qua giống loài này vẫn luôn tồn tại.

Thật ra cũng chỉ vì muốn kết hợp hai loại huyết thống ưu tú, nhằm ngưng tụ đời sau tốt hơn. Bởi vậy mỗi cái đại tộc tồn tại loại thông gia kỳ kỳ quái quái này cũng không có gì kỳ lạ.

Diệp Thu chỉ là có chút hiếu kì bọn hắn sẽ làm thế nào để sinh sôi đời kế tiếp.

Khặc khặc khặc. . . Chuyện này nhất định rất thú vị!

Hống!!!

Một tiếng long ngâm vang lên động trời, phía dưới Đông Hải, Giao Long cuộn vòng bay lên, cuốn lên sóng lớn vạn trượng, tiên cung rung động một trận.

Sau đó Giao Long phun ra đại lượng mê vụ, đem Công chúa Khổng Tước giam cầm bên trong.

Giao Long uốn lượn thân thể phóng lên tận trời, nó muốn đưa khóa lại Công chúa Khổng Tước, trận chiến đấu hết sức căng thẳng.

Công chúa Khổng Tước cũng là cường giả Đại Đế cảnh, chỉ thấy lông vũ của nàng toả ra hào quang mãnh liệt.

Trong chốc lát Công chúa Khổng Tước đã thổi bay hết hắc khí tà ác của Giao Long. Nàng vỗ cánh bay lên công kích Giao Long

Nhưng công kích của Công chúa Khổng Tước không có ý nghĩa gì đối với Giao Long, Giao Long chỉ là nhẹ nhàng lấp lóe thân thể thì liền tránh được.

"Ha ha ha ha. . ."

Sau khi tránh thoát một kích này, Giao Long phát ra tiếng cười điên cuồng, ánh mắt nó si mê nhìn xem Công chúa Khổng Tước, lộ ra tia sáng tà ác.

Giao Long mở miệng nói: "Tiểu mỹ nhân, ngươi từ bỏ đi, hãy ngoan ngoãn cùng ta trở về. Ngươi càng phản kháng thì ta càng hưng phấn."

"Nếu chúng ta đánh nhau mà ta hơi không chú ý một chút thì sẽ có thể làm ngươi bị thương, đến thời điểm đó ta sẽ rất đau lòng a."

Nghe vậy nội tâm Công chúa Khổng Tước lập tức lạnh lẽo, sát ý trong mắt nàng liền bộc phát.

"Im ngay!" Công chúa Khổng Tước quát lạnh một tiếng, âm thanh quanh quẩn khắp nơi.

Khổng Tước Thải Linh dùng thái độ lãnh đạm không gì sánh được để đáp lại Giao Long.

Nhìn xem con sắc long trước mắt mà trong mắt Khổng Tước Thải Linh chỉ có sự chán ghét, buồn nôn.

Giao Long vốn là một con Viễn Cổ Cự Long ngủ say tại vực sâu dưới đáy biển.

Tuy là tiên cung mở ra nhưng Khổng Tước Thải Linh cũng không tham dự vào cuộc tranh đoạt trường sinh dược, mà nàng lại đi tìm tòi vùng đất cổ thần bí dưới đáy biển.

Sau đó nàng ngoài ý muốn tại vực sâu dưới đáy biển phát hiện Giao Long đang ngủ say. Bởi vì nàng vô ý xâm nhập vào lĩnh vực của Giao Long nên đã kinh động đến nó, để cho nó từ trong cơn ngủ mê bừng tỉnh.

Ngay từ đầu Khổng Tước Thải Linh đã biểu đạt ý tứ nàng chỉ vô ý quấy rầy Giao Long, nàng còn muốn đền bù cho nó một chút lễ vật.

Nhưng Khổng Tước Thải Linh không nghĩ tới gia hỏa này vừa thấy nàng thì giống như bị ma quỷ ám ảnh, mặc cho nàng lấy ra bảo bối gì mà nó cũng thờ ơ, chỉ muốn có được nàng.

Đối mặt Giao Long có lòng ham muốn chiếm hữu cường đại, Khổng Tước Thải Linh vô cùng phản cảm, thế là cả hai liền bạo phát trận đuổi khắp vùng biển này.

Bây giờ gặp Giao Long từng bước ép sát, nội tâm Khổng Tước Thải Linh cũng là kinh hoảng không gì sánh được.

Nàng tự biết mình không phải là đối thủ của Giao Long, nhưng nàng cũng không muốn bị hắn xem như đồ chơi sau khi bị hắn bắt về, từ đó trầm luân tại bên dưới vực sâu hắc ám.

Chương 745 - Nghi Ngờ

Ầm!!!

Lại là một trận va chạm kịch liệt, song phương tại trên biển lại bạo phát một trận xung đột. Trận chiến này có tràng diện vô cùng hùng vĩ.

Không thể không nói Thải Linh có sức chiến đấu xác thực rất mạnh. Nàng không hổ là hậu đại kinh diễm bá tuyệt nhất của Khổng Tước nhất tộc tại Nam Hoang từ vạn cổ đến nay.

Nương tựa theo một đạo thần quang bảy sắc, Thải Linh lại có thể miễn cưỡng đánh với Giao Long một trận.

Nhưng mà Giao Long chính là cường giả Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, thực lực của nó há có thể để cho Thải Linh chỉ là một vị Đại Đế cảnh sánh được?

Nếu không phải Thải Linh ỷ vào thiên phú thần thông và thần quang bảy sắc có hiệu quả lớn, vậy sợ là chỉ với một cú chạm mặt là nàng đã sớm bị Giao Long cầm xuống.

"Phụt. . ."

Song phương va chạm trực diện một cú, Thải Linh liền phun ra một ngụm tiên huyết, ánh mắt nàng tràn ngập sát ý mà căm tức nhìn xem Giao Long.

"Tên khốn!"

Giao Long có thực lực vượt xa sự tưởng tượng của nàng. Nếu cứ tiếp tục như thế thì nàng tất thua không thể nghi ngờ.

Mà đại giá bị thua chính là Thải Linh sẽ trở thành nô lệ của Giao Long, làm đồ chơi cho nó đùa giỡn cho đến khi tử vong, cuối cùng nàng sẽ có thể trở thành đồ ăn của nó.

Giao Long cũng sẽ không cho Thải Linh chút thể diện gì, vì những chuyện buồn nôn nào nó cũng đều có thể làm ra.

"Ha ha ha ha. . ." Gặp khí thế của Thải Linh đã dần dần biến yếu, Giao Long phát ra điệu cười tà ác, dùng ngữ khí cực kỳ ngoạn vị nói ra: "Tiểu mỹ nhân, ngươi có thể trở thành nữ nhân của Giao Long ta thì ngươi phải cảm thấy rất vinh hạnh. Ngươi đừng lại phản kháng, vì hôm nay ai tới cũng không thể nào cứu được ngươi đâu."

Giao Long vừa nói vừa liếm môi một cái vô cùng tà tính. Có thể nói nó đã phát huy ra sự vô liêm sỉ vô cùng tinh tế.

Nghe được bọn hắn nói chuyện, tất cả mọi người vây xem đã rõ ràng đại khái chân tướng sự việc.

Có một chút thú tộc nóng máu sôi trào mà nổi cơn giận dữ, lòng đầy căm phẫn.

"Thế gian này vậy mà còn tồn tại loại súc vật buồn nôn, trơ trẽn như thế sao?"

"Hắn muốn làm gì nàng? Hắn muốn dùng loại thủ đoạn này để cho Công chúa Khổng Tước trở thành lô đỉnh của hắn sao?"

"Hừ, hắn đường đường là huyết thống Chân Long vậy mà lại làm ra loại chuyện thấp hèn bực này. Hắn quả nhiên đã mất hết liêm sỉ."

Bên tai Giao Long không ngừng truyền đến từng tiếng bất mãn, chửi rủa.

Giao Long nghe vậy mà trong mắt lập tức bộc phát ra một cỗ

sát ý kinh thiên, khóa chặt những thú tộc đang lòng đầy căm phẫn kia .

Những nơi ánh mắt Giao Long đi qua, nguyên bản đám người đang nghị luận ầm ĩ đều không hẹn mà cùng nhau yên tĩnh trở lại.

Hiển nhiên trước thực lực tuyệt đối, cứ việc bọn hắn rất khó chịu nhưng người nào cũng không dám xuất thủ tương trợ, bọn hắn chỉ có thể ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Hừ, một bầy kiến hôi mà cũng dám nghị luận tên tuổi của tiên tổ ta sao?" Giao Long lạnh lùng nói.

Vừa nhắc tới Chân Long đã từng uy danh, Giao Long liền có cảm giác kiêu ngạo không gì sánh được, phảng phất như Chân Long chính là nó vậy.

Nhưng mà Giao Long vừa nói ra lời này thì bên tai nó đột nhiên truyền tới một âm thanh phi thường coi khinh.

"Chân Long là tiên tổ của ngươi sao? Ngươi thật sự rất biết bấu víu quan hệ a."

"Ngươi chẳng qua chỉ là một nhánh hậu đại nhỏ bé của Chân Long, chẳng khác gì một tên tạp chủng đản sinh dưới đáy biển. Mà huyết thống của ngươi không biết rõ đã bị pha loãng bao nhiêu đời rồi, tính không nổi là huyết thống Chân Long đâu."

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền chấn kinh, mười phần sợ hãi.

"Kẻ nào?!!"

Lời này phảng phất như chạm đến vảy ngược của Giao Long, trong nháy mắt một cỗ sát ý liền lao ra từ trên thân nó.

Chỉ gặp ánh mắt Giao Long băng lãnh nhìn lên bầu trời, một phát liền tìm được nơi âm thanh phát ra.

"Là ngươi sao?"

Không sai, người nói ra câu này không phải người khác mà chính là Tử Điện Thôn Vân thú.

Nhìn thấy người quen cũ, sát ý trong mắt Giao Long càng phát ra mãnh liệt.

Cùng Giao Long đối mặt, Tử Điện Thôn Vân thú lộ ra ánh mắt coi thường, ở trên cao nhìn xuống hơi có chút phong thái ngông nghênh.

Thân thể uy vũ, bá khí cùng ánh mắt không ai bì nổi của Tử Điện Thôn Vân thú trong nháy mắt liền chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

"Đây là. . ." Ngay cả Thải Linh lần đầu tiên trông thấy Tử Điện Thôn Vân thú cũng bị khí phách của nó làm cho rung động.

Nàng không nghĩ tới lúc mình gặp nguy nan thì lại có người không e ngại Giao Long mà dám vì nàng ra mặt.

Vả lại đối phương vậy mà cũng là một vị hậu đại của Thần thú, có huyết thống tôn quý không hề thua kém Giao Long.

Nội tâm Thải Linh có chút cảm động, vì đây mới là nam tử hán đỉnh thiên lập địa trong mắt nàng, là người không sợ cường quyền, dám vì bất bình mà lên tiếng.

Ánh mắt Thải Linh si ngốc nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú uy vũ bá khí, toàn thân hiện ra tử sắc lôi điện, cuồng bạo chi khí.

Nếu là một cô gái tầm thường thì thật sự khó mà chống cự nổi sự dụ hoặc của loại khí phách này.

Không thể không nói Tử Điện Thôn Vân thú dành ra mấy vạn năm tu vi toàn bộ hội tụ tại bên trên tạo hình cũng không phải là một chút tác dụng cũng không có.

Bầu không khí dần dần giằng co xuống, sau khi nghe được nơi âm thanh phát ra Diệp Thu cũng có chút bị hù dọa.

Hắn quay đầu nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú giả bộ điềm nhiên như không có việc gì mà trong lòng âm thầm giật mình.

Gia hỏa này lại dũng cảm như thế sao?

Từ khi nào nó đã trở nên dũng cảm như vậy?

Đây là nhị đệ mà ta quen biết kia sao?

Trong lòng Diệp Thu lập tức toát ra rất nhiều nghi vấn.

Chương 746 - Sức Mạnh Của Tình Yêu

Hả?!!

Đừng nói là Diệp Thu chấn kinh, ngay cả Liên Phong cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nàng cũng là đại khái hiểu được tính cách của Tử Điện Thôn Vân thú, cho nên đối với cử động của nó nàng liên tiếp phát ra dấu chấm hỏi.

Tên này làm sao dám chứ?

"Thu, con thú này có cử chỉ quá mức điên rồ a. Tại sao nó lại đột nhiên dũng cảm như thế?"

Liên Phong nhẹ nhàng giật giật góc áo Diệp Thu, kết hợp với vẻ mặt cao lãnh của nàng hình thành sự tương phản cực lớn. Giờ phút này xem xét nàng vẫn rất đáng yêu.

Diệp Thu giật mình gật đầu, nói: "Ừm, đây đại khái là sức mạnh của tình yêu."

"Hả, nó lấy đâu ra tình yêu chứ?"

Liên Phong ngây ngẩn cả người, nàng có chút không nghĩ ra.

Diệp Thu chỉ cười không nói mà nhìn xem Giao Long phía dưới đang bốc lên sát ý kinh người, mười phần đáng sợ.

Bốn phương thiên địa dần dần ngưng đọng lại, một trận đại chiến kinh thiên sắp nổ ra. Đây là sự yên tĩnh trước khi bão tố tiến

đến.

Tử Điện Thôn Vân thú có cử động khác thường để cho Diệp Thu có chút không hiểu, thầm nghĩ: "Trước tiên ta cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, không nên nóng nảy."

Song phương không biết giằng co bao lâu, Giao Long rốt cục lạnh lùng nói ra: "Ta tưởng là ai, thì ra chính là con hàng nhát cáy co đầu rút cổ bên trong hàng rào hư không mấy ngàn năm không dám thò mặt ra. Làm sao? Mấy ngàn năm không thấy ngươi lại cảm thấy ngươi mạnh hơn ta ư?"

Giao Long khinh thường chất vấn Tử Điện Thôn Vân thú.

Người nào không biết thì có thể sẽ bị bộ dáng uy mãnh của Tử Điện Thôn Vân thú hù dọa. Dù sao tạo hình bá đạo thì thực lực cũng sẽ không kém chút nào.

Nhưng mà Giao Long lại không nghĩ vậy, vì nó mười phần rõ ràng nội tình của Tử Điện Thôn Vân thú, đồng thời bọn nó cũng đã giao thủ qua.

Giao Long biết rõ Tử Điện Thôn Vân thú chỉ dùng một thân tu vi để tăng lên tạo hình, chứ thực tế sức chiến đấu của nó chỉ là một tên cặn bã.

Mắt thấy Giao Long muốn bóc trần nội tình của mình, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức gấp gáp, vì tại trước mặt nữ thần nó cũng không thể ném đi khí thế.

"Im ngay!!!" Chỉ nghe Tử Điện Thôn Vân thú quát lạnh một tiếng, bá khí nói ra: "Ngươi chỉ là một tên tạp chủng mà lại dám nghị luận thần huyết hậu đại chí cao vô thượng chi của ta sao?"

"A. . ." Lời này vừa nói ra, Diệp Thu liền hít sâu một hơi.

Cái đậu xanh rau má, gia hỏa này hôm nay uống lộn thuốc hay

sao mà lại dũng cảm như thế?

Tử Điện Thôn Vân thú vừa nói xong, biểu lộ của Giao Long trong nháy mắt liền ngưng kết lại.

Không sai, Giao Long đúng là tạp chủng, có huyết thống không thuần khiết, bằng không hôm nay nó đã sớm đột phá Chân Tiên cảnh rồi.

Cũng chính vì vậy nên Giao Long mới muốn hút máu của Tử Điện Thôn Vân thú để ngưng tụ thần cách, từ đó giúp cho huyết thống của nó càng trở nên tinh thuần, thoát khỏi danh hào tạp chủng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho bọn nó bộc phát mâu thuẫn, chỉ tiếc là Tử Điện Thôn Vân thú mặc dù có sức chiến đấu không được tốt, nhưng năng lực chạy trốn của nó xác thực là dạng cao cấp nhất.

Năm xưa Giao Long đã truy đuổi Tử Điện Thôn Vân thú đằng đẵng một trăm năm, nhưng nó cũng không thể đuổi kịp gia hỏa này.

Khi nghe thấy Tử Điện Thôn Vân thú lại lần nữa động vào vảy ngược của mình, Giao Long lập tức nổi cơn thịnh nộ.

"Tốt, rất tốt, ngươi có lá gan rất lớn." Giao Long cắn răng nghiến lợi nói ra.

Giờ phút này trong mắt Giao Long chỉ còn lại sát ý, thậm chí nó đã không thèm để ý đến Thải Linh.

Không thể không nói Tử Điện Thôn Vân thú nói một đợt này đã thành công kéo căng cừu hận giữa nó và Giao Long.

"Ta hi vọng một hồi nữa ngươi sẽ không bởi vì lời nói này của ngươi mà cảm thấy hối hận." Giao Long lạnh lùng nói.

Sau đó một thân phù văn màu đen mơ hồ bắt đầu hiển hiện trên thân Giao Long, sát ý dần dần tăng lên.

Thấy tình cảnh này, nguyên bản Tử Điện Thôn Vân thú đang cố giả bộ trấn định thì ngay lập tức nội tâm hoảng hốt.

Nó cũng không phải đồ đần, trong lòng nó tự nhiên rõ ràng mình không thể nào là đối thủ của Giao Long.

Sở dĩ Tử Điện Thôn Vân thú làm như thế, chẳng qua là vì học tập từ Diệp Thu kỹ năng tán gái, nhằm hấp dẫn nữ thần chú ý nên nó mới giả vờ giả vịt.

Rất hiển nhiên mục đích của Tử Điện Thôn Vân thú đã đạt đến, nó quả thật đã hấp dẫn nữ thần chú ý, hơn nữa nàng còn tràn ngập vẻ sùng bái nó.

Nhưng nếu thật sự để cho Tử Điện Thôn Vân thú cùng Giao Long đánh nhau thì nó sẽ không đánh.

Gặp Giao Long liền muốn đánh tới, Tử Điện Thôn Vân thú khinh thường nói ra: "Hừ, tiểu tạp chủng như ngươi mà cũng dám ở trước mặt ta làm càn sao? Ngươi muốn cùng ta giao thủ thì ngươi còn chưa xứng. Ngươi trước tiên phải cùng đại ca của ta so chiêu một chút đã."

Nói xong Tử Điện Thôn Vân thú liền chững chạc đàng hoàng đi ra đằng sau Diệp Thu, mặt nó không đỏ, biểu lộ rất bình tĩnh.

Phảng phất như đối với Tử Điện Thôn Vân thú mà nói đây chẳng qua chỉ là một việc nhỏ không có ý nghĩa.

Tuy nhiên khi câu nói kia xuất hiện thì Diệp Thu lập tức ngây ngẩn cả người.

Ngươi có ý gì?

Ngươi trang bức mà lại để cho ta tới gánh là sao?

Định mệnh, tên này từ khi nào đã học được chiêu đó của ta rồi? Ta cũng không có dạy nó a!

Chương 747 - Diệp Thu Ra Sân

Diệp Thu có chút mơ hồ.

Bà mẹ nó, gia hỏa này trang bức cho đã miệng, còn việc khổ việc cực lại để cho ta đến làm!

"Uy, quá mức rồi a! Ngươi trang bức cho sướng mồm rồi dựa vào cái gì mà để cho ta tới lau mông cho ngươi?" Diệp Thu bất mãn nói ra.

Tử Điện Thôn Vân thú đê tiện cười nói: "A hi hi, đại ca à, không phải ngươi đã nói sẽ giúp ta tìm cô nương sao?"

"Ngươi xem một chút vị tiểu mỹ nhân kia đều mang ánh mắt sùng bái ta a. Cơ hội khó được như vậy chỉ còn kém một bước lâm môn, ngươi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được."

"Đại ca hãy lên đi, hung hăng đánh Giao Long giúp ta, còn ta sẽ lại hung hăng trang bức một lần nữa, như vậy chuyện này liền thành."

Nghe hắn nói xong Diệp Thu nhất thời nghẹn lời, không biết nên phản bác như thế nào.

"Vậy tại sao ngươi không tự mình lên đi, ngươi tự tay đánh bại Giao Long chẳng phải là hiệu quả sẽ tốt hơn sao?" Diệp Thu trừng mắt nói.

Tử Điện Thôn Vân thú cười nói: "Đại ca à, ngươi cũng biết rõ ta chỉ là một con lươn nhỏ, còn Giao Long mặc dù chỉ là tạp chủng nhưng nó ít nhiều vẫn là có chút đồ vật. Nếu ta có thể đánh bại nó thì ta đã sớm ra tay rồi."

Tử Điện Thôn Vân thú ngược lại là không có chút nào sĩ diện hão, nó đánh không lại thì chính là đánh không lại, nó cũng không có gì không dám thừa nhận.

Chỉ là khổ cho Diệp Thu, vì hạnh phúc của huynh đệ nên hắn không thể không làm công cụ người một lần.

Không có biện pháp, vì Diệp Thu đã thu chỗ tốt của Tử Điện Thôn Vân thú, mà Tử Điện Thôn Vân thú cũng đã trang bức đẩy hắn ra làm bia đỡ đạn, vậy hắn còn có thể làm gì khác.

Diệp Thu chỉ là hiếu kì Tử Điện Thôn Vân thú như thế nào làm được mặt không đỏ tim không vội nói ra những lời này?

Da mặt nó dày như vậy sao? Nó học từ ai chứ?

Diệp Thu hơi hoạt động gân cốt một chút, vừa vặn muốn thí nghiệm thử xem lôi pháp mới hoàn thiện của hắn.

Diệp Thu không có cự tuyệt mà chậm rãi đi ra.

Gặp Diệp Thu ra sân, trong nháy mắt bầu không khí liền bắt đầu oanh động.

"Gia hỏa này làm sao cũng ở nơi đây?" Trong hư không, một vị lão thái đẩu chấn động, hỏi.

Đám người nghe vậy lập tức khẩn trương lên.

"Hắn là ai?"

Hiển nhiên ở đây có rất nhiều người đối với Diệp Thu không có hiểu rõ, tựa như Giao Long cũng không biết gì về Diệp Thu.

Có người ánh mắt ngưng trọng, nói:

"Người này họ Diệp, tên Thu, danh hào Bạch Y Kiếm Tiên. Hắn chính là Chấp Kiếm trưởng lão của Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang,

xuất thân ở Tử Hà nhất mạch."

"Lúc xuất đạo hắn từng lập qua ghi chép truyền kỳ Phong Vương cảnh chém Đại Đế cảnh. Sau khi tấn vị Đại Đế cảnh, hắn càng là một kiếm đánh bại các chí cường giả tại thượng giới như Tỳ Hưu thủy tổ và Bạch Hổ thủy tổ, lập nên chiến tích vô địch nhân gian, đến nay còn không có một người có thể từ trong tay hắn chiếm được tiện nghi."

"Cái gì?!!"

Nghe vậy tất cả mọi người ở đây đều biểu lộ vẻ mặt ngưng trọng.

"Bạch Y Kiếm Tiên, vô địch nhân gian sao?"

"Gia hỏa này mạnh như vậy ư?"

"Lấy Phong Vương cảnh chém Đại Đế cảnh, rồi lấy Đại Đế cảnh chém cả Thiên Nhân cảnh. Loại ghi chép truyền kỳ bực này từ vạn cổ đến nay thật sự là chưa từng có qua."

"Phù. . . Hắn thật là đáng sợ. Ta có thể cảm giác được trên người hắn có một cỗ kiếm ý làm cho người ta ngạt thở và sợ hãi xuất phát từ nội tâm."

"Rốt cục hắn có thực lực mạnh như thế nào?"

Một lão giả lắc đầu, nói: "Lão phu cũng chưa từng gặp qua hắn thi triển cực hạn sau cùng. Ta chỉ biết hắn tại nhân gian có thể xưng vô địch."

Lời nói này vừa ra đám người lập tức minh bạch cái gì.

Lão giả nói bóng gió mà ý tứ lại rất rõ ràng, đó là tại nhân gian ngươi trêu chọc ai cũng được, nhưng ngươi tuyệt đối không thể trêu chọc người này.

Nghe bọn hắn nghị luận như thế, Thải Linh đang đau khổ giãy dụa trong hắc ám quy tắc của Giao Long cũng là nội tâm run lên.

Nàng không khỏi nhìn về phía đạo thân ảnh áo trắng trong hư không kia, vẻ mặt nàng mười phần hoang mang.

"Người này thật sự mạnh như vậy ư?"

Thải Linh không hiểu tại sao nàng cũng là Đại Đế cảnh, xuất thân của nàng cũng không kém ai chút nào, nhưng mà nàng lại ngoài ý muốn từ trên thân Diệp Thu cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm. Loại khí tức này so với Giao Long còn để cho nàng có cảm giác áp bách mãnh liệt hơn.

Thải Linh không thể tưởng tượng nỗi một vị tu sĩ Nhân tộc mà lại có thể làm được điểm này. Chẳng lẽ hắn đã đem tất cả đạo pháp đều tu luyện đến cực hạn?

"Diệp Thu!" Thải Linh âm thầm hô lên tên của Diệp Thu, lực chú ý của nàng cũng bị hắn hấp dẫn tới, vì nàng cũng muốn nhìn xem Diệp Thu có chỗ gì kinh diễm.

Lúc này Diệp Thu xuất hiện đã đem lực chú ý của Giao Long đặt ở trên người hắn và dần dần thu hồi thần thông .

Thân thể Thải Linh thu lại hào quang bảy sắc, dần dần hóa thành một vị thải y thiếu nữ tuổi trẻ, cao lãnh tuyệt vời, không dính nửa điểm bụi trần, hết sức tươi đẹp.

Luận khí chất Thải Linh không hề thua Liên Phong, luận dáng vóc nàng cũng có thể phân cao thấp với Liên Phong.

Diệp Thu cũng là âm thầm tán thưởng một câu, khó trách tại sao Thải Linh có thể để cho hai tên sắc ma bại hoại Tử Điện Thôn Vân thú cùng Giao Long trở nên điên cuồng, quả thật nàng cũng có chút đồ vật.

Tử Điện Thôn Vân thú bởi vì Thải Linh mà thậm chí đã dũng cảm dám cùng Giao Long đấu võ mồm là hiểu.

Chương 748 - Vô Ý Tán Đổ Thải Linh

Diệp Thu một bước bay đến, thiên địa bỗng nhiên chấn động, thiên lôi cuồn cuộn ngưng tụ bên trên cửu thiên.

Giao Long ánh mắt ngưng trọng nhìn lên một vòng huyết nguyệt trên trời, nội tâm có chút kiêng kị.

Nó có thể cảm giác được nam nhân trước mắt nó rất mạnh. Loại cảm giác áp bách làm cho người ta hít thở không thông này nó đã vài vạn năm qua mới lần thứ hai cảm giác được.

Lần đầu tiên là do Tử Điện Thôn Vân thú mang đến, nhưng gia hỏa này thuộc về dạng thùng rỗng kêu to, chỉ cố làm ra vẻ mà thôi.

Cảm giác áp bách do Tử Điện Thôn Vân thú mang đến xác thực rất mạnh, chỉ là chiến lực của nó cũng không ra làm sao, vừa đánh liền lộ tẩy.

Trước đây Giao Long cũng đã bị khí tức kinh khủng của Tử Điện Thôn Vân thú dọa cho sợ hãi, nó còn cho rằng Tử Điện Thôn Vân thú là một kẻ hung ác, nhưng cuối cùng nó đã phát hiện Tử Điện Thôn Vân thú chỉ đang làm bộ làm tịch.

Giao Long nhìn chằm chằm vào Diệp Thu, nó lại nhận thấy cảm giác áp bách quen thuộc kia.

Sau đó Giao Long bỗng nhiên lộ ra nụ cười quái dị: "Khặc khặc khặc, lại là một tên cố làm ra vẻ đây mà."

Gặp Diệp Thu cùng một bọn với Tử Điện Thôn Vân thú, Giao Long đoán chừng khí tức của Diệp Thu cũng là giả bộ.

Dù sao vật tụ theo loài, chủ nào tớ nấy. Diệp Thu có thể nhập bọn cùng với Tử Điện Thôn Vân thú thì ít nhiều cũng sẽ có chút ý tứ ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Tử Điện Thôn Vân thú am hiểu dùng tạo hình khủng bố để dọa người, trước đây Giao Long cũng từng coi là Tử Điện Thôn Vân thú rất mạnh, bây giờ Diệp Thu phát ra khí tức cũng vô cùng đáng sợ.

Giao Long đã có kinh nghiệm nên đương nhiên nó sẽ không còn bị doạ sợ, trước khi giao thủ là ai nó cũng không tin.

Huống chi Giao Long đã là nửa bước Chân Tiên cảnh, mà Diệp Thu cũng chỉ là Đại Đế cảnh, vậy nó còn sợ cái gì?

Nghĩ rõ ràng điểm này, Giao Long dần dần tự tin lên, hỏi: "Ngươi muốn thay con hàng kia ra mặt sao?"

Đối mặt lời chất vấn của Giao Long, Diệp Thu nhún vai, cười nói: "Ta nhận ủy thác của nó nên thuận tay mà làm thôi."

Lời nói ngạo mạn vô lễ như thế trong nháy mắt liền để cho Giao Long lửa giận công tâm, dù sao nó cũng là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, Diệp Thu vậy mà dám vô lễ với nó như vậy.

"Hừ, Nhân tộc sâu kiến, ngươi cần phải suy nghĩ cho rõ ràng. Nếu ngươi dám cùng Giao Long đại nhân vĩ đại ta giao thủ thì hậu quả là rất nghiêm trọng đấy."

"Tu hành không dễ, ta hi vọng ngươi thận trọng cân nhắc, chớ có vì cái gọi là nghĩa khí mà tự hủy tiền đồ của ngươi."

Nghe được lời này, đám người vây xem trong lòng run lên, khe khẽ bàn luận.

"Giao Long nói cũng rất có đạo lý, ở đây đều là người thông minh, có thể tu luyện tới cảnh giới này người nào không phải trải qua núi đao biển lửa, gặp đủ loại trắc trở mới đi đến một bước

này."

"Vì người ủy thác mà ra mặt, hoặc là vì cái gọi là nghĩa khí mà tự tay hủy đi tiền đồ của mình quả thật quá ngu xuẩn."

Nghe được đám người nghị luận ầm ĩ, Thải Linh cũng bắt đầu khẩn trương lên. Nàng làm sao có thể đoán không ra trong này có lợi có hại như thế nào.

Bây giờ nàng đã trở thành thịt cá trên thớt, mặc cho bọn hắn xâm lược. Nếu như Diệp Thu bỏ mặc nàng thì tiếp đó nàng liền muốn đối mặt Giao Long điên cuồng công kích.

Vừa rồi Thải Linh đã minh bạch Giao Long có thực lực rất mạnh, nàng căn bản không phải là đối thủ của nó.

Nội tâm Thải Linh vô cùng xoắn xít, nàng không muốn người khác bởi vì nàng mà chết, và cũng không muốn lưu lạc làm đồ chơi cho Giao Long.

Thải Linh không nói một lời, yên lặng nắm chặt nắm đấm, lặng lẽ nhìn chăm chú vào đạo thân ảnh áo trắng kia.

Chỉ thấy Diệp Thu mỉm cười, nói ra: "Không có nghiêm trọng như vậy, ta chỉ là thuận tay thu dọn một tên sắc long mà thôi, làm sao lại gây họa tới tiền đồ chứ?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí lập tức ngưng kết, dần dần trở nên nóng bỏng.

"Vãi chưởng, gia hỏa này thật đúng là không chê chuyện lớn a."

"Chẳng lẽ hắn có nắm chắc đánh thắng được Giao Long sao?"

Một thời gian sau, tất cả mọi người đều chấn kinh, bởi vì Diệp Thu nói ra mười phần nhẹ nhõm, bình tĩnh, phảng phất như thu

dọn Giao Long đối với hắn mà nói là chuyện quá đơn giản.

Đây là cỡ nào cuồng vọng a?

Thải Linh nghe Diệp Thu nói vậy thì nội tâm run lên.

Vị cường giả nhân tộc này đủ cứng a. Ta rất ưa thích!

Trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của nàng liền xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nàng dần dần khôi phục ánh sáng.

Thải Linh lúc này tựa như thấy được một vị anh hùng phát ra hào quang sáng chói không gì sánh được.

Thời gian dần dần trôi qua, Thải Linh dần dần bắt đầu ngưỡng mộ Diệp.

Trông thấy một màn này, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức luống cuống.

"Cái định mệnh trái ngang, bầu không khí này có vẻ không đúng a! Không phải ngươi đã nói sẽ giúp ta tán gái sao? Làm sao lại biến thành trang bức rồi?"

Tử Điện Thôn Vân thú đã triệt để luống cuống, vì đây vốn là tiết mục của nó, Thải Linh sẽ bị khí phách của nó chiết phục mới đúng chứ.

Làm sao chỉ trong chớp mắt nàng đã bị đại ca hớp hồn, chẳng lẽ lão tử không đẹp trai sao?

Thế cục chuyển biến bất thình lình để cho Tử Điện Thôn Vân thú có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

"Không được, xem ra ta phải làm cái gì đó." Trong lòng nó âm thầm nghĩ biện pháp lấy lại phương tâm của Thải Linh.

Nữ thần của nó không thể cứ như vậy liền bị Diệp Thu cướp đi được.

Chương 749 - Diệp Thu Phán Xử

Diệp Thu nói vậy để cho sắc mặt Giao Long lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Sát ý của nó dần dần tăng vọt, nó đã triệt để nổi giận.

Đúng vậy, cơn thịnh nộ của Giao Long đều do Diệp Thu bốc lên.

"Ha ha ha. . . Tốt, rất tốt." Giao Long lạnh lùng cười nói, ánh mắt nó tràn ngập sát ý.

Giao Long đường đường là Chân Long di chủng, vậy mà hôm nay nó lại bị một tu sĩ Nhân tộc giễu cợt.

Thuận tay mà làm sao? Đây là cuồng vọng cỡ nào a?

"Tiểu tử ngươi ăn nói rất mạnh miệng, nhưng ngươi sẽ vì vậy mà trả giá thật lớn. Hôm nay ta ngược lại rất muốn nhìn xem ngươi làm sao thuận tay mà làm."

Trong chốc lát bầu không khí hết sức căng thẳng.

Giao Long ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Bỗng nhiên một cơn cuồng phong xuất hiện, cuốn lên vạn dặm biển sâu, sóng cao vạn trượng.

Một cỗ khí tức cường đại nghiền ép đến, thiên địa quay cuồng, lực lượng kinh người hung hăng đánh tới.

Diệp Thu vẫn mang bộ dáng nhàn nhã, không nhanh không

chậm, nhàn nhạt nhìn xem một màn trước mắt.

Tay phải của hắn hơi động một chút rồi vỗ xuống một chưởng. Một cỗ lực lượng kinh khủng xông ra, trong chốc lát liền đem vòi rồng khổng lồ kia đè phẳng.

Lúc này tại trên chín tầng trời dáng người Diệp Thu rất có vài phần vô địch chi thế.

"A. . . Chưởng lực của hắn quá cường đại đi. Đây là tiên kỹ sao?"

Lúc này tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng, ngay cả Giao Long cũng bị giật nảy mình.

"Gia hỏa nhân tộc này quả nhiên có chút đồ vật."

Giao Long rất nhanh liền ổn định lại, nó vẫn là không tin tà vì loại thủ đoạn này Tử Điện Thôn Vân thú cũng có, đó chỉ là một chiêu dùng để dọa người mà thôi.

Bởi vì chiến đấu cấp bậc này cũng không phải chtú thủ đoạn ấy liền có thể giải quyết.

"Hừ. . . Ngươi cũng chỉ có một chưởng như thế thôi sao? Nếu chỉ là như vậy thì chúng ta liền đánh đến nơi đây thôi." Gặp Diệp Thu không có tiếp tục công kích, Giao Long càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng, châm chọc nói.

Sự kiên nhẫn của nó dần dần bị hao mòn, nó đã vô tâm lại nói nhảm mà muốn mau chóng giải quyết Diệp Thu, sau đó lại thu dọn Tử Điện Thôn Vân thú, hút khô thần huyết của nó, cuối cùng lại mang về Thải Linh.

Thải Linh chính là hậu đại của Khổng Tước Thần tộc, có thể trợ giúp Giao Long tu hành. Một khi nó thần công đại thành thì nó liền có thể phi thăng tiên giới, từ đây nó sẽ nhất phi trùng thiên.

Không thể không nói mộng đẹp của Giao Long xác thực rất không tệ.

Chỉ thấy Giao Long nghiêm túc nói xong liền xoay chuyển long thân, trong nháy mắt nó đã bay thẳng trời cao, long ngâm vang vọng mây xanh.

"Trấn!"

Giao Long đặt mình vào trong một đám phù văn quỷ dị, sức mạnh mang tính hủy diệt lập tức kết thành một đạo ấn ký hung hăng lao về phía Diệp Thu.

Ngay lúc ấn ký phù văn rơi xuống, Diệp Thu chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười quái dị, nói: "Nếu ngươi đã muốn chơi thì ta liền bồi ngươi chơi đùa thật tốt một trận."

Lời này vừa nói ra, Giao Long lập tức run lên.

Hắn có ý tứ gì?

Hắn bây giờ đang bị ấn ký phù văn của ta chế trụ, vì sao hắn còn ngông cuồng như thế?

Giao Long không hiểu, nhưng một giây sau nó liền minh bạch.

Chỉ thấy Diệp Thu đột nhiên mở ra hai tay, một cỗ quy tắc chi lực liền bộc phát.

Phù văn hoàng kim rực rỡ phiêu tán trên không trung, trên cửu thiên tựa hồ truyền đến một tiếng long ngâm.

"Kia. . . Kia là. . ."

Giờ khắc này, Giao Long đã triệt để luống cuống, ánh mắt nó ngây ngốc nhìn xem một đạo hoàng kim Chân Long trên trời, loại cảm giác nghiền ép đến từ linh hồn để cho nó trở nên thất thần, giống như nó thật sự trông thấy Chân Long tái hiện nhân gian.

Đây là xung kích đến từ huyết mạch.

"Không. . . Không có khả năng."

"Trên người của ngươi vì sao lại có phù văn của tiên tổ ta?"

Lúc này Giao Long đã tinh thần đại loạn. Nó nhìn chăm chú vào thân ảnh Diệp Thu trên trời Thần Thánh không thể xâm phạm giống như nhìn thấy ác mộng, lâm vào bên trong sợ hãi cực độ.

Diệp Thu lạnh lùng nhìn xem Giao Long, nói: "Ngươi chỉ là một tên tạp chủng mà thôi, sao dám lấy chữ long vào tên của mình? Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng gọi là long sao?"

Diệp Thu nói lạnh như băng, tựa như lời Chân Long đang nói, đối với Giao Long có sự đả kích to lớn không gì sánh được.

Giờ khắc này nội tâm của Giao Long đã hoài nghi bản thân.

Nó một mực tự xưng mình là hậu đại của Long tộc, thế nhưng trên người nó lại không có nửa điểm quan hệ huyết mạch cùng với Long tộc.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tử Điện Thôn Vân thú nói rằng Giao Long là tạp chủng.

Diệp Thu nói vậy đã trực tiếp trùng kích nội tâm kiên định của Giao Long. Nó bắt đầu bàng hoàng, bất an, ý thức dần dần trở nên hỗn loạn.

Đợi đến khi Chân Long kim thân hiện thế, hết thảy tín niệm kiên định của Giao Long sẽ bị phủ định.

"Không. . . Không có khả năng."

Thất thần mấy giây ngắn ngủi, Giao Long bỗng nhiên điên rồ mà cuồng nộ gào thét.

"Ta chính là hậu đại Chân Long, ai cũng không thể nghi ngờ chuyện này, ngươi cũng không thể."

"Ngươi chết đi cho ta."

Giao Long đã triệt để điên loạn, hai mắt nó đỏ bừng, phảng phất như nhập ma mà hướng về phía Diệp Thu giết tới.

Lúc này lập tức có một cỗ kim quang hiện lên, đem Giao Long khóa lại như nhốt nó trong lồng giam.

Cửu thiên mây đen dày đặc, thiên lôi cuồn cuộn, một đạo thiên lôi đột nhiên nện xuống.

"Vậy ngươi đã cảm thụ qua hắc ám chưa?"

Bên tai Giao Long truyền đến giọng nói quỷ dị của Diệp Thu, Giao Long dần dần tỉnh lại, bắt đầu lâm vào sợ hãi cực độ.

Người này quá mạnh! Thủ đoạn của hắn quá kinh khủng!

Ngàn vạn năm đến nay ta còn chưa bao giờ gặp phải đối thủ khó chơi như vậy!

Chương 750 - Ta Chủ Quan A!

Đám người ngẩng đầu nhìn xem thiên lôi cuồn cuộn, kim quang chợt hiện, thiên địa biến đổi.

"Đây là bí pháp gì?"

Biến cố bất thình lình để cho tất cả mọi người ở đây sắc mặt đại biến, tựa hồ thiên đạo cũng đang phát tiết phẫn nộ, một trận thiên địa thần phạt đang được tiến hành.

"Phù. . ."

Thải Linh hít một hơi Thật sâu, trận chiến này lộ ra pháp thuật quá hung mãnh, nàng xem mà nhịp tim gia tốc.

Thật là đáng sợ, từ lúc xuất đạo đến nay ta chưa hề được chứng kiến thiên lôi kinh người như thế!

"Công kích quá khủng bố, nếu lúc này người đứng ở bên trong đó là ta thì. . ."

Hình ảnh sau đó Thải Linh cũng không dám nghĩ. Nàng tự xưng là cùng thế hệ vô địch, thế gian vô song, nhưng khi nàng chân chính kiến thức đến thiên kiêu vô địch đương thời thì cũng cảm thấy mặc cảm.

Giờ khắc này nguyên bản không ai bì nổi như Giao Long mà cũng lộ ra ánh mắt hoảng sợ. Nó nhìn xem lôi điện đầy trời mà lâm vào vô tận sợ hãi.

Ầm!!!

Theo Diệp Thu quát lạnh một tiếng, trong chốc lát một đạo

thiên lôi thô to như thùng nước giáng xuống, hung hăng nện vào thân thể Giao Long.

"Hống!!!"

Chỉ nghe Giao Long kêu thảm một tiếng kinh thiên, tiếng long ngâm vang vọng bốn phương, thiên địa rung chuyển một trận.

"Ấy. . ."

Tử Điện Thôn Vân thú nhìn chằm chằm vào tử sắc lôi điện không ngừng lấp lóe trên trời mà hít vào một hơi khí lạnh.

Cho tới bây giờ nó mới chân chính kiến thức được thực lực của đại ca nó.

Trong lòng nó càng thêm sợ hãi thán phục Diệp Thu, vì pháp tắc lôi điện của hắn vậy mà so với nó còn kinh khủng hơn.

"He he he, may la ta cùng đội với đại ca! Hắn quá mạnh, có hắn ở phía sau bảo hộ thì ta sau này muốn trang bức thì liền trang bức a!"

Lúc này Tử Điện Thôn Vân thú vô cùng vui mừng, lộ ra nụ cười tà ác, dần dần làm càn.

Nếu như ta có thể từ trong tay đại ca học được một chiêu nửa thức, vậy ta cũng có thể mạnh như vậy a!

Dưới thế công không ngừng của Diệp Thu, Giao Long cực kỳ chật vật, nó chỉ có thể điên cuồng chạy trốn, tránh né lôi điện công kích.

Nhưng mà bên trong tử sắc lôi điện tồn tại một đạo không gian chi lực hạn chế hành động của nó, khiến cho nó không cách nào chạy ra khỏi lĩnh vực của Diệp Thu.

"Không. . . Ta không có khả năng thua được." Bên trong sự sợ

hãi, Giao Long hét lên một tiếng không cam lòng.

Nó vô địch thế gian bấy lâu nay vậy mà bây giờ lại thua ở trong tay một tu sĩ Nhân tộc sâu kiến.

Giao Long chính là cường giả Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, là Chân Long di chủng a.

Sau khi gầm lên giận dữ, thể nội Giao Long bộc phát ra một cỗ kinh thiên chi lực, đây coi như là chiến lực cuối cùng của nó, vì nó đã không có giữ lại chút nào.

Đông Hải cuồn cuộn lao lên, hai cỗ lực lượng pháp tắc va chạm nhau làm kinh thiên động địa.

Hai vị chí cường giả chiến đấu đã chấn kinh toàn trường.

"Trời ạ, hai vị này có thực lực quá mức kinh người đi. Nếu không phải cái thiên đạo này có pháp tắc áp chế, vậy chỉ sợ nơi này đã sớm sụp đổ."

Đám người hoảng sợ nghị luận.

Diệp Thu lật tay thành mây, trở tay thành mưa, chấp chưởng lôi điện trông như Thần Linh giáng thế.

Hắn không có sử dụng Tru Tiên kiếm, cũng không hề thi triển bất luận kiếm pháp gì, mà hắn chỉ đơn thuần lấy lôi pháp ra để đối phó với Giao Long.

Trải qua lần trước dùng lôi pháp không gian của Tử Điện Thôn Vân thú bổ sung một đợt pháp tắc, lôi pháp của Diệp Thu hiện tại cũng đã dần dần hoàn thiện, lực lượng đại tăng, hoàn toàn vượt qua giới hạn thần kỹ, đạt đến Tiên cấp.

Nhưng trải qua lần giao thủ này, Diệp Thu cũng chậm rãi phát hiện ra một vài vấn đề. Đó là lôi pháp tuy rằng cường đại, nhưng

khi đứng trước mặt đối thủ có cảnh giới cao hơn thì vẫn như cũ khó mà cường lực trấn áp.

"Ừm. . . Con sắc long này cũng có chút bản sự đấy." Diệp Thu nói ra. "Không được, ta không thể lại hao tổn linh lực như thế, trước đó từ trên thân nhị đệ của ta nạp điện đã sắp sử dụng hết. Xem ra ta cần phải mau chóng giải quyết trận chiến này mới được."

Nghĩ tới đây ánh mắt Diệp Thu dần dần trở nên quả quyết. Hắn nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười ác độc.

Mà nụ cười ác độc này vừa vặn rơi vào trong mắt Giao Long làm nó cảm thấy khiếp sợ.

"Khốn kiếp! Gia hỏa này đến cùng là Thần Thánh phương nào? Vì sao thủ đoạn của hắn lại khủng bố như thế?" Giao Long không ngừng thầm mắng, nội tâm nó vô cùng e ngại Diệp Thu.

Ngay từ đầu Giao Long còn cho rằng Diệp Thu và Tử Điện Thôn Vân thú là một hạng người ưa thích ra vẻ, chứ trên thực tế hắn không có thực lực gì, vừa đánh liền phế.

Thế nhưng sau khi giao thủ Giao Long mới phát hiện Diệp Thu quá mạnh, hắn cũng không phải là đang giả bộ.

Mẹ nó, ta chủ quan a!

Chương 751 - Thần Mục

Giao Long cảm thấy kinh sợ, cũng dần dần sinh lòng thoái ý.

Nhưng bốn phương thiên địa có nhiều cường giả đang nhìn nó như vậy thì nó phải ráng chống đỡ.

Dù sao trên thân Giao Long gánh vác tôn nghiêm của Long tộc, cho nên nó không thể uất ức chịu thua được.

Thế là Giao Long cứng rắn nói ra: "Hừ. . . Ngươi cũng chỉ như thế thôi sao? Ngươi còn có chiêu số gì thì lấy ra đi."

Nói xong câu đó chính Giao Long cũng hoảng hốt. Nó có ý định quất chính mình một bạt tai.

Tại thời điểm này ta không tranh thủ thời gian chuồn đi mà còn mạnh miệng thì không phải là muốn chết sao?

Thế nhưng đám người vây xem quá nhiều nên Giao Long không dám lui, mà nó cũng không thể lui, khí thế không thể thua được.

Nghe Giao Long mồm miệng cứng rắn như thế, Diệp Thu trầm mặc một hồi.

Giao Long thấy vậy lập tức trong lòng vui mừng.

"Không phải gia hỏa nhân tộc này sợ ta rồi chứ? Chả lẽ hắn đã bị uy vũ bá khí của bản long chấn nhiếp rồi?"

Càng nghĩ càng kích động, Giao Long liền coi là nó lại mạnh, biểu lộ dần dần tự tin.

Đột nhiên Diệp Thu mỉm cười, nói: "Nếu ngươi đã muốn kiến thức một chút bản sự chân chính của ta thì hôm nay ta liền chơi đùa với ngươi thật tốt."

Nghe vậy Giao Long lập tức lộp bộp trong lòng một phen.

Toang ta rồi! Ta trang bức quá lố a!

Không có khả năng, gia hỏa nhân tộc này đánh lâu như vậy mà chẳng lẽ còn không có sử dụng tuyệt chiêu chân chính ư?

Giao Long không thể tin được nó đã thi triển toàn bộ sức mạnh, còn Diệp Thu vậy mà không có nghiêm túc ra tay.

Đại ca à, không có khoa trương như vậy chứ?

Giao Long giống như trở nên ỉu xìu, nội tâm nó cười khổ một trận, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Lúc này Diệp Thu đăng thiên bay lên, hai tay hắn hội tụ trước ngực, trong chốc lát một cỗ thiên địa chính khí bỗng nhiên bạo phát ra.

"Đây là cái gì?!!"

Tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh. Chỉ thấy trên cửu thiên, phía sau Diệp Thu dần dần hiện lên một đạo hư ảnh.

Đó là hư ảnh của Diệp Thu do pháp tắc tạo thành, tựa như Thần Linh giáng thế, lấy ánh mắt bễ nghễ quan sát xuống mảnh thiên địa này.

Khi pháp tắc lưu động, lại xuất hiện thêm mười một đạo hư ảnh Diệp Thu, mỗi một cái đều có khí tức vô cùng kinh khủng.

Lúc này toàn trường đều bị chấn nhiếp.

"Chùy này. . . Không có khả năng. Vì sao nhân gian lại có pháp

tắc cường đại như thế?"

Ai cũng không dám tin tưởng một màn trước mắt, bọn họ đã triệt để bị kinh sợ.

Phía trên Thiên Uyên, từng đạo hư ảnh Diệp Thu phát ra hào quang rực rỡ, đám người tim đập rộn lên, có cảm giác tử vong nhìn thẳng.

"Đây là vô thượng tiên thuật sao?"

"Không phải, nó còn trên cả tiên thuật. Trời ạ, gia hỏa này vậy mà nắm giữ thần thông đáng sợ như vậy."

"Đây rốt cuộc là chiêu số gì?"

Tất cả mọi người đều đã kinh hồn táng đảm, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tại phía dưới cỗ áp bách kinh thiên này, đừng nói là những người có tu vi nhỏ yếu, mà cho dù là đám Đại Đế cảnh hay Giao Long Thiên Nhân cảnh cũng lộ ra vô tận sợ hãi.

Có người tinh ý phát hiện tựa hồ mỗi một hư ảnh Diệp Thu hội tụ thành công thì khí tràng áp bách của hắn liền sẽ cường đại thêm một phần.

Hết thảy mười hai đạo hư ảnh Diệp Thu tầng tầng điệp gia, lực lượng của hắn đã đạt đến một cái cực hạn.

"Cái đậu xanh rau má!" Chỉ nghe phía dưới truyền đến một tiếng kêu thảm của Giao Long, nó đã đứng ngồi không yên.

Cái này còn đánh con mẹ gì nữa a? Đây không phải là ức hiếp người quá đáng sao?

Không đúng, là ức hiếp long quá đáng a!

Lúc này, nguyên bản Giao Long còn có chiến đấu chi tâm mà bây giờ nó đã lập tức đem dục vọng chiến đấu bóp chết trong lòng.

Chạy ngay đi, trước khi mọi chuyện tồi tệ hơn!

Lúc này mà ta còn không chạy thì chính là một thằng ngu!

Chỉ nghe một tiếng long ngâm vang lên, Giao Long cố sức xé ra một cái lỗ hổng không gian, muốn xông ra kết giới trở lại bên trong vực sâu dưới đáy biển.

Ngay lúc Giao Long vừa xuất động thì Diệp Thu đột nhiên mở hai mắt ra, mười hai đạo hư ảnh Diệp Thu tựa như Thần linh chân thân cũng đồng thời mở ra hai mắt.

Giờ khắc này thiên địa giống như cũng bị pháp tắc của Diệp Thu bao phủ, hắn chính là Chúa Tể của phiến thiên địa này.

Phàm là ánh mắt Diệp Thu nhìn đến chỗ nào thì liền bị khí tràng kinh khủng của hắn áp bách.

Đó là một loại lực lượng siêu việt cực hạn nhân gian, để cho người ta có cảm giác thiên địa sắp sụp đổ.

Diệp Thu nhìn xem Giao Long phía dưới đang điên cuồng chạy trốn, liều mạng muốn xé ra một cái lỗ hổng không gian.

Diệp Thu cười lạnh nói ra: "Ha ha ha, đừng giãy dụa nữa, tại phía dưới Thần Mục của ta quan sát thì trong phiến thiên địa này ngươi không có chỗ lẩn trốn đâu."

"Dù ngươi có chạy trốn tới chân trời góc biển thì cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta."

Chương 752 - Thử Tay

Một chiêu Thần Linh giáng thế này chính là tiên thuật tăng phúc kinh khủng nhất trong tay Diệp Thu.

Thần Linh giáng thế vừa mở, trên cơ bản là vô địch chi thế.

Dưới sự tăng phúc lực lượng kinh khủng này, thực lực của Diệp Thu bắt đầu phi tốc tăng lên.

Lúc này tất cả mọi người đều hoảng sợ, chiến lực của Diệp Thu từ vượt qua Đại Đế cảnh đạt đến Thiên Nhân cảnh đỉnh phong. Sau khi đủ mười hai Đạo Thần Linh Chân thân gia trì thì hắn lại lần nữa tăng lên, một lần nữa vượt qua Thiên Nhân cảnh cực hạn, đạt tới thực lực kinh khủng Chân Tiên cảnh.

"Tía má ơi, Chân Tiên cảnh a!"

"Cực hạn của gia hỏa này đến cùng là gì?"

Lúc này tất cả mọi người đều chấn kinh, tại nhân gian bọn hắn còn chưa bao giờ thấy qua bí pháp tăng phúc chiến lực vượt qua hai đại cảnh giới.

Thực lực cường đại như thế thì cùng cảnh giới Diệp Thu còn có đối thủ sao?

Thải Linh thì càng là kinh hãi đến trắng bệch cả mặt.

"Đây. . . Đây là loại tiên thuật gì?"

Nàng vô cùng kinh ngạc, đã nhiều năm như vậy đây là lần đầu nàng bị kinh diễm như thế.

Loại vô địch chi tư bực này cả thế gian khó tìm, nếu không phải hôm nay đến Đông Hải thì chỉ sợ cả đời nàng cũng không thể gặp được tiên thuật kinh thế hãi tục như vậy.

Đặt mình vào vị trí của Giao Long mà suy nghĩ một chút, làm đối thủ với tồn tại vô địch như Diệp Thu quả là một loại thể nghiệm kinh khủng.

Thải Linh có thể minh bạch giờ phút này Giao Long đang rất tuyệt vọng, nếu là nàng thì sẽ càng thêm tuyệt vọng.

Lúc trước Giao Long còn có thể bằng vào ưu thế tu vi để cùng Diệp Thu bất phân thắng bại. Nhưng bây giờ Thần Linh giáng thế vừa mở thì sự chênh lệch này cũng không tồn tại nữa.

Đây là lần thứ nhất Diệp Thu sử dụng Thần Linh giáng thế, nội tâm hắn có chút hưng phấn, khả năng chính hắn cũng không nghĩ tới một chiêu này khủng bố như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại nụ cười trên mặt Diệp Thu càng thêm xán lạn, dần dần trở nên tà ác.

"He he he. . . Thần Linh giáng thế thật là không tệ. Thì ra một chiêu này còn có hiệu quả kinh người như thế, về sau ta có nó để chơi rồi."

Diệp Thu âm thầm suy nghĩ, hắn cũng là có chút tiếc nuối vì lúc trước hắn đã đem trọng tâm tu luyện toàn bộ phóng vào Thảo Tự Kiếm Quyết.

Về phần Thần Linh giáng thế thì Diệp Thu cũng chỉ tu luyện tới trình độ tinh thông, chứ không có tìm tòi sâu xa.

Cho nên hiện tại hắn toàn lực mở ra cũng khó khăn lắm mới ngưng tụ được mười hai đạo Thần Linh Chân thân.

Nếu như Diệp Thu tu luyện tới viên mãn, toàn bộ triển khai

hai mươi bốn đạo Thần Linh chân thân, vậy chẳng phải ta sẽ muốn lột thiên lột địa sao?

Nghĩ tới đây Diệp Thu lập tức kích động.

"Không được, về sau tu hành ta nhất định phải đem chiêu Thần Linh giáng thế này đặt ở phía trước mà tu luyện."

Lúc này chỉ thấy Diệp Thu bước ra một bước, mười hai Đạo Thần Linh Chân thân trong nháy liền khóa chặt lại Giao Long.

"Giao Long, ngươi có tội không thể tha, theo lý thì nên diệt, ngươi còn không bó tay chịu trói sao?" Âm thanh phán xử mênh mông từ mười hai đạo thân ảnh Diệp Thu truyền đến, phảng phất như Thần Linh thẩm phán.

Giao Long gầm thét một tiếng, mắng to: "Bà mẹ nó, có gan thì cứ đến chơi ta."

Nó vùng vẫy cả buổi thì phát hiện nó căn bản không trốn thoát được, nội tâm tuyệt vọng hóa thành vô tận bi phẫn.

Giao Long liền dứt khoát hoặc là không làm, còn đã làm thì làm cho xong, do đó nó trực tiếp chơi tới bến.

Giao Long từ bỏ ý niệm trốn chạy, một lần nữa điều chỉnh trạng thái, nó đã làm tốt chuẩn bị tư thái cá chết lưới rách trong lòng.

Giao Long ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng. trong chốc lát thiên địa bộc phát Hỗn Độn chi khí, hắc ám bao trùm thiên địa. Thực lực Thiên Nhân cảnh đỉnh phong dần dần bạo phát ra.

Lực lượng kinh người thực lực cũng đã chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

"Đây là cục diện muốn cá chết lưới rách sao?"

"Giao Long đã không có đường lui, muốn sống mà đi thì nó nhất định phải liều chết đánh cược một lần."

Thấy cảnh này đám người nghị luận ầm ĩ, bắt đầu mong đợi.

Trận đại chiến này tuyệt đối có thể được xưng tụng là một trận chiến đấu đặc sắc nhất thế gian.

Đây là hai vị chí cường giả đỉnh phong nhân gian chiến đấu, mặc dù có chút nghiền ép về một phía nhưng Giao Long liều chết đánh cược một lần cũng rất đáng được kính nể.

Lực lượng cường đại dần dần hội tụ, khí thế của Giao Long trong nháy mắt liền tăng mạnh, trông thấy một màn này Diệp Thu cũng nhướng mày.

Không thể không nói khi bị bức đến tuyệt cảnh Giao Long đã phát ra lực lượng xác thực quá kinh khủng.

Vừa vặn hôm nay Diệp Thu liền mượn cái mạng nhỏ của Giao Long đánh cho xuất thần xuất thế một trận chiến.

"Tốt, vậy liền để ta đến xem ngươi có bản lãnh gì." Diệp Thu cười lạnh nói ra.

Sau đó hắn đột nhiên duỗi ra một cánh tay, khí kình ngưng tụ, một phát bắt được Tử Điện Thôn Vân thú.

"Đậu phộng, đại ca, ngươi muốn làm gì?"

Một trảo bất thình lình để cho Tử Điện Thôn Vân thú vội vàng không kịp chuẩn bị, nội tâm nó hoảng sợ một mảnh.

Trong này mà còn có chuyện liên quan đến ta sao?

Ta không được đâu, loại chiến đấu cấp bậc này ta đi lên chỉ có thể hiến mạng a, ngươi kéo người khác lên đi!

Chương 753 - Nhất Kích Tất Sát

Tử Điện Thôn Vân thú lập tức hoảng hốt, liều mạng tránh thoát Diệp Thu trói buộc.

Nó đột nhiên cảm giác thấy một cỗ hấp lực kinh thiên từ chưởng lực của Diệp Thu truyền đến, để cho vô tận lôi điện chi lực trong thể nội của nó bị Diệp Thu điên cuồng hút đi.

Gia hỏa này đang muốn làm gì?

Lúc này cử động kỳ quái của Diệp Thu cũng lập tức làm cho tất cả mọi người ở đây có chút mơ hồ.

Chỉ thấy tử sắc lôi điện theo khí kình không ngừng hội tụ tới tay Diệp Thu, hắn phảng phất như đạt được sự thỏa mãn cực lớn.

"A. . . Thoải mái quá." Diệp Thu ngâm dài một tiếng, biểu lộ hết sức thoải mái, thần thanh khí sảng.

Mang theo bên người một cái viên dự phòng quá là dễ chịu!

Không có điện sao? Ta sợ cái gì a?

Nhìn Diệp Thu mang bộ dáng say mê, đám người phía dưới đều ngây ngẩn cả người.

Mà Thải Linh càng là khóe miệng giật một cái, nàng đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt nàng hình như có chút không đứng đắn.

Ngay từ đầu Thải Linh còn cảm thấy mình có khả năng không xứng với Diệp Thu, nhưng bây giờ xem ra nàng đúng là không xứng với hắn thật.

"Phụt... Ha ha ha!" Hình tượng này của để cho người lạnh lùng như Liên Phong cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

"Gia hỏa này làm ta vĩnh viễn cũng đoán không được bước kế tiếp hắn sẽ làm ra chuyện gì."

Trong mắt nàng tràn đầy sự ái mộ đối với Diệp Thu, nàng cảm thấy chơi rất vui.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Thu đã đầy máu phục sinh, hắn cảm giác toàn thân thần thanh khí sảng, khí thế tăng nhiều, tinh thần phấn chấn.

Diệp Thu buông ra Tử Điện Thôn Vân thú, nụ cười trên mặt hắn dần dần trở nên tà tính.

Tại phía dưới chiêu Thần Linh giáng thế tăng phúc kinh khủng, Diệp Thu nhẹ nhàng vung ra lôi điện tràn ngập tính hủy diệt tính.

"Kha kha kha, lực lượng này quá cuồng bạo đi. Không biết rõ ta có thể một phát đập chết Giao Long không nhỉ?"

Diệp Thu bắt đầu mong đợi, hắn lặng lẽ nhìn về Giao Long phía dưới chuẩn bị thí nghiệm một phen.

"Tới đi, thời gian của ta có hạn. Để ta nhìn xem ta có thể một chiêu đánh chết ngươi hay không? Nếu như ta không thể thì hôm nay ta liền tha cho ngươi một mạng." Diệp Thu lạnh lùng nói ra.

Lời nói chính là cực độ nhục nhã đối với Giao Long. Nó thẹn quá hoá giận, quát to: "Tiểu nhi cuồng vọng, ngươi dám sỉ nhục ta như thế sao? Ngươi có dũng khí thì tới đánh ta đi!"

"Long gia gia của ngươi hôm nay nếu như nhăn mày một cái thì ta sẽ mang họ của ngươi."

Giao Long vừa dứt lời thì liền nhìn thấy trên cửu thiên mây

đen nghịch chuyển, lôi điện lấp lóe.

Thân hình Diệp Thu lóe lên, thoáng chốc sau đó lôi điện trong tay hắn bỗng nhiên bộc phát.

"Đại thiên hành phạt, tru tà!" Diệp Thu quát lạnh một tiếng.

Trong chốc lát, tử sắc thiên lôi khủng bố lập tức giáng xuống, cực hạn nhân gian chi lực tựa hồ xuyên thủng toàn bộ hư không.

Ầm!!!

Một kích này vượt qua thời không, vô cùng mau lẹ, Giao Long không có bất kỳ thời gian để phản ứng mà trực tiếp bị đánh trúng.

Tử sắc lôi điện hung hăng đánh nát hắc ám, lôi bạo tung hoành, cuồng phong gầm thét, Chân Long rít gào.

Thần Linh giáng thế siêu cấp tăng phúc, không đến một lát liền có một cỗ thân thể to dài hung hăng nện xuống mặt đất.

"Hự. . ."

Giao Long phun máu phè phè, khí tức của nó bắt đầu ảm đạm, sinh mệnh lực phi tốc hạ xuống.

Giao Long đã thất bại khi đối mặt với một chiêu này. Nó không hề có lực hoàn thủ, dù cho nó đã sử dụng bí thuật truyền thừa cuối cùng, nhưng nó vẫn như cũ không đủ lực để xoay chuyển tình thế.

Ánh mắt Giao Long mang theo vẻ tuyệt vọng, nó nhìn lên đạo thân ảnh trên trời tựa như Thần Linh kia mà không còn vô pháp vô thiên như trước đây.

Đùng!!!

Tử sắc lôi điện lại lần nữa xẹt qua bầu trời, dưới ánh nhìn

chăm chú của tất cả mọi người, nó hung hăng bổ vào thân thể Giao Long.

Giờ khắc này Giao Long đã triệt để hồn bay phách lạc, hai mắt vô thần.

"A. . ."

Một màn kinh thế hãi tục như thế đã trực tiếp chấn kinh toàn trường, ai nấy cũng đều thi nhau hít vào một hơi khí lạnh.

"Vãi linh hồn, chiêu này thật sự quá tàn bạo, ngay cả Thiên Nhân cảnh đỉnh phong cũng gánh không nổi a."

Nhìn xem Giao Long bị Diệp Thu một chiêu đánh cho nằm thẳng cẳng, đám người có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Ngẩng đầu nhìn xem thân ảnh Diệp Thu trên trời phát ra khí tức tựa như Ma Thần giáng thế, đám người liền cảm thấy tê cả da đầu.

"Mẹ nó, gia hỏa này có thực lực quá kinh khủng. Nếu ai dám trêu chọc hắn thì tuyệt đối sẽ gặp vận đen tám đời."

"Tên này quá hung tàn, thủ đoạn càng lúc càng tàn nhẫn. Ai làm địch thủ với dạng người như hắn thì đơn giản là một sự tra tấn."

Một thời gian sau trong lòng tất cả mọi người ở đây đều đồng thời toát ra một cái ý niệm như vậy.

Trận chiến hôm nay xem như Diệp Thu một trận chiến phong thần, hắn giúp cho bí pháp Thần Linh giáng thế đã thất truyền nhiều năm tái hiện nhân gian.

Chương 754 - Vật Quy Nguyên Chủ

Chiến đấu kết thúc, đột nhiên một đạo thân ảnh vụt một cái từ bên cạnh Diệp Thu bay qua, thật nhanh đi tới chỗ thi thể của Giao Long.

Đó không phải là ai khác mà chính là Tử Điện Thôn Vân thú.

Sau khi đi tới chỗ thi thể của Giao Long, nó vẫn chưa yên tâm mà đá hai cước. Lúc xác nhận Giao Long đã chết đến không thể chết thêm, nó lập tức lộ ra nụ cười tự tin toả sáng.

"Khặc khặc khặc. . . Tiểu tạp chủng, ngươi không cuồng nữa sao, có dũng khí thì đứng lên cùng ta đơn đấu a."

Vừa nghĩ tới những năm qua bị Giao Long tra tấn thống khổ, Tử Điện Thôn Vân thú liền giận không có chỗ phát tiết.

Bây giờ trông thấy Giao Long đã chết nên cục tức kìm nén trong lòng nó rốt cục cũng tan biến.

Tử Điện Thôn Vân thú nhìn ra xung quanh, cảm thụ được ánh mắt kính úy, nó lập tức cảm giác thần thanh khí sảng.

Quá thoải mái!

Quá sung sướng!

Mấy ngàn năm qua lão tử một lần trang bức cũng không có làm qua, hôm nay ta cuối cùng cũng có được một lần trang bức đã nghiện, thật sự quá sung sướng!

Quả nhiên là đi cùng đại ca sẽ trang bức vô cùng xinh đẹp!

Tử Điện Thôn Vân thú sửa sang lại cảm xúc, trở lại biểu lộ mười phần bá khí, xem thường chúng sinh trước đó, hét lớn: "Còn có ai không?"

Ánh mắt nó đảo qua chỗ nào thì không một người dám cùng nó đối mặt.

Trong lòng mọi người cũng đang âm thầm suy nghĩ.

"Huynh đệ của nó lợi hại như vậy thì đoán chừng bản thân nó cũng rất mạnh, chúng ta vẫn là không nên trêu chọc nó."

"Đúng đúng đúng. Ta cũng cảm thấy như vậy. Nhẫn nhịn nhất thời để cho gió êm sóng lặng. Lui một bước là biển rộng trời cao, cái mạng nhỏ rất là trọng yếu a."

Nhìn xem đám người giận mà không dám nói, mang bộ dáng sợ sệt, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức cảm thấy chính mình lại mạnh.

"Tía má ơi, trang bức thành công cũng quá sướng đi. Đây là một loại thể nghiệm Thần Tiên a."

Nội tâm nó cao hứng đến kém chút cười ra tiếng heo kêu.

Tử Điện Thôn Vân thú lúc này cảm thấy không hề sợ ai, dùng cách nói của nó thì chính là: Đại ca của ta ở ngay phía trước thì ngươi có gan cứ đến chơi ta xem!

Sau một hồi trang bức, Tử Điện Thôn Vân thú từ trong cơ thể Giao Long móc ra một viên nội hạch, không có chút nào khách khí mà một ngụm trực tiếp nuốt xuống.

Trong chốc lát mấy vạn năm công lực của Giao Long ẩn chứa trong viên nội hạch này ngay lập tức đã bị nó hấp thụ không còn

một mảnh.

"Ợ!!!"

Một hồi sau, Tử Điện Thôn Vân thú hài lòng ợ to một cái, khí tức của nó bỗng nhiên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngay cả Diệp Thu nhìn thấy mà cũng giật nảy mình.

"Đậu phộng, gia hỏa này dám ăn một mình sao?"

Diệp Thu cảm thấy thực lực của Tử Điện Thôn Vân thú đang phi tốc tăng lên, tu vi của nó vậy mà mơ hồ có dấu hiệu đột phá Chân Tiên cảnh.

Đồng thời phù văn chi lực của Giao Long cũng bị Tử Điện Thôn Vân thú thôn phệ để cường hóa nhục thân, thực lực của nó trọn vẹn tăng lên mấy lần.

Diệp Thu vô cùng mê man, hắn ngược lại là không nghĩ tới điểm này khi vô ý để cho Tử Điện Thôn Vân thú đoạt trước lợi ích.

Mà điều làm cho Diệp Thu im lặng nhất là rõ ràng người đánh chết Giao Long là hắn, người khổ công làm việc cực nhọc cũng là hắn.

Nhưng tại sao kết quả lại giống như là hắn đang làm việc không công cho Tử Điện Thôn Vân thú?

Mà điều tồi tệ nhất là việc trang bức còn do một mình nó hốt!

Sau khi nuốt đi nội hạch của Giao Long, thân thể Tử Điện Thôn Vân thú tỏa ra hào quang màu tím lấp lánh. Hình thể của nó bắt đầu cấp tốc thu nhỏ đến chỉ chừng một người trưởng thành.

Tử Điện Thôn Vân thú không có lựa chọn hóa thành hình người có thể là do trong nội tâm của nó đối với tướng mạo của tộc nó có sự tự tin cực cao, luôn cho rằng mình rất đẹp trai.

Trong lúc Tử Điện Thôn Vân thú còn đang say mê thì Diệp Thu đã mặt đen bay tới, cực kỳ không vui nói ra: "Nhị đệ, ngươi ăn một mình cũng không phải là thói quen tốt đâu."

Nghe thấy lời này Tử Điện Thôn Vân thú lập tức chột dạ, vội vàng giải thích: "Đại ca à, ta không có ăn một mình a, viên nội hạch này vốn là của ta. Năm đó con sắc long này đã nhân lúc ta đang ngủ say mà đánh lén ta, cướp đi nội hạch của ta, hôm nay chỉ là vật quy nguyên chủ mà thôi."

Nghe nó giải thích như vậy Diệp Thu mới tiêu tan oán khí, dù sao hắn cũng không muốn làm không công cho người khác.

Từ trước tới giờ Diệp Thu đều đi hố người khác, chứ chưa đến phiên người khác đi hố hắn, cho nên vừa rồi trong lòng hắn rất không thoải mái.

"Ừm. . . Lần sau ngươi không được chiếu theo lệ này nữa nghe chưa." Diệp Thu gật đầu cảnh cáo.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía thi thể Giao Long, ngẫm xem trên người nó còn có bảo bối gì có giá trị không.

Đây chính là một bộ thi thể của cường giả Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, huống hồ còn là Chân Long di chủng, khắp người nó đều là bảo vật cho nên hắn không thể lãng phí.

Chương 755 - Không Cần Cảm Ơn Ta!

Diệp Thu đang phát sầu thì Liên Phong cầm trong tay một thanh đao nhỏ bay tới, thản nhiên nói: "Lân phiến của con lươn nhỏ này là bảo bối không tệ, có lực phòng ngự cực mạnh, thu về có thể luyện chế mấy món bảo giáp để cho hai vị đồ nhi phòng thân."

Cũng không đợi Diệp Thu đáp ứng, Liên Phong đã bắt đầu ra tay phân thây Giao Long, động tác phi thường lưu loát.

Sau khi thu thập xong lân phiến nàng mới hài lòng trở lại bên người Diệp Thu. Nàng chỉnh lý tốt lân phiến, chia ra hai phần, nói: "Một trăm lẻ tám khối lân phiến này có thể kết hợp bảo vật thuộc tính băng, luyện chế ra được một bộ băng giáp. Còn một trăm lẻ tám khối lân phiến kia có thể kết hợp bảo vật thuộc tính hoả để luyện chế ra được một bộ hỏa giáp. Thanh Trúc cùng Uyển nhi vừa vặn mỗi người một bộ."

Không thể không nói Liên Phong làm sư nương vẫn rất để ý, so với sư tôn như Diệp Thu còn quan tâm đồ đệ hơn.

Diệp Thu có chút xấu hổ, do dự một hồi mới nói: "Chỉ có hai bộ thôi sao?"

Liên Phong nghe xong lập tức sửng sốt một cái, vẻ mặt mờ mịt nói: "Hai bộ là đủ rồi, vừa vặn một người một bộ."

Diệp Thu trầm mặc nói: "Kỳ thật ta còn có một vị tiểu đồ đệ, năm nay hẳn là tám tuổi."

Liên Phong: ". . ."

Liên Phong ngây ngẩn cả người, nàng nhất thời không phản bác được, vì nàng cũng chưa nghe nói qua sự tích của tiểu Linh Lung.

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi thì Liên Phong đã thấy qua, nàng rất ưa thích hai tiểu nha đầu này, rất có cảm giác thân thiết.

Còn vị tiểu đồ đệ kia thì Liên Phong hiện nay còn không có gặp qua, nàng không biết rõ có đáng yêu hay không.

Do dự một hồi, Liên Phong im lặng bay xuống, lại lần nữa rút ra đao nhỏ, chuẩn bị tiếp tục giải phẫu thi thể Giao Long một phen.

Đáng thương chi Giao Long đã chết rồi mà còn muốn bị cắt thi, nó quá thê thảm đi.

"Đại ca, đại tẩu của ta vẫn luôn là cái tính cách này sao?" Trông thấy Liên Phong ít lời mà thô bạo như vậy, Tử Điện Thôn Vân thú cũng có chút sợ hãi, rụt rè hỏi.

Nó vẫn không quên trước đó Liên Phong đã hành hung nó, cho tới bây giờ nó còn nhớ rõ mồn một.

Diệp Thu phất tay Tử Điện Thôn Vân thú một cái, hỏi ngược lại: "Thế nào? Có vấn đề à?"

"Không có, không có. Ta chỉ là có chút hiếu kì đại tẩu là nữ nhân lợi hại như vậy mà sao đại ca có thể hàng phục được nàng?"

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Đơn giản thôi, chỉ cần ngươi nghiêm túc học tập theo sổ tay tán gái của ta thì ngươi cũng có thể làm được."

"Thật sao?" Tử Điện Thôn Vân thú nghe vậy mà nội tâm lập tức kích động.

Hai người bọn hắn đang bí mật thảo luận thì đột nhiên một đạo thân ảnh bảy sắc liền bay đến trước mặt.

Tử Điện Thôn Vân thú ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện đó là Thải Linh. Nó lập tức khôi phục lại khí chất bá khí.

"Vị Công chúa Khổng Tước mỹ lệ này, xin hỏi ta có thể làm gì cho nàng?" Chỉ nghe nó mang vẻ mặt thân thiện hỏi.

Thải Linh không thèm để ý đến Tử Điện Thôn Vân thú, nàng trực tiếp thi lễ một cái với Diệp Thu, cảm kích nói: "Đa tạ ân cứu mạng của ngài, Thải Linh vô cùng cảm kích. Ân cứu mạng này ta không biết nên cảm tạ như thế nào, nếu như ân công không chê thì. . ."

Nói đến đây Thải Linh liền do dự một chút.

Nhìn xem ánh mắt thanh tịnh động lòng người mang theo vô tận lòng cảm kích của Thải Linh, Diệp Thu cũng là sửng sốt một cái.

Hắn nhìn một xem Tử Điện Thôn Vân thú đang ưu sầu mà nghiêm mặt nói: "Ngươi đừng cám ơn ta, muốn cám ơn thì cám ơn huynh đệ của ta đi, vì hắn mới là người cứu mạng ngươi."

Không thể không nói Thải Linh xác thực có dáng dấp rất xinh đẹp, thế nhưng Diệp Thu đã có hiền thê nên hắn cũng vô tâm đi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Phía ngoài hoa dại có thơm nhưng cũng không thơm bằng cô vợ nhỏ cao lãnh của ta!

Nghe thấy Diệp Thu nói vậy Thải Linh cảm thấy rất thất vọng. Nàng có thể nhìn ra sự lạnh lùng trong ngôn ngữ của Diệp Thu, để

cho trong lòng nàng không khỏi có chút chán nản.

Nhưng khi Thải Linh nhìn xem Liên Phong đang bận rộn bên kia thì liền minh bạch quan hệ giữa bọn họ, âm thầm hít sâu một hơi.

Mà Tử Điện Thôn Vân thú sau khi nghe được câu này, nội tâm nó lập tức cảm kích nhìn về phía Diệp Thu, tặng cho hắn một đạo ánh mắt tán thưởng.

Đại ca chính là đại ca, ta yêu ngươi chết mất!

Tử Điện Thôn Vân thú mang theo ánh mắt chờ đợi, vẻ mặt của nó phảng phất như đang nói với Thải Linh mau tới cám ơn nó đi.

Thải Linh nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú một chút, khóe miệng nàng giật một cái, trong lòng nàng luôn có cảm giác gia hỏa này không quá đứng đắn.

Đây là ảo giác sao?

Rõ ràng ta nhìn thấy tên này rất được mà. Hắn một thân uy vũ bá khí, ánh mắt bễ nghễ thiên hạ không ai bì nổi. Tính thế nào hắn cũng coi như là một vị nam tử hán đỉnh thiên lập địa a!

Nhưng Thải Linh nhờ vào giác quan thứ sáu nói cho nàng biết Tử Điện Thôn Vân thú không phải là một con Thần thú đứng đắn.

Chương 756 - Thải Linh Rời Đi

Do dự một chút, Thải Linh vẫn là đối với Tử Điện Thôn Vân thú thi lễ một cái, cảm kích nói: "Đa tạ ân cứu mạng của ngài, Thải Linh vô cùng cảm kích."

Yên tĩnh!

Không biết qua bao lâu, Tử Điện Thôn Vân thú mới tỉnh lại hỏi: "Ơ, nàng không có biểu thị gì khác sao?"

Có ý tứ gì? Dựa theo sáo lộ trong dĩ vãng thì tại thời điểm này không phải nàng sẽ nói là muốn lấy thân báo đáp ta sao?

Vì sao đến lượt ta thì họa phong liền thay đổi?

"Phụt, ha ha ha . ." Phản ứng này của Tử Điện Thôn Vân thú để cho Diệp Thu nhất thời nhịn không được mà cười rộ lên.

Xem ra loại sáo lộ này chỉ thích hợp cho người có dáng dấp đẹp trai sử dụng!

Aiii, gia hỏa này muốn để cho người ta mê muội mà lại không có đủ mị lực a!

Tử Điện Thôn Vân thú phản ứng như vậy cũng để cho Thải Linh cảm thấy mờ mịt.

Tên này có ý gì?

Chẳng lẽ hắn cứu ta cũng không phải do hảo ý mà là có mục đích?

Ngay lập tức Thải Linh liền lộ ra vẻ mặt cảnh giác, thấy vậy

Diệp Thu liền trừng mắt Tử Điện Thôn Vân thú rồi vội vàng giải thích: "Ha ha ha, Thải Linh cô nương, thật có lỗi, vị huynh đệ này của ta ở trong mê vụ quá lâu nên não bộ có chút vấn đề, nói chuyện không suy nghĩ, ngươi đừng thấy lạ a."

Nghe Diệp Thu giải thích hài hước như thế, Thải Linh cũng là nhịn không được m che miệng cười trộm, đôi mắt nàng cong cong nhìn rất là mỹ lệ, đám nam nhân ở đây nhìn mà trợn cả mắt lên.

"Ôi chao, quả nhiên là tiên nữ nhân gian a, Quá đẹp."

Đám sắc lang đều không nhịn được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt, ánh mắt si mê.

Nghe Diệp Thu nói mình như vậy, Tử Điện Thôn Vân thú còn muốn phản bác cái gì thì liền bị Diệp Thu nhấn trở về.

Nhìn xem hai người đùa giỡn nhau mà Thải Linh cũng cảm thấy buồn cười.

Kỳ thật trong nội tâm nàng rất rõ ràng, người chân chính cứu nàng chính là Diệp Thu, bởi vậy ý cảm kích trong lòng nàng phần nhiều là đối với Diệp Thu.

Mà lại so với Tử Điện Thôn Vân thú bá khí hào nhoáng bên ngoài, nàng lại thưởng thức Diệp Thu chân chất thật thà hơn.

Thải Linh chỉ tiếc là Diệp Thu đã bị người nhanh chân dành trước, mà đối phương còn là một vị Nữ Đế tuyệt đại phong hoa không kém gì nàng.

Biết mình không có cơ hội nên trong lòng Thải Linh cũng có chút thất lạc.

"Ân công, ân cứu mạng hôm nay Thải Linh sẽ nhớ kỹ. Tương lai nếu như có cơ hội thì ân công cứ đến Khổng Tước nhất tộc làm khách, Thải Linh nhất định sẽ chiêu đãi ngài thật tốt."

Diệp Thu do dự một hồi, nhìn xem Tử Điện Thôn Vân thú mang ánh mắt băng hàn mà khóe miệng giật một cái.

Hắn có chút buồn bực nhưng vẫn là nói ra: "Ừm, có cơ hội ta nhất định sẽ đi."

"Tốt, vậy chúng ta một lời đã định." Thải Linh cuối cùng lưu lại một nụ cười ngọt ngào, sau đó nàng hóa thành Khổng Tước toả ra hào quang bảy sắc bay khỏi tầm mắt mọi người.

Sau khi Thải Linh rời đi, Tử Điện Thôn Vân thú đã triệt để ngồi không yên.

"A. . . Nữ thần của ta bay mất rồi."

Nó dùng ánh mắt tràn ngập hàn ý nhìn về phía Diệp Thu, không phục nói ra: "Đại ca, ngươi quá phận rồi đó. Không phải ngươi đã nói sẽ tìm cho ta cô nương xinh đẹp sao? Vậy tại sao ngươi lại nói xấu ta?"

Diệp Thu giang tay nhún vai, nói: "Ta cái gì cũng không có làm a, chuyện này sao có thể trách ta được?"

"Ta mặc kệ, chính ngươi đã nói như vậy và cũng đã thu bảo bối của ta, cho nên ngươi phải nghĩ biện pháp giải quyết cho ta." Tử Điện Thôn Vân thú trực tiếp ăn vạ.

Nó đang rất không vui, vì nó thật vất vả mới động tình một lần, kết quả là nữ thần hết lần này tới lần khác chỉ coi trọng Diệp Thu.

Nó rất đau lòng!

Tử Điện Thôn Vân thú đương nhiên biết rõ Diệp Thu thật sự đang giúp nó tán gái. Nếu như vừa rồi người xuất thủ trấn áp Giao Long chính là nó thì đoán chừng kết quả sẽ không đồng dạng.

Thế nhưng thực lực của Tử Điện Thôn Vân thú không cho phép, muốn trang bức cũng không làm được.

Nó rất khó chịu!

Diệp Thu suy tư, nói: "Nhị đệ, ngươi đừng hoảng hốt, lần này không được thì để lần sau."

"Trên đời này chưa từng thiếu cô nương phong hoa tuyệt đại, chỉ cần ngươi đầy đủ ưu tú thì ngươi nhất định sẽ có thể tìm ra một vị đạo lữ thích hợp với ngươi."

Tử Điện Thôn Vân thú bán tín bán nghi, hỏi: "Thật chứ?"

Đại ca của ngươi có bao giờ lừa gạt ngươi chưa?"

Nghe Diệp Thu ăn nói chắc chắn như thế thì Tử Điện Thôn Vân thú cũng phải lựa chọn lại lần nữa tin tưởng Diệp Thu.

"Được, kế tiếp sẽ tốt hơn, kế tiếp sẽ tốt hơn."

Gia hỏa này quả thật là không tim không phổi. Mới vừa rồi nó còn mở miệng một hai tiếng đều là nữ thần, nhưng khi quay đầu thì liền quên đi!

Chương 757 - Định Hải Thần Châm

Nhìn lên trên trời một đạo Khổng Tước bẩy sắc lộng lẫy bay đi, Diệp Thu không khỏi nghĩ ra một câu thơ.

Khổng Tước rảo cánh Đông Nam!

Trong lòng hắn âm thầm tán thưởng một câu, lúc tỉnh táo lại thì bỗng nhiên phát hiện Liên Phong từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh hắn, nàng dùng một loại ánh mắt cực kỳ lạnh băng nhìn hắn.

Diệp Thu lập tức ngây người, có cảm giác xem trộm mỹ nữ bị vợ bắt quả tang.

Không biết qua bao lâu Liên Phong khẽ nhúc nhích miệng nhỏ, có chút cắn răng nghiến lợi, lạnh lùng hỏi: "Đẹp không?"

"Ây. . . Không đẹp, không đẹp bằng Liên Nhi nhà ta được."

"Trong lòng ta ngươi mới là nữ nhân đẹp nhất trên đời, thế gian này không có người nào có thể sánh bằng."

Diệp Thu chột dạ nói ra, Liên Phong phủi hắn một cái. Nàng cũng không trách gì hắn, chỉ đưa mắt nhìn về phía Thải Linh rời đi.

Liên Phong mím môi một cái, cũng không biết rõ trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, nàng từ trong ngọc trữ vật lấy ra một cây gậy màu vàng kim ném cho Diệp Thu.

"Đây là một cái pháp khí mà ta đã từ trên thân Giao Long vơ vét được, xem phẩm chất thì hẳn là một cái Tiên khí bị lãng quên."

"Cũng không biết rõ cụ thể nó làm được cái gì, nhưng ngươi cứ cầm nó về chậm rãi nghiên cứu đi."

Liên Phong đối với mấy loại pháp khí này không quá quan tâm, bởi vì nàng không ưa thích loại binh khí này.

Dù sao một vị nữ nhân suốt ngày cầm cây gậy đùa nghịch quả thật có chút không thích hợp.

Mà đây cũng không phải là phong cách của Liên Phong, cho nên nàng đã trực tiếp ném nó cho Diệp Thu, vì nàng muốn xem thử Diệp Thu ở bên ngoài còn có vị đồ đệ hoang dã nào thích hợp với kiện binh khí này không.

Nhìn xem cây gậy rỉ sắt loang lổ, hiện ra kim quang nhàn nhạt, Diệp Thu nghi ngờ nhận lấy xem xét, sau đó hắn đột nhiên sửng sốt hỏi: "Ồ, là Kim Cô Bổng sao?"

"Kim Cô Bổng là cái giống gì?" Liên Phong giật mình một cái, chẳng lẽ Diệp Thu có thể nhận biết đồ vật này?

Diệp Thu cũng không có trả lời nàng, hắn chỉ là vung cánh tay lên một cái, trong chốc lát rỉ sắt phía trên cây gậy liền bị đánh cho rơi xuống, một cỗ kim quang mãnh liệt lập tức bạo phát ra.

Đột biến bất thình lình gây nên mọi người ở đây chú ý tới.

"Đó là đồ vật gì vậy?"

Đám người nhao nhao nghi hoặc, cảm nhận được tiên uẩn cường đại đến từ Kim Cô Bổng mà lập tức giật mình.

"A. . . Tiên. . . Tiên khí sao?"

"Đậu phộng, gia hỏa này lại thu hoạch được một cái Tiên khí nữa à?"

Chuyện này không nhìn thì không sao, nhưng vừa nhìn liền

giật mình, đám người lập tức lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Bà mẹ nó, vận khí của hắn cũng quá tốt đi, trang bức mà còn có thu hoạch ngoài ý muốn à?

So với bọn hắn chấn kinh, Diệp Thu càng nhiều hơn chính là cuồng hỉ, kích động.

Hắn khiêu động Kim Cô Bổng trong tay, rõ ràng trông thấy phía trên thình lình viết năm chữ to Như Ý Kim Cô Bổng.

"Ha ha ha, không nghĩ tới thế giới này cũng có đồ vật như thế. Thật có ý tứ."

Cảm thụ được Kim Cô Bổng trên tay truyền đến lực lượng kinh khủng, Diệp Thu vô cùng vui mừng.

Hắn có thể cảm giác được cây Kim Cô Bổng này có phẩm chất chí ít là hạ phẩm Tiên khí trở lên, bởi vì nó phủ bụi nhiều năm nên khí tức đã bị che dấu, uy lực có chút suy giảm.

Hiện tại Kim Cô Bổng mang tới cảm giác không có lực sát thương gì, nhưng nếu như nó gặp được chủ nhân phù hợp với nó thì uy lực của nó có khả năng liền không còn như vậy.

Sau khi mừng rỡ, Diệp Thu không quên giải thích: "Cây gậy này tên là Như Ý Kim Cô Bổng, tên khác là Định Hải Thần Châm."

"Đây chính là Thượng Cổ Tiên khí, uy lực của nó vô cùng to lớn, có thể biến to thu nhỏ, co được dãn được."

Nói đến đây Diệp Thu quét nhìn đám người chung quanh một cái, sau đó lạnh nhạt đem Định Hải Thần Châm thu vào.

Hắn nhìn xem Liên Phong đang biểu lộ có chút ngốc manh rồi tiếp tục nói ra: "Về lai lịch cụ thể của Như Ý Kim Cô Bổng thì ta không rõ, nhưng nếu như nó đã xuất hiện trong tay Giao Long, vậy

cái binh khí này tất nhiên là bảo vật của Thượng Cổ Thiên Cung."

Nghe xong Diệp Thu giải thích, Liên Phong bán tín bán nghi mà gật đầu, nàng vẫn có chút không quá minh bạch, mơ mơ màng màng hỏi: "Nó có thể biến lớn thu nhỏ, co được dãn được một cách thần kỳ như vậy sao?"

"Đương nhiên, cây gậy này chính là Thượng Cổ Tiên khí, ẩn chứa vô tận đạo pháp ảo diệu chế tạo mà thành. Nó trên có thể hống trời, dưới có thể định hải, lấy Cự Long chi thế quét ngang bát hoang tứ hải giống như vào chỗ không người."

Diệp Thu càng nói càng thái quá, mà Liên Phong thì lại càng nghe càng hứng thú.

Tay nhỏ của nàng lập tức vươn ra, ngạo kiều nói: "Ta không tin, ngươi lấy nó ra cho ta xem thử đi."

Diệp Thu mỉm cười, nói: "Liên Nhi, kỳ thật cây Định Hải Thần Châm này cũng không coi là bảo bối gì, vì trên người của ta cũng có một cái so với nó còn lợi hại hơn. Ngươi có muốn thể nghiệm một chút hay không?"

Liên Phong nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên, hiếu kỳ hỏi: "Trên người ngươi mà cũng có một cây gậy lợi hại như thế sao?"

"Có chứ. Ta làm sao có thể không có được?" Diệp Thu nghiêm túc nói.

Chương 758 - Trân Bảo Hiếm Thấy

Liên Phong lập tức hứng thú, nàng ngược lại là không nghe ra ý tứ trong lời nói của Diệp Thu, khả năng là do sư tỷ của nàng còn không có dạy cho nàng kiến thức về phương diện này.

Lúc này trong đầu Liên Phong đã hiện ra một cái hình ảnh. Tại Đông Hải mênh mông vô bờ, Diệp Thu cầm trong tay cự bổng, giận dữ tận trời, quét ngang bát hoang.

A. . . Không được, không được. Ta muốn nhìn, ta muốn nhìn!

Nội tâm càng ngày càng hiếu kì, Liên Phong mở miệng hỏi: "Cây kia của ngươi cũng có thể biến lớn thu nhỏ sao?"

Diệp Thu nghe nàng nói như thế mà kém chút nhịn không được mà cười ra tiếng.

Hắn đột nhiên có cảm giác tà ác nhìn cô vợ nhỏ đơn thuần ngây thơ trước mắt. Nếu như hắn lừa gạt nàng như thế thì lương tâm hắn có chút không tốt.

Liên Phong không hiểu biết về phương diện này giống như Minh Nguyệt, thế giới nội tâm của nàng vô cùng đơn thuần, có khả năng chỉ gồm sướng vui giận buồn mà thôi. Về chuyện yêu đương nàng chỉ được truyền thụ một chút từ sư tỷ của nàng.

Gặp Liên Phong ngây thơ trong sáng như vậy, Diệp Thu mỉm cười, nói ra: "Biến lớn thu nhỏ, co được dãn được là chức năng của nó. Chủ yếu là nó còn có thể để cho ngươi thể nghiệm cảm giác vui vẻ của Thần Tiên. Liên Nhi, ngươi có muốn thể nghiệm một

phen hay không?"

Nói xong nụ cười Diệp Thu dần dần trở nên tà tính.

Liên Phong ngược lại là không nghe ra cái gì, mở miệng nỉ non: "A... Trên đời này còn có đồ vật thần kỳ như vậy sao? Nó có thể biến lớn thu nhỏ, co được dãn được, và còn có thể để cho ta thể nghiệm đến cảm giác vui vẻ của Thần Tiên ư? Đó là đồ vật gì kỳ quái gì a. Ta thật Không hiểu nổi."

Thì ra nàng kém kiến thức như vậy, xác thực là nàng không biết gì về chuyện ấy a!

Liên Phong thật sự không thể tưởng tượng ra loại hình ảnh đó, và cũng không thể tưởng tượng ra loại cảm giác vui vẻ đó.

Nàng lần nữa ngạo kiều duỗi tay ra, nói: "Ngươi lấy ra đi, ta muốn nhìn xem nó đến cùng là loại đồ chơi hiếm lạ cổ quái gì."

Vãi nồi, nàng muốn thấy nó thật sao?

Liên Phong đột nhiên khẽ vươn tay để cho Diệp Thu giật nảy mình.

Bảo bối à, cái đó cũng không thể tùy tiện lấy ra xem a!

Nhiều người ở đây như vậy là không được đâu. Ngươi muốn nhìn thì chúng ta phải về nhà mới được!

Diệp Thu có chút xấu hổ, hắn cũng quá thất sách khu đánh giá sai lòng hiếu kỳ của Liên Phong đối với những chuyện mới mẻ. Hắn không ngờ nàng lại có thể đơn thuần đến loại tình trạng này.

Diệp Thu cười cười tiến đến bên tai Liên Phong, nhẹ nhàng hôn má nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Liên Nhi, món bảo vật này quá mức kinh thế hãi tục, không thể để lộ ra ánh sáng, nếu không sẽ dẫn tới ảnh hưởng không tốt."

"Nếu như ngươi muốn nhìn thì lát nữa hai chúng ta tìm tới địa phương không người, ta nhất định sẽ để cho ngươi xem thoả thích."

Nghe Diệp Thu nói lời mập mờ như thế, Liên Phong vẫn là không nghe ra hắn có ý tứ gì.

Nàng biểu lộ hơi có vẻ ngốc manh mà nhìn xem tình huống chung quanh một chút, trong lòng rất là nghi hoặc.

"Ơ. . . Cái đồ vật này thần kỳ như vậy sao? Còn không thể lộ ra ngoài ánh sáng ư?"

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, Liên Phong từ bỏ ý nghĩ muốn nhìn bây giờ. Nếu như Diệp Thu đã nói không thể tùy tiện lấy ra thì khẳng định là hắn không có gạt nàng.

Bởi vì Diệp Thu đối với nàng chưa từng có giấu diếm cái gì, cho dù là loại bảo vật như trường sinh dược, chỉ cần nàng mở miệng nói muốn thì Diệp Thu ngay cả do dự cũng không có mà sẽ trực tiếp đưa tặng cho nàng, chớ nói chi chỉ là một cái tiên khí. Cho nên Liên Phong ngược lại là rất yên tâm.

Sau một hồi lâu suy tư, Liên Phong nghiêm túc gật đầu, nói: "Được, có thời gian ngươi nhất định phải cho ta xem nó đó."

Nàng đã nhớ kỹ lời này, nàng thật sự nhớ kỹ.

Diệp Thu cũng đã thành công khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của Liên Phong, lần sau hắn muốn không cho nàng xem cũng không được.

Nếu không phải do nơi này không tiện, vậy hiện tại hắn sẽ cho nàng xem đó đến cùng là cái đồ chơi nhỏ gì mà lại thần kỳ như vậy.

Bảo bối tươi mới có thể biến lớn thu nhỏ, co được dãn được

thì Liên Phong chưa từng thấy qua, nàng thật đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

Ừm, có thời gian ta nhất định phải đi nhìn xem và nghiên cứu một phen a!

"Ha ha ha ha. . ." Nhìn Liên Phong thật tình như thế, Diệp Thu cũng nhịn không được mà cười ra tiếng.

Hắn không biết rõ đợi đến khi Liên Phong chân chính nhìn thấy bảo bối đó thì nàng sẽ có cảm giác ngạc nhiên gì?

Diệp Thu cũng có chút mong đợi thế giới nội tâm thuần khiết của nàng khi bị ô nhiễm sẽ là một loại phản ứng như thế nào?

"Được, chỉ cần bảo bối Liên Nhi nhà ta muốn nhìn thì ta cái gì cũng không thèm đếm xỉa, ta sẽ để cho ngươi xem thoả thích. Mà ngươi không chỉ có thể nhìn mà còn có thể sờ nó nữa." Diệp Thu nghĩa chính ngôn từ nói ra, rất có bộ dáng dõng dạc đàng hoàng.

Liên Phong nghe vậy thì nội tâm lập tức xiết chặt.

Cái bảo vật đó nghiêm trọng như vậy sao?

Ta muốn nhìn nó một chút thôi mà khó như vậy ư?

Gia hỏa này càng nói càng thái quá, càng nói càng dọa người a!

Đây nhất định là trân bảo hiếm thấy rồi, ngay cả Đại Đế cảnh cũng đều có thể bị nó khuất phục!

Ừm, nó nhất định là trân bảo hiếm thấy!

Chương 759 - Phi Thăng Chi Lộ

Trong lúc bọn hắn đang nói chuyện cao hứng, Tử Điện Thôn Vân thú từ nơi xa bu lại.

"Đại ca, đại tẩu."

Nó đột nhiên lên tiếng dọa cho Diệp Thu giật mình một cái, mười phần không vui vẻ trợn mắt nhìn sang.

"Chuyện gì?"

Nghe ra trong giọng nói của Diệp Thu không vui vẻ, Tử Điện Thôn Vân thú lập tức nội tâm xiết chặt, cũng không biết mình đã phạm vào sai lầm gì.

Nó ấp a ấp úng nói: "Ta vừa rồi tại bên kia nghe được một cái tin tức ngầm."

"Tin tức ngầm gì vậy?"

Diệp Thu nhướng mày, nhìn thoáng qua chung quanh, đám người chung quanh đã tản đi không sai biệt lắm.

Cái tòa tiên cung này có bảo vật đông đảo, Tiên Cổ di chỉ càng là nhiều vô số kể, bọn hắn đã riêng phần mình tầm bảo, nên làm sao có thể có thời gian ở chỗ này dừng lại.

Chỉ nghe Tử Điện Thôn Vân thú nhỏ giọng nói ra: "Ta vừa rồi nghe được một lão đầu nói rằng, tại tầng trên của tiên cung hình như có một cái khu vực thần bí, bên trong có rất nhiều tiên bảo, tựa như là bảo khố Thiên Đế."

"Đã có rất nhiều người đều hướng bên kia đi tới, vậy chúng ta

có nên đi qua đó ngó xem hay không?"

Lời này vừa nói ra, biểu lộ của Diệp Thu lập tức trở nên nghiêm túc lên, hỏi: "Không phải ngươi là thổ dân của tiên cung sao? Nơi nào có bảo bối thì ngươi cũng biết rõ mới đúng chứ."

Vừa nhắc tới điểm này Tử Điện Thôn Vân thú sắc mặt lập tức lúng túng.

"Ây. . . Cái này... cái này. . . Đại ca à, ta nói thật với ngươi mà, ta cũng không biết quá rõ a."

Nó trả lời rất nhiều vậy để cho Diệp Thu bị chọc cười. Nhưng nghĩ lại hình như cũng không có gì sai, vì gia hỏa này từ khi xuất sinh luôn một mực tránh tại bên trong lĩnh vực không gian, căn bản không dám đi ra tìm tòi tiên cung.

Tử Điện Thôn Vân thú một bên thủ hộ trường sinh dược, một bên tránh né Giao Long truy sát, cho nên nó nào dám đi ra ngoài. Do đó nó đối với tình huống của tiên cung cũng là hoàn toàn không biết gì.

Sau một hồi an tĩnh ngắn ngủi, Diệp Thu còn chưa lên tiếng thì Liên Phong đã nghi ngờ hỏi: "Bảo khố Thiên Đế sao? Chẳng lẽ toà tiên cung này là thứ còn sót lại của Thiên Đế?"

"Rất có thể. Theo ta được biết, toà tiên cung này đã tồn tại từ thời Tiên Cổ. Trong một đoạn trí nhớ hỗn loạn nào đó của ta thì ta đã từng thấy qua chủ nhân của nơi này, đó là một vị đại năng vô cùng kinh khủng, có thể làm cho Vạn tộc phải kiêng kị, nghe mà biến sắc."

"Năm đó phụ thân của ta lúc đi về cõi tiên đã gieo xuống cho ta phong ấn, lấy đại thủ đoạn đưa ta vào bên trong tòa Viễn Cổ tiên cung này."

"Mà ngoài ta ra thì cũng có rất nhiều hậu đại Tiên Đế, Thần tộc

di chủng được phân biệt mang đến từng cái khu vực trong tiên cung này, sau đó lâm vào ngủ say dài đến mấy cái kỷ nguyên."

Nghe xong Tử Điện Thôn Vân thú nói ra đoạn lịch sử này, Diệp Thu cùng Liên Phong liền nhìn nhau một cái. Trong lòng bọn họ đồng thời xuất hiện một câu hỏi.

Đó là tại thời kỳ Tiên Cổ đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao có nhiều chí cường giả lại đem hậu đại của mình đưa vào cái tiên cung này và phong ấn lại?

Diệp Thu đại khái có thể minh bạch mục đích bọn hắn làm như vậy, đó là vì bảo toàn truyền thừa huyết mạch, không đành lòng để cho huyết mạch của mình bị đoạn tuyệt.

Nhưng hắn không nghĩ ra đám chí cường giả này đến cùng đã trải qua chuyện tuyệt vọng gì, mà ngay cả bọn hắn cũng không cách nào là đối thủ? Đó là tồn tại kinh khủng cỡ nào?

Nội tâm Diệp Thu phảng phất như gieo xuống một nỗi băn khoăn. Nhưng hắn không có lựa chọn hỏi Tử Điện Thôn Vân thú, bởi vì có hỏi nó thì cũng như không.

Gia hỏa này ngoài ăn uống ngủ nghỉ ra thì trong đầu cũng chỉ có cô nương xinh đẹp, chứ cái gì cũng không biết.

"Xem ra lần tìm tòi tiên cung này chính là Tiên Lộ Tranh Phong a. Vừa rồi sư huynh ta truyền đến tin tức mấy chí cường giả của các đại Viễn Cổ đạo thống đều đã chạy tới tầng trên, một chút cường giả biến mất nhiều năm cũng nhao nhao xuất đầu lộ diện. Bọn hắn hiển nhiên đều là chạy tới chỗ bảo khố Thiên Đế." Liên Phong nghiêm túc phân tích một phen. "Thu, ta có dự cảm một chuyến bảo khố Thiên Đế này chính là thời điểm ta phi thăng."

Nói đến đây ánh mắt nàng có chút do dự. Kỳ thật nàng đã sớm có thể phá cảnh, chỉ là vẫn một mực không bỏ được nhân gian, rời

xa Diệp Thu và các sư huynh sư tỷ tại Bổ Thiên giáo.

Cho nên Liên Phong luôn một mực không chịu đi xung kích gông cùm xiềng xích sau cùng.

Nàng chuyện đời chưa hết nên không muốn cứ như vậy liền qua loa rời đi, nội tâm nàng phần nhiều vẫn là muốn chờ đợi Diệp Thu cùng nàng phi thăng.

Thế nhưng khi vừa nghĩ tới Bạch Hổ Thủy Tổ Ly Thiên thì Liên Phong lại không thể không sớm một bước phi thăng, bởi vì Ly Thiên lần trước đã bị Diệp Thu đánh cho trọng thương, vậy tất nhiên hắn sẽ tại phi thăng chi lộ chặn đường Diệp Thu.

Do đó nàng mới muốn sớm phi thăng để trải đường cho Diệp Thu.

Chương 760 - Lại Gặp Bất Lão Sơn

Nhìn xem Liên Phong mang ánh mắt thân thương, Diệp Thu có chút xúc động, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Diệp Thu có thể cảm giác được sự do dự của Liên Phong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nhỏ giọng nói ra: "Cô vợ ngốc của ta. Phàm nhân thành tiên muôn đời khó tu, không bao lâu nữa hai chúng ta còn có thể tại Tiên Giới gặp nhau mà. Nếu như tiên duyên giáng lâm thì ngươi cứ việc đi tóm lấy nó, vô luận là chân trời góc biển thì ta đều sẽ đứng sau lưng ngươi."

Diệp Thu cho Liên Phong một cái ánh mắt vô cùng kiên định, đây chính là lời hứa của hắn.

Kỳ thật không phải Diệp Thu không muốn phi thăng, vì từ lâu hắn đã có thể bắt đầu đột phá Thiên Nhân cảnh, chỉ là trong lòng hắn còn nhớ mong hai vị đồ nhi cùng tiểu Linh Lung còn đang ngủ say, cho nên hắn mới một mực tận lực không có đi tu luyện.

Diệp Thu mà muốn phi thăng thì ít nhất hắn cũng phải sắp xếp cẩn thận mọi chuyện tại hạ giới, giúp cho Bổ Thiên giáo triệt để vững chắc thì hắn mới yên tâm phi thăng.

Bổ Thiên giáo một trăm năm qua đã trải qua mấy lần sinh tử trắc trở, bấp bênh, căn cơ suýt chút nữa bị hủy, bây giờ nó thật vất vả mới ổn định lại.

Cho nên tại thời điểm này Diệp Thu không thể phi thăng, vì đây là hứa hẹn của hắn đối với Tiểu sư thúc khi ở tại động phủ Ngọc Thanh.

Liên Phong cũng xúc động rất sâu, nàng ngẩng đầu nhìn xem nam nhân cao lớn anh tuấn mà lộ ra nụ cười ôn nhu.

Liên Phong biết rõ nàng rất may mắn khi gặp được một vị nam nhân phi thường ưu tú, lại yêu nàng tha thiết như Diệp Thu.

Liên Phong giữ im lặng, có chút nhón chân lên, nhẹ nhàng tại trên mặt Diệp Thu hôn một cái.

"Ây. . . các ngươi lại ân ái rồi."

Một màn này rơi vào trong mắt Tử Điện Thôn Vân thú, tâm linh nhỏ yếu của nó phảng phất như lại nhận lấy đả kích nặng nề.

Cơm chó quá nhiều đi!

A. . . Ta không chịu nổi nữa!

Giờ khắc này, Tử Điện Thôn Vân thú y như nhận lấy trọng kích, cứng rắn bị đút đầy miệng cơn chó, con mắt nó cũng trợn trắng lên

"Ta phải đi, ta phải đi."

Tử Điện Thôn Vân thú hùng hùng hổ hổ nói ra, quay đầu liền chạy khỏi đôi cẩu nam nữ quá phận, trắng trợn ân ái trước mặt nó.

"Phụt... Ha ha ha."

Liên Phong nhìn thấy Tử Điện Thôn Vân thú biểu lộ ủy khuất cùng tức giận rời đi mà cũng là không nhịn được cười ra tiếng.

Trải qua Diệp Thu một phen khuyên bảo, khúc mắc trong lòng nàng cũng coi đã được giải khai.

"Hai chúng ta cũng đi thôi." Liên Phong nhàn nhạt nói ra.

Nàng lần nữa thu dọn tâm tình, ánh mắt bắt đầu trở nên kiên định.

Ngày nàng phi thăng đã sắp đến, mà nàng đã không có đường lui, bởi vì nàng có sứ mạng của mình, đó chính là tranh cử chức vị Bổ Thiên Thần Nữ.

Lúc này những người tranh cử chức vị Bổ Thiên Thần Nữ tại các giới vực khác cũng đã lần lượt phi thăng. Nếu như Liên Phong vẫn dừng lại thế gian, vậy sợ rằng nàng sẽ mất đi tư cách tranh cử chức vị Bổ Thiên Thần Nữ.

Từ khi bắt đầu đi con đường này, trận tranh cử kia cũng đã chú định Liên Phong không cách nào tránh khỏi.

Hiện tại điều nàng có thể làm chính là dùng hết khả năng tăng lên thực lực của mình.

Nhìn xem Liên Phong nghiêm túc không gì sánh được, Diệp Thu vui mừng cười nói: "Ừm, đi thôi."

Hai người nắm tay bay về phía một mảnh Hư Vô chi địa.

Lúc cả hai đi qua một tầng nghịch lưu, phảng phất như đã tới tầng thượng, một đạo tiên khí tự nhiên liền đập vào mặt bọn họ.

Diệp Thu lập tức nhướng mày, ánh mắt hắn gắt gao nhìn xem một chỗ cấm khu.

"Lực lượng thật kinh người, cỗ khí tức này là. . ."

Diệp Thu hít một hơi thật sâu, Viễn Cổ Thiên Đình bị vùi lấp tại bên trong cấm khu đã từng như thế nào?

Lúc này tại phía trên đỉnh núi, càng ngày càng có nhiều người tụ tập tới, cơ hồ các có mặt mũi nhân vật đều tới nơi đây.

Trong đó có không ít khuôn mặt mà Diệp Thu quen thuộc, ví

dụ như Đại Hoang đệ nhất chó liếm, Hoa Phi Vũ.

Trong đó còn có rất nhiều kẻ làm cho Diệp Thu nghi ngờ, tại cách đó không xa bén. Có một vị lão giả tiên phong đạo cốt đang dùng một loại ánh mắt cừu hận, để nhìn chăm chú.

Trong ánh mắt hắn lộ ra sát ý, hết sức rõ ràng cử động khác thường của nhường Diệp Thu có chút hoang mang.

Cũng đến hôm nay rồi mà vẫn còn có người có dũng khí chủ động khiêu khích hắn.

Có lẽ giữa bọn hắn có mối thâm cừu đại hận gì đó, nếu không đối phương cũng sẽ không trắng trợn oán hận như thế.

"Kia là người nào?" Diệp Thu có chút giật mình, đưa mắt nhìn về phía lão giả, nghi ngờ hỏi.

Liên Phong thuận thế nhìn lại mà nhíu mày, lạnh lùng nói: "Bất Lão sơn, Công Tôn Bạch Dừng. . ."

"Bất Lão sơn sao?"

Lại lần nữa nghe được cái tên quen thuộc này, Diệp Thu cũng là run lên một cái.

Hắn lập tức nhớ tới đạo thống Bất Lão sơn tại các giới vực khác cũng có chi nhánh.

Trước đây thánh địa Bất Lão sơn tại Đông Hoang đã bị Diệp Thu cùng đám đệ tử của Bổ Thiên giáo diệt trừ.

Tăng thêm trước đó Diệp Thu từng tại bên trong Đế mộ nhìn thấy cảnh chém giết một tên Đại trưởng lão của giới vực khác, hình như có tên là Công Tôn Dương.

Chương 761 - Hunter Ngộ Không Lộ Diện

Ha ha ha. . . Có ý tứ. Bất Lão Sơn muốn tìm ta báo thù sao?

Diệp Thu ung dung không vội đáp lễ đối phương một cái ánh mắt, lộ ra nụ cười ngoạn vị.

Hắn có thể cảm giác được tên cường giả của Bất Lão sơn này có thực lực phi thường cường đại, cảnh giới của hắn ta cũng là nửa bước Thiên Nhân cảnh, có thể nói là trần nhà nhân gian đang tồn tại.

Mà lại cảnh giới của tên này vô cùng vững chắc, bởi vì hắn đã nhiều năm chưa phá cảnh, trải qua hơn vạn năm lắng đọng tâm cảnh, đạo pháp của hắn đã hoàn thiện đến cực hạn.

Tên cường giả của Bất Lão sơn không nói một lời, nhưng bốn phương thiên địa phảng phất như tràn ngập cừu hận sát ý.

Diệp Thu chú ý quan sát một chút, phía bên dưới có không ít nam thanh nữ tú, những người này hẳn là đệ tử của Bất Lão sơn.

"Ừm. . . Có chút ý tứ. Xem ra có trò hay để xem rồi." Diệp Thu yên lặng suy nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ tiếp theo nên ứng đối như thế nào thì đột nhiên một thân ảnh từ thiên ngoại lao ra.

"A, ta thông suốt rồi."

"Trèo lên trèo lên trèo lên."

"Đi đâu đi đâu đi đâu. . ."

Nguyên bản bầu không khí đang khẩn trương ngột ngạt thì một con khỉ đột nhiên xâm nhập, triệt để phá vỡ sự bình tĩnh của nơi này.

"Định mệnh, con khỉ này làm sao có thể lẻn đến nơi này?"

Đám người vô cùng kinh hãi, chỉ thấy con khỉ kia đột nhiên cầm lấy một cây gậy, hung hăng nện vào kết giới cấm khu.

Một tiếng nổ vang lên, con khỉ kia trực tiếp bị đẩy lùi ra ngoài, hung hăng nện xuống đất, ăn đầy miệng bùn.

"Phi. . ."

"Tức chết lão Hun ta mà."

. . .

"Phụt. . . Ha ha ha ha."

Mấy giây an tĩnh ngắn ngủi qua đi, nhìn xem con khỉ kia người bụi đất mà đám người cũng là không nhịn được cười ra tiếng.

"Ha ha ha ha. . . Chỗ nào xuất hiện một con khỉ hoang không biết trời cao đất rộng, ngay cả kết giới của Viễn Cổ Thiên Đình cũng dám dây vào."

"Nó không thấy nhiều cường giả Đại Đế cảnh ở đây như vậy mà vẫn chỉ có thể ở chỗ này trơ mắt nhìn xem, không dám mạo hiểm xuất thủ sao?"

Đối với hành động của con khỉ kia thì đám người cũng là không tử tế chế giễu.

Diệp Thu có chút không đành lòng nhìn thẳng, khóe miệng hắn giật một cái, cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng nghĩ lại còn tốt là những người này cũng không biết rõ con khỉ kia chính là đồ đệ của hắn, cho nên hắn cũng không cần phải mất mặt.

"Sư tôn, sư nương." Lúc này từ phía sau truyền tới một giọng nói thanh thúy.

Diệp Thu cùng Liên Phong quay đầu nhìn lại, phát hiện đó là Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi cũng đi đến mảnh thiên địa này.

Diệp Thu biểu hiện coi như bình tĩnh, Liên Phong thì lại có chút cuồng hỉ, hỏi: "Tiểu nha đầu, các ngươi sao lại tới đây?"

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi phi thường nhu thuận đi đến trước mặt sư tôn, sư nương của mình.

Triệu Uyển Nhi ôn nhu giải thích: "Thưa sư nương, chúng đệ tử vì đuổi theo con khỉ chết tiệt kia nên mới chạy tới nơi này."

Khi nói tới con khỉ kia thì Triệu Uyển Nhi liền giận không có chỗ phát tiết. Nàng nghiến răng nghiến lợi, nói: "Con khỉ ghê tởm chết tiệt kia quá mức đê tiện, làm cho đệ tử tức muốn chết. Đệ tử nhất định phải hung hăng đánh cho nó một trận, tốt nhất là đánh cho nó thành đầu heo."

Gặp Triệu Uyển Nhi tức giận như vậy, Liên Phong cũng là phi thường tò mò, hỏi: "Con khỉ kia đã làm gì ngươi?"

Triệu Uyển Nhi cũng không biết rõ giải thích như thế nào, Lâm Thanh Trúc ngược lại có chút cảm thấy buồn cười mà che miệng, nói: "Sư nương, chuyện là như vầy. Lúc trước tại bên dưới vực sâu ẩn giấu một đóa hoa Hải Đường Cửu Diệp, phẩm chất nói ít cũng là cực phẩm tiên dược."

"Uyển Nhi thật vất vả mới đánh bại được đông đảo đối thủ và thành công cầm về tiên dược, nàng chưa kịp hoàn hồn thì con khỉ

kia đột nhiên lao ra đánh vào ót nàng một cái hắc côn."

"Phụt. . . Ha ha ha ha."

Nói đến đây Lâm Thanh Trúc cũng nhịn không được nữa mà cười ra tiếng.

"Sư tỷ." Nghe thấy Lâm Thanh Trúc cười nhạo mình như thế, Triệu Uyển Nhi rất là ủy khuất.

Nàng rõ ràng đã đắc thủ, nhưng nào biết rõ con khỉ kia không theo sáo lộ ra bài mà gõ cho nàng một cái hắc côn, cướp đi Tiên phẩm hoa hải đường của nàng, và nó còn khó đợi nàng kịp phản ứng mà liền một ngụm nuốt mất. Nàng chỉ có thể bất lực dậm chân.

Nghe Lâm Thanh Trúc giải thích xong, Liên Phong cuối cùng cũng minh bạch trước đó đã phát sinh chuyện gì. Trên khuôn mặt cao lãnh của nàng cũng không đè nén được mà muốn cười một tiếng, nhưng rất nhanh nó đã bị nàng che giấu đi.

Không được, tại thời điểm này tiểu nha đầu kia rất cần an ủi, ta không thể cười được!

"Ha ha ha ha. . ."

Cứ việc Lâm Thanh Trúc đã rất cố gắng áp chế, nhưng nàng vẫn là khống chế không nổi mà bật cười thật lớn.

Chương 762 - Hoang Đồ

"Được rồi được rồi, sư tỷ không cười nữa." Gặp Triệu Uyển Nhi có chút tức giận, Lâm Thanh Trúc vội vàng nhịn xuống ý cười, nói ra.

Mà Liên Phong coi như bình tĩnh, vì nói như thế nào nàng cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, điểm ấy nhẫn nại vẫn là phải có.

Liên Phong an ủi Triệu Uyển Nhi: "Uyển Nhi, không có việc gì đâu, sư nương sẽ làm chủ cho ngươi. Con khỉ kia mới vừa rồi đã ăn vụng tiên dược của ngươi thì một hồi nữa sư nương sẽ để cho nó phải phun ra."

"Hừ, mi dám ức hiếp Uyển Nhi nhà ta, vậy hãy xem ta thu thập mi như thế nào đi."

Nói đến đây trên thân Liên Phong liền phát ra một cỗ hàn ý lạnh lẽo không gì sánh được, Diệp Thu thấy vậy nội tâm lập tức hoảng hốt.

Mặc dù đồ đệ bảo bối của hắn bị khi dễ làm cho hắn cũng rất tức giận, nhưng vấn đề là kẻ ức hiếp nàng cũng là đồ đệ của hắn.

Diệp Thu thân làm sư tôn kẹp ở giữa quả thật có chút không dễ làm.

Tuy nhiên nói cho cùng Diệp Thu vẫn tương đối thiên vị cho áo bông nhỏ, nên cũng định cho con khỉ kia một bài học, để cho nó thu liễm một chút.

Thế nhưng bây giờ nhìn thấy Liên Phong đang muốn xuất thủ

trấn áp nó thì Diệp Thu lập tức luống cuống.

Liên Phong cũng không biết rõ con khỉ kia cũng là đồ đệ của Diệp Thu, nếu như nàng không cẩn thận đem nó làm thịt thì coi như xong.

"Chờ một chút, chờ một chút. . ." Nghĩ tới đây Diệp Thu vội vàng ngăn cản Liên Phong đang muốn xuất thủ.

Liên Phong thì mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, hỏi: "Chờ cái gì a? Đồ đệ bị khi dễ mà ngươi thân làm sư tôn nhưng lại bỏ mặc không quan tâm, ta liền chịu không được."

Khóe miệng Diệp Thu giật một cái, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn do dự một trận, trong lòng yên lặng kêu lên.

Khỉ con à, vi sư đã tận lực, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!

Diệp Thu rất muốn nói ra con khỉ kia cũng là đồ đệ của hắn, nhưng hắn lại có chút lo lắng nên cũng không có mở miệng.

Dù sao Hunter Ngộ Không thân mang đại nhân quả, mà nó lại là kẻ chuyên đi gây họa, có quỷ mới biết về sau nó còn có thể gây ra đại hoạ gì.

Diệp Thu cũng không muốn cho chùi đít cho Hunter Ngộ Không, cho nên hắn liền dứt khoát để cho Liên Phong dọn dẹp nó một chút, để cho nó thu liễm lại hiếu chiến chi tâm.

"Ừm. . . Được rồi, ngươi cũng đừng hạ tử thủ, cho nó một phen giáo huấn là đủ rồi." Diệp Thu khuyên nhủ một câu.

Hắn không có ý định nhúng tay vào chuyện này, Liên Phong nghi ngờ nhìn xem hắn, trong lòng nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

"Gia hỏa này có vẻ là lạ, ta cảm giác hắn đang cố ý thiên vị con

khỉ kia. Chẳng lẽ nó cũng là đồ đệ của hắn?"

Trong lòng Liên Phong đột nhiên toát ra một cái ý niệm như vậy. Không thể không nói giác quan thứ sáu của nữ nhân thật sự rất chuẩn, vừa đoán liền trúng.

Liên Phong hoài nghi không phải là không có đạo lý, bởi vì nàng rất hiểu Diệp Thu. Nếu không phải là người thân thiết thì hắn xưa nay không quản chuyện sinh tử của người khác. Người có thể để cho Diệp Thu chú ý như thế thì đều là chí thân của hắn.

Mang theo hoài nghi, Liên Phong gắt gao nhìn thẳng vào mắt Diệp Thu, nói: "Ngươi nói thật đi, con khỉ kia có phải là hoang đồ mà ngươi ở bên ngoài thu nhận hay không?"

Diệp Thu nghe nàng chất vấn như vậy thì lập tức hoảng hốt.

Định mệnh, ta không hề tiết lộ chút gì mà nàng cũng có thể đoán được ư?

Nàng đã mở góc nhìn của Thượng Đế rồi sao?

Liên Phong hỏi vậy cũng để cho Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi giật nảy mình.

"Cái gì? Chúng ta còn có một vị tiểu sư đệ hả?"

Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi nhìn nhau một cái, sau đó nhìn một chút sư tôn đang biểu lộ vẻ chột dạ, rồi lại nhìn một chút con khỉ tức chết người không đền mạng đang biểu lộ vẻ đê tiện ở nơi xa.

Lúc này nội tâm các nàng lập tức phiền muộn một trận.

Gia hỏa kia thật sự là đồ đệ của sư tôn sao?

Trong lòng các nàng có cảm giác rợn cả tóc gáy. Lâm Thanh Trúc đột nhiên nhớ tới hình như khi con khỉ kia vừa mới xuất thế

thì sư tôn đã từng rời khỏi Tử Hà phong mấy tháng.

Hẳn là như vậy a!

Nghĩ đến đây Lâm Thanh Trúc vô cùng chấn động. Nếu như nàng không có nhớ lầm thì con khỉ kia tựa như là từ hậu sơn của Tử Hà phong bay ra.

Người khác có khả năng không rõ ràng, nhưng Lâm Thanh Trúc thân là thủ toạ của Tử Hà phong, cho nên nàng đối với tình huống của Tử Hà phong vẫn là vô cùng hiểu rõ.

Gặp Lâm Thanh Trúc muốn nói cái gì, Diệp Thu biết rõ nàng đã nhớ ra, hắn vội vàng đưa cho nàng một cái ánh mắt.

Lâm Thanh Trúc lập tức ngừng lại, che miệng không dám nói gì.

Diệp Thu lập tức nới lỏng một hơi. Đúng là áo bông nhỏ của ta trong lòng vẫn luôn có người sư tôn này a!

Chương 763 - Nhìn Thấu

"Làm sao có thể a." Diệp Thu chột dạ nhìn Liên Phong một cái, phủ định hoàn toàn chuyện này: "Con khỉ kia có sở học đạo pháp cùng Tử Hà phong của ta không giống chỗ nào, vậy nó làm sao có thể là đệ tử của ta được. Ta xin thề ta cùng con khỉ này tuyệt đối không có chút quan hệ nào."

Nghe hắn nói như thế Liên Phong có chút bán tín bán nghi. Vừa rồi nàng cũng chú ý tới Hunter Ngộ Không sử dụng pháp thuật xác thực không giống Diệp Thu. Bởi vì Diệp Thu dùng kiếm mà nó thì dùng côn.

"Ừm. . . Nếu con khỉ kia đã không phải là đệ tử của ngươi thì ta liền không có lo lắng." Liên Phong lạnh lùng nói ra một câu, sát ý lập tức phóng thích ra ngoài.

Diệp Thu thật sự giật nảy mình, nhưng lại không dám mở miệng.

Lâm Thanh Trúc trong lòng biết rõ sư tôn khó xử, vội vàng đứng ra giải thích: "Sư nương, con khỉ kia mặc dù thiên tính ngang bướng, nhưng tội nó không đáng chết, tùy tiện giáo huấn một phen là được rồi. Nói như thế nào nó cũng là một trong tuổi trẻ Chí Tôn của Đông Hoang, nếu cứ như vậy giết nó thì không khỏi khá là đáng tiếc."

"Sư tỷ, ngươi làm sao còn thay còn khỉ kia nói chuyện?" Lâm Thanh Trúc nói vậy lập tức dẫn tới Triệu Uyển Nhi bất mãn chất vấn.

Nàng đều thảm như vậy mà sư tỷ còn không giúp nàng, ngược lại đi giúp ngoại nhân, trong lòng nàng rất là ủy khuất.

Lâm Thanh Trúc: ". . ."

Ta cũng không muốn a!

Nàng nhìn thoáng qua ánh mắt sư tôn mình mà chỉ có thể kiên trì mở miệng nói: "Sư nương, để cho ta tới giáo huấn con khỉ kia đi, vừa vặn ta cũng muốn kiến thức một chút nó có bản lĩnh thông thiên gì."

Lâm Thanh Trúc không có biện pháp khác, nàng trực tiếp rút ra Vân Tiêu kiếm chuẩn bị xông lên.

Chí ít Lâm Thanh Trúc còn có chừng mực, nếu như sư nương động thủ mà lấy tính cách lạnh lùng của nàng thì con khỉ kia coi như không chết thì cũng sẽ bị róc xuống một lớp da.

Vì sư tôn của mình thì Lâm Thanh Trúc chỉ có thể tự mình ra tay.

Nàng vừa mới mở miệng thì Diệp Thu vội vàng phụ họa: "Ừm, ta cảm thấy có thể làm vậy. Ngươi đã kiếm pháp sơ thành, vừa vặn lấy con khỉ này ra luyện tay một chút. Đồ nhi, đi thôi."

Hai thầy trò này một xướng một họa càng làm cho Liên Phong hoài nghi, trong lòng nàng tựa hồ đã nắm chắc mà cười lạnh một tiếng, ý vị thâm trường nhìn xem Diệp Thu, phảng phất như đã xem thấu tâm tư của hắn.

Nhưng mà Liên Phong cũng không có vạch trần thầy trò Diệp Thu vì cân nhắc Diệp Thu có nỗi khổ riêng. Nàng chầm chậm khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng.

"Được rồi, Thanh Trúc, ngươi đi đi. Nếu như ngươi đánh không thắng nó thì sư nương sẽ xuất thủ."

Nghe được lời này Lâm Thanh Trúc lập tức áp lực tăng gấp bội. Nếu như là trước đó thì còn tốt, nhưng hiện tại Hunter Ngộ

Không đã thực lực tăng nhiều, nàng cũng không nắm chắc có thể thuận lợi cầm xuống được nó.

Bởi vì sau khi Hunter Ngộ Không ăn vào đoá hoa hải đường cửu diệp kia, tu vi của nó liền tăng nhiều, lực lượng của nó cũng đã vượt qua Chí Tôn cảnh cực hạn, sắp bước vào Phong Vương cảnh.

Lâm Thanh Trúc cũng không dám nói nàng có thể trăm phần trăm nắm được Hunter Ngộ Không, cho nên trong lòng nàng có chút sợ hãi.

Lâm Thanh Trúc ủy khuất nhìn thoáng qua sư tôn của mình, vì hắn nên nàng cũng là không thèm đếm xỉa gì nữa.

Diệp Thu lúc này trong lòng yên lặng nói: Vì vi sư thì ngươi cố mà chịu ủy khuất nhé, lát nữa vi sư nhất định sẽ đền bù cho ngươi thật tốt.

Ngay lúc Lâm Thanh Trúc chuẩn bị xuất thủ, đột nhiên một trận hư không vặn vẹo từ phía dưới tràn vào đám người.

Những người ở đây vừa trông thấy Hunter Ngộ Không thì trong mắt bọn hắn phảng phất như bắn ra tia lửa, nổi cơn thịnh nộ.

"Con khỉ ôn dịch kia hiện thân rồi, chúng ta cùng tiến lên làm thịt nó thôi."

Tình huống bất thình lình làm cho tất cả mọi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, ngay cả Diệp Thu cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc này trong lòng hắn cũng đã nới lỏng một hơi vì xem ra không cần Lâm Thanh Trúc xuất thủ. Cũng do con khỉ kia đắc tội với quá nhiều người, cho nên có quá nhiều người muốn thu thập nó.

Chỉ nghe một tiếng gầm lên giận dữ vang lên, hiện trường trong nháy mắt liền hỗn loạn tưng bừng.

Hiện tại đám cường giả và Đại Đế cảnh các phương đều ôm lấy tư thái quan sát, nhưng bọn hắn cũng không có nhúng tay vào, bởi vì bọn hắn muốn nhìn xem một chút cường giả trong thế hệ tuổi trẻ có người nào kinh diễm hay không.

"Ha ha ha. . . Có ý tứ. Con khỉ hoang đến từ Đông Hoang kia vậy mà có thể đồng thời làm cho nhiều người hận nó như vậy. Nó đúng là nhân tài a." Một tên cường giả bí ẩn cười lạnh nói ra.

Liên quan tới Hunter Ngộ Không, rất nhiều người đều có suy đoán sư phụ của nó là ai. Nhưng cho đến trước mắt vẫn chưa có người nào có thể đoán được pháp thuật của nó đến cùng đã kế thừa từ ai.

Chương 764 - Thầy Nào Trò Nấy

"Con khỉ ôn dịch, mau trả cho ta Nhân Sâm quả."

Lúc này một tiếng gầm thét vang lên, từ dưới đáy biển xông lên một cái hậu đại Đế thú. Trong chốc lát sát khí bùng lên, cuồng phong cuốn tới.

"Ồ? Đây là sinh vật gì?"

Nhìn xem một con quái vật toàn thân mọc ra vảy bạc, tay cầm một thanh Tam Xoa Kích từ dưới biển lao vọt lên, Diệp Thu lập tức sững sờ, vì loại sinh vật này hắn cũng là lần thứ nhất gặp phải.

Nhưng dựa theo huyết mạch cường đại của nó để phán đoán, nó hẳn là một cái hậu đại Đế thú.

Liên Phong ở một bên giải thích:

"Vị này tên là Phong Hi, là hậu đại của Ngân Long tộc tại Bắc Hoang, là chí cường giả trong thế hệ trẻ tuổi, cũng là trời sinh Chí Tôn."

"Ngân Long tộc sao? Vậy hắn cũng là Chân Long di chủng nhỉ?" Diệp Thu kinh ngạc, hỏi.

Liên Phong lắc đầu, phủ nhận: "Không phải, hắn chỉ có thể coi là chi nhánh kéo dài của Chân Long mà thôi, cũng không thể coi là Chân Long di chủng thuần huyết chân chính."

"Thì ra là thế." Diệp Thu gật đầu, hắn đã minh bạch cái gì.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn xem Hunter Ngộ Không đã bị Phong Hi cầm Tam Xoa Kích giết tới trước mặt. Cây gậy trong tay nó lập tức quét ngang, trực tiếp đem Phong Hi đánh bay ra ngoài, trong miệng còn cuồng tiếu: "Ke ke ke, chỉ bằng ngươi sao? Ngươi còn chưa xứng để cho lão Hun đây để tâm."

Đối mặt với nhiều ánh mắt cừu hận phẫn nộ như vậy, Hunter Ngộ Không chẳng những không hoảng hốt, mà ngược lại nó càng thêm hưng phấn. Thiên tính hiếu chiến khiến cho nó vô cùng dũng mãnh.

"Con khỉ chết tiệt!" Bị một côn quét bay, Phong Hi mất mặt, rống giận.

Hắn đã tung hoành khắp Tứ Hải, từ lúc xuất đạo đến nay hắn chưa gặp được địch thủ.

Cho tới bây giờ hắn còn không có trải qua loại thất bại nhục nhã này. Nhưng hôm nay hắn lại bị một con khỉ ngược đãi thành dạng này, trong lòng hắn cực kỳ biệt khuất.

Nhìn xem Hunter Ngộ Không cuồng vọng như thế, những người đứng ngoài quan sát cũng đều đứng ngồi không yên.

"Bà mẹ nó! Mọi người cùng nhau xông lên! Ta cũng không tin con khỉ ôn dịch này còn có thể lật trời." Một tên tê giác đại hung bị lửa giận công tâm, hét lên.

Lời này của hắn lập tức để cho tất cả mọi người ở đây bị kích thích.

"Chúng ta cùng tiến lên làm thịt nó."

. . .

"Con khỉ kia đến cùng đã làm ra chuyện gì táng tận lương tâm mà lại có nhiều người muốn giết nó như vậy?" Một màn này ngay

cả Diệp Thu cũng bị hù dọa, tự hỏi.

Còn tốt là bọn hắn cũng không biết Diệp Thu chính là sư phụ của Hunter Ngộ Không, nếu không thì hắn liền phiền toái.

Thấy sư tôn của mình hơi nghi hoặc, Lâm Thanh Trúc mím môi một cái, nghĩ tới Hunter Ngộ Không đã làm những chuyện náo loạn trước đó mà nàng cũng cảm thấy đau đầu.

"Cn khỉ kia quá âm độc, chuyên môn chơi gõ ám côn, cướp đi bảo bối của rất nhiều người. Chuyện âm hiểm xảo trá gì nó cũng làm được."

"Vị thiên kiêu của Ngân Long tộc này đã bị con khỉ kia gõ một phát ám côn đến ngất xỉu. Nó không chỉ có cướp đi tất cả bảo vật trên người hắn, mà còn cởi hết đồ của hắn rồi cột hắn vào một khối bia đá, làm cho tất cả mọi người đến vây xem."

Nghe Lâm Thanh Trúc giải thích xong thì khóe miệng Diệp Thu liền giật một cái.

Con khỉ kia thật là hung ác a. Khó trách tại sao nó có thể kéo nhiều cừu hận như vậy. Ngay cả ta mà cũng muốn đập chết nó!

Chiến đấu đã khai hỏa, đối mặt với mấy trăm người vây công để cho Hunter Ngộ Không cũng có vẻ lực bất tòng tâm.

Lúc này Diệp Thu đã quan sát ra một cái vấn đề, đó là sở học pháp thuật của Hunter Ngộ Không cũng không phải quá nhiều, và nó cũng không có một cái binh khí nào tiện tay.

Hunter Ngộ Không đều hoàn toàn dựa vào thân thể nó đủ cứng rắn và tu vi nghiền ép nên mới có thể giữ cho mình không bị đánh bại. Nhưng nếu đánh lâu dài thì nó cũng không chịu đựng nổi.

Nghĩ tới đây Diệp Thu đột nhiên nhớ tới vừa rồi Liên Phong đã đưa cho hắn Kim Cô Bổng mà hai mắt hắn lập tức tỏa sáng.

Cây Kim Cô Bổng này cũng là một thanh Tiên khí và còn không có phát động bạo kích trả về. Vậy không bằng ta tìm cơ hội đem Kim Cô Bổng đưa cho Hunter Ngộ Không. Vì như vậy không chỉ có thể tăng lên lực chiến đấu của nó, mà còn có thể làm một đợt bạo kích trả về.

"He he he. . . Cứ làm như vậy đi. Trên đời này không có ai khác so với con khỉ kia càng thích hợp hơn với Kim Cô Bổng. Chỉ là ta nên lấy phương thức như thế nào để đưa Kim Cô Bổng cho nó đây?

Loại chuyện phiền phức này Diệp Thu không muốn lại lấy thân phận Bồ Đề tổ sư để xuất hiện.

"Con khỉ kia, chịu chết đi." Lúc này lại nghe một tiếng gầm lên giận dữ.

Sóng âm to lớn xông phá mây xanh, chấn nát hư không, một tên hậu đại Đế thú đột nhiên một chưởng vỗ tới Hunter Ngộ Không.

Ầm vang một tiếng, Hunter Ngộ Không trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm tiên huyết.

"Hự. . ."

Sự đau đớn kịch liệt để cho Hunter Ngộ Không lần đầu tiên có cảm giác đau đớn, nội tâm giận dữ.

Thế nhưng khi nó nhìn thấy lại có mấy tên hậu đại Đế thú đánh tới, trong lòng nó liền biết nó đang gặp bất lợi.

Hunter Ngộ Không đột nhiên hung hăng đánh ra một côn vào kết giới sau lưng.

Ầm!!!

Chỉ nghe một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, tất cả cường giả tại bốn phương thiên địa lập tức trong lòng run lên.

"Gia hỏa này muốn làm gì?"

"Lúc trước nó đã nếm qua một lần thiệt thòi lớn, vậy mà bây giờ nó lại còn dám đụng vào kết giới kia sao?"

Đám người vô cùng không hiểu, nhưng lúc bọn hắn coi là Hunter Ngộ Không sẽ bị kết giới chấn vỡ nát thì một tiếng vỡ vụn truyền đến, kết giới kia vậy mà bắt đầu tan vỡ.

Chương 766 - Thiên Mệnh Chi Tử

Khối tái sinh cốt này đã cắm rễ tại thể nội của Hunter Ngộ Không, đồng thời lúc trước nó đã ăn rất nhiều bảo dược, tiên dược mà lại không biết cách luyện hóa như thế nào, cho nên toàn bộ dược lực đều tràn vào tái sinh cốt.

Hiện tại Hunter Ngộ Không đang trải qua một trận sinh tử tra tấn. Sự tra tấn này tên là tái sinh kiếp.

Đây chính là do tái sinh cốt đang thoát thai hoán cốt, có thể gọi là một kiếp tân sinh. Một khi tái sinh kiếp bị độ thành công, như vậy tu vi của Hunter Ngộ Không sợ là sẽ một bước lên trời.

"Tía má ơi, con khỉ này không hổ là thiên địa sủng nhi a."

Diệp Thu cảm thấy mơ hồ, vì có người tu luyện dốc ra cả một đời khổ cực nhưng cũng không tu luyện được đến Đại Đế cảnh. Mà có người vừa sinh ra chính là chuẩn Đại Đế cảnh, được ông trời ưu ái đuổi theo cho ăn cơm.

Bà mẹ nó, cuộc sống quá bất công đi!

Sau khi ổn định lại tinh thần, Diệp Thu bắt đầu suy nghĩ chuyện này đến cùng là như thế nào.

Nghiêm túc suy tư một phen, hắn đột nhiên nhớ tới tại thời điểm Hunter Ngộ Không giáng sinh từng gây nên thiên địa biến hóa, bát hoang đều có dị tượng.

Sau đó Diệp Thu đã thôi diễn thiên cơ, hắn phát hiện con khỉ này chính là thiên mệnh chi tử ứng kiếp mà thành. Đây cũng là

nguyên nhân tại sao Diệp Thu lại muốn thu Hunter Ngộ Không làm đồ đệ.

Bây giờ trông thấy khối tái sinh cốt này thì ý nghĩ trong lòng Diệp Thu càng thêm kiên định.

"Có ý tứ. Con khỉ này chính là thiên tuyển chi nhân sao? Ấy, không đúng, nó chính là thiên tuyển chi hầu sao?"

Lịch đại tổ sư của Tử Hà phong cũng từng lưu lại di ngôn, đó là tại bên trong sơn động sau núi có một tảng thất thải thần thạch chính là Thượng Cổ thần vật cần được chăm sóc thật tốt.

Bây giờ đúng là đã ứng nghiệm tiên đoán của tổ sư, con khỉ này quả thật là thiên mệnh chi tử.

Bổ thiên a bổ thiên! Trận đại kiếp này đến cùng là cái gì?

Diệp Thu từ trước đến nay cũng không nghĩ thông điểm này.

Nếu như là hắc ám quỷ dị náo động thì cũng không tính, bởi vì quỷ dị nhất tộc bây giờ đã mai danh ẩn tích, căn bản tìm không thấy chỗ ẩn thân của bọn hắn.

Về phần náo động khác thì Diệp Thu hiện tại còn nghĩ không ra đến cùng là cái gì. Cho nên bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm chính là yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nghĩ tới đây ánh mắt Diệp Thu lại lần nữa nhìn về phía Hunter Ngộ Không.

Giờ phút này nó đang tiếp nhận thống khổ do tái sinh kiếp mang đến, sinh mệnh lực của nó đang suy kiệt, thoi thóp.

Còn tốt là lúc trước Hunter Ngộ Không đã ăn vào rất nhiều bảo dược làm lực lượng tiếp tế, do đó nó mới miễn cưỡng có thể duy trì hiện trạng.

"Ừm, con khỉ nhỏ nhà ngươi quả nhiên là rất ngang ngạnh. Cũng được, hôm nay vi sư sẽ lại giúp ngươi một lần nữa." Diệp Thu cười khổ, lắc đầu nói.

Sau đó hắn chậm rãi đẩy ra một chưởng, trong chốc lát một cỗ lực lượng vô cùng tinh khiết liền tràn vào thể nội của Hunter Ngộ Không, giúp cho nó dịu đi thống khổ, trợ giúp nó vượt qua trận tái sinh kiếp này.

Tại phía dưới lực lượng cường đại của Diệp Thu gia trì, thân thể Hunter Ngộ Không bắt đầu toả ra kim sắc kim phù văn có lực lượng phi thường thuần túy.

Tại huyết Mệnh Môn của nó không ngừng tuôn ra lực lượng kinh người, sinh mệnh lực của nó lại lần nữa hiển hiện.

Lúc này khí tức của Hunter Ngộ Không bắt đầu khôi phục lại. Tại bên trong ánh mắt kinh ngạc của Diệp Thu, nó đang tiến vào trạng thái Niết Bàn trùng sinh.

"Cái này. . ."

Diệp Thu đột nhiên phát hiện tu vi của Hunter Ngộ Không bắt đầu phi tốc tăng lên, nhảy vọt tới Phong Vương cảnh.

"Định mệnh."

Loại tốc độ đột phá này để cho Diệp Thu cũng giật mình kêu lên.

Đây còn là phàm nhân sao? Nó quả thực là một tên quái vật a!

Không đúng, nó vốn cũng không phải là người!

Hunter Ngộ Không đột phá Phong Vương cảnh xong thì cũng không đình chỉ xung kích, mà nó vẫn tiếp tục xông phá cảnh giới phía trên.

Lúc này toàn thân Hunter Ngộ Không đang bị một đoàn kim sắc kim phù văn bao phủ.

Diệp Thu chậm rãi thu tay, đem Kim Cô Bổng đặt ở bên cạnh Hunter Ngộ Không, sau đó hắn liền biến mất khỏi cấm khu.

Trong cơn ngủ mê, Hunter Ngộ Không tựa hồ cảm thấy dị thường, hình như có một đôi tay đang đẩy nó tiến lên, nội tâm nó mười phần cuồng hỉ.

Hunter Ngộ Không giãy dụa muốn mở mắt ra nhìn xem đến cùng là người phương nào đang tương trợ nó nhưng không thể.

Nó suy nghĩ một hồi lâu và trong lòng đã có đáp án, đó là giữa thiên địa này ngoại trừ sư phụ của nó ra thì không thể là ai nữa. Bởi vì nó không có bằng hữu, càng không có người thân.

"Sư phụ, là ngài sao?"

Hunter Ngộ Không giãy dụa hô to một tiếng, trong giọng nói hiện ra mấy phần ủy khuất, tựa như một đứa bé ra ngoài chơi bị bắt nạt trở về nhà kể khổ với trưởng bối vậy.

Lúc này tại bên ngoài cấm khu, Diệp Thu nghe được tiếng kêu này mà nội tâm thương xót.

Con khỉ này cho dù ưa thích gây chuyện thị phi, nhưng nói cho cùng nó cũng là đồ đệ của hắn.

Diệp Thu nói là không thèm để ý tới nó chỉ là giả, bởi vì hắn không muốn đối mặt mà thôi.

Diệp Thu nhìn thoáng qua Hunter Ngộ Không kêu gọi bên trong cấm khu, rồi hắn hung ác nhẫn tâm mà không có đi nhận nó.

Từ ngày giả biệt tại Bồng Lai tiên sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, thế gian này đã không còn tồn tại Bồ Đề tổ sư.

Diệp Thu rời khỏi cấm khu, đi ra bảo khố Thiên Đế và tìm kiếm đám người Mạnh Thiên Chính.

Chương 767 - Hàn Băng Cực Địa

Sau khi rời khỏi bảo khố Thiên Đế, Diệp Thu tiến về tầng dưới của tiên cung để truy tìm tung tích của đám người Bổ Thiên giáo. Thế nhưng hắn tìm cả buổi mà cũng không nhìn thấy một vị đệ tử của Bổ Thiên giáo nào.

"Quái lạ, bọn hắn đi đâu hết rồi?"

Diệp Thu mơ hồ có loại dự cảm bất tường. Khi nghĩ tới ánh mắt của Công Tôn Bạch lúc rời đi hắn đột nhiên nội tâm run lên.

"Không tốt, khẳng định là lão gia hỏa kia đã giở trò quỷ."

Sự bất an trong lòng Diệp Thu càng phát ra mãnh liệt. Trước đó Bất Lão sơn tại Đông Hoang đã bị Bổ Thiên giáo hủy diệt, mà Công Tôn Bạch thân là lão tổ của đạo thống Bất Lão sơn thì ông ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù.

Đây là một cái cục diện không chết không thôi, vĩnh viễn không có khả năng ngừng lại.

Huống hồ trước đây tại bên trong Đế mộ Đại trưởng lão Công Tôn Dương của Bất Lão sơn tại Đông Hoang cũng đã bị Diệp Thu giết chết, tin tức này đã sớm truyền ra khắp bát hoang, cho nên Công Tôn Bạch không có khả năng không biết rõ.

Dưới tình thế cấp bách Diệp Thu cũng không còn để ý tới cái gì nữa, hắn trực tiếp mở ra thiên nhãn để tìm kiếm trong phạm vi lớn.

Diệp Thu nhất định phải nhanh chóng tìm ra tung tích của đám

người Mạnh Thiên Chính, nhằm xác định bọn hắn phải chăng đang gặp phải nguy hiểm.

Thần thức của Diệp Thu lan tràn khắp thiên địa, hắn bắt đầu truy tung trong phạm vi lớn.

Diệp Thu dùng hơn nửa ngày thời gian và rốt cục tại một chỗ hàn băng cực địa phát hiện một chút manh mối.

Bên trong hàn băng cực địa này ẩn chứa một đạo pháp thuật cấm kỵ ngăn cách ngoại giới cùng bên trong liên hệ với nhau.

Tại lối vào hàn băng cực địa còn có mấy tên lão giả áo đen trấn giữ. Từ y phục của bọn hắn thì Diệp Thu dễ dàng phán đoán ra đây chính là trang phục của thánh địa Bất Lão sơn.

Sau khi phát hiện bọn hắn tồn tại, Diệp Thu liền ẩn nấp tại bên trong bóng tối, yên lặng quan sát cử động của bọn hắn.

Hắn nghe thấy hai tên lão giả tại cửa ra vào đang cùng nhau nghị luận.

"Vương sư huynh, ngươi nói xem tại sao lão tổ lại muốn đem những người này giam giữ ở bên trong hàn băng cực địa, mà không phải là trực tiếp giết chết cho xong hết mọi chuyện? Lão tổ hại nhóm chúng ta phải từ bỏ tiên duyên không dễ có mà ở chỗ này đau khổ chờ đợi." Một tên trưởng lão chửi bậy lên.

Vương Hàn bên cạnh trợn trắng mắt, nói: "Ta nào có biết rõ a? Tâm tư của lão tổ nhóm chúng ta làm sao có thể đoán được."

"Ngươi vẫn nên trung thực ở lại đi, cứ làm tốt chức trách của mình, miễn cho đến thời điểm lão tổ nổi giận thì kẻ xui xẻo cũng không chỉ một mình ngươi đâu."

Nhắc tới chuyện này thì bọn hắn cũng bất đắc dĩ, vì trận thám hiểm tiên cung vốn là kỳ ngộ khó được, nhưng mà bọn hắn hoàn

toàn không có cơ hội đi tìm kiếm tiên duyên thuộc về mình, ngược lại phải đến canh giữ ở cái phá hầm băng này.

Nghe Vương Hàn nói xong, Lý Nguyên cũng cảm thấy một trận ớn lạnh. Khi hắn nhớ tới lão tổ có thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn thì trong lòng hắn lập tức hoảng sợ, cũng không dám lại oán giận cái gì.

Sau khi ổn định lại, không biết Vương Hàn lại nghĩ tới cái gì mà tiếp tục nói ra: "Ta nghe nhị sư huynh nói rằng lão tổ lần này chuẩn bị xuất thủ đối với vị kia của Bổ Thiên giáo, bởi vậy ngài ấy mới cố ý đem những người này bắt lại nhằm thiết kế một cái bẫy rập cho vị kia."

"Trước đó Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang đã hủy diệt một nhánh của đạo thống Bất Lão sơn chúng ta, khiến cho khí vận của toàn bộ Bất Lão sơn đại giảm, loại đại thù bực này chúng ta không thể không báo."

"Bất kể nói như thế nào thì khẳng định lần này lão tổ sẽ làm thật. Mà ta còn nghe nói chuyện này được lão tổ chuyên môn xin phép tiên nhân ở thượng giới và đạt được bọn hắn cho phép."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu giấu ở chỗ tối lập tức giật mình.

"Lão gia hỏa kia vậy mà muốn tính toán ta."

Lúc này sát ý trong lòng Diệp Thu trong nháy mắt liền tăng vọt, ánh mắt hắn lạnh lẽo không gì sánh được.

Diệp Thu đời này ghét nhất chính là bị người ủy hiếp, Công Tôn Bạch vậy mà dám đem đám người của Bổ Thiên giáo bắt lại, khả năng đây chính là thủ đoạn uy hiếp Diệp Thu cuối cùng của ông ta.

Chỉ là Diệp Thu có chút không nghĩ ra vì sao đám người Mạnh Thiên Chính lại bị bắt mà hai vị đồ nhi của hắn ngược lại vẫn bình

yên vô sự mà tránh thoát một kiếp?

Chẳng lẽ Công Tôn Bạch biết rõ trên thân Lâm Thanh Trúc cùng Triệu Uyển Nhi có ngọc phù do Liên Phong lưu lại?

Nghĩ tới đây nội tâm Diệp Thu lập tức tuôn ra một trận cảm giác nguy cơ, thì ra Công Tôn Bạch đã sớm để mắt tới hắn và luôn một mực tìm kiếm cơ hội ra tay.

"Ha ha ha ha. . . Có ý tứ. Nếu không phải lão tử sớm phát giác thì kém chút nữa liền để cho lão ta đạt được ý muốn."

Diệp Thu cảm thấy mình rất may mắn, vì dự cảm của hắn từ trước đến nay đều đúng, và hắn sẽ cố ý đi tra xét một phen.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diệp Thu, Bất Lão sơn đã bắt đầu động thủ.

Nếu như bọn hắn đã động thủ thì Bổ Thiên giáo và Diệp Thu cũng không cần thiết lại cùng bọn hắn nói chuyện đạo nghĩa gì nữa.

Chương 768 - Diệp Thu Tới

"Người nào?"

Vương Hàn trấn giữ tại cửa ra vào đột nhiên cảm giác được một trận âm phong lạnh thấu xương thổi qua, nội tâm hắn giật mình mà vội vàng quát.

Phải biết đây chính là cấm địa mà lão tổ của bọn hắn tự mình điểm danh trọng điểm chăm sóc, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần. Nếu như nơi này xảy ra vấn đề gì thì lão tổ sẽ lấy cái mạng nhỏ của bọn hắn ra đền tội.

Bọn hắn nào dám có nửa điểm thư giãn, khi cảm giác được dị động thì bọn hắn lập tức nhấc lên cảnh giác, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Lúc này chỉ thấy tại vực sâu nhỏ hẹp mờ tối có một đạo thân ảnh áo trắng chậm rãi từ phía trên hạ xuống.

Hai người Vương Hàn xem xét thì lập tức nội tâm ớn lạnh.

"Diệp Thu!"

Khi nhìn thấy rõ ràng dung mạo của người tới, trong lòng bọn hăn hoàn toàn nguội lạnh, không dám tin vào mắt mình.

Không phải Diệp Thu đang ở tại bảo khố Thiên Đế ư? Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Người phản ứng nhanh nhất chính là Vương Hàn, khi hắn vừa phát hiện Diệp Thu thì liền âm thầm móc ra ngọc phù chuẩn bị hướng về Công Tôn Bạch truyền đạt tin tức.

Nhưng ngay lúc Vương Hàn móc ra ngọc phù và vừa định bóp nát ngọc phù thì đột nhiên. . .

Phụt!!!

Chỉ thấy tiên huyết phun ra nhuộm đỏ một mảnh đất, một cánh tay miễn cưỡng bị chém rụng.

"A. . ."

Cánh tay cầm ngọc phù của Vương Hàn đã trực tiếp bị chém rụng, làm cho hắn phát ra tiếng kêu thống khổ.

Tiếng kêu thảm này của Vương Hàn lập tức kinh động đến đám trưởng lão của Bất Lão sơn tại phụ cận, bọn hắn trong nháy mắt liền chạy tới.

Nhưng sau khi bọn hắn nhìn thấy Diệp Thu thì liền không ai bảo ai mà lui về sau một bước, lộ ra ánh mắt e ngại.

"Diệp Thu, ngươi muốn làm gì? Ngươi vô duyên vô cớ đả thương trưởng lão của Bất Lão sơn chúng ta là vì xâm nhập cấm địa phải không?"

Có một trưởng lão chất vấn Diệp Thu, nhưng một giây sau đầu của hắn ta đã trực tiếp rơi xuống đất.

Loại thủ đoạn đơn giản thô bạo này lập tức chấn kinh toàn trường, tất cả trưởng lão, đệ tử của Bất Lão sơn đều không tự chủ được mà tiếp tục lui lại và run lẩy bẩy.

Bọn hắn còn coi là chuyện bọn hắn đang làm thì Diệp Thu vẫn không biết rõ, do đó bọn hắn còn có ý đồ lừa gạt Diệp Thu để dụ hắn rời đi.

"Hừ. . . xem ra cái thánh địa Bất Lão sơn này đã không cần thiết phải tồn tại." Diệp Thu lúc này phi thường phẫn nộ, hắn xuất

thủ cơ hồ không lưu tình chút nào, mà hắn cũng lười giảng đạo lý với bọn này.

Diệp Thu đưa tay ra, sức mạnh vô thượng nghiền ép tới. Không đến một lát, tất cả đám người chỗ cửa động trong nháy mắt liền ngã xuống đất bỏ mình.

Cuộc đồ sát không chút huyền niệm này diễn ra quá chóng vánh, dù cho bên trong cũng có người có thực lực mạnh nhất là một vị trưởng lão Phong Vương cảnh trung kỳ. Nhưng loại thực lực này tại trước mặt Diệp Thu ngay cả giãy dụa cũng không có cơ hội.

Chỉ ba giây ngắn ngủi mà mấy trăm tên trưởng lão, đệ tử của Bất Lão sơn toàn bộ đều bị Diệp Thu chém giết.

Chỉ có Vương Hàn ngay từ đầu luôn muốn mật báo đang che lấy cánh tay bị chém đứt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn xem Diệp Thu.

Diệp Thu lạnh lùng nhìn Vương Hàn, hỏi: "Nói đi, người của Bổ Thiên giáo chúng ta đang bị nhốt ở đâu?"

Tuy nhiên Vương Hàn cũng là một khối xương cứng, dù đối mặt với uy áp của Đại Đế cảnh mà hắn không hề lui bước, ngược lại còn cười như điên, nói.

"Ha ha ha ha. . . Diệp Thu, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng nếu như ngươi muốn cứu người thì nằm mơ đi."

Nói xong Vương Hàn cũng không đợi Diệp Thu động thủ mà hắn liền muốn tự bạo kết liễu chính mình.

Thế nhưng Diệp Thu làm sao có thể để cho Vương Hàn như nguyện. Hắn một tay bóp cổ của Vương Hàn và khống chế Vương Hàn lại.

Sau đó Diệp Thu cười lạnh nói: "Ta sẽ bị các ngươi giết chết sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Ngươi rất cứng a, vậy tiếp theo ta sẽ để cho ngươi thể nghiệm một chút cảm giác gọi là sống không bằng chết."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Vương Hàn liền lộ ra hận ý vô cùng kinh khủng. Hắn tuyệt đối tin tưởng Diệp Thu có thể làm ra sự tình phi thường tàn nhẫn, bởi vì Diệp Thu vốn không phải là loại người lương thiện.

Về thủ đoạn của hắn thì chỉ cần ngươi có thể tưởng tượng ra được là sẽ không có gì Diệp Thu không làm được.

Nhưng mà hôm nay đã đi đến một bước này thì Vương Hàn cũng đã không còn đường lui, cho nên hắn vẫn như cũ cắn răng giận dữ, nói: "Diệp Thu, ngươi muốn chém muốn giết hay muốn róc da róc thịt ta thì cứ tự nhiên, ngươi muốn làm gì cũng được. Nếu như hôm nay lão phu được bỏ chạy thì lão phu sẽ theo họ của ngươi."

"Ta nói cho ngươi biết, coi như ngươi giết ta thì ngươi cũng không thể cải biến được kết cục hủy diệt của Bổ Thiên giáo đâu. Ngươi hãy chờ đợi đến lúc ngươi đi nhặt xác cho các sư huynh của ngươi đi."

"Ha ha ha ha. . ."

Nghe Vương Hàn phát ra tiếng cười cuồng vọng, sát ý của Diệp Thu càng thêm băng hàn. Lúc này hắn có thể cảm giác được trong cái hầm băng trước mắt đang tồn tại một đạo vô thượng cấm pháp cực kỳ cường đại.

Mà lại coi như Diệp Thu đem cấm pháp mở ra, vậy tình huống ở trong đó cũng là mười phần phức tạp vì bên trong có càn khôn.

Nếu như Diệp Thu muốn tìm ra tất cả mọi người của Bổ Thiên

giáo thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Chương 769 - Bẫy Rập

Diệp Thu bình tĩnh nhìn xem Vương Hàn trước mặt còn đang giãy dụa mà lộ ra một tia cười lạnh.

"Tốt, ngươi rất có gan, ta hi vọng một hồi nữa ngươi còn có thể tiếp tục bảo trì loại khí phách này."

Theo giọng nói vô cùng băng lãnh truyền đến từ Diệp Thu, nội tâm Vương Hàn có dũng khí dự cảm bất an.

Diệp Thu đột nhiên duỗi ra một tay, hung hăng đập lên đỉnh đầu của Vương Hàn.

Trong chốc lát, sự đau đớn kịch liệt truyền đến để cho Vương Hàn suýt chút nữa bất tỉnh.

Thế nhưng một cánh tay khác của Diệp Thu lại phát ra sinh mệnh chi lực cường đại và không ngừng sửa chữa phục hồi thần hồn của Vương Hàn.

Sau đó Diệp Thu trực tiếp rút ra linh hồn của Vương Hàn làm cho Vương Hàn vô cùng kinh ngạc.

"Ngươi muốn làm gì?"

Vương Hàn nghĩ tới vô số thủ đoạn tra tấn, nếu là công kích nhục thân thì hắn đều có thể cắn răng nhẫn chịu, nhưng hắn không nghĩ tới Diệp Thu đối với nhục thân của hắn căn bản không có hứng thú, mà lại trực tiếp rút lấy linh hồn của hắn.

Chỉ thấy trên mặt Diệp Thu lộ ra sát ý, cười lạnh nói ra: "Ta muốn làm gì ngươi rất nhanh liền biết rõ. Yên tâm đi, chuyện kế tiếp tuyệt đối sẽ để cho ngươi chết đi sống lại, vô cùng thoải mái."

Vừa dứt lời thì liền thấy tay phải của Diệp Thu đột nhiên toát ra một ngọn lửa, đó chính là Hồng Liên Nghiệp Hoả có thể đốt hết mọi nghiệp quả.

Theo khí tức hỏa diễm kinh khủng xuất hiện, sắc mặt Vương Hàn trong nháy mắt đã hoàn toàn trắng bệch.

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa! Không. . ."

Vương Hàn bắt đầu vùng vẫy, điên cuồng như muốn chạy trốn khỏi Địa Ngục. Thế nhưng hắn lại bị Diệp Thu một tay nắm lấy, trực tiếp đem linh hồn của hắn ném vào bên trong Hồng Liên Nghiệp Hoả, và Diệp Thu còn dùng đại thủ đoạn duy trì linh hồn của Vương Hàn không bị đốt sạch.

Tại bên trong vô tận tra tấn, Vương Hàn rốt cục đã cảm nhận được cái gì gọi là địa ngục trần gian.

Vô luận trên thân thể bị đau đớn cỡ nào thì cũng không bằng trên linh hồn bị tra tấn. Đó là nội tâm đau khổ, sống không bằng chết.

"Không. . ."

Bên trong nghiệp hỏa, Vương Hàn không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, âm thanh quanh quẩn khắp vực sâu, đáng tiếc là không có người nào nghe được.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi nhưng Vương Hàn phảng phất như đã chịu vài vạn năm thống khổ, tinh thần của hắn bắt đầu uể oải, triệt để hoảng hồn.

Nhìn xem kiệt tác hài lòng trước mặt, Diệp Thu cười lạnh nói ra: "Ngươi nói hay là không nói?"

"Phi. . ." Tuy nhiên cứ việc đau khổ kịch liệt nhưng Vương Hàn vẫn như cũ còn rất mạnh miệng, không hé ra một lời.

Diệp Thu thấy vậy thì càng cảm thấy hứng thú, vì hắn đời này rất ưa thích đi áp chế những kẻ mạnh miệng.

"Tốt, ngươi có gan đấy, chỉ là ta không biết rõ tiếp theo ngươi còn chịu nổi nữa không."

Sau khi cười lạnh nói ra, Diệp Thu lại lần nữa phát lực, Hồng Liên Nghiệp Hỏa bắt đầu từng bước một thôn phệ linh hồn của Vương Hàn, làm tan rã linh hồn của hắn ta.

Khi thì lôi điện cuồn cuộn, khi thì hàn băng lạnh thấu tâm can. Bất luận kẻ nào bị loại tra tấn này thì cũng không thể chịu nổi.

Vương Hàn xác thực là một tên Ngoan Nhân, hắn vậy mà có thể cắn răng giữ vững được một canh giờ.

Nhưng kẻ càng mạnh miệng thì sẽ càng sụp đổ tinh thần khủng khiếp hơn. Sau khi giữ vững được một canh giờ, Vương Hàn rốt cục há mồm hô to.

"Ta nói, ta nói. . ."

"Van cầu ngươi cho ta một sự thống khoái."

Giờ phút này trong mắt Vương Hàn chỉ có sự sợ hãi vô tận. Hắn tung hoành bấy lâu nay mà chưa từng thấy qua loại Ngoan Nhân như Diệp Thu, và cũng không có trải qua loại tra tấn kinh khủng này.

Thống khổ và sợ hãi đã chiếm cứ nội tâm của Vương Hàn, thể xác và tinh thần của hắn đã chết lặng, linh hồn đang run rẩy. Hắn rốt cục đã đỡ không nổi.

Gặp vậy Diệp Thu liền cười lạnh, thu hồi nghiệp hỏa, nói ra: "Nói đi, đám người sư huynh ta đang bị nhốt ở đâu."

Vương Hàn run rẩy nói: "Bọn hắn bị giam tại bên trong hầm

băng, trong đó có hơn một ngàn cái thông đạo, mỗi một cái thông đạo đều tồn tại một đạo phong cấm cần từng bước mở ra."

"Nếu như cường công thì sẽ phát động phong cấm bắn ngược, một khi phong cấm phát động thì cho dù là Đại Đế cảnh cũng sẽ bị vây chết ở bên trong không cách nào thoát ra được."

Lời này vừa nói ra, Diệp Thu lập tức giật mình, hắn không nghĩ tới Công Tôn Bạch vì thiết kế bẫy rập cho hắn mà đã bí mật bố trí một cái kinh thiên đại trận như thế.

"Ha ha ha, xem ra lão ta đã vì ta mà tỉ mỉ chuẩn bị trận pháp giảo sát này." Cười châm chọc một tiếng, Diệp Thu lại hỏi: "Những phong cấm này làm như thế nào để mở ra?"

Nghe Diệp Thu hỏi vậy trong mắt Vương Hàn liền hiện lên một tia âm lãnh, còn muốn tính toán cái gì đó.

Nhưng ánh mắt này vừa vặn bị Diệp Thu bắt được, hắn lập tức cười nói: "Xem ra ngươi vẫn là không thành thật cho lắm. Nếu đã như vậy thì ta liền tăng thêm một cây đuốc."

Vừa nghe thấy mình lại muốn bốc cháy, Vương Hàn lập tức lòng như tro nguội, hắn cũng không tiếp tục muốn chịu đựng loại tra tấn khủng khiếp đó nữa mà vội vàng kêu lên.

"Ta nói, ta nói. Mỗi một đạo phong cấm đều là do lão tổ của ta tự mình bố trí, cần có thủ pháp chuyên môn mới có thể mở ra."

Nói xong Vương Hàn liền đem thủ pháp kia dạy cho Diệp Thu. Diệp Thu chỉ dùng mấy giây thì liền học xong.

Chương 770 - Khu Rừng Tà Dị

Diệp Thu đi đến phía trước hầm băng để thí nghiệm một chút, hắn nhẹ nhàng chạm vào thì đạo phong cấm thứ nhất liền mở ra.

Nhưng mà Diệp Thu vẫn không yên lòng, cho nên hắn không có lựa chọn đưa Vương Hàn lên đường mà cười lạnh nói: "Ha ha ha, lão già kia, ta không tin các ngươi tỉ mỉ bày ra một cái tử cục sẽ bị ta phá hủy đơn giản như vậy. Ta khẳng định ngươi còn cất giấu bí mật gì đó. Yên tâm đi, ta sẽ không để cho ngươi cứ như vậy mà chết đâu, ngươi phải cùng ta đi vào. Nếu như ta bị vây ở bên trong thì ta sẽ khoản đãi ngươi thật tốt."

Nói đến đây nụ cười trên mặt Diệp Thu dần dần trở nên tà ác, làm càn.

Vương Hàn nghe xong mà nội tâm triệt để lạnh đi, vì hắn tin tưởng Diệp Thu tuyệt đối nói được làm được. Nếu như Diệp Thu thật sự bị vây ở bên trong phong cấm, vậy có khả năng hắn sẽ bị Diệp Thu tra tấn trăm năm, thậm chí cả ngàn năm, vĩnh viễn chịu sự thống khổ.

Vừa rồi chỉ là bị tra tấn một canh giờ mà Vương Hàn cũng tiếp nhận không nổi, chớ nói chi là bị tra tấn dài đến mấy ngàn năm.

Vương Hàn rất muốn thoát thân thế nhưng trước thực lực tuyệt đối hắn căn bản không có cơ hội thoát thân.

Vương Hàn liền bị Diệp Thu mang vào hầm băng, Vương Hàn lập tức lòng như tro nguội, ý niệm muốn tính toán Diệp Thu của hắn đã triệt để bị xóa bỏ.

Gia hỏa này quá mức cẩn thận, hắn vậy mà một chút cơ hội

cũng không cho ta!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diệp Thu, sau khi hắn mở ra từng tầng phong cấm, hắn rốt cục đi tới một đạo phong cấm cuối cùng.

Đạo phong cấm cuối cùng này rõ ràng khác biệt với trước đây, nó cũng là sát chiêu cuối cùng của Công Tôn Bạch.

Diệp Thu không nói gì mà chỉ lạnh lùng nhìn về phía Vương Hàn.

Vương Hàn lập tức chấn kinh, hô lên: "Đừng động thủ , ta hiểu, ta hiểu, để ta tới."

Vương Hàn vô cùng hiểu đạo mà đã từ bỏ chống cự, bởi vì hắn đã chứng kiến sự tàn nhẫn của Diệp Thu. Hắn biết rõ nếu như mình không nói thì tiếp theo hắn tuyệt đối sẽ bị Diệp Thu tra tấn sống không bằng chết.

Thấy Vương Hàn trung thực như thế, Diệp Thu cũng là cười lạnh một tiếng, nói: "Hừ, ngươi tốt nhất hãy thành thật một chút, đừng nghĩ ý đồ xấu gì, nếu không cũng đừng trách ta tàn nhẫn. Ta có một ngàn loại phương pháp để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong."

Diệp Thu nói lời lạnh lùng làm cho Vương Hàn kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng. Hắn căn bản không có nửa điểm hoài nghi bởi vì hắn tin tưởng vững chắc Diệp Thu thật sự làm được chuyện này.

Vương Hàn vừa mới trải qua tra tấn thống khổ kia nên hiện tại hắn liền muốn sớm một chút giải quyết phong cấm để Diệp Thu cho hắn một cái chết thống khoái.

Nếu như Vương Hàn dám không tuân theo thì hắn sẽ bị Diệp Thu tra tấn sống không bằng chết.

Tuyệt đối đừng có ý nghĩ lôi kéo Diệp Thu cùng đi, bởi vì cái trận pháp này còn lấy không được tính mệnh của Diệp Thu, nó chỉ có thể vây khốn hắn một thời gian dài mà thôi.

Nhưng hậu quả vây khốn Diệp Thu chính là Vương Hàn sẽ bị Diệp Thu tra tấn muốn chết lại không chết được, muốn trốn lại chạy không thoát.

Vương Hàn sợ hãi đến run lẩy bẩy bay đến lối vào hầm băng, sau đó đánh ra một đạo kết ấn. Trong chốc lát cửa động kêu ầm một tiếng rồi bị mở ra.

Thế giới bên trong hầm băng cũng dần dần hiển hiện trước mắt Diệp Thu. Đó là một mảnh rừng rậm đen như mực rất quỷ dị, tản ra lệ khí tà ác không gì sánh được, thời gian dài ở nơi này thì tâm trí sẽ bị lệ khí tà ác ăn mòn.

Nhìn thấy tình huống bên trong, nội tâm Diệp Thu lập tức lạnh như băng, lửa giận dâng lên.

"Hừ, Công Tôn Bạch, ngươi chờ đó cho ta."

Sau khi lạnh lùng nói ra một câu, Diệp Thu lại lần nữa bắt lấy linh hồn của Vương Hàn rồi đi vào cấm khu.

Vương Hàn giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng hắn vẫn như cũ không cách nào trốn được, hắn đau khổ cầu khẩn: "Đạo phong cấm cuối cùng đã mở ra, ngươi hãy cho ta chết một cái thống khoái đi."

Diệp Thu lặng lẽ quét mắt nhìn Vương Hàn, nói: "Ngươi tốt nhất hãy thành thật cho ta, trước khi chuyện này kết thúc thì ngươi không thể chết được."

Nói xong Diệp Thu một chân bước vào cấm khu, hắn liền cảm thấy một cỗ hơi lạnh âm trầm thổi tới, bốn phương thiên địa đột nhiên tuôn ra vô số oán linh.

"Ồ, đây quả thật là cấm khu, khắp nơi đều tràn ngập khí tức tà ác."

Diệp Thu hít một hơi thật sâu, hắn cực kỳ sốt ruột vì hắn không biết đám người của Bổ Thiên giáo lúc này là tình huống như thế nào.

Chương 771 - Thượng Cổ Ma Linh

Diệp Thu thả ra thần thức, quét qua toàn bộ cấm khu, ý đồ tìm tới tung tích của bọn người Mạnh Thiên Chính.

Đột nhiên từ trong bóng tối toát ra mấy vạn oán linh chặn lại đường đi của Diệp Thu.

Trong đó có một con Thượng Cổ ma linh dùng ánh mắt cực kỳ khiêu khích nhìn xem Diệp Thu, nó có tu vi Phong Vương cảnh.

Chỉ nghe Thượng Cổ ma linh khinh thường cười nói: "Ha ha ha ha, lại tới một tên chịu chết nữa rồi, mà từ khí tức để phán đoán tên này có thực lực không tầm thường. Các huynh đệ, xem ra nhóm chúng ta lại có thể ăn no nê rồi a."

Trong mắt Thượng Cổ ma linh lộ ra vẻ tham lam, phảng phất như Diệp Thu đã trở thành món ăn trong mâm của bọn nó vậy.

Nghe Thượng Cổ ma linh kêu gọi một tiếng, đám oán linh còn lại cũng đi theo nó mà phát ra tiếng cười quỷ dị.

Loại tiếng cười này rất chói tai, Diệp Thu nghe thấy mà rất không thoải mái, lạnh lùng nhìn bọn nó một cái.

"Cút!!!"

Diệp Thu quát lạnh một tiếng, trong chốc lát uy áp của Đại Đế cảnh liền bộc phát, một cơn gió lớn quét qua, chỉ trong nháy mắt mấy vạn oán linh đã trực tiếp bị Diệp Thu dùng một đạo ánh mắt nghiền nát, chỉ để lại một mình Thượng Cổ ma linh sững sờ tại chỗ, run lẩy bẩy.

"Đại. . . Đại Đế cảnh."

Giờ khắc này, con Thượng Cổ ma linh kia lộ ra ánh mắt sợ hãi. Nó có thể cảm giác được Diệp Thu vô cùng cường đại, nhưng nó hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Thu lại là cường giả Đại Đế cảnh.

Ngay từ đầu Thượng Cổ ma linh còn tưởng rằng Diệp Thu nhiều nhất chỉ là Phong Vương cảnh như hai tên kia bên trong cấm khu, chỉ khó đối phó một chút mà thôi. Thế nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải là chuyện như vậy.

Không đến một giây công phu, mấy vạn oán linh liền bị Diệp Thu nghiền nát, Thượng Cổ ma linh nội tâm hoảng hốt, nó liền biết mình đã gặp phải phiền toái.

Thượng Cổ ma linh cơ hồ không chút do dự, nó quay người liền muốn bỏ chạy, nhưng mà một cái đại thủ từ thiên ngoại duỗi đến trong chốc lát đã bắt được nó.

"Đại. . . Đại. . . Đại Đế tha mạng. Tiểu linh không biết Đại Đế đích thân tới nên mới mạo phạm Đại Đế."

Nguyên bản Thượng Cổ ma linh cuồng vọng tự đại mà lúc này lại bắt đầu cầu xin tha thứ.

Thượng Cổ ma linh mang vẻ mặt chưa tỉnh hồn giống như nghiêm túc sám hối, nhưng Diệp Thu rất minh bạch khi đối mặt với loại Tà Linh này hắn tuyệt đối không nên có lòng nhân từ, cũng đừng trông cậy vào việc nó có thể đổi tà về chính. Bởi vì chỉ cần ngươi vừa lộ ra sơ hở thì chính là lúc nó lấy tính mạng của ngươi.

"Hừ. . . Ở trước mặt ta diễn trò thì ngươi còn non lắm."

"Nói đi, lúc trước những người được đưa vào đây đang ở đâu?"

Diệp Thu một bên lạnh lùng chất vấn, một bên đã dâng lên Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Nếu như đối phương không phối hợp thì

hắn không ngại để cho chỗ cấm khu này triệt để hóa thành bụi đất.

Khi nhìn thấy trời sinh khắc tinh của mình là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, sắc mặt Thượng Cổ ma linh lập tức kinh hãi, lòng như tro nguội.

Nó nơi nào còn dám nói láo mà vội vàng chỉ vào một mảnh rừng rậm màu đen xa xa, nói: "Hồi bẩm Đại Đế, những người kia đang bị vây ở bên trong hắc lâm."

Sau khi đạt được tin tức mình muốn, Diệp Thu cũng không nói nhảm mà tay trái của hắn nhẹ nhàng bóp lại, thân thể Thượng Cổ ma linh trực tiếp bị hắn bóp nát.

Tại trước khi chết Thượng Cổ ma linh còn phát ra tiếng khóc kêu thảm, vì nó không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà tâm ngoan thủ lạt như thế.

Thượng Cổ ma linh dùng hết sức lực sau cùng, giận dữ hét to: "Tiểu tử, ngươi dám giết ta thì ngươi sẽ phải trả giá thật lớn."

Vừa mới dứt lời, thân thể của nó đã hóa thành tro tàn, quay về mảnh thổ địa này.

Diệp Thu nhìn thoáng qua vết tích trên đất, hỏi: "Ngươi chết đến nơi rồi mà còn dám uy hiếp ta à?"

Đè nén lửa giận trong lòng, Diệp Thu lặng lẽ nhìn về phía Vương Hàn.

Vương Hàn lập tức rụt cổ lại. Hắn xem như đã kiến thức được sự tàn nhẫn của Diệp Thu, hắn nơi nào còn dám phát ra nửa điểm ân thanh, sợ là kẻ tiếp theo gặp nạn chính là mình.

Người này nhìn qua một thân chính khí, bộ dạng ôn hòa trang nhã, nhưng ai biết rõ hắn lại có sát tâm nặng như vậy, thủ đoạn

tàn nhẫn như thế!

Quả nhiên ta vẫn là không thể trông mặt mà bắt hình dong a!

Sau khi xác định tung tích của đám người Mạnh Thiên Chính, Diệp Thu cũng không tiếp tục dừng lại mà lập tức hướng về phía hắc lâm bay đi.

Không đến mấy phút Diệp Thu đã tìm được tung tích của bọn hắn.

"Tề sư huynh!"

Khu rừng này đen như mực không có ánh sáng, bên trong rừng rậm truyền đến một tiếng kêu gọi của Diệp Thu làm kinh động đến Tề Vô Hối đang cảnh giác nhìn xem tình huống chung quanh.

Khi nhận ra giọng nói quen thuộc, Tề Vô Hối lập tức mừng rỡ như điên, hô to: "Diệp sư đệ, là ngươi sao?"

Hắn có chút kinh ngạc, tại bên trong sự cô đơn bừng tỉnh, nội tâm kích động không gì sánh được.

Chỉ thấy từ trong bóng tối dần dần bay ra một đạo thân ảnh áo trắng. Người đến chính là Diệp Thu.

Nhưng Tề Vô Hối chỉ kích động ngắn ngủi, rồi hắn liền rút kiếm xông lên chém tới.

Diệp Thu lập tức giật mình, duỗi ra hai ngón tay trực tiếp kẹp lấy mũi kiếm của Tề Vô Hối, nổi giận quát: "Bà mẹ nó, Tề Vô Hối, ngươi điên rồi sao mà dám đánh ta?"

Tề Vô Hối thấy bảo kiếm của mình bị kẹp lấy mà cũng nổi giận rống lên: "Tiểu tặc to gan, ngươi lại dám giả mạo Diệp sư đệ của ta để lừa gạt nhóm chúng ta sao? Ngươi muốn tiến vào nơi này thì phải hỏi một chút bảo kiếm trong tay ta."

Theo phản ứng của Tề Vô Hối đến xem, loại chuyện này không phải chỉ phát sinh qua một lần, nếu không phải vậy hắn cũng sẽ không kích động như thế.

Bởi vì không biết rõ Tề Vô Hối đã chém giết qua bao nhiêu con ma linh huyễn hóa ngụy trang thành Diệp Thu.

Trong lòng của Tề Vô Hối rất vui vẻ, vì Diệp Thu bản tôn hắn đánh không lại, nên chỉ có thể ngược đãi đám ma linh huyễn hóa thành Diệp Thu để tìm lại cảm giác.

Diệp Thu có thể nhìn ra sự hưng phấn trên mặt Tề Vô Hối càng ngày càng điên cuồng, khóe miệng hắn lập tức giật giật.

Lão già này đang có ý nghĩ muốn đánh ta đây mà!

Chương 772 - Bí Mật Của Tề Vô Hối

Kỳ thật ngẫm lại Diệp Thu cũng là minh bạch.

Dù sao Tề Vô Hối trước kia luôn một mực cùng Diệp Thu đối nghịch, nhưng mỗi một lần đều bại dưới tay Diệp Thu, một lần cũng không thắng qua

Lúc này Tề Vô Hối thật vất vả mới gắp được ma linh ngụy trang thành Diệp Thu, đẻ cho hắn tìm về cảm giác kẻ thắng.

Diệp Thu có thể cảm giác được Tề Vô Hối đang vô cùng thoải mái.

"He he he, ngươi còn dám chống chế sao? Hừ, tiểu chút chít nhà ngươi giả hộ y như thật nha, đáng tiếc tại chỗ ta là vô dụng." Tề Vô Hối cười lạnh nói ra.

Trong nháy mắt hắn liền phát lực, thu về bảo kiếm trong tay rồi trảm xuống.

Một cỗ kiếm ý kinh thiên chém tới, Diệp Thu biết rõ một chiêu này ảo diệu thế nào, và cũng minh bạch uy lực của nó.

Nếu là Diệp Thu khi xưa mà muốn đối phó thì có khả năng hắn có chút tốn sức, mà hiện tại thì đã không đồng dạng.

Diệp Thu chỉ nhẹ nhàng khoát tay mà liền đem đạo kiếm khí kia xua tan, Tề Vô Hối cũng bị đánh bay ra ngoài.

"Vãi lồng!" Tề Vô Hối trầm trọng té ngã trên đất, mơ hồ thốt lên. "Lần này tới ma linh cường đại như thế sao?"

Mấy con ma linh trước đó đại đa số đều là Chí Tôn cảnh, Tề Vô Hối ức hiếp bọn nó rất dễ dàng, đó là nguồn suối vui vẻ của hắn.

Nhưng mà lần này tới ma linh vậy mà lợi hại như vậy, một bàn tay liền quạt bay hắn.

"Không đúng, không đúng. . ." Tề Vô Hối một lần nữa ổn định trạng thái, đứng lên nói. "Ảo giác, đây khẳng định là ảo giác."

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn xem Diệp Thu, trong mắt hắn ẩn chứa sự cảnh giác, âm thầm suy nghĩ.

"Những con ma linh này quỷ kế đa đoan, nhiều lần giả mạo người của Bổ Thiên giáo, lần trước ta suýt nữa đã bị bọn nó dụ được, lần này ta tuyệt đối sẽ không lại vào bẫy."

Nghĩ tới đây Tề Vô Hối liền nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra ánh mắt tự tin nói: "Hừ, tiểu tặc kia, quỷ kế của ngươi lão phu nhìn một cái liền khám phá ra. Ngươi đừng giả bộ nữa, ngươi có dám lấy ra bộ mặt thật của ngươi ra gặp ta hay không?"

Nhìn xem ánh mắt tràn ngập trí tuệ của Tề Vô Hối, khóe miệng Diệp Thu liền giật giật, hắn rất muốn cho Tề Vô Hối một cái bạt tai.

Ngươi thế nào mà thông minh như vậy? Ngươi rất thông minh a!

Diệp Thu đã vô tâm dây dưa với Tề Vô Hối, mở miệng nói: "Tề Vô Hối, ngươi chơi đủ rồi đó. Ngươi nhất định muốn ta đem những chuyện xấu của ngươi nói hết ra thì ngươi mới bằng lòng tin tưởng ta sao?"

"Cắt." Tề Vô Hối coi thường cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi cứ tiếp tục giả vờ giả vịt đi."

Diệp Thu lập tức đen mặt lại. Lão gia hỏa này đã quyết tâm cho ta là ma linh giả dạng, xem ra ta mà không nói ra chút chuyện kình bạo thì chuyện này sẽ không giải quyết được!

Dưới bầu không khí yên tĩnh quỷ dị, Diệp Thu trầm mặc mấy giây rồi đột nhiên mở miệng nói: "Tề sư huynh, có một số việc ta không nhớ nổi, ngươi giúp ta hồi ức một chút nhé."

"Lần trước tại hội hoa đăng ở Thiên Thủy phong, ta từng ở bên trong rừng trúc thấy được một tên dâm tặc núp trong bóng tối lén lén lút lút nhìn xem Linh Y sư tỷ tắm rửa."

"Lúc ấy do trời quá tối nên ta thấy không rõ hắn là ai. Ta chỉ nhớ mang máng hắn mặc trang phục của Tàng Kiếm phong."

Diệp Thu vừa nói xong thì Tề Vô Hối lập tức biến sắc, hô to: "Đậu phộng! Tiểu tặc kia, ngươi cả gan làm loạn, ăn nói linh tinh! Ngươi hãy chống mắt lên nhìn xem lão phu hôm nay trảm ngươi như thế nào đi."

Tề Vô Hối bỗng nhiên toát ra ý nghĩ giết người diệt khẩu, vì con ma linh này ngay cả chuyện này của hắn cũng biết rõ, cho nên hắn không thể lưu lại tính mạng của nó.

Ta tất sát ngươi!

Trong nháy mắt, khí thế của Tề Vô Hối bỗng nhiên phát sinh biến hóa cực lớn, một luồng sát ý kinh thiên bộc phát ra, Phong Vương cảnh chi lực lập tức bị Tề Vô Hối thôi động tới cực hạn.

Rất rõ ràng Tề Vô Hối đang vô cùng gấp gáp, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến uy danh của hắn. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, vậy Tề Vô Hối sau này còn thế nào lăn lộn tại Bổ Thiên giáo ?

Vả lại vị Linh Y sư tỷ của Thiên Thủy phong trong miệng Diệp Thu còn là trưởng lão tại Thiên Thủy phong, tuổi tác so với Minh

Nguyệt không khác biệt lắm, dáng dấp cũng rất tuyệt vời.

Sau khi lão bà của Tề Vô Hối chết đi, Tề Vô Hối đã vụng trộm thầm mến Linh Y sư tỷ rất nhiều năm, chỉ là do trở ngại mặt mũi nên Tề Vô Hối luôn một mực không dám mở miệng.

Bí mật này vẫn luôn là bí mật lớn nhất trong lòng Tề Vô Hối, ngoại trừ chính hắn thì không có người thứ hai biết được.

Tề Vô Hối căn bản không nghĩ tới con ma linh này vậy mà có thể nhìn trộm nội tâm của hắn và biết rõ cả bí mật này.

Tề Vô Hối lập tức đứng ngồi không yên, sát ý dâng lên tận trời.

Chỉ trong chốc lát Tề Vô Hối giống như bị điên mà đánh tới, Diệp Thu cũng giật nảy mình.

"Bà mẹ nó, lão già này thế mà phản ứng kịch liệt như vậy? Hắn đang muốn giết người diệt khẩu sao?"

Diệp Thu đầu đầy hắc tuyến, nhưng hắn chỉ lách mình tránh né chứ cũng không có đánh trả Tề Vô Hối.

Chương 773 - Ám Chiêu

Nơi này đánh nhau tạo ra động tĩnh kịch liệt đã đưa tới đám người của Bổ Thiên giáo trong rừng rậm chú ý tới.

Không đến một lát liền có mấy trăm đạo thân ảnh từ bên trong bay ra ngoài, dẫn đầu chính là Mạnh Thiên Chính.

Bọn hắn vừa ra thì liền phát hiện người cùng Tề Vô Hối giao thủ lại là Diệp Thu mà lập tức nội tâm giật mình.

"Tề sư đệ, ngươi làm cái gì vậy?" Mạnh Thiên Chính khó hiểu nên hỏi.

Tề Vô Hối một bên không ngừng công kích, một bên giải thích: "Mạnh sư huynh, tên này là do ma linh biến thành, thủ đoạn cực kỳ quỷ dị, nó còn có thể nhìn trộm ý nghĩ trong lòng người khác, ngươi tuyệt đối đừng tin tưởng nó."

"Cái gì?!!"

Đám người nghe vậy thì lập tức sinh lòng cảnh giác.

Nhận thấy Tề Vô Hối càng nói càng loạn, Diệp Thu triệt để đứng ngồi không yên, hô: "Bà mẹ nó, Tề Vô Hối, ngươi lại không dừng tay thì lão tử sẽ nổi giận đấy."

"Hừ, ngươi đừng cố lộng huyền hư, có gan thì ngươi bạo phát một cái cho ta xem một chút a." Tề Vô Hối vẫn như cũ biểu lộ vẻ mặt tức chết người không đền mạng, nói.

Diệp Thu lúc này đã triệt để phát hỏa.

"Được, nếu ngươi đã muốn bị ta đánh như vậy thì hôm nay ta

sẽ thành toàn ngươi."

Diệp Thu liền có ý tưởng giống Tề Vô Hối, hắn cũng rất muốn đánh Tề Vô Hối một trận.

Trước kia Tề Vô Hối luôn một mực cùng Diệp Thu đối nghịch, bây giờ Tề Vô Hối lại mượn ma linh huyễn hóa thành bộ dáng của Diệp Thu để đánh cho đã nghiền.

Bây giờ cũng nên đến phiên Diệp Thu ra tay, hung hăng đánh cho lão tiểu tử này một trận.

Chuyện này gọi là có qua có lại.

"Hôm nay hai chúng ta thù mới hận cũ cùng tính một lượt đi."

Diệp Thu không có sử dụng thực lực Đại Đế cảnh để tránh sau này người ta nói hắn ức hiếp Tề Vô Hối.

Diệp Thu đem tu vi áp chế đến cùng cảnh giới với Tề Vô Hối, sau đó hắn bắt đầu lộ ra nụ cười quỷ dị.

Ta đã sớm muốn đánh lão tiểu tử nhà ngươi, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội. Hiện tại ngươi lại chủ động đưa tới cửa thì cũng đừng trách ta! Khặc khặc khặc khặc!

Nội tâm âm thầm cười lạnh, Diệp Thu trong nháy mắt đánh ra một đạo lôi điện.

"Vãi lồng!"

Tề Vô Hối lập tức giật mình, vội vàng né tránh. Nhưng hắn còn không kịp phản ứng thì một đạo thân ảnh áo trắng đã tới sát hắn.

Tề Vô Hối chỉ cảm thấy phần bụng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. Tại bên trong ánh mắt kinh ngạc của hắn thì Diệp Thu đã một quyền đánh tới.

"Hự. . ."

Một tiếng nổ vang lên, Tề Vô Hối trực tiếp bị Diệp Thu một quyền đánh bay, hung hăng nện vào mặt đất, phun ra một ngụm lão huyết.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Diệp Thu lắc mình một cái, thuấn di tới trước mặt Tề Vô Hối triển khai hai quyền.

"Cái đệt, hắn thật sự quá tàn nhẫn a."

Đám người vây xem đều sợ ngây người, quyền quyền của Diệp Thu đến thịt tuy không có lấy mạng Tề Vô Hối, nhưng khi nện ở trên mặt thì xác thực rất đau.

Ánh mắt Mạnh Thiên Chính gắt gao nhìn xem Diệp Thu ra quyền, ông ta rất nhanh liền phân biệt ra được hắn là thật hay giả.

Gặp mấy vị trưởng lão bên cạnh chuẩn bị xuất thủ tương trợ Tề Vô Hối, Mạnh Thiên Chính vội vàng ngăn lại.

Đám trưởng lão không hiểu nên hỏi: "Chưởng giáo sư huynh, ngươi có ý gì?"

Mạnh Thiên Chính mặt mo cười nói: "Ha ha ha, đây là ân oán cá nhân giữa bọn hắn, chúng ta vẫn là không nên nhúng tay vào."

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một chút đi, chúng ta vừa mới trải qua một trận đại chiến nên phải tranh thủ thời gian khôi phục lại."

Nghe Mạnh Thiên Chính nói vậy, đám người cũng là một mặt mê man. Nhưng chưởng giáo đã không đồng ý xuất thủ thì tất nhiên là có nguyên nhân, do đó cũng không có ai hỏi đến.

Chỉ là bọn họ có chút lo lắng cho an nguy của Tề Vô Hối.

...

"Đậu phộng, con ma linh này làm sao lại lợi hại như thế? So với mấy con phía trước còn cường đại hơn gấp mấy trăm lần."

"Phi, lão tử cùng cảnh giới còn không có bị thua thiệt lớn như vậy a."

Tề Vô Hối phun ra một ngụm bùn, hùng hùng hổ hổ gào lên.

Sau mấy phút giao thủ ngắn ngủi hắn đã sắp mất đi sự tự tin.

Vì cái gì con ma linh này lại có thực lực cường đại như thế? Chuyện này không hợp lý a!

Tề Vô Hối người đầy bụi đất từ dưới đất đứng lên. Hắn nhìn xem Diệp Thu mà dần dần bình tĩnh lại.

"Phù. . . Gia hỏa này cũng có chút đồ vật, xem ra ta không thể cường công."

Sau khi ổn định lại tinh thần và suy tư một phen, ánh mắt Tề Vô Hối bỗng nhiên hiện lên một tia tà ác.

Diệp Thu lập tức minh bạch lão tiểu tử này lại suy nghĩ ra ám chiêu gì đó.

Xem ra ta phải cẩn thận một chút mới được, nếu như ta bị trúng chiêu của hắn thì thật sự quá mất mặt!

Chương 774 - Các Ngươi Quá Không Có Đạo Đức!

Thiên địa chung quanh trở nên mờ tối, khí tức quỷ dị phiêu tán trong không trung, Diệp Thu cùng Tề Vô Hối cách không đối mặt.

Tương đối thú vị là rõ ràng Tề Vô Hối mới là một phương yếu thế, nhưng cả đám Bổ Thiên giáo vậy mà toàn bộ ôm lấy tâm thái xem kịch vui.

Phản ứng của bọn hắn làm cho Tề Vô Hối mơ hồ.

Bọn hắn đang làm cái gì mà không đến giúp ta, rồi còn một bên xem kịch một bên trêu chọc ta là sao?

"Bà mẹ nó, tại thời khắc mấu chốt thì còn phải dựa vào chính mình a." Tề Vô Hối hùng hổ nói ra một câu, bảo kiếm trong tay hắn lại lần nữa tụ lực, nhìn chằm chằm Diệp Thu hô to: "Tiểu tặc, có gan thì tới a. Tề gia gia của ngươi hôm nay sẽ giúp ngươi đầu thai làm người."

Cừu hận lập tức kéo căng, Diệp Thu nghe vậy mà khóe miệng giật một cái. Nhìn xem bộ dáng đê tiện của Tề Vô Hối mà hắn lại muốn quất Tề Vô Hối một bạt tai.

Nhưng mà nghĩ lại lão tiểu tử này khả năng đang nín đại chiêu nên Diệp Thu không thể xông lên.

Diệp Thu coi nhẹ cười một tiếng, nghiền ngẫm nói: "Cắt. Có gan thì ngươi tới trước a."

"Ngươi qua đây."

"Ngươi qua đây."

Hai người bọn hắn bắt đầu cách không gọi hàng, ai cũng không chịu qua đi.

Gọi cả nửa ngày Diệp Thu dần dần mất đi kiên nhẫn.

Lão già Tề Vô Hối Đáng chết, hôm nay ta mà không đánh hắn thật đau thì chuyện này vẫn chưa xong!

Diệp Thu đã nổi giận, lúc này tranh đoạt bảo khố Thiên Đế còn đang khẩn trương kích thích, hắn nơi nào còn có thời gian ở chỗ này cùng Tề Vô Hối lãng phí.

Diệp Thu đánh ra một quyền, trong chốc lát một cỗ kình khí kinh thiên đập tới.

Tề Vô Hối thấy mà biến sắc, sắc mặt hắn trong nháy mắt đã hoàn toàn trắng bệch.

"Vãi chưởng. Hắn mạnh như vậy sao?"

Tề Vô Hối có chút mê man, kế hoạch ám chiêu của hắn dưới một quyền này liền l hắn hoảng hốt, quên mất làm thế nào sử dụng.

Ầm!!!

Chỉ thấy nắm đấm của Diệp Thu cứng rắn nện ở trên mặt Tề Vô Hối. Tề Vô Hối lập tức kêu thảm một tiếng.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc, Diệp Thu lại xách Tề Vô Hối lên rồi mãnh liệt ném xuống đất.

Một màn tàn bạo này liền kinh sợ đám người của Bổ Thiên giáo.

"Tía má ơi. Đây là lần đầu tiên ta trông thấy Diệp sư thúc táo

bạo như thế."

"Quyền quyền bạo kích cảm giác còn mang một ít ân oán cá nhân."

Đám người có chút không dám nhìn thẳng, Tề Vô Hối lúc này mặt mũi bầm dập, thê thảm không chịu nổi, nhìn xem mà đau lòng.

Như này mà ai dám nói Diệp Thu không mang theo ân oán cá nhân thì bọn hắn đều không tin.

"Chưởng giáo sư bá, chuyện này. . ." Trông thấy cha già của mình thê thảm như vậy, Tề Hạo cũng là đau lòng một trận, mở miệng nói.

Chủ yếu là Tề Hạo cũng sợ mình sẽ bị đánh cho nên mới không dám lên, chỉ có thể nhắc nhở Mạnh Thiên Chính một chút, để ông ta kịp thời ngăn lại trận đánh tơi bời này

"Ha ha ha ha. . ." Mạnh Thiên Chính nhìn xem chiến đấu trước mặt mà cũng là không tử tế cười to, sau đó nói ra: "Được rồi hai vị sư đệ, các ngươi chơi như vậy là đủ rồi."

Gặp chưởng giáo sư huynh đã lên tiếng, Diệp Thu cuối cùng đánh ra một quyền, đem Tề Vô Hối nện bay về phía đội ngũ Bổ Thiên giáo. Hắn rốt cục cũng đem cơn giận phát tiết ra.

Phù. . . Quá thoải mái! Cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly này thật là thoải mái!

Diệp Thu một chút cũng không có câu nệ, khi hắn nhớ tới trước đây Tề Vô Hối khắp nơi khó xử hắn, bây giờ tự hắn lại đánh Tề Vô Hối tơi bời, trong lòng Diệp Thu vô cùng sung sướng.

Không sai, đây chính là trận quyết đấu mang theo ân oán cá nhân!

"Phi. . ." Tề Vô Hối hung hăng té ngã trên đất, gặm đầy miệng bùn, sưng mặt sưng mũi từ dưới đất lần nữa đứng lên.

Hắn lúc này đã nổi cơn tam bành, đừng đề cập đến hắn đang có bao nhiêu biệt khuất.

Tề Vô Hối đường đường là chấp pháp trưởng lão của Bổ Thiên giáo, là cường giả Phong Vương cảnh, vậy mà hôm nay hắn lại bị mất mặt tại trước mặt nhiều tiểu bối bị mất mặt như thế, để cho mặt của hắn cũng nhanh bốc khói.

"Tức chết ta rồi. Tiểu tặc kia, ta sẽ không để yên cho ngươi."

Tề Vô Hối nổi giận đùng đùng, còn muốn tiến lên lại đánh một trận với Diệp Thu, Mạnh Thiên Chính lập tức bận bịu ngăn hắn lại.

"Mạnh sư huynh, ngươi ngăn ta đáng hắn làm gì?" Tề Vô Hối oán giận vô cùng, hỏi.

Mạnh Thiên Chính đáp: "Tề sư đệ, thu tay lại đi, ngươi đánh không lại hắn đâu."

"Đánh không lại thì ta cũng muốn đánh."

Tề Vô Hối đang nổi nóng thì chỗ nào còn lo lắng nhiều như vậy, hắn chỉ muốn đánh bại Diệp Thu.

Mạnh Thiên Chính lắc đầu, hướng về phía Diệp Thu nói ra: "Diệp sư đệ, ngươi xem đi, ta không khuyên nổi hắn, một hồi nữa ngươi nhớ hạ thủ nhẹ một chút, dù sao các ngươi cũng là đồng môn, hãy cho sư huynh đây một bộ mặt."

Lời này vừa nói ra, Tề Vô Hối lập tức lộp bộp trong lòng. Hắn nhìn xem Mạnh Thiên Chính biểu lộ châm chọc mà lập tức minh bạch cái gì.

Tề Vô Hối đưa mắt nhìn về phía Diệp Thu, sau khi quan sát tỉ

mỉ một phen hắn lập tức hiểu ra.

"Cái định mệnh. Diệp Thu, lão tử liều mạng với ngươi." Tề Vô Hối tức đến thở hổn hển, rống lên.

Hiện tại hắn rốt cục đã xác định được người đang đứng trước mặt người hắn chính là Diệp Thu bản tôn.

Tề Vô Hối vừa nghĩ tới lúc này Diệp Thu đánh mình bầm dập, cùng đám người Mạnh Thiên Chính ngồi xem mình bị đánh mà lập tức bị lửa giận công tâm.

Thì ra thằng hề mới là chính ta!

Bọn hắn đều đã sớm nhận ra Diệp Thu bản tôn, nhưng lại không chịu nói cho ta biết!

Đây không phải thuần tâm là muốn mượn tay Diệp Thu đánh ta một trận hay sao?

Các ngươi quá không có đạo đức!

Chương 775 - Cứ Để Hắn Cho Ta!

Mắt thấy Tề Vô Hối còn muốn xông lên đánh, Diệp Thu lập tức hô ngừng: "Ngừng ngừng ngừng, vậy là đủ rồi! Vì nếu có lại đánh một trăm trận thì kết quả cũng như vậy thôi, ngươi tiết kiệm một chút sức lực đi. Trước tiên nói về chính sự."

Gặp vậy Tề Vô Hối cũng là vô cùng phiền muộn. Bà mẹ nó, ta khổ sở bị đánh đập một trận a!

Nhưng vừa nghĩ tới lúc nãy Diệp Thu hung hăng nện vào mặt mình, Tề Vô Hối cũng minh bạch Diệp Thu có mang theo một ít ân oán cá nhân.

Tề Vô Hối u oán nhìn Diệp Thu một cái, sau đó yên lặng xoay người đi khôi phục vết thương trên mặt.

"Diệp sư đệ, ngươi làm thế nào đi tới được nơi này?" Nháo kịch kết thúc, Mạnh Thiên Chính nghi ngờ tiến lên hỏi.

Lúc trước bọn hắn đã bị Bất Lão sơn chặn đánh, Công Tôn Bạch cũng đã tự mình xuất thủ đem tất cả bọn hắn vây nhốt tại nơi này.

Có cực ít người có thể đào thoát ra ngoài, cơ hồ tất cả đám người của Bổ Thiên giáo đều hứng chịu tập kích, tổn thất nặng nề.

Nguyên bản Mạnh Thiên Chính còn coi là trải qua trận tập kích này Bổ Thiên giáo sẽ triệt để xuống dốc, nhưng ông ta không nghĩ tới Diệp Thu vậy mà tìm được nơi này, do đó ông ta vô cùng kinh hỉ.

Diệp Thu nhìn thoáng qua tình huống chung quanh, đó là từng người của Bổ Thiên giáo mang thương thế nghiêm trọng, nội tâm hắn cũng là vô cùng phẫn nộ.

Diệp Thu chầm chậm giải thích: "Ta tại tầng trên của tiên cung đợi các ngươi hồi lâu nhưng lại một mực không thấy một người của Bổ Thiên giáo xuất hiện."

"Về sau Thanh Trúc đã nói cho ta biết các nàng nhóm cũng chưa từng gặp qua các ngươi. Ta khi đó liền cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, vì vậy ta đã cố ý từ tầng trên đi xuống tìm kiếm tung tích của các ngươi."

"Còn tốt là ta đã tới kịp thời, nếu không sự tình liền phiền phức."

Diệp Thu cảm thấy vô cùng may mắn, đồng thời lửa giận cũng bị dâng lên.

Có thể nói điểm mấu chốt duy nhất của hắn chính là Bổ Thiên giáo, nhưng Công Tôn Bạch vậy mà dám vụng trộm ra tay với Bổ Thiên giáo.

Lão già này đã có quyết tử chi tâm với ta, cho nên ta không thể lưu thủ với lão ta!

Nghe Diệp Thu giải thích xong, mấy người Mạnh Thiên Chính cũng là nới lỏng một hơi.

May là Diệp Thu đã sớm phát giác chỗ kỳ quặc, nếu không chỉ sợ đám bọn hắn sẽ bị vây chết tại cái lồng giam này.

Đoạn thời gian qua khi bọn hắn bị vây ở chỗ này, mỗi ngày bọn hắn đều chịu lấy oán linh tập kích, ngủ cũng ngủ không ngon, khắp nơi bị đuổi chạy.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà đã có phần lớn đệ tử bị trọng

thương, có thể nói là bọn hắn tổn thất nặng nề.

Nếu không phải có Mạnh Thiên Chính cùng Tề Vô Hối là hai vị cường giả Phong Vương cảnh trấn thủ, vậy sợ là bọn hắn đã sớm không còn mạng.

"Khốn nạn, Bất Lão sơn đáng chết, thù này chúng ta nhất định phải báo." Càng nghĩ càng giận, trong lòng mọi người có một cỗ lửa giận đang thiêu đốt.

Dương Vô Địch hung tợn nói ra: "Mấy ngày nay nếu không phải có Tề sư huynh ngày đêm trông coi lối vào, vậy đông đảo đệ tử của chúng ta sợ là đã bị những con oán linh kia nuốt hết. Thù này vô luận như thế nào chúng ta đều muốn báo."

"Không sai, thù này không báo không phải là quân tử." Lục Phong cũng là phẫn nộ phụ họa: "Mạnh sư huynh, chúng ta giết ra đi. Lần này chúng ta phải triệt để đoạn mất Bất Lão sơn đạo thống, để cho thế nhân nhìn xem Bổ Thiên giáo chúng ta không phải dễ trêu như vậy."

Sau một trận đại chiến, Bổ Thiên giáo đã thật lâu không có toàn bộ điều động.

Hiển nhiên lần này Bất Lão sơn xem như đã triệt để chọc giận Bổ Thiên giáo, chúng đệ tử khí thế dâng cao, mang bộ dáng lấy máu phải trả bằng máu.

"Không sai, Bổ Thiên giáo chúng ta đã diệt qua một cái Bất Lão sơn, vậy liền không sợ lại diệt thêm một cái."

Đám người sục sôi ý chí chiến đấu, lòng đầy căm phẫn.

Tràng diện như thế để cho Mạnh Thiên Chính hết sức vui mừng, nhìn về phía Diệp Thu nói: "Diệp sư đệ, ngươi có chắc chắn cầm xuống được Công Tôn lão nhi hay không?"

Hiện nay uy hiếp lớn nhất của bọn hắn chính là Công Tôn Bạch. Lão gia hỏa này là người có bụng dạ cực sâu, quỷ kế đa đoan, lại có thực lực không tầm thường.

Công Tôn Bạch thậm chí không cần tốn nhiều sức mà liền cầm xuống được mấy vạn người của Bổ Thiên giáo, đem bọn hắn vây nhốt tại bên trong cấm khu này.

Nếu không phải nhờ Diệp Thu cứu giúp, vậy tương lai bọn hắn sẽ toàn quân bị diệt, cho nên Công Tôn Bạch mới là nhân vật mấu chốt nhất.

Nếu như bắt không được Công Tôn Bạch thì trận chiến này Bổ Thiên giáo không có khả năng đánh thắng Bất Lão sơn.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của đám người, sát ý trong tâm Diệp Thu cũng dần dần lộ ra, cười nói: "Ha ha ha ha, chuyện này thì có gì khó?"

"Mạnh sư huynh, các ngươi muốn làm cái gì thì cứ việc đi làm, còn Công Tôn lão nhi cứ giao cho ta."

Diệp Thu có tuyệt đối tự tin có thể cầm xuống được Công Tôn Bạch. Về phần những người khác của Bất Lão sơn thì liền giao cho đám người Mạnh Thiên Chính.

Hai giáo phân tranh tất có đổ máu. Nếu không trải qua qua giáo huấn từ một trận đại chiến tàn khốc thì mấy vị đệ tử trẻ tuổi sẽ rất khó trưởng thành.

Đây cũng là một lần khảo nghiệm đối với tâm tính của bọn hắn.

Chương 776 - Thông Đạo Bị Ngăn Chặn

Đạt được lời hứa của Diệp Thu, Mạnh Thiên Chính liền mang ánh mắt hung ác hô to: "Chúng đệ tử nghe lệnh, hiện tại bắt đầu hành động."

"Phàm gặp được người nào của Bất Lão sơn, vô luận là ai thì đều giết chết bất luận tội."

"Từ hôm nay trở đi liền để thế nhân cảm thụ một phen lửa giận của Bổ Thiên giáo chúng ta."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ cấm khu trong nháy mắt liền vang lên tiếng la hét đinh tai nhức óc.

"Giết. . ."

"Giết. . ."

"Giết. . ."

Ý chí chiến đấu sục sôi cũng ảnh hưởng tới Diệp Thu, trên dưới đồng tâm quét ngang bát hoang.

Trận chiến này có thể đặt vững thực lực chân chính của Bổ Thiên giáo, cũng làm cho thế nhân minh bạch Bổ Thiên giáo cường đại.

Bổ Thiên giáo cùng Bất Lão sơn mâu thuẫn đã không phải là một ngày hai ngày, đến hôm nay một bước này cũng chỉ còn lại một cái kết cục. Đó là là Bổ Thiên giáo hủy diệt hoặc là Bất Lão sơn hủy diệt.

Yên lặng nhìn xem những đệ tử trẻ tuổi kia nhiệt huyết sôi trào, ánh mắt Diệp Thu trở lại chỗ Vương Hàn đang bị hắn gắt gao vây nhốt.

Lúc này Vương Hàn đang sợ hãi không gì sánh được. Hắn xem như đã chân chính kiến thức đến Bổ Thiên giáo trên dưới đồng tâm, đằng đằng sát khí.

Vương Hàn không khỏi bắt đầu lo lắng cho Bất Lão sơn, bởi vì làm đối thủ cùng dạng đạo thống như Bổ Thiên giáo thì Bất Lão sơn thật sự có thể thắng sao?

Đáng tiếc là chuyện này hiện tại đã không phải là chuyện mà Vương Hàn nên cân nhắc.

Diệp Thu đưa mắt nhìn về phía pháp tắc phong cấm xung quanh, nói: "Mạnh sư huynh, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, đi ra ngoài trước rồi nói sau."

Diệp Thu mơ hồ có loại dự cảm bất tường, Mạnh Thiên Chính cũng cảm thấy nơi này không thích hợp ở lâu, cho nên lập tức phân phó đám người đi theo bước chân Diệp Thu thật nhanh thoát đi cấm khu.

Thế nhưng lúc bọn hắn chuẩn bị bước ra cấm khu thì bốn phương thiên địa đột nhiên đóng lại thông đạo.

Biến hóa bất thình lình để cho Diệp Thu biến sắc, tất cả mọi người trong lòng đại loạn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Thông đạo trước mắt bị một tầng mê vụ che chắn đi qua không được, triệt để chặn lại đường đi.

Diệp Thu dần dần minh bạch đây là một cái lồng giam, ngay cả Vương Hàn cũng đều bị nhốt ở bên trong.

"Ha ha ha ha. . . Công Tôn Bạch quả là một lão hồ ly đa mưu túc trí."

Tại thời khắc thông đạo đóng lại, Diệp Thu rõ ràng đã bắt được biến hoá vi diệu trên mặt Vương Hàn mà rất kinh ngạc, mà chính Vương Hàn cũng bị mơ mơ màng màng.

"Không. . . Không có khả năng." Vương Hàn phát ra lời nói không thể tin được, tín ngưỡng của hắn phảng phất như sụp đổ.

Thì ra Công Tôn Bạch đã sớm tính toán đến việc Vương Hàn có thể sẽ phản bội, bởi vậy tại một đạo phong cấm cuối cùng ông ta đã tăng thêm một đạo để phòng ngừa.

Vương Hàn nhận lấy đả kich cực lớn, cả người hắn trở nên thất thần. Hắn cẩn trọng mấy trăm năm, vì Bất Lão sơn mà vào sinh ra tử, lập được vô số công tích, nhưng hắn không nghĩ tới cuối cùng mình lại bị Công Tôn Bạch tính kế.

"Ngươi dường như rất kinh ngạc nhỉ?" Nhìn xem Vương Hàn biểu lộ thất thần, Diệp Thu cười lạnh nói: "Tại trong mắt Công Tôn Bạch ngươi chẳng qua chỉ là một quân cờ tùy thời đều có thể bị vứt bỏ. Tính mạng của ngươi một khi gặp được lợi ích khác thì liền trở nên không đáng một đồng."

"Công Tôn Bạch chính là tín ngưỡng của ngươi sao? Lão ta chỉ vì lợi ích mà không từ thủ đoạn hại chết ngươi a."

Nghe Diệp Thu châm chọc, nội tâm Vương Hàn sụp đổ, điên cuồng lắc đầu, nói: "Không... không có khả năng, lão tổ không thể lừa gạt ta."

Vương Hàn ôm đầu ngồi xuống, phảng phất như hắn đã mất đi hết thảy, thế giới trong lòng hắn nhận lấy đả kích nghiêm trọng.

Vương Hàn rất tín nhiệm lão tổ của hắn, nhưng chính hắn lại là một quân cờ bị vứt bỏ bên trên ván cờ của lão tổ nhà hắn.

Diệp Thu cười cười, không có phản bác Vương Hàn, mà là thả hắn ra, nói.

"Trên đời này không có chuyện tuyệt đối không có khả năng. Ngươi là người thông minh, chân tướng sự việc thì ngươi hẳn là có thể nghĩ rõ ràng, chỉ là ngươi không nguyện ý tiếp nhận mà thôi."

Nói xong Diệp Thu liền không tiếp tục để ý đến Vương Hàn, và cũng không có giết hắn ta. Bởi vì trên đời này không có chuyện gì so với tín ngưỡng sụp đổ càng khiến cho người ta thống khổ.

Công Tôn Bạch dùng chiêu này cũng coi như là vứt bỏ người nhà, có thể nói lão ta âm hiểm xảo trá, tâm ngoan thủ lạt đến cực điểm.

Quay đầu lại Diệp Thu bắt đầu nghiên cứu đạo phong cấm trước mắt. Không thể không nói lão gia hỏa Công Tôn Bạch tại phương diện trận pháp có tạo nghệ xác thực rất đáng sợ.

Bây giờ thông đạo đều đã đóng lại, bọn người Diệp Thu muốn đi ra ngoài thì trừ phi có thể đem thông đạo lạ lần nữa mở ra, nếu không bọn hắn sẽ không có bất luận khả năng gì đi ra.

"Diệp sư đệ, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?" Mạnh Thiên Chính lo lắng hỏi.

Những người còn lại thì mang vẻ mặt mong đợi nhìn xem Diệp Thu.

Bây giờ cục diện này bọn hắn chỉ có thể trông chờ Diệp Thu trợ giúp bọn hắn rời khỏi nơi quỷ quái này. Bọn hắn cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác trên người Diệp Thu.

Chương 777 - Cấm Khu Chi Chủ, Trường Sinh Kiếp

Diệp Thu cười cười, hiện tại loại tình huống này còn có thể làm sao, biện pháp duy nhất chính là phá trận chứ sao.

Liên quan tới phương diện trận pháp xác thực là nhược điểm của Diệp Thu, bởi vì hắn không quá am hiểu trận pháp.

Nhưng mà chuyện đã tới nước này thì cũng đúng lúc Diệp Thu mượn cơ hội này lĩnh giáo thật tốt một phen cái gọi là cấm pháp quỷ dị.

Diệp Thu nhìn thoáng qua những đệ tử bị thương sau lưng, hắn từ bên trong ngọc trữ vật lấy ra rất nhiều Đại Hoàn đan.

"Các ngươi cũng ở tại chỗ khôi phục thương thế một phen đi, đợi ta nghiên cứu một chút ảo diệu của toà pháp trận này."

Nói xong Diệp Thu liền đem đống Đại Hoàn đan đưa cho Mạnh Thiên Chính, để cho ông ta tự mình an bài, sau đó hắn bắt đầu nghiên cứu cấm pháp.

Thiên nhãn vừa mở, ánh mắt Diệp Thu đã xâm nhập vào phù văn cấm thuật quỷ dị, tìm tòi ảo diệu bên trong.

Đột nhiên có một đạo năng lượng dao động lấp lóe, Diệp Thu dựa theo phương hướng rời đi của đạo năng lượng này mà truy tra.

Tại phía dưới hỗn độn hắc ám, Diệp Thu mơ hồ nhìn thấy một cái lồng giam hàn băng vạn năm phía dưới vực sâu tràn đầy tử vong chi khí.

"A. . ."

Diệp Thu hít vào một ngụm khí lạnh, nội tâm giật nảy mình. Hắn không nghĩ tới phía dưới cái cấm pháp này lại còn ẩn giấu một tòa lồng giam như thế.

Ngay lập tức Diệp Thu liền muốn tự mình đi tới kiến thức một chút kẻ bị nhốt bên trong lồng giam kia đến cùng là thần thánh phương nào.

"Các ngươi ở chỗ này hộ pháp cho ta, để ta thi triển Thần Du Thái Hư chi pháp đi xuống xem một chút." Diệp Thu quay đầu hướng về phía đám người Mạnh Thiên Chính hạ lệnh.

Sau đó Diệp Thu ngồi xếp bằng xuống, lập tức thi triển Thần Du Thái Hư chi pháp.

Trong chốc lát thần hồn của hắn liền rời thân, xuyên qua cấm pháp quỷ dị bay thẳng xuống phía dưới vực sâu.

Bên dưới vực sâu là một mảnh di chỉ cổ chiến trường bị tàn phá, để cho người ta có một loại cảm giác phi thường thê thảm, quạnh quẽ.

U hồn du đãng khắp nơi, phảng phất như đang uẩn dưỡng một vị cường giả thần bí phía dưới.

Sau khi Diệp Thu đi tới một chỗ Liên Hoa đài, hắn liền có thể nhìn thấy rõ ràng trong bóng tối có từng sợi xiềng xích đang quấn quanh thân một gã nam nhân ngồi trên Liên Hoa đài.

Tựa hồ cảm thấy có người ngoài đến thăm, gã nam nhân mặc một thân quần áo tả tơi, tóc tai bù xù kia chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt gã nam nhân trắng bệch, tràn đầy vết thương, dường như sương gió của tháng năm, trăm ngàn vạn năm thống khổ để cho hắn trầm mê.

Gã nam nhân nhẹ nhàng nhúc nhích một cái, xiềng xích phát ra âm thanh loảng xoảng, tại phía dưới hoàn cảnh an tĩnh có vẻ rất chói tai, chậm rãi nói ra: "Mấy vạn năm qua ngươi là người thứ nhất tới chỗ này."

Diệp Thu nhướng mày, nhìn xem gã nam nhân kia mặt mũi tràn đầy tang thương, có cảm giác bất cần đời, trong giọng nói mang theo cực độ cô đơn.

"Ngươi là ai?" Diệp Thu dò hỏi.

Gã nam nhân ngước mặt nhìn lên ánh trăng tàn trên đỉnh đầu, sau đó cúi đầu cười khổ một trận.

"Ha ha ha ha. . . Ta ở chỗ này quá lâu nênta là ai khả năng ngay cả chính ta cũng không nhớ rõ."

"Ta chỉ nhớ rõ bọn hắn gọi ta là Cấm Khu Chi Chủ."

Lời này vừa nói ra, một cỗ khí thế kinh người lao tới, Diệp Thu âm thầm chấn kinh, có cảm giác tử vong nhìn thẳng.

Người này rất mạnh!

Diệp Thu có thể cảm giác được gã nam nhân này so với bất kỳ một đối thủ nào mà hắn từng gặp phải đều mạnh hơn nhiều, cho dù là Bạch Hổ Thủy Tổ Ly Thiên thì cũng không đuổi kịp một phần vạn của hắn ta.

Nhưng điều càng làm cho Diệp Thu không nghĩ ra đó là nhân vật cường đại như thế mà tại sao lại bị vây nhốt ở chỗ này?

Vậy người đã đem gã nam nhân này phong ấn tại đây sẽ là sự tồn tại kinh khủng cỡ nào?

"Cấm Khu Chi Chủ sao?" Diệp Thu nhíu mày hỏi, hắn không chớp mắt nhìn xem gã nam nhân với ý đồ từ trên người hắn ta

nhìn ra điểm gì đó.

Nhưng Diệp Thu tựa như là nhìn vào một vùng tinh thần đại hải, căn bản không thấy được bản chất của gã nam nhân này.

"Đúng vậy, ta sinh trưởng từ bên trong hỗn độn hắc ám, trên tay ta dính đầy tiên huyết. Có người gọi ta là đồ tể, có người gọi ta là Táng Chủ, cũng có người gọi ta là Cấm Khu Chi Chủ."

Cấm Khu Chi Chủ nói xong liền rơi vào một trận hồi ức. Có lẽ là do hắn đã quá lâu không có nhìn thấy người sống, cho nên hắn mới biểu hiện với cùng hòa khí.

Diệp Thu nhìn thật sâu gã nam nhân một cái, sau đó hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Vì sao ngươi lại bị người ta vây nhốt ở chỗ này?"

Đúng vậy, điều mà Diệp Thu nghi ngờ nhất chính là gã nam nhân này cường đại như thế thì làm sao có thể bị vây nhốt ở chỗ này?

Cấm Khu Chi Chủ trầm mặc hồi lâu, trong đầu hắn hiện ra một màn năm xưa, biểu lộ trên mặt hắn trở nên rất thống khổ.

Cấm Khu Chi Chủ vùng vẫy một hồi làm cho xích sắt phát ra tiếng vang dữ dội.

"Vì sao ta lại bị vây nhốt ở chỗ này?"

"Ta. . ."

Cấm Khu Chi Chủ đang nhớ lại cái gì, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra vẻ thâm thúy.

Cấm Khu Chi Chủ tựa hồ nhớ ra cái gì đó mà mở miệng nói: "Người trẻ tuổi, ngươi đã từng nghe nói qua Trường Sinh kiếp chưa?"

"Trường Sinh kiếp?" Diệp Thu ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái từ này.

"Không sai, Trường Sinh kiếp chính là lúc Loạn Cổ mới bắt đầu thì tại cửu thiên thập địa bộc phát một trận đại kiếp, đó là căn nguyên của hắc ám náo động."

Chương 778 - Bách Thế Luân Hồi

Cấm Khu Chi Chủ đưa mắt nhìn về phía thiên địa chung quanh, nói: "Nơi này là táng thổ cấm khu của ta. Năm đó tại thời điểm Trường Sinh kiếp, nó đã theo ta cùng một chỗ bị phong ấn ở nơi này."

"Có một số việc ta khả năng đã quên đi, nhưng liên quan tới một đoạn hắc ám tuế nguyệt kia ta lại nhớ được phi thường rõ ràng."

Cấm Khu Chi Chủ cười cười, hắn không có tiếp tục nói nữa. Diệp Thu đã nhận ra dị thường của hắn nên hỏi: "Trường Sinh kiếp là cái gì? Năm đó các ngươi từng trải qua chuyện kinh hoàng gì?"

Cấm Khu Chi Chủ vẫn không có trả lời, hắn chỉ mỉm cười nhìn xem Diệp Thu, ánh mắt hắn lộ ra vẻ ý vị thâm trường làm cho Diệp Thu rùng mình.

Gia hỏa này không phải là đang có ý nghĩ kỳ quái gì với ta đấy chứ? Vì sao hắn lại nhìn ta như thế?

Tựa hồ xem thấu tâm tư của Diệp Thu, Cấm Khu Chi Chủ thoải mái cười to một tiếng

"Ha ha ha ha. . ."

"Người trẻ tuổi, ngươi biết rõ ta mới vừa mới nhìn thấy cái gì không?"

"Ngươi nhìn thấy cái gì?" Diệp Thu nghi ngờ hỏi.

Trong lòng hắn chỉ cảm thấy cái tên này tuyệt đối có bệnh, vì hắn ta nói chuyện không đầu không đuôi, ra vẻ thâm trầm doạ người.

Cấm Khu Chi Chủ cũng không để ý suy nghĩ trong lòng Diệp Thu, chỉ là bình tĩnh nói ra: "Ta vừa rồi đã thôi diễn tương lai, tại phía cuối thời gian xa xôi ta thấy được một đạo thân ảnh áo trắng đứng cô độc trên núi cao."

"Có lẽ ngươi chính là kẻ mấu chốt phá cục đó người trẻ tuổi. Ta đối với tương lai của ngươi tràn ngập vô hạn chờ mong."

Đây là đánh giá cao nhất phát ra từ nội tâm của Cấm Khu Chi Chủ, để cho Diệp Thu có chút cảm thấy kỳ quái.

Nhưng nghĩ lại thì Diệp Thu lại có vẻ không vui.

"Đó là thế cục gì? Ngươi có thể nói rõ ra được không?"

Cấm Khu Chi Chủ lắc đầu, nói: "Không thể, không thể. Ngươi bây giờ còn quá mức nhỏ yếu, ngươi tiếp nhận không được phần nhân quả này."

Cái mũi của Cấm Khu Chi Chủ giật lên một chút, hắn tựa hồ ngửi thấy một mùi vị quen thuộc mà ánh mắt rất là kinh ngạc.

Sau đó Cấm Khu Chi Chủ khôi phục lại bình thường, tiếp tục nói ra: "Ừm, ta ở trên thân thể ngươi ngửi thấy một tia khí tức của cố nhân. Xem ra từ nơi sâu xa ngươi đã đã được chú định đường đi rồi."

Nói đến đây Cấm Khu Chi Chủ cười cười, trên khuôn mặt tang thương trắng bệch của hắn lộ ra vẻ khiếp người.

Diệp Thu nhìn mà rùng mình, nhưng lại cảm thấy kỳ quái.

Khí tức của cố nhân hắn sao? Là ai chứ?

Diệp Thu đoán không ra.

Không biết qua bao lâu, Cấm Khu Chi Chủ đột nhiên vận chuyển khí thế, trong chốc lát một cỗ kinh thiên chi lực liền hướng về phía Diệp Thu đánh tới.

"Không ổn rồi!"

Dưới trạng thái Thần Du Thái Hư, Diệp Thu toàn lực bứt ra, nhưng hắn phát hiện mình đã bị Cấm Khu Chi Chủ hút tới.

Giờ khắc này trong lòng Diệp Thu toát ra một cái ý niệm tuyệt vọng.

"Xong con bê."

Dưới cỗ hấp lực cường đại này, Diệp Thu liều mạng giãy dụa. Hắn phát hiện tại trước mặt Cấm Khu Chi Chủ hắn căn bản không có năng lực phản kháng.

Cấm Khu Chi Chủ quá mạnh, dù cho toàn thân hắn đã bị cấm pháp phong ấn, nhưng chỉ bằng một đạo ý niệm trong đầu thì hắn đều có thể tuỳ tiện để cho Diệp Thu hôi phi yên diệt.

Diệp Thu không nghĩ ra tại sao loại tồn tại khủng bố như vậy mà lại bị vây nhốt ở chỗ này.

Cấm Khu Chi Chủ chậm rãi hút Diệp Thu tới, sau đó một cỗ lực lượng pháp tắc kỳ diệu liền đánh vào bên trong thân thể Diệp Thu.

"Hắn đang làm cái gì?" Diệp Thu âm thầm giật mình, hắn có thể cảm giác được cỗ lực lượng pháp tắc kỳ diệu này vô cùng đáng sợ.

Lúc này Cấm Khu Chi Chủ chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi chớ có khẩn trương, ta chỉ muốn nhìn một chút tiềm lực của ngươi

như thế nào thôi, ta sẽ không tổn thương ngươi đâu."

Sa khi kiểm tra một phen, Cấm Khu Chi Chủ lộ ra vẻ tươi cười, tiếp tục nói: "Ngươi mới chỉ là Đế cảnh Nhân gian, còn chưa nhập Tiên cảnh. Rất tốt, vẫn còn kịp."

"Ngươi có ý gì? Cái gì mà vẫn còn kịp?" Diệp Thu nghĩ hoặc hỏi.

Cấm Khu Chi Chủ giải thích: "Để từ Phàm Nhân tiến vào Tiên Nhân cần phải trải qua tiên khí tẩy lễ, tái tạo nhục thân thì mới có thể làm được. Đây là nguyên lý cơ bản, là con đường của đại đa số tu sĩ."

"Nhưng bọn ta từng tìm tòi nguyên nhân và đã phát hiện con đường này căn bản đi không thông. Đây cũng là lý do Trường Sinh kiếp thất bại."

"Cho nên ta dù bị phong ấn ở nơi này mấy cái kỷ nguyên mà vẫn luôn một mực suy nghĩ về vấn đề này. Đó là ta phải làm thế nào để đánh vỡ cái gọi là trật tự chi pháp, xông phá gông cùm xiềng xích sau cùng?"

"Bên trong mười vạn năm thôi diễn, ta dần dần minh bạch một điểm mấu chốt để phá cục, nó nằm ngay Đại Đế cảnh."

Nghe đến đó ánh mắt Diệp Thu dần dần trở nên ngưng trọng.

Khó trách tại sao đoạn thời gian gần đây hắn luôn một mực cảm giác thấy nội tâm mình có chút bất an, chậm chạp không dám đột phá.

Thì ra trong này còn có vấn đề thâm ảo như vậy, trực giác của Diệp Thu đã giúp hắn tỉnh táo.

Trường Sinh kiếp rốt cuộc là cái gì?

Cấm Khu Chi Chủ chưa thể nói cho Diệp Thu biết vì Diệp Thu còn quá mức nhỏ yếu.

Bầu không khí dần dần yên tĩnh lại, Diệp Thu hai mắt không chớp nhìn xem Cấm Khu Chi Chủ.

Không biết qua bao lâu Cấm Khu Chi Chủ tựa hồ thôi diễn ra cái gì mà lại lộ ra nụ cười.

"Bách Thế Luân Hồi!"

"Có ý tứ, xem ra người muốn phá cục không chỉ có một mình ta!"

Chương 779 - Ta Sẽ Giúp Ngươi Thành Tiên!

Không biết nghĩ thông suốt cái gì, Cấm Khu Chi Chủ lại đưa mắt nhìn về phía Diệp Thu, nói: "Người trẻ tuổi, ta rất xem trọng ngươi, tương lai của ngươi có vô hạn khả năng."

"Nhưng hiện tại có một cái lựa chọn bày ở trước mặt mà ngươi cần phải lựa chọn."

"Lựa chọn gì?" Diệp Thu dần dần hứng thú hỏi ra, yên lặng lắng nghe.

"Ta nói thật cho ngươi biết, đám người thế hệ chúng ta đã cố gắng tìm tòi và phát hiện con đường này căn bản đi không thông."

"Nhưng sau khi chúng ta may mắn trốn qua Trường Sinh kiếp, chúng ta đã bắt đầu suy nghĩ làm sao để vượt qua sự khảo nghiệm cuối cùng kia."

"Vì thế ta đã hao tốn mười vạn năm và rốt cục ngộ ra được một cái Trường Sinh đại đạo."

"Đó là đạo gì?" Diệp Thu hít thở trở nên gấp gáp lên.

Nghe ý tứ này là Cấm Khu Chi Chủ đang muốn truyền đạo cho ta sao?

Kỳ thật Diệp Thu hiện tại rất cần một vị cường giả chỉ điểm, bởi vì cảnh giới càng hướng lên cao thì càng quá mức thâm ảo, dựa vào một mình hắn tìm tòi sẽ phi thường gian nan, hắn hơi không cẩn thận còn có khả năng lạc lối.

Dù sao Tiên Lộ vô cùng tàn khốc, cũng là một trận tranh đấu cực kỳ kịch liệt. Nếu như Diệp Thu có được một người dẫn đường ở phía trước, vậy hắn sẽ đi được thông thuận hơn.

Mà Cấm Khu Chi Chủ chính là người dẫn đường tốt nhất cho Diệp Thu, bởi vì tên này đầy đủ cường đại.

Ánh mắt Cấm Khu Chi Chủ nhìn Diệp Thu thật sâu, rồi lại mở miệng nói: "Ngươi chớ có cao hứng trước quá sớm. Ta sở dĩ nói là lựa chọn bởi vì con đường này ta mặc dù đã ngộ ra, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có người đi qua, ngay cả ta cũng không dám đi."

"Bởi vì chính ta cũng không xác định con đường này đến cùng có thể đi thông hay không, nó chỉ là trên lý luận có khả năng mà thôi."

"Cho nên hiện tại lựa chọn liền bày ở trước mặt ngươi, chỉ xem ngươi lựa chọn như thế nào."

Cấm Khu Chi Chủ cũng không sốt ruột, hắn muốn nhìn xem một chút Diệp Thu lựa chọn ra sao.

Liên quan tới con đường này Cấm Khu Chi Chủ mặc dù là kẻ ngộ ra, nhưng hắn đã bỏ qua cơ hội mấu chốt nhất, bởi vậy hắn cũng không cách nào xác định con đường này có thể đi thông hay không.

Đây cũng là một cái tư tâm của Cấm Khu Chi Chủ, hắn muốn mượn Diệp Thu để thí nghiệm xem con đường này có thể đi thông hay không.

Có thể nói đây là một vụ giao dịch, Diệp Thu cũng nhìn ra ý nghĩ của Cấm Khu Chi Chủ mà nhướng mày.

"Đây là một con đường dựa trên lý luận là có thể đi thông thôi sao?"

Diệp Thu có chút do dự, hắn không dám tùy tiện tin tưởng một người không quen biết. Thế nhưng cơ hội liền bày ở trước mặt, nếu như con đường này thật sự có thể đi thông mà hắn lại bỏ qua thì quá đáng tiếc.

"Vậy nó là một con đường như thế nào?" Diệp Thu dò hỏi.

Cấm Khu Chi Chủ cười cười, nhẹ nhàng chuyển động cánh tay. Trong chốc lát, một cỗ ánh sáng màu đỏ lấp lóe lên.

Diệp Thu lập tức rơi vào trạng thái thất thần, tại bên trong hắc ám hắn phảng phất như thấy được một cái quang minh đại đạo.

"Loại đạo pháp này là... Lấy thân nhập đạo!" Tựa như nghĩ tới cái gì, Diệp Thu âm thầm giật mình.

Từ nơi sâu xa dường như đã sớm có thiên định, vì trước đây Diệp Thu đã từng thôi diễn qua đạo pháp lấy thân nhập đạo, sau đó hắn còn cố ý truyền thụ cho Mạnh Thiên Chính.

Bây giờ khi lại nhìn thấy đạo pháp lấy thân nhập này, Diệp Thu hoàn toàn không cần trùng tu, hắn chỉ cần tại bên trên cơ sở ban đầu kéo dài là được.

Nghĩ tới đây Diệp Thu vô cùng kích động, con đường này cùng lý niệm của hắn rất tương tự.

Xem ra ý nghĩ của Cấm Khu Chi Chủ là đồng dạng với ý nghĩ của Diệp Thu, bọn hắn là người chung chi hướng.

Mà điều càng làm cho Diệp Thu kinh ngạc đó là, tại bên trên con đường này hắn lại thấy được một con đường khác.

"Bách Thế Luân Hồi chi đạo!" Nhìn đến đây, Diệp Thu càng thêm giật mình. "Đây không phải đạo pháp mà Linh Lung kiếp trước đã tu luyện sao?"

Diệp Thu không thể tin được mà nhìn xem Cấm Khu Chi Chủ, hắn tựa như đã đoán được cái gì.

Diệp Thu sau khi lại nhìn thấy con đường lấy thân nhập đạo thì hắn càng kiên định với ý nghĩ này.

"Được, vậy cứ để cho ta làm người thứ nhất đi con đường này đi."

"Tiền bối, mời ngươi ban thưởng cho ta đạo pháp."

Diệp Thu một khi đã quyết định chuyện gì thì hắn sẽ thẳng tiến không lùi mà tiến hành làm.

Cấm Khu Chi Chủ thấy vậy thì nội tâm vô cùng vui mừng, cười nói: "Tốt lắm, người trẻ tuổi nên có loại quyết đoán này."

Lúc này ánh mắt sầu bi của Cấm Khu Chi Chủ phảng phất như toát ra hi vọng, xuất hiện cảm xúc kỳ lạ.

Chỉ thấy Cấm Khu Chi Chủ chậm rãi đưa tay ra, sau đó có một cỗ kinh thiên chi lực đánh vào thể nội của Diệp Thu.

"Người trẻ tuổi, ngươi hãy cố giữ vững bản nguyên, ta sẽ là thủ hộ giả hộ tống ngươi tiến nhập Tiên Đạo."

Chương 780 - Tam Trảm Nhập Đạo

Mang theo lực lượng pháp tắc thần bí, Cấm Khu Chi Chủ vừa ra tay liền biết có thành công hay không.

Tại phía dưới cường lực của Cấm Khu Chi Chủ gia trì, trong khoảnh khắc liền có một cỗ lực lượng kinh khủng tràn vào thể nội của Diệp Thu.

"Ái chà, cảm giác này cực kỳ tốt nha."

Diệp Thu có thể cảm giác được chỉ cần hắn nguyện ý, vậy trong chớp mắt hắn liền có thể tiến vào Thiên Nhân cảnh.

Nhưng Cấm Khu Chi Chủ lại cố ý dẫn dắt Diệp Thu lấy thân nhập đạo.

Diệp Thu cũng không có bài xích mà đi theo chỉ dẫn của Cấm Khu Chi Chủ, bắt đầu tiến vào trạng thái ngộ đạo.

"Lấy thân nhập đạo là như này sao? Ha ha ha, vậy liền để cho ta làm đệ nhất nhân đi."

"Ấy. . ."

Cảm thụ được trong thân thể đau đớn kịch liệt, Diệp Thu biểu lộ hết sức thống khổ.

Bên ngoài làn da trắng nõn của Diệp Thu thình lình chảy ra từng giọt tiên huyết, sau đó hắn liền biến thành một tên huyết nhân.

"Người trẻ tuổi, cố gắng chịu đựng đi. Đạo này chính là ta tốn hao mười vạn năm mới có sở ngộ."

"Ngươi chỉ cần nhẫn chịu được thống khổ mà thường nhân không thể nhẫn chịu, vậy sau khi ngươi vượt qua một kiếp này, con đường sau này của ngươi sẽ rất thông thuận."

Trông thấy Diệp Thu có trạng thái không đúng, Cấm Khu Chi Chủ chậm rãi nhắc nhở, hắn luôn thời thời khắc khắc chú ý tình huống của Diệp Thu.

Lúc này Diệp Thu vẫn đang trong quá trình thần du thái hư, cho nên nhục thân của hắn cũng sẽ đi theo thần hồn của hắn mà cùng tiến vào loại trạng thái kỳ diệu này.

Tại lối vào cấm khu, đám người Bổ Thiên giáo dần dần phát hiện chỗ không đúng.

Tề Vô Hối nghi ngờ đi tới, nhìn xem Diệp Thu lưu lại chân thân, nói: "Chưởng giáo sư huynh, Diệp sư đệ đây là thế nào? Vì cái gì trên người hắn đột nhiên chảy ra nhiều máu như vậy?"

Một tiếng nhắc nhở này đã kinh động đến tất cả mọi người ở đây, bọn họ lập tức đi tới xem xét Diệp Thu.

Bọn họ có thể phát giác tại thể nội của Diệp Thu mơ hồ toả ra một loại pháp thuật ảo diệu kinh thế hãi tục, cực kỳ cường đại.

"A. . ." Lục Phong hít sâu một hơi, nói: "Diệp sư đệ đây là muốn đột phá sao? Khí tức thật kinh người. Loại pháp tắc biến hóa bực này chỉ sợ cũng chỉ có chân tiên mới có thể làm đến a."

Tất cả mọi người đều chấn kinh, không ai nghĩ ra Diệp Thu đến cùng đang làm cái gì, thần hồn của hắn đã đi đâu?

Thần du thái hư chi pháp một khi thi triển thì sẽ lấy thần hồn làm chủ, chân thân làm phụ.

Lúc này bọn họ có thể nhìn thấy chân thân của Diệp Thu biến hóa, nhưng lại cảm giác không được thần hồn của Diệp Thu biến hóa.

Mạnh Thiên Chính nhíu mày, mắt không chớp nhìn xem Diệp Thu, biểu lộ ngưng trọng nói ra: "Diệp sư đệ giống như đang tham ngộ thiên địa đại đạo gì đó, lúc này chính là thời điểm mấu chốt để hắn đột phá."

Nói đến đây Mạnh Thiên Chính nhìn quanh một chút rồi lại nói: "Tất cả đệ tử nghe rõ, các ngươi phải trấn thủ nơi này thật chặt chẽ để hộ pháp cho Diệp sư thúc của các ngươi."

"Tuân lệnh."

Chúng đệ tử nghe xong vội vàng triển khai trận hình, yên lặng chờ đợi Diệp Thu trở về.

Ai cũng không biết rõ thần hồn của Diệp Thu đã đi nơi nào, bọn họ chỉ biết rõ hắn có khả năng đã gặp được tiên duyên, lúc này hắn đang tiến hành đột phá.

Trở lại phía dưới vực sâu tử vong, bên trong mấy ngàn đạo phong cấm, Diệp Thu yên lặng ngồi xếp bằng trên Liên Hoa đài, mồ hôi nóng chảy lâm ly, biểu lộ vô cùng dữ tợn.

Cấm Khu Chi Chủ một bên duy trì lực lượng của hắn lưu thông, một bên giảng giải chân lý đại đạo cho Diệp Thu.

"Thiên đạo rộng lớn vô ngần, muốn xông phá lồng giam vận mệnh thì trước tiên phải trảm gốc rễ."

"Trảm thứ nhất phải chém tục niệm phàm trần."

Theo giọng nói của Cấm Khu Chi Chủ truyền đến, Diệp Thu khẽ cắn môi hạ quyết tâm.

"Trảm!"

Trong chốc lát, Diệp Thu có cảm giác linh hồn hắn bị lấy ra một loại đồ vật nào đó. Khí tức của hắn trong nháy mắt liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, khí chất cả người hắn trở nên siêu phàm nhập thánh.

"Trảm thứ hai chém đứt ân oán tình thù, từ đây không luyến hồng trần, chỉ cầu thành tiên."

Giọng nói của Cấm Khu Chi Chủ lại lần nữa truyền đến, Diệp Thu cảm giác được trong thân thể hắn mơ hồ có vô tận lực lượng.

Diệp Thu cắn răng gượng chống, tiếp tục hô lên.

"Trảm!"

Lại có một đạo ý thức tách khỏi thần hồn, Diệp Thu phảng phất như chặt đứt đủ loại ân oán tình thù. Lực lượng trong người hắn lại tăng lên một tầng nữa, mơ hồ đạt đến đỉnh điểm.

Cấm Khu Chi Chủ quan sát biến hóa thân thể của Diệp Thu mà lộ ra nụ cười hài lòng. Bây giờ Diệp Thu chỉ còn kém một trảm cuối cùng là đạo này liền có thể thành.

"Lấy máu Trúc Cơ, tam sinh nhập đạo, trảm thứ ba chém đứt thiện ác."

Thẳng đến một trảm cuối cùng này, Diệp Thu do dự một chút, hỏi: "Như thế nào là chém đứt thiện ác?"

Cấm Khu Chi Chủ đáp: "Thiên đạo chi pháp không có tiêu chuẩn thiện ác. Ngươi hôm nay chém ra một trảm này thì từ đây trong lòng ngươi sẽ tự định ra một cái tiêu chuẩn thiện ác."

Cái ý tứ này Diệp Thu tựa như đã hiểu đại khái, đó là trong lòng mỗi người đều có bình phán thiện ác của riêng mình, nhưng

vẫn bị thiên đạo chi pháp ảnh hưởng, đại đa số sẽ tạo thành một cái tiêu chuẩn tương đối thống nhất.

Mà Diệp Thu hôm nay muốn chém chính là cái tiêu chuẩn này, từ đây thiện ác do hắn định ra.

Chương 781 - Tam Hoa Tụ Đỉnh

"Trảm!"

Không còn do dự, Diệp Thu lại lần nữa chém ra một kiếm.

Sau khi tam trảm nhập đạo, một cỗ lực lượng mãnh liệt trong nháy mắt liền tràn vào Mệnh Tuyền của Diệp Thu. Hắn cảm giác toàn bộ linh hồn đều chiếm được thăng hoa.

Tiên huyết trong thể nội Diệp Thu đang sôi trào, hừng hực thiêu đốt, lực lượng cường đại không ngừng tràn ngập thân thể hắn.

Cấm Khu Chi Chủ lại nói: "Người trẻ tuổi, ngươi bây giờ đã chặt đứt tất cả đồ vật vô dụng trên người ngươi, giờ phút này chính là thời cơ tốt nhất để ngươi nhập đạo."

"Xông lên đi, lấy máu Trúc Cơ, khai thiên lập địa."

Theo giọng nói của Cấm Khu Chi Chủ vang lên, Diệp Thu toàn lực phát động, bắt đầu thiêu đốt huyết dịch trong thân thể.

Chỉ trong chốc lát, tiên huyết trong thể nội hắn phảng phất như bị đốt khô, thân thể hắn bắt đầu trở nên khô quắt trông cực kỳ dọa người.

Lúc này đám người Bổ Thiên giáo đang vây quanh ở bên người Diệp Thu phát hiện điểm này về sau thì tất cả đều luống cuống.

"Mạnh sư huynh, cái tình huống này có vẻ không đúng." Tề Vô Hối hốt hoảng hô lên.

Mặt mũi hắn tràn đầy sự không thể tin được nhìn xem chân

thân Diệp Thu đang dần dần trở nên khô quắt, sinh mệnh lực chậm rãi ảm đạm xuống.

Nội tâm đám người đã triệt để rối bời.

Chẳng lẽ Diệp Thu phá cảnh thất bại rồi sao?

Lúc này ngay cả Mạnh Thiên Chính cũng luống cuống, ông ta cũng không biết rõ tình huống này đến cùng là chuyện gì vì chưa từng thấy qua.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Theo lý thuyết thì không nên nhưu vậy a."

Suy nghĩ không thông nên Mạnh Thiên Chính cứ đi qua đi lại, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hiện tại điều bọn hắn có thể làm chỉ là yên lặng chờ đợi, vì cái gì cũng không giúp được.

Bọn hắn đành trơ mắt nhìn xem thân thể Diệp Thu dần dần bị móc sạch, phảng phất như một bộ thây khô.

Đúng lúc này đột nhiên có một cỗ lực lượng khổng lồ đánh thẳng tới, tinh huyết đã bị hút khô của Diệp Thu lại lần nữa khôi phục.

"A. . ."

Dị biến bất thình lình làm cho tất cả mọi người chấn kinh, đưa ánh mắt sợ hãi nhìn xem hào quang óng ánh trên bầu trời.

Hào quang huyết sắc chiếu sáng một mảnh thiên địa đen như mực này, bầu trời tựa như rơi xuống mưa máu.

"Đây là Thiên Nhân cảnh sao? Diệp sư đệ đã phá cảnh thành công ư?"

Một tiếng kinh hô để cho đám người biến sắc.

Sau khi trải qua một hồi khiếp sợ, cả đám lại là một trận cuồng hỉ.

"Trời ạ, Bổ Thiên giáo chúng mấy vạn năm đến nay rốt cục đã sinh ra một vị Tiên Nhân rồi."

Mạnh Thiên Chính càng là nước mắt rơi đầy mặt, ông ta cuối cùng đã tận mắt nhìn thấy thời khắc kích động lòng người này.

Đây là thời khắc mà tất cả lịch đại chưởng giáo của Bổ Thiên giáo cả ngày lẫn đêm đều đang chờ đợi.

Diệp Thu phá cảnh thành công cũng liền mang ý nghĩa, Bổ Thiên giáo từ Loạn Cổ đại kiếp đến nay lần đầu phá vỡ quy tắc thiên địa, hậu bối tử tôn lại lần nữa phá cảnh thành tiên. Đây là nguyện vọng mà biết bao nhiêu đời người cố gắng cũng không cách nào đạt tới.

Tại bên trong Hỗn Độn, ba đóa đạo hoa thình lình nở rộ, hiện ra Tam Hoa Tụ Đỉnh chi thế.

Trong chốc lát hắc ám bị chúng chiếu sáng, tất cả oan hồn vong linh đều bị cỗ hào quang này hù cho kinh hồn táng đảm, tẩy sạch oán khí trong tâm.

"Tam trảm thành tiên, lấy máu Trúc Cơ, khai thiên lập địa."

Diệp Thu âm thầm nhớ kỹ mười hai từ chân ngôn của Cấm Khu Chi Chủ, sau đó hắn ngừng thở bắt đầu thôi diễn thiên cơ.

Giờ khắc này tu vi của Diệp Thu đã thành công đột phá Thiên Nhân cảnh, hắn cũng nhìn thấy con đường tương lai mà hắn muốn đi.

Tam sinh nhập đạo!

Ba đóa đạo hoa trong thể nội Diệp Thu tựa như có Niết Bàn chi ý, dung luyện bản nguyên.

Ba đóa đạo hoa dị biến để cho Diệp Thu có chút mờ mịt, lập tức hỏi: "Tiền bối, đây là tình huống gì?"

Cấm Khu Chi Chủ cũng là trầm mặc một hồi, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào ba đóa đạo hoa.

Thôi diễn một phen về sau, Cấm Khu Chi Chủ tựa hồ thấy được một góc băng sơn của tương lai, hắn lại lộ ra nụ cười vui mừng.

"Ha ha ha ha. . . Tuyệt, thật sự là thật là khéo."

"Ba đóa đạo hoa này phân biệt đại biểu cho quá khứ, hiện tại, tương lai."

"Tam Hoa Tụ Đỉnh, lấy thân nhập đạo phi thường xảo diệu dung hợp lại cùng nhau. Đây là một loại tiềm lực cỡ nào a?"

"Ta thật sự có chút chờ mong."

Cấm Khu Chi Chủ vô cùng kích động, hắn cố gắng mười vạn năm dường như liền muốn ở trên thân người trẻ tuổi trước mắt thực hiện được.

Cấm Khu Chi Chủ từng thôi diễn vạn cổ chi pháp, tìm kiếm ảo diệu của Trường Sinh kiếp, nhưng cũng chưa từng phát hiện qua loại hiện tượng kỳ dị này.

Hôm nay hắn ngược lại đã tăng thêm kiến thức, đối với đạo pháp trong lòng càng thêm kiên định.

Đây chính là chú định từ nơi sâu xa, cơ duyên là vận khí của Diệp Thu và cũng là vận khí của hắn.

Cấm Khu Chi Chủ bị vây ở chỗ này suốt mấy cái kỷ nguyên,

chịu đủ loại cô độc chỉ vì chờ một người, mà người này chính là Diệp Thu.

"Ha ha ha ha. . . Ta minh bạch, ta đã minh bạch."

Nghĩ rõ ràng điểm này về sau, Cấm Khu Chi Chủ phát ra tiếng cười to, tất cả ân oán trong tâm phảng phất như cũng bị hắn buông xuống.

"Tam thế chi thân đổi lấy một tuyến sinh cơ. Đây cũng là con đường trường sinh."

"Tiểu tử tốt, ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi."

"Không được lơi lòng, tiếp tục thôi diễn, lấy máu Trúc Cơ!"

Cấm Khu Chi Chủ nghiêm túc hô lên.

Diệp Thu không dám trì hoãn mà vội vàng tiếp tục thôi diễn.

Chương 782 - Luân Hồi Chi Đạo

Diệp Thu chỉ cảm thấy tiên huyết trong thân thể đang không ngừng thiêu đốt, thân thể đau đớn khó nhịn, linh hồn đều đang run rẩy.

Tại phía dưới loại tra tấn này, Diệp Thu miễn cưỡng cắn răng chống đỡ.

Sau khi một giọt máu cuối cùng của Diệp Thu nhỏ xuống phía trên ba đóa đạo hoa, ba viên Đạo Quả bên trong phảng phất như được giao phó linh hồn, trong chốc lát toả ra sinh cơ bừng bừng.

Ầm!!!

Thế giới dưới lòng đất phát ra rung chuyển kịch liệt, thiên địa như muốn sụp đổ.

Cấm Khu Chi Chủ kinh ngạc nhìn xem thiên địa biến hóa, nhẹ nhàng khoát tay đem nó trấn áp xuống.

Nếu không có hắn xuất thủ, vậy chỉ sợ nơi này đã bị chấn nát, hóa thành một vùng phế tích.

Mà thế giới bên ngoài càng là rung rẩy bất an.

Theo ba viên Đạo Quả của Diệp Thu thức tỉnh, toàn bộ cấm khu phát ra hào quang sáng chói, thiên địa biến sắc.

"Hự. . ."

Chỉ trong chốc lát, đám người vây quanh chân thân Diệp Thu đều bị chấn bay ra ngoài.

Từng người phun ra một ngụm tiên huyết, Mạnh Thiên Chính cũng là sắc mặt trắng bệch, có chút bị thương.

Ông ta giãy dụa đứng dậy từ dưới đất, nhìn xem tình huống của các sư đệ sư muội chung quanh. Sau khi phát hiện không có thương vong, ông ta mới nới lỏng một hơi.

"Phù. . ."

Mạnh Thiên Chính hít sâu một hơi, cũng không dám lại tới gần chân thân Diệp Thu, biểu lộ ngưng trọng nói ra: "Cỗ khí thế này thật là đáng sợ. Nếu chỉ là Thiên Nhân cảnh thì chỉ sợ còn làm không được loại thanh thế bực này. Diệp sư đệ đến cùng đang trải qua cái gì?"

Mạnh Thiên Chính rất hoang mang, theo khí tức của Diệp Thu mà xem, cảnh giới của Diệp Thu bây giờ đúng là Thiên Nhân cảnh, nhưng thực lực tựa hồ so với Chân Tiên còn mạnh hơn.

Đây tuyệt không phải lời nói đùa, Diệp Thu thật sự rất khủng bố.

Theo ba viên Đạo Quả được giao phó linh hồn về sau, cả người Diệp Thu đều giống như phát sinh thuế biến, thực lực tăng nhiều, đạo pháp ảo diệu vô cùng vô tận.

Cấm Khu Chi Chủ nhìn xem một màn này mà trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng.

"Tam sinh nhập đạo, lấy máu Trúc Cơ đã thành công rồi."

"Ha ha ha ha. . . Ta bỏ ra mười vạn năm tâm huyết rốt cục đã được thực hiện."

Cấm Khu Chi Chủ kích động không gì sánh được, đây là ông trời đang đền bù cho hắn. Nhìn xem Diệp Thu mà hắn tựa như thấy được chính mình khi còn trẻ.

Thiên phú kinh thế hãi tục như Diệp Thu mà không được đào tạo thật tốt thì thật là đáng tiếc.

Nghĩ tới đây nội tâm Cấm Khu Chi Chủ lại toát ra một cái ý niệm, kích động nói ra: "Người trẻ tuổi, hôm nay ta sẽ truyền cho ngươi Luân Hồi chi pháp, ngươi hãy cố gắng tham ngộ. Có lẽ trong tương lai đạo pháp này chính là bình chướng sau cùng của ngươi."

Nói xong Cấm Khu Chi Chủ đưa tay ra, một cỗ kim sắc phù văn trong nháy mắt liền tràn vào trong đầu Diệp Thu.

Diệp Thu trông thấy rõ ràng từng đạo văn tự toả ra kim quang sáng chói. Nội tâm hắn âm thầm giật mình, cái Luân Hồi chi pháp này vậy mà thâm ảo như thế.

Cấm Khu Chi Chủ không hổ là cự phách thời viễn cổ, hắn nắm giữ Luân Hồi chi pháp cực kỳ kinh khủng, so với tất cả sở học trên người hắn đều kinh khủng hơn, Diệp Thu bắt đầu tìm hiểu đúng là khó như lên trời.

"Ái chà. . . Nghịch chuyển âm dương, Luân Hồi chuyển thế! Cái này là chưởng khống sinh tử chi pháp!"

Diệp Thu thật sự kinh ngạc, hắn cũng không dám do dự mà lập tức tham ngộ. Nhưng đạo pháp này quá mức thâm ảo, hắn hao tốn thời gian rất lâu mới khó khăn lắm tìm hiểu được một phần ngàn.

Có thể thấy được muốn tu luyện đại thành đạo pháp này mà không bỏ ra mấy vạn năm công phu thì cơ hồ là không có khả năng.

Vả lại lấy thực lực của Diệp Thu bây giờ cũng không đủ để thi triển Luân Hồi chi pháp.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thu trằn trọc thức tỉnh, mở mắt ra xem xét thì phát hiện vị Cấm Khu Chi Chủ trước mắt hắn đã không còn vẻ tang thương cô đơn nữa.

Chẳng biết từ lúc nào trên khuôn mặt trắng bệch của hắn ta đã tràn đầy nụ cười, phảng phất như đã giải khai khúc mắc, hết thảy oán hận đều đac tiêu tan.

"Tiền bối, ngài. . ."

Cấm Khu Chi Chủ khoát tay áo, nói: "Không sao, ta bị phong ấn bên trong lồng giam hắc ám này suốt mấy cái kỷ nguyên, cho nên ta đã sớm quên đi sinh tử."

"Chỉ là mấy sợi tóc trắng mà thôi, liền xem như một sự chia tay đối với quá khứ đi."

Diệp Thu nghe vậy mà trong lòng có chút khó chịu. Cấm Khu Chi Chủ dẫn hắn nhập đạo, lại truyền thụ cho hắn đạo pháp, cũng xem như là sư phụ của hắn.

Nội tâm Diệp Thu rất tôn kính Cấm Khu Chi Chủ, dù sao hắn ta đã nguyện ý đem tham ngộ do mình khổ tu mười vạn năm truyền thụ cho Diệp Thu, giúp Diệp Thu nhặt được một cái đại tiện nghi.

Nếu như Diệp Thu không có nửa điểm cảm ơn chi tâm thì hắn còn là người sao?

Đây là một vị trưởng giả dìu dắt đối với vãn bối, giao phó hi vọng cực lớn a!

Diệp Thu có thể hiểu được loại tâm tình này, bởi vì hắn cũng là một người thầy.

Chương 783 - Thẳng Tiến Không Lùi

"Tiền bối, ngài có biện pháp gì có thể giúp ngài cởi ra những sợi xích phong ấn này không?" Diệp Thu thành tâm hỏi.

Cấm Khu Chi Chủ lắc đầu, nói: "Chỉ phí sức mà thôi, vì phong ấn này đã tồn tại mấy cái kỷ nguyên, ta cũng đã quen thuộc hắc ám, cô độc ở nơi này."

"Mấy trăm ngàn đạo phong cấm này chính là một vị chí cường giả bố trí, ngươi bây giờ còn chưa có tư cách đi đối mặt với hắn, không nên tùy tiện nếm thử, bằng không thứ chờ đợi ngươi sẽ chỉ là vạn kiếp bất phục."

Dừng một hồi, Cấm Khu Chi Chủ lại nói: "Người trẻ tuổi, tương lai của ngươi ta rất xem trọng, có lẽ một ngày nào đó ngươi thật sự có thể đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết kia."

"Ta mới quan sát thân thể của ngươi thì đã hiện ra Tam Hoa Tụ Đỉnh chi thế, tam sinh nhập đạo, tiềm lực vô hạn."

"Từ khi ngươi bước lên một bước này, Tiên Lộ của ngươi chính thức bắt đầu."

"Người trẻ tuổi, ta có thể giúp ngươi cũng chỉ có nhiều như vậy, con đường sau này liền dựa vào chính ngươi đi."

"Tương lai sẽ là như thế nào thì ta cũng không biết rõ, có lẽ tại tương lai xa xôi chúng ta còn có thể gặp nhau, chỉ là không biết đến lúc đó ngươi sẽ trưởng thành một vị tồn tại kinh khủng như thế nào."

Trên khuôn mặt trắng bệch của Cấm Khu Chi Chủ lộ ra nụ cười vui mừng, vung tay một cái liền đem Diệp Thu rời khỏi vực sâu tử vong.

Không có chia tay, hết thảy cũng có vẻ tùy ý như vậy, Cấm Khu Chi Chủ tựa như rất kiên định Diệp Thu còn có thể sẽ gặp lại hắn.

Cứ như vậy Diệp Thu bị đưa đi khỏi vực sâu tử vong, một lần nữa trở lại bên trong cấm khu.

Theo một đạo kim quang tràn vào, Diệp Thu kết thúc thần du thái hư, thần hồn trở lại thể nội.

"Phụt. . ."

Vừa mới trở lại thân thể, Diệp Thu liền phun ra một ngụm tiên huyết, bởi vì hắn mới vừa đột phá Thiên Nhân cảnh, thần hồn cùng thân thể tách ra nên còn chưa kịp thích ứng mà nhất thời phản phệ, để cho hắn bị khí huyết công tâm nên mới phun ra một ngụm tiên huyết.

"Diệp sư đệ, ngươi thế nào rồi?" Đám người gặp Diệp Thu khôi phục thì vội vàng vây quanh, Mạnh Thiên Chính ân cần hỏi thăm.

Diệp Thu lau đi vết máu ở khóe miệng, khoát tay áo, nói: "Ta không sao, chỉ là vừa mới đột phá nên còn chưa thích ứng thôi. Đợi ta làm sơ qua điều chỉnh."

Sau khi dặn dò một câu cuối cùng, Diệp Thu lại lần nữa tiến vào trạng thái minh tưởng.

Thông qua Cấm Khu Chi Chủ trợ giúp, Diệp Thu bây giờ đã thuận lợi tiến vào Thiên Nhân cảnh.

Đồng thời hắn còn mượn nhờ đạo pháp của Cấm Khu Chi Chủ để lấy thân nhập đạo, mở ra tam sinh chi đạo gồm quá khứ, hiện

tại, tương lai. Cũng có thể nói là kiếp trước, kiếp này, kiếp sau.

Hiện nay ba viên Đạo quả thuộc về tam sinh đạo hoa sau lần thứ nhất thành hình thì lại lần nữa lâm vào ngủ say.

Diệp Thu có thể cảm giác được ba viên Đạo quả này mỗi một viên đều vô cùng kinh khủng. Đợi đến khi bọn nó thức tỉnh thì có lẽ sẽ có đại biến kinh thiên động địa.

"Tam thế nhân quả đổi một thế tiên duyên sao?"

"Con đường lấy thân nhập đạo của vị tiền bối kia là con đường vô tận bá đạo, dựa vào song quyền liền có thể đánh nát thiên địa, phất tay có thể chấn nhiếp càn khôn."

"Nếu như đi đến phần cuối của con đường này thì sẽ là một loại tình huống như thế nào?"

Diệp Thu đối với tương lai của mình tràn đầy chờ mong.

Cấm Khu Chi Chủ từng nói qua, từ khi Diệp Thu bước vào Thiên Nhân cảnh, Tiên Lộ của Diệp Thu mới chính thức mở ra.

Điều này đã nói rõ đây là điểm xuất phát thứ hai của Diệp Thu, hắn đã có tư cách tìm tòi con đường trường sinh.

Thượng giới là thiên địa càng rộng lớn hơn còn đang chờ Diệp Thu đi khám phá.

Sau một hồi điều tức ngắn ngủi, Diệp Thu chậm rãi thu công, cuối cùng hắn đã bình ổn được lực lượng sôi trào trong thân thể mình.

Diệp Thu có thể cảm giác được thực lực của hắn đã tăng lên không chỉ gấp trăm lần, nghìn lần, cường độ thân thể sau khi tu luyện đạo pháp của Cấm Khu Chi Chủ cũng bắt đầu đột biến tăng lên.

Cụ thể mạnh bao nhiêu thì Diệp Thu cũng không biết rõ, bởi vì hắn không có một cái tiêu chuẩn nào để cân nhắc.

"Phù. . ."

Diệp Thu thở phào một hơi, hắn chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, trên mặt lại khôi phục vẻ ung dung không vội, mây trôi nước chảy.

Áo bào của Diệp Thu trắng như tuyết, bọi dáng phiêu diêu tự tại, trên thân hắn toả ra một cỗ tiên uẩn giống như một vị Tiên nhân tại thế.

Khí chất của Diệp Thu chuyển biến để cho tất cả mọi người chung quanh đều giật nảy mình, khe khẽ bàn luận.

"Các ngươi có phát hiện ra không, Diệp sư thúc từ lúc thần du thái hư trở về thì ngài càng ngày càng có khí chất bất phàm, để cho người ta có cảm giác nhìn không thấu a."

Bất tri bất giác Diệp Thu phảng phất như trở thành mục tiêu theo đuổi của tất cả mọi người. Hắn chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm, nhưng lại vô hình khích lệ tất cả mọi người.

Diệp Thu yên lặng nhìn xem hết thảy, hắn có thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng đám đệ tử trẻ tuổi.

Diệp Thu cảm thấy vô cùng cao hứng khi trở thành tín ngưỡng trong lòng bọn họ.

Chỉ có hắn dẫn đường ở phía trước thì mới có thể giúp cho càng nhiều người tràn ngập đấu chí mà tiếp tục tiến lên.

Chương 784 - Với Ta Chỉ Là Chuyện Nhỏ!

"Diệp sư đệ, ngươi thật sự đột phá Thiên Nhân cảnh rồi sao?" Dưới bầu không khi an tĩnh, Tề Vô Hối gãi đầu, vẻ mặt không thể tin được đi tới hỏi.

Hắn còn có chút mơ hồ, không dám tin tưởng Diệp Thu dễ dàng như vậy liền thành tiên.

Không phải người đời luôn nói con đường thành tiên khó như lên trời sao?

Tại sao Diệp Thu mới thần du thái hư, không biết rõ chạy tới chỗ nào tản bộ một hồi mà lại đột nhiên thành tiên rồi?

Diệp Thu buồn cười nhìn xem Tề Vô Hối, nghiêm túc nói: "Thành tiên rất khó sao? Chuyện này không phải có tay là được à?"

Tề Vô Hối lập tức giật mình, hỏi: "Có. . . Có tay là được ư?"

Tề Vô Hối trợn trắng mắt không phản bác được. Tựa như đối với Diệp Thu mà nói đúng là có tay là được, nhưng đối những người khác mà nói thì lại là khó như lên trời.

Quả là chênh lệch giữa người với người để cho người ta tức chết!

"Ha ha ha ha. . ." Nhìn xem Tề Vô Hối trợn trắng mắt, Mạnh Thiên Chính không tử tế cười ra tiếng, sau đó lại nói: "Được rồi, Diệp sư đệ, trở lại chuyện chính đi, ngươi bây giờ có thể phá được cấm pháp không?"

Hiện nay bày ở trước mặt bọn hắn còn có một cái cửa ải lớn nhất, đó là một đạo phong cấm cuối cùng kia.

Đây là sát trận do Công Tôn Bạch lưu lại, vì trói buộc Diệp Thu mà chuẩn bị.

Vừa rồi Diệp Thu còn chưa đột phá mà muốn phá vỡ cấm pháp này quả thật không phải một chuyện dễ dàng. Nhưng bây giờ thì...

"Ha ha ha ha, cái này có gì khó a?" Chỉ thấy Diệp Thu cười to một tiếng, nói.

Hắn một tay tụ lực, trong chốc lát khuynh thiên chi lực liền bộc phát, cuồng phong lao tới.

"Hắn lấy cường lực phá trận sao?"

Đám người lập tức kinh hãi khi thấy Diệp Thu một quyền đánh vào cấm pháp.

Ầm!!!

Cấm khu vang lên một tiếng nổ rung trời, vang vọng toàn bộ tầng dưới.

Lúc này bên trong bảo khố Thiên Đế, Công Tôn Bạch mơ hồ phát giác phong cấm phía dưới xuất hiện dao động mà nội tâm có chút bất an.

"Hả? Quái lạ, chẳng lẽ cấm pháp do lão phu lưu lại đã bị người phá?"

Công Tôn Bạch ngồi một mình tại bên trong hư không, hai tay quét ngang, đem trận pháp dưới vực sâu khống chế lại.

Ông ta một bên khống chế trận pháp, một bên niệm thầm, nội tâm bất an càng thêm mãnh liệt.

Thế nhưng Công Tôn Bạch lại lắc đầu, vì ông ta không quá tin tưởng trận pháp của mình sẽ dễ dàng bị phá. Ông ta đối với thủ đoạn của mình vẫn là phi thường tự tin.

"Hừ, bọn hắn cũng sẽ không lật nổi trời."

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Công Tôn Bạch xua đi lo lắng trong lòng, hết sức chăm chú nhìn lên một vầng trăng tròn trên bầu trời, lạnh lùng nói ra.

"Diệp Thu, ngươi chờ đó cho ta. Đợi lão phu đột phá Thiên Nhân cảnh rồi lại tìm ngươi tính sổ sách."

"Bổ Thiên giáo của ngươi dám can đảm hủy diệt đạo thống Bất Lão sơn của ta, phá đi khí vận của Bất Lão sơn, thù này không báo ta thề không đội trời chung với ngươi. Các ngươi một tên cũng đừng nghĩ chạy thoát."

Công Tôn Bạch bắt đầu toàn lực ngộ đạo, phân tích cấm pháp, nhìn trộm Chân Ý của thiên đạo để phá cảnh.

Lúc này Liên Phong đang ngồi một mình tại phía dưới hàn đầm bế quan tu hành.

Sau một vòng tu luyện nàng đột nhiên mở hai mắt ra, trong miệng nỉ non.

"Bổ thiên. . ."

Liên Phong đang lâm vào một loại hoài nghi bản thân, nội tâm nàng luôn có một loại cảm giác kỳ quái, phảng phất như nàng có tâm nguyện hay đại sự gì đó chưa làm xong.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây nội tâm bất an của Liên Phong càng phát ra mãnh liệt, nàng có dự cảm giống như có đại họa sắp xảy ra.

Thế nhưng Liên Phong lại không biết rõ đến cùng là có chuyện gì. Điều duy nhất nhắc nhở nàng chính là mỗi khi nàng tiến vào trạng thái minh tưởng thì trong đầu nàng đều sẽ toát ra hai chữ: Bổ thiên.

"Đây rốt cuộc ý vị như thế nào?"

"Là Bổ Thiên giáo của ta hay là. . ."

Liên Phong không thể nghĩ ra, lúc này nàng đang một thân một mình ngồi tại bên trong hàn đàm, chịu đựng Huyền Băng trăm vạn năm xung kích, tẩy luyện Tiên thể.

Tu vi của Liên Phong cũng đã bước ra một bước kia, chỉ còn kém hoàn thiện sau cùng thì liền có thể đột phá Thiên Nhân cảnh.

"Thu, ngươi đang ở đâu?"

Liên Phong lấy ra chuông gió thử kêu gọi Diệp Thu, nhưng nàng không có đạt được hắn đáp lại, nội tâm bất an của nàng lại càng mãnh liệt.

Liên Phong không biết rõ Diệp Thu đến cùng đã đi đâu. Theo bảo khố Thiên Đế mở ra về sau nàng cùng Diệp Thu liền lạc mất nhau. Ngay cả hai tiểu nha đầu kia mà nàng cũng không biết rõ đã chạy đi đâu.

Lúc này Liên Phong đã dần dần mất đi ý muốn tu luyện, nàng chỉ muốn đi ra ngoài tìm kiếm Diệp Thu và hai tiểu nha đầu kia.

Thế nhưng sau khi nghĩ lại điều khẩn yếu nhất của mình hiện tại chính là phá cảnh, vì chỉ có phá cảnh thành công thì Liên Phong mới có nắm chắc đối mặt với nguy hiểm sắp đến, nàng liền bình tĩnh lại và một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Chương 785 - Huyết Thống Chi Tranh

Lúc này, bên trên cửu thiên, một khỏa tiên đan từ tam thập tam trọng thiên bay xuống đưa tới vô số người chú ý.

Cơ hồ từng cái đại tộc, Tiên gia thánh địa tại bát hoang đều bị viên tiên đan này hấp dẫn mà đến, mười phần náo nhiệt.

Viên tiên đan này đang an tĩnh ở bên trong một cái hồ lô dựng thẳng trên tầng mây.

Đám người mang ánh mắt tham lam nhìn xem, nhưng không có một người dám đi lấy.

Bởi vì bất kể là ai, chỉ cần có dũng khí xuất thủ thì tất nhiên sẽ lọt vào những người khác vây công, sẽ có nguy hiểm vẫn lạc.

Dưới tình huống như thế, bầu không khí trực tiếp căng thẳng.

"Ha ha ha ha. . . Chư vị, cứ như vậy nhìn xem cũng không phải là biện pháp tốt, ta thấy không bằng như vậy đi."

"Hôm nay tới đây đều là thiên kiêu đệ tử, tuổi trẻ tuấn tú của tất cả đại tộc, tất cả đại tiên gia thánh địa. Từng người mang theo tuyệt kỹ, thực lực tự nhiên cũng không cần phải nghi ngờ."

"Nếu ai cũng không muốn nhượng bộ thì nhóm chúng ta sao lại không coi đây là lôi đài mà triển khai một lần thịnh hội thiên kiêu, dùng võ đạo để phân thắng thua, ai đứng vững cuối cùng thì liền lấy được tiên đan. Chư vị thấy đề nghị này của ta thế nào?"

Một vị hậu đại đế thú đầu mọc sừng hươu, toàn thân kim

quang lóng lánh mở miệng đề nghị.

Đề nghị này của hắn lập tức được tất cả mọi người khen ngợi.

"Tốt! Nếu như đều là cùng thế hệ phân tranh thì liền bằng bản sự kiếm ăn a."

Đám người vội vàng phụ họa và đạt thành nhận thức chung.

Lúc này bầu không khí cũng dần dần xoay chuyển, ánh mắt đám người gắt gao nhìn chăm chú vào đối thủ chung quanh.

Phàm là hậu đại đế thú, huyết thống hoàng kim có tiềm lực thì đều hứng chịu chiếu cố đặc biệt.

Trong đám người, Lâm Thanh Trúc yên lặng nhìn chăm chú hết thảy, Vân Tiêu kiếm trong tay nàng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất động.

"Sư tỷ, viên tiên đan này có uy lực rất to lớn, dược hiệu cực tốt, nếu như ngươi có thể nắm bắt tới tay thì nó tuyệt đối có thể trợ giúp ngươi Phong Vương kết ấn."

"Nói không chừng nó còn có thể giúp ngươi bước vào Đại Đế cảnh."

Triệu Uyển Nhi hai mắt sáng như đuốc, biểu lộ nghiêm túc nói ra.

Lâm Thanh Trúc gật đầu, viên tiên đan này để nàng rơi vào tình thế bắt buộc đoạt lấy, bởi vì nàng đã có dự cảm sư tôn của nàng sắp Đăng Thiên, nàng nhất định phải nhanh chóng đuổi theo hắn.

Ở trên đời này Lâm Thanh Trúc đã sớm không có thân nhân, sư tôn và sư nương của nàng chính là trưởng bối duy nhất của nàng.

Sư tôn đối đãi với Lâm Thanh Trúc như thân nhân, dìu dắt

nàng trưởng thành và luôn che chở nàng. Cho nên nàng muốn lưu tại bên người sư tôn để chiếu cố và báo đáp ân tình của sư tôn.

Thế nhưng khi Lâm Thanh Trúc nhìn thấy sư tôn của mình sắp phi thăng, mà tu vi của nàng vẫn dậm chân tại chỗ, nội tâm nàng vô cùng sốt ruột.

Lâm Thanh Trúc hiện tại có chuyện duy nhất muốn làm tình chính là đột phá, mau chóng tu luyện tới Đại Đế cảnh để tham ngộ thiên đạo, phi thăng thành tiên.

Mà viên tiên đan bày ở trước mặt nàng chính là một cái cơ hội, do đó nàng không có khả năng buông tha nó.

"Yên tâm đi, viên tiên đan này sư tỷ sẽ bắt được." Lâm Thanh Trúc cho Triệu Uyển Nhi một đạo ánh mắt phi thường kiên định, nói.

Triệu Uyển Nhi cũng là sửng sốt một cái, vì nàng chưa từng thấy qua sư tỷ xuất hiện ánh mắt này.

Triệu Uyển Nhi như được tắm trong gió xuân, ấm áp cả người, ôn nhu nói ra: "Sư tỷ, cố lên."

Nàng làm một cái động tác cổ vũ, và cũng đã làm tốt chuẩn bị đi trợ giúp sư tỷ mình bất cứ lúc nào.

Chiến đấu còn chưa khai hỏa mà càng ngày càng có nhiều người tiến vào nơi đây, bầu không khí càng thêm kiềm chế xuống.

"Ha ha ha ha. . . Không ai dám động thủ đúng không? Vậy liền do ta đến đánh trận đầu đi."

Lúc này chỉ nghe một tiếng nói phóng khoáng vang lên, từ đám người bay ra một đạo ánh sáng màu đỏ.

Đó là một nam tử có dáng dấp tuấn mỹ chậm rãi lộ ra chân

thân.

"Hậu đại đế thú! Hỏa Tộc, Xích Hồn!"

Theo sự xuất hiện của hắn, bầu không khí hiện trường lập tức khẩn trương lên.

Tất cả mọi người đều nghị luận ầm ĩ, âm thầm suy tính.

Nhìn thấy đám người chung quanh bị khí tràng của mình chấn nhiếp, Xích Hồn cười lớn một tiếng, nói: "Ha ha ha ha, ai dám đánh với ta một trận?"

Sau một tiếng quát lớn, thiên địa phảng phất như yên tĩnh một cách đáng sợ.

Lúc Xích Hồn còn tưởng rằng tất cả mọi người đều e ngại hắn thì một đạo kim quang lấp lóe, một đạo thân ảnh đã xuất hiện ở phía trên.

"Hừ, thằng hề nhảy nhót như ngươi mà cũng dám ở trước mặt ta phát ngôn bừa bãi sao? Cút cho ta!"

Theo một tiếng hừ lạnh vang lên, kim quang kinh khủng chợt hiện, trong chốc lát Xích Hồn đã trực tiếp bị chấn bay.

Một cỗ khí tức cường đại lập tức chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

"A. . . Là Hoàng Kim Sư Tử!"

Giờ khắc này ai nấy đều kinh ngạc, bởi vì huyết thống hoàng kim trong truyền thuyết Hoàng Kim Sư Tử vậy mà đã xuất hiện.

Hắn chính là một trong các vị thiên kiêu kinh diễm nhất hiện tại, từng có tiên đoán trong tương lai hắn sẽ có thành tựu siêu việt tiên tổ của hắn, hoàn toàn xứng đáng trở thành cự phách thông trị một phiến thiên địa.

Sự xuất hiện của Hoàng Kim Sư Tử không thể nghi ngờ là chuyện náo động nhất. Rồi khi nhìn thấy hắn chỉ hừ lạnh một tiếng mà đã trực tiếp đẩy lui một vị hậu đại đế thú là có thể thấy được hắn có thực lực cực kỳ đáng sợ.

"Phù. . . Xem ra trận thịnh hội thiên kiêu này chú định là rất gió tanh mưa máu."

Nguyên bản chỉ là tràng diện tiểu đả tiểu nháo, nhưng bây giờ bởi vì mấy vị trời sinh Chí Tôn ra trận mà dần dần thay đổi ý tứ.

Đây đã không còn là tiên đan chi tranh nữa, mà đã là huyết thống chi tranh chân chính.

Chương 786 - Tiên Cổ Thí Luyện

"Hự. . ."

Chỉ thấy Xích Hồn bị tiếng hừ lạnh của Hoàng Kim Sư Tử đẩy lui, phun ra một ngụm tiên huyết, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Mà trong đám người, Lâm Thanh Trúc càng là nội tâm run lên.

"Thực lực của gia hỏa này vậy mà tăng lên nhanh như vậy."

Thời gian dần dần trôi qua, nàng cũng cảm thấy một tia áp lực. Bởi vì Hoàng Kim Sư Tử trước đây tiến đến Đông Hải thì nàng đã kiến thức qua.

Hắn có thực lực so với Bạch Hổ tiểu tử không kém bao nhiêu, nhưng trải qua một trận lịch luyện về sau hắn giống như đạt được thiên đại cơ duyên, thực lực tăng cường trọn vẹn gấp mấy trăm lần.

Hiện tại Lâm Thanh Trúc cũng không dám nói mình có niềm tin tuyệt đối có thể nắm được Hoàng Kim Sư Tử.

Lúc này Hoàng Kim Sư Tử lấy quan sát chi thế, khinh thường quần hùng, rất có vô địch chi tư.

Hắn điên cuồng gào thét một tiếng, vang vọng trăm dặm sơn hà, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt hoảng sợ, giận mà không dám nói gì.

Thanh thế như vậy nghiễm nhiên hù dọa tất cả mọi người.

Lâm Thanh Trúc nhìn thấy thế cục không đúng, nàng vừa định xuất thủ đột nhiên một đạo thân ảnh màu lửa đỏ từ bên ngoài Cửu Thiên bay tới, phát ra quang huy nóng rực.

Chỉ nghe một tiếng ngâm dài truyền đến, đám người ngẩng đầu nhìn lại, trên chín tầng trời kinh hiện một con Thần Điểu toàn thân bốc lên hỏa diễm.

"Đây là. . . hậu đại Chu Tước."

"Hít. . ."

Một màn này trực tiếp dọa sợ tất cả mọi người. Hôm nay là thời gian gì mà lại xuất hiện một cái Hoàng Kim Sư Tử đã đủ dọa người, bây giờ lại xuất hiện một cái hậu đại Thần thú?

Đây chính là di chủng của Ly Hỏa Chu Tước tọa trấn nam phương, huyết thống cực kỳ đáng sợ, so với những cái được gọi là hậu đại đế thú chỉ có hơn chứ không kém.

"Có ý tứ, ngay cả hậu đại của Chu Tước cũng xuất hiện. Trận chiến này càng ngày càng có ý tứ a." Cảm thụ được nhiệt độ siêu nóng truyện tới, Triệu Uyển Nhi đều có chút hưng phấn lên.

Nàng đối với hỏa diễm tương đối mẫn cảm, bởi vì trên người nàng liền có hoả diễm mạnh nhất thế gian.

"Không biết rõ tiếp xuống sẽ còn có hậu đại gì xuất hiện, thật đúng là để cho người ta chờ mong." Triệu Uyển Nhi cười nói, có chút tâm thái nhìn xem trò hay.

Lâm Thanh Trúc liếc nàng một cái.

Nha đầu chết tiệt này đúng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn. Ngươi không biết rõ sư tỷ của ngươi hiện tại có áp lực rất lớn sao?

"Ha ha ha ha. . ."

Trong lúc Lâm Thanh Trúc còn đang do dự muốn xuất thủ hay không, tại chân trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười phóng khoáng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại thì gặp một vị thanh niên áo trắng tuấn tú đạp không mà đến, vững vàng rơi vào một cành cây dâu.

Hắn biểu lộ rất ngả ngớn, ánh mắt tràn đầy thần sắc coi nhẹ, thực lực của hắn còn rất kinh người khi đã là Chí Tôn cảnh đỉnh phong.

Hắn vừa ra trận thì bầu không khí hiện trường trong nháy mắt lại lần nữa oanh động.

"Đây là ai?" Lâm Thanh Trúc nghi hoặc hỏi.

Nàng có thể cảm giác được người này có thực lực rất mạnh, nhưng lại không rõ lai lịch của hắn nên nàng không khỏi nhấc lên cảnh giác.

Lúc này bên tai Lâm Thanh Trúc truyền đến một tiếng kinh hô.

"Gia hỏa này chẳng lẽ chính là vị thiên tuyển chi tử trong truyền thuyết của Bất Lão sơn từng chín lần phá vỡ kỷ lục của Tiên Cổ thí luyện, Công Tôn Ngọc sao?"

"Cái gì?!!"

"Chính là hắn ư?"

Nghe vậy tất cả mọi người đều giật nảy mình, lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Tiên Cổ thí luyện có danh xưng là tuổi trẻ là phần mộ của các vị trời sinh chí tôn. Bao nhiêu năm qua đã có không biết bao nhiêu

hạng người kinh diễm mai táng tại bên trong mảnh sân thí luyện này.

Mà người có thể thông qua thí luyện thì người nào không phải đương thời vô địch chi tư, chớ nói chi là gia hỏa này còn liên tục phá vỡ kỷ lục chín lần thí luyện, càng là truyền kỳ chưa bao giờ có.

Lúc này cho dù là Hoàng Kim Sư Tử thì cũng lộ ra ánh mắt nguy cơ, nói. "Công Tôn Ngọc, không nghĩ tới ngươi cũng đến góp vui a."

Hoàng Kim Sư Tử rất cảm thấy áp lực, nếu như chỉ vẻn vẹn đối mặt với một vị Chu Tước di chủng thì hắn có lẽ còn có cơ hội cầm xuống. Nhưng nếu như đồng thời đối mặt hai người bọn họ, hắn cơ hồ là không có cơ hội.

Công Tôn Ngọc chậm rãi bước ra một bước, vung lên ngọc phiến, khí thế ung dung, thong dong cười nói: "Hoàng Kim Sư Tử, ngươi cũng có thể đến thì ta vì sao không thể đến?"

Lời nói khiêu khích như thế rơi vào trong tai Hoàng Kim Sư Tử mười phần chói tai. Hắn biểu lộ giận dữ, lãnh đạm nói: "Thế nào, ngươi muốn cùng ta giao thủ hai chiêu à?"

Hoàng Kim Sư Tử cũng có ngạo khí của hắn, vậy hắn làm sao có thể cúi đầu trước mặt người khác.

Hoàng Kim Sư Tử một bên ứng phó Công Tôn Ngọc, một bên cảnh giác Chu Tước di chủng.

Lúc này bầu không khí dần dần giằng co xuống.

Chương 787 - Không Chịu Nổi Một Kích

Hoàng Kim Sư Tử vốn cho rằng Công Tôn Ngọc sẽ liên thủ cùng Chu Tước di chủng, nhưng hắn không nghĩ Công Tôn Ngọc căn bản không có phản ứng với hắn, mà là đem ánh mắt nhìn về phía đám người, chầm chậm nói ra: "Hoàng Kim Sư Tử, bản công tử không có hứng thú đối với ngươi."

Công Tôn Ngọc nhìn lướt qua đám người chung quanh, lại nói: "Ta nghe nói Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang đã sinh ra một vị nhân vật khó lường, một tay kiếm quyết siêu phàm, đã từng phong quang qua một đoạn thời gian."

"Bản công tử rất muốn lĩnh giáo một chút vị truyền nhân của Kiếm Tiên trong truyền thuyết này."

Nói đến đây ánh mắt Công Tôn Ngọc trở nên thâm thúy, lộ ra một tia sát ý nhưng giấu rất sâu, nhưng vẫn bị Triệu Uyển Nhi phát hiện.

Triệu Uyển Nhi nhướng mày, nhắc nhở: "Sư tỷ, hắn đang hướng về ngươi mà tới đó."

Lâm Thanh Trúc tự nhiên đã hiểu, kết hợp trước đó sư tôn của nàng đã nói những lời kia thì nàng lập tức minh bạch.

Trước đây Bổ Thiên giáo hủy diệt Bất Lão sơn tại Đông Hoang, gián tiếp ảnh hưởng đến Bất Lão sơn tại Nam Hoang, cho nên hắn tới đây là vì trả thù Bổ Thiên giáo.

Song phương mâu thuẫn đã đến tình trạng không cách nào vãn

hồi, chỉ có một trận sinh tử đại chiến mới có khả năng giải quyết.

Lâm Thanh Trúc cũng không có vội vã đáp lại, mà trong lòng nàng âm thầm suy tư.

Lúc trước khi các nàng nhóm tiến vào bảo khố Thiên Đế, sư tôn của nàng đã nói muốn xuống dưới tìm kiếm những người khác của Bổ Thiên giáo.

Bây giờ mấy ngày đã qua nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bọn họ, để cho Lâm Thanh Trúc không khỏi lo lắng.

Chẳng lẽ Bất Lão sơn đã thật sự động thủ đối với Bổ Thiên giáo?

Nội tâm Lâm Thanh Trúc toát ra một tia hoài nghi, lại nhìn Công Tôn Ngọc khí định thần nhàn, phảng phất như hắn đã nắm chắc phần thắng, ánh mắt nàng lập tức trở nên lạnh lẽo, sát ý cũng dần dần dâng lên.

Nếu như những người khác của Bổ Thiên giáo bị Bất Lão sơn công kích, vậy Lâm Thanh Trúc không ngại cho người của Bất Lão sơn chảy chút máu. Mà mục tiêu tốt nhất chính là tên Công Tôn Ngọc trước mắt.

Phía trên không trung, Công Tôn Ngọc âm dương quái khí nói ra một câu nhưng chậm chạp không thấy đáp lại, sự kiên nhẫn của hắn dần dần bị hao mòn, lạnh lùng hỏi: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ người của Bổ Thiên giáo đều là rùa đen rụt đầu không dám ứng chiến à?"

"Làm càn!"

Lời này vừa nói ra lập tức dẫn tới một vị đệ tử của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực gầm thét.

Chỉ thấy hắn một tay cầm kiếm xông ra, ánh mắt băng lãnh,

nói: "Thanh danh của Bổ Thiên giáo chúng ta há bằng ngươi có thể uy hiếp? Để ta đến dạy dỗ ngươi!"

Đối với việc đột nhiên xuất hiện một vị tài tuấn trẻ tuổi, tất cả mọi người có chút mơ hồ.

Bởi vì ai ai cũng đều rõ ràng Công Tôn Ngọc đã nói thẳng ra muốn tìm Bổ Thiên giáo tại Đông Hoang, Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực vậy mà lại chạy đến tham gia náo nhiệt.

Thế nhưng nghĩ lại hình như cũng đúng, bởi vì Công Tôn Ngọc đã trào phúng Bổ Thiên giáo, còn không có chút nào tị huý tới Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực. Điều này không khác gì đem hai cái thánh địa coi là một cái thánh địa.

Đối mặt với vị đệ tử tài tuấn trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, Công Tôn Ngọc coi thường cười nói: "Chỉ bằng ngươi sao? Ha ha ha ha. . . Đúng là thằng hề nhảy nhót, ngươi còn chưa xứng."

Biểu lộ cuồng vọng tự đại của Công Tôn Ngọc được biểu diễn phát huy vô cùng tinh tế. Ngữ khí tràn ngập giễu cợt này giống như một mũi dao hung hăng đâm vào trái tim của vị đệ tử của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực kia.

Bị lửa giận công tâm, hắn triệt để đè nén không được, dù sao hắn cũng là một trong những người nổi bật trong thế hệ tuổi trẻ của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực, vậy mà lại bị người ta xem thường như thế.

"Cuồng vọng!"

Triều Phong gầm lên một tiếng, vung kiếm chém ra, kiếm khí cường đại vạch phá trời cao xông tới.

Chiến đấu bộc phát, tất cả mọi người đều nhìn rất chăm chú, chuẩn bị thưởng thức một trận khoáng thế đại chiến.

Nhưng không nghĩ chỉ vừa đối chiến thì Công Tôn Ngọc chỉ nhẹ nhàng vung lên cái quạt, lực lượng kinh khủng trực tiếp đem Triều Phong đánh bay ra ngoài.

"Phụt. . ."

Triều Phong phun ra một ngụm tiên huyết, hung hăng rơi nện xuống đất bất tỉnh.

"Cái đệt! Chỉ một chiêu trực tiếp đánh bại sao?"

Một màn chiến đấu nhanh gọn này đã trực tiếp chấn kinh tất cả mọi người ở đây.

Vị Triều Phong kia nói như thế nào cũng là cường giả Chí Tôn cảnh đỉnh phong, vậy mà hắn lại không chịu nổi một kích?

Đám người vô cùng khó hiểu, bỗng nhiên có người lắc đầu, giải thích: "Giữa các vị trời sinh Chí Tôn cũng có khoảng cách. Đồng dạng tại một cái cảnh giới, có người phải trải qua thiên tân vạn khổ, nhưng có người chỉ cần ngủ một giấc tỉnh lại thì liền đạt đến, thuận lợi trở thành thiên tuyển chi tử."

"Có người thuận theo tự nhiên mà đột phá, nhưng có người lại đem rất nhiều cảnh giới trước mặt chậm rãi rèn luyện cho đến hoàn mỹ cực hạn, sau đó mới lựa chọn đột phá."

"Cho nên đừng nhìn hai người này có cảnh giới tương đồng, nhưng trên thực tế sức chiến đấu của cả hai lại khác biệt như ngày và đêm."

Nghe xong giải thích của hắn, cuối cùng đám người cũng minh bạch.

Chương 788 - Lâm Thanh Trúc Xuất Chiến

Công Tôn Ngọc được xưng là người có thiên phú kinh diễm nhất của Bất Lão sơn từ vạn cổ đến nay.

Hắn còn được ca tụng là thiên tuyển chi tử cho nên thiên phú của hắn tất nhiên không cần phải bàn cãi.

Mà tên tuổi của Công Tôn Ngọc tại bát hoang chưa từng thiếu khuyết, có người từng nghe nói hắn tu luyện lúc ban sơ tất cả các cảnh giới đều bị hắn rèn luyện đến cực hạn, căn cơ của hắn cơ hồ không gì phá nổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng Kim Sư Tử ngay từ đầu lại lộ ra biểu lộ kinh hãi khi Công Tôn Ngọc hiện thân.

Lúc này Công Tôn Ngọc dùng ánh mắt coi thường nhìn xem Triều Phong nằm bất tỉnh trên mặt đất như chó chết. Sau đó hắn tiếp tục lạnh lùng chế giễu: "Cái Bổ Thiên giáo này tính ra cũng chỉ như thế."

"Aiii. . . Ta vốn cho rằng thế hệ mới của Bổ Thiên giáo có thể sinh ra một nhân vật khó lường, xem ra là ta suy nghĩ nhiều rồi."

Lời châm chọc khó nghe như thế rơi vào trong tai đám người để cho hiện trường khắp nơi oanh động.

"Vãi lồng, tên này đúng là giết người tru tâm a! Hắn đang muốn hướng về phía Bổ Thiên giáo công khai tuyên chiến!"

"Chẳng lẽ hắn thật sự tự tin như vậy sao?"

Một thời gian sau, tất cả mọi người đều trở nên kích động. Cho dù là ai nghe được loại lời nói trào phúng này thì đều sẽ chịu không được.

Đừng nói là đệ tử của Bổ Thiên giáo, dù là bọn hắn nghe thấy thì cũng có cảm giác bị kích thích.

Mà lúc này đệ tử của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực càng là tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, lửa giận công tâm.

"Thằng chó này, hắn vậy mà xem thường Bổ Thiên giáo chúng ta như thế!"

"Chỉ tiếc là Đại sư huynh không có ở đây, nếu không chúng ta nhất định phải cho hắn cảm thụ một chút sự lợi hại của Bổ Thiên giáo."

Đám đệ tử của Bổ Thiên giáo tại Thiên Vực từng người kìm nén lửa giận. Bọn hắn tu đạo đã nhiều năm mà cho tới bây giờ chưa từng nhận qua loại nhục nhã này.

"Bà mẹ nó, để ta đến gặp hắn một lần."

Càng nghĩ càng giận, trong đám người lại đi ra một người chuẩn bị khiêu chiến Công Tôn Ngọc không coi ai ra gì này.

Những đệ tử khác cổ vũ: "Lý sư huynh, lên xử lý hắn đi."

Lý Thiên từ trong đám người đi ra cũng là áp lực tăng gấp bội, vì hắn cùng Triều Phong có thực lực gần nhau, hắn chỉ có thể thắng hiểm Triều Phong.

Mà Công Tôn Ngọc lại có thể một chiêu đánh bại Triều Phong, vậy đại khái cũng sẽ có thể một chiêu đánh bại hắn, cho nên hắn đang rất hoảng hốt.

Thế nhưng bây giờ dưới loại cục diện này, Lý Thiên coi như

biết rõ mình không địch lại Công Tôn Ngọc thì cũng không thể co đầu rút cổ ở phía sau được. Nếu không mặt mũi tông môn sẽ bị gia hỏa này nhục nhã mất sạch.

"Hừ, Công Tôn Ngọc, hôm nay ta liền đến lĩnh giáo một chút tuyệt học của Bất Lão sơn các ngươi."

Lý Thiên quát to một tiếng để cho mình thêm can đảm một chút, rất có khí thế tráng sĩ một đi không trở lại.

Công Tôn Ngọc vẫn mang vẻ mặt coi thường nhìn xem Lý Thiên, hắn dần dần mất kiên trì lạnh lùng nói: "Chỉ bằng ngươi sao? Thôi tha cho ta đi, Bổ Thiên giáo các ngươi không còn ai có thể đánh nữa à? Làm sao mà cứ đưa ra một chút đồ rác rưởi đến gạt ta vậy? Bản công tử cũng không có thời gian cùng các ngươi chơi đùa đâu."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn động.

"Định mệnh, gia hỏa này quá cuồng đi!"

Lời nói sỉ nhục như vậy thật sự rất đả kích lòng người.

Lý Thiên sắc mặt lập tức đen lại, khuôn mặt trở nên dữ tợn, hắn đã bị lửa giận công tâm.

Tên Công Tôn Ngọc này ngay cả ta cũng nhìn không lên, thậm chí liền động thủ cũng đều chẳng muốn động thủ sao?

"Mẹ nó."

Lúc này cả đám người của Bổ Thiên giáo đã vô cùng tức giận.

Bọn hắn quá oan uổng, đời này bọn hắn còn không có nhận qua nhục nhã lớn như thế.

"Gia hỏa này thật sự quá ngông cuồng."

"Sư tỷ, lên đó cho cho hắn học một bài học thôi."

Lời này để cho Triệu Uyển Nhi là người ôn nhu cũng phải nổi nóng. Nàng nắm chặt tay nhỏ, bộ dáng tức giận nói ra.

Tên này quá nhục nhã người ta a!

Bị Triệu Uyển Nhi nhắc nhở một tiếng, Lâm Thanh Trúc mới tỉnh hồn lại, nội tâm sầu lo cũng tạm thời buông xuống.

Chuyện sư tôn bên kia ta phải bỏ qua một lát, vẫn là nên giải quyết chuyện nơi đây trước!

Lâm Thanh Trúc tin tưởng sư tôn của nàng có thực lực cao thâm mạt trắc nên hắn nhất định không có vấn đề gì.

Sau khi tỉnh táo lại, Lâm Thanh Trúc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lên Công Tôn Ngọc trên trời, trong mắt lộ ra một tia sát ý lạnh lẽo thấu xương.

Nàng mặc một thân váy áo màu trắng theo gió lắc lư, dưới dung nhan tuyệt mỹ cất giấu một tia sát khí kinh người.

Loại khí chất này để cho mọi người chung quanh phải run lên.

"Nàng là ai?"

Đám người vô cùng kinh ngạc làm sao ở đây còn có nhân vật lợi hại như vậy mà bọn hắn vẫn luôn không có phát hiện.

Khi tất cả mọi người nhìn chăm chú, Lâm Thanh Trúc bước ra một bước, khí chất Tuyệt Trần bức người của nàng cho người nhìn một loại cảm giác mở rộng tầm mắt, giống như tiên tử giáng thế vậy.

"Chính là nàng." Lâm Thanh Trúc vừa đi ra thì lập tức có người nhận ra nàng, hoảng sợ hô lên: "Nàng chính là vị Kiếm Tiên chi đồ trong truyền thuyết."

"Cái gì?!!"

Đám người lập tức kinh hãi, mà Công Tôn Ngọc đang biểu lộ ngoạn vị rốt cục cũng lộ ra một tia nghiêm túc, quay đầu nhìn về phía Lâm Thanh Trúc.

Sau khi quan sát tỉ mỉ một phen, hắn cũng bị dung nhan và khí chất kinh thế hãi tục của Lâm Thanh Trúc chấn kinh, sửng sốt một hồi lâu mới tỉnh hồn lại.

Chương 789 - Thiên Kiêu Chi Chiến

"Ha ha ha, ngươi rốt cục đã chịu hiện thân rồi à? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ một mực làm con rùa đen rụt đầu chứ." Công Tôn Ngọc lạnh lùng chế giễu, trong mắt hắn giấu đi vẻ tán thưởng, sát cơ dần dần dâng lên.

Không thể nghi ngờ Công Tôn Ngọc vừa rồi nói mỗi một câu và làm mỗi một việc đều là vì dẫn xuất Lâm Thanh Trúc hiện thân. Mà hắn tới chuyến này cũng là vì nàng mà tới.

Đúng vậy, từ rất sớm trước đó Công Tôn Ngọc đã nghe qua thanh danh của Lâm Thanh Trúc bị thế nhân thổi phồng rất cao. Mà kẻ kiêu ngạo như hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận có người ưu tú hơn hắn.

Tăng thêm Bất Lão sơn cùng Bổ Thiên giáo đang có khúc mắc, khiến cho nội tâm Công Tôn Ngọc dần dần có một cái chấp niệm.

Đó chính là hắn phải đánh bại Lâm Thanh Trúc, nghiền nát Thần Thoại bất bại của nàng, để nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết rằng Bất Lão sơn mới là thánh địa cường đại nhất.

Lâm Thanh Trúc lạnh lùng nhìn xem Công Tôn Ngọc không nói gì, nàng như đang tự hỏi cái gì đó.

Sa một lát, trên gương mặt lạnh như băng của Lâm Thanh Trúc rốt cục xuất hiện một điểm biểu lộ.

"Bất Lão sơn sao? À, ta nhớ ra rồi, vài ngày trước tại hải vực Vô Vọng phát sinh một trận chiến đấu chính là do Bất Lão sơn các

ngươi khởi xướng đúng không?"

"Những sư huynh đệ của Bổ Thiên giáo chúng ta mất tích cũng là do Bất Lão sơn các ngươi bí mật bắt lại nhỉ?"

Sau khi suy nghĩ nửa ngày, Lâm Thanh Trúc rốt cục đã nghĩ thông suốt. Kết hợp trước đây nàng mơ hồ phát giác được một tia dấu vết để lại, cuối cùng nàng cũng minh bạch đầu mâu câu chuyện.

Lúc trước Lâm Thanh Trúc đã tại hải vực Vô Vọng gặp được một đám đệ tử, trưởng lão của Bất Lão sơn.

Ngay lúc đó nàng mới vừa cùng những người khác của Bổ Thiên giáo chia tách, chuẩn bị tiến về cấm khu khác tìm tòi.

Nhưng Lâm Thanh Trúc không nghĩ tới nàng vừa mới đi được một giây lát thì phía sau liền truyền đến một trận đánh nhau mười phần kịch liệt.

Đợi đến khi nàng chạy trở về thì hiện trường chỉ còn là một mảnh hỗn độn, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Ngay từ đầu Lâm Thanh Trúc cũng không có hoài nghi những đệ tử của Bổ Thiên giáo xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. Vì dù sao bên trong đội ngũ kia có không ít trưởng lão của Bổ Thiên giáo, ngay cả Tề Vô Hối cũng ở bên trong.

Nhưng bây giờ kết hợp đủ loại dấu vết để lại, nàng rốt cục phát hiện vấn đề không đúng.

Gặp Lâm Thanh Trúc mở miệng truy vấn, Công Tôn Ngọc giang hai tay nhún vai, hắn không có phản bác mà cũng không hề thừa nhận, nhưng nụ cười trên mặt hắn tựa hồ đã nói ra đáp án rất rõ ràng.

Nhìn thấy vậy ánh mắt Lâm Thanh Trúc dần dần lạnh xuống,

nói: "Rất tốt, nếu các ngươi đã động thủ thì ta cũng không cần khách khí với các ngươi nữa. Có qua có lại luôn luôn là tôn chỉ của Bổ Thiên giáo chúng ta."

Vừa dứt lời, Lâm Thanh Trúc liền vung tay lên, trong chốc lát Cửu Thiên Huyền Hàn chi khí đã xông ra.

Đột nhiên một cỗ kiếm ý kinh thiên bộc phát, toàn bộ thiên địa phảng phất như tiến vào bên trong một cái lĩnh vực kiếm trận kỳ quái.

Tại phía dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, một thanh Tiên kiếm chậm rãi từ trong hư không bay ra, vững vàng rơi vào ngọc thủ của Lâm Thanh Trúc.

Sau đó nàng lại mở miệng nói ra: "Không phải ngươi muốn kiến thức một chút kiếm quyết của ta sao? Vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Lâm Thanh Trúc xuất thủ vô cùng thô bạo, nàng một tay cầm kiếm đăng thiên bay lên.

Trong chốc lát, bầu trời ngưng tụ ra ngàn vạn kiếm khí, khí thế kinh người phô thiên cái địa đè ép tới.

"A. . . kiếm khí thật là khủng khiếp."

Thiên địa biến đổi để cho sắc mặt tất cả mọi người ở đây cũng đại biến theo.

Mà Công Tôn Ngọc cũng tại thời khắc này thu hồi biểu lộ ngả ngớn của mình.

Hiện tại hắn đã minh bạch hành động vừa rồi của hắn đã triệt để chọc giận vị nữ tử lạnh lùng trước mắt.

Lâm Thanh Trúc cơ hồ không có bất luận lời nói nhảm gì, sau

khi ngưng tụ kiếm ý thì trong nháy mắt chính là nhất trảm.

"Mang theo sự cuồng vọng của ngươi mà xuống địa ngục đi."

Nhất trảm kinh người này trảm phá hư không, khiến cho thiên địa rung chuyển, Công Tôn Ngọc lộ ra ánh mắt chấn động.

"Kiếm khí thật kinh khủng, tiểu cô nương này đã lĩnh ngộ kiếm đạo đến loại trình độ cao như vậy sao?"

Nhìn xem Lâm Thanh Trúc một kiếm trảm phá hư không, ai nấy cũng lập tức biến sắc.

Kiếm khí tung hoành tựa như cuồng phong quá cảnh, tại bên trong lĩnh vực nở rộ hào quang, phương viên trăm dặm sơn hà không còn một chỗ tịnh thổ.

"Phù. . . Nàng này đã tu luyện kiếm đạo đến mức siêu phàm nhập thánh, cho dù là ta thì chỉ sợ cũng khó có thể địch nổi. Xem ra thế hệ này Nhân tộc xác thực sinh ra không ít thiên tài kinh thế hãi tục." Lúc này ngay cả Hoàng Kim Sư Tử cao ngạo tận trời cũng lộ ra ánh mắt hoảng sợ cảm khái.

Mà Công Tôn Ngọc đứng tại đầu sóng ngọn gió càng là kinh hãi.

Từ rất sớm trước đó hắn đã nghe người ta đồn đại Lâm Thanh Trúc có tạo nghệ kiếm đạo cực mạnh. Ban đầu hắn còn không tin, nhưng bây giờ sau khi chân chính kiến thức thì hắn đã triệt để tin tưởng.